Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZIONALE di TORINO
Fc.
d
1
Filol. Comp. Class.

Digitized by Google

Digitized by Google

F. c. d. 1 N. 2563.

COMMENTARII linguæ Græcæ, Gulielmo Budæo, conſiliario Regio, ſupplicúmque libellorũ in Regia magiſtro, auctore.

Ab eodem accuratè recogniti, atque amplius tertia parte aucti.

PARISIIS,
Ex officina Roberti Stephani typographi Regii.
M. D. XLVIII.

EX PRIVILEGIO REGIS.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΩ ΤΩ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙ

τῶν χριστιανῶν μονάρχων τῷ πάνυ, Ιλερμος Βουδαῖος ὁ τούτου θεράπων ἐφέστιος, εὖ τε πράττειν διαζῶντα, καὶ μακαρίως ποτ' ἀπαλλάττειν.

Δεύτερον ἤδη μοι τόδε τὸ ἔτος, ὦ μέγα δυνάμενε βασιλεῦ, διαγέγονε, καὶ μικρόν τι πρός, περὶ τοδὶ μὲν ἀσχολουμένῳ τὸ ὑπομνηματικὸν σύνταγμα, οὐ παρέργως δ' οὐδ' ὡς αὐτὸς τύχοιμι, μεταξὺ πραγματευομένῳ καὶ φροντίζοντι. ἐτύγχανε γὰρ ἐμὲ ὁ μὲν ἔνθεν ἐπισπεύδων ἀδιαλείπτως, ἔρως δεινὸς τῆς φιλομαθοῦς ταύτης κοινωφελείας· ἡ δ' ἔνθεν ποιεῖν τὸ κελευόμενον προθυμουμένη φιλοπονία, ἐς τὸ ἐπὶ ἀεὶ μᾶλλον αὐτὴ τῇ πραγματείᾳ προσλιπαροῦσα. πάμπολλα γοῦν πρὸς τούτῳ διανοητικῶς τε καὶ ἐνθυμητικῶς ἐπικεκυφώς, ὅμως οὐκ ἠδυνήθην κατὰ τὴν προαίρεσιν τὴν ἐμὴν ἐπεξιέναι τῷ ἐπικεχειρημένῳ. ἠνώχληκε γὰρ ἡ νόσος μελετῶντι, ἡ δὴ ἐκ τῆς σφόδρα πρὸς τοῖς λόγοις ἐπιστάσεως παρὰ πολλοῦ μοι ἔφθη ἐντετηκυῖα, ὡς γοῦν διϊσχυρίζονται οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες. ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα συγγράφων, τὸ κατ' ἀρχὴν οἷός τ' ἦν ἐγκαρτερεῖν τῷ πόνῳ καὶ διαρκεῖν, ἕως γε τὸ πολύ τε σύννουν καὶ τὸ ἄγαν φίλεργον προσαπεπονθὸς τῷ ἐργολαβήματι, οὐκ εἴα τῷ σώματι τὴν ψυχὴν συναισθάνεσθαι. ἐπεὶ μέντοι τὸ κακὸν ἐκ προσαγωγῆς ἀναισθήτου καὶ λεληθυίας ἐπιδεδωκός, ἐξαίφνης ἐπέφυ ἀφυλάκτως ἔχοντι, δριμύτερόν τε ἐκόλασέ με, καὶ χρόνον δὲ πλείω ἢ προσκαρτερεῖν δύνασθαι, τηνικαῦτα δὲ καταισχυνομένη ἡ ἐμὴ φιλολογία παρ' ὀλίγον ἦλθε καταικίσαι τῆς ἀτυχίας τοὺς περὶ τὰ μαθήματα ἀμέτρως φιλοπονοῦντας. ἀλλ' ἦν κρεῖττόν τι ἐφάνη τὸ δεινὸν τῶν ἀσκληπιαδῶν ἐνθυμήσεών τε καὶ ἐπινοιῶν. ἐμοὶ μὲν οὖν οὗτοι τῆσδε τῆς διαγωγῆς καταστροφὴν προαγγέλλοντες διατετελέκασι, τὸ δυσχερέστατον ἡμῖν καὶ βαρύτατον· κἂν μὴ πειθαρχήσαιμι, ὥσπερ καὶ πρότερον, διαρρήδην προὔλεγον τῆς ζωῆς καταστροφὴν οὐκ εἰς μακράν. ὡς ἀληθῶς δέ τοι τοῦτο προειποῦσιν ἐῴκεσαν. οὐκ ἔχων τοίνυν ἐγὼ ὅτι χρησαίμην τῷ συμπτώματι, καίπερ ἐν τῷ πρόσθεν αὐτὸς ἀεὶ νομίσας οὐ βιωτὸν εἶναί μοι ἄνευ τῆς φιλολογίας, ἥτις τὰ παιδικά μοι ἔτη πλείω ἢ τριάκοντ' ἐγένετο, ὅμως ὑπ' ὀδυνῶν τότε με δριμέως στρεβλουσῶν ἐξαχθείς, ἐπωμοσάμην ἦ μὴν τῆς διαγωγῆς τήνδε κατάλυσιν, τὴν οὕτω τῷ σώματι, οὐ μόνον δ', ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπάρχουσι προδήλως λελυμασμένην. οὗ δὴ κακοῦ οἰκοφθόρου ἡ καθ' ἡμᾶς ἀπειροκαλία εἰκότως αἰτίαν ἔχει παρὰ πολλοῖς, ἢ τῷ καλῷ τὸ προσῆκον καὶ τὸ ἐπιβάλλον ἀπονέμειν οὐκ εἰδυῖα. ἀλλὰ μὴν ἔγωγ' οὐκ ἔστι τότε τὸ τέλος τῆς συγγραφῆς ἐποιησάμην, οὕπερ σκεπτόμενόν με μεταξὺ καὶ φροντίζοντα τὸ πάθος κατειλήφει, κρεῖττόν γ' οὐκ ἔστιν ἢ ὥστε καταφρονεῖν, καὶ δὴ καὶ ἀπειλητικώτερον. τοῦ προειρημένου τοίνυν ἕνεκεν οὐκ ἀπεικότως που τοῖσδε τοῖς ὑπομνήμασιν ὁποιοισδηποτοῦν φανησομένοις τὸ θρυλλούμενον ἐκεῖνο τῶν ἐνδόξων ζωγράφων ἐπιλέγοιτ' ἄν, ὁ δεῖνα διετέλει ὑπομνηματογραφῶν. οὐ μὴν ἀλλὰ τουτὶ τὸ φιλοπόνημά μου, βασιλεῦ χρηστότατε (τοῦτο γάρ σοι ἐπονομάσω, ὅ, τι ἀπὸ τοῦ ἤθους καὶ τῆς γνώμης σοί γ' εὕρω παρὰ πᾶσι τοῖς ἐντυχοῦσι καὶ προσομιλήσασιν) ἐπιφημίσαι μοι ἔδοξε τῷ ὀνόματι τῷ σῷ, τῷ ἔθνους γε τῶν Φράγκων ἐπωνύμῳ. τοῦτο δὲ ποιῶν, ἡγούμην τὸ χάριέν τε καὶ λαμπρὸν τοῦ ὀνόματος τοῦ σοῦ, πολὺ τὸ ἀξιωματικόν τε καὶ σεμνοπρεπὲς προστρῖψαι τῷδε τῷ ἐμῷ συντάγματι. καὶ γάρ τοι τὸ νῦν ἔτι οὐκ ἐρῶ τὸ μεγαλώνυμον τοῦ κράτους, καὶ τὸ σὸν μεγαλοδύναμον τῆς μοναρχίας, οὔτ' ἄλλα δὴ πολλὰ τῶν ἔξωθεν καλλωπισμάτων ὑπάρχοντά σοι διαφερόντως. ὧν δὴ ἐγώ, καίτοι μακαριστῶν γ'

ἐν ἀνθρώποις καὶ περὶ μαχητῶν ὄντων, περὶ πλείονος ὅμως ποιοῦμαι τὴν εὐδαίμονά σου φύσιν, καὶ ἀξιάγαστον ὅσην, τὴν περὶ τὸ κατάμονον τὰ προσήκοντα λέγω εὖ πεφυκέναι τε, καὶ δεινὴν τὰ ἐνθυμηθέντα φράζειν. ἅπερ δύο ἐπιπρεπῆ τε καὶ κοσμήματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὀλιγίστοις μὲν τῶν ἀνδρῶν, μόνοις δὲ τῶν ἀρχόντων τοῖς προκρίτοις δέδωκεν ὁ θεὸς ἐνευδοκιμεῖν. ὅτου δὴ ἕνεκα τοὺς τοιούσδε τοῦ πλεονεκτήματος θεόθεν ἠξιωμένους ὅτι πλείστην πρόνοιαν πεποιῆσθαι δεῖ, ὅπως χρήσιμόν τε τὴν θείαν χάριν τοῖς πολλοῖς ἀποδείξωσι, καὶ ἐνεργὸν δὲ τοῦ κυρίου τὸ διτάλαντον ἔξωσιν, (οὗ δὴ τὰ Κροίσου τάλαντα κατά γε τὴν ἐμὴν γνώμην, οὐκ ἔστιν ἀντάξια,) ἤπου γε ὅπως μὴ ἐπὶ κακῷ τῶν τε ἀρχομένων, καὶ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐπιτετραμμένοι ἔσονται). ὅπερ γε συνέβη τοῖς πρὸς τὸ θεῖον ἀγνωμονήσασιν, ἀνθ' ὧν πλέον αὐτοὶ ἔσχον τῶν τοιούτων εὐεργεσιῶν. οἶδα τοίνυν ἔγωγε κακῶς ἀκούσων αὐτὸς εἰς κολακείαν, παρὰ τῶν τὴν φύσιν οὐκ ἐγνωκότων τὴν σὴν οἵα ὑπάρχει οὖσα, ἣν γε ἡλίκην αὐτὴν ἡγοῦμαι, καὶ ὡς φρονῶ περὶ αὐτῆς, οὕτως ἀποφήνωμαι. ἧς αἰτίας γ' ὑποψίαν ὅσην δή, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ αὐτὸς γ' ἀπεστράφην παρ' ὅλον τὸν βίον ἐμόν. ὅμως μέντοι τῇ τε συνειδήσει πεποιθὼς τοῦ δ' οὖν ἄγους καθαρευούσῃ· (ἄγος γὰρ ἐξωλέστατον εἶναι νομίζω, τὸ τὰς ἐξεχούσας τῶν φύσεων κακὸν λυμαινόμενον·) καὶ παμπληθεῖ δὲ συνηγορίᾳ ἐνισχυριζόμενος τῇ τῶν τἀληθὲς καταμαθόντων, οὐκ εὐλαβήσομαι νῦν πάντων ἐναντίον εἰπεῖν τοῦτο, ὅ, τι σιγῆσαι, ἐνόν γ' εἰπεῖν εὐθέτως τε καὶ ἐν δέοντι, οὐκ ἂν αἰδήμονος ἴσως, ἀλλὰ φθονοῦντος ἢ ἀγνώμονός πως ἦν ἀνδρός, τοσούτων ἀνθρώπων δήπουθεν ἐπισταμένων. καίτοι αἰσθάνομαί γε εἰς ἐπισφαλὲς καὶ ὀλισθηρὸν καθιστάμενός τε αὐτός, καὶ φερόμενος διὰ ἐπιφθόνου, μεταξὺ δῆθεν τῶν ἀγνοούντων τἀληθές, καὶ τῶν ἐπισταμένων· τῶν μέν, ἣν κατὰ γνώμην τὸ λεκτέον ἐκδιηγῶμαι, αὐτίκα δὴ δυσχεραινόντων τε καὶ τὸ ὑπερτεῖνον τοῦ λόγου ψεῦδος εἶναι φησόντων· τῶν δ' αὖ, ψυχρολογίαν πολλὴν καταγνωσομένων μου, ὡς ἐπ' ἔλαττον φράσαντος, καὶ καθυφειμένου τὴν ἀλήθειαν, ἥν τι ἐγὼ ὑποστείλωμαι, φοβούμενος τὴν κολακείας αἰτίαν. φέρε δὴ ἴωμέν ποτε πόρρω, καὶ τοῦτο δήτοι καὶ παρακεκινδυνευμένον εἰρήσθω. φημὶ οὖν, μηδένα μηδὲ πώποτε γνῶναί με μήτ' ἄρχοντα μήτ' ἀρχόμενον, μήτ' αὐτονομούμενον, οὐ γὰρ ἐγὼ τὸ περιττὸν τῆς εὐφυΐας ἀξιαγαστότερον εἶναι ἐνόμιζον, οὔτε μᾶλλον εὐκταῖον ἀνδρὶ ὃς ἂν ἐν ἡλικίας ἀκμῇ μοναρχεῖν ἐπιβάλληται. ὅπερ σοι συνέβη πρὸς τοῖς ἄλλοις εὐτυχήμασι· λέγω δέ, τοῦ μὲν σώματος τὸ παγκαλλὲς καὶ ἀξιοθέατον· τοῦ δὲ μεγέθους τὸ βασιλικόν τε καὶ ἡρωϊκόν· τῆς δὲ ὄψεως τὸ εὐπρεπὲς καὶ πρᾳΰ, καὶ προσαγωγὸν τῆς εὐνοίας τῶν πολλῶν τε ἐπίσης καὶ τῶν ἐν ἀξιώσει· τῆς δὲ γνώμης τὸ εὐμαθὲς καὶ ὀξὺ καὶ αὐτομαθὲς καὶ συνοπτικόν, καὶ τὸ εἰς πάντα ἐπινοήματα ἀγχίστροφον, καὶ πάντη πάντως ἐπιδέξιον· ἐν δὲ λόγῳ, τῆς αὐτοφυΐας τὸ ἐμμελὲς καὶ τὸ εὔηχον, καὶ κομψῶς ἡρμοσμένον, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς ἀθλωᾶς τῆς σῆς τὸ γλαφυρὸν καὶ φιλικόν. πᾶσι γὰρ τούτοις τοῖς τῆς φύσεως κατορθώμασι σύ γε πρὸς τὸ βασιλεύειν θείᾳ τινὶ μοίρᾳ τυγχάνεις ἐξηρτυμένος. ταύτῃ δὴ καὶ τηλικαύτῃ τῆς φύσεως περιουσίᾳ οὐρανόθεν σοι ἐνούσῃ ἣν τοὺς ἰδίους ἑαυτοῦ ἐπαίνους προσηκὼς ᾖς, ὥσπερ τ' ἔφθακεις ὑπαρξάμενος, ποιῶν τε διατετέλεκεις, εἰ μὴ ὅλον σε αἱ πολεμικαὶ φροντίδες ἡμῖν, καὶ μεγάλαι δὲ καὶ ποικίλαι περιστάσεις τῇ τοιαύτῃ φύσει συνεπικλωσθεῖσαι, ἤδη δέ πως αὗται καὶ σαυτοῦ σεαυτὸν ἀπήνεγκαν, φεῦ τῆς περιπετείας, πῶς οὐ ζηλωτὴν σου τήν τε μοῖραν καὶ ζωὴν ἀποφανεῖς; ἐπειδὴ μὴν οὖν τάχιστά σοι εἰς ἑαυτὸν ἐπανιόντι ἐξέσται δι' ἀνακωχὴν τῶν ἐπειγόντων νυνὶ ἐπιμεληθῆναι, τὰ τῆς διανοίας τῆς σῆς καρποῦσθαι, τὴν τοῦ χρυσοῦ δὴ τότε καὶ ἐπιεικοῦς ἐπωνυμίας σαυτοῦ κυρίαν εὖ οἶδ' ὅτι ποιήσεις, καὶ τὰ τῆς ἀνιαρᾶς εἱμαρμένης εἰς εὔκλεια περιστήσας, παντελῶς γ' ἀξιέπαινον ἑαυτὸν ἡμῖν παρασκευάσεις. πάντες δὲ τοῦτο ὁρῶντες αἴσιον τήνδε κληδόνα εὐδοκιμοῦντι σοι ἐπιφθέγξονται, ὄναιο σὺ μακάριε τῆσδε τῆς χρηστότητος ὦ τι-

οὕτω γε ὄντως καὶ τηλικούτῳ σώματι ἐπιπρεπούσης. ἐπὶ δὲ τούτοις τὸ δὴ μέγιστον, καὶ σὺ καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τελευτῶν ἀκούσῃ τὸ τοῦ εὐαγγελίου μακαριστὸν, δοῦλε ἀγαθὲ, εὖ γε τῆς προαιρέσεως, ὅτι τὴν προῖκα τὴν σὴν ἐνεργῆ ποιεῖν ἐπιτηδεύσας, ταύτην τοι διπλασίαν καλῶς ποιῶν εἰργάσω. καὶ τὰ μὲν πρὸς τὴν μέλλουσάν τε ζωὴν καὶ ἐπουράνιον ἀνήκοντα, ἐξοχώτατε βασιλεῦ, ἴσμεν σε δι' εὐχῆς ἔχειν ἐς τὰ μάλιστα, ἐφ' ᾧ σοὶ τούτων μετέχειν ὑπάρξει. τὸ δὲ νῦν ἔχον ὑπομνῆσαι βούλομαί σε καὶ ἐκείνων ἅττα τῆς ἐφεξῆς ἐστὶν ἐπιμελείας, ὅπως εὖ σὺ καὶ καλῶς τὰ τῆς βασιλείας τιθέμενος, καὶ τοὺς ἄνδρας δὴ εὖ δρῶν τοὺς ἀξίους τῆς σῆς μεγαλοδωρείας (ὅπερ τῶν βασιλικῶν ἔργων ἐστὶν ἐν τοῖς μάλιστα) ζῶν τε εὐδοκιμήσεις ἁπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἡμῶν, εἴς τε τοὺς μακαρίτας ὀψέ ποτ' ἐντεταγμένος, αἰώνιον εὔκλειαν τοῖς ἐγγόνοις καταλείψεις. ἄγε δὴ σὺ μεγαλοπρεπέστατε, ἐπὶ τὰ τοιάδε τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτίκα δὴ μάλα ὅρμησαι. οὕτω γὰρ ἂν ὄναιο σύγε μάλιστα τῆσδε τῆς μακαριστῆς φύσεώς τε καὶ βασιλείας. ἀλλὰ μὴν τῆς ἀρετῆς τε καὶ τῆς ἐπιεικείας τῆς σῆς τόν τε καρπὸν καὶ μισθὸν ζῶν τε καὶ θανὼν ἔκπλεων ἂν ἀπενέγκαιο, εἰ καὶ ταύτης τὸ μέρος οὐκ ἐλάχιστον παραπολαύσαιεν οἱ μάλιστα φιλόχρηστοι τῶν ἀνθρώπων καὶ φιλόκαλοι. τοῦτο τοίνυν εὖ ἴσθι τότ' ἔσται ὁπόταν τήν τε φιλοδωρείαν ταυτηνὶ καὶ τὴν μεγαλουργίαν εἰς τὰ περὶ λόγους ἀποστρέψῃς καὶ εἰς παιδείας ἐλευθερίους. ἤδη γὰρ οὐκ ὀκνήσω ἀναμιμνήσκειν σε τὸ ἐπάγγελμα τὸ λαμπρὸν, οὐκ ἔσθ' ὅτινι τῶν σπουδαίων ἤδη οὐ γνώριμον ὂν καὶ προσδόκιμον. ὅπερ ἐγὼ εἴθ' ἐπιτελές ποτ' ἴδοιμι, ὦ μέγα δυνάμενε βασιλεῦ, ὅς γε σοῦ τοῦτ' ἀκούσας, καὶ δὴ ἐγγυήσασθαι ἐν τοῖς νέοις οὐκ ηὐλαβήθην, καὶ τὸ μέλλον δὴ εἰς ἐμὲ προθύμως ἀναδέξασθαι, ὑπὸ τῆς ἄγαν δήπου ἐλπίδος τί καὶ γέρως. ἐφ' ᾧ δὴ οὐδὲν δεῖ οἶμαι, πρότερον μὲν συγγνώμην παρὰ τῆς σῆς καλοκαγαθίας αἰτούμενον, εἶτα δὴ ὥσπερ ταύτης τυχόντα, ἐπίγε σε δικαιότατος ἐγκαλεῖν σοι τοῦδε τοῦ ἐπαγγέλματος. οὐκοῦν ἀναγκαίως ἂν τόνδε τὸν τρόπον ἐγκαλοίημεν. μέμνησαι δήπου, φημ' ἐγὼ, κύριε ἐπιεικέστατε, πρῶτον μὲν αὐθαιρέτως τε καὶ διαρρήδην ἐπηγγελμένος, εἶτα δὲ πάλιν ἐρωμένων μὲν ἡμῶν, καὶ ὡσπερεὶ ἐπίδοσίν τινα προικῴαν προμνωμένων φιλολογίᾳ κοινῇ, ὡς ἀνεκδότῳ τινὶ κόρῃ, αὐτός γ' εὐπροσώπως τε καὶ ἡδέως αὐτολεξεὶ σχεδὸν καθωμολογηκὼς, ἦ μὴν φροντιστήριον, καὶ νὴ δία φυτευτήριον, ὡς ἂν τις φαίη, συντάξεσθαι τῶν τ' ἐλλογίμων ἀνδρῶν καὶ ἐνδόξων εἶναι μελλόντων. τοῦτο δὲ γενήσεσθαι ἐν τῷδε τῷ ἡμετέρῳ ἄστει τῷ ἐπιπρεπεῖ μὲν νῦν ὄντι, καὶ προσχήματι τῆς ὀνομαστοτάτης μοναρχίας σοῦ, ἐσομένῳ δὲ μουσείῳ ἁπάσης τῆς κελτικῆς. ἔφασκες δὲ δὴ ἱδρύματι λαμπρῷ τῇ πάνυ παιδείᾳ καὶ διγλώττῳ καταβαλέσθαι τε καὶ παμμεγέθη συνοικίαν ἐποικοδομήσεσθαι, ἐφ' ἧς ἐξέσται τοῖς ἀμφὶ τὰ γράμματα σπουδάζουσι τὰ δόκιμα, τῆς ἐγκύκλου παιδείας τὸν δρόμον, καὶ τοῖς βουλομένοις δὲ, τὸν δόλιχον ἐπιτελέσαι, ἁπάντων γε τῶν πρὸς ῥᾳστώνην ἐπιτηδείων συγκεκροτημένοις ἐκτενῶς. ἔσεσθαι γε μὴν τῶν ἐγκριθησομένων τῇ συνοικίᾳ τῇδε πλῆθος πολὺ, οἱονεὶ θεραπείαν τινὰ φανησόμενον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν μουσῶν. ταύτης δὴ τῆς ἐπαγγελίας σὲ μὲν εἶναι ὑπερήμερον οἱ προσδοκίας ἄνθρωποι ἀκρατεῖς ὄντες φάσκουσιν, ἐμοὶ δὲ, ὡς ἐγγύης ἐκείνης ὑπευθύνῳ, ἐπίκεινται, ἀξιοῦντες δήπου ἐπιτελῆ τὴν ἐπαγγελίαν ταυτηνὶ παρέχεσθαι, ἢ πολύν γ' ὀφλισκάνειν γέλωτα ἐπὶ τῇ τοῦ πράγματος ἀναδοχῇ θερμουργῶς πως ἀναδεχθείσῃ. ὅτου δὴ ἕνεκα μέρος τι ταῦτα τὰ ὑπομνήματα εἰσῆλθέ μοι ἀνατιθέναι τῷ ἀξιώματι τῷ σῷ, ἀναμνήσοντά σε δήπου τῆς λελαμπρυμμένης ἐπαγγελίας, ὅπως τε τὴν νεωστὶ ἐφ' ἧς ἀνανεωσαίμην. ἅμα μέντοι ταῦτα τὰ ὑπομνήματα ἐπιφημίσας τῷ ὀνόματι τῷ σῷ, ἐδόκουν μοι ἐν εὐκλείας, ὡς εἰπεῖν, καὶ μνήμης αὐτὰ καθιερῶσαι, ἄδοξον ἴσως ἀνάθημα καθ' ἑαυτὰ ἂν γενόμενα. ἐγκαλλωπίζεται γὰρ τὸ διαπόνημα τοὐμὸν τοιούτῳ τῷ προσχήματι, ὅπερ αὐτῷ χρείαν περιάμματός τινος ἀλεξικάκου, ὥς γ' ἡγοῦμαι, παρέξεσθαι κατὰ τῶν ἢ λοιδορεῖν αὐτὰ βουλομένων, ἢ λυμαίνεσθαι.

ἀλλὰ μὴν, ὡς ἔφην, ἔγωγε τὴν ἐγγύην ἐκκαλοῦμαι τῶν ὑπό σου κεχρεωστημένων· (χρέος γὰρ τοῦτ' ἐστὶν εἴτι καὶ ἄλλο, τὸ αὐτοκελεύστως ὑπεσχημένον.) σοὶ οὖν ἤδη προνοητέον ὅπως μὴ τὴν βεβαιώσεως δίκην ὀφλήσῃς. σὺ γοῦν ἐπὶ πάντων μὲν δικαστῶν, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος τοῦ σοῦ βεβαιώσειν μέλλεις τὴν δίκην μοι ἐκείνην, ἥν ποτε ταύτην φύγω. ὅπως οὖν ὦ δαιμονιώτατε τῶν βασιλέων, σύγε τουτουὶ τοῦ χρέους εὐθέως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀπαλλάξῃ. εὐθέως δὲ καλῶ, ἐπειδὰν τάχιστα ὅ καιρός τε ἐγχωρῇ, καὶ τῶν πραγμάτων ἡ ἀφορμὴ τοῦτ' ἐνδέχηται). καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ ὑφ' ἡμῶν ἐγκεκλήσθω, κατὰ μὲν τοῦ σοῦ ἀξιώματος, δέσποτα σεβασμιώτατε, οὐδαμῶς· οὐ γὰρ οὕτω τετυφώμεθα· ἐπὶ δὲ τῆς σῆς μεγαλοπρεπείας, συναγορευούσης μέντοι που ἡμῖν τῆς σῆς φιλανθρωπίας, ἐμοί τε καὶ πᾶσιν ἐπιγνωριμωτάτης. τὴν βίβλον μέντοι περὶ ὁποιασδήποτ' οὔσης τοσάνδε λέγειν οὐκ εὐλαβήσομαι, τῇ ἐπιεικείᾳ τῇ σῇ θαρσήσας, αὐτὸς μὲν οὐκ ἀποτιμήσας δοῦναι· ἡ γὰρ τίμησις αὐτῆς οὐκ ἐμή, ἀλλὰ τῶν ἀναγνωσομένων ἔσται μέτριά γε οὖν ἑλληνιστὶ εἰδότων. σὺ μέντ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἀποτιμησάμενος δέξαιο, καί τι δὴ ὑπερτιμησάμενός γε. αὐτὸς γοῦν περὶ τῶν ἡμετέρων ὡς περὶ ἐξαιρέτων τινῶν ὑπειληφέναι φιλεῖς, σπουδαζομένου μὲν ἐμοῦ ἐμαυτῷ τῆς αἰτήσεως τῆς σῆς, οὐ μὴν δέ τοι συμφρονοῦντός σοι. οὐ μὴν ἀλλὰ βουλοίμην ἂν τοσαύτην εἶναι τὴν ὑπόληψιν σήν τε καὶ πάντων περὶ τούτων τῶν ὑπομνημάτων, ὅσηπερ ἂν μεγίστη περί του τῶν ἐμοὶ συγγεγραμμένων εἴη. μέμνημαι γὰρ ταῦτα γράφων, ἀκριβέστατα μὲν ἐμαυτοῦ ἐπιστήσας, ἔργον δὲ ποιησάμενος ταύτῃ τῇ συντάξει ὅτι πλεῖστα ὀνῆσαι τοὺς φιλομαθῶς διακειμένους. καὶ μὴν καὶ τὸ φρόντισμα τοιοῦτον ἦν ἴσως, ἐφ' οἵῳ καὶ τῶν σοφωτέρων τις ἐμοῦ ἐτέθορεν, ὡς εἰπεῖν, προσενέσχητο, ὃ δὴ Καρνεάδης ἐποίει πάλαι ὁ ἐπιχειρηματικὸς, γράψων ἢ λέξων κατὰ Ζήνωνος. τούτου δὲ τὴν ἐκπόνησιν τοσούτῳ σοι ἔσεσθαι κεχαρισμενωτέραν πέπεισμαι, ὅσῳ δὴ σύγε τοὺς λόγους ἀποβλέψαι τοὺς εὐδοκιμοῦντας εἰωθὼς, ἐπιρρεπέστερον ὅμως σαυτὸν ἐπ' ἀρετήν τ' ἐξέφηνας καὶ ἐραστὴν τῶν ἑλληνικῶν. ὅπερ ἐγὼ ἀθρήσας καὶ ἀναλογισάμενος, ἀγαστῶς τε θαυμάζων τὰ τῶν Ἑλλήνων, ὡς συμπάσης τῆς παιδείας τὸ παράπαν ἀρχηγῶν, πολλὰ παρέχον ἐμαυτῷ πράγματα, τούτῳ τῷ μέρει ἐμφιλοσοφεῖν. ἑώρων δὲ καὶ πολλοὺς ἤδη ὄντας, τοὺς μὲν τοῦ ἑλληνισμοῦ διὰ τὴν σὴν ὑπόληψιν ἐφιεμένους, τοὺς δὲ τῶν ἀπαιδεύτων τὰ τέκνα τοῦτο διδασκομένους. φιλεῖ γοῦν ἅπαν τὸ μοναρχούμενον, φασὶ, τὰ μοναρχοῦσι καταθύμια ἐπιτηδεύειν καὶ διὰ σπουδῆς ἔχειν. σοὶ τοίνυν καθῆκον ἔσται τοὐντεῦθεν, χριστιανικώτατε βασιλεῦ, ὁ χρηστὸς εἰρημένε, τῶν τε φιλελλήνων προνοεῖσθαι καὶ παιδείας ἐρώντων, μὴ ἐπί σου βασιλεύοντος καὶ τοσαῦτα πεφιλοτιμημένου εἰς τοὺς ἀξίους εἶναί σοι δοκοῦντας, τούτοις ἐπιζήμιον φανῇ, τοῖσδε τοῖς μαθήμασιν ἐνδεδιῃτῆσθαι, οἷς σύγε ἐν τοῖς πάνυ ἀρέσκεσθαι ὑπείληφα. Ἔρρωσο κύριε ἐπιεικέστατέ, καὶ διὰ βίου εὐημέρει. ἐκ Παρισίων, ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ ἐνάτῳ καὶ εἰκοστῷ.

Gulielmi Budæi conſiliarii Regii, ſupplicúmque libellorum in Regia Magiſtri, Commentarii linguæ Græcæ.

Publica crimina. Accuſator. Accuſatio. Reus.

IN criminibus publicis, quæ δημόσια ἀδικήματα vocantur, accuſationes κρίσεις & γραφαί, & interdum δίκαι dicuntur: & is qui accuſator erat, his ferè vocabulis apud Oratores ſignificabatur, ὁ διώκων, ὁ κρίνων, ὁ κατήγορος, ὁ εὐθύνων, ὁ αἰτιώμενος, ὁ γραφόμενος. Vnde vocabula accuſationis, κατηγορία, δίωξις, εὐθύνη, αἰτία, κρίσις, γραφή. Reus autem dicitur ὁ κατηγορούμενος, ὁ γεγραμμένος, ὁ κρινόμενος, ὁ εὐθυνόμενος, ὁ ἀπολογούμενος, ὁ αἰτιαθεὶς, ὁ αἰτίαν ἔχων, ὁ ἐν αἰτίᾳ ὤν, ὁ ἀγωνιζόμενος, ὁ εἰς ἀγῶνα καθιστάμενος, ὁ κινδυνεύων. Id eſt, qui in reatu eſt, & in ſordibus: vt periculum Latinè reatũ ſignificat. Cicero pro Sextio, Quid? ſua ſponte homines in amicorum periculis veſtitum mutare non ſolent? id eſt, τῶν φίλων κινδυνευόντων ἐσθῆτα μεταλλάξαι; vel, συνοικετεύειν δὴ δῆμον τοῖς κομῶσι τῶν φίλων, καὶ φαιὸν ἱμάτιον συμπεριβάλλεσθαι;

Periculum. Διώκω.

Διώκω σε φόνου, Latinè eſt, accuſo te, vel poſtulo lege Cornelia de ſicariis. Dicitur & διώκω σε τὴν γραφὴν ταύτην, Reum te criminis huius facio.

Budæi in his commentariis inſtitutum.

Et quoniam vſus ſcribentium eſt multiplex, ego quæ in mentem mihi venient, in hos commentarios quàm potero explicatiſſimè referam, & ad iuuenũ captum quàm appoſitiſſimè: ita tamen, vt ſi iam fortè prouectiores eos legerint, nonnulla inuenturi ſint (niſi fallor) ob quæ nec omnem operam luſiſſe ſe dictitent, nec nos in rebus tranſlatitiis tantũ laboris exhauſiſſe. Demoſth. Καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν γραμμάτων ἐδίωκες. Dicitur etiã Διωκάθω. Plato in Euthyph. Εἰ γὰρ μὴ ᾔδεισθα σαφῶς τό, τε ὅσιον καὶ τὸ ἀνόσιον, οὐκ ἄν ποτε ἐπεχείρησας ὑπὲρ ἀνδρὸς θητὸς πρεσβύτην πατέρα διωκάθειν φόνου. Vſus eſt & in Gorg. Et Ariſtoph. itidem. εἶτ' αὖθις γραφὴν διωκάθω γραψάμενος.

Διωκάθω. Φεύγω. Ἀποφεύγω. Διαφεύγω.

Φεύγω φόνου dicunt ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι, Ἀποφεύγω δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀφίεμαι καὶ ἀπολύομαι, abſoluor. Athen. Κρινομένου γὰρ ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε, διόπερ ὀργισθεὶς ὁ Εὐθίας οὐκ ἔτι εἶπεν ἄλλην δίκην. Dicitur & διαφεύγειν. Plato lib. XII legum, τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγοῦσιν. Idem, καὶ ἐὰν μὲν ἀποφύγῃ τις τὰς εὐθύνας, αὐτῶν τῶν εὐθυνῶν κατηγορείτω ἐὰν ἐθέλῃ. Interdum cum duobus accuſatiuis. Demoſth. πρὸς Βοιωτόν. ἃς δίκας οὗτοι ἀπέφυγον παρόντα καὶ ἀντιδικοῦντα, quibus iudiciis, hoc præſente & aduerſus me orante, ipſe abſolutus ſum.

Ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι. Αἰτίαν ἐπιφέρειν. Δι' αἰτίας ἔχειν.

Ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, crimini dare, in crimen vertere, vt crimen obiicere, & criminoſè deferre. Syneſ. Ἐν αἰτίᾳ ἐπεποίητο τὸν ἐρυθρίτην, reum detulerat. Quod etiam dicitur αἰτίαν ἐπιφέρειν. Iſocrat. πρὸς Φίλιππ. Εἰ δὲ τῶν ἀφ' Ἡρακλέους τινὶ πεφυκότων τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπιφέρει, εἰς τὴν μεγίστην αὐτὸν αἰσχύνην καταστήσει. Dicitur & δι' αἰτίας ἔχειν. Thucyd. Καὶ ἐμὲ τὸν παραινέσαντα πολεμεῖν δι' αἰ-

Αἰτίαν ἔχει. τίας ἔχετε. me ob id accuſatis, vel reprehenditis. hoc eſt, αἰτίαν ἔχω διὰ τοῦτο. Demoſth. ἕως διελύσατο πρὸς τοὺς αἰτίας ἔχοντας, Quoad in gratiam cum iis rediit, qui ſuſpecti erant criminis & poſtulati. Syneſ. ὃς ἐκ παιδόθεν αἰτίαν ἔχον ὁπλομανῶν τε καὶ ἱππομανῶν, qui ab ineunte ætatula malè audieram, quaſi inſano ſtudio armorũ equorúmque flagrarem. Idem, αἰτίαν ἔχων πρᾳότατος εἶναι, Cui vitio vertebatur nimia clementia. Hoc Cicero ad verbum tranſtulit ad Atticum lib. XIII. Brutus purgat Cæſaré de interitu Marcelli: in quem, ne ſi inſidiis quidem ille interfectus eſſet, caderet vlla ſuſpicio. nunc verò quum de Magio conſtet, nónne furor eius omnẽ cauſam ſuſtinet? id eſt, nónne in eum vt furioſum omne crimẽ verti debet? αἰτίαν ὑπέχει; Gaudet enim Cicero Græca quàmaximè aſſequi, præſertim quum apud doctos & liberius loquitur, vt docebimus quoties res ita nata tulerit. Eſſe enim κατὰ λέξιν videri poteſt δίκην ὑπέχειν, quod Cicero cauſam ſuſtinere dixit, de quo inferius dicetur.

Cauſam ſuſtinere. Cicero Græca aſſequi gaudet. Δίκην ὑπέχειν.

Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι. Αἰτίας ἐνδέχεσθαι eſt in ſe crimen recipere, crimini ſe offerre, agnoſcere rem perpetratam, & ſe mandatorem profiteri. Quod & ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, καὶ τὰ ἐγκεκλημένα dicitur, quibus omnibus Demoſthenes vſus eſt.

Ἀναδέχεσθαι. Ἀναδέχεσθαι etiam eſt ex promiſſione facta aliquem è vinculis carceris liberare. Polyb. lib. v. καὶ χρόνον μὲν ἔμενεν ἐν τῇ φυλακῇ· τὸν δὲ Μεγακλέας Λεόντιος ἀνεδέξατο τῶν χρημάτων. id eſt, ἐξηγγυημένον ἀπήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς. Suprà enim dixerat, ὁ δὲ βασιλεὺς ὀργισθεὶς ἐπὶ τῷ ῥηθέντι, προσζημιώσας πρὸς εἴκοσι τάλαντα κατεγγυήσας, ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἀπαγαγεῖν. Et ἀναδοχὴ, ἐγγύη, *Ἀναδοχή.* ſponſio, expromiſſio. Idem de eodem paulò pòſt loquens, τούτων δὲ ἀφορμισθέντων, ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν. propter ſponſionem quam pro Megaclea fecerat. Idem, πρὸς τὴν ἐγγύην πεποίηται τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Λεοντίου, διότι τὰ χρήματα κατὰ κοινὸν εἰσενέγκαντες ἐκτίσουσι. Et ἀνάδοχος, *Ἀνάδοχος.* repromiſſor, ſponſor. Plutar. in Dione, συνέπεισε τοὺς περὶ Ἀρχύτην πυθαγορικοὺς, τῶν ὁμολογουμένων ἀναδόχους γενομένους, καλεῖν πλάτωνα. de Dionyſio iuniore loquens.

Ἐν αἰτίαις εἶναι. Ἐν αἰτίαις εἶναι, accuſari, pœnas pendere, inculpari. Athen. ἐν αἰτίαις ἔσονται ταῖς μεγίσταις. verba ſunt edicti Antiocheni, Non impunè ferent, graui animaduerſione plectentur. hoc eſt, αἰτίαν οἴσονται τὴν μεγίστην. Thucyd. Οὐκ *Αἰτίαν φέρειν.* ἂν εἰκότως νομίζοιμι τοῦ ἀδικεῖν αἰτίαν φέρεσθαι, Perperam egiſſe non iure exiſtimarer, immerito crimen mihi obiiceretur.

Αἰτιᾶσθαι. Αἰτιῶμαί σε τοῦτο, criminoſè hoc tibi obiicio. Demoſthen. pro Cteſiph. Ἐγὼ γὰρ αἰσχίστην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. τούτων γάρ εἰσι στρατηγοὶ ὑπεύθυνοι. Interdum cum duobus accuſatiuis. Idem ὑπὲρ Φορμίωνος. ὁ δὲ αὐτοῦ φανερῶς καταγνοὺς, καὶ ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας, ἵνα αὖ ἑαυτὸν αἰτίαν αἰτιασάμενος, τὴν αὐτὴν πάλιν δικάζοιτο; Quid contra ſeipſum obiicere poteſt quãobrem contra acceptilationem ab ſeſe factam, rurſus quæſtionem rei eiuſdem referat cuius ſemetipſum damnauit? οὐδεμίαν δήπου. Et in tertia Philipp. εἴτις αἰτιάσαιτό τι τούτων ἀγνωμόνως. Significat etiã αἰτιῶμαί σε, cauſam eſſe, vel in cauſa eſſe dico, cauſam ad te refero, etiam in bonam partem. Plato in Phædro. Καὶ ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς. Hoc acceptum

geniis loci refero. Syneſ. ὅστις δὲ ἕτερος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ ποτε, φαῦλον αἰτιατέον τῶν γινομένων. Αἰτίασις, accuſatio & querela. Antiph. εἰ μὲν γὰρ τούτου αἰτίασις μὴ ἔχει νῦν τέλος. Αἰτίασις. Αἰτιάζομαι pro accuſor & culpor, apud Xenophontē legitur in quarto ἑλληνικῶν. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἶπεν, ἀνιστάμενοι πολλοί, καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, δεδιότες εἰσηγοῦντο πόρους χρημάτων, καὶ αὐτοὶ ἐπαγγελλόμενοι ἰδίᾳ, id eſt, Qui ob id incuſabātur, quaſi ipſi obſtitiſſent. alibi actiuè poſuiſſe videtur, πρὸς ἃ ἔγωγε φιλοτιμοῦμαι, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεται. Αἰτιάζομαι.

Ἐπαιτιῶμαι etiam dicitur pro αἰτιῶμαι. Plato in Phæd. de Anaxagora loquens, Ἐπειδὴ προϊὼν καὶ ἀναγινώσκων, ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον, οὐδὲ τινὰς αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Neque cauſas aſſignantem & afferentem ordinis & compoſitionis rerum. Demoſth. κατὰ Μειδίου. ἐπαιτιασάμενός με φόνου, id eſt, criminatus me cædis. Ἐπαιτιῶμαι.

Καταιτιῶμαι, incuſo, inſimulo. Polyb. in III. τοὺς ἐκ τοῦ προσηκοῦ πολέμου καταιτιαθέντας ἀποκλύσαντες τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς διαβολῆς. Quibus crimini dabatur. Καταιτιῶμαι.

Αἱρῶ τὴν δίκην, id eſt, vinco iudicio, reum perago: quod de actore tantum dicitur. Demoſth. κατὰ Μειδίου. Οὔτε πομπεύων, οὔτε δίκην ᾑρηκώς, οὔτε προεδρεύων, οὔτ' ἄλλην σκῆψιν οὐδεμίαν ἔχων πλὴν ὕβριν, id eſt, οὐδεμίαν δίκην νενικηκώς. Aeſch. Μὴ δὴ αἱρεῖτε παρανοίας ἐναντίον τῶν ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν ἀθηναίων, Nolite conuincere & damnare, id eſt, μὴ καταγνῶτε παράνοιαν τοῦ δήμου, μὴ καταδικάσασθε παρανοίας τὸν δῆμον. Αἱροῦμαι eſt anteponere, & pluris facere, cum ἀντὶ iunctum. Ariſtot. in IX Ethic. εἰκότως δὴ δοκεῖ σπουδαῖος εἶναι, ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλόν. Αἱροῦμαι etiā velle ſignificat. Plato in apolog. καὶ πολλῷ μᾶλλον αἱροῦμαι ὧδε ἀπολογησάμενος τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. id eſt malo. Iſocr. περὶ ζεύγους. εἵλετο μετὰ τῆς πόλεως πάσχειν ὁτιοῦν μᾶλλον, ἢ μετὰ λακεδαιμονίων εὐτυχεῖν. Οὐχ αἱρεῖσθαι autem pro nolle dicunt. Laërt. in Socrate, χαρμίδου τε δόντος αὐτῷ οἰκέτας, ἵν' ἀπ' αὐτῶν προσοδεύοιτο, οὐχ εἵλετο. Αἱροῦμαι etiā ſine alia particula pro malo dicunt. Idem in Ariſtip. ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο ἕλοιτ' ἄν τις νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν. id eſt malit. Αἱρεῖσθαι, opinari, cenſere, ſectam aliquā conſectari, vt philoſophi faciunt. Theod. in pri. hiſt. eccle. διὰ τοι τοῦτο οἱ πλεῖστοι τῶν τὴν εὐσέβειαν αἱρουμένων καὶ τῶν ἱερωμένων πρὸς ἑαυτοὺς συνηθροίζοντο, id eſt, τῶν ὀρθοδοξούντων, hoc eſt, qui Arianiſmon deteſtabantur. Philo de mundo, μόνη γὰρ κατὰ τοὺς τἀναντία αἱρουμένους ἡ τῆς διακοσμήσεως ποιότης ἐπ' ἀτάκτου οὐσίας. id eſt, ſecundum eos qui contrarium dogma ſequuntur. Αἵρεσις non tantum ſectam & dogma, ſed etiam γνώμην & animum, hoc eſt voluntatē & propoſitum ſignificat. Polyb. in pri. ἐξ ὧν καὶ μάλιστα συνίδοι τις ἂν τὸ μεγαλόψυχον καὶ παράβολον τῆς ῥωμαίων αἱρέσεως. & ſic ſæpe vſus eſt. Αἱρετιστής, ſectator, qui partes alicuius ſequitur, apud eundem Polybium ſæpe. Laërtius. καὶ αἱρετιστὰς ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι τοὺς κληθέντας ἡγησιακοὺς. Αἱρετίζω. Iſocr. ἠρεμίαν οὐχ αἱρετίζουσι. In II Maccabæ. ἀλλὰ τὴν αὐτῶν ἀγωγὴν αἱρετίζοντες. præferentes, & magis volentes. Areth. ἀνέτως βιοῦν αἱρετισάμενοι, καὶ τῆς χειρὸς ἀφηνιάσαντες. Ἀρνοῦμαι etiā pro αἱροῦμαι ponitur. Plato lib. XII. legum, ἐὰν καταλαμβανόμενός τις ὑπὸ πολεμίων, καὶ ἔχων ὅπλα, μὴ ἀναστρέφῃ καὶ ἀμύνηται, ἀφῇ δὲ ἑκὼν καὶ ῥίψῃ, ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον, ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον, τῆς τοιαύτης μὲν ὅπλων ἀποβολῆς ἔστω δίκη ῥιφθέντων. Alibi ἀντὶ τοῦ λαμβάνειν, vt in pri. Αἱρετιστής. Αἱρετίζω. Ἀρνυμαι.

de Rep. φαμὲν δέ τι τοὺς μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protag. σαυτὸν ἀπέφηνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος ἀξιώσας τούτου μισθὸν ἄρνυσθαι. quo modo etiam Ariſtoteles vſus eſt. vnde μισθαρνεῖν deductum eſt, quod Demoſthenes AEſchini obiecit, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ ἐληλυθότι μεμισθάρνηκε μόνον, ἀλλὰ καὶ, &c. Homerus ἀντὶ τοῦ ζητεῖν λαβεῖν, in pri. Ilia. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. Dicitur & ἁλίσκω, ἀντὶ τοῦ αἱρῶ, vt ἁλίσκω σε τούτου τοῦ ἀδικήματος, cōuinco. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Οὐδὲ γὰρ οἱ τῆς ξενίας ἁλισκόμενοι ἀγανακτοῦσιν ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ ὄντες, ἕως ἂν τὴν ψευδομαρτυριῶν ἀγωνίσωνται, Id eſt, qui peregrinitatis damnati ſunt & conuicti. AEſch. Καὶ τοῖς δικαστηρίοις τοὺς τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε, qui ſordium manifeſti ſunt. αἱρούμενος etiam dicitur qui ſuis verbis conuincitur. Hermog. in III. τὴν εὑρέσεων, τὸ δὲ βίαιον καλούμενον, ὅταν εἰς τὸ ἐναντίον περιστῆναι δυνώμεθα τὸν λόγον, ἐξ αὐτῶν αἱροῦντες τὸν ἀντίδικον οἷς θαρρῶν εἰσέρχεται. iis conuincentes, & manifeſtò tenentes, quibus maximè fretus eſt. Duo autē ſignificat hoc verbum ἁλίσκω, τὸ κατέχω, id eſt, corripio & prehendo, & in carcerem coniicio, & iudicio conuinco, reúmque perago. Inde ἥλωκα παραχειμένος, & ἑάλωκα, & ἀόριστος ἥλων, & ἑάλων ἀττικῶς, quæ omnia vocem habent actiuam, & ſignificationem paſſiuam. Demoſth. Φαίνεται δ' οὗτος πάντα τἀναντία τοῖς νόμοις πεπρεσβευκώς· οὐκοῦν ἑαλωκέναι προσήκει παρά γε νοῦν ἔχουσι δικασταῖς. Quare damnari hūc conuenit duntaxat apud iudices prudentia præditos. Idem, ὅτι δὲ συμφέρει τουτονὶ ἑαλωκέναι, πάντες ἴσασι. Syneſ. ἑαλωκυίας πόλεως σχῆμα, ſpecies vrbis captæ. Et, οὕτως ἑαλώκειν τοῦ πάθους, ſic affectus eram, & captus hoc affectu: hoc eſt, οὕτως ἐκεκρατήμην, οὕτως ἥττων ἐγινόμην. Ηλωκὼς etiā & ἁλοὺς dicitur. Athen. Πενέσται δ' οἱ μὴ δοῦλοι, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότες, Peneſtæ ſunt qui natalibus ingenuis bello capti ſunt. Demoſthenes, ἀσεβῶν οὗτος ἥλωκε, impietatis manifeſtus eſt & damnatus. Idem, Ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἐκείνων προεάλω, σὺ τάδ' οὐκ ἂν ἔγραψας, οὕτως ἂν σὺ νῦν δίκην δῷς, ἁλοὺς οὐ γράψῃ. Vt enim ſi quis illorum antehac damnatus eſſet, tu hæc ipſe ad populum non tuliſſes. Idem, Μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, vnica ſententia damnari: hoc eſt, cum vna minus ſententia iudices adæquaſſent. Dicitur autē ἑάλω κλέπτων, vt ἑάλω ἀσεβῶν, & ἑάλω κλοπῆς. Et ἑάλω ἐν χερσὶν ἔχων φώρια, id eſt, αὐτόφωρος εἴληπται. Vnde ἅλωθι in Imperatiuo, vt γνῶθι. & ἁλοίης, vt γνοίης, capiaris, tenearis, damneris. & ἁλοὺς, ὡς γνοὺς καὶ βιούς. Cōſtruitur etiam cum ἐπί. Herod. τοῦτον πεφυγαδεῦσθαι ἔλεγον, ἁλόντα ἐπὶ στάσει καὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασι, damnatum ob ſeditiones. Sic dicitur vt ἐπὶ θανάτῳ φευγόμενοι, id eſt, Rei capitalis rei, & comprehenſi ob crimen capitale. Idem per verbū λαμβάνω ſignificatur, vt Latinè per Teneo. Demoſth. Τὰ δεινότατα ἐργαζόμενοι ληφθῆναι, conuinci & teneri. Idem, Δικαστῶν δὲ σωφρόνων ὃν λάβωσιν ἀσελγαίνοντα, κολάζειν. Plautus, Manifeſtò miſer teneor. Idem, Manifeſtò teneo in noxa inimicos meos, hoc eſt, εἷλον ἐπαυτοφώρῳ. Cicero in Verrem, Neque ſolum argumentis, ſed etiam certis teſtibus iſtius audacia tenebatur. Et rurſus, Tenetur igitur aliquando. Et, In rebus tum maximis, tum manifeſtiſſimis tenetur.

Καταγινώσκω σου θάνατον, morte te mulcto. καὶ κατέγνωσταί σου θάνατος, rei capitalis damnatus es, & vltimo ſupplicio, ἐσχάτη σου τιμωρία κατεγνώσθη. Iſo-

Margin notes: μισθαρνεῖν. — Ἁλίσκω, & ἁλίσκεσθαι ἀδικίας. — Ἥλωκα. Ἑάλωκα. Ἥλων. Ἑάλων. — Φεύγειν ἐπὶ θανάτῳ. — Λαμβάνω. Teneo. — Teneor. — Καταγινώσκω.

crat. Πολλῶν γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, Ob id quo'd cum Medis ſenſiſſent, morte animaduerterunt : quæ locutio figurata eſt, vt εὐδαιμονίζω σε ὑγιείας, ἀποδέχομαί σε τῆς προαιρέσεως, & κατηγορῶ σου κλοπῆς. Sic Demoſth. Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι, Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης, εἰκότως τοῦτο μάλιστα εὐδαιμονίσειεν ἀπάντων. Eſt enim hoc dictum ἐλλειπτικῶς, pro ἕνεκα τῆς τύχης. Andocid. Ἐγὼ οὖν τῆς μὲν τύχης, ἣ ἐχρησάμην, δικαίως ἂν ὑπὸ πάντων ἐλεηθείην. Quo'd autem duo genitiui caſus eidem verbo in illo Iſocratis iuncti ſunt, ſimile eſt illi Ciceronis, aut non magnopere abſimile, de Aruſpicum reſponſis, Obſeſſus eſt domi Pompeius, méque nónulla imperitorum vituperatione timiditatis meæ, cõſilio & facto ſuo liberauit, τῶν εὐήθων ἔστιν ὅπως ψεγόντων με τοῦ δέους. vel cum duobus genitiuis, τῶν εὐήθων καταφρονούντων μου τῆς δειλίας. Et ad Lentulum, Nam noſtra propugnatio ac defenſio dignitatis tuæ fortaſſe maiorem officii authoritatem habere videatur, qua'm ſententiæ. & rurſus, Virum enim excellentem, & tibi deuinctum, nonnihil ſuſpicantem propter aliquorum opinionem ſuæ cupiditatis te abs ſe alienatũ, illa epiſtola retinuiſti. Cui illa nó voce, ſed ſenſu ſimilis eſt eiuſdem ad Craſſum, Quantum meum ſtudium extiterit dignitatis tuæ vel tuendæ vel augendæ, non dubito quin ad te omnes tui perſcripſerint. Meum ſtudiũ, id eſt mei ſtudium vel mis, cum genitiuo iunxit. Et in Piſ. Ia'm ne ſentis bellua quæ ſit hominum querela frontis tuæ? ἆρ' ἤδη ᾔσθησαι τῆς τῶν πολλῶν ἀγανακτήσεως τῆσδε τῆς ὀφρύος σου; Imitatione enim Græcorũ hoc dictum eſſe cẽſeo: tametſi illud pro Sextio non eodem modo reddi poteſt, Sed neceſſe eſt antequam de tribunatu Publii Sextii dicere incipiam, me totum ſuperioris anni Reipub. naufragium exponere. περὶ τοῦ Καταγινώσκω eſt exemplũ apud Thucyd. Καὶ τῶν διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες, ἐπεκήρυξαν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, Eóſque qui effugerant, morte dignos iudicantes, inſuper pecuniam certam pronuntiarunt, qui eorum quenquam interfeciſſet. Demoſth. περὶ παραπρεσβ. εἰ τοίνυν τί τούτων ἄπρακτόν ἐστι τούτοις, ἐφ' οἷς ἐκείνων θάνατον κατέγνωσαν, ἐμὲ ἀποκτείνατε. Dicitur & δίκη κατεγνωσμένη, cauſa damnata. Antiph. Αὕτη δὲ δίκη μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα, ἰσχυροτέρα ἐστὶ τοῦ δικαίου, καὶ τοῦ ἀληθοῦς, id eſt, Sententia qua iniuſtè reus damnatus eſt. Vt autẽ dicunt, καταγινώσκω σου φόνον, ſic conuerſa conſtructione, καταγινώσκω σε φόνου. Lyſi. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους, Τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐξ Ἀρείου πάγου διαρρήδην εἴρηται, τούτου μὴ καταγινώσκειν φόνου, ὃς ἂν ἐπὶ δάμαρτι τῇ ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβὼν, ταύτην τὴν τιμωρίαν ποιήσηται. Καταγινώσκειν ἑαυτοῦ is dicitur, quem facti ſui pœnitet, qui factum ipſe ſuum improbat. Demoſth. Καίτοι καὶ τοῦτο τὸ ἔργον ὑμῖν ἐπιδείκνυσι σαφῶς κατεγνωκότα ἑαυτοῦ τοῦτον, ὥστε μηδενὶ νῦν ὑμῶν εὐσεβῶς ἔχειν ἀποψηφίσασθαι αὐτοῦ, id eſt, hunc ſeipſum factúmque ſuum damnaſſe. Καταγινώσκω σου τόδε, hoc de te iudico & exiſtimo. Idem κατὰ Μειδίου, Εἰ μὲν τοίνυν μὴ χορηγὸς ὢν, ταῦτ' ἐπεπόνθειν ὑπὸ Μειδίου, ὕβρεως ἄν τις κατέγνω μόνον τῶν πεπραγμένων αὐτῷ· νῦν δέ μοι δοκεῖ, κἂν ἀσέβειαν καταγινώσκῃ τις, τὰ προσήκοντα ποιεῖν. Idẽ alibi, Οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην ὑμῶν οὐδενὸς, ὡς περὶ ὧν πρὸς ἐμὲ ἐσπουδάσατε αὐτοὶ πρότερον, νῦν ἀμελήσετε, Neque enim hoc arbitrari de vobis poſſum, neque enim hoc mihi iudicare perſuaſerim. Ex eo fit vt &

Εὐδαιμονίζω.

Duo genitiui eadem uerbo iuncti.

dicant Καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, ἢ κακίαν, ἢ φθόνον, & ſimilia, pro Iudico te imperitum. vt Idem περὶ στεφάνου, Καί μου πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς, Me per deos immortales nullus ineptum eſſe iudicet: nullus ita hoc quod dicturus ſum excipiat, vt frigidum & abſurdum. hoc enim ſignificat hæc dictio, vt id obiter dicatur. Sic enim hos commentarios ſcribere inſtituimus, vt quicquid in ordinem ſeriémque ſcribendi incurreret, vel ex diuerticulo quaſi obuiam ſe offerret, ad id digredi ne grauaremur, duntaxat pro eo quantum eſt quod aſſequi mediocritas noſtra non mediocri diligentia potuit. Frigidũ dicitur Latinè abſurdum, nec plauſu excipiẽdum: cui facetum & plauſibile opponitur. Cicero in Bruto de P. Lentulo, Habuit à natura genus quoddam acuminis, quod erat in reprehendendis verbis verſutum & ſolers, ſed ſæpe ſtomachoſum, nonnunquam frigidum, interdum etiam facetũ. Fabius lib. VI, Tum ille alioqui vir facundus, inopinatæ rei caſu obmutuit, & infantem ſuum frigidiſſimè reportauit. de patrono quodam loquens, qui infantem in epilogo parũ appoſitè produxerat. Frigus etiam id appellatur, quũ pro riſu & gratia vel fauore ſperato, res in diuerſum exiit. Cic. ad Quintũ fratrem, Pridie idus quum Appius ſenatum infrequenté coegiſſet, tantum fuit frigus, vt populi conuicio nos coactus ſit dimittere. Fab. eodẽ lib. Nã & imperitia & ruſticitas, & rigor, & deformitas afferunt interim frigus: diligentérque hæc ſunt actori prouidenda. Frigus his in locis abſurdam rei ſpeciem ſignificat, quam incommodus euentus conſequitur. Quod quum non abſurdiſſimè euenit, non frigere ſed tepere dicitur. Idem, Nam vt eſt longè vehementiſſimus hic quum inualuit affectus, ita ſi nihil efficit, tepet. Cic. in eodem Bruto, Quare tibicen dixerit diſcipulo ſanè frigenti ad populũ, Mihi cane & muſis. Frigenti dixit οὐκ εὐδοκιμοῦντι, ἀποτυγχάνοντι, ψυχρῶς ἔχοντι. Sic interpretandum illud verbũ apud oratorem exiſtimo ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. Τὰς δὲ ἐπιστολὰς ὑμῖν ἀναγνώσομαι τὰς τοῦ Φιλίππου, καὶ τοὺς καιροὺς ἐφ' ὧν ἕκαστα ἐξηπάτηθε, ἵν' εἰδῆτε ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρου παρελήλυθεν ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς, Vt intelligatis AEſchinem in impoſtura vobis factitanda, etiam verbum illud, quod frigidè & ſcurriliter dici ſolet, ad ſatietatem vſque, exuperaſſe. Inde ψυχρολόγοι dicuntur qui ineptis & futilibus & abſurdis verbis vti ſolẽt. Et ψυχρολογεῖν verbum, frigida verba ineptáque & ſcurrilia fundere. Lucia. Τί οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μυθολογῆσαι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Dicitur & ψυχρευόμενοι τὸ ψυχρῶς λεγόμενοι. Hermog. περὶ ἰδεῶν tomo primo de tropis loquens κακοζήλως enunciatis, παρὰ δὲ σοφισταῖς πάμπολλα εὕροις ἄν. τάφους τε γὰρ ἐμψύχους τοὺς γῦπας λέγουσιν, ὧνπέρ εἰσι μάλιστα ἄξιοι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ψυχρεύονται πάμπολλα. Καταγινώσκω etiã ſignificat καταγνοῶ, intelligo, percipio. Xenoph. Τοὺς δὲ γνώμη συνετας μαθὼν ἐπιμελουμένους καὶ θᾶττον καὶ ῥᾶον καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας. Κατάγνωσις dãnatio. Greg. Ὁμοίως γὰρ κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος, καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος, id eſt, damnatio ſine clementia. Thucyd. Αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, & reliqua: id eſt, propter ſui cõ-

Ψυχρότης.
Budæi in his ce commentariis inſtitutũ.
Frigidum.
Frigus.
Frigere.
Tepere.
Ψυχρόν.
Ψυχρολόγοι.
Ψυχρολογεῖν.
Ψυχρεύω.
Καταγινώσκω
Κατάγνωσις.

temptum,& ob id quòd eos imbecillitatis & infirmitatis opum damnarent. Καταδικάζω ſic conſtruitur vt καταγινώσκω, eodē ſignificatu. Lucia. Ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Iungitur & cū accuſatiuo tantum. Syneſ. οὐ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. Inde ἡ καταδικάζουσα eſt ſentētia damnatoria. Idem ad Anaſtaſ. Πάντως γὰρ ἀποφαίνεται τὴν καταδικάζουσαν. Dicunt & Κατακρίνω. Iſocra. κατὰ Λοχίτου, Ὁρῶ δὲ ὑμᾶς, ὅταν μέν του καταγνῶτε ἱεροσυλίαν, ἢ κλοπήν, ὁμοίως ἁπάντων θάνατον κατακρίνοντας. & Κατακρίνομαι paſſiuum, quod cum accuſatiuo iungitur. Grego. in ſecūdo περὶ υἱοῦ, Εἰ γὰρ νοήσεις οὕτως, οἰχήσεταί σοι θάνατον κατακριθεὶς ὁ υἱός. Idem, Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, λέγω πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος, οὔτε ὑπὲρ ταῦτα θεότητος χεομένης, ἵνα μὴ δῆμον θεῶν εἰσαγάγωμεν· οὔτε ἐντὸς τούτων ὁριζομένης, ἵνα μὴ πενίαν θεότητος κατακριθῶμεν, Ne paupertatis & inopiæ diuinitatis damnemur. Euſtath. Ἄτλας ἐπ' ὀλέθρῳ ἑαυτοῦ ἐπαναστὰς τῷ Διί, τιμωρίαν κατεκρίθη τὸ τῶν ὅλων ἄχθος. Sic conſtruuntur & alia non pauca, vt Ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, mihi hæc curatio commiſſa eſt. Idem, Καὶ μέρος οὐκ ὀλίγον ἐγχειρίζεται τῆς οἰκουμένης. Herodi. Ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, Vt cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrentes ceſſiſſent. Sic Ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, mihi arbitrium eius rei delatum eſt. Lucia. de iudicio dearū, Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, Ne ſi Marti quidē tuo arbitriū permittatur. Sic fit vt ἐπιτρέπειν & ἐπιτροπεύειν pro eodē dicantur. Similis eſt conſtructio τοῦ Ἐμπιστεύομαι. Galen. Ἀλλ' ἕτεροι μὲν ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, ὅθεν ἡμεῖς ἔγνωμεν σιωπᾶν. Quod autē de iudice dicitur καταδικάζειν καὶ καταγινώσκειν, de arbitro dicitur καταδιαιτᾶν: cui opponitur ἀποδιαιτᾶν, hoc eſt abſoluere. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τὸ μὲν πρῶτον οἷός τ' ἦν πείθειν αὐτὸν τὴν δίκην ἣν καταδεδιῄτηκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν. Sed alibi de iis dicturi ſumus: quare ad alia tranſeundū eſt.

Καταδικάζω. Καταδικάζουσα. Κατακρίνω. Κατακρίνομαι. Ἐγχειρίζομαι. Ἐπιτρέπομαι. Ἐπιτρέπω. Ἐμπιστεύομαι. Καταδιαιτῶ. Ἀποδιαιτῶ.

Ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος, ἔνοχος, de reo ſonte dicūtur. Contra, de inſonte, ἀναίτιος, ἀνεύθυνος, ἀνυπαίτιος, καθαρός, ἀνυπεύθυνος, σεσυκοφαντημένος, ἀνεπίκλητος, ἀνεξέλεγκτος, ἀνέγκλητος, καὶ ἀνεγκλήτως ἔχων, qui crimine caret, & cui nihil iure obiici poteſt, innocēs. ἀσυκοφάντητος, cui negotiū faceſſi nō poteſt.

Ὑπαίτιος, καὶ τὰ ὅμοια. Ἀναίτιος, & τὰ ὅμοια.

Ἁλούς, εἰλημμένος, ἡλωκώς, ἑαλωκὼς ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ περίφωρος, καὶ αὐτόφωρος ληφθείς, deprehenſus, manifeſtus, qui inficiando non eſt: ὁ καταφωραθείς, κατάφωρος. Plutarch. de adultero deprehenſo, id eſt, καταφανὴς ἐληλεγμένος. Lyſ. Ὡς δὲ ἀπέγραψα τὰ ὀνόματα, ᾤμην μὲν ἂν αὐτὸν ὁμολογήσειν· εἰ δὲ μή, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγὼ αὐτὸν ἐλέγξω. Qui autem indiciis & argumētis tantùm damnatus eſt, ἐξ ὑπονοίας καὶ ἐξ ὑποψίας καταδικασθεὶς dicitur, ἐξ εἰκότων σημείων καὶ τεκμηρίων ἡρημένος. Plutar. in apophth. Lacon. οὐ μόνον, εἶπεν, ἀλλὰ κρεῖττον ταῖς ἀλγηδόσι τελευτᾶν, ἢ περίφωρον γενόμενον διὰ μαλακίαν τὸ ζῆν αἰσχρῶς περιποιήσασθαι. Idem alibi in iiſdem, ἀνδρικὸν γὰρ αὐτοῖς εἶναι δοκεῖ τὸ μὴ ἀπερίφωρον τοῖς πολεμίοις εἶναι, ἐάν τις αὐτῶν πληγῇ, ἀλλὰ διαλανθάνειν.

Ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλούς, αὐτόφωρος, καὶ κατάφωρος, καὶ περίφωρος. Ἀπερίφωρος.

Φεύγειν, φυγαδεύεσθαι, διώκεσθαι, ἐκδιώκεσθαι, ἐκπίπτειν, ὑπερορίζεσθαι, ὀστρακίζεσθαι, ἐξορίζεσθαι, de eiectis, extorribus, exulibúſque dicitur, quanquam aliqua ſit differentia. Ἐξοστρακισμὸς eſt relegatio temporaria in locū certum, quæ bona non adimit. Φυγὴ eſt exilium, cuius comes eſt bonorum

Φεύγειν, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐξοστρακισμός. Φυγή.

publicatio, nec tempus habet finitum.

Θανατοῦν. Θανατῶσαι, ἀποκτεῖναι, ἀνελεῖν, ἀποσφάξαι, ἀπάγξαι, καταχρημνίσαι, ἀπὸ κρημνοῦ ὦσαι, θανάτου τιμῆσαι τῷ καταδίκῳ, vocabula ſunt vltimo ſupplicio afficientium, id eſt, ἐσχάτῃ τιμωρίᾳ κολαζόντων. Θανατῶσαι etiam dicitur, rei capitalis damnare abſentem. Xenophon in ſecundo ἀναβάσ. de Clearcho, Ἐκ τούτου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Σπάρτῃ τελῶν ὡς ἀπειθῶν, ἤδη δὲ φυγὰς ὢν, ἔρχεται πρὸς Κῦρον.

Δεσμῶται. Δεσμῶται Cuſtodiæ & vincti: Δεσμωτήριον locus ipſe, hoc eſt, Carcer. εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβαλεῖν, εἱργνύναι, ἀπάγειν, in carcerem coniicere & compingere. In carcerem compacti, οἱ ἐμπεσόντες εἰς τὸ δεσμωτήριον, οἱ καθειρχθέντες, οἱ κατακεκλεισμένοι, οἱ ἀπαχθέντες, οἱ τῷ εἱργμῷ, ἢ τῷ οἰκήματι ἐμφρουροι.

Φεύγειν. Φεύγειν τὴν πατρίδα, exulare patria, καὶ φεύγειν τὴν πόλιν dicitur qui exulat ſua ciuitate. Vnde ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, reuocatio exulum, vel reditus in

Φεύγων. patriam. Φεύγων dicitur ὁ ἀπολογούμενος, qui cauſam dicit, qui reus eſt, & poſtulatus, vt φεύγων φόνου, & φεύγων ὕβρεως: dicitur & φεύγων δίκην ἢ ἔγκλημα ὑπό τινος, qui actione aliqua in iudicium tractus eſt, contra quem lege agitur. Demoſth. εἴ τις ἡμῶν φεύγων δίκην ὑπὸ τούτου παραγραφὴν ἐτόλμησε παραγράφεσθαι, μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Φεύγοντες ἐπὶ φόνῳ dicũtur, qui ob cædem exilio ſe mulctarunt. Xenoph. Ἤγγελθη τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν οἴκοθεν ὑπὸ δήμου, id eſt, quòd à populo exilio mulctati eſſent. Idem,

Φεύγειν ἀειφυγίαν. Ὅτι ἀδίκως ἀπόντες φεύγοιεν παρὰ τὸν νόμον. Φεύγοντες ἀειφυγίαν perpetuo exilio mulctati dicuntur. Plato lib. IX de legib. γυνὴ δὲ ἄνδρα ἑαυτῆς ἐξ ἐπιβουλῆς τῷ ἀποκτεῖναι βουλεύσασα, ἢ ἀνὴρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, φευγέτω ἀειφυγίαν. Ἀπε-

Ἀπενιαυτίζειν. νιαυτίζειν eſt vnico anno extorrem eſſe. Idem lib. eodẽ, Ἂν δὲ ξένος ἄκων ξένον κτείνῃ τῶν ἐν τῇ πόλει, ἐπεξίτω μὲν ὁ βουλόμενος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις· μέτοικος δὲ ὤν, ἀπενιαυτισάτω. Φεύγειν interdum non ſignificat actione conueniri, ſed

Φεύγειν ἔγκλημα. crimen timere & vitare. Greg. Δέδοικα μὴ τῆς ῥαθυμίας ἔγκλημα φεύγων, ἀπληστίας περιπέσω γραφῇ. Syneſ. Ἀλλὰ φυγεῖν τὸ δειλίας ἔγκλημα παρ᾽ ὑμῖν ᾐσχύνθημεν, Sed puduit nos apud vos in ſuſpicionem & culpam vel reprehenſionem timiditatis venire. Φεύγων etiam eſt reus: quod verbum à iuriſperitis Latinis vſurpatur, eorum imperitia qui leges Græcas verterunt, φεύγοντα non reum, ſed fugientem vocantes. διωκόμενος etiam dicitur, & ἐγκαλούμενος.

Κλητεύειν. Κλητεύειν eſt in ius vocare. Demoſthenes περὶ στεφάνου, Τίς σου ἐκλήτευσεν ἡμᾶς; ἀπὸ ποίας ἀρχῆς; εἰπὲ τὸν εἰδότα. Idem πρὸς Νικόστρατον, Ἡμέραις δὲ οὐ πολλαῖς ὕστερον εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, καὶ ἐξελέγξας αὐτὸν τά ψευδῆ κεκλητευκότα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα εἴρηκα, ἠδικηκότα, εἷλον, Cum eum docuiſſem falsò renunciaſſe ac teſtificatum eſſe in ius vocationem, apud iudices damnaui, hoc eſt, reum peregi. duo etenim hoc verbum ſignificat, in ius vocare alio poſtulante, & teſtẽ eſſe in ius vocationis, hoc eſt,

Προσκαλεῖσθαι. τοῖς καλοῦσι καὶ προσκαλουμένοις μαρτυρεῖν. Προσκαλούμενος is dicitur, qui in ius vocandum curat, vt ibi lege agat. Ariſtoph. σφηξὶ, Προσκαλοῦμαί σ᾽ ὅστις εἶ πρὸς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, Heus tu quiſquis es, in ius te voco dãni

Κλητήρ. iniuria dati in iis quæ importabã in forum. deinde ſubdit, Κλητῆρ᾽ ἔχουσα

τ̃ Χαιρεφῶντα τουτονί. ἐπὶ μάρτυρα τ̃ καλοῦντα εἰς τὸ δικαστήριον. verba ſunt ἀρτοπώλιδος, quæ dicebat impulſum aſinum ſuum vel mulum, quo ad vecturam panũ vtebatur, & panes ipſos effuſos humi. Et προσεκλήθην ἐγὼ δίκην, vocatus ſum in ius. Ariſtot. in v. Politic. Φασὶ δὲ καὶ Πεισίστρατον ὑπομεῖναι ποτὲ προσκληθέντα δίκην εἰς ἄρειον πάγον. Dicitur & προσκαλεῖν actiua voce. Demoſt. κατὰ Μειδίου vtraq; voce vtitur, Οὐκ ἐδώκατε ἁπλῶς τ̃ χορηγῶν οὐδενὶ, προσκαλέσασθαι τοὺς χορευτὰς σκοπεῖν, ὅπως οὖν ἐς τεφανωμένον, & λειτουργοῦντα τῷ θεῷ, ταύτην τ̃ ἡμέρ̃ καλῆ, μὴ δ' ἐπηρεάζῃ μηδεὶς ἐξεπίτηδες. προσκαλέσαι ad magiſtratus rapere dixit. paulò pòſt, δέον δ' ὃ μὴ προσκαλέσασθαι πρὸς τ̃ ἄρχοντα ἐξεῖναι. & περὶ στεφάνου, Οὐκ οὖν ἔδει δ̃ προσκαλέσασθαι δήπου τοῖς Λοκροῖς δίκην τῇ πόλει σου τελέσασθαι. τίς οὖν ἐκλήτευσεν ἡμᾶς; Alibi πρὸς Φορμίωνα, Τί τοῦτον προσκαλεῖς; ἐμοὶ γὰρ ἀπέδωκεν τὸ χρεῖον. Et rurſus, Τί με προσκαλεῖς; cur me in ius vocas? Et πρόσκλησις in ius vocatio. Plato lib. 8. de legib. Λήξεων δὲ περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων καὶ κλητόρων, εἴτ' ἐπὶ δυοῖν, εἴτ' ἐφ' ὁπόσων δεῖ καλεῖσθαι, καὶ πάντα ὅσα τοιαῦτά ἐστιν, ὑπὸ νομοθέτου οἷόν τ' εἶναι, λέγοντος δὲ οὐκ ἄξια νομοθέτου. De ſortitionibus (inquit) cauſarũ, de in ius vocationibus, de iis quos atteſtari oportet, ſiue binos eſſe, ſiue plures neceſſe ſit, quibus corã vadimoniũ denũciatur: hoc enim ἐπὶ præpoſitio ſignificat. Syneſ. ἐφ' ὧν ἀπηλθὼν χάμου οἱ ὅροι διεδείκνυντο, τὴν τοῦ δαρδανίδου μερίδα σαφῶς ἀποτεμνόμενοι, id eſt, quibus mecum adhibitis teſtibus, in quorum præſentia. Lucia. περὶ τῆς περεγρίνου τελευτῆς, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας, ἐνεπήδησεν ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. Dicitur & de iudicibus apud quos cauſæ aguntur. Idem ἀναβιοῦσι, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς ἀρετῆς καὶ φιλοσοφίας, id eſt diſceptatrice virtute & philoſophia. Idem paulò pòſt, γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ ῥαδαμάνθυος. Sic in act. apoſt. cap. x x v. ἐπὶ τοῦ βήματος καίσαρος ἑστώς εἰμι, οὗ με δεῖ κρίνεσθαι, ad tribunal, vel apud. &, θέλεις εἰς ἱεροσόλυμα ἀναβὰς, ἐκεῖ περὶ τούτων κρίνεσθαι ἐπ' ἐμοῦ; cauſam apud me & diſceptante me dicere? Verba ſunt Feſti ad apoſtolum. Baſil. in homil. περὶ φθόνου, ἵνα ταῦτα ἀπολογίαν ἔχῃ ἐπὶ τοῦ κριτοῦ τῶν καρδιῶν ἡμῶν; Et in homil. περὶ ταπεινοφροσύνης, de Chriſto loquens, ἐπὶ τ̃ ἀρχιερέων ἱστάμενος ἐν σχήματι δικαζομένου. Gal. tamen datiuo iunxit in pri. therapeu. ſi non mendoſè legitur. μὴ τοὺς ὁμοτέχνους τοῦ πατρίου κριτὰς καθίσῃς, ἰατρῶν τὸν λιμηρότατε θέσσαλε. νικήσεις γὰρ ἐπ' αὐτοῖς καὶ καθ' ἱπποκράτους λέγων. vbi ἐν αὐτοῖς legi poteſt. Plato lib. x i legũ de redhibitione loquẽs mancipii comitiali morbo laborantis, διαδικαζέσθω δὲ ἔν τισι τῶν ἰατρῶν, οὓς ἂν κοινῇ προβαλόμενοι ἕλωνται. & infrà, ἐν πέντε δὲ τῶν νομοφυλάκων τοῖς νεωτάτοις τὴν διάκρισιν εἶναι. Et rurſus alibi de pactis loquens, δίκας εἶναι ἀτελοῦς ὁμολογίας ἐν ταῖς φυλετικαῖσι δίκαις, ἐὰν ἐν διαιτηταῖς ἢ γείτοσιν ἔμπροσθεν μὴ δυνῶνται διαλλάττεσθαι. Et in x i i, ἐὰν δὲ στρατεύσας προαπέλθῃ τοῦ χρόνου, λειποταξίου τούτων εἶναι γραφὰς ἐν τοῖς αὐτοῖς οἷς περὶ ἀστρατείας, coram iiſdem iudicibus. Dicitur & παραγγέλλειν εἰς δίκην, hoc eſt, denunciare iudicium: ſignificat enim diem dicere in iudiciis publicis. Idem Demoſthenes, λειποταξίου προσεκλήθη, Dies ei dicta eſt deſertæ militiæ. Idem κατὰ Εὐέργου, Οἱ μὲν τοίνυν προσεκλήθη ὑπ' ἐμοῦ, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασιν οἱ κλητεύσαντες. Eſt igitur Κλητεύειν vadari, quod Horatius atteſtari dixit, vel anteſtari potius, in primo Sermonum.

Προσκαλῆσθαι.
Προσκαλεῖν.
Προσκαλέσασθαι.
Πρόσκλησις.
Ἐπί.
Ἐν διαιτηταῖς.
Παραγγέλλειν εἰς δίκην.
Λειποταξίου προσκαλεῖσθαι.
Κλητήρ.
Κλητεύειν.
Atteſtari.
Anteſtari.

-&, quò tu turpiſſime, magna
Exclamat voce, & licet anteſtari? ego verò
Oppono auriculam, rapit in ius, clamor vtrinque.

Denunciátes enim litem (inquit Acron) præſentes quoſdam habebant anteſtatos, corá quibus iudicii denunciatio fiebat, lege x i i tab. Ei autem, coram quo conteſtabantur, aurem vellebant, vt memor eſſet. Plaut. in Curgul.

Ambula in ius. Mi. non eo. Ph. licet anteſtari? Mi. non licet.
Ph. Iuppiter te malè perdat, inteſtatus viuito.
Mi. At ego, quem licet, te: accede huc. Curg. ſeruum anteſtari?

Idem in Pœnulo,

Ite in ius, ne moramini, anteſtare me atque duce. Ag. ego
Te anteſtabor, poſtea hanc amabo, atque amplexabor.

Verba ſunt ſerui ad herum, & heri ad ſeruum. à verbo ſiſto anteſtari deductum eſt. Idem in Curgul.

-proh deûm atque hominum fidem,
Inanteſtatus. Hoccine pacto indemnatum atque inanteſtatum me arripi?

Apud Plinium lib xi, Eſt in aure ima memoriæ locus, quem tágentes atteſtamur. Exiſtimo omnino legendum anteſtamur, licet nullo exemplari fidem mihi faciéte. *Anteſtatus. κλητήρ.* Et anteſtatus erat ὁ κλητήρ. Hodie publici apparitores in locum τῶν κλητήρων ſucceſſerunt. Ariſtoph. ἕλκω σε κλητεύσοντα, id eſt, traho te mecum, vt debitorem meum in ius voces, quaſi viatorem ſcilicet. *ψευδοκλητεία.* ἡ ψευδοκλητείας δίκη erat κατὰ τῶν τὰ ψευδῆ κλητευσάντων, hoc eſt, κεκλητευκέναι φασκόντων τὰς μὴ κεκλητευμένας δίκας. vt apud Demoſt. πρὸς Νικόστρατον. *Ἀπρόσκλητος δίκη.* Et δίκη ἀπρόσκλητος dicitur, quum lis contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non eſt, aut qui non rectè vocatus eſt. Idem in eadem, Ὁ Ἀρεθούσιος ἀπρόσκλητόν μου δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος, ὡς ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ κλητῆρας ἐπιγραψάμενος. *Κλητεύειν.* Κλητεύειν enim ſignificat teſtimoniú denunciare: de quo verbo ſatis diſſeruimus in annotationibus in Pandectas. Τὸν οὖν μὴ μαρτυρῆσαι βουλόμενον ἐκλήτευον, Quem oportebat poſt denunciationem vel teſtificari, *Eiurare teſtimonium.* vel eiurare teſtimonium, hoc eſt, iureiurando excuſare quapropter teſtificari nõ poterat: alioqui pœna erat mille drachmarum. *Eiuratio. Ἐξωμοσία.* eáque eiuratio, Ἐξωμοσία dicebatur, & verbum ἐξόμνυσθαι. *Κλητεύεσθαι. Ἐκκλητεύεσθαι.* Quibus autem denunciabatur, ii κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι dicebantur. AEſch. κατὰ Τιμάρχ. Ἐὰν μὲν οὖν ἐθελήσῃ ὁ Μισγόλας δεῦρο παρελθὼν τἀληθῆ μαρτυρεῖν, τὰ δίκαια ποιήσει· ἐὰν δὲ προαιρῆται ἐκκλητεύεσθαι μᾶλλον, ἢ τἀληθῆ μαρτυρεῖν, ὑμεῖς τὸ ὅλον πρᾶγμα συνίδετε. εἰ γὰρ ὁ μὲν πράξας αἰσχυνεῖται, καὶ προαιρήσεται χιλίας δραχμὰς μᾶλλον ἀποτῖσαι τῷ δημοσίῳ, ὥστε μὴ δεῖξαι τὸ πρόσωπον τὸ ἑαυτοῦ ὑμῖν, ὁ δὲ πεπονθὼς δημηγορήσει, σοφὸς ὁ νομοθέτης ὁ τοὺς οὕτω βδελυροὺς ἐξείργων ἀπὸ τοῦ βήματος. Idem. Ἐὰν δ' ἄρα ὑπακούσῃ μὲν, τράπηται δὲ ἐπὶ τὸ ἀναιδέστατον, ἐπὶ τὸ ἐξόμνυσθαι τὴν ἀλήθειαν, ὡς Τιμάρχῳ μὲν χάριτας ἀποδιδοὺς, ἑτέροις δὲ ἐπίδειξιν ποιούμενος, ὡς δὴ ἐπίσταται τὰ τοιαῦτα συγκρύπτειν, πρῶτον μὲν εἰς ἑαυτὸν ἐξαμαρτήσεται ἐπιορκῶν, *Ἐξόμνυσθαι.* ἔπειτα οὐδὲν αὐτῷ ἔσται πλέον. Eſt autem ἐξόμνυσθαι cum iureiurando aliquid inficiari, vt abiurare debitum, & ſimilia. Demoſthenes πρὸς Εὐβουλ. Καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο ὁ Εὐβουλίδης καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ μὴ οὐκ εἰδέναι. Iſæus. Τοῦ γὰρ

αὐτοῦ ἀνδρός ἐστιν, ἃ μὲν οἶδεν ἐξόμνυσθαι, τὴν δὲ μὴ γινομένων πίστιν ἐθέλειν ἐπιθεῖναι.
Demoſthenes κατὰ Νεαίρ. Καλοῦσι δ' ἵππαρχον ὑμῖν, καὶ ἀναγκάζω μαρτυρεῖν, ἢ ἐξό-
μνυσθαι κατὰ τὸν νόμον, ἢ κλητεύσω αὐτὸν, id eſt, denunciatione teſtimonii obſtrin-
gam & damnabo apud vos. vtitur & actiua voce, vt idem περὶ στεφάνου, Καὶ
ταῦθ' ὅτι ἀληθῆ λέγω, πρῶτον μὲν ὑμῖν μαρτυρήσουσι τῶν τούτοις παρόντων οἱ ἰδόντες· οὐ γὰρ
ἐξομνύναι ἐθελήσειν αὐτοὺς οἶμαι. Ferè autem paſſiuè vtuntur omnes. Signi- Ἐξομνύναι.
ficat etiam ἐξόμνυμαι abiuro, & cum iureiurando inficior. Plato lib. le- Ἐξόμνυσθαι.
gum XII, τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ,
ταῦτα δὲ διὰ δικῶν, ὅρκων χωρὶς κρίνεσθαι ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλοις. qui-
bus verbis vetat iuſiurandum deferri in iudicio propter periuria. Eiuro
magiſtratum, hoc eſt repudio, & excuſo quippiam ne magiſtratum gere-
re cogar. Ariſtot. in quarto Politi. Περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦτο σοφίζονται, μὴ ἐξεῖ-
ναι ἐξόμνυσθαι τοῖς ἔχουσι τὸ τίμημα. vel magiſtratu me abdico. Syneſ. κατὰ
Ἀνδρονίκου, Οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην, μήποτε δυνηθείη τοσοῦτον Ἀνδρόνικος.
Et ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, eiuro legationem, hoc eſt, iureiurando affirmo
obire me legationem non poſſe. AEſchi. περὶ παραπρ. Ἀρρώστως δὲ ἔχων, τὴν
μὲν πρεσβείαν οὐκ ἐξωμοσάμην, ἀλλ' ὑπεσχόμην πρεσβεύσειν, ἐὰν ὦ δυνατός. Liba-
nius πρεσβευτικῷ πρὸς Ἰουλιανὸν, Ἐγὼ δὲ εὐθὺς μὲν ἐξωμοσάμην, ὦ βασιλεῦ, καὶ πᾶν
ποιήσειν πρότερον ἢ τοῦτο, id eſt, confeſtim eiurare cœpi huius legationis mu
nus. Ἐξόμνυσθαι ἕτερον, eſt iureiurando eum excuſare qui iudicio non
adeſt, aut euocatus præſto non eſt. Idem, Τὸν δὲ ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ, καὶ τὸν
ἀδελφιδοῦν, καὶ τὸν ἰατρὸν ἔπεμψα, οὐκ ἐξομουμένους ἐμέ· οὐ γὰρ ὁ νόμος ἐᾷ τὰς ἐκ τοῦ
δήμου χειροτονίας ἐν τῇ βουλῇ ἐξόμνυσθαι· ἀλλὰ τὴν ἀρρωστίαν μου δηλώσοντας. De-
moſthenes, Καὶ λαβὼν τὸν ἰατρὸν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ προσελθὼν τῇ βουλῇ, ἐξωμό-
σατο ἀρρωστεῖν τουτονὶ, Excuſauit, quòd diceret ægrotare. Lingua noſtra ver
nacula vt alia multa, ſic hoc etiam à Græcis habet: Exoniare enim appel
lant iureiurando excuſare eius abſentiæ cauſam, qui vadimonio obſtri-
ctus eſt, quaſi ἐξόμνυσθαι: & Exoniatos vulgus appellat, vulnere aut muti-
latione cauſarios, qui detrectare iure militiam poſſunt. Προσκαλέσασθαι Προσκαλέσα-
etiam ſignificat aduocare, aſciſcere, hoc eſt, προσλαμβάνειν τινὰ, & ſocium σθαι.
ad bellum euocare. Ἐκκαλεῖσθαι prouocare & perlicere. Poly. in pri. Ὁ δὲ Ἐκκαλεῖσθαι.
Καικίλιος θεωρῶν αὐτὸν καταπεθαρρηκότα, καὶ σπουδάζων ἐκκαλεῖσθαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ,
συνεῖχε τοὺς στρατιώτας ἐντὸς τῶν πυλῶν. Idẽ, Φθείροντος δὲ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ μέχρι τῆς
πόλεως, ἔμενεν ἐπὶ τῆς ὑποκειμένης γνώμης ὁ Καικίλιος, ἕως αὐτὸν ἐξεκαλέσατο διαβῆναι
τὸν περὶ τῆς πόλεως ποταμόν. Προκαλοῦμαι verò aliud ſignificat, licet aliquã- Προκαλοῦμαι.
do apud authores errore librariorum alterum pro altero legatur, vt apud
Lucianũ, Φόνου τάχα προκεκλήσεταί με, vbi non πρὸ ſed πρὸς legẽdum: vt apud
Ariſtophan. νεφέλαις, Σὺ δὲ νὴ τὸν Ἑρμῆν προσκεκλήσεσθαί γέ μοι δοκεῖς, εἰ μὴ ἀπο- Προσκαλοῦμαι.
δώσεις τἀργύριον. ὧν διὰ μαρτύρων εἰς δικαστήριον ἀπαχθήσεσθαι.

Παρακαταβολὴ actionis genus eſt, qua qui experiri volebant, pecuniam Παρακατα-
deponebant: moris enim fuit, vt qui hoc genere experiebantur aut con βολή.
tendebant, hoc eſt, vt tam actor quàm reus apud acta decimam partem
æſtimationis litis deponerent, mulctam ſcilicet futuram temere litigã-
tis. Demoſthenes πρὸς Μακάρτατον, Καὶ τοῦ κήρυκος κηρύττοντος εἴ τις ἀμφισβη-

πεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐδίκασεν ὅτι οὐδαμόθεν αὐτῷ προσῆκεν οὐδὲν τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου. Iſæus περὶ τοῦ Φιλοκτ. κλήρ. Ὅτι γὰρ αἱ ἀνακρίσεις ἦσαν πρὸς τῷ ἄρχοντι, καὶ οὗτοι παρακατέβαλον ὡς ὑπὲρ γνησίων τῶν δ' Εὐκτήμονος ὄντων, ἐρωτώμενοι ὑφ' ὑμῶν τίς εἴη αὐτῶν μήτηρ, καὶ ὅτου θυγάτηρ, οὐκ εἶχον ἀποδεῖξαι. Idem ὑπὲρ τοῦ Νικοστρ. κλή. Καὶ εἰ μὲν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡμολόγουν εἶναι τοῦ Νικοστράτου, περὶ δὲ τοῦ κλήρου μόνου διεφέροντο, οὐδὲν ἂν ἔδει ὑμᾶς σκέψασθαι, ἀλλ' ἢ ᾗ διέθετο ἐκεῖνος ὁ Νικόστρατος, ὃν ἀμφότεροι ὡμολόγουν· νῦν δὲ πῶς οἷόν τε τῷ ἀνδρὶ δύο πατέρας ἐπιγράψασθαι; τοῦτο γὰρ Χαριάδης πεποίηκε· αὐτός γε γὰρ ἔλαχε Νικοστράτου τοῦ Σμικροῦ. τούτοις δὲ τοῦ Θρασυμάχου λαχοῦσι παρακατέβαλεν, ὡς ὂν αὐτὸν ὄντα. Quem locum, quoniam difficilis eſſe ſatis mihi viſus eſt, quò iuuenum labori ſtudióque cõſulerem, vertendum eſſe duxi, hoc modo, Et quidem ſi de Nicoſtrati nomine inter eos conueniret, de eius verò hæreditate inter ſe contenderent, nihil aliud vobis videndum eſſet, iudices, niſi quid ille teſtamento ſtatuiſſet, cuius nomen confeſſum eſſet: Núc autem quonam pacto fieri poteſt, vt eiuſdem viri duo patres in intentionibus de hæreditate certantium edantur & perſcribantur? Nanque id Chariades ipſe fecit: quippe qui lege agere inſtiterit de Nicoſtrati hæreditate Smicri filii, idémque ſponſione certare cum his qui bonorum poſſeſſionem petierunt Nicoſtrati Thraſymachi filii, quaſi ſcilicet vterque Nicoſtratus idem eſſet & Smicro & Thraſymacho natus. Quo in loco figura Attica notanda eſt in fine. Sic Ariſtot. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Καὶ σοφωτέρους τοὺς τεχνίτας τῶν ἐμπείρων ὑπολαμβάνομεν, ὡς κατὰ τὸ εἰδέναι μᾶλλον ἀκολουθήσασαν τὴν σοφίαν, id eſt, ἀκολουθησάσης. Theophraſt. in tertio περὶ φυτῶν, Τοῦτο δ' οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ πειρᾶσθαι μηδένα, μηδὲ φιλεῖν, Non quia non poſſit & alio modo fieri. Demoſth. περὶ στεφάνου, Δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτ' ὀνομάζων. ὡς ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόνθ' ἑαυτῷ περὶ ἄλλου, καὶ δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχοντα, καὶ οὐκ ἔτι τοὺς ἀκούοντας σκεψομένους τίς ποτ' αὐτός ἐστιν ὁ ταῦτα λέγων, accuſatiui pro genitiuis, Quaſi verò ſiquis ea probra, quibus ipſe præditus eſt, alteri ipſe prior obiecerit, continuo ita futurum ſit, nec qui hæc audiuerint, non ipſi æſtimaturi ſint, quinam homo ille ſit qui hæc protulerit. Iſocra. in Panegyri. Ὥσπερ ὁμοίως ἀμφοτέρους δέον ἔχειν, ἀλλ' οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς, τοὺς δ' ἐπιδεικτικῶς, tanquam oporteat. Inde illæ locutiones ἐξὸν & ἐνὸν & προσῆκον & παρὸν, & ſimiles imperſonales. Grego. Μὴ καταφιλοσοφῆτε ταῖς σφραγῖσι τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, ἄδηλον ὂν εἰ πάλιν ἐξαναστήσῃ τὸν τάφον, Cùm incertum ſit & ignotum: de Lazaro loquens. Syneſ. Ὁ δὲ οὐκ ἐβάδισε τὴν ἐπὶ Βιθυνίας, οὐδὲ τῆς συλλαχούσης αὐτὸν καθέδρας ἥψατο, μέχρι δὲ πρὸ ἡμῶν, ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον ἂν καί τις ὡς ἰδιώτῃ προσφέρηται, Tanquam nihil eius interſit, ſiquis hîc cum eo vt cum priuato agat. Per omnia vero tempora ſic vtuntur Attici. Xenophon, Καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν, ὅτι ἤδη τοῦτο προειρήκοι τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δὴ ποιῶν ἐπιδιώκειν, Edixit Perſis, vt itineri ſe accingerent, videlicet tanquam confeſtim cedentes eſſent ipſi conſecuturi. Plato in Prot. Δέξαι δὲ ἡμῖν ταῦτα ἐπηρόμεθα. Quo in loco, quod mirere, non caſus tantum pro caſu, ſed numerus etiam pro numero po-

Ἀττικισμός.

Ὥσπερ δέον.

Ἐξὸν, ἐνὸν, & ſimilia.

Ἄδηλον ὂν, & ſimilia imperſonalia.

Ὡς δῆθεν.

Δέξαι ἡμῖν ταῦτα.

ſitus eſt, hoc modo, δοξάντων ἡμῖν τούτων, cum hæc inter nos conueniſſent: nisi ſit locus mendoſus, pro δόξαντα, vt apud Xenophontem in tertio ἑλληνικῶν, Δόξαντα δὲ ταῦτα, καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε, τὸ μὲν βαρβαρικὸν εἰς Τράλλεις, τὸ δὲ ἑλληνικὸν εἰς Λεύκοφρυν. Exiſtimo autem Platonem δόξαν ſingulariter dixiſſe, vt ἀττικώτερον eſſet ſchema: quo modo enim neutra pluralia ſingulari verbo iungunt, ſic participium iungere ipſe voluit, ac ſi diceret, ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἡμῖν ἔδοξε. Sic Xenoph. in quarto ἀναβά. Δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκήρυξαν οὕτω ποιῆσαι. Latini ſcriptores vt plæraque Græcorũ, ſic hoc imitatione aſſequi conati ſunt. Liuius, Et ne ibi quidem nunciato quo pergerent, tantùm conuocatos milites monuit, via omnes irent, nec diuerti quenquam, aut excedere ordine paterentur. id eſt, οὐδὲ τότε ἐξαγγελθὲν ὅποι πορεύοιντο. Lyſ. Προσταχθὲν γὰρ αὐτῷ ἀναγράψαι τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, ἀντὶ μὲν Σόλωνος αὐτὸν κατέστησε νομοθέτην. Polyb. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥσπερ τοῦτο ἐπιτεταγμένοι αὐτοῖς ὑπὸ κρείττονός τινος. Hoc in exemplo non imperſonaliter prolatum eſt, ſicut nec in illo Platonis, & altero Xenoph. nouiſſimè trãſlatis. Liuius etiã rectis participiorum vſus eſt imperſonalium. Liberas religione mentes turbauit rurſus nũciatum, Fruſinone infantem natum eſſe quadriẽnio parem. Idem alibi, Diu non perlitatum tenuerat dictatorem, ne ante meridiem ſignum pugnæ dare poſſet. Id quod, vt opinor, ipſe auſus eſt, Græcorum licentia adductus. Ariſtot. figura ſuperiore ſine participio vſus eſt in primo Politi. Ὁ νόμος ὁμολογία τίς ἐστιν, ἐν ᾧ τὰ κατὰ πόλεμον κρατούμενα, τῶν κρατούντων εἶναί φασι. τοῦτο δὴ τὸ δίκαιον πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς νόμοις, ὥσπερ ῥήτορα γράφονται παρανόμων, ὡς δεινὸν, εἰ τοῦ βιάσασθαι δυναμένου ἔσται δοῦλον, καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. Hoc ius quidam legiſlatorum iniquæ rogationis, quàſi oratorem & rogatorem accuſant: quippe graue fore ac periculoſum, ſi is qui uim intulit, imperium ac dominium inuiolatum habebit. Interdum autem illa figura ſenſum obſcuriorem efficit, vt apud Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Χρὴ δὲ τοὺς νοῦν ἔχοντας, περὶ μὲν ὧν ἴσασι, μὴ βουλεύεσθαι· περίεργον γάρ· ἀλλὰ πράττειν ὡς ἐγνώκασι. περὶ ὧν δ᾽ ἂν δὲ βουλεύωνται, μὴ νομίζειν εἰδέναι τὸ συμβησόμενον, ἀλλ᾽ ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Sed ita de iis ſentire & ſtatuere, vt ad quod ſuſcipiendum opinione adducti ſint, in eo caſus temeritatem valituram meminerint. Plato lib. decimo de repub. pulcherrimam ſentẽtiam Atticiſmo exornauit. Λέγει που ὁ νόμος, ὅτι κάλλιστον ὅτι μάλιστα ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς συμφοραῖς, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι, οὔτε τι τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὂν μεγάλης σπουδῆς, ὅ, τε δεῖ ἐν αὐτοῖς ὅτι τάχιστα παραγίνεσθαι ἡμῖν, τούτῳ ἐμποδὼν γιγνόμενον τὸ λυπεῖσθαι, τῷ βουλεύεσθαι περὶ τὸ γεγονός. Hîc Plato miſcuit vtrunque caſum, & cum nullum ſit participium imperſonale, à genitiuo ad accuſatiuum tranſiit, coniunctione intermedia. Itidẽ Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. Τίς ὁ πείσας ὑμᾶς, μόνον οὐκ ἐπὶ ἐρυθρὰν θάλασσαν πρεσβείας πέμπειν, ὡς ἐπιβουλευομένης μὲν ὑπὸ Φιλίππου τῆς ἑλλάδος, ὑμῖν δὲ προσῆκον προορᾶν ταῦτα, καὶ προΐστασθαι τῶν ἑλλήνων. Ξενοφ. in ſecundo παιδείας, ἦ καὶ αὐ, ἔφη ὁ Χρυσάντας, ψηφίσασθαι ἂν τὸ πλῆθος συνιδὸν, ὥστε μὴ ἴσον ἕκαστον

Δόξαντα δὲ ταῦτα, ἀντὶ τοῦ δοξάντων.

Ablatiuus à participio imperſonali.

Rectus à participio imperſonali.

Coniunctio inter diuerſos caſus.

τυγχάνειν, ἀλλὰ τοὺς κρατίστους καὶ ἡμᾶς καὶ δὴ ἔργοις πλεονεκτεῖν; ἔγωγ', ἔφη ὁ Κῦρος, οἴομαι, ἅμα μὲν ὑμῶν συναγορευόντων, ἅμα δὲ καὶ αἰσχρὸν ὂν ἀντιλέγειν, μὴ οὐχὶ τὸν πλεῖστα καὶ ποιοῦντα καὶ ὠφελοῦντα τὸ κοινόν, τοῦτον καὶ μεγίστων ἀξιοῦσθαι, Atqui, inquit, ita opinor populum plebiſcito ſciturum, ſimul vobis legi patrocinantibus, ſimul quòd turpe ſit refragari, & cætera. Eadem figura cum Platone vſus eſt. Verùm illi ſuperiori locutioni, δόξαι δὲ ταῦτα, ἐκήρυξαν, & reliqua, non abſimilis eſt, quatenus ad loquendi licentiam attinet, illa Terentii in prologo Heautontimor. Facite æqui ſitis, date creſcendi copiam nouarum. & Ciceronis in Philipp. quinta, Cædis faciendæ, bonorum diripiendorum, vrbis, agrorum ſuis latronibus condonandi. Quem locum ita eſſe legendum, ex aliis eius locis intelligimus, vt in præfatione alterius rhetoricorum, exemplorum eligendi poteſtas. Et in quinto de Finibus, Aut non dolendi cauſa, etiam ſi aſſequi nequeas: aut eorum quæ ſecundum naturam ſunt, adipiſcendi, etiam ſi non adipiſcare. Sic Tranquil. in Aug. Permiſſa iocandi licentia, diripiendíque pomorum & obſoniorum, & miſſilium. Hi (vt opinor) authores non teneri ſe arbitrati ſunt legibus & interdictis τῶν πυθολόγων, qui aiunt τοῖς συνδέσμοις συνάπτειν ἂν ἀνδρείαν ἀνδρείᾳ, καὶ ὅλως πτῶσιν πτώσει, καὶ χρόνον ὁμοίως χρόνῳ, καὶ ἔγκλισιν ἐγκλίσει, & alia. Quorum præcepta interdum contempſiſſe, an capitale apud criticos, aut flagitioſum apud ſuperſtitioſos, aut ignominioſum apud eorum diſcipulos meritò exiſtimetur, ex iis quæ ſubtexentur hoc loco, & alibi ſparſim cum res & occaſio ita nata fuerit, lectores arbitrabuntur. Plato in Politico, Ἰατρὸν μέλλοντα ἀποδημεῖν καὶ ἀπέσεσθαι, præſens cũ futuro coniunctione vinxit. Author puriſſimus Iſocr. περὶ εἰρήνης, ἀόριστον ὡς παρατατικῷ ſubdidit, Ἐλυμαίνοντο δὲ τὴν Πελοπόννησον, καὶ μεστὴν πολέμων καὶ στάσεων ἐποίησαν. Plato in Apolog. Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αἱροῦμαι ὧδε ἀπολογησάμενος τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. ζῆν ἀντὶ τοῦ ζῆσαι dixit. eſſe autem poteſt τεθνάναι, vt ἑστάναι, quod tamen non affirmo contra multorum ſententiam. Iſocr. in Trapez. Ἐδεῖτο δέ μου συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, καὶ συγκρύψαι τὴν συμφοράν, pro συγκρύπτειν. Et in παραγραφ. Ὥστε ἑπτακοσίων μὲν δικαζόντων, τεττάρων δὲ καὶ δέκα μαρτυρησάντων, οὐδὲ μίαν ψῆφον μετέλαβε. Et rurſus in eodem, Τῶν μὲν ἄλλων ἀσμένως ἀπαλλαττομένων, τῶν λειτουργιῶν, καὶ τῶν μὲν ἀνηλωμένων, αὖθις μεταμελόν, τὰ δὲ λοιπὰ ἀποκρυπτομένων, à genitiuo ad accuſatiuum tranſiit, vt figura ſupradicta vteretur, μεταμελόν, ἀντὶ τοῦ μεταμέλοντος ſcribens: cuius ſimile illud Dinarchi κατὰ Δημοσθ. Συμπεσόντων τῶν ἡμῶν ἐναντίον διειλεγμένος Νικάνορι, καὶ κεχρηματικὼς ἐν Ὀλυμπίᾳ περὶ ὧν ἐβουλήθης, ἐξεφρὸν νῦν σεαυτὸν κατασκευάζεις, προδότης ὢν καὶ δωροδόκος, ὡς ἐπιλησομένους τούτους τῆς σῆς πονηρίας, καὶ οὐ δώσων δίκην τῶν ὧν εἴληφας πεποιηκώς, accuſatiuum figuratum nominatiuo iunxit, Quaſi verò hi oblituri ſint tuum ſcelus, nec tu pœnas daturus ſis compertæ rei capitalis. AEſchines κατὰ Τιμαρχ. Ἐπειδὴ δὲ τὴν δημηγορίαν διαβάλλεις, καὶ τοὺς εἰρημένους λόγους ἐπὶ τὰ χείρω διεξέρχεται, οὔτ' ἂν ἀποδραίην, οὔτ' ἂν τῶν εἰρημένων οὐδὲν ἀρνησαίμην, οὔτ' αἰσχυνόμενος ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φιλοτιμούμενος, & modum & tempus variauit. Idem ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. Φάσκων γὰρ νεώτατος εἶναι πάντων, τὴν τάξιν τοῦ πρέσβεος λέγειν οὐκ ἂν ἔφη παραλιπεῖν, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινί, αἰτιώ-

Τὰ τῶν πυθικῶν παραγγέλματα ἐστιν ἐπ' ἀμυητία

μένος εἰς ἐμὲ, προκαταλαβόντα τὰ Φιλίππου ὦτα, τοῖς ἄλλοις λόγοις μὴ καταλιπεῖν. à præterito infinitiui, ad futurum indicatiui tranſiit. Idem, Κατεπλάγη-ται γὰρ παραγγείλας τῷ μὲν φυγόντι, θαρρεῖν ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρῇ ἤδη, ἐκπεπλῆχθαι δὲ τῷ κατηγόρῳ καὶ προφοβεῖσθαι περὶ αὐτοῦ, tempus tantum mutauit. Syneſ. Σὺ δὲ ὑγιαίνοις, καὶ ἀσπάσαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους, modũ mutauit. Idem ad Theophilum, Πρὸς ταῦτα ὁ Παῦλος ἐπιχείρησιν μὲν ἀντιλογίας κομίσαι τινά, ὅτι τε προκατειλήφει τὸν λόφον, καὶ ἐκκλησίας παλαίτερον ἀπεδέδεκτο, πρὶν τὸν εὐλαβέστατον Διόσκουρον ἀποδειχθῆναι τοῦ χωρίου δεσπότην, & modum & tẽpus mutauit. Iſocrates περὶ τῆς ἀντιδόσεως, Συνίσασι γὰρ τοῖς μὲν διὰ φιλοπραγμοσύνην ἐμπείροις τῶν ἀγώνων γεγενημένοις, τοὺς δὲ ἐκ φιλοσοφίας ἐκείνων τῶν λόγων, ὧν ἀρτίως προεῖπον, τὴν δύναμιν εἰληφότας, à datiuo ad accuſatiuum tranſiit, ludens in varia verbi conſtructione. Dicunt enim Σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀπαιδεύτῳ ὄντι, vt Demoſth. περὶ στεφάνου, Δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι, Ob conſcientiam ſcelerum. Quod Fabius imitatus eſt in tertio de inſtitut. orat. Sed non ſuſtineo eſſe conſcius mihi diſſimulanti. Dicunt etiam σύνοιδα ἐμαυτῷ τοῦτο ἡμαρτημένον. Idem, Οἷς ταῦτα αὐτῷ συνῄδει πεπραγμένα. Syneſ. Τοῦτο γοῦν αὐτοῖς συνειδότες, ὅτι οὐδὲν κακὸν τῇ πόλει ἐψηφίσαντο. Effertur & per rectum. Plato in Apolog. Ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Iſocrat. πρὸς Φίλιππον, Ἄλλως τε ὅταν καὶ μηδὲν σαυτῷ συνειδῇς ἐξαμαρτάνων. Ponitur σύνοιδα etiam ἀντὶ τοῦ οἶδα καὶ γινώσκω, id eſt, noui, vt idem περὶ εἰρήνης, Συνειδότες πολλοὺς καὶ μεγάλους οἴκους ὑπὸ τῶν κολακευόντων ἀναστάτους γεγενημένους. Aliquãdo cum datiuo, vt apud eundem in Archid. Συνειδότες Ἀθηναίοις ἐκλιποῦσι τὴν χώραν, ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας. Et iis duobus modis vſus eſt Iſocrat. in eo loco quo de nunc agitur. Hoc idem ſi aſſerere de Latinis aggrediamur, res nobis ſit neceſſe eſt cum Laurentio Vallenſi elegantiæ & puritatis orationis aſſertore & patrono. Cicero in quadam epiſtola, Neque te monere audeo præſtanti prudentia virum, nec confirmare maximi animi hominem. Et in ſecundo de natu. deorum, Itaque plectri ſimilem linguam noſtri ſolent dicere, chordarum dentes, nares cornibus iis quæ ad neruos reſonãt in cantibus. Id quod fortaſſe fecit, ne cornuum diceret, vt ſpecierum & ſimilium, quæ vitanda eſſe cenſebat, vt in Topicis ipſe ſcripſit. Tametſi in ſecunda Philippica voluptatis cauſa tantum fecit. Id enim, inquit, vnum in terris, egeſtatis, æris alieni, nequitiæ, perditis vitæ rationibus, perfugium eſſe dicebas. In quibus tamen exemplis nulla eſt coniũctio. Idem modum mutauit intermedia coniunctione ad Atticum ſcribens, Nuſquam facetius miſerrimam vitam vel ſuſtentabo, vel (quod multo eſt melius) abiecero. Et pro Quintio, Vadimonium mihi non obiit quidam ſocius & affinis meus, quicum mihi neceſſitudo vetus, cõtrouerſia de re pecuniaria recens intercedit: poſtulóne à prætore vt eius bona mihi poſſidere liceat, an cum Romæ domus eius, vxor, liberi ſint, domum potius denunciem? Hîc indicatiuum cum ſubiunctiuo iunxit. Alibi in eadem tempora diuerſa coniunxit, Mihi ſi quid deberetur peterem, ac iudicio iampridem abſtuliſſem. In ſecundo de Finibus, Num

Temporis mutatio.

Modi mutatio.

Caſus mutatio.

Σύνοιδα ἐμαυτῷ. σύνοιδα σαυτῷ.

Laurentius Vallenſis.

Caſus in eadem oratione uariati.

Modus per coniunctionem uariatus.

etiam P. Decius cum ſe deuoueret, & equo admiſſo in mediam aciem Latinorũ irruebat, aliquid de voluptatibus ſuis cogitabat? Idem in tertio, Eas ipſas catalepſeis propter ſe adſciſcendas arbitrantur, quòd habeãt quiddam in ſe quaſi complexum & continens veritatem. Diuerſa tempora coniunxit. Et in ſomnio Scipionis, Ille autem me complexus atque oſculans, flere prohibebat. Vt ad rem redeamus, ſicut apud Romanos ſacramentum & ſponſio (de quibus in annotationibus in pandectas ſatis diſſeruimus) pœnariæ erant actiones, ita apud Græcos παρακαταβολή, quo nomine non modò ſponſionis iudicium, ſed etiam ipſa pecunia depoſita ſignificatur, id eſt, τὰ πρυτανεῖα. Ariſtoph. νεφ.

Παρακαταβολή. *Πρυτανεῖα.*

Οὐκ ἆρ' ἀποδώσεις; Στρε. οὐχ ὅσον γ' ἐμ' εἰδέναι.
Δα. ἄπειμι. χαίρει γ' οἶδ' ὅτι
Θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.
Στρε. Προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.

ac diceret, παρακαταβαλεῖσθαι. συνωνύμως enim dicitur παρακαταβολὴ καὶ τὰ πρυτανεῖα. Deponebatur enim ea pecunia in Prytaneo. Idem ἐν σφηξί,

Κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
Πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς, καὶ δημιόπρατα.

Vbi interpres, Πρυτανεῖα, φησὶ, ἃς κατέβαλλον δεκάτας τῶν χρεῶν οἱ δανεισταὶ ὑπὲρ παραστάσεως τῶν χρεωφειλετῶν, ὡς ἀπαιτηθῶσιν. Prytanea, inquit, ſunt decimæ nominũ, quas dependebant fœneratores pro viatoribus, aut iudicum apparitoribus, qui debitores ſiſtebant iudicio, vt iis exhibitis & coram accitis, creditores cum ipſis experirentur: inde etiam ſportulæ iudicum ſoluebantur, omniſque apparituræ iudicialis. Idem Ariſtoph. ἐν νεφέλαις,

Prytanea.

Πᾶς γάρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
Θείς μοι πρυτανεῖ', ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν.
Νῦν οὖν δικαζέσθων. ὀλίγον γάρ μοι μέλει.

Verba ſunt debitoris calumniatoris & litigioſi: vbi interpres, Πρυτανεῖα δὲ τὰ νῦν παρὰ ῥωμαίοις σπόρτουλα. ἦν δὲ ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων. Dicemus & alibi de hoc vocabulo nonnihil, ſi occaſio tulerit.

Λαγχάνω δίκην.

Λαγχάνω δίκην, Latinè ſignificat Dicto iudicium, litem intendo, edo iudicium & actionem. Quod etiam Subſcribere iudiciũ dicitur. Demoſt. κατὰ Μειδίου, Ἡνίκα τὰς δίκας ἔλαχον τῶν πατρῴων τοῖς ἐπιτρόποις μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ, Cùm primùm tutelæ experiri cum tutoribus meis cœpiſſem adhuc adoleſcentulus exiſtens. In cauſis etiam capitalibus ſignificat poſtulare & accuſare. Idem in eadem, Ἐγὼ δ' αὖ τοὐναντίον οἶμαι, εἰ τοῦτον ἀφῆκα, λελοιπέναι μὲν, ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι, τὴν τοῦ δικαίου τάξιν, φόνου δ' ἂν εἰκότως ἐμαυτῷ λαχεῖν. οὐ γὰρ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι, Ego verò, iudices, è diuerſo rem interpretãdam exiſtimo, vt ſi hunc reum miſſum faciam, viri boni officium deſeruiſſe videar, mihíque met ipſe cædis iudicium dictauiſſe. neque enim mihi, ſi hoc in me admitterem, cauſa ſupereſſet cur vitam propagarem. Idem, Δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, Cum autem iniuriarũ cum eo ob maledicta expertus eſſem, indicta cauſa dãnaui, hoc eſt, cum ille ad iudicium non affuiſſet. Vnde Ἐρημοδίκιον, & ἐρήμη δίκη dicta, de quo

Ἐρήμην ἑλεῖν. *Ἐρημοδίκιον.* *Ἐρήμη δίκη.*

in annotationibus diximus. Λαγχάνω à more priſco deductũ: ſortes enim à iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur. vnde illud Vergilianũ, Nec verò hæ ſine ſorte datæ, ſine iudice ſedes, Quæſitor Minos vrnam mouet. Et illud Satyrici, -improba quanuis Gratia fallacis prætoris vicerit vrnam. id eſt, in iudicum ſortitione ac reiectione ſubdolè verſatus eſt, vel in ſuffragiis tabellaribus enumerandis. Cic. in Ver. Deinde cæteras dicas omnes illo foro M. Poſthumius quæſtor ſortitus eſt, hanc ſolam tu illo conuentu reperiere ſortitus. Et rurſus, Poſtea venit tibi in mentem, è lege Rupilia ſortiri dicas oportere. Alibi, Aduenit dies, quo die ex inſtituto dicas ſortiturum edixerat. Verùm litigator litem λαγχάνει, hoc eſt, ſortitur, & ſorte exeũtem in iudicium deducit. Prætor dicas ſortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, τοῦτ᾽ ἔστιν ἐν τῷ καθιέναι τοὺς κλήρους εἰς τὴν καδίσκον, hoc eſt, ſortibus miſſis & eductis, controuerſiarum agendarum ordinem conſtituit, vel quæſtionum exercẽdarum: ita vt Romæ iudiciis publicis præeſſet, pecuniariis autem controuerſiis audiendis recuperatores daret, vt nos in Pandect. annotauimus. Dicitur & Εἰσάγειν τὴν δίκην. Demoſth. περὶ Στεφάνου, Φόνου δίκην εἰσάγων, οὐκ ἀδικήματος οὐδενός, id eſt, ſola inuidia impulſus, nullius criminis reũ in iudiciũ protrahens. Plato in Apolog. Τὸ μὲν γὰρ διαφθείρειν τοὺς νέους, ὥς φῄς, ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ καὶ κατηγορεῖς. Sed alibi plenius hoc dicetur, cum primùm locus occurret. Ἀντιλαγχάνειν verò eſt viciſſim litem intendere, actori & victori quæſtionem referre: quod iuris ſtudioſi hodie recõuenire dicunt. Erat autem apud Atheniẽſes Ἀντίληξις veluti παλινδικία huiuſmodi, quum quiſpiam in iudicium vocatus, non reſponderat, aut vadimonium promiſſum deſeruerat, aut quum per præconem inclamatus, ad nomen nõ reſponderat, eremodicio damnabatur, vt hodie fit. Quod ἐρήμην ἁλίσκεσθαι ἀγῶνα dicitur, & αἱρεῖσθαι, vt ſuperius dictum eſt. Huic porrò ſic cauſa lapſo, intra duos menſes licebat iudicium illi reſortiri ſecundum quem cauſa indicta iudicata fuerat, alioquin tantæ pecuniæ damnabatur, quãtam pecuniæ ſummam in intentione ſua actor petendam cenſuerat, iudiciúmque ex eo tempore in rem ſemel iudicatam tranſiſſe cenſebatur. Præterea qui ὑπὸ τῶν διαιτητῶν, id eſt ab arbitris etiam præſentes, & diſceptata vtrinque controuerſia damnati fuerant, iis ius erat ad iudices prouocare, qui ἄρχοντες vocabãtur, ibique controuerſiam denuo diſceptare, vt hodie à præſidibus & præfectis, curiæ ſummæ appellantur: idque Ἀντιλαγχάνειν δίκην vocabatur. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ἀλλὰ τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ δήπου, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καθίστασθαι πρὸς ὅνπερ ἐξ ἀρχῆς τὴν δίκην· ἀλλ᾽ οὐκ ἐβούλετο, At licebat illi iudicium reſortiri, ſententiámque arbitri nullam eſſe, & irritam defendere, mecúmque litem negotiúmq; inſtituere, quócum ab initio fuerat: quod ille facere non voluit. Ab eo more ſortiendarum litium, lingua vernacula ſortiri iuriſdictionem vocat, eſſe in diſceptatione & ditione alicuius præfecti. Reſortitionémque pro imperio & ditione, id eſt, ἀντὶ τῆς ἐπικρατείας dicit: ſic enim Græcè vocatur. Xenoph. Ὅ,τι γὰρ ἄν τις λάβῃ παρὰ τοῦ τυράννου, οὐδεὶς οὐδὲν αὐτοῦ νομίζει,

Λαγχάνω. Sortes. Sortiri dicam & dicas. Κληροῦσθαι. Εἰσάγειν τὴν δίκην. Εἰσάγειν τὸν ἀντίδικον. Ἀντιλαχεῖν. Ἀντίληξις. Παλινδικία. Ἐρήμην ἁλίσκεσθαι. Reſortiri iudicium. Ἀντιλαγχάνειν τὴν μὴ οὖσαν. Ἐπικράτεια.

Ἐπικρατῶ. Ἐπικρατούμενοι.

περὶ ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας ἦν). Et ἐπικρατῶ ῥῆμα. Pauſ. Αὐτός τε Μακεδονίας τῆς ἄνω, καὶ τῆς Θετταλῶν ἐπεκράτησε. Et ἐπικρατούμενοι imperio ſubditi & ditioni. Plut. Οἱ δὲ προέδωκαν ἑαυτούς, καὶ πόλεις, καὶ νήσους ὧν ἐπεκράτουν. In ſuperiore autem exemplo ex Demoſt. ἡ μὴ οὖσα dicitur Iudiciũ nullum, vt Latini iuriſconſulti loquuntur, & Teſtamẽtum nullum. Cic. in prætura vrbana, Minutius quidam mortuus eſt, eius teſtamentum erat nullum, lege hæreditas ad gentem Minutiam veniebat. Nullum pro irrito poſuit, & lege abrogato. Οὐκ οὖσα etiam dicitur ἡ μὴ οὖσα. & οὐκ ὄντες νόμοι, nullæ & irritæ. Iulianus Ἀλεξανδρεῦσι, Ἀλλὰ μὴ τόλμῃ μηδὲ ἀπονοίᾳ χρησάμενον, ὥσπερ οὐκ οὖσιν ἐνυβρίζειν τοῖς νόμοις. Cæterum τῇ μὴ οὔσῃ δίκῃ ſimilis eſt ἡ ἀνάδικος, & fortaſſe eadé. Idem Demoſth. πρὸς Βοιωτὸν, Καὶ οὐκ αὐτός μοι πατρὸς καὶ δήμου προσαγορευόμενος, τὴν δίκην ταύτην, περὶ ἧς νῦν δικαζόμεθα, ἀνάδικον ἐποίησεν, id eſt, denuo iudicandam: & iudicium nullum, propter nominis communionem ſcilicet, & perſonæ indiſcretam ſimilitudinem. Andocid. περὶ μυστηρίων, Τὰς δὲ δίκας, καὶ τὰς διαίτας ἐποιήσατε κυρίας εἶναι, ὁπόσαι ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει ἐγένοντο, ὅπως μήτε χρεῶν ἀποκοπαὶ εἶεν, μήτε δίκαι ἀνάδικοι γίγνοιντο, ἀλλὰ τῶν ἰδίων συμβολαίων αἱ πράξεις εἶεν, Vt ne tabulæ nouæ fierent, & res iudicatæ reſcinderentur, ſed ex pactionibus priuatis & nominibus experiri liceret. Χρεῶν ἀποκοπαὶ ſunt nouæ tabulæ, quaſi æris alieni deciſiones. Quæ etiã Σεισάχθεια dicitur, quaſi onus excuſſum. Plut. in Cæſ. Καὶ σεισαχθείᾳ τινὶ ἐκούφιζε τοὺς χρεωφειλέτας. Cui ſimilis eſt Χρεοκοπία. Nam χρεοκοπεῖσθαι debito fraudari ſignificat, decocta ſcilicet pecunia.

Ἡ μὴ οὖσα. Iudicium nullum. Teſtamentum nullum. Οὐκ οὖσα. Οὐκ ὄντες νόμοι. Ἡ ἀνάδικος δίκη. Χρεῶν ἀποκοπαί. Σεισάχθεια. Χρεοκοπία. Χρεοκοπεῖσθαι.

Δίκην διδόναι. Dare pœnas. Dedere Pendere Expetere Δίκην ὑπέχειν.

Δίκην διδόναι, eſt κολάζεσθαι. Plato in Gorg. Οὐκοῦν ὁ κολαζόμενος δίκην διδοὺς, δίκαια πάσχει. Idem, σκεψώμεθα δὲ τῇδε, τὸ διδόναι δίκην καὶ τὸ κολάζεσθαι δικαίως, ἀδικοῦντα, ἆρα τὸ αὐτὸ καλεῖς; Πω. ἔγωγε. Virg. Dabis improbe pœnas. Cic. pœnas dedere dixit ad Atticũ lib. VIII, Euolare cupio, dedo pœnas temeritatis meæ. Alibi ad eũdẽ, maximas pœnas pẽdo temeritatis meæ. Pœnas verò expetere eſt Τιμωρεῖν, vt infrà dicetur. Δίκην ὑπέχειν eſt iudiciũ ſubire, ἀπολογεῖσθαι. Demoſth. πρὸς Φορ. Ὡς δέον παρὰ μὲν τῷ προδότῃ τῷ ἰσοτελεῖ ὑπέχειν αὐτοῖς δίκην ἄνευ παραγραφῆς· ἐπειδὴ δ᾽ εἰς τὸ Ἀθηναίων δικαστήριον εἰσερχόμεθα, μηκέτ᾽ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Idé, Ἐπειδὴ δὲ τὸ συμβόλαιον ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἐμπορίῳ γέγονε, μὴ φάσκειν τούτους παρ᾽ ὑμῖν ὑφέξειν τὴν δίκην. Δίκην εἰπεῖν eſt cauſá dicere, ad verbũ, apud Xenoph. in IIII. ἀπομνημ. de Socrate, Τὴν τε δίκην πάντων ἀνθρώπων ἀνεκτότατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπὼν, καὶ τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα ἐνέγκας.

Δίκην εἰπεῖν. Δίκη. Δίκας διδόναι. Pœnas pẽdere. Δίκας ἀπαιτεῖν. Expetere pœnas. Δίκην παρέχειν.

Δίκη interdũ eſt ſuppliciũ, vnde illud δίκην διδόναι, quo etiã Plato in Phæd. vſus eſt. Et ibidé, Αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐτάχθη. Δίκας διδόναι eſt quod Cicero pœnas pendere dixit, hoc eſt, vindictam permittere, dedere reum, vt in eũ animaduertatur. Et δίκας ἀπαιτεῖν, eſt pœnas expetere, quo etiam Liuius vſus eſt poſt Ciceronem. Pauſanias in pri. Ἠλιακῶν, Ὡς δὲ ἔμαθεν τὸν αὐτόχειρα τῶν παίδων ἡ Μολιόνη, ἐνταῦθα οἱ Ἠλεῖοι δίκας τοῦ φόνου παρὰ Ἀργείων ἀπῄτουν· τηνικαῦτα γὰρ ἔτυχεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν Τίρυνθι οἰκῶν. μὴ διδόντων δέ σφισι δίκας τῶν Ἀργείων, οἱ δὲ ἐνέκειντο Κορινθίοις ἔκσπονδον τὸ Ἀργολικὸν πᾶν ποιῆσαι τοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἰσθμικοῦ. Dicunt etiam δίκην παρέχειν, ἀντὶ τοῦ δίκην διδόναι. Plato lib. IX de legib. ἢ γὰρ βελτίονα ἡ δίκη, ἢ μοχθηρότερον ἧττον ἐξειργάσατο τὸν δίκην παρασχόντα.

Καθυφίεμαι præuaricor, quod etiam ἐθελοκακεῖν dicitur, & ὑποστέλλεσθαι, & καταπροΐεσθαι τὴν δίκην, ἢ τὴν κατηγορίαν, καὶ προδιδόναι. Et Καθύφεσις præuaricatio. Plut. in Cice. οὕτω δὲ τοῦ Βέῤῥου καταδικασθέντος, ἑβδομηκονταπέντε μυριάδων τιμησάμενος τὴν δίκην ὁ Κικέρων, διαβολὴν ἔσχεν ὡς ἐπ' ἀργυρίῳ τὸ τίμημα καθυφειμένος. Quo in loco deeſſe verbum πεντακοσίων, aut aliud cenſeo, vt in libris de Aſſe dixi. Demoſth. voce actiua vſus eſt, Τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τ' ἔσται σῶσαι, Occaſiones autem rerum benè gerendarum ſiquis aduerſariis condonarit & prodiderit, vt quiduis deinde ille faciat, ſeruare res perditas non poterit. Sic alibi, Ἐάν τις καθυφῇ τὰ τῆς πόλεως. Et κατ' Ἀφόβου, Περὶ μὲν γὰρ ὧν καθυφῆκας, νόμος ἐστὶν, ὃς κελεύει σε ὁμοίως ὀφλισκάνειν ὥσπερ ἂν αὐτὸς ἔχῃς. Baſil. in hexaëme. homil. v. Ἐὰν ἄρα πεισθῶσιν ὅτι περὶ τῆς ἡλίου γενέσεως τὰ περὶ γῆν ἅπαντα διακεκόσμηται, τοῦ ἀμέτρου περὶ αὐτὸν θαύματος καθυφῶσιν, id eſt, minus iam ſolem & remiſſius admirentur, nec vt deum colãt, tanquam auctorem omnium terræ fructuum. Hermog. περὶ στάσεων, Γεγραμμένοι τινὲς ἀλλήλους μοιχείας, καθυφέντες τὰς γραφὰς, ἠμείψαντο τὰς γυναῖκας. Deducta eſt ſignificatio ab iis, qui non pleno conatu aliquid faciunt, ſed conſulto vires ſubmittunt, vt vincantur. Quod in militibus Ἐθελοκακεῖν dicitur. Pauſ. Καταγνόντες ἐθελοκακῆσαι σφᾶς ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Κάσανδρον, id eſt, Quòd vinci ſe ignauiter non noluiſſent. Herodi. Εἰωθότων ἀεὶ τῶν βαρβάρων ῥᾷστα ἀποκάμνειν καὶ ἐθελοκακεῖν, id eſt, Cũ barbari ſoliti ſemper ſint fatiſcere facillimè, & quaſi ſponte cedere. cum etiam hoc verbum ſignificet ſpõte deteriora conſectari, & capeſſere. Lucia. Εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὸ ἧττον ἀποκλίνει. Pauſ. etiam pro κακουργεῖν κατὰ τῆς πόλεως, id eſt, malè cogitare, & Reip. mala moliri, σκευωρεῖσθαι. Et itidem Polyb. qui etiã κακοπραγμονεῖσθαι pro eodem dixit in v. hiſt. ποιεῖται συνωμοσίαν πρὸς τοὺς περὶ Λεόντιον καὶ Μεγακλέαν, ὥστ' ἐκείνους μὲν συμπαρόντας ἐπ' αὐτῶν τῶν καιρῶν ἐθελοκακεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὰς τοῦ βασιλέως χρείας, αὐτὸς δὲ χωρισθεὶς εἰς τὴν Χαλκίδα, φροντίζειν ἵνα μηδαμόθεν αὐτῷ χορηγία γίγνηται πρὸς τὰς ἐπιβολάς. ὁ μὲν οὖν τοιαῦτα συνθέμενος καὶ κακοπραγμονήσας πρὸς τοὺς προειρημένους, ἀπῆρεν εἰς τὴν Χαλκίδα, id eſt, συγκακουργήσας καὶ κακοπραγμονήσας. Idem in III, Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως μεταλλάξαντος τὸν βίον, συμφρονήσαντες Ἀντίοχος καὶ Φίλιππος ἐπὶ διαιρέσει τῆς τοῦ καταλελειμμένου παιδὸς ἀρχῆς ἤρξαντο κακοπραγμονεῖν. Plut. ἐν τῷ εἰ πρεσβ. πολιτευτ. Πολιτευόμενος ἀεὶ τῷ παρορμᾶν τοὺς δυναμένους ὑφηγεῖσθαι τοῖς δεομένοις, συμπράττειν τοῖς βουλομένοις, διατρέπειν τοὺς κακοπραγμονοῦντας, ἐπιῤῥωννύναι τοὺς εὖ γνώμονας. & κακοπραγμοσύνη apud Polyb. pro ἐθελοκακία καὶ κακουργία. Ὑφίεσθαι etiam eſt cedere, & decedere de eo quod tueri poſſis, ſi velis. Plut. Καὶ ταῦτα λέγω τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, De iure meo decedens. Idem, Φρονήματος οὐδενὶ Ῥωμαίων ὑφιέμενος. Et in Anto. οὐ μὴν ὑφῆκατο τῆς στρατιωτικῆς τόλμης, nec tamen quippiam remiſit. Semper cũ genitiuo, vt in Demetr. Ὡς μὴ δοκεῖν τοῦ φρονήματος ὑφίεσθαι διὰ τὴν ἧτταν, Ne propter cladem acceptã, quicquam remiſiſſe animorum videretur. Et in Serto. Μηδ' ἄχρι λόγου τῆς ἄγαν ἐξουσίας ὑφίεσθαι πρὸς αὐτοὺς, Ne verbo quidem tenus de ſolita deceſſiſſe ſeueritate, quominus ſummè imperiũ exerceret in eos, iúſque im-

Καθυφίεμαι.
Καθύφεσις.
Καθυφίημι.
Ἐθελοκακεῖν.
Σκευωρεῖσθαι.
Κακοπραγμονεῖσθαι.
Κακοπραγμονεῖν.
Κακοπραγμοσύνη.
Ὑφίεμαι.

Ὕφεσις. Καθύφεσις. peratoris retineret. Et ὕφεσις contentionis remiſſio, vnde καθύφεσις: huiuſmodi enim eſt præuaricatoris affectus, vt ſe ſubmittere velit aduerſario. Idem Plut. de adulatoribus potentiorum loquens, qui in cenſendo libenter & cupidè faciunt, vt victi eſſe videantur. Διαμηχανώμενοι διὰ τὴν τῶν πραγμάτων ὕφεσιν καὶ συγκάθεσιν, μὴ πρὸς χάριν ὁμιλοῦντες, ἀλλὰ τῷ φρονεῖν ἡττώμενοι φαίνεσθαι. Xenoph. Οὐδενὶ ἂν ἀνθρώπων ὑφείμην ἂν οὔτε βέλτιον οὔτε ἥδιον βεβιωκέναι, Nulli hominum in hoc ceſſerim, vt, & reliqua. Ὑφειμένος. Ὑφειμένος deterior, bonitate inferior. Philopo. in Proclum lib. VI, Οὐ γὰρ ὑφειμένως καλὸν, κακόν ἐστι. οὕτω γὰρ ἂν οὐδὲ ὁ κόσμος ὁ αἰσθητὸς, καλὸς ἂν εἴη, τοῦ νοητοῦ κατὰ πολὺ ὑφειμένος. Idem, Τοῦτο δὲ εἶπον διὰ τὸ ὑφεῖσθαι τὸ ἐν τοῖς μερικοῖς ζώοις καλὸν παρὰ τὸ τοῦ παντὸς κόσμου. Ὑφειμένως. Et Ὑφειμένως ceſſim, remiſſè, parcè, ἐνδεδομένως, καθειμένως, ἠμελημένως, συγκεχωρημένως, ὑπεσταλμένως. Ὑποστέλλομαι. Eſt autē Ὑποστέλλομαι τὸ ὑφίεμαι & præuaricor, & nō contētis viribus ago. Demoſth. Ἀνάγκη μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποστελλόμενον. Sic accipitur cap. XX. Act. Apoſt. Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, Vt nihil præuaricatus ſim in iis quæ conducibilia erant. Ἄκληρος. Ἄκληρος τῶν πατρώων, exhæres patrimonii.

Ενεχυράζω & Ενεχυριάζω. Ἐξενεχυριάζω. Ενεχυράζειν, καὶ κατενεχυράζειν pignora capere. Et ἐνεχυριάζειν. AEſch. ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν, ἐνεχυρίαζε. Et ἐξενεχυριάζω. Laër. in Menippo, Φησὶ δ᾽ Ἕρμιππος ἡμεροδανειστὴν αὐτὸν γεγονέναι, καὶ καλεῖσθαι. καὶ γὰρ ναυτικῷ τόκῳ δανείζειν καὶ ἐξενεχυριάζειν, ὥστε πάμπλειστα χρήματα ἀθροίζειν. Ενεχυράσαι & ἐνεχυράσασθαι non modò ἐνέχυρα λαβεῖν ſignificat, hoc eſt pignora capere, quod Prætor iubere ſolet: ſed etiam ἀποθεῖναι, id eſt, pignori opponere. Conſtruitur cū accuſatiuo hoc modo, vt Demoſt. κατὰ Ἀνδροτίωνος, εἶτ᾽ ἐπὶ τούτοις, ὡς ὁτιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, Σινώπην ἠνεχύρασε καὶ Φανοστράτην ἀνθρώπους πόρνας, οὐ μέντοι γε ὀφειλούσας εἰσφοράς, Deinde tanquam quiduis ei liceret facere, Sinopen & Phænoſtraten mulierculas quidem proſtantes pigneratur, ſed Ενεχυράζομαι τὰ χρήματα. quæ nullam collationem deberent. Et ἐνεχυράζομαι paſſiuè, Ariſtoph. νεφελ. Ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ᾽ ἐνεχυράζομαι: à verbo actiuo, ἐνεχυράζω σε τὰ χρήματα. Ἐγχυράζω. Ἐγχυριάζω. Dicunt etiam ἐγχυράζω καὶ ἐγχυριάζω: quare ἐγκεχυρασμένον ἡ ἀποθήκη dicitur, eo modo formatum, quo ἐγκεχειρισμένον: & ἠνεχυρασμένα, παρὰ τὸ ἐνεχυράζω. Syneſ. ἠνεχυρίαστο dixit, pignori oppoſitum fuerat. apud Demoſth. tamen & AEſch. ſine augmento temporali legitur ἐνεχύραζεν. Ενεχυρασμός. Pigneratio. Ἀνδρολήψιον. Collationes. Ενεχυρασμὸς etiā eſt corporum pigneratio, quam Demoſthenes ἀνδρολήψιον vocat, de qua tractatus eſt in nouellis conſtitutionibus Iuſtiniani principis, quæ collationes à iuriſconſultis nunc vocātur, collatione quinta, ſub his verbis, Vt nō fiāt pignerationes perſonarum: & Græcè ſic, Περὶ τοῦ μήτε προσώπου, μήτε πράγματος, μήτε χρυσίου γίνεσθαι ἐνεχυριασμόν. quo verbo vſus eſt Gregorius decimus in tractatu Ἀνδροληψία. de iniuriis lib. VI Decretal. ἀνδρολήψιον autem & ἀνδροληψία dicitur, dabatúrque non contra eos qui profugos ſuſcipiebant, ſed contra eos apud quos facinus perpetratum fuerat. Demoſth, κατὰ Ἀριστοκρ. citat verba legis huiuſmodi, Ἐάν τις βιαίῳ θανάτῳ ἀποθάνῃ, ὑπὲρ τούτου τοῖς προσήκουσιν εἶναι τὰς ἀνδροληψίας, ἕως ἂν ἢ δίκας τοῦ φόνου ὑπόσχωσιν, ἢ τοὺς ἀποκτείναντας ἐκδῶσι. τὴν δὲ ἀνδροληψίαν εἶναι μέχρι τριῶν, πλέον δὲ μή. Idem inferius, ἐὰν δὲ μηδέπερ τούτων

ἐθέλωσι τὸ ἀνδρολήψιόν φησιν εἶναι μέχρι τριῶν. Philoſtr. γυναικὶ γράφων, & amatoriè ſcribens, τί τὸ καινὸν ἀνδρολήψιον; τίς ἡ τυραννίς; ἕλκεις με ἀπὸ τῶν ὀμμάτων, καὶ σύρεις οὐκ ἐθέλοντα. Nam & pro prehenſione corporis ponitur. Appia. in IIII ciuil. bellorum de proſcriptione centumuirali loquens, in qua ante proſcriptionem quidam rapiebantur ad pœnam, ita inquit, τοὺς γὰρ ἐγνῶσθαι μὲν ἀνδρολήψια γίγνεσθαι, μὴ προγεγράφθαι δὲ μηδένα τῶν προκατεγνωσμένων, πᾶς τις ἡγεῖτο αὐτὸς ζητεῖσθαι πρὸς τῶν περιθεόντων. Idem, Εὐθὺς οὖν κατὰ τὴν πόλιν ἀνδρολήψια αἰφνίδια πολλά, καὶ τρόποι τῶν φόνων ποικίλοι. Hîc obiter dicã quod in proximo Demoſth. loco animaduerti, ὡς ὁποιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, tanquã ſibiipſi quicquid libet, liceat, ἑαυτῷ pro αὐτῷ poſitum eſſe: id quod apud alios ſcriptores etiam reperitur. Greg. Ὁρῶν οὖν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, δρασμὸν βουλεύεται, Videns igitur in ſe motum populi. Hîc relatiuum Greg. pro reciproco poſuit, è diuerſo ac Demoſth. in ſuperiori loco fecit. Ariſt. in decimo Ethic. Συνῳδοὶ γὰρ ὄντες οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις, πιστεύονται· διὸ προτρέπονται τοὺς ξυνιέντας ζῆν κατ' αὐτούς, ſecundum ſe, pro καθ' ἑαυτούς. Interdũ hoc ἀμφιβολίαν facit, vt pri. ad Corinth. XV, Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῇ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. vbi dubites, ſuis, an eius intelligere debeas. Idem Greg. Ἐπεὶ δὲ ᾔσθετο πολλοὺς μὲν δι' αὐτὸν ἐλαυνομένων, καὶ ἀγομένων, οὐκ ἠνέσχετο τὸ καθ' ἑαυτὸν ἀσφαλὲς τοὺς ἄλλους περιορᾶν κινδυνεύοντας. δι' αὐτὸν propter ſe dixit. Compoſita enim pronomina pro ſimplicibus, & ſimplicia pro compoſitis accipiuntur. Idem Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ πάντων ἄριστα ὁ θεὶς τὸν νόμον εἶδε, τὸ κρύβδην ψηφίζεσθαι. διὰ τί; ὅτι τούτων μὲν οὐδεὶς εἴσεται τὸν ἑαυτῷ κεχαρισμένον ὑμῶν· οἱ δὲ θεοὶ εἴσονται, Quia nemo reus ſciturus eſt, quis veſtrum ſibi gratiam cõtulerit. vbi etiam αὐτῷ dicere poterat, hoc eſt, quis veſtrũ ipſi ſuffragio ſuo indulſerit. ἑαυτῷ enim χαρίζεσθαι cum dico, hoc intelligi volo, ipſum animo ſuo obſequi. Idem de Thebanis loquens alibi, Τοὺς μὲν ἑαυτοὺς ἀγαθόν τι ποιοῦντας, μήτε τιμῶντες, μήτε θαυμάζοντες. quibus verbis ingratos eos ſignificat. Xenoph. in præfatione παιδείας, Καὶ τοίνυν τῶν ἐθνῶν τούτων ἦρξεν, οὔθ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων ὄντων, οὔτ' ἀλλήλοις. Quo in loco ſi οὔτ' αὐτῷ dixiſſet Xenoph. vt plerunque loquuntur, ad perſonam præcipuè reſpexiſſet hoc narrantis, non ad eius perſonam, de quo ipſe loquitur. Id quod imitatus eſt de induſtria Cicero loquens de C. Fannii ſoceri inſtituto his verbis, Quem, quia cooptatus in collegium augurum nõ erat, non admodum diligebat: præſertim quum ille Q. Scæuolam ſibi minorem natu generum prætuliſſet. Nam id ſibi, & ad ſocerum referri & ad Fannium poteſt. Id quod mirum eſt à Quintiliano ita eſſe notatum in ſepti. vt Ciceronem dicat in amphibologiam incidiſſe: nempe quaſi ſi iterum Cicero id admiſit, dignus ſit qui vapulet. At eiuſmodi eſt ille locus, vt ſimiles multi apud eum ipſum reperiantur, vt ad Lentulum, Virum enim excellentẽ, & tibi deuinctum nõnihil ſuſpicantem propter aliquorum opinionem ſuæ cupiditatis, te abs ſe alienatum, epiſtola retinuiſti. Suæ enim & ad Pompeium & ad aliquos referri poteſt. Hæc meo iudicio accuratè perpenſa, exoluere nos illa religione poſſunt, qua ſcriptorum animos Laurentius obſtrinxit,

Ἑαυτῷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ.

Ἐπ' αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ ἐφ' αὑτόν.

Περὶ τῶν συνθέτων τε ἀντωνυμιῶν, καὶ ἀπλῶν.

Χαρίζεσθαι ἑαυτῷ.

Cicero à Quintiliano immerito notatus.

Laurentius.

homo ſumma laude dignus, tum diligentiæ, tum voluntatis probæ, tum iudicii merito. Is locum Ciceronis in Salluſtium corruptum eſſe affirmare videtur libro ſexto Elegantiarum, quo loco ita legitur, Quòd ſi vita iſtius memoriam vicerit, illam Patres Conſcripti non ex oratione,

Loca Ciceronis animaduertenda.

ſed è moribus ſuis ſpectare debetis. eius enim ſcripſiſſe Ciceronem, non ſuis, ipſe cenſet. Id nos ſi admittamus, eadem opera emendandus nobis erit alter locus Philippicæ quartæ, vbi ita legitur, Quod autē erat præſidium ſalutis libertatiſque veſtræ, ſi C. Cæſaris fortiſſimorúmque ſui patris militum exercitus non fuiſſet? Emendandum & illud quod legitur in epiſtola ad Octauium, Sin autem ſupra ætatem, ſupra cōſuetudinem, ſupra etiam mortalitatem tuam tibi ſunt omnia tributa, cur aut ingratus crudeliter, aut immemor beneficii ſui ſcelerate circūſcribis ſenatū? Et ad Atticum quodam loco, Denuncio tibi eum abſolutum iri, neque patronis ſuis tam libentibus, quàm accuſatoribus. Et epiſtola vltima libri quarti, Conſules flagrant inſania, quòd C. Memmius candidatus pactionem in Senatu recitauit, quam ipſe ſuus competitor Domitius cum Coſſ. feciſſet. Si tot loca mendoſa ſunt in eadē dictione vt ſuppoſititia, quid iam certæ erit fidei in libris Ciceronis, vnde ferè Latinæ linguæ authoritas ius ſumpſit? Iá verò Plinius num libro viceſimoſeptimo erit etiam emendandus, vbi de Conſerua loquitur? Curatum, inquit, ea ſcio omnibus ferè oſſibus cōfractis prolapſum ex alta arbore putatorem, circundata vniuerſo corpori, aquam ſuam aſpergentibus quoties inareſceret. Quod ne nouè dictum videatur, Cicero ipſe in oratione pro Cælio efficit, Videor, inquit, ieciſſe fundamenta defenſionis meæ, quæ firmiſſima ſunt, ſi nitantur iudicio ſuorum. neque enim vobis ſatis commendata huius ætas eſſe poſſet, ſi non modo parenti tali viro, verum etiam municipio tam illuſtri ac tam graui diſpliceret. In ſecundo Tuſcul. Epicurum autem & Metrodorum non ferè præter ſuos quiſquam in manus ſumit. Et pro Rabi. vbi de Cæſare loquitur, Nec illius animi aciē præſtringit ſplendor ſui nominis, nec mentis, quaſi luminibus officit altitudo fortunæ & gloriæ. Et in Finibus de Epaminonda, Quæſiuit ſaluúſne eſſet clypeus: cum ſaluum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, rogauit, & reliqua. Et in Catone, Hic Tito fratre ſuo cenſore, qui proximus ante me fuerat, elapſus eſt. Mihi verò & Flacco probari non potuit tam flagitioſa libido. ſuo pro eius dixit. Non igitur hæc mendoſa ſunt, ſed Græcorū

Suus.

imitatione dicta. Suus enim non modo τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ, ſed etiam τὸ ἴδιον ſignificat, ſicut ſui & ſibi & ſe non tantùm ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, ſignificat,

οὗ, οἷ, ἕ.

ſed etiam interdum, οὗ, οἷ, ἕ: quæ etiam apud Græcos vtroque modo accipiuntur, id eſt, αὐτοπαθῶς καὶ μή. Greg. Τοιαῦτα γὰρ οἱ συνεγνωκέναι κακά, Sibiipſi conſcium eſſe. Andocid. Ἔφη γὰρ εἶναι ἀνδράποδόν οἱ ἐν Λαυρείῳ, Ait enim ſibi eſſe mancipium. Alibi aliter. Greg. Ἐπειδὴ οἱ φανῆναι πλῆθος πολὺ, Poſtquam autem ingens viſa eſt ei multitudo. & ſic ſæpe. Pauſ. Καί οἱ παῖδα γενέσθαι Φαέθοντα, ipſique natum filium eſſe. Idem, ἐφαίνετο δέ οἱ, videbatur autem ei. ſic σφᾶς pro eos identidem ipſe dixit, & σφίσιν ipſis.

contrà, σφῶν ἕνεκα ſe propter, Syneſ.& Xenoph. & Thucyd. σφᾶς pro ſeipſos. Iſocr. σφᾶς αὐτοὺς dixit, id eſt, ſeipſos. Lucanus in quinto circa finem, quæ nox ſibi proxima venit Inſomnis, viduo tum primum frigida *sibi, pro ei.* lecto, ſibi pro ei dixit. Hoc etiam Cicero aliquãdo imitari voluit, vt pro P. Sextio, Res erat & cauſa noſtra eo loci, vt erigere oculos & viuere videretur: quiſquis erat qui aliquam partem ſceleris Clodiani attigiſſet, quocunque venerat, quod iudicium ſibi cunque erat, damnabatur. ſibi pro ipſi apertiſſimè dixit. Alibi contrà in eadem, Quis vnquam Senatum ipſius decretis parere prohibuit? Qui ſi locus vnicus eſſet, dicerem ſuiſipſius legendum eſſe. Sed vt dici poteſt τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ, & τοῖς αὐτοῦ, & ἑαυτοῦ δόγμασιν ὑπακοῦσαι: ſic poteſt τοῖς αὐτοῦ δόγμασι ſine aſpiratione dici, vt τοῖς σφῶν pro ſuis pluraliter. Idem in Catone circa principium, Quibus enim nihil opis eſt in ipſis ad benè viuendũ, eis omnis ætas grauis eſt. in ipſis pro in ſe dixit. Greg. Καὶ γάρ πως ταῖς χειροτομίαις χαίρουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὰ σφῶν ἡδέως κερδαίνουσιν ἁμαρτήματα. Idem, Δφὸν ποιησάμενοι τὸ σφῶν κράτος τῶν ἰδίων. Plato, Ἐὰν μὴ σφεῖς κρατήσωσιν αὐτῶν, id eſt, σφῶν αὐτῶν. Quid quòd Attici ὑμᾶς ἑαυτοὺς & ἡμᾶς ἑαυτοὺς dicũt pro αὐτούς? Ariſtot. in problemat. ſegmento x x x, Ὅτι ὁ θεὸς ὄργανα ἐν ἡμῖν ἑαυτοῖς δέδωκε δύο, ἐν οἷς χρησόμεθα τοῖς ἐκτὸς ὀργάνοις. Ξενοφ. in ſept. ἑλληνικῶν, Ὥστε περὶ αὐτῆς τι τῆς ἀρχῆς καὶ περὶ ἑαυτοὺς ὑμᾶς, τοὺς κυρίους οὕς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν, καὶ οὕς τινας μή, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα. Cicero Philipp. ſecunda, Non enim à te emit, ſed priuſquam tu ſuum ſibi vẽderes, ipſe poſſedit. ſibi pro οἱ, id eſt ipſi dixit. Et pro lege Manilia, Ex eodem Ponto illa Medea quondam profugiſſe dicitur, quam prædicant in fuga fratris ſui membra in iis locis, qua ſe parens proſequeretur, diſſipauiſſe. ſe pro ἓ vel αὐτὴν dixit, id eſt eam. Cõtrà ab illo pro à ſe dixit in oratione pro Deiotaro, Quid enim retineat *Ab illo, pro à ſe.* per te meminit, non quid amiſerit: neque enim ſe à te mulctatum eſſe arbitratur, ſed cum exiſtimaret multis tibi multa eſſe tribuẽda, quæ minus aſſequi in altera parte potuiſſes, ea ſumeres ab illo, non recuſauit. ab illo (ni fallor) pro à ſe, Cicero dixit, περὶ αὑτοῦ. Xenoph. in primo παιδείας, Ἐδυνήθη δ᾽ ἐπιθυμίαν ἐμβαλεῖν τοσαύτην τοῦ πάντας ἑαυτῷ χαρίζεσθαι, ὥστε ἀεὶ τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι, Id eſt eius, quod & ſua dici Latinè poteſt. Plato lib. decimo de Republica, Ἑαυτοῦ δὲ προσελθόντος εἰπεῖν, ὅτι δέοι αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώποις γενέσθαι τῶν ἐκεῖ, καὶ διακελεύοιντό οἱ ἀκούειν τε καὶ θεᾶσθαι πάντα τὰ ἐν τῷ τόπῳ. ac ſi diceret, ſeipſo autem accedente, illos dixiſſe. οἱ autem pro ſibi dixit, καὶ διακελεύοιντό οἱ. Idem ibidem, Ἐπειδὴ δὲ οὗ ἐκβῆναι τὴν ψυχήν, πορεύεσθαι μετὰ πολλῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι σφᾶς ἐπὶ τόπον τινὰ δαιμόνιον, Cum autem anima eius, vel ſua exiſſet, cum multis iiſſe, eóſque vel ſéque in locum quendam admirandum perueniſſe. Idem in Minoe, Νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα, Offenditur enim deus quũ quis ſibimetipſi ſimilem vituperat, id eſt, deo ſimilem, θεοειδῆ: aut ſibimetipſi abſimilem commendat, hoc eſt, quum vir bonus malè audit, aut malus bené. Hîc num dicerent Quintilianus & Laurentius Platonem in Amphibologiã incidiſſe? an loquendi genus potius conſulto elegiſſe? Age vtrum Cicero

imprudens dixit in prætur. Vrba. Verres hac de re oſtendit ſeipſum cogniturum. Et in præfatione de Oratore, Et hoc tempus omne poſt Cóſulatum obiecimus iis fluctibus, qui per nos à communi peſte depulſi, in noſmetipſos redundarent. Et de Prouinciis Cóſularibus, Ardeo, mihi credite Patres Conſcripti, (id quod voſmet de me exiſtimatis,) incredibili quodam amore patriæ. Cato, Iuranto ſeſe oleam non ſurripuiſſe.

Tute, pro tu. In iis exemplis reciprocationis vox eſt, non ſignificatio, vt Tute pro tu apud eundem Ciceroné ſæpiſſimè: etſi neſcio quid eſt reciproci, ad quod ſignificandum vox plenæ reciprocationis & αὐτοπαθείας vſurpatur vtraq; lingua: vt apud Cic. in Ver. Rogant eum vt quod ab ipſis abeſſet pecuniæ, curet: ab ſeſe caueat queadmodum velit: de illa hæreditate cum Epicrate neminé eſſe acturú. ab ſeſe pro ab ſe dixit: vt ſibimetipſi pro ipſi aliquando ponitur.

Sui hæredes. Suum ſeruare. Quòd autem ſuus hæres, & ſuú ſeruare, id eſt, proprium, non ſit peculiaris iuriſconſultorum locutio, ſed etiam oratorum fuerit, ex Cicerone patet pro Roſcio Amerino, Sua quenque fraus & ſuus terror maximè vexat, ſuum quenque ſcelus agitat, ſuæ malæ cogitationes conſcientiáque animi terrent. Et de Aruſp. Reſponſis, Sua concio riſit hominem. Et de Officiis, Expendere oportet quid quiſque habeat ſui. id enim maximè decet, quod eſt ſuum cuiuſq; maximé. Et ad Atticum libro decimoquarto, Plura nobiſcú hic perhonorificè & amicè Octauius, quem ſui Cæſarem ſalutabant, Philippus non. Hæc cú Laurentius, aut certè eorum ſimilia probet, tamen illud improbat, Suus Ciceronis filius hæres eſt patris inſtitutus. quod dici ratio vetat, vt ipſe affirmat. Quod ſi eſt verú, Plautus in Mercatore mendoſè illam ſententiam formauit, Iubet ſaluere ſuus vir vxorem ſuam, vrbani fiunt ruſtici. Cic. pro Quintio, Inueniri ratio C. Aquili non poteſt, vt ad ſuum quiſque quamprimùm ſine cuiuſquam dedecore infamiáque perueniat? Hoc eſt, vt proprium ius ſeruet & retineat. Plin. Mulſo conſtant ſuæ dotes, id eſt peculiares. Suus etiam apud Ciceronem eſt αὐτεξούσιος, vt in

Suus, id eſt ſui iuris. Laurentius. quarto Finium, Sempérque erit in diſputando ſuus, id eſt, ſui iuris, & αὐτογνώμων, cum ſuus hæres tamen dicatur ὁ ὑπεξούσιος. Laurentius igitur cú hæc ſubtiliſſimè καὶ λεπτολογώτατα diſputarit, tamé mihi videtur ὅσπερ μῦς ἐν πίσσῃ, quod aiunt, tátum in ea diſputatione conflictari. Quinetiam ſeuerus nimium legiſlator Liciniano errore in ſuam ipſe legem incidit: quippe qui libro tertio, capite triceſimotertio ita loquatur, in eo quidé exemplari quod legi anno milleſimo quadringenteſimo nonageſimo primo impreſſum. Huic, inquit, dictioni plenus, Cicero ſemper genitiuú dedit. De cæteris authoribus non poſſum in vniuerſum pronunciare, cum multi etiam ſuæ ætatis dederint ablatiuum. ſuæ ætatis dixit, pro eius ſeculi. Et in primo capite libri quarti, Itaque ſic mihi meam ab aliis gloriam præripi moleſtè fero, vt ſuam à me præripi nefas puto. Et capite ſexto, Culpa verò medici perit, qui moriturus non erat, niſi præſto ſibi medicus fuiſſet. adnotaueram & alibi, ſed quædam emédata fuerunt, id quod animaduerti quum recentiorem librum, non meum ſed alienum

reuoluerem. Id autem Laurentio non aliâs accidit, quàm ex praua loquentium conſuetudine, quibus aut legendis aut audiendis inuiti erroris contagionem contrahimus, ſimul ex ſermone extemporali & neglecto, cui inter familiares aſſueſcimus, præſertim puræ Latinitatis ignaros: qua noxa fit interdum, vt quædam imprudentibus excidant: id quod aliquando experti ſumus in autographis noſtris, ita vt flagitioſæ culpæ nos perpuderet. Huiuſmodi eſt illud Plinianum de Luna loquentis, Defectus autem ſuos & Solis eorum magnitudinum vmbráque indices exiſtere. Idem author Laurentius, cui linguæ Latinæ inſtauratio magna ex parte debetur, in principio libri ſecundi multa de pronominibus primitiuis doctiſſimè diſſeruit: quo in loco ita inquit, Nemo noſtrum, nemo veſtrum rectè dicitur: non autem nemo noſtri, nemo veſtri. Rurſus, habete curã noſtri, nõ autẽ habete curam noſtrũ, & reliqua quæ ipſe proſequitur. Quibus ego monitis & præceptis olim intentus, & obtemperare cupiens, tamen quædã animaduerti quæ me vehementiori ſuperſtitione aliquantulum leuauerunt. Legi enim apud Ciceronem in oratione de Aruſpicum Reſponſis, Cepi equidem fructum maximum & ex conſurrectione omnium veſtrum, & ex conuentu omnium publicanorum: vbi Laurentius omnino ex veſtra omnium conſurrectione dicendum contenderet, niſi vehementer falſus ſum. Et de Prouinciis Conſularibus, Ac primùm illud tẽpus familiaritatis ac conſuetudinis quæ mihi cum illo, quæ fratri meo, quæ C. Varroni cõſobrino noſtro ab omniũ noſtrum adoleſcentia fuit, prætermitto, Id eſt, à noſtra omnium adoleſcentia: vtroque enim modo dici poteſt Ciceronis authoritate. Et de Lege Agraria, Vectigalia locare nuſquam licet, niſi in hac vrbe, hoc loco, hac veſtrum frequentia. vbi etiam veſtra dici potuit. Et de Reditu ſuo ad populum, In concione veſtrum. Et Philippica decima, An verò hoc pro nihilo putas, in quo quidem pro amicitia tua iure dolere ſoleo, efferri hæc foras, & ad Reip. aures peruenire. Pro amicitia tua, ipſe Cicero pro eo dixit quod eſt, pro amore quo te proſequor, hoc eſt, qua tu à me diligeris. In quo Cicero Platonem imitatus eſt, qui in Gorgia ita loquitur, Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς· εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, Sed vide ne mihi ſuccenſeas: quod enim dicturus ſum, tua dicam beneuolentia, hoc eſt, pro ea amicitia qua in te afficior. Quod ſimile eſt illi Homerico in Necyia, Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ᾽ ὀδυσσεῦ, Σή τ᾽ ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα: Significat enim Anticlia ſe filii deſiderio, quem periſſe putabat, vitam finiuiſſe. Nec filii deſiderium patriæ repetendæ, ſed ſuum intelligimus eã dixiſſe. Plinius lib. 2, Quippe manifeſtum eſt Solem interuentu Lunæ occultari, Lunámque terræ obiectu, ac vices reddi, eoſdem Solis radios Luna interpoſitu ſuo auferẽte terræ, terráque Lunæ. Suo pro ſui dixit, ſicque in antiquis legitur. Inde illa antiqua locutio, In ſuam tutelam venire, hoc eſt, ſuarum rerum, ſuique regimen. Quare ſiquis omnia quæ apud antiquos leguntur, exigat ad ea quæ Laurentius nobis præſcripſit, ſæpe erit quaſi in ſalebris hærendum. Ipſe Cicero ad Atticum

Laurentius.

De genitiuis noſtrum & veſtrum.

Pro amicitia tua.

In ſuam tutelam uenire.

quodam loco, Papyrius (inquit) Petus vir bonus amatórque noſtri. Et ad eundem libro x i, Furius eſt illic mihi inimiciſſimus, qui miſit filium non ſolum ſui deprecatorē, ſed etiam accuſatorem mei. vbi etiam meū dicere potuit. Qui hæc & ſimilia animaduerterit, deſinet admirari cum Laurentio illud Terentianum, Noſtri nos pœnitet. Deſinet etiam fortaſſe illud Tullianum emendanti aſſentire, ad Curionem ſic ſcribentis, Eam autem vnius tui ſtudio me aſſequi poſſe confido. cum idem in Vatinium ita ſcripſerit, Quid ergo præſtantius mihi potuit accidere, quàm omnes hoc ciues meos iudicare, ciuitatis ſalutem cum vnius mei ſalute coniunctam? Si enim mea ſcripſiſſet, legeretur mea vnius, non vnius mea. Qui loquendi modus etiam à Græcis tractus eſt, vt illud Ariſtoph. in Pluto,

Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον.

Lucian. Ὅλως δὲ τὰ ἐμὰ οὕτοι ἀπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. Greg. Ἐμὸς ὁ κίνδυνος, ἐμὸν δὲ γέρας τοῦ τῆς σῆς ψυχῆς οἰκονόμου, καὶ τελειοῦντός σε διὰ τοῦ βαπτίσματος.

Idem Ariſtoph. Ἀχαρν.

Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν ψευδαρτάβαν
Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν. Δι. ἐκκόψειέ γε
Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως. Id eſt, Vtinam elidat tuum legati oculum. Homerus Iliad. ſecundo,

Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων,
Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυληγενέος βασιλῆος. Quod ipſum poëticum eſt, ſed tamen ad imitationem pronominum dictum. Illud verò oratorium in tertio, Δαὴρ γὰρ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε. Verum vt addam hîc quod inſuper dicendum de pronominibus habebam: quandoquidem ea quæ adhuc diximus, eius me admonere videntur: Theodorus Gaza vir linguæ ſuæ peritiſſimus (vt de lingua Latina núc taceam) in quarto Grammaticæ ita inquit, Ἔστι γε μὴν πληθυντικὸν δὲ κοινῇ κατὰ πάντων προσώπων εἰπεῖν, ἑαυτοὺς ὠφελοῦμεν, ὠφελεῖτε, ὠφελοῦσι· οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἑαυτὸν ὠφελῶ, ἢ ὠφελεῖς. διελέγχεται γάρ τοι ἀκαταλλήλως ἔχον ὑπὸ τοῦ ἐμαυτὸν καὶ σαυτόν. Hoc dixit ille vir diligentiſſimus, eadem religione loquendi ductus apud ſuos, qua Vallenſis apud Latinos. In cuius tamen ſanctiones tam nobis inquirere licuit, quàm in illius ſuperioris. Itaque hîc auctoritates magnorū auctorū Theodori auctoritati opponendas eſſe duximus, vt lectores iis vtantur, ſi ipſis videatur. Xenoph. in i i ἀπομνημ. vbi Herculem Prodici commemorat, Οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους, verba ſunt virtutis ad voluptatem. Et rurſus, Τοῦ δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, id eſt σαυτῆς, vt paulò póſt. Et in ſexto παιδείας, Σὺ δὲ ὡς ἐπὶ πᾶσιν ἄρχεις, παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν ἑκάστῳ τοὺς καθ' ἑαυτόν, Id eſt, impera tuis. Cui ſimile eſt Ioannis duodeuiceſimo, Σὺ ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλος σοι εἶπε περὶ ἐμοῦ; Idem in primo Pædiæ αὑτοῦ dixit, μηχανοῦ τοίνυν, ἔφη, ὁπόση ἐστὶ δύναμις, τεταγμένος τοῖς αὑτοῦ, ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους. αὑτοῦ ἀντὶ σαυτοῦ dixit. Dinarchus, Διὰ τί οὖν ἐν τῷ δήμῳ συνεχώρεις, ὦ Δημόσθενες, ἐὰν ἀποφήνῃ σοῦ ἡ βουλὴ θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν, id eſt

Theodorus Gaza.

Ἑαυτόν.

Αὐτοῦ.

id eſt σαυτῷ. Lucianus in Apologia περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι. ἑαυτὸν dixit ἀντὶ σαυτόν. Gregorius, Ἐὰν μικρόν τι τοῦ λόγου παρεκτραπῇς, πρὸς ἑαυτὸν ἐπανάγου, ad teipſum reuertere. Idem Baſilio, ἀλλὰ σὺ μὲν κράτει σεαυτοῦ καὶ ἀνδρίζου, καὶ πάντα ἕλκε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δόξαν. Iſocrates in Buſiride, Ἵνα δὲ μὴ δοκῶ τὸ προχειρότατον ποιεῖν, ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν εἰρημένων, μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῶν ἑαυτοῦ, πειράσομαί σοι διὰ βραχέων δηλῶσαι. In recẽtioribus tamen exemplaribus ἐμαυτοῦ emendatum eſt, aut corruptum fortaſſe, vt multa apud Demoſthenem, temeritate libros corrigentium. Dionyſius de cæleſti hierarchia, Τῆς σῆς δ᾽ ἂν εἴη ἐπιστήμης, ἢ θατέραν τῶν εἰρημένων αἰτιῶν ἀπολυθῆναι τῆς ἀπορίας, ἢ παρ᾽ ἑαυτοῦ τι τοῦ ὄντως ἀληθοῦς συγγενέστερον ἐξευρεῖν. ἀντὶ παρὰ σαυτοῦ. Cæterum hoc ferè perpetuum eſt, vt pronominibus reciprocis primæ & ſecundæ perſonæ vtantur, vbi reciprocatio eſſe poteſt. Demoſthenes ὑπὲρ στεφάνου, Καίτοι τίνα βούλει σε Αἰσχίνη, καὶ τίνα ἐμαυτὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι φῶ. Idem, Καὶ ἔδωκ᾽ ἐμαυτὸν ὑμῖν ἁπλῶς εἰς τοὺς περιεστηκότας τῇ πόλει κινδύνους. Plato Dionyſio, Νῦν δὲ μέγας ἐγώ εἰμι ἐμαυτὸν παρέχων τῷ ἐμῷ λόγῳ ἑπόμενον. Syneſius, Κατὰ δὲ Δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, ἀπογινώσκω τὴν εἰς ἥρωας οἰκειότητα. Gregorius, Ἵνα σὺ μάθῃς ῥᾳδίως σεαυτοῦ μὴ ἀπογινώσκειν. Lyſander, Ἐγὼ μὲν πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ εἰς τὴν ὑμετέραν σοφίαν δεδαπάνηκα. Iſocrates, Πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ δεδαπανημένος εἰς τὴν πόλιν. Sic Demoſthenes ὑπὲρ στεφάνου, Εἰ δὲ οἷος ἦν ἐγὼ κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ τάξιν, εἷς ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων ἀνὴρ ἐγένετο, οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων τοῖς παροῦσι κακοῖς ἐκέχρητ᾽ ἄν. Andocides, Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. vbi etiam ἐμοῦ dici potuit. Cicero in præfatione dialogorum de Orat. Et hoc tempus omne poſt Conſulatum obiecimus iis fluctibus, qui per nos à communi peſte depulſi, in noſmetipſos redundarunt. Σιωπὴ ἀντωνυμίας.

Σφέτερον propriè dicitur quod complures poſſident, ſicque plærunque vſurpatur: ἴδιον verò quod vnus. Ariſtot. in quinto Polit. Πλεονεκτεῖν γὰρ ἀξιοῦντες ὡς σφετέρας, τῆς χώρας ἐξέπεσον. Thucyd. α. ἐγένετο πρός τε τὸν βάρβαρον αὐτοῖς, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Dicitur etiam de vno, vt apud eũdem Ariſtotel. in quarto Politic. Τοιαύτην δ᾽ ἀναγκαῖον εἶναι τὴν τυραννίδα μοναρχίαν, ἥτις ἀνυπεύθυνος ἄρχει τῶν ὁμοίων καὶ βελτιόνων πάντων πρὸς τὸ σφέτερον αὐτῆς συμφέρον, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ τῶν ἀρχομένων. Polyb. in v. hiſt. Πτολεμαῖος μὲν ἐπὶ τὸ πάσης τῆς συντάξεως ἀνώνυμον τῆς σφετέρας, Ἀντίοχος δὲ μετὰ τῆς βασιλικῆς ἴλης, σημειώσαντες τὸ πολεμικόν. Σφέτερον. ἴδιον.

Πρόστιμον, προστίμημα mulcta & pœna, hoc eſt, ἐπιτίμιον, ζημία, ζημίωμα. Πρόστιμον. Et Προστιμῶ mulcto, cum datiuo & accuſatiuo. Demoſth. Τί γὰρ δήποτε ἂν τις ὀφλὼν δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν ὁ νόμος τὴν ἐξούλης ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ, ob vim illatam mulctare eum iuſſit, pecunia Reipublicæ depẽdenda. Προστιμᾶν. Idem, ἂν δὲ βίᾳ τοῦτο ἀφέληται, τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ τῷ ἰδιώτῃ, Id eſt, tanti publicè mulctare, quanti priuato damnatus eſt. Et κατὰ Τιμοκράτ. Καὶ εἴ τινι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ προστετίμηται κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα δεσμοῦ, ἢ τὸ λοιπὸν προστιμηθῇ, εἶναι αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος. Verba ſunt legis, quæ ideò aſcribenda cenſui, vt huius verbi vſus & conſtructio facilius perciperc-

tur. Quòd ſi quis(inquit Legiſlator) eorum qui reliqua,aut æs alienum
quouis modo cõtraxerunt,aut pecuniæ damnati ſunt, aut legis ſanctione,aut plebiſcito nexu mulctatus eſt,aut poſthac ea de cauſa nexum inibit,licere ipſi, aut cuiuis eius nomine prædes dare atque expromiſſores
Ἐπάγειν τίμημα. Reipub.eius ſummæ quam debet. Et Ἐπάγειν τίμημα,eſt agere ad pœná.
Demoſth.Καὶ τίμημα ἐπάγειν ὅ,τι χρὴ ἀποτίσαι,hoc eſt, Et actioné pœnarum
Ἐπάγειν δίκην, ἐγκαλῶ. intendere ad id quod pendere eum oportet. Δίκην ἐπάγειν, eſt litem vel
crimen,vel dicam impingere. Terentius in Phor.Si tu illam attigeris
ſecus quàm dignum eſt liberam , dicam tibi impingam grandem, δίκην
ἐπάξω μεγάλην. Demoſthenes, Ἀμφικτυονικὰς δίκας ἐπάγοντές μοι. Significat etiam diem dicere,hoc eſt,deferre,poſtulare criminis. Idem περὶ στεφάνου, Μετὰ ταῦτα συστάντων οἷς ἦν ἐπιμελὲς κακῶς ἐμὲ ποιεῖν, καὶ γραφὰς, εὐθύνας,
εἰσαγγελίας ἐπαγόντων μοι. Alibi ἐπάγειν αἰτίαν ψευδῆ, falſum crimen intendere:quod alibi dicendum eſt.

Ἀμφισβητῶ. Ἀμφισβητῶ σοι τούτου,καὶ δικάζομαι,contendo,ambigo,vt Cicero loquitur,
Ἀμφισβητήσιμος. hoc eſt,ἐγκαλῶ,certo, litigo. Et Ἀμφισβητήσιμος,contentioſus,controuerſioſus. Et Ἀμφισβήτημα,controuerſia,hoc eſt, res de qua diſceptatur iu-
Ἀμφισβήτημα. dicio. Plato in Philebo, pro quæſtione inter diſputantes agitata : vnde
Ἀναμφισβήτητον. Ἀναμφισβήτητον,non controuerſum,& quod conſtat & conuenit. Ἀμφισβητικὸς dicitur ὁ ἐριστικὸς,ὁ ἀντιλογικὸς,ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικὸς,acer & argutus in
diſceptationibus. Ἀμφισβητῶ περὶ τούτου & πρὸς τοῦτο, non admitto , non
concedo. Plato in Philebo, Ὀρθῶς οὖν,ὦ Πρώταρχε,πρὸς τίνα λόγον τὴν τῶν ἡ-
Δικάζομαι. μῖν μηδὲ ἀμφισβητεῖν. Et dicitur etiam Δικάζομαί σοι. Odyſſ.λ.Τὴν μὲν ἐγὼ
νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. AEſch.in epiſt.Οὔτε τὴν
τῶν πολιτῶν δίκην δικασάμενος εὐρεθήσομαι,λαβὼν ἀργύριον. Γραφὴν γράφεσθαι verò
& εὐθύνειν, & κρίνειν, & εἰσαγγέλλειν & γράφεσθαι , & ἐνδεικνύναι de iis dicitur qui
criminosè agũt,hoc eſt,deferre,poſtulare,arceſſere,inſimulare. Demoſthenes κατὰ Μειδίου, Εἰ μὴ προὐβαλλόμην αὐτὸν,ἀλλὰ ἐδικαζόμην , Si cum non
criminali iudicio aggreſſus eſſem,ſed ciuili. Non tamẽ hæc omnia promiſcuè ita accipiuntur,quin aliqua ſit inter hæc verba differentia,ſi pro-
Ἐνδείκνυσθαι. prietatem ſpectare quis velit.de quibus etiam alibi dicemus. Ἐνδείκνυσθαι
dicuntur, qui ob id cauſam dicunt, quòd circa publica ſecus aliquid ad-
Ἔνδειξις. miſerunt. Et Ἔνδειξις huiuſmodi delatio, & ἐνδεῖκται delatores. Quod
Ἐνδείκτης. verbum lingua noſtra vernacula retinuit. Εἰσαγγελίαν eſſe aiunt de rebus
Εἰσαγγελία. Γραφή. perperam factis. Γραφὴν de legibus perperam latis. Demoſthenes περὶ
Εἰσαγγέλλειν. στεφάνου,Οὐκοῦν ἐν μὲν οἷς εἰσηγγελλόμην ὅτε ἀπεψηφίζεσθέ μου, τότε ἐψηφίζεσθε τὰ
ἄριστά με πράττειν. Plutarch. Περὶ ὧν εἰσηγγέλθη καὶ διεβλήθη πρὸς τὴν σύγκλητον.
Iſæus,Οὔτε γὰρ ἐπιτίμιον ταῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα εἰσαγγελίαις ἔνεστιν, οὐδ' ἐὰν μηδεμίαν
τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγείλαντες μεταλάβωσιν, Id eſt delatores. Demoſthenes, Πύρρον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐνδειχθέντα δικάζειν ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ,θανάτῳ ἐζημιώσατε.
Idem, Τούτου δ' ἄξιον, οὗ γ' ἐμὲ ὑπό τινων πεπεισμένον ἐνδεῖξαι τουτονὶ, detuliſſe.
Syneſ. Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐνδεικτῶν κακῶς ἐπιφυόντων τῇ Κυρήνῃ. Id eſt, à
quadruplatoribus & ſycophantis,quos ipſe θηρία vocat.

Κρίνω. Κρίνω etiam accuſo dicitur,& diẽ dico. Antiph.Καὶ κρίνω παραδόντα αὐτὸν

καὶ τοὺς νεὼς, καὶ τὰ ἕδη, καὶ τὰ τεμένη, καὶ τὰς ἐν τοῖς νόμοις θυσίας, reum ago, defero. Plutarch. in Cæſ. Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, accuſauit repetundarũ. Appianus de Cæſare qui vxorem dimiſerat ob ſuſpicionẽ adulterii, Καὶ τὸν μὲν κλώδιον τὸν καλὸν ἐπίκλην, ἐπὶ ἰουλίᾳ τῇ γυναικὶ, ὁ μὲν καὶ τότε οὐκ ἔκρινεν ὑπεραρέσκοντα τῷ δήμῳ, καίπερ ἀποπεμψάμενος τὴν γυναῖκα. Athen. Κρινομένη δὲ ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε, Rei capitalis accuſata, abſoluta eſt. Demoſthenes περὶ στεφάνου, Εἰ ἐκρινόμην μὲν ἐγὼ, κατηγόρει δ' Αἰσχίνης, Φίλιππος δ' ἦν ὁ κρίνων, Si ego cauſam dicerem accuſatore AEſchine, & Philippo iudice. Eſt etiã κρίνειν idem quod ἐξετάζειν & δοκιμάζειν καὶ βασανίζειν, quod etiam Ανακρίνειν dicitur: de quo verbo in annotationibus in pandectas diximus. Ανακρίνειν, percunctari ſignificat: ſed ἀνάκρισις etiam iudicum eſt pro poteſtate reos vel teſtes interrogantium. Demoſth. κατὰ ὀλυμπιοδώρου, de multis hæredibus contendentibus, & inter ſe percunctantibus, quod fieri ſolebat, Καὶ ἐπειδὴ ἀνεκρίθησαν πρὸς τῷ ἄρχοντι ἅπασαι αἱ ἀμφισβητήσεις, καὶ ἔδει ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀπαρασκευοι ἦμεν παρεσκευάσμεθα πρὸς τὸ ἤδη ἀγωνίζεσθαι ἐγὼ καὶ ὀλυμπιόδωρος οὑτοσί. Eſt etiam ἀνάκρισις, ἐξέτασις ἐφ' ἑκάστης ἀρχῆς διδομένη περὶ τὴν δίκην περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. Eſt etiam vt diuinatio, quæ iudicia publica præcedit, vt Ciceronis diuinatio, & de iudicio conſtituendo proluſio. Dicitur etiam ἐπανακρίνω τὸ ἀνακρίνω. Dionyſ. ad Demophilum, Καὶ εἰ τὸν ἄρχοντα δικαιοῦντά τινας ἢ καταδικάζοντα πρεσβευτός τις ὑπ' αὐτοῦ τεταγμένων ἐπανακρίνειν ἐτόλμησεν, ἅμα καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβαλεῖν ἔδοξε, id eſt, percunctari auſus eſſet, & cauſam ſententiæ ſuæ rogare. Demoſthenes, Τότε γὰρ ὅτε Τίμαρχον ἔκρινες, ἐξῆν σοι κατηγορεῖν, καὶ λέγειν ὅ,τι ἐβούλου, id eſt, Tum quum Timarchum in diſcrimen famæ atque opinionis vocabas, quum de eo quæſtionem habendam exercendámque curabas. Ανακρίνειν etiam eſt ἐλέγχειν, vt inquit Chryſoſt. primæ ad Corinth. 11, enarrans illud, Ο δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει τὰ πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται. & capite quarto, Ο δὲ ἀνακρίνων με κύριός ἐστιν, id eſt ἐξετάζων, qui me explorat & perpendit & æſtimat. Ad eoſdẽ Corinth. cap. x. Μηδὲν ἀνακρίνοντες, διὰ τὴν συνείδησιν. ſignificat ἐξετάζοντες καὶ πυνθανόμενοι, vt inquit idem Chryſoſt. Κρίνομαι τὴν θανάτου κρίσιν, & τὴν ἐπὶ θανάτῳ, vt in illo ſuprà citato exemplo Athenæi. Demoſthenes, Οτ' ἐκρίνετο τὴν περὶ ὠρωποῦ κρίσιν θανάτου. Xenophon in OEcon. Ηδη ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ διειλημμένως πολλάκις ἐκρινόμην, ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, Iam verò, ô Socrates, inquit ille, ſæpiſſimè cauſam dicere mihi contigit & accuſari, præciſa etiam illa iudicii formula, vt aut capitis pœnam, aut pecuniæ penderem. Sequitur autem apud Xenoph. Υπὸ τοῦ, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ισχόμαχε; ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔφη. Sic etiam verti poteſt, & vt arbitror illi loco congruentius, Iam verò, ô Socrates, ſæpiſſimè mihi contigit, vt cauſam dicerem in diſcrimenque vocarer, ſolenni illa formula, & præciſa, quid me pœnarũ vel luere vel pendere oporteret. Plato in Politico, ὧν δ' ἂν καταψηφισθῇ, τιμᾶν ὅ,τι χρὴ παθεῖν αὐτῶν τινὰς ἢ ἀποτίνειν. Σωκ. Οὐκοῦν ὅγε θέλων καὶ ἑκὼν ἐν τοῖς τοιούτοις ἄρχειν, δικαιότατα ὁτιοῦν πάσχοι ἢ ἀποτίνοι, dignus eſt qui vel ſupplicio vel mulcta afficiatur. Inde illud Demoſthenis quod ſuprà citauimus, τὸ τίμημα ἐπάγειν ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. Di-

Κρίνεσθαι. Κρίνειν. Ανακρίνειν. Ανάκρισις. Επανακρίνω. Ο,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι.

Ἐπιγράφειν τίμημα. citur & Ἐπιγράφειν τίμημα, hoc Latini irrogare mulctam dicebant: quod non iudicis eſt mulctátis, ſed actoris, aut poſtulantis & accuſantis. Liuius libro ſeptimo de bello Macedonico, Centum, inquit, milium mulcta irrogata erat: bis de ea certatum eſt: tertio populus de mulcta ſuffragium ferre noluit. Cicero pro Rabirio, Nam quid ego ad id longam orationem comparem, quod eſt in eadem irrogatione perſcriptum, hunc nec ſuæ nec alienæ pudicitiæ peperciſſe? ὃ δή ἐστιν ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ τιμήματος ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένον. Irrogare mulctam hodie forenſi noſtrorum vocabulo dicitur, Concludere ad mulctā, & concluſiones mulctatitias aſſumere: quod & Pœnaliter intendere dici poteſt Latinè loquentibus. Ἐκτῖσαι. Ἀποτῖσαι. Ἐκτίσαι autem & Ἀποτίσαι pœnam pendere ſignificant, quanquam quocunque modo ſoluentes & rependentes, ἀποτίνειν dicuntur, & qui luunt captiuos. Herodotus in Erato, Ἄποινα δέ ἐστι Πελοποννησίοισι δύο μνέαι τεταγμέναι κατ' ἄνδρα αἰχμάλωτον ἐκτίνειν. Idem, Ἐμοὶ δὲ δοκέει τίσιν ταύτην ὁ Κλεομένης Δημαρήτῳ ἐκτῖσαι, hanc pœnam luiſſe, has pœnas dediſſe. Plato lib. VI legum, Ἐὰν δὲ μείζονος ἄξιος εἶναι δόξῃ ζημίας, προσοφλὼν τοῖς κρίνασι τὴν δίκην, ὅ,τι χρὴ πρὸς τούτῳ παθεῖν αὐτόν, ἢ ἀποτίνειν τῷ δημοσίῳ, καὶ τῷ τὴν δίκην δικασαμένῳ. Et lib. VIII de finibus regundis loquens, & terminis motis, Ἐὰν δέ τις ὄφλῃ τὴν τοιαύτην δίκην, τιμάτω τὸ δικαστήριον ὅ,τι δεῖ δεῖν παθεῖν, ἢ ἀποτίνειν τὸν ἡττηθέντα. Κρίνω etiam iudico ſignificat. Et Κεκριμένον

Κεκριμένος. Κρίσιμοι ἡμέραι. πρᾶγμα, rem iudicatam ſignificat. Et Κρίσιμοι ἡμέραι dies decretorii, qui etiam critici dicuntur. Et vt κεκριμένοι dicuntur, qui cauſam dixerunt, qui

Ἄκριτος. accuſati ſunt: ſic Ἄκριτοι qui non dixerunt. Demoſth. Οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις. Thucyd. Τούτους ἀκρίτους ἀπέκτειναν αὐθημερόν, Indicta cauſa damnarunt eodem die. Plutarch. in Cic. ait accuſatum fuiſſe eum, ὅτι ἀκρίτους ἄνδρας ἀνῃρηκὼς εἴη. Ἄκριτον etiam dicitur immodicum & ſine iudicio ac ratione factum. Herodi. Ἀλλὰ πάντα προσεκεκόπτο τῇ Κομμόδου ἀσωτίᾳ, καὶ ἀφειδίᾳ καὶ ἀκρίτοις ἀναλώμασι. Vnde illud Homericum, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. Ἄκριτον etiam dicitur quod componi vel decerni nō poteſt: quia Κρίνεσθαι prælio decernere ſignificat. De-

Ἀκρισία. moſth. Ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις ἔρις καὶ ταραχή. Ἀκρισία contraria eſt κρίσει, id eſt diſcretioni rerum & iudicio delectuíque. Lucia. Ἀκρισία δὲ περὶ τοὺς φίλους καὶ ἄλλα ἐπίπειθεν αὐτόν. Ἄκριτον πρᾶγμα ab Iſocrate vocatur in AEginetico, quod in controuerſiam non cadit, quod nunquam in iudicium deductum fuit, Ἀκρίτου μὲν γὰρ ὄντος τοῦ πράγματος, οὐκ ἂν ἠπίσταντο ὁποῖός τις γεγενημένος περὶ τὸν τετελευτηκότα, κληρονόμος εἰμὶ τῶν ἐκείνου, Si nū-

Τὰ κριθέντα. quam res controuerſa fuiſſet. Τὰ κριθέντα à Demoſthene res iudicata di-

Κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων. citur. Κρίνεσθαι Ἄρηϊ inquit Homerus, prælio decernere. Polyb. κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων dixit, de ſumma rerum prælio decernere. Ariſtoph. Τέως μὲν

Κρίνειν τὰ ὅλα. οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῇ συνέβημεν. Dicitur etiam κρίνειν τὰ ὅλα, decernere ſummam belli, dimicare de ſumma imperii, & extremam aleam experiri. Polyb. in III hiſt. Ὁ δὲ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἀπαράσκευος ὢν πρὸς τὸ κρίνειν τὰ ὅλα, καὶ νομίζων μηδέποτε χρεὼς προσθέσθαι, μηδ' ἐκ πάσης ἀφορμῆς ποιεῖσθαι τοὺς ὁλοσχερεῖς κινδύνους, τότε μὲν ἐπεῖχε τοὺς περὶ αὐτόν. & inferius, ὁ δὲ Τιβέριος

μεταπεμφθεὶς καὶ περιχαρὴς γενόμενος τῷ προτερήματι, φιλοτίμως εἶχε πρὸς τὸ τὴν
ταχίστην κρῖναι τὰ ὅλα. Κρίνω etiam ſtatuo, id eſt decerno, conſtituo, διέγνωκα.
Polyb. in III, Ἤδη δὲ καὶ τῶν ῥωμαίων συνέσεις ὄντων, σημειώσαντες πολεμικὸν ἀνήχθη-
σαν, κρίναντες ναυμαχεῖν. Idem, Κρίνας δ' ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν παραχειμασίαν, προῆ-
γε ποιούμενος τὴν πορείαν παρὰ τὸ λίβυρνον ὄρος. Et in quinto, Πράξας δὲ τὸ κρι-
θὲν, ταχεῖαν καὶ σύντονον ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. Κρίσις etiam ſignificat prælium Κρίσις.
belli decretorium. Idem in pri. Μνημονεύων τῆς ἐξαρχῆς προθέσεως, ὅτι μόνος
δύναται διὰ τοῦ κατὰ θάλατταν κινδύνου κρίσεως τὰ ὅλα τυχεῖν. Κρίσις & iudicium
& ſententiam & cauſæ dictionem ſignificat & accuſationem. Demoſth.
Ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, accuſandi tempus exiit. & κρίσιν προαγορεύειν diem
dicere, vt Plutar. in Ageſilao. Κριτὴς iudex & arbitrator æſtimatór- Κριτής.
que. Demoſth. Κριτὴς τῶν συμφερόντων ἀσφαλής. Κρίσις etiam dicitur cũ
pugna decernitur. Plutarchus, Κρατερὰ δὲ ἦν μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα. Et
in Phocio. Τοῦ γὰρ εὐωνύμου κέρως ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ἡγεμονίαν, καὶ κρίσιν ἐποίησε
ταχεῖαν. Vnde ἀμφίδοξος τῆς μάχης κρίσις dicitur, cum ancipiti marte pugna-
tur. Κριτήριον, ſenſus, & pars animi rerum æſtimatrix & arbitra. Plato, Κριτήριον.
Ἔχων γὰρ αὐτῶν τὸ κριτήριον ἐν ἑαυτῷ, οἷα πάσχει τοιαῦτα οἴεται ἀληθῆ. Plutarch. in
Platonicis quæſtionibus quatuor dicit κριτήρια nobis eſſe à deo data, νοῦν
μὲν τῶν νοητῶν, διάνοιαν δὲ τῶν μαθηματικῶν, πίστιν τῶν αἰσθητῶν, εἰκασίαν τῶν εἰκόνων καὶ
τῶν περὶ τὰ εἴδωλα. Εὐθύνειν etiam eſt poſtulare, reum facere, διώκειν, & κρί-
νειν. Plutarchus in Cicerone, Ἔτι δὲ ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς ἔχοντι αὐτῷ τῆς ἀρχῆς
προσήγαγέ τις Μανίλιον, εὐθύνων κλοπῆς. Significat etiam redarguere & re-
prehendere. Greg. Μή τι ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς. φθόνος γὰρ οὐδεὶς τῆς
ἀναβάσεως, Nolite nos reprehendere ob verbũ altius elatum. Significat
etiam damnare & mulctare. Thucyd. de Pauſania accuſato, Τῶν μὲν οὖν
ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Εὐθύνω etiã
eſt διοικῶ, καὶ κυβερνῶ, ἡνιοχῶ, moderor, corrigo, rego, διορθῶ: quia εὐθὺ eſt re-
ctum. Εὐθύνειν igitur propriè ſignificat, quod prauum eſt & obliquum
corrigere. Vnde fit vt εὐθύνειν ſignificet rationem repoſcere vitæ actæ. Et
magiſtratus qui finito imperio rationem repoſcuntur adminiſtrati &
geſti honoris, εὐθύνεσθαι dicuntur: quod vulgus Syndicari appellat. Hoc Οἱ εὐθυνόμενοι.
Plato apertè docet his verbis in Prot. Ἀλλ' ἀτεχνῶς, ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ
τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων, ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ
γραμματεῖον διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν· ὡς δὲ καὶ
ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὑρήματα, κατὰ τούτους ἀναγ-
κάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. ὃς δ' ἂν ἐκτὸς βαίνῃ τούτων, κολάζει, καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύ-
τῃ καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ, ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὔθυναι. At verò res pla
nè (inquit) ſic habet: Quemadmodum ludi literarii magiſtri pueris non-
dum ſcribendi peritis lineas quaſdam penicillo præducunt, deinde li-
bellum aut tabellam porrigunt, eóſque ſcribendo ſequi cogunt quod
ipſi præiuerunt: eodem vtique pacto & ciuitas legibus præſcriptis & pro-
poſitis, quæ inuẽta ſunt hominum legiſlatorum priſcorum proborúm-
que, ex earum præſcripto imperare cogit ciues, viciſſimque obtempera-
re imperio præditis. Qui autem extra eas declinat, hunc ciuitas ſupplicio

afficit: cui ſupplicio & apud nos & alibi pluribus in vrbibus nomen eſt Corrigere, tanquam ea quæ praua ſunt, iudicium ipſum corrigat.

Εὐθύνεσθαι. Εὐθύνειν. Εὔθυνος. Εὐθύνεσθαι igitur eſt, εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι, quaſi in diſquiſitionem vocari. Εὐθύνειν etiam eſt cum magiſtratum gerere, qui εὔθυνος dicitur. Plato libro duodecimo de leg. de his legendis loquens, Οἰκούντων δὲ ὅσοι ἂν εὐθύνωσι χρόνοι, ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνός τε καὶ ἡλίου τεμένει, ἐν ᾧπερ ἐκρίθησαν, id eſt, quandiu Cẽſores magiſtratuum fuerint. Huiuſmodi autem Cenſores Plato à Triũuiris creari conſtituíque voluit, qui Triumuiri omnium ciuium ſuffragiis legerentur, vt omnium viri optimi. Τούτους δὲ κατὰ τὸν πρῶτον μὲν ἐνιαυτὸν δώδεκα εὐθύνους ἀποδεῖξαι, iam quinquagenarios vſque ad quintũ & ſeptuageſimum annum. Idem, Ἥτις δ' ἂν τῶν ἀρχῶν μὴ ὁμολογῇ κεκρίσθαι δικαίως, εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστὰς εἰσαγέτω τοὺς εὐθύνους· καὶ ἐὰν μὲν ἀποφύγῃ τὰς εὐθύνας, αὐτῶν τῶν εὐθύνων κατηγορείτω ἐὰν θέλῃ. Dicuntur autem εὔθυνοι quaſi correctores τῶν σκολιῶν καὶ καμπύλων.

Εὐθυντής. Quare etiam εὐθυντὰς appellat eos, ῥᾴδιον μὲν οὐδαμῶς εὑρεῖν τῶν ἀρξάντων ἄρχοντα ὑπερβάλλοντα πρὸς ἀρετήν· ὅμως δὲ πειρατέον εὐθυντάς τινας ἀνευρίσκειν θείους.

Κατευθύνω. Et κατευθύνω, quod ſic conſtruitur vt καταδικάζω, καταγινώσκω cum genitiuo & accuſatiuo. Idem περὶ τῶν τὰ ὅπλα ἀποβαλόντων loquens, τούτῳ μήτ' οὖν στρατηγὸς, μήτ' ἄλλος ποτὲ τῶν κατὰ πόλεμον ἀρχόντων, ὡς ἀνδρὶ στρατιώτῃ χρήσηται, εἰ δὲ μὴ, κατευθύνειν αὐτὸν τὸν εὔθυνον, ἂν μὲν ᾖ τοῦ μεγίστου τιμήματος ὁ τάξας τὸν κακὸν, χιλίας· ἂν δὲ τοῦ δευτέρου, πέντε μνᾶς. hoc eſt, mulctet cum Cenſor mille drachmis, ſi quidem primum cenſum cenſus eſt, vel primario cenſu.

Collegium τῶν λογιστῶν. Erat autem collegium τῶν λογιστῶν, apud quos licebat primo cuique volenti accuſare malè geſti magiſtratus. Id quod Cicero libro tertio de legibus dixit his verbis, Apud eoſdẽ Cenſores ii qui magiſtratu abierint, edant & exponãt quid in magiſtratu geſſerint, de iíſque Cenſores præiudicẽt. Hoc in Græcia fit, publicè cõſtitutis accuſatoribus, qui quidem graues eſſe non poſſent, niſi eſſent volũtarii. Quocirca melius eſt rationes referri, cauſámque exponi Cenſoribus, integrã tamẽ legem accuſatori iudicióque ſeruari. Eodem pertinent illa verba Ciceronis in Piſonem, Centum prope annos legem Heliam & Fuſiam tenueramus, c c c c iudicium rationémque Cenſoriam: quas leges auſus eſt non nemo improbus, potuit quidem nemo cõuellere: quam poteſtatem minuere, quo minus de moribus noſtris quinto quoque anno iudicaretur, nemo tam effuſè petulans conatus eſt. Hæc ſunt, ô carnifex, in gremio ſepulta conſulatus tui. Sed quod Cicero in ſuperiore loco dixit, integrã tamen legem accuſatori iudicióque ſeruari, eo pertinet, vt intelligamus

Cenſoriæ animaduerſiones. animaduerſiones Cenſorias præiudicia fuiſſe, non iudicia: Nam qui à Cẽſoribus notati aut præteriti fuerant, poſtea poſtulari apud ſubſellia poterant, vbi niſi damnarentur, pro nihilo erat Cenſoria animaduerſio. Quid autem ſit præiudicium nos aliquando explicauimus: ſed facilè eſt

Προκατάγνωσις. Προκαταγινώσκειν. intelligere ex Quintiliano libro quinto. A Græcis Προκατάγνωσις dicitur: & Προκαταγινώσκω verbum, quo Demoſthenes vſus eſt in oratione κατὰ Μειδίου in peroratione, περὶ καταχειροτονίας τοῦ δήμου loquens: quod verbũ genitiuo iungitur & accuſatiuo, vt καταγινώσκω. Dicitur etiam Προκα-

προκατεγνωσμένη δίκη, quæ præſumpta opinione damnata eſt, antequam cauſa agatur, vt apud Demoſthe. περὶ στεφάνου in principio, Τοῦτο δ᾽ ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωκέναι μηδὲν, οὐδὲ τὸ τὴν εὔνοιαν ἴσην ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι, & reliqua. Quod autem animaduerſio Cenſoria non rei iudicatæ, ſed tantum præiudicatæ vim habuerit, Cicero ipſe pro Cluentio declarat his verbis, Video igitur, iudices, animaduertiſſe Cenſores in iudices quoſdam illius conſilii Iuniani, cum iſtam ipſam cauſam ſubſcriberent. Hic primum illud commune proponam, nũquam animaduerſionibus Cenſoriis hãc ciuitatem ita contentam vt rebus iudicatis fuiſſe, & cætera. Εὐθύνας διδόναι ſic dicunt vt δίκην δοῦναι, id eſt, pœnam pendere, & rationem reddere. Qui enim in ratione reddenda damnabãtur, poſtea pœnam luebant: Quare εὐθύνη vtrunque ſignificat, ſcilicet ἐξέτασιν καὶ τιμωρίαν. Et εὐθύνω, τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγω, hoc eſt, in alicuius geſta inquiro, & quæſtionem de eius adminiſtratione exerceo, vel exercendam curo, & κολάζω, καὶ τιμωροῦμαι, καὶ προστιμῶ. Εὐθύνω etiã, vt dixi, dirigo, id eſt, τὸ κατ᾽ εὐθεῖαν ἄγω. Εὐθύνας autem ὀφλεῖν, eſt damnari repetundarum, vt Romani loquũtur. AEſch. ὁ δ᾽ αὐτὸς ἀνὴρ μικρὸν ἐπισχὼν ἔξεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς.

Præiudicatæ res, non iudicatæ. Εὐθύνας διδόναι. Εὐθύνειν. Εὐθύνας ὀφλεῖν.

Αποφέρειν δίκην καὶ γραφὴν, & Εκφέρειν idem denotant quod præcedentia verba, hoc eſt, ἐπάγειν, κατηγορεῖν, κρίνειν, εὐθύνειν. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Απηνέχθη γὰρ ἡ κατὰ τουτουὶ τοῦ ψηφίσματος γραφὴ, οὐχ ὑπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς εἰς Αλέξανδρον ἐνδείξεως μὲ φὴς ἀπενεχθῆναι, ἔτι Φιλίππου ζῶντος. Idem, Αλλὰ διαλιπὼν, καὶ πρὸς τὴν πολιτείαν οὐ πυκνὰ προσιὼν, ἀπήνεγκα τὴν γραφήν. Demoſthenes, Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφήν. Huic verbo noſtrum Deferre reſpondere videtur.

Αποφέρειν δίκην.

Εκφέρειν eſt indicare & prodere: de quo verbo cum aliis ἀπὸ τοῦ φέρω compoſitis dicemus.

Εκφέρειν.

Αἰκίας δίκη, actio iniuriarum ob verbera: δίκης εἶδος ἰδιωτικὸν, priuatum eſt iudicium. Δίκη δὲ κακηγορίας, eſt iniuriarum actio ob maledictum.

Αἰκίας δίκη.

Βλάβης δίκη actio damni dati. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τῶν μὲν ἱματίων καὶ τῶν χρυσῶν στεφάνων τῆς διαφθορᾶς, καὶ τῆς περὶ τὸν χορὸν ἁπάσης ἐπηρείας, βλάβης δίκην ἰδίᾳ μοὶ προσήκει αὐτῷ λαχεῖν. Actio verò ob pauperiẽ à quadrupede factam dicitur βλάβης δίκη τῶν τετραπόδων: quã legẽ Solõ tulit, auctore Plut. in eius vita.

Βλάβης δίκη. Βλάβης δίκη τετραπόδων.

Φεύγων δουλείας, qui ſtatus controuerſiam patitur, ſic dicitur, vt φεύγων ξενίας, qui peregrinitatis reus eſt. Et φεύγων ἀνδροφονίας, homicidii reus.

Φεύγων δουλείας.

Στέργειν τοῖς ὡρισμένοις ὑπὸ τοῦ δικάζοντος, Εμμένειν τοῖς κριθεῖσι, τοῖς γνωσθεῖσιν ἐφησυχάζειν, τοῖς κεκριμένοις ἐναπομένειν, τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι, Acquieſcere rebus iudicatis, & re iudicata, vt Cicero locutus eſt. Dicitur & ἀτρεμεῖν ἐπὶ τοῖς δικασθεῖσιν, vt ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀτρεμεῖν Plut. hoc eſt, rebus præſentibus acquieſcere, res nouas non moliri. Dicitur & ἀγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς διαιτημένοις, acquieſco arbitrorum ſentẽtia. Dicitur & ἀπλῶς per accuſatiuũ, ἀγαπῶ καὶ στέργω τὴν κρίσιν, ἢ τὰ ἐγνωσμένα, hoc eſt, prouocare nolo. Iſocr. Ωστε καὶ τοὺς ἀφεστῶτας μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾷν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τῶν ὁμόρων ζητεῖν ἐπάρχειν, Ita vt qui ab eis deſciuerant, non iam acquieſcerent in libertate, niſi

Αγαπῶ καὶ στέργω.

etiam finitimis imperarét. Demoſthe. in ſecunda Philip. Οὓς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἴεται, διὰ δὲ σκαιότητα τῶν τρόπων, τῶν μετὰ ταῦτα οὐδὲν προόψεσθαι, Contentos fore præſenti rerum ſtatu. Ariſtoph. στέργων σχεδὸν ἀλμὴ cum datiuo, ἀντὶ ἀρκούμενος. Demoſth. στέργειν ἐπὶ τούτοις. Plut. in Anto. Νυνὶ δὲ στέργω μὲν τὰ παρόντα. Lucia. Εἰ δέ τις αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις, acquieſcere iis quæ ipſe ſtatuit & elegit. Cum verò ἀντὶ ἐρᾶν καὶ φιλεῖν ponitur, accuſatiuum poſcit. Athen. Ἀλκιβιάδης μεδοντίδος τῆς ἀβυδηνῆς ἐξ ἀκοῆς ἐρασθεὶς, ἔστερξε, καὶ ἔπλευσεν εἰς Ἑλλήσποντον. Plutar. de Auguſto,

Φιλοστοργία. τὴν δὲ ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Inde φιλοστοργία.

Τὰ ὑπάρχοντα, τὰ κτήματα, τὰ ὄντα, τὰ ἐνέχυρα, bona & pignora. Inde Ἐπι-

Τῶν κτημάτων ἐπιλαμβάνεσθαι. λαμβάνεσθαι τῶν κτημάτων τοῦ μὴ κατατεθεικότος τὴν καταδίκην, eius pignora capere, qui iudicatum non ſoluit. Ἅπτεσθαι τῶν ἐνεχύρων τοῦ μὴ ἐκπληροῦντος τὰ κεκριμένα, qui iudicatum non facit.

Ὑπερήμερος. Λαμβάνειν ὑπερήμερον τὸν δικασθέντα, καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ λαμβάνεσθαι, ἢ ἅπτεσθαι, in poſſeſſionem bonorum eius mitti, qui intra diem nõ adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, οὐ γὰρ ἀπήντα. λαβὼν δὲ ὑπερήμερον καὶ ἔχων, οὐδενὸς ἡψά-

Ὑπερημερία. μην πώποτε τῶν τούτου. Et ὑπερημερία, Idem κατὰ Εὐέργου, Ἐπειδὴ γὰρ ὦφλον αὖθις τὴν δίκην, προσελθὼν τῷ Θεοφήμῳ, μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας, ἐδεήθην αὐτοῦ ἐπισχεῖν μοι ὀλίγον χρόνον. id eſt, Cum ea dies, in quam diem ego iudicatum facere debebam, iam exitura eſſet. Genitiuo autem iungitur ὑπερήμερος. Lucianus, ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, qui iam elapſo tempore non præſtitit quod ſpopondit, qui ad diem non ſatiſfacit: atque eam

Ἐκπρόθεσμος. ob cauſam alio vocabulo ἐκπρόθεσμος dicitur, & ὑπερπρόθεσμος. Lucia.

Ὑπερπρόθεσμος. Ὁ δ' ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος. Legitur

Ἐκπροθεσμεῖν & ἐκπροθεσμεῖν verbum in Pandectis Græcis pro eo, quod in mora eſſe

Ἐμπρόθεσμος iuriſperiti dicunt. Contra, ἐμπροθέσμως τι ποιεῖν, eſt ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποιεῖν. Lucianus, Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νή-

Ἀπαντᾶν. σου, τὴν ἐπιοῦσαν μόνον ἡμέραν ἐπιμείναντας. Ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, ἀπαντᾶν πρὸς τὴν δίκην, obire diem vadimonii, & adeſſe ad iudicium die va-

Κυρία. dimonii. Κυρία enim dicitur dies vadimonii, vel dies legitimus, & ſtatus. Demoſthenes κατὰ Μειδίου, Καὶ ἐπειδὴ ἧκεν ἡ κυρία τοῦ νόμου, οἴδαμεν οὐκ ἀπαντήσαντα Μειδίαν ἐπὶ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ καταλιπόντα. γενομένου δὲ ἐρήμου κατὰ Μειδίου ἐπιστάμεθα, & reliqua. verba ſunt teſtium. κυρία hîc pro die ſtato à lege ponitur. Idem, Καὶ τὴν μὲν κατὰ τοῦ διαιτητοῦ γνῶσιν, ἣν ἀπρόσκλητον κατεσκεύασεν, αὐτὸς κυρίαν αὑτῷ πεποίηκεν· ἣν δ' αὐτὸς ὦφλεν ἐμοὶ, προσκληθεὶς εἰδὼς, οὐκ ἀπαντῶν ἄκυρον ποιεῖ. Hoc loco κυρίαν γνῶσιν dixit, id eſt, ratam iudicis cognitionem: ἄκυρον verò irritum. Et cognitionẽ quidem, inquit,

Ἀπρόσκλητος. τῶν ἀρχόντων κατὰ τοῦ Στράτωνος τοῦ διαιτητοῦ, tametſi ἀπρόσκλητον, id eſt, nulla Stratonis in ius vocatione inſtitutam, ratam ipſe ſibi fecit ſua fraude: Vadimonium verò, id eſt, diem iudicio ſiſtendi quo mihi erat obſtrictus, irritum facit & antiquandum, quum ad iudicium non adfuerit, quum id vadimonium non obierit, quum iudicio ſiſtendi ſponſionem nõ præſtiterit, &, vt Ciceronis verbo loquar, cum ipſe non ſtiterit, ſciens & pru

dens ſe rectè atque ordine in iudicium vocatum eſſe. Dicemus nonnihil in ſequentibus, quod ad eius loci expoſitionem pertinebit, quum διαιτᾶν verbum enarrabimus: eſt enim locus ille orationis ſubobſcurus. Κυρία autem ἡμέρα dicitur quaſi rata & fixa, ad quam qui non adfuerit, moram purgare nequit, vt quidem ius erat conſtitutum apud antiquos & Græcos & Romanos. Erat enim deſerti vadimonii pœna, ignominia, vt ex oratione ipſa κατὰ Μειδίου liquet his verbis, Πείσας δὲ τὸν πρυτανεύοντα δοῦναι τὴν ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, κλητῆρ' οὐδ' ὅντινοῦν ἐπιγραψάμενος, κατηγορῶν ἔρημον, οὐδενὸς παρόντος, ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν. Bona enim poſſidebantur eius, qui in eremodicium incidiſſet. Cicero pro Quintio, Ergo Hercule cuius bona ex edicto poſſidētur, huius omnis fama & exiſtimatio cum bonis ſimul poſſidetur, de quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certè, tacitè, obſcuréque cōceditur. Et paulò pòſt, Itaque maiores noſtri raro id accidere voluerunt, prætores, vt conſideratè fieret cōparauerūt: viri boni quum palàm fraudātur, quū experiundi poteſtas non eſt, timidè tamē & pedetentim iſtuc deſcēdūt, vi atque neceſſitate coacti, inuiti, multis vadimoniis deſertis. Edictum enim bona poſſidendi excipiebat & ſequebatur edictum bona proſcribendi, vt ipſe ibidem dicit. Quare in eadem oratione cauſam deſerti vadimonii, cauſam capitis vocat. Vadari autem eſt Κλητεύειν. verùm de hoc verbo Vadari & Vadimonium enarratius in Pandectas diximus: redditis etiam locutionibus Græcis, quas hîc addere ſuperuacuum eſſe viſum eſt. Τὴν κυρίαν ἐγγράψαι, diem vadimonii in acta referre, Demoſtheni. Et κυρίας ἐνεστώσης, appetente die vadimonii. Κυρία autem non modo diem vadimonii ſiſtēdi, ſed etiam προθεσμίας τὴν τοιαύτην ſignificat, & πᾶσαν ἡμέραν τεταγμένην, ἢ ἀποτεταγμένην, quem Latini ſtatum diem & ſtatutū dixerunt. Dicitur & ὡρισμένη dies præſtitutus. Cicero de Aruſp. Reſponſis, Statas ſolennéſque cerimonias dixit. Liuius, Statum & ſolenne bellum: de Volſcis loquens. Η κυρία à Syneſio dicta eſt dies fati & mortis vadimonii. Sic enim inquit ad Theophilum, εἰ προσαπελάσει Λαμπωνίῳ τὸ χρεών, καὶ ἡ κυρία προσήκειν δοκῇ, πᾶσιν ἐφῆκα τοῖς τότε παρεσομένοις πρεσβυτέροις, κοινωνίας αὐτῷ μεταδοῦναι. In eadem oratione Demoſthenis διδόναι τὴν ἔρημον, ſignificat ſecundum præſentem de abſente, vel contra abſentem pronunciare: quod forenſi noſtro vocabulo, Dare defectum dicitur. Ὁ δὲ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, ἤδη τὴν ἔρημον δεδωκότα. Vt autem occaſionem datam ex inſtituto noſtro non omittamus, locum eiuſdem orationis verbis ſupradictis proximum adſcribendum eſſe duximus & enarrādum. Οὑτοσὶ διαιτητὴς ἡμῖν (inquit) ὁ Στράτων, ἐπειδὴ ποθ' ἧκεν ἡ κυρία (πάντα δ' ἤδη διεξεληλύθει τὰ ἐκ τῶν νόμων, ὑπωμοσίαι καὶ παραγραφαί, καὶ οὐδὲν ἔτ' ἦν ὑπόλοιπον) τὸ μὲν πρῶτον ἐπισχεῖν ἐδεῖτό μου τὴν δίαιταν, ἔπειτα εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβαλέσθαι· τὸ τελευταῖον δ' ὡς οὔτ' ἐγὼ συνεχώρουν, οὔθ' οὗτος ἀπήντα, τῆς δ' ὥρας ἐγίγνετο ὀψέ, κατεδιῄτησε, Hic Strato qui nobis arbiter erat controuerſiæ, quum aliquando veniſſet dies vadimonii (omnia autem iam prætererant quæ leges litigatoribus indulgent, dilationum poſtu-

Κυρία ἡμέρα.

Vadimonii deſerti pœna ignominia.

Bona poſſideri.

Κλητεύειν.

Κυρίας ἐγγράψαι.

Κυρίας ἐνεστώσης.

Ερημον διδόναι.

lationes, exceptiones, nihílque iam erat reliquum, primum orare me inſtitit vt arbitrium prorogarem & ſuſtinerem, deinde vt in craſtinum reiicerem: poſtremo quum ego diutius rem prolatari nõ permitterem, nec iſte ad iudicium ſiſteret, & iam ad ſerum horæ ſtatæ ventum eſſet, Strato arbitrium contra hunc pronunciauit.

Ἀναβολαί. Ἀναβολαὶ ſunt dilationes.

Ὑπωμοσίαι. Ὑπωμοσίαι ſunt dilationes quæ iureiurando poſtulantur & impetrantur, hoc eſt,

Ἀναβολαὶ ἔνορκοι. ἔνορκοι ἀναβολαί, dilationes propter ſonticum morbum, aut aliam legitimam cauſam impetratæ.

Ὑπόμνυσθαι. Et ὑπόμνυσθαι verbum, ὃ ὑπερτίθεσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι τὴν δίκην, προφάσει ἀποδημίας ἢ νόσου. Idem, Ταύτῃ τῇ μαρτυρίᾳ πρότερος εἰσελθὼν, οὐ παραγραφομένου ἐμοῦ, οὐδ' ὑπομνυμένου, nec præſcriptione vtente, nec certamen prolatante. Xenoph. Τούτων δὲ διαχειροτονουμένων, τὸ μὲν πρῶτον ἔκρινεν τὴν Εὐρυπτολέμου· ὑπομοσαμένου δὲ Μενεκλέους, καὶ πάλιν διαχειροτονίας γινομένης, ἔκρινεν τὴν τῆς βουλῆς, id eſt, rem comperendinante, rem differendam cenſente & petente, quominus res tum iudicaretur intercedente. Idem Demoſthenes περὶ στεφάνου, Καίτοι πόσα ἂν χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν, ἢ τοὺς δευτέρους καὶ τρίτους οἴεσθέ μοι διδόναι, ὥστε μάλιστα μὲν μὴ θεῖναι τὸν νόμον, εἰ δὲ μὴ, καταβαλόντα μὲ ἐᾶν ἐν ὑπωμοσίᾳ, Primum quidem vt ne legem illam ferrem: ſin minus, certè vt ne perferrem, ſed prorogari rem ſinerem, & in aliud tempus reiici. Διαφέρει τοῦ ἐξόμνυσθαι, de quo ſuperius dictum eſt.

Ἔστω κύρια τὰ κριθέντα. Τὰ διαιτηθέντα ἔστω κύρια. Ἔστω κύρια τὰ κριθέντα, his verbis ſignificabant ſe nolle ad aliud maius iudiciũ prouocare. καὶ τὰ διαιτηθέντα ἔστω κύρια, hoc eſt, Et quod arbitri ſtatuerint, id ſemel ius ratúmque eſto, καὶ μηκέτι μεταφέρειν ἐξέστω εἰς ἕτερον δικαστήριον. Demoſthenes κατὰ Μειδίου refert huiuſmodi verba legis, Ἐὰν δέ τινες περὶ συμβολαίων ἰδίων ἀμφισβητῶσιν, ἐξέστω αὐτοῖς αἱρεῖσθαι ὃν ἂν βούλωνται διαιτητήν· ἐπειδὰν δὲ βούλωνται κατὰ κοινὸν, μενέτωσαν ἐν τοῖς ὑπὸ τούτου γνωσθεῖσιν. καὶ μηκέτι καταφερέτωσαν ἀπὸ τούτου εἰς ἕτερον δικαστήριον ταυτὰ ἐγκλήματα, ἀλλὰ ἔστω τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ κύρια. vbi non καταφερέτωσαν, ſed μεταφερέτωσαν legendum cenſeo.

Τὸ κῦρος. Κῦρος auctoritatem & firmamentnm & ratam fidem ſignificat & probationem. Plato in Gorg. Αἱ δὲ πολλαὶ τῶν τεχνῶν πλείους τοὺς λόγους ἔχουσι τῶν πράξεων, καὶ τὸ παράπαν πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ τὸ κῦρος αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. τούτων τινά μοι δοκεῖς λέγειν καὶ τὴν ῥητορικήν.

Κύρωσις. Suprà Κύρωσιν pro eodem dixerat. τῆς δὲ ῥητορικῆς οὐδέν ἐστι τοιοῦτον χειρούργημα, ἀλλὰ πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ ἡ κύρωσις διὰ λόγων ἐστί. Sic Sophocles mea ſententia vſus eſt in Electra, ἡ γὰρ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, Hodiernus autem dies fortaſſe pignus nobis erit, & certum omen attulit, ratámque ſpem aduentantis fortunæ melioris: vt ſit κῦρος βεβαίωμα καὶ ἀσφάλισμα. Galenus in primo Therapeu. κῦρος pro capite & cardine ponit, & pro eo fermè, quod Plinius indicaturam appellat, Ἐν τούτῳ γάρ ἐστι κῦρος τῆς διδασκαλίας, id eſt, In hoc eſt præcipuum munus & præuertẽdum. Et in decimo de febribus loquens, Ἐπεὶ ἐν τῷ ψύξαι καὶ ὑγρᾶναι τὸ κῦρος τῆς θεραπείας ἐστὶν, Præcipua functio, ratáque medicatio.

Κύριον ποιῆσαι. Κύριον ποιῆσαι, ſignificat dare auctoritatem & poteſtatem. Demoſthenes περὶ παραπρεσβ. Γράφω ψήφισμα βουλεύων, τὴν βουλὴν ποιησάμενος τοῦ δήμου κυρίαν, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, Cum eſſem tum Senator, id eſt, βου-

βευτὴς, rogationem tuli, cum populus rem ſenatui permiſiſſet, vt primo
quoque tempore legati proficiſcerentur. Dicitur etiã αὐτοκράτορα ποιῆ-
σαι. Eſt enim Αὐτοκράτωρ πρεσβευτὴς, legatus qui cum poteſtate mitti- Αὐτοκράτωρ πρεσβευτής.
tur. Xenoph. in ſecundo ἑλληνικῶν, Μετὰ ταῦτα ᾑρέθη πρεσβευτὴς ἐς Λακεδαίμο-
να αὐτοκράτωρ, δέκατος αὐτός. Demoſthenes in eadem, ὧν μὲν τοίνυν αὐτοκρά-
τωρ ἦν ἐγὼ κατὰ τὴν πρεσβείαν, ταῦτα ἔσχε τὸν τρόπον ὑμῖν. Andocid. περὶ τῶν μυστη-
ρίων, Ψηφισαμένης δὲ τῆς βουλῆς, (ἦν γὰρ αὐτοκράτωρ,) ᾤχοντο ἐπ' αὐτὸν Μέγαράδε, id
eſt, κυρία γὰρ ἦν ἡ βουλὴ τοῦ ψηφίζεσθαι. Αὐτοκράτωρ δύναμις, merum imperiũ.
Polybius de Politia Romanorum, Τῶν ὑπάτων αὐτοκράτορα δύναμιν ἐχόντων
περὶ τὰς πολέμου κατασκευὰς, αὐτοκράτορα δὲ ἐν ταῖς ὑπαίθροις ἐξουσίαν, id eſt, merũ
imperium & plenam ſummámque poteſtatem. Αὐτοκράτωρ eſt etiam
qui ſui eſt arbitrii. Thucydides, καὶ ἡ ξύμπασα πόλις οὐκ αὐτοκράτωρ ἑαυτῆς
οὖσα ταῦτ' ἔπραξε. Xenoph. in ſecundo ἀπομνημονευμ. de Hercule Prodi-
ci loquens, Φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτο-
κράτορες γιγνόμενοι, δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ
κακίας, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι, Qua in ætate adoleſcentes iam ſuæ tu-
telæ facti, ſtatim præ ſe ferunt vtram viam inituri ſint. Hoc enim ſi-
gnificare puto, etiam ſi Cicero in primo Officiorum aliter ea verba ver-
tit. Eſt enim αὐτοκράτωρ qui ſui iuris eſt, hoc eſt, ὁ κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, ὁ αὐτε- Αὐτεξούσιος.
ξούσιος, qui ſuæ iam tutelæ permiſſus eſt. Αὐτοκράτωρ etiam eſt qui ple-
num habet imperium, καὶ κράτος ἀνυπεύθυνον, vt Ariſtoteli ὁ παμβασιλεύς. Παμβασιλεύς.
Κύριον etiam dicitur præcipuum & antiquiſſimum, id eſt, πλείστης ἐπιμελείας Κύριον.
ἄξιον. Ariſt. in Panath. Ἀλλ' ἵνα μὴ πολλὰ τοιαῦτα λέγων, πόῤῥω τοῦ καιροῦ γένωμαι,
καὶ δὴ πρὸς αὐτὰ τὰ κύρια τοῦ λόγου τρέψομαι. Lucia. Καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυ-
ριώτατόν ἐστι, κοσμήσω καλλίστοις κοσμήμασι. Τὰ κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος Gale- Τὰ κυριώτατα μέρη.
nus principalia membra vocat, quæ etiam Καίρια dici poſſunt. Greg. εἰς Καίρια.
βασιλ. Ἵνα μὴ ταὐτὸν πάθωμεν τοῖς ἀπειροτέροις τῶν ἀθλητῶν, οἳ τὴν ἰσχὺν ἐν τοῖς εἰκῆ
παλαίσμασι καὶ παρέργοις κενώσαντες, ἥττους ἐν τοῖς καιρίοις εὑρίσκονται, καὶ ἐξ ὧν τὸ νικᾶν
ὑπάρχει. Demoſthenes, Καὶ τὰ κύρια ἄττα ποτ' ἐστὶν ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, id eſt
capita, & ii qui ſummam reipub. in manibus habent. Sic Ariſtot. in ſe-
cundo Politic. τὸ κύριον τῆς πόλεως vocat τοὺς πολιτευομένους. Κύριος etiam di- Κύριος.
citur qui iuriſdictionem habet. Dinarch. κατὰ Δημοσθέν. de Areopagitis lo-
quens, Κυρία βουλὴ δικάσαι περὶ τοῦ σώματος καὶ ψυχῆς ἑκάστου τῶν πολιτῶν, νῦν ἐπὶ
τοῖς κατὰ Δημοσθένους ἀποπεφασμένοις χρήμασιν ἄκυρος ἔσται τοῦ δικαίου. Ακυρον vo-
cat βουλὴν, τὴν μὴ κυρίαν οὖσαν, καὶ ἐπικράτειαν οὐκ ἔχουσαν, quæ ius dicere non
poteſt, τὴν μὴ κῦρος καὶ κράτος ἔχουσαν τούτου. Κύριος νόμος, eſt lex quæ vim & Κύριος νόμος.
auctoritatem obtinet, & quæ non eſt abrogata. AEſch. κατὰ Τιμάρχ. Ἐὰν
μὲν γὰρ κολάζητε τοὺς ἀδικοῦντας, ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι. Κυριώτερον Κυριώτερον.
etiam dicitur cuius fides eſt exploratior, cui magis credimus. Ariſto-
teles περὶ ἐνυπνίων, Καὶ τῇ ἐπαλλάξει τῶν δακτύλων τὸ ἓν δύο φαίνεται, ἀλλ' ὅμως οὐ
φαμὲν δύο. κυριωτέρα γὰρ τῆς ἁφῆς ἡ ὄψις. εἰ δ' ἦν ἁφὴ μόνη, κἂν ἐκρίνομεν τὸ ἓν δύο.
Sic alibi, τὸ κύριον καὶ τὸ ἐπικρῖνον dicit id, cuius iudicium eſt ratum, & non
fallitur. Is etiam qui aliquem habet in poteſtate, dicitur eſſe κύριος, vt
ἐπίτροπος: iique qui puellas aut fœminas dabant nuptui, quia earum erant Ἐπίτροπος.

aut tutores aut curatores, dicebantur κύριοι, vt apud Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Ὁ νόμος κελεύει ἐὰν τις ἀποπέμπῃ γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα· ἐὰν δὲ μὴ, ἐπ' ἐννέ' ὀβολοῖς τοκοφορεῖν, καὶ σίτου εἰς ὠδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, Alioqui niſi repudiatæ reddiderit dotem, ſeſquicenteſimam dotis penſitare. Licere illi qui mulierem habet in poteſtate, rei vxoriæ agere,

Κυριεύω. aut ex ſtipulatu ad dotis repetitionem. Κυριεύω inter alia ſignificat Potior. Polyb. in quinto, Τῶν δ' ὅπλων καὶ τῆς ἀποσκευῆς ἐκυρίευσε πάσης. Idem, Τῶν δὲ βοηθησάντων ἐκυρίευσε δύο μακρῶν πλοίων αὐτάνδρων, in poteſtatem ſuam redegerunt.

Σίτου δίκη. Σίτου enim δίκη appellabatur rei vxoriæ actio. Idem Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος, οὐδὲ τὸν οἶκον μισθοῦν ἐθέλοντος, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιτρόπων διαχειρίζειν ἀξιοῦντος, ἐποιήσατο λόγους περὶ τούτων ὁ Δημοχάρης. Idem, Ταύτην τὴν προῖκα οὔτε αὐτὴν, οὔτε τὸν σῖτον ἀπέ-

Σῖτος. δωκε. Σῖτος eſt annua penſitatio ad alimētum viduarum & pupillorum, quæ dabatur à curatoribus bonorū, vel à viris vxoribus repudiatis, vt in

Tutores mulieribus dabantur apud Athenienſes & Romanos. exemplo ſuperiore. Meminit Harpocration. Vt autem Athenienſium iure, ſic etiam Romanorum (vt videtur) fœminis tutores olim dabātur, ſine quorum auctoritate nihil conſtituere dotis poterant. Id enim ex Cicerone intelligimus in oratione pro Cecinna, his verbis, Iſte veſter teſtis, qui auſus eſt dicere, feciſſe videri eum, de quo ne cuius rei argueretur quidem ſcire potuiſſet, ipſe nunquam auderet iudicare deberi viro dotem, quam mulier nullo auctore dixiſſet. Et ex eodem in Topicis, vbi de differentia loquitur, Eius (inquit) generis hæc ſunt: non quemadmodum quod mulieri debeas, rectè ipſi mulieri ſine tutore auctore ſoluas: ita quod pupillo aut pupillæ debeas, rectè poſſis eodē modo ſoluere. Et in oratione pro L. Flacco, Hæc Flacco nō probaſſe te miraris? cui quæſo tandem probaſti? emptiones falſas prædiorum, proſcriptiones cum mulierculis aperta circunſcriptione feciſti: tutor his rebus, Græcorum legibus, adſcribendus fuit. Polemocratem ſcripſiſti mercenarium & adminiſtrum cōſiliorum tuorum: adductus eſt in iudicium Polemocrates de dolo malo, & de fraude à Dione, huius ipſius tutelæ nomine. Is tutor à

Κύριος τ ἀνθρώπου. Demoſthene ὁ κύριος τῆς ἀνθρώπου vocari ſolet, ſine quo auctoritatem accommodante, nihil Athenienſes mulieres alienare patrimonii ſui poterant. Liuius libro IIII, Decadis quartæ, Maiores noſtri nullam ne priuatam quidem rem agere fœminas ſine auctore voluerunt, in manu eſſe parentum, fratrum, virorum: nos, ſi diis placet, iam Rempub. etiā ca-

Κύριος. peſſere eas patimur. Poſtremò Κύριος dicitur qui ſummā habet poteſtatem, & vt diximus αὐτοτελὴς ἄρχων rei cuiuſcunq;. Polybius de Polit. Rom. Τιμῆς δὲ καὶ τιμωρίας κύριος ὁ δῆμος, id eſt, αὐτοκράτορα τὴν ἐξουσίαν ἔχει. Et κύριός εἰμι τούτου, hoc eſt muneris & curationis meæ. Idem, Τούτου δὲ κυρία ἡ σύγκλητος, ἀντὶ, τούτου δὲ μέλει τῇ συγκλήτῳ, τοῦτο ἐπιμελές ἐστι τῇ συγκλήτῳ. vt Demoſth. οἷς ἐπιμελὲς ἦν κακῶς ἐμὲ ποιεῖν. Dicitur etiam τούτου ἡ σύγκλητος ἐπιμελεῖται, πρόνοιαν τούτου ποιεῖται, τοῦτο διαχειρίζει, ἢ φροντίζει, ἢ μεταχειρίζεται. τοῦτο ἐπιτέτραπται ἡ βουλὴ, ἢ ἐμπεπίστευται, τούτου αὐτοκρατορικὴν δύναμιν ἢ ἐξουσίαν ἔχει. τοῦτο ἐπὶ τῇ

συγκλήτου ἐστὶ, ταῦτα δ᾽ ἐπιμελείας ἔχει. hæc enim fermè idem ſignificant.

Διαγινώσκειν eſt pro poteſtate iudicare, & ius dicere, vt iudex in ſua prouincia. Significat etiam ſtatuere & deliberare. Διαγινώσκειν.

Ἐξαιτεῖσθαι τοὺς κρινομένους, noxæ & periculo reos eximere, ex reis eximere, rei pœná deprecari gratia vel auctoritate, reű expoſcere. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Παιδία γὰρ παραστήσεται, καὶ κλαιήσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται, Pueros enim ſuos producet lachrymabundus, eorúmque miſericordia ſeipſum à vobis ſeruabit, hoc eſt, eorúmque lachrymis ſeſe condonari poſtulabit. Valerius lib. i x de Pompeio, Ille verò non etiam in foro erubuit P. Scipionem ſocerum ſuum legibus noxium quas ipſe tulerat, muneris loco à iudicibus depoſcere. Lyſ. κατὰ Πολυκράτ. Ἡ δεινά γ᾽ ἂν πάθοιμεν, εἰ τοὺς μὲν οὐχ οἵους τε ὄντας ἐξαιρεῖν εἶναι μὴ οὐ χρήματα ἔχειν ὑμῶν, τούτοις δὲ ἀφεῖτε ἀνδρὶ ἐξαιτουμένῳ. Ἐξαιτεῖσθαι.

Ἐξαίτησις, deprecatio. Demoſth. Καὶ οὔτε τὴν συγγένειαν, οὔθ᾽ ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν. AEſch. Ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, id eſt, poſtulant reorum delationes, hominúmque reatus ob maleficia condonari precibus ſuis. Eſt autem παρανόμων γράφεσθαι, κατηγορεῖν τοῦ παράνομα γράφοντος. Demoſth. pro Cteſiph. ſiue περὶ στεφάνου, Εἰ μὲν εἰσαγγελίας ἄξια πράττοντά με ἑώρα, εἰσαγγέλλοντα, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον εἰς κρίσιν καθιστάντα παρ᾽ ὑμῖν· εἰ δὲ γράφοντα παράνομα, παρανόμων γραφόμενον, hoc eſt, Si me vidiſſet rogationem ad populum ferentem legibus contrariam, aut contra legum interdicta aliquid promulgantem. Idem πρὸς Λεπτίν. Νῦν δὲ μαρτυρίαν καθ᾽ ἑαυτοῦ καταλείπων ὅτι παρανομεῖ, τουτονὶ τὸν νόμον ὅμως ἐνομοθέτει. Παρανομεῖν vocat legem legibus contrariam ferre. Eſt etiam παρανομεῖν τὸ ἀδικεῖν. & Παρανομεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι, & contra leges & iura malis affici. Idem, Εἶτ᾽ ἐὰν ἠδικῆσθαι καὶ παρανενομῆσθαι δοκῶ, βοηθῆσαί μοι τὰ δίκαια δέομαι. Ἐξαίτησις. Γράφεσθαι παρανόμων, καὶ Γράφειν παράνομα. Παρανομεῖν. Παρανομεῖσθαι.

Ἐξαιτεῖν autem ſignificat expoſcere aliquem ad pœnam. Quæ ſignificatio contraria eſt præcedenti. Iſocrat. in Trapez. Ἐπιστέλλει δὲ τοῖς ἐνθάδε ἐπιδημοῦσιν ἐκ τοῦ Πόντου, τὰ χρήματα παρ᾽ ἐμοῦ παραλαβεῖν, καὶ αὐτὸν εἰσπλεῖν κελεύειν· ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ᾽ ὑμῶν ἐξαιτεῖν, Quòd ſi pecunias tradere illúcque nauigare recuſarem, vt me à vobis dedi ſibi poſtularent. Sic ſe Demoſthenes ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου, καὶ ὑπ᾽ Ἀλεξάνδρου dicit, id eſt ad pœnam expoſci. Eſt autem expoſcere & depoſcere, dedendum petere, & ἐξαιτεῖσθαι, ὑπ᾽ ἐχθροῦ τινὸς αἰτεῖσθαι. Liuius libro octauo de bello Macedonico, Legatos deinde miſit ad depoſcendos auctores defectionis: ciuitatem in pace futuram, ſi id feciſſent, pollicens. ſilentium præ metu cæterorum fuit: quos autẽ nominatim depopoſcerat, ipſi ſe ituros profeſſi ſunt. Idem, Legati ad expoſcendos violatores fœderis extemplo Lacedæmonem miſſi ſunt. Ἐξαιτεῖν etiam eſt expoſcere ſeruum ad quæſtionem, cui ἐκδιδόναι, id eſt offerre & dedere, reſpondet, & παραδιδόναι. Demoſth. πρὸς Ἀφοβον, Ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ᾽ ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξῄτησεν ἂν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας, ἵν᾽ εἰ παρεδίδουν, μηδὲν δίκαιον λέγειν ἐδόκουν, Iam verò ſi rei veritatẽ reperiri expetiuiſſet, ſeruum me vtique exhibere torquendum poſtulaſſet, qui teſtificationes ipſas ſcripſerat: vt ſi dediſſem, veritate per tormenta comperta, nec ius ego in hac cauſa, nec æquum poſtulare viderer, qui ſci- Ἐξαιτεῖν. Ἐξαιτεῖσθαι. Expoſci. Depoſci. Expoſcere & Depoſcere.

licet ψευδομαρτυριῶν agerem: & inferius, ἐμοῦ δ' ἐκδόντος τὸν παῖδα περὶ τούτου βασανίζειν αὐτοῖς, οὐκ ἠθέλησε παραλαβεῖν : vbi notandum ἵνα coniunctionem
ἵν' ἐδόκουν. cum indicatiuo iunctam eſſe, ἵν' ἐδόκουν, ἀντὶ τοῦ ἵνα δόξαιμι. Sic apud Xenophontem in primo παιδείας, Εἰ δὲ καὶ ταύτας ἀποφύγοι τὰς κύνας, τοὺς πέρδικας αὐτὸν ἐκμανθάνων, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγει αἱρούμεναι αἱ λαγῷ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυε, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ. Id eſt, vt ipſe ſe indueret in retia, ἵν' ἐνδύσαιτο. Lucia. εἰ γάρ τι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ἐπὶ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς γίγνεσθαι, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέπνεον τῆς ἡ-
Μὴ ἀπαγορευτικὸν μετ' ὁριστικοῦ. δονῆς, ἂν ἀνέπνεον. Μὴ etiam ἀπαγορευτικὸν ſimiliter cum indicatiuo pro optatiuo & ſubiunctiuo iungitur, cum præteriti vocibus & cum præſentis. Demoſth. Καὶ τὸν χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, δέδοικα μή τινα λήθην, ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποίηκεν. Idem, τὴν δὲ εἰρήνην μὲν, ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι, δέδοικα μὴ λελήθαμεν, ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ἐπὶ πολλῷ, ἄγοντες, Vereor ne non intelligamus nos pacem ita agere & colere, vt qui verſuram magno fœnore faciunt. Thucyd. Νῦν δὲ φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν. Plato cum præſenti in Phæd. Ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερον τι νῦν διάκειμαι, ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. Idem per ἀόριστον, Καὶ ἅμα βλέψας εἰς τὸν Κέβητα, εἶπεν, ἀλλὰ μή που, ὦ Κέβης, καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν, Sed vereor ne quid te quippiam horum conturbarit. Philoſtratus etiã per paratat icon cum aoriſto, Δέδοικα μὴ οὐδ' ἡσυχίαν ἦγαγεν, ἀλλ' ἣν ὤχλει καθεύδοντι. Odyſſ. quinto, Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν.

Καρποῦσθαι. Καρποῦσθαι, vti, frui. Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι. Significat etiam exhaurire & conſumere fructum alicuius prædii & redditum. Demoſth. de matre AEſch. Τελοῦσα μὲν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ καθαίρουσα καὶ καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας, ἐξέθρεψε τοσούτους τουτουσί. Idem alibi, Εἰ βούλοιντο χώραν ἔχειν καὶ καρποῦσθαι τὰ αὐτῶν, id eſt, ſi regionem pacatam habere vellẽt, & frui ſuis bonis. Καρποῦσθαι fructum elicere, fructuoſum facere. Theophraſtus in quarto, Φασὶ δὲ δεῖν οὕτω ποιεῖν, ὅταν ἤδη δοκῇ ἡ ἄμπελος καταφέρεσθαι, κλήματά τι ἐπιβάλλειν, καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, id eſt, palmites ſummittere, & fructum in annum elicere. Καρποῦσθαι τὴν σχολὴν, id eſt frui otio Syneſius dixit eos qui ſtudent philoſophiæ. Lyſ. in Apolog. τοῦ δήμου καταλύσ. Ἴστε γὰρ Ἐπιγένην καὶ Διοφάνην ἰδίᾳ μὲν καρπωσαμένους τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς, δημοσίᾳ δὲ ὄντας μεγίστων κακῶν αἰτίους, Priuatim quidem fruentes calamitatibus publicis, hoc eſt, in calamitate publica priuatim ſeſe oblectantes, ſibi & genio ſuo indulgentes : vel potius, ex incommodis publicis ſua comparantes commoda. Idem Theophilo, Καρποῦνται δὲ τὰς τι-
Καρπίζεσθαι μὰς, ἐκεῖ προξενοσοῦντες ὅπου κερδαλεώτερον. Thucyd. καρπίζεσθαι vtitur pro καρποῦσθαι. Theoph. autẽ καρπίζεσθαι ἀντὶ τοὺς καρποὺς ἀποδρέπεσθαι, quod pene idem eſt. Καρπιζόμενα etiam appellat ea ſemina quæ terram exhauriunt, & extenuant: quæ Defrugare terram à Latinis dicta ſunt penè ad verbum,
Defrugare. vt apud Plinium, Segetem ne defruges. Theophraſt. Καρπίζεται τὴν γῆν
Ἐπικαρπίζεσθαι μάλιστα πυρὸς, διὸ καὶ ἀγαθὴν ζητεῖ χώραν. Idem, Ἐπικαρπίζεται δὲ σφόδρα ὁ αἰγί-
Ἐκκαρπίζω. λωψ. Dicitur etiam ἐκκαρπίζεσθαι. Ἐκκαρπίζω verò fructus decerpo & per-
Ἐκκαρποῦμαι. cipio. Ἐκκαρποῦμαι etiam eſt exhaurio & extenuo facultates alicuius, &

percipio earum fructus. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Ἵνα τῶν πολλῶν χρόνον ὑμᾶς
τινὲς ἐκκαρπουμένων, καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων διηρπακότων, μὴ δὴ ἃ κλέπτοντες φανερῶς
εὑρέθησαν, καταθῶσι. Sic Greg. Τὸ ἅγιον ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐτίθετο, id eſt, quæſtui
habere res ſacras atque diuinas. Et Ἐκκάρπωσις fructuum & commodo- Ἐκκάρπωσις.
rum perceptio, & vſus rei fructuoſus. Dicitur etiam Ἐπικαρπία. Idem Ἐπικαρπία.
Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Καὶ τὰς μὲν σφετέρας αὐτῶν οὐσίας ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν διῳ-
κήκασι, καὶ τἀρχαῖα τῶν ὑπαρχόντων ἐκ τῶν ἐμῶν πολλῷ μείζω πεποιήκασι. Plato li-
bro XII legum, Χρημάτων εἰσφορᾶς πέρι τοῦ κοινοῦ, τετιμῆσθαι μὲν ἕκαστον τὴν οὐσίαν,
ἕνεκα πολλῶν χρειῶν, καὶ τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις
φυλέταις, Et ſenſus ſui annuũ redditum profiteri in commẽtarios relatũ
ſuæ tribus apud agronomos. Ariſtot. ἐπικαρπίαν, quæſtum appellat, &
fruges meſſeſque ἐπικαρπίας vocat.

Παρανοίας δίκην γράφεσθαι τοὺς πατέρας lege Athenienſium liberis licebat, Παρανοίας δίκη.
quemadmodum patribus filios abdicare. Plato lib. XI legum, Διαφοραὶ
πατέρων τε πρὸς αὐτῶν παῖδας γίγνονται, καὶ παίδων πρὸς γεννήτορας μείζους ἢ χρεών· ἐν
αἷς οἵ τε πατέρες ἡγοῖντ' ἂν δεῖν τὸν νομοθέτην νομοθετεῖν, ἐξεῖναι σφίσιν ἐὰν βούλωνται, τὸν
υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ἐναντίον ἁπάντων ἀπειπεῖν κατὰ νόμον μηκέτ' εἶναι· υἱεῖς τε αὖ σφίσι πατέ-
ρας ὑπὸ νόσων ἢ γήρως διατιθεμένους αἰσχρῶς, ἐξεῖναι παρανοίας γράφεσθαι. Qui au-
tem bona ſua dilapidabant, οἰκοφθόροι dicebantur, & verbum οἰκοφθορεῖν in- Οἰκοφθόροι. Οἰκοφθορεῖν.
de deductum. Et dementes autem & prodigi ſub titulo de curatore pro-
digi à iuriſconſultis appellati ſunt. Idem, Ἐὰν δέ τις τινὰ νόσος ἢ γῆρας ἔκ-
φρονα ἀπεργάζηται, καὶ λανθάνῃ τοὺς ἄλλους πλὴν τῶν συνδιαιτωμένων, οἰκοφθορῇ δὲ ὡς
ὢν τῶν αὑτοῦ κύριος, ὁ δὲ υἱὸς ἀπορῇ, καὶ ὀκνοῖ τὴν τῆς παρανοίας γράφεσθαι δίκην, νόμος
αὐτῷ κείσθω. Cum autem erat ei bonis interdictum, ἄκυρος τῶν ἑαυτοῦ dice- Ἄκυρος τῶν ἑαυτοῦ.
batur. Idem, Ὁ δὲ ὄφλων, τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ, καὶ τὸ σμικρὸν
διατιθέσθω, καθάπερ παῖς δὲ οἰκείτω τὸν ἐπίλοιπον βίον, Qui autem dementiæ cõ-
pertus eſt, ſuorum adminiſtrandorum poteſtate mulctatus ſit, vt ne tã-
tulum quidẽ alienare poſſit. Herod. Terpſichore, Κατήλλαξαν δέ σφεας ὧδε
Πάριοι, ὡς ἀπίκοντο αὐτέων ἄνδρες ἄριστοι ἐς τὴν Μίλητον. ὥρεον γὰρ δή σφεας δεινῶς οἰκοφθο-
ρημένους, ἔφασαν αὐτέων βούλεσθαι διεξελθεῖν τὴν χώραν. οἰκοφθορημένους dixit eos
quorum familiæ ad egeſtatem erant redactæ: vnde κατοικοφθορεῖν. Plutar. Κατοικοφθορεῖν.
in Alcibiade, Ἐγείρας αὖθις καὶ προξυνώσας κινεῖν τὸν αὐτόθεν πόλεμον ἐπὶ τοὺς Ἀθη-
ναίους, τὸ δὲ μέγιστον ἐπιτειχίσαι Δεκέλειαν· οὗ μᾶλλον οὐδὲν διειργάσατο καὶ κατῳκοφθόρησε
τὴν πόλιν, exhauſit & accidit res eorum. Οἰκοφθορία egeſtas & euerſio fami- Οἰκοφθορία.
liæ. Plato, οἰκοφθορίαν καὶ πενίαν φοβούμενοι. cui contraria eſt οἰκωφελία, id eſt Οἰκωφελία.
frugalitas. Odyſſ. ξ'. Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, Οὐδ' οἰκω-
φελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.

Ἐξούλης δίκη, interdictum vnde vi, & iudicium de vi. Demoſth. κατὰ Μει- Ἐξούλης δίκη.
δίου, Τί γὰρ δήποτε ἄν τις ὄφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν ὁ νόμος τὴν ἐξούλης ἰδίαν,
ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ. Καὶ πάλιν, Τί δήποτε ἂν μὲν ἑκὼν παρ' ἑκόντος
τις λάβῃ τάλαντον ἓν ἢ δύο, καὶ ταῦτα ἀποστερήσῃ, οὐδὲν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐστίν· ἂν δὲ
μικροῦ πάνυ τιμήματος ἄξιόν τις λάβῃ, βίᾳ δὲ τοῦτο ἀφέλῃ, τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προσ-
τιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ τῷ ἰδιώτῃ. Ad quorum verborum intelligen-
tiam hoc ſcire oportet, quòd pecuniæ damnato tempus rei iudicatæ fa-

ciendæ præſtituebatur: quo elapſo, ſi iudicatum non faciebat, is ſecundum quem iudicatum fuerat, in poſſeſſionem bonorum damnati mittebatur: Qui ſi inde vi expelleretur, iudicium iam non priuatum ſed publicum eſſe incipiebat, hoc eſt, ἐξούλης δίκη, quæ actio erat pœnalis. Ὀφλὼν δίκην dicitur, qui rei iudicatæ debitor eſt: qui ſi non ſoluebat intra terminũ rei iudicatæ, nec patiebatur bona ſua poſſideri, tunc erat res ei etiam cum Repub. non tantùm cum creditore. vt ſiquis hodie pignus prætorium vi auferat, de vi tenebitur. Deducta eſt dictio ἀπὸ τοῦ Ἐξείλλω, ὃ ἐκβάλλω τῆς κτήσεως. Demoſthenes πρὸς Πανταίνετον, Οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος ἐάν τις ἐξείλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ· ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλλω τοῦτον, ἀλλ' ὧν ἄλλος ἀπεστέρει, τούτων ἐγκρατῆ κατέστησα, Ego verò non ſolum ipſum nõ eieci, ſed vnde ab alio eiectus erat, ipſum in poſſeſſionem reſtitui. Ariſtides in Panath. Μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν εὐγένειάν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι· καὶ δυοῖν ὄντοιν ὀνομάτοιν, ἑκάτερον κύριόν ἐστι τῇ χώρᾳ διὰ τὸ ἕτερον, εἰκότως. οἵ τε γὰρ ξένοι διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας, ἀνέχονται τῷ προσρήματι, οἵ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν, τῷ καθαροὶ ξένων εἶναι τὸ ἐξ ἀρχῆς. οὐκοῦν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τε ἐστὶν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι, Solis enim nobis gloriari nobilitate natalium licet, & ciuili cõmunitate: & quum duo ſint vocabula huic regioni, alterum ab altero nobis merito confirmatur. Nanque peregrini qui dicuntur, hac vtique appellatione continentur, propter eos qui ciues germani ſunt: qui vtique ipſi eam appellationem eo ratam illis faciunt, quòd ipſi iam inde ab initio puri & vacui peregrinorum communione fuerunt. Quo fit vt vni, ſi fieri poteſt, ipſi ſimus, quibuſcum nemo vnde vi agere poſſit ob regionem quam incolimus: nõ magis quàm matris cuiuſque nomine experiri quiſquam cum filio ipſius iure poteſt. Quibus verbis ſignificatur Athenienſes αὐτόχθονας τῆς Ἀττικῆς eſſe, nec alios vnquam homines inde ab ipſis eiectos eſſe, vt aliis regionibus contigit.

[Margin: Ἐξείλλω. — Ἐξούλης λαχεῖν τινι.]

Συγκακουργία, eſt quæ colluſio à iuriſconſultis dicitur. & Συγκακουργεῖν colludere. Libanius, Ἑλὼν αὐτὸν ἑκόντα καὶ συγκακουργοῦντα, Damnauit eum apud iudices volentem & colludentem. Et res per colluſionem actoris & rei tranſacta, Συγκακούργημα dicitur, ex quo genere eſt præuaricatio, id eſt, καθύφεσις, de qua in præcedentibus diximus. Colludere etiam συμπεχράζειν dicitur à Plutarcho.

[Margin: Συγκακουργία. Συγκακουργεῖν. Συγκακούργημα. Συμπεχράζειν.]

Διώκω σε πληγῶν, καὶ ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, ago tecum iniuriarum ob verbera. & διώκω σε βλάβης, καὶ διώκω σε φόνου.

[Margin: Διώκω σε πληγῶν, & Ἐγκαλῶ σοι πληγῶν.]

Δικαιολογία eſt cauſæ ſuæ defenſio, iuris ſui in medium prolatio. & Δικαιολογεῖσθαι iura ſua allegare, & in iure diſceptare: quod cauſificari Plautus dixit, Cicero etiam cauſari & proferre, Quintil. & Iuriſconſ. allegare appellant, hoc eſt, προτείνεσθαι, & προΐσχεσθαι, & προέχεσθαι, & προφέρειν. hæc enim omnia ferè de eodẽ dicũtur. Δικαιολογεῖσθαι etiã pro ἀμφισβητεῖν & δικάζεσθαι ponitur. Plut. Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου, καὶ λεγόντων, & reliqua. Lucia. Ἡδέως ἄν σοι δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, id eſt, iudicio contenderem & diſceptarem. quo modo etiam Athenæus vſus

[Margin: Δικαιολογία. Δικαιολογεῖσθαι. Allegare.]

vſus eſt. Alibi, Ἐδικαιολογεῖτο πρός με, mecum amicè expoſtulabat, quòd
iniuriam ei intuliſſem. Δικαιολογία eſt id, quod pro cauſæ firmamento Δικαιολογία.
dici poteſt. Libanius, Ἀναγκαῖον δὲ εἰπεῖν τὰς δικαιολογίας ἑκατέρων· καὶ ὁ μὲν λε-
πτίνης ἰσχυρίζεται τῷ συμφέροντι, καὶ τῷ δικαίῳ, id eſt, nititur præcipuè vtilitate &
iuſtitia. ὁ δὲ κατήγορος ἰσχυρίζεται τῷ νομίμῳ, καὶ τῷ δικαίῳ, καὶ τῷ συμφέροντι. Δι- Δικαίωμα.
καιώματα etiã τὰ δικαιολογήματα dicuntur. Ariſtot. in primo de cælo, Ἅμα
δὲ καὶ μᾶλλον ἂν εἴη πιστὰ τὰ μέλλοντα λεχθήσεσθαι, προακηκοόσι τὰ τῶν ἀμφισβητούντων
λόγων δικαιώματα. τὸ γὰρ ἐρήμην καταδικάζεσθαι δοκεῖν, ἧττον ἂν ἡμῖν ὑπάρχοι, id eſt,
cauſæ præſidia, & firmamenta quibus cauſa nititur.

Ἀπόρρημα dicitur vetitum & interdictũ magiſtratus. Et ἀπορρηθὲν & ἀπόρ- Ἀπόρρημα.
ρησις. Plato in Politico, ἢ καὶ τοῦτο τὸ ἀπόρρημα οὐδὲν ἧττον ἂν γελοῖον ἐκείνου φαίνοι-
το; Eſt enim ἀπειπεῖν, vetare & interdicere. Et ἀπείρηκα τῷ διαιτητῇ μὴ διαι- Ἀπειπεῖν.
τᾶν, teſtato denunciaui arbitro me ſtare eius arbitratu nolle. verba ſunt
arbitrum arbitrari vetantis. Demoſthenes πρὸς Ἀπατούρ. Ὅταν δὲ ὁ αὐτὸς
ἠφανικὼς φαίνηται τὰ γράμματα καθ' ἃ δεῖ τὴν δίαιταν γενέσθαι, καὶ αὐτὸν τὸν διαιτη-
τὴν παρὰ τὴν ἀπόρρησιν φῇ δεδιῃτηκέναι, πῶς ἂν τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ πιστεύσαντες,
δικαίως ἐμὲ ἀπολέσαιτε; id eſt, Cum contra interdictum ſententiam tuliſſe
cum liqueat. Hoc idem Ἀπαγόρευμα dicitur à Plutarcho, & opponitur Ἀπαγόρευμα.
τῷ προστάγματι. Homerus ἀπομυθεῖσθαι dixit Iliad IX, Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε Ἀπομυθεῖσθαι.
νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεόμην. ἀπαγορεῦσαι eſt ferè idẽ quod ἀπο- Ἀπαγορεῦσαι.
λογεῖσθαι. Ariſtot. Ὁ μὲν φεύγων ἐν τῷ ἀγῶνι, μόνον ἀκούει πρὸς ἃ δεῖ αὐτὸν ἀπα-
γορεῦσαι, καὶ τοὺς μάρτυρας παρασχέσθαι πρὸς τὰ κατηγορημένα, id eſt, ea demum au-
dit, ad quæ reſpondere oportet, hoc eſt, quæ defenſurus eſt. Plato libro
ſexto de legibus, Καὶ τὴν προβολὴν δὴ τὸν αἱρούμενον ἐκ τῶν ἐμπείρων ποιητέον.
ἔν τε τῇ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἓν τοῦτ' ἔστω καὶ ἀπηγόρημα, τῶν μὲν, ὡς ἄπειρος ὁ λα- Κατηγόρημα. Ἀπηγόρημα.
χὼν, τῶν δ' ὡς ἔμπειρος, Et eligenti quidem ad muſicorum collegium ali-
quem, faciendum eſt vt è numero peritorum nominet: & in nominatis
ipſis comprobandis vna hæc ſit accuſatio & defenſio, horum quidẽ, quòd
imperitus ſit is cuius ſors inter nominatos exierit: illorum verò, quòd
peritus. Ἀπόρρησις etiam ſignificat abdicationem. Plato lib. XI leg. Διὸ Ἀπόρρησις.
δὴ δεῖ τὸν ταῦτα πεισόμενον ἐν δίκῃ, μὴ ὑπὸ ἑνὸς πατρὸς, ὑπὸ δὲ τοῦ γένους ἀπορρηθῆναι Ἀπορρηθῆναι.
παντὸς, id eſt vt ibidẽ ἀποκεκηρῦχθαι. Significat & renunciationẽ. Syneſius Ἀποκεκηρῦ-
Ἀναστασίῳ de Amaſide amicitiam Polycrati renunciante, Ἀλλ' οἷς δυστυχοῦντι χθαι.
κήρυκα πέμψας τὴν φιλίαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι κἂν ἐδάκρυσεν εἰ προὔλαβεν
ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν, ſi calamitas anteuertiſſet renunciationi. ἀπείπατο
autem ἀντὶ ἀπεῖπε dixit, μέσον ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. Dicunt enim εἶπα & εἶπον. Demoſthe-
nes, ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπάτω. Et εἴπατε dicite, Dinarch. Idem Syneſ. Τοῦτο οὐκ
ἔστι φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἔχθραν ἀνειπεῖν. Ariſtot. in octauo Ethicorum, Διὸ κἂν
δόξειεν οὐκ ἐξεῖναι υἱῷ πατέρα ἀπείπασθαι, πατρὶ δὲ υἱόν, id eſt, Ex quo videtur non Ἀπείπασθαι.
licitum eſſe filio patrem abdicare, verùm patri filium. Ἀπαγορεύειν etiã
eſt legationem renunciare, vt Iliad. VII, Πάντες ὁμηγερέες ποτιδέγμενοι ὁππότ'
ἄρ' ἔλθοι Ἰδαῖος. ὁ δ' ἄρ' ἦλθε, καὶ ἀγγελίην ἀπέειπε. Significat etiam hoc verbum
retractare quod dictum eſt, hoc eſt pollicitationem vel promiſſum re-
nunciare, & quaſi ſeſe reprehendere reuocaréque. Plutarchus in Craſ.

Πολλοὶ δὲ καὶ τὴν παρ᾽ αὐτοῦ τῆς ἐρημιώσας γνώμας ἀπειπάμενοι, πρὸς τὴν ἐκείνου μετέστησαν. Inde illud Homericum Iliados.τ, Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν, Αἶψα μάλ᾽ ἐς πόλεμον θωρήσσεο, Iram renuncians & finiens, vel te iam non offenſum ei eſſe nuncians: hoc eſt, nuncium, vt ita dicam, inimicitiarum remittens, & valere iræ pertinaciam ſinens, vel ἔνδοσιν ποιῶν τῆς μήνιδος, iram remittens. Ἀπειπεῖν etiam ἀποφήνασθαι τὴν γνώμην ſignificat, vt Odyſſ.pri. Ἠῶθεν δ᾽ ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες Πάντες, ἵν᾽ ὑμῖν μῦθον

Ἀπόῤῥησις. ἀπηλεγέως ἀποείπω. Ἀπόῤῥησις etiam eſt defatigatio, & defectio virium & animi. Eſt enim ἀπειπεῖν idem quod ἀποκαμεῖν. Syneſ. Καὶ μήτε σὺ κάμοις ἀπαντῶν ταῖς φιλτάταις παρουσίαις, μήτε ἐκεῖναί ποτε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσαιεν, laſſeſcant & fatiſcant, de horto loquens ſilphiophoro, ac ſi diceret μὴ ἐκ-

Ἐκκακεῖν. κάμοιεν, ne elaſſeſcant, vt Plinius dixit. Quod apud Apoſtolum Ἐκκακεῖν

Ἐκκακεῖν. legitur, ad Epheſios tertio, μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσι. Gregorius, Εἰ μὴ ἐκκαμοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. vbi fortaſſe vel ἐκκακοῦμεν, vel ἐκκαμούμεθα legendum per futurum. Plutarchus, Καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς, ceſſit & cedit.

Ἀπειρηκώς. Xenophon τὸν λαγὼν ἀπειρηκότα, leporem curſu exanimatum dixit. Plutarchus de duobus Ciceronibus proſcriptionem fugientibus, Οἱ δ᾽ ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animum deſpondentes præ triſtitia, quaſi

Θανατᾶν. θανατῶντες, ἀλύοντες: nam animum deſpondere πρὸς λέξιν, ἀπολέγεσθαι dici-

Ἀπολέγεσθαι. Περικακεῖν. tur, vt alibi dicetur. Ἐκκακεῖν etiã legitur apud Polybiũ, & περικακεῖν, quod eſt velut animo prorſus cõcidere & labare, & malo vinci, malis cedere. Polyb. lib. 2. Περικακοῦντες δὲ καὶ δυσχρηστούμενοι τοῖς πρᾶγμασιν, οἱ μὲν ἀπὸ θυμοῦ καὶ τῆς ἀλογιστίας εἰς τοὺς πολεμίους εἰκῆ προσπίπτοντες, ἑκουσίως ἀπέθνησκον. Idẽ in tertio, Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τὸν Φλαμίνιον αὐτὸν δυσχρηστούμενον καὶ περικακοῦντα τοῖς ὅλοις, προσπεσόντες τινὲς

Ἐγκακεῖν. τῶν Κελτῶν ἀπέκτειναν. Ἐγκακεῖν eſt quaſi ἐθελοκακεῖν, de quo alibi dictum eſt. Idem libro quarto, Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν, ἐξεκάκησαν, βραχεῖς δέ τινας παντελῶς ἱππεῖς καὶ πεζοὺς, στοχαζόμενοι τοῦ δοκεῖν μόνου, ἐξέπεμψαν, ad mittendas ſuppetias conſulta propè ignauia elanguerũt. Lucæ XVIII, Ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ

Ἀλύειν. ἐκκακεῖν. Ἀλύειν inter alia animo quoque concidere ſignificat, & languere præ conſilii inopia & mœrore, vt apud eundem Plutarchum in Cicerone, αὐτὸς δ᾽ ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν, quaſi ſpe deplora-

Ἀθυμεῖν. ta confectus. Suprà pro eodem ἀθυμῶν dixerat & ἀπειρηκώς. Significat etiam errabunda mente affici & incerta, impotentique conſilio. Idem de Antonio Cleopatram expectante miro animi angore veluti pruriencis, Καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε. Sic Lucia. de Tyro, Ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη, ἐνίοτε λουμένη εὔχετό σοι ἐντυχεῖν, ad Enipeũ fluuium loquens. Idem Plut. de eodẽ Antonio, Κυλινδεῖσθαί τε ἐν γυναίοις, καὶ μεθημέραις ὕπνοις καὶ περιπάτοις ἀλύοντος καὶ κραιπαλῶντος, νύκτωρ δὲ κώμοις, Id eſt, languentis animo, & præ voluptatum multitudine non ſatis compotis mentis, ſed quaſi alienati immodico luxu. Alibi pro oberrante & temere expatiante, de eodem loquens qui in Libyam aufugerat, Ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος. Gal. pro δυσαρεστίας, quum dicit, Ὅταν ὁ ἀσθενῶν ἀπαλλαγῇ τοῦ καυσοῦσθαί τε καὶ ἀλύειν. Homerus Iliados

vltimo de Achille Patroclum lugente, τότε δ' ὀρθὸς ἀνστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλὸς, οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα, ἠϊόνας τε, pro mœrore cõfecto & ob id inquieto & oberrãte ponitur. Et Odyſſeæ i x, de Polyphemo excæcato, αὐτὰρ ὁ μοχλὸν Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων, id eſt ſtomachans, καὶ δυσφορούμενος. Eurip. in Oreſte, Ἔα, τί χρῆμ' ἀλύω, πόθεν μ' ἀνεῖς ἐκ πνευμόνων. ἀντὶ τοῦ, τί χρῆμα ἐν ἀμηχανίᾳ εἰμί, τίς νόσος δὲ ἣν ἠπόρημαι. οἱ ποιηταὶ (inquit enarrator) ἀντὶ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι ἀλύειν λαμβάνουσιν, ποτὲ δὲ ἀντὶ γαυριᾶν καὶ χαίρειν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Ἢ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; ἄλυς autem eſt idem quod ἀδημονία καὶ ἀπορία, καὶ πλάνος. Plutar. in proble. Καὶ τοῖς Ἕλλησιν οἴονται μηδὲν οὕτω δουλείας αἴτιον γεγονέναι καὶ μαλακίας, ὡς γυμνάσια καὶ παλαίστρας, πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. Idem ἐν τῷ, πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, Ὅταν οὖν οἱ τοιοῦτοι καταπασμοὶ γίνωνται μὴ πολλάκις, ἀλλὰ τὰς ἐξάρσεις τοῦ φρονήματος διαλύωσι τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν, ἔν τινι βεβαίῳ τὴν προκοπὴν εἶναι δεῖ νομίζειν. Cæterum Ἀπόρρητον aliquando ἀπηγορευμένον ſignificat, id eſt vetitũ & prohibitum. Lyſias κατὰ Θεομνήστου, Ἴσως τοίνυν ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς ἅπερ ἐτόλμα λέγειν καὶ πρὸς τὸν διαιτητὴν, ὡς οὐκ ἔστι τῶν ἀπορρήτων ἐάν τις εἴπῃ τὸν πατέρα ἀπεκτονέναι. τὸν γὰρ νόμον οὐ ταῦτ' ἀπαγορεύειν, ἀλλ' ἀνδροφόνον οὐκ ἐᾶν λέγειν. Aliquando arcanum. Idem, Τὰ δὲ μέλλοντα, ἐν ἀπορρήτῳ οἱ πεντακόσιοι ἴσασιν, id eſt, Quæ autem ego facturus clam retuli ad conſilium, ea ego peruulgata nolui. Significat etiam ἄφραστον καὶ ῥηθῆναι μὴ δυνάμενον, quo etiam ipſe alibi vſus eſt. Significat & ῥηθῆναι ἀνάξιον. Iſocrat. κατὰ Λοχίτου, Οὕτω δεινὸν ἡγήσαντο εἶναι τὸ τύπτειν ἀλλήλους, ὥστε περὶ τῆς κακηγορίας νόμον ἔθεσαν, ὃς κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπορρήτων πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν, qui iubet eos qui conuiciando aliquid obiecerint, quod palàm fieri nec æquũ nec honeſtũ ſit, duobus millib' ſeſtertiũ mulctari.

Ἄλυς. Ἀπόρρητον.

Εὐθυδικία, eſt recta intentionis depulſio, iuſta & plena recuſatio: quod fit cum is qui in iudicium vocatus eſt, nulla præſcriptione fori, aut alia exceptione ſummotoria vtitur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Eſtque Εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, τὸ, τοῖς ἐπιφερομένοις ἐγκλήμασιν ἀπαντᾶν, ἀλλ' οὐκ ἀναιρεῖν τὸν περὶ αὐτῶν ἀγῶνα, καὶ παραγραφαῖς χρώμενον, τὴν δίκης εἰσαγωγὴν ἀναδύεσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, hoc eſt, Recta via pedem cõferre cum actore, actionémque ipſam & intentionem plena recuſatione propulſare, non exceptione aliqua rèiectrice, aut iudicii declinatrice, aut alia tranſlatione, experiundi iuris poteſtaté auferre, certaménque detrectare. Id quod fit quum reus tranſlatione vtitur aut iudicii, aut perſonæ, aut téporis, aut alia præſcriptione nititur magis quàm cauſæ iuſtitia & æquitate. Id foreſi ſermone noſtri Finem declinatorium, & Finem non procedendi, & Finem nõ admittédi appellant. Quas exceptiones qui tranſmittendas eſſe ducit, & cõtrouerſiæ ſtatũ in ſumma cauſæ ponit, vt firmitudine iuris fretus, is Εὐθυδικεῖν dicitur, quaſi pede collato & recto certamine cõfligere: collatis cauſæ firmamentis, quaſi ſignis ambigere & litigare: recta cauſæ caput petere. vulgo Ad principem cauſam aggredi dicimus. Demoſthenes πρὸς Φορμίωνα, Οἱ μὲν οὖν νόμοι καθ' οὓς ὑμεῖς δικασταὶ κάθησθε, ἐάν τις θέσθαι μὲν συμβόλαια ὁμολογῇ, ἀμφισβητῇ δὲ ὡς πάντα πεποίηκε τὰ συγκείμενα, ἀπολογεῖσθαι κελεύ-

Εὐθυδικία. Εὐθυδικεῖν.

οὖσαν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, οὐ κατηγορεῖν τοῦ διώκοντος. Idem περὶ στεφάνου, Προλαβὼν δέ μου ὥστε πρότερον λέγειν, διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίαν εἰσιέναι, καὶ ταῦτ' ἀναγνοὺς, καὶ τἄλλα ὡς αὐτῷ συμφέρειν ἡγεῖτο ψευσάμενος, οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μὴ δ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν, Cum autem mihi perorando anteuertiſſet (quippe præſcriptionis inſtantiam ipſi, non rectæ controuerſiæ, in iudicium deduxeramus) & hæc ipſe quũ legiſſet, &c. Ex quibus verbis intelligimus, in exceptionis & tranſlationis cõtrouerſia, priores eſſe partes in dicendo eius vnde petitur, id eſt rei. Id quod hodie fieri poteſt, ſi quis aut libello curiæ porrecto, aut reſcripto regio impetrato, ad obiiciẽdam præſcriptionem aliquam admittendum ſe poſtulet: vt ſi hoc vicerit, actionem experientis excludat: in eo enim certamine, & in ea inſtantia actoris partes ipſe agit, licet in ſumma quæſtione reus ſit. Hermog. περὶ στάσεων, Δύο δέ ἐστιν εἴδη τῆς παραγραφῆς, ἡ μὲν ἔγγραφος, ἡ δὲ ἄγραφος. καὶ ἡ μὲν ἔγγραφος, ἔστιν ἀπαγωγὴ τῆς εὐθυδικίας κατὰ παραγραφὴν ἀπὸ ῥητοῦ τινὸς περὶ οὗ ἡ ζήτησις, ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν δίκην μὴ εἶναι, hoc eſt, Legis exceptione vtentẽ depellere intẽtionem agentis vel inſimulantis. ἡ δὲ ἄγραφος, ἐστὶ μὲν ἀπαγωγὴ τῆς εὐθυδικίας καὶ αὐτὴ, κατὰ παραγραφὴν ἀπὸ ῥητοῦ, τὴν ζήτησιν δὲ οὐ περὶ ῥητὸν ἔχει,
Ῥητόν. ἀλλὰ περὶ τόπον, ἢ χρόνον, ἢ πρόσωπον, ἢ αἰτίαν. Eſt autem ῥητὸν apud ipſum νόμος, διαθῆκαι, ψήφισμα, ἐπιστολὴ, καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ ἐν ῥητοῖς. Sæpe autem exiſtit
Εὐθεῖα. ζήτησις περὶ ῥητοῦ καὶ διανοίας, quaſi de ſcripto vel verbo, & ſententia. Εὐθεῖα etiam pro eodem dicitur. Libanius in argumẽto, orationis ſupradictæ, Καὶ ὁ ἀγὼν ὀνόματι μέν ἐστι παραγραφικὸς, τῇ δὲ ἀληθεῖ, παρὰ τὴν εὐθεῖαν γίγνεται. Plutarch. in Cicerone, Τοῦ δὲ ῥήτορος Ὁρτησίου τὴν μὲν εὐθεῖαν τῷ Βέρρῃ συνειπεῖν μὴ τολμήσαντος, ἐν δὲ τῷ τιμήματι πεισθέντος παραγενέσθαι, καὶ λαβόντος ἐλεφαντίνην σφίγγα μισθὸν, εἶπέ τι πλαγίως ὁ Κικέρων πρὸς αὐτὸν, & reliqua. εὐθεῖαν ἀντὶ τῆς εὐθυδικίας dixit. Non enim auſus eſt Hortenſius rectum & plenum ſuſcipere patrocinium Verris, propter inuidiam furtorum: ſed in æſtimanda lite, vt immodica à Cicerone æſtimatione litis facta, accuſato Verri affuit.
Παραγίνεσθαι. Hoc enim ſignificat παραγίνεσθαι, quod etiam παρεῖναι dicitur, & βοηθεῖν &
Παρεῖναι. ἐπικουρεῖν: quibus omnibus verbis Plato in ſecundo de Rep. vſus eſt. Di-
Βοηθεῖν. Ἐπικουρεῖν. citur & ὑπεραπολογεῖσθαι, συνδικεῖν, συναγορεύειν, ὑπεραποκρίνεσθαι, hoc eſt, ad-
Ὑπεραπολογεῖσθαι. eſſe, & patrocinari, & defendere. Idem Libanius alibi, Οὐ γὰρ βούλεται δο-
Συναγορεύειν. κεῖν ῥήματι τοῦ νόμου μόνον ἰσχυρίζεσθαι κατὰ τὸ πρᾶγμα ἀδικῶν, ἀλλὰ δείκνυσιν ὡς θαρρεῖ
Ὑπεραποκρίνεσθαι. μὲν καὶ τῇ εὐθείᾳ, ἐκ περιουσίας δὲ αὐτῷ καὶ παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, Verùm ex
Ἐκ περιουσίας. abundanti cautione vti ſe præſcriptione oſtendit, quam ſibi lex indulget. Demoſthenes περὶ στεφάνου in proœmio, Οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, id eſt, Iſte autem tantum eſt otii nactus, & tantum quietis habet ab aliis negotiis, vt ei abundè vacet me accuſare: nedum perinde vt ego, in hoc ipſe certamine capite & fortunis periclitatur. Quib' verbis ſignificat AEſchinem id certamen ſpõte excitaſſe, nulla officii neceſſitate impulſum. Idem alibi, Οἱ δ' ἐκ περιουσίας πονηροὶ οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, id eſt, Qui autem in bonorum facultatúmque copia prauè agunt, excuſare egeſtatem non poſſunt, cum ipſi ob ſecus admiſſa poſtulantur. Quod idem rurſus his verbis ſignificauit, ἐὰν κολάζητε τούτους ἐξ εὐπορίας πο-

περιῇ. Sic Greg. Ἀλλ' ἐκ περιουσίας ἐφαίνοντο πονηροί τε καὶ δύσνοι. Idem, Ὁ δὲ κατὰ μετώπου μὲν ἵστασθαι, καὶ διακινδυνεύειν οὐκ ᾤετο δεῖν δίχα μεγάλης ἀνάγκης, ἐνὸν ἐκ περιουσίας κρατεῖν, cum abundè vincere ac nullo ſuo periculo poſſet. Aliquando περιουσία aliter accipitur, vt ἐν τῷ περὶ Χερρονήσου. Τίς οὖν ἡ ταύτης περιουσία, τὸν φόβον ἀφῃρημένων, καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ βουληθέντος αὐτὴν ἀδικῆσαι; Quid igitur prodeſt Cherroneſum ſupereſſe, & eſſe incolumem, quum impune à Philippo diripi poſſit, quum primum illi commodum atque etiam viſum fuerit? Εὐθεῖα etiam non tantùm εὐθεῖαν δίκην, ſed etiam εὐθεῖαν γραμμὴν ſignificat. Polyb. de caſtris Romanis loquens, Τιθέασι δὲ τὰς τούτων σκηνὰς ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν, ἥτις ἐστὶ παράλληλος τῇ τοῦ τετραγώνου προειρημένῃ πλευρᾷ. Sic Ἐπ' εὐθείας εἶναι, directè ſtare, Ariſtotel. Strabo libro primo, Ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ αἰθιοπία ἐπ' εὐθείας ἐστὶ τῇ αἰγύπτῳ, rectis lineis oppoſita eſt AEgypto. Idem libro ſecundo de Africa loquens, Ἡ δὲ μέση φαύλως οἰκεῖται, ἡ τὸ σίλφιον φέρουσα, ἔρημος ἡ πλείστη καὶ τραχεῖα, καὶ ἀμμώδης. τὸ δ' αὐτὸ πέπονθε καὶ τῆς ἀσίας ἡ ἐπ' εὐθείας ταύτῃ. Significat etiam rectum tramitem, hoc eſt Εὐθυωρείαν. Lucia. Καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν δεικνυούσης. Plato in Timæo, Ὅταν οὖν μεθημερινὸν ᾖ φῶς περὶ τὸ τῆς ὄψεως ῥεῦμα, τότε ἐκπῖπτον ὅμοιον πρὸς ὅμοιον συμπαγὲς γενόμενον, ἓν σῶμα οἰκειωθὲν ξυνέστη κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων εὐθυωρείαν, id eſt, directionem radiorũ ocularium. Et Ariſtot. in Proble. ſectione XI, Ὥστε οὐ κωλύεται ἡ ὄψις εὐθυωρεῖν, id eſt εὐθυπορεῖν.

Παραγραφικὸς ἀγών, eſt litis conteſtatio ſuper tranſlatione & ſuper exceptione, quam Cicero tranſlatiuam cauſæ cõſtitutionem vocat in ſecundo Rhetor. Huiuſmodi eſt controuerſia apud Demoſthenem πρὸς Πανταίνετον, & πρὸς Φορμίωνα, & aliquot aliæ. Παραγράφεσθαι, excipere, præſcribere, id eſt, exceptione ſummouere petitionem. Sed exceptio acceptilationis & tranſactionis, ſunt παραγραφαὶ τοῦ ἐγκλήματος παντελῶς ἀναιρετικαί, id eſt, peremptoriæ: impediũt enim litis inſtaurationem ſtatim ab initio, quaſi iudicii ingreſſum, vt in illa oratione πρὸς Πανταίνετον, quam ſic exorditur orator, Δεδωκότων, ὦ ἄνδρες δικασταί, τῶν νόμων παραγράψασθαι περὶ ὧν ἄν τις ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας δικάζηται, γεγενημένων ἀμφοτέρων μοι τούτων πρὸς Πανταίνετον τουτονί, παρεγραψάμην, ὡς ἠκούσατε ἀρτίως, μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, Præſcripſi, vt audiſtis nuper, Pantæneto actionem experiundíque poteſtatem eſſe denegandam: ideo ſcilicet, quòd me ἀφῆκεν τοῦ ἐγκλήματος, quòd mihi pridem acceptũ tulit quod nunc petit. Idem inferius, Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι, τοῦ νόμου λέγοντος ἄντικρυς, περὶ ὧν ἄν ἀφῇ καὶ ἀπαλλάξῃ τις, μηκέτι τὰς δίκας εἶναι. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτ. Εἰ δὲ ὁ μὲν κύριος ὡς ἀναγκαῖα ἡμῖν ταῦτα διετάξατο, σὺ δὲ ὡς ἀδύνατα παραγράφῃ, οὐδὲν ἕτερον ἢ φρονιμώτερον σεαυτὸν εἶναι λέγεις τοῦ νομοθέτου, id eſt, excuſando & recuſando obiicis, & ais hæc fieri per te non poſſe, & quaſi contra diuinum mandatum excipis & præſcribis. In eadem oratione aliam exceptionem obiecit, de lege quæ vetat actiones diuerſas miſceri, petitionémque variis cauſis cumulari: certam enim eſſe formulam experiundi cuique actioni, nec eoſdem iudices omnium actionum eſſe. Ἐνταυθοῖ (inquit) πόλλ' ἄττα καὶ δεινά μοι ἅμα ἐγκαλεῖ· καὶ γὰρ αἰκίας,

Περιουσία.
Εὐθεῖα.
Ἐπ' εὐθείας εἶναι.
Εὐθυωρεία.
Εὐθυωρεῖν.
Παραγραφικὸς ἀγών.
Tranſlatio.
Παραγράφεσθαι.

καὶ ὕβρεως, καὶ βίας, καὶ πρὸς ἐπικλήρους ἀδικήματα· τούτων δ' εἰσὶν ἑκάστου χωρὶς αἱ δίκαι, καὶ οὔτε πρὸς τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, οὔτ' ἀπὸ τιμημάτων τῶν αὐτῶν, & reliqua. id eſt, Horum autem cuiuſque ſeorſum ſunt formulæ cõſtitutæ legibus, neque apud eundem magiſtratum, neque eadem litium æſtimatione. Οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδόασι τὰς παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, At leges ei qui perperam in iudicium vocatus eſt, præſcribendi ius indulgent, quarum rerum iudices actionem dare non poſſunt. quæ verba extrema, exceptionis formulam fuiſſe ſuſpicor, verbáque ſolennia. Cicero libro altero Rhetor. Atque in noſtra quidẽ conſuetudine multis de cauſis fit, vt rarius incidant tranſlationes: nam & prætoriis exceptionibus multæ excluduntur actiones, & ita ius ciuile habemus conſtitutum, vt cauſa cadat is, qui non quemadmodum oportet egerit. Quare in iure plærunq; verſantur. ibi enim & exceptiones poſtulantur, & quodámodo agendi poteſtas datur, & omnis conceptio priuatorum iudiciorum conſtituitur. Quæ autem in ipſis iudiciis rarius incidunt, eiuſmodi ſunt vt

Agendi poteſtas. *Αντιλαγχάνειν παραγραφάς.* per ſe minus firmitudinis habeant. Quod Cicero dicit agendi poteſtas datur, id eſt quod Demoſthenes ἀντιλαγχάνειν παραγραφὰς appellauit. Datur enim viciſſim reo poteſtas exceptionem intendendi. Verum hoc animaduertendum, quòd in iure Cicero exceptiones poſtulari plærunque dixit, raro autem in iudiciis præſcriptiones agitari.

In iure. *In iudiciis.* In iure enim quum dicebant, apud Prætorem ſignificabant. Iudicia autem priuata & ciuilia apud Recuperatores diſceptabantur, ab iis quidem, quibus aut actio in iure, aut præſcriptio data fuerat, id eſt à Prætore. Sic in primo de Orat. Volitare in foro: hærere in iure ac Prætorum tribunalibus: iudicia priuata magnarum rerum obire, in quibus ſæpe non de facto, ſed de iure atque æquitate quæritur: iactare ſe in cauſis centumuiralibus, &c. Idem in eodem, Si quis ſtatuit eum eſſe Oratorem, qui tantúmodo in iure aut iudiciis poſſit, aut apud populum, aut in Senatu copioſè loqui. Hic iudidiciis tam priuatis & ciuilibus dixit quàm publicis, id eſt, quæ in foro & & apud ſubſellia agitabantur.

Παραγράφεσθαι Παραγράφομαι cum datiuo & accuſatiuo cõſtruitur, vt apud Demoſth. κατὰ Μειδίου in teſtificatione, Αἰσθόμενος δὲ ταῦτα Μειδίας ὁ νῦν κρινόμενος ὑπὸ Δημοσθένους ᾧ μαρτυροῦμεν, ἔπειθεν ἡμᾶς διδοὺς χρήματα, ὃν μὲν ἐξέταρχον ἀθῷον ἀφεῖναι, Δημοσθένει δὲ τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι. Verùm in hoc loco non tá præſcribere ſignificat & excipere, quàm accuſationem tranſcribere & transferre: vel Demoſthenem præterea accuſare, & in eum, præterito alio, accuſationem crimẽnque intẽdere. Libanius in argumento τοῦ πρὸς Απατούριον, Ταῦτά τε οὖν ὁ τὴν δίκην ἔχων προτείνεται τὰ δίκαια, καὶ παραγράφεται τὸν ἀγῶνα, λέγων ἐπὶ μὲν τοῖς γινομένοις αὐτῷ πρὸς Απατούριον συμβολαίοις ἄφεσιν ὑπάρξαι. Idem, Παραγραφόμενος τὴν δίκην, ἴδια μὲν τινα συμβόλαια πρὸς Απατούριον ἔχων, ἄφεσιν ἐπ' ἐκείνοις καὶ ἀπαλλαγὴν ἐποιήσατο.

Παραγραφὴ unde oriatur. Quibus autem è rebus oriatur παραγραφὴ, Quintiliani verbis docemur, qui in tertio inſtitutionis ita inquit, In omnibus ferè cauſis in quibus cecidiſſe quis formula dicitur, hæ ſunt quæſtiones: an huic, an cum hoc, an hac lege, an apud hũc, an hoc tempore liceat agere, & ſi qua ſunt

talia:ſed perſonæ, tempora, actiones, cæteráque propter aliquam cauſam transferuntur: non debes apud Prætorem petere fideicommiſſum, ſed apud Conſules. Hoc ſic Græcè dicere potes, τὰ αὐτοῖς πρόσωπα καὶ χρόνους, καὶ δίκας, καὶ ἄλλ' ἄττα αἰτίας τινὸς ἕνεκα ἔξεστι παραγράψασθαι. Hoc enim Quintiliani verba ſignificant. Eſtque Transferre Latinè, idem quod Græcè παραγράφεσθαι. Cicero, At cum cauſa ex eo pendet, quòd non is agere videtur quem oportet: aut non cum eo quicum oportet: aut non apud quos: quo tempore: qua lege: quo crimine: qua pœna oportet, translatiua dicitur conſtitutio. Quia actio tranſlationis & commutationis indigere videtur. Idem, Remotio criminis dupliciter fit: ſi aut cauſa, aut factum transfertur. Cauſa transfertur, quum aliena vi & poteſtate factum eſſe dicitur. Valerius libro octauo, de cauſa quam Dolobella ad Areopagitas reiecit, Sed ille transferendo quæſtionem, hi differendo, damnandi atque abſoluendi inexplicabilē cunctationem vitabant. Inde illud Terentianum in Andr. Sed ſi tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet omnem. Sic Demoſthenicum illud eſſe dictum mihi videtur, Δημοσθένης δὲ τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, quod paulò ante citauimus, quaſi μεταβιβάσαι. Præſcriptio enim, exceptio, & tranſlatio vnū & idem in re quidem forenſi ſignificant. Præſcribere etiam, perſcribere, ſubſcribere, verba ſunt propria fori & iudiciaria, vnde hoc verbū vtraque lingua tractum eſt. Cicero in ſecundo Rhetor. Vt in quodam iudicio cum venefici cuiuſdam nomē eſſet delatum, & quia parricidii cauſa ſubſcripta eſſet, extra ordinem eſſet acceptum, &c. Quintilianus libro ſeptimo, de quæſtione actionis loquens, Eſt enim duplex eius diſceptationis conditio, quòd aut intentio aut præſcriptio habet controuerſiam: ac fuerunt qui præſcriptionis ſtatum facerēt, tanquam non iiſdem quibus cæteræ leges, quæſtionibus contineretur. Cum ex præſcriptione lis pendet, de ipſa re quæri non eſt neceſſe. ignominioſo patri filius præſcribit: de eo ſolo iudicatio eſt an liceat, Ἐὰν τῷ πατρὶ ὁ υἱὸς τῷ ἀτιμωθέντι παραγράψηται, περὶ τούτου μόνου κρίνεται, εἰ ἔξεστι. actionis quæſtionem eo loco, & præſcriptionis litem Quintilianus vocat, quam libro tertio tranſlationem vocauerat. Iuriſcōſulti in Pandectis promiſcue excipiendi verbo & præſcribendi vſi ſunt: licet præſcriptionis vocabulum apud recentiores legum interpretes & apud iuris pontificii conditores, ad præſcriptionis exceptioníſque temporis ſignificationem coarctatum ſit & præfinitum. Præſcriptio verò naturæ apud Ciceronem in Acad. eſt non παραγραφὴ, ſed ὑπογραφή. de quo verbo alibi dicturi ſumus. Ex ſupradictis apparet Laurentium libro tertio elegantiarum non rectè ſenſiſſe de vſu huius verbi transfero. Neq; enim ita vel cauſa, vel culpa, vel crimē transfertur, vt apud eū etiā remaneat à quo trāſfertur: neq; ſicut edictū tranſlatitiū, aut caput legis ibi manet vnde trāſfertur, ita etiā ſupradicta manēt. Et aliter mos aut inſtitutū trāſfertur, aliter crimē & culpā ad aliū reus transfert, vt à ſe prorſus remoueat, atq; amoliatur. Ego verò Laurētiū Vallēſem egregii ſpiritus virū exiſtimo ſeculi ſui imperitia offenſum,

Transferre. παραγράφεσθαι.

Tranſlatiuæ cauſæ conſtitutio.

Μεταβιβάσαι.

Tranſlatio.

Præſcriptio.

De vſu verbi transfero.

Laurentius Vallenſis.

primum Latinè loquendi conſuetudinem conſtituere ſumma religione inſtitiſſe: deinde iudicii acrimonia ſingulari, cum profectus quoque diligentiam æquaſſet, in eam ſuperſtitionem ſenſim delapſum eſſe, vt & ſeſe ipſe & alios captioſis obſeruationibus ſcribendíque legibus obligaret. Quæ ſcribendi vtique ipſæ commentandíque tenorem non modo infringunt ſcriptoribus earum nimium reuerentibus, ſed etiam inuiſam propemodum elegantiæ profeſſionem eloquentiǽque faciunt: eo enim iam ventum eſſe videmus, vt quæcunque ſcripta exeant, eorum vt ſtructura ad Laurentii præſcripta & aliorum fortaſſe obſeruatorum longè eo inferiorum, quaſi ad normam & ad regulam, atque ad perpendiculum quoddam exactum præſcriptúmque exigantur. Id quod equidem ipſe inde iam probare & imitari deſtiti, ex quo & Græcorum & Latinorum principes decucurriſſe liberiore ſtadio animaduerti, nec in ſalebris tam multis cautionum atque ſuperſtitionum hærere voluiſſe. Hoc autem non ideò à me conteſtatum oportuit, vt honeſta à maioribúſque tradita religione iuuenum mentes ingeniáque laſciuientia in poſterum ſoluerentur, quod diſſolutæ eſſet doctrinæ: ſed vt cautius & cunctantius de cuiuſque ſcriptionibus pronunciandum eſſe eloquentiæ cultores intelligerent: ſi quidem in his ipſis commentariis quædam oſtenderimus, quæ eius rei fidem quam aſtruimus, cõfirmare videantur. Locus igitur ille qui nos in huius rei mentionem adduxit, & mentio verbi transfero, eſt apud eundem Laurentium in tertio libro elegantiarum proditus. Ex eodem ipſo libro pauca hîc adſcribenda duximus, quæ in mentem nobis venerunt, vt de iis legentes mediocriter eruditi non noſtram ſed ſuam ſequantur ſententiam. Capite quarto, Dicimus, inquit ille, hic robuſtus meſſor, iſta robuſta mulier, nec dicimus antiquus robuſtus meſſor, & antiqua robuſta mulier. Si hoc dictũ legis inſtar habet, Ciceroni priuilegium indulgeamus neceſſe eſt: quippe quum peccaſſe Ciceronem vix quiſquam pudens audeat pronunciare in Latinè loquendi proprietate. Ipſe autem pro lege Manilia ita inquit, Cum ita clauſa erant nobis omnia maria, vt neque priuatam rem maritimam neque publicam gerere iam poſſemus. Qui lege Laurentiana iudicabit, is mihi videtur ita pronunciaturus, Videri duorum adiectiuorum colliſionem eſſe in iis tribus dictionibus, rem priuatam maritimam. Quid in illo loco Milonianæ? Vbi videt homo ad omne facinus paratiſſimus fortiſſimum virum, inimiciſſimum ſuum, certiſſimum conſulem, palàm agere cœpit. Nónne inimiciſſimũ ſuum, duo eſſe adiectiua ſeſe collidentia vidẽtur? Et de prouinciis conſularibus, Tuus pater, Philippe, nónne vno tempore cum ſuis inimiciſſimis rediit in gratiã? Quòd ſi reſpondebitur, inimiciſſimos pro inimicis ſubſtãtiuè accipi, quale illud Plauti in Aſinaria, Iube aduenire eũ quæſo, meritiſſimo eius quæ volet faciemus. Et illud Varronis, Nũc contra villam vrbanam quammaximam habeant, dant operam, ac cum Luculli villis peſſimo publico ædificatis certant. Et rurſus illud Liuii, Nec ambigere quin Brutus peſſimo publico id facturus fuerit, ſi liberta-

Animaduertenda quædã elegantiarũ Laurentij in tertio.

Duo adiectiua uni ſubſtantiuo addita.

Adiectiuum, pro ſubſtantiuo.

Meritiſſimo.

Peſſimo publico.

tis immaturæ cupidine alicui Regum priorum regnum extorſiſſet. Id verò ſi quis tueri inſtiterit, non contendam. Sed tamen idem Cicero ad Atticum ita ſcripſit libro ſecundo, Fuit enim mihi commodum, quòd in eis orationibus quæ Philippicæ nominantur, enituerit ille tuus ciuis Demoſthenes, & quòd ſe ab hoc refractariolo iudiciali dicẽdi genere abiũxerit. Quæ locutio ſimilis eſt illi primo loco citatæ. Idem in primo de Natura deorum, Nam locus quidem iis etiam naturis quæ ſine animis ſunt, ſuus eſt cuique proprius. Liuius libro ſecundo ab vrbe cond. Direpta omnia: pecora abacta: tributum iniquo ſuo tempore imperatũ. Cicero rurſus in ſecundo Tuſc. Sic ad malam domeſticam diſciplinam, vitámque vmbratilem & delicatam cum acceſſerunt etiam poëtæ, neruos omnes virtutis elidunt. & in primo Officiorum, Sequitur vt de vna reliqua parte honeſtatis dicendum ſit. & in quinto epiſtolarum ad Titium ſcribens, Statui non tacere tãto in tuo mœrore, ſed adhibere aliquã modicam conſolationem. Quintil. in decimo, Siquidem innumerabiles accidunt ſubitæ neceſſitates vel apud magiſtratus, vel repræſentatis iudiciis, continuò agendi. Idem Cicero pro lege Manilia, Mithridates autem & ſuam manum confirmarat, & eorum qui ſe è regno eius collegerãt, & magnis aduentitiis multarum nationum copiis adiuuabatur. Et in ſecundo de Oratore, Hæc perpetua contra Scæuolam Curiana defenſio tota redundauit hilaritate. Sic identidem Homerus, Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ. Et, Ἀχαιοῖς ἐν στήθεσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Demoſthenes πρὸς Λεπτίνην, Ἔπειτα ἀτελεῖς εἰσὶν ἀθρόοι παμπληθεῖς ἀπὸ θεσποι. Idem Cicero in Catilinã, Nullum inſigne honoris, nullum monumẽtum laudis poſtulabo, præterquam huius diei veſtram memoriam ſempiternam. Verg. in decimo AEneid. Si nulla eſt regio nobis, quam det tua coniunx Dura, per euerſæ genitor fumantia Troiæ Excidia obteſtor. Idem Laurentius capite viceſimotertio, Spero tibi eſſe bonus amicus, credo tibi fuiſſe fidelis, propriè dicitur: per accuſatiuum verò non, niſi alterum accuſatiuum addas qui antecedat infinitiuum, Spero me tibi eſſe bonũ amicum. Hoc dictũ improbare videtur illud Ciceronis pro Quintio, Ne vt par quidem ſit poſtulat, inferiorem eſſe patitur. Et ad Atticum libro x, in Italia autem nos ſedentes quid erimus? nam medios eſſe iam non licebit. Cæſ. Tenuem ſectemini prædam, quibus licet eſſe fortunatiſſimos. Curtius, Ad veſtras manus confugio, inuitis vobis ſaluũ eſſe nolo. Dicitur & per datiuũ, vt pro Flacco Cicero, Liceat iis qui hæc ſalua eſſe voluerunt, ipſis eſſe ſaluis. Et pro Cælio, Vos laborioſos exiſtimet, quibus otioſis ne in cõmuni quidẽ otio liceat eſſe. Alibi per accuſatiuum dixit, Quid ſi ciui Romano licet eſſe Gaditanum, ſiue exilio, ſiue reiectione huius ciuitatis? Aliter ad Q. fratrem, libro tertio, Multa ſunt quæ ego neſcire malo, quàm cum alieno periculo fieri certior. Pauſanias in Meſſen. Οἱ δὲ ὁπότε αἴσθοιντο οἱ προμαχοῦντες τὴν ἰσχὺν σφᾶς ἀπολείπουσαν, διεκελεύοντο τοῖς δρῶσι, μὴ χείρονας ἢ αὐτοὶ γίγνεσθαι, Non deteriores quàm ipſi fore hortabantur, id eſt, non deteriores quàm ipſi morientes fuerãt.

Duo epitheta uni ſuppoſito adiecta.

De conſtructione infinitiui modi uerbi ſubſtantiui.

Σύνταξις τοῦ εἶναι καὶ τῶν ὁμοίων ἀπαρεμφάτων.

Itidem Ariſtot. in octa. Ethic. Οὐδὲ γὰρ τοῖς βασιλεῦσιν ἀξιοῦσιν εἶναι φίλοι οἱ πολὺ καταδεέστεροι, Neque enim dignum cenſent regibus eſſe amici. Idem, Ὑπερεχόμενος γὰρ φίλος ὁ κόλαξ, ἢ προσποιεῖται τοιοῦτος, καὶ μᾶλλον φιλεῖν ἢ φιλεῖσθαι, aut ſimulat talis eſſe. ſubauditur enim εἶναι. Idem in tertio Politic. καὶ γὰρ δὴ πρὸς τοὺς κατ' ἀρετὴν ἀξιοῦντας κυρίους εἶναι τοῦ πολιτεύματος ἔχοιεν ἂν λέγειν τοῦτο. per accuſatiuum dixit, vt Plato per datiuum in Protag. Τίς οὖν ἂν κακὸς ἰατρὸς γένοιτο; δῆλον ὅτι ᾧ πρῶτον μὲν ὑπάρχει ἰατρῷ εἶναι, ἔπειτα ἀγαθῷ ἰατρῷ. Ariſtides in Panathen. Τῇ τῶν τρόπων πρᾳότητι, οὐδέσιν ἄλλοις ὁμοίως ἡμέροις εἶναι δοκεῖν λιπόντες. Plato itidem per γίνομαι dixit, Καὶ αὐτῷ οὕτω συμβαίνειν, στρέφοντι μὲν εἴσω τὴν σφενδόνην, ἀδήλῳ γίγνεσθαι, ἔξω δέ, δήλῳ. Caſus enim antecedẽs trahit ad ſe ſequentem. Greg. Ὅς γε τῆς ἐξορίας ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας κατακριθείς, τοσοῦτον ἐπραγματεύσατο μόνον, ὅσον ἐνὶ τῶν ἀκολούθων εἰπεῖν, ἀραμένῳ τὸ πυκτίον ἀκολουθεῖν. Datiuũ ἀραμένῳ pro accuſatiuo poſuit, propter ἐνὶ datiuũ. Alibi Plato per genitiuũ, quo modo Latini non vtuntur, in Apologia Socrat. Ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ᾖα τῶν ἐκείνου δοκούντων σοφωτέρων εἶναι. Idem, καὶ ἅμα ᾐσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων καὶ τἆλλα σοφωτάτων εἶναι ἀνθρώπων. In capite antecedente idem Vallenſis improbat illud Plinianum in ſeptimo naturalis hiſtoriæ, Salue primus omnium parens patriæ appellate. & accurate Plinii dictum emendaſſe ſibi viſus eſt: id tamen ipſum auctoritate Græcorum imitationéque defenditur. Syneſ. ad Aurelianum, Καὶ συνίεσο γλυκείαις ἐλπίσιν, ὁποίας τῇ τοιαύτῃ τῆς ψυχῆς διαθέσει προσήκουσιν, ὦ μεγαλοπρεπέστατε μόνος, ἢ μετ' ὀλίγων σὺ μόνος δικαίως καλούμενε. In dubium etiam illud Ciceronis in Salluſtium vocauit, capite vndeuiceſimo, Nunquid eos quos protulit Scipiones & Metellos, antè fuerunt aut opinionis aut gloriæ, quàm eos res ſuæ geſtæ & vita innocentiſſimè acta commendauit: vbi legendũ puto, nũquid quos protulit Scipiones & Metellos, ex Demoſthene, quẽ Cicero ad verbum imitatus eſt, πρὸς Λεπτίνην, ὧν οὐδείς ἐστιν ἀτελὴς ἐκ τῶν παλαιῶν νόμων, οὐδ' οὓς αὐτὸς ἔγραψε, τοὺς ἀφ' Ἁρμοδίου, καὶ Ἀριστογείτονος. Idem in capite x x I I I I, Verbum ſequi debet vltimum ſuppoſitum in perſona, numero & genere. hoc dictum mihi perplacet. Sic enim Cic. in Bruto, O magnam, inquit artem Brutus, ſiquidem iſtis quum ſummi eſſent oratores, duæ maximæ res, alteri altera defuit. & in Salluſtii loco proximè citato, quàm eos ſuæ res geſtæ, & vita innocentiſſimè acta commendauit. Et Liuius, In diſcrimine eſt humanum genus, vtrum vos an Carthaginenſes principes orbis terrarum videantur. Idẽ, Pedetentímque montes & iugum Calliculæ ſuperandum. Sed ſi flagitioſum putetur contra id aliquid audere, Curtius nota ignominiæ erit afficiendus, qui dixit, Tum illa regnum ſuum, rex Parthienem petiuerunt. Idem, At mihi ſecuritatem primùm innocentia mea, deinde dextera tua obtulerunt. Cicero de Prouinciis Conſ. Nam poſtea me vt ſibi eſſem legatus, non ſolum ſuaſit, verum etiam rogauit: me accuſatiuum, non ad proximũ verbum, ſed ad remotius retulit, ac ſi diceret, me etiam rogauit, nedum mihi ſuaſit.

Vterque vtrique, & ſimilia.

Idem Laurentius capite triceſimo, Vter vtrum accuſat Latinè dicitur, vterque vtrique vix auſim dicere. Contra hoc dictum opponere

poſſum illud Cæſ. Cum vterque vtrique eſſet exercitus in conſpectu. Et illud Terētii in Heautont. Hoc beneficio vtrique ab vtriſque verò deuincimini. quod vtrunque Græcorum imitatione enunciatum eſt. Plato libro quinto de Repub. Ἄν τι τοῦτο γίγνηται, καὶ διαστῇ πόλις, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς, καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσιν. Ariſtot. in ſecūdo Ethic. Διὸ καὶ ἀπωθοῦνται τὸν μέσον οἱ ἄκροι ἑκάτεροι πρὸς ἑκάτερον. Idē in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἐπεὶ δὲ καὶ τἀναντία τοῖς ἀγαθοῖς ἐνόντα ἐφαίνετο ἐν τῇ φύσει, καὶ οὐ μόνον τάξις καὶ τὸ καλόν, ἀλλ' ἀταξία καὶ τὸ αἰσχρόν, καὶ πλείω τὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὰ φαῦλα τῶν καλῶν, οὕτως ἄλλος τις φιλίαν εἰσήνεγκε καὶ τὸ νεῖκος, ἑκάτερον ἑκατέρων αἴτιον τούτων, Id eſt, vtrunque horum vtrorúmque cauſa, niſi ἑκατέρου legamus. quanquam pluraliter ſæpe iſta Græci efferunt, vt Ariſtotel. Ethic. quodam loco, Ἀμφότερα γὰρ πρὸς ἀμφότερά πως. & in ſecundo περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐξ ὕδατος γῆ, καὶ ἐκ γῆς πῦρ γίνεται. ἔχει γὰρ ἄμφω πρὸς ἄμφω σύμβολα. τὸ μὲν γὰρ ὕδωρ ὑγρὸν καὶ ψυχρόν, ἡ δὲ γῆ ψυχρὸν καὶ ξηρόν. Idem, Καὶ ἄκρα δὲ καὶ εἰλικρινέστατα πῦρ καὶ γῆ, μέσα δὲ καὶ μεμιγμένα μᾶλλον ὕδωρ καὶ ἀήρ, καὶ ἑκάτερα δὲ ἑκατέροις ἐναντία. πυρὶ μὲν γὰρ ἐναντίον ὕδωρ, ἀέρι δὲ γῆ. Sic Terentius in loco ſuprà citato, Vtrique ab utriſque deuincimini, cum de ſingulis loquatur, hoc eſt vterque ab vtroque. Cic. in Catil. de duobus hominum generibus vel factionibus dixit, Quos ego vtroſque in eodem genere prædatorum direptorúmq; pono. Sic Salluſt. Vtrique alteris freti finitimos armis ſubegerunt. Athenæus de Stratone & Nicocle, Ἀλλ' ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Ἀμφότεροι. Halicarnaſſ. de Lyſia & Iſocrate, Ἔπειτα τὴν ἀκρίβειαν τῆς διαλέκτου εὕρισκον ὁμοίαν περὶ ἀμφοτέροις. Ariſtoteles in tertio Ethic. Πότεροι δὲ ἀπὸ ποτέρου καλοῦνται, οὐδὲν πρὸς τὰ νῦν διαφέρει. quod Cicero imitatus eſt pro Milone, Vter vtri inſidias fecerit. & Liuius, Ineamus viam qua vtri vtris imperent ſine magna clade decernatur. Quid illa locutio Ciceronis in tertia Philip. nónne eodem alludere, atque æmulari illam Græcorum conſuetudinē videtur? Diuina verò opportunitas, vt quæ cuique apta eſſet prouincia, ea cuique obueniret. Et in tertio Officiorum, In his arbitriis dicebat magni eſſe iudicis ſtatuere, præſertim cū in plæriſque iudicia eſſent contraria, quid quenque cuique præſtare oporteret. id eſt alterum alteri, vt ſocium ſocio, & mandatorem procuratori, & tutorem pupillo, & vice verſa. Cicero enim omnium maximè transferre *Cicero à Græcis eloquētiā mutuatus eſt.* ſcriptorum Græcorum elegantiam, Græcorúmque verborū vim in Romanum ſermonem voluit, vt nos in hac commentatione docere conabimur, quoties eo digrediendi occaſionem ſcribendi ſeries nobis dederit. Sed non perinde Ciceronis ætate id licebat, præſertim Ciceroni, qui vt ἄγαν φιλέλλην inuidia Romæ flagrabat. Quam inuidiam imminuere in Tuſculanis magnopere conatus eſt, & in primo & tertio de Finibus. qui etiam libro primo de Natura Deorum de eo quod ego affirmaui diſſerens, ita inquit, Quo in genere tantum profeciſſe videmur, vt à Græcis ne verborum quidem copia vinceremur. Reprehendit etiam Laurentius eodem libro illam locutionem, Amamus nos inter nos, cum Cicero de Diuinatione ſcripſerit, Nos inter nos eſſe complexos. Et in

ſecundo de Oratore, Sed quid hoc loco vos inter vos Catule? Iſocr. in AEginet. Ἕως μὲν γὰρ παῖδες ἦμεν, περὶ πλείονος ἐποιούμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς, ἢ τοὺς ἀδελφούς. Si in hac locutione cenſuram Laurentianam exercere quis vellet, dicere, vt opinor, auderet illud αὐτοὺς non modo vacare, verùm ſenſui obſtare. non enim voluit Iſocrates ſignificare ſe vtrunque magis quàm fratrem, ſed vtrunque, alterum magis quàm fratrem amare: quare vel αὐτοὶ dicendum fuiſſe, vel ἡμᾶς tantum dicendum. Sed ſummi ſcilicet auctores multa ex vulgi ſermone in ſua ſcripta tranſtulerunt, ſic ſeſe ἐμφατικώτερον φράζειν καὶ ἥδιον exiſtimantes: quale eſt illud Terentii, Age inepte, quaſi nunc non norimus nos inter nos, ἴθι δὴ, ὦ μάταιε, ὡς οὐκ εἰδότας ἡμᾶς αὐτοὺς ἀλλήλους. docebimus & alibi. Cuiuſmodi, vt opinor, eſt illud Ciceronis in Verrem, act. I I I, Qui ſui quæſtus cauſa bene penitus in iſtius familiaritatem ſeſe dedit. & in dialogis de Orat. Cum ei qui rogaſſet nũ tibi moleſtus futurus eſſet, ſi ad te bene mane veniſſet, &c. & in ſecundo de Finibus, Hoc loco ſe tenere Triarius non potuit, id eſt, ſibi à ſermone temperare. Apud Homerum omnis eloquentiæ parentem plurima mihi eſſe huiuſmodi videntur: è quibus (vt ſyllabarum geminationem in verbis, & rurſus conciſionem omittam) illud mihi eſſe videtur, Ἕκτωρ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους, quaſi circũ circa dixit. & I X Ilia. Ἡ δ' ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας Πολλὸν ὑπεκπροθέει. ac ſi diceret, antepræexcurrit. ὑπὸ enim ἀντὶ περὶ ab Atticis accipitur, vt infrà docebimus. Et in x, Ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νὺξ ἀνύεται, ἐγγύθι δ' ἠώς, ἀντὶ ἀνύεται. cuius permulta ſunt ſimilia. & Iliad. ξ, Εἰ κείνῳ γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι. ἀντὶ παραπιθοῦσα. In eodem, Οὐ γάρ πώποτ' ἐμ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε. περιπροχυθεὶς ἐμφάσει plebeia dictum mihi eſſe videtur, vt Minimè gentium, & Prodeambulo apud Terentium in Adelph. Iliad π, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, ἀντὶ ἔδοξε: potuit dicere δοκήσατο, ſed δοάσσατο placuit, ad carmen exornandũ varietate commẽdabili: quod verbum vulgari ſermone apud Dores fortaſſe inualuerat ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ α. & in eodem, Χάζεο διογενὲς πατρόκλεις, οὔ νύ τοι αἶσα Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων, quod factum ἀπὸ τοῦ πέρθεσθαι, ἢ πεπέρθαι vulgari pronunciatione. Iliad. ρ, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τε ἀμφί τε τάφρον Φευγόντων Δαναῶν. Tale eſt, vt opinor, κλονοπάλην, Iliad. τ, quo Homerus ſemel vſus eſt. Tale eſt δηϊοτῆτι πεπαρμένη Iliad. η, ἀντὶ πεπαραγμένη: & Τέθνηκε δ' ἀγορή. τετρέεχα τέθνηκα. & Ilia. χ, Τούς μοι λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν, ἀντὶ κρατιστεύουσα. alioquin vnde illa ſylua verborum immenſa & opaca? Sunt enim innumera apud eum ex vulgi affectu moréque imitata, ſed ſingulari eximiáque iucunditate: vt in eodem χ, Οὐδ' εἴκω μάλα πολλὰ πάθῃ ἑκάεργος ἀπόλλων Προπροκυλινδόμενος πατρὸς διὸς αἰγιόχοιο. & Odyſſ. θ, Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἔπεσσι, Sed eius orationi nulla eſt circũfuſa gratia. Iam verò omnia ὀνοματοποιηθέντα nónne è vulgi ſermone ſumpta vidẽtur? vt de Charybde, Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ, Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε. Ipſe etiam ſignificare videtur Laurentius eodem lib. cap. L X I I I, aliquem pro quodam

Multa ex vulgi ſermone à magnis oratoribus ſumpta.

non vſurpari : quod non ita verum eſt, vt flagitioſum ſit contra feciſſe, cum Cicero de Prouinciis Cóſul. ita ſcripſerit, Ego verò ſi mihi non licet per aliquos ita gloriari, me dolorem atque inimicitias meas Reipub. conceſſiſſe, vtar hoc, & reliqua. Quos hîc Cicero aliquos dixit, eoſdem poſt quatuor verſus, quoſdam appellat: vtroque autem verbo τοὺς περὶ τὸν Κάτωνα ſignificare videtur. Et rurſus paulò poſt, Aut mihi hoc cócedát homines oportet, aut in rebus bonis nó exquirere iura ea quæ ipſi in perditis non exquirunt, præſertim quum ab illis aliqua conditio C. Cæſari lata ſit, vt eaſdem leges alio modo ferret: qua conditione auſpicia requirebant, leges comprobabant. Et pro Planco, Ductum eſſe in prouinciã aliquem dicis libidinis cauſa. In his exemplis, aut certè in ſuperioribus aliquem non vnum quéuis intelligas, ſed quendam, hoc modo, Επαχθέντα δὲ λέγεις ἔστιν ὃν εἰς ἐπαρχίαν ἐφ' ἡδονῇ: vel, ὃν δή τινα δὲ φὴς ἐπαχθέντα. Quæ igitur Laurentius ſcripſit, ſæpe ita accipienda ſunt, vt ſic dicere conſentaneum ſit & probabile, & plærũque obſeruandum : non etiam vt prorſus neceſſarium, nec ſine flagitio negligendum. Mirum id eſt magis, hominem acerrimum capite ſequenti perperam illud Horatii in Arte intellexiſſe, Laudator temporis acti Se puero, cẽſor caſtigatórque minorum. Quod in animaduerſionis vtique culpam, non ignorãtiæ verterim, aut intelligentiæ. Illud Fabii in ſexto magis mirari quis poſſit de Quintia dictũ à Catullo, -nã nulla venuſtas, Nulla in tã magno eſt corpore mica ſalis. Quibus verbis poëta οὐδὲν εἶναι κομψὸν, οὐδ' ἀστεῖον, οὐδὲ γλαφυρὸν, καὶ οὐδὲ τοιοῦ ἀρεσκείας οὐδ' ἐμμελείας εἶναί φησιν ἐν τῷ διὰ μεγέθους σώματος ἐκείνης. Quintilianus autẽ γελοῖον intellexit, animaduerſionis culpa animíque aliud agẽtis. Verum enimuero apud Græcos tot modis Τὶς accipitur, quot apud nos aliquis. Τὶς ὢν μέγας, hoc eſt, οὐ τῶν τυχόντων εἷς, nó vnus quiuis. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Πλούσιοι πολλοὶ συνεστηκότες, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι δι' εὐπορίαν προσειληφότες, ὑμῶν παρίασι δεησόμενοι, Nonnulli copioſi patrimonii prærogatiua ſeſe aliquos eſſe exiſtimantes, in medium prodibunt pro iſto deprecatores: &, vt interpres inquit, τῷ πλούτῳ τὴν δόξησιν καρπούμενοι, vt diuitiarum fructum, exiſtimationẽ ſibi deberi cẽſentes & poſtulantes. Et περὶ Λεπτ. Ἔτι τοίνυν ἴσως ἐπιφέροντες ἐροῦσιν, ὡς Μεγαρεῖς καὶ Μεσσήνιοι τινὲς εἶναι φάσκοντες, ἔπειτα ἀτελεῖς εἰσιν ἀθρόοι παμπληθεῖς ἄνθρωποι. Sic in Actis Apoſtol. capite quinto, Πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀνέστη Θευδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Cic. ad Atticum, Fac vt omnia ad me perſcribas: méque, vt facis, velis eſſe aliquem, quoniam qui fui & qui eſſe potui, iam eſſe nó poſſum. id eſt, velis eſſe me non prorſus obſcurum & deiectum. Idem in Diuinatione, Ex eo quod ipſe poteſt, aliquantulum in dicẽdo remittet, vt tu tum aliquid eſſe videare. Et rurſus, Vt tum denique aliquid ſe futurum putet, ſi alienus minus vehemens fuerit. Ouid. in Faſtis, Eſt aliquid nupſiſſe Ioui. Plato in Symp. Ὑμᾶς τε τοὺς ἑταίρους ἐλεῶ, ὅτι οἴεσθέ τι ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες, id eſt, vos putatis rectè & præclarè vitã inſtituiſſe. Idẽ in Parmen. Καὶ ταῦτα λέγοντα ἀνάγκη δοκεῖν τί τι λέγειν, καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσαναπείστον εἶναι, Neceſſe eſt iudicare eum qui ideas neget per ſe ſubſtantes, ſcitum quippiam

Locus Catulli.

Τὶς.

Aliquis.

Aliquid.

Τί dicere, víxque ab opinione illa diſſuaderi ac deduci poſſe. Τί verò ὀξυνόμενον ſic accipitur, vt quid interrogatiuum. Demoſthe. πρὸς Ἄφοβον, Τί νόμῳ καὶ βασάνῳ; Quid legi cum quæſtione? vti Ioan. ſecundo, Τί ἐμοὶ καὶ σοι γύναι; Quid tibi mecum mulier? Syneſ. Δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἀλλήλους; Ariſtid. in Panath. Ἰν' αὐτὴν ὁ τε καὶ πρὸ τὸ ἡλικιῶν ἐκφήνε, καὶ δείξε τίς οὖσα τίνων περιέστηκε. Demoſthenes, Καὶ σκοπεῖτε τί πιστεύσαντες τί ἔπαθον. Verg. Quæ quibus anteferam. Plin. in epiſt. Quàm multum intereſt

Τὶ παρέλκον. quid à quoque fiat. Τὶ interdum ex ſuperuacuo additur apud Atticos. Lucian. Πρὸς δὴ ταῦτ' ἔφην, ad hæc igitur ego reſpondi. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ἀλλ' ἃ μὲν ἄν τις ἄφνω πρὸ λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ τι πρᾶξαι, κἂν ὑβριστικῶς τοῦτο ποιῇ, δι' ὀργὴν γ' ἔνι φῆσαι πεποιηκέναι. Hoc in loco τι proſſus παραπληρωματικόν eſt. Arria. libro quinto, Καὶ οὗτοι ἰνδοὶ ποταμοὶ ὄντες, τῶν μὲν ἄλλων ἀσιανῶν ποταμῶν πολύ τι κατὰ μέγεθος ὑπερφέρουσι. Alibi in eodem, Καὶ τὰ πολέμια πολύ τι ἀμαχωτάτους τῶν γε δὴ τότε ἐποίκων τῆς ἀσίας. Plato libro ſecundo de Rep. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος. Inde ὅπωστι, σχεδόντι, πάνυτι, quod & πάνυτοι dicitur. Hoc Terentius Græcorum imitatione ita dixit, Subtriſtis viſus eſt eſſe aliquid. Cic. Philipp.

Τίς. ſecunda, Neſcio quid conturbatus eſſe videris. Interdum τίς ἀντὶ ποιός τις. Demoſth. Λέγε δέ μοι τὰς μαρτυρίας, τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβαλόντας ἀνθρώπους, καὶ

Qui pro qualis. πρὸς τοὺς δανειζομένους εἰμί. Cicero id per qui dicere ſolet, vt de Diuinatione, Xenophon Socraticus qui vir & quantus? Et contra Antonium, Qui vir & quantus fuiſſes? Et in Orat. Et ſi è poëticis numeris, quis eorum ſit

Quicunque. aut qui. Et rurſus, Quicunque in dicendo ſumus, in libris de Oratore, id eſt, ὁποιοιδήποτε, & ὁποιοιτινεσοῦν. Plin. lib. x x x i, Sed quicunque ſal acopis additur, id eſt omnis generis, ſiue natiuus, ſiue factitius. Τὶς etiam

Τὶς παρέλκον. Ποιός τις. παρέλκει in ποιός τις, & ſimilibus. Demoſth. Βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Iſocr. πρὸς Φίλιππ. Ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾶν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσθαι τοὺς περί σου ῥηθησομένους, qualeſnam. Ariſtot. in v i i Politic. Περὶ μὲν οὖν τῶν πολιτευομένων, πόσους τε ὑπάρχειν δεῖ, καὶ ποίους τινὰς τὴν φύσιν, ἔτι δὲ τὴν χώραν πόσην τέ τινα καὶ ποίαν τινα ὥρισται σχεδόν. Polyb. libro tertio hiſt.

Τοιόσδέ τις. Εἰσὶ δὲ συνθῆκαι τοιαίδέ τινες. Idem, Ἐγένετο δὲ ἡ διαχειμιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις.

Ὁποῖός τις. Dicitur & ὁποῖός τις, ſed interrogatiuè, aut quod vim habeat interrogatiui. Demoſth. Οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων ᾤετο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γι-

Ὅστις. νόμενον. Idem, Χρὴ δὲ ὅταν τις τιθῆ τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινές εἰσι σκοπεῖν. vt ὅστις interdum ſignificationem habet interrogationis. Iſocr. Θαυμάζω ὑμᾶς ἅμα ἥν τινά ποτε γνώμην ἔχω. Demoſth. Οἵ τινες δ' οἱ τούτων μετεσχηκότες, αὐτὰ δηλώσει τὰ πράγματα. Idem, Οὐκ ἀπορεῖ δ' ὅτι χρὴ περὶ σου καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ. Idem, Ἡ τις δὲ ἡ φύσις γέγονε τῶν πραγμάτων, καὶ τίνος ἕνεκα

Οἷός τις. ταῦτα συνεσκευάσθη, νῦν ἀκούσατε. Dicitur etiam οἷός τις pro ποιός τις. Galen. in primo ad Glauc. Ἐν οἷς μάλιστα μὲν εἰ οἷόν τε κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν διαγνωστέον οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετός. Idem, Μὴ τοίνυν ὁποῖόν τι τὴν ἰδέαν ἐστὶ τὸ νόσημα σκόπει, ἀλλὰ

Ποιός τις. καὶ πηλίκον. ποιός τις etiã ὀξύτονον ἀντὶ ποιός ponitur. Ariſtot. in quarto de generat. animal. Ποιὰ γάρ τις γίγνεται μάλιστα ἡ τροφή, καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων, id eſt, certa quadam qualitate affi-

citur. Theophr. in VI de cauſis, Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν. οὐ γὰρ ἐν πᾶσι καὶ πάντως. συμβαίνει δὲ πρὸς εὐοσμίαν, ὅταν ἡ φύσις προϋπάρχῃ ποιά τις, id eſt non quælibet, καὶ οὐχ ἡ τυχοῦσα. quare & ἀντὶ τοῦ κρείττονος accipitur. Ariſtotel. in VI Politicon, Ὅτι μὲν οὖν αὕτη τῶν δημοκρατιῶν ἀρίστη, φανερόν, καὶ διὰ τίν' αἰτίαν. ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον, id eſt præſtantē & eximium. Et in ſeptimo, Ὁ θεὸς εὐδαίμων μέν ἐστι καὶ μακάριος, δι' οὐθὲν δὲ τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ δι' αὑτὸν αὐτὸς, καὶ τῷ ποιός τις εἶναι τὴν φύσιν. Baſil. περὶ τοῦ μὴ προσηλῶσθαι τοῖς βιωτικοῖς, Ἐγὼ μὲν ᾤμην, ἀγαπητοί, σφοδρότερον ἑκάστοτε τοῦ λόγου τὸ κέντρον προσάγων, λυπηρός τις εἶναι δόξειν ὑμῖν, ἀντὶ λυπηρὸς εἶναι. Greg. Δηλώσομεν δὲ ἡμεῖς ἐξ ἐπιδρομῆς, ὅσον ἐνδέχεται, τοῦ μὴ δοκεῖν εἶναι περιττοί τινες, μηδὲ φιλοτιμότεροι τοῦ δέοντος. Idem, Ὡς λίαν ὄντως παχύς τις εἶ, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος, εἰ τοῦτο ἀπορεῖς. ποιὸς verò eſt ὁ τυχὼν καὶ ἀφελής. Hermog. tomo ſecundo περὶ ἰδεῶν, Ἀπὸ δὲ τούτων δῆλος ὁποῖός τις ἐστὶ καὶ ὁ ῥυθμὸς ἐν ἀφελείᾳ. ἡ γὰρ ποιὰ συνθήκη κἀνταῦθα τὸν ῥυθμὸν ποιεῖ, id eſt, ἡ λελυμένη, vt paulò ſuperius. Alibi aliter περὶ καθαρότητος, Τὸν γάρ τοι ῥυθμὸν τὸν ἐν λόγῳ τῷ πεζῷ, ὃν ἡ ποιὰ σύνθηκη ποιεῖ μετὰ τῆς ἀναπαύσεως, οὐδὲν ἄλλο ἢ μέτρον τε καὶ μὴ μέτρον εἶναι δεῖ. ποιὰ, id eſt ποιά τις, certa quædā: Idem περὶ πολιτικοῦ λόγου, de varietate rhythmorū poëticorum loquens, Ἔπειτα δὲ καὶ τοῦτο συμβαίνει διὰ τὴν ποιὰν ἀνάπαυσιν, ὃ καὶ μέγιστον ἐν τοῖς τοιούτοις. ἐξίσταται γὰρ καὶ τοῦ οἰκείου πολλάκις τὸ μέτρον ῥυθμοῦ, κατὰ τὰς ποιὰς τῶν στίχων τομὰς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν, καὶ κῶλα, id eſt pro qualitate clauſularū ſenſuum. Additur & articulis, ὁ μέν τις, ὁ δέ τις. Xenoph. in VI παιδείας, Τοὺς μὲν ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς δέ τινας καὶ παρὰ τῶν φίλων λαμβάνων ἵππους. ὅ τις ἄνθρωπος ſignificat certum quendam hominem & ſingularem, ad differentiam τοῦ καθόλου ἀνθρώπου. Baſilius ad Cæſarienſ. Ἐπὶ φύσεως δὲ τῆς καθόλου ἄνθρωπος λέγεται, ὡς ὅταν λέγῃ Δαβὶδ, ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ. ἐνταῦθα γὰρ οὐ τόν τινα ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν καθόλου φύσιν δηλοῖ. πᾶς γὰρ ἄνθρωπος πρόσκαιρος καὶ θνητός. Interdum ὅ τις interrogatiuè dicitur. Greg. contra Iulianum, Σὺ κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας; ὅ τις, καὶ πόσος, καὶ πόθεν. ac ſi dicas, Tu hoc auſus? qui homo? quantus? vnde oriundus? Sic enim dicitur vt τὰ ποῖα, ὁ ποιὸς, ὅ τις, τὸ τί, de quibus infrà fortaſſe ſcribemus latius in mentione articuli, & eius vſus. Τὶ etiam ἀντὶ οὐδέν. Demoſth. ὑπὲρ Στεφάνου, Εἶτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων, πᾶσα οἰκουμένη μεστὴ γέγονε προδοτῶν, & nihil nō mali patientibus. Idem, Ἀξιοῦντος δὲ τούτου, καὶ πολλὰ δεηθέντος ἐμοῦ, καὶ τί οὐχὶ ποιήσαντος, καὶ τοῦτο ὑπέμεινα. Ioſephus, Οἱ δὲ καὶ δεῖμόν τινα καὶ φόβον, ἤδη δὲ καὶ λύσσαν, καὶ τί γὰρ οὐχὶ τῶν κακίστων παθῶν εἰς θεοῦ φύσιν καὶ μορφὴν ἀνέπλασαν; Greg. Καὶ τὴν ἄρνησιν, καὶ τὴν ἧτταν, καὶ τὸ τέλος ὀνειδιζόμενος, καὶ τί γὰρ οὐ πάσχων, τί δ' οὐκ ἀκούων, οἷς οἱ τοιοῦτοι νεανιεύονται, nihil non contumeliarum perpeſſus, quas iſti petulanter coniicere ſoliti ſunt.

Λυπηρός τις, & ſimilia. Ποιός. Ὁ μέν τις, Ὁ δέ τις. Ὅ τις. Ὅ τις. Τί.

Δίκαια δύο προβάλλεσθαι, duplici ſe iure tueri. dicitur & προτείνεσθαι, & προφέρειν, & προέχεσθαι. Δίκαιον προβάλλεσθαι.

Ὁ ἀφεστηκὼς τῆς κληρονομίας, qui abſtinuit hæreditate.

Νείμασθαι τὰ πατρῷα, partiri patris hæreditatem.

Ἄφεσις & Διάλυσις eſt, quum acceptolatum eſt aut deciſum, hoc eſt, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἀπολύῃ καὶ ἀφῇ τὸν φεύγοντα τῶν ἐγκλημάτων ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. Eſt enim Ἄφεσις καὶ διάλυσις.

Διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα, Decidere & tranſigere.

Διαλύσασθαι decidere controuerſiam, & tranſigere negotium iudiciale, vel alias controuerſioſum. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ἐπειδὴ ὁ πληγεὶς ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ πολυζήλου, ταυτὸ τοῦτο ἰδίᾳ διαλυσάμενος, ἐρρῶσθαι πολλὰ τοῖς νόμοις εἰπὼν καὶ ὑμῖν, οὐδ᾽ εἰσήγαγε τὸν πολύζηλον, valere iubens & vos & leges, vel vt Cicero, ſalutem multam legibus & vobis dicens, ne iniuriarum quidem experiri inſtitit. Iſocr. in Panegyr. Βουληθέντες μετὰ λόγου, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους, ἐν τοῖς νόμοις τὰς κρίσεις ἐποιήσαντο. Cicero pro Roſcio, Vt hanc ei rem priuatim cum Chryſogono tranſigeret & decideret. Idẽ, At enim tu tuam dimidiam partem magno decidiſti: magno & tu tuam decide, καὶ σὺ τὴν σαυτοῦ πολλοῦ διαλύου. Sic apud Satyrog. Decidere iactu Cœpit cum ventis imitatus Caſtora. Vlpianus cum accuſatiuo iunxit, ſub titulo de Furtis, vt Cicero, Si alterum ex dominis pro fure damnum decidiſſe proponatur. Tranſlatio eſt ab iis qui rem controuerſam ſcindunt, vt quiſque partem æquam auferat, & à controuerſia diſcedatur.

Διαλυτής.

Διαλυτὴς autẽ is dicitur qui inter ſe contendentes vel litigantes conciliat, aut iis litem componit & diſcordiam. Polyb. in quinto, Ταῦτα δὲ διαρμοσάμενος, διέλυε τοὺς μεγαλοπολίτας πρὸς αὑτούς, κατὰ τὸ τῶν ἀχαιῶν δόγμα. ἦν γὰρ ἀμφισβητήσεως, φιλοτιμίας, ὀργῆς τῆς ἐν ἀλλήλοις πάντα πλήρη. Iſocrat. πρὸς Φίλιππ. Ἐπεὶ δὲ κακῶς ἀλλήλους διαθῶσιν, οὐδενὸς διαλύοντος αὐτοὶ διέστησαν, nullo pacificatore. Διαλύεσθαι etiam eſt dirimere & abrumpere, voce paſſiua, Iſocr. Οὐ γὰρ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ᾽ ἀναβαλλόμεθα. Plato in Gorg. Οὐ ῥᾳδίως δύνανται οἱ ἄνθρωποι, περὶ ὧν ἂν ἐπιχειρήσωσι διαλέγεσθαι, διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ μαθόντες καὶ διδάξαντες ἑαυτούς, οὕτω διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, cum & didicerint viciſſim inter ſe & docuerint, non poſſunt poſteà non ægre conuentus & colloquia dirimere. Ariſt. in nono Ethic. Δόξειε δ᾽ ἂν ὁ διαλυόμενος τὴν φιλίαν, μηδὲν ἄτοπον ποιεῖν. Idem, Ἔχει δ᾽ ἀπορίαν καὶ περὶ τοῦ διαλύεσθαι τὰς φιλίας, ἢ μή, πρὸς τοὺς μὴ διαμένοντας, ἢ πρὸς τοὺς διὰ τὸ χρήσιμον, ἢ τὸ ἡδὺ φίλους ὄντας. de renũciandis amicitiis & diſſoluendis. Significat etiam pacem & fœdus icere & componere. Iſocrates, Ἐξ ὧν ἐξέσται τὰς πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας διαλύσασθαι.

Διάλυσις.

Et διάλυσις fœdus, Plutarch. Et διαλύεσθαι πρὸς τοὺς ὁμόρους. itidem Polyb. & Plutarch. Significat etiam abire & à comitatu dimitti. Thucyd. Ὁ δὲ ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, καὶ ἔμελλε διαλύεσθαι, τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο. Dicitur etiam Διαλύω voce actiua pro dirimo & diſcutio & interrumpo: eſt enim vnum ex iis verbis in hac quidem ſignificatione, quæ actiua & paſſiua voce pro eodem ponuntur: quorum quendam veluti catalogum faciemus in ſequentibus. Plato in eodem Gorg. Εἰ μὲν οὖν καὶ σὺ φὴς τοιοῦτος εἶναι, διαλεγώμεθα, εἰ δὲ καὶ δοκεῖς χρῆναι ἐᾶν, ἐῶμεν ἤδη χαίρειν, καὶ διαλύωμεν τὸν λόγον. Iſocrates in Nicocle, Ἀβάτου δ᾽ ἡμῖν οὔσης τῆς ἑλλάδος διὰ τὸν πόλεμον τὸν γεγενημένον, καὶ πανταχοῦ συλωμένων ἡμῶν, τὰ πλεῖστα τούτων διέλυσα. vbi etiam diſſolui & diſcuſſi verti poteſt. Idem, Τὰς μὲν ἀμφισβητήσεις ὡς ἐλαχίστας, τὰς δὲ διαλύσεις ὡς οἷόν τε ταχίστας.

Διαλύσεις.

Significat etiam ſolutionem, hoc eſt, ἔκτισιν καὶ καταβολήν, & gratiæ relationem Plutarcho, ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπεύματος. Demoſth. Οἱ δὲ ἐπειδὴ διαλύειν ἔδεισεν οἷς ὤφειλον, ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, cum eo ventum eſſet vt ſoluere deberent quod contraxerant, bonis ipſi ceſſerunt.

runt. Dicitur & voce paſſiua. Arria. in ſexto, Ἐπὶ δὲ ὦ χρέα ἦν, οὐ πολυπραγμονήσας ἐφ' ὅτῳ ἐγένετο, διαλέλυμαι ταῦτα, diſſolui. verba ſunt Alexandri ad milites. Creditor etiam qui ſuum recepit, dicitur διαλύεσθαι, atque ἀπαλλάττεσθαι, quod Latinè Abſolui & Dimitti dicitur. Ariſt. in VIII. Ethic. Οὐχ ὁμοίως δὲ καὶ συναλλάξας ἢ διαλυόμενος, ἐγκαλέσει, id eſt, Quòd niſi vt ſtipulatus eſt, ita abſoluatur, actione experietur. de quo verbo Abſoluo, nos in Annotationibus ſatis diximus. Ἀπολύειν eſt dimittere & remittere, veniam abeundi dare. Polyb. in quinto, Μετὰ δὲ ταῦτα παραγενόμενος, ἠξίου μετὰ δεήσεως μόνον αὐτὸν ἀπολῦσαι μετὰ τῶν ἰδίων οἰκετῶν. Sic Matth. XIIII, Κύριε ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Inde abſoluere creditorem, eſt ei ſatiſfacere. Terentius in Adelph. Ibo ad forum vt hunc abſoluam, id eſt, reddito precio dimittam. Quo modo etiam ἀπαλλάττειν dicitur, & διαλύειν. Ἀπολύεσθαι eſt abſolui, hoc eſt ἀποφεύγειν. Ἀπόλυτος, ἄφετος, ἀποφυγών. Thucyd. Τῶν μὲν οὖν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων ἀδεὴς ὤφθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Et ἀπολύεσθαι eſt refutare crimina & diluere. Plut. in Ant. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἀπολυομένη τὰς αἰτίας ὑπονοίας, ἐθεράπευσεν αὐτὸν ἀφειδῶς. Ἀπολύεσθαι etiam diſcedere & proficiſci ſignificat. Polyb. Εἷς δὲ τῶν προσχεθέντων ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος ἤδη, καί τι φήσας ἐπιλελῆσθαι, πάλιν ἀνέκαμψε, καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθέν, πάλιν ἀπελύετο, de captiuis Romanis loquens. Ἀπολύεσθαι luere, λυτροῦσθαι, Iliad. χ, Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε ἀπολυσόμεθ'. ἔστι γὰρ ἔνδον. Ἐκλύεσθαι idem ferè ſignificat, hoc eſt liberare, ſeruare. Plato lib. legum XII, Οἱ δὲ οὐ φροντίζειν ἡμῶν τοὺς θεοὺς διανοοῦνται, τῶν δὲ πλείστων ἐστὶ καὶ κακίστων ἡ δόξα, ὡς σμικρὰ δεχόμενοι θύματα. καὶ θωπείας πολλάς, πολλὰ ξυναποστεροῦσι χρήματα, καὶ μεγάλων σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν, à mulctis & noxis eos expediunt & exoluunt.

Ἔγκλημα actio, petitio, libellus actoris, id eſt, τὰ ἐγκεκλημένα, & quæcunque iudiciaria perſecutio dicitur. Vnde ἐν ἐγκλήμασιν εἶναι ſic dicitur, vt ἐν αἰτίαις εἶναι, hoc eſt, crimina & controuerſias pati. Ariſtot. in IX. Ethic. Οὗτοι μὲν οὖν ὧν ἔλαβον μισθόν, μὴ ποιοῦντες, εἰκότως ἐν ἐγκλήμασίν εἰσι, de Sophiſtis loquẽs qui repræſentari ſibi mercedem à diſcipulis iubebant. Idem, Οἱ δὲ προλαβόντες ἀργύριον, εἶτα μηθὲν ποιοῦντες ὧν ἔφασαν, εἰκότως ἐν ἐγκλήμασι γίνονται. Ἐγκαλεῖν de priuato iudicio dicitur, cum datiuo & accuſatiuo iunctum. Demoſth. Ταυτὶ πάντα ἃ νῦν ἐγκέκληκεν ἐμοί, πρότερον τὸν Εὔεργον αἰτιασάμενος, τὴν δίκην εἷλε. Iſocr. in Trapez. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι τριακοσίας δραχμὰς ἐνεκάλεσεν, ἐμοὶ χαριζόμενος, Verum hoc manifeſtum, quod id rogatus à me fecit, vt trecẽtas drachmas à me peteret, nempe vt inopiæ fidem facerem. Idem, Τί δεῖ αὐτοῖς παρακαταθήκας ἐγκαλεῖν. Interdum cum genitiuo loco accuſatiui. Demoſth. Ἄχρι μὲν οὖν τούτου τοῦ χρόνου πῶς ἔτεσι αὐτοῖς ἐγκαλεῖν μισθώσεως. Ἐγκαλεῖσθαι eſt in iudicium vocari & actione conueniri. Idem πρὸς Φορμίωνα, οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. Interdum incuſari & opprobrium pati. Greg. de ficu ſterili loquens, Σὺ μὲν δεήσῃ ἔτι φείσασθαι τῆς συκῆς, καὶ μὴ ταύτην ἐκτεμεῖν ἐγκαλουμένην τὸ ἄκαρπον, vt cui vitio vertatur ſterilitas. Idem, Ὥστε καὶ ἀμφοῖν ἐγκληθέντες, εἰκότως τοῦ πλείονος ἐστερήθησαν. Ἀντεγκαλεῖν eſt recriminari, & ἀντέγκλημα recriminatio, vt ἀργικοῖς προφέροντα τὸν υἱὸν ἀπέκτεινε,

Abſolui. Dimitti. Ἀπολύειν. Abſoluere. Ἀπολύεσθαι. Ἐκλύεσθαι. Ἔγκλημα. Τὰ ἐγκεκλημένα. Ἐν ἐγκλήμασιν εἶναι. Ἐγκαλεῖν. Ἐγκαλεῖσθαι. Ἀντεγκαλεῖν. Ἀντέγκλημα.

φεύγει φόνου. ἀντίθεσις ἐνταῦθα ἀντεγκληματικὴ ἐμπέπτωκεν, ὅτι ἄξιος ἦν, καὶ τὸ ποιεῖν ἔρξε κατὰ πόριν. hîc ἀντεγκαλεῖν non ἀντικατηγορεῖν dixit, ſed excuſare culpam oc-
Ἐγκαλεῖν. ciſi, & meritum eſſe qui occideretur dicere. Interdũ ἐγκαλεῖν minus eſt, quàm δικάζεσθαι, & leuius. Demoſthenes πρὸς Ἀπατούρ. Εἰ δ' ἄρα ἐμποδών τι αὐτῷ ἐγεγόνει τοῦ μὴ εὐθὺς τότε δικάσασθαι, διὰ τί πέρυσιν ἐπιδημῶν, μὴ ὅτι δικάσασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἐγκαλέσαι μοι ἐτόλμησε; cur anno ſuperiore cum ipſe in vrbe eſſet, ne appellare quidem me ea de re quoquo modo auſus eſt, nedum mecũ experiri? Sequitur, Καίτοι προσῆκεν, εἰ μὲν ὁ Παρμένων ὠφλήκει αὐτῷ τὴν δίκην, ἐγὼ δ' ἐγγυητὴς ἦν, προσελθεῖν αὐτόν μοι ἔχοντα μάρτυρας, καὶ ἀπαιτῆσαι τὴν ἐγγύην, hoc eſt, teſtato me interpellare de ſponſione rei iudicatæ. Καὶ εἰ μὲν αὐτῷ ἀπεδίδουν, κομίσασθαι· εἰ δὲ μή, δικάζεσθαι. τῶν γὰρ τοιούτων ἐγκλημάτων πρότερον τὰς ἀπαιτήσεις ποιοῦνται πάντες, ἢ δικάζονται, id eſt, moris eſt comi prius appellatione vti, quàm in iudicium rem deducere: vel, quàm iudicium di-
Ἀνέγκλητος. ctare. Inde ἀνέγκλητον dicitur certum, pacatum, non controuerſum. Plato libro quinto de legibus, Ἀνεγκλήτους γὰρ δεῖ τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι ἁμωσγέπως. Ἐγκαλεῖν eſt obiicere, vitio vertere. Ariſtot. in quarto Ethic. Διὸ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, ὅτι οἱ μάλιστα ἄξιοι ἥκιστα πλουτοῦσι. Eſt etiam ἐγκαλεῖν quouis modo expoſtulare. Ariſtot. in octauo Ethic. Γελοῖος δ' ἂν φαίνοιτο ὁ ἐγκαλῶν τῷ μὴ τέρποντι φίλῳ, δι' ὃν μὴ συνημερεύει. Et in nono, Ἐνίοτε δὲ ἐν τῇ ἐρωτικῇ φιλίᾳ ὁ ἐραστὴς ἐγκαλεῖ, ὅτι ὑπερφιλῶν οὐκ ἀντιφιλεῖται. Vnde ἀνέγκλητον πρᾶγμα, de quo nemo conqueritur, quod nemo indignatur factum. Baſilius ἐν ἡγεμόνι, Πλὴν οὐδαμόθεν αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα ἀνέγκλητον, Veruntamen excuſari nullo modo eorũ factum poteſt. & ἀνεγκλήτως γεγενημένον Demoſtheni, quod incuſari iure nequit. Dicunt etiam ἐγκαλεῖν improbare & reprehendere. Demoſth. Τούτοις νῦν ἐγκαλῶν ὧν οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω. Di-
Κατεγκαλεῖν. citur & Κατεγκαλεῖν. Areop. ad Demophilum, Τί δὲ ὅτι καὶ τῶν ἀποφοιτώντων ἐρωτικῶς ἔχεται, καὶ φιλονεικεῖ, καὶ δεῖται μὴ ἀπαξιωθῆναι τὴν ἐρωμένην καὶ θρυπτομένων αὐτῶν, καὶ εἰκῆ κατεγκαλούντων ἀνέχεται, καὶ αὐτὸς ἀπολογεῖται, καὶ μᾶλλον ἐπαγγέλλεται θεραπεύσειν. quo in loco de Deo loquẽs, amatorios affectus mirè exprimit, homines ſui negligentes aut quaſi faſtidientes ad ſeſe reuocantis. Eſt
Ἐπικαλεῖν. autem θρύπτεσθαι, τῆς ἐρωμένης, aut τῶν παιδικῶν delitias facientium. Ἐπικαλεῖν etiam ἀντὶ ἐγκαλεῖν dicitur. Lucia. Βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μοι. Xenoph. Εἰ δέ τι ἐπικαλοίη τις αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χρῆναι διδόναι. Herodi. Ἐπεκάλει δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου, In crimen vertebat vtrique amicitiam
Ἐπικαλεῖσθαι. Nigri. Thucyd. αὐτοῖς ἐπικαλοῦντες τὴν ἀπόστασιν. Ἐπικαλοῦμαι τὸ ἐγκαλοῦμαι. Antiph. Ὑπὸ δὲ διώκοντος οὐδ' ἐπικαλούμενος, ὡς ἑκὼν ἀπέκτεινε, Ne ab accuſatore quidẽ poſtulatus eo nomine quòd prudens interemerit. Idem, Καὶ τὸ μειράκιον οὐ δικαίως ἐπικαλεῖται. Significat etiam cognométo vocari, Plutar. Σκηπίων ὁ Νασικᾶς ἐπικαλούμενος. AEſch. Ἀριστείδης ὁ τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἕλλησι, δίκαιος ἐπικαλούμενος. Ἐπικαλέσασθαι etiam eſt prouocare, hoc eſt, ſuperiorem appellare. Plut. Ὁ δὲ ἐπικαλεῖται τοὺς δημάρχους. Alibi, Ὡς δ' ἂν Ἀντώ-
Ἐγκληματικός. νιον ἐπικαλέσασθαι τοὺς δημάρχους. Ἐγκληματικὸς ἀνήρ, dicitur querulus, expoſtulator, litigioſus. Ariſtot. in octauo Ethic. Ἡ δὲ διὰ τὸ χρήσιμον φιλία ἐγκλη-
Ἐγκαλεῖσθαι. ματική ἐστιν· ἐπ' ὠφελείᾳ γὰρ χρώμενοι ἀεὶ μέμφονται. Ἐγκαλέσαι etiam pro ἐπι-

καλεῖσθαι dicitur, id eſt appellare magiſtratum: & ἔκκλητος is dicitur qui appellatur, ad quem prouocatur. Plut. Ἀθηναίων πρὸς αὐτοὺς περὶ ὧν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἐγκλημάτων, τὴν τῶν μεγαρέων πόλιν ἔκκλητον λαμβανόντων. Alibi ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην ἐπὶ τοῦτον, pro ἐφιέναι dixit. Ἔκκλητος.

Δοκιμάζεσθαι dicuntur, qui tutelæ ſuæ permittuntur, adoleſcentes μηκέτι ἐπιτροπευόμενοι. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι, Tributa pendens nõ pro modo facultatum quas habebam, vt qui eis fraudatus eſſem à tutoribus: ſed pro eo, quãtum erat patrimonium quod homines opinabantur à patre mihi relictum: quantúmque par erat à tutoribus me auferre, cũ iam in tutelam meam veniſſem. δοκιμασθέντα enim dixit, ἀντὶ εἰς ἄνδρας ἤδη τελοῦντα, εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενον, εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένον. Romani cum dicebãt virilem togam ſumere. quod Ἀνδροῦσθαι etiam dicitur Ariſtoteli in decimo Ethic. Οὐχ ἱκανὸν δὲ νέους ὄντας ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας ἐπιτηδεύειν αὐτά. Lyſ. Ὕστερον γὰρ χρόνων τούτων ἀνὴρ εἶναι ἐδοκιμάσθην. Iſocrat. περὶ τοῦ ζεύγους, Ἡγοῦμαι γὰρ καὶ τοῦτ᾽ εἶναι τῶν καλῶν, ὑπὸ τοιούτων γινόμενον, ἐπὶ τοιούτοις ἤθεσιν ἐπιτροπευθῆναι, καὶ τραφῆναι, καὶ παιδευθῆναι· δοκιμασθεὶς δὲ οὐκ ἐνδεέστερος ἐγένετο τῶν προειρημένων. Ἄνδρα γεγονέναι etiam eſt maiorem annis fieri, vt quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἐκομίζοντο τῆς ἐπιτροπῆς, id eſt, rationem repoſcebant & reliqua tutelæ adminiſtratæ. Δοκιμάζεσθαι etiam eſt ad magiſtratum admitti, & adoptari in quodcunque collegium, non temere quemlibet, ſed moribus & meritis probatum. Demoſthenes κατὰ Νεαιρ. Ὁρᾶτε ὡς καλῶς καὶ δικαίως ἔγραψεν ὁ ῥήτωρ, καὶ ἠξίωσε τοὺς Πλαταιέας λαμβάνοντας τὴν δωρεάν, πρῶτον μὲν δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ᾽ ἄνδρα ἕκαστον, εἰ ἔστι Πλαταιεύς, καὶ εἰς τῶν φίλων τῆς πόλεως, ἵνα μὴ ἐπὶ ταύτῃ τῇ προφάσει πολλοὶ μεταλάβωσι τῆς πολιτείας, ἔπειτα τοὺς δοκιμασθέντας ἀναγραφῆναι ἐν στήλῃ λιθίνῃ. Δοκιμασία autem vocabatur huiuſmodi exploratio & inquiſitio. Δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν eſt genus accuſationis aut poſtulationis, cum aliquem nec rectè nec ordine probatum eſſe contendebant, ſed vel gratia, vel ſordibus, vel obreptione: qualis eſt accuſatio AEſchinis κατὰ Τιμάρχου, quem eiuſmodi probris orator contaminatum eſſe dicebat, eáque in ſe admiſiſſe, vt ei nec publicè concionari, nec cum populo agere quoquo modo liceret: á quo munere imprimis arcebantur legibus qui aut patrimonium turpiter conſumpſerant, aut muliebria paſſi erant. AEſchines igitur in exordio contra Timarchum ita inquit, Εἰδὼς δὲ αὐτὸν ἔνοχον ὄντα οἷς ὀλίγῳ πρότερον ἠκούσατε ἀναγινώσκοντος τοῦ γραμματέως, ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνί. Idem in eadem, Τίνας οὖν ὁ νομοθέτης οὐκ ᾤετο λέγειν; τοὺς αἰσχρῶς βεβιωκότας, τούτους οὐκ ἐᾷ δημηγορεῖν. καὶ ποῦ τοῦτο δηλοῖ; δοκιμασία φησὶ ῥητόρων, ἐάν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτων ἢ τὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφων, ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν. Eſt igitur δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, cenſurã denunciare, vt indignũ & probroſum eiiciendúmque poſtulare: genus eſt enim cenſuræ δοκιμασία. Lyſ. κατὰ Ἀλκιβιάδου, Ἐγὼ τοίνυν ἀξιῶ ἐὰν δείξωσιν οἱ λέγοντες ἢ αἰτούμενοι ὑπὲρ Ἀλκιβιάδου, ὡς ἐστρατεύσατο ἐν τοῖς ὁπλίταις, ἢ ὡς ἱππεὺς δεδοκιμασμένος, ἀποψηφίσασθαι, Egò verò cẽſeo, ſi aut illi qui Alcibiadi in hac cauſa adſunt, aut qui pro eo deprecã-

Δοκιμάζεσθαι.

Εἰς ἄνδρας τελεῖν, ἢ ἐγγραφῆναι, ἢ τελέσαι.

Ἀνδρωθέντες.

Ἄνδρα γεγονέναι.

Δοκιμασία.

Ἐπαγγέλλειν δοκιμασίαν.

tur, docuerint eum aut inter iuſtæ armaturæ milites ſtipendia meruiſſe, aut inter equites poſt cenſuram decuriatos, vt ipſum ſententia veſtra abſoluatis.

Αδοκίμαστοι.

Αδοκίμαστοι ſunt hodie, qui in curiam citra ſententiarum diſquiſitionem admittuntur principis mãdato imperioſiore: cum antiquis moribus conueniat, non prius quenquã cooptari, quàm & integritate famæ & doctrina mediocri curiæ ſe probarit: quapropter moré nos ſolenné meminimus & vidimus, quum in locũ demortuorũ ternos curia diſquiſitis ſuffragiis allegeret, quorum velut deſignatorum nomina ad principem ita mittebat, vt quem ex ipſis viſum eſſet, codicillis ipſe ſuis ornaret, quod etiam ñuper factum eſt vſurpandi tantum iuris gratia.

Οἱ ὑπὸ τῆς βουλῆς δεδοκιμασμένοι.

Hos ὑπὸ τῆς βουλῆς δεδοκιμασμένους dicerem: quanquam ſi quis exactius loqui velit, προσῃρημένοι ſunt allecti, iidémque προσκαταλεγμένοι dicti: dicerémque poſſimus εἰς τὴν βουλὴν δοκιμασίᾳ προσκαταλελεγμένους. Plus eſt autem δοκιμάζεσθαι, vt hodie plærunque fit, quàm εἰς τὴν βουλὴν ἐγκρίνεσθαι, vt fiebat olim ἐπὶ τῶν προσκαταλέκτων.

Αποδοκιμάζειν.

Αποδοκιμάζειν eſt ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετεῖν. Lyſias. περὶ τῆς τοῦ Εὐάνδρου δοκιμασίας, Αν δὲ καὶ ἐπὶ τοιόνδε λόγον τράπωνται, ὡς ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι, ἀλλ᾽ ἀνάγκη ἐὰν αὐτὸν ἀποδοκιμάσητε, ἄθυτα τὰ πάτρια ἱερὰ γίγνεσθαι, τόδ᾽ ἐνθυμήθητε, ὅτι πάλαι ἤδη ὁ χρόνος παρελήλυθε. Idem, Καὶ πότερον ὑμεῖς ὠμόσατε εἰς τὴν ἀρχὴν ἀδοκίμαστον καταστήσειν, ἢ δοκιμάσαντες τὸν ἄξιον τῆς ἀρχῆς στεφανώσειν. Ignominia autem erat pœna τῶν ἀδοκιμάστως εἰς ἀρχὴν καταστάντων, vt idem contra Alcibiad. Εγὼ δ᾽ ἡγοῦμαι διὰ τοῦτο ὑμᾶς δικαίως ἂν αὐτῷ ὀργίζεσθαι, ὅτι τοῦ νόμου κελεύοντος, ἐάν τις ἀδόκιμαστος ἱππεύῃ, ἄτιμον εἶναι, ἐτόλμησεν ἀδοκίμαστος ἱππεύειν. Αποδεδοκιμασμένοι igitur ſunt quos eiectos appellamus Latinè, & Senatu vel ordine motos, & præteritos, qui ad verbum ipſi Αμνημόνευτοι dicuntur, vt præteriti Senatores à Cenſoribus, quorum meminit Feſtus.

Αμνημόνευτοι.

Εγγείος οὐσία.

Εγγειος οὐσία, & ἔγγεια κτήματα ἢ χωρία, bona prædia Latinè dici poſſunt. De quo verbo nos in annotationibus in Pandectas ſatis multa diximus. Demoſthenes ὑπὲρ Φορμίωνος, Καὶ μὲν γὰρ ἦν ἔγγειος οὐσία Πασίωνι ταλάντων εἴκοσιν, Et quidem bona quæ Paſioni oppignerata fuerant, viginti talentis erant: hoc eſt, tanti æſtimata erant. Sequitur enim poſtea, ὅσα Πασίων ἐπὶ γῇ καὶ συνοικίαις δεδανεικὼς ἦν, quot ille talenta mutua dederat ſuper agro & cœnaculis.

Καταδαίνης.
Οἱ κατάχρεοι καὶ κατάχρεω.
Υπόχρεως.

οὐσία etiam κατάχρεως καὶ καταδανείος & ὑπόχρεως dicitur, quæ ſic ob mutuum affecta eſt. & κατάχρεος per ο μικρόν. Athen. Διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τοῦ βίου πολυτέλειαν κατάχρεοι ἐγένοντο. Idem, Καὶ κατὰ τὴν τοῦ βίου ἀσωτίαν κατάχρεοι γενόμενοι, προσέκλιναν ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσιν, ἆθλον ἐξηνομίσαντες χρεῶν ἀποκοπάς, defectionis ad eum exiſtimantes præmium futuras nouas tabulas. Syneſ. ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα κατάχρεως ὤν. Υπόχρεως οὐσία à Demoſthene dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, quæ mutui aut pacti præs facta eſt & ſatiſdato obnoxia. Ex quo fit vt Υπόχρεως obnoxium ſignificet. Polyb. Πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεως ἐγένετο τῇ συγκλήτῳ, id eſt, obſequio deuinctus.

Εγγύην ὁμολογεῖν.
Δίκην ἐγγυᾶσθαι καὶ ἀναδέχεσθαι.

Εγγύην ὁμολογεῖν eſt vadimonium promittere. Plutarch. de Scipione loquẽs, Εκέλευσεν ἐκεῖ τὰς ἐγγύας ὁμολογεῖν, ὡς εἰς τρίτην ἐν τῷ ἱερῷ ἀκουσόμενος τῶν δεδικηκότων. Hoc idem dicitur τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, & δίκην ἀναδέχεσθαι, quaſi iu-

dicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim ſatiſdato fieri ſolita. Ἀναδέχεσθαι enim eſt recipere, hoc eſt, promittere & in ſe recipere, & vt ſuum agnoſcere factum vel debitum: quod faciũt ſpõſores atque interceſſores vadimoniorum, & qui iudicatum ſolutum iri promittunt. Ἐγγυᾶσθαι cum accuſatiuo iungitur. Plut. metaphoricè in ſympoſ. τῶν ἑπτὰ σοφῶν in principio vſus eſt, Καὶ τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολὴν τοῦ λόγου, id eſt, Senex homo nõ ſatis locuples ſpõſor eſt rei in futurum reiiciendæ, quia morti ſemper obuius eſt. Demoſthenes κατὰ Τιμοκρ. Περὶ τῶν τὰ μισθώματα μισθουμένων, καὶ τῶν ἐγγυωμένων τὰς πράξεις, id eſt, Qui ſpondent opera perfectum iri, quæ redemptores conduxerunt facienda. Idem, Ἀκούετε ὅτι περὶ τῶν τελωνῶν καὶ τῶν μισθουμένων, καὶ ὅσοι ταῦτα ἐγγυῶνται, χρῆσθαι κελεύει τῷ νόμῳ. Additur etiam genitiuus cum accuſatiuo cum ſignificante pro quo fideiubetur, vt κατ' Ὀνήτορος, Τίς γὰρ ἀνθρώπων ἠλίθιός ἐστιν οὕτως, ὡς ἀργύριον διδοὺς τοσοῦτον, ἔπειτα ἂν λαβὼν χωρίον ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμησιν, ὑπὲρ οἷς πρότερον ἐζημίωτο, τὸν ἀδικήσαντα, ὡς δίκαιόν τι ποιήσαντα, καὶ τοῦ τῆς δίκης ὀφλήματος προσεγγυήσασθαι; vt præterquã quòd priore iactura mulctatus eſt, pro eo quẽ ſe iam circũſcripſiſſe nouerit, tanquã ſecũ iure egerit, inſuper ſpõſor eſſe iudicati ſuſtineat? hoc enim ſignificat Προσεγγυᾶσθαι ex vi πρὸς præpoſitionis. — Ἡ πρὸς ἐν τῇ συνθέσει. Sic Προσαφαιρεῖσθαι inſuper auferre, Demoſth. quodã loco. — Προσαφαιρεῖσθαι. Προσαποδύσασθαι præterea exuere, Greg. Καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαποδύσασθαι. Et rurſus, Προσαποδύσομαι, φησὶν, εἰ βούλει καὶ τὸ χιτώνιον. — Προσαποδύσασθαι. Προσαπεκδύεσθαι, Idem, Καὶ γυμνούμενοι προσαπεκδύονται, Et vltro ſeſe nudantes exuunt. — Προσαπεκδύεσθαι. Προσδεῖσθαι præterea aliorum indigere. Inde illud ἀπόφθεγμα Phauorini apud Gellium libro octauo, Οἷς γὰρ ἔχω προσδεόμενος, ἀφελὼν ὧν ἔχω, ἀρκοῦμαι οἷς ἔχω. — Προσδεῖσθαι. Προσαποκρίνεσθαι plus æquo reſpondere. — Προσαποκρίνεσθαι. Plato in Euthyd. Ἀποκρίνου δὴ ἔφη, πάλιν, πότερον ἐπίστασαί τῳ ἃ ἐπίστασαι, ἢ οὔ. Ἔγωγε ἔφην, τῇ γε ψυχῇ. Οὗτος αὖ ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις. οὐ γάρ γε ἐρωτῶ ὅτῳ, ἀλλ' εἰ ἐπίστασαί τῳ, hoc eſt, πλέον τοῦ δέοντος, vel πλέον τῶν ἐρωτωμένων ἀποκρίνεται. Hoc noſtri elegãter per Vltro aduerbium exprimunt, vt Terẽtius in Eunucho, Vltro etiam te accuſabis, & dabis ei vltro ſupplicium, καὶ δὴ καὶ προστιμωρήσῃ σεαυτὸν, id eſt præterea. — Vltro. Cicero in frument. Quæ cauſa eſt? quæ ratio eſt? vna illa iudices, quam videtis: quod vltro etiam illuſos ſe & irritatos, ab iudicio diſceſſuros videbant, id eſt, præterquã quòd ablata non recuperarent, etiã illuſum iri. Προσεπαινεῖν, Greg. Οὔτ' ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, non modo non incuſauit, verum etiam collaudauit. — Προσεπαινεῖν. Προσευπορεῖσθαι largè ſuppeditari, & abunde ſupereſſe. Demoſthe. κατὰ Τιμοκράτ. Τὰ γὰρ εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ τὰς θυσίας, καὶ τὴν βουλὴν, καὶ τοὺς ἱππέας, καὶ τἆλλα χρήματα ἀναλισκόμενα, οὐκ ἔσθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι. — Προσευπορεῖσθαι. Προσεπιτάττειν, in dies alia atque alia, vel in dies maiora iubere. — Προσεπιτάττειν. Iſocr. in Archid. Οἱ πράττοντες εἰώθασι τοῖς μὴ λίαν ἑτοίμως ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον, ἀεὶ πλέον προσεπιτάττειν. Προσοφλεῖν inſuper debere, etiam debere. — Προσοφλεῖν. Ariſtot. in quarto Ethic. Εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται, καὶ ἀντευεργετικός ἐστι πλειόνων. οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας, ſic enim fit vt qui beneficentia prouocauit, etiam repenſo beneficio debitor ſit. Demoſth. Τὰς δὲ πεντακοσίας δραχμὰς προσώφλεν ἀφε-

λόμθμος τοῦ Κηφισοδότου προσώφληκα εἰς τὴν δημοσίαν, id eſt, Cum hoc quod Cephiſodotus abſolutus eſt, inſuper ipſe quingentis drachmis mulctatus eſt.

Προσεπιμετρεῖν. Προσεπιμετρεῖν, aliquid vltra iuſtum ſubinde admetiri, & ad cumulum addere. Lucia. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν.

Προσεπερωτᾶν. Sic Προσεπερωτᾶν, τὸ μετὰ τὴν δευτέραν, καὶ τρίτην δὴ ἐρώτησιν ποιεῖν. qua ratione dicunt, εἶπον, ἐπεῖπον, προσεπεῖπον.

Προσεπεῖν. ſic Πρόσεστί μοι dicunt ἀντὶ, σὺν τοῖς ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ τοῦτο. Et largè mihi ſupereſt, vt ſi dicam, τὰ προσόντα τοῖς πτωχοῖς διανεμητέον ἐστί, hoc eſt τὰ πλεονάζοντα.

Προσόν. Ex quo fit vt τὸ Προσὸν pro excurrente ſumma ponatur. Demoſth. Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν, hoc eſt, quódque quadranti ſummæ & integræ ſupereſt. Similia ſunt προσεξεργάζεσθαι, προσεξαμαρτάνειν, προσεπιδεῖσθαι apud eundem Demoſthenem.

Πρός. Nam Πρὸς per ſe Præterea ſignificat. Plato libro quinto de Repub. Ὅτι κοινῇ στρατεύσονται, πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἁδροί. Iſæus, Πρόσοδος μὲν αὕτη, δύο καὶ εἴκοσι μναῖ, καὶ πρὸς, & amplius. Idem Plato in Gorg. Οὐκ ἄρτι τὸν ἀποκτιννύντα ἄθλιον εἶναι ἔφησθα; Σω. τὸν ἀδίκως γε, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐλεεινόν γε πρὸς, atque eo amplius miſerandum.

Προσέτι. Inde Προσέτι ſic formatum vt ἄνω ἐπάνω & ἐπάνωθεν, κάτω ὑποκάτω, ἐγγὺς παρεγγύς, & ſimilia. Interdum Πρὸς in compoſitione aliud ſignificat, vt Προσαπόλλυμαι ſimul pereo, vna concido.

Προσαπολέσθαι. Προσδιαφθαρῆναι. Iſocr. in AEginet. Ὥστε ὅσοι πώποτ' εἰσῆλθον τῶν φίλων, διελέγοντο ἔφασαν μὴ κἀγὼ προσαπόλωμαι, λέγοντες ὡς πλεῖστοι τῶν θεραπευσάντων τούτων τὴν νόσον, αὐτοὶ προσδιεφθάρησαν. Ariſtot. περὶ ἑρμηνείας, Ῥῆμα δέ ἐστι τὸ προσσημαῖνον χρόνον, quod vna etiam cũ actione tẽpus ſignificat, quaſi aſſignificans.

Προσδιαλέγεσθαι. Προσομιλεῖν. Sic Προσδιαλέγεσθαι & Προσομιλεῖν, ſimul ſermocinari. Greg. Ἀνδράσι τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντες. Προσομιλητικὴ δύναμις, facultas ſermocinatrix. Syneſ. Τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα οὐκ ἔχομεν θεὸν, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ προσιόντι προσδιαλέγεσθαι. Plut. Συνεβεβήκει αὐτῷ ἰδεῖν κατὰ τοὺς ὕπνους Πομπήιον ταπεινὸν καὶ κατηφῆ προσδιαλεγόμενον αὐτῷ.

Προσδιατρίβειν. Προσδιατρίβειν, quaſi συνεῖναι, ὁμιλεῖν. Plato in Theæteto, ἀλλὰ μὲν γὰρ οὕτω ποιῆς, ἑαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντές σοι, τῆς αὐτῶν ταραχῆς καὶ ἀπορίας, ἀλλ' οὐ σέ. καί σε μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσι, hoc eſt, οἱ πλησιάζοντές σοι, qui tecũ verſantur, qui te cõſectantur. Ariſtid. pro immorari, Ἵνα μικρὸν προσδιατρίψωμεν τῷ λόγῳ, καὶ τὸ ἦθος αὐτῶν, καὶ πᾶν ὃ λέγω σαφέστερον κατίδῃς.

Προσαναχλάεσθαι. Προσολοφύρεσθαι. Προσαναχλάεσθαι, vel ἀττικῶς Προσανακλάεσθαι, & Προσολοφύρεσθαι, allamẽtari, collamẽtari, & cõgemiſcere. Syneſ. Σοί με δεῖ προσαναχλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεστηκυίας συμφοράς, Tecum lamẽtari patriæ calamitates. Idẽ alibi, Πᾶσιν εἴξειμεν ὡς ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι. vnde προσαναπαύθημέ σοι, de quo alibi dicemus.

Προσβοηθεῖν. Προσβοηθεῖν, idem quod συμβοηθεῖν, ſuppetias ferre, arma conſociare. Thucyd. προσβεβοηθηκότας τοὺς ξυμμάχους appellat, & συμβεβοηθηκότας, & ἐπιβεβοηθηκότας.

Κύπτειν, & compoſita. Προσκύπτειν. Προσκύψαι fere eſt συγκύψαι. Plato lib v. de Rep. Ἐκεῖνος δὲ προσπτύξας, καὶ προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς, Ac ſeipſum protẽdens, ad aurémq; eius admouens, quædam ei dixit.

Συγκύπτειν. Συγκύψαι eſt ſimul inclinari, pariter incumbere. Syneſ. Ὅταν πρὸς τὴν ἐν φιλοσοφίᾳ κοινωνίαν ἀπίδω, περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, id eſt, vna ſtuduimus & commentati ſumus. Dicitur etiam συγκύπτειν pro eo quod eſt ὑποκύπτειν & deorſum aſpicere, vt demiſſi ſpiritus homines ſolent. Greg.

εἰς τὰ λουτρὰ λείμα, Οὐ διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχὴν ταπεινοῦται, ἵνα καὶ συνανακύψωσι τὸ κάτω νεῦον ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, de ſeruatore loquens lauante pedes diſcipulorum. Idem de medico in vlcera deſpiciente, Ο δὲ συγκύπτει Συγκύπτειν.
ἐπὶ τὰ πάθη, ἵνα δῷ τὴν ὑγείαν τοῖς κάμνουσι. συγκύπτει pro κατακύπτει dixit. vt, ἐπεὶ Κατακύπτειν.
κατέκυψαν εἴσω τοῦ χάσματος, Lucian. Συγκύπτειν etiam eſt coire, & in vnum contrahi quod hiabat & diſtrahebatur. Xenoph. in ſecundo ἀναβάσ. Ἀνάγκη γὰρ ἦν μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου, ἢ ὁδοῦ στενωτέρας οὔσης, ἢ ὀρέων ἀναγκαζόντων, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὁπλίτας. Idem, οὗτοι δὲ πορευόμενοι οἱ λοχαγοὶ, ὁπότε μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα, ὑπέμενον ὕστεροι, cum cornua coibant. cui verbo opponitur τὸ διέχειν apud eundem. His iam dictis verbis opponitur Ανακύπτειν, quod ſignificat oculos & caput erigere, vt aues bibentes ſolent: quo Syneſ. metaphorice vſus eſt, Οἶσθα γὰρ ὡς ὅταν ἀνακύψω τῶν βιβλίων, ἐπιρρεπής εἰμι πρὸς ἅπασαν παιδιὰν, quum oculos ab intentione lectionis auocaui. Significat etiam exiſtere & emergere, atque etiam oriri & enaſci. Chryſoſt. ad Rom. quarto, Εἶτα ἀπὸ τούτων αὐτόθεν ἑτέρας ἀνακύπτουσαν λύσ. Idem περὶ ἱερωσύν. Ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, & reliqua. Grego. Τὰς νόσους ταύτας οἶμαι τὰς ἐκκλησίας, τὰς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῆς ἁλμυρᾶς ἀπιστίας ἀνακυπτούσας. Ανακύπτειν etiā dicūtur qui cælum ſuſpiciunt: vnde illa mirifica allegoria Lucæ x I I I cap. mulieris cōtractæ & incuruæ, quæ ſtatim manum I E S V iniectam ſentiens, ἀνέκυψεν, antea annis duodeuiginti ſemper Ανακύπτειν.
συγκύπτουσα. Ανακύπτειν etiam ſpe erigi ſignificat, animóque recreari. Xenoph. in OEcon. Οὕτω δὴ ἐγὼ ἀνέκυψα, ἀκούσας ὅτι ἔστιν ἄρα δυνατὸν καὶ πένητι ἀγαθῷ γενέσθαι, εἰ τὴν ψυχὴν φύσει ἀγαθὴν ἔχει. Appia. in quinto τῶν ἐμφυλίων, καὶ τὰς ἀποικίας συνιστάμενας ἔφασαν, τοῦ μὴ δ' αὖθις ἀνακύψαι τὴν δημοκρατίαν, ne vnquam Reſpublica caput erigere poſſet, & reſtitutionis ſpem haberet. Herod. in Terpſich. Επειτα ποιήσαντες ταῦτα, δῆμον ἀχαρίστῳ παρεδώκαμεν τὴν πόλιν, ὃς ἐπείτε δι' ἡμέας ἐλευθερωθεὶς ἀνέκυψε, ἡμέας μὲν καὶ τὸν βασιλῆα ἡμέων περιυβρίσας, ἐξέβαλε. Polyb. in primo, Τούτου δὲ συμβάντος, τὰ μὲν τῶν καρχηδονίων αὖθις ἀνέκυψε, καὶ πάλιν ἐπιρρεπεστέρας εἶχε τὰς ἐλπίδας. Διακύπτειν eſt tranſpicere, per Διακύπτειν.
clathros vel rimas perſpicere. Greg. de Baſil. Τίς γὰρ μᾶλλον ἐφωτίσθη φῶς γνώσεως, καὶ διέκυψεν εἰς τὰ βάθη τοῦ πνεύματος. Et περὶ θεολογ. Καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν παχύτητα ὀλίγοι καὶ μικρὸν διακύπτουσι. Eſt etiam Παρακύπτειν, quod ſignificat Παρακύπτειν.
tranſuerſim aſpicere, quaſique limis oculis, vel in tranſitu, & quaſi per tranſennam aſpicere. Baſil. Gregorio, Ο δεῖνα ἄρτι παρακύψαι φιλοτιμούμενος πρὸς τὸν βίον τῶν χριστιανῶν, εἶτα οἰόμενος αὐτῷ σεμνότητα φέρειν τὸ ἡμῖν συναναπείθεσθαι, id eſt, aliquantulū explorare vitam Chriſtianorum, & inſpicere paulisper. Sic Γρηγ. ὑμῶν δὲ οὐ θεμιτὸν παρακύπτειν εἰς τὰ ἡμέτερα, id eſt, in ſacra Chriſtianorum. Lucia. ἀναβιοῦσι, Κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα εἰς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τούσδε ἅπαντας ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας, poſtquam ad iſta veſtra dogmata, & philoſophorum ſcripta aſpicienda quaſi per tranſitum incubui. Inde prouerbium ἐξ ὄνου παρακύψεως, de aſino, qui Εξ ὄνου παρακύψεως.
cum ab agaſone neglectim ageretur, in tranſitu caput in tabernam vel officinam inſeruit, & vaſa euertit. Baſil. περὶ πλεονεξ. Αλλὰ νύσσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ περιρρέων ὁ πλοῦτος, καὶ τῶν ταμιείων ὑπερχεόμενος, μή που καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν

Επικύπτειν. παρακύψῃ,ne foras caput exerat,& ad alios reſpiciat. Επικεκυφὼς dicitur inclinatus,& incũbens,hoc eſt, ἐπικεκλιμένος ϗ ἐπιχειρεζόμενος & συγκεκυφώς: vt incumbens ſtudio & lectioni,hoc eſt,ἔργον ποιούμενος,καὶ προσεδρευτικῶς,καὶ
Υπερκύπτειν. προσλιπαρῶς. Υπερκύπτειν eſt in pedes erigi, & eminere ſuper alios.Plato in Euthyd.ἡ πολὺς ἡμᾶς ὁ ὄχλος περιεστήκει,ὑπερκύψας αὐτοῖς κατεῖδον.Baſil.περὶ φθόνου,Ολως δὲ ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα, καὶ πρὸς τὸ ὄντως καλὸν καὶ ἐπαινετὸν ἀπιδὼν, πολλοῦ ἂν τι δέοις τῶν φθαρτῶν τε γηΐνων μακαριστὸν κρίναι ϗ ζηλωτόν,
Υποκύπτειν. id eſt,ſi mente & cogitatione te ſuſtuleris ſupra humana. Υποκύπτειν eſt ſummitti, & dicto audiẽtem eſſe. Baſil.εἰς τὴν ἰουλίτ. Ο βασιλεὺς σχετλιάζει ὅτι μὴ πάσης ὁμοῦ τῆς ὑφ' ἡλίῳ κρατεῖ, ἀλλ' ἔστιν ἔθνη τοῖς αὐτοῦ σκήπτροις μὴ ὑποκύπτοντα. Herodot.in primo,Μῆδοι δὲ ὑπέκυψαν πέρσῃσι διὰ τὴν τούτου πικρότητα.
Προσκύπτειν. Significat etiam veneror, Lucia.πόῤῥωθεν ὑποκύψας. Προσκύπτειν eſt ad aurem ſe admouere alterius , vt qui ſecreto loqui volunt,vt ſupra dictum
Πρός. eſt. Interdum πρὸς ἐν τῇ συνθέσει nihil immutat ſignificationem ver-
Προσαναγκάζειν. bi,vt προσαναγκάζω,quod ἀναγκάζω & ἐπαναγκάζω ſignificat, Plato, ἆρα οὖν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν μόνον ἐπιστατέον,καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν. Et in Polit.Πότερον καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὂν , οὕτω καὶ νῦν τὸ πλέον αὖ καὶ ἔλαττον μετρητὰ προσαναγκαστέον γίγνεσθαι.
Εἰσαναγκάζειν. Alibi Εἰσαναγκάζειν dicit, vt εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι. Επαναγκάζειν, Demo-
Επαναγκάζειν. ſthenes & Andocid. vt Επάναγκες quod per ſe ſine verbo ſignificat neceſ-
Επάναγκες. ſe eſt.Demoſth.ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες.Et ex verbis legis, Τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες. Idem alibi, Κελεύσοντος τοῦ συγγραφῆς ἐντεῦθεν
Καταναγκάζειν. τὰ χρήματα ἐπάναγκες, id eſt neceſſario. Καταναγκάζω etiã ἀναγκάζω ſigni-
Καταναγκη. ficat.& Καταναγκη nomen herbæ amatoriæ,cuius meminit Plinius libro XXVII,quæ dictio pro violentiore illecebra amoris ponitur,καὶ τοῦ σφοδροῦ φίλτρου. Syneſ.Αλλ' ἔγωγε καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους ϗ ἐρωτικὰς καταναγκας.
Προσαναλαμβάνω. Προσαναλαμβάνω non aliud ſignificat quàm ipſum ἀναλαμβάνω,licet vbe-
Προσαφέψειν. riorem habeat ſignificationem. Προσαφέψειν idem quod ἀναφέψειν apud Galenum, Εὐθέως ἀψίνθιον ὕδατι προσαφεψήσαντες, αἰονήσομεν τὰ μόρια, id eſt,
Προσεμφερής. συναφεψήσαντες. Προσεμφερὴς idem quod ἐμφερής.Theophraſtus, Καὶ προσεμφερὲς τρόπον τινὰ τοῦτ' ἐστὶ καὶ τοὐρου κεφαλῇ, ſimilitudinem refert : quod
Παρεμφερής. idem Παρεμφερὲς dicunt & Προσφερές. Sic ὅμοιον,Προσόμοιον, ſimile & aſſi-
Προσόμοιος. mile. Cicero de Natura Deorum, In pulmonibus autem ineſt varietas quædam , & aſſimilis ſpongiis mollitudo . Verg. Quos ſuper atra ſilex
Παρόμοιον. iamiam lapſura,cadentique Imminet aſſimilis. Παρόμοιον & παρεμφερὲς diminutionẽ denotãt,hoc eſt, παρ' ὀλίγον ὅμοιον & παρ' ὀλίγον ἐμφερές,vt παρεγγύς. Quin & ipſa præpoſitio de qua loquimur,interdũ eſt ἐλαττωτική, vt προσάπτεσθαι, προσψαύειν,primoribus digitis tangere,hoc eſt attingere:quod etiã
Προσψαύειν.
Επιψαύειν. Επιψαύειν dicitur,hoc eſt,ſtringere.& Επιψαύδην ſtrictim,hoc eſt,ἐπιλίγδην,
Επιψαύδην. ἐπιγράφδην.Lucia.Ακρων μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται,βαθεῖαν δ' οὐκ ἐργάζεται πληγήν.Di-
Επιλίγδην. citur & ἀκροθιγῶς.Dioſc.Ακροθιγῶς βάπτων,per ſummũ intingens,ſuſpenſa
Ακροθιγῶς. manu tingens. Et ἀκροθιγῶς σκοπεῖν,ſummã rei cognoſcere & æſtimare,in Pandect. Πρὸς etiam ſignificat aſſiduitatem , & vehementem applica-
Προσκεῖσθαι. tionẽ,vt in Προσκεῖσθαι addictus ſum & hæreo. Προστέτηκα τῷ πράγματι,
Προστέτηκα.

τῷ χαίρω καὶ τέρπομαι, & quaſi intabeſco & adliqueſco, ἀνεαποσπάστως διάκειμαι, abduci inde nequeo. Baſil. homil. i x, Ὥστε ἡμᾶς μὲν τῇ παρούσῃ ζωῇ προσπεπηχέναι, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος τὴν πᾶσαν ἔχειν σπουδήν.

Προσκακοπαθεῖν τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βαπτισθέντι, παρὰ Γρηγ. ἐν τῷ εἰς τὰ ἐπιφάνια, eſt in cõtemplatione & commemoratione humanitatis à Chriſto ſeruatore ſuſceptæ affici dolore, & macerari, & penè intabeſcere. Προσκακοπαθεῖν.

Προσπάσχειν eſt magno affectu hærere. Dionyſ. Areopag. Ὅσοι γὰρ οὐκ ὀφείλουσι τοῖς γηΐνοις προσπάσχειν, id eſt hærere, & immodicè affici. Plutar. Τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἑραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθός, id eſt, propenſior & deditior. Inde illud Ciceronis ad Atticum libro ſecundo, Dices fortaſſe, dignitatis ἅλις tanquam δρυὸς, ſaluti ſi me amas conſule. me miſerum, cur non ades? nihil te præteriret. ego fortaſſe τυφλώττω, nimiũ τῷ καλῷ προσπεπονθώς. ac ſi diceret, At enim dignitatis ſatis antehac ratio à me habita eſt, & vt eſt in prouerbio notiſſimo, ἅλις δρυὸς, ſic etiam ἅλις ἀξιώματος: nunc ad incolumitatem conuertendus animus, tãquam ad fruges. ô me miſerum qui non poſſum deduci ab amore & admiratione dignitatis, id eſt opinionis magnificentiæ & exiſtimationis rebus geſtis quæſitæ, & vita anteacta. Quæ dignitas honeſtatis potius reuerẽs quàm vtilitatis retinẽs eſſe ſolet. vnde fit vt Indignitas pro turpi facto accipiatur & indigno viro probo. Sic in oratione pro Sextio, Dignitati eſſe ſeruiendum: Reip. eſſe conſulendum: officii rationem in omni vita, non commodi ducendam. Idem, Neque enim rerum gerendarum dignitate homines ita efferri cõuenit, vt otio non proſpiciant: neque vllum amplexari otium quod abhorreat à dignitate. Dignitati ſeruire Cicero τὸ ἔνδοξον θεραπεύειν dixit, πρὸς τὴν εὔκλειαν ἢ τὴν εὐδοξίαν ἁρμόζεσθαι. Abhorrere verò à dignitate dicitur, ἀπηλλάχθαι τοῦ φιλοκάλου, ἀφεστηκέναι τοῦ φιλοδόξου. Dignitas autem oris, eſt σεμνοπρέπεια, καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Illud prius Plut. de Pompeio dixit, hoc Polybius vtitur, Καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν παραγεγενημένων, καὶ σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μόχθοις ὑποφέρειν. Quid ſit autem oris dignitas ipſe Cicero docet in primo Officiorũ. Προσλιπαρεῖν idem eſt quod Προσμένειν, nõ diſcedere, aſſiduum eſſe, affixũ eſſe. Plut. Χρήμασιν αὐτοὶ, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες. Πρόσκωποι ſunt nautæ remis hærentes. Lucia. in Charonte, Καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδὲ πώποτέ σε ἡ δύτλειν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι. vt Ἐπίκωποι ſunt ἐπήρετμοι, id eſt, in procinctu nauigationis. Πρόσυλος, qui materiæ adhæret, qui rebus caducis & concretis deditus eſt potius quàm abſtractis. Sic apud Lucianum in Timone, Ἐναψάμενος τὴν διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν, hoc eſt, huiuſmodi philoſophiæ addictus. Et apud Greg. Στάσιν ἐν χειμερίῳ τῇ ὥρᾳ πάννυχον τῇ θεωρίᾳ προσφιλοπονήσαντα, hoc eſt, φιλοπόνως καὶ σπουδαίως προσεδρεύοντα. Προσκαρτερεῖν, incumbere, aſſiduum & multum in aliqua re eſſe, vt curatores operum non abſcedentes. Athenæus, Προσκαρτεροῦν τοῖς λόγοις. Idem, Καὶ καταστήσας ἐκ πάντων ἀρχιὰν τὸν κρείττω ἀρχιτέκτονα, παρεκάλεσε προθύμως ἐπιλαβέσθαι τῆς κατασκευῆς, προσκαρτεροῦν καὶ αὐτὸς τὰς ἡμέρας. Themiſt. in oratio-

Προσπάσχειν. Dignitas. Indignitas. Dignitati ſeruire. Προσλιπαρεῖν. Προσμένειν. Πρόσκωπος. Ἐπίκωποι. Πρόσυλος. Προσφιλοσοφεῖν. Προσφιλοπονεῖν. Προσκαρτερεῖν.

ne περὶ τῆς φιληκοΐας τοῦ βασιλέως, Πάσχω μὲν οὖν ὅπερ αἱ κύνες αἱ θηρευτικαί· ἑνὸς μὲν αὐτῶν ἀναφανέντος θηρὸς, προσκαρτεροῦσιν ἐκείνῳ, καὶ προσλιπαροῦσιν, ἄχρις ἂν ἕλοιεν, id eſt, veſtigiis aſſiduo hærent, & ab eius perſecutione nõ diſcedunt & abſiſtunt. Significat etiã συμμένειν καὶ διαμένειν perſtare, perſeuerare. In nouellis cõſtit. Iuſtiniani Cæſaris, Μετὰ δὲ τὸ προσκαρτερῆσαι τὸν δοῦλον ἔν τινι μοναστηρίῳ, ἐφ' ᾧ γενέσθαι μοναχὸς, ἐπὶ τελείαν, ἢ λαβεῖν τὸ ἅγιον σχῆμα, οὐ δύναται ὁ δεσπότης αὐτοῦ πρὸς δουλείαν αὐτὸν ἕλκειν. Marci tertio capite, Καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτὸν, Et dixit diſcipulis, viderent ne nauicula ab eo abeſſet, vel, vt nauicula ſibi aſſidua comes eſſet. apud Demoſth. κατὰ νεαίρας, Προσκαλεσάμενον παραδοῦναι τὰς θεραπαίνας τὰς νεαίρας τότε προσκαρτερούσας ὅτε ἦλθεν ὡς Στέφανον ἐκ μεγάρων, Legendum arbitror νεαίρᾳ, in datiuo, vt προσκαρτερούσας intelligamus aſſeclas & pediſſequas.

Πρόσειλος. Πρόσειλος & προσήλιος, apricus, & ad ſolem expoſitus, vt εὐήλιος τόπος, qui

Πρόσειλος. etiam Πρόσειλος dicitur, hoc eſt, πρὸς εἵλην τετραμμένος, τοῦτ' ἔστι, πρὸς τὴν ἡλίου αὐγήν. Ariſtoph. σφηξὶν, ἢν ἐξέχῃ εἵλη κατ' ὄρθρον, ἠλιάσῃ πρὸς ἥλιον. Vnde fit

Εἵλη. Εἰληθερεῖν καὶ Εἰληθερεῖσθαι. Εἰληθερεῖν τὸ ἡλιάζεσθαι, id eſt, apricari: quod etiam voce paſſiua Εἰληθερεῖσθαι dicitur, παρὰ τὸ θέρεσθαι ἐν τῷ ἡλίῳ. Galenus in octauo Therapeu. Εἴρξαμεν δὲ καὶ τὸν εἰληθερούμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ τὸν τῇ κόνει χρώμενον. Athen. autem vtitur voce paſſiua.

Εἵλησις. Εἵλησις, æſtus. Plato libro ſecundo de Rep. Καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Et libro tertio, Πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατιαῖς μεταβαλλόντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἰλήσεων καὶ χειμώνων.

Εἰλεῖσθαι. Εἰλεῖσθαι autem eſt circumplicari & obuolui, vt terra circum axem mundi. Idem in Timæo, Εἱλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. Dicitur & Εἰλίσσεσθαι, vt Ariſtotel. ἐν τῷ περὶ εἰλιγμένον dicit

Εἰλίσσεσθαι. Εἴλιγμα. inuolutum & conuolutum. & εἴλιγμα inuolutio, hoc eſt συστροφή. Dicitur & ἕλιγμα & ἑλιγματώδης, tortuoſus, clauiculatus, ἑλικοειδής.

Εἰλεῖσθαι. Εἰλεῖσθαι autem ψιλούμενον, eſt in anguſtum redigi, in arctum cogi, στενοχωρεῖσθαι. Ilia. 2, Αργαλέα στεῦται πολυζύγῳ, ἣν περ ἄελλαι Χειμέριοι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα.

Κατειλεῖν. Ab hoc compoſitum Κατειλεῖν. Plutarchus in Camil. Ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἀποκρύπτεσθαι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσελθόντα κατειλῆσθαι, id eſt, in orbem conglobari, & colligi in arctum.

Ἐξειλεῖν. Ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, τὸ ἀνελίττειν, reuoluere, legere. Xenophon de canibus leporis veſtigia explicantibus, Ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη ὡς πέφυκε διπλᾶ, τριπλᾶ.

Ἡλιαία. Ἡλιάζομαι. Ἡλιάζεσθαι non ſolum apricari ſignificat, ſed etiam δικάζειν. Ἡλιαία γὰρ τὸ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησι, quod ſic dictum eſt, quia ſub dio apricantes iudices ſedebãt. Inde illud ſuperius citatum, καὶ ταῦτα μὲν νῦν, ὦ λόγαις, ἢν ἐξέχῃ εἵλη κατ' ὄρθρον, ἠλιάσῃ πρὸς ἥλιον, ἀντὶ δικάσῃς. eſt enim ſecũda perſona more Ariſtophanis per ῃ enunciata. Sequitur enim, ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος.

Ἡλιασταί. Vnde Ἡλιαστὴς ἀντὶ δικαστής. Idẽ alibi, Εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω. Demoſth. recitans verba legis κατὰ Τιμοκράτ. Ἐὰν μὲν αὐτὸς ὀφλὼν ἐκτίνῃ, πρὶν ἐκτίσαι, ἔνδειξιν εἶναι κατ' αὐτοῦ, καθάπερ ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, ἀντὶ δικάσῃ. Idem ſuperius, Τοὺς δὲ νομοθέτας εἶναι ἐκ τῶν ὀμωμοκότων τὸν ἡλιαστικὸν ὅρκον, id eſt, δικαστικόν. Ἡλιαία δὲ λέγεται ὁ τόπος καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν δικαστῶν.

Ἡλιάζειν. Ἡλιοῦν. Ἡλιάζειν autem eſt ἐν τῷ ἡλίῳ ἐξαπλοῦν, id eſt, inſolare, ad ſolem expandere: quod etiam Ἡλιοῦν dicitur.

vtitur eo Dioſcorides. Ἡλιοῦσθαι ſoli expoſitum eſſe. Xenoph. de vite, Ἡλιοῦσθαι.
Πεπαίνουσα δὲ τὰ οἴναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιού-
μενα ταύτην τὴν ὥραν, id eſt, inſolata, à ſole vſta. Plato lib. VIII πολιτείας,
Πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι,
& reliqua, id eſt à ſole exuſtus. Cæterú vt πρόσηλος & πρόσειλος, ſic προσή- Προσήνεμος.
νεμος dicitur: vt, προσήνεμος ἅλως Xenophonti. Sic Προσβόρρος & προσβόρ- Πρόσβορρος.
ῥος, ad aquilonem vergens, ab aquilone perflatus, apud Theophr. Παρά- Παράβορρος.
βορρος verò qui tranſuerſo aquilone perflatur, id eſt ab latere. Nunc ad
ἐγγυᾶσθαι reuertamur, quandoquidem ex inſtituto noſtro & propoſito in
hiſce commentariis iam ſatis digreſſi ſumus. Ἐγγυῶμαί σοι τοῦτον ἢ πρός σε, Ἐγγυῶμαι.
dicunt, proſpondeo & fideiubeo pro eo apud te. Demoſth. πρὸς Ἀπατού-
ριον, Εἰ γὰρ ἐνεγυησάμην ἐγὼ τοῦτον τὸν Παρμένοντα, οὐκ ἔστιν ὅπως τοῦτον μὲν ὑπὲρ
ἐκείνου ἀπηχθανόμην. Plato in Phædro, Ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα, ἔφη, τὴν
ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος πρὸς δικαστὰς ἠγγυᾶτο. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον ſignificat Re-
cipio in me euentum rei & conſilii. Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου, Τοῦτο τοίνυν
ἐποίησα τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος Αἰσχίνη τίς ἀγορεύειν βούλεται, οὐ τίς αἰτιᾶσθαι περὶ
τῶν παρεληλυθότων, οὐδὲ τίς ἐγγυᾶσθαι τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. Itaque quod Cicero libro
primo de Oratore dicit, Perge verò Craſſe. iſtam enim culpam quã vere- Præſtare cul-
ris, ego præſtabo, Græcè ſic dici poteſt, διέξιθι δὴ Κράσσε. ταύτην γὰρ τὴν αἰτίαν pam.
ἔγωγ' ἐγγυῶμαι, ἣν τινα σὺ εὐλαβεῖσθαι φής, vel τήνδε γέ τοι τὴν ἁμαρτίαν, ἣν περ σύ
γε δέδιας, εἰς ἐμαυτὸν ἔγωγε ἀναδέχομαι. Inde præſtare periculum & præſtare a-
lienam culpam, & alia apud iuriſconſultos. Quo modo illud eiuſdem in
eodem libro exaudiendum, Nam cum ædes venderet, lumina vti tum
erant ita recepit, id eſt, præſtaturum promiſit. Illud verò Iuriſconſulti
in capite, Emptorẽ, de actione empti, Quemadmodum recipitur vt nũ-
mos venditor accipiat, quanuis merx ad emptorem non perueniat, ſi- Recipere &
gnificat nominatim cauere, καθάπερ διωμολογηθῆναι εἴθισται. Excipere tamen Excipere.
frequentius apud auctores legitur, vt apud Ciceronem pro Cornelio,
Vbi eſt igitur exceptum fœdere Gaditano, ne quem Pop. Ro. Gaditanum
recipiat ciuitate? Et rurſus, Quorum in fœderibus exceptum eſt, ne quis
à nobis ciuis recipiatur? Et in Ver. Quid ſi doceo Taurominitanis nomi-
natim cautum & exceptum eſſe fœdere, ne nauem dare debeant: Mamer
tinis in ipſo fœdere ſanctum atque perſcriptum, vt nauem dare neceſſe
ſit? Varro, In emptionibus eo iure vtimur quod lex præſcripſit: alii enim
plura, alii pauciora excipiunt, vt agni chordi duo pro vna oue adnumeré-
tur, & cætera. Cauere nominatim & excipere, eſt διαρρήδην διαγορεύειν. Διαγορεύειν.
Demoſth. Μηδένα ἀτελῆ εἶναι διείρηκεν ὁ νόμος, legẽ cautum eſt. Theod. in quar-
to hiſt. eccle. de Iouiniano, πρῶτον ἔγραψε νόμον, καὶ τοῖς ἐπισκόποις ἐπιμελεῖν
ἐκ τῆς ἐξουσίας διαγορεύοντα, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἀποδοθῆναι παρεγγυῶντα. Idem,
Ἠκούσαμεν δὲ αὐτοῦ τὸν ἀποστολικὸν ἀναγινώσκοντες νόμον, ὃς διαγορεύει σαφῶς ταῖς
ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, qui claris verbis cauet. Plutarch. in Solone, Νόμον
ἔγραψε διαγορεύοντα δοῦλον μὴ ξηραλοιφεῖν, μηδὲ παιδεραστεῖν. quanquam hoc
verbũ & iubere & vetare ſignificat. Idem in Gracch. Τῷ δὲ μειρακίῳ διηγό-
ρευσεν ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν, ἢ μὴ κατιέναι, ὧν προσέταξε. Alibi pro vetare. Ὡς

αὐτοκράτωρ τοῦτο διαγορεύσας, pro poteſtate hoc vetans. Demoſth. πρὸς Παραίνετον, Σαφῶς ὁ νόμος διείρηκεν ὧν εἶναι δίκας προσήκει μεταλλικάς. Idem πρὸς Λεπτίνην, Διὰ τὸ γεγράφθαι ἐν τῷ νόμῳ διαῤῥήδην αὐτῷ, μηδένα μήτε τῶν πολιτῶν, μήτε τῶν ἰσοτελῶν, μήτε τῶν ξένων εἶναι ἀτελῆ, μὴ διειρῆσθαι δὲ ὅτου ἀτελῆ, χορηγίας, ἢ ἄλλου τέλους. διειρῆσθαι, nominatim cautum eſſe: quo in loco etiam διῃρῆσθαι fortaſſe legi poteſt, de quo alibi dicendum. Plato lib. VII legum, Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, explicitè dicta ſunt & diſtinctè, explicata ſunt. Et rurſus, ἀληθῆ καὶ ταῦτα διείρηκας. Eſt autem in vniuerſum διαγορεύειν, τὸ παραγγέλλειν καὶ θεσπίζειν, id eſt ſancire & edicere, quæ verba ſunt τῶν νομοθετούντων, verba frequentia in Pandectis. Baſil. in ſexta homil. in hexaem. Οἱ πανηγυρικοὶ θεσμοὶ τοὺς συγκαθεζομένους εἰς τὸ στάδιον, γυμνῇ καθῆσθαι τῇ κεφαλῇ διαγορεύουσι. Syneſ. ἡμέραν διηγορευμένην, diem conſtitutũ appellauit, hoc eſt τεταγμένην, διωρισμένην, συγκεκροτημένην, συγκειμένην, compactam & condictã. Ilia. λ, Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ Ἔρδομεν ἱερὰ θεοῖς, ἃ δὴ διηγορεύομεν, nominatim ediximus, præconis voce pronunciauimus. Διαγορεύειν etiã eſt tractare, diſſerere, diſputare. Dionyſ. de cæleſti hierarch. Ἔστι γὰρ, ὡς ἐν τῇ περὶ τῶν νοητῶν τε καὶ αἰσθητῶν πραγματείᾳ διηγόρευται, τὰ μὲν αἰσθητῶς ἱερὰ τῶν νοητῶν ἀπεικονίσματα, τὰ δὲ νοητὰ, & reliqua. Eſdræ cap. tertio, Καὶ προσηνέγκαν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ὁλοκαυτώσεις, ἀκολούθως τοῖς ἐν τῇ Μωϋσέως βίβλῳ διηγορευμένοις, id eſt, conſentaneè iis quæ in lege Moſis ſancta erant & præcepta. Διαγορεύειν etiam opponitur τῷ συναγορεύειν, vt διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι. Excipere etiam eſt ἐξαιρεῖν, id eſt, ab eo quod conſtitutum eſt, & quod cõuenit, eximere, vt aliquando dicemus. Eſt etiam ſanctum & perſcriptum quod Cicero dixit, & exceptũ, Græcè ἠσφαλισμένον, συγγεγραμμένον, ἀναγεγραμμένον, προσδιωρισμένον. Et Ἀσφαλίζεσθαι ἀξιοπίστως, idoneè cauere, idoneos ſpõ-

Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, καὶ ἐγγυᾶν.

ſores dare vel accipere. de quo verbo infrà dicendum eſt. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα eſt deſponſam accipere. Demoſth. Καὶ ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. Alibi, Ταύτην ἐγγυᾶται, ὡς Στεφάνου θυγατέρα λαμβάνων, καὶ οὐ Νεαίρας, id eſt vxorem accepit & duxit. Ἐγγυᾶν verò eſt deſpondere & dare vxorem. Idem in eadem ſcilicet κατὰ Νεαίρας, Γνοὺς δ' ὅτι κινδυνεύσει ἐξελεγχθεὶς ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι, καὶ ταῖς ἐσχάταις ζημίαις περιπεσεῖν, διαλλάττεται πρὸς τὸν Φράστορα, καὶ ἀφίσταται τῆς προικός. Idem, Γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, Ἀθηναῖον ὄντα ξένης θυγατέρα αὐτῷ ἐγγυῆ-

Γαμῆσαι. Γαμέσαι. Ἐκγαμίσαι.

σαι, ὡς αὐτῷ προσήκουσαν. Γαμῆσαι eſt γυναῖκα λαβεῖν. Γαμέσαι eſt γυναῖκα δοῦναι, quod recentiores ἐκγαμίσαι dixerunt. Homerus Iliad. ι x, γαμέσασθαι dixit, Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. verba ſunt Achillis. Vt autem ἐγγυᾶσθαί τινα ſignificat ſpõſione & interceſſione accipere & liberare, ita ἐγγυᾶν accepta ſpõſoris fide dare, hoc eſt, ſatiſaccepto liberare. Antiph. Ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Animaduertendum autem in ſupradictis locis, quòd ἐγγυῶμαι variè augmentum ſuum accipit: nunc enim χρονικῶς, nunc συλλαβικῶς αὐξάνεται, vt ἠγγυᾶτο & ἐγγεγύηκα: quo modo fit in ἐγχειρίζομαι. dicitur enim ἐγκεχειρισμένοι & ἐνεχειρισμένοι, de quo ſuprà dictum eſt. Sic Plut. ἐνεγύησε dixit, & Demoſth. ἐνεγυησάμην, πρὸς Ἀπατούρ. alibi ἠγγύησε. Legitur

& ἐχῦνάτο apud Iſæum, & προεξύνησε ſine augmento apud Syneſ. mendoſè fortaſſe. Sunt etiam alia quæ dupliciter efferuntur. Βλακεύομαι ἐβλακευμαι, & βεβλάκευμαι. Greg. περὶ θεολογίας, Τὸ δὲ τοσοῦτο πρᾶγμα τῇ διανοίᾳ περιλαβεῖν, πάντως ἀδύνατον καὶ ἀμήχανον, μὴ ὅτι τοῖς κατεβλακευμένοις καὶ κάτω νεύουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς λίαν ὑψηλοῖς τε καὶ φιλοθέοις, id eſt, ſupinis & in mollitiem inertiámque effuſis. Ariſtoph. autem Καταβεβλακευμένως dixit, ἀντὶ βραδέως, ζυφερῶς, μαλθακευομένως diſſolutè: cui opponitur συντεταγμένως, id eſt compoſitè καὶ συνεστηκότως. Συνειλεγμένοι & συλλελεγμένοι: idémque in aliis ἀπὸ τοῦ λέλεγμαι fieri poteſt, licet συνειλεγμένοι frequētius dicatur. Δεδιῄτημαι dicitur ἀπὸ τοῦ διαιτῶ, quod duplex habet augmētū, vt ἠνώχλησε, ἐπηνωρθωται, ἠνείχετο. & ἀποδεδιῃτημένον. Sūt & alia quæ variātur, vt Ἀνάλωκα ἀναυξήτως, ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, ἀνάλωται, ἀνήλωται, ἠνάλωται. ἠμπείχετο ἀπὸ τοῦ ἀμπέχομαι Lucia. vt ἠνέχετο & ἠνείχετο Ariſtot. μεμεθυσμένος ἀντὶ μεθύων eſt ἰωνικὸν apud Herodot. in principio ſexti libri, Ἱστιαῖος δὲ ὁ Μιλήτου τύραννος μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου, παρῆν ἐς Σάρδις. Ἐμπεπαρῴνηται ἀντὶ ἐνύβρισται, ἐνησέλγηται, per vinum & petulātiam iniuria & probro affecta eſt. Lucia. Μέμνησο γοῦν οἷά μοι δέδρακεν ὁ οἰνοχόος οὗτος ἐμπαροινῶν. verba ſunt Iunonis ob Ganymedem deſpectæ & ægreferētis. Demoſth. περὶ παραπρ. Ἔξω δ᾽ αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ πράγματος ἡ γυνὴ ἀναπηδήσασα προσπίπτει πρὸς τὰ γόνατα Ἰατροκλεῖ, καὶ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει, καὶ εἰ μὴ ἐκεῖνος ἀφείλετο, ἀπώλετ᾽ ἂν παροινουμένη. ἡ γὰρ ἡ παροινία τοῦ καθάρματος τουτουὶ δεινή, id eſt, huius ſuper menſam & vinū petulantia. Diogen. in Epiſt. ἤκουσά σε λελυπῆσθαι ὅτι τὰ Ἀθηναίων τέκνα πληγὰς ἡμῖν ἐνέτεινε μεθύοντα, ὅτι δεινὰ πάσχει εἰ σοφία πεπαρῴνηται, id eſt, à temulentis pulſata eſt & ſuggillata. Lucian. Ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς, Satis, vt opinor, debacchatus es in nos. Cic. de Perfecto Oratore, Furere inter ſanos, & quaſi inter ſobrios bacchari vinolentus videtur. Cæterum Demoſth. ἔξω δ᾽ αὐτῆς οὖσα dixit, pro mente alienata, & velut ἑαυτῆς ἐξισταμένη. Κατῴνωται ſine geminatione augmēti dicitur: vnde Κατῳνωμένον Plato vino obrutum dixit. Quādoquidem autem non in promptu eſt vnicuique huiuſmodi verba formare, in temporibus quæ augmentum recipiunt, hic ſubiiciam aliqua, ex quibus moleſtia in ſcribendo minuetur. Ἐπιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα. Ἐπιορκῶ, ἐπιώρκηκα. Ἐπιστατῶ, ἐπεστάτηκα, intus hæc omnia augentur & ſimilia, licet ſimplicia themata non habeant, vt ἐμπεπόληκα, vt Lucian. in Cataplo, Ἡμεῖς δὲ οὐδέπω οὐδ᾽ ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. eſt enim Ἐμπολᾶν, τὸ ἀγοράζειν ἢ κερδαίνειν & πραγματεύεσθαι, vnde Ἀπεμπολᾶν. Ariſtoph. ἀχαρνεῦσι, Τούς γε γὰρ τρόπους Τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα, Ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν Ἀνὴρ ἀλαζών, ὅτι δίκαια κἄδικα, Κἀνταῦθα λανθάνουσ᾽ ἀπεμπολώμενοι, id eſt, ſeſe venūdari aſſentationibus & blādimentis nō intelligūt, hoc eſt, quòd ſeſe ipſi aſſentatoribus addicūt. Idem tamen Lucia. alibi ἀπημπόλησεν dixit. & περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Μὴ δ᾽ ὥσπερ τις βιβλίνος ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολήθης. Syneſ. Ἀπημπολημένον αὖθις τοξοτῶν ἐγένοντο τοξόται. Κτῶμαι κέκτημαι & ἔκτημαι, quo Plato vſus eſt in Protag. Ἀπολαύω ἀπέλαυον & ἀπολέλαυκα, & παρὰ πολελαύκειν. Iſocr. in AEginetico, Ὥστ᾽ οὐδεὶς ἂν μοι δικαίως φθονήσειεν, εἰ τῶν Θρασυλόχου πραγμάτων ἀγαθῶν ἀπολέλαυκα. Ἀμφιέννυμαι ἠμφιεσμένος foris augmentum

Διατῶς αὔξαρ. ... (margin)

Κατεβλακευμένος.

Καταβεβλακευμένως.

Ἐμπαρῳνεῖσθαι.

Παροινεῖσθαι.

Ἔξω αὐτοῦ εἶναι.

Κατῳνωμένος.

Περὶ τῆς αὐξήσεως ῥημάτων τινῶν.

Ἐμπολᾶν.

Ἀπεμπολᾶν.

Ἠμφιεσμένος.

habet. & ἠμφιέννυτο. Xenoph. Πρεπόντως ἠμφιεσμένη. Idem, Τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶ-
Ἀμφιεσμένος. Ἠμφιεσμένος. να ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. Dicitur & Ἠμφιεσμένος καὶ ἀμφιεσμένος, ὁ
ἐνδεδυμένος. Eſt enim ἀπὸ τοῦ ἕω εἷμαι, vel ἀπὸ τοῦ ἵεμαι, vnde ἀμφιέσασθαι τὸ ἀμφι-
Εἱμένος. έννυσθαι: inde εἱμένος in primo Iliad. Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε κερδαλεόφρον. Eſt
Ἐνημμένος. Ἐνάπτομαι. etiam ἐνημμένος pro eodem ἀπὸ τοῦ ἐνάπτομαι. Lucian. in Tim. Ἐναψάμενος τὴν
διφθέραν, τὴν γῆν ἐργάζομαι. Ariſtoph. διφθέραν ἐνημμένος. & Lucian. Καὶ γὰρ τὴν
διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος. Ἐνημμένον etiam ſignificat accenſum & ardē-
tem. Ariſtoph. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη. Ἐνάπτεσθαι eſt etiam ἅπτεσθαι tangere.
Ἀριστ. Τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι, id eſt, ἁψάμενοι καὶ θιγόντες, vt paulo poſt.
Ἐφάπτομαι. id quod etiam ἐφάπτεσθαι dicitur. Plut. Μὴ καθαρῷ γὰρ τῶν καθαρῶν ἐφάπτεσθαι,
Ἐπαφή. μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. ὅθεν Ἐπαφή. quod etiā ipſum ſignificat capeſſere & ſuſcipe-
Συνεφάπτομαι. re. Athenæus, Καὶ τῶν στωϊκῶν τινὲς συνεφήψαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς. Lucian. Παρα-
καλοῦντες τοὺς θεοὺς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος, cum datiuo & genitiuo.
Ἐφημμένον. Ἐφημμένον etiam accenſum ſignificat & ardens, vt νεῖκος ἐφῆπται, exarſit con
Ἐφάπτεσθαι. tentio. Iliad. φ, Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. Eſt etiam ἐφάπτομαι, τὸ
ἐπαιωροῦμαι, καὶ ἀρτῶμαι. Iliad. β, ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ
κήδε' ἐφῆπται. & Iliad. ι x, ἀντὶ ἐπήρτηται impendent, ἐπῃώρηται. Ἐφαπτόμενον τοῦ
τέλους in tertio Ethicorum, eſt quod ad finem & beatitudinem pertinet.
Οὐδὲ δὴ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέ-
Ἔφαμμα. λους. Ἐφάπτομαι etiā τὸ ἐνάπτομαι καὶ περιβάλλομαι, καὶ Ἔφαμμα τὸ περίβλημα. Po-
lyb. in ſecundo hiſt. de Gallis loquens, Οἱ δὲ γαισάται ὑπολαβόντες οὕτως ἔ-
σεσθαι πραγματικώτατοι, τὸ τινὰς τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμα-
Ἔφαμμος. σι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν, τοὺς σάγους ἀπορρίψαντες. Ἔφαμμος
autem vt Ὕφαμμος παρὰ τὴν ἄμμον dicitur: terra eſt tenuis & exilis, cui ἡ πίει-
ρα opponitur. Theophr. Ἐὰν δὲ δὴ ἐν ἀγχιμόλῳ καὶ ὑφάμμῳ φυτεύσῃ, λίθους περιτι-
Ἐξάπτομαι. θέναι. Ἐξάπτομαι autem eſt idem quod dependeo, & ἐξαρτῶμαι. Synes. Τὰ
τῆς σωματικῆς διαθέσεως, ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται. Significat etiam hærere ve-
ſtigiis, hoc eſt è veſtigio ſequi & aſſequi. Plut. in Cæſ. Τοῦτον ἐν ταῖς μάχαις
παρέταττεν ὥσπερ ἡγεμόνα τῆς στρατιᾶς, ἀναγκαζόμενος πολλάκις ἐξάπτεσθαι τῶν πο-
λεμίων, καὶ φιλομαχεῖν. ἦν γὰρ οὔτε σῖτος τοῖς ἀνδράσιν ἄφθονος, οὔτε ὑποζυγίοις χιλός.
id eſt, συνάψαι τοῖς πολεμίοις. Polyb. in tertio, Μετὰ ταῦτα τῆς ἡμέρας ἐπιγινομέ-
νης εὐθέως ἐπὶ τὴν ἑωθινὴν ἦγε τὴν προτοπορείαν, βουλόμενος ἐξάπτεσθαι τῶν πολε-
μίων. Idem in quinto, Σπεύδων ὡς τάχιστα διανῦσαι τὰς δυσχωρίας, διὰ τὸ προσδο-
κᾶν τοὺς Αἰτωλοὺς ἐξάψασθαι τῆς οὐραγίας. Themiſt. in primo de anima, Τοῦ σώ-
ματος δὲ ἡ φαύλη κρᾶσις οὐκ ἐμποδίζει τοῖς πάθεσιν, ἀλλ' ἐγείρει μᾶλλον αὐτὰ καὶ ἐπι-
Ἀμπίσχομαι. τείνει, ἅτε τῆς τούτου φύσεως προσεχέστερον ἐξημμένα. Ἀμπίσχομαι ἠμπισχόμην Pla-
Ἀμπέχομαι. to. vel ἀμπειχόμην Athen. Sed ἀμπίσχομαι ἠμπισχόμην facit, & ἀμπέχομαι ἀμ-
πειχόμην, vt ἔχω & ἴσχω dicitur ἀττικῶς. Ἐναντιοῦμαι ἠναντιῶσθαι Demoſth. Ἀμ-
φιγνοεῖν ἠμφιγνόουν καὶ ἠμφιγνόησα Plato. Ἀπολογοῦμαι, ἀπολελόγημαι. Προφασίζομαι
προὐφασισάμην. Καθίζω κεκάθικα Diod. συγκεκαθικὼς Ariſtot. Συνδυάζω
συνδεδυασμένος. Ἀφωνιάζω ἀφωνίαζον. Ἀποδιοπομποῦμαι ἀπεδιοπομπησάμην.
Ἐγκωμιάζω ἐγκεκωμιακώς, & ἐγκεκωμιασμένος. Ἐπιπολάζω ἐπεπόλαζον. Ἀφίημι
Ἠφίεσαν. extra augetur ἀττικῶς, ἠφίει & ἠφείθη Plut. in Sylla. Ἀφειμένος tamē dicitur
non ἠφειμένος. Ἀφέωνται ἀντὶ ἀφεῖνται Atticum eſt, vt ἀνέωνται ἀντὶ ἀνεῖνται. Herod.

in Euterpe, Καὶ τοῦτον βασανιστὴς οὐδεὶς δεδάηκε οὐδὲν, ἀλλ' ἀνέωνται εἰς τὸ μάχιμον. Κατεγλωττισμένος Ariſtoph. Καθεῖτο ſedebant Demoſth. Sic Καθῆστο ſedebat. Iſæus, Πολλὰ μὲν ἔτη καθῆστο ἐν οἰκήματι. Demoſth. ſæpe καθῆτο. Sed ἧστο eſt ἀπὸ τοῦ ἕζομαι, Iliad. primo, Ἀλλ' ἀκέων δὴ ἧστο, ἀτὰρ ἡσυχάζων ἐκαθέζετο. Ἐκάθευτο Thucyd. Πεπολλαπλασίακα προσπεπολλαπλασιασμένος. Πολλαπλασιάζω ἐπολλαπλασίαζον. vt Πεπαιδαγώγηκα. Κεχορήγηκα. Πεπαιδοποίημαι. Πεφιλοσόφηται. Κεχειρούργηται. Κεκαλλιέρηται. Πεπλημμέληκα. Ἀντιδικῶ ἠντιδίκουν facit. Ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν, vtrũque apud Demoſthenem legitur. Ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν. Ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν. Ἐμβατεύω ἐνεβάτευσα. Ἐνεργῶ ἐνήργηκα. Ἐνδιάζω ἐνεδιάζε. Εὐηργέτηνται. Εὐηγγελιζόμην. Ἐδυσχέραινον. Δεδυστυχηκὼς Iſocr. Panegyr. Κεκαλλιγραφημένον. Παρανενομημένον. Ἐξεγγυᾶν eſt ſponſione & fideiuſſione aliquem inter cuſtodias exiſtentem vel futurum liberare. Demoſthenes κατὰ Τιμοκράτ. Μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα. Lyſ. κατὰ Παγκλέωνος, de ſeruo qui in libertatē aſſeritur, & interim dat ſponſores quoad pronuncietur, Ἐφ' οἷς μὲν οὖν ἐξηγγυήθη οὔτε ἀδελφὸς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἦλθε, γυνὴ δὲ φάσκουσα αὐτῆς αὐτὸν εἶναι δοῦλον, ἀμφισβητοῦσα τῷ Νικομήδει. Demoſth. Ἔνιοι τῶν ἑαλωκότων ὅσοι ἦσαν ἐξηγγυημένοι, ἑαυτοὺς ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι, id eſt, qui ſponſores dederant vt liberæ cuſtodiæ permitterentur. quod etiã de iis dicitur qui pro mulcta vincti ſunt, niſi vades dederint. Hoc idem Διεγγυᾶν & Διηγγυῆσθαι dicitur. Thucydid. Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, id eſt, Hoſpitum ſponſione in octoginta talenta dimiſſi. Demoſth. κατὰ Νεαίρ. Διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου, καὶ οὖσα παρὰ τούτῳ, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον εἰργάζετο. Διεγγύησις eſt fideiuſſoris interceſſio, ἕνεκά τινος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένου. Interdum διεγγύησις & διεγγυᾶσθαι eſt idem quod ſimplex ipſum verbum, hoc eſt, τοῦ πράγματος ἀναδοχή, cum quis ſe rem præſtaturum promittit, & effectũ iri ſuo periculo recipit. Syneſ. Εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἀπελκτέος ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, hoc eſt, Non magnopere futurum ſpõdeo, vt quũ ab vxore & filio diuellar & abripiar, lachrymis ego temperem. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Καὶ εἴ τινες ὠφληκότες χρήματα, ἐκ δεσμοῦ προστετιμημένου αὐτοῖς, ἐγγυητὰς κατέστησαν, κατὰ τὸν τούτου νόμον μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς, huius lege negabitur illis, vel cum ſponſorum fide extra vincula eſſe, hoc eſt, διὰ τῶν ἐγγυητῶν ἄφεσις καὶ ἀπαλλαγή. Ἐγγυητὰς καταστῆσαι autem eſt fideiuſſores dare. Κατεγγυᾶν eſt vel vadimonio vel ſponſione vel ſatiſdatione obſtringere quempiam. Idem κατὰ Νεαίρ. Ἀφαιρουμένου δὲ Στεφάνου κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐλευθερίαν, κατηγγύησα αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ, id eſt, Quũ Stephanus ipſam ex formula aſſertionis in libertatē auferret, ſatiſdatione eã obligaui apud magiſtratũ. Et rurſus, Μαρτυρίαι πολεμαρχοῦντος αὐτοῦ κατηγγυηθῆναι Νέαιραν ὑπὸ Φορμίωνος, καὶ ἐγγυητὴν γενέσθαι Νεαίρας Στέφανον. Alibi aliter accepit, vt πρὸς Ἀπατούρ. Ταῦτα δὲ πράξας, κατηγγύησα τοὺς παῖδας. Et rurſus, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγγυητοῦ τῆς ναῦν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας. hoc loco κατεγγυῶ dixit, pro eo quod eſt, & pueros & nauē pro credito pigneror, & manũ prædib' bonis iniicio, quæ bona ſatiſfacepto habebã obnoxia. Polyb. lib. v, Ὁ δὲ βασιλεὺς ὁρμηθεὶς ἐπὶ τὸ ῥηθὲν, παραχρῆμα πρὸς εἴκοσι τάλαντα κατεγγυήσας, ἐκέλευσεν αὐτοὺς εἰς φυλακὴν ἀπαγαγεῖν, id eſt,

Καθῆστο. Καθῆτο. Ἐξεγγυᾶν. Ἐξεγγυᾶσθαι. Διηγγυῆσθαι. Διεγγύησις. Ἐγγυητὰς καταστῆσαι. Κατεγγυᾶν.

ſatiſdatione eos obſtrinxit viginti talentorũ, interimq; in carcerẽ cóiici iuſſit, quoad expromiſſorem dediſſent. Plato libro IX de legibus, Ὁ δὲ ἐπισκηπτόμενος, ἅμα ὃν ἂν ἐπισκήπτηται κατεγγυάτω. ὁ δὲ παρεχέτω τοὺς ἐγγυητὰς ἀξιοχρέως, Is autem qui vadibus obſtringitur ab accuſante, vades det locupletes. Conſtruitur autem cum duobus accuſatiuis. Idem, ταυτὰ δὲ ἔστω ταῦτα δούλοις πρὸς δούλους, τῆς τ' ἀκουσίας πέρι καὶ τῆς ἐπιβουλεύσεως, πλὴν τῆς ἐγγύης· ταύτην δὲ, ὥσπερ εἴρηται, τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, hac ſponſorum fide eos qui manu cædẽ fecerint, obligari. Κατεγγυῶ etiam τὴν κόρην dicitur,

Κατεγγυᾶσθαι. vt ἐγγυῶ, hoc eſt, deſpondeo, vel etiam deſponſam trado. Κατεγγυᾶσθαι etiam eſt διεγγυᾶσθαι & ἐγγυᾶσθαι, vt πρὸς τὸν Πολέμαρχον, Κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. Κατεγγυᾶται ὁ ἐγγυητὴς καταστάς, κατεγγυᾷ δὲ ὁ δανειστής. Ἀπὸ τοῦ ἔγγυος (vnde ἔγγυα δανείσματα quæ ſatiſaccepto credita ſunt, quæ ὑπέγγυα & ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur) fit

Μεσέγγυος. Μεσέγγυος, hoc eſt, interuentor & ſequeſter. & Μεσεγγυῶμαι

Μεσεγγυῶμαι. verbum, quod ſignificat Apud ſequeſtrem pecuniam deponendam ſtipulor vel contendo. Iſoc. κατὰ σοφιστῶν, Οὐ παρ' ὧν δεῖ λαμβάνειν αὐτούς, τούτοις μὲν ἀπιστοῦσιν, οἷς μέλλουσι τὴν δικαιοσύνην παραδώσειν· ὧν δὲ οὐδὲ πώποτε διδάσκαλοι γεγόνασι, παρὰ τούτοις τὰ παρὰ τῶν μαθητῶν μεσεγγυῶνται. Antiph. Καὶ νῦν δίκην διδόασιν ὧν ἠδίκησαν αὐτοί τε καὶ οἱ μεσεγγυησάμενοι, καὶ παρ' οἷς ἐτέθη τὰ χρήματα. hoc loco, niſi fallor, ὁ μεσεγγυησάμενος eſt ſequeſter. Demoſth. πρὸς Βοιωτὸν, Καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, δίδωσι τὸν ὅρκον αὐτῇ, Et cum pecuniam ab eo ſibi promiſſam ipſa apud ſequeſtrem deponi iuſſiſſet & voluiſſet, tunc ei ex compacto pater iuſiurandum detulit. erat autem mulieri promiſſa pecunia ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ δικαζομένου πρὸς Βοιωτὸν, ſi ipſa abiuraſſet τὸν Βοιωτὸν filiũ ſuum ex eo patre eſſe: quod tamen ipſa non fecit, τῷ Βοιωτῷ χαριζομένη ſcilicet, & ipſum fefellit. Lyſ. Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν Ἀθηναίων τετρακισχίλια τάλαντα μεσεγγυηθέντα παρὰ Ἐργοκλέους τοῖς λέγουσιν, εἰ δύναιντο αὐτὸν σῶσαι; id eſt, apud ſequeſtres depoſitam mercedem oratorum, ſi ſeruare eum poſſent. Id ipſum autem

Μεσεγγύημα. depoſitum Μεσεγγύημα dicitur, vt AEſch. κατὰ Κτησιφῶντος, Δημοσθένους ὑπὲρ τοῦ μεσεγγυήματος τοῦ ἐξ Ἀμφίσσης ἀντιλέγοντος, καὶ ἐμοῦ φανερῶς ἐξελέγχοντος. Cicero pro Planco, Cuius tu tribus venditorem & corruptorem & ſequeſtrem

Διαμάκτης. fuiſſe Plancium clamitas, id eſt, διαμάκτην & μεσέγγυον, qui etiam ἐργολά-

Ἐργολάβος. βος dicitur, & μεσεγγυησάμενος, vt Antipho vſus eſſe mihi videtur, hoc eſt, ὁ τὸ μεσεγγύημα δεξάμενος. Idem pro Cælio, Quod haud ſcio an de ambitu & de criminibus iſtis ſodalium & ſequeſtrium, quoniam huc incidi, ſimiliter

Sequeſtres. reſpódendũ putẽ. Sequeſtres appellauit interpretes ambitus & corrũpendarũ tribuum conductores. Sic Demoſth. κατὰ Θεοκρίνου, Ἵνα μήτε συκοφαντῇ μηδεὶς, μηδὲ ἄδειαν ἔχων ἐργολαβῇ, καὶ καθυφίῃ τὰ τῆς πόλεως, hoc eſt, Vt nec calũniando, nec negotia faceſſendo lucrum aucupetur, nec præuaricationes

Ἐργολαβεῖν. factitet in Reipub. detrimentum. Ἐργολαβεῖν enim eſt rem perficiẽdam ſuſcipere, & inde lucrum facere, vt redemptores ſolent: quod genus Cicero Sequeſtres appellare ſolet, vt in prima in Ver. act. & in locis ſupradictis. Hoc autem verbo oratores pro iis interpretibus & ſequeſtribus vtũtur, qui iudiciis corrumpendis, aut eiuſcemodi maleficiis ſuſcipiendis o-

Παρεγγυᾶν. peram ſuam locant. Παρεγγυᾶν eſt mãdare, idem ferè quod παραγγέλλειν, hoc eſt

hoc eſt, nunciare & indicere. Syneſ. τοῖς πρεσβυτέροις, Αὐτοί τε οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ χεῖρας ἱκετίδας ἄρατε πρὸς θεὸν, καὶ τὸν τε ἐν ἄστει δῆμον, καὶ ὅσοι κατ' ἀγρούς, ἢ κωμητικὰς ἐκκλησίας αὐλίζονται, τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε. ἀντὶ ἐπαγγείλατε, indicite, vel etiã διαγγείλατε edicite, hoc eſt, pro poteſtate imperate, vt imperator militibus edicit & iubet: quo modo ſæpe accipitur. Baſil. εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ, Ἐν μέν γε ταῖς ἀσθενείαις οἱ ἰατροὶ τοῖς κάμνουσι παρεγγυῶσι προσέχειν αὐτοὺς ἑαυτοῖς, καὶ μηδενὸς τῶν εἰς θεραπείαν ἡκόντων καταμελεῖν. Παρεγγυᾶν aliquando eſt per manus tradere. Plut. in Anton. Ἀλλὰ πρότερον μὲν Μαρκέλλου τοῦ ὑπάτου Πομπηΐῳ τούς τε συνειλεγμένους ἤδη στρατιώτας παρεγγυῶντος, καὶ καταλέγειν ἑτέρους διδόντος, ἐμποδὼν ἔστη. Idem, Ἐβούλετο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος Δολοβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, eiuratum magiſtratum tradere, vel ſe abdicare, & ei cedere magiſtratu. Inde Παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare teſſeram. Xenoph. in tertio παιδείας, Ἕως δ' ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν, παρηγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμών. Sic Ariſtotel. παρεγγυᾶν σύνθημα dixit pro teſſeram in exercitu prodere & proferre. Dicitur etiam Διδόναι σύνθημα à Polybio. Eſt & παρεγγυᾶν cohortari & adhortari, vt imperator milites hortatur ad præliũ. Idẽ Xenoph. in eodẽ 3. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κῦρος δρόμῳ ἡγεῖτο, καὶ ἅμα ἐφθέγγετο, τίς ἕψεται, τίς ἀγαθός, τίς πρῶτος ἄνδρα καταβαλεῖ; οἱ δὲ ἀκούσαντες τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐφθέγγοντο, καὶ διὰ πάντων δὲ ὥσπερ παρηγγύα, οὕτως ἐχώρει, τίς ἕψεται, τίς ἀγαθός; Ponitur & pro denuncio, & certiorem facio. Syneſ. Βοῆς δὲ γινομένης, ἐπειδή τις παρηγγύησεν αὐτῇ γῇ πελάσαι, θεοῦ ἤρθη πολύς. Pro iubeo Xenophon in quarto παιδείας in principio, Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν, καλέσας ὀνομαστὶ αὐτόν, ἀνατεταμένος, &c. Poſtquam autem ego referre pedem & milites recipere iuſſi, hoc eſt ἐκέλευσα. Et paulò pòſt, Αὐτός τε γὰρ ἐπανήγαγεν, καὶ τοὺς ἄλλους μάλα ἐπισπερχῶς παρηγγύα.

Ἀνέπαφος ὑποθήκη dicitur pignus omni nexu ſolutum. Demoſth. πρὸς Λακρίτου παραγραφ. Καὶ παρέξουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, ἕως ἂν ἀποδῶσι γενόμενον ἀργύριον, Præbebúntq; iis qui crediderint pecuniam, pignus purum ab omni manus iniectione. Et κατὰ Διονυσοδώρου, Ἐὰν δὲ μὴ παράσχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα, ἀποδιδότωσαν διπλάσια τὰ χρήματα, Quòd niſi libera exhibuerint pignora, omníque alii creditori intacta, eſto pœnæ nomine dupli perſecutio. Ipſe alibi ὑποθεῖναι ἐλεύθερα χρήματα dixit, libera bona facultatéſque liberas pignori opponere. Contra, ὑπόχρεω χρήματα vel κτήματα, & κατάχρεω κατάχρεάque dicuntur & ὑπέγγυα bona prædia & obærata, ſponſione & fideiuſſione affecta: & debitores ipſi ære alieno oppreſſi κατάχρεῳ dicuntur, vt ſuperius docuimus. Demoſthenes obæratas facultates ſic appellat. Ὑπόχρεως ἀνὴρ dicitur non tantum obæratus, ſed etiam obnoxius & beneficii debitor, & qui ad obſequium obſtrictus eſt. Plut. in Pomp. Θεοφάνης δὲ μανικὸν ἐδόκει, τριῶν ἡμερῶν ἀπέχουσαν Αἴγυπτον ἀπολιπόντα, καὶ Πτολεμαῖον ἡλικίαν μὲν ἀντίπαιδα, φιλίας δὲ καὶ χάριτος πατρῴας ὑπόχρεων, Πάρθοις ὑποβαλεῖν ἑαυτόν, Pompeium ſcilicet. Prædiis autẽ & poſſeſſionibus pignori oppoſitis, quæ hypothecæ verbo Græco dicuntur ob id quòd ὑποτεθειμένα & ὑποκείμενα κτήματα vocantur, indices quidam apponebãtur, obnoxiæ cauſæ conditioniſq; ſignificatores, vt hodie quoque

Παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα.

Σύνθημα διδόναι.

Ἀνέπαφος.

Κατάχρεως.
Κατάχρεος.

Ὑπόχρεως.

tur, docuerint eum aut inter iuſtæ armaturæ milites ſtipendia meruiſſe, aut inter equites poſt cenſuram decuriatos, vt ipſum ſententia veſtra abſoluatis. Ἀδοκίμαστοι ſunt hodie, qui in curiam citra ſententiarum diſquiſitionem admittuntur principis mãdato imperioſiore: cum antiquis moribus conueniat, non prius quenquã cooptari, quàm & integritate famæ & doctrina mediocri curiæ ſe probarit: quapropter moré nos ſolennẽ meminimus & vidimus, quum in locũ demortuorũ ternos curia diſquiſitis ſuffragiis allegeret, quorum velut deſignatorum nomina ad principem ita mittebat, vt quem ex ipſis viſum eſſet, codicillis ipſe ſuis ornaret, quod etiam ñuper factum eſt vſurpandi tantum iuris gratia. Hos ὑπὸ τῆς βουλῆς δεδοκιμασμένους dicerem: quanquam ſi quis exactius loqui velit, προσηρημένοι ſunt allecti, iidémque προσκατειλεγμένοι dicti: dicerémque poſſimus εἰς τὴν βουλὴν δοκιμασίᾳ προσκαταλελεγμένους. Plus eſt autem δοκιμάζεσθαι, vt hodie plærunque fit, quàm εἰς τὴν βουλὴν ἐγκρίνεσθαι, vt fiebat olim ἐπὶ τῶν προσκαταλέκτων. Ἀποδοκιμάζειν eſt ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετεῖν. Lyſias περὶ τῆς τοῦ Εὐάνδρου δοκιμασίας, Ἂν δὲ καὶ ἐπὶ τοιόνδε λόγον τρέπωνται, ὡς ὁ χρόνος ἐν ᾧ ἐγγραφῇ ὀλίγον ἀποκληρῶσαι, ἀνάγκη ἐὰν αὐτὸν ἀποδοκιμάσητε, ἄθυτα τὰ πάτρια ἱερὰ γίγνεσθαι, τόδ' ἐνθυμήθητε, ὅτι πάλαι ἤδη ὁ χρόνος παρελήλυθε. Idem, Καὶ πότερον ὑμεῖς ὀμόσαντες εἰς τὴν ἀρχὴν ἀδόκιμασον καταστήσειν, ἢ δοκιμάσαντες τὸν ἄξιον τῆς ἀρχῆς στεφανώσειν. Ignominia autem erat pœna τῶν ἀδοκίμαστος εἰς ἀρχὴν καταστάντων, vt idem contra Alcibiad. Ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι διὰ τοῦτο ὑμᾶς δικαίως ἂν αὐτῷ ὀργίζεσθαι, ὅτι τοῦ νόμου κελεύοντος, ἐάν τις ἀδόκιμαστος ἱππεύῃ, ἄτιμον εἶναι, ἐτόλμησεν ἀδόκιμαστος ἱππεύειν. Ἀποδεδοκιμασμένοι igitur ſunt quos eiectos appellamus Latinè, & Senatu vel ordine motos, & præteritos, qui ad verbum ipſi Ἀμνημόνευτοι dicuntur, vt præteriti Senatores à Cenſoribus, quorum meminit Feſtus.

Ἔγγειος οὐσία, & ἔγγεια κτήματα ἢ χωρία, bona prædia Latinè dici poſſunt. De quo verbo nos in annotationibus in Pandectas ſatis multa diximus. Demoſthenes ὑπὲρ Φορμίωνος, Καὶ μὲν γὰρ ἡ ἔγγειος οὐσία Πασίωνι ταλάντων εἴκοσι, Et quidem bona quæ Paſioni oppignerata fuerant, viginti talentis erant: hoc eſt, tanti æſtimata erant. Sequitur enim poſtea, ὅσα Πασίων ἐπὶ γῇ καὶ συνοικίαις δεδανεικὼς ἦν, quot ille talenta mutua dederat ſuper agro & cœnaculis. οὐσία etiam κατάχρεως καὶ καταδεδικασμένος & ὑπόχρεως dicitur, quæ ſic ob mutuum affecta eſt. & κατάχρεος per ο μικρόν. Athen. Διὰ τὴν ἐκ τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τοῦ βίου πολυτέλειαν κατάχρεοι ἐγένοντο. Idem, Καὶ κατὰ τὴν τοῦ βίου ἀσωτίαν κατάχρεοι γενόμενοι, προσέκλιναν ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσιν, ἆθλον ἕξειν νομίσαντες χρεῶν ἀποκοπάς, defectionis ad eum exiſtimantes præmium futuras nouas tabulas. Syneſ. ὁ μὲν ναύκληρος ἐτύγχανε κατάχρεως ὤν. Ὑπόχρεως οὐσία à Demoſthene dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, quæ mutui aut pacti præs facta eſt & ſatiſdato obnoxia. Ex quo fit vt Ὑπόχρεως obnoxium ſignificet. Polyb. Πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεως ἐγένετο τῇ συγκλήτῳ, id eſt, obſequio deuinctus. Ἐγγύην ὁμολογεῖν eſt vadimonium promittere. Plutarch. de Scipione loquẽs, Ἐκέλευσεν ἐκεῖ τὰς ἐγγύας ὁμολογεῖν, ὡς εἰς τρίτην ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀκρυσάμενος τῶν δικαζόντων. Hoc idem dicitur τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, & δίκην ἀναδέχεσθαι, quaſi iu-

Margin notes: Ἀδοκίμαστοι. — Οἱ ὑπὸ τῆς βουλῆς δεδοκιμασμένοι. — Ἀποδοκιμάζειν. — Ἀμνημόνευτοι. — Ἔγγειος οὐσία. — Καταδεδικασμένος. Οἱ κατάχρεοι καὶ κατάχρεῳ. Ὑπόχρεως. — Ἐγγύην ὁμολογεῖν. Δίκην ἐγγυᾶσθαι καὶ ἀναδέχεσθαι.

dicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim ſa-
tiſdato fieri ſolita. Ἀναδέχεσθαι enim eſt recipere, hoc eſt, promittere
& in ſe recipere,& vt ſuum agnoſcere factum vel debitum: quod faciũt
ſpõſores atque interceſſores vadimoniorum, & qui iudicatum ſolutum
iri promittunt. Ἐγγυᾶσθαι cum accuſatiuo iungitur. Plut.metaphori- Ἐγγυᾶσθαι.
cè in ſympoſ. τῶν ἑπτὰ σοφῶν in principio vſus eſt, Καὶ τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον
ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολὴν τοῦ λόγου, id eſt, Senex homo nó ſatis locuples ſpõ-
ſor eſt rei in futurum reiiciendæ, quia morti ſemper obuius eſt. De-
moſthenes κατὰ Τιμοκρ. Περὶ τῶν τὰ μισθώματα μισθουμένων, καὶ τῶν ἐγγυωμένων τὰς
πράξεις, id eſt, Qui ſpondent opera perfectum iri, quæ redemptores con-
duxerunt facienda. Idem, Ἀκούετε ὅτι περὶ τῶν τελωνῶν καὶ τῶν μισθουμένων, καὶ
ὅσοι ταῦτα ἐγγυῶνται, χρῆσθαι κελεύει τοῖς νόμοις. Additur etiam genitiuus cum
accuſatiuo cum ſignificante pro quo fideiubetur, vt κατὰ Ὀνήτορος, Τίς γὰρ
ἂν ἄνθρωπος ἠλίθιός ἐστιν οὕτως, ὡς ἀργύριον διδοὺς τοσοῦτον, ἔπειτα ἂν λαβὼν χωρίον ἀμ-
φισβητούμενον εἰς ἀποτίμησιν, οὗ οἷς πρότερον ἐζημίωτο, τὸν ἀδικήσαντα, ὡς δίκαιόν τι
ποιήσαντα, καὶ τοῦ τῆς δίκης ὀφλήματος προσεγγυήσασθαι; vt præterquã quòd priore ia-
ctura mulctatus eſt, pro eo quẽ ſe iam circũſcripſiſſe nouerit, tanquã ſe-
cũ iure egerit, inſuper ſpõſor eſſe iudicati ſuſtineat? hoc enim ſignificat
Προσεγγυᾶσθαι ex vi πρὸς præpoſitionis. Sic Προσαφαιρεῖσθαι inſuper auferre, Ἡ πρὸς ἐν τῇ
Demoſth. quodã loco. Προσαποδύεσθαι præterea exuere, Greg. Καὶ τὸν χιτῶνα συνθέσει.
τῷ ἱματίῳ προσαποδύσασθαι. Et rurſus, Προσαποδύσομαι, φησὶν, εἰ βούλει καὶ τὸ χιτώνιον. Προσαφαιρῆ-
Προσαπεκδύεσθαι, Idem, Καὶ γυμνούμενοι προσαπεκδύονται, Et vltro ſeſe nu- σθαι.
dantes exuunt. Προσδεῖσθαι præterea aliorum indigere. Inde illud ἀπό- Προσαποδύε-
φθεγμα Phauorini apud Gellium libro octauo, Οἷς γὰρ ἔχω προσδεόμενος, σθαι.
ἀφελὼν ὧν ἔχω, ἀρκοῦμαι οἷς ἔχω. Προσαποκρίνεσθαι plus æquo reſpondere. Προσαπεκδύε-
Plato in Euthyd. Ἀποκρίνου δὴ ἔφη, πάλιν, πότερον ἐπίστασαί τι ἃ ἐπίστασαι, ἢ οὔ. ἔγω- σθαι.
γε ἔφην, τῇ γε ψυχῇ. οὗτος αὖ ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις. οὐ γάρ γε ἐρωτῶ Προσδεῖσθαι.
ὅτῳ, ἀλλ' εἰ ἐπίστασαί τῳ, hoc eſt, πλέον τοῦ δέοντος, vel πλέον τῶν ἐρωτωμένων ἀπο- Προσαποκρί-
κρίνεται. Hoc noſtri elegãter per Vltro aduerbium exprimunt, vt Terẽ- νεσθαι.
tius in Eunucho, Vltro etiam te accuſabis,& dabis ei vltro ſupplicium, Vltro.
καὶ δὴ καὶ προστιμωρήσῃ σεαυτὸν, id eſt præterea. Cicero in frument. Quæ cau
ſa eſt? quæ ratio eſt? vna illa iudices, quam videtis: quod vltro etiam illu-
ſos ſe & irritatos, ab iudicio diſceſſuros videbant, id eſt, præterquã quòd
ablata non recuperarent, etiã illuſum iri. Προσεπαινεῖν, Greg. Οὔτ' ἐμέμ- Προσεπαινεῖν.
ψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, non modo non incuſauit, verum etiam collauda-
uit. Προσευπορεῖσθαι largè ſuppeditari, & abunde ſupereſſe. Demoſthe. Προσευπορεῖσθαι.
κατὰ Τιμοκράτ. Τὰ γὰρ εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ τὰς θυσίας, καὶ τὴν βουλὴν, καὶ τοὺς ἱππέας,
καὶ τἄλλα χρήματα ἀναλισκόμενα, τοῦτο ἐᾶσθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι. Προσεπι- Προσεπιτάττειν.
τάττειν, in dies alia atque alia, vel in dies maiora iubere. Iſocr. in Archid.
Οἱ πάντες εἰώθασι τοῖς μὴ λίαν ἑτοίμως ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον, ἀεὶ πλέον προσ-
επιτάττειν. Προσοφλεῖν inſuper debere, etiam debere. Ariſtot. in quarto E- Προσοφλεῖν.
thic. Εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται, καὶ ἀντευεργετικός ἐστι πλειόνων. οὕτω γὰρ προσο-
φλήσει ὁ ὑπάρξας, ſic enim fit vt qui beneficentia prouocauit, etiam repenſo
beneficio debitor ſit. Demoſth. Τὰς δὲ πεντακοσίας δραχμὰς προσώφλεν ἀφε-

λέμενος τοῦ Κηφισοδότου προσέπραττε εἰς χιλίας δραχμὰς, id eſt, Cum hoc quod Cephiſodotus abſolutus eſt, inſuper ipſe quingentis drachmis mulctatus eſt.

Προσεπιμετρεῖν. Προσεπιμετρεῖν, aliquid vltra iuſtum ſubinde admetiri,& ad cumulum addere. Lucia. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Ωτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. Sic Προσεπερωτᾶν, τὸ μετὰ τὴν δευτέραν, καὶ τρίτην δὴ ἐρώτησιν ποιεῖν. qua ratione dicunt, εἶπον, ἐπεῖπον, προσεπεῖπον.

Προσεπερωτᾶν.

Προσεπειπεῖν. ſic Πρόσεστί μοι dicunt ἀντὶ, σὺν τοῖς ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ τοῦτο. Et largè mihi supereſt, vt ſi dicam, τὰ προσόντα τοῖς πλωχοῖς διανεμητέον ἐστὶ, hoc eſt τὰ πλεονάζοντα. Ex quo fit vt τὸ Προσὸν pro excurrente ſumma ponatur. Demoſth. Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσὸν, hoc eſt, quódque quadranti ſummæ & integræ ſupereſt. Similia ſunt προσεξεργάζεσθαι, προσεξαμαρτάνειν, προσοφείλειν apud eundem Demoſthenem.

Προσόν.

Πρός. Nam Πρὸς per ſe Præterea ſignificat. Plato libro quinto de Repub. Ὅτι κοινῇ στρατεύσονται, πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἁδροί. Iſæus, Πρόσοδος μὲν αὐτῇ, δύο καὶ εἴκοσι μναῖ, καὶ πρὸς, & amplius. Idem Plato in Gorg. Οὐκ ἄρτι τὸν ἀποκτείναντα ἄθλιον εἶναι ἔφησθα; Σω. τὸν ἀδίκως γε, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐλεεινόν γε πρὸς, atque eo amplius miſerandum.

Προσέτι. Inde Προσέτι ſic formatum vt ἄνω ἐπάνω & ἐπάνωθεν, κάτω ὑποκάτω, ἐγγὺς παρεγγὺς, & ſimilia. Interdum Πρὸς in compoſitione aliud ſignificat, vt Προσαπόλλυμαι ſimul pereo, vna concido. Iſocr. in AEginet.

Προσαπολέσθαι. Προσδιαφθαρεῖναι. Ὥστε ὅσοι πώποτ' εἰσῆλθον τῶν φίλων, δεδιέναι ἔφασαν μὴ κἀγὼ προσαπόλωμαι, λέγοντες ὡς πλεῖστοι τῶν θεραπευσάντων τὴν νόσον, αὐτοὶ προσδιεφθάρησαν. Ariſtot. περὶ ἑρμηνείας, Ῥῆμα δέ ἐστι τὸ προσσημαῖνον χρόνον, quod vna etiam cū actione tēpus ſignificat, quaſi aſſignificans.

Προσδιαλέγεσθαι. Προσομιλεῖν. Sic Προσδιαλέγεσθαι & Προσομιλεῖν, ſimul ſermocinari. Greg. Ἀνδρῶν τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντες. Προσομιλητικὴ δύναμις, facultas ſermocinatrix. Syneſ. Τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα οὐκ ἐγχώριον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ προσιόντι προσδιαλέγεσθαι. Plut. Συνεβεβήκει αὐτῷ ἰδεῖν κατὰ τοὺς ὕπνους Πομπήϊον ταπεινὸν καὶ κατηφῆ προσδιαλεγόμενον αὐτῷ.

Προσδιατείβειν. Προσδιατρίβειν, quaſi συνεῖναι, συνομιλεῖν. Plato in Theæteto, ἀλλὰ μὴ γὰρ οὕτω ποιῇς, ἑαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντές σοι, τῆς αὐτῶν ταραχῆς καὶ ἀπορίας, ἀλλ' οὐ σὲ, καὶ σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσι, hoc eſt, οἱ πλησιάζοντές σοι, qui tecū verſantur, qui te cōſectantur. Ariſtid. pro immorari, Ἵνα μικρὸν προσδιατρίψωμεν τῷ λόγῳ, καὶ τὸ ἦθος αὐτῶν, καὶ πᾶν ὃ λέγω σαφέστερον κατίδῃ τις. Προσδυσχεραίνεσθαι, vel ἀττικῶς

Προσαποκλαίεσθαι. Προσολοφύρεσθαι. Προσαποκλαίεσθαι, & Προσολοφύρεσθαι, allamētari, collamētari, & cōgemiſcere. Syneſ. Σοί με δεῖ προσαποκλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεστώσης συμφορὰς, Tecum lamētari patriæ calamitates. Idē alibi, Πᾶσιν εἴκειν ἐμαυτὸν ἔφη προσαποκλαίεσθαι. vnde προσαπαιτησομαί σοι, de quo alibi dicemus.

Προσβοηθεῖν. Προσβοηθεῖν, idem quod συμβοηθεῖν, ſuppetias ferre, arma conſociare. Thucyd. προσβεβοηθηκότας τοὺς ξυμμάχους appellat, & συμβεβοηθηκότας, & ἐπιβεβοηθηκότας.

Κύπτειν, & συγκύπτειν. Προσκύπτειν. Προσκύψαι fere eſt συγκύψαι. Plato lib v. de Rep. Ἐκεῖνον δὲ προσπτάμενος, καὶ προστείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφὼς, Ac ſeipſum protēdens, ad aurémq; eius admouens, quædam ei dixit.

Συγκύπτειν. Συγκύψαι eſt ſimul inclinari, pariter incumbere. Syneſ. Ὅτε μὲν πρὸς τὴν ἐν φιλοσοφίᾳ κοινωνίαν ἀπίδω, περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, id eſt, vna ſtuduimus & commentati ſumus. Dicitur etiam συγκύπτειν pro eo quod eſt ὑποκύπτειν & deorſum aſpicere, vt demiſſi ſpiritus homines ſolent. Greg.

εἰς τὰ γενέθλια, Οὐ διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχὴν ταπεινοῦται, ἵνα καὶ συνανακύψῃ τὸ κάτω νεῦον ἀπὸ τῆς ἀμβλύας, de ſeruatore loquens lauante pedes diſcipulorum. Idem de medico in vlcera deſpiciente, Ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη, ἵνα δῷ τὴν ὑγίειαν τοῖς κάμνουσι. συγκύπτει pro κατακύπτει dixit. vt, ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, Lucian. Συγκύπτειν etiam eſt coire, & in vnum contrahi quod hiabat & diſtrahebatur. Xenoph. in ſecundo ἀναβάσ. Ἀνάγκη γὰρ, ἣν μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου, ἢ ὁδοῦ στενωτέρας οὔσης, ἢ ὀρέων ἀναγκαζόντων, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὁπλίτας. Idem, οὗτοι δὲ πορευόμενοι οἱ λοχαγοὶ, ὁπότε μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα, ὑπέμενον ὕστεροι, cum cornua coibant. cui verbo opponitur τὸ διέχειν apud eundem. Συγκύπτειν. Κατακύπτειν. His iam dictis verbis opponitur Ἀνακύπτειν, quod ſignificat oculos & caput erigere, vt aues bibentes ſolent: quo Syneſ. metaphorice vſus eſt, Οἶσθα γὰρ ὡς ὅταν ἀνακύψω τῶν βιβλίων, ἐπιρρεπής εἰμι πρὸς ἅπασαν παιδιὰν, quum oculos ab intentione lectionis auocaui. Significat etiam exiſtere & emergere, atque etiam oriri & enaſci. Chryſoſt. ad Rom. quarto, Εἶτα ἀπὸ τούτων αὖθις ἑτέρας ἀνακύπτουσαν χρή. Idem περὶ ἱερωσύν. Ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, & reliqua. Grego. Τὰς νήσους ταύτας οἶμαι τὰς ἐκκλησίας, τὰς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῆς ἁλμυρᾶς ἀπιστίας ἀνακυπτούσας. Ἀνακύπτειν etiã dicũtur qui cælum ſuſpiciunt: vnde illa mirifica allegoria Lucæ XIII cap. mulieris cõtractæ & incuruæ, quæ ſtatim manum IESV iniectam ſentiens, ἀνέκυψεν, antea annis duodeuiginti ſemper συγκύπτουσα. Ἀνακύπτειν. Ἀνακύπτειν etiam ſpe erigi ſignificat, animóque recreari. Xenoph. in OEcon. Οὕτω δὴ ἐγὼ ἀνέκυψα, ἀκούσας ὅτι ἔστιν ἄρα ἡμιτὸν καὶ πένητι ἀγαθῷ γενέσθαι, εἰ τὴν ψυχὴν φύσει ἀγαθὴν ἔχει. Appia. in quinto τῶν ἐμφυλίων, καὶ τὰς ἀποικίας συνιστάμενας ἔφασαν, τοῦ μὴ δὴ αὖθις ἀνακύψαι τὴν δημοκρατίαν, ne vnquam Reſpublica caput erigere poſſet, & reſtitutionis ſpem haberet. Herod. in Terpſich. Ἔπειτα ποιήσαντες ταῦτα, δῆμον ἀχάριστον προεδώκαμεν τὴν πόλιν, ὃς ἐπείτε δι' ἡμέας ἐλευθερωθεὶς ἀνέκυψε, ἡμέας μὲν καὶ τὸν βασιλῆα ἡμέων περιυβρίσας, ἐξέβαλε. Polyb. in primo, Τούτου δὲ συμβάντος, τὰ μὲν τῶν καρχηδονίων αὖθις ἀνέκυψε, καὶ πάλιν ἐπιρρεπεστέρας εἶχε τὰς ἐλπίδας. Διακύπτειν eſt tranſpicere, per clathros vel rimas perſpicere. Greg. de Baſil. Τίς δὲ μᾶλλον ἐφωτίσθη φῶς γνώσεως, καὶ διέκυψεν εἰς τὰ βάθη τοῦ πνεύματος. Et περὶ θεολογ. Καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν παχύτητα ὀλίγοι καὶ μικρὸν διακύπτουσι. Διακύπτειν. Eſt etiam Παρακύπτειν, quod ſignificat tranſuerſim aſpicere, quaſique limis oculis, vel in tranſitu, & quaſi per tranſennam aſpicere. Baſil. Gregorio, Ὁ δεῖνα ἄρτι παρακύψας φιλοτιμούμενος πρὸς τὸν βίον τῶν χριστιανῶν, εἶτα οἰόμενος αὐτοῦ σεμνότητα φέρειν τὸ ἡμῖν συναναστρέφεσθαι, id eſt, aliquantulũ explorare vitam Chriſtianorum, & inſpicere pauliſper. Sic Γρηγ. ὑμῶν δὲ οὐ θεμιτὸν παρακύπτειν εἰς τὰ ἡμέτερα, id eſt, in ſacra Chriſtianorum. Lucia. ἀναβιοῦσι, Κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα εἰς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τοὺς δὲ ἅπαντας ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας, poſtquam ad iſta veſtra dogmata, & philoſophorum ſcripta aſpicienda quaſi per tranſitum incubui. Παρακύπτειν. Inde prouerbium ἐξ ὄνου παρακύψεως, de aſino, qui cum ab agaſone neglectim ageretur, in tranſitu caput in tabernam vel officinam inſeruit, & vaſa euertit. Ἐξ ὄνου παρακύψεως. Baſil. περὶ πλεονεξ. Ἀλλὰ νύκτωρ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ περιρρέων ὁ πλοῦτος, καὶ τῶν ταμιείων ὑπερχεόμενος, μή που καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν

Ἐπικύπτειν. περικύψῃ, ne foras caput exerat, & ad alios reſpiciat. Ἐπικεκυφὼς dicitur inclinatus, & incũbens, hoc eſt, ἐπικεκλιμένος ἢ ἐνισχυριζόμενος & συγκεκυφώς: vt incumbens ſtudio & lectioni, hoc eſt, ἔργον ποιούμενος, καὶ προσεδρευτικῶς, καὶ

Ὑπερκύπτειν. προσλιπαρῶς. Ὑπερκύπτειν eſt in pedes erigi, & eminere ſuper alios. Plato in Euthyd. ἡ πολὺς ἡμᾶς ὁ ὄχλος περιειστήκει, ὑπερκύψας αὐτοὶ κατεῖδον. Baſil. περὶ φθόνου, Ὅλως δὲ ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα, καὶ πρὸς τὸ ὄντως καλὸν καὶ ἐπαινετὸν ἀπιδών, πολλοῦ ἂν τι δέοις τῶν φθαρτῶν τε γηΐνων μακαριστὸν κρίναι ἢ ζηλωτόν,

Ὑποκύπτειν. id eſt, ſi mente & cogitatione te ſuſtuleris ſupra humana. Ὑποκύπτειν eſt ſummitti, & dicto audiẽtem eſſe. Baſil. εἰς τὴν ἰουλίττ. Ὁ βασιλεὺς ἀγανακτεῖ ὅτι μὴ πάσης ἐμοῦ τῆς ὑφ' ἡλίῳ κρατεῖ, ἀλλ' ἔστιν ἔθνη τοῖς αὐτοῦ σκήπτροις μὴ ὑποκύπτοντα. Herodot. in primo, Μῆδοι δὲ ὑπέκυψαν Πέρσῃσι διὰ τὴν τούτου πικρότητα.

Προσκύπτειν. Significat etiam veneror, Lucia. πόρρωθεν ὑποκύψας. Προσκύπτειν eſt ad aurem ſe admouere alterius, vt qui ſecreto loqui volunt, vt ſupra dictum

Πρός. eſt. Interdum πρὸς ἐν τῇ συνθέσει nihil immutat ſignificationem ver-

Προσαναγκάζειν. bi, vt προσαναγκάζω, quod ἀναγκάζω & ἐπαναγκάζω ſignificat, Plato, ἄρα οὖν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν μόνον ἐπιστατέον, καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν. Et in Polit. Πότερον καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, οὕτω καὶ νῦν τὸ πλέον αὖ καὶ ἔλαττον μετρητὰ προσαναγκαστέον γίγνεσθαι.

Εἰσαναγκάζειν. Alibi Εἰσαναγκάζειν dicit, vt εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι. Ἐπαναγκάζειν, Demo-

Ἐπαναγκάζειν. Ἐπάναγκες. ſthenes & Andocid. vt Ἐπάναγκες quod per ſe ſine verbo ſignificat neceſſe eſt. Demoſth. ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et ex verbis legis, Τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες. Idem alibi, Κελεύσοντος τοῦ συγγραφῆς ἐντίθεσθαι

Καταναγκάζειν. τὰ χρήματα ἐπάναγκες, id eſt neceſſario. Καταναγκάζω etiã ἀναγκάζω ſigni-

Καταναγκη. ficat. & Καταναγκη nomen herbæ amatoriæ, cuius meminit Plinius libro XXVII, quæ dictio pro violentiore illecebra amoris ponitur, καὶ ἀπὸ σφοδροῦ φίλτρου. Syneſ. Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους ἢ ἐρωτικὰς καταναγκας.

Προσαναλαμβάνειν. Προσαναλαμβάνω non aliud ſignificat quàm ipſum ἀναλαμβάνω, licet vbe-

Προσαφέψειν. riorem habeat ſignificationem. Προσαφέψειν idem quod ἀφέψειν apud Galenum, Εὐθέως ἀψίνθιον ἐλαίῳ προσαφεψήσαντες, ἀφαιρήσομεν τὰ μόρια, id eſt,

Προσεμφερής. συναφεψήσαντες. Προσεμφερὴς idem quod ἐμφερής. Theophraſtus, Καὶ προσεμφερὲς τρόπον τινὰ τοῦτ' ἐστὶ καὶ τῷ ἔρου κεφαλῇ, ſimilitudinem refert: quod

Παρεμφερής. Προσόμοιος. idem Παρεμφερὲς dicunt & Προσφερές. Sic ὅμοιον, Προσόμοιον, ſimile & aſſimile. Cicero de Natura Deorum, In pulmonibus autem ineſt varietas quædam, & aſſimilis ſpongiis mollitudo. Verg. Quos ſuper atra ſilex

Παρόμοιον. iamiam lapſura, cadentíque Imminet aſſimilis. Παρόμοιον & παρεμφερὲς diminutionẽ denotãt, hoc eſt, παρ' ὀλίγον ὅμοιον & παρ' ὀλίγον ἐμφερές, vt παρέγγυς. Quin & ipſa præpoſitio de qua loquimur, interdũ eſt ἐλαττωτική, vt προσάπτεσθαι,

Προσψαύειν. προσψαύειν, primoribus digitis tangere, hoc eſt attingere: quod etiã

Ἐπιψαύειν. Ἐπιψαύδην. Ἐπιλίγδην. Ἐπιψαύειν dicitur, hoc eſt, ſtringere. & Ἐπιψαύδην ſtrictim, hoc eſt, ἐπιλίγδην, ἐπιγράφδην. Lucia. Ἀκρωμίαν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν. Di-

Ἀκροθιγῶς. citur & ἀκροθιγῶς. Dioſc. Ἀκροθιγῶς βάπτων, per ſummũ intingens, ſuſpenſa manu tingens. Et ἀκροθιγῶς σκοπεῖν, ſummã rei cognoſcere & æſtimare, in Pandect. Πρὸς etiam ſignificat aſſiduitatem, & vehementem applica-

Προστίθεμαι. Προστέτηκα. tionẽ, vt in Προστίθεμαι addictus ſum & hæreo. Προστέτηκα τῷ πράγματι,

τοῦ χαίρω καὶ τέρπομαι, & quaſi intabeſco & adliqueſco, ἀδιαποσπάστως διάκειμαι, abduci inde nequeo. Baſil. homil. 1 x, Ὥστε ἡμᾶς μὲν τῇ παρούσῃ ζωῇ προσπεπηκέναι, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος τὴν πᾶσαν ἔχειν σπουδήν.

Προσκακοπαθεῖν τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βαπτισθέντι, παρὰ Γρηγ. ἐν τῷ εἰς τὰ ἐπιφάνια, eſt in cõtemplatione & commemoratione humanitatis à Chriſto ſeruatore ſuſceptæ affici dolore, & macerari, & penè intabeſcere. Προσκακοπαθεῖν.

Προσπάσχειν eſt magno affectu hærere. Dionyſ. Areopag. Ὅσοι γὰρ οὐκ ὀφείλουσι τοῖς γηΐνοις προσπάσχειν, id eſt hærere, & immodicè affici. Plutar. Τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθὸς, id eſt, propenſior & deditior. Inde illud Ciceronis ad Atticum libro ſecundo, Dices fortaſſe, dignitatis ἅλις tanquam δρυὸς, ſaluti ſi me amas conſule. me miſerum, cur non ades? nihil te præteriret. ego fortaſſe τυφλώττω, nimiũ γὰρ τῷ καλῷ προσπέπονθα. ac ſi diceret, At enim dignitatis ſatis antehac ratio à me habita eſt, & vt eſt in prouerbio notiſſimo, ἅλις δρυὸς, ſic etiam ἅλις ἀξιώματος: nunc ad incolumitatem conuertendus animus, tãquam ad fruges. ô me miſerum qui non poſſum deduci ab amore & admiratione dignitatis, id eſt opinionis magnificentiæ & exiſtimationis rebus geſtis quæſitæ, & vita anteacta. Quæ dignitas honeſtatis potius reuerẽs quàm vtilitatis retinẽs Dignitas. eſſe ſolet. vnde fit vt Indignitas pro turpi facto accipiatur & indigno viro Indignitas. probo. Sic in oratione pro Sextio, Dignitati eſſe ſeruiendum: Reip. eſſe conſulendum: officii rationem in omni vita, non commodi ducendam. Idem, Neque enim rerum gerendarum dignitate homines ita efferri cõuenit, vt otio non proſpiciant: neque vllum amplexari otium quod abhorreat à dignitate. Dignitati ſeruire Cicero τὸ ἔνδοξον θεραπεύειν dixit, Dignitati ſeruire. πρὸς τὴν εὔκλειαν ἢ τὴν εὐδοξίαν ἁρμόζεσθαι. Abhorrere verò à dignitate dicitur, ἀπηλλάχθαι τοῦ φιλοκάλου, ἀφεστηκέναι τοῦ φιλοδόξου. Dignitas autem oris, eſt σεμνοπρέπεια, καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Illud prius Plut. de Pompeio dixit, hoc Polybius vtitur, Καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν προγεγενημένων, καὶ σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχειν, ἱκανὸν δὲ μόχθοις ὑποφέρειν. Quid ſit autem oris dignitas ipſe Cicero docet in primo Officiorũ. Προσλιπαρεῖν idem eſt quod προσμένειν, nõ diſcedere, aſſi- Προσλιπαρεῖν. duum eſſe, affixũ eſſe. Plut. Χρήμασιν αὐτοῖς, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες. Προσμένειν. Πρόσκωποι ſunt nautæ remis hærentes. Lucia. in Charonte, Καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδὲ πώποτέ σε ἢ αὐτὴν ἐκέλευσα, ἢ προσκώπους εἶναι. vt Ἐπίκωποι ſunt ἐπίφορτοι, id eſt, in procinctu nauigationis. Πρόσκωπος. Ἐπίκωποι. Πρόσυλος, qui materiæ adhæret, qui rebus caducis & concretis deditus eſt Πρόσυλος. potius quàm abſtractis. Sic apud Lucianum in Timone, Ἐναψάμενος τὴν διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν, hoc eſt, huiuſmodi philoſophiæ addictus. Et apud Greg. Στάσιν ἐν χειμερίῳ τῇ ὥρᾳ πάννυχον τῇ θεωρίᾳ προσφιλοπονήσαντα, hoc eſt, φιλοπόνως καὶ σπουδαίως προσθέμενον. Προσφιλοσοφεῖν. Προσφιλοπονεῖν. Προσκαρτερεῖν, incumbere, aſſiduum & multum in aliqua re eſſe, vt curatores operum non abſcedentes. Athenæus, Προσκαρτερῶν τοῖς λόγοις. Idem, Καὶ Προσκαρτερεῖν. καταστήσας ἐκ πάντων ἀρχιτέκτονα τὸν Κρείθιον ἀρχιτέκτονα, παρεκάλεσε προθύμως ἐπιλαβέσθαι τῆς κατασκευῆς, προσκαρτερῶν καὶ αὐτὸς τὰς ἡμέρας. Themiſt. in oratio-

ne περὶ τῆς φιληκοΐας τοῦ βασιλέως, Πάσχω μὲν οὖν ὅπερ αἱ κύνες αἱ θηρευτικαί· ἴχνους μὲν αὐτοῦ
ἀναφανέντος θηρίου, προσκαρτεροῦσιν ἐκείνῳ, καὶ προσλιπαροῦσιν, ἄχρις ἂν ἕλοιεν, id eſt,
veſtigiis aſſiduo hærent, & ab eius perſecutione nõ diſcedunt & abſiſtunt.
Significat etiã συμμένειν καὶ διαμένειν perſtare, perſeuerare. In nouellis cõſtit.
Iuſtiniani Cæſaris, Μετὰ δὲ τὸ προσκαρτερῆσαι τὸν δοῦλον ἔν τινι μοναστηρίῳ, ἐφ᾽ ᾧ
γενέσθαι μοναχὸς, ἐπὶ τελείαν, καὶ λαβεῖν τὸ ἅγιον σχῆμα, οὐ δύναται ὁ δεσπότης αὐτοῦ πρὸς
δουλείαν αὐτὸν ἕλκειν. Marci tertio capite, Καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα πλοιάριον
προσκαρτερῇ αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτὸν, Et dixit diſcipulis, vide-
rent ne nauicula ab eo abeſſet, vel, vt nauicula ſibi aſſidua comes eſſet.
apud Demoſth. κατὰ νεαίρας, Προσκαλεσάμενον παραδοῦναι τὰς θεραπαίνας τὰς νεαί-
ρας τότε προσκαρτερούσας ὅτι ἦλθεν ὡς στέφανον ἐκ μεγάρων, Legendum arbitror
νεαίρᾳ, in datiuo, vt προσκαρτερούσας intelligamus aſſeclas & pediſſequas.

Πρόσηλος. Πρόσηλος & προσήλιος, apricus, & ad ſolem expoſitus, vt εὐήλιος τόπος, qui
Πρόσειλος. etiam Πρόσειλος dicitur, hoc eſt, πρὸς εἵλην τετραμμένος, τοῦτ᾽ ἔστι, πρὸς τὴν ἡ-
Εἴλη. λίου αὐγήν. Ariſtoph. σφηξὶν, ἣν ἐξέχῃ εἵλη κατ᾽ ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. Vnde fit
Εἱληθερεῖν καὶ Εἱληθερεῖσθαι. Εἱληθερεῖν τὸ ἡλιάζεσθαι, id eſt, apricari : quod etiam voce paſſiua Εἱληθερεῖ-
σθαι dicitur, παρὰ τὸ θέρεσθαι ἐν τῷ ἡλίῳ. Galenus in octauo Therapeu. Εἴρ-
ξαμεν δὲ καὶ τὸν εἱληθεροῦντα καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν, καὶ τὸν τῇ κόνει χρώμενον. Athen. au
Εἵλησις. tem vtitur voce paſſiua. Εἵλησις, æſtus. Plato libro ſecundo de Rep. Καὶ
πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Et li-
bro tertio, Πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατιαῖς μεταβαλλόντας ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων
Εἰλεῖσθαι. σίτων καὶ εἱλήσεων καὶ χειμώνων. Εἰλεῖσθαι autem eſt circumplicari & obuolui,
vt terra circum axem mundi. Idem in Timæo, Εἰλουμένην περὶ τὸν διὰ παν-
Εἰλίσσεσθαι. τὸς πόλον τεταμένον. Dicitur & Εἰλίσσεσθαι, vt Ariſtotel. ἔντερον εἰλιγμένον dicit
Εἴλιγμα. inuolutum & conuolutum. & εἴλιγμα inuolutio, hoc eſt συστροφή. Dici-
Εἰλεῖσθαι. tur & ἕλιγμα & ἑλιγματώδης, tortuoſus, clauiculatus, ἑλικοειδής. Εἰλεῖσθαι au-
tem ἰλλούμενον, eſt in anguſtum redigi, in arctum cogi, στενοχωρεῖσθαι. Ilia. 2,
Ἀγαλλέα στεῦ ἐπὶ πολυζύγῳ, ἥν περ ἄελλαι
Κατειλεῖν. Χειμέριοι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα. Ab hoc compoſitum Κατειλεῖν. Plu-
tarchus in Camil. Ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἀποκρύπτεσθαι, τὸ δ᾽ ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ
δέους εἰς χωρία προσηλύτη κατειλεῖσθαι, id eſt, in orbem conglobari, & colligi in
Ἐξειλεῖν. arctum. Ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, τὸ ἀνελίττειν, reuoluere, legere. Xenophon de ca-
nibus leporis veſtigia explicantibus, Ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη ὡς πέφυκε διπλᾶ, τρι-
Ἡλιαία. Ἡλιάζομαι. πλᾶ. Ἡλιάζεσθαι non ſolum apricari ſignificat, ſed etiam δικάζειν. Ἡλιαία γὰρ
τὸ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνῃσι, quod ſic dictum eſt, quia ſub dio apricantes iu-
dices ſedebãt. Inde illud ſuperius citatum, καὶ ταῦτα μὲν νυν, ὦ λόγιος, ἣν ἐξέχῃ
εἵλη κατ᾽ ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον, ἀντὶ δικάσεις. eſt enim ſecũda perſona more Ari-
ſtophanis per ει enunciata. Sequitur enim, ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος.
Ἡλιασταί. Vnde Ἡλιαστὴς ἀντὶ δικαστής. Idẽ alibi, Εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω. Demoſth. reci-
tans verba legis κατὰ Τιμοκράτ. Ἐὰν μὲν αὐτὸς ὀφλὼν ἐκτίνῃ, πρὶν ἐκτίσαι, ἔνδειξιν εἶναι
κατ᾽ αὐτοῦ, καθάπερ ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, ἀντὶ δικάσῃ. Idem ſuperius,
Τοὺς δὲ νομοθέτας εἶναι ἐκ τῶν ὀμωμοκότων τὸν ἡλιαστικὸν ὅρκον, id eſt, δικαστικόν. Ἡλιαία
Ἡλιάζειν. δὲ λέγεται ὁ τόπος καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν δικαστῶν. Ἡλιάζειν autem eſt ἐν τῷ ἡλίῳ ἐξ-
Ἡλιοῦν. απλοῦν, id eſt, inſolare, ad ſolem expandere: quod etiam Ἡλιοῦν dicitur.

vtitur eo Dioſcorides. Ἡλιοῦσθαι ſoli expoſitum eſſe. Xenoph. de vite, Ἡλιοῦσθαι. Πεπαινούσης δὲ τὰ οἴναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν, id eſt, inſolata, à ſole vſta. Plato lib. VIII πολιτείας, Πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι, & reliqua, id eſt à ſole exuſtus. Cæterũ vt πρόσηλος & πρόστηλος, ſic προσήνεμος dicitur: vt, προσήνεμος ἅλως Xenophonti. Sic Προσβόρειος & πρόσβορρος, ad aquilonem vergens, ab aquilone perflatus, apud Theophr. Παράβορρος verò qui tranſuerſo aquilone perflatur, id eſt ab latere. Nunc ad ἐγγυᾶσθαι reuertamur, quandoquidem ex inſtituto noſtro & propoſito in hiſce commentariis iam ſatis digreſſi ſumus. Ἐγγυῶμαί σοι τοῦτον ἢ πρὸς σέ, dicunt, proſpondeo & fideiubeo pro eo apud te. Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον, Εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα, οὐκ ἔστιν ὅπως τοῦτο μὲν ὑπὲρ ἐκείνου ἀπηχθανόμην. Plato in Phædro, Ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα, ἔφη, τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος πρὸς δικαστὰς ἠγγυᾶτο. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον ſignificat Recipio in me euentum rei & conſilii. Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου, Τοῦτο τοίνυν ἐποίησα τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος Αἰσχίνη τίς ἀγορεύειν βούλεται, οὐ τίς αἰτιάσασθαι περὶ τῶν παρεληλυθότων, οὐδὲ τίς ἐγγυᾶσθαι τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. Itaque quod Cicero libro primo de Oratore dicit, Perge verò Craſſe. iſtam enim culpam quã vereris, ego præſtabo, Græcè ſic dici poteſt, διέξιθι δὴ Κράσση. ταυτηνὶ γὰρ τὴν αἰτίαν ἔγωγ᾽ ἐγγυῶμαι, ἣν τινα σὺ εὐλαβεῖσθαι φῄς, vel τήνδε γέ τοι τὴν ἁμαρτίαν, ἣν περ σύ γε δέδιας, εἰς ἐμαυτὸν ἔγωγε ἀναδέχομαι. Inde præſtare periculum & præſtare alienam culpam, & alia apud iuriſconſultos. Quo modo illud eiuſdem in eodem libro exaudiendum, Nam cum ædes venderet, lumina vti tum erant ita recepit, id eſt, præſtaturum promiſit. Illud verò Iuriſconſulti in capite, Emptorẽ, de actione empti, Quemadmodum recipitur vt nũmos venditor accipiat, quanuis merx ad emptorem non perueniat, ſignificat nominatim cauere, καθάπερ διωμολογῆσθαι εἴθισται. Excipere tamen frequentius apud auctores legitur, vt apud Ciceronem pro Cornelio, Vbi eſt igitur exceptum fœdere Gaditano, ne quem Pop. Ro. Gaditanum recipiat ciuitate? Et rurſus, Quorum in fœderibus exceptum eſt, ne quis à nobis ciuis recipiatur? Et in Ver. Quid ſi doceo Taurominitanis nominatim cautum & exceptum eſſe fœdere, ne nauem dare debeant: Mamertinis in ipſo fœdere ſanctum atque perſcriptum, vt nauem dare neceſſe ſit? Varro, In emptionibus eo iure vtimur quod lex præſcripſit: alii enim plura, alii pauciora excipiunt, vt agni chordi duo pro vna oue adnumerẽtur, & cætera. Cauere nominatim & excipere, eſt διαρρήδην διαγορεύειν. Demoſth. Μηδένα ἀτελῆ εἶναι διείρηκεν ὁ νόμος, lege cautum eſt. Theod. in quarto hiſt. eccle. de Iouiniano, περὶ τούτου ἔγραψε νόμον, καὶ τοὺς ἐπισκόπους ἐπιμελεῖσθαι ἐκ τῆς ἐξουσίας διαγορεύοντα, καὶ τὰς ἐκκλησίας ἀποδοθῆναι παρεγγυῶντα. Idem, Ἠχυνσθη δὲ αὐτὸν τὸν ἀποστολικὸν ἀναγινώσκοντες νόμον, ὃς διαγορεύει σαφῶς ταῖς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, qui claris verbis cauet. Plutarch. in Solone, Νόμον ἔγραψε διαγορεύοντα δοῦλον μὴ ξηραλοιφεῖν, μηδὲ παιδεραστεῖν. quanquam hoc verbũ & iubere & vetare ſignificat. Idem in Gracch. Τῷ δὲ μειρακίῳ διηγόρευσεν ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν, ἢ μὴ κατιέναι, ὧν προσέταξε. Alibi pro vetare. Ὡς

Marginalia: Ἡλιοῦσθαι. — Προσήνεμος. — Πρόσβορρος. — Παράβορρος. — Ἐγγυῶμαι. — Præſtare culpam. — Recipere & Excipere. — Διαγορεύειν.

αὐτοκράτωρ τοῦτο διαγορεύσας, pro poteſtate hoc vetans. Demoſth. πρὸς Παρμένοντα, Σαφῶς ὁ νόμος διείρηκεν ὧν εἶναι δίκας προσήκει μεταλλικάς. Idem πρὸς Λεπτίνην, Διὰ τὸ γεγράφθαι ἐν τῷ νόμῳ διαρρήδην αὐτοῦ, μηδένα μήτε τῶν πολιτῶν, μήτε τῶν ἰσοτελῶν, μήτε τῶν ξένων εἶναι ἀτελῆ, μὴ διῃρῆσθαι δὲ ὅτου ἀτελῆ, χορηγίας, ἢ ἄλλου τέλους. διῃρῆσθαι, nominatim cautum eſſe: quo in loco etiam διηρῆσθαι fortaſſe legi poteſt, de quo alibi dicendum. Plato lib. v 11 legum, Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, explicitè dicta ſunt & diſtinctè, explicata ſunt. Et rurſus, ἀληθῆ καὶ ταῦτα διείρηκας. Eſt autem in vniuerſum διαγορεύειν, τὸ παραγγέλλειν καὶ θεσπίζειν, id eſt ſancire & edicere, quæ verba ſunt τῶν νομοθετούντων, verba frequentia in Pandectis. Baſil. in ſexta homil. in hexaem. Οἱ πανηγυρικοὶ θεσμοὶ τοὺς συγκαθεζομένους εἰς τὸ στάδιον, γυμνῇ καθῆσθαι τῇ κεφαλῇ διαγορεύουσι. Syneſ. ἡμέραν διηγορευμένην, diem conſtitutũ appellauit, hoc eſt τεταγμένην, διωρισμένην, συγκεκροτημένην, συγκειμένην, compactam & condictã. Ilia. λ, Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ Ερδομεν ἱερὰ θεοῖς, τὰ διηγορεύσαμεν, nominatim ediximus, præconis voce pronunciauimus. Διαγορεύειν etiã eſt tractare, diſſerere, diſputare. Dionyſ. de cæleſti hierarch. Ἐστι γὰρ, ὡς ἐν τῇ περὶ τῶν νοητῶν τε καὶ αἰσθητῶν πραγματείᾳ διηγόρευται, τὰ μὲν αἰσθητῶς ἱερὰ τῶν νοητῶν ἀπεικονίσματα, τὰ δὲ νοητὰ, & reliqua. Eſdræ cap. tertio, Καὶ προσήνεγκαν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ὁλοκαυτώσεις, ἀκολούθως τοῖς ἐν τῇ Μωϋσέως βίβλῳ διηγορευμένοις, id eſt, conſentaneè iis quæ in lege Moſis ſancta erant & præcepta. Διαγορεύειν etiam opponitur τῷ συναγορεύειν, vt διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι. Excipere etiam eſt ἐξαιρεῖν, id eſt, ab eo quod conſtitutum eſt, & quod cõuenit, eximere, vt aliquando dicemus. Eſt etiam ſanctum & perſcriptum quod Cicero dixit, & exceptũ, Græcè ἠσφαλισμένον, συγγεγραμμένον, ἀναγεγραμμένον, προσδιωρισμένον. Et Ἀσφαλίζεσθαι ἀξιοπίστως, idoneè cauere, idoneos ſpõ-

Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, καὶ ἐγγυᾶν. ſores dare vel accipere. de quo verbo infrà dicendum eſt. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα eſt deſponſam accipere. Demoſth. Καὶ ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. Alibi, Ταύτην ἐγγυᾶται, ὡς Στεφάνου θυγατέρα λαμβάνων, καὶ οὐ Νεαίρας, id eſt vxorem accepit & duxit. Ἐγγυᾶν verò eſt deſpondere & dare vxorem. Idem in eadem ſcilicet κατὰ Νεαίρας, Γνοὺς δ᾽ ὅτι κινδυνεύσει ἐξελεγχθεὶς ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι, καὶ ταῖς ἐσχάταις ζημίαις περιπεσεῖν, διαλλάττεται πρὸς τὸν Φράστορα, καὶ ἀφίσταται τῆς προικός. Idem, Γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, ἀθηναῖον ὄντα ξένης θυγατέρα αὐτῷ ἐγγυῆ-

Γαμῆσαι. Γαμέσαι. Ἐγγαμίσαι. σαι, ὡς αὐτῷ προσήκουσαν. Γαμῆσαι eſt γυναῖκα λαβεῖν. Γαμέσαι eſt γυναῖκα δοῦναι, quod recentiores ἐγγαμίσαι dixerunt. Homerus Iliad. 1 x, γαμέσασθαι dixit, Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. verba ſunt Achillis. Vt autem ἐγγυᾶσθαί τινα ſignificat ſpõſione & interceſſione accipere & liberare, ita ἐγγυᾶν accepta ſpõſoris fide dare, hoc eſt, ſatiſaccepto liberare. Antiph. Ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Animaduertendum autem in ſupradictis locis, quòd ἐγγυῶμαι variè augmentum ſuum accipit: nunc enim χρονικῶς, nunc συλλαβικῶς αὐξάνεται, vt ἠγγυᾶτο & ἐγγεγύηκε: quo modo fit in ἐγχειρίζομαι. dicitur enim ἐγκεχειρισμένος & ἐνεχειρισμένος, de quo ſuprà dictum eſt. Sic Plut. ἐνεγγύησε dixit, & Demoſth. ἐνεγγυησάμην, πρὸς Ἀπατούρ. alibi ἠγγύησε. Legitur

& ἐχύατο apud Iſæum, & περιεγύνησι ſine augmento apud Syneſ. mendoſè fortaſſe. Sunt etiam alia quæ dupliciter efferuntur. Βλακεύομαι ἐβλακευμαι, & βεβλάκευμαι. Greg. περὶ θεολογίας, Τὸ δὲ τοσοῦτο πρᾶγμα τῇ διανοίᾳ περιλαβεῖν, πάντως ἀδύνατον καὶ ἀμήχανον, μὴ ὅτι τοῖς κατεβλακευμένοις καὶ κάτω νεύουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς λίαν ὑψηλοῖς τε καὶ φιλοθέοις, id eſt, ſupinis & in mollitiem inertiámque effuſis. Ariſtoph. autem Καταβεβλακευμένως dixit, ἀντὶ βραδέως, ῥυθερῶς, μαλθακευομένως diſſolutè: cui opponitur συντεταγμένως, id eſt compoſitè καὶ συνεστηκότως. Συνειλεγμένοι & συλλελεγμένοι: idémque in aliis ἀπὸ τοῦ λέλεγμαι fieri poteſt, licet συνειλεγμένοι frequẽtius dicatur. Δεδιῄτημαι dicitur ἀπὸ τοῦ διαιτῶ, quod duplex habet augmẽtũ, vt ἠνώχλησε, ἐπηνώρθωται, ἠνείχετο. & ἀποδεδιῃτημένον. Sũt & alia quæ variãtur, vt Ανάλωκα ἀναυξήτως, ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, ἀνάλωται, ἀνήλωται, ἠνάλωται. ἠμπείχετο ἀπὸ τοῦ ἀμπέχομαι Lucia. vt ἠνέσχετο & ἠνείχετο Ariſtot. μεμετιμένος ἀντὶ μεθιέμενος eſt ἰωνικὸν apud Herodot. in principio ſexti libri, Ιστιαῖος δὲ ὁ Μιλήτου τύραννος μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου, παρῆν ἐς Σάρδις. Εμπεπαρώνηται ἀντὶ ἐνύβρισται, ἐνασέλγηται, per vinum & petulãtiam iniuria & probro affecta eſt. Lucia. Μέμνησο γοῦν οἷά μοι δρᾷ ὃν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. verba ſunt Iunonis ob Ganymedem deſpectæ & ægreferẽtis. Demoſth. περὶ παραπρ. Εξω δ' αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ πράγματος ἡ γυνὴ ἀναπηδήσασα προσπίπτει πρὸς τὰ γόνατα Ιατροκλέους, καὶ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει, καὶ εἰ μὴ ἐκεῖνος ἀφείλετο, ἀπώλετ' ἂν παροινουμένη. ἡ γὰρ παροινία τοῦ καθάρματος τούτου δεινή, id eſt, huius ſuper menſam & vinũ petulantia. Diogen. in Epiſt. ἤκουόν σε λελυπῆσθαι ὅτι τὰ Αθηναίων τέκνα πληγὰς ἡμῖν ἐνέτεινε μεθύοντα, ὡς δῆτα πάλαι ἡ σοφία πεπαρώνηται, id eſt, à temulentis pulſata eſt & ſuggillata. Lucian. Ικανά σοι πεπαρώνηται πρὸς ἡμᾶς, Satis, vt opinor, debacchatus es in nos. Cic. de Perfecto Oratore, Furere inter ſanos, & quaſi inter ſobrios bacchari vinolentus videtur. Cæterum Demoſth. ἔξω δ' αὐτῆς οὖσα dixit, pro mente alienata, & velut ἑαυτῆς ἐξισταμένη. Κατῴνωται ſine geminatione augmẽti dicitur: vnde Κατῳνωμένον Plato vino obrutum dixit. Quãdoquidem autem non in promptu eſt vnicuique huiuſmodi verba formare, in temporibus quæ augmentum recipiunt, hic ſubiiciam aliqua, ex quibus moleſtia in ſcribendo minuetur. Επιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα. Επιορκῶ, ἐπιώρκηκα. Επιστατῶ, ἐπεστάτηκα, intus hæc omnia augentur & ſimilia, licet ſimplicia themata non habeant, vt ἐμπεπόληκα, vt Lucian. in Cataplo, Ημεῖς δὲ οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. eſt enim Εμπολᾶν, τὸ ἀγοράζειν καὶ κερδαίνειν & πωλεῖν, vnde Απεμπολᾶν. Ariſtoph. ἀχαρνεῦσι, Τοὺς γὰρ τρόπους Τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα, Εάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν Ανὴρ ἀλαζών, καὶ δίκαια κἄδικα, Κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι, id eſt, ſeſe venũdari aſſentationibus & blãdimentis nõ intelligũt, hoc eſt, quòd ſeſe ipſi aſſentatoribus addicũt. Idem tamen Lucia. alibi ἀπημπόλησεν dixit. & περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Μὴ δ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνου τοῦ κήρυκι ἀπημποληθῇς. Syneſ. Απημπολημένων αὖθις τοξοτῶν ἐχρῶντο τοξόταις. Κτῶμαι κέκτημαι & ἔκτημαι, quo Plato vſus eſt in Protag. Απολαύω ἀπέλαυον & ἀπολέλαυκα, & παραπολελαύκαν. Iſocr. in AEginetico, Ωστ' οὐδεὶς ἂν μοι δικαίως φθονήσειεν, εἰ τῶν Θρασυλόχου πραγμάτων ἀγαθὸν ἀπολέλαυκα. Αμφιέννυμαι ἠμφιεσμένος foris augmentum

Διπλῶς αὐξανόμενα.

Κατεβλακευμένος.

Καταβεβλακευμένως.

Εμπαροινεῖν.

Παροινία δεινή.

Εξω αὐτοῦ εἶναι.

Κατῳνωμένος.

Περὶ τῆς αὐξήσεως ῥημάτων τινῶν.

Εμπολᾶν.

Απεμπολᾶν.

Ημφιεσμένος.

habet. & ἠμφιέννυτο. Xenoph. Πρεπόντως ἠμφιεσμένη. Idem, Τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶ-
Ἀμφιειμένος. να ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. Dicitur & Ἠμφιεσμένος καὶ ἀμφιεσμένος, ὁ
Ἠμφιεσμένος. ἐνδεδυμένος. Eſt enim ἀπὸ τοῦ ἕω εἷμαι, vel ἀπὸ τοῦ ἵεμαι, vnde ἀμφίεσθαι ὁ ἀμφι-
Εἱμένος. έννυσθαι: inde εἱμένος in primo Iliad. Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε κερδαλεόφρον. Eſt
Ἐνημμένος. etiam ἐνημμένος pro eodem ἀπὸ τοῦ ἐνάπτομαι. Lucian. in Tim. Ἐναψάμενος τὴν
Ἐνάπτομαι. διφθέραν, τὴν γῆν ἐργάζομαι. Ariſtoph. διφθέραν ἐνημμένος. & Lucian. Καὶ γὰρ τὴν
διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος. Ἐνημμένον etiam ſignificat accenſum & ardẽ-
tem. Ariſtoph. ἡ χάλαζα γοῦν ἐνημμένη. Ἐνάπτεσθαι eſt etiam ἅπτεσθαι tangere.
Ἀριστ. Τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι, id eſt, ἁψάμενοι καὶ θιγόντες, vt paulo pòſt.
Ἐφάπτομαι. id quod etiam ἐφάπτεσθαι dicitur. Plut. Μὴ καθαρῷ γὰρ τοῦ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι,
Ἐπαφή. μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. ὅθεν Ἐπαφή. quod etiã ipſum ſignificat capeſſere & ſuſcipe-
Συνεφάπτο- re. Athenæus, Καὶ τὴν στοιχείων τινὲς συνεφήψαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς. Lucian. Παρα-
μαι. καλοῦντες τοὺς θεοὺς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος, cum datiuo & genitiuo.
Ἐφημμένον. Ἐφημμένον etiam accenſum ſignificat & ardens, vt νεῖκος ἐφῆπται, exarſit con
Ἐφάπτεσθαι. tentio. Iliad. φ, Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. Eſt etiam ἐφάπτομαι, ὁ
ἐπαιωροῦμαι, καὶ ἀρτῶμαι. Iliad. β, ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ
κήδε' ἐφῆπται. & Iliad. I χ, ἀντὶ ἐπήρτηται impendent, ἐπῃώρηται. Ἐφαπτόμενον τοῦ
τέλους in tertio Ethicorum, eſt quod ad finem & beatitudinem pertinet.
Οὐδὲ δὴ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέ-
Ἔφαμμα. λους. Ἐφάπτομαι etiã ὁ ἐνάπτομαι καὶ περιβάλλομαι, καὶ Ἔφαμμα ὁ περίβλημα. Po-
lyb. in ſecundo hiſt. de Gallis loquens, Οἱ δὲ γαισάται ὑπολαβόντες οὕτως ἔ-
σεσθαι πρακτικώτατοι, τὸ τινὰς τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμα-
Ἔφαμμος. σι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν, τοὺς σάγους ἀπορρίψαντες. Ἔφαμμος
autem vt Ὕφαμμος παρὰ τὴν ἄμμον dicitur: terra eſt tenuis & exilis, cui ἡ πίει-
ρα opponitur. Theophr. Ἐὰν δὲ δὴ ἐν θυμώδει καὶ ὑφάμμῳ φυλάσσῃ, λίθους περιτι-
Ἐξάπτομαι. θέναι. Ἐξάπτομαι autem eſt idem quod dependeo, & ἐξαρτῶμαι. Syneſ. Τῆ
τῆς σωματικῆς διαθέσεως, ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται. Significat etiam hærere ve-
ſtigiis, hoc eſt è veſtigio ſequi & aſſequi. Plut. in Cæſ. Τοῦτον ἐν ταῖς μάχαις
περιέπεμπεν ὥσπερ ἡγεμόνα τῆς στρατιᾶς, ἀναγκαζόμενος πολλάκις ἐξάπτεσθαι τῶν πο-
λεμίων, καὶ φιλομαχεῖν. ἦν γὰρ οὔτε σῖτος τοῖς ἀνδράσιν ἄφθονος, οὔτε ὑποζυγίοις χιλός.
id eſt, συνάψαι τοῖς πολεμίοις. Polyb. in tertio, Μετὰ ταῦτα τῆς ἡμέρας ἐπιγινομέ-
νης εὐθέως ἐπὶ τὴν ἑωθινὴν ἦγε τὴν πορεία..., βουλόμενος ἐξάπτεσθαι τῶν πολε-
μίων. Idem in quinto, Σπεύδων ὡς τάχιστα διανύσαι τὰς δυσχωρίας, διὰ τὸ προσδο-
κᾶν τοὺς Αἰτωλοὺς ἐξάψασθαι τῆς οὐραγίας. Themiſt. in primo de anima, Τοῦ σώ-
ματος δὲ ἡ φαύλη κρᾶσις οὐκ ἐμποδίζει τοῖς πάθεσιν, ἀλλ' ἐγείρει μᾶλλον αὐτὰ καὶ ἐπι-
Ἀμπίσχομαι. τείνει, ἅτε τῆς τούτου φύσεως προσεχέστερον ἐξημμένα. Ἀμπέχομαι ἠμπισχόμην Pla-
Ἀμπίσχομαι. to. vel ἀμπεισχόμην Athen. Sed ἀμπίσχομαι ἠμπισχόμην facit, & ἀμπέχομαι ἀμ-
πισχόμην, vt ἔχω & ἴσχω dicitur ἀττικῶς. Ἐναντιοῦμαι ἠναντιῶσθαι Demoſth. Ἀμ-
φιγνοῶ ἠμφιγνόουν καὶ ἠμφιγνόησα Plato. Ἀπολογοῦμαι, ἀπολελόγημαι. Προφασίζομαι
προὐφασισάμην. Καθίζω κεκάθικα Diod. συγκεκαθικὼς Ariſtot. Συνδυάζω
συνδεδυασμένος. Ἀφωνιάζω ἀφωνίαζον. Ἀποδιοπομποῦμαι ἀπεδιοπομπησάμην.
Ἐγκωμιάζω ἐγκεκωμιακὼς, & ἐγκεκωμιασμένος. Ἐπιπολάζω ἐπεπόλαζον. Ἀφίημι
Ἠφίεσαν. extra augetur ἀττικῶς, ἠφίει & ἠφείθη Plut. in Sylla. Ἀφειμένος tamẽ dicitur
non ἠφειμένος. Ἀφέωνται ἀντὶ ἀφεῖνται Atticum eſt, vt ἀνέωνται ἀντὶ ἀνεῖνται. Herod.

in Euterpe, Καὶ τούτων βασανίσας οὐδεὶς δεδάηκε οὐδὲν, ἀλλ᾽ ἀνέωνται εἰς τὸ μάχιμον. Κατεγλωττισμένος Ariſtoph. Καθεῖντο ſedebant Demoſth. Sic Καθῆστο ſedebat. Iſæus, Πολλὰ μὲν ἔτη καθῆστο ἐν οἰκήματι. Demoſth. ſæpe καθῆτο. Sed ἧστο eſt ἀπὸ τοῦ ἕζομαι, Iliad. primo, Ἀλλ᾽ ἀκέων δὴν ἧστο, θεὰ ἡσυχάζων ἐκαθέζετο. Ἐκάθευδε Thucyd. Περιπλακίζω περιπεπλακισμένος. Πολλαπλασιάζω ἐπολλαπλασίαζον. vt Πεπαιδαγώγηκα. Κεχορήγηκα. Πεπαιδοποίημαι. Πεφιλοσόφηται. Κεχειρούργηται. Κεκαλλιέρηται. Πεπλημμέληκα. Ἀντιδικῶ ἠντιδίκουν facit. Ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν, vtrūque apud Demoſthenem legitur. Ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν. Ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν. Ἐμβατεύω ἐνεβάτευσα. Ἐνεργῶ ἐνήργηκα. Ἐνδιάζω ἐνεδίαζε. Εὐηργέτηνται. Εὐηγγελιζόμην. Ἐδυσχέραινον. Δεδυστυχηκὼς Iſocr. Panegyr. Κεκαλλιγραφημένον. Παρανενομημένον. Ἐξεγγυᾶν eſt ſponſione & fideiuſſione aliquem inter cuſtodias exiſtentem vel futurum liberare. Demoſthenes κατὰ Τιμοκράτ. Μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα. Lyſ. κατὰ Παγκλέωνος, de ſeruo qui in libertatē aſſeritur, & interim dat ſponſores quoad pronuncietur, Ἐφ᾽ οἷς μὲν οὖν ἐξηγγυήθη οὔτε ἀδελφὸς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἦλθε, γυνὴ δὲ φάσκουσα αὐτῆς αὐτὸν εἶναι δοῦλον, ἀμφισβητοῦσα τῷ Νικομήδει. Demoſth. Ἔνιοι τῶν ἑαλωκότων ὅσοι ἦσαν ἐξηγγυημένοι, ἑαυτοὺς ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι, id eſt, qui ſponſores dederant vt liberæ cuſtodiæ permitterentur. quod etiā de iis dicitur qui pro mulcta vincti ſunt, niſi vades dederint. Hoc idem Διεγγυᾶν & Διηγγυῆσθαι dicitur. Thucydid. Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, id eſt, Hoſpitum ſponſione in octoginta talenta dimiſſi. Demoſth. κατὰ Νεαίρ. Διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου, καὶ οὖσα παρὰ τούτῳ, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον εἰργάζετο. Διεγγύησις eſt fideiuſſoris interceſſio, ἕνεκά τινος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένου. Interdum διεγγύησις & διεγγυᾶσθαι eſt idem quod ſimplex ipſum verbum, hoc eſt, τοῦ πράγματος ἀναδοχὴ, cum quis ſe rem præſtaturum promittit, & effectū iri ſuo periculo recipit. Syneſ. Εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἀτέγκτως ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, hoc eſt, Non magnopere futurum ſpōdeo, vt quū ab vxore & filio diuellar & abripiar, lachrymis ego temperem. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Καὶ εἴ τινες ὠφληκότες χρήματα, ἢ δεσμοῦ προστιμηθέντος αὐτοῖς, ἐγγυητὰς κατέστησαν, κατὰ τὸν τούτου νόμον μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς, huius lege negabitur illis, vel cum ſponſorum fide extra vincula eſſe, hoc eſt, διὰ τῶν ἐγγυητῶν ἄφεσις καὶ ἀπαλλαγή. Ἐγγυητὰς καταστῆσαι autem eſt fideiuſſores dare. Κατεγγυᾶν eſt vel vadimonio vel ſponſione vel ſatiſdatione obſtringere quempiam. Idem κατὰ Νεαίρ. Ἀφαιρουμένου δὲ Στεφάνου κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐλευθερίαν, κατηγγύησα αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ, id eſt, Quū Stephanus ipſam ex formula aſſertionis in libertatē auferret, ſatiſdatione eā obligaui apud magiſtratū. Et rurſus, Μαρτυρία πολεμαρχοῦντος αὐτοῦ κατηγγυηθεῖσαν Νέαιραν ὑπὸ Φορμίωνος, καὶ ἐγγυητὴν γενέσθαι Νεαίρας Στέφανον. Alibi aliter accepit, vt πρὸς Ἀπατούρ. Ταῦτα δὲ πράξας, κατηγγύησα τοὺς παῖδας. Et rurſus, ἅμα καὶ ὑπὲρ οὗ ὀφείλει τὴν ναῦν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας. hoc loco κατεγγυῶ dixit, pro eo quod eſt, & pueros & nauē pro credito pigneror, & manū prædib' bonis iniicio, quæ bona ſatiſaccepto habebā obnoxia. Polyb. lib. v, Ὁ δὲ βασιλεὺς ὀργισθεὶς ἐπὶ τῷ ῥηθέντι, παραχρῆμα πρὸς εἴκοσι τάλαντα κατεγγυήσας, ἐκέλευσεν αὐτοὺς εἰς φυλακὴν ἀπαγαγεῖν, id eſt,

Καθῆστο. Καθῆτο. Ἐξεγγυᾶν. Ἐξηγγυῆσθαι. Διηγγυῆσθαι. Διεγγύησις. Ἐγγυητὰς καταστῆσαι. Κατεγγυᾶν.

ſatiſdatione eos obſtrinxit viginti talentorũ, interimq; in carcerẽ cóiici iuſſit, quoad expromiſſorem dediſſent. Plato libro IX de legibus, Ὁ δὲ ἐπισκηπτόμενος, ἅμα τὸν ᾧ ἂν ἐπισκήπτηται κατεγγυάτω. ὁ δὲ παρεχέτω τοὺς ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως, Is autem qui vadibus obſtringitur ab accuſante, vades det locupletes. Conſtruitur autem cum duobus accuſatiuis. Idem, Ταὐτὰ δὲ ἔστω ταῦτα δούλοις πρὸς δούλους, τῆς τε αὐτοχειρίας πέρι καὶ τῆς ἐπιβουλεύσεως, πλὴν τῆς ἐγγύης. ταύτην δὲ, ὥσπερ εἴρηται, τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, hac ſponſorum fide eos qui manu cædẽ fecerint, obligari. Κατεγγυῶ etiam τὴν κόρην dicitur,
Κατεγγυᾶσθαι. vt ἐγγυῶ, hoc eſt, deſpondeo, vel etiam deſponſam trado. Κατεγγυᾶσθαι etiam eſt διεγγυᾶσθαι & ἐγγυᾶσθαι, vt πρὸς τὸν Πολέμαρχον, Κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. Κατεγγυᾶται ὁ ἐγγυητὴς καταστάς, κατεγγυᾷ δὲ ὁ δανειστής. Ἀπὸ τοῦ ἔγγυος (vnde ἔγγυα δανείσματα quæ ſatiſaccepto credita ſunt, quæ ὑπέγγυα & ὑπεγγύως δεδανεισμένα
Μεσέγγυος. dicuntur) fit Μεσέγγυος, hoc eſt, interuentor & ſequeſter. & Μεσεγγυοῦμαι
Μεσεγγυοῦμαι. verbum, quod ſignificat Apud ſequeſtrem pecuniam deponendam ſtipulor vel contendo. Iſoc. κατὰ σοφιστῶν, Οἱ περὶ ὧν δεῖ λαμβάνειν αὐτούς, τούτοις μὲν ἀπιστοῦσιν, οἷς μέλλουσι τὴν δικαιοσύνην παραδώσειν· ὧν δὲ οὐδὲ πώποτε διδάσκαλοι γεγόνασι, παρὰ τούτοις τὰ παρὰ τῶν μαθητῶν μεσεγγυοῦνται. Antiph. Καὶ νῦν δίκην διδόασιν ὧν ἠδίκησαν αὐτοί τε καὶ οἱ μεσεγγυησάμενοι, καὶ παρ' οἷς ἐτέθη τὰ χρήματα. hoc loco, niſi fallor, ὁ μεσεγγυησάμενος eſt ſequeſter. Demoſth. πρὸς Βοιωτὸν, Καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, δίδωσι τὸν ὅρκον αὐτῇ, Et cum pecuniam ab eo ſibi promiſſam ipſa apud ſequeſtrem deponi iuſſiſſet & voluiſſet, tunc ei ex compacto pater iuſiurandum detulit. erat autem mulieri promiſſa pecunia ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ δικαζομένου πρὸς Βοιωτὸν, ſi ipſa abiuraſſet τὸν Βοιωτὸν filiũ ſuum ex eo patre eſſe: quod tamen ipſa non fecit, τῷ Βοιωτῷ χαριζομένη ſcilicet, & ipſum fefellit. Lyſ. Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν Ἀθηναίων τρία τάλαντα μεσεγγυηθέντα παρὰ Ἐργοκλέους τοῖς λέγουσιν, εἰ δύναιντο αὐτὸν σῶσαι; id eſt, apud ſequeſtres depoſitam mercedem oratorum, ſi ſeruare eum poſſent. Id ipſum autem
Μεσεγγύημα. depoſitum Μεσεγγύημα dicitur, vt AEſch. κατὰ Κτησιφῶντος, Δημοσθένους ὑπὲρ τοῦ μεσεγγυήματος τοῦ ἐξ Ἀμφίσσης ἀντιλέγοντος, καὶ ἐμοῦ φανερῶς ἐξελέγχοντος. Cicero pro Planco, Cuius tu tribus venditorem & corruptorem & ſequeſtrem
Διαλλακτής. fuiſſe Plancium clamitas, id eſt, διαλλακτὴν & μεσέγγυον, qui etiam ἐργολά-
Ἐργολάβος. βος dicitur, & μεσεγγυησάμενος, vt Antipho vſus eſſe mihi videtur, hoc eſt, ὁ τὸ μεσεγγύημα δεξάμενος. Idem pro Cælio, Quod haud ſcio an de ambitu & de criminibus iſtis ſodalium & ſequeſtrium, quoniam huc incidi, ſimiliter
Sequeſtres. reſpódendũ putẽ. Sequeſtres appellauit interpretes ambitus & corrũpendarũ tribuum conductores. Sic Demoſth. κατὰ Θεοκρίνου, Ἵνα μήτε συκοφαντῇ μηδεὶς, μηδὲ ἄδειαν ἔχων ἐργολαβῇ, καὶ καθυφίῃ τὰ τῆς πόλεως, hoc eſt, Vt nec calũniando, nec negotia faceſſendo lucrum aucupetur, nec præuaricationes
Ἐργολαβεῖν. factitet in Reipub. detrimentum. Ἐργολαβεῖν enim eſt rem perficiẽdam ſuſcipere, & inde lucrum facere, vt redemptores ſolent: quod genus Cicero Sequeſtres appellare ſolet, vt in prima in Ver. act. & in locis ſupradictis. Hoc autem verbo oratores pro iis interpretibus & ſequeſtribus vtũtur, qui iudiciis corrumpendis, aut eiuſcemodi maleficiis ſuſcipiendis o-
Παρεγγυᾶν. peram ſuam locant. Παρεγγυᾶν eſt mãdare, idem ferè quod παραγγέλλειν,

hoc eſt

hoc eſt, nunciare & indicere. Syneſ. τοῖς πρεσβυτέροις, Αὐτοί τε οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ χεῖρας ἱκετίδας αἴρετε πρὸς θεὸν, καὶ τοῖς τε ἐν ἄστει δήμοις, καὶ ὅσοι κατ' ἀγροὺς, ἢ κωμητικὰς ἐκκλησίας αὐλίζονται, τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε. ἀντὶ ἐπαγγείλατε, indicite, vel etiã διαγγείλατε edicite, hoc eſt, pro poteſtate imperate, vt imperator militibus edicit & iubet: quo modo ſæpe accipitur. Baſil. εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ, Ἐν μὲν γε ταῖς ἀσθενείαις οἱ ἰατροὶ τοῖς κάμνουσι παρεγγυῶσι προσέχειν αὐτοὺς ἑαυτοῖς, καὶ μηδενὸς τῶν εἰς θεραπείαν ἡκόντων καταμελεῖν. Παρεγγυᾶν aliquando eſt per manus tradere. Plut. in Anton. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν Μαρκέλλου τοῦ ὑπάτου Πομπηΐῳ τούς τε συνειλεγμένους ἤδη στρατιώτας παρεγγυῶντος, καὶ καταλέγειν ἑτέρους διδόντος, ἐμποδὼν ἔστη. Idem, Ἐβούλετο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος Δολοβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, eiuratum magiſtratum tradere, vel ſe abdicare, & ei cedere magiſtratu. Inde Παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare teſſeram. Xenoph. in tertio παιδείας, Ἕως δ' ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν, παρηγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμών. Sic Ariſtotel. παρεγγυᾶν σύνθημα dixit pro teſſeram in exercitu prodere & proferre. Dicitur etiam Διδόναι σύνθημα à Polybio. Eſt & παρεγγυᾶν cohortari & adhortari, vt imperator milites hortatur ad præliũ. Idẽ Xenoph. in eodẽ 3. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κῦρος δρόμῳ ἡγεῖτο, καὶ ἅμα ἐφθέγγετο, τίς ἐφέπεται, τίς ἀγαθὸς, τίς πρῶτος ἄνδρα καταβαλεῖ; οἱ δὲ ἀκούσαντες τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐφθέγγοντο, καὶ διὰ πάντων δὲ ὥσπερ παρηγγύα, οὕτως ἐχώρει, τίς ἐφέπεται, τίς ἀγαθός; Ponitur & pro denuncio, & certiorem facio. Syneſ. Βοῆς δὲ γινομένης, ἐπειδή τις παρηγγύησεν αὐτῇ γῇ πελάσαι, θροῦς ἤρθη πολύς. Pro iubeo Xenophon in quarto παιδείας in principio, Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν, καλέσας ὀνομαστὶ αὐτὸν, ἀνατεταμένος, &c. Poſtquam autem ego referre pedem & milites recipere iuſſi, hoc eſt ἐκέλευσα. Et paulò poſt, Αὐτός τε γὰρ ἐπανήγαγεν, καὶ τοὺς ἄλλους μάλα ἐπισπερχῶς παρηγγύα.

Ἀνέπαφος ὑποθήκη dicitur pignus omni nexu ſolutum. Demoſth. πρὸς Λακρίτου παραγραφ. Καὶ παρέξουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, ἕως ἂν ἀποδῶσι γιγνόμενον ἀργύριον, Præbebúntq; iis qui crediderint pecuniam, pignus purum ab omni manus iniectione. Et κατὰ Διονυσοδώρου, Ἐὰν δὲ μὴ παράσχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα, ἀποδιδότωσαν διπλάσια τὰ χρήματα, Quòd niſi libera exhibuerint pignora, omníque alii creditori intacta, eſto pœnæ nomine dupli perſecutio. Ipſe alibi ὑποθεῖναι ἐλεύθερα χρήματα dixit, libera bona facultatéſque liberas pignori opponere. Contra, ὑπόχρεω χρήματα vel κτήματα, & κατάχρεω κατάχρεάque dicuntur & ὑπέγγυα bona prædia & obærata, ſponſione & fideiuſſione affecta: & debitores ipſi ære alieno oppreſſi κατάχρεῳ dicuntur, vt ſuperius docuimus. Demoſthenes obæratas facultates ſic appellat. Ὑπόχρεως ἀνὴρ dicitur non tantum obæratus, ſed etiam obnoxius & beneficii debitor, & qui ad obſequium obſtrictus eſt. Plut. in Pomp. Θεοφάνης δὲ μανικὸν ἐδόκει, τριῶν ἡμερῶν ἀπέχουσαν Αἴγυπτον ἀπολιπόντα, καὶ Πτολεμαῖον ἡλικίαν μὲν ἀντίπαιδα, φιλίας δὲ καὶ χάριτος πατρῴας ὑπόχρεων, Πάρθοις ὑποβαλεῖν ἑαυτὸν, Pompeium ſcilicet. Prædiis autẽ & poſſeſſionibus pignori oppoſitis, quæ hypothecæ verbo Græco dicuntur ob id quòd ὑποτεθειμένα & ὑποκείμενα κτήματα vocantur, indices quidam apponebãtur, obnoxiæ cauſæ conditioniſq; ſignificatores, vt hodie quoque

Παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα.

Σύνθημα διδόναι.

Ἀνέπαφος.

Κατάχρεως.

Κατάχρεος.

Ὑπόχρεως.

viatores publici ſolent indices apponere iis fundis agriſque, quibus regia manus iniecta eſt. Demoſthenes ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν, Πρῶτον μὲν οὖν ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι τοὺς παραγενομένους ὅτ' ἐνεγύα μοι ὁ Πολύευκτος τὴν θυγατέρα ἐπὶ τετταράκοντα μναῖς. Et inferius, Καὶ ὡς τελευτῶν διέθετο ὅρους ἐπιστῆσαι χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ τῆς προικὸς ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Quibus verbis ſignificat ob mille drachmas, quæ reliquæ erant ex pacta dictáque dote, teſtatorem domum ſuam oppignerandam hæredibus mandaſſe, indicéſque millenarios, quos Ὅρους, quaſi fines aut finitores vocant, in ea erigendos. Idem ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον, Καὶ διεμαρτυράμην ἐναντίον Φαινίππου, ὅτι οὐδεὶς ὅρος ἔπεστιν ἐπὶ τῇ ἐσχατιᾷ· εἰ δέ φησιν, εἰπεῖν ἐκέλευον αὐτὸν καὶ δεῖξαι, ὅπως μὴ ὕστερον ἐνταῦθα χρέος γενόμενον ἀναφανήσοιτο ἐπὶ τῷ χωρίῳ, In re præſenti coram Phænippo cóteſtatus ſum, nullum finitorem eſſe in eo fundo erectum, æris alieni demonſtratoré: quód ſi ille pignoris nomine morá ipſi fundo facere inſiſteret, iubebam eum palàm dicere & monſtrare, ne poſtea æs alienum exiſteret ſuper eo fundo contractum. Inde Ἀφωρισμένη οὐσία Demoſth. πρὸς Τιμόθεον, Οὐ δὲ οὐκ εὐπορῶν ἐστὶ ἐξέπλει ἐνθένδε, ἴστε μὲν καὶ αὐτοὶ ὅσοις αὐτοῦ ἡ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν, οἷς νῦν ἀποστερεῖ, id eſt, quibus eius bona oppignerata erant, cú hinc enauigauit. Ἐσχατιὰς autem vocabant agros & prædia ab vrbibus ſummotiora, quaſi in finibus ſita cuiuſque ditionis aut territorii. Ariſtot. in ſeptimo Polit. Τῆς δὲ τῶν ἰδιωτῶν χώρας τὸ ἕτερον μέρος, τὸ πρὸς τὰς ἐσχατιάς· ἕτερον δὲ, τὸ πρὸς τὴν πόλιν, ἵνα δύο κλήρων ἑκάστου νεμηθέντων, ἀμφοτέρων τῶν τόπων ἅπαντες μετέχωσι. AEſch. κατὰ Τιμάρ. Τὴν δ' ἐσχατιὰν ἐπρίατο παρ' αὐτοῦ Μνησίθεος, τόπον μὲν πολὺν, ἀγρίως δ' ἐξηγριωμένον ὑπὸ τούτου. Significat etiá locú abſtruſum, & receſſum extimum. Syneſ. Καὶ περὶ ὥρας εἶναι τέτταρας, ἀποβαίνομεν ἐν ἐσχατιᾷ τινὶ πανερήμῳ, καὶ οὔτε πόλιν, οὔτε ἀγρὸν ἐχούσῃ γείτονα. Et pro ſolitudine Baſil. in Epiſt. Ἐγὼ δὲ ἃ μὲν ποιῶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς ταύτης νυκτὸς καὶ ἡμέρας, γράφειν αἰσχύνομαι. Iliad. ι x, Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων, ſignificat τὰ μέρη τοῖς ὁμόροις γειτονοῦντα. Significat etiam extremum ordinem & remotiorem à principatu. Dionyſ. in Eccl. hierarch. Ἡ δὲ τῶν ἐνεργουμένων πληθὺς, δευτέρα πρὸς τὸ ἄνω τῆς τῶν κατηχουμένων ἐστὶν ἐσχατιᾶς, Ordo eorum qui ἐνεργούμενοι dicuntur, ſecundus eſt ſurſum verſus ordini τῶν κατηχουμένων, id eſt, cæleſtibus alienior. Et de Diuinis nominibus, Οὐ τοῖς καθ' ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλας ἐλληνικῶς ἐν μιᾷ τῶν αὐτῆς ὑποστάσεων ἐκοινώνησεν ἀνακαλουμένη πρὸς ἑαυτὴν, καὶ ἀναληφθεῖσα τὴν ἀνθρωπίνην ἐσχατιὰν, de trinitate loquens, quæ in vna perſona filii cum rebus humanis commercia exercuit, vt naturam humanam longiſſimè à cæli principatu ſummotam, & à terris citimam ad ſeſe euocaret, cælóque dedicaret. Significat etiam oras & extrema cuiuſque rei. Ariſtides in Xerxe, Οὐκ ἐσχατιαῖς γῆς καὶ θαλάττης τὸν στόλον ὡρίσατο, ὥσπερ σαγηνεύων τὴν ἀρχὴν τὴν αὐτοῦ αὐτός; Pro quo τὰ ἐσχατεύοντα Theophr. in quinto de cauſis dixit, ἢ κλῶνες, ἢ πτόρθοι, ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων.

Ἐὰν μὴ ἀποδῶσι γενόμενον ἀργύριον κατὰ τὴν συγγραφὴν, ἐξέστω τὰ ὑποκείμενα ἀποδόσθαι ἢ ὑποθεῖναι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς. verba ſunt legitima conceptionum & formularum apud Demoſthenem πρὸς Λακρίτου παραγραφ. Quòd niſi pecuniam creditam cum acceſſionibus intra diem conſtitutum reddi-

derit, creditori ius eſto pignora vel vendere iuſto precio, vel alteri oppignerare. Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, eſt quod Latini rectè reſtituere dicũt. Liuius, Quóſque quóq; oportebit rectè reſtituito. Et rectè præſtare Γιγνόμενον. Vlpianus. Rectè dare Cic. ad Atticũ. Idem Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. crimini dat aduerſario, quòd τὸ ὀφειλόμενον ἀντὶ τὸ γιγνόμενον ſcripſerat, his verbis, Διαφέρει δὲ τί; εἰ μὲν ἔγραψε καθιστάναι τοὺς ἐγγυητὰς ἦ μὴν ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, προσαπειλήφει τοὺς νόμους, καθ' οὓς τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ διπλᾶ γίγνεται τῶν ὀφλημάτων; ac ſi diceret, Quid tandem autem hoc atque illud intereſt? nempe quòd ſi iſte legiſlator ſcripſiſſet, ſponſorem dare debitorem publicum, qui ſolutum iri expromitteret litis æſtimationem iuſtam, quantúmque ius æquúmque foret, his verbis eas quoque leges comprehendiſſet, quibus legibus nomina publica decupla interdum, interdum dupla fiunt. accuſat enim orator legem vt perperam ac captioſè latam, in fraudémq; Reipub. Τίμημα etiam hoc loco ſignificare poteſt αὐτὸ τὸ προστιμηθὲν Τίμημα. διὰ τὴν ὑπερημερίαν, hoc eſt, quod mulctæ nomine propter moram ſoluendi irrogatum eſt. Dicebant etiam, Ἕως ἂν ἀποδῷ δόκιμον ἀργύριον, κρατεῖν τῶν χρημάτων ἁπάντων τὸν δανείσαντα, Quoad vſque probam pecuniam reddiderit debitor, fœneratorem in poſſeſſione eſſe bonorũ omnium, vel pignora omnia obtinere debitoris creditorem. Χρημάτων enim appel- Χρήματα. latione tam mobilia ſeſéque mouentia, quàm immobilia continentur: quemadmodũ apud Ciceronem & Iuriſconſultos pecuniæ vocabulo hæc omnia comprehenduntur. Fortunæ enim hominum χρήματα ſic Græcè dicũtur ab vtilitate, vt Latinè bona & facultates, vt Xenoph. in OEcon. docet circa principium, Καὶ ὁμολογουμένως γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ἐπείπερ εἴρηται τὰ ὠφελοῦντα χρήματα εἶναι. Idem, Τὰ δέ γε βλάπτοντα, ζημίας ἔγωγε μᾶλλον νομίζω ἢ χρήματα. κἂν ἄρα γε ἵππον πριάμενος, μὴ ἐπίσταιτο αὐτῷ χρῆσθαι, ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ, κακὰ λαμβάνῃ, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστιν ὁ ἵππος, οὐκ εἴπερ τὰ χρήματά ἐστιν ἀγαθόν. Ariſtot. in quarto Ethic. Χρήματα δὲ λέγομεν πάντα, ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται. Χρῆμα etiam ſingulariter πρᾶγμα ſignificat. Plato in Gorg. Ἐπειδὰν δὲ ἤδη πρεσβύτερος ὢν ἀνθρωπος ἔτι φιλοσοφῇ, καταγέλαστον, ὦ Σώκρατες, τὸ χρῆμα γίγνεται. Plut. in Cæſ. de prælio Pharſalico lo- Χρῆμα. quens, Ὅτι δὴ πράττεται τὸ χρῆμα, καὶ συνίασιν εἰς ἔργον οἱ ἄνδρες, id eſt, quoniam ſcilicet res geritur & conficitur. Χρῆμα etiam quaſi ἀντὶ μεγέθους καὶ θαύματος dicunt per genitiuum, vt χρῆμα ὑός, χρῆμα φρονήσεως. Ariſtoph. Ἔνδον ἐστὶν, ὦ μιαρώτατε, πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων. Xenoph. Ὁ δὲ ἀκοντίσας καταβάλλει τὴν ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα, quaſi rem pulcherrimam & præſtantiſſimam. Syneſ. Ἡμῖν δὲ καὶ τὸ μουσικῆς χρῆμα ἐπιχώριον ὡς οὐδὲν ἄλλο, Nobis autem muſica quoque vernacula eſt res, vt ſi quid aliud præſtá tiſſima. Λουκ. Καὶ Ῥωξάνη καθῆσται, πάνυ καλόν τι χρῆμα παρθένου, id eſt, καλὴ πάνυ παρθένος. Plut. de Aug. Ἔστεργε δὲ ὁ Καῖσαρ ὑπερφυῶς τὴν ἀδελφήν, χρῆμα θαυμαστόν, ὡς λέγεται, γυναικὸς γενομένην. Hippocr. Φιλοποίμενι, de AEſculapii forma loquens, quam in ſomnis vidiſſe ait, Εἵποντο δὲ αὐτῷ δράκοντες, χρῆμά τι ἑρπετῶν ὑπερφυές. Hoc modo lingua noſtra vernacula loquitur, cum dicũt, ingẽs erat diabolus aſini, vel equi, vel alterius animalis. Cæterum τὸ γιγνόμενον

etiã dicitur τὸ προσῆκον & τὸ ἁρμόζον. Demoſth. Οὐδὲ δικαίαν οὐδὲ γιγνομένην χάριν παρ' ὑμῶν κομίσασθαι. Sic κατὰ Διονυσοδώρου, Ὥστε ἐκ τῆς συγγραφῆς ὀφείλων ἡμῖν διπλάσια τὰ χρήματα, οὐκ οἴεται δεῖν οὔτε τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι, legitimas vſuras & ciuiles. Λουκ. in vita ſua, Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, id eſt iuſtam mercedem. Alibi, Καὶ μεστὰ παρελίασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλπίδων, id eſt abſurdarum expectationum. Ari-
Τὸ γιγνόμενον. ſtid. in Panathen. Καὶ καθάπερ τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, ὥστε μηδεμίαν περὶ ταύτης τῆς πόλεως ἐγχωρεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι κηρύττεσθαι, id eſt, numeros omnes impleſſe certaminis, curriculúmque peregiſſe. Iulianus Auguſtus Iamblicho, Ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνῄδειν ἐμαυτῷ τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, πάντως ἐπειρώμην τὴν μέμψιν ἐκκλίνειν, Ego verò ſi mihi conſcius eſ-
Καθῆκον. ſem officii erga te vel tantulum præteriti vel deſerti: pro quo Καθῆκον paulo pòſt dixit, εἰ δὲ ὡς ἀληθῶς ἐλλείψαντί τι τοῦ πρὸς σὲ καθήκοντος αἰτιᾷ, πῶς ἂν ἐμοῦ γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερος; niſi καθῆκον pro officio intelligere malis, vt ſit, ſi officii deſiderati inſimulas me. Cicero Lentulo, Ego omni officio ac potius pietate erga te cæteris ſatiſfacio omnibus, mihi ipſe nunquã ſatiſfacio, Ἐγώ τοι τὸ πρὸς σὲ γιγνόμενον ἀπακριβῶσαι πᾶσι μὲν τοῖς ἄλλοις δοκῶ, ἐμαυτῷ μέντοι αὐτὸς οὐ δοκῶ. vel ſic, αὐτὸς μὲν, τὸ πρὸς σὲ καθῆκον δι' ἐπιμελείας τῆς γιγνομένης ἔχοντι, παρὰ μὲν τοῖς ἑτέροις ἔοικα πᾶσι, παρ' ἐμαυτῷ δὲ οὐκ ἔτι. Xenophon in VII. ἑλληνικ. Πρῶτοι δὲ Μαντινεῖς ἀπεψηφίσαντο τοῖς ἱεροῖς χρήμασι μὴ χρῆσθαι, καὶ αὐτοὶ τὸ γιγνόμενον μέρος εἰς τοὺς ἐπαρίτους ἐκ τῆς πόλεως ἐκποιρίσαντες, ἀπέπεμψαν τοῖς ἄρχουσι. hîc τὸ γιγνόμενον μέρος Xenophõ ratam partem appellauit, hoc eſt, τὸ εἰς αὐτοὺς ἐπιβάλλον, & τὸ καθ' αὐτοὺς, τὸ κατὰ τὴν ἀξίαν, τὸ ἀνάλογον, & καθόσον ἐπέβαλλεν μέρος αὐτοῖς. Lucian. Κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, virilem portionẽ ex eo quod
Γίνομαι. diſtribuebatur poſcens. Γίνεσθαι autem eſt ſeruire vel ſeruum eſſe. Demoſthenes, Ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτὲ γενομένῳ, id eſt ſeruo aliquando ſuo vxorẽ ſuã dedit. vbi ἑαυτοῦ pro αὐτοῦ poſitũ eſt, ſicut in locis ſuprà citatis, cum de reciprocis diſſereremus. Idem ὑπὲρ Φορμίωνος, Ὁ γὰρ αὖ
Εἰμί. σὸς πατὴρ ἐκείνων ἐγένετο, ὥστε καὶ σὺ καὶ σὲ τοὺς ἐκείνου γίνεσθε ἐκ τοῦδε τοῦ λόγου. Εἶναι verò eſt filium eſſe, natum eſſe. Iſæus ὑπὲρ Λυκοφρ. Χαριάδης δὲ καὶ οἱ συνδικοῦντες αὐτῷ Σμικροῦ μὲν παῖδας εἶναί φασι τὸν Νικόστρατον, id eſt patrem habuiſſe Smicron. Idem, Φασὶ μὲν οὖν εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον. Pauſ. in Atticis, Ὡς δὲ ἐπῳκοδόμησεν, ἀγαθοκλῆς Λυσάνδρας γυναῖκα ἠγάγετο, Πτολεμαίου τε Λάγου καὶ Εὐρυδίκης οὖσαν. Idem in primo Eliacon, Τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ἔχει ἀρχὴν ὁ ἠλεῖος, εὐρυκύδας τε τῆς ἐνδυμίωνος, καὶ ὅτῳ πιστὰ, παῖδας ὢν ποσειδῶνος, & ſi quis credere ſuſtinet, patre natus Neptuno. Εἶναι ἑαυτοῦ, eſt ſui iuris eſſe, hoc eſt, αὐτεξούσιον εἶναι. Baſil. ad Firmium, Ἡμεῖς σε παρακαλοῦμεν, εἴ τι ὑπόδρα, μέσου τὸν νοῦν ἀπαλλάσσοντα τοῦτο τῆς διανοίας, σεαυτοῦ γενέσθαι πάλιν, rurſum in mẽtis tuæ poteſtatem redire. Hæc autem locutio figurata eſt, vt illa Xenophõtis in IIII. ἑλληνικ. Ἡ δὲ πόλις ἐπὶ Ἀγησιπόλιδος παιδὸς ἔτι ὄντος, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα, καὶ πρόδικον τοῦ παιδὸς, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευσε, Ariſtodemum agnatum & pueri tutorem. Dicemus & alibi de huiuſcemodi ſermonibus, cum locus occurrerit.

Παθεῖν τι. Εἴ τι πάθοι. Demoſth. πρὸς Κάλλιπ. Εἰ ἐβούλετο δωρεὰν δοῦναι αὐτῷ ὁ Λύκων, εἴ τι πάθοι, τὸ ἀργύριον, Si quidem volebat donationem huius pecuniæ in eum

conſerre, ſi quid ſibi accidiſſet: hoc eſt, ſi donare volebat cauſa mortis. Idem κατὰ Κόνωνος, Καὶ μὴν εἰ παθεῖν τί μοι συνέβη, φόνου καὶ τῶν δεινοτάτων ἂν ἦν ὑπόδικος. Cic. in Philipp. Vt ſi quid mihi humanitus accidiſſet, hanc vocem teſtem relinquerem egregiæ voluntatis, hoc eſt, ſi ego morerer, ἵν' εἴ τι πάθοιμι, ταύτην τὴν φωνὴν ἔγωγε καταλείποιμι, τὴν προαίρεσιν δηλοῦν εἰσαῦθις ἐνδειξομένην τὴν ἀξιέπαινον. Idem pro lege Manil. Qui cum ex vobis quæreret, ſi in vno Pompeio omnia poneretis, ſi quid eo factum eſſet, in quo ſpem eſſetis habituri, cepit magnum ſuæ virtutis fructum ac dignitatis. Si quid eo factum eſſet, εἴ τι πάθοι ἐκεῖνος. quod etiam de inanimatis dicitur. Idem, Ἐγέγραπτο γὰρ ἐν ταῖς συμβολαίοις, εἰ πάθοι τι ἡ ναῦς, μὴ ἀπαιτεῖσθαι αὐτοὺς τὰ χρήματα. Alibi, Ἐὰν πάθοι ἡ ναῦς ἐκεῖνος. Aliquando παθεῖν τι aliter accipitur, vt apud eundem περὶ παραπρ. Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπαινον καὶ θόρυβον παρὰ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον παθεῖν τι καὶ δοῦναι, hoc eſt, affectum eſſe miſericordia, puellaſque captiuas Satyro condonaſſe. Libanius in declamat. Θυγατέρα δὲ ὡς εἶδε τούτου καλήν τε ἐς μεγάλην, ἔπαθέ τι καὶ ἐθαύμασε, καὶ τῶν ἐραστής. Significat etiam admittere aliquid. Demoſth. Μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθοιτε, Videte ne ſic ſtulte ſtatuatis, ne quid ſtolidè admittatis. Ὁμοίως πάσχω πρὸς τινα, ſignificat itidē afficior, eodem modo facio. Plato in Gorg. Καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας, ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Idem, Ταυτὸν οὖν ἔγωγε πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας. Laërt. in Oneſicrito, Ἔοικε δέ τι ὅμοιον πεπονθέναι πρὸς Ξενοφῶντα, ſimile quid feciſſe vt Xenophō. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ Κύρῳ συνεστράτευσεν, οὗτος δὲ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου πεποίηκε. Πάσχειν enim facere ſignificat. Idem, Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς τι μὴ δοῦναι, γνώμη κεκρισμένων ἀνθρώπων ἐστί· τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων. τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι. Inde illa locutio, ἀλλὰ τί ἂν πάθοις; Gal. in decimo Therapeut. Τί ἂν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους μήτε ἔργῳ μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους; Terent. in Heauton. Quid cum illis agas, qui neque ius neq; bonum atque æquum ſciunt? Cic. pro Cecinna, Quid huic tu homini facias? nónne concedas interdum vt excuſatione ſummæ ſtultitiæ, ſummæ improbitatis odium deprecetur? Quum verò dicitur, quid hoc homine facias, id eſt Græcè, τί ἂν τοῦτον ποιήσαις, ἢ δράσῃς, ἢ ἐργάσαιο; Cic. pro Cluētio, Quid hoc homine factum eſt? Et in Verrem, Quid te futurum eſt? quo cōfugies? Matthæi viceſimoſeptimo, Τί οὖν ποιήσω τὸν Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν. Iſocr. Μηδὲ τὰς χάριτας ἀργείους χαρίζεσθαι, ὥσπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, ποιοῦντες μὲν εὖ, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες, quod multi faciunt, quod hominum vulgo accidit. vt apud Ariſtotelem de mundo, Τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ ἀθέατοι τῶν κρειττόνων εἶναι. Πάσχειν etiam ſignificat affici commodo vel incōmodo. Inde εὖ πάσχειν dicunt, cui εὖ ποιεῖν opponitur. Demoſth. Ὅτε μὲν οὖν εὖ πάσχειν δεῖ, τὸν βουλόμενον εὖ ποιεῖν ἡμᾶς ἐάσομεν, id eſt, εὐεργετεῖσθαι. Ariſtoteles in Ethicis, Ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος. Dicitur & ἀγαθὸν πάσχειν. Lyſias, Τίς οὖν ἐστὶν ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πέπονθε; Et Ἀντιπάσχειν τὸ ἀντευεργετεῖσθαι, vt ἀντευποιεῖν. Plato, Ὥστε καλὸν δοκεῖ σημεῖον εἶναι, εἰ εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, ἀντευπεπόνθη. Demoſth. Ὅτι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἡ πόλις ἀντευπεποίηκε. vt

Πάσχω.

Ὁμοίως πάσχω πρὸς τινα.

Εὖ πάσχειν.

Ἀγαθὸν πάσχειν.

Ἀντιπάσχειν. Ἀντευποιεῖν.

εὖ δρᾶν. Eurip. in Hecu. Ος ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φὴς παθεῖν, Δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ, qui tanto beneficio à me affectus, vicem non reddis. Quod autem Græci πάσχειν εὖ ποιεῖν dicunt, ei contrarium eſt quod Latini facere pro pati identidem dicũt. vt facere naufragium, facere iacturam, & ſimilia quæ Laurentius libro tertio Elegantiarum adnotauit.

Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν. Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν cum duobus accuſatiuis verbum eſt forenſe, & ſignificat cõditionem ferre, & prouocare hominem aliquo iudicio. Demoſthenes πρὸς Πανταίνετον, Προκαλοῦνται πρόκλησιν ἡμᾶς, ὡς οὐ δεξομένους, ἢ κομίσασθαι πάντα τὰ χρήματα παρ' αὐτῶν καὶ ἀπελθεῖν, ἢ διαλύσαι σφᾶς ὑπὲρ ὧν ἐνεκάλουν, Optionẽ nobis offerebãt, velut non accepturis, vt aut ab eis integram pecuniam auferentes, à lite diſcederemus: aut iiſdem ipſis ſolueremus eam pecuniam quam à nobis petebant. Διαλύσαι τὸν ἐγκαλοῦντα. Διαλύσαι enim τὸν ἐγκαλοῦντα, eſt eum liberare, hoc eſt ἀπαλλάξαι, vt ſuperius diximus. Thucyd. Καὶ βουλευσάμενοι ἔλεξαν ὅτι βούλονται ἃ προκαλεῖται, Ἀθηναίοις κοινῶσαι, id eſt, conditionem quam nobis ferebat, cum Atheniẽſibus communicare. Sic Plut. Πρόκλησις. Ταῦτα προκαλούμενος. Idem in Polit. præceptis, Ηρεσεν ἡ πρόκλησις τοῦ Ερμεία, καὶ φήσας πολεμικώτερον ἑαυτοῦ εἶναι τὸν Κρίωνα, ὑπεξῆλθε μετὰ παίδων καὶ γυναικὸς, id eſt, placuit conditio lata. Προκαλεῖσθαι aliquando eſt mancipia ad quæſtionem expoſcere, id quod olim fiebat inopia probationum etiam in controuerſiis ciuilibus, tam ab Italis quàm à Græcis. Idem Demoſth. πρὸς Πανταίνετον, Αναγνώσεται μοι πρόκλησιν μακρὰν, ἀξιῶν ὅν φησιν οἰκέτην ταῦτα συνειδέναι, βασανίζεσθαι· κἂν μὲν ᾖ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν δίκην ἀτίμητον ὀφλεῖν αὐτῷ· ἐὰν δὲ ψευδῆ, τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδὸς, Recitat mihi prouocationem vel denunciationem benè longam, poſtulans ſeruum quem conſcium eſſe rei geſtæ diceret, in quæſtionem ea lege dari, vt ſi vera ipſe dixiſſet, confeſtim ego tantæ damnarer pecuniæ, quanta pecunia legibus definita eſt: ſin falſa viderentur quæ idem ipſe in controuerſiam deduxiſſet, ipſe vt quæſtionis habendæ moderator & arbiter Mneſicles precium ſerui in quæſtionem iniuria poſtulati, arbitrio ſuo conſtitueret & æſtimaret. Cic pro Milone, Sed quæſtiones vrgent Milonem, quæ ſunt habitæ nunc in atrio Libertatis: quibuſnam de ſeruis? rogas? P. Clodii. Quis eos poſtulauit? Appius. Quis produxit? Appius. Τίς τὴνδε τὴν
Poſtulare ſeruos ad quæſtionem. πρόκλησιν προὐκαλέσατο; Αππιος. τίς προήγαγε; vel, Τίς ἠτήσατο εἰς βάσανον τοὺς οἰκέτας; Huiuſcemodi autem quæſtio priuatim corã amicis, aduocationéque vtrinque adhibita habebatur, vt ex eodem intelligimus in oratione pro Cluentio, Præterea ſeruum illum Nicoſtratum, quem nimium loquacem fuiſſe, ac nimium domino fidelem arbitrabatur, ab hoc adoleſcente Oppianico in quæſtionem poſtulauit. aduocantur amici & hoſpites Oppianici, & ipſius mulieris multi, homines honeſti, atque omnibus rebus ornati: tormentis omnibus vehementiſſimis quæritur, & reliqua.

Ἀντιπροκαλεῖσθαι. Ἀντιπροκαλεῖσθαι eſt viciſſim conditionem ferre, offerréve, optionéque prouocare, vel viciſſim conditionem ferentem ſtipulari. Idem, Ὅτι δ' οὕτω τὴν ἀναγκαζόμην παρ' ἃ ἡγούμην δίκαια εἶναι, ἀντιπροκαλεῖσθαι, καὶ τὸν οἰκέτην παραδιδόναι, καὶ ὅτι ἀληθῆ λέγω, λέγε τὴν πρόκλησιν. Et Προκαλεῖσθαι δίκην, eſt iudicio

prouocare. Valerius libro ſecundo, Pertinacius progreſſa contentione, Valerius Luctatium ſponſione prouocauit, non ſe petiturum triumphũ niſi ſuo ductu Punica claſſis eſſet oppreſſa: nec dubitauit reſtipulari Luctatius, οὐδ᾽ ἀπώκνησεν ὁ Λουκτάτιος ἀντιπροκαλέσασθαι. id quod fiebat ὑπὸ τοῦ τὴν πρόκλησιν δεξαμένου, hoc eſt, qui conditionem delatam vel prouocationem accipiebat. Cic. in Ver. P. Rubrius Apronium ſponſione laceſſiuit, ni Apronius dictitaret te in decumis eſſe ſibi sociũ. Fiebat autẽ ſpõſio ſolenni verborum conceptione, & ſatiſdato, ex quo Latinè nomen ſortita eſt: Græcè autem Παρακαταβολὴ dicitur, propter pignoris interceſſionem. de quo verbo nos iam alibi diximus. Id autem ex eadem oratione πρὸς Πανταίνετον intelligimus, vbi tamen locus mutilatus eſt & corruptus, Τὸ δὲ προκαλεῖσθαι τὴν δίκην, τοιοῦτον ἦν· προκαλοῦμαί σε ταυτί. δέχομαι. φέρε τὸν δακτύλιον. λαβέ. τίς δ᾽ ἐγγυητής; οὗτος. Idem, Ἀλλ᾽ ἐγὼ πολλῷ τῷ δικαίῳ πεῖσαι βουλόμενος, συνεχώρησα. καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς, poſt hæc prouocat vel laceſſit me iudicio rurſus, ſimul ac ſuſtulit pignora. Quibus verbis ſignificat minimè illum ſtetiſſe priore ſponſione, ſed pignora ſua recepiſſe. οὕτως (inquit) ἀνθεὶς τὴν δῆλος οὐδ᾽ οἷς αὐτὸς ὡρίσατο δικαίοις ἐμμένων. Prouocatio à Latinis appellatio dicta eſt, ex eo quòd qui appellat, ad maioris iudicis tribunal prouocat aduerſarium iudicio repetito. Liuius libro primo, Lex horrendi carminis erat. Duumuiri perduellionem iudicent. Si à Duumuiris prouocarit, prouocatione certato, τῇ προκλήσει ἀγωνιζέσθω. Et paulo pòſt, Ita de prouocatione certatum ad populum eſt. Προκαλεῖσθαι διαιτητὴν, eſt ferre arbitrum, arbitrio laceſſere, Demoſth. Πρότερον δὲ Ξενίππου, ὃν οὗτος προὐκαλεῖτο διαιτητὴν, ἐπιτρέψαντός μου περὶ τῆς δίκης, ἀπηγόρευσεν μὴ διαιτᾶν τὴν δίκην, ὑπερβάλλεσθαι χρόνον ἐκκρούειν βουλόμενος. Προκαλεῖσθαι etiam dicebatur quicunque denunciaret quippiam aduerſario ſuo, teſtatóque prædiceret: aut ſi diem diceret ad aliquem actum extra iudiciũ peragendum, vt ſi in rem præſentẽ venturum ſe denunciaret, locúmque certis finibus deſignaturum, quem vendicare vellet, aut aliquid ſimile: aut ſi contenderet aliquid huiuſcemodi vel dictum eſſe, vel actum, quod iudicum oculis ſubiici nequiret, in rémque præſentem ea de re eundum foret: tum πρόκλησις, hoc eſt prouocatio intercedebat, atque vtrinque ſtipulatio & ſponſio pœnæ, ni ita eſſe rem actam doceretur, vt cõcepta eſſet prouocatio. Demoſth. περὶ Στεφάνου, Οἶμαι γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι ὅσα μὴ δυνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστὶ τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλήσεις εὑρέθησαν, οἷον βασανίζειν οὐκ ἔστιν ἐναντίον ὑμῶν; ἀνάγκη τούτου πρόκλησιν εἶναι. οἷον εἴ τι πέπρακται καὶ γέγονεν ἔξω που τῆς χώρας; ἀνάγκη καὶ τούτου πρόκλησιν εἶναι, πλεῖν ἢ βαδίζειν οὗ τὸ πρᾶγμα ἐπράχθη, καὶ τὰ ἄλλα τῶν τοιούτων. Deinde ſequitur, Ὅπου δ᾽ αὐτὰ τὰ πράγματα ἐφ᾽ αὑτῶν ἐστὶν ὑμῖν ἐμφανῆ ποιῆσαι, τί ἦν ἁπλούστερον ἢ ταῦτ᾽ ἄγειν εἰς μέσον; Vbi verò vobis in prõptu eſt res ipſas ob oculos veſtros exhibere, quid tãdem expeditius eſt, quàm ipſas in medium proferre, atque in iudicium? Alioquin etiam Προκαλεῖσθαι cum duobus accuſatiuis iungitur, cum prouocare & laceſſere ſignificat. Xenoph. Καὶ γὰρ ὅσα διαγωνίζονται πολλάκις οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους, οὐχ ἃ

Sponſione laceſſere.

Παρακαταβολή.

Prouocatio.

Προκαλεῖσθαι διαιτητήν.

κρείττων ἤδη ὤν, τούτῳ προὐκαλεῖτο τοὺς συνόντας, ἀφ' ὧν δὲ ἤδη ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, τούτῳ ἐξῆρχε, φάσκων ἑαυτὸν κάλλιον αὐτῶν ποιεῖν, nō iis ludicris æquales prouocabat, quibus ſe ſuperiorem eſſe confidebat. Προκαλεῖσθαι etiam ἀντὶ τοῦ προσκαλεῖσθαι legitur apud auctores, vt videre lector poterit in iis quæ poſthac ſcribemus.

Κληρονομία κατ' ἀγχιστείαν, hæreditas quæ ab inteſtato defertur legitimis hæredibus. Eſt enim Ἀγχιστεία ius ſucceſſionis legitimæ. Iſæus, Ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. variè enim accipitur ἀνεψιός. Et Ἀγχιστεύειν. Idem, Γνώσεσθε τοῦθ' ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνων γεγονόσιν οὐκ ἦν, id eſt, iure propinquitatis hæreditatem cernere aut petere. Et Ἀγχιστεῖς οἱ συγγενεῖς, agnati & cognati. Ἀγχιστεία etiam eſt ius proximè ad aliquem accedendi. Plutarch. de Flamine dixit τὴν περὶ τὸ θεῖον ἀγχιστείαν. Et Ἀγχίθεος cui imprimis ſacra facere ius eſt, oraculáque petere. Λουκ. Οὐ μόνοι πάντες εἰσέρχονται ἱερέες, ἀλλὰ οἳ μάλιστα ἀγχίθεοί τε εἰσί, καὶ οἷσι πᾶσα εἰς τὸ ἱρὸν μέλεται θεραπείη. Ἀγχώμαλος ὁ παρὰ μικρὸν ἴσος, fermè æqualis, παρὰ τὸ ἀγχὶ καὶ ὁμαλός. Plutarch. in Cæſare, ἦν δὲ καὶ τὸ τῶν πεζῶν πλῆθος οὐκ ἀγχώμαλον, ἀλλὰ πεντακισμύριοι πρὸς δισμυρίοις. Thucy. Καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, id eſt, Penè parē vtraq; ſententia numerū tulit. Κατὰ γένος etiā dicitur, ſicut κατὰ διαθήκας, ex tabulis petere. Demoſth. πρὸς Μακάρτ. Καὶ τοῦ κήρυκος κηρύττοντος εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, Cum præco pronūciaſſet licere qui vellet de hæreditate ambigere Hagniæ, aut propinquitate, aut ex teſtamēto: Vel, licere ſi cui videretur bonorum poſſeſſionem agnoſcere, aut vnde agnati, aut ſecundum tabulas, hæreditatémque petentem, ſponſione aut ſacramento agere, hic ſponſionem facere non auſus eſt.

Ἀντιδικεῖν eſt ad cauſam occurrere, hoc eſt, εἰς τὴν κυρίαν ἀπαντᾶν, iudicio ſe ſiſtere. Demoſth. πρὸς Βοιωτόν, Λαχόντος γὰρ ἐμοῦ τὴν δίκην ταύτην Βοιωτῷ τῷ Μαντίου, ἐξ ἀρχῆς τε ἀντεδίκει, καὶ ὑπωμνυτο ὡς ὢν Βοιωτός, καὶ τὸ τελευταῖον ἐρήμην εἴασεν καταδιαιτήσασθαι, ad iudicium affuit, & liti ſe obtulit, diúque litem cō perendinauit, ac prolatandam duxit, tanquam ipſe eſſet ille Bœotus: deinde iudicium deſeruit, tanquam ad ſe nihil pertinens. Plato libro duodecimo de legib. Ἐν γὰρ λήξεσι δικῶν, τοὺς μετὰ τοῦ θεσμοῦ νόμους ἐξαίρειν δεῖ τοὺς ὅρκους τῶν ἀντιδικούντων ἑκατέρων, id eſt actoris & rei. Dicitur & Ἀνταγορεύειν & Ἀντεξετάζεσθαι. Vulgò dicunt, partē ſe geſſit, & quaſi egit aduerſarium. Latinè offerre ſe liti dicitur ab Vlpiano in tractatu de re iudicata. Dici etiā poteſt, negotio alieno ſe offerre, ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, καὶ ἀντιδικεῖν οὐδὲν προσῆκον αὐτῷ τῆς δίκης. Ἀντιδικῶ cum datiuo cōſtruitur. Demoſthenes, Πῶς γὰρ ἐν ταῖς τούτου διαβολαῖς ἀντεδίκουν; Contra Συνδικεῖν eſt ab eadem cauſa dicere, & patrocinium ſuum in cauſam cōmunem afferre. Significat etiā patrocinari, & cauſam defendere alterius. Plato lib. XI, de legibus, Ἄν τις δοκῇ πειρᾶσθαι τὴν τῶν δικαίων δύναμιν ἐν ταῖς τῶν δικαστῶν ψυχαῖς ἐπὶ τἀναντία τρέπειν, καὶ παρὰ καιρὸν πολυδικεῖν, ἢ καὶ συνδικεῖν, γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος κακοδικίας, ἢ καὶ συνδικίας κακῆς, poſtulet eum qui volet iudicii corrupti,

aut præuaricationis. Et Σύνδικοι dicuntur qui eandem cauſam defendunt. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. ᾕρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλα δεινοὶ λέγειν ἄνδρες. Idem, Τοὺς δὲ συνεροῦντας νόμῳ, καὶ διδάσκοντας ὑμᾶς ὡς ἐπιτήδειός ἐστιν, ἀλλ' οὐ τοῖς ὑπάρχουσι νόμοις δεῖ πειθομένους φαίνεσθαι· εἰ δὲ μή, γελοῖον νόμῳ μὲν συνδικεῖν, νόμους δὲ παραβαίνειν ἔπειτα. συνδικεῖν νόμῳ & συναγορεύειν pro eodē poſuit, hoc eſt legem ſuadere, & legi patrocinari. Σύνδικοι ob id dicuntur οἱ συνειπόντες ἐν ταῖς δευτερολογίαις, hoc eſt qui in ſecundis actionibus cauſam defendunt, vt in cauſa Cornelii Balbi Cicero. Et qui à ſingulis vrbibus mittuntur patroni ad cauſam vnius prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. vnde συνδικεῖν ῥῆμα. Idem in eadem oratione, Ἔστι δὲ καὶ μάλα ἔχων νόμος ἡμῖν καλῶς, μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου, πλέον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι. Et in oratione ὑπὲρ στεφάνου Ariſtidem dicit, vt pro Delio ſacro diceret apud Amphictyonas, ab Athenienſibus ſyndicum eſſe creatum. Inde factum vt ſyndici ciuitatum appellati ſint. Hermog. iuriſconſ. cap. primo de muneribus & honoribus in Pand. eum honorem inter perſonalia munera numerat. Huius vocabuli ſignificationem lingua vernacula corrupit, errore à iuris interpretibus orto. Σύνδικοι.

Ἐφιέναι appellare, hoc eſt, prouocare ad iudicem maiorem. Demoſth. Ἐφιέναι.
Καὶ παρὼν αὐτὸς ὅτε ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής, οὔτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον, ἐνέμεινέ τε τῇ διαίτῃ, Et cum præſens eſſet, ſententia ſecundum me dicta, non prouocauit ab arbitro ad iudices, acquieuitque. Lucian. Εἰ δέ τις ἀδικεῖν οἴοιτο γνῶναι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. Idem, Ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔστω, Ἔφεσις.
Ad Iouem prouocatio eſto. Plena autem locutio eſt, δίκην ἐπὶ τοὺς δικαστὰς ἐφεῖναι. hoc enim dicebant Athenienſes cum ab arbitris ad iudices prouocabant, vt fit hodie. Demoſth. Οἱ μὲν δή γ' οἱ ὅταν οἴωνται ἀδικεῖσθαι, καὶ τὰς πάνυ μικρὰς δίκας εἰς ὑμᾶς ἐφιᾶσι. Ἐπικαλεῖσθαι etiam eſt appellare, vt ſuo loco diximus. Ariſtid. in Panath. ἔφεσιν δοῦναι dixit pro appellare, Ἑτέρα δὲ γίνεται κρίσις ἣν ἀγωνίζεται τὴν Πελοπιδῶν ἀνὴρ δυστυχῶν, πρὸς τοὺς νῦν περιοίκους τῷ τόπῳ θεὰς σεμνὰς καταφυγών, καὶ δοὺς ὥσπερ ἔφεσιν εἰς τὴν πόλιν, ὡς ἐν τῷ, εἴπερ που, τὴν δικαίαν φιλανθρωπίαν οὖσαν, id eſt, φιλανθρωπίας οὔσης, Attice. Ἐφέσιμος δίκη eſt cauſa Ἐφέσιμος δίκη.
quæ poſt appellationem agitur. Gal. in primo Therapeut. Ἐπεὶ δὲ πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστάς, ἐκ τῶν πάντων δ' ἐστὶ δήπου Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων, καὶ Θεόφραστος, οὐκ ἂν ἔτι πάσας μόνος ἀποστρέφοιτο τὰς ψήφους, ἀλλ' ἴσως ἐνέσται δίκην ἐφέσιμον ἀγωνίσασθαι τινί, id eſt, licebit alicui ad illos à Theſſali iudicio prouocare, quandoquidem omnes ipſe nobis fert iudices. Hoc enim ſignificat καθίζω σοι δικαστήν.

Οἱ ὠφληκότες & οἱ ὄφλοντες dicuntur damnati. Demoſth. Καὶ δίκην ἐξούλης Ὠφληκέναι, καὶ ὀφλεῖν.
ὠφληκὼς ταύτην, οὐκ αὐτὸς ὠφληκέναι φησίν, ἀλλ' ἐμέ, Atque in hac controuerſia de vi damnatus, non ſe damnatū, ſed me eſſe contendit. Idem πρὸς Λεπτίνην, Πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρόν, τὴν πόλιν ἡμῶν τοὺς ἀγαθόν τι πεποιηκότας ἐξαπατῆσαι, καὶ ταῦτα οὐ μικρὰν ζημίαν ὀφλήσειν μέλλουσαν, & præſertim mulctæ non contemnendæ damnandam, id eſt, ignominia atque infamia notandam. Sequitur enim, οὐ γὰρ εἰ μὴ χρήματα ἀπόλλυται μόνον σκεπτέον, ἀλλ' εἰ καὶ δόξαν χρηστήν, περὶ ἧς μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων. Et περὶ παραπρ. Τί οὖν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,

ὑμεῖς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ὄντες, ἀπομνήσετε τὸν μὲν εὐεργέτην τοῦ δήμου ἐκπεσεῖν καὶ κολακευθῆναι, καὶ πάλιν ἐκεῖνον τὸν Θρασυβούλου τοῦ δημοτικοῦ υἱὸν τάλαντα δέκα ὠφληκέναι; id eſt, decem talentis damnari. Idem, ὦφλε τὴν δίαιταν, ab arbitris damna-
Οἱ ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ. tus eſt. Inde οἱ ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ dicebãtur οἱ κατάδικοι, qui ignominioſi erãt, id eſt ἄτιμοι, quoad iudicatum feciſſent: vt Iſocr. docet his verbis in Panath. ὧν οἱ μὲν τυχόντες, ἀτιμότεροι γίνονται τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. τοῖς μὲν γὰρ ἐκτῖσαι τὸ καταγνωσθὲν ἐλπίδες ὕπεισιν, οἱ δ' οὐδέ ποτ' ἂν τὴν φύσιν μεταβάλοιεν. Plato lib. VI. de legibus, αἰσχροκερδίας δὲ ὁ βουληθεὶς ἐπεξίτω τῇ δίκῃ ἐν αὐτοῖς τοῖς νομοφύλαξιν· ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὄφλῃ, τῶν κοινῶν χρημάτων μὴ μετεχέτω. γεγράφθω δ' ὠφληκὼς ἕως ἂν ζῇ, ὅπου ὁ βουλόμενος αὐτὰ ἀναγνώσεται. His ærarii apud Romanos ſimiles erãt, vt in Annotationibus in Pand. diximus. Inde illa locutio na-
Ὀφλισκάνω ἀμαθίαν. ta, ὀφλισκάνω ἀμαθίαν ἢ παράνοιαν, & ſimiles. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. ἆρά γε ὁρᾶτε καὶ καταμανθάνετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐφ' ἑκάστου τούτων ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε, εἴ τι τοιοῦτο ἐτυγχάνετε ἐψηφισμένοι; id eſt, quantæ inſaniæ ab hominibus damnaremini, quam deſipere vos iudicarent homines. Chryſoſt. περὶ
Ὀφλισκάνω γέλωτα. ἱερωσύνης, Τοσούτῳ πλείονα τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῖν, Tanto maiore riſu à nobis digni exiſtimantur. Phalaris Athenienſibus, Εἰ δ' αὖ διὰ τὸ ὁπωσοῦν τετιμωρῆσθαι αὐτὸν μέμφεσθε, κινδυνεύετε πανδημεὶ πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα, vt crudeliſſimi exiſtimari. Cuius ſimilis eſt illa metaphora, καταγινώσκω του ἀμαθίαν, de qua ſupra dictum eſt. Athen. Καὶ ὁ Ἄρης δοκιμώτατος ὢν, ὦφλεν αἰσχύνην τε ζημίας, ἐκδοὺς ἑαυτὸν ἔρωσιν ἀλογίστοις, dedecore damnóque, hominum opinione atq; iudicio, affectus eſt. Laër. in Phalereo, Ἐπιβουλευθεὶς γὰρ ὑπό τινων, δίκην θανάτου οὐ παρὼν ὦφλεν, abſens capitis damnatus eſt.

Ἀποτιμᾶν & ἀποτιμᾶσθαι. Ἀποτιμᾶσθαι æſtimatum accipere, & Ἀποτιμᾶν dare æſtimatũ. Demoſth. κατὰ Ὀνήτορος, Ἀποδείξω γὰρ αὐτὸν τὴν προῖκα οὐ δεδωκότα, ἧς φησὶ νῦν ἀποτιμήσασθαι τὸ χωρίον, Oſtendam enim eum eam dotem non dediſſe, cuius nomine ſe nunc affirmat prædium oppigneratum accepiſſe. Et ἀποτιμηθὲν εἰς προῖκα χωρίον ab eodem dicitur, quod maritus oppignerauit in eum caſum quo caſu reſtituenda dos erit, certa pecunia æſtimatum, vel ipſi marito pro pignore dotis datum: vtrunque enim ſignificare poteſt. Eſt autem τοῦ δόντος ἀποτιμᾶν, καὶ τοῦ λαβόντος ἀποτιμᾶσθαι, vt ὑποθεῖναι & ὑποθέσθαι. Idem, Καίτοι δεινὸν, τὸν μὲν λέγειν ὡς ἀπετιμήσατο τὸ χωρίον, τὸν δ' ἀποτετιμηκότα φαίνεσθαι γεωργοῦντα, Atqui non conſentaneum eſt, hunc quidem dicere ſe pignori accepiſſe fundum: illum autem quem ſibi dediſſe perhibet, eũ ipſum fundum palam videri colere & arare. Conſtruitur autem verbum vtraque voce cum genitiuo, vt apud eundẽ, Τὸ δὲ χωρίον φησὶν ἀποτετιμῆσθαι ταλάντου. Quicquid autem hoc nomine obſtrictũ eſt, ἀπότιμον dicitur & ἀποτίμημα.
Ἀπότιμα χρήματα, καὶ ἀποτιμήματα. Idem in eadem oratione, Προέσθαι δὲ τὴν προῖκα οὐκ ἐπίστευσεν, ὥσπερεὶ τὰ τῶν ἐπιτροπευόντων χρήματα ἀπότιμα τοῖς ἐπιτροπευομένοις καθεστάναι νομίζων. ἀπότιμα ἀντὶ τοῦ ὑπέγγυα dixit & ὑποτεθέντα, quaſi bona prædia. Diximus ſuperius
Ὅροι. ſuper huiuſcemodi rebus prædibus τοὺς λεγομένους ὅρους apponi ſolitos eſſe, vt in loco à nobis citato, Καὶ πρὸς τούτοις διέθετο ὅρους ἐπιστῆσαι χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ τῆς προικὸς ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

Ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν. Ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν, eſt dare commentarium ſeu indicem bonorum,

quod inuentarium appellant: id quod fiebat ἐν ταῖς ἀντιδόσεσιν, vt eſt apud Demoſthenem πρὸς Φαίνιππον, Ὤμοσε τὴν ἀπόφασιν δοῦναί μοι τῆς οὐσίας, hoc eſt τὴν ἀπογραφήν. Eſt enim ἀποφαίνω exhibeo, vnde ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, exhibere & proferre tabulas teſtamenti. Lyſias, Ἔπιπλα δὲ ἀπεφαίνοντο πλέον ἢ χιλίων δραχμῶν, in oratione ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων. Ἀπόφασις. Ἀποφαίνω.

Ἀντίδοσις erat actio quædam, vel conditionis ferendæ facultas legibus Athenienſium prodita. Nam cum quiſpiam ciuis Athenienſis muneri cuipiam publico non perſonali, ſed patrimoniali fungendo deſignabatur, ipſe ſi imparem ſeſe ei functioni exiſtimabat & contendebat, tenuitatémque facultatum ſuarum excuſans, muneris functionem detrectabat, licebat primo cuique volenti vel in comitiis vel alibi muneris detrectatorem τῇ ἀντιδόσει aggredi, & προσκαλεῖσθαι, ita vt fortunarum permutatione prouocaret hominem, munerîſque functionem ea lege ſibi poſceret. Id autem ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν dicebatur. Cuius ſimile eſt hodie quod vulgus AEqualizare ſe cum altero appellat. Anniuerſariis enim indictionibus per vicos oppidáque ſtipendiaria dimiſſis, ſolent in ſingulis locis certi homines delecti & iurati, pro modo facultatum cuiuſque hominis, aut negotiationis eius, aut arationis collationem arbitrari. In ea porrò partitione arbitrãda ſi quis ſe magnopere iniuriam paſſum eſſe putat, licet ipſi quicum voluerit τὴν γε συντελῶν bonorum quam vocant æquationem poſtulare ab iis magiſtratibus, qui iuri illi dicendo præfecti ſunt, quos Electos vocamus. Peræquatores (vt opinor) appellãtur in tractatu de cenſibus libro vndecimo Codicis Iuſtiniani, non quòd ſit eadem munerum functio, ſed quòd vocabulum inde transferri poſſit. In Gallia etiam Narbonenſi mos antiquus aſſeruatur, vbi fundi cenſentur, non homines. quod tamẽ ad antidoſim pertinet, id iure magis proditum, quàm moribus receptum eſt, nec niſi raro vſurpatur, ne ſuper collationis dependendæ neceſſitatẽ, litium etiam impendiis populares inuicem ſe exhauriant. Cuius querelæ intentio eo pertinet, non vt facultatum permutatio fiat, ſed collationum, & is in eo iudicio vincat, qui ſe tenuioribus eſſe facultatibus docuerit. Qui autem eam querelam vincit, ſimul litis æſtimationẽ auferre ſolet. in lege Qui grauatos, in tractatu ſupradicto, competitio pro antidoſi aut ſimili quadam actione, dicta mihi videtur, ſi verbum emendatè legitur. Ἀντιδόσεως autẽ authorem fuiſſe Solonem legiſlatorem Demoſthenes oſtendit in oratione πρὸς Φαίνιππον, in principio. In qua oratione ipſe alibi, Ὑμεῖς δὲ, inquit, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπίστασθε τὸν νόμον, ὃς διαρρήδην οὕτω λέγει, Τοὺς ἀντιδιδόντας ἀλλήλοις ὅταν ὀμόσαντες ἀποφαίνωσι τὴν οὐσίαν, προσομνύειν καὶ τόνδε τὸν ὅρκον, ἀποφαίνω τὴν οὐσίαν τὴν ἐμαυτοῦ ὀρθῶς καὶ δικαίως. In oratione κατὰ Μειδίου, accuſatiuo iunxit hoc verbum, munus ſignificante, Τότε μοι μελλούσης εἰσιέναι τῆς δίκης, εἰσεπήδησαν ἀδελφὸς ὁ τούτου καὶ οὗτος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀντιδιδόντες τὴν τριηραρχίαν. Τοὔνομα μὲν δὴ παρέσχεν ἐκεῖνος, καὶ ἦν ὁ ἀντιδιδοὺς Θρασύλοχος, τὰ δὲ ἔργα πάντα ἦν καὶ τὰ πραττόμενα ὑπὸ τούτου. καὶ πρῶτον μὲν κατέσχισαν τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων, ὡς αὐτῶν ἤδη γενομένας. Ex quo loco ἀντίδοσις quid fuerit ſatis nobis apparet. Tũ demũ, inquit, iſte ſuo cũ fratre me

Ἀντίδοσις. Ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν. Ἀντιδιδόναι.

oppreſſit in articulo, cum ego tutoribus meis tutelæ iudicium dictauiſſem. Die enim vadimonii appetente, iam iámque iudicibus mihi vacaturis, aſſilientes iſti, intróque irruentes in ædes meas, antidoſim mihi trierarchiæ impingunt. Et nomen ei quidem rei ille accommodabat, erát que Thraſylochus qui me antidoſi prouocabat, cum omnia reipſa ab iſto agerentur. Quin & oſtia cubiculorum tanquam iam ſua facta, eiuſmodi conditione lata, concidere cœperunt. Hoc etiam appellatur, εἰς ἑαυτοῦ τάξιν καθιστάναι ἕνα πλουσιώτερον, loco ſui ſubſtituere locupletiorem.

Ἐγγυτάτω γένους ὄντες. Οἱ ἐγγύτατα γένους.

Οἱ ἐγγυτάτω γένους ὄντες, & οἱ ἐγγύτατα γένους, dicuntur qui proximo gradu contingunt defunctum. Demoſthenes, Τουτοῦ τοῦ παιδὸς ἡ μήτηρ γένους οὖσα ἐγγυτάτω Ἁγνίᾳ τῷ Ἐξοίου, ἐπεδικάσατο τοῦ κλήρου κατὰ τοὺς νόμους, Huius pueri mater, cui proximi gradus gentilitas cum Hagnia Exoeæ filio intercedebat, lege egit in eius hæreditatem. Hi etiam dicuntur οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, vt ſuperius dictú eſt, οἱ ἀγχιστεύοντες.

Ἐπιδικάζεσθαι.

Ἐπιδικάζεσθαι autem eſt hæreditatem petere: iungitúrque cũ genitiuo, vt ἀμφισβητεῖν & δικάζεσθαι. Apud Demoſthené in oratione πρὸς Μακάρτ. leguntur hæc verba legis, Ἐὰν δ' ἐπιδεδικασμένου ἀμφισβητῇ τοῦ κλήρου ἢ τῆς ἐπικλήρου, προσκαλείσθω τὸν ἐπιδεδικασμένον πρὸς τὸν ἄρχοντα, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων δικῶν· παρακαταβολὰς δ' εἶναι τῷ ἀμφισβητοῦντι. Ἐὰν δὲ μὴ προσκαλεσάμενος ἐπιδικάσηται, ἀτελὴς ἔσται ἡ ἐπιδικασία τοῦ κλήρου. Ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου, προσκαλείσθω κατὰ ταῦτα ᾧ ἡ προθεσμία μήπω ἐξήκει.

Ἐπίδικος.

Ad quorum verborũ intelligentiam ſcire nos oportet, κλῆρον ἐπίδικον dici hæreditatem controuerſam, vel quæ in controuerſiã deduci iure poteſt:

Ἀνεπίδικος.

Et contra Ἀνεπίδικον, puram & controuerſia vacuam. Iſæus, Ἐτόλμησε διαμαρτυρῆσαι μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τοῦ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, ὡς οὔσης θυγατρὸς γνησίας Πύρρῳ, id eſt, non poſſe matrem meam fratris ſui hæreditatem petere. vel, non poſſe matrem meam bonorum fratris poſſeſſionem agnoſcere.

Ἐπιδικασία. Ἐπιδικάζεσθαι. Ἐπίδικος γυνὴ, καὶ νίκη. Ἐπίκληρος καὶ Ἐπικληρῖτις.

Quæ legis actio Ἐπιδικασία dicitur. Et qui ſic lege agit, Ἐπιδικάζεσθαι dicitur, & ἐπιδικασάμενος. Dicitur etiam γυνὴ ἐπίδικος, cuius quis nuptias petit, vt iure ciuili ad ſe delatas: quæ alio nomine Ἐπίκληρος & Ἐπικληρῖτις dicitur. Quare Plutarchus quodã loco metaphoricos Ἐπίδικον νίκην vocauit καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti Marte diremptam, de qua ambigitur inter partes. Eſt enim Ἐπίδικον πρᾶγμα, οὗ δεσποτεία ἀμφισβητεῖται. Ἐπίκληρος autem vel virgo, vel mulier dicitur, quæ vtroque parente orbata eſt, nullo fratre ſuperſtite, cui ſucceſſio opima vna aut altera pluréſve obuenerunt, quam ἐπίκληρον puellam vel mulierem ius erat agnato proximo cognatóve veluti vendicare, tanquam ſibi ciuili iure delatam. Idem Iſæus, τούτου δὲ παιδὸς ἀποθανόντος, καὶ τῆς ἑτέρας ἀδελφῆς, ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ ἐν πάσῃ τῷ οἴκῳ ἐπίκληρος ἐγένετο, hoc eſt, ad matrem omnis eius familiæ pecunia patrimoniúmque delata ſunt, vel hæreditas vniuerſa lege & genere obuenit. Προσῆκον δ' αὐτῇ μετὰ τῶν χρημάτων τῷ ἐγγύτατα γένους συνοικεῖν, πάσχει δεινότατα, ὦ ἄνδρες, id eſt, cum autẽ ipſa omni cum pecunia (vt Ciceronis verbo loquar) proximo agnato nubere iure deberet, inſigni, ô viri, iniuria mulier affecta eſt. Demoſth. Οὐδεὶς αὐτῶν οὔτε πρότερον πώποτε, οὔτε νῦν ἐνώχλησεν ἡμῖν, οὔτε ἠμφισβήτησε τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, οὔτε τῆς ἐπικλήρου γυναικὸς, ἣν νῦν ἔχω. Et κατὰ Στεφάνου, Οὐκοῦν αὐ-

τὸν εἴπερ ἐβούλετο ὀρθῶς διαπράττεσθαι, λαχεῖν ἔδει τῆς ἐπικλήρου, εἴτε κατὰ δόσιν αὐτῷ προσήκειν, εἴτε κατὰ γένος, Itaque ſi recte agere volebat, oportuit ab eo lege actum ad nuptias puellæ, cui bona vniuerſa obtigerant, ſiue eas nuptias teſtamento ad ſe pertinere, ſiue agnatione contenderet atque gentilitate. Et rurſus, Ὁ νόμος κελεύει ἐπιδικασίας εἶναι τῶν ἐπικλήρων ἁπασῶν καὶ ξένων καὶ ἀστῶν. Quod ſi plures eſſent huiuſcemodi puellæ, eodem iure erant, eodémque nomine cenſebantur. Ἐπίκληροι etiam dicebantur puellæ orbæ, egentes, dotémque nullam habentes, de quibus lex erat hæc Athenis, Τῶν ἐπικλήρων ὅσαι τὸ θητικὸν τελοῦσιν, ἐὰν μὴ βούληται ἔχειν ὁ ἐγγύτατα γένους, ἐκδιδότω ἐπιδοὺς, ὁ μὲν πεντακοσιομέδιμνος, πεντακοσίας δραχμάς· ὁ δ᾽ ἱππεὺς, τριακοσίας· ὁ δὲ ζευγίτης, ἑκατὸν πεντήκοντα, Orbarum autem quæ inter opifices cenſentur, aut quæ capite cenſæ ſunt, qui genere proximus erit, is niſi vxorem habere malit, puellam cum dote collocato. Et ſi quidem ipſe quingẽtis medimnis cenſus eſt, quingentas drachmas dotis dato: Sin equeſtri cenſu eſt, trecẽtas: Quòd ſi tertii cenſus eſt, & iugarius, centũ & quinquaginta. De tribus cenſibus diximus pridẽ in quinto libro de Aſſe. Porrò autem ὁ ἐπιδεδικασμένος non idem eſt atque ὁ ἐπιδικασάμενος, de quo modò diximus. Ἐπιδεδικασμένος. Idem, Οὗτοι ἅπαντες κοινῇ ἐπιβουλεύσαντες προσεκαλέσαντο τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄρχοντα εἰς διαδικασίαν τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, φάσκοντες τὸν νόμον κελεύειν παρὰ τοῦ ἐπιδεδικασμένου, καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον προσκαλεῖσθαι, ἐάν τις βούληται ἀμφισβητεῖν. Ἐπιδεδικασμένον vocat eum qui hæreditatẽ iure obtinet, vt iudicio euictam & quæſitam. Interdũ tamen ἐπιδικάσασθαι τὸ αὐτό ἐστι τῷ ἐπιδεδικάσθαι, vt apud eundem κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, Γενομένων δὲ τούτων ἐπεδίκασεν ὁ ἄρχων τοῖς ἀντιδίκοις τοῖς ἡμετέροις τὸν κλῆρον τοῦ Κόνωνος· ἐπειδὴ δὲ ἐπεδικάσαντο, εὐθὺς εἰς Πειραιᾶ ἐλθόντες παρελάμβανον πάνθ᾽ ὅσα ἡμῶν εἶχεν ἑκάτερος, κείμενα ἐν τῇ μερίδι. Hîc ὁ ἐπιδικάσας eſt iudex qui ſententia ſua adiudicauit hæreditatẽ. ὁ ἐπιδικασάμενος eſt, qui ſecundum ſe ſententiam tulit: vt καταδικασάμενος differt τοῦ καταδικάσαντος, & nonnulla alia inter ſe hoc modo differunt, quæ loco ſuo dicẽtur. Ἐπιδικάσας. Ἐπιδικασάμενος. Sæpius tamen ἐπιδεδικάσθαι quam ἐπιδικάσασθαι dicitur, vt in illo loco, Ἐσκεψάμεθα πάλιν καὶ ἐβουλευόμεθα, καὶ ἐδόκει ἡμῖν βουλευομένοις προσκαλέσασθαι πάλιν τοὺς ἐπιδεδικασμένους κατὰ τὸν νόμον, Et tandem placuit ciuili prouocatione eos aggredi, qui hæreditatem abſtulerant. Erat autem ea prouocatio ſolenniter concepta cum ſponſione, de qua ſuperius dictum eſt.

Διαδικάζεσθαι eſt iudicio contẽdere, vt δικάζεσθαι & ἀμφισβητεῖν. Demoſth. κατὰ Νεαιρ. Ἀλλὰ τοὺς νόμους καὶ Νέαιραν ταυτηνὶ περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et κατὰ Ὀνήτορος, Οἰόμενος δεῖν τοῦτον ἐν τοῖς φίλοις διαδικάσασθαι τὰ πρὸς ἐμὲ, id eſt, oportere de rebus inter me & illum controuerſis arbitriũ amicis permittere, hoc eſt, iudices amicos ferre. Xenoph. in quinto ἑλληνικ. Οἱ μὲν γὰρ φυγάδες ἠξίουν τὰ ἀμφίλογα ἐν ἴσῳ δικαστηρίῳ κρίνεσθαι· οἱ δ᾽ ἠνάγκαζον ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διαδικάζεσθαι, id eſt, iudiciũ ſubire de iis quorum inſimulabantur. Sic Plato in Phæd. Ἐπειδὰν δ᾽ ἀφίκωνται οἱ τετελευτηκότες εἰς τόπον οἷ ὁ δαίμων ἕκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἵ τε καλῶς καὶ ὁσίως βιώσαντες, καὶ οἱ μὴ, id eſt, cauſam dicunt, εὐθύνονται, κρίνονται, δίκην ὑπέχουσι, vel ὑπέχον. Loquitur enim per præteritum, quod Latini per præſens ſemper

dicunt : hoc eſt, moris eſt vt cauſam dicant. Sed hoc & alia adnotatu digna alibi dicenda ſunt, niſi aut memoria, aut tempus nos defecerit. Dinarchus aliter vſus κατὰ Ἀριστογείτ. Ὁ γὰρ πονηρότατος τῶν ἐν τῇ πόλει Ἀριστογείτων, διαδικασόμενος ἥκει τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, id eſt, in iudicium diſcriménque vocaturus, an vera nécne renuntiarit, hoc eſt, an quæſtionem de crimine habitam curia bona fide renũtiarit, cum τὴν ἀπόφασιν iudicibus faceret. Eo enim modo dictum eſt hoc loco διαδικασόμενος, quo modo καταδικασόμενος & καταδιαιτησόμενος dicũtur. Sequitur enim apud eum, Καὶ νῦν μείζονα κίνδυνον ἡ ἀπόφασιν πεποιημένη βουλὴ καθυφέξει, ἢ ὁ δῶρα λαμβάνων καθ᾽ ὑμῶν.

Διαδικάσαι. Διαδικάσασθαι Καταδικάσαι Καταδικάσασθαι. Διαδικεῖν. Διαδικάζειν iudicis eſt diiudicantis & diſcernentis. Plato lib. 10. de Rep. Οὓς ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Sicut Καταδικάσαι iudicis eſt, Καταδικάσασθαι δὲ actoris: ſic Διαδικάζεται is qui reum diiudicandum in iudicium trahit. Διαδικεῖν etiam dicitur τὸ διαδικάζεσθαι. Plut. in apophtheg. de Scipione, Ἐκέλευσε δὲ ἐν τῷ ναῷ τὰς ἐγγύας ὁμολογεῖν, ὡς εἰς τέλειον ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀκουσόμενος τῶν διαδικούντων. καὶ τοῦτ᾽ ἐποίησεν ὡς προεῖπε, τῆς πόλεως ἀγούσης.

Διαδικασία. Διαδίκασμα Διαδικασία petitio & actio, hoc eſt ἔγκλημα, quæ etiã Διαδίκασμα dicitur. Lyſias, Οἴομαι μὲν οὖν ἂν πάντα διηγήσωμαι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς Ἐράτωνα, ῥᾳδίως ἐξ αὐτῶν ὑμᾶς εὑρήσειν ἃ προσήκει σκέψασθαι περὶ ταύτης τῆς διαδικασίας. Et paulo poſt, Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, ἀποδέδεικται, id eſt, adiudicare mihi quod intendi. AEſch. κατὰ Κτησιφῶντος, Εἰ δέ τις αὐτῷ τῶν στρατηγῶν ἀντείποι, καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν, διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατήγιον. πλείω γὰρ ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ ἔφη ἀπὸ τοῦ βήματος πεπονθέναι, ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγίου, Quòd ſi quis Prætorum à Demoſthene diſſentiat, vt obnoxios magiſtratus ſibi reddat, & aſſueſcant omnes nihil ipſi reclamare, minatur iudicium dictaturum, controuerſiámque pulpito cum prætorio conſtituturũ: hoc eſt, artem oratoriam cum imperatoria in certamen adducturum. Eſt enim

Βῆμα. βῆμα locus dicendi in concione, vt ipſe Demoſth. ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, hoc eſt, ἐδημηγόρησα. Plut. in Demetrio, Τοῦτον μὲν οὖν ἐπιτηδείως ἐκείνῳ παρεθήκαμεν, τῷ ἀπὸ τοῦ βήματος τὸν ἀπὸ τῆς θυμέλης. Stratoclem Oratorem, & Philippidem Comicum ſignificans. Significat etiam locum dicendi in iudicio. AEſch. in eadem oratione, ὑπολαμβάνετε ὁρᾶν ἐπὶ τοῦ βήματος, οὗ νῦν ἑστηκὼς ἐγὼ λέγω, ἀντιπαρατεταγμένους πρὸς τὴν τούτων ἀσέλγειαν τοὺς τῆς πόλεως εὐεργέτας. Demoſth. Καὶ οὑτοσὶ Ὀλυμπιόδωρος ἠγωνίζετο πρῶτος, καὶ ἔλεγεν ὅ,τι ἐβούλετο, κἀγὼ σιωπῇ ἐκαθήμην ἐπὶ τοῦ ἑτέρου βήματος.

Βέβηκε. Βεβηκώς. βῆμα vt βάσις, ἀπὸ τοῦ βέβηκε deriuatũ eſt: quod ſignificat ſitũ & fixũ eſſe. Xenophon, βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ. Significat & baſim habere. Plut. in Cæſ. ἀπωσθεὶς πρὸς τὴν βάσιν, ἀφ᾽ ἧς ὁ Πομπηΐου βέβηκεν ἀνδριάς. Plato in Parmenide, καὶ μὴν εἰ φέροιτο τὸ ἕν, ἤτοι ἐν τῷ αὐτῷ ἂν περιφέροιτο κύκλῳ, ἢ μεταλλάττοι χώραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας. Σωκρ. ἀνάγκη. οὐκοῦν κύκλῳ μὲν περιφερόμενον, ἐπὶ μέσου βεβηκέναι ἀνάγκη, id eſt, ſuper punctum mediũ fixum eſſe, & verti. Significat etiam firmum & conſtantem eſſe. Greg. ad Baſilium, ἐμοὶ δοκεῖς οὐ δόξαν μὲν ἔχειν ἀνδρὸς βεβηκότος καὶ ἀσφαλοῦς καὶ στερροῦ τὴν διάνοιαν. Plut. in Sertorio, ἔργον οὖν οὐ νέας φρενὸς, ἀλλ᾽ εὖ μάλα βεβηκυίας καὶ κα-

τετυγμένης εἰργάσατο. Significat etiam ſtatariũ. Idem in Philopœ. Ταῦτα ὁ Φι-
λοποίμην διαπράξας, ἔπεισεν αὐτοὺς κράνεσι καὶ θώραξι καὶ περικνημῖσι πεφραγμένους,
μόνιμον καὶ βεβηκυῖαν ἀντὶ δρομικῆς καὶ πελταστικῆς μάχην ἀσκεῖν, id eſt σαδιαίαν, vt Σταδιαῖος.
Lucia. περὶ παρασίτου, ἀγῶνα μὲν γὰρ τὸν σαδιαίαν μάχην, καὶ ὠθισμὸν καὶ κόνιν καὶ τραύ-
ματα μὴ ἀγνοοῖον ᾖ, &c. βάσις etiam præter iam dicta ſignificata, eſt clauſula Βάσις.
rhythmi, & rhythmus ipſe, & pars rhythmi. Plato lib. 3. de Rep. ἑπόμενον δ᾽
ἂν εἴη ταῖς ἁρμονίαις τὸ περὶ ῥυθμούς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν, μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις.
Idem, ἀλλὰ ταῦτα μετὰ δάμωνος βουλευσόμεθα, τίνες τε ἀνελευθερίας καὶ ὕβρεως ἢ μα-
νίας, ἢ ἄλλης κακίας πρέπουσαι βάσεις, καὶ τίνας τοῖς ἐναντίοις λειπτέον ῥυθμούς. Sic apud
Ariſtotelem lib. 2. Politicôn, Ὥσπερ κἂν εἴ τις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν μονοφω-
νίαν, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, vnum pedem, vnam ſemper & eandem clauſulã,
hoc eſt ἀνάπαυσιν. Hermog. de clauſulis grauis orationis loquẽs, περὶ δὲ ἀνα-
παύσεως σεμνῆς ὁ αὐτὸς λόγος. δεῖ γὰρ ἵστασθαι τὸν λόγον ἐπί τινος τῶν οἰκείων ποδῶν τῇ σε-
μνότητι, χωρὶς μέντοι καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπέσῃ ἡ βάσις, μηδὲ ἀναρπάσθῃ ὁ
ῥυθμός, ἀλλὰ βεβηκὼς ᾖ, id eſt, ne clauſula rhythmi catalectica in trochæum Βεβηκώς.
incidat, quẽ rhythmum oportet inſiſtere & claudi, ſeu clauſula ſtabiliri.
μάλιστα μὲν οὖν βεβήκοι, εἰ πρῶτα μὲν εἰς ὄνομα καταλήγοι, ἢ ὀνοματικόν τι μὴ ἔλαττον
τεσσάρων συλλαβῶν ὄν, οἷον εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. Idem, διαφερόντως δὲ σεμνὴν ἔχει τὴν βά-
σιν ὁ ῥυθμός, εἰ ἡ ἀνάπαυσις καταλήγοι ἢ παραλήγοι στοιχείῳ τινὶ πλατεῖ, καὶ διοιγνοῦντι
κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, id eſt, ore grandiore & apertiore pronuntiando.
hoc enim διοιγνῶ ſignificat. Idem alibi, λέξις δὲ σεμνή, πᾶσα μὲν ἡ πλατεῖα καὶ Διοιγνῶ.
διοιγνοῦσα κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, ὥστε στομφάζειν. & rurſus, μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα
ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διοιγνοῖ τὸ στόμα. βάσιν autem hic vocat rhythmi poſi-
tionem. Quid ſit autem βεβηκὼς ῥυθμὸς ipſe alibi docet, περὶ ἐπιμήκους λόγου
καὶ περικαλλοῦς differens, βεβηκὼς μὲν γὰρ (inquit) τελέως γίνεται ῥυθμός, εἰ ἅμα τῇ ἐν-
νοίᾳ πληρουμένῃ, καὶ μέρος λόγου τι μακρὸν εἴη, καὶ εἰς τελευταίαν καταλήγοι μακρὰν
συλλαβήν, vt verbi gratia, ὡς ἐξ ἁπάντων ῥᾳδίαν τὴν τοῦ συμφέροντος ἡμῖν αἵρεσιν γε-
νέσθαι. οὐ βεβηκὼς δὲ ῥυθμός, ἀλλ᾽ οἷον κρεμάμενος καὶ ἀπηρτημένος, ὅτε ἐννοίας μὴ πεπλη-
ρωμένης που, μεταξὺ δέ πως διαναπαυομένης, ἡ κατάληξις εἰς βραχὺ μέρος γένοιτο λό-
γου. καὶ ἤτοι βραχεῖαν ἔχει τὴν τελευταίαν, ἢ πάντως βραχείᾳ παραληγομένην, οἷον, ἔστι
δ᾽ οὐκ ἄδηλον τοῦτο ὅτι Λεπτίνης. καὶ πάλιν, κἂν τις ἄλλος ὑπὲρ τοῦ νόμου λέγῃ. καὶ πάλιν,
δίκαιον μὲν οὐδὲν ἐρεῖ. Idem ἐν τῷ περὶ ἀφελείας, ἀφελὴς οὖν ἡ ἑδραία μᾶλλον βάσις τοῦ
εὐρύθμου, καὶ ἡ βεβηκυῖα ἀνάπαυσις. Suprà autem dixerat, ἀνάπαυσις δὲ καὶ βάσις
ἀφελής, ἡ βεβηκυῖα. Cic. in 3. de oratore, id numeroſè ſedere vocat. Διαδικα- Διαδικασία.
σία etiam, vt eò redeã, eſt altercatio, & Διαδικάζεσθαι altercari. Demoſth.
Οἱ νόμοι δὲ οὐκ ἐῶσι δὶς πρὸς τὸν αὐτόν, ὑπὲρ τῶν αὐτῶν οὔτε δίκας, οὔτε διαδικασίας,
οὔτε ἄλλο τοιοῦτον εἶναι, hoc eſt, controuerſioſam duorum diſceptationem. Et
Διαδικαζόμενοι dicũtur tam actores quam rei, de re quacunque ambigen-
tes. Vnde Διαδικασίαν γράψαι, iudicium dictare, dicam ſcribere, vt in loco Διαδικασίαν
Aeſchinis ſupraſcripto, & Διαδικασίαν ποιεῖν, iudiciũ conſtituere. Demoſth. γράφειν, καὶ ποιεῖν.
κατὰ Τιμοκράτ. Εδωκε γνώμην, ὑμᾶς μὲν εἰσπράττειν τοὺς τριηράρχους, ἐκείνοις δὲ εἶναι
περὶ αὐτῶν ἀναφορὰν εἰς τοὺς ἔχοντας. Ἐὰν δὲ ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδικασίαν, τὸν δὲ
ἡττηθέντα τοῦτον ὀφείλειν τῇ πόλει, Cenſuit ille, vos quidem de illa pecunia Trie-
rarchos appellare debere, & cum ipſis experiri: ipſis autem Trierarchis eo

nomine ſubſidiariam eſſe in eos petitionem ad quos pecunia peruenit. Quod ſi ea de re controuerſia ſuboriatur, iudicium inter eos ita conſtituere, vt qui in eo iudicio victus fuerit, in eum mulcta dicatur Reip. Eſt

Αναφορά. autem Αναφορὰ ius referendæ quæſtionis aduerſus alium quempiã, quàm quocum iudicium prius agitatum eſt. Recurſum ſaluum forenſis turba vocat, id eſt, ius referendi controuerſiam non victori, ſed alii. Interpres

Διαδικασία. Demoſthenis eo in loco διαδικασίας nomẽ certæ actionis eſſe dicit, quod mihi non ſatis probabile viſum eſt. Demoſth. διαδικασίαν & ἐπιδικασίαν pro eodẽ accepit πρὸς Μακάρτατον, hoc eſt, pro petitione hæreditatis & bonorum poſſeſſione petita. Eſt etiam διαδικασία, ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς τὴν λειτουργίαν, cum contentio inter duos oritur pro functione munerum. &

Διαδικάζειν. διαδικάζειν diiudicare. Andocid. ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ ἐν τῷ τῶν θεσμοθετῶν δικαστηρίῳ τοὺς μεμυημένους, ἀκούσαντας μηνύσεις, ἃς ἕκαστος ἐμήνυσε, διαδικάσαι, id eſt, diiudicare vter prior detuliſſet iudicium.

Εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας. Εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας dicebant de iis qui liberos profitebantur. Demoſth. Καὶ εἰσήγαγε τὸν παῖδα τουτονὶ εἰς τοὺς τοῦ Ἁγνίου καὶ Εὐβουλίδου φράτορας, μεθ' ὧν καὶ Θεόπομπος ὁ τούτου πατὴρ Μακαρτάτου ἐφρατρίαζε, id eſt, phra-

Φρατριάζειν. triæ conſortium habebat. Idem, Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς ἄρρην αὐτῷ οὐδὲ εἷς, μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ, καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῇ, ſtudio contendit vt è filia natus puer ſibi in adoptionem daretur, qui in eius familiã tranſiret, nomẽq; daret phra-

Φρατρίαρχος. triæ. Apud eundem Φρατρίαρχος eſt princeps phratriæ, Κάλει δέ μοι τὰς μαρτυρίας τὰς τῶν φρατέρων, ὡς εἵλοντό με φρατρίαρχον. Eſt autẽ φρατρία Græcis, quæ Cu-

Φρατρία. ria Romanis. Plutar. in Romulo, ἑκάστη δὲ φυλὴ δέκα φρατρίας εἶχεν, ἃς ἔνιοι λέγουσιν ἐπωνύμους εἶναι ἐκείνων τῶν γυναικῶν. Pro hoc Liuius in primo curias triginta dixit. quare φράτορες curiales dici poſſunt Latinè.

Νικᾶν. Νικᾶν vincere iudicio, cum genitiuo & accuſatiuo. Demoſth. Καὶ ἐνίκησε Φυλομάχη ἡ Εὐβουλίδου, τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου τοὺς ἀμφισβητοῦντας αὐτῇ πάντας, οὐδεμιᾷ παρασκευῇ, οὐδὲ συνωμοσίᾳ, Et vicit iudicio hæreditatem Hagniæ Philomacha ab omnibus qui cum ipſa ambigere inſtiterunt, nulla nec coitione, nec adornata aduocatione. Cic. pro Roſcio Comœdo, Itáne verò cognitor ſi fuiſſet tuus, quod viciſſet iudicio, ferres tuum? ſuo nomine petiit, quod abſtulit, ſibi non exegit? Conſtruitur & cum duobus accuſatiuis. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Τιμοθέῳ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς Λακεδαιμονίους. AEſch. Ἐνταῦθα ψήφισμα νικᾷ Δημοσθένης. Plato in Gorg. Καὶ ὅταν γέ τις αἵρεσις ᾖ, ὦ Σώκρατες, ὁρᾷς ὡς οἱ ῥήτορές εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες, καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων; Cic. pro Cecinna, Oſtendo ſi ſine armis coactíſve hominibus deiectus quiſquam ſit, cum qui fateatur ſe deieciſſe, vincere ſponſionem, ſi oſtendat eum non poſſediſſe. Sic vincere Iſthmia & Pythia Vitruuius. Plut. in Politi. præceptis, Οὐ μόνον περίοδον νενικηκώς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, οὐ παγκρατίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πυγμῇ καὶ δολίχῳ. Athenæ. de Herodoro Megarenſi, Ἐνίκησε δὲ τὴν περίοδον δεκάκις, id eſt, quinque certamina

Ἐκνικᾶν. Græciæ obiuit & vicit. Ἐκνικᾶν eſt obtinere, inualeſcere. Pauſ. in Meſſen. Ὀνομασθέντα δὲ τοῦτον τὸν πόλεμον οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπιστρατευσάντων, ὥσπερ γε ὁ μηδικὸς

μεσσήνιον

μεσσήνιον δὲ, ἀπὸ τῆς συμφορᾶς. καθάπερ δὴ καὶ τὸ ἐπὶ ἰλίῳ, κληθῆναι πρωϊνὸν καὶ οὐχ ἡγεμονικὸν ἐξενίκησε, inualuit. Idem in Lacon. τὸ δὲ οἰκετικὸν τὸ ἐπικτηθὲν ὕστερον διελοῦσι μεσσηνίους ὄντας, ὀνομασθῆναι καὶ τούτους ἐξενίκησεν εἵλωτας. Eadem eſt etiá conſtructio & ſignificatio verbi κρατῶ. Τὰ νομιζόμενα ποιεῖν, iuſta mortuis facere, & parentare, hoc eſt, τὰ κατὰ τοὺς νόμους ὀφειλόμενα. Demoſth. περὶ στεφάνου, Επειδὴ τελευτήσειέ τις αὐτῶν, καὶ τὰ νομιζόμενα αὐτῷ φέροιτο, ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνῆμα. Dicitur & τὰ ὅσια ποιεῖν. Antiph. Γεὶν καθάραι τε τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, pro ſolennibus expiationibus dixit, vt Ariſtot. τὰς νομιζομένας λύσεις, decentes & legitimas ritualéſque expiationes. Herodi. Επιτελέσαντες τὰς νενομισμένας ἱερουργίας, hoc eſt συνήθεις, & legitimas iuſtáſque. Sic Demoſth. τὰ νενομισμένα, ἀντὶ τῶν ἐναγισμάτων dixit, hoc eſt iuſta funebria, vel vt Cicero, iuſta exequiarum. Liuius, Iuſta quoque funebria, placandóſque manes vt idem edoceret. Et iuſta hoſpitalia τὰ νομιζόμενα ξένια. Idem, Venientibus obuiá cunctus Senatus egreſſus, iuſtis omnibus hoſpitalibus, publicíſque & priuatis fungitur officiis. Νομίζεται & νενόμισται cum dicunt, hoc ſignificát, κατέστη, καθέστηκεν, εἴθισται, ſolenne eſt, legitimum eſt, moris eſt, in more poſitum eſt. Syneſ. Οὐ γὰρ, οἶμαι, νομίζεται νυμφευτείαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν. Νομιζόμενον etiam dicitur, quod lege ſancitum eſt. Plato in Minoe, Τί οὖν ἂν ὁ νόμος εἴη ἄν, ὦ Σώκρατες, ἢ τὰ νομιζόμενα; Σ. ἢ καὶ λόγος δοκεῖ σοι εἶναι τὰ λεγόμενα, ἢ ὄψις τὰ ὁρώμενα; Νομίζειν lege ſancire, vel moribus inſtituere. Idem in eodem, Πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν, οὔτε ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι, Latus eſt enim campus demonſtrationis, quod neque nos eadem ſemper de iiſdem nobiſque conſtanter, neque cæteri mortales eadem inter ſe inſtituunt & ſanciunt. Herodia. Ετυχε δὲ βασιλικῶν τιμῶν, καὶ ὡς νομίζουσι ῥωμαῖοι, ἐξεθειάσθη, Omnibus autem principum honoribus funus eius decoratum eſt, & vt Romanis mos eſt, inter diuos relata eſt. vel, vt Romanorum moribus inſtitutum eſt. Pauſ. Καὶ πρῶτοι μὲν καθίεσθαι νομίζουσιν, ὅστις ἦλθεν Αμφιαράῳ χρησόμενος, id eſt, inſtituerunt. Et in Lacon. Επὶ δὲ θυγατρὶ γαμουμένῃ νενομίκασι τὰς μητέρας τῇ θεῷ θύειν, id eſt, inſtitutú eſt apud eos: hoc eſt, καθέστηκεν παρ' αὐτοῖς. Herodot. Αγάλματα δὲ καὶ νηοὺς, καὶ βωμοὺς οὐ νομίζουσι ποιέειν, πλὴν Αρηϊ, τούτῳ δὲ νομίζουσι, de Scythis loqués. Item Plato vtraque ſignificatione huius verbi eodem loco vſus eſt, quaſi ludens in æquiuoca dictione, Καίτοι δῆλον ὅτι ἃ ἐνόμιζε καλὰ εἶναι, ταῦτα νόμιμα ἔθηκε καὶ τοῖς αὑτοῦ πολίταις. οὐ γάρ που ὥσπερ γε φαῦλος ἄνθρωπος ὁ Μίνως, ἐνόμιζε μὲν ἕτερα, ἐποίει δὲ ἄλλα παρ' ἃ ἐνόμιζεν. Hîc νομίζειν ἀντὶ ὑπολαμβάνειν καὶ δοξάζειν poſuit in primo loco, in ſequentibus ἀντὶ ἐνομοθέτει. Νομίζεσθαι ſignificat exiſtimatum eſſe, hoc eſt exiſtimatione & clara opinione præditú. Idem in Gorg. ἆρ' οὖν δοκοῦσί σοι ὡς κόλακες, ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες; Σωκ. οὐδὲ νομίζεσθαι ἔμοιγε δοκοῦσιν. Πωλ. πῶς οὐ νομίζεσθαι; οὐ μέγιστον δύνανται τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν; Σω. οὔκ, εἰ τὸ δύνασθαί γε λέγεις ἀγαθόν τι εἶναι τῷ δυναμένῳ, Vtrú igitur ô Socrates videntur tibi vt aſſentatores populi, mali exiſtimari boni oratores in vrbibus? Mihi verò ne exiſtimari quidé. vel, ne céſeri quidé, ſi prius illud ſic vertas, Videntúrne tibi boni oratores, céſeri mali homines in ciuitatibus, vt populi aſſentatores. Id etiá δοκεῖν dicitur, & ἀπου

Τὰ νομιζόμενα.

Τὰ νενομισμένα.

Iuſta.

Νομίζεται καὶ νενόμισται.

Νομίζειν.

δάζεσθαι, hoc eſt εὐδοκιμεῖν, & gratia pollere.

Ἐξηρημωμένος οἶκος. Ἐξηρημωμένος οἶκος dicitur, cum familia deleta nomen gentis interiit. Inde lex illa, ὁ ἄρχων ἐπιμελείσθω τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ἐπικλήρων, καὶ τῶν οἴκων τῶν ἐξερημουμένων.

Ἰσχυρίζεσθαι. Niti. Ἰσχυρίζομαι τοῖς νόμοις, ἢ τοῖς ψηφίσμασι, nitor Latinè dicitur, hoc eſt, in hoc fiduciam cauſæ colloco, in eo cardinem cauſæ pono & facio. vt, Ὁ μὲν ἰσχυρίζεται τοῖς δικαίοις, καὶ τῷ νομίμῳ· ὁ δὲ τῷ συμφέροντι. Demoſth. Οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ. Quintil. in tertio, Quod accidit, ſi eandem rem plures petant, vel eodem iure, vt proximitatis: uel diuerſo, vt cum hic teſtamẽto, ille proximitate nitatur. Cic. pro Cluentio, Altera pars mihi niti, & magnopere confidere videtur inuidia iam inueterata iudicii Iuniani. Dicitur

Inniti. & Inniti ab eodem in eadem, Hoc igitur iudicium reprehendas tu, cuius

Ἐνισχυρίζεσθαι. accuſatio rebus iudicatis inniti videbatur, neceſſe eſt. Græcè dicitur Ἐνισχυρίζεσθαι à Demoſthene, hoc eſt πιστεύειν. pro eodem enim vtroque vtitur, vt ἡμεῖς μὲν πιστεύοντες ταῖς ἀληθείαις, εἰσεληλύθαμεν· οὗτοι δὲ ἰσχυριζόμενοι τῇ παρα-

Ἀπισχυρίζεσθαι. σκευῇ. Hoc idem ſignificat Ἀπισχυρίζεσθαι, niſi quod maiorem conatum in aggrediendo, maiorémque fiduciam in tuendo ſignificat: vt ἀπακριβοῦσθαι diligentiorem curam ſignificat quàm ἀκριβοῦσθαι. Dicitur hoc & aliis modis, qui ſuis locis dicentur. Ἰσχυρίζεσθαι etiam affirmare ſignificat, id eſt βεβαιοῦσθαι. Syneſ. Ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν οὐ τῶν ἱερῶν βιβλίων πρὸς ταῦτα λέγειν. AEſch. pro contendere dicendo & conniti, vſus eſt.

Οἱ πρὸς ἀνδρῶν. Οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι, agnati & gentiles: qui & οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων οἰκεῖοι dicũtur. Demoſth. Ἁπλῶς γὰρ τοῖς ἐγγυτάτω πρὸς ἀνδρῶν, ὅταν μὴ παῖδες ὦσιν, ὁ νόμος τὰς κληρονομίας ἀποδίδωσι. Idem, Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ

Οἱ πρὸς γυναικῶν. πρὸς γυναικῶν, id eſt agnatus, non cognatus. Λεώστρατος δὲ οὑτοσὶ γένει τε ἀπωτέρω ἐστὶ, καὶ πρὸς γυναικῶν οἰκεῖος Ἀρχιάδῃ. Sic Iſocr. in oratione περὶ ζεύγους, Ὁ γὰρ πατὴρ ὢν, πρὸς μὲν ἀνδρῶν Εὐπατριδῶν, πρὸς γυναικῶν δ' Ἀλκμαιωνιδῶν, Gẽtilitate quidẽ atq; agnatione antiqua, & imprimis nobili, à genere autẽ

Οἱ πρὸς πατρός. materno Alcmæonides. Dicũtur etiã οἱ πρὸς πατρός, καὶ οἱ πρὸς μητρός. Pauſ. γεγόνασι δὲ οἱ Τυνδάρεω παῖδες τὰ πρὸς μητρὸς, ἀπὸ τοῦ Πλευρῶνος. Οἱ πρὸς αἵματος

Οἱ πρὸς αἵματος. cõſãguinei. Sopho. in Aiace, ἆρ' ὧδ' ἄεικος ἐξ ἀριστέων δυοῖν βλαστὼν ἂν αἰσχύναιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Εὐπατρίδαι autẽ ſic apud Græcos dicũtur, vt apud Ro-

Εὐπατρίδαι. manos Patricii.

Ἐμβατεύειν. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν, ἢ εἰς τὴν οὐσίαν, ſignificat cernere & adire hæreditatem, vel immiſcere ſe hæreditati & bonis. Demoſth. πρὸς Λεωχάρην, Τῷ δὲ προσήκειν φέρειν τι τῶν πραγμάτων ἐκ τοῦ ἄνωθεν χρόνου, καὶ τοῦ ἐμβεβατευκέναι εἰς τὴν οὐσίαν, τούτοις τεκμηρίοις χρώμενοι, φήσουσι κληρονομεῖν. Idem, Καὶ ἐνεβάτευσεν οὕτως εἰς τὴν οὐσίαν, ὡς ὑπ' ἐκείνου ζῶντος ἔτι εἰσποιηθείς. Significat etiam ire in poſſeſſionem bonorum, vt πρὸς Ἀπατούριον, Οἱ δὲ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, καὶ ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν, εἰληφότες τῇ ὑπερημερίᾳ, Creditores autem hominem iniquè vrgebant, in poſſeſſionem nauis euntes ob moram diſſoluendi. Erant autem creditores pignoratitii, quibus nauem cũ mercibus ille oppignerauerat, hoc eſt, ἔτυχεν αὐτοῖς ὀφείλων ἐπὶ τῇ νηΐ. Iſæus, Ἐμοῦ δὲ ἀποδημοῦντος ἐνεβάτευσεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκεῖνος τελευτήσας κατέλιπεν, ἅπαντα ἔφη αὑτοῦ εἶναι. ἐνεβάτευσεν μὲν ἐκαρπώσατο dixit, id eſt, poſ-

ſidere vt ſuum cœpit. Paulus ad Coloſſ. cap. ſecundo, ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβα-
τεύων, εἰκῇ φυσιούμενος ὑπὸ τοῦ νοὸς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Intelligi ſic poteſt, In corũ
quæ non vidit poſſeſſionem pedem ponens, vel in eorum quæ non vi-
dit poſſeſſionem ingrediens. Greg. περὶ θεολογίας, Οὕτω Σολομῶν ὁ σοφισάμε-
νος περισσά, ὅσῳ πλέον ἐμβαδεύει τοῖς βάθεσι, τοσούτῳ πλέον ἰλιγγιᾷ, Quo magis in Ἰλιγγιᾷν.
altum pedem ponit, eo magis vertigine laborat, & æſtuat. hoc enim ſi-
gnificat ἰλιγγιᾷν. Idem in primo κατὰ Ἰουλιανοῦ, Τοῖς δὲ τῆς προνοίας λόγοις οὐκ ἐμ-
βαδεύοντες, ἐκ τῶν ἐναντίων πολλάκις τὰ βελτίω διοικουμένης, non penetrantes in
conſilia prouidentiæ. Plato in Protag. Ἐγὼ δὲ τὸ παραυτίκα ὥσπερεὶ ὑπὸ τοῦ ἀγα-
θοῦ πύκτου πληγεὶς, ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα, vertigine affectus ſum. Idem in
Gorgia, Εἴ τίς σου λαβόμενος, ὦ Σώκρατες, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγάγοι, οἶσθ' ὅτι οὐκ
ἂν ἔχοις ὅ, τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῴης καὶ χασμῷο, οὐκ ἔχων ὅ, τι εἴποις, ſed æſtua-
res & hæſitares, nec haberes quod diceres. Χασμᾶσθαι, eſt oſcitanter ad- Χασμᾶσθαι.
dubitare & cunctari, æſtuare, angi & conturbari. Cic. in Ver. Itaque æſtua-
bat dubitatione, hoc eſt ἰλιγγία, περιπαθῶς εἶχε, περιεπάθει. Ἴλιγξ autem non Ἴλιγξ.
modò vertiginem, ſed etiam vorticem ſignificat. Diodor. Μεγάλων δὲ ῥεί-
θρων εἰς ἕνα τόπον συρραπτόντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο.

Ἐπεξέρχεσθαί τινι, eſt in ius eum rapere, iudicium dictare, & cum eo ex- Ἐπεξέρχεσθαι.
periri. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Καὶ μετὰ ταῦτα ἀπιόντων τις ἐνεκελεύετο, ὅπως ἐπέξει τῷ
μιαρῷ τούτῳ. (ſic enim legi debet, non ἐπέξῃ) καὶ μὴ διαλύσῃ. θεάσονταί σε τί
ποιήσεις Ἀθηναῖοι, Vide vt iſtũ ſceleſtum in ius rapias, & cũ eo acriter agas,
nec committas vt tranſactione litẽ finias. Eſt autem ἐπέξει ſecunda per- Ἐπεξιέναι.
ſona præſentis temporis iuncta cum ſecunda futuri, ἀπὸ τοῦ διαλύεσθαι, quia
ſignificationem habet futuri. Eſt autem ἐπεξιέναι, nõ tam reum agere,
quam reum peragere & conuincere, hoc eſt αἱρεῖν & ἁλίσκειν, & καταδικάζεσθαι.
Idem πρὸς Λεπτίνην, καίτοι καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα πρὸς σέ τινες γραψάμενοι
πρότερον τοῦδε, οὐκ ἐπεξῆλθον. Reum facere eſt, εἰς κίνδυνον καθιστάναι, & εἰς ἀγῶ-
να καθιστάναι: quod Cicero in diſcrimen vocare dicit, & periculum creare.
Τὸ μέντοι ἐπεξελθεῖν τῷ εἰς κίνδυνον καθεστηκότι, eſt reum conuincere & perage- Ἐπεξελθεῖν.
re. Quod damnare etiam dicitur Græcorum more, vt nos in Annotatio-
nibus in Pandectas diximus. Conſtruitur etiã cum accuſ. Antiph. Ἐπεξ-
ελθεῖν τὸν φονέα τοῦ πατρός. Ipſe Demoſth. in eadem, Διαφθαρέντος τοῦ Νικοδή-
μου τοῦ οἰκείου ἡμῶν βιαίῳ θανάτῳ ὑπὸ Ἀριστάρχου, ἐπεξῆλθεν τοῦ φόνου τὸν Ἀρίσταρχον,
accuſatiuo & genitiuo iunxit. Herodia. pro vlciſci mortem, cum datiuo,
de cæde Pertinacis loquens. Alibi, Μήτε τοῖς οὕτως ὠμῶς τετολμηκόσιν ἐν φό-
νῳ τῷ βασιλικῷ, ἐπεξιέναι τινά. Thucyd. in tertio, Θαυμάζω δὲ τῶν χρόνου διατρι-
βὴν ἐμποιησάντων, ὅ ἐστι πρὸς τῶν ἠδικηκότων. ὁ γὰρ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ
ὀργῇ ἐπεξέρχεται. Quibus verbis ſignificat, vltionis mora intercedente, vl-
torum iram ſenſim hebeſcere, καὶ μαλακώτερον ἐκδικεῖν τὸ ἀδίκημα. Quod
verbum accuſ. iungitur, & interdum datiuo: ſed duntaxat ἀντὶ τοῦ ἀμύνω.
Nam ἐκδικῶ σε, eſt vlciſcor te & ſcelus: & ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, tueor me, & in- Ἐκδικῶ.
iuriam mihi illatã vlciſcor. Chryſ. ad Rom. tertio, ὅταν γὰρ ἑαυτοὺς ἐκδικῶ-
μεν, ὁ θεὸς ἡμῖν οὐκ ἀμύνει· ὅταν δὲ αὐτῷ παραχωρῶμεν, πλέον ἢ προσδοκῶμεν γίνε-
ται. Et ἐκδικοῦμαι pœnam luo. Greg. Κάϊν μὲν ἐκδικούμενος ἑπτάκις, τουτέστι δί-

χαις εἰσπεσπλόμενος τῆς ἀδελφοκτονίας. Cum autem dico ἐκδικῶ σοι, hoc ſignifico, iniuriam tibi illatam vlciſcor. Quod etiam Διεκδικεῖν dicitur, & frequenter in Pandectis Græcis legitur, pro tueri & defendere, vt, Τὸν δὲ κλέπτην ἑαυτὸν ἀκούσιος διεκδικεῖν τα ἔξεστι φονεῦσαι. Alibi, Δοῦλοι δὲ μὴ διεκδικούμενοι ὑπὸ τοῦ δεσπότου, σωματικῶς τιμωροῦνται, id eſt, quos dominus non vt ſuos defendit in iudicio, & pro quibus iudicium noxale ſubire noluit. Ἐπεξιέναι etiam erumpere eſt in infeſto exercitu. Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. Πελοποννησίων δὲ τοὺς μετ' Εὐρυσθέως εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν εἰσβαλόντας, ἐπεξελθόντες ἐνίκησαν μαχόμενοι, κἀκείνους τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν. Hoc idē ἐπιβοηθεῖν & ἐπεξελθεῖν dicitur. Ἀντεπέξειμι eſt, inuadēti hoſtiliter occurro. Pauſ. in Meſſ. ἀντεστρατοπεδεύοντο δὲ καὶ οἱ Μεσσήνιοι, καὶ πειρωμένων μάχης τὴν ἀπαρχὴν τῶν ἄρχειν, ἀντεπεξῄεσαν. Dicitur & ἀντέπειμι pro eodem. Idem, ἀντεπῄεσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ οὗτοι. Significat etiā ingredi hoſtiliter, vt ἐπιέναι, hoc eſt εἰσβάλλειν, ἐπιστρατεύειν, cuius exempla ſunt apud Thucyd. & Pauſ. & eundem Iſocr. Ἐπεξιέναι etiam eſt perlegere. Baſilius, Ἐπειδὴ δὲ ἔλυσα τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάντ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον, γελάσαι μοι ἐπῆλθε. Significat etiam excurrere & percurſare populabūdē. Thucyd. Ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. Significat & ſtylo perſequi. Pauſ. Δεῖ δέ με ἀφικέσθαι τοῦ λόγου πρόσω, πάντα ὁμοίως ἐπεξιόντα τὰ ἑλληνικά. Sic enim dicitur vt διεξιέναι, hoc eſt λέγειν, καὶ κατὰ διέξοδον ἐπεξιέναι, cōmemorare, ediſſerere. Ἐπιέναι etiā eſt percenſere, percurrere, recēſere. Ariſtoteles in ſecūdo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἀνάγκη πρὸς τὴν ἐπιζητουμένην ἐπιστήμην, ἐπελθεῖν ἡμᾶς πρῶτον περὶ ὧν ἀπορῆσαι δεῖ πρῶτον. & in pri. παραλάβωμεν οὖν καὶ τοὺς πρότερον φιλοσοφήσαντας περὶ τῆς ἀληθείας. ἐπελθοῦσι γὰρ ἔσται τι προὔργου τῇ μεθόδῳ τῇ νῦν. & in quarto περὶ ἀρχῶν, ἐχόμενον δὴ τῶν εἰρημένων ἐστὶ περὶ χρόνου ἐπελθεῖν, diſſerere, diſputare. Demoſth. de eo qui legem recitat & rogat, κατὰ Ἀνδροτίωνος, ταῦτ' ἐπήρχετο φησὶν ὁ ἐπιστάτης. διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἔδοξεν. οὐδὲν δεῖ προβουλεύματος. Ἐπιέναι etiam eſt hoſtiliter inuadere, ὅθεν ἔφοδος. Thucyd. καὶ μετὰ ταῦτα ἐπελθόντων τῶν τε Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων, προσεχώρησαν καὶ αὐτοὶ ὁμήρους δόντες. Ἐπέρχεται etiam ἀντὶ τοῦ παρίσταται, καὶ εἰς νοῦν ἔρχεται, ſubit. Demoſth. πρὸς Λεπτίνην, ὧν ἐπέρχεταί μοι πρῶτος ἐξετάσαι τοὺς ἐκ Κορίνθου φυγόντας. Significat etiā aduētat. Verum quod Demoſth. ἐπεξῄειν τοῦ φόνου dixit, Attice ἀντὶ τοῦ ἐπεξῄειν dictum eſt. Eſt enim ἀπὸ τοῦ ἤια ᾖα ᾔειν ᾔεις ᾔει, ᾔειμεν ᾔειτε ᾔεσαν, ἐκβολῇ τοῦ ι vt ἐπεπόθεσαν, & ſimilia. ἤειμεν ἀντὶ τοῦ ᾔειμεν, vt προσῄειμεν τῇ βουλῇ Demoſth. καὶ ἐξῄειτε ἀντὶ τοῦ ἐξῄειτε. ὑμεῖς δ' ἐξῇτ', ἐβοηθεῖτε. ἦμεν verò ſine iota ſubſcripto, δωρικῶς εἶναι ſignificat, Theocrit. in pharmac. Ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε, κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. Vel eſt ἔμμεναι ἀποβολῇ καὶ τροπῇ: quod & ἔμεν dicitur. & παρῆμεν ἀντὶ τοῦ παρεῖναι. Idem, Ἐς τὸ τεὸν καλέσσασα τόδε στέγος ἦμε παρῆμεν.

Εἶμι εἶς καὶ εἶσθα eo & ibo, is & ibis. & Ἰὼν μετοχὴ tria tempora ſignificat, vt ἀπιὼν, καὶ ἰὼν, & alia. Demoſth. περὶ παραπρ. Βουλόμενος δ' ὑμᾶς ὡς πορρωτάτω τῶν πραγμάτων ἀπάγειν, διέξεισιν ἡλίκα πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἐκ τῆς εἰρήνης γίνεται, commemorabit, ediſſeret. Sic Μέτεισι ἀντὶ τοῦ μετελεύσεται. Σιώψει σιωπήσεται. Idem κατὰ Τιμοκράτ. Εἶτα Τιμόκρατες, οὐ σιώπει σὺ καὶ βουλευσόμεθα ἐάν τι δέῃ; Idem, Καὶ τίς ὑπάρξει τοῖς ἀδικουμένοις ἀσφάλεια; οὐ σιώψει ἡ βουλὴ καὶ διοικήσει τὰ ἐκ τῶν νόμων; Idem, Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι, mox diſſeram,

vel,rurſus diſſeram. Διέξει enarrabis Plato.& διέξιμεν narrabimus,& perſequemur ſtilo. Gal.in pri.Therapeu. εἰ γὰρ ἐπέξειμι πάντα, κινδυνεύσω σπουδάζειν δοκεῖν τὸ πάρεργον, ὃ φεύγειν ἐκέλευσα, Si omnia ſcripſero, ſi omnia ſtilo proſequar, ſi enarrabo. ἴασι & μετίασι παραπλησίως · Nam ἰᾶσι & μετιᾶσι eſt ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω,licet errore ſcribentiũ hæc cõfuſa ſint apud auctores. Iliad.π. Καὶ τ' ἀγηνθὲν ἴασιν, ἀπὸ κλίνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Sic ἐπίασι & ἐφιᾶσι. ἐπίασι inuadent Xenoph. μετίασι vlciſcentur Lucian. Εἰσιὼν,vt dixi,tria habet tempora : de præſenti & præterito clarum eſt. Tertii eſt exemplum apud Demoſthenẽ κατὰ Τιμοκράτ. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα, καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἁψόμενον, καὶ τῆς περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην ἐσόμενον, τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων οἷα τούτῳ βεβίωται. Plutarch. Ὡς αὐτίκα μετιόντες ἀρχάς, petituri, ambituri. Porrò ἔξει non ſolum ἐξελεύσῃ & ἐξέρχῃ ſignificat,vt dixi,ſed etiam ἔξιθι & ἐπέξιθι Attice. Et μέτει perſequere. δίει narra,percurre. κάτει deſcendis & deſcende. Lucian. ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, deſcendis & deſcendes. Sic autem dicitur ἔξει ἀντὶ τοῦ ἔξιθι,vt ἴστη ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, πίμπλη ἀντὶ τοῦ πίμπλαθι, quæ ſumuntur à tertia perſona τοῦ παρατατικοῦ. Iſocr. Τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους,id eſt καθίσταθι,fac,effice. Idem, Τοιούτοις ἐφίστη τοῖς πράγμασι τοῖς μὴ διὰ σοῦ γιγνομένοις, præfice. Ariſtoph. βατραχ. Κατάβα κακχύρει, ἀντὶ τοῦ κατάβηθι. Sic act. Apoſt. x i i, Ανάστα ἐν τάχει, Surge, ἀνάβηθι,per ſyncopam dicta ſunt ἀπὸ τῶν κατάβαθι καὶ ἀνάβαθι, quæ Attice dicuntur pro ἀνάβηθι & κατάβηθι, vt φάθι σύμφαθι Ξενοφ. Καὶ ὅ,τι ἄν σε τούτων ἐρωτᾷ, ἢ τὰ γεγραμμένα σύμφαθι. Ἴμεν imus & ibimus & ibamus. Plato in Phædro, Τί δὲ τὸν μελίγηρυν Ἄδραστον οἰόμεθα, ἢ καὶ Περικλέα, εἰ ἀκούσαιεν ὧν νῦν ἡμεῖς δίιμεν τῶν παγκάλων τεχνημάτων, commemorabamus. Ἴσμεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκον καὶ ἠπίσταντο, per ſyncopam ἴσασιν ἴσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσημι. Vnde ἴσασιν ἀντὶ τοῦ οἴδασι. εἶσθα ἀντὶ τοῦ εἶς, is, ibis, Iliad. x. Attice dicitur, Ἦ τε σὺ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, vt ἦσθα eras, es, Plato, Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ἀτὰρ καλὸς ἦσθα, καὶ πάλαι καταφανής. Et παρῆσθα aderas. Idẽ in Gorg. Παρῆσθα δὲ καὶ αὐτὸς λεγομένοις. ᾔδησθα ſciebas. Idem lib. pri. de Repu. εὖ οὖν ᾔδησθα ὅτι εἴ τινα ἔροιο ὁπόσα ἐστὶ τὰ δώδεκα, ὅτι εἴποις δὶς ἕξ. Scribitur & ᾔδεισθα, vt in Euthyph. Εἰ γὰρ μὴ ᾔδεισθα σαφῶς τό, τε ὅσιον καὶ τὸ ἀνόσιον, οὐκ ἄν ποτε ἐπεχείρησας πατέρα διωκάθειν. Ἔφησθα ἀντὶ τοῦ ἔλεξας. Idem in v i. de Repub. ἆρα οὖν πείθομεν πη ἐκείνους, οὓς διατεταγμένους ἐφ' ἡμᾶς ἔφησθα ἰέναι. Vtitur & Demoſthenes & Xenophon.

Ex οἶδας θα factum eſt οἶσθα. Ἐπεξῄεισθα etiam pro ἐπεξῄεις legitur apud Platonẽ, Οὐ γὰρ ἄν που ὑπέρ γε ἀλλοτρίου ἐπεξῄεισθα φόνου πατρὶ φόνου. ἦς & ἦσθα etiã pro ὑπῆρχες leguntur ſæpiſſime. Greg. Εἰ κωφὸς ἦσθα καὶ ἄλαλος, ὁ λόγος ἐνεχρησάτω σοι. Et paulo poſt, Εἰ δὲ τυφλὸς εἶ, ἦσθα & εἶ pro eodem poſuit es: quod Herodotus εἷς dicit. Plato in Crito. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένου τε καὶ ἐξετράφης καὶ ἐπαιδεύθης, ἔχοις ἂν εἰπεῖν πρῶτον μέν, ὡς οὐχὶ ἡμέτερος ἦσθα καὶ ἔκγονος καὶ δοῦλος· καὶ εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, ἆρ' ἐξ ἴσου οἴει εἶναί σοι τὸ δίκαιον καὶ ἡμῖν; Pro es dixit ἦσθα. Vtitur itidẽ & Demoſth. παρῆσθα, aderas. Eurip. in Oreſte, Σὺ γὰρ τά τ' εἰς ἄγγελον ἐξεῦρες κακά, Καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοί, ἀλλὰ παρυπῆρχες. ἦν etiã pro ἐστὶ identidem accipitur. Ariſtoph. Ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄφιτα, nõ eſt quod

ἴασι, ἰᾶσι.

Εἰσιὼν tria tẽpora ſignificat.

Ἔξει ἴξῃ.

Ἴσαν.

Εἶσθα. ἦσθα.

ᾔδησθα

ᾔδεισθα.

ἔφησθα.

Οἶσθα.

Ἐπεξῄεισθα. ἦς καὶ ἦσθα.

παρῆσθα.

ἦν ἀντὶ τοῦ ἐστί.

eſsitent. Idem βατραχ. Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι, Quid aliud eſt? Plato in Sympoſ. Τὸ δὲ ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι, καὶ ὡς κάλλιστα, ἐάν τε ᾖ οὕτως ἔχοντα, ἐάν τε μή. εἰ δὲ ψευδῆ, οὐδὲν ἄρα ἦν πρᾶγμα, nihil eſt incommodi & moleſtiæ. ἦν bis pro ἐστὶ poſuit. Ariſtotel. identidẽ, vt περὶ κόσμου, Ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι τοῦτ' ἦν πολιτικῆς ὁμονοίας τὸ θαυμασιώτατον. & in primo περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, Εἴπερ οὖν ἀεί τι τῶν ὄντων ἀπέρχεται, διὰ τί ποτ' οὐκ ἀνάλωται πάλαι καὶ φροῦδον τὸ πᾶν, εἴ γε πεπερασμένον ἦν ἐξ οὗ γίνεται τὸ πεπερασμένον ἕκαστον, ſi nihil eſt infinitũ.

Præteriti imperfecti pro præſenti ponitur.

Τί ἦν εἶναι. Inde τὸ τί ἦν εἶναι eiuſdem, vt in pri. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἐμπεδοκλῆς τῷ λόγῳ ὅσον φησὶν εἶναι, τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ τί ἦν εἶναι, καὶ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος, id eſt, τὸ τί ἐστι. Et in quarto, Τὸ δὲ καθ' αὑτὸ, ἓν μὲν ἐστὶ τὸ τί ἦν εἶναι ἑκάστῳ, οἷον ὁ Καλλίας, καὶ τί ἦν εἶναι Καλλίαν. (per datiuum & peraccuſatiuum dixit) & ſequitur, ἓν δὲ, ὅσα ἐν τῷ τί ἐστιν ὑπάρχει, οἷον ζῷον ὁ Καλλίας καθ' αὑτό. ἐν γὰρ τῷ λόγῳ ἐνυπάρχει τὸ ζῷον. Alexand. in pri. Topic. enarrans illa verba Ariſtotelis, ἔστι δὲ ὅρος μὲν, λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. τοῦτο γὰρ (inquit) τὸ τί ἦν εἶναι, ὡς ὀνοματικὴν συλλαβὴν ἐξενήνοχε. σημαίνει δὲ ὁ τὸ τί ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τῷ ὁριστῷ. τοῦτ' ἔστι, λόγος ἐστὶ δηλωτικὸς τοῦ εἶναι ἐκείνῳ οὗ ἐστιν ὅρος.

Ἦν ἀντὶ τοῦ ἐστί. Τῷ γὰρ ἦν, οὐχ ὡς παρεληλυθότος χρόνου δηλωτικῷ κέχρηται νῦν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐστί. συνήθης δὲ ἡ τοιαύτη ἐστὶ χρῆσις. ὁ γὰρ λέγων τοῦτο ἦν, ἴσον λέγει τῷ τοῦτ' ἐστί. καὶ ὁ λέγων, τίς ὁ κόπτων ἦν τὴν θύραν, τίς ἐστιν ὁ κόπτων λέγει. Docet autem ibidem οὐ μέντοι οὐδὲ ἐκ περιουσίας τὸ ἦν, προσκεῖσθαι τῷ εἶναι: nec ſatis eſſe dicere, ὅρος λόγος ἐστὶν ὁ τὸ τί ἦν σημαίνων. Verũ τὸ ἦν pro eſt, etiam apud Ioannẽ apoſtolum domini primo cap. euangelii ſui intelligendum eſſe puto, vbi Ioannis Baptiſtæ verba referens ita ſcribit, οὗτος ἦν ὃν εἶπον, ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἔμπροσθέν μου γέγονεν, hic eſt quem dixi, vel de quo dixi. Inde apud Homerum ἔπλεο καὶ ἔπλετο, quæ ſæpe ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις καὶ ὑπάρχει poſita ſunt; vt Iliados duodecimo, νῦν δ' ἔπλετο ἔργον ἅπασι, nunc opus eſt cuiuſque manu & pugna, ſuum cuiuſque inſtat munus & adeſt. Et ſecundo, & viceſimo, Ἀλλά τις ἀργεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, ἀντὶ τοῦ τέλῃ καὶ ὑπάρχεις. & Iliados vltimo, Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσαι, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, ἀντὶ τοῦ ἀκούεις, vel potius ἐπακούεις exaudis. vt Lucian. ἔπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. Heſiodus in ergis, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω. Hæc eò veniſſe in vſum puto, quòd nullum tempus præſens eſſe dici poteſt, ſi ad verum exactè loqui volumus, nec quippiam concretum eſſe dici poteſt, quod Plato in Timæo μηδέποτε ὂν vocat. γιγνόμενον μὲν, inquit ille, καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. Eſſe autem propriè dicitur τὸ ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχον. ἦν etiã pro licebat ponitur. AEſch. περὶ τῆς παραπρ. Καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν τὸν Φίλιππον, ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν, ἐξηγγέλθη ἡ τῶν ἐπαγγελιῶν ὑπερβολή, vt poſtea audiebamus, vt audire vnuſquiſque poterat. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. Οὐ γὰρ ἦν τοὺς μὴ περὶ τὰ αὐτὰ σπουδάζοντας, κοινὰς ποιεῖσθαι τὰς διατριβάς, non licebat. Apud Demoſthenẽ κατὰ Τιμοκρ. verba legis ita leguntur, Καὶ εἴ τινι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ προστετίμηται κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα δεσμοῦ, εἶναι αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος,

Εἶναι & eſſe. licere illi, aut alii eius nomine, hoc eſt ἐξεῖναι. Hoc Cicero vt alia plurima Græcorum imitatus eſt. Sic enim inquit pro P. Sextio, Quem enim de-

precari eſſet,cũ omnes eſſent ſordidati? Gel.lib.x i i. Eſt tamen inuenire non nuſquã ita ſcripſiſſe quoſdã non ignobiles, ἔξεστι,ἔνεστι,ἐγγίνεται. Lucretius, Eſt quoque vti poſſit magnus cõgeſtus arenæ Fluctibus aduerſis oppilare oſtia contra. Ariſtot. in ſecũdo OEcon. Ἑτέρῳ δὲ οὐκ ἦν ἔξεστι οὔτε ἀποδόσθαι ἑτέρῳ, οὔτε πρίασθαι παρ' ἑτέρου. Diximus ſupra εἶναι pro γεγονέναι poni ſolere, vt Demoſth. Πασίωνος ὤν, natus vel filius. Et δουλεύειν. Idẽ, ὅτι Νικαρέτης ἦν, καὶ ἠκολούθει ἐκείνῃ, ſeruus erat Nicaretæ. Et εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε. Plato in Timæo. Τίμαιος γὰρ ὅδε τῆς εὐνομωτάτης ὢν πόλεως, τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρίδος, οὐσίᾳ τε καὶ γένει οὐδενὸς ὕστερος ὢν τῶν ἐκεῖ. Quæ locutio figurata eſt, vt illa Gregorii, Κἀγὼ τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον, ὃς μηνύεται ἡμέρας καὶ νύκτας διακελεύεται. Verũ vt ἦν ἀντὶ τοῦ ἐστὶ poni ſolet, ſic Ἐχρῆν & χρῆν ἀντὶ τοῦ χρὴ, & ἔδει ἀντὶ τοῦ δεῖ, & προσῆκεν ἀντὶ τοῦ προσήκει. Adde quod ἐξιεὶς pro ἐξιὼν reperitur interdũ, & verbũ ἐξίημι & διεξίημι, vt apud Thucyd. εἰς θάλατταν διεξιείς. & παρεξιεὶς Plut. in Cicer. Καὶ τὸ λοιπὸν οὕτως ἀντιπαρεξιέντες ἀτρέμα, καὶ φυλαττόμενοι διετέλουν, Et in occurſu mutuo nó ſalutãtes. Polyb. in v. hiſtor. ἡ δὲ φιλοτερία κεῖται παρ' αὐτὴν τὴν λίμνην, εἰς ἣν ὁ καλούμενος ἰορδάνης ποταμὸς εἰσβάλλων, ἐξίησι πάλιν εἰς τὰ πεδία τὰ περὶ τὴν σκυθῶν πόλιν προσαγορευόμενην. Et vt ἐπεξῄμεν ἀντὶ τοῦ ἐπεξῄειμεν, ἐπεξῇτε ἀντὶ τοῦ ἐπεξῄειτε, per ſyncopam dicuntur: ſic ἤσμεν ἦστε ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν ᾔδειτε, ᾖσαν ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν, ſciebant. Cõplura etiã huiuſcemodi legũtur apud probatiſſimos, vt φαῖμεν ἀντὶ τοῦ φαίημεν, εἴποιμεν, & ἐναντιωθεῖμεν, & ſimilia: quibus identidem Plato vtitur, vt in octauo de Repub. οὐκ ἂν οἷοί τ' εἶμεν ἀποστρέψαι, ἀντὶ τοῦ εἴημεν. Sic Κάθῃ pro κάθησαι ſedes. Μέμνῃ ἀντὶ τοῦ μέμνησαι. μέμνησαι, μέμνηαι καὶ μέμνεαι, καὶ κράσει καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε, μέμνῃ ſubſcriptum. Et Δυνῇ pro δύνασαι. Ἐπίστασαι ſcis Plato, ἐπίστῃ Gregor. dixit: Inde ἴσω pro ἵστασο, vnde ἐπανίστω ſurge Ariſtoph. Sic πρίω pro eme. Syneſ. & Plut. Ξενοφ. ἐν δ' οὖν, ἔφη, ἐπίστω, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο. Sic Ἑστᾶσι ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, & ἐφεστᾶσι, ἐνεστᾶσι. & Καθεστάναι ἀντὶ τοῦ καθεστηκέναι, & ſimilia. Cæterũ vt ἐπέξειμι dicunt τὸ ἐπεξέρχομαι, ita ἐπείσειμι τὸ ἐπεισέρχομαι: vnde ἐπεισόδιον pars fabulæ. Ariſt. περὶ ποιητικῆς, Ἔστι δὲ πρόλογος μὲν τραγῳδίας, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ πρὸ χοροῦ παρόδου. ἐπεισόδιον δὲ μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ μεταξὺ ὅλων χορικῶν μελῶν. ἔξοδος δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος. Ponitur autẽ pro omni aduentitio acroamate, iucundóque. Plutarch. in Homerum. ἔστι δὲ παρ' ὁμήρῳ ἐπεισόδιά τινα γέλωτα ἐμποιοῦντα, ὡς ἥφαιστος χωλεύων καὶ οἰνοχοῶν. Simile eſt Therſitæ deſcriptio in ſecundo Iliadis, clamoſáque contentio & conuicium Agamemnoni ab eo factum, & poſtremò ab Vlyſſe eius vapulatio: quo loco Θερσίτης κατ' εἰσόδιον παρῆκται, vt inquit interpres, πρὸς τὸ ἐκ σκυθρωποῦ εἰς ἱλαρότητα τὰς ψυχὰς ἀνακαλέσασθαι. Greg. οὐ χαίρουσι δὲ τοῖς φιλομαθέσι περὶ τῆς προσηγορίας αὐτῆς τὸ πᾶσα διαλαβεῖν. γένοιτο γὰρ ἂν τοῦτο οὐ φαῦλον ταῖς ἀκοαῖς ἐπεισόδιον, id eſt, acroama extrinſecus & obiter aſſumptum & inductũ. eſt enim ἐπεισόδιον πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, & in vniuerſum πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα. Athen. lib. x. κατὰ γὰρ τὰς μεταβάσεις φιλοθύτην καὶ ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον, ὡς ἂν κοιναῖς παροψίσι καὶ πολλαῖς διαναχύσω τὸ θέατρον, περὶ ὧν ἐκπωμάτων ἑξῆς ποιούμενος τὸν λόγον, id eſt, vt in alio libro, quaſi in alio actu, aliud genus diſſerendi afferam, vel aliud argumẽtum ſermonis dipnoſophiſtarũ, introductis aliis rebus, quaſi nouis fercu-

Marginalia: Εἶναι. — Ἐχρῆν ἀντὶ τοῦ χρὴ, & alia. — Διεξιείς. Παρεξιείς. Ἀντιπαρεξίειμι. Ἐξίειμι. — Τὰ κατὰ συγκοπὴν ἐκφερόμενα. Ἤσμεν. — Ἐπίειμι. Ἐπεισόδιον.

Ἐπεισόδιον. lis aliunde acceſsitis. Sic Plutar. in ſecundo Sympoſiacon, Τῶν δὲ τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια παρασκευαζομένων, ὧ σώσαπε συνεχίων, τὰ μὲν ἀναγκαίαν ἔχει τάξιν, ὥσπερ οἶνος καὶ σιτία καὶ ὄψα, καὶ στρωμναὶ δηλαδὴ καὶ τράπεζαι· τὰ δ᾽ ἐπεισόδια γέγονεν ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα, καὶ γελωτοποιός τις. vnde Ἐπεισοδιώδης. ἐπεισοδιώδης aduentitius, & extra argumentum aſſumptus, inductus, acceſitus, non inhærens, non connexus. Ariſtot. eodē περὶ ποιητικῆς libro, τῶν δὲ ἁπλῶν μύθων καὶ πράξεων αἱ ἐπεισοδιώδεις εἰσὶ χείρισται· λέγω δ᾽ ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετ᾽ ἄλληλα οὔτ᾽ εἰκὸς οὔτ᾽ ἀνάγκη εἶναι, id eſt, cuius ἐπεισόδια nec veriſimilem nec neceſſariam conſecutionem habent, & vnam argumenti compagem non faciunt. Idem in xι. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, οἱ δὲ λέγοντες τὸν ἀριθμὸν πρῶτον τὸν μαθηματικόν, καὶ οὕτως ἀεὶ ἄλλην ἐχομένην οὐσίαν, καὶ ἀρχὰς ἑκάστης ἄλλας, ἐπεισοδιώδη τὴν τοῦ παντὸς οὐσίαν ποιοῦσιν. οὐδὲν γὰρ ἡ ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ συμβάλλεται οὖσα ἢ μὴ οὖσα. ἐπεισοδιώδη appellat non conſertam, nec compactam, nec aptam ex ſeſe & compactilem vniuerſi ſubſtantiam, vt aduentitiæ perſonæ, & acroamata, vel ſpectacula aduētitia inter agendas fabulas inducta, argumentis ipſis non conſerta ſunt, ſed acceſita. Et ἐπεισοδιῶσαι verbum, quod ſignificat tanquam ἐπεισόδιον interiicere atque inſerere. Idem Ariſt. de optimæ tragœdiæ compoſitione loquens, τούς τε λόγους τοὺς πεποιημένους δεῖ καὶ αὐτὸν ποιοῦντα ἐκτίθεσθαι καθόλου, εἶθ᾽ οὕτως ἐπεισοδιοῦν καὶ παρατείνειν. Et rurſus, μετὰ δὲ ταῦτα ἤδη ὑποθέντα δεῖ τὰ ὀνόματα ἐπεισοδιοῦν· ὅπως δὲ ἔσται οἰκεῖα τὰ ἐπεισόδια σκοπεῖν δεῖ. Ἐπεισόδια etiā apud ἐποποιοὺς poëtas, ſunt digreſſiones iucundæ, vt in Iliade nauium enumeratio, & alia quibus Homerus poëſeis longas diſtinxit. Idem, διὸ καὶ ταύτῃ θεσπέσιος ἂν φανείη Ὅμηρος παρὰ τοὺς ἄλλους ποιητάς, τῷ μηδὲ τὸν πόλεμον, καίπερ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐπιχειρῆσαι ποιεῖν ὅλον. λίαν γὰρ ἂν μέγας, καὶ οὐκ εὐσύνοπτος ἔμελλεν ἔσεσθαι. & paulo poſt, νῦν δ᾽ ἓν μέρος ἀπολαβών, ἐπεισοδίοις κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς, οἷον νεῶν καταλόγῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπεισοδίοις οἷς διαλαμβάνει τὴν ποίησιν. Parcius autem ἐπεισόδια in fabulis docendis facienda ſunt, quare Ariſtoteles ἐπεισοδιώδεις appellat in quibus ἐπεισόδια frequentia ſunt, quia tenorem fabulæ interpellant. ad hoc enim inuenta ſunt, vt actores ſcenici laſſeſcentes reficiātur. alioqui præſtaret inoffenſo tenore fabulam peragere. οἱ γὰρ ἐπεισοδιώδεις μῦθοι (inquit ille) ὑπὸ τῶν φαύλων ποιητῶν δι᾽ αὐτοὺς ποιοῦνται, id eſt, propter ſeipſos: ὑπὸ δὲ τῶν ἀγαθῶν, διὰ τοὺς ὑποκριτάς· Idē in tertio Rhetor. ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις, οἷον Ἰσοκράτης ποιεῖ, ἀεὶ γάρ τινα εἰσάγει. καὶ ὃ ἔλεγε Γοργίας ὅτι οὐχ ὑπολείπει αὐτὸν ὁ λόγος, ταὐτό ἐστιν, εἰ γὰρ Ἀχιλλέα λέγει, Πηλέα ἐπαινεῖ, εἶτα Αἰακόν, εἶτα τὸν θεόν.

Εἰς τὰ κτήματα πορεύεσθαι, hæreditatem adire. Demoſth. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ταφὴ ἐγένετο τῷ τετελευτηκότι, πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα, διὰ τὸ ἄπαιδά τε τὸν ἄνδρα καὶ ἄγαμον τετελευτηκέναι, ἐξήγαγεν ἡμᾶς ὁ Λεώστρατος οὑτοσὶ φάσκων αὐτοῦ εἶναι, exegit nos & eiecit.

Μαρτύρων ἐναντίον ἐκωλύσαμεν τὸ γιγνόμενον, teſtato vetuimus vltra agere, Διαμαρτυρεῖσθαι. & interceſſimus ne pergeret exequi quod cœperat. Dicitur etiam Διαμαρτύρεσθαι. Demoſth. Διαμαρτυρομένων δὲ ἡμῶν, καὶ τῶν ἄλλων δεινὸν φασκόντων εἶναι τὸ γιγνόμενον, ἀπῆλθεν, teſtato reclamantibus, homines teſtātibus. Idem, Οὗτος τὴν διαιτητὴν ἔπεισεν ἀνώμοτον διαιτᾶν, ἐμοῦ διαμαρτυρομένου κατὰ τοὺς νόμους

ὁμόσαντα διαιτᾷν, teſtato poſtulante. Ponitur & pro quiritari, id eſt, deos hominéſque implorando conteſtari. Idem, Βοᾷν καὶ διαμαρτύρεσθαι. Idem, Καὶ διεμαρτύρετο βοῶν καὶ κεκραγώς. Quiritare tamen & quiritari, vtraq; enim voce reperitur, σχετλιάζειν dicitur & ποτνιᾶσθαι. Plutarch. in Cæſ. τοῦτο ὄναρ ἡ Καλπουρνία θεασαμένη καταῤῥηγνυμένου, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. Θεοκλυτεῖν verò eſt deûm fidem implorare. Syneſ. de tempeſtate loquens, Ἅπαντες ἐποτνιῶντο, ἐθεοκλύτουν, τῶν φιλτάτων ὑπεμιμνήσκοντο. Lucian. ὦ μάταιοι, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄντα δὲ αὐτὸν τὰ ὅμοια ποτνιώμενοι. Eſt autem θεοκλυτεῖν, τὸν θεὸν ἐπικαλεῖσθαι, inclamare deum in diſcrimine. Plutarch. cum accuſ. θεοκλυτεῖν Κυρῖνον dixit, inuocare Quirinum. Ποτνιῶμαι, παρὰ τὸ πίπτω ποτνιῶ, & ſignificat ſuppliciter implorare, vt adorantes & προσπίπτοντες ſolent. Quiritari. Quiritare. Σχετλιάζω. Ποτνιῶμαι. Θεοκλυτῶ.

Παῖδες γνήσιοι liberi legitimi iuſtiq; ſeu natura ſeu adoptione. Demoſth. πρὸς Λεωχάρην, Οὐκοῦν δήπου καὶ διαμεμαρτύρηκεν οὗτοσί, ὡς ἀκηκόατε, μὴ ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον τὸν Ἀρχιάδου, ὄντων αὐτῷ παίδων γνησίων κυρίως κατὰ τὸν νόμον, de adoptiuis loquens. Quæ verba vt intelligamus, ſciendum Διαμαρτυρίαν genus eſſe exceptionis, hoc eſt παραγραφῆς, quæ παραγραφὴ differt τῆς ἀντιδικίας, vt alibi dictum eſt. Eſtque Διαμαρτυρία Demoſtheni, inſtantia litis ſummotrix petitionis hæreditatis, aut bonorũ poſſeſſionis agnitæ à propinquis. Et Διαμαρτυρεῖν verbum, quod eſt quaſi de ſcripto conteſtari, vt planum fit animaduertentibus. ὁ μὲν οὖν διαμαρτυρῶν affirmabat & teſtificabatur quiddam non in ſua, ſed aliena cauſa: in qua exceptionem intendens liti ſe offerebat, quo facto litem ſuam faciebat teſtificando. Qui ſi mendacii conuinceretur, ψευδομαρτυριῶν, id eſt falſi crimine dánabatur. Demoſth. Ὅτε γάρ, οἶμαι, Λεώστρατος οὑτοσὶ παρακατέβαλε τοῦ κλήρου πρὸς ἡμᾶς, οὔπω ὁ διαμεμαρτυρηκὼς νυνί, ἐνεγέγραπτο ὡς δημότης εἶναι. ὥστε πάντων ἂν δεινότατα πάθοιμεν, εἰ τῇ ὕστερον τῶν πραγμάτων γεγενημένῃ διαμαρτυρίᾳ πιστεύσαιτε ὑμεῖς. ἀλλὰ μὴν καὶ πρεσβύτερά τε αὐτοῦ διαμεμαρτύρηκεν. ὁ γὰρ μήπω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Ἀρχιάδου ὢν ὅτε ἡ λῆξις αὕτη τοῦ κλήρου ἐγένετο, πῶς ἂν εἰδείη τι τούτων; Cum enim Leoſtratus iſte ſponſionem nobis de hæreditate ſubſcripſit, hic Leochares qui nunc conteſtatus eſt, nondum aſcriptus erat ita vt popularis eſſet. Quo fit vt ſi eius conteſtationi vos credere inſtiteritis, quæ rerum euentum ſubſecuta eſt, futurum ſit vt iniuria planè inſigni nos afficiamur ipſi. Quin & ipſe conteſtator res huiuſcemodi teſtatus eſt, quarum meminiſſe non poteſt, cum earum æqualis non fuerit. Etenim qui nondum in familia erat Archiadæ cum ſortitio petitionis hæreditatis facta eſt, quî tandem noſſe ille potuit eorum quicquam quæ ad cauſam pertinent? Leochares igitur erat is qui in cauſam incurrerat petitionis hæreditatis, quæ inter Leoſtratum, eúmque cui Demoſthenes patrocinium ſcripſit, agitabatur: eiúſque διαμαρτυρίᾳ factum eſt vt intentio petitionis hæreditatis interea conſopiretur & conſiſteret. Ea autem exceptio tam ab actore quàm à reo in medium proferri aut excitari poterat ad inhibendam litis conteſtationem ſuper hæreditatis petitione, iudiciíque conſtitutionem, hoc eſt, ἐγίγνετο ἡ διαμαρτυρία ἐφ' ᾧ μὴ εἰσάγεσθαι τὴν δίκην τὴν ἀντιδικίαν ὑπὸ τοῦ παρακαταβαλόντος. Iſæus περὶ τοῦ Διογένους κλήρου, Ἀμφοῖν μὲν οὖν ταῖν Γνήσιος. Διαμαρτυρία. Διαμαρτυρεῖν.

διαθήκαιν ἀκύρων γενομένων, καὶ ἑτέρας μηδεμιᾶς ὁμολογουμένης εἶναι, κατὰ δόσιν μὲν οὐδενὶ προσῆκε τοῦ κλήρου, κατ᾽ ἀγχιστείαν δὲ, ταῖς δικαιοτάταις τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφαῖς, ὧν εἰσὶν αἱ ἡμέτεραι γυναῖκες. διὰ δὲ ταῦτα ἔδοξέ τι ἡμῖν λαχεῖν τοῦ κλήρου κατ᾽ ἀγχιστείαν, καὶ ἔλαχομεν τὸ μέρος ἕκαστος. μελλόντων δ᾽ ἡμῶν ἀντωμοσίαν, διεμαρτύρησε Λεωχάρης οὑτοσὶ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον ἡμῖν. ἐπισκηψαμένων δ᾽ ἡμῶν, ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰσῄει, Vtroque igitur teſtamento irrito facto, cum in confeſſo eſſet nullum aliud teſtamentum extare, nullúſque eſſet ad quem donatione aliquid ex hæreditate pertineret: ſicque proximitate delata eſſet ad defuncti filias, è quarum numero noſtræ vxores erant: ideo ſortiri dicam cum eo qui pro hærede aut poſſeſſore aut alias poſſidebat, pro ſua quiſque parte cœpimus. Cum verò in eo iam eſſemus vt iurandum eſſet de calumnia, ecce autem Leochares iſte ita exorſus eſt conteſtationem, vt non eo redactam eſſe diceret hæreditatem, vt cõtrouerſioſa inter agnatos eſſe poſſet. Quo facto cum ementitæ cõteſtationis experiri cum ipſo inſtitiſſemus, ibi ſortitione hæreditatis circũducta, falſi iudicium conſtitutum eſt. Idem περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου, Καίτοι εἰ μὲν διέθετο Φιλοκτήμων μὴ ἐξὸν αὐτῷ, τοῦτ᾽ αὐτὸ ἐχρῆν διαμαρτυρεῖν, ὡς οὐ κύριος ἦν τοῦδε ποιήσασθαι· εἰ δ᾽ ἔξεστι μὲν διαθέσθαι, ἀμφισβητεῖ δὲ ὡς οὐ δόντος οὐδὲ διαθεμένου, μὴ διαμαρτυρίᾳ κωλύειν, ἀλλ᾽ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι, Atqui ſi Philoctemon teſtatus eſt, cum teſtamenti factionem non haberet, hoc ipſum oportuit conteſtatione obiectum, quod teſtandi compos non eſſet. Sin nihil eſt quod teſtamenti factionem ei ademerit: iſte autem de hæreditate ambigit, tanquam ad ſe delata, quãdo nec donatione mortis cauſa defunctus, nec vltimo elogio quicquam ſtatuit: profecto lege ille agere recta, iudicióque legitimo experiri debuit, non etiam iudicium conteſtatione morari. Hæc autem ipſe orator de Androcle quodam dicit, qui adumbrata pupilli perſona, interuertere eam hæreditatem conabatur, bonorúmque poſſeſſionem ſummouere, quam ii petebant, quibus orator patrocinatur. Idem, Λαχόντος δὲ τοῦ Χαιρεστράτου κατὰ τὸν νόμον τοῦ κλήρου, ἐξῆν ἀμφισβητῆσαι τῶν Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ. ὁ δὲ Ἀνδροκλῆς διεμαρτύρει μὴ ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ἀποστερῶν τοῦτον τῆς ἀμφισβητήσεως, Cum enim Chæreſtratus bonorum poſſeſſionem iure legitimo peteret, (erat enim teſtamento adoptatus) licebat cui viſum eſſet Athenienſi homini de hæreditate certare. At hic Androcles conteſtari maluit, bonorum poſſeſſionem nullam eſſe, vt huius actionem hac via excluderet. Aiebat enim filium naturalem legitimúmque teſtatoris extare.

Διαμαρτύρεσθαι. Διαμαρτύρεσθαι eſt conteſtari & obteſtari, poſtularéque. Polyb. in primo, Οἱ δὲ στρατηγοὶ τήν τε τῶν ὄχλων ὁρμὴν καὶ προθυμίαν θεωροῦντες, ἅμα δὲ καὶ τοῦ Ξανθίππου διαμαρτυρομένου μὴ παριέναι τὸν καιρὸν, παρήγγελλον τὸ πλῆθος διασκευάζεσθαι. Demoſth. Οὗτος τὸν διαιτητὴν ἀνέπεισεν ἀνώμοτον διαιτᾶν, ἐμοῦ διαμαρτυρομένου κατὰ τοὺς νόμους ὀμόσαντα διαιτᾶν.

Ενεστηκυῖα δίκη. Ενέστηκεν ἡ δίκη, Lis conteſtata eſt. Iſæus περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου, Ὅτι δὲ τοσαῦτά ἐστι τὰ ἐμὰ σὺν τοῖς τοῦ ἐκποιητοῦ υἱέος, καὶ ψευδομαρτυριῶν ἐνεστᾶσι δίκαι περὶ τοῦ Ἀγνίου, λάβε τὰς μαρτυρίας. Demoſth. πρὸς Λεωχάρ. Ὅτι νὴ Δία ἐνεγέγραπται Ἀρχιάδου υἱὸς ὑπὸ γε τουτωνὶ πρότερον βιασαμένων, ἤδη τῆς τοῦ κλήρου διαδικασίας ἐνεστη-

χίας. Ad verbum, iudicio iam conſtituto dici poteſt, hoc eſt diiudicatis ac diſceptatis præſcriptionibus litis auſpicatum morantibus. Cic. pro Roſcio, Lite conteſtata, iudicio damni iniuria conſtituto. Et rurſus, Nam cum eo litem conteſtandam habebat. Non me latet aliter in Pandectis Græcis plæraque appellari: ſed hæc quæ pura ſunt, & probi nomiſmatis priſcique, illis permiſcenda non duxi, quæ recentiora ſecula genuerunt, è Latiniſque Pandectis magnam partem cõuerſa ſunt, imitata vtique & efficta, non vera & natiua, quãtum iudicare è fragmento quodam potui. Ἐνίστασθαι δίκην eſt iudicium dictare, actionem vel crimen intendere. Antiphon, Τοὺς δὲ δικαίως τὰς κρίσεις ἐνισταμένων, καὶ μὴ συκοφαντούντων ἐστὶ, τἀναντία τούτοις φαίνεσθαι ποιοῦντας. Demoſth. περὶ στεφάνου in proœmio, Τούτου τὴν αἰτίαν οὗτός ἐστι δίκαιος ἔχειν, ὁ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ἐνιστησάμενος. Hoc Vlpian. imitari volens, Si maritus (inquit) præuenerit, accuſaréque inſtituerit, tempora nõ cedunt patri, quia accuſationem inſtituere nõ poteſt. Idem, Si extraneus inſtituerit accuſationem, an ſuperueniente marito permittatur accuſare. Inſtituere in his locis incipere & auſpicari ſignificat. Polyb. lib. ſecũdo hiſt. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον αὐτοῖς ὁ κατὰ τὸν λόφον ἐνειστήκει κίνδυνος, ἅπασιν ὢν σύνοπτος, Primum igitur prælium in colle commiſſum eſt. Idem Demoſth. in eadem, Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἐπορθεῖτ᾽ ἀνέδην πως, οὐκ ἔτ᾽ ἐν ἀμφισβητησίμῳ τὰ πράγματα ἦν, ἀλλ᾽ ἐνειστήκει πόλεμος, iam commiſſum erat bellum. Iſocr. πρὸς Φίλιπ. Ὁρῶν γὰρ τὸν πόλεμον τὸν ἐνστάντα σοί τε καὶ τῇ πόλει περὶ Ἀμφιπόλεως, πολλῶν κακῶν αἴτιον γιγνόμενον, ἐπεχείρησα λέγειν. Alibi, Ἀσμένως ἰδεῖν ἄνδρα τὸν δυνάμενον διαλῦσαι τοὺς ἐνεστῶτας αὐτοῖς πολέμους. Liuius lib. primo ſecũdi belli Punici, Sed ita forſitan decuit cum fœderum ruptore duce, deos ipſos ſine humana ope cõmittere ac profligare bellum. Nos autem qui ſecundum deos violati ſumus, commiſſum ac profligatum conficere, Ἡμᾶς δὲ τοὺς ἐπὶ τοῖς θεοῖς βεβιασμένους, ἐνεστηκότα τὸν πόλεμον καὶ συνερρωγότα κατεργάσασθαι. Aliquando ἐνεστηκότα τὸν πόλεμον dicunt, pro nondum finito & adhuc vigẽte durantéque. Idem, Τοὺς πρέσβεων οὓς ἐξεπέμψατε εἰς Ἑλλάδα, ἔτι τοῦ πολέμου πρὸς Φίλιππον ἡμῖν ἐνεστηκότος, id eſt nondum finito. Galen. in x. Therapeu. Ἐπιδείκνυς ὡς χρή τινας περὶ τοῦ παροξυσμοῦ τρέφειν, ἐνίους μὲν καὶ κατ᾽ αὐτὴν, ἤτοι παρακμῆς ἀρξαμένης, ἢ καὶ τὴν διὰ τῆς ἀκμῆς ἐνεστηκυίας. Ἐνίστασθαι inſtituere quiduis & inceptare ſignificat. Idem, Ἐπὶ τούτοις οὖν ἀναγκαζόμεθα τὴν ἀγωγὴν τῆς θεραπείας, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμεθα, μεταβάλλειν. Plut. in Cæſ. Ὁρῶν τὴν ἀρχὴν ἣν ἐνίστατο τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἔφοδον οὐ πολυχρονίας δεομένην, de bello ciuili loquens. Ἐνίσταμαι incipio, id eſt, ineo. Theophr. in ix, Ὁ μὲν οὖν ὀπισμὸς τῶν ὀπιζομένων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦ θέρους, τῶν μὲν ἐνισταμένου, τῶν δὲ παρεληλυθότος, æſtate partim ineunte, partim adulta. Ἐνεστάμενον etiam dicitur inſtans, vt tempus quod præſens vocamus, ἐνεστῶτα Græci vocant. Plutarch. Ἐνστάσης τῆς ὥρας, καὶ τῶν λοχαγῶν λεγόντων μηδέπω πάντας παρεῖναι. Eſt etiam Ἐνίστασθαι repugnare, obſiſtere, reniti, & ἀνθίστασθαι. Lyſ. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἠμυνάμην ἐνστὰς, ἔβαλλέ με λίθοις. Ariſtotel. in decimo metaphyſ. cum accuſatiuo iunxit, Εἰ δ᾽ ἔστι τι ἀληθὲς καταφῆσαι, λύοιτ᾽ ἂν τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν τοιαῦτα ἐνισταμένων, καὶ παντελῶς ἀναιρούντων τὸ διαλέγεσθαι, de Heraclito loquens, qui negabat ἀδύνατον εἶναι τὰς ἀντικειμένας

Ἐνίστασθαι τὴν δίκην.

Inſtituere.

Ἐνίσταται πόλεμος.

Commiſſum bellum.

Ἐνίστασθαι.

δυνάμειν διελέγξωμεν. Vnde ἐνςατικὸς dicitur, vt dictú eſt. Ariſtotel. in primo Poſter. Analy. Ενςασις δέ ἐςι πρότασις προτάσει ἐναντία. Idem, Οταν γὰρ ἀξιώσῃ παντὶ ὑπάρχειν, ἐνιςάμεθα, ἢ ὅτι οὐδενὶ, ἢ ὅτι τινὶ οὐχ ὑπάρχει. Philopo. in Poſter. ἀναλυτικὰ Ariſtotelis, Ην γὰρ ἐνςαίη τις πρὸς τὴν πρότασιν λέγουσαν, τὰ ἔπη κύκλος, λέγων οὐδὲν ἔπος κύκλος, συμπέρασμα γὰρ τοῦ συλλογισμοῦ ἡ ἔνςασις, λεγόντων οὕτως, οὐδὲν ἔπος σχῆμά ἐςι. πᾶς δὲ κύκλος σχῆμά ἐςιν. οὐδὲν ἄρα ἔπος σχῆμά ἐςι. Idem in Proclum de mundi æternitate lib. IX, de Platonis erroribus loquens, Τοῦτο δὲ δείκνύουσι μὲν αἱ πρὸς αὐτὸν ἄλλων τε τινῶν, καὶ Ἀριςοτέλους μυρίαι ἐνςάσεις. Sic autem dicitur ἔνςασις ὡς ἀντίςασις, vt Ενικλᾷν ὡς ἀντιλέγειν. Iliad. octauo, Ενςάσεις. Ενικλᾷν.

Ηρῃ δ᾽ οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὔτε χολοῦμαι.

Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾷν ὅττι νοήσω, Semper enim mihi ſolet obſiſtere, & refragari, vbi quid in animum induxi. παρὰ τὸ κλῶ, τὸ φωνῶ, ὅθεν ὁμοκλῶ, & καλῶ. Ενςασιν Greg. pro conſtantia & tolerantia ponit. Syneſ. pro cœpto, inſtituto, & propoſito, Αλλ᾽ ἡμῖν εἰς ἀπόδοσιν ἀρκεῖ, τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι ὑπό σου τὴν ἔνςασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοὶ τῶν ζώντων ἐγκείμεθα. Ariſtot. in VIII. Phyſic. ἐνςάσεις περὶ τῶν ἀρχῶν appellat inficiationes, de iis loquens, qui principia & axiomata negát. Ενςασις eo amplius conſtantiam ſignificat, & robur animi aduerſus terribilia. Baſil. εἰς μάρτυρα γόρδιον, Καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἑώρα τὴν καρδίαν ἀπόνητον, τοσούτῳ μειζόνως ἐξηγριοῦτο, καὶ φιλονεικότερος ἦν νικῆσαι τὴν ἔνςασιν τοῦ ἀνδρὸς τῇ ἐπινοίᾳ τῶν ἀλγεινῶν, de tyráno & martyre loquẽs. Idẽ εἰς τοὺς τεσσαράκοντα, Τεσσαράκοντα ἄνδρες, ὡς μίαν ψυχὴν ἐν διῃρημένοις σώμασιν ἔχοντες, ἐν μιᾷ συμπνοίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ τῆς πίςεως, μίαν καὶ πρὸς τὰ δεινὰ καρτερίαν, καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἔνςασιν ἐπεδείξαντο.

Ο γένει γεγονὼς παῖς καὶ γνήσιος, naturalis & legitimus. Differt τοῦ ποιητοῦ καὶ εἰσποιητοῦ. Demoſth. πρὸς Λεωχάρην, Αλλὰ τὰ μὲν ἐν ταύτῃ διαμεμαρτυρημένα ἐςὶν, ὡς ὥσπερ υἱοῦ γένει γεγονότος· τὰ δ᾽ αὐτίκα μάλα ῥηθησόμενα, ὡς εἰσποιητοῦ. Γόνος enim genituram & ſemen ſignificat. Ariſtot. de apibus, Τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῇ, ὥσπερ ὄρνις ἐπῳάζει. Vnde ἔκγονοι & ἀπόγονοι dicti. Ο γένει γεγονώς.

Ποιητὸς adoptiuus. Demoſth. Ο τοῦ Σόλωνος νόμος οὐδὲ διαθέσθαι τὸν ποιητὸν ἐᾷ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ, ὅταν ποιηθῇ, ne teſtari quidem permittit adoptiuo in ſuo patrimonio, cum adoptatus fuerit. Ο δὲ ἐπανιὼν eſt adoptiuus qui è familia aſcititia, ad ſuam naturalémque reuertitur. Idem, Οσοι δὲ μὴ πεποίηνται, ἐξεῖναι αὐτοῖς διαθέσθαι ὅπως ἂν ἐθέλωσι· τοῖς ποιηθεῖσι οὐκ ἐξὸν διαθέσθαι, ἀλλὰ ζῶντας ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, ἐπανιέναι, ἢ τελευτήσαντας, ἀποδιδόναι τὴν κληρονομίαν τοῖς ἐξαρχῆς οἰκείοις οὖσι τοῦ ποιησαμένου, ſed viuentes in familiam ſuam redire, ſi tamen filium legitimum è ſe genitum in adoptiua familia relinquant. Ο ποιησάμενος, eſt pater adoptiuus. Επανιέναι & ἐπανελθεῖν, eſt rurſus differere, iterum explicare. Gal. Αλλὰ περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι, rurſus differam. Ariſtot. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσ. Περὶ μὲν οὖν τούτων δεδήλωται καὶ πρότερον, ὅσα δὲ περὶ τῶν αὐτῶν ἀπορήσειεν ἄν τις, ἐπανέλθωμεν πάλιν, id eſt, πάλιν ἐπέλθωμεν, denuo diſputemus. Plato in Timæo, Ως ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν, velut ſummaria quadam repetitione proſequi, quaſi epilogo, & ἀνακεφαλαιώσει. Vnde Επάνοδος repetitio & peroratio. Idem in Phædro, Οργίσαι τε αὖ πολλοὺς ἅμα δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργισμένοις ἐπᾴδων κηλεῖν, ὡς ἔφη. Et paulo pòſt, Τὸ δὲ δὴ τέλος τῶν λόγων κοινῇ πᾶσιν ἔοικε συνδεδογμένον εἶναι, ᾧ Ποιητὸς υἱός. Ο ἐπανιὼν υἱός. Ποιησάμενος υἱόν. Επάνειμι. Επάνοδος.

κιὲς μὲν ἐπελεύσεσθαι, δηλοῖ δὲ δηλοῖ ὅ,τι ἔχει τὸ ὄνομα. Φαι. ὁ ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα λέγεις ὑπομνῆσαι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας περὶ τῶν εἰρημένων. Σω. ταῦτα λέγω. Επανιέναι etiam pro aſcendo dicitur, vt ἄνειμι & ἀνέρχομαι. Idem in Sympoſ. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτικὰ ἰέναι, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε ἀεὶ ἐπανιέναι, ὥσπερ ἀναβαθμοῖς χρώμενον.

Δικῶν οὐκ οὐσῶν.

Δικῶν οὐκ οὐσῶν cum dicunt, iuſtitium ſignificat. μὴ οὔσα δὲ δίκη iudiciũ nullum ſignificat, vt alibi dictum eſt. Demoſth. Αλλὰ τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ. Plutarch. tamen in Sylla, de Sulpitio loquens, qui Marianis partibus fauens, leges per vim ferebat, Απραξίας δὲ (inquit) διὰ ταῦτα τῶν ὑπάτων ψηφισαμένων, ἐπάγαγων αὐτοῖς ἐκκλησιάζουσι περὶ τὸ νεὼν τῶν διοσκούρων, ὄχλον, Ob hæc iuſtitium cum Conſules decreuiſſent, &c.

Απραξία.

Εἰσιέναι περὶ γραφῆς.

Εἰσιέναι περὶ γραφῆς, eſt poſtulari, & cauſá dicere. Demoſth. περὶ παραπρεσ. Τῆς προτέρας ἐκείνης πρεσβείας ἧς οὐδεὶς κατηγόρει, δοὺς λόγον, οὐκ ἐβούλετο αὖθις εἰσιέναι περὶ ταύτης ἧς νυνὶ εἰσέρχεται, ἐν ᾗ πάντα τὰ ἀδικήματα ἐνῆν. ἐκ δὲ τοῦ δὶς ἐμὲ εἰσελθεῖν, ἀνάγκη περιέστηκε καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι. vbi ſubintelligitur τὸ δικαστήριον. Iſocr. in paragraph. de iudicio ciuili loquens, Νῦν δὲ ἀνάγκη περὶ τοῦ νόμου πρῶτον εἰπεῖν, καθ᾽ ὃν εἰσεληλύθαμεν, ἵν᾽ ἐπιστάμενοι περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν, τὴν ψῆφον φέρητε, Nunc neceſſe eſt de lege dicere, qua lege iudicium nobis conſtitutum eſt. Aliquando per accuſatiuum dicitur, vt Demoſth. περὶ στεφάνου, Καὶ γραφεὶς, τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον, καὶ ἀπέφυγον, Et poſtulatus, cauſam hanc rogationis perperam latæ apud vos dixi, & tandem abſolutus ſum. Alibi in eadem, Καί μοι λέγε τὸ ψήφισμα, καθ᾽ ὃ εἰσῆλθον τὴν γραφὴν, id eſt rogationem propter quam poſtulatus ſum. Iſocrat. Δίκας οἵας δεδίκασται καὶ γραφὰς εἰσελήλυθε. Idem Demoſth. alibi, Εὰν δέ τις ἀρνεῖσθαι μὲν ὁμολογῇ, ἀμφισβητῇ δὲ ὡς οὐ πάντα πεποίηκε τὰ συγκείμενα, ἀπολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίας εἰσιόντα, οὐ κατηγορεῖν τοῦ διώκοντος, Si quis verò pactum non inficietur, cæterum quædam minimè eſſe ex pacto præſtita, in controuerſiam deducat, leges eum iubent de cauſæ capite certare, rectáque cum aduerſario congredi, vel recta ad caput cauſæ accedere, quáque de re agitur in iudicium deducere, non autem actorem criminari. Alibi per datiuum, Καὶ εἰς τοῦτο ἀναιδείας ἥκουσιν, ὥστ᾽ εὐθυδικίᾳ μὲν οὐκ ἐτόλμησαν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ διεμαρτύρουν. Et rurſus, Διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι, Propterea quòd ſuper præſcriptione iudicium erat conſtitutum, non ſuper cauſæ capite. Quid ſit εὐθυδικία nos ſuperius diximus. In capite, pars literarum de iudiciis, epiſtolæ Hadriani verba è Græco tranſcripta hoc ſignificant, ſed imperitè verſa, vt omnia in Pandectis, quæ quidem Græcè ab ipſis Iuriſconſultis ſcripta fuerant, & prodita. In ea epiſtola ita legitur, Magiſtratus quo anno in magiſtratu ſunt, nõ ingrediantur iudicium proprium, neque perſequendo, neque fugiendo, & reliqua. Quem locum Alciatus Iuriſconſultus Græcè reſtituit. Cuius epiſtolæ verbis ſignificatur, magiſtratus Græcorum anno ſui imperii obire iudicium nec agendo nec defendendo debere, in priuatis quidem cauſis. Id quod conuenit cum dicto Vlpiani in capite ſecundo, in tractatu de in ius vocando.

Εἰσιέναι τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν γραφήν.

Εἰσιέναι εἰς.

Εἰσιέναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ſignificat conuenire eum domi. Lyſ. Εἰσελθὼν εἰς τὸ

πατέρα τὸν ἐμόν. Εἰσιέναι etiã eſt ſubire, hoc eſt, εἰς νοῦν ἔρχεσθαι, datiuo. Plato in primo de Repub. Ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῄει. Herodia. Τό, τε Σεβήρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς ἀποκτείναντας τὸν Περτίνακα ἀπέζωσεν, εἰσῄει αὐτούς. Et Plut. Ὁ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῄει τῆς ἀπειρίας, ſubiit reputatio. Thucyd. Εἰσῄει τὰ δεινὰ αὐτούς. Quintil. ad verbũ obuenire dixit in x. Cicero occurrere id vocat, & idem Quintilianus. datiuo autẽ & accuſatiuo cõſtruitur, vt Latinè inceſſere. Idẽ Plato lib. v i i i. de legibus, Εἰσῆλθε δέ με οὖν εἰκός, φοβηθῆναι, ξυννοήσαντα τί ποτε χρήσεται τῇ τοιαύτῃ πόλει, inceſſit animum meum timor, reputantis quid fiet eiuſmodi ciuitate. Inceſſere.
Liuius, Annibalem ingens cupido inceſſerat Tarenti potiundi. Salluſt. Mulieribus inſolitus timor inceſſerat. Curtius, Ergo non mediocris omnium animos formido inceſſerat, πάντων εἰσῄει γνώμην. Plato rurſus in eodem v i i i, Ἀλλ' οὐ δή ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας τὸ παράπαν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Demoſth. datiuo ἐν τῷ περὶ παραπρ. Δῆλον γὰρ ὅτι τῷ μὲν ἠδικηκότι, σιγᾶν ἐξήρκει. τῷ δὲ μηδὲν αὐτῷ συνειδότι δεινὸν εἰσῄει, εἰ πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων δόξει κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι, vehemens & acer metus inceſſit, ne ſilẽtio indicare ſeſe ſceleſtæ conſcientiæ videretur. Dicitur etiam ἐπέρχεται pro inceſſit, hoc eſt εἰς νοῦν ἔρχεται. Ἐπέρχεται.
Demoſth. ἐν τῷ πρὸς Λεπτ. Ὧν ἔνιοι διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς εὔνοιαν στέρονται τῆς πατρίδος· ὧν ἐπέρχεταί μοι πρώτους ἐξετάζειν τοὺς ἐκ Χερρονήσου φυγόντας, in mentẽ venit, cupido inceſſit. Plato accuſatiuo iunxit, niſi fallor, lib. leg. x i i. circa finem, Καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις ἐπῆλθον ποιεῖσθαι, τοὺς φιλοσοφοῦντας κυσὶ ματαίαις ἀπεικάζοντας, χρωμένοισιν ὑλακαῖς, τἆλλά τ' ἀνόητ' εἰπεῖν. Sic enim legendum puto. In Epinomide datiuo iunxit, Πῶς οὖν, ὦ Κλεινία, λέγομεν; ἢ δοκεῖ τοὺς θεοὺς ὑμνοῦντες σφόδρα τιμῶμεν, εὐχόμενοι τὰ κάλλιστα καὶ ἄριστα περὶ αὐτῶν ἐπιέναι λέγειν ἡμῖν; id eſt παρίστασθαι, in mentem venire. Idem Ἀλλ', ὦ δαιμόνιε, πιστεύσας τοῖς θεοῖς, εὔχου τε, καὶ λέγε τὸν ἐπιόντα σοι λόγον τῶν καλῶν περὶ τοὺς θεούς τε καὶ τὰς θεάς. Quod etiam Ὑπεισιέναι dicitur. Lucia. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ, Ὑπεισέρχεται γὰρ τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου αὖ καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον. Ὑπεισιέναι.

Εἰσιέναι εἰς τὴν ἀρχὴν inire magiſtratum. Iſocr. Οἱ κατ' ἐνιαυτὸν εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιόντες. Τὰ εἰσιόντα Ariſtotel. cibum & potum vocat in i i i i. de Generatione animal. Τὰ εἰσιόντα.
Ποιὰ γὰρ ἡ τροφὴ γίνεται μάλιστα καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων. Εἰσιέναι τὸν Δία ſignificat ὑποκρίνεσθαι, ſubire perſonam Iouis, & Iouem agere. Demoſth. περὶ παραπρ. Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τι τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Vt autem Εἰσάγειν.
εἰσέρχεσθαι ita Εἰσάγειν dicebant, interdum de actore, interdum de iudice. Et ὁ εἰσάγων dicebatur is, cuius de ea re notio erat. Demoſth. Ὁ δὲ νόμος κελεύει ἐπιδικασίαν εἶναι τῶν ἐπικλήρων ἁπασῶν καὶ ξένων καὶ ἀστῶν. καὶ περὶ μὲν τῶν πολιτῶν τὸν ἄρχοντα εἰσάγειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, περὶ δὲ τῶν μετοίκων τὸν πολέμαρχον. Plena autem locutio eſt, εἰσάγειν τὴν δίκην ἢ γραφήν, hoc eſt, iudiciũ huius rei cõſtituere, vt Cicero loquitur, & rei actionem dare. Et εἰσάγειν τὸν ὑπεύθυνον. Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου, Νὴ Δία, ἀλλ' ἀδίκως ἦρξα. εἶτα παρὼν ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταί, τί οὐ κατηγόρεις; At enim ego perperam magiſtratu functus ſum: itáne verò cum tute adeſſes, non mihi crimina obieciſti, coram ratiociniorum præ-

fectis, à quibus rationem geſtæ adminiſtrationis repoſcebar? vel, Quin igitur cum tu adeſſes, mihi crimina obiecisti? Hîc de iudicibus dixit. κατ' Ὀλυμπιοδώρου itidem, ſed in cauſa ciuili, Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν, καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον, cauſam audire cœpit. Alibi de accuſatore in eadem, Ἀλλ' οὐδ' αἰσχύνῃ φθόνου δίκην εἰσάγων, οὐκ ἀδικήματος οὐδενός, Neque te nunc pudet iudicium mihi dictare atque conſtituere, non criminis alicuius, ſed liuoris & inuidiæ. Non enim ob indignitatem rerum male geſtarum, aut rogationis contra quàm decebat perlatæ, ſed ob inuidiã coronæ Demoſtheni præconio delatæ ſtimulabatur. Andocid. περὶ τῶν μυστηρίων, Ἐγὼ οὖν ὑμῖν ὑπισχνοῦμαι, ἢ παύσειν τούτους ταῦτα ποιοῦντας, ἢ βελτίους παρέξειν, ἢ εἰς ὑμᾶς εἰσαγαγὼν, κολάσειν τοὺς ἀδικοῦντας αὐτῶν. Sibi accuſatori iudicum partes aſſumit, vt ſunt εἰσάγειν & κολάζειν, eo modo ſcilicet, quo actor damnare reum dicitur, vt alibi dictum eſt. Delaturum, inquit, polliceor, & vt puniantur curaturum. Plato in Apologia, Τὸν μὲν γὰρ διαφθείροντα ἐξευρών, ὡς φῂς, ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ καὶ κατηγορεῖς, defers me apud hos. Apud Demoſth. κατὰ Τιμοκράτους lex his verbis citatur, Ἐὰν δέ τις ἀπαχθῇ τῶν γονέων κακώσεως ἡλωκώς, δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα, καὶ εἰσαγόντων αὐτὸν εἰς τὴν ἡλιαίαν, κατηγορείτω δὲ ὁ βουλόμενος οἷς ἔξεστιν. Δίκη autem εἰσαγώγιμος dicitur, contra cuius exordium præſcriptio obiici iure non poteſt. Idem ὑπὲρ Φορμίωνος, Ἐξ ὧν δὲ εἰσ' ὅτι ἥ τε τούτου συκοφαντία φανερὰ γενήσεται, καὶ ὡς οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη γνώσεσθ' ἅμα ταῦτ' ἀκούσαντες. Iſocr. in Paragraph. Παραβεβηκότος δὲ ἐμοῦ μάρτυρας ὡς οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη, διαίτης γεγενημένης, οὐκ εἶναι οὐκ ἐπεξῆλθε. Dinarch. contra Demoſth. Πολλοὶ, ὦ ἄνδρες, πολλὰ τῶν πολιτῶν παρεωράσιν ὑμᾶς, πῶς τοῦτον δικάσετε τὸν ἀγῶνα, καὶ πότερον εἰσαγωγίμους τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀδεῶς ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, id eſt, ſi per vos lege agere licebit aduerſus ſordes magiſtratuum, ſi intendere crimina licebit aduerſus ſordidos

Εἰσαγώγιμος δίκη.

magiſtratus. Εἰσαγωγεὺς dicitur qui actionem rei dare poteſt, & lege agere iubere. Demoſth. Οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδόασι παραγραφὰς ἀντιλαβεῖν περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, id eſt, Legibus autem exceptiones dantur earum rerum, quarum actiones apud iudices proditæ non ſunt. Idem alibi, Οὐκ ὄντων εἰσαγωγέων τῶν θεσμοθετῶν ὑπὲρ ὧν λαγχάνει, cũ Theſmothetarũ cognitio non ſit earum rerum, quarum nomine hic iudicium intendit. Hoc plenius intelligetur ex iis quæ ſupra in mentione verbi παραγράφεσθαι ſcripſimus. Plin. in epiſt. εἰσάγειν inducere Latinè ſæpe dixit, vt libro v. Inductus eſt nominatus: egit ipſe pro ſe, nullo accuſante. & lib. vi. Tertio die inducta cognitio eſt Iulii Tyronis: codicilli quos ex parte veros eſſe cõſtabat, ex parte falſi dicebantur. Εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας eſt profiteri liberos, καὶ εἰσάγειν εἰς τοὺς γεννήτας, hoc eſt gentiles. Iſæus, Καὶ ἐπειδὴ θαργήλια ἦν, εἰσήγαγέ με ἐπὶ τοὺς βωμοὺς, εἰς τοὺς γεννήτας τε καὶ φράτορας. Demoſth. πρὸς Εὐβουλίδην, Ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας. Huiuſmodi, vt videtur, aut non abſimilis fuit ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ βρέφους εἰς τὸ ἱερὸν apud Iudæos: cuius meminit Lucas euangeliſta cap. ſecundo, Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ πνεύματι εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν, & reliqua, Et cum introdu

Εἰσαγωγεύς.

cerent

cerent puerum Ieſum parentes. Εἰσάγεσθαι etiam paſſiua voce dicitur pro εἰσάγειν, vt ἐπάγεσθαι & προσάγεσθαι. Polyb. in ſecundo hiſtor. καὶ πρὸς οἷς προέτερον μαχόμενοι, πολλοὺς τῶν ἀναγκαίων ἐπεῖδον ἀπολλυμένους, τούτους εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον τῆς μετ᾽ ἀλλήλων φιλοφροσύνης. Ariſtotel. Ἀλλὰ μάλα εἰσάγονταί γε ἐφ᾽ ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατρούς, aſciſcunt, accerſunt. Εἰσάγεσθαι.

Συνείσακτος dicitur comes vel ſocius ſociáve cælibatus, ſiue virgo contubernalem habeat virum, ſiue monachus fœminam: quod genus olim in vſu fuit inter Chriſtianos, ſed improbatum propter ſuſpicionem ſtupri: de quo Gregor. Τοὺς δὲ συνεισάκτους ὡς δὴ φάσκουσιν ἀπευκτέους, οὐκ οἶδ᾽ εἴτε γάμου δώσομεν, εἴτ᾽ ἀγάμοις θήσομεν, εἴτε μέσον τι φυλάξομεν. οὐ γὰρ ἔγωγε, κἂν μεγάλῃ τε καὶ καλῶς, τὸ πρᾶγμα ἐπαινέσομαι. Idem, Ἄρσενα πάντ᾽ ἀλέεινε, συνεισάκτους δὲ μάλιστα. Et συνεισάγω verbum eiuſdem rei ſignificatiuum. Idem, Παρθένε παρθένος ἴσθι καὶ ὄμμασι καὶ χρυφίοισι, Μὴ δὲ συνεισάγῃς ἄρσενα κηδεμόνα. Συνείσακτος. Συνεισάγω.

Ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον dicebant pro eo quod eſt Apud acta proferre. Demoſth. περὶ Στεφάνου, Μαρτυροῦσιν οὗτοι παρεῖναι πρὸς τῷ διαιτητῇ, ὅτε προὐκαλεῖτο Φορμίων Ἀπολλόδωρον, εἰ μή φησιν ἀντίγραφα εἶναι τῆς διαθήκης τῆς Πασίωνος τὸ γραμματεῖον, ὃ ἐνεβάλετο Φορμίων εἰς τὸν ἐχῖνον, ἀνοίγειν τὰς διαθήκας τὰς Πασίωνος, ἃς παρείχετο πρὸς τὸν διαιτητὴν Ἀμφίων· Ἀπολλόδωρον δὲ οὐκ ἐθέλειν ἀνοίγειν. Verba ſunt ſcribæ recitãtis teſtificata: ac ſi diceret, Aiunt hi ſe affuiſſe cum Phormio Apollodoro denunciaret, Si Apollodorus negaret id eſſe exemplũ teſtamenti Paſionis, quod Phormio in echinũ intuliſſet, per ſe iam non ſtare quo minus Apollodorus tabulas aperiret, inſpiceretque, quas Amphion apud arbitrũ protulerat: Apollodorũ autẽ ipſum inſpicere noluiſſe. hoc eſt, cum Phormio obtulit ſe aperturũ tabulas, aut aperiendas daturum. Vt enim ſupradictum eſt, Πρόκλησις eſt denunciationis genus, cum partes extra iudicium diem conſtituunt ex compoſito, vel alter alteri diem dicit ad aliquem actum iudicio procul agendum. vt fit, verbi gratia, cum exhibitoria eſt petitio ad inſtrumentum exſcribendum. Echinus autem eſt capſula intra quam claudebatur inſtrumentum litis, & ea quæ in acta prolaturi erant, vel (vt erat tum mos in priuatis litibus agitandis) apud ſequeſtrem depoſituri, quoad palàm in iudicium proferrentur ad ſententiam ferendam. Idem in eadem, Τὴν γὰρ μαρτυρίαν, ἣν ψευδῆ φημι εἶναι, καὶ δι᾽ ἧς ἦν ὁ πλεῖστος ἔλεγχός μοι, ταύτην οὐχ εὑρεῖν ἐνοῦσαν ἐν τῷ ἐχίνῳ. Et κατ᾽ Ὀλυμπιοδώρου, Ἐγὼ γὰρ τοῦτον προὐκαλεσάμην, καὶ ἠξίωσα ἀκολουθῆσαι ὡς Ἀνδροκλείδην, παρ᾽ ᾧ κεῖνται αἱ συνθῆκαι, καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι, τὰ δ᾽ ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον, ὅπως ἂν μηδεμία ὑποψία ᾖ. Idem, Νυνὶ δὲ καὶ ἐναντίον ὑμῶν τῶν δικαστῶν πάλιν προσκαλοῦμαι, καὶ ἀξιῶ συγχωρεῖν αὐτόν, καὶ ἐγὼ συγχωρῶ ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας ἐνταυθοῖ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀκοῦσαι ὑμᾶς, καὶ πάλιν σημήνασθαι ἐναντίον ὑμῶν, Coram vobis autem rurſum conditionem offero, ab eóque poſtulo vt per eum itidem vt per me liceat, pacti tabulas tranſactioniſque inter nos factæ, apud Androclidem depoſitas, in iudicium proferri. Quæ verba ſunt hominis cardinem cauſæ ponẽtis in ipſo inſtrumento, iuſque dici ex eo permittentis. Erant autem tabulæ obſignatæ, in quibus ſcriptæ erant conditiones, quibus de hæreditate cõtro- Εἰς ἐχῖνον ἐμβάλλειν. Πρόκλησις. Ἐχῖνος.

uerſiam iam exorientem deciderant. Erántque apud Androclidem vt ſequeſtrem depoſitæ, qui fuerat tranſactæ rei arbiter. Ἐχῖνος præter eam ſignificationem, & præter alias notas, freni partem ſignificat, qua equus coercetur. Ξενοφ. περὶ ἱππικῆς, Τούτων δὲ τὸν χαλινὸν ἔστω, ὁ μὲν λεῖος, τοὺς τροχοὺς ἀμεγέθεις ἔχων· ὁ δ᾽ ἕτερος, τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ᾽ ἐχίνους ὀξεῖς, ἵνα ὁπόταν μὲν τοῦτον λάβῃ, ἀχθόμενος τῇ τραχύτητι, ἀφιῇ τοῦτο ἀφείη, vt cum frenũ morſu contumaci apprehenderit, aſperitate echinorum offenſus, habenis cedat. Echinos vocat orbiculos echinatos, quibus freni cõſerti ſunt.

Ποιεῖσθαι υἱόν. Ποίησις adoptio, vt ſupra ſtrictim dictum eſt, & Παῖδα ποιεῖσθαι adoptare. Demoſth. Οὐ δήπου τοῦτοι μὴ δίκαιοι ὦ μέρος τῆς ἐμῆς χρημάτων ἔχειν, κατὰ τὴν ποίησιν, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀναγκασθεὶς ἐποιήσατο. Sic μητέρα ποιεῖσθαι. Plutar. in Alexãdro,

Ποιεῖσθαι μητέρα. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ἐδήλωσε, καὶ ἐν τοῖς πρὸς Ἄδαν γράμμασιν, ἣν ἐποιήσατο μητέρα, καὶ Καρίας βασίλισσαν ἀπέδειξε, quam in matrem adoptauerat. Dicitur & Παῖδα

Θέσθαι παῖδα. θέσθαι. Plutar. de AEmyl. Τεσσάρων δὲ παίδων αὐτῷ ἀρρένων ὄντων, δύο μὲν πρότερον ἐτύγχανεν ἐκδεδωκὼς ἑτέροις θέσθαι, id eſt, adoptandos dederat aliis. Di-

Εἰσποιεῖν. citur & Εἰσποιεῖν. Vnde θέσθαι dicuntur & εἰσποίητοι, & θετοί. Appian. ἔθος γὰρ τοῖς

Θέσις. ῥωμαίοις, τοὺς θετοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν, adoptatos adoptantium nomina accipere. & Θέσις apud eundem pro adoptione. Εἰσποιεῖν etiam eſt οἰκειοῦν & aſciſcere. Plutar. Ἐπεὶ τάχος τοῦ Σύλλα τελευτήσαντος, Λέπιδος εἰσεποίει ἑαυτὸν εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ſemetipſum aſciuit & adoptauit in eius locũ & potentiã. Dinarch. cõtra Demoſth. Καὶ τῶν πεπολιτευμένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν. Sic Plinius lib. XII. Sed qui ſe potentiæ cauſa Cæſaris libertis adoptaſſet, ſpado Theſſalicus, prædiues. Pauſan. in Meſſen. μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν ἀριστομένην ἡρακλεῖ παῖδα ἢ διί, ὥσπερ ἀλέξανδρον ἄμμωνι οἱ μακεδόνες, καὶ ἄρατον

Ἐκποίητος. ἀσκληπιῷ σικυώνιοι. Ἐκποίητος verò eſt ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν, id eſt, à familia ſua alienatus, & in adoptionem alienæ familiæ datus, quaſi εἰσποιήτῳ oppoſitus. Iſæus περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου, Καὶ τοῖς λόγοις χρῶνται τοιούτοις, ὡς αὐτοῖς ὅλου τοῦ κλήρου ληκτέον, ὅτι Θρασύβουλος ἐκποίητος εἰς τὸν οἶκον τὸν Ἱππολοχίδου γέγονε, Dictitántque in totum aſſem hæreditatis agere ſe debere, vel bonorum poſſeſſionem totius hæreditatis agnoſcere. vt Demoſth. κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, Καὶ οὐκ ἔλαχεν εὐθὺς τοῦ ἡμικλήρου, egit in ſemiſſem petitione hæreditatis. Idem, Καὶ ἔδοξεν ἡμῖν τουτονὶ μὲν Ὀλυμπιόδωρον τοῦ κλήρου ὅλου ἀμφισβητεῖν, ἐμὲ δὲ

Ἐκποιεῖν. τοῦ ἡμικληρείου. Ἐκποιεῖν in adoptionem dare. Idem Iſæus, Μητρὸς δὲ οὐδείς ἐστιν ἐκποίητος, ἀλλ᾽ ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένῃ τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθῇ, A matre autem nullus per adoptionem alienus eſſe poteſt, neque matrem habere poteſt niſi propriam, ſiue in gentilitate maneat, ſiue inde migret. Ἐκποιεῖν etiam eſt ſufficere, hoc eſt ἐξαρκεῖν· Athenæus lib. IIII. Καὶ πίνω χίον οἶνον, καὶ τἄλλα ἀρκούντως παρασκευάζομαι, τὴν ἰδίαν μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. Theoph. in pri. de Cauſis, Τὰ γὰρ πρόβατα ὑποκυήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, tempore anni adhuc ſufficiente, hoc eſt pariendi ſpatiũ præbẽte. Ἐκποιεῖν etiam eſt alienare, hoc eſt emãcipare: quo modo accipitur identidem in Pandectis Græcis, & accipi poteſt apud AEſch. κατὰ Κτησιφῶντος, Πάλιν ὑπεύθυνον ὁ νομοθέτης οὐκ ἐᾷ τὴν οὐσίαν καθιεροῦν, οὐδὲ ἀνάθημα ἀναθεῖναι, οὐδ᾽ ἐκποίητον γενέσθαι, οὐδὲ διαθέσθαι τὰ ἑαυτοῦ, οὐδ᾽ ἄλλα πολλά, ἐνὶ δὲ λόγῳ ἐνεχυράζει τὰς οὐσίας ὁ νομοθέτης τὰς

τῶν ὑπευθύνων. Poteſt tamen ad hominem ὑπεύθυνον referri, & ſignificare εἰς ὑποθεσίαν δεδομένον. Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου Philoſtratus pro ſubducere me è iudicio, dixit. Ἐκποιεῖν etiã efficere & conſummare ſignificat. Πίστιν ἐπιθεῖναι eſt iurare, fidem dare. Demoſth. πρὸς Ἄφοβον, Ἔτι τοίνυν ἡ μήτηρ ἠθέλησε πίστιν ἐπιθεῖναι κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς παραστησαμένη, τοῦτον λαβεῖν τὴν προῖκα τὴν ἑαυτῆς κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς διαθήκην. Idem, Καὶ πρὸς τούτοις ἡ μήτηρ κατ' ἐμοῦ, καὶ τῆς ἀδελφῆς, οἳ μόνοι ἐσμὲν παῖδες αὐτῇ, δι' οὓς κατεχήρευσε τὸν βίον, πίστιν ἠθέλησεν ἐπιθεῖναι παραστησαμένη, τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀφεῖναι τὸν πατέρα ὅτε ἐτελεύτα, Ad hæc, mea mater in me ſororémque meam, quos ſolos liberos habet, quorúmque gratia vitam viduam traducere ſuſtinuit, iuſiurandum cõcipere non recuſauit: eiúſque rei cauſa, nos in medium produxit atque in iudicium, hoc eſt, καθ' ἡμῶν ὀμνύναι, in capita liberorum iurare. id quod fiebat, tacto eius capite in quem iurabant: ita ſe ſacrare caput eius diis inferis, deuouerе́que ſignificantes, ſi peierarent. Idem κατὰ Κόνωνος, Ἀξιοπιστότερος τοῦ κατὰ παίδων ὀμνύοντος, καὶ διὰ τοῦ πυρός. Iſæus, Ἔστι δ' αὐτοῖς νόμος ὁ αὐτὸς, ἐάν τε τινὰ φύσει γεγονότα εἰσάγῃ τις, ἐάν τε ποιητὸν, ἐπιτιθέναι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν, ἦ μὴν ἐξ ἀστῆς εἰσάγειν, id eſt, aram ſacráque tenentem iurare ſe profiteri filium, & ad nomen dãdum adducere è fœmina vrbana ſuſceptum. Dicitur & Διδόναι πίστιν καὶ πίστεις. Iſocr. in Helene, Ὥστε συνελθόντες πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις, ἦ μὴν βοηθήσειν εἴ τις ἀποστεροίη τὸν ἀξιωθέντα λαβεῖν αὐτὴν, de procorũ pacto loquens. Dicitur & Πιστὰ διδόναι. Xenoph. Ἐκ τούτου πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἦ μὴν ἐὰν ἐμπεδώσωσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. Polyb. in ſecundo hiſto. διδόντες μὲν τὰ πιστὰ περὶ αὐτῶν συμμαχίας, de ſocietate bellica ſocialique fœdere, aut iureiurando aut obſidibus cauentes. Lyſ. ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφ. χρημ. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ πρότερον πρὸς τοὺς συνδίκους, καὶ νῦν ἐθέλομεν πίστιν δοῦναι, ἥτις ἐστὶ μεγίστη τοῖς ἀνθρώποις, μὴ ἔχειν τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων, parati ſumus iurare. Iſocr. pro fidem facere dixit, & documenta dare, Καὶ τοσαύτην πίστιν δεδωκότες ὑπὲρ τοῦ μὴ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν. Quod Πιστὸν ποιεῖν dicitur. idem Xenoph. ἂν μὲν δὲ ταῦτα δέῃ ποιεῖν πιστὰ, ὁμήρους δοτέον καὶ ληπτέον. Id etiam Πίστεις ποιεῖν dicitur. Idem, Καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, fidei pignora dederunt, fiduciã promiſſorum firmauerunt. Antiph. pro cauere ſatiſdato poſuit. Athenæ. in VIII. Πίστεις πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος πέμπει, de Iphiclo loquens, qui nuncium promiſſis exhortabatur ad id obeundum negotium, quod ei iniunxerat. Πιστὰ ἔχειν dicitur, qui pignore aut aliàs ſibi cauit in futurum. Xenoph. Τί δὲ οὐκ ἀναμένεις ἕως ἂν ἀγάγωμεν ὁμήρους, ἵνα καὶ σὺ ἔχων παρ' ἡμῶν τὰ πιστὰ πορεύῃ; Εἰς πίστιν ἑαυτὸν διδόναι, vt Latini In fidem ſe dédere, aut fidei ſe permittere. Polyb. οὗτοι τοὺς μὲν βίους ἐξ ἐφόδου καταπληξάμενοι, συνηναγκάσθη εἰς τὴν Ῥωμαίων δοῦναι πίστιν. Idem, συνεφεδρεύων πως τε τῶν ἀδυνάτων ἐθνῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς δεδωκόσιν ἑαυτοὺς εἰς πίστιν. Πίστεις etiam dicuntur probationes, id eſt, ἔλεγχοι καὶ ἀποδείξεις. Iſæus, Ἐγὼ δὲ μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἂν ἔχοιμι πίστεις μείζους τούτων εἰπεῖν, teſtimonia ſignificãs, & quæſtionem de mancipiis habitam. Halicarnaſſ. in vita Lyſiæ πίστεις ἐντέχνους vocat, quas Quintil. artificiales probationes dixit, quæ diuiduntur εἰς τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ πάθος καὶ τὸ ἦθος. Idem, Καὶ τὰς ἐκ τῶν ἠθῶν γε πίστεις ἀξιολόγους πάνυ κατασκευάζειν ἔμοιγε δοκεῖ. Et rurſus, Τὰς μὲν οὖν ἰδίας πίστεις, ὡς οὐ πολ-

Πίστιν ἐπιθεῖναι.

Κατὰ παίδων ὀμνύναι.

Διδόναι πίστιν, καὶ πίστεις, καὶ πιστά.

Πίστεις ποιήσασθαι.

Εἰς πίστιν ἑαυτὸν διδόναι.

Πίστεις ἔντεχνοι.

λων ἐπὶ λόγων διομόσας, δι' αὐτῶν βεβαιοῦνται τὴν μαρτύρων, probationes propriè dictas. Inde, Πίστιν προτεῖναι, ab AEſchine dictum ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. Κἂν εἰ τοὺς ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, προτείνουσα πίστιν αὐτοῖς, ἅπαντα ἂν πεπρᾶχθαι νομίζω, Si nuntios tantum ſuos auctoritate inſtructos, hoc eſt diplomate & documento publico miſiſſet, omnia confici potuiſſe exiſtimo. Polyb. lib. v. ὁ δὲ λεόντιος καταπεπληγμένος τὴν διαστροφὴν τῶν ἡγεμόνων, ἐξέπεμψε τοὺς διομολογησομένους τὰς πίστεις ὑπὲρ τῆς τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἀσφαλείας πρὸς τὸν ἀντίοχον. ὁ δὲ βασιλεὺς δεξάμενος τὴν ἔντευξιν, συνεχώρησε δώσειν τοῖς ἐκδεδομένοις τὴν ἀσφάλειαν, id eſt, fidem regis accepturos de ſeruandis ciuibus omnibus & militibus. Suprà autẽ dixerat, προσφέροντες πρὸς τὸν λεόντιον τῶν ἐπὶ τῶν ὅλων, ἐκπέμπειν ᾤοντο δεῖν, καὶ τίθεσθαι τὰ πρὸς τὸν ἀντίοχον. τίθεσθαι hoc loco ſancire ſignificat. Quintil. in v. de argumentis loquens, Hæc omnia, inquit, πίστεις appellantur: quod etſi propria interpretatione dicere fidem poſſumus, apertius tamẽ probationem interpretabimur. Laur. Valla lib. v. Elegan. vt à Græcis πίστιν, ſic à nobis religionẽ Chriſtianam & pietatem rectè de diuinis ſentiẽtem, fidem vocari poſſe cenſuit. Quod ne in dubium vocetur, cum alia, tum hic Liuii locus in pri. lib. facit. Hæc, inquit, Romulo regnãte domi militiæ que geſta. Quorũ nihil abſonum fidei diuinæ originis, diuinitatiſque poſt mortem creditæ, fuit. Fides enim non modo credulitatẽ, vt ipſe Laurẽtius dixit, ſed rei compertæ exploratǽque fiduciam ſignificat, ex Græci vocabuli imitatione. Πιστὸν enim eſt γνώριμον καὶ ἀσφαλές, ὃ ἡμεῖς πεπείσμεθα. Quare fides non minus ſignificat quàm perſuaſio. Fidem enim habere debemus, plenámque fiduciã compertæ veritatis. Celſus lib. v i i. Vbi eius rei fides eſt, pridie is puer in ieiunio continendus eſt, & tum loco calido curatio adhibenda, ἐπειδὰν πιστὸν ἐγένετο τὸ πρᾶγμα, ἐπειδὰν ἐπιστώθη ὁ ἰατρός. Inde Fides appellatur, exiſtimatio certa, & clara opinio qua homines præditi, facilè à quouis pecunioſo verſuram cum libuit faciunt. Cic. pro lege Manil. Nã cum in Aſia res magnas permulti amiſerũt, ſcimus Romæ ſolutione impedita fidem cõcidiſſe. Idem, Hæc fides atque hæc ratio pecuniarum quæ Romæ, quæ in foro verſatur, implicita eſt cum illis pecuniis Aſiaticis, & cohæret. Plautus in Epidico, Vbi fidémque, rémque, ſéque, téque properat perdere. Perſuaſio idem quod fides ſignificat. Quintil. in x i i. Qui velut ſacramento rogati, vel etiam ſuperſtitione conſtricti, nefas eſſe ducunt à ſuſcepta ſemel perſuaſione diſcedere, οὐχ ὅσιον εἶναι οἴονται τῆς ἀνῃρημένης ἅπαξ πίστεως ἀπαλλαγῆναι. vel, τοῦ ἅπαξ ἀναδεδεγμένου πεποιθότος μεθίεσθαι. Plato exquiſitius hæc diſſerens libro v i. de Repub. circa finem, quatuor animæ affectiones eſſe dicit, intelligentiam, cogitationem, fidem, ſimulationem, ſiue ſimulachri effictionem, hoc eſt, νόησιν, διάνοιαν, πίστιν, εἰκασίαν. Nam in Sophiſta εἰκαστικὴν eſſe dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργαζομένην, hoc eſt, μιμητικήν. εἰκόνας autẽ in eodẽ v i. de Rep. ait eſſe τὰς σκιὰς καὶ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα. Πίστιν autem & δόξαν pro eodem accipit: ita vt νόησις ſit τοῦ νοητοῦ ἀνυποθέτου, hoc eſt, τῆς ἀρχῆς ἀνυποθέτου, id eſt, quæ ſine ſuppoſitionibus ab intellectu apprehenditur. ὁ γὰρ νοῦς illarum non indiget, vt ad apprehenſionem τοῦ ὄντος καὶ νοητοῦ. Artes autem liberales & diſciplinæ, ὧν αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί

Πίστιν προτεῖναι. Πίστιν πέμπειν. Fides. Πιστόν. Perſuaſio.

εἰσι, τῇ διανοίᾳ ἀναγκάζονται θεωρεῖν τὰ αὐτῶν θεωρήματα. Aliud eſt enim νοεῖν, & aliud διανοεῖσθαι. πίστις καὶ δόξα τοῦ αἰσθητοῦ. Inter quæ duo eſt Διάνοια media, Διάνοια. & circa mathematica verſatur. Quæ ipſa ἄνευ ὑποθέσεων intelligi non poſſunt. Sic autem inquit Plato, Διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἕξιν, ἀλλ᾽ οὐ νοῦν ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν, id eſt, cæterũ ita vt ſit διάνοια, hoc eſt ἀλλ᾽ ὡς μεταξὺ οὔσης τῆς διανοίας. Eſt enim accuſ. pro genitiuo Attice poſitus. Sequitur, Ἱκανώτατα, ἦν δ᾽ ἐγώ, ἀπεδέξω, καί μοι ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ γιγνόμενα λάβε· νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτω· διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ· τῷ τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος, καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν. Plutar. in Platonicis quæſtionibus, de hoc loqués, Καὶ κριτήρια ἑκάστῳ τῶν τεττάρων ἀποδίδωσιν ἴδιον· νοῦν μὲν τῷ πρώτῳ, διάνοιαν δὲ τῷ μαθηματικῷ, τοῖς δ᾽ αἰσθητοῖς πίστιν, εἰκασίαν δὲ τοῖς περὶ τὰ εἴδωλα καὶ τὰς εἰκόνας. Philopo. de animæ facultatibus loquens ita inquit, ἡ δὲ διάνοια, τῆς δόξης ἐστὶν ἐπιπλέον, διότι οὐ μόνον ἐπὶ τὸν δοξαστικὸν ἤτοι διαλεκτικὸν συλλογισμὸν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ἀποδεικτικόν. ὅτι δὲ πάντες χρῶνται τῇ διανοίᾳ, τοῦτο δὲ εἰπεῖν τῇ συλλογιστικῇ ἀγωγῇ, καὶ οἱ τεχνῖται καὶ αἱ πράξεις, εἴρηται πολλάκις. ἡ δὲ ἐπιστήμη οὐ μόνον ἐπὶ τὸν ἀποδεικτικὸν συλλογισμὸν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ἄνευ συλλογισμοῦ, λέγω δὴ τῆς ὑπολήψεως τῶν ἀμέσων προτάσεων, id eſt, quæ axiomaticæ ſunt. Sciétiæ auté par eſt aut eadem ſapientia, vt ipſe inquit. ἔστι δὲ σοφία ἡ αὐτὴ πάμπαν τῇ ἐπιστήμῃ. Σοφία. Vel ſi quis exquiſitius commentari velit, & eas diſcriminare, hoc eſt ἀκριβέστερον διελεῖν, ὃ ἀκρότατον τοῦ νοῦ, καὶ οἷον ἡ τελειότης αὐτοῦ. Quod ſi verum eſt, ἐκείνη ἂν εἰκότως καλοῖτο σοφία, καθ᾽ ἣν ἡ τῶν θείων καὶ νοητῶν εἰδῶν ἀντίληψις γίνεται, σοφία κληθεῖσα, οἱονεὶ σάφειά τις οὖσα, διὰ τὸ δι᾽ αὐτῆς τὰ θεῖα σαφῆ ἡμῖν γίνεσθαι. τὰ γὰρ θεῖα, ὡς αὐτός φησιν Ἀριστοτέλης, φανότατά τε ἐστὶ καὶ σαφέστατα. εἴδη γάρ ἐστι καθαρὰ ἄνευ ὕλης, καὶ ἄνευ δυνάμεως ἐνέργεια ὄντα. Ἀγχίνοια auté, vt inquit Ariſtoteles in Ἀγχίνοια. fine pri. τῶν ὑστέρων ἀναλυτικῶν, ἐστὶν εὐστοχία τις ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ τοῦ μέσου. οἷον εἴ τις ἰδὼν ὅτι ἡ σελήνη τὸ λαμπρὸν ἀεὶ ἔχει πρὸς τὸν ἥλιον, ταχὺ ἐνενόησε διὰ τί τοῦτο, ὅτι διὰ τὸ λάμπειν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Νοῦς verò principiũ eſt ſcientiæ, ᾗ τοὺς ὅρους γινώσκομεν, & eſt Νοῦς. τῶν νοερῶν ἀντίληψις καὶ τῶν ἀμέσων προτάσεων. quare decem prædicamentorum inuentionem τῷ νῷ ἀπονέμουσιν, quæ principia ſunt & omnis ſcientiæ & omnis ratiocinationis. Διανοεῖσθαι eſt idem quod διαλογίζεσθαι, hoc eſt intelligere, animo verſare, & commentari. Διανοεῖσθαι. Ariſtot. in XII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, de mente & intellectu loqués vt numine, πότερον οὖν διαφέρει τι ἢ οὐδὲν τὸ νοεῖν τὸ καλὸν ἢ τὸ τυχόν, ἢ καὶ ἄτοπον τὸ διανοεῖσθαι περὶ ἐνίων; id eſt, mentem ipſam cõmẽtatione aliqua agitare? ὅθεν ἀνὴρ διανοητικὸς ingenioſus & commẽtator. Διανοητικός. Idem in VII. Politicon, τὰ δὲ περὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη, διανοητικὰ μὲν καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχήν, ἄθυμα δέ. καὶ τὸ διανοητικὸν vis animi cõmẽtatrix. & διανόημα cõmẽtatio, Διανόημα. σκέμμα, ſententia, vt ἐνθύμημα. Idem in fine primi libri Ethic. σοφίαν καὶ φρόνησιν ἀρετὰς εἶναι διανοητικάς. Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος, Οἱ παλαιοὶ ῥήτορες κοινὰ λέγοντες διανοήματα, ὁμολογίᾳ τῆς κοινότητος ἴδια αὐτῶν ποιοῦσιν, id eſt ſentétias peruulgatas. Idé, Ἔστι δὲ ἀντίθετον, διανόημα διανοήματι ἀντικείμενον. Greg. enarrans illud, Et ſpiritum rectum innoua in viſceribus meis, τὸ διανοητικὸν (inquit) δηλοῖ, καὶ τὰ τούτου κινήματα, καὶ διανοήματα. Damaſc. Τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμενον τῶν ὑλῶν, παραδίδωσι τῷ διανοητικῷ, ἢ τῷ

λογιστικοῦ. ταυτὸν γὰρ ἀμφότερα. ὃ παραλαβὸν καὶ κρίναν, παραπέμπει τῷ μνημονευτικῷ.

Διανοεῖσθαι. Διανοεῖσθαι etiam exiſtimare, iudicare. Plato in Philebo, Ὡς μὲν τοίνυν τὴν τοῦ Φιλήβου θεὸν οὐ δεῖ νοεῖσθαι ταυτὸν καὶ τἀγαθὸν, ἱκανῶς εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, id eſt, quod oporteat voluptatem idem quod bonum ipſum exiſtimare. Διανοεῖσθαι, animaduertere, apprehendere animo & percipere, τὸ ἀντιλαμβάνεσθαί τινος. Xenoph. de ſenibus, Καὶ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν ἧττον, καὶ διανοεῖσθαι χεῖρον. Significat etiam ſtatuere aliquid, & in animum inducere. Idem, Ὦ Γλαύκων ἔφη, διανενόησαι παρασκευάζειν ἡμῖν τῆς πόλεως; Damaſc. περὶ πάθους καὶ ἐνεργείας, ita hæc ſuprà dicta enucleatius diſtinguit, διὰ τῆς αἰσθήσεως τοίνυν (inquit) ἐν τῇ ψυχῇ συνίσταται πάθος ὃ καλεῖται φαντασία. ἐκ δὲ τῆς φαντασίας γίνεται δόξα. εἶτα ἡ διάνοια, ἀνακρίνουσα τὴν δόξαν, εἴτε ἀληθής ἐστιν, εἴτε ψευδής, κρίνει τὸ ἀληθές. ὅθεν καὶ διάνοια λέγεται ἀπὸ τοῦ διανοεῖν καὶ κρίνειν. τὸ οὖν κριθὲν καὶ ὁρισθὲν ἀληθῶς, νοῦς λέγεται. Auguſtinus in libro de ſpiritu & anima, de facultatibus & viribus animæ loquens, Intellectus eſt (inquit) rerum in ſe verè exiſtentium: Intelligentia veró eſt principiorum, vt dei, hyles, idearum, & incorporearũ naturarum. intelligentiam enim ſemper ſublimiorem intellectu facit. Διάνοια & νοῦς pro eodem ab Ariſtotele dicitur in VI. Ethic. Τρία δ' ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, inquit ille, τὰ κύρια πράξεως καὶ ἀληθείας, αἴσθησις, νοῦς, ὄρεξις. deinde, Ἔστι δ' ὅπερ ἐν διανοίᾳ κατάφασις καὶ ἀπόφασις, τοῦτ' ἐν ὀρέξει δίωξις καὶ φυγή. Et infrà viciſſim νοῦ & διανοίας pro intellectu dicit. Proclus in Euclidem ex Platone τρεῖς ὄντων γνώσεις, νοῦν, αἴσθησιν, διάνοιαν ſtatuens, mathematicis τὴν διάνοιαν attribuit medium locum habentem. Sic enim inquit, Καὶ τὰ μὲν νοητὰ πρώτων ὑπερήπλωνται ταῖς ἑνοειδέσιν ὑπάρξεσι· τὰ δὲ αἰσθητὰ, τοῖς πᾶσιν ἀπολείπεται τῶν πρώτων οὐσιῶν· τὰ δὲ μαθηματικὰ, καὶ ὅλως τὰ διανοητὰ μέσην κεκλήρωται τάξιν. Ariſtotel. in tertio de Anima, Νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἀεὶ ἀληθεύειν, id eſt nunquam aberrare à veritate & falli, dicit: contrà, opinionem & fidem falli, Γίνεται γὰρ δόξα καὶ ἀληθὴς καὶ ψευδής. ἀλλὰ δόξῃ μὲν ἕπεται πίστις. οὐκ ἐνδέχεται γὰρ δοξάζοντα, οἷς δοκεῖ, μὴ πιστεύειν, neque enim fieri poteſt vt qui opinatur, nó credat quæ opinatur. Nos autem fidem rerum diuinarum vocamus, id eſt, vt principes Theologi vocauerunt, πεποίθησιν, τὴν περὶ τῶν θείων ἀπολυπραγμόνητον συγκατάθεσιν. quarum rerum cogitationi ita incumbere debemus propter oraculorum fidem, vt non minus ea cernere animo credamus, quàm oculis res ſenſu perceptas & aſpectabiles cernimus. Iuſta autem & vera fides eſt, vt verbis vtar Magni Dionyſii, ἡ μόνιμος τῶν πεπεισμένων ἵδρυσις, quam Apoſtolus cap. XI. ad Hebræos ſic diffinit, Ἔστι δὲ πίστις τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις πραγμάτων, ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, rerum ſperatarum ſubſiſtentia, demonſtratio eorum quæ non videntur. Illa eſt vis miraculorum editrix & deſignatrix, mortis & ſuppliciorum contemptrix, credentium cum credito copulatrix. Quæ in cælum iam propè dixerim cum Iuſtitia remigraſſe videtur, ſi ad normam veritatis pauliſper loqui nobis placeat. Πίστις etiam ab antiquis ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως dicebatur. Proclus in tertio in Euclidis στοιχείων πρῶτον, Ὅλως γὰρ, inquit, εἰδέναι χρὴ ὅτι πᾶσαι αἱ μαθηματικαὶ πίστεις ἢ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν εἰσιν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχὰς, ὥς που φησὶν ὁ Πορφύριος. Inde ἄπιστος πρότασις dicitur quæ demonſtrari non poteſt, hoc eſt ἀξίωμα: quæ ob id αὐτόπιστος dicitur, id eſt

Διάνοια.

Νοῦς.

Πίστις.

ſuapte natura demonſtrata. Idem, Καὶ αἱ μὲν ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν πίστεις ὡρμη-
μέναι, τῆς ἐνεργείας μόνης εἰσὶ τῆς ἀπίστου, ἄλλαι δὲ ἀπὸ τῶν προδεδειγμένων. ἐνέρ-
γειαν ἄπιστον appellat vim fidei faciendæ citra demonſtrationem, aut aliam
probationem. Fides igitur Latinum eſt vocabulum in ea ſignificatio- Fides.
ne. Significat etiam hæc dictio religionem atque innocentiam, quam
vulgò Conſcientiam dicimus. Cic. pro Cælio, Sed veſtræ ſapiétiæ tamen
eſt, non ſi iuſta cauſa eſt viris fortibus oppugnandi M. Cælium, ideo vos
quoque cauſam putare eſſe iuſtam, alieno dolori potius quàm veſtræ fi-
dei conſulendi, μᾶλλον ἢ τῷ συνειδότος προνοίας τοῦ ὑμετέρου ποιεῖσθαι. Quanquã
propter iudicum iuſiurandum intelligi ſic etiam poſſit, μᾶλλον ἢ τοῦ ὅρ-
κου προνοεῖν. Idem pro Archia apertius, Adeſt vir ſumma auctoritate & re-
ligione & fide M. Lucullus, qui ſe non opinari, ſed ſcire, nõ audiuiſſe, ſed
vidiſſe dicit. Et pro Flacco, Teſtimoniorũ religionem & fidem nunquam
iſta natio coluit, τὴν περὶ τὰς μαρτυρίας εὐσέβειαν οὐδεπώποτε ἐθεράπευσεν, οὐκ
ἔσθ' ὅτε τῆς περὶ τὰς μαρτυρίας ἀληθείας οὐδένα ὑπόλογον ἐποιήσατο. Fides etiã
auctoritatem ſignificat. Vnde titulus ille in Pandectis, de fide inſtrumen-
torum. Cic. pro Archia, Cum Gabinii, quandiu incolumis fuit, leuitas:
poſt damnationem calamitas, omnem tabularum fidem reſignaſſet, ἐπεὶ
ἡ Γαβινίου, ἕως μὲν ἄρτιος ἐτύγχανεν ὤν, φαυλότης, μετὰ δὲ τὴν καταδίκην ἡ συμφορὰ ἅ-
πασαν τὴν τῶν γραμμάτων πίστιν εἴη παραλελυκυῖα. Πίστις enim auctoritatem Πίστις.
ſignificat, vt in loco AEſchinis ſuprà citato. Et apud Dinarchum κατὰ Φιλο-
κλέους, Πάντας Ἀθηναίους ἠδικηκώς, καὶ προδοὺς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν
ἔλαβε, καὶ ὃ καθ' αὑτὸν μέρος πάντα ἀνατρέψας τὰ ἐν τῇ πόλει, de Præfecto pro-
ditore loquens. Idem, Ὅστις ἀργύριον καὶ χρυσίον περὶ πλείονος τῆς πρὸς ὑμᾶς
πίστεως αἱρεῖται. Iſque πίστιν λαμβάνειν dicitur cui poteſtas & imperium credi- Πίστιν λαμβάνειν.
tur, vt à populo magiſtratibus. Fidem dare & accipere, vt Accipe dáque
fidem, Πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι. Gorg. ἐν τῷ ὑπὲρ Παλαμήδους, Ἐδεῖ δὲ μετὰ τούτου Διδόναι πίστιν
πίστιν δοῦναι καὶ δέξασθαι. Et Iſocr. Ὥστε συνελθόντες πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις. Xeno- καὶ δέχεσθαι.
phon, Ἐπὶ τούτοις δίδωμί τε σοὶ καὶ λαμβάνω τὴν δεξιάν. Fides etiam pro eo di-
citur quod vulgus Saluum conductum vocat. Liuius, Quos nominatim
Philopœmẽ depopoſcerat, ipſi ſe ituros profeſſi ſunt, fide accepta à lega-
tis, vim abſuturam donec cauſam dixiſſent. Salluſt. Poſt vbi fide publica
dicere iuſſus eſt, omnia vti geſta erant aperit, τῆς πίστεως τῆς δημοσίας δοθεί-
σης. Xenoph. in v. Ἑλληνικ. Πιστὰ δοὺς καὶ λαβών, συνέθετο ὡς δεῖ ἕκαστα γίγνεσθαι,
Data fide & accepta, & accepto pignore dolum abſuturum, & vt ſuprà di-
ximus, ἐκ τούτου πιστὰ δίδωσιν αὖθις, ἢ μὴν & reliqua. Et Πιστὰ ποιεῖν, vt in loco
ſuprà citato. Bona fide paciſci, κατὰ πίστιν συνθέσθαι. Ariſtot. in VIII. Ethic. Bona fide.
κατὰ πίστιν συναλλάξαντες dixit. Et Ἐπιεικῶς. Bona fides eſt Ἐπιείκεια & χρηστότης.
Bona fide aliquid facere eſt εὐγνωμόνως πράττειν καὶ ἐπιεικῶς, vt apud Pliniũ
lib. VII. de Cæſare, Captis apud Pharſaliam Pompeii Magni ſcriniis epi-
ſtolarum, ea optima concremaſſe fide. Illud verò Plauti in in Aulul. Dic
bona fide, tu id aurum non ſurripuiſti? Et in Capti. Dic, bonan' fide tu
mihi iſthæc verba dixiſti? Et Terent. Bonan' fide? Syr. bona. ἆρά γε σὺ ἐ-
σπουδασμένως τόνδε τὸν λόγον ἔλεξας; vel, ἐσπουδαιολογημένος ἔτυχες; Illud verò

Quintiliani in x, Neq; enim bona fide ſe in multa ſimul intẽdere animus poteſt, οὐδὲ γὰρ εἰς πολλὰ ὁ νοῦς ἅμα ἑαυτὸν συντείνειν ἀνενδότως δύναται. vel, ἀπαρχειρισμένως. In fidẽ ſe permittere eſt ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ἐπιτρέψαι.

Πιστόν. Pignus. Πιστὸς certus, exploratus. Ariſtot. in primo de cælo, Ἅμα δὲ καὶ μᾶλλον ἂν εἴη πιστὰ τὰ μέλλοντα λεχθήσεσθαι, προακηκοόσι τὰ τῶν ἀμφισβητούντων λόγων δικαιώματα. Πιστὸν eſt etiam quod Cicero pignus appellare ſolet, vt pro Sextio, de Piſone, Nã quid ego de ſupercilio dicam? quod tum hominibus non ſuperciliũ, ſed pignus Reipub. videbatur. tanta erat grauitas in oculo: tanta contractio frõtis, τῆς πολιτείας ἀσφάλισμα ἐδόκει εἶναι. vel, πιστὸν ἐνέχυρον, hoc eſt fiducia & ſecuritas Reipub. At in Philip. XIII, Magnis & multis pignoribus M. Lepidum Reſpub. obligatum tenet: ſumma nobilitas eſt: omnis honor eius: ampliſſimum ſacerdotium, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πιστοῖς Λέπιδον ἡ πολιτεία ἐνεχυρασμένον ἔχει. vel, συχνοῖς τε καὶ μεγάλοις ἡ πολιτεία Λέπιδον ἐξωμήρευσε, pignoribus obſtrinxit, πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ὁμηρεύμασιν ὑπεύθυνον ἡ πολιτεία ἑαυτῇ

Ἐξομηρεύειν. Ὁμήρευμα. Ἐνέχυρον. προσκέκτηκεν. Dicitur etiam ἐνέχυρον. Chryſoſt. prima ad Corinth. Εὔδηλον καὶ τοῖς σφόδρα ἀνοήτοις, ὅτι εἰ μὴ δαψιλοῦς καὶ μεγάλης ἀπήλαυσαν χάριτος, καὶ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβον, οὐ μόνον πρᾶξαι καὶ ἐπιχειρῆσαι, ἀλλ' οὐδὲ ἐννοῆσαι ταῦτα ἠδύναντο. Ariſtotel. in OEcon. Δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιΐαις, id eſt, pignorum charitate obſtringere, vt in officio permaneant. Alioquin hoc verbum obſides poſcere ſignificat & exigere, acceptíſque corporibus fidem obſtringere. Vt Plut. in Sertorio, Ἐξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας. Herodia. Τούς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἐξέδωκεν, Dedit vt obſides fidei ab eo datæ eſſent. Plut. de Iulia Pompeii vxore, Ἡ μὲν γὰρ γενομένη συγγένεια, τὰ Ἰουλίας φίλτρα, καὶ γάμος ἐκεῖνος, εὐθὺς ἦν ἀπατηλὰ καὶ ὕποπτα, κοινωνίας ἐπὶ χρεία συνισταμένης ὁμηρεύματα, φιλίας δ' ἀληθινῆς οὐ μετεῖχε, Societatis pignora vtilitatis priuatæ cauſa coitæ. Ὅμηρον etiam dicitur pignus

Ὅμηρον. & obſes. Polyb. in tertio, Ὅσαις πόλεσιν ἠπίστει τῶν κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ἔλαβε παρὰ τούτων ὅμηρα τοὺς υἱοὺς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Paulo pòſt maſculino genere

Ὅμηρος. dixit, Ἐγένετο πρὸς τὸ παραπονδῆσαι τοὺς καρχηδονίους, ἐξελέσθαι τοὺς ὁμήρους τοῖς ῥωμαίοις. Lyſias, Ὑπέσχετο δὲ εἰρήνην ποιήσειν, μήτε ὅμηρα δούς, μήτε τὰ τείχη καθελών, μήτε τὰς ναῦς παραδούς. Πιστὸν eſt πιθανὸν credibile & perſuaſibile. Demoſthe. Τῷ τοῦτο ἡμῖν πιστόν; Quonam hoc credere poſſumus? Sic Iſocr. Βουλομένη πίστιν ποιῆσαι τὴν μεταβολήν, vt fidem mutationis faceret.

Πιστός. Et Πιστὸς ἀνήρ, cui credi debet, & fidem faciens verbo ſuo. Idem, Ὥστε μηδένα ποτὲ γενέσθαι πιστὸν τῶν λεγόντων ὡς ἐγὼ τοιαύταις ἀλαζονείαις ἐχρησάμην. Et Πιστὸν exploratum, compertum, ὁμολογούμενον, cui negare fidem nõ debemus. Ariſtot. in x. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, de axiomatibus loquens, Καὶ περὶ τῶν τοιούτων ἁπλῶς μὲν οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις· οὐ γάρ ἐστιν ἐκ πιστοτέρας ἀρχῆς αὐτοῦ τούτου ποιήσασθαι τὸν λογισμόν. Dicitur etiam Πιστὸν τὸ πινόμενον, vt πιστὸν φάρμακον τὸ ποτόν, vt in-

Πιστικός. quit interpres Ariſtophanis. Πιστικός, qui fidem maxime facere poteſt. Ariſtotel. in pri. rhetoricon, τῶν μὲν γὰρ ἄλλων τεχνῶν ἑκάστη περὶ τὸ αὐτῇ ὑποκείμενόν ἐστι διδασκαλικὴ καὶ πιστική, οἷον ἰατρικὴ περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσερόν· ἡ δὲ ῥητορικὴ περὶ τοῦ

Πιστῶσαι. Ὁρκῶσαι. δοθέντος, ὡς εἰπεῖν, δοκεῖ δύνασθαι θεωρεῖν τὸ πιθανόν. Πιστῶσαι eſt ab aliquo cauere, hoc eſt obſides vel pignora, vel ſponſores exigere. Sicut Ὁρκῶσαι eſt

cauere abaliquo iureiurando,quod etiam Ορκίζειν dicitur.Demoſth. ὑπὲρ Ορκίζειν.
Στεφάνου,Καὶ οὐκ αὖ ὥρκιζόμην αὐτὸν,id eſt,vt ipſe alibi,οὐκ αὖ ὅρκους παρ' αὐτοῦ ἐλά-
βομεν. ὅθεν Ορκωταὶ dicuntur legati qui ad exigendum iuſiurandum mit- Ορκωτής.
tuntur.Xenoph.in vi. ἑλληνικ. Εξέπεμψεν ὁρκωτὰς,καὶ ἐκέλευσεν τοὺς μέγιστα τέ-
λη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι,maximos quoſque magiſtratus ciuitatum ad iuſiu
randum adigere.Vt autem dicitur διδόναι πίστιν καὶ λαμβάνειν vel δέχεσθαι, ita
Ορκους διδόναι καὶ λαμβάνειν. Idem in primo ἑλληνικ. Καὶ ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν Ορκους διδόναι καὶ λαμβάνειν.
πρὸς Φαρνάβαζον,ὑποτελεῖν τὸν φόρον τοὺς Χαλκηδονίους Αθηναίοις,ὅσονπερ εἰώθεσαν.
Αθηναίους δὲ μὴ πολεμεῖν Χαλκηδονίοις. Demoſth. tamẽ ὅρκον διδόναι non ſemel
dixit pro iuſiurandum deferre, hoc eſt,προκαλεῖσθαι εἰς ὁρκισμόν. Ορκιοι θεοὶ Ορκιοι θεοί.
dicuntur per quos iuſiurandum cõceptum eſt, aut concipi ſolenne eſt.
AEſch.Επομόσας τοὺς ὁρκίους θεοὺς,καὶ τὴν ἐξώλειαν ἐπαρασάμενος ἑαυτῷ.Philoſtr.
ὕδωρ Διὸς ὅρκιον. Ορκωμοτεῖν eſt iurare in ſanciendis fœderibus,apud Lucia- Ορκωμοτεῖν.
num. Et Ορκωμόσιον iuſiurandum.Plato in Phædro,Οὔτε ὅπως τὰ τῆς προ- Ορκωμόσιον.
τέρας ἀρχῆς ὁρκωμόσιά τε καὶ ἀποχρέους ἐμπεδώσει,ἔχει. Πιστώσασθαι eſt iureiu- Πιστοῦμαι.
rando affirmare,hoc eſt ὅρκον διδόναι,& fidem rei facere. Herodia.de Marco
Auguſto, Φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις, οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δὲ ἤθει καὶ βίῳ σώ-
φρονι ἐπιστώσατο, Philoſophiam non perdiſcendis Philoſophorum decre-
cis,cæterum vitæ temperantia ſe colere præ ſe tulit, fidémque fecit.vel,
philoſophiæ ſtudii fidem fecit.Idem, Τὰ γοῦν ἀκολουθήσαντα,ἐκ τῆς ἀποβά-
σεως τὴν προϋπάρχουσαν φήμην ἐπιστώσατο, Certe quidem quæ deinde ſecu-
ta ſunt,famæ præcedentis fidem fecerunt.vel,famæ præcedenti fidem a-
ſtruxerunt.Alibi,Ικανώτατος δὲ τῶν πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε καὶ πι-
στώσασθαι εὔνοιαν, Omnium hominum ſolertiſſimus ad ſimulandam ami-
citiam,& præferendam cum certa fide beneuolentiæ. Theod.in iii. hi-
ſtor.eccleſ.de Valentiniano loqués,cui pietatis Chriſtianæ profeſſio im-
perium attulit, οὐ γὰρ μόνον ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ,τοὺς τῶν θείων ἐπιμελουμένους ὁ δίκαιος
γεραίρει κριτὴς,(id eſt Deus) ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ παραυτίκα τῶν ἀγαθῶν πόνων ὀρέγει τὰς ἀν-
τιδόσεις,ταῖς ἤδη χορηγουμέναις δωρεαῖς τὰς ἐλπιζομένας πιστούμενος,ex tẽporali mer-
cede futuræ fidem faciens. vel,præſenti pignore futuri præmii ſecurita-
tem faciens. Et πιστοῦμαι ἀντὶ τοῦ στηρίζω confirmo.Aphthon.in progymnaſ.
καὶ σοφία δὲ τὴν δυναστείαν πιστοῦται,καὶ θεοὶ μὲν αὐτὴν ἐκτήσαντο σύμφυτον.Gregor.
ἐν τῷ γοργονίας ἐπιταφίῳ,Επεὶ δὲ τοῦτο ποιεῖ εἰς οἰκοδομὴν τῶν ἀπίστων ὁ θεὸς,τοῖς μικροῖς
τὰ μεγάλα πιστούμενος,καὶ τοῖς ὁρωμένοις τὰ μὴ ὁρώμενα,id eſt,fidẽ faciens,& expe-
ctationem ſanciens. Πιστωθεὶς etiam dicitur is qui credit, cui fides facta
eſt,hoc eſt qui iam fidem rei accepit.Gregor.εἰς ἅγιον πάσχα, Κἂν ἀπιστήσῃς,
τοῖς λέγουσι πίστευσον. εἰ δὲ μὴ τούτοις,τοῖς τύποις τῶν ἥλων πιστώθητι, vt Thomas fecit
ſcilicet.Gregor.ἐν τῷ εἰς ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ,Καὶ πιστοῦται τῷ πρώτῳ θαύματι
Μωϋσῆς ἐκεῖνος,ᾧ θάλασσα τέμνεται,καὶ ἄρτος ὕεται,καὶ πέτρα πηγάζει, id eſt,confe-
ſtim credidit cum primũ ardere rubum vidit. Καταπίστωσις eſt fiduciæ & Καταπίστωσις.
ſecuritatis contractus:vt fit inter eos,quibus incomperta eſt vtrinque fi
des alterius.Plutarch.de virtute mulierum,Αὕτη δὲ μετεπέμπετο πρὸς ἑαυ-
τὴν ἐκεῖνον,ὡς παρὰ τῷ θεῷ τῆς συναιρέσεως καὶ καταπιστώσεως γενησομένης.

Υπερήμερον εἰσπράττειν τινὰ de eo dicitur,qui acerbè,id eſt πικρῶς,εἰσπράττει Υπερήμερον εἰσπράττειν.

Inde illud, Οὐδεὶς δὲ πώποτε οὕτω πικρῶς οὐδ᾽ ὑπερήμερον εἰσέπραξεν, ὡς οὗ τοὺς ὀφείλοντας τοὺς τόκους. Et Ὑπερήμερος genitiuo iungitur, hoc eſt, qui iam in mora eſt. Lucian. Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας. Hos Romani tarda nomina vocabant. Propriè tamen Ὑπερήμεροι vel priuato vocabulo dicuntur ab oratoribus qui iudicatum non faciunt intra diem rei iudicatæ à iudice præſtitutum. Olim autem cum inter priuatos erat controuerſia, dies rei iudicatæ à iudicibus ſtatuebatur, vt eſt ſcriptum in cap. debitoribus, ſub titulo de re iudicata Digeſtis. Intra eum diẽ ſi damnatus iudicatum non faciebat, cõfeſtim eo nomine ad iudicium rapiebatur, pignora eius capiebantur, mulctáque adiudicabatur ei, ſecundum quem iudicatũ fuerat. Quod inſtitutum ſi apud nos valeret, litium materia minueretur, meliúſque cum rebus humanis ageretur.

Tarda nomina.

Προθεσμία πακτή. *Ὑπερημερίαν ἀναβάλλεσθαι.*

Dies autem præfinita Προθεσμία πακτὴ dicebatur. Demoſth. κατ᾽ Εὐέργου, Προσελθὼν τῷ Θεοφήμῳ μελλούσης μοι ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας, ἐδεήθην αὐτοῦ ἐπισχεῖν μοι ὀλίγον χρόνον. Inde Ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν dicebant Comiter diem præſtitutum prorogare. Idem, Ἀποκριναμένου δέ μοι ταῦτα τοῦ Θεοφήμου, καὶ ἀναβαλομένου τὴν ὑπερημερίαν, καὶ μάλιστά μου πιστεύσαντος, & reliqua. Verùm ſi is qui ad pignora capienda mittebatur, aut ſi creditor in bonorum poſſeſſionem miſſus, ab eo qui condemnatus erat, vi expellebatur: inde iam erat ἐξούλης δίκη contra vim inferentẽ, cumulabatúrque iudiciũ priuatum iudicio publico. Erat enim Ἐξούλη quaſi vis publicæ iudicium, non quòd publicum per ſe crimen eſſet, ſed quòd mulcta in publicum committebatur: vt fit hodie, cum ex diſceptationibus priuatis enaſcitur actio procuratori regis, cuius damnatio & mulcta cedit in fiſcum. Inde illud à Demoſthene dictũ κατὰ Μειδίου, Τί γὰρ δήποτε ἄν τις ὀφλὼν δίκην μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; Qua nã enim de cauſa ſi quis debitor eſt ob rem iudicatam, & non ſoluerit, lex iudicium de vi non iam priuatum eſſe voluit, ſed in eum animaduertẽdum eſſe mulcta iuſſit in publicum ceſſura? Et inferius ſibi reſpondens, Διὰ τί; ὅτι πάνθ᾽ ὅσα τις βιαζόμενος πράττει, κοινὰ ἀδικήματα, καὶ κατὰ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων ἡγεῖτο ὁ νομοθέτης, quoniam quæcunque quis violenter facit, communes ex eo iniurias legiſlator eſſe cenſuit, aduerſúſque eos perpetratas, ad quos res ipſa non pertinebat. Ἐξούλη παρὰ τὸ ἐξείλλειν dicitur, quod eſt poſſeſſione eiicere, vt alibi dictum eſt. Idem πρὸς Πανταίνετον, Οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ· ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλλω τοῦτον, ἀλλ᾽ ὧν ἄλλος ἀπεστέρει, τοῦτον ἐκεῖνα κατέστησα καὶ παρέδωκα. Baſilius Olympio, Οἷα ποιεῖς, ὦ θαυμάσιε, τὴν φίλην ἡμῖν πενίαν καὶ φιλοσοφίας τροφὸν, τῆς ἐσχατιᾶς ἀπελαύνων. οἶμαι γὰρ ἄν σε καὶ ἐξούλης γραφὴν ὑπ᾽ αὐτῆς φυγεῖν, εἴ τις αὐτῇ προσγένοιτο λόγος. Ariſtid. in Panegyr. metaphoricè vſus eſt his verbis, Οὐκοῦν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τε ἐστὶν εἰπεῖν, οὐδ᾽ ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς μητρὸς τινί, Proinde vnis nobis hoc contigit, vt iure nemo ipſis intendere iudicium vnde vi poſſit, non magis quàm cuipiam ob id quòd in poſſeſſione matris ſuæ ſit. Quorum verborum hæc eſt ſententia, Cæteri mortales ita vrbes ſuas & agros ab ſe denominatos poſſident, vt tamẽ

Ἐξούλης δίκη.

Ἐξείλλειν.

in agrum alienum olim venerint, indéque antiquiores poſſeſſores eiece-
rint. Athenienſes ſoli vt αὐτόχθονες & indigenæ, ita ſolo ſuo incumbunt, vt
vtero materno. Quibuſcū nemo ambigere de ipſo ſolo poteſt, quaſi iniu
ria occupauerint: vt non idem etiã conqueri poſſit, quemuis nobiliſſimo
vtero editum, primum eam ſortem occupaſſe. Υπερήμερος etiam dicitur
cui ætas exceſſit ex aliquo ſtudio. Philoſtr. in Epiſt. Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑ-
περήμερον τ᾽ τούτων τ᾽ ποιητῶν ἀκροάσεως, id eſt ἔξωρον. Hoc enim Εξωρος ſignifi Εξωρος.
cat, quod Latini excedere ætatẽ dicunt, vt Plautus, Iam mihi exceſſit ætas Excedere
è magiſtratu tuo, ἤδη μοι ἔξωρος ἡ ἡλικία τῆς ἐξουσίας τ᾽ σῆς. Cicero pro Archia, ætatem.
Vt primùm exceſſit è pueris. vt Terent. Exceſſit ex ephebis, ὡς τάχιστα ἐκ
παίδων ἀπηλλάγη, AEſchines dixit. Dicitur etiam ὡς τάχιστα ἐξ ἐφήβων ἔτυχε.

Πρωτολογία primæ partes agendi, Δευτερολογία ſecundæ, hoc eſt ſecunda Πρωτολογία.
actio. Qualis eſt actio Demoſthenis πρὸς Λεπτίνην. Libanius, Εστι δὲ ὁ λόγος Δευτερολογία.
ἐστὶ δευτερολογία. ὁ Αφέψιων γὰρ ὡς πρεσβύτερος ἔλαβε τ᾽ πρωτολογίαν. Subſcriptio
Latinè dicitur & Subſcribere in cauſam, vt in annotationibus in Pande-
ctas diximus. Ii autem qui in eandem cauſam incumbunt, Σύνδικοι di- Σύνδικοι.
cuntur, vt alibi adnotauimus. Demoſth. ipſe in ea oratione, ὃ δὲ δὴ μέγιστον
ἁπάντων καὶ κοινὸν ὑπάρχει κατὰ πάντων τῶν συνδίκων τούτων, πολλάκις εἷς ἕκαστος πρό-
τερόν τισι πράγμασι σύνδικος γέγονε. Et Συνδικεῖν ῥῆμα in eadem, Γελοῖον νόμον Συνδικεῖν.
μὲν συνδικεῖν, νόμον δὲ αὐτοὺς παραβαίνειν ἕτερον, id eſt, hanc rogationem iſtos cõ-
muni tueri patrocinio, legem autem contrariam & antiquiorem ob eam
abrogare. Δευτερολογεῖν etiam Δευτεραγωνιστεῖν dicitur, vt Πρωταγωνιστεῖν Δευτερολογεῖν.
primam orationem habere in iudicio. Liban. Πρωταγωνιστοῦντος Λυκούργου, Πρωταγωνιστεῖν.
καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδὲν καταλιπόντος εἰς ἀπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι.

Δευτεραγωνισταὶ etiã ſunt ſcenici, qui ſecundas partes fabulæ agunt, & Δευτεραγωνιστὴς καὶ Δευτεραγωνιστεῖν.
Τριταγωνισταὶ qui tertias. Demoſth. περὶ παραπρεσ. Εστι τοίνυν οὗτος ὁ πρῶτος
Αθηναίων αἰσθόμενος ἐπιβουλεύοντα τοῖς Ελλησι, καὶ διαφθείροντά τινας τῶν ἐν Αρκα-
δίᾳ προεστηκότων, καὶ ἔχων Ισχανδρον δευτεραγωνιστὴν, προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσι-
ὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, & reliqua. δευτεραγωνιστὴν metaphoricè dixit, qua-
ſi optionem & ſecundas partes negocii ſuſcepti tractantem, quaſi ſecun-
dariũ proditorem. Cicero in Bruto, Quod idem faciebat Q. Arrius. Mar.
Craſſi quaſi ſecundarius, hoc eſt, ſecundæ & à Craſſo proximæ claſſis, ὁ εἰς Secundarius.
τὴν ἐφεξῆς τάξιν τῶν περὶ Κράσσον συντεττάγμενος, vel, ὃς ἦν τ᾽ Κράσσου ὥσπερεὶ δευ-
τεραγωνιστής. Hoc enim Cicero mihi intelligi voluiſſe videtur. Δευτε-
ραγωνισταὶ enim dicebantur hiſtriones qui ſecundas partes agebant, vt τρι- Τριταγωνιστὴς.
ταγωνισταὶ qui tertias & vltimas: quod probroſè Demoſth. AEſchini obiicit
ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Καὶ κακὸν κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ θεοὶ, ἔπειτα δὲ οὗτοι πάντες ἀπο-
λέσειαν, πονηρὸν ὄντα πολίτην καὶ προδότην καὶ τριταγωνιστήν. Et περὶ παραπρ. Ιστε
γὰρ δήπου τοῦτο, ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τοῖς
τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Et Τριταγωνιστεῖν Τριταγωνιστεῖν.
alibi in eadem, Εξεβάλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων, καὶ μονονοὺ κατε-
λεύετε οὕτως, ὥστε τελευτῶντα τοῦ τριταγωνιστεῖν ἀποστῆναι. Et περὶ στεφάνου, Ετριτα-
γωνίστεις, ἐγὼ δ᾽ ἐθεώρουν. Tres enim tragœdi fabulam abſoluebant. Laër-
tius, ὥσπερ δὲ τὸ παλαιὸν, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ πρότερον μὲν ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν, ὕστε-

ερον δὲ Θέσπις ἕνα ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν ὑπὲρ τοῦ διαναπαύεσθαι τὸν χορόν, καὶ δεύτερον Αἰσχύλος, τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσε τὴν τραγῳδίαν· οὕτω καὶ τῆς φιλοσοφίας ὁ λόγος πρότερον μὲν ἦν μονοειδής, ὡς ὁ φυσικός, δεύτερον δὲ Σωκράτης προσέθηκε τὸν ἠθικόν, ὁ δὲ Πλάτων τὸν διαλεκτικόν, καὶ ἐτελεσιούργησε τὴν φιλοσοφίαν. Verùm quod in loco ſupra citato Orator dixit, προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, hoc ſignificat, ad conſilium & curiam referens, cum populo agens. Idem περὶ Στεφάνου, Οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ, καὶ λόγου τυχεῖν. Cicero in Legibus, de Auguribus loqués, Quid religioſius quàm cum populo, cum plebe agendi ius aut dare aut non dare? hoc eſt, populum rogare quippiam, quod ſuffragio ſuo populus aut iubeat aut vetet. Idem ex XII. tab. Cum populo patribúſque agendi ius eſto Conſuli, Prætori, magiſtro populi equitúmque, προσιέναι τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ ἐξέστω τῷ ὑπατεύοντι, τῷ στρατηγοῦντι, τῷ δικτάτωρι. vel, χρηματίσαι τῷ δήμῳ ἐξέστω. Andocides, Ἐπειδὴ γὰρ ἤλθομεν Ἐλευσινόθεν, καὶ ἡ ἔνδειξις ἐγεγένητο, προσῄει ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι κατὰ τὴν τελετήν, ὥσπερ ἔθος ἐστί· οἱ δὲ Πρυτάνεις προσάξειν ἔφασαν αὐτὸν πρὸς τὴν βουλήν, id eſt retulit ad Prytaneis. Dinarch. κατὰ Ἀριστογείτ. Δεῖ δή, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥσπερ οἱ πρῶτοι νομοθέται περὶ τῶν ἐν τῷ δήμῳ λεγόντων τοῖς προγόνοις ὑμῶν ἐνομοθέτησαν, οὕτω καὶ ὑμᾶς ζητεῖν ἀκούειν, ἵνα βελτίους τοὺς προσιόντας ὑμῖν ποιήσητε, id eſt, eos qui apud vos cauſas actitant, qui in iudicio dicunt. Apud AEſchinem κατὰ Τιμάρχου, cum accuſatiuo conſtruitur, ſi emendatè legitur, Καὶ ἔγωγε ἐπειδὰν προσίω τὸ δικαστήριον, καὶ ἀκροάσωμαι τῶν ἀγωνιζομένων, ὁρῶ ὅτι ἀεὶ τὸ αὐτὸ ἰσχύει παρ' ὑμῖν, cum ingredior iudicium auditurus oratores. Προσιέναι etiam conuenire ſignificat, vt Gregorius, Προσελθὼν τῷ βασιλεῖ ὡς εἶχε τάχους. Significat & adire ad quiduis. Plutarch. de Cicerone, Ἀλλὰ καὶ τῷ λέγειν μετὰ φόβου προσιών, ad dicendum timide accedens. Dicitur & de muliere nubente, quaſi pro conuenire in manum, vt eſt in illo Xenophontis vel Plutarchi, Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ ἀνδρὶ προσεληλύθει, οὐκ ἐγώ, εἶπεν, ἀλλ' ἀνὴρ ἐμοί. Inde fortaſſe illa antiquorum locutio, In manú viri conuenire, cuius Cicero in Topicis meminit, quod ſignificabat in mancipio eſſe viri. Προσιέναι etiam quotannis redire ſignificat & obuenire. Thucyd. in ſecundo, Προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φόρου κατ' ἐνιαυτόν, ἄνευ τῆς ἄλλης προσόδου. Demoſth. κατ' Ἀφόβου, Ἐξὸν τούτοις καὶ εἰ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων, ἐῶντας ὥσπερ εἶχε κατὰ χώραν, ἡμᾶς τε τρέφειν, καὶ τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, id eſt, ab his obuentionibus & redditibus. Vnde Πρόσοδος redditus & obuentio & vectigal & quæſtus, hoc eſt πόρος, λῆμμα, κέρδος. Redditus autem à verbo reddo, & reditus à redeo dici poteſt. Cicero in ſecúdo de finibus, Quid autem eſt amare, ex quo amicitiæ nomē ductum eſt: niſi velle bonis aliquē affici quammaximis, etiamſi ad ſe ex iis nihil redeat? id eſt obueniat. Reddere autē ager quaſi depoſitū ſemē, & operā culturæ impenſam. Et verbū Προσοδεύομαι, percipio, καρποῦμαι. Srabo in XVII. Τῆς Αἰγύπτου δὲ τὰς προσόδους ἔν τινι λόγῳ Κικέρων φράζει, φήσας κατ' ἐνιαυτὸν τῷ τῆς Κλεοπάτρας πατρὶ τῷ αὐλητῇ προσφέρεσθαι φόρον ταλάντων μυρίων δισχιλίων πεντακοσίων. ὅπου οὖν ὁ κάκιστα καὶ ῥᾳθυμότατα τὴν βασιλείαν διοικῶν, τοσαῦτα προσωδεύετο, τί χρὴ νομίσαι τὰ νῦν διὰ τοσαύτης

Προσιέναι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ.

Agere cum populo.

Προσιέναι τοῖς δικασταῖς.

Τὰ προσιόντα

Πρόσοδος.

Redditus.

Reditus.

Προσοδεύομαι.

ἐπιμελείας οἰκονομούμενα; Alibi de Laodicea loquens, Οἱ γὰρ προσόδους ποιοῦνται λαμπρὰς ἀπὸ τῶν ἐρίων, Large redditus percipiunt. Πρόσοδος etiam ἔντευξις dicitur, id eſt, conuētio & aditio & acceſſus, hoc eſt προσουσία. Significat etiam conuentum & concilium, quaſi σύνοδον & πανήγυριν. Quare pro aduocata concione ponitur. Iſocr. in principio Areopag. Πολλοὺς ὑμῶν οἶμαι θαυμάζειν ἥντινά ποτε γνώμην ἔχων περὶ σωτηρίας, τὴν πρόσοδον ἐποιησάμην. Idem, Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς διανοίαις αἷς ἔχομεν, μᾶλλον αὐτὴν ἀγαπῶμεν τῆς ὑπὸ τῶν προγόνων καταλειφθείσης, ὑπὲρ ἧς ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπηγγειλάμην, concionem me habiturum proſcriptione profeſſus ſum, hoc eſt programmate edito. Et in fine orationis, Τήν τε πρόσοδον ἐποιησάμην καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Pauſanias in Achaicis pro conuētibus vſus eſt, Οἱ δὲ ἀχαιοὶ Μετέλλῳ καὶ τῇ ἄλλῃ πρεσβείᾳ ἀπεκρίναντο, μήτε ἐκείνοις σύλλογον, μήτε ἄλλῳ συνάξειν, ὅστις μὴ ἐπὶ τῷ πράγματι ἐφ᾽ ὅτῳ ποιεῖται τὴν πρόσοδον, παρὰ τῆς ῥωμαίων βουλῆς ἔχει δόγμα· πρόσοδον ἀντὶ τοῦ συνεδρίου dixit: quo verbo paulo antè vſus erat. Dicitur ab eo quod ſupra diximus, προσιέναι τῷ δήμῳ. Πρόσοδοι etiam dicuntur à Græcis, quas Latini ſupplicationes vocāt, & ad altaria puluinariáque deorū obſecrationes. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τῷ θυσίας τοῖς θεοῖς καὶ προσόδους, ὡς ἀγαθῶν τούτων ὄντων, ὑμᾶς πεποιῆσθαι. Plato lib. VII. legum, Τοῖς δέ που παισὶν αὐτοῖς τε καὶ ὅσον ἂν χρόνον μήπω εἰς πόλεμον ἴωσι, πᾶσι θεοῖς προσόδους τε καὶ πομπὰς ποιουμένοις μεθ᾽ ὅπλων τε καὶ ἵππων ἀεὶ κοσμεῖσθαι δέον ἂν εἴη. Plutar. tamē in Cæſ. aliter dixit, de Neruiorum victoria loquens, Ταῦτα ἡ σύγκλητος πυθομένη, πεντεκαίδεκα ἡμέρας ἐψηφίσατο θύειν τοῖς θεοῖς, καὶ σχολάζειν ἑορτάζοντας. Πρόσοδον etiam Chriſtiani auctores appellauerunt religioſum aditum ad ſacroſanctum epulum, cum populus ad euchariſtiæ ſacrum conuenit. tunc enim ſupplicantes προσέρχεσθαι & προσιέναι dicuntur. Chryſoſt. primæ ad Timoth. primo, Καὶ πῶς φησὶν ὅταν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ προσερχώμεθα; τοῦτο γάρ τὸ δεινόν, ὅτι οὐ καθαρότητι διανοίας, ἀλλὰ διαστήματι χρόνου τὴν ἀξίαν διορίζεις τῆς προσόδου, καὶ τοῦτο εὐλάβειαν εἶναι νομίζεις τὸ μὴ πολλάκις προσελθεῖν. Idem, Οὐκ ἔστι τόλμα τὸ πολλάκις προσιέναι, ἀλλὰ τὸ ἀναξίως. Eſt enim προσιέναι obſecrare & ſupplicare. Idē cap. 2. οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς ἰουδαίοις παρὰ θεῷ προσιέναι ἀλλαχοῦ, καὶ θύειν, καὶ τὰς λατρείας ἐπιτελεῖν. Inde Προσόδια μέλη dicta ſunt quæ in huiuſcemodi obſecrationibus canebantur, & quæ in pompis deorum. Athenæ. lib. VI. Τί οὖν παράδοξον, εἰ Ἀθηναῖοι τῶν κολάκων κόλακας ἐποίησαν, οἱ εἰς αὐτὸν τὸν Δημήτριον παιᾶνας καὶ προσόδια ᾄδοντες; Idem, Προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ᾽ ὀρχήσεως. per ο μικρὸν ſcribi debet, licet aliquādo προσῴδιον legatur. Sic dicitur vt Ἐξόδιον, & vt Ἐξοδικὸν μέλος καὶ παροδικόν. Ἐξοδικὸν autem ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ χοροῦ, Παροδικὸν δὲ ἐν τῇ παρόδῳ canebatur, id eſt, cum in medium prodibat. Dicitur etiā Παρῳδικόν.

Ἐπιδιετὴς ἡβᾶν ſignificat decem & ſex annos natū eſſe, quaſi δύο ἔτη ἐξεφηβεῖν, hoc eſt, pubertatem annis duobus excedere, apud Demoſth. περὶ στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Καὶ ἐὰν ἐξ ἐπικλήρου τις γένηται, καὶ ἅμα ἡβήσῃ ἐπιδιετὴς, κρατεῖν τῶν χρημάτων. Idem, Ὅ,τι ἂν γνησίων ὄντων υἱῶν ὁ πατὴρ διάθηται, ἐὰν ἀποθάνωσιν οἱ υἱεῖς πρὶν ἐπιδιετεῖς ἡβᾶν, τὴν τοῦ πατρὸς διαθήκην κυρίαν εἶναι, Quicquid pater teſtamento ſuo ſtatuerit, is ſi liberis iuſtis legitimíſque ſuperſtitibus deceſſerit, iique liberi antequam ætatis annos decem & ſex impleuerint, moriā-

Πρόσοδος.

Προσέρχεσθαι καὶ προσιέναι.

Προσόδια μέλη.

Ἐξόδιον καὶ ἐξοδικόν.

Παροδικὸν & παρῳδικόν.

Ἐπιδιετὴς ἡβᾶν.

tur, teſtamentũ eius ratum eſto. AEſch. κατὰ Κτησιφῶντος, Ἤδη δὲ πόῤῥω τῆς ἡμέρας οὔσης, προσελθὼν ὁ κήρυξ ἀνεῖπε, Δελφοὶ ὅσοι ἐπιδιέτεις ἡβῶσι, καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους ἥκειν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔχοντας ἅμας καὶ δικέλλας· ſic enim emendatè legitur.

Ἐπιτετριηράρχημα καὶ Ἐπιτετριηραρχεῖν.

ſicque ἐπιδιέτεις dictum eſt, vt Ἐπιτετριηράρχημα dicitur. Idem Demoſth. πρὸς Πολυκλέα, Τοῦ δὲ χρόνου μοι ἐξήκοντος, καὶ ἐπιτετριηραρχημένου μοι ἤδη δυοῖν μηνοῖν, καὶ διαδόχου οὐχ ἥκοντος ἐπὶ τὴν ναῦν, προσέταξεν ἡμῖν ὁ στρατηγὸς ἔλκειν εἰς Μαρώνειαν πλοῖα. Idem, Εἰδὼς τόν τε χρόνον ἐξήκοντά μοι τῆς τριηραρχίας, καὶ ἤδη ἐπιτετριηραρχηκότα με, id eſt, tẽpus iam muneris mei trierarchici exceſſiſſe. Oratio autẽ ipſa περὶ τοῦ ἐπιτετριηραρχήματος inſcripta eſt, hoc eſt, ἐπιμετρουμένου τριηραρχήματος, de muneris trierarchiæ prorogatione.

Κατάδικος. Καταδίκη. Ὠφληκώς.

Κατάδικος dicitur obnoxius è re iudicata, hoc eſt, ἐκ τῆς καταδίκης, ὁ μὴ ἐκτετικὼς τὴν καταδίκην. Qui & Ὑπόδικος dicitur, & Ὀφλών, vt alibi diximus, & Κατάκριτος, & Κατεγνωσμένος, vt Demoſth. Ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, merito damnatus. Et in verbis legis, Ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ ἑκατὸν δραχμάς, mulctetur. Demoſth. Τί οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὑπομένετε τὸν εὐεργέτην τοῦ δήμου τάλαντα δέκα ὠφληκέναι; damnari decem talentis? Idẽ, Ἐὰν δέ τις τούτων τι παραβαίνῃ, ὑπόδικος ἔστω τῷ παθόντι, hoc eſt, ἐνεχέσθω, obnoxius ſit & damnetur.

Κακοτεχνεῖν.

Κακοτεχνοῦντες & Κακομήχανοι ſunt qui vetitis & noxiis artibus vtuntur, qui coerceri iubentur in tractatu Pandectarũ, de extraordinariis criminibus, & ſub titulo Stellionatus. Demoſth. Ἐκακοτέχνουν καὶ ἐπιβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. Alibi, Καὶ κολάζει τοὺς κακοτεχνοῦντας. Alibi κακουργεῖν dixit. Ῥᾳδιουργεῖν etiam eſt mala fide in re quacunque verſari. Plutar. Ῥᾳδιουργίαν teſtamenti ſuppoſitionem vocat, & Ῥᾳδιοῦργον, quem Cicero Teſtamentariũ vocat, hoc eſt adulteratorem teſtamenti. Σκευωρία & σκευώρημα eodem pertinent, de quibus dicetur alibi. Dicuntur & Πανουργοῦντες. Demoſth. Κολάζει τούς τε κακοτεχνοῦντας καὶ σοφιζομένους, καὶ πανουργίᾳ πανουργοῦντας. Ariſtoph. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερον λήψεται πρᾶγμα, ὃ τοῦτον ποιήσει τὸν σοφιστήν, ὧν πανουργεῖν ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν. Ariſtot. Πανουργίαν dicit eſſe δεινότητα οὐκ ἐπαινετήν, ſolertiam minime commendabilem. Legitur etiam Πανουργεύομαι & Πανούργευμα. Baſil. in prouerbia πανουργίαν διττὴν εἶναι ait: ἐπαινετὴν enim πανουργίαν quandam eſſe, qua velut ὅπλῳ τινὶ πεφραγμένον εἶναι δεῖ καὶ διεγηγερμένον τὸν φρόνιμον ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν ὑπεναντίων· δεῖ γὰρ τὸν τέλειον, φρόνιμον μὲν εἶναι πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἀκέραιον δὲ πρὸς τὸ κακόν. καλὴ πανουργία τῶν ἑβραίων κατασοφισαμένων τοὺς αἰγυπτίους. ἐπαινετῶς ἐπανουργεύσαντο αἱ μαῖαι περιποιούμεναι τὰ ἄῤῥενα τῶν ἑβραίων. καλὴ πανουργία τῆς ῥεβέκκας. Eccleſiaſtici capite primo in bonam partem, Ῥίζα σοφίας τίνι ἀπεκαλύφθη, καὶ τὰ πανουργεύματα αὐτῆς τίς ἔγνω; Sic autem dicitur πανουργεύεσθαι vt Ἀσωτεύεσθαι ab Athenæo, & ab Ariſtotele in quinto Ethic. Ὅτι ἀσωτευόμενοι, καὶ τατοκιζόμενοι γίγνονται πένητες. Φιλανθρωπεύεσθαι. Demoſth. περὶ παραπρ. Φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτούς, In comitatem benignitatémque compoſitus. Greg. de Conſtantino magno, qui Iulianum educauerat, Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς ἐφιλανθρωπεύσατο. Et Φιλανθρώπευμα pro liberari facinore & benignitatis pleno. Plutarch. in Demetr. Ἔχαιρε δὲ νικήσας, οὐχ οἷς ἔσχεν, ἀλλ' οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε· καὶ τῆς νίκης οὐ τὸν πλοῦτον οὕτως, οὐδὲ τὴν δόξαν, ὡς τὴν ἀφορμὴν τοῦ φιλανθρωπεύματος ἐκείνου, καὶ τὴν χάριν ἠγάπησε.

Ῥᾳδιουργεῖν. Teſtamentarius. Πανουργεῖν. Πανουργία. Πανουργεύομαι. Πανούργευμα. Ἀσωτεύομαι. Φιλανθρωπεύομαι.

Dicitur etiam φιλανθρωπῶ. Polyb. in tertio, Καὶ τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας ἐπολιόρκει τὴν τῶν παραλίαν οἰκούντων, τοὺς δὲ προσδεχομένους ἐφιλανθρώπει, τὴν ἐνδεχομένην ποιούμενος περὶ αὐτῶν προμήθειαν. Et in primo, Οἷς ἐὰν μὲν συγγνώμην τινὰ προστάξῃς ἢ φιλανθρωπίαν, ἐπιβουλὴν καὶ παραλογισμὸν ἡγούμενοι, ἀπιστότεροι καὶ δυσμενέστεροι γίνονται πρὸς τοὺς φιλανθρωποῦντας. Similia ſunt ἀρέσκευμα & ἀπειροκάλευμα. Similia ſunt ἐγχελιδόομαι, ἀχελιδόομαι, ἀναισθητεύομαι, ἀναιδεύομαι & ἀναισχυντῶ. Φιλανθρωπῶ.

Ἐπισκήπτεσθαι τῆς μαρτυρίας eſt teſtimonia falſi accuſare, hoc eſt κατηγορεῖν ψευδομαρτυριῶν. Demoſth. κατὰ Εὐέργου, Καὶ οἱ μάρτυρες ὑμῖν οἱ τότε παραγενόμενοι ἐμαρτύρησαν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, καὶ Θεομένης αὐτοῖς ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν οὐκ ἐπεσκήψατο, οὐδ' ἐπεξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν, id eſt, eóſque teſtes vt vera teſtificatos, nec tũ falſi poſtulauit Theomenes: nec nunc eo nomine reos facit, aut inter reos referre contendit, aut eo crimine vrget. Idem alibi, Ἵν' ἐπισκηψάμενος τῆς μαρτυρίας ὁ ἀδικηθεὶς, καὶ εἰσελθὼν εἰς ὑμᾶς, καὶ ἐπιδείξας τοὺς μάρτυρας περὶ τοῦ πράγματος τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότας, παρά τε τούτων δίκην λάβῃ, καὶ τὸν παρασχόμενον ὑπόδικον ἔχῃ τῶν κακοτεχνιῶν, Vt qui falſis teſtimoniis circunuentus eſt, ſimul in ipſos eam rem vindicandam à nobis curare poſſit & poſtulare, ſimul eum qui teſtes adornatos produxit, eo nomine obnoxiũ habeat, cum eóque circunuẽtionis crimine & coitionis experiatur. Plato lib. legum x i, Ἐὰν ἐπισκήψῃ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, ἐπισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ τινὰ φῇ μεμαρτυρηκέναι, πρὶν τὴν δίκην διακεκρίσθαι. τὰς δ' ἐπισκήψεις τὰς ἀρχὰς φυλάττειν κατασεσημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν, καὶ παρέχειν πρὸς τὴν ψευδομαρτυριῶν διάκρισιν, Si quis teſtem inſimulet falſi teſtimonii, (inſimulare autem & actori & reo licet aut in totum teſtimonium, aut in partem, duntaxat ante ſententiam) inſimulationes ipſas magiſtratus oportet aſſeruare ab vtroque obſignatas, ac tum demum iudices falſi mittere in conſilium. In quibus verbis τις nomen ſupplendũ eſt, niſi fallor, vt ſæpe apud Ariſtotelem: & verbum ἐξέστω è ſuperioribus. vel eſt ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ, quod vſitatũ eſt Græcis, præſertim Ionibus, quorum lingua Plato aliquãdo vtitur, vt δίκαιοι ἀντὶ δίκης. quanquam Atticorum eſt τὰ προστακτικὰ ſupplẽda relinquere. δεῖ autem ἀντὶ δὴ poſitum eſt, aut παρέχειν. Ἐπισκήπτεσθαι autem hoc in loco idem ſignificat quod vulgò nunc dicunt Falſi media dare. Idem Demoſth. πρὸς Ἄφοβον, Οὐδενὶ τῶν ψευδομαρτύρων ἐπισκημμένος. Id verò animaduerſione dignũ eſt, quòd cum ἐπισκήπτεσθαι τῆς μαρτυρίας ſit teſtificata criminari, tamen ἐπισκήπτεσθαι μάρτυρσι ſignificat teſtimoniis niti hominum: vt apud eundem πρὸς Φορμίωνα, Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες οἱ τὰ ἑτερόπλοα δανειζόμενοι, ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῆς ἐμπορίας, πολλοὺς παρίστανται, ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι· σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, Cum enim alii qui pecunias traiectitias fœnerato mutuantur ad alterutrum tantùm commeatum, ſoliti ſint portu egredientes, teſtes multos corrogare, eiſque coram conteſtari, quòd pecunia traiectitia creditori periclitatur, tute hoc vno teſte nitere, in eóque totam cauſæ fiduciam reponis, qui tibi ſocius eſt iniuriæ & fraudis. Sic enim ἐπισκήπτῃ dixit, vt pro Cluentio Cicero, niti & magnopere confidere videtur inuidia inueterata iudicii Iuniani, vt alibi Niti & ἐπισκήπτεσθαι.

Σκήπτεσθαι. diximus. Dicitur etiam Σκήπτεσθαι,hoc eſt ἐπερείδεσθαι. Idem, Καὶ ὁ μὲν Λάμπις ὃ ἐστι σκήπτεται, μάρτυρος ἐξάρκιος γενόμενος τοῦ ἐξαρχῆς, ὡς οὐκ ἀπείληφε τὸ χρυσίον, id eſt,quo iſte teſte nititur & confidit. Ἐπισκήπτεσθαι etiam non modo falſi accuſare eſt, ſed etiam iniuriarum iudicium intendere in aliquem, ob vulnera aut verbera conſulto,non impetu illata. Lyſ. ἐν τῇ πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ, Τὸ δὲ μέγιστον καὶ περιφανέστατον πάντων, ὁ γὰρ ἀδικηθεὶς καὶ ἐπιβουλευθεὶς ὑπ' ἐμοῦ,ὥς φησιν,οὐκ ἐτόλμησε τεττάρων ἐτῶν ἐπισκήψασθαι εἰς ἡμᾶς. Idem, Οὕτω δὲ διακείμενη πρὸς τὰς τῶν τοιούτων πραγμάτων διαφοράς, ὥστε καὶ ἄλλα πολλὰ ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, καὶ καταγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, οὐκ ἐτόλμησα αὐτοῦ ἐπισκήψασθαι. Plato lib.ix.de legib. Ὁ δὲ ἐπισκηπτόμενος, ἅμα καὶ κατεγγυάτω τὸν ᾧ ἂν ἐπισκήπτηται· ὁ δὲ παρεχέτω τοὺς ἐγγυητὰς ἀξιοχρέως. hîc ἐπισκηπτόμενον Plato

Ἐπισκήπτειν. pro accuſatore cædis poſuit,hoc eſt inſimulāte cædis admiſſæ. Ἐπισκήπτω autē voce actiua eſt idē quod ἐνσκήπτω,& εἰσκατασκήπτω, hoc eſt βαρέως ἐπερείδομαι, incubo, irruo, ingruo, inceſſo. Theod.in 4. hiſt. eccleſ. Ὁ δὲ ἀμφιλόχιος ἄπαν ἰθύνων τὸ ἔθνος, ἐπισκήψασαν αὐτόσε τὴν λύμην ταύτην μαθὼν (de Arianiſmo loquens) ἐξαιρέτησε πάλιν, καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα τῆς λώβης ἐκείνης ἠλευθέρωσε ποίμνια. Idem in v. Ἐν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν μαρκίωνος νόσον κώμαις πολλαῖς ἐπισκῆψαι μαθών, ἐπέστελλε τὸ τηνικαῦτα ποιμαίνοντι, παρατρέπων ἐξελάσαι τὴν νόσον, id eſt, Marcionis peſtem & hæreſim graſſari & incubuiſſe. Thucyd. in ſecundo,

Εἰσκατασκήπτειν. de morbo peſtifero, Λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, καὶ περὶ λῆμνον, καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμός. Idem, Κατέσκηπτε γὰρ

Κατασκήπτειν. ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς χεῖρας, καὶ πόδας, καὶ πολλοὶ στερισκόμενοι τούτων, διέφευγον. hoc eſt, ἐγκατέπληξε, ἀφιδρύσατο, ἀπέκλινε. Quod & de fulmine dicitur, & propriè, ἐνσκήπτει γὰρ

Ἐνσκήπτειν. ὁ κεραυνὸς, καὶ ἐνσκήπτει τὸ πάθος κατὰ τοῦ σώματος. Animo autem inceſſunt vel animum τὰ πάθη, hoc eſt ἐπέρχεται, vt Plato lib.vii.de legib. Κλωπείας δ' ἐν χώρᾳ καὶ πόλει μηδὲ εἰς τὸν ἔσχατον ἐπέλθοι τινῶν, ἅψασθαι, μηδ' αὖ πλωτῶν θήρας αἱμύλος ἔρως, οὐ σφόδρα καὶ τέλειος, ἐπέλθοι τινὶ νέων. Sic Virg. in quarto Georg. Nam

Ἐπιέναι.

Ἐπελθεῖν.

ſæpe duobus Regibus inceſſit magno diſcordia motu. Liuius plærūque accuſatiuo iungit: vt, Primum admiratio, deinde timor haud dubius inceſſit animos. Curtius datiuo & accuſatiuo vſus eſt, vt Valerius: Terētius etiam accuſatiuo. Dicitur & εἰσιέναι, vt ſuprà dictum eſt. Ἐπισκήπτειν etiam eſt obteſtari & mandare, vſúſque eius verbi extremis mandatis accommodatus eſt, hominúmque morientium precibus, quippiam ab amicis & ab neceſſariis & hæredibus contendentium, quaſique fidei committētium. Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Ὁ γὰρ πατὴρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς ᾔσθετο τὴν νόσον οὐκ ἀποφευξόμενος, συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, ἐμὲ πᾶσι κοινῇ μετὰ τῶν χρημάτων παρακατατίθεμενος, καὶ ἐπισκήπτων μισθῶσαι τὸν οἶκον, καὶ συνδιασῶσαι μοι τὴν οὐσίαν, ἐμὲ εἰς τὰ τούτου γόνατα ἐνέθηκε. Lyſias κατὰ Ἀγοράτου, Προσήκει δ' ὑμῖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἅπασι, τιμωρεῖν ὑπὲρ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ὁμοίως, ὥσπερ ἡμῶν ἑνὶ ἑκάστῳ. ἀποθνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν, καὶ ὑμῖν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγόρατον τουτονί, ὡς φονέα ὄντα. ἐπέσκηψαν inquit, ἀντὶ μετ' ἐπιθειασμοῦ ἐνετείλαντο, id eſt cum imprecatione ni pareatur, mādarunt. Cuius rei exemplum eſt apud Herodotum in Thalia de Cambyſe loquentem, Καὶ δὴ τελευτῶν τὸν βίον, ὦ Πέρσαι, ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω, θεοὺς τοὺς βασιληίους ἐπικαλέων, deinde imprecationē mandatis

mandatis addit. Et Ἐπίσκηψις elogium morientis. Greg. de Baſilio moriente, Οὐκ ἀηδῶς ἐναπέψυξεν, ἔστιν ἃ τοῖς παρόντας μυσταγωγήσας, καὶ βελτίους ποιήσας ταῖς ἐπισκήψεσι. Sic apud AEſchinem κατὰ Τιμάρχου, Ἐπισκήπτει μὲν γὰρ αὐτοῖς, προειπὼν ὅτι οὐδ᾽ ἐκεῖνος ἀπέχει μακρὰν τῆς τοῦ βίου τελευτῆς. Interdum obteſtor ſignificat & obſecro, vt idem κατὰ Κτησιφῶντος, Καὶ νομίσατε ὁρᾶν ἁλισκομένην τὴν πόλιν, καὶ ἀγομένας γυναῖκας καὶ παῖδας εἰς δουλείαν, πρεσβύτας ἀνθρώπους κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς, ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν. Baſil. τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς νεοκαισαρείας, Ἀλλ᾽ ἐπισκήπτω ὑμῖν πρὸς τῶν πατέρων, πρὸς τῆς ὀρθῆς πίστεως, διαναστῆναι τὴν ψυχήν. Plato in Theæteto pro ἐπισκήπτεσθαι vſus eſt, Ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ μαρτυρεῖν. πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψεται αὐτοῦ, hoc eſt, nemo refellet eius teſtimonium. Gregorius Simpliciæ, Τί λοιπὸν ἔτι; ὡς ἀναξίου τοῦ ἀνδρὸς ἴσως ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπισκήπτειν τῇ καταστάσει. τοῦτο γάρ πως καὶ ἐγκαλεῖν εὐπρεπέστερον, Quid iam reliquũ erat? reprehendere hominem, & indignum ſacerdotio dicere, ob ídque eius creationem inſtitutionémque accuſare & improbare. Chryſoſt. enarrãs illud, Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν τοῦ θεοῦ, ad Rom. 8. Εἰ γὰρ ἐπειδὰν πωλοδάμνης πολλοὺς ἐκλέξηται ἐπιτηδείους πρὸς τὸν δρόμον, οὐδεὶς ἐπισκῆψαι δύναται, πολλῷ μᾶλλον ὅταν ὁ θεὸς ἐκλέγηται ψυχάς. Idem Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης, pro affingere vſus eſt, Τῆς ἀληθείας οὐκ ἐφιείσης ἐπισκῆψαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις. Ἐπίσκηψις.

Ψευδομαρτυριῶν ἁλῶναι falſæ teſtificationis conuictum eſſe, frequenter apud Demoſthenem legitur, & ψευδομαρτυρεῖν verbum. Andocid. Οἱ δὲ αὖ μαρτυρήσαντες τὰ ψευδῆ, ἀδίκως ἀνθρώπους ἀπολέσαντες, ἑάλωσαν παρ᾽ ὑμῖν ψευδομαρτυριῶν τες, conuicti ſunt falſi teſtimonii. Et ψευδομαρτυριῶν ἀγωνίζεσθαι, cauſam falſi teſtimonii dicere. ψευδομαρτυρεῖν.

Χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι dicitur is qui prior laceſſiuit, aut rixã aut bellũ. Demoſth. κατὰ Εὐέργου, Ὡς ᾔτησαν δὲ οἱ δικασταὶ ἀληθῆ εἶναι τὴν μαρτυρίαν, φεύγειν δέ με τὸν ἔλεγχον ἐκ τῆς ἀνθρώπου περὶ τῆς οἰκίας, ὁπότερος ἡμῶν ἦρξε χειρῶν ἀδίκων, id eſt, ὁπότερος ἦρξε τῶν πληγῶν ἐκ τῆς ἀψιμαχίας, vt inquit Libanius, Vter prior percuſſit in conſerendis manibus. Idem, Οὐδεὶς σοι ὄντος μάρτυρος, ὡς ἐπλήγης ὑπ᾽ ἐμοῦ ἄρχοντος χειρῶν ἀδίκων, quòd prior ego inter rixandum te percuſſerim. Xenoph. in primo παιδείας, Νῦν γὰρ ἔρχονται μὲν οἱ πολέμιοι ἄρχοντες ἀδίκων χειρῶν, id eſt, bello nos laceſſentes. Baſil. κατὰ τῶν ὀργιζομένων, ἦρξε χειρῶν ἀδίκων. ὁ δὲ ἠμύνατο, ὁ δὲ ἀντεπήνεγκεν, ὁ δὲ οὐχ ὑφίεται. Eſt autem Ἄρχω idem quod ὑπάρχω, id eſt laceſſo. Demoſth. περὶ συμμοριῶν, Παρασκευάζεσθαι μὲν πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας ἐχθροὺς κελεύω, ἄρχειν δὲ μηδενὸς μήτε λόγου μήτε ἔργου ἀδίκου. ἄρχειν hîc idem quod ἄρχεσθαι ἀδικήματος ſignificat. Ἄρχειν etiam ſignificat principium & originem eſſe. Thucyd. Τοσόνδε εἰπών, ὅτι ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει, principium erit. Pauſ. de Atreo loquens, Ὕστερον δὲ οὐκ ἔχω σαφὲς εἰπεῖν, πότερον ἀδικίας ἦρξεν Αἴγισθος, ἢ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου τοῦ Θυέστου, id eſt principiúm ne & cauſam ſcelerum dedit AEgiſthus interfecto Agamemnone, an Agamemnõ anteà cauſam dederat, ſcelúſque laceſſiuerat, cæſo Tantalo Thyeſtæ filio, cui prius Clytæmneſtra nupta fuerat. Phalaris de Perilao, Ἀλλ᾽ ὅμως ταῦτα εἰδὼς ἅπαντα, καὶ τῆς ὕστερον δυσφημίας οὐδὲν δεόμενος, δίκαιον ἡγησάμην, ἀνθρώπων ἀνθρώποις τοιούτου μύσους ἄρξαντα, Χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι. Ἄρχειν.

εἶναι ἀτιμώρητον, talis ſupplicii auctorem & cõditorem. Plutar. de Cæſare in tranſitu Rubiconis addubitante, Ἀναλογιζόμενος ἡλίκων κακῶν ἄρξει πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ διάβασις. Ἄρχειν cœpiſſe, & priores partes occupare, etiam in bonam partem. Xenoph. in ſecundo ἀπομνημονευμάτων. Εἰ ὀκνεῖς, ἔφη, ἄρξαι, μὴ αἰσχρὸς σὺ φανῇς, ἐὰν πρότερος τὸν ἀδελφὸν εὖ ποιῇς; καὶ μὴν πλείστου γε ἀνὴρ δοκεῖ ἐπαίνου ἄξιος εἶναι, ὃς ἂν φθάνῃ τοὺς φίλους εὐεργετῶν. Pauſ. Πάτροκλος δὲ ἀποστέλλων ἀγγέλους, προέτρεπε Λακεδαιμονίους ἄρχειν πρὸς Ἀντίγονον μάχης, id eſt ἄρχεσθαι. Ἄρχειν eſt

Ἄρχων. præeſſe & imperium habere. vnde Ἄρχων priuato nomine peculiarique dicebatur ὁ ἡγεμὼν καὶ πρύτανις Ἀθήνησι, ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, à cuius nomine faſti perſcribebanrur, vt à Conſulum Romæ. Is ἄρχων ita præerat iudicibus, iudiciorúmque moderator erat, vt Romæ Prætor. Demoſth. κατὰ Ὀλυμπιοδώρου. Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι. & ſententias iudicum numerabat. Iſæus περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου, Συγχωρησάντων ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγχέαι τὰς ψήφους, ἀφίστατο μὲν Δικαιογένης τῶν δυοῖν μεροῖν τοῦ κλήρου, ταῖς Δικαιογένους ἀδελφαῖς, καὶ ὡμολόγει ἀναμφισβήτητα ἡμῖν δώσειν ταῦτα τὰ μέρη, Cum nos Archóti, quaſi cauſæ iudici, permitteremus ne ſententias numeraret, ſed tabellas cõfunderet, tam ſecundum nos latas, quàm ſecundum aduerſarium, ne ſcilicet Leochares ψευδομαρτυριῶν damnaretur. Erat enim in ea litis parte & inſtantia, falſi quæſtio ſuborta.

Ἀρχή. Ἀρχὴ eſt magiſtratus, & differt τῆς ἐπιμελείας, vt Ariſtoteles docet in quarto Politicon, & nos in Annotationibus in Pãdectas diximus. Ἀρχὴ, id eſt principium, quot modis dicatur, docet amplè Ariſtoteles in principio quarti τῶν μετὰ τὰ φυσικά. In quo illud animaduerſione dignum, quòd ἀρχὴ

Τὸ οὗ ἕνεκα. vna ſignificatione τὸ οὗ ἕνεκα dicitur, vt ipſe ibidem inquit: & tamen τὸ οὗ ἕνεκα finem ſignificat, hoc eſt actum, vt ipſe in octauo docet. Ex quo fit vt

Ἀρχὴ καὶ τέλος, τὸ αὐτὸ, τὸ οὗ ἕνεκα. ἀρχὴ etiam τέλος ſit. Sed huius ratio eſt quam his verbis complectitur, Πρῶτον μὲν οὖν τὰ τῇ γενέσει ὕστερα, τῷ εἴδει καὶ τῇ οὐσίᾳ πρότερα, οἷον ἀνὴρ παιδὸς, καὶ ἄνθρωπος σπέρματος. τὸ μὲν γὰρ, ἤδη ἔχει τὸ εἶδος· τὸ δ' οὔ. καὶ ἅπαν ἐπ' ἀρχὴν βαδίζει τὸ γινόμενον καὶ τέλος. ἀρχὴ γὰρ τὸ οὗ ἕνεκα. τοῦ τέλους δ' ἕνεκα ἡ γένεσις. τέλος δ' ἡ ἐνέργεια, καὶ τούτου χάριν ἡ δύναμις λαμβάνεται. Ἀρχὴ etiam τοῦ μέσου dicitur in animalibus perfectis. Idem ἐν τῷ περὶ νεότητος καὶ γήρως, Τελείων δὲ μερῶν ὄντων, εἰς ἃ διαιρεῖται τὰ τέλεια πάντα τῶν ζώων, ἑνὸς μὲν, ᾗ δέχεται τὴν τροφὴν, ἑνὸς δὲ, ᾗ τὸ περίττωμα προΐεται, τρίτου δὲ τοῦ μέσου τούτων, τοῦτο ἐν μὲν τοῖς τελείοις τῶν ζώων καλεῖται στῆθος, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τὸ ἀνάλογον. Idem ſuperius, Διῃρημένου δὲ τοῦ σώματος τῶν μὲν ζώων πάντων, ᾧ τό, τε ἄνω ἐστὶ καὶ τὸ κάτω· πάντα γὰρ ἔχει τό, τε ἄνω, καὶ τὸ κάτω. ὥστε καὶ τὰ φυτὰ δηλονότι τὴν θρεπτικὴν ἀρχὴν ἔχοι ἂν ἐν μέσῳ τούτων. & in libro περὶ ἀναπνοῆς, Πᾶσι μὲν οὖν (inquit) τοῖς ζώοις ἡ φθορὰ γίνεται διὰ θερμότητος ἔκλειψιν. τοῖς δὲ τελείοις ἐν ᾧ τῆς οὐσίας ἀρχή. αὕτη δ' ἐστὶν, ὥσπερ εἴρηται πρότερον, ἐν ᾧ τό, τε ἄνω καὶ τὸ κάτω συνάπτει, τοῖς μὲν φυτοῖς μέσον βλαστοῦ καὶ ῥίζης· τῶν δὲ ζώων τοῖς μὲν ἐναίμοις ἡ καρδία, τοῖς δ' ἀναίμοις τὸ ἀνάλογον. τῆς οὐσίας ἀρχὴν appellat τὴν καρδίαν in medio ſitam τοῦ ἄνω καὶ τοῦ κάτω ἐν τῷ στήθει, id in plantis ὄζον vocat. ἐντεῦθεν γὰρ ὅ, τε καυλὸς ἐκφύεται, καὶ ἡ ῥίζα τῶν φυομένων, vt ipſe ibidem inquit, ἡ δ' ἀρχὴ τὸ μέσον αὐτῶν ἐστίν. & rurſus, ἔστι γὰρ ἀρχή τις ὁ ὄζος τοῦ κλάδου, ἅμα δὲ καὶ μέσον. quo loco ὄζον τοῦ στελέχους accipit, cũ Theophraſtus dicat, καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πε-

φυόμενος ὑφ' ἕν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος. ἀκρέμονας δὲ, τοὺς ἀπὸ τούτου σχιζομένους, οὓς ἔνιοι καλοῦσιν ὄζους. κλάδον δὲ, τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων ὑφ' ἕν, οἷον μάλιστα τὸ ἐπέτειον. Plura autem principia habere quædam inſecta docet Ariſtoteles, dũtaxat potentia: quæ cauſa eſt vt quædam in partes diuiſa viuant, & ſine capite. Sic enim ſubdit poſt verba ſuprà citata, Τούτων δ' ἔνια δυνάμει πολλὰς ἀρχὰς ἔχουσιν, οὐ μέντοι γε ἐνεργείᾳ. διὸ καὶ τῶν ἐντόμων ἔνια διαιρούμενα ζῶσι, καὶ τῶν ἐναίμων ὅσα μὴ ζωτικὰ λίαν εἰσί, πολὺν χρόνον ζῶσιν ἐξῃρημένης τῆς καρδίας, οἷον αἱ χελῶναι, καὶ κινοῦνται τοῖς ποσὶν ἔτι ὄντων τῶν χελωνίων, id eſt, nondum exemptis integumentis. Idem περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, Πολλὰ γὰρ ζῶα, ἀφαιρουμένων ἑκατέρων τῶν μορίων, τῆς τε καλουμένης κεφαλῆς, καὶ τοῦ δεκτικοῦ τῆς τροφῆς, ζῇ, μεθ' οὗπερ ἂν ᾖ τὸ μέσον. δῆλον δ' ἐπὶ τῶν ἐντόμων τοῦτο συμβαῖνον. πολλὰ δὲ καὶ τῶν μὴ ἐντόμων δύναται ζῆν διαιρούμενα, διὰ τὸ θρεπτικόν. τὸ δὲ τοιοῦτον μόριον ἐνεργείᾳ μὲν ἔχει ἕν, δυνάμει δὲ πλείω. τὸν αὐτὸν γὰρ συνέστηκε τοῖς φυτοῖς τρόπον. τὰ γὰρ φυτὰ διαιρούμενα ζῇ χωρίς, καὶ γίνεται πολλὰ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς δένδρα. ἀρχὴν & μέσον pro eodẽ dixit: quod in perfectis eſt καρδία, ἀρχὴ τῶν φλεβῶν. Ἀρχικὸς imperitandi peritus vel cupidus: vnde Ἀρχικός.
ἀρχικώτατα ἔθνη Iſocrates dixit in Panegyrico. Ἀρχικός etiã Ἀρχοειδὴς eſt, hoc Ἀρχοειδής.
eſt primigenius, primarius, principii naturam habens. Ariſtot. in octauo de hiſt. animal. Ὥστε δῆλον ἐν τῇ ἐξ ἀρχῆς συστάσει, ἀκαριαίου τινὸς μεταβάλλοντος τῶν μεγάλων, ἐὰν ᾖ ἀρχοειδές, γίνεται τὸ μὲν θῆλυ, τὸ δ' ἄρρεν· ὅλως δὲ ἀναιρεθέντος, οὐδέτερον. Et in tertio de Partibus, Ἀλλ' οὐδεὶς ἂν ἀξιώσειε τὸ ἧπαρ τὴν ἀρχὴν εἶναι οὔτε τοῦ ὅλου σώματος, οὔτε τοῦ αἵματος. κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν, Neq; enim ſita eſt in loco principio accommodato. vel, neque enim ita ſita eſt vt principium compagis eſſe poſſit. Idem de corde, Ἔχει δὲ καὶ ἡ φύσις αὐτῆς ἀρχικὴν χώραν περὶ τὸ μέσον γάρ. Philopo. in primũ Poſter. Καθολικωτέρα δὲ καὶ ἀρχοειδεστέρα τῆς ὀπτικῆς ἡ γεωμετρία, hoc eſt ἡ ὀπτικὴ ὑπάλληλός ἐστιν ἐπιστήμη τῇ γεωμετρίᾳ, vt medicina phyſicæ, de quib' ipſe Ariſtoteles ita inquit, ὅσα οὕτως ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστ' εἶναι θάτερον ὑπὸ θάτερον, οἷον τὰ ὀπτικὰ πρὸς γεωμετρίαν, καὶ τὰ ἁρμονικὰ πρὸς ἀριθμητικήν. Ἀρχηγικὸν principiũ vitæ naturæq; rerũ ab Areop. περὶ ὄντος di- Ἀρχηγικόν.
citur, Πάντων οὖν εἰκότως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερον ὡς ὤν, ὁ θεός, ἐκ τῆς πρεσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεᾶς ὑμνεῖται. Sic autẽ ἀρχοειδὴς dicitur vt Θυμοειδής. Plato in III. Θυμοειδής.
de Repub. Ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδοῦς γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεῳ. θυμοειδεῖς pro fortibus & animoſis dixit, quia Θυμὸς eſt animi præfidentia, Θυμός.
animus vehemens, quos animos Latini vocant. Cui ἀθυμία opponitur. Et in octauo docens quonã pacto ἐκ τῶν τιμοκρατικῶν φιλοχρήματοι γίνονται, ita inquit, Ταῦτα δὲ παθών, καὶ ἀπολέσας τὰ ὄντα, δείσας, οἶμαι, εὐθὺς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, φιλοτιμίαν τε καὶ τὸ θυμοειδὲς ἐκεῖνο, καὶ ταπεινωθεὶς ὑπὸ πενίας πρὸς χρηματισμὸν τρέπεται, ex animi principatu tum bonorum cupiditatem, tum animi præſtantiam deturbat. Idem alibi, Πρῶτον μὲν ἐὰν ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὑτοῦ. Aliquando tamen Θυμοειδὴς eſt iracundus, & acri iracundia præditus, vt in ſecundo idem ipſe vſus eſt, ἆρ' οὖν σοὶ δοκεῖ ἔτι τοῦδε προσδεῖσθαι ὁ φυλακικὸς ἐσόμενος, πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἔτι προσγενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν; Θυμοειδῆ opponit τῷ πρᾴῳ, vt ex ſuperioribus apparet legentibus. Athenæus de muſica loquens, Καὶ γὰρ τοὺς θυμοειδεῖς πραΰνει. Galen. libro IX.

Therapeut. de tribus facultatibus ſeu viribus animæ loquens ex Platone, Ετερα δὲ οὐ μόνον ὡς φυτοῖς ἡμῖν ἡ ζῶσιν, ἀλλὰ καὶ ὡς ζώοις ὑπάρχουσα ψυχὴ, κατὰ τὴν καρδίαν ἵδρυται. Et inferius, Καὶ γὰρ δύναμις ζωτικὴ, καὶ δύναμις θυμοειδὴς, καὶ ψυχὴ
Θυμικός. θυμοειδὴς ὀνομάζεται. Dicitur etiam pro eodem Θυμικός. Ariſtot. Επεὶ τὸ ἄρ-
Θυμώδης. ρεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον. Ariſtotel. Θυμώδη etiam dicit, vt in ſecundo de Partibus, Γεωδέστερα τὴν φύσιν ἐστὶ, καὶ θυμώδη τὸ ἦθος, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν. Xenophon τὸν θυμὸν in equo eſſe dicit, quod ὀργὴν in homine. Θυμώδης aut θυμοειδὴς pro eodẽ ſic dicitur, vt Σαρκοειδὴς & σαρκώδης. Ξυλοειδὴς, ξυλώδης, & ſimilia permulta. Γυναικώδης idem quod γυναικοπρεπὴς & γυναι-
Τὰ εἰς ώδης. κοειδής. Cæterũ ταῦτα τὰ εἰς ώδης καταλήγοντα non vnã tantùm ſignificationẽ habẽt: vt verbi gratia, Νοσηματῶδες σῶμα dicitur ægrotationi obnoxium & morboſum, hoc eſt ἐπίνοσον, quod etiam νοσηματικὸν dicitur. νοσηματῶδες etiam dicitur accidens quod ab ægrotatione manat. Ariſtot. in VII. Ethic. Καὶ αἱ μὲν τοιούτων ἕξεων, διά τε νόσους γίνονται καὶ μανίαν ἐνίοις· αἱ δὲ νοσηματώδεις καὶ ἐξ ἔθους, οἷον τῶν τριχῶν τίλσεις, καὶ ὀνύχων τρώσεις. Idem, Ωσπερ καὶ δειλία καὶ ἀκολασία καὶ χαλεπότης, αἱ μὲν θηριώδεις, αἱ δὲ νοσηματώδεις εἰσὶν, id eſt, cauſam habent & originem à morbo. Idem in Phyſiogno. Οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις· οἱ δὲ μεγάλα, ὀνώδεις, ad naturam aſininam procliues.

Αρχαῖος. Αρχαῖος ſtultũ ſignificat & ineptum. Plato in Euthyde. Οὐκ ἀποκρίνῃ, ἔφη, πρὸς ἃ ἂν ἀεὶ ὑπολαμβάνῃς, ὅτι ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Idem in Hippia minore, de reſponſo Achillis legatis facto, Πότερον οὖν ἐπιλήσμονα οἴει εἶναι τὸν τῆς Θέτιδος, καὶ πρὸς μὲν τὸν Ὀδυσσέα φάναι ἀποπλευσεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸν Αἴαντα μενεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπιβουλεύοντά τε, καὶ ἡγούμενον ἀρχαῖον εἶναι τὸν Ὀδυσσέα, καὶ αὐτὸν αὐτοῦ τῷ τεχνάζειν τε καὶ ψεύδεσθαι, περιέσεσθαι. ἀρχαῖον ἀντὶ εὐήθη dixit, καὶ εὐεξαπάτητον. Greg. in quadam epiſtola, Ενόμιζον μὲν καὶ ὑπὸ τῶν προτέρων χρεωστεῖσθαί μοι παρ' ὑμῶν ἀπολογίαν, οὕτως ἀρχαῖός τις εἰμὶ καὶ μάταιος, vſque adeò de-
Αρχαϊκός. lirus ſum, & ineptè ſtultus. Vnde ἀρχαϊκὰ φρονεῖν dicunt, & Attice ἀρ-
Αρχαϊκὰ φρονεῖν. χαιικὰ vt ταρχαιικά. Ariſtoph. Καὶ φρονεῖς ἀρχαιικὰ, ἀντὶ τοῦ μωρὰ καὶ εὐήθη καὶ λη-
Αρχεῖα. ρώδη. Τὰ Αρχεῖα non modo τὰ βασίλεια, id eſt regiam, ſed etiam in caſtris prætorium & principia ſignificat apud Xenophóntem ſæpe. Plutarch. in Galba, Ετι γὰρ ὢν νέος, καὶ στρατευόμενος ὑπὸ Καλβισίῳ Σαβίνῳ τὴν πρώτην στρατείαν, ἀκόλαστον οὖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος παρεισήγαγε νύκτωρ εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν ἐσθῆτι στρατιωτικῇ, καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις. Αρχεῖον etiam curiam magiſtratuum & locum collegii cogendi ſignificat. Pauſ. Τοῦ δὲ τῶν βιδιαίων ἀρχείου πέραν ἐστὶν Αθηνᾶς ἱερὸν, de Lacedæmone loquens. Ariſtotel. in ſecundo Politic. Τὰ δὲ περὶ τοὺς κόσμους ἔτι χεῖρον τέτακται τῶν ἐφόρων. ὃ μὲν γὰρ ἔχει κακὸν τὸ τῶν ἐφόρων ἀρχεῖον, ὑπάρχει καὶ τούτῳ. Idem in quarto, Εν δὲ ταῖς ὀλιγαρχίαις συμφέρει ἢ προσαιρεῖσθαί τινας ἐκ τοῦ πλήθους, ἢ κατασκευάσαντας ἀρχεῖον, οἷον ἐνίαις πολιτείαις ἐστὶν, οὓς καλοῦσι προβούλους καὶ νομοφύλακας, καὶ περὶ τούτων χρηματίζειν περὶ ὧν ἂν οὗτοι προβουλεύσωσιν. ἀρχὴν in his locis & alibi intelligi Ariſtoteles voluit. Sic apud Plutarchum, Τίνες προεστήκασι τῆς Σπάρτης; οἱ νόμοι, φησὶ,
Αρχαῖον. καὶ τὰ ἀρχεῖα κατὰ τοὺς νόμους. Τὸ ἀρχαῖον ſortem ſignificat, & caput vnde fructus & redditus manat, vt Demoſthenes κατὰ Αφόβου in principio, Ερωτηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ, τὴν οὐσίαν τὴν αὑτοῦ πότερον ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν, ἢ τἀρχαῖα

ἀναλίσκων διῴκηκε, πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο οὐδέν. τἀρχαῖα appellat τὰ πατρῷα. quorum acceſſionem ἔργον, & πρόσοδον, & ἐπικαρπίαν vocat. Sic accipitur in principio Olynthiac. Ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ῥᾳδίως ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, μικρὸν εὐπορήσαντες χρόνον, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, paulo poſt etiam auitis bonis cedunt fœneratoribus. Non enim hoc in loco ſortem vſurarum ſignificat, ſicut nec in altero, Καὶ τὰς μὲν σφετέρας αὐτῶν οὐσίας ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν διῳκήκασι, καὶ τἀρχαῖα τῶν ὑπαρχόντων ἐκ τῶν ἐμῶν πολλῷ μείζω πεποιήκασι. Significat etiam ſortem vſurarum, vt apud Iſocratem, Καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδοῦναι. Demoſthenes κεφάλαιον addidit κατ᾽ Ἀφόβου, Καὶ ταῦτα μὲν ἐνεργὰ κατέλιπεν, ὡς καὶ αὐτοὶ οὗτοι ὁμολογήσουσιν· ὧν γίγνεται, τοῦ μὲν ἀρχαίου κεφαλαίου τέτταρα τάλαντα καὶ πεντακισχίλια· τὸ δ᾽ ἔργον αὐτῶν πεντήκοντα μναῖ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου. Lyſias tamen ſine additamento dixit, vt Iſocrates, & ipſe Demoſthenes κατὰ Διονυσοδ. Ἡμῖν δὲ οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστὶν, ἀλλ᾽ οὐδὲ τἀρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα. Vbi ſubintelligendum δάνεια, vt ipſe in eadem, Καίτοι ἡ συγγραφὴ οὐχ ἕτερα μὲν λέγει περὶ τῶν τόκων, ἕτερα δὲ περὶ τοῦ ἀρχαίου δανείσματος. Et ruſus, Οὐ γὰρ ἂν ἀπεδίδοσαν τό τε ἀρχαῖον δάνειον, καὶ τῶν τόκων μέρος τι. Quare fit vt quodam modo ſuſpicer illud verbum κεφαλαίου in oratione κατὰ Ἀφόβου, è margine in paginam irrepſiſſe, ignorantia librariorum, vt fit interdum. Κεφάλαιον tamen etiam dicitur. AEſch. Ἀναγκαζόμενοι δὲ οἱ Ὠρεῖται, καὶ οὐκ εὐποροῦντες χρημάτων, ὑπέθεσαν αὐτῷ τὰς δημοσίας προσόδους, καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος, δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, quoad ſummam ſoluerunt & ſortem. [Κεφάλαιον.] vnde τὸ κεφάλαιον συνάγειν ſummam colligere. Ariſtotel. in x. Metaphyſicon, Ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ, καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι. Quod vno verbo Κεφαλαιοῦσθαι dicitur. Plato libro nono de Repub. [Κεφαλαιοῦσθαι.] Κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν, ἦν δ᾽ ἐγὼ, τὸν κάκιστον. ἔστι δέ που οἷον ὄναρ διήλθομεν, ὃς ἂν ὕπαρ τοιοῦτος ᾖ, Summatim igitur definiamus. Ariſtotel. περὶ κόσμου paſſiue dixit, ἀπὸ τοῦ κεφαλαιοῦν, pro in ſummã ſubduci & colligi. Τὸ δὲ τῶν πλανητῶν πλῆθος εἰς ἑπτὰ μέρη κεφαλαιούμενον, ἐν τοσούτοις ἐστὶ κύκλοις ἐφεξῆς. [Κεφαλαιοῦν.] Et in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τρόποι δὲ τῶν αἰτίων, ἀριθμῷ μὲν εἰσὶ πολλοὶ, κεφαλαιούμενοι δὲ καὶ οὗτοι ἐλάττους. Et Συγκεφαλαιοῦσθαι, in principio noni, Πλεοναχῶς δὲ λεγομένου τοῦ ἑνός, οἱ συγκεφαλαιούμενοι τρόποι εἰσὶ τέσσαρες τῶν πρώτων, καὶ καθ᾽ αὑτὰ λεγομένων ἕν. [Συγκεφαλαιοῦσθαι.] Halicarnaſſ. ſignificatione actiua, Καὶ τὰ μὲν περὶ τὴν ἑρμηνείαν ἀγαθὰ τοῦ Λυσίου, ταῦτα. συγκεφαλαιώσομαι γὰρ τὰ ῥηθέντα. Sic Xenophon in octauo παιδείας, Οὕτως ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις. Polyb. in IIII. συγκεφαλαιωσάμενοι τὰς ἐκ παρακατασκευῆς πράξεις, ἕως τῆς Ἀντιγόνου καὶ Σελεύκου καὶ Πτολεμαίου τελευτῆς, ſummatim recenſentes, breuiter colligentes.

Κεφάλαιον caput & ſumma. Iſocrat. Κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων, ſumma autem ſupradictorum hæc eſt. Κεφάλαιον etiam pro firmamento & capite cauſæ ponitur. Gregor. Ἧκει δὲ ἡμῖν ὁ λόγος πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ad cardinem. Et pro capite & vertice rerum. Idem, Καλὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ἐπιθεὶς, hoc eſt, qui cum bonus rex eſſet, præfectum & epiſcopum malum eccleſiæ impoſuit. de imperatore loquẽs. vel potius, principatus nõ mali clauſulam ſignificat improbandam, vt ſit κεφάλαιον hoc loco ἀντὶ τῆς

κολοφῶνος poſitum. regni enim ſui memoriam princeps ignominia affecit eo facinore, eiecto viro optimo & orthodoxo, & impio in eius locum ſuffecto: ſtatímque mortuus eſt. ſic enim omnino intelligendũ. Quod

Ἐν κεφαλαίῳ. Latinè in ſumma, & ad ſummam dicimus, ipſi ἐν κεφαλαίῳ dicunt. Demoſth. Ἵν' ἐν κεφαλαίῳ τοῦτο μάθητε, vt paucis & ſummatim rem cognoſcatis. Alibi, Ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, vt autem in ſumma dicam. Dicitur

Ἐπὶ κεφαλαίῳ. & ἐπὶ δὲ κεφαλαίῳ. Gregor. ἐν τοῖς περὶ υἱοῦ, Ἐπὶ δὲ κεφαλαίῳ, τὰ μὲν ὑψηλότερα προσάγαγε τῇ θεότητι· τὰ δὲ ταπεινότερα, τῷ συνθέτῳ. Dicitur & κεφαλαίῳ apud Demoſthenẽ in Pſephiſmate, Καὶ τὰς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς

Κεφαλαίῳ. δὲ πορθεῖ. κεφαλαίῳ ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, & reliqua. Interdum τὸ δ' οὖν κεφάλαιον, ſumma autem hæc eſt, vel, quod autẽ ſummatim dici poteſt, Vt ad ſummam autem dicam. Idem περὶ στεφάνου, Τὸ δ' οὖν κεφάλαιον, ἠξίουν ὧν μὲν δὴ πεπόνθασιν ὑπὸ Φιλίππου, χάριν αὐτοῖς ἀποδοῦναι· ὧν ὑφ' ὑμῶν ἠδίκηνται, δίκην λαβεῖν ὁποτέρως βούλονται. Plato in Gorgia, Λέγεις ὅτι πειθοῦς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορική, καὶ ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα, καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ, id eſt, ſumma & ſcopus artis. Idem, Ἀλλά μοι δοκεῖς ἱκανῶς ῥητορικὴν ὁρίζεσθαι. ἔστι γὰρ τοῦ-

Ἀνακεφαλαιοῦσθαι. το τὸ κεφάλαιον αὐτῆς. Ἀνακεφαλαιοῦσθαι etiam actiua ſignificatione dicitur. Ariſtotel. Περὶ δὲ τῶν ἀξιολογωτάτων ἐν τῇ γῇ μερῶν νῦν λέγομεν, αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενοι, ſummatim colligentes, in ſummam redigentes. Significat etiam perorare. Halicarnaſſ. de Lyſia, Παθαινομένῃ δὲ λέξις σεμνὴ καὶ ἀληθινή, ἀνακεφαλαιουμένῃ δὲ διῃρημένη καὶ σύντομος. Quintil. enumerationem ἀνακεφαλαίωσιν vertit, ex eo (inquit) dictam, quòd per capita decurrendum ſit: & partem eſſe perorationis dicit. Paul. ad Epheſ. primo, Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν χριστῷ dixit, hoc eſt, niſi fallor, omnium ſummam in Chriſto enumerare, tanquam in conditore omnium. In hac voce, vt in quamplurimis, Latini magiſtros Græcos imitati ſunt. Quintil. lib. VII.

Summa. Sed nonnunquam etiam reus hîc totius ſummam conſtituit: de deprecatione loquens, τοῦ ὅλου τὸ κεφάλαιον τίθεται, id eſt cardinem & fiduciam cauſæ, τὸ τεθαῤῥηκὸς τῆς ἀμφισβητήσεως. Idem in primo, Hoc per ſingulos annos prorogatum in ſummam proficit, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον ἐπιδίδωσι. Quo mo-

Ἀρχός. do accipitur in Platonis loco citato. Ἀρχὸς podicem ſignificat. Ariſtotel. in quarto de Generatione animal. Ἐπεὶ καὶ βοῦς ἐν Πειραιεῖ ἐγένετο, ἧς διὰ τῆς κύστεως λεπτὴ διηθουμένη τέφρη διεχώρει, καὶ ἀνατμηθέντος τοῦ ἀρχοῦ, ταχὺ πάλιν

Ἀρχαιολογία. συνεφύετο, καὶ οὐκ ἐπεκράτουν διαιροῦντες. Ἀρχαιολογία hiſtoria de rebus an-

Ἀρχαιόγονος. tiquis, vt Ioſepi & Catonis Origines. Ἀρχαιόγονος. Ariſtot. περὶ κόσμου, Γεται δὲ κατ' χάλαζαι, καὶ ἄνεμοι καὶ δρόσοι, τά τε πάθη τὰ ἐν τοῖς περιέχοντι συμβαίνοντα διὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν, propter principem cauſam & primordialem.

Ἀρχεγόνος. Dicitur & Ἀρχεγόνος pro eodem, vt videtur, vt ἀρχεγόνος ὠκεανὸς πάντων dictus eſt, quaſi ex eo omnia orta ſint. Gregor. in primo περὶ υἱοῦ, Ὥστε ἐξ ὄντων τρόπον τινὰ τὸ ἡμέτερον, καὶ οὐκ ὄντων. ἐναντίως περὶ τὴν ἀρχεγόνον ὕλην, ὑποστᾶσαν σαφῶς ἐξ οὐκ ὄντων, κἂν τινες ἀγέννητον ἀναπλάττωσιν. ἀρχεγόνον ὕλην dixit primordialem, primariam, ex qua omnia genita ſunt. Ἀρχίζωοι καὶ ἀρχίφωτοι

Ἄρχομαι. Areop. de baptiſmo dixit. Ἄρχομαι præter nota ſignificata δηλοῖ τὸ ἀρχὴν ἔχω, id eſt, οὐκ ἄναρχός εἰμι, ſed ab alio naturæ cauſam habeo: vt ſi dicas τὰ

πάντα εἶ(ναι) ὑπὸ θεοῦ ἀρχόμενα. Grego. ἐν τῷ περὶ θεολογίας πρώτῳ, loquens περὶ
τὴν ἰδιότητα τῶν τελείων ὑποστάσεων, Ὁ δὲ υἱὸς (inquit) ἐὰν μὲν ὡς αἴτιον τὸν πατέρα λαμ-
βάνῃς, οὐκ ἄναρχος. ἀρχὴ γὰρ υἱοῦ ὁ πατὴρ, ὡς αἴτιος· ἐὰν δὲ τὴν ἀπὸ χρόνου νοῇς ἀρχὴν,
καὶ ἄναρχος. οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης. Ὑπάρχω eſt idem Ὑπάρχω.
quod ἄρχω, hoc eſt laceſſo, & excito contentionem aut ſimultatem, ge-
nitiuo iunctum. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλ' ἀμυνόμενος ἀ-
γωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα τουτονί. Idem, Τῆς γὰρ ἔχθρας πρότερος οὗτος ὑπῆρξεν, οὐδὲν ὑφ'
ἡμῶν οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ κακὸν παθών. Itaque ὑπάρχειν opponitur τῷ ἀμυνο-
μένῳ, & τῷ τιμωρουμένῳ, hoc eſt iniuriam propulſanti & vlciſcenti. Plato in
Gorg. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὴν τέχνην παρέδοσαν ἐπὶ τῷ δικαίως χρῆσθαι τούτοις ἐπὶ τοὺς πο-
λεμίους ἀδικοῦντας, ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Demoſth. Ὥστε δυσεπίφθονοι αὐτῷ
τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Capitur & in bonam partem, pro quocũque initiũ
rei dante, & commendabilis inſtituti auctore. Andocid. Διὰ τὴν ἐκείνων ἀν-
δρῶν ἀρετὰς, οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Et in mutua beneficen-
tia ὁ ὑπάρξας prior eſt: ὁ δὲ ἀντιποιῶν ἢ ἀντευεργετῶν poſterior apud Ariſto-
telem. Τὸ ὑπηργμένον eſt beneficium quod paria meretur, & gratiam po Τὸ ὑπηργμένον.
ſtulat rependendam. Ariſtotel. de filii officio loquẽs erga patrem, Οὐδὲν
γὰρ ποιήσας, ἄξιον τῶν ὑπηργμένων δέδρακε, Nullum eſt autem beneficium vel ob-
ſequiũ, quo filius æquare accepta à patre beneficia poſſit. Demoſthenes,
Δίκαιος λογιστὴς τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων καταστάς, Iuſtus ipſe factus æſti
mator beneficiorũ, quibus diuinitus affecti ſumus. Ariſtides τῶν ὑπηργμέ-
νων ἄξιον dixit, ſignificare volens in hominẽ merito collata beneficia. He-
rodotus pro iniuria vltro illata poſuit. Ambigua autem eſt huius verbi
conſtructio inter accuſat. & genit. Quæ cauſa eſt vt auctoritates cõge-
rendas habuerim. Demoſth. περὶ παραπρ. Οὐ νόμῳ δέ γε τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρ-
ξαν εἰς ὑμᾶς, ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς ἐπὶ ταῖς θυσίαις, σπονδῶν καὶ κρατήρων κοινωνοὺς πεποίη-
σθε. Iſocrates in Plataico, Ὥστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν,
ἧσπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. AEſchin. περὶ τῆς παραπρ. Πρῶτον μὲν
γὰρ πρὸς αὐτοὺς διεξῆλθον τὴν πατρικὴν εὔνοιαν, καὶ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε
Ἀμύντᾳ τῷ Φιλίππου πατρί. Plutarch. cum genitiuo, Πάλαι δεόμενος χρείας τι-
νὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν, Iamdiu occaſionem quærens mate-
riámque hominis promerendi beneficio quopiã atque benignitate. Cũ
datiuo autem iũctum, ſignificat Adſum & faueo, vt aduocatus vel patro-
nus. Demoſthenes in eadem oratione, Ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα δῆλός ἐστιν, ἐάνπερ
ἐκφύγῃ νῦν, καθ' ὑμῶν ὑπάρξων ἐκείνῳ, de AEſchine & Philippo loquẽs. Idem,
Καὶ ὅλως δὲ τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ, Id quod ſi faceret, & cũ-
ctam ciuitatem & ſeſe ab eo ſtaturum eſſe ſpondebant. Ὑπάρχω etiam ſi-
gnificat auctor ſum, & quod Latine dicitur, meum eſt hoc inſtitutum &
exemplum. Thucydid. in primo, Οὐδ' αὖ πρῶτοι τούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ
καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Nec nos hoc exemplum
prodidimus: quippe id ſemper moris fuit, inferiorem à potentiore coer-
ceri. Ponitur & pro ἄρξαι, id eſt, ἀρχήν τινα ἄρξαι. Syneſ. Ὥστε ἄρξαι ποτὲ
παρασχεῖν, ἢ ὑπάρξαι μεγίστην ἀρχήν. Ὕπαρχος rector prouinciæ dicitur à Stra Ὕπαρχος.
bone, de AEgypto loquente. Significat etiam apud Lucianũ, legatum in

exercitu. Apud Ariſtotelem & Herodotum ſignificat σατράπην. Idem Strabo lib. VI. de Sybaritis loquẽs, Τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη, ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε, πέντε δὲ καὶ εἴκοσι πόλεις ὑπηκόους ἔσχε. ὕπαρχος tamen propriè τὸν ἀρχόμενον ſignificat, hoc eſt, τὸν ὑπὸ ἀρχὴν ὄντα: ἔπαρχος verò τὸν ἐν ἀξιώματι. Sophocl. in Aiace, ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός, id eſt, καὶ σὺ ἑτέροις ὑποτέταξαι. Sic etiam Ὑπάρχομαι pro ἄρχομαι ponitur. Galen. Καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὁπόσαι τέ εἰσι καὶ ὁποῖαι, καὶ περὶ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρῶτος πάντων ὧν ἴσμεν, ὑπάρξασθαι φαίνεται. Alibi, Γράφειν ὑπηρξάμην, cœpi ſcribere, dixit. Et rurſus, Μηκυνομένης μέντοι παρακμῆς, καὶ μηκέτ' ἐνδιδούσης ἀνάλογον, ὡς ὑπήρξατο, vt cœperat. In primo tamen illo exemplo, ὑπάρξασθαι pro εἰσηγήσασθαι dici videtur, hoc eſt præiuiſſe poſteritati & præmonſtraſſe. Ὑπάρχειν etiam eſt licere, contingere, euenire. Demoſth. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν ὑπῆρξεν, Αἰσχίνη, παιδὶ μὲν ὄντι, φοιτᾶν εἰς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα, καὶ ἔχειν ὅσα χρὴ τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν. Alibi, Σοὶ δὲ συκοφάντῃ μὲν εἶναι ὑπάρχει. Dicitur plærunque de rebus honeſtis. Pauſan. Καί οἱ θυγατέρα ὑπῆρξε γῆμαι Θεαγένους, ὃς Μεγάρων ἐτυράννησε. Οὐχ ὑπῆρξε, nõ licuit ſignificat. Plutar. Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, Tum autem recreare exercitum & quieti reddere non licuit. Plato in Sympoſ. Ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι, ἕρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν, ὡς ὑπάρχον μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει, πάντ' ἀκοῦσαι ὅσαπερ οὗτος ᾔδει, tanquam iam mihi liceret, ſi morem gerere amanti vellẽ, omnia audire quæ ipſe ſciret. Thucyd. Καὶ οἱ μὲν τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο, καὶ διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε, vt licuit, vt tẽpus tulit. Hoc AEſchines pro neceſſe erat dixit, Ἀλλ' ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι ἐγκαταληφθέντι. Polybius pro obuenio & obtingo, hoc eſt fortuna mea tulit, quod idem fere eſt cũ eo quod ſupra diximus, Τὰ μέγιστα γάρ σοι ὑπάρχει, εὐπατρίδης εἶ, ἱερὰς, & reliqua. Ariſtid. Ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμήν, diuinitus delatum honorem. Accipitur etiam aliter, vt apud Baſil. ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ προσηλῶσθαι τοῖς βιωτικοῖς, Πάλιν δὲ ἡ κοινὴ μήτηρ ἐνίκησε, καὶ τῷ πολεμίῳ περιέβαλε τὸ μηχάνημα, καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, πλὴν τοῦ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐκ τούτου οὐδὲν πλέον ἔσχεν, οὐδὲν ἐκέρδησεν, οὐδὲν κέρδος ἐγένετο, οὐδὲν πλέον αὐτῷ ἐγένετο. hoc enim ſignificat πλέον εἶναι. Idem πρὸς τοὺς νέους, Αἰσχρὸν γάρ, τὸν παρόντα καιρὸν προεμένους, ὕστερόν ποτ' ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν, ὅτε οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνιωμένοις, cum iam non iuuabit pœnitentia, cum nihil ſubleuabit dolor ob occaſionẽ prætermiſſam. ὑπάρχω præterea iungitur cum aliis verbis, vt τυγχάνω & εἰμί. Demoſth. περὶ Ῥοδίων, Ἐγὼ δὲ οὐδὲ πώποτε ἡγησάμην χαλεπὸν διδάξαι τὰ βέλτιστα ὑμᾶς. ὡς γὰρ εἰπεῖν ἁπλῶς, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε. Græci enim præſertim Attici ſunt φιλομέτοχοι, ſed ſæpius τῷ εἶναι, καὶ τῷ τυγχάνειν vtuntur cum participio, quam τῷ ὑπάρχειν. Idem, Τίνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη. Et rurſus, Ὅτι εἴη Νικόδημον ἀπεκτονώς. Et περὶ τῆς παραπρεσβ. Εἶτ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς, ὥσπερ νῦν, ἐξουσίας καὶ ἀσελγείας μένεθ', τοὺς ὁποιουσδήποτ' ἐκείνῳ ποιήσοντας ἀνῃρηκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεσθε, ἀντὶ τοῦ τούτους ἀνέλητε, ſuſtuleritis. Xenoph. in VII. ἑλληνικ. Τοῦτο δὲ χρὴ εὖ εἰδέναι, ὅτι ἐὰν ταῦτα πράξῃς, τοῖς μὲν πολεμίοις ἐπιτετυχηκὼς ἔσῃ, φιλίαν δὲ πόλιν διασεσωκώς. Et περὶ παραπρεσβ. Ἂν οὕτως φυλάττητε αὐτόν, οὐχ ἕξει τι λέγειν, ἀλλὰ τιμωρήσας ἐν-

Ὑπάρχομαι.

Ὑπάρχει.

Οὐδὲν πλέον ἐστί.

Ὑπάρχω ἰδιωτικῶς, & ſimilia.

Ἀττικοὶ φιλομέτοχοι.

Ἐστὶ ἀνῃρηκώς, & ſimilia.

ταῦτα ἐπαρκῇ τὴν φωνήν, καὶ πεφωνασκηκὼς ἔσται, fruſtra ſub phonaſco vocem exercuerit. Et per paſſiuum, Xenoph. in quarto ἑλλην. Καὶ τοῦτο οὖν, ἔφη, σὺ μὲν Ἀθηναίοις κεχαρισμένος ἔσῃ, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους τετιμωρημένος. Et in ſeptimo, Εἰ δὲ καταλείψοι ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς πάντα πᾶσι λελυμασμένος τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο. Demoſth. Ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, cenſueritis, ſciueritis. Hoc Cicero per ſubiunctiuũ dicere ſolet, vt ad Atticum, Nunc vero ſentio (quod cõmodo tuo facere poteris) venias ad id tẽpus quod ſcribis. obieris Quinti fratris comitia: nos longo interuallo viſeris. Et pro Cælio, Quare etiã ſi quem horũ minorum aliquid offendit, iam ætas omnia, iã dies mitigarit. Et in Philipp. XIII. Neque iſtinc ſi cupias poſſis te explicare. receſſeris? omnes inſequentur. manſeris? hærebis. Gaudent & aliàs Græci vſu participiorũ. Demoſth. Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ πάντα ταῦτα διοικῶν, hic eſt qui omnia adminiſtrabat. Xenophon in OEcon. Οὐδὲν γὰρ ὄφελος πολλὰ ἀροῦν, εἰ μὴ εἶεν οἱ ἀρήξοντες, qui arata tueantur. Idem, Δεῖ δ' αὖ ἐπειδὰν ταῦτα εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνόν, καὶ τοῦ σώσοντος ταῦτα, Oportet eſſe qui hæc ſeruet. Demoſth. Τίς δὲ τούτων αἴτιος; τίς ὁ ταῦτα φενακίσας; Quis eſt qui hanc fraudem commentus eſt? Γρηγ. κατὰ Ἰουλιανοῦ, Ἵν' εἰδῶσι τοῦτον ἐπαινεῖν ἀξιοῦντες, οὗ μηδὲ ψόγον ἐστὶν εὑρεῖν ἄξιον, vt intelligãt ſe eũ laudibus dignum cenſere. Plato libro neſcio quo de Legibus, Αὐτοὺς δὲ οἷς ταῦτα παραδώσει ἔμελλεν, ἠγνόει τὴν παιδείαν οὐ παιδευομένους τέχνην. ἀντὶ τοῦ παιδεύειν. Thucydides, Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη. Demoſth. περὶ στεφάνου, Σωφροσύνης πίστιν περὶ ἡμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Et περὶ παραπρ. Ἵνα ἴσα ὑμῖν ὑπεσχόμενος ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς. ἀντὶ τοῦ πεποιηκέναι. Alibi etiam memorabilius vſus eſt, hoc modo, Ἐγὼ γὰρ οἴομαι δεῖν ὑμᾶς ἐξεληλεγμένοις ξένοις οὖσι χαλεπαίνειν, id eſt, ξένοις εἶναι. Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. Σκοπούμενος οὖν εὑρίσκειν, οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος, His igitur perpenſis, reperiebã nulla alia ratione poſſe hæc me perficere. Xenophon etiam duo participia coniungere maluit, quàm ſchemate abſtinere, in primo Ἑλλην. Καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος, συγκαλέσας τοὺς Λακεδαιμονίων ἐκεῖ παρόντας, ἔλεξε τοιάδε. Ὑπάρχω etiam iungitur cum participio ſubſtantiui, vt τυγχάνω, ſed longè rarius. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν, οὐδὲ ἐφ' ὕβρει τοῦτ' ἐποίησε. Τὰ ὑπάρχοντα dicuntur vt τὰ ὄντα, ἡ οὐσία, facultates hominis. Idem in eadem, Ἐπειδὴ οἱ φονικοὶ νόμοι τοὺς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκτιννύντας, θανάτῳ καὶ ἀειφυγίᾳ καὶ δημεύσει τῶν ὑπαρχόντων ζημιοῦσιν. Ὑπάρχουσα τιμὴ etiam ſic dicitur, vt γιγνομένη τιμή, id eſt iuſtum rei precium. Demoſth. πρὸς Λακρίτου παραγρ. Ἂν δὲ μὴ ἀποδῶσιν ἐν τῷ συγκειμένῳ χρόνῳ τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασιν, ἐξέστω ὑποθεῖναι καὶ ἀποδόσθαι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς. Ὕπαρξις ſubſtantia & vita, vnde Ἀνυπαρξία apud Areop. pro interitu. Ὕπαρξις διαφέρει τῆς οὐσίας, quia οὐσία ratio eſt ſubſtantiæ, καὶ τὸ εἶναι ἑκάστῳ, ſiue τὸ τί ἦν εἶναι. Alexand. in ſecũdo περὶ ψυχῆς, Ἀλλ' ἔστι πολλὰ τῶν ὄντων, ἃ τὴν μὲν ὕπαρξιν ἔχει γνωριμωτάτην, ἀγνωστοτάτην δὲ τὴν οὐσίαν, ὥσπερ ἥ τε κίνησις καὶ ὁ τόπος, ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ χρόνος. ἑκάστου γὰρ τούτων τὸ μὲν εἶναι, γνώριμον καὶ διαμφίλεκτον· τίς δέ ποτέ ἐστιν αὐτῶν ἡ οὐσία, τῶν χαλεπωτάτων ὁρᾶσθαι, id eſt, tempus eſſe & locum omnes nouerunt, ſed quæ ſit eorum eſſentia, ſiue natura & definitio, ſcire difficillimum. quod ex Ariſtotele intelligi poteſt in quarto Phyſ. acroaſeos, vt ſcire ὅτι χρόνος μέτρον ἐστὶ κι-

Futurum ſubiunctiui.

Μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος.

Ὑπάρχουσα τιμή.

Ὕπαρξις καὶ Ἀνυπαρξία.

Ὑπόστασις. κινήσεως καὶ ἠρεμίας. Ὑπόστασις eſt idem ferè quod ὕπαρξις. Alexand. in ſecundo περὶ ψυχῆς, διὰ τοῦτο γοῦν οὐδὲ ἡ ὕλη αὐτὴ καθ᾽ αὑτὴν ὑπόστασιν ἔχειν δύναται, ὅτι μηδέπω εἶδός ἐστιν ἐν αὐτῇ. ἕκαστον γὰρ τῶν ὄντων μετ᾽ εἴδους ἐστὶ τόδε τι. Idem, τὸ μὲν γὰρ πρώτως καὶ κυρίως πῦρ λεγόμενον, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ ἄνθρακι, οὐδὲ ἐν ξύλῳ, ἢ ἄλλῃ τινὶ αὐτῇ ὕλῃ. καθ᾽ αὑτὸ γὰρ ἡ ὑπόστασις ἐκείνῳ, ὥσπερ ἀέρι τε καὶ γῇ καὶ ὕδατι.

Φύσις. Φύσις etiam pro ſubſtãtia ponitur. Idẽ in eodẽ, εἰ ἡ ποιότης σῶμα φυσικόν, πᾶν δὲ σῶμα φυσικὸν οὐσία, ἡ ποιότης οὐσία· ἢ ἡ ποιότης ἑτέρα τῆς ὑποκειμένης αὐτῇ φύσεως. quæ verba ſunt probare volentis corpus non eſſe qualitatem. Idem, καὶ ἔστιν ἡ ὑποκειμένη τῇ ποιότητι φύσις οὐσία. Themiſt. in ſecũdo phyſic. φύσιν δὲ ἔχει ὅσα τὴν τοιαύτην ἔχει ἀρχὴν (τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἠρεμεῖν ſcilicet) καὶ εἰσὶ πάντα ταῦτα οὐσία. σύνθετα γὰρ ἤδη ἐξ εἴδους καὶ ὕλης ἐστίν. Quare Cicero vbique eſſentiæ & ſubſtantiæ vocabula vitans, naturas pro ſubſtãtiis dicit, vt in quarto finium, Omnis natura vult eſſe conſeruatrix ſui. alibi, Iidémque diuiſerũt naturam hominis in animum & corpus. Et de natura deorũ, Si à primis inchoatíſque naturis ad vltimas perfectáſque volumus procedere. Plinius in x IIII. Vini natura non gelaſcit. Ariſto. in IIII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, de ſignificatis huius dictionis loquens, μεταφορᾷ δ᾽ ἤδη καὶ ὅλως πᾶσα οὐσία φύσις λέγεται, ὅτι καὶ ἡ φύσις οὐσία τίς ἐστιν. Idem, ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων ἡ πρώτη φύσις καὶ κυρίως λεγομένη ἐστὶν ἡ οὐσία, ἡ τῶν ἐχόντων ἀρχὴν κινήσεως ἐν αὑτοῖς ἧ αὐτά.

Ὑπαρχή. Ὑπαρχὴ ſignificat ἀρχὴν καὶ προκατάρξιν & ortum cuiuſcunque rei, apud Ariſtotelem, qui etiam Προϋπαρχὴν pro eodem dixit, vnde ἐξ ὑπαρχῆς idem eſt quod ἀπ᾽ ἀρχῆς & ἐξ ἀρχῆς. vt in quarto de Partibus animal. Πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον, Rurſus ab integro, denuo ab exordio. Lucian. Κᾆτ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκε, Deinde denuo reuixit. Significat etiam beneficium vltro collatũ, id eſt

Προϋπαρχή. priorem beneficentiam, quæ & Προϋπαρχὴ dicitur. Ariſtot. libro nono Ethic. Ἐνίοτε δ᾽ οὐκ ἔστιν ἴσον τὴν ἑτέρου προϋπαρχὴν ἀμείψασθαι, hoc eſt, Nõnunquam prius collatũ beneficium nõ poſſunt homines æquè remunerari, Interdum non eſt paria facere.

Προϋπάρχειν. Et Προϋπάρχω idem quod ὑπάρχω. Demoſth. Πάντες μὲν γὰρ εἰσὶν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταπολαμβάνειν οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ, μάλιστα δ᾽ οἱ παρὰ τὰς χρείας, qui priores partes occupant in officio beneficẽtiæ, præſertim verò qui opportune id faciunt, & cum operæ eſt precium. Idem πρὸς Τιμόθεον, Μεταπεμψάμενος τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν εἰς τὸ πρόσθεν, τοὐντεῦθεν τῶν προϋπηργμένων ἐπῄνει, καὶ ἐδεῖτο, deinde eũ ob editã antea in ſe benignitatẽ præſtitáq; obſequia collaudatũ, obſecrabat etiã. Aliter περὶ στεφάνου, Ὡς δ᾽ ἀπηλλάγης ποτὲ καὶ τούτου, πάνθ᾽ ἃ τῶν ἄλλων κατηγορεῖς, αὐτὸς ποιήσας, οὐ κατῄσχυνας μὰ Δί᾽ οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ, id eſt, nihil dedecoraſti eorũ quæ tibi antea cõtigerãt, quæ anterior fortuna tua tulerat, hoc eſt, τῶν προϋπαρξάντων σοι, vel πρότερον ὑπαρξάντων σοι. Iſocr. Προϋπάρχειν τῆς εὐεργεσίας, genitiuo iũxit, vt ὑπάρχειν. Idẽ πρὸς Φίλιππον, in malã partẽ, Ὡς ἐκεῖνοι μὲν οὐκ ὤκνησαν οὐδὲ προϋπάρξαι τῆς ἔχθρας τῆς πρὸς Ἕλληνας, ἡμεῖς δ᾽ οὐδ᾽ ὑφ᾽ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς. Προϋπάρχειν etiã dicitur quod tẽpore antegreſſum eſt, Ariſtoteli: vt προϋπάρχοντες νόμοι, antiquiores. Pauſ. Ὕστερον δ᾽ οὐκ ἔχω σαφὲς εἰπεῖν, πότερον ἀδικίας ἦρξεν Αἴγισθος, ἢ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου τοῦ Θυέστου. συνοικεῖν δέ φασιν αὐτῷ Κλυταιμνήστραν παρθένῳ, παρὰ Τυνδάρεω λα-

ζόντα, id eſt, an potius Agamemnon prior iniuriam intulit cæſo Tantalo, hoc eſt, προϋπῆρκται τῷ Ἀγαμέμνονι ὁ περὶ τὸν Τάνταλον ἄγος. Actiua enim voce idem dixiſſe videtur, quod Demoſthenes paſſiua.

Προϋπαρξις etiam dicitur, quaſi præexiſtentia, vt ὕπαρξις ſubſtantia. Da- Προϋπαρξις.
maſcenus περὶ τοῦ, πότε ἐκλήθη χριστὸς, Τοῦτο τῆς ὠριγένους ληρημάτων ὁ ἀνόητημα, προϋπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, qui animas ante corpora creatas iam olim fuiſſe prodidit. quod Origenes omnino cenſuiſſe videtur libro ſecundo περὶ ἀρχῶν, capite nono, de geminis fratribus loquens Iacob & Eſau: & libro tertio, capite primo, vbi alterum ſæculum futurum cenſuit, de duobus vaſis loquens. Huiuſmodi opiniones inualuiſſe olim apud eos qui nimium tribuebant philoſophiæ externæ, ex Syneſii quadam ad fratrē epiſtola intelligere poſſumus, in qua hæc verba legũtur, Οἶσθα δ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλουμένοις τούτοις ἀντιδιαπάττεται δόγμασιν. ἀμέλει τὴν ψυχὴν οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν. τὸν κόσμον οὐ φήσω καὶ τὰ ἄλλα μέρη συνδιαφθείρεσθαι. & reliqua. Κατάρχω etiam laceſſo ſignificat & prouoco. A- Κατάρχω.
thenæus in XII. Τύραννον δὲ ὁ βίος εὕρετο αὐτοῖς μίαν τῶν ὑβρισθεισῶν ὀμφαλίων, ἥτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς πρεπούσης τιμωρίας. τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὑβριζομένους, σημεῖόν ἐστι βίας. Quo in loco ἄρχεσθαι ſignificat τυραννεῖσθαι, δεσπόζεσθαι. Alibi, Ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα περιαλείφεσθαι, καὶ τῆς φιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. Hoc in loco pro auctorem fuiſſe dixit, hoc eſt ὑπάρξαι, εἰσηγήσασθαι, vel καθηγήσασθαι, exemplum præbuiſſe. Sic Xenophon in ſecũdo ἀπομνημονευμάτων. Εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι, ὁπότε θύοι καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, τί ἂν ποιοίης; δῆλον ὅτι κατάρχοιμι, ἔφη, ἂν τοῦ αὐτὸς ὅτε θύοιμι, καλεῖν ἐκεῖνον. Ponitur & pro ἄρχομαι cœpi. Plato in Sympoſ. Ἀλλ' ἀγαθῇ τύχῃ καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔρωτα, Sed quod bonum fauſtúmque ſit, Phædrus primas dicēdi de amore partes habeat. In Protagora etiã cum genitiuo pro ἡγεμονεύω, Σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόγου, id eſt ἄρχεις. Baſil. εἰς τοὺς τεσσαράκοντα, Οἱ σωμάτων ὑπηρεσίαν λαβόντες, ἔτι καὶ τῶν ψυχῶν κατάρχειν φιλονεικεῖτε, id eſt animabus imperitare cõtenditis. Ponitur & pro ὑπάρχειν, hoc eſt laceſſere, prouocare. Idē τοῖς Ἰταλιώταις ἐπισκόποις ſcribēs, Ἐπειδὴ οὖν τὸ περὶ τούτου χρόνοις παραλείπεται τὰ ὀφειλόμενα ἡμῖν, ἀδελφοὶ τιμιώτατοι, ἰδοὺ νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί, En nunc priores ſcribendi officiũ occupamus. Significat etiam κατάρχειν principem eſſe alicuius artis aut facultatis. Chryſoſt. in præfatione epiſt. ad Rom. Διὸ καὶ ἑρμῆς εἶναι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀπίστοις, διὰ τὸ τοῦ λόγου κατάρχειν. Laërtius in ſecundo, Μετιτέον δὲ εἰς τὸν πλάτωνα, τὸν τῆς ἀκαδημίας κατάρξαντα, id eſt Academicorum principem & conditorem. Idem Plato in Euthyde. cum accuſatiuo iunxit, Καὶ ἡμεῖς πάντες ἐβλέπομεν πρὸς αὐτόν, ὡς αὐτίκα μάλα ἀκουσόμενοι θαυμασίους τινὰς λόγους ὅπερ οὖν καὶ συνέβη ἡμῖν. θαυμαστὸν γὰρ τινα, ὦ Κρίτων, ἀνὴρ κατῆρχε λόγον. Ariſtoteles pro ἐξάρχειν vſus eſt, Καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός. Καταρχὴν ſic dixiſſe videtur Athe- Καταρχή.
næus pro exordio, in principio XIII. libri, Ἐνθένδε τὴν καταρχὴν ποιησόμεθα, εἰ δ' ἄγε νῦν Ἐρατώ, Hinc iam ab inuocatione Muſæ ordiemur. Polybius libro ſecundo hiſt. Ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς καταρχῆς ῥωμαῖοι μὲν αὐτίκα ἄλλους πρεσβευτὰς ἐξαπέστειλαν πρὸς κορινθίους, à tali exordio & primordio. Et in primo, Μεί-

Κατάρχεσθαι. ζορος γὰρ δύνατο πολέμου καταρχὴ καὶ φοβερωτέρου. Κατάρχεσθαι τῆς μάχης, eſt prælium incipere & committere. Idem Polyb. Οὐδ' ἐξ ἀρχαίου προεθυμεῖτο, ἢ κατάρχεσθαι τῆς μάχης. Plut. in Sympoſ. ἑπτὰ σοφῶν, Ο σόλων, εἶπε, κατάρχεσθαι τοῦ λόγου δίκαιός ἐστιν, id eſt auſpicari. Quod etiam κατάρχειν dicitur, vt ſuprà dictum eſt. Κατάρχεσθαι etiam eſt victimam ferire, & ad alia transfertur. Lucian. in vita ſua, Ο δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ χειμένην πλησίον λαβών, οὐ πράως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, capiti meo validè incuſſit, vt ſacrificantes ſolent. ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Plutarch. de nece Cæſaris, Καὶ πρὸς ὅ, τι τρέψειε τὴν ὄψιν, πληγαῖς ἀπαντῶν, διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον, ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν. ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, eſt ſacra auſpicari, ſæpe apud Demoſthenē, vt κατὰ Μειδίου, Ωστ' ἐπαιτιασάμενός με φόνου, καὶ τοιοῦτο πρᾶγμα ἐπαγαγών, εἴασέ με εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι, καὶ θῦσαι, καὶ κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὅλης τῆς πόλεως. Lucian. de Oreſte & Pylade in Taurica, Ηδη δὲ Ιφιγένεια κατάρχεται τούτων, id

Καθικέσθαι. eſt, cultrum iam adigit. Quod & καθικέσθαι dicitur. Eſt enim Καθικέσθαι, ferire. Plutar. de Lupercis, Σκύτεσι καθικνούμενοι μετὰ παιδιᾶς τῶν ἀντιτυγχανόντων. Pauſ. in Heliac. Δύο δὲ ἀγίας γυναῖκας εἰς ὅλμους καθικνουμένας ὑπέρεις, φάρμακα εἰδέναι νομίζουσι. Significat etiam hoſtiam & ſacrificium libare, hoc eſt, προκατάργματα καὶ προθύματα ποιεῖσθαι. hæc enim fiebant antequam hoſtiam ferirent. Herodotus de Hercule loquens, quem AEgyptii immolare voluerūt, Τὸν δὲ τέως μὲν ἡσυχίαν ἔχειν, ἐπεὶ δὲ αὐτὸν πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχοντο, ἐς ἀλκὴν τραπόμενον, πάντας καταφονεῦσαι, id eſt, cum ad aram admoto molam inſpargerent, vel capillum vellerēt: vt pilos hoſtiarum neſcio quot vellebant antequam mactarent, aut abſcindebant. Iliad. γ.

Αρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας. Sic in Melpomene Herodotus, Οὔτε πῦρ ἀνακαύσας, οὔτε καταρξάμενος, οὔτ' ἐπισπείσας. Odyſſ. autem γ.

-γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ

Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. αὐτὰρ Αθήνῃ

Εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.

Euſtathius enumerat inter hæc τὰς οὐλοχύτας, ἀπαρχάς, πρόθυμα, προβο-

Προκατάρχω. λήν, καὶ τιλμὸν τῶν τριχῶν. Προκατάρχω eſt præexiſto, anteuerto, antegredior. Galen. Εἰς δὲ τὴν διάγνωσιν αὐτῶν ἥ τε ἡλικία καὶ τὸ ἔθος, ἅπαντά τε τὰ προκατάρ-

Antegredi. χοντα τῆς νόσου συντελεῖ. Cicero antegreſſa dicere ſolet, vt in libro de Fato, Sed intereſt inter cauſas fortuito antegreſſas, & inter cauſas cohibentes in ſe efficientiam naturalem. Idem, Omnia quæ fiunt, cauſis fiunt antegreſſis. Idem Galen. Οταν ἀπὸ τοῦ κατάρξαντος αἰτίου πυρετοῦ γίνηταί τις σύγκωσις. Sæpe etiam Προκατάρξαν αἴτιον vocat cauſam antecedentem. Προκατάρχειν etiam præpollere ſignificat, & antiquiore loco numeróq; haberi. Areop. περὶ ἡνωμένης θεολογίας, Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν θείων αἱ ἑνώσεις τῶν διακρίσεων ἐπικρατοῦσι καὶ προκατάρχουσι. Idem περὶ θεῶν, Εἰς δύο συναιροῦντες αὐτὸν ἐρωτικὰς καθόλου δυνάμεις, ὧν ἐπικρατεῖ καὶ προκατάρχει πάντως ἡ ἐκ τοῦ πάντων ἐπέκεινα παντὸς ἔρωτος

Προκατάρχεσθαι. ἄναρχος αἰτία. Προκατάρχεσθαι eſt auſpicari. Syneſ. Τοιοῦτο γάρ τι νομίζεται, ὃ Ποσειδῶνι τὸ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ, id eſt, prioribus partibus cedere in pugna iuniori deo, ex Homeri verbis, Αρχε, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώ-

περος. Προκάταρξις eſt principium & origo. Moſchopulus Grammaticus, Προκάταρξις.
Πρωτότυπον ὄνομά ἐστι τὸ προτεθὲν ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκατάρξιν τινα, ἢ αἰτίαν τῆς
ἑαυτοῦ γενέσεως. Προκαταρκτικὸς eſt primarius, originalis, principalis. Baſil. in Προκαταρκτικός.
hexaem. homil. tertia, Γενηθήτω τὸ στερέωμα, αὕτη φωνὴ τῆς προκαταρκτικῆς αἰτίας.
ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸ στερέωμα, αὕτη τῆς ποιητικῆς καὶ δημιουργικῆς δυνάμεως μαρτυρία.
προκαταρκτικὴν αἰτίαν appellat patrem in trinitate. Προκάταρξις τῆς δίκης, καὶ
Δίκης προκατάρχεσθαι, eſt litem conteſtari, in Pandectis Græcis. Προκατάργματα, Προκάταργμα.
τὰ πρὸ τῆς θυσίας γενόμενα θύματα. Interpres Dionyſii, quod ſuprà
omiſimus, capite tertio περὶ θείων ὀνομάτων, Προΰπαρξις (inquit) κυρίως ἐπὶ θεοῦ Προΰπαρξις.
λέγεται. ὁ γάρ ἐστι προΰπαρξις, τοῦτ' ἔστι καὶ πρὸ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως. ἐπεὶ πᾶσα ὕπαρξις
ἐξ αὐτοῦ, ἐκ τῶν δι' αὐτοῦ φανέντων ὀνομάζεται. προΰπαρξις igitur ὑπὲρ τὰ ὑπάρχοντα
intelligitur eſſe. Ἀπάρχεσθαι non ſolum ſignificat primitias ſoluere & Ἀπάρχεσθαι.
decerpere, cum genitiuo, vt Herodotus in Thalia, Ἐνιαυτὸν μὲν δὴ ἔχουσι τὴν στήλην
ἐν τοῖσι οἰκίοισι οἱ μάλιστα προσήκοντες, πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες: ſed etiam libamenta facere, vt idem in Melpomene, Ἐπεὰν δὲ ἑψηθῇ
τὰ κρέα, ὁ θύσας τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρξάμενος, ῥίπτει ἐς τοὔμπροσθεν, libamenta carnium ante ſe porricit. Significat & τὸ ἄρχεσθαι. Magnus Dionyſius, quem Areopagitá vocant, de baptiſmate loquens in Eccl. Hierarch.
Ὁ μὲν γὰρ θεοειδὴς ἱεράρχης ἀπάρχεται τῆς ἱερᾶς ἀλοιφῆς. οἱ δὲ ἱερεῖς ὑπ' αὐτῷ τελοῦσι τὴν
τῆς χρίσεως ἱερουργίαν, ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς ἐν τύπῳ τὸν τελούμενον ἀγῶνα ἐκκαλούμενοι. Idé
alibi, Διὸ καὶ πρὸ πάντων, καὶ μᾶλλον θεολογίας, εὐχῆς ἀπάρχεσθαι χρεών, hoc eſt, ἀπὸ
τῆς εὐχῆς ἄρχεσθαι χρὴ πάντας μὲν τοὺς ποιεῖν τι προθυμουμένους, μάλιστα δὲ τοὺς θεολογεῖν. Ariſtides de Perſis loquens in Græciā à Dario miſſis ad depopulādam
eam, Ἔτι δὲ αὐτοῖς οὖσιν ἐν πλῷ, καὶ μικρὸν πρὸ τῆς καταγωγῆς, ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς
τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασι, καὶ ὥσπερ τι προοίμιον ᾆσαι τοῦ πολέμου, placuit delibanda
iam eſſe regis mandata ante claſſis appulſum, & velut præludium belli
exordiendum: per datiuum dixit. Significat & primas partes accipio, &
primitias occupo. Aretha in Apocalypſ. capite primo enarrās illud, Primogenitus mortuorum, Πρῶτος γὰρ ὁ Χριστὸς ἀπήρξατο τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ ἐπιζωμένης αἰωνίου παλινζωΐας· διὸ καὶ πρωτότοκος λέγεται τῶν νεκρῶν. Greg. de triplici genitura loquēs, pro auctorē eſſe & cōditorē vſus eſt, Ταύτας δὴ τὰς γεννήσεις ἁπάσας παρ' ἑαυτοῦ τιμήσας ὁ ἐμὸς Χριστὸς φαίνεται, τὴν μὲν, ἐν τῷ ἐμφυσήματι τῷ πρώτῳ καὶ
ζωτικῷ· τὴν δὲ, τῇ σαρκώσει καὶ τῷ βαπτίσματι, ὅπερ αὐτὸς ἐβαπτίσατο· τὴν δὲ, τῇ ἀναστάσει, ἧς αὐτὸς ἀπήρξατο, id eſt, cuius ipſe edidit primordiū: prim' enim ſemel reſurrexit poſtquá occidit. Ἀπάργματα ſunt ἀπαρχαί· Idē de baptiſmo, Τοῦτό σοι καὶ Ἀπάργματα.
ζῶντι μέγιστον εἰς ἀσφάλειαν, καὶ ἀπελθόντι δεξιὸν ἐντάφιον, τάφου μεγαλοπρεπέστερον, ἀγώνων καὶ χοῶν εὐσεβέστερον, ἀπαργμάτων ὡραίων χαριέστερον, id eſt ἐναγισμάτων ἐπετείων,
anniuerſariis primitiis, quib' amicis antiqui parētare ſolebāt. Ἐξάρχειν a- Ἐξάρχειν.
ctiua voce tātū dicitur. Eſt autē τοῦ κορυφαίου, ἐξάρχειν, qui ob id Ἔξαρχος dicitur: & Χορηγάτης, qui exordiū auſpicatur ſymphoniæ. Et accuſatiuo etiā iū
gitur vt genitiuo. Idē, Ἐκείνην ᾠδὴν τὴν πάλαι ᾖσεν ὁ Ἰσραὴλ τοῖς Αἰγυπτίοις, ἐξαρχούσης Μαρίας, καὶ ἀνακρουομένης τὸ τύμπανον. Xenoph. in III. παιδείας, Ἐπεὶ δὲ πάλιν ἦχε
τὸ σύνθημα αὐτὰ παρεδίδομεν, ἐξῆρχεν αὖ ὁ Κῦρος παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Et in VII.
Ἐπειδὰν δὲ πάλιν ἐκεῖ γενώμεθα, ὅταν ἤδη ὁμοῦ προσιόντες ἀλλήλοις γιγνώμεθα, παιᾶ-

να ἐξάρξω. Idem, Ἐξάρξομαι οἷον ἡνίκ' ἂν καιρὸς ᾖ, παιᾶνα. Plutarch. per genitiuum, in Galba, de Nymphidio loquens, ἃ δὲ ἡ σύγκλητος εἰς τιμὴν ἐπεψήφιζεν αὐτῷ, συντρέχουσα καθ' ἡμέραν ἐπὶ θύρας, καὶ πάντως ἐξάρχειν δόγματος ἀξιοῦσα καὶ βεβαιοῦν, ἔτι θρασυτέραν τόλμαν ἐνῆγεν αὐτόν, hoc eſt, auctorem fieri & confirmatorem ſenatuſconſultorum. Idem alibi, Ἅμα τε ἐξῆρχε ἐμβατηρίου παιᾶνος. Plato genitiuo & datiuo, in x. legum, οὐ γὰρ δὴ σμικρόν γε διαφέρειν, εἰ φανεῖεν λόγων ἀπολόμενοι ἀσεβῶν, ἄλλοις τε ἐξάρχοντες. Xenoph. in primo παιδείας, Ἀλλ' ὅπερ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, ταῦτα ἐξῆρχε, φάσκων ἑαυτῷ κάλλιον αὐτῷ ποιήσειν, Quocũq; certamine ſciebat ſe inferiorem eſſe, eo ſocios prouocabat, aiens ſe ſuperiorem futurum. Sic Homerus, Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς, πόλεμόν τε κορύσσων. Iliad. v I. cũ genitiuo, Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. & Ilia. ψ. Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. Plutarch. ἐν τῷ, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, Οὐκ οἶον μηδὲ σεαυτὸν οἴου δεῖν τῆς πολιτικῆς ἱερεῖ ἔξαρχον ὄντα, καὶ προφήτην, ἀφεῖναι τὰς τοῦ πολιέως καὶ ἀγοραίου τιμὰς Διός, ἐκ παλαιοῦ κατωργιασμένον αὐταῖς. Ἔξαρχος etiã pro auctore & principe alicuius rei conficiendæ vel inſtituendæ. Baſilius τοῖς Αἰγυπτίοις, de damnatione quorundam hæreticorum loquens, ἤδη δὲ ἔξαρχοι τῆς καθολικῆς ἀναιρεῖν αὐτοὺς ἐνδόξως, ἐν πᾶσι, γνώριμος. Ἐπάρχειν eſt imperitare. Iſocr. πρὸς Φίλιππον. Οὐ Θετταλοὺς μὲν τοὺς πρότερον ἐπάρξαντας Μακεδονίας, οἰκείως πρὸς αὐτὸν διακεῖσθαι πεποίηκε. Et in Panegyrico, Καθ' ὃν χρόνον ἑκάτεροι τῆς Εὐρώπης ἐπῆρχον. Significat etiam præeſſe & præfici. Herodian. ἤδη δὲ αὐτοῦ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο. Ἐπάρχεσθαι auſpicari, cœpiſſe. Iliad. primo, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι, id eſt, τὸ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ σπεῖσαι ἐπιβαλόμενοι. Dicitur & Ἐνάρχομαι. Plutarch. in Cicerone, de iudicio Miloniano, Καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου, κραδαινόμενος τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος. Syneſ. Καὶ ἀλλήλοις ἐπὶ φιλοσοφίᾳ συγγενοίμεθα, τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες. Ἀρχαιρεσιάζειν eſt comitiis intereſſe, ad comitia ire. Plutarch. de Cæſare, Εἰς τὴν πόλιν τοὺς στρατιώτας ἀποστέλλων ἀρχαιρεσιάσοντας. Significat etiã creare & deſignare in comitiis magiſtratum. Idem ἐν τῷ, εἰ τῷ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Οὐ γάρ, ὡς Τιβέριος ὁ Καῖσαρ ἔλεγε, τὸ τὴν χεῖρα τῷ ἰατρῷ προτείνειν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας, αἰσχρόν ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τὴν χεῖρα τῷ δήμῳ προτείνειν, ψῆφον αἰτοῦντας ἢ φωνὴν ἀρχαιρεσιάζουσαν. Interdum cum accuſatiuo, vt ipſe alibi, Διδόντες δὲ ἕτερον τῶν ὑπάτων ἀπὸ τοῦ πλήθους ἀρχαιρεσιάσαι, plebeium creare alterum conſulem. Συναρχαιρεσιάζειν eſt in petitione adiuuare, candidato fauere & adeſſe. Idem de Cæſare, πλὴν ὅτι βίᾳ καὶ ἄκοντος αὐτοῦ Λέπιδον εἰς ὑπατείαν κατέστησε συναρχαιρεσιάσας, καὶ τὸν δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ ἐκ εἴκω σπουδάζοντα παράγων. Et in Cicerone, Οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ, καὶ προῆσαν εἰς Ῥώμην συναρχαιρεσιάσοντες. Τὰ Ἀρχαιρέσια comitia apud eundem, & genere fœminino Ἀρχαιρεσίαι Ariſtoteli in tertio Politicorum, Διόπερ καὶ Σόλων, καὶ τῶν ἄλλων τινὲς νομοθετῶν τάττουσιν αὐτοὺς ἐπί τε τὰς ἀρχαιρεσίας, καὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Vtitur eodem genere & Xenophon. Ἀρχιποσία eſt bibendi principatus, quẽ antiqui in conuiuiis ſortiebantur. Horatius in ſecundo Carminum, Quem Venus arbitrum Dicet bibendi? Plautus in Curgulione, Talos corripio, inuoco almam meam nutricem: iacto baſilicum: propino magnum poculum: ille ebibit. Τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι, eſt ἀξίωμα facere vel

Ἔξαρχος. Ἐπάρχειν. Ἐπάρχεσθαι. Ἐνάρχεσθαι. Ἀρχαιρεσιάζειν. Συναρχαιρεσιάζειν. Ἀρχαιρέσια. Ἀρχαιρεσίαι. Ἀρχιποσία. Τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι.

αἴτημα, id quod initio probandum ſuſceptum eſt. quod etiam τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι καὶ αἰτεῖν dicitur. Ariſtotel. in ſecundo Poſteriorũ Analyticon, Οἱ μὲν οὖν διὰ τοῦ ἀντιστρέφειν δεικνύντες τί ἐστι ψυχή, ἢ τί ἐστιν ἄνθρωπος, ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων, τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτοῦνται. οἷον εἴ τις ἀξιώσειε ψυχὴν εἶναι τὸ αὐτὸ ἑαυτῷ αἴτιον ὂν τοῦ ζῆν. τοῦτο δ' ἀριθμὸν αὐτὸν ἑαυτὸν κινοῦντα. ἀνάγκη γὰρ αἰτῆσαι τὴν ψυχὴν ὅπερ ἀριθμὸν εἶναι αὐτὸν ἑαυτὸν κινοῦντα, οὕτως ὡς τὸ αὐτὸ ὄν. His verbis τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτοῦνται ſignifica- Τὸ ἐξ ἀρχῆς
uit, Id poſtulant ſibi concedi vt indubitatum, quod initio demonſtran- αἰτεῖσθαι.
dum receperunt. Idem in ſecundo Priorum, Τὸ δ' ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι καὶ λαμβάνειν, ἐστὶ μὲν ὡς ἐν γένει λαβεῖν, ἐν τῷ μὴ ἀποδεικνύναι τὸ προκείμενον, Petere verò & ſumere id quod eſt in principio, vt ſummatim loquar, eſt cũ id quod propoſitum eſt ad probandum, non demonſtratur. Id autem non vno modo contingit, vt ipſe ibidem docet. Idem in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τὸ δ' ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι λέγω διαφέρειν, καὶ τὸ ἀποδεῖξαι. ὅτι ὁ ἀποδεικνύων μὲν ἂν δόξειεν αἰτεῖσθαι τὸ ἐν ἀρχῇ· ἄλλου δὲ τοῦ τοιούτου αἰτίου ὄντος, ἔλεγχος ἂν εἴη, καὶ οὐκ ἀπόδειξις. ἀρχὴ δὲ πρὸς ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, οὐ τὸ ἀξιοῦν ἢ εἶναί τι λέγειν ἢ μὴ εἶναι· τοῦτο μὲν γὰρ τάχ' ἄν τις ὑπολάβοι τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν, ἀλλὰ τὸ σημαίνειν γέ τι καὶ ὡς αὑτῷ καὶ ἄλλῳ, Refutantis autem more demonſtrare, & ſimpliciter demonſtrare, eo differunt: quòd qui demonſtratione iuſta vtitur, videri poteſt id quod eſt in principio, petere: alia autem demonſtrationis cauſa exiſtente, probatio eſt refutatiua, non etiam demonſtratio. Principium enim ad omnia huiuſcemodi probanda, non eſt poſtulare quippiam aut eſſe aut non eſſe, quippe id exiſtimari poteſt id quod eſt è principio petere: verum quippiam ſignificare, vt ſibi, ſic alii. hoc enim neceſſe eſt ſi differere ve-
lit, ſeu ſecum ipſe, ſeu cum altero. Lucian. in Ioue tragœdo, τὸ ζητούμενον Τὸ ζητούμενον
ἁρπάζειν dixit, ἀλλά που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ προ- ἁρπάζειν.
νοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται, Tu rapis vel arripis vt cõceſſum id quod eſt in quæſtione. nondum enim conſtat ea fieri prouidentia. quod ſi conſta-
ret, tum demum quod ſequitur, probandum eſſet. Dicitur & τὸ ζητούμενον Τὸ ζητούμενον
αἰτεῖν ἢ αἰτεῖσθαι. Themiſt. in primũ phyſicæ auſcul. ἐπεὶ ὅτι γέ ἐστι φύσις, πόθεν αἰτεῖν.
ἂν ὁ φυσικὸς ἀποδείξειε, πότερον ἐκ τινῶν φυσικῶν; ἀλλ' αἰτήσεται τὸ ζητούμενον. Ariſtotel. in octauo Topicorũ circa finem id quinque modis videri poſſe fieri dixit, licet vno modo propriè fiat. αἰτεῖσθαι δὲ φαίνονται τὸ ἐν ἀρχῇ πενταχῶς. φανερώτατα μὲν καὶ πρῶτον, εἴ τις αὐτὸ τὸ δείκνυσθαι δέον, αἰτήσει. cæteróſque modos illic proſequitur, & poſt eum Alexander, qui τὸ ἐξ ἀρχῆς καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ, idem
eſſe ait. Hermolaus Barbarus vir doctiſſimus libro ſecundo Paraphraſis A capite ar-
Themiſtianæ, τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖν, quæſtionem arceſſere à capite appellauit, ceſſere quæ-
in quo ipſe falſus eſt, niſi me fefellit opinio. Quid enim illa verba ſigni- ſtionem.
ficẽt, è Ciceronis loco apparet in Topicis, Cum autem (inquit Cicero) à genere ducitur argumentum, non erit neceſſe id vſque à capite arceſſere, ſæpe & citra licet, dum modo ſupra ſit quod ſumitur quàm id ad quod ſumitur, & reliqua. A capite arceſſere argumentum his verbis Cicero ſignificat, à capite & origine rei argumẽtum eruere. vt in quinto Finium,
A capite ducere. Totius enim quæſtionis eius quæ habetur de finibus bo- A capite du-
norum & malorum, cum quæritur in iis quod ſit extremũ & vltimum, cere.

fons reperiendus eſt, in quo ſint prima inuitamenta naturæ: quo inuento, omnis ab eo quaſi capite, de ſummo bono & malo diſputatio ducitur. inde Sine capite certo manare, in oratione pro Plancio. Tranſlatio eſt ab aquæ ductibus, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑδραγωγεῖν. Caput eſt enim è quo riuuli manant, vt apud eundem pro Cælio, Tum quæram denique ex quo iſte fonte Senator emanet. Nam ſi ipſe orietur & naſcetur ex ſeſe, fortaſſe vt ſoleo, commouebor: Sin autē vt riuulus accerſitus & ductus ab ipſo capite accuſationis veſtræ, lætabor. Vlpianus de aqua quotidiana & æſtiua, Nam ſuperiora interdicta ad eos pertinent qui à capite ducūt: æquiſſimū autem viſum eſt ei quoque qui ex caſtello ducit, interdum dari. Animaduertendum autem Ἀξιοῦν & Αἰτεῖσθαι verba eſſe analyticis & dialecticis accommodata, vt in ſuperioribus exemplis apparuit: vt λαμβάνειν & αἰτεῖσθαι. Ariſtotel. in primo Priorum Analyticorū, ἔστω γὰρ ζῷον μὲν ἐφ' οὗ. α. τὸ δὲ θνητὸν ἐφ' οὗ. β. καὶ ἀθάνατον ἐφ' οὗ. γ. ὁ δὲ ἄνθρωπος οὗ τὸν ὅρον δεῖ λαβεῖν ἐφ' οὗ τὸ. δ. ἅπαν δὴ ζῷον λαμβάνει ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνατον. τοῦτο δέ ἐστιν, ὃ ἂν ᾖ α, ἅπαν εἶναι ἢ. β. ἢ. γ. πάλιν τὸν ἄνθρωπον ἀεὶ διαιρούμενος, τίθεται ζῷον εἶναι. ὥστε κατὰ τοῦ. δ. τὸ. α. λαμβάνει ὑπάρχειν. ὁ μὲν οὖν συλλογισμός ἐστιν, ὅτι τὸ. δ. ἢ. β. ἢ. γ. ἅπαν ἔσται. ὥστε τὸν ἄνθρωπον ἢ θνητὸν μὲν ἢ ἀθάνατον ἀναγκαῖον εἶναι. ζῷον δὲ θνητὸν μόνον οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι, ἀλλ' αἰτεῖται. τοῦτο δὲ ἦν ὃ ἔδει συλλογίσασθαι, ſumitur (inquit) petendo quod demonſtratum oportebat. Idem alibi, ὅταν γὰρ τὸ μὴ δι' ἑαυτοῦ γνωστόν, δι' ἑαυτοῦ τις ἐπιχειρῇ δεικνύναι, τότε αἰτεῖται τὸ ἐξ ἀρχῆς. τοῦτο δέ ἐστι μὲν οὕτω ποιεῖν, ὥστ' εὐθὺς ἀξιῶσαι τὸ προκείμενον, id eſt, vt axioma ponere. Sunt autem λαμβανόμενα, id eſt τὰ λήμματα, αἱ προτάσεις. Alexand. in primo τῶν τοπικῶν, de ſyllogiſmo apodeictico loquens, Οὐ μόνον δὲ δεῖ τὰ λαμβανόμενα πρῶτα εἶναι τῇ φύσει τῶν δι' αὐτῶν δεικνυμένων, ἀλλὰ καὶ πρῶτά πως ἄμεσα εἶναι, καὶ μὴ δι' ἄλλων δειχθέντα, hoc eſt αὐτόπιστα, vt ſunt immediatæ propoſitiones & axiomaticæ. Προσλαμβανόμενα autem ſunt aſſumpta, & προσλήψεις aſſumptiones, ex quibus oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα. Idē, ἂν δέ τις ἀντιφράττειν τὴν γῆν τῇ σελήνῃ δεικνύῃ διὰ τοῦ ἐκλείπειν αὐτήν, οὐκ ἔτ' ἀποδείκνυσι κυρίως, καίτοι λαμβάνων ἀληθές, id eſt, quanuis propoſitio & intentio ſit vera, tamen conuerſo ordine demonſtrat, id eſt διὰ τοῦ ὑστέρου τὸ πρότερον, καὶ διὰ τοῦ αἰτιατοῦ τὸ αἴτιον. αἴτιον γὰρ τῆς ἐκλείψεως ἡ ἀντίφραξις τῆς γῆς, id eſt ἡ ἐπισκότησις. προσλαμβανόμενα vero dicuntur quæ ſecundo vel tertio loco ſumuntur. Κειμένου γὰρ τούτου, πᾶν τὸ ἐνεργείᾳ ὄν, ἐξ εἴδους καὶ ὕλης ἐστίν, ἕπεται παντὶ τῷ ἐξ εἴδους καὶ ὕλης ὄντι, τὸ κατ' εἶδος εἶναι τοῦτο ὅ ἐστι. τούτῳ εἰ προσληφθείη πρότασις ἡ λέγουσα, τὸ δὲ ζῷον ἐκ τούτων, ἐναργὴς καὶ αὐτὴ καὶ ἀναπόδεικτος, συνάγειν ἄν, τὸ ζῴου εἶδος εἶναι τοῦτο καθὸ ζῷόν ἐστι. ᾧ συμπεράσματι εἰ προσληφθείη πάλιν ἐναργὴς πρότασις, & reliqua. Cæterū ἀξίωμα nō ſemper vno & eodem ſignificatu accipitur, vt ex eodem Alexandro intelligimus in octauum eorundem Topicorum. enarrans enim huiuſmodi verba Ariſtotelis, ὅταν δὲ ᾖ πρὸς τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν πρότασιν, μεῖζον ἔργον διαλεχθῆναι ἢ τὴν θέσιν, διαπορήσειεν ἄν τις πότερον θετέον τὰ τοιαῦτα, ἢ οὔ. εἰ γὰρ μὴ θήσει, ἀλλ' ἀξιώσει καὶ πρὸς τοῦτο διαλέγεσθαι, μεῖζον προστάξει τοῦ ἐν ἀρχῇ δεικνυμένου· εἰ δὲ θήσει, πιστεύσει ἐξ ἧττον πιστῶν. σημειωτέον (inquit Alexander) ὅτι ἀξιώματα λέγει καὶ τὰς δεομένας ἀποδείξεως προτάσεις, ἀλλ' οὐ μόνας τὰς ἀναποδείκτους, ὡς ἔθος αὐτῷ λέγειν ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς.

Ἀξιοῦν & αἰτεῖσθαι.

Λαμβάνειν καὶ αἰτεῖσθαι.

Προσλαμβάνειν.

Ἀξίωμα.

λυτικοῖς. Idem alibi, θέσιν μὲν, ὃ πρόβλημα λέγει· ἀξίωμα δὲ καὶ πρότασιν ἐκ παραλλήλου εἶπεν. λέγει γὰρ περὶ τῶν εἰς τὴν τοῦ προβλήματος δεῖξιν λαμβανομένων προτάσεων. De hoc loco loquens Cicero enũciationes & poſtulata vocat, vt in libro de fato, Explicanda eſt autem (inquit) vis ratióque enunciationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant. Idem, Itaq; contendit omnes neruos Chryſippus vt perſuadeat omne axioma aut verum eſſe, aut falſum, id eſt, πάντα τὸν ἀποφαντικὸν λόγον. Verùm περὶ τῶν αἰτημάτων καὶ ἀξιωμάτων καὶ θέσεων & aliis, nos olim in Annotationibus in Pandectas ſcripſimus. Ἀξιῶ etiã præter notas ſignificationes, eſt quod Latinè Indicare dicitur, quod inſtitoris eſt & venditãtis merces. Plato libro x i. de legibus, Ὁ δὲ δὴ φανερὸς γενόμενός τι πωλῶν τοιοῦτον, πρὸς τῷ στερηθῆναι τοῦ κιβδηλευθέντος, ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον, κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγάς, in vnam quanque drachmam precii, quanti rem indicauerat, ſingulos ictus accipiat. Cicero in tertio Officiorum, Scæuola Publii filius cum poſtulaſſet vt ſibi fundus cuius emptor erat, ſemel indicaretur, ídque ita venditor feciſſet, dixit ſe pluris æſtimare, ἵνα τὸ χωρίον αὐτῷ ὃ ἐωνημένον ὑπ' αὐτοῦ, καθάπαξ τακτῆς τιμῆς ἀξιωθείη, ἀξιώσαντος τοῦ πρατῆρος, περὶ πλείονος ἔφη τιμᾶν. Eſt enim ἀξία iuſtum rei precium, vt τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, iuſto precio vendere, AEſch. κατὰ Τιμάρχου. Idem Plato in nono, τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν εἴτε διπλῆν, εἴτε τετραπλασίαν οἱ δικασταὶ ταττόντων. Ariſtotel. in nono Ethicorum, τὴν ἀξίαν τάττειν pro indicare dixit: τὴν ἀξίαν δὲ πότερον τάξαι ἐστί, τοῦ προϊεμένου ἢ τοῦ προλαβόντος; ὁ γὰρ προϊέμενος ἔοικεν ἐπιτρέπειν ἐκείνῳ. Inde autẽ Taxare verbum à quibuſdam ductum eſt. Ἀξιῶ etiam eſt perhibeo, exiſtimari volo, & talem me eſſe prædico. Arrian. in ſecundo Anabaſeos, Ἐντεῦθεν δὲ ἐς Μάλλον ἀφίκετο, καὶ στασιάζοντας καταλαβὼν, τὴν στάσιν αὐτοῖς κατέπαυσε, καὶ τοὺς φόρους οὓς βασιλεῖ Δαρείῳ ἀπέφερον, ἀνῆκεν, ὅτι Ἀργείων μὲν Μαλλοὶ ἄποικοι ἦσαν, αὐτὸς δὲ ἀπ' Ἄργους τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου. Sic fermè Thucydides, καὶ τὰ μὲν παλαιὰ καὶ μέγιστα τοιοῦτοι ἠξιώσαμεν εἶναι, id eſt, tales nos præſtitimus, hoc eſt, dignos nos eſſe cenſuimus qui tales nos exhiberemus in rebus veſtris maximis. Ariſtotel. in proble. ſect. x v i i. de eo loquens quod quidam aiunt κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα, qui ſcilicet mundum eſſe æternum cenſent, ὡς ταὐτὰ πάλιν γίνεσθαι καὶ φθείρεσθαι, ὃ μὲν δὴ (inquit) τῷ ἀριθμῷ τοὺς αὐτοὺς ἀξιοῦν εἶναι ἀεὶ τοὺς γινομένους, εὔηθες· τὸ δὲ εἴδει, μᾶλλον ἄν τις ἀποδέξαιτο. ἀξιοῦν pro δοξάζειν καὶ δογματίζειν, & quaſi axioma conſtituere, vel ὑποτίθεσθαι, dixit. Lingua vernacula hoc dicere ſolet, Ego id pro vna maxima pono, quaſi pro axiomate, ἐγὼ δὲ τοῦτ' ἀξιῶ, vel ἀξιωματικῶς ἂν φαίην. Ἀξία.

Ἀποστολεῖς erant magiſtratus rei nauticæ iuriſdictionem habentes, qui Trierarchis iura reddebant. Demoſth. pro Cteſiph. Πάντα γὰρ τὸν πόλεμον τῶν ἀποστόλων γιγνομένων κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐμόν, οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκε τριήραρχος οὐδεὶς, ὡς ἀδικούμενος, παρ' ὑμῖν, οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, οὐχ ὑπὸ τῶν ἀποστολέων ἐδέθη, Omni enim eius belli tempore, cum omnes claſſium nauigationes mea lege profectæ ſint, nullus apud vos Trierarchus libellũ ſupplicem ob id porrigẽdum duxit, quòd iniuria ea lege affectus eſſet, nullus in aſylum portus veſtri confugit, ibique ad aram Dianæ ſedit: nullus denique à magi- Ἀποστολεῖς.

ſtratibus rei nauticæ curatoribus & iudicibus vinctus eſt propter parendi contumaciam. Et rurſus, Προσελθὼν αὐτῷ προσεκαλεσάμην πρός τε τοὺς ἀποστολέας, καὶ πρὸς τοὺς τῶν νεωρίων ἐπιμελητάς. οὗτοι γὰρ εἰσῆγον τότε τὰς διαδικασίας εἰς τὸ δικαστήριον περὶ τῶν σκευῶν, eorum enim erat tum cognitio controuerſiarum

Ἀπόστολος. de armamentis nauium. Ἀπόστολοι autem ſunt apparatus claſſium, expeditionéſque maritimæ, vt in ſuperiore exemplo. Idem, Μετὰ ταῦτα δὲ τοὺς ἀποστόλους ἅπαντας ἀπέστειλα, καθ' οὓς Χερρόνησος ἐσώθη καὶ Βυζάντιον, καὶ πάντες οἱ σύμμαχοι, Claſſes omnes illas mittendas ſuaſi, Plebiſcita illa mea ſunt, & rogationes meæ, quibus claſſes decretæ ſunt & miſſæ. Et de claſſibus ipſis pro-

Ἀποστέλλεσθαι. ficiſcentibus Ἀποστέλλεσθαι dicunt, vt Idem πρὸς Φορμίωνα, Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῶν ἐμπορίων, πολλοὺς παρίστανται ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, cum è littore ſoluunt, multis adhibitis teſtãtur pecuniam aut merces fœneratorũ periculo ſe exportare. Ἀπο-

Ἀποστέλλειν. στέλλειν eſt curſum nauis aliquo dirigere & contendere: quod nõ tantum is facit qui in naue eſt cum vectoribus, ſed etiam qui magiſtrum præpoſuit & exercitorem nauis, vt κατὰ Διονυσοδώρου, Κατὰ ταύτην τὴν συγγραφήν, ὦ ἄνδρες δικασταί, λαβόντες παρ' ἡμῶν τὰ χρήματα ὁ Διονυσόδωρός τε οὑτοσὶ καὶ ὁ κοινωνὸς αὐτοῦ Παρμενίσκος ἀπέστελλον τὴν ναῦν εἰς Αἴγυπτον ἐνθένδε. καὶ ὁ μὲν Παρμενίσκος ἐπέπλει ἐπὶ τῆς νεώς, οὑτοσὶ δὲ αὐτοῦ κατέμενε. Idem, Διὰ τί οὖν, ὦ βέλτιστε, εἰς μὲν τὴν Αἴγυπτον καὶ τἆλλα ἐμπόρια ἀπέσταλκας αὐτήν, Ἀθήναζε δὲ οὐκ ἀπέσταλκας οὐδέ πω καὶ νῦν, πρὸς ἡμᾶς τοὺς δανείσαντας, οἷς ἡ συγγραφὴ κελεύει σε ἀνέπαφον καὶ ἐμφανῆ τὴν ναῦν παρέχειν; Cur in AEgyptum aliáque emporia appulſam nauem voluiſti & mandaſti, Athenas noluiſti nec curaſti ad hunc diem, ad nos ſcilicet, qui in eam ipſi nauem exercendam pecuniam fœnerati ſumus, quibus ſyngrapha dictabat ipſa intactã nauem exhibere, omníque pignore ſolutam & liberam? Et rurſus, Εἰ γὰρ ἡ ναῦς ἐρράγη, τὸ μετὰ τοῦτο ἐπεσκευάσατε τὴν ναῦν, οὐκ ἂν εἰς ἕτερα δήπου ἐμπόρια ἐμισθοῦτε αὐτήν, ἀλλ' ὡς ἡμᾶς ἀπέστελλον, ἐπανορθούμενοι τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, Nam ſi nauis fracta eſſet (vt ipſi falſo dictitant) ſimulac eam ipſi refecerunt, non in alia vtique emporia appellẽdam locaſſent, ſed ad nos potius recta reducendam curaſſent: videlicet vt quod

Στέλλεσθαι. fortuito acciderat emendarent hoc facto, atque reſtituerent. Στέλλεσθαι eſt iter contẽdere, ſed nauigatione proprie. Differt enim τοῦ πεζεύειν. Vnde

Στόλος. Στόλος nomen deductum. Quæ dictio non magis claſſem, quàm nauis cõmeatum curſúmque ſignificat. Syneſ. Μετὰ τὴν ἐμὴν ἐκεῖθεν κάθοδον, τρίτον ἤδη στόλον ἡ ναῦς εἰς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία στέλλεται. Plutar. in Pompeio, Οἱ δὲ φθάσαντες διαφυγεῖν καὶ διεκπεσόντες, ὥσπερ εἰς σμῆνος ἐδύοντο πανταχόθεν καταφερόμενοι, εἰς Κιλικίαν· ἐφ' οὓς αὐτὸς ἐστέλλετο, ναῦς ἔχων ἑξήκοντα τὰς ἀρίστας. Arria. in IIII. Κἀγὼ τῆς Ἑλλάδος μεμνῆσθαί σε ἀξιῶ, ὦ Ἀλέξανδρε, ἧς ἕνεκα ὁ πᾶς στόλος σοι ἐγένετο, προσθεῖναι τὴν Ἀσίαν τῇ Ἑλλάδι, hoc eſt πᾶσα αὕτη εἰσβολή, καὶ ἐπέλασις, καὶ στρατεία, expeditio in Aſiam ſuſcepta eſt. Ponitur tamen & pro venire ſimpliciter. Herodot. in Thalia, Ἐπὶ δὴ ταύτην ψάμμον στέλλονται ἐς τὴν ἔρημον οἱ Ἰνδοί, de Chryſitide loquens. Lucian. Σοὶ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο κτῆμα ὁ πλοῦτος. Theod. in hiſt. eccleſ. καὶ πολλοὶ μὲν ἱστορίας χάριν, πολλοὶ δὲ ἐμπορίας, ἀποδημίας μακρὰς ἐστέλλοντο. Galen. Ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκασθεὶς στείλασθαι, pere-

grinationem ſuſcipere & peragere. Herodi. de Antonino, Καὶ διατρίψας χρόνου τινὸς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο. Syneſ. Ὁ ἐπιδιδοὺς τὴν ἐπιστολήν, ἐπὶ χρείου διακομιδῇ πρὸς ὑμᾶς ἐστάλη δημοσίαν ὁδόν. Baſil. Ὥστε ἀναγκαῖον καὶ λυσιτελές, καθάπερ ὁδοιπόροις ἢ δρομέας στελλομένους ἡμᾶς, ἀμεταστρεπτέως ἐπὶ τὸ τῆς ὁδοῦ πέρας ἐπείγεσθαι. Significat etiam εἰσβάλλειν & ἐπιστρατεύειν, id eſt expeditionem ſuſcipere. Et Στόλος (vt dictú eſt) exercitus & expeditio. Xenoph. in ſecúdo ἀναβάσ. Πολὺν δ' ἔχων στόλον, οὐ δυνήσεται ταχὺ πορεύεσθαι, id eſt exercitũ. Idem in tertio, Ἐπεὶ μέντοι εἰς Κιλικίαν ἦλθον, σαφὲς πᾶσιν ἐδόκει εἶναι, ὅτι ὁ στόλος εἴη εἰς βασιλέα, id eſt expeditio. Idem, Ἐλέγετο δὲ ὁ στόλος εἶναι εἰς Πισίδας. Arria. in pri. Σύρμος δὲ ὁ τῶν Τριβαλλῶν βασιλεὺς ἐκ πολλοῦ πυνθανόμενος τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν στόλον, παῖδας καὶ γυναῖκας ἐπὶ τὸν Ἴστρον προϋπέπεμψεν. Xenoph. in tertio παιδείας, Ταχὺ δὲ τοσούτων προειρημένου αὐτοῦ, ὥστε προσελθὼν ἔφθασας ἥκων σὺν πολλῷ στόλῳ, πρὶν τούτων τὴν πρὸς ἑαυτοῦ δύναμιν ἀθροίσασθαι, id eſt, cum magno exercitu. Significat etiam præter nota ſignificata, velum contrahere. Ariſtot. in Mechan. Διὰ τί ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, τὸ δὲ πρὸς τὴν πρῷραν ποδιαῖον ποιησάμενοι, ἐφιᾶσι. Ἰδιόστολον Ἰδιόστολος.
πλοῖον dicitur, quod ſibi ſoli quis conduxit. Athen. lib. XII. Συβαριτῶν δέ τις εἰς Κρότωνά ποτε διαπλεῦσαι βουληθείς, ἰδιόστολον ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἐμβήσεται ἕτερος. Στέλλειν τὴν ναῦν eſt apparare, & armamentis remigióque in- Στέλλειν.
ſtruere. Odyſſ. ξ. Αἴγυπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, Νῆας ἐῢ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι. Ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρετο λαός. Συστέλλεσθαι præter nota Συστέλλεσθαι.
ſignificata, animo contrahi ſignificat, & mœſtum eſſe. Cui opponitur διαχεῖσθαι apud Syneſiú. Συνεσταλμένος idem qui κατηφής. Dicitur etiã Συνεσταλμένος demiſſo animo, & deiectis ſpiritibus. Plut. de Pompeio, Ὁ δὲ πρὸ μικροῦ ὅπλοις καὶ ἵπποις δορυφορούμενος, ἀπέρχεται μικρὸς καὶ συνεσταλμένος, id eſt καταπεπληχώς. Συστέλλειν etiam eſt compeſcere inſoleſcẽtem, & ad moderatio- Συστέλλειν.
nem redigere. Iſocr. περὶ εἰρήνης, Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι, καὶ ποιοῦσι σωφρονεστέρους, ἐκεῖνοι δὲ οὐδὲν ὑπὸ τούτων ἐπαιδεύθησαν. Greg. in pri. contra Iulianũ, Ταῦτα εἰδὼς ὁ θεῖος Δαβὶδ, ἕν τι τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεστάλθαι τίθεται, καὶ χάριν ὁμολογεῖ τῷ συστείλαντι, ὡς τοῦ τὰ δικαιώματα μαθεῖν ἐντεῦθεν προσγινομένου. καὶ πρὸ τοῦ με ταπεινωθῆναι, φησίν, ἐγὼ ἐπλημμέλησα. Plutar. in Lucul. Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὐτυχεῖν δοκοῦντος, οὐδ' αὖ δεικτικώτερον ἐπιστασίας, συσταλέντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus ſecundis elato, nihil rurſus imperii auſcultantius homine deiecto rebus aduerſis. Significat etiam pauore contrahere hominem, & συνεστάλθαι, ἐκπλαγῆναι, δεδειματῶσθαι, ἐκπεφοβῆσθαι. & Συστολὴ eſt motus auerſantis & fugitantis, vt ἀφορμή. Διαστέλλεσθαι autem idem eſt quod διορίζεσθαι, διαιρεῖσθαι: vt Δια- Διαστέλλεσθαι.
στέλλειν, διορίζειν, διαιρεῖν, hoc eſt diſputare, diſceptare & explicare. Ariſtot. in ſecundo Politic. Ἐπεὶ δὲ τούτου πεποιήμεθα μνείαν, ἔτι μικρὸν περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον. Athenæus in XII. Dipnoſophiſton, pro nominatim excipere dixit, & ſtipulatione cauere, Ἐπειδή τινος τῶν προπεμπόντων ἐδεῖτο συμπλεῦσαι αὐτῷ, λέγων ὅτι προσδιεστειλάμην τῷ πορθμεῖ, ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ, hoc eſt διωμολογησάμην, προσδιωρισάμην. Polybius de fœderibus primi belli Punici loquens, ὑπὲρ δὲ Σικελίας τοιαῦτα διαστέλλονται ῥητῶς, ὑπὲρ αὐτῶν

τούτων πολέμιοι τὰς συνθήκας, ὅσα τῆς σικελίας ὑπὸ τὴν καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, nominatim cauent quatenus Carthaginenſium imperium & ditio patet.
Προσδιαστολή. Huiuſmodi cautio & definitio προσδιαστολὴ dici poteſt, cũ in oratione addimus Duntaxat, vel particulam æquè pollentem. Alexand. in ſecundo περὶ ψυχῆς, Τὸ δὲ φάναι, ὥσπερ τὴν αὐλητικὴν τέχνην ἐφ' οὐδενὶ μὲν ὀρθῶς δύνασθαι χρῆσθαι, οὕτω καὶ τὴν ἀρετὴν τέχνῃ πράγματι, ὑγιὲς μὲν ἐστι· προσδιασταλτέον δὲ, ὡς οὔτε ἡ αὐλητικὴ ἄνευ οἰκείων ὀργάνων δυνατὴ ποιῆσαι τοῦτο, οὔτε ἡ ἀρετή, Verum quidẽ eſt illud, ſed cum eo tamen, vt nec illa, nec alia ars, nec virtus proprio & commodo inſtrumento deſtituta & vacua, ſuo perfungi munere poſſit. Hæc enim eius verba ſunt ἐν τῷ, ὅτι οὐκ αὐτάρκης πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ἡ ἀρετή.

Περιστέλλω. Περιστέλλω aſtringo, ſuccingo, apprimo, comprimo. Baſilius de vita ſolitaria, Χιτὼν διὰ ζώνης περιεσταλμένος τῷ σώματι, appreſſus. Galen. in ſecũdo ad Glauconem, Ὕστερον δὲ ὡς ἤδη περιέσταλτο μὲν ὁ σκιρρώδης ὄγκος, ἐδεδήκει δὲ μή τι λείψανον αὐτοῦ μένοι, τοὐναντίον εἰργαζόμην, ἐπιχρίων τινὶ τῶν πιλωτῶν φαρμάκων ὃν μικρόν, id eſt, cum iam tumor ſcirri ad æqualitatem redactus erat, hoc eſt, ὅτι ἤδη τὸ ὡδηκὸς τοῦ σκίρρου καθεστήκοι, vel καθεστηκὸς εἴη. Idem, Ἔστω δέ σοι διάγνωσις εἰ κεκόλληται τὸ βάθος τοῦ κόλπου, εἰ μήτ' ὀδύνη τις αἰσθητική, μήτ' ὄγκος, ἀλλὰ περιέσταλται τὸ χωρίον ἅπαν, καὶ ξηρὸν καὶ ἀνώδυνόν ἐστι. Περιεσταλμένος etiam di-
Περισταλμένος. citur qui compoſitus eſt in frugalitatem, & ad temperãtiam moderatiõnemque redactus. Plato in Gorgia de gubernatoria loquens, Καὶ αὕτη μὲν ἡ τέχνη περιεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, tanquam grande quiddam profiteatur & præſtet: id quod rhetorica facit, quæ eo nomine magnificè ſeſe infert. Ariſtot. in 1 x. hiſt. animal. de Bonaſo loquens, Τὴν δὲ χαίτην ἔχει μέχρι τῆς ἀκρωμίας, ὥσπερ ἵππος. μαλακωτέρα δὲ ἡ θρὶξ τῆς τοῦ ἵππου, καὶ περιεσταλμένη μᾶλλον, compoſitior, & non
Περιστέλλω. ita fuſa. Περιστέλλειν etiam dicitur ornare, componere, obuoluere, & cõtegere. Lucian. Κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. Ariſtot. in Problem. Τὸν δὲ πυρέττοντα περιστέλλεσθαι δεῖ τούτου ἕνεκεν, ὅτι πυρέξαι ἀναπνοὴν μὴ διδοὺς, σβέννυται. καὶ τὰ ἱμάτια μὴ ἀπογυμνούσθω, ἕως ἂν νοτὶς ἐξέλθῃ. Idem, Καὶ περιεσταλμένον δεῖ ἀνα-
Καταστέλλω. παύεσθαι, ὅπως ὅτι θερμότατος ᾖ. Καταστέλλειν etiam eſt ad modeſtiam reuocare, & in officio continere, & mores componere. Plut. Θορυβοῦντας τοὺς ἐν ἀξιώμασι νέους καταστεῖλαι βουλόμενος. Baſil. εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν προοιμιῶν, Πολλὰ ἔχων τὰ παρακαλοῦντα αὐτὸν εἰς ἀρετὴν, ἀνατροφὴν σεμνοτάτην, διδασκάλων ἀκρίβειαν, δίαιταν κατεσταλμένην, καὶ ἄλλα οἷς ψυχὴ παιδαγωγεῖται πρὸς ἀρετήν. Significat etiã reprimere & ſupprimere tumẽtia vel excreſcentia. Dioſc. Τὸ δὲ ἐχίνου ὄστρα-
Κατασταλτικός. κον καταστέλλει τὰ ὑπερσαρκοῦντα. Et κατασταλτικὰ φάρμακα, cohibentia, ſuppri-
Αναστέλλω. mentia: quæ etiam ἀνασταλτικά. Galen. Μετὰ τοῦτο δεῖ τοῖς ἀναστέλλουσι καὶ ἀποκρουομένοις τοὺς ἐπιρρέοντας χυμοὺς χρήσασθαι. Significat etiam propulſo impetum irruentis. Plut. Ὁ δὲ ἀνθυπεξελθὼν ἐπιστρέφει τὴν ναῦν κελεύσας, τὰς μὲν ἄλλας διωκού-
Ανασπέλλεσθαι. σας ἀνέστειλε, Εὐρυκλῆς δ' ὁ Λάκων ἐνέκειτο σοβαρός. Inde Ἀναστέλλεσθαι pro terga vertere, retrorſus στέλλεσθαι, iréque. Thucyd. Τοξευόμενοι δὲ οἱ Αἰτωλοὶ ἀνθρωποι
Υποστέλλεσθαι. ψιλοὶ ἀνεστέλλοντο. Ὑποστέλλεσθαι eſt formidare & vereri. Dinarch. Τῆς ἐξ ἀρείου πάγου βουλῆς οὔτε τὴν Δημοσθένους, οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης, ἀλλὰ τὸ δίκαιον αὐτὸ καὶ τἀληθὲς περὶ πλείονος πεποιημένης. Ὑποστέλλεσθαι etiam eſt vi-

res remittere, hoc eſt, non acriter, non omni conatu agere. Demoſth. περὶ παραπρ. Πρῶτον μὲν, ὡς εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαινομένου· πλὴν τοῦτό γε, ὡς περὶ πεπραχότας ἑαυτοῖς καὶ ἀδιοσιωτάτοις ἀνθρώποις μηδὲν ὑποστελλομένου. Et κατὰ Μειδίου, Οὐ γὰρ ἔστι δίκαιον οὐδὲ προσῆκον, τὴν τοῦ παθόντος ἀπαλλάττεσθαι, τῷ μηδὲν ὑποστελλομένῳ πρὸς ὕβριν, μείζω εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν, ei qui nihil remiſit conatus, quo minus cótumelioſus eſſet. Sic in Actis Apoſtolorum, capite viceſimo, Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην ὑμῖν τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ θεοῦ, Neq; enim præuaricatus ſum in renunciando vobis conſilio diuino. Sic mihi videtur intelligendum illud ad Hebræos capite decimo in fine, Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται· καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, & ſi contentioné timidè remiſerit, in eo animus meus non acquieſcit. Eſt etiam Ὑποστέλλεσθαι conſultò vinci, & cedere pari: quod etiam Ὑφίεσθαι dicitur, vt qui gratificandi gratia & obſequendi, contentionem remittunt. Et genitiuo iungitur. Ariſtotel. Probl. ſect. quinta, Διὰ τί ὑγιεινόν ἐστι, τῆς τροφῆς μὴ ὑποστέλλεσθαι, πονεῖν δὲ πλείω, id eſt, citra ſatietatem eſitare. Gregorius eorum verba reprehendens qui in trinitate diuina inæqualitatem aſſerebât, Ὥσπερ τοῦ πατρὸς ὑποστέλλεται υἱὸς τοῖς ταπεινοῖς καὶ κάτω κειμένοις, οὕτως ὑποστελλομένης πάλιν καὶ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀξίας τοῦ πνεύματος, Quemadmodum diuinarũ rerum neſciis, vel, apud diuinarum rerum imperitos, & terrenis hærentes, filius ſubmiſſior eſt patre & inferior. Ὑποστολὴ ſubmiſſionem ſignificat, & metum non planè nec ingenuè loquentis, & præuaricationem. Idem in primo περὶ υἱοῦ, Φέρε τῷ ἁγίῳ θαῤῥήσαντες πνεύματι, περὶ τῆς θεότητος ὑπολήψεις, ὥσπερ τινὰ τόκον εὐγενῆ καὶ ὥριμον, εἰς φῶς προενέγκωμεν· οὐδὲ ἄλλοτε μὲν σιωπήσαντες, νῦν δὲ καὶ μᾶλλον παῤῥησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ, καθὼς γέγραπται, τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, nunc verò etiam amplius veritatem apertè eloquentes, ne ob præuaricationem, vt ſcriptum eſt, damnemur operæ nauatæ non probabilis. Eſt etiam verbum Ἐξαποστέλλω pro mitto nuncium, & emitto, hoc eſt ἀπολύω, ἀποπέμπω. & Διαποστέλλω. ὅθεν Διαποστολή, internuncii miſſio, hoc eſt τὸ διαγγέλλοντος. & Ἐξαποστολὴ emiſſio, remiſſio. Polyb. in v. Διὸ καὶ μετὰ ταῦτα καὶ Κλεομένους ὑποδείξαντος ἐλπίδα καθόδου καὶ διαλύσεως πρὸς τὸν Ἀρχίδαμον, ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας εἰς τὰς διαποστολὰς, καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς πίστεως συνθήκας. Idem, Τῆς ἐπιστολῆς διασαφούσης ὅτι μέλλει Κλεομένης, ἐὰν μὴ ποιῶνται τὴν ἐξαποστολὴν αὐτοῦ, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης παρασκευῆς ἐπιλύεσθαι. Idem, ἅμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν εἶναι ἐξαπέστειλε. & idẽtidẽ hoc verbo vtitur, vt, διὸ καὶ τελευταῖον ἐπιστολὴν πλάσας ὡς παρὰ Ἀχαιοῦ διαπεσταλμένην, προσαπέστειλε τῷ βασιλεῖ.

Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, eſt rem arbitrio amicorum permittere, hoc eſt, in amicorum arbitrium cópromittere: vel, vt Cicero pro Roſcio dixit, com promiſſum facere. Demoſth. Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, ἢ τοῖς ἐπιτηδείοις ἡμῶν. Et, Οὐδενὶ ἐπιτρέπειν, nullius arbitrio rem permittere. Idem κατὰ Εὐέργου ψευδομαρτ. Καταπλεύσας τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς οὐδενὶ ἤθελεν ἐπιτρέπειν ὁ Θεόφημος περὶ τῶν πληγῶν ὧν ἔλαβον τότε ὑπ᾽ αὐτοῦ, προσεκαλεσάμην αὐτὸν, καὶ ἔλαχον αὐτῷ δίκην αἰκίας· ἀντιπροσκαλεσαμένου δὲ ἐκείνου ἐμὲ, καὶ διαιτητῶν ἐχόντων τὰς δίκας, ἐπειδὴ ἀπόφασις ἦν τῆς δίκης, ὁ μὲν Θεόφημος παρεγράφετο, καὶ ὑπώμνυτο, ἐγὼ δὲ πιστεύων ἐμαυτῷ μηδὲν ἀδικεῖν, εἰσῄειν εἰς ὑμᾶς, id eſt, Regreſſus igitur Athenas, iudices,

Ὑποστολή. Ἐξαποστέλλω. Διαποστέλλω. Διαποστολή. Ἐξαποστολή. Ἐπιτρέπειν.

cum Theophemus compromiſſum facere recuſaret de plagis quas ab eo acceperam, in iudicium vocàto intendere actionem iniuriarum inſtiti. Quo facto, cum ille mihi viciſſim iudicium idem dictaret (controuerſiæ autem eo tempore apud arbitros diſceptabantur) vbi ad ſententiæ ferédæ tempus ventum eſt, ibi Theophemus præſcriptione obiicienda prolatare rem cœpit, cauſámque ſpecioſam iureiurando excuſare. Ego verò iure atque conſcientia fretus, cauſam hanc apud vos agere inſtitui. Ariſtoph. βατραχ. Ἀνῆρόν τι τὰλλ᾽ ἠξίου τῶν γνώναι πέρι φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῷ διαιτῷ τῇ ἐπέτρεψαν, ὅτι τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν. Ἐπιτρέπειν igitur eſt compromiſſum paciſci, hoc eſt, vnum aut plures cauſæ diſceptatores facere, alioqui iuriſ-

Ἐπιτροπή. dictionem eius rei non habentes. Ἐπιτροπὴ eſt compromiſſum, vt idem πρὸς Ἄφοβον, Νῦν δὲ ἐπιτρέψαι με πείσας Ἀρχιέᾳ καὶ Δρακοντίδῃ, τούτοις μὲν ἀφῆκεν, ἀκούσας αὐτῶν, ὅτι εἰ μὴ ὅρκου ταῦτα διαιτήσουσι, καταγνώσονται τὴν ἐπιτροπήν. Nunc verò cum á me contendiſſet & impetraſſet, vt Archineo & Dracótidæ arbitris diſceptationem controuerſiæ permitteremus: poſtea compromiſſum ſoluit, quippe qui ex ipſis compromiſſariis audiuiſſet, ſi iurati iudices arbitrari cogerentur, ſententiã non ſecundum ſe laturos. Ar-

Διαιτηταί. bitri autem, id eſt Διαιτηταὶ iudices erant per ſingulas tribus lecti numero quatuor & quadraginta. Moris autem erat (vt inquit Demoſthenis interpres) in locum certum arbitros conuenire, copiámque ſui facere & præbere cuiuis queribundo, vt ſi ipſi ſordidè vel ambitioſe, vel offenſo animo arbitrio abuſi eſſent, in promptu reſponderent ei qui ſe ab eis dam-

Διαιτᾶν. no affectum eſſe conquereretur. Διαιτᾶν autem verbum non ſolũ arbitrari, ſed etiã cõciliare & componere diſcordiam ſignificat, datiuo iũctũ. Appia. in γ. τῆς ἐμφυλίου, ὧν οἱ ἡγεμόνες τοῦ στρατοῦ πυνθανόμενοι, διῄτησαν αὐτοῖς ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ συνήλλαξαν ἐπὶ τοῖσδε. Idem in IIII. de cæde Quinti Ciceronis & filii eius proſcriptorũ, Κοΐντος δὲ ἐδεῖτο τῶν σφαγέων, προ τοῦ παιδὸς αὐτὸν ἀνελεῖν· τὸ δ᾽ ἐναντία καὶ τοῦ παιδὸς ἱκετεύοντος, οἱ σφαγεῖς ἔφασαν ἀμφοτέροις διαιτήσειν. καὶ διαλαβόντες ἑκάτερον ἑκάτεροι, χωρὶς σύνθημα φονῆς, ἀνεῖλον ὁμοῦ, dixerunt ſe eorũ controuerſiã compoſituros. Idé, Ὀκταουΐα οὖν ἐχώρει πρὸς Καίσαρα διαιτήσουσα αὐτοῖς, id eſt, Cæſaré & virũ ſuũ in gratiã reuocatura, & eorũ cõtrouerſias diſceptatura. Cæterũ

Εὐθύνας δοῦναι. quod περὶ τῶν διαιτητῶν dixim' perperã διαιτησάντων, Εὐθύνεσθαι dicitur, & Εὐθύνας διδόναι, in omnéſq; magiſtratus valebat. Cicero rationé vitæ & magiſtratus geſti, aut curationis actæ repoſci Latinè vocat. ἔδει γὰρ πάντας τοὺς τὰ κοινὰ διοικήσαντας, εὐθύνας διδόναι τῶν πεπραγμένων, id eſt, acta ſua probare magiſtratib' & populo. Syndicare vernacula lingua dicitur. Verùm quoniã οἱ διαιτηταὶ minora negocia adminiſtrabãt, ideo ab iis αἱ εὐθύναι incipiebãt. Erant autem annui iudices οἱ διαιτηταί. Sunt qui tradant διαιτητὰς iudices quoſdam fuiſſe, ad quos homines litigaturi controuerſiarum ſuarum diſceptationem ex compacto deferebant, apud ordinarios iudices ambigere nolentes. Huiuſmodi autem arbitros ſexagenarios aut paulo minus eſſe oportebat, à quibus ii qui iudices dicuntur, appellabantur, ſi ſententia videbatur iniqua. Quoniam autem ab his auctoribus, quos legere mihi contigit, hoc non ſatis liquidè traditur, id addam quod ſentio. Διαιτητὰς enim

duorum generũ fuiſſe, vt dixi, ex Demoſthenis lectione collegi, hoc eſt αἱρετοὺς δικαστάς, ad quos litigaturi diſceptationem controuerſiarum conferebant, κατ' ἐπιτροπὴν τῆς δίκης, vt in illo loco ſuperius citato ἐκ τοῦ πρὸς Ἄφοβον λόγου. Et ab huiuſcemodi compromiſſo vel arbitrio recedere licebat, duntaxat re integra: id quod ἀφεῖναι δίαιταν vel ἐπιτροπὴν dicebatur. *Οἱ κατ' ἐπιτροπὴν διαιτηταί.* Huiuſmodi erant arbitri quos honorarios Latini appellabant, vt Cicero in quinto Tuſculanarum, Quorum controuerſiam ſolebat, tanquam honorarius arbiter, iudicare Carneades. & in libro de Fato, Ac mihi quidẽ videtur, cum duæ ſententiæ fuiſſent veterum philoſophorum, Chryſippus, tanquam arbiter honorarius, medium fieri uoluiſſe: ſed applicat ſe potius ad eos qui neceſſitate motus animos liberatos volunt. Cuiuſmodi arbitrium idem in oratione pro Cecinna honorariam & domeſticam diſceptationem appellat. Omnia (inquit) iudicia, aut diſtrahendarum cõtrouerſiarum, aut puniendorum maleficiorum cauſa reperta ſunt: quorum alterum leuius eſt, propterea quòd & minus lædit, & perſæpe diſceptatore domeſtico diiudicatur. Alterum eſt vehementiſſimum, quod & ad grauiores res pertinet, & non honorariam operam amici, ſed ſeueritatem iudicis ac vim requirit. Cõpromiſſi, vt diximus, idem meminit in oratione pro Roſcio Comœdo, Quæro abs te, quid ita de tua pecunia, de tuarum tabularum fide compromiſſum feceris. Alterum genus arbitrorũ τοὺς κατὰ κλῆρον διαιτητὰς appellabant, qui non electione litigãtium, ſed ſortito arbitrandi poteſtatem habebant: & ii erant annui magiſtratus ταῖς εὐθύναις ἐνεχόμενοι, vt ſuperius dictum eſt. *Οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταί.* Et vt Romæ ex decuriis Prætor iudices iudiciorum publicorum ſortiebatur, ita Athenis ex decuriis tribuum arbitri ſorte dabantur ad cauſas priuatas diiudicandas. Demoſthenes enim in ſupradicta oratione poſt illa verba, Τούτους μὲν ἀφῆκεν, ἀκούσας αὐτῶν, ὅτι εἰ μεθ' ὅρκου διαιτήσουσι, καταγνώσονται τὴν ἐπιτροπήν, ſtatim ſubdit, Ἐπὶ δὲ κληρωτὸν δὲ διαιτητὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, ὦφλε τὴν δίαιταν. οἱ δικασταὶ δὲ ἀκούσαντες εἰς οὓς ἔφηκε, ταὐτὰ καὶ τοῖς τούτου φίλοις καὶ τῷ διαιτητῇ περὶ αὐτῶν ἔγνωσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, Ad arbitrum igitur ſorte datum cum veniſſet, nec diluere obiecta poſſet, damnatus eſt ab arbitro. Iudices porrò ad quos prouocauerat, cum cauſam cognouiſſent, eadem ipſi cum arbitris compromiſſariis iſtius amicis, cum ipſóque ſorte dato arbitro pronunciarunt, litémque homini talentis decem æſtimauerunt. Qui locus oratoris, vt & alia non pauca, emendate à nobis tranſſcriptus eſt, vt confidimus, licet in peruagatis exemplaribus corruptus ſit. id quod prædictum oportuit, ne falſi arceſſeremur ab iis quibus oratorem ipſum adire viſum fuerit, in eáque inquirere, vt par eſt, quæ à nobis dicenda ſunt, & iam dicta. Compromiſſarius arbiter etiam dicitur, ὁ ἐπιγεγραμμένος τὴν δίκην ἢ τὴν ἀμφισβήτησιν. *Cõpromiſſarius arbiter.* Lucianus de dearum iudicio, Οὐδὲ ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτρέπῃ τὴν δίαιταν. Quæ de iudiciorum Romanorum Athenienſiúmque more in Annotationibus in Pandectas à nobis ſcripta ſunt, ad hunc locum pertinent, ne hîc deſiderentur. Ariſtot. in primo περὶ ῥητορικῆς, Ὁ γὰρ διαιτητὴς τὸ ἐπιεικὲς ὁρᾷ· ὁ δὲ δικα-

σῆς τὸν νόμον· καὶ τούτου ἕνεκα διαιτητὴς ᾑρέθη, ὅπως τὸ ἐπιεικὲς ἰσχύῃ. Sed addenda lex compromiſſorum, quæ apud Demoſthenem extat ἐν τῷ κατὰ Μειδίου his verbis, Ἐὰν δέ τινες περὶ συμβολαίων ἰδίων πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, καὶ βούλωνται διαιτητὴν ἑλέσθαι ὁντινοῦν, ἐξέστω αὐτοῖς αἱρεῖσθαι ὅντιν' ἂν βούλωνται διαιτητήν. ἐπειδὰν δὲ βούλωνται κατὰ κοινὸν, μενέτωσαν ἐν τοῖς ὑπὸ τούτου διαγνωσθεῖσι, καὶ μηκέτι μεταφερέτωσαν ἀπὸ τούτου ἐφ' ἕτερον δικαστήριον ταυτὰ ἐγκλήματα, ἀλλ' ἔστω τὰ κριθέντα ὑπὸ τούτου κύρια. Quibus verbis intelligimus, nó licuiſſe à compromiſſario arbitro prouocare. Erat etiam aut moris aut inſtituti legitimíque iuris, vt arbitrorum ſententiam οἱ ἄρχοντες ſubſignarent: quo magis in rem iudicatam tranſiret, & executionem iudicati pareret, vt adnotatum eſt ab interprete eiuſdem oratoris in eo loco orationis ſuprà dictæ, Ἤδη δὲ ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους, ἔρχεται Μειδίας οὑτοσὶ πρὸς τὸ τῶν ἀρχόντων οἴκημα, καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, ἤδη τὴν ἔρημον δεδωκότα, offendítque eos conclaui ſuo exeunteis ſub noctem ſcilicet, Stratonémq; ipſum arbitrum ſortito datum iam profectum, cum vadimonii deſerti nomine ſecundum me pronunciaſſet. τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἷός τ' ἦν πείθειν αὐτὸν, τὴν δίκην ἣν καταδεδιῄτηκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν, καὶ πεντήκοντα δραχμὰς αὐτοῖς ἐδίδου, Et quidem nihil veritus eſt Medias primum ſuadere arbitro arbitrium illud damnatorium vt in abſolutorium verteret, magiſtratibúſque ipſis, vt arbitrium iam ab ipſis ſubſcriptum circunducerent, & in diuerſum mutarent, ob ídque quinquaginta illis drachmas promittere. Cæterum Ἄρχοντες qui fuerint nó ita planè conſtat. Suidas nouem fuiſſe auctor eſt, & inter eos numerat Theſmothetas, rectè vt opinor, cum idem ſentire videatur enarrator Demoſthenis, quippe qui ἄρχοντας etiam θεσμοθέτας appellet. Sed vnus erat princeps collegii & præfectus, qui Ἡγεμὼν & Πρύτανις vocabatur Athenis, ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων καὶ εἷς τῶν θεσμοθετῶν. Vnde τὸ ἡγεμονικὸν dictum principatus animi, vt Cicero vocat in ſecundo de Natura deorum: quod quid ſit, Laërtius in Zenone è ſentia Stoicorum his verbis refert, Ἡγεμονικὸν δὲ εἶναί φασι τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ αἱ φαντασίαι καὶ αἱ ὁρμαὶ γίνονται, καὶ ὅθεν ὁ λόγος ἀναπέμπεται, ὅπερ εἶναι ἐν καρδίᾳ. Πρυτάνεις autem erant numero quinquaginta, decimam partem conſilii & curiæ quingenariæ efficientes, in orbem πρυτανεύοντες, in ſingulos menſes vices mutantes. Verum is ἄρχων qui inter τοὺς ἄρχοντας peculiarem appellationem retinuit, etiam πρύτανις dictus eſt. Demoſthenes in eadem, Πείσας τὸν πρυτανεύοντα δοῦναι τὴν ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, id eſt τὸν ἄρχοντα, vt alibi dixit. Quemadmodum autem Romæ Prætor iudicibus præerat, atque ideo quæſtionis iudex dictus eſt, & quæſitor, vt nos in Pandectas adnotauimus: ita hic ἄρχων Athenis τοῖς δικασταῖς λεγομένοις præſidebat, vt in ſuperioribus diximus. Demoſth. Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι, καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ οὑτοσὶ Ὀλυμπιόδωρος ἠγωνίζετο πρῶτος. & κατὰ Μειδίου, Καὶ γὰρ οὔτ' ἀνεκρίνετο ταύτην ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος, οὗ γε ἐστὶ οὐδενὸς ἕνεκα αὐτὸν ἐμισθώσατο, πλὴν ἵνα ἐκκέοιτο παρὰ τῶν ἐπωνύμων, καὶ πάντες ὁρῷεν, neque ille calumnioſus delator ad iudicium affuit, cuius mihi diem dixerat. Ἀνάκρισις erat percun-

Οἱ ἄρχοντες.

Ἡγεμὼν καὶ πρύτανις.

Ἡγεμονικόν.

Οἱ πρυτάνεις.

Ὁ πρυτανεύων

Ἀνάκρισις.

ctatio accuſatoris & interrogatio, quam ὁ ἄρχων faciebat, vt inquit interpres. Ante iudicium enim is qui reum poſtularat, rogabatur εἰ ἐπέξεισι, εἰ μάρτυρας ἔχει, εἰ χρήσεται πρὸς ἑταῖρόν τινα, An reū peracturus ſit, an teſtes habeat, an aliquo euocato ipſi opus ſit: ne ſcilicet imparatus ad accuſandum in iudicium prodiret. Demoſth. πρὸς Νικοστρ. Ἀνακρινομένου γὰρ ἤδη μου κατ' αὐτοῦ τὴν ἀνακρίνεσθαι.
τῆς ψευδοκλητείας γραφὴν, καὶ μέλλοντος ἤδη εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον, τηρήσας με ἀπιόντα ἐκ πειραιῶς, ὀψὲ περὶ τὰς λιθοτομίας παίει τε πὺξ, καὶ ἀρπάζει μέσον, καὶ ὠθεῖ, Cum iam iudicium mihi falſæ renunciationis in ipſum conſtitutum eſſet, & percunctationes factæ eſſent, quæ ante iudicii ingreſſum ſolennes ſunt.

Ψευδοκλητεία eſt accuſatio apparitoris, qui falſo renunciauit ſe quempiam in ius vocaſſe, ob eámque renunciationem is qui vocatus eſſe dicitur, in fraudem deſerti vadimonii incidit. ψευδοκλητεία. ἔστι δὲ κατηγορία κατὰ τοῦ κλητῆρος κεκληκέναι ἐψευσμένου. Idē, Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀρεθούσιος ἀπρόσκλητόν μου δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος ὡς ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ, κλητῆρα ἐπιγραψάμενος, καὶ εἰσελθὼν εἰς οἰκίαν βίᾳ, πάντα ἐξεφόρησε, id eſt, cum eum aſcripſiſſet qui in ius me vocauerat, pignora mea cepit, & domo extulit. Ἐγὼ δὲ ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, ἐπειδὴ ἐπυθόμην τὴν ἐπιβουλὴν, ἐβάδιζον ἐπὶ τὸν κλητῆρα τὸν ὁμολογοῦντα κεκληκέναι, Ego verò cum iudicatū publicè diſſoluiſſem, intellecta fraude, in eum experiri ſtatui, qui in ius me vocaſſe falſo affirmauerat.

Ἀπρόσκλητος δίκη dicitur, cum iudicium in eum intenditur, qui in iudicium vocatus non eſt, vt eremodicii damnetur, id eſt deſerti vadimonii, ἀπρόσκλητος δίκη.
vt ipſe alibi, Καὶ τὴν μετὰ τοῦ διαιτητοῦ ἀπρόσκλητον δίκην παρεσκευάκασι. Quòd autem ὁ ἄρχων non modo quæ ad iudicium conſtituendum pertinebant, pro poteſtate adminiſtraret, ſed etiam tabellas vel calculos potius iudicantium numeraret, ex Iſæi loco patet περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου, Συγχωρούντων δ' ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγχέαι τὰς ψήφους, ἀφίστατο μὲν ὁ Δικαιογένης τοῖν δυοῖν μεροῖν τοῦ κλήρου ταῖς Δικαιογένους ἀδελφαῖς, καὶ ὡμολόγει ἀναμφισβήτητα δώσειν ταῦτα τὰ μέρη, Cum igitur Leochare ignominiam iudicii falſi deprecante, permittere nos diceremus τῷ ἄρχοντι, vt eductos è ſitella calculos non numeraret, ſed confunderet, damnatorios ſcilicet & abſolutorios: Dicæogenes cui Leochares falſum teſtimonium perhibuerat, dicere cœpit ſe hæreditatis beſſe abſtinere, defunctique ſororibus cedere. Quibus verbis tranſactio ſignificatur ab eo facta, qui ſententiam ſibi imminere ignominioſam iam cernebat. Porrò autem quòd ἄρχων dicitur ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, hunc habet intellectum, quòd ab eo annus in faſtis denotabatur, ὅτι ἐξ αὐτοῦ ὁ ἐνιαυτὸς ἐπώνυμος ἦν, vt Romæ à Conſulibus: & ab eius nomine alii ἄρχοντες in actis perſcribebantur, vt ſi diceres Metellum Celerem, & Pompeiū Rufum Prætores fuiſſe Conſulibus Cicerone & Antonio. hoc enim ἐπώνυμος ſignificat. Plut. in Demetr. Καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον ἄρχοντα καταπαύσαντες, ἱερέα σωτήρων ἐχειροτόνουν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, καὶ τοῦτον ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων καὶ συμβολαίων προσέγραφον. Herodia. de Calend. Ianuar. loquens, Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, id eſt, Conſuléſque tum primum inſignem & annuam prætextam induunt, hoc eſt, τὴν περιπόρφυρον. Appianus in ſecundo ciuilium

Margin notes: Ἀνακρίνεσθαι. — Ψευδοκλητεία. — Ἀπρόσκλητος δίκη. — Ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων.

bellorũ, de triũuiratu Põpeii, Craſſi & Cæſaris loquens,& impudẽtia ambitus, Ὅ,τε δῆμος αὐτὸς ἔμμισθος ἐπὶ τὰς χειροτονίας ἦν. ὤφθη δέ που καὶ μεσέγγυημα ταλάντων ὀκτακοσίων, περὶ τὲ ἐπωνύμου γενόμενον ἀρχῆς. Ἐπώνυμοι etiã ἥρωες decẽ erant, quorum εἰκόνες ἐπώνυμοι vocitatæ ſunt. Moris enim erat, vt qui legem quampiam aut rogationem ſuaſuri eſſent, eam proponerẽt publicè antequã perferretur ad ἐπωνύμους εἰκόνας, quemadmodum Romæ pro roſtris: vt qui improbare legem vellet & diſſuadere (vt Cicero legem agrariam diſſuaſit) in concione id faceret. Vnde AEſchines κατὰ Κτησιφῶντος ita inquit, Ἀλλὰ διαρρήδην προστέτακται τοῖς νομοθέταις, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῇ δημοσίᾳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἴ που εἰσὶ νόμοι πλείους ἑνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως· κἂν τι τοιοῦτον εὑρίσκωσιν, ἀναγεγραφότας ἐν σανίσιν, ἐκτιθέναι κελεύει ἔμπροσθεν τῶν ἐπωνύμων. Ἐπώνυμοι autem ideo dicti ſunt, quòd decem tribus ab his heroibus denominatæ ſunt, quaſi gentiles tribuum: quorum nomina poſita ſunt ab enarratore Demoſthenis κατὰ Τιμοκράτους, & à Pauſania in Atticis. Iſocr. in Paragraph. Ἀνθ' ὧν ὑμεῖς ἐψηφίσασθε ἡμᾶς στεφανῶσαι, καὶ πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων ἀνειπεῖν, ὡς μεγάλων ἀγαθῶν αἰτίους ὄντας.

Ἀρχὴ ἐπώνυμος. Ἀρχὴ etiam ἐπώνυμος dicitur magiſtratus τοῦ ἄρχοντος. Plutarch. in Symp. Ὅτε τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν ἦρχον, οἴκοι τὰ πλεῖστα τῶν δείπνων δαῖτες ἦσαν, ἐν ταῖς θυσίαις ἑκάστῳ μερίδος ἀποκληρουμένης. Ἐπώνυμος etiam dicitur qui ab aliquo nomẽ traxit. Pauſan. Καὶ γυμνάσιον ἐστὶν ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ. Lucian. Τίνος σεαυτὸν εἶναι λέγεις ἐπώνυμον; Vtrum Cynicum te dicis, an Ariſtotelicum, an ab alio philoſophorum principe denominatum? Plutarchus metaphoricè vſus eſt in Antonio, Βουλόμενος ἕν γε τοῦτο τὸ ἔργον ἐπώνυμον αὐτοῦ γενέσθαι, καὶ μὴ πάντα τὰ Οὐεντιδίου κατορθοῦσθαι, Cupiẽs illud vnum ſaltem prælium ductu ſuo commiſſum eſſe videri atque inſtructum, ne omnia Ventidio tribuerentur in eo bello geſta.

Φερώνυμος. Ἐπώνυμον etiam eſt quod apud recentiores φερώνυμον legitur. Euſtathius ἐπώνυμον, inquit, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὃ φερώνυμον παρὰ τοῖς ὕστερον. ἤγουν ἔνθα τὸ ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι, ὡς Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐκλήθη, ἐπεὶ σθένος τοῦ δήμου γέγονεν, ὥσπερ ἐκ προνοίας τεθέντος τοῦ ὀνόματος. Theod. auctor ſermonis antiqui & elegantis, in primo hiſtor. eccleſiaſt. τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις δὲ προεδρείαν Μακάριος ἐπιστεύθη, φερώνυμος ἀνήρ, καὶ παντοδαποῖς κοσμούμενος ἀγαθοῖς, id eſt, moribus nominis ſui vim ſignificatúmque referens, & appoſitè ſic nuncupatus, quaſi nomen eius, ad exitum eius omen fuerit. Idem in quinto, μετὰ δὲ τὸν θαυμάσιον Ἰωάννην, Πραΰλος τὴν τῆς ἐκκλησίας ἐπιστεύθη κηδεμονίαν, ἀνὴρ τῷ ὄντι φερώνυμος, quaſi πρᾶος τὸ ἦθος. Sic apud Sophoclem Aiax reſipiſcens ita inquit, Αἰαῖ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί, Καὶ τρίς. ἐπώνυμον ὄνομα vocat quaſi συνῳδὸν cõſentaneum & conſonum ſuæ fortunæ, quaſi παρὰ τὸ αἶ αἶ Αἴας dictus ſit.

Arbitrium pro iudicio. Poſtremò adnotandum quòd arbitriũ apud antiquos Latinos etiam pro iudicio vſurpatum eſt. Cicero in tertio Officiorum, Quintus quidem Scæuola pontifex maximus ſummam vim eſſe dicebat in omnibus iis arbitriis, in quibus adderetur ex fide bona, fideique bonæ nomen exiſtimabat manare latiſſime. Idem, Reliquorum autem

iudiciorum hæc verba maximè excellunt, in arbitrio rei vxoriæ, Melius & æquius: in fiducia autem, Inter bonos bene agier. Cum autem propriè loquendum eſt, inter arbitrium & iudicium differentia eſt, vt ipſe inquit in oratione pro Roſcio Comœdo, Cauſam perdidiſti, propterea quòd aliud eſt iudicium, aliud arbitrium. Iudiciũ eſt pecuniæ certæ: arbitrium incertæ. Ad iudiciũ hoc modo venimus, vt totam litem aut obtineamus, aut amittamus. Ad arbitrium hoc modo adimus, vt neque nihil, neq; tãtum quantum poſtulauimus conſequamur. Eius rei ipſa verba formulæ teſtimonio ſunt. Idem alibi in eadem, Fraudabat te in ſocietate Roſcius? Sunt iura, ſunt formulæ de omnibus rebus conſtitutæ, ne quis aut in genere iniuriæ, aut ratione actionis errare poſſit. Expreſſæ ſunt enim ex vniuſcuiuſque damno, dolore, incommodo, calamitate, iniuria publicæ à Prætore formulæ, ad quas priuata lis accõmodatur. Quæ cum ita ſint, cur non ad arbitrium pro ſocio adegeris Quintum Roſcium quæro. Formulam non noras? Notiſſima erat. Iudicio graui experiri nolebas? quid ita? propter familiaritatem veterem? cur ergo lædis? Ex his Ciceronis locis intelligimus, aliquando arbitrio, aliquando iudicio antiquos experiri ſolitos eiuſdem rei nomine. Sed qui iudex erat, abſoluendi prorſus neceſſitate, aut in ſolidum cõdemnandi aſtringebatur. Id quod hodie non fit, propter formulas abrogatas imperatorum ſanctionibus. Eius rei veſtigium extat in quinto libro codicis Iuſtiniani, in quo titulus eſt, Arbitrium tutelæ. Nam in XVII. Pandectarum, vbi titulus eſt, Pro ſocio, exiſtimo legendum, Arbitrium pro ſocio, ex Cicerone, qui pro Quintio ita inquit, Itaque hercle haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad ſe in priuatam domum ſeuocabat. Qua in re ita diligens erat, quaſi ii qui magna fide ſocietatem gererent, arbitrii pro ſocio condemnari ſolerent. Intelligimus etiam ex ſupradictis arbitrium pro ſocio ignominioſum non fuiſſe, iudicium fuiſſe. Vnde ipſe pro Roſcio Amerino, In rebus minoribus ſocium fallere turpiſſimum eſt, æquéque turpe atque illud de quo antè dixi, hoc eſt, vt iudicium mandati. Et inferius, Rectè igitur maiores eum qui ſocium fefelliſſet, in virorum bonorum numero non putarunt haberi oportere. Eandem propemodum differentiam Ariſtoteles in ſecundo Politicon inter διαιτητὴν & δικαστήριον poſuit, de Hippodamo Mileſio loquẽs, qui primus hunc morẽ inſtituit, quo modo Iuriſperiti vſi ſunt poſt formulas ſublatas, & nos hodie vtimur, vt poſſint iudices minoris condemnare quàm petitum ſit, nec planè abſoluere, ſi ita ipſis viſum ſit, & definire quatenus obſtrictus eſſe videatur is vnde plus petebatur. Quod Ariſtoteles his verbis exprimit, Ενομοθέτει δὲ τὰς κρίσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὐ διὰ ψηφοφορίας γίνεσθαι δεῖν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν, εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην· εἰ δ᾽ ἀπολύοι, κενόν. εἰ δὲ τὸ μὲν, τὸ δὲ μὴ, τοῦτο διορίζειν, ſed tabellam vnumquenque iudicum ferre, in qua ſcriberet, ſi ſibi planè damnandus videretur: ſin abſoluendus, puram relinqueret. Quòd ſi partim damnandus, partim non damnandus videretur, id ſcripto definiret. De hoc inſtituto vt improbabili Ariſtoteles ita paulo pòſt in-

Differentia iudicij & arbitrij.

quit, Οὐ καλῶς δ᾽ οὐδ᾽ ὁ περὶ κρίσεως ἔχει νόμος, τὸ κρίνειν ἀξιοῦν διαιροῦντα τῆς κρίσεως ἁπλῶς γεγραμμένης, καὶ γίνεσθαι τὸν δικαστὴν διαιτητήν. τοῦτο δ᾽ ἐν μὲν τῇ διαίτῃ καὶ πλείοσιν ἐνδέχεται· κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως· ἐν δὲ τοῖς δικαστηρίοις οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον τούτου, νομοθετῶν οἱ πολλοὶ παρασκευάζουσιν ὅπως οἱ δικασταὶ μὴ κοινολογῶνται πρὸς ἀλλήλους, hoc autem in arbitrio & pluribus aliis fieri poteſt.conferunt enim capita arbitri,& inter ſe de ſententia ferenda conſultant. In iudiciis autem id fieri non poteſt : ſed iis contrarium plurimi legiſlatorum inſtituerunt,ne ſcilicet iudices ante ſententiã inter ſe verba faciãt. & reliqua quæ longius perſequitur,tam de priuatis cauſis quam de publicis intelligẽs. κρίσεως enim vocabulo etiam

Iudicẽ ferre, & arbitrum ferre. ἔγκλημα ἴδιον ſignificauit. Aliud eſt igitur,iudicem alicui,aliud arbitrũ ferre:Aliud iudicio experiri,aliud arbitrio:quod cum iis fiebat,quibus bene conſultũ petitores volebant. Καθίζειν δικαστὰς, καὶ καθίζειν διαιτητὰς Græce dicitur. Et in arbitriis nõ habebat locũ exceptio,quod cauſa quis cecidiſſet.

Συνοικεῖν. Συνοικεῖν dicitur de viro & de vxore:& Συνοικοῦντες οἱ γήμαντες, Συνοικοῦσαι αἱ γημάμεναι. Demoſth. Ἀφελόμενοι δὲ παρθένον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ, συνῴκησε τῷ ἀνδρὶ, nupſit. Et κατὰ Νεαίρας, Τοῦ μὲν νόμου τοίνυν ἀκηκόατε, ὃς οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην

Συνοικίζειν. ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ. Συνοικίζειν eſt nuptui dare. Polyb. Τὴν δὲ κόρην ἐκέλευσε συνοικίζειν ὁπότ᾽ ἂν προαιρῆται. Eſt enim Συνοικίζειν veluti conturbernio coniungere. Iſocr. in AEgineta, Ἔτι δὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν οὐ μόνον τῆς αὐτοῦ κυρίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμῶν κατέστησε, τὴν μὲν ἐμοὶ συνοικίσας, τῆς δὲ υἱόν

Συνοικία. με εἰσποιήσας. Et quoniam Συνοικία ſignificat πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων, ideo Συνοικίζειν eſt condere ciuitatem, vrbémque ciuibus frequentare. Plutar. Παύσασθαι πλάνης ἔδοξε, καὶ πόλιν ἐκεῖ συνοικίζειν. Συνοικίαν Plato ciuitatem appellat, propter domorum coniunctionem: quod Iuuenalis illis verſibus expreſſit in quintadecima Satyra, AEdificare domos, laribus cõiungere noſtris Tectum aliud, tutos vicino limine ſomnos Vt collata daret fidu-

Συνοικουμένη γῆ. cia. Et Συνοικουμένη γῆ dicitur non vaſta aut deſerta, ſed frequentia habitatorum culta. Xenoph. Καὶ οὓς μὲν ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην γε τὴν χώραν παρεχομένους, καὶ ἐνεργὸν τὴν γῆν, δένδρεσι κοσμεῖ. Eadẽ ratione Συνοικία cœnaculariam domum ſignificat. Athen. de coquo Phalerei, Ὥστε ἐν ἔτεσι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο, παιδάς τε ἐλευθέρους ὕβριζε. Idem, Τὰ χωρία, καὶ τὰς συνοικίας ἐμίσθωσαν οἱ ἐπίτροποι, id eſt cœnacularias domos, quæ ſigillatim locantur inquilinis. Plutar. etiam in hac ſignificatione vſus eſt. Συνοικία etiam διαφέρει τῆς περιαμφόδου οἰκίας καὶ τῆς διαλαύρου, vt Latine domus ab inſula vrbana. Herodia. de vrbe Roma, Πᾶσα δὲ διὰ πυκνότητα τῶν συνοικιῶν, ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλον, τὸ μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμήθη. Thucyd. Ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὰς συνοικίας. Iſæus περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου, pro caupona poſuiſſe videtur, Τὴν δ᾽ ἄνθρωπον ταύτην καθίστησι Φιλοκτήμων ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶνος ὤνιος. Συνοικίζεσθαι etiam dicitur vrbs vna è pluribus facta, vt ſit potẽtior & validior, vt apud Thucydidem legitur, Συνοικίζουσι δὲ τὴν Λέσβον εἰς τὴν Μιτυλήνην βίᾳ, id eſt, ad obſidionem tolerandam omnes incolas in vrbem co-

Διοικίζειν. gunt. Cui verbo Διοικίζεσθαι opponitur. Eſt enim Διοικίζειν incolas & ha-

bitantes diſpergere. Ariſtotel. in v. Politicon; Καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἄστεος ἀπελαύνειν, καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινὸν καὶ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῆς τυραννίδος. Sic οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ μεγάλην πόλιν διῴκισαν, ἵνα ἀσθενὴς γένοιτο. Διοικίζω Syneſ. pro diſſocio, & dirimo coniunctionem, diuido, diſgrego, Ἀλλ' εἰ διῴκισα γράμμασι τοὺς συνημμένους τῇ διανοίᾳ, τοῦτο ἦν τὸ ὑπαίτιον, ſi diuiſiſſem ſeparatim ſcribendo. Alibi, Ἐπεὶ δὲ διῳκίσθησαν οἱ βίοι, ὁ μὲν ἱερὸς, ὁ δὲ ἡγεμονικὸς ἀπεδείχθη. Iſocr. περὶ εἰρήνης, Τὴν δὲ γῆν τὴν Κορινθίων ἔτεμον, Μαντινέας δὲ διῴκισαν. Plato in Symp: Καὶ πρὸ τοῦ, ὥσπερ λέγω, ἓν ἦμεν, νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων, diuulſi ſumus, & cõtubernium noſtrum diremptum. Διαδύεσθαι eſt detrectare munera, & tergiuerſatione & fruſtratoriis dilationibus, & commentis forenſibus iudicia eludere, & cũctationibus ludificari. Διάδυσις fruſtratoria fugitatio certamen rectum legitimúmque detrectantis. Demoſth. Ἀποκρύπτεσθαι καὶ διαδύεσθαι, καὶ πάντα ποιεῖν ὥστε ὧν μὴ λειτουργήσεις, μεμάθηκας. Sic Lyſias, Διαδύεσθαι τὰς λειτουργίας. Idem Demoſth. ὑπὲρ Στεφάνου, Καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδὺς, ἐξεπέμπετ' ἂν ὑπὸ τούτου, pro effugere poſuit: vt Plato, Ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται, Incertus quanam potiſſimum effugeret. Significat & per mediam turbam elabi, & euadere. Plutar. de Clodio domi Cæſaris deprehenſo, Ὁ δὲ ἤλπιζε λήσεσθαι, διαδὺς πρὸς τὴν Πομπηΐαν μετὰ τῶν γυναικῶν. Ariſtoteles in primo de Anima Διαδύνειν dixit, de atomis loquens, Διὰ τὸ μάλιστα διὰ παντὸς δύνασθαι διαδύνειν τοὺς τοιούτους ῥυσμοὺς, καὶ κινεῖν τὰ λοιπά, permeare, perlabi. Plut. in Demoſthene, Ὡς γοῦν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος, τοῖς ἐπιτρόποις ἤρξατο δικάζεσθαι, καὶ λογογραφεῖν ἐπ' αὐτοὺς, πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδικίας εὑρίσκοντας, ἐγυμνασάμενος κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ταῖς μελέταις, οὐκ ἀκινδύνως, οὐδ' ἀργῶς κατευτυχήσας, ἐκπρᾶξαι οὐδὲ πολλοστὸν ἠδυνάτο μέρος τῶν πατρῴων, Certè quidem vt primum tutelæ ſuæ facto per ætatem licuit, cum tutoribus experiri inſtituit, orationéſque aduerſus eos ſcribere: qui cum iterum ipſi atque iterum petitiones eius eluderent, è damnatis cauſis & emortuis rediuiuas controuerſias exuſcitantes, Demoſthenes interim declamitando, vt Thucydidis verbis vtar, exercitatus, hactenus profecit, & magno negotio, nec ſine diſcrimine, vt vel felicem actionum exitum adeptus, tamen ne quotamuis quidem partẽ patrimonii ab eis ſeruare potuerit. Διαδύεσθαι eſt detrectare certamẽ & iudicium, vel munus publicum. Vlpian. in tract. de adulter. Legis Iuliæ de adulteriis capite quinto ita cauetur, ne quis inter reos referat eum qui ſine detrectatione Reipub. cauſa aberit, ἄνευ διαδύσεως ἀποδημήσει, ὃς ἀδιεκδύτως ἀπεῖναι τῆς πολιτείας ἕνεκα, ὃς ἂν μὴ διαδυόμενος ἀπῇ, ὃς ἂν μὴ φυγοδικῶν ἀποδημῇ. Sic Papinianus, Prætorem pronunciare debere, qui ex iuſta cauſa, & qui detrectandæ libertatis cauſa abſit, ἐφ' ᾧ διαδύεσθαι τὴν ἐλευθερίαν ὀφειλομένην, hoc eſt, affectata abſentia ad morandam libertatem. Plutarch. in Sertorio, Πλαγίοις δὲ χρώμενος ἀεὶ καὶ κυνηγεσίοις ὁπότε σχολάζοι, πάσης διεκδύσεως φεύγοντι, καὶ διώκοντι κυκλώσεως ἐμπειρίαν προσειλήφει. Διέκδυσιν vocat ambages fugæ & ſtrophas tergiuerſationum. Φυγοδικεῖν eſt huiuſcemodi detrectatione vti. Demoſth. Ὡς δ' οὐκ ἀπήντων οὗτοι, ἀλλ' ἐφυγοδίκουν, &c. Cui opponitur Ἀντιδικεῖν, hoc eſt, litiganti ſe opponere, certamẽ capeſſere.

Διαδύεσθαι.
Διάδυσις.
Διαδύνειν.
Ἀδιεκδύτως.
Διέκδυσις.
Φυγοδικεῖν.

Παλινδικεῖν. Παλινδικεῖν eſt controuerſiā iudicatam referre, quod interdum iuſtum eſt. Herodian. de Gordiano, Αὐτός τε πᾶσι πραότητα ὑπισχνεῖτο, συκοφάντας τε πάντας φυγαδεύων, καὶ παλινδικίαν διδοὺς τοῖς ἀδίκως κατακριθεῖσι, τούς τε φυγάδας εἰς τὰς
Παλινδικία. πατρίδας ἐπανάγων. Et Παλίνδικοι, οἱ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενοι. Ἀνάδυσις etiā
Ἀνάδυσις. eſt fuga & ἀναφυγή. Theophr. Μία τῶν λυπηρῶν ἀνάδυσις θάνατος. Ἀναδύεσθαι
Ἀναδύεσθαι. reſpuere, recuſare, fugere, detrectare. Plut. Πομπήϊος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Greg. εἰς μέγαν Βασιλ. Νόμος δὲ μήτε ὑστερίας, μήτε ἐθελοντὰς πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι. Significat & retractare & mutare quod pactū eſt. Lucia. Τοῦτο μὲν ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀναχαλᾷς τὴν ὑπόσχεσιν. ὅθεν Ἀνάδυσις ἡ
Ἐξαναδύεσθαι. μετάγνωσις. Dicitur & Ἐξαναδύεσθαι. Plutarch. in Sertorio, Οὐ γὰρ εἶχεν ὁ Μέτελλος ὅ, τι χρήσαιτο, προσπολεμῶν ἀνδρὶ τολμητῇ, πάσης ἐξαναδυομένῳ φανερᾶς μάχης, πᾶσαν δὲ μεταβαλλομένῳ μεταβολὴν εὐσταλείᾳ τῆς στρατιᾶς. Ἀναδύεσθαι etiā eſt
Ἐξανακολυμβᾶν. emergere & exiſtere, quod & Ἐξαναδύεσθαι dicitur, & Ἐξανακολυμβᾶν, & Ἀνακύπτειν. Et Ἀνάδυσις emerſio. vt, Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη, Iliados primo. Et Ἀναδυομένη ἀφροδίτη in tabula Apellis. Ἀναδύεσθαι ſcatere, erumpere. Plutarch. de Pompeio, Ὅπου γὰρ ἄν, ἔφη, τῆς Ἰταλίας ἐγὼ κρούσω τοδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ ἱππικαὶ καὶ πεζικαὶ δυνάμεις. Ἀναδύω etiam eſt ἀνα-
Ἐκδύω, ἐκδύνω, ἐκδύομαι. τέλλω orior. Ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, exuere ſenectutem. Ἐκδύεσθαι & ἐκδύειν, & ἐκδύνειν. Plutarch. in Pomp. Καὶ θεία διαίτης κοινωνοῦντα ἐκδύεται τὸ ἄγριον καὶ χαλεπὸν, hoc eſt ἐξημεροῦται. Idem, Εἰ μηδέποτε παύσομαι στρατευόμενος, μηδὲ τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύς, ἐν ἀγρῷ διατρίψομαι μετὰ γυναικὸς, pro excutere à ſe. Ariſtotel. Τῶν δὲ φωλευόντων ἔνιοι τὸ καλούμενον γῆρας ἐκδύουσιν. Et in octauo Hiſtor. animal. Ἐκδύουσι δὲ τὸ γῆρας μάλιστα πάντων οἱ ὄφεις. Idem, Ἐκδύουσι δὲ καὶ
Ἀποδύομαι. οἱ ἔχεις τὸ γῆρας, οὐχ ὥσπερ τινές φασι, μὴ ἐκδύεσθαι μόνον τοῦτο τὸ ζῶον. Ἀποδύομαι pro excutio, non ſuſcipio. Plato libro decimo de Repub. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπῃνέκαμεν, ὥσπερ Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον ὑμεῖς ἔφατε, id eſt, dicenda non duximus & explicanda nobis. Similia ſunt apud Tacitum, exuere obſequiū, exuere iuſtitium, exuere reuerentiam. Ἀποδύομαι etiam ſuſcipio ſignificat & aggredior, inſtituóque agere. Lucian. in Aſino, Ἄγε δὴ σὺ, ἔγειρέ μοι σαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων ὧν ὁρᾷς, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἀπόδυου, vbi Palæſtra nomen eſt ancillæ. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύν. Ἡ δὲ πρὸ τούτου ἐπὶ μείζοσιν ἀπεδύσατο, καὶ τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν ἐζήλωσε, ad maiora accingitur certamina, maiora meditatur. Greg. εἰς τὸν ἅγιον Κυπριανόν, Οὐ γὰρ μικρὸν δύναται καὶ λόγος εἰς ἀνδρίας προσθήκην τοῖς ἀποδυομένοις πρὸς τὸ τῆς ἀρετῆς στάδιον. ἀλλὰ, τοῖς ἐπαλειφομένοις εἰς μαρτύριον οὐ μικρὸν συμφέρει ἡ διὰ τῶν λόγων ἔπαρσις καὶ προτροπή. Plut. de præceptis Politic. Οὐδὲ οὕτω τούτου διαφέρουσιν οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, qui omnes partes Reip. ſuſcipiūt. Tranſlatio eſt à luctationibus. Sic legendum apud Xenophontem in OEcon. ἦ καὶ ταύτην οὖν, ἔφην ἐγώ, τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν; aggrederis & inſtituis docere. & Ἀπόδυθι ἀττικῶς pro ἀποδύσαι. Ἀποδύομαι depono, exuo, excutio à me. Polyb. in quinto, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἐκ Μακεδονίας φόβον ἀποδεδυκότες, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν ἐδόκουν ἤδη βεβαίως. Ἐπαποδύομαι etiam vt ἀποδύομαι pro accingor, hoc eſt aggredior, adorior. Plutarch. in

Marcello, Ἀλλ' ὥσπερ ἐφεδρείαν εἰληφότας τοὺς γαλάτας, ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀτρεμήσαν-
τας μαχομένων ἐκείνων, οὕτω τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι. Chryſoſt. in pri. Ἐπαποδύεσθαι.
ad Corinth. homilia ſexta decima, Τό τε γὰρ ἐν τῇ ἐκείνων μνήμης συνεχῶς ἀκούειν
τὴν κειμένην κόλασιν αὐτοῖς, ἀνεπαράδεκτον ποιεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν
ἁμαρτήμασιν ἐπαποδύηται. Dicitur etiã actiuè Ἐκδύω & ἀποδύω, ἐπὶ τοῦ ἀγῶ-
νος, vt Περιδύω, ἐπὶ λῃστείας. Εἰσδύειν & εἰσδύεσθαι ingredi, & Εἴσδυσις introitus. Εἰσδύειν & εἰσδύεσθαι.
Ariſtot. de Acanthyllide, Ἡ δὲ νεοττία πέπλεκται ὥσπερ σφαῖρα λινῆ, ἔχουσα εἴσ-
δυσιν μικράν. Παρεισδύεσθαι eſt idem quod εἰσδύεσθαι, & Παρείσδυσις εἴσδυσις, Παρεισδύεσθαι.
vt εἰσέρχεσθαι παρεισέρχεσθαι. Theophraſt. in primo de Cauſis, de ſemine pal- Παρείσδυσις.
mæ loquens, Οὐκ ἔχει οὐδεμίαν ἔξωθεν παρείσδυσιν, οὔτε ἐν αὐτοῖς ὑγρότητα τὴν
διαφθερουμένην. Sæpe tamen pro irrepere ponitur, & fallere introeundo,
& ſeſe inſinuando: vt παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισφρεῖν, παρεισβαίνειν. Dicitur
& Παραδύεσθαι. Demoſth. de Philippo, Ἐγὼ δὲ τὴν εἰς Πελοπόννησον πρεσβείαν Παραδύεσθαι.
ἔγραψα, ὅτε πρῶτον ἐκεῖνος εἰς Πελοπόννησον παρεδύετο. Plato, Ἡ γοῦν παρανομία αὐ-
τῇ ῥᾳδίως, ἔφη, λανθάνει παραδυομένη. Et Παράδυσις vt παρείσδυσις, quæ oppo- Παράδυσις.
nũtur διαδύσει καὶ διεκδύσει. Plut. in Apophth. Ἐπειδὴ τὰ ἀρχαῖα νόμιμα ἐκδυόμενα
ἑώρα, ἄλλα δὲ παρεισδυόμενα μοχθηρά. Ὑποδύεσθαι eſt ſurrepere & ὑπεισιέναι. Ὑποδύεσθαι.
Significat & ſubire, hoc eſt obire, ſuſcipere. Xenoph. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι τῆς τιμῆς
ὀρεγόμενοι, πάντα μὲν πόνον ὑποδύονται, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένουσιν. Et in tertio
παιδείας, Περιτρέψαι δὲ ὡς χρὴ ἐπαίνου ἕνεκα, πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπο-
δύεσθαι. Ὑποδύεσθαι vrinari. Lucian. Οὐκ οἶδα ὅπως βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ
λάροι. Ὑποδύεσθαι τὸν Δία, τὸ ὑποκρίνεσθαι, καὶ εἰσέρχεσθαι, agere perſonam Iouis.
Ariſtot. in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ καὶ σοφισταὶ τὸ αὐτὸ ὑποδύ-
ονται σχῆμα τῷ φιλοσόφῳ. ἡ γὰρ σοφιστική, φαινομένη μόνον σοφία ἐστί, agunt & ſimu
lant. Ὑποδύεσθαι etiam colere & obſeruare obſequioſè ſignificat. Plutar-
chus in Pomp. de Cæſare loquens fautore legis Gabiniæ, quam populus
magno ſtudio ſciuerat, Πομπηίου μὲν ἥκιστα φροντίζων, ὑποδυόμενος δὲ τὸν
δῆμον ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἑαυτῷ κτώμενος. Idem in præceptis politicis, Οἱ μὲν οὖν αὐ-
λικοὶ κόλακες, ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτούς, ὑπο-
δύονται μάλιστα, καὶ προσάγουσι δι' ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, inſinuantur in gratiam
regum & familiaritatẽ. Ἐνδύομαι ingredior. Plutarch. Κλέαρχος δὲ ὁ ποντι- Ἐνδύομαι.
κὸς τύραννος εἰς κιβωτὸν ἐνδυόμενος, ὥσπερ ὄφις ἐκάθευδε. Ariſtot. in primo de Ani
ma, Ὥσπερ ἐνδεχόμενον κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς μύθους, τὴν τυχοῦσαν ψυχὴν εἰς τὸ τυ-
χὸν ἐνδύεσθαι σῶμα. In quo ſignificatu Xenophon datiuo iunxit. Plato in
1. de legibus pro ſubire, cum accuſatiuo, Ταύτῃ τις δύναιτ' ἂν ἐκ νέων εὐθὺς ἐν-
δύεται ἕκαστοι ἡμῶν τῶν πρόξενον τῇ πόλει. Xenoph. in ſecundo παιδείας, Ἐνδύεσθαι
ἑαυτὸν pro Induere ſe laqueis, vel retibus dixit, vt Cicero Latinè, vt in Ver-
rem, Sua confeſſione induatur ac iuguletur neceſſe eſt. & in Academ. In
ipſum ſe induit quod timebat. Cæſar lib. v i i. belli Gallici, Quini ordi-
nes vincti inter ſe atque impliciti erant: quò qui intrauerant, ſe ipſi acu-
tiſſimis vallis induebant. alibi, Seſe ſtimulis inopinantes induebant.
Δύειν & Δυνέειν καὶ Δύεσθαι de ſole dicũt. Lyſ. Ἡλίου δεδυκότος ἰόντι ἐξ ἀγροῦ ἀπήντη- Δύειν, δυνέειν, καὶ δύεσθαι.
σα. Aeſch. Πρὸ ἡλίου δυνόντος. Athen. Ἑστιαῖος ἐκαυχᾶτο μήτε ἀνατέλλοντα μήτε κα-
ταδυόμενόν ποτε τὸν ἥλιον ἑωρακέναι. Alibi δυόμενον dixit. Ariſtot. in Problem. Ὅτι

ἐπὶ τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἐπιτέλλουσι μεταβάλλειν ὁ ἀὴρ εἴωθε. AEſch. κατὰ Τιμάρχ.
Οἱ διδάσκαλοι ἀνοιγέτωσαν μὲν τὰ διδασκαλεῖα μὴ πρότερον ἡλίου ἀνιόντος, κλειέτωσαν
δὲ μὴ πρότερον ἡλίου δύνοντος. Δύειν actiuè, mergere, immergere. Theophr.
Ταριχεύουσι γὰρ ξύλα, οὐκ ἴσῳ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάττης, ἀλλὰ τὰ μὲν, πρὸς
τῇ γῇ, τὰ δὲ μικρὸν ἀνωτέρω. Δύεσθαι mergi, ſidere. Idem, Πάντων δὲ τὰ πρὸς τὴν
ῥίζαν θᾶττον δύεται κατὰ τοῦ ὕδατος, καὶ ἐπινεῖ μᾶλλον, ſidunt & deorſum verſus fluitāt.
Δύτης. Vnde Δύτης vrinator, id eſt ὕφυδρος ἢ βύθιος κολυμβητής. Herodot. in Vra-
nia, ἦν γὰρ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τούτῳ σκύλλης σκιωναῖος, δύτης τῶν τότε ἀνθρώπων ἄριστος.
Διωμοσία. Διωμοσία iuſiurandū eſt de calumnia, ὅρκος τοῦ διώκοντος. Ἀντωμοσία itidē,
Ἀντωμοσία. Διόμνυσθαι. ſed à parte τοῦ φεύγοντος. Et Διόμνυσθαι & Ἀντόμνυσθαι verba. Διόμνυσθαι etiā
dicuntur teſtes & quicunque iuſiurandum publicè præſtant. Lyſ. Ἀποδεί-
ξω ὡς οὐκ ἔνοχός εἰμι οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Idem, Σεμνὸν καὶ μέγαν ὅρκον διομοσά-
μενος. Demoſth. Ἐναντίον ἡμῶν διομοσάμενος εἰπεῖν. Omnino hoc verbum de-
ierare ſignificat, & interdum abiurare & inficiari. Idem, Οὔπω τοίνυν πολὺς
χρόνος ἐστὶν ἐξ ὅτου ἐν τῷ δήμῳ διωμόσατο μὴ εἶναι αὐτῷ ἐφόδια τῷ γήρᾳ ἱκανά. Et in
AEſch. Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. Ἀν-
Ἀντομνύειν καὶ Ἀντόμνυσθαι. τομνύειν & Ἀντόμνυσθαι pro eodem dicitur, quaſi accuſationem exordiri, &
crimen exponere. Demoſth. Γένοιτο μὲν ὡς ἐλευθερώτερος τίς εἴη αὐτῶν οὐδ' ἐπεχείρησεν
οὐδεὶς ἀντομόσαι, hoc eſt, affirmare in iureiurando de calumnia præſtando.
Iſocrat. περὶ τοῦ ζεύγους, de actoribus dixit, Τὰς δὲ κατηγορίας ὑπὲρ τῶν τῆς πό-
λεως πραγμάτων ποιοῦνται, καὶ πλείω χρόνον διατρίβουσι τὸν πατέρα μου διαβάλ-
λοντες, ἢ περὶ ὧν ἀντώμοσαν διδάσκοντες. Iſæus de actore & reo viciſſim iuranti-
bus, Ἔδοξε δὲ ἡμῖν λαχεῖν τοῦ κλήρου κατ' ἀγχιστείαν, καὶ ἐλάχομεν τὸ μέρος ἕκαστος. μελ-
λόντων δ' ἡμῶν ἀντόμνυσθαι, διεμαρτύρησεν ὁ Λεωχάρης οὑτοσί, cum ad calumniæ iuſ-
iurandū ventum eſſet. Laërtius in Socrate, de accuſatoribus eius loquēs,
Ἡ δ' ἀντωμοσία τῆς δίκης τοῦτον εἶχε τὸν τρόπον, Τάδε ἐγράψατο καὶ ἀντωμολογήσατο
Μέλητος Μελήτου Πιτθεὺς Σωκράτει Σωφρονίσκου, ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ
Κατόμνυσθαι. νομίζων. Κατόμνυσθαι etiā paſſiua voce dicitur. Pauſ. in primo Eliacon, περὶ
τούτῳ καθέστηκε τοῖς ἀθληταῖς, ἐπὶ κάπρου κατόμνυσθαι τομίων, μηδὲν εἰς τὸν ὀλυμπίων ἀ-
γῶνα ἔσεσθαι παρ' αὐτῶν κακούργημα. οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τόδε ἔτι προσκατόμνυν-
ται, δέκα ἐφεξῆς μησὶν ἀπηκριβῶσθαι σφίσι τὰ ἐς ἄσκησιν. Idem in ſecundo eo-
rundem, Ὡς δὲ εἶδε, τὰ μὲν πρῶτα ἐς οἶκτον, δεύτερα δὲ ἀφίκετο καὶ ἐς ἔργα αὐτῆς, καὶ
Ἀπομνύναι. ἡ παῖς συνοικήσειν κατώμνυτο αὐτῷ σώσαντι αὐτήν. Ἀπομόσαι & Ἀπομόσασθαι eſt
Ἀπόμνυσθαι. abiurare & inficiari. Demoſth. πρὸς Ἄφοβον, Προομόσαντος δέ μου τὸν ἄνθρω-
πον ἐλεύθερον εἶναι, ἀλλ' ἀπομόσης τἀναντία τούτων, ἀφίημί σοι. Plutarch. in Polit. præ-
ceptis, Ταῦτα μὲν ἴσως τοῖς βαναύσοις τοῖς τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνυμένοις δοτέον ἀπο-
διδράσκειν. Lyſ. Ἐν τούτῳ γὰρ τῷ σανιδίῳ πολλοὶ μὲν τῶν ὁμολογούντων ἱππεύειν, οὐκ
ἔνεισιν, ἔνιοι δὲ τῶν ἀπομνυμένων ἐπιγεγραμμένοι εἰσί. Eſt etiam Ἀπομόσαι & Ἀπο-
μόσασθαι, τὸ μεθ' ὅρκου ἀποβάλλειν. vt ἀπομόσαι τὴν ἀρχὴν, hoc eſt eiurare magi-
ſtratum, & cum iureiurando deponere. Herodian. Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν
προτιθέασιν, ἔνθα οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες ἀπόμνυνται, id eſt, abdicant ſe magiſtra-
tibus. Libanius περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Τούτοιν ὁ μὲν ἐν ἀρχῇ τὸν βίον κατέλυσεν, ὁ δὲ τὴν
ἀρχὴν ἀπομοσάμενος. Plutarchus in Cicerone Ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν
περιπόρφυρον καταθέσθαι dixit, quod etiā Ἐξομόσασθαι dicitur. Plin. in Epiſt.

Eiurato

Eiurato magiſtratu priuatum me facere, Græcorum imitatione dixit.
Ἐξωμοσία eſt παντελὴς ἄρνησις μετ' ὅρκου. Ἐξομόσασθαι cũ iureiurando aliquid Ἐξωμοσία.
excuſare, aut detrectare & recuſare: de quo verbo ſatis in ſuperioribus di Ἐξόμνυσθαι.
ctum eſt: ex cuius imitatione Cicero Eiurare iniquum iudicem dixit, vt
nos in Pandectas ſcripſimus, vt Demoſthenes περὶ παραπρεσβείας. Ἐγὼ μὲν παρελ-
θὼν ἐξωμοσάμην ἀληθῶς. Ὑπωμοσία quid ſit alibi dictum eſt. Apud Cicero-
nem in prima epiſt. ad Atticum, legendum puto, Aquilium non arbitra-
mur, qui denegat: eiurauit morbum.

Διαγράφειν eſt ἀκυροῦν, hoc eſt abrogare, antiquare, abolere, inducere, Διαγράφειν.
quod etiã circũducere dicitur. Et Διαγραφή, ἀναίρεσις, antiquatio & per- Διαγραφή.
emptio rei cœptæ vel iam peractæ. Demoſth. Ψηφισαμένων δὲ ταῦτα τῶν δι-
καστῶν, διέγραψεν ὁ ἄρχων κατὰ τὸν νόμον τὴν τουτουὶ ἀμφισβήτησιν. διαγραφείσης δὲ ταύ-
της, ἐξ ἀνάγκης ἦν μοι ἐκλιπεῖν τὴν τῆς ἡμικληρείας ἀμφισβήτησιν, Hoc cum cenſuiſ
ſent Iudices, archon qui iudiciorum arbiter eſt & moderator, circundu-
xit & ex actis exemit iſtius actionem. Ariſtoph. Ἥδομαι ὅτι πεντετάλαντός μοι
διαγέγραπται δίκη. ac ſi diceret, Gaudeo quod ab inſtantia huius actionis
abſolutus ſum. Quæ dictio manauit à tabulis actuariorum & ſcribarum,
in quibus cauſarum & litium conteſtationes perſcribebantur, vt hodie
fit. Quin & accuſator Διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν dicitur, ὅτε οὐκ ἐπέξεισι,
quando non inſtat accuſationi inſtitutæ. quod re integra olim licebat,
hoc eſt πρὶν εἰσελθεῖν. Ἀναιρεῖν τὸ ἔγκλημα pro eodem dicitur. Et Ἐξεσμένον
ἔγκλημα dicitur ἡ διαγεγραμμένη δίκη, ἡ ἀνῃρημένη δίωξις, hoc eſt, interlita lis &
inducta. Et Καταξυσμένον & Ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, obliterata intentio, vel
iudicium obliteratum & circũductum. Et Διάγραπτος δίκη. Διαγράφειν e-
tiam deſcribere ſignificat & deliniare. Plato lib. VI. de Rep. Καὶ ἀπιστήσουσιν
ἡμῖν λέγουσιν ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ
παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι. Et Διαγραφὴ deſcriptio. Idẽ, Ἀλλὰ δὴ τίνα
λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς; pro quo paulo pòſt Ὑπογράψασθαι dixit. Διαγράφειν
etiam conſcribere & καταλέγειν ſignificat & deligere, vt Διαγράφειν τοὺς στρα-
τιώτας, & διαλέγειν τοὺς ἐπιτηδείους, delectum habere militum. Significat & di-
ſtribuere, & diplomatibus publicis largiri & diuidere. Plutarch. Καὶ Λού-
κολλος μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου, καὶ δωρεὰς ἑκάστοις ἐβούλετο. Διάγραμ- Διάγραμμα.
μα interdum ſignificat διάταγμα, & quaſi πρόγραμμα, edictum. Appia. in
quinto τῶν ἐμφυλίων, Χρημάτων δὲ ἐς τοῦτον τὸν πόλεμον οὐκ ὄντων, προυτέθη διά-
γραμμα εἰσφέρειν ἐπὶ τοῖς θεράπουσι τοὺς κεκτημένους, ὑπὲρ ἑκάστου τὸ ἥμισυ τῶν πέντε
καὶ εἴκοσι δραχμῶν ὀφειλομένων ἐς τὸν πόλεμον τὸν Κασσίου τε καὶ Βρούτου. Plutarch.
in Cicerone, Διάγραμμα προὐτέθη κελεῦον εἴργειν πυρὸς καὶ ὕδατος τὸν ἄνδρα. Interdũ
deſcriptam tabellam, & deſcriptam formam in ſcientiis demonſtratiuis,
quæ elementis conſtãt, quales apud Euclidem extant, & quale illud dia-
gramma arithmeticum, atque (vt opinor) Pythagoricũ dictum, quadra-
ta forma cõſtitutum, quod eſt apud Boëthium libro primo Arithmeti-
cæ. Ariſtot. περὶ προτέρου in prædicamentis, Ἐν τε γὰρ ταῖς ἀποδεικτικαῖς ἐπιστή-
μαις ὑπάρχει τὸ πρότερον καὶ τὸ ὕστερον τῇ τάξει. τὰ γὰρ στοιχεῖα πρότερα τῶν διαγραμ-
μάτων τῇ τάξει, καὶ ἐπὶ τῆς γραμματικῆς τὰ στοιχεῖα πρότερα τῶν συλλαβῶν. Elemẽ-

ta ſunt punctum, linea, ſuperficies, & ſimilia, quæ principia ſunt geometriæ. Philopo. Στοιχεῖά ἐστι τῆς γεωμετρίας γραμμαὶ, σημεῖα, ἐπίπεδα, γωνίαι, κύκλοι, καὶ τὰ τοιαῦτα : quæ inter ſe coagmentata efficiunt theoremata ſcientiarum. Ariſtot. in primo poſt. analyt. Μία δὲ ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ ἑνὸς γένους, ὅσα ἐκ τῶν πρώτων σύγκειται, καὶ μέρη ἐστὶ τούτων, ἢ πάθη καθ᾽ αὑτά. ἑτέρα δὲ ἐπιστήμη ἐστὶν ἑτέρας, ὅσων αἱ ἀρχαὶ μήτε ἐκ τῶν αὐτῶν, μήθ᾽ ἕτεραι ἐκ τῶν ἑτέρων. quibus verbis notam dat qua dignoſci poteſt vtrum vna ſit ſcientia, nécne. Vna eſt enim, inquit, quæ in vno genere verſatur, & ea contemplatur quæ ipſi generi per ſe inſunt. Circa autẽ vnũ genus occupatæ ſunt quæ iiſdẽ principiis vtũtur: vt verbi gratia Geometria & Stereometria & Optice vnum genus eſt, & vna ſcientia. Communia enim habent principia & elementa, ex quibus demonſtrationes conſtant. Partes autem elementorum vocat Ariſtoteles, quale eſt hemicyclium & quadrangulum dimidiatum, vel trigoni ſegmenta per diametrum. Πάθη autem ſunt vt linearum reflexiones, lineæ incidentes vel coëuntes, & ſimilia. At verò quæ iiſdem principiis non vtuntur, vna eſſe ſcientia non poſſunt, duntaxat niſi alterius theorematis altera pro principiis ſuis vtatur, vt in Optica & Geometria contingit: quod ipſe dixit, Οσων αἱ ἀρχαὶ μήτε ἐκ τῶν αὐτῶν, μήθ᾽ ἕτεραι ἐκ τῶν ἑτέρων. Optice enim pro principiis ſuis ſumit theoremata in Geometria ex principiis propriis demonſtrata. Διαγράμματα vero ſunt ipſa theoremata, circa quorum demonſtrationem geometria eſt occupata, quæ elementis compoſita ſunt: vt in grammatica ſyllabis conſtant dictiones, & ſyllabæ elementis, & dictionibus oratio. Xenoph. in quarto ἀπομνημονευμ. Αὐτίκα γεωμετρίαν μέχρι μὲν τούτου ἔφη δεῖν μανθάνειν, ἕως ἱκανός τις γένοιτο, εἴ ποτε δεήσειε, γῆν μέτρῳ ὀρθῶς ἢ παραλαβεῖν, ἢ παραδοῦναι, ἢ διανεῖμαι. τὸ δὲ μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρεῖν μανθάνειν, ἀπεδοκίμαζε. Vnde διαγράμματα χαλδαϊκὰ à Plutarcho quodã loco dicta ſunt quæ προγνωστικὰ vulgò vocãtur. Eſt etiã διάγραμμα perſcriptio & breuiarium, qualia ſunt quæ ad collationes publicas fiunt, cum ex cenſu εἰσφοραὶ deſcribuntur, vt auctor eſt Suidas. Διαγραφὴ etiam & διάγραμμα ſignificat id quod Cicero ſcripturam vocat, hoc eſt publicanorũ acta & perſcriptiones. Demoſthenes κατὰ Εὐέργου pro breuiario & indice poſuit, Δεομένων τούτων καὶ ἱκετευόντων, καὶ τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν ἀποδιδόντων, His ſuppliciter obſecrantibus, ac breuiarium indicémque vaſorum nauticorum reddere ſe cupere aientibus. quæ vaſa erant publica. Plutarchus in Marcello διάγραμμα dicit eſſe quod Latinè edictum dicitur.

Διαχειροτονεῖν. Διαχειροτονεῖν eſt duarum rerum propoſitarum diſceptationem conſtituere atque diiudicare in concilio aut concione, vbi multitudo eſt cenſentium. Demoſth. κατὰ Εὐέργου, Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ διαχειροτονεῖν ἦν ἡ βουλὴ, πότερα δικαστηρίῳ παραδοῖεν, ἢ ζημιώσειε ταῖς πεντακοσίαις ὅσου ἦν κυρία κατὰ τὸν νόμον, δεομένων τούτων καὶ ἱκετευόντων, καὶ τινα οὐ προσπεμπόντων, συνεχώρησα, & reliqua, Et quidẽ cum diſceptatio in curia propoſita eſſet, ſuffragiúmque ea de re ferendum, vtrum ad iudicium reiiciendum eſſet hoc crimen, vtpote cuius pœna maior erat cognitione curiæ quingẽtorum: an potius quingentis dra

chmis reum damnarent, quatenus cum maxime, mulctare curia poterat, ego permiſi, & cætera. Idem κατὰ Τιμοκράτ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐφ' ἡμῖν ἐποίησε διαχειροτονίαν, πότερον εἰσοιστέος ἐστὶν ὁ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι, Leges Διαχειροτονία.
hanc diſceptationem arbitratus noſtri fecerunt, vtrum lex noua ferenda ſit, an iam latæ ſufficiant. Hoc loco Διαχειροτονία eſt diiudicatio & διάκρισις τῆς ἐν πλήθει γινομένης χειροτονίας. & Διαχειροτονεῖν ἐν τῷ κατὰ Νέαιραν, Καὶ ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον, λέγον διαχειροτονῆσαι τὸν δῆμον εἴτε δοκεῖ τὰ περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεως στρατιωτικὰ εἶναι, εἴτε θεωρικά. Χειροτονεῖν eſt ſciſcere, iubereque, vt Latini loquuntur, & magiſtratum creare. Et Χειροτονία plebiſcitum & ψήφισμα, à manuum ſublatione dictum. Idem, Ὁ δῆμος τὰς ἐμὰς γνώμας περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως ἐχειροτόνει, id eſt, ſcito ſuo probauit & iuſſit. Idem κατὰ Τιμοκράτ. Χειροτονῆσαι τοὺς νομοθέτας dixit, pro ψηφίσασθαι, verba legis recitans, Ὁπότερον δ' ἂν τῶν νόμων χειροτονήσωσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι, vtram legem probarint. Χειροτονία etiam pro ſuffragio ponitur. Thucydid. Ἐγένοντο δὲ ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ἐκράτησε δὲ ἡ τοῦ Διοδότου, de ſeruandis ſcilicet Mitylenæis, id eſt, penè adæquarunt ſuffragia populi in vtrăque ſententiam. Licet Ἀγχώμαλοι, vt alibi diximus, ſint ad verbum παρὰ μικρὸν ἴσοι. Plutarch. in Cæſare, ἦν δὲ καὶ τὸ τῶν πεζῶν πλῆθος οὐκ ἀγχώμαλον, ἀλλὰ τετρακισμυρίοις ὑπερεπάλλοντο δισμυρίοις. Διαχειροτονίαν διδόναι dicebant pro eo quod eſt populum in ſuffragia mittere, hoc eſt, rogationem, vel rem de qua conſulitur, populi ſuffragiis permittere. Demoſth. κατὰ Ἀνδροτίω. Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν, ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή. καίτοι τούς γε μὴ αἰτοῦντας, μηδ' ἀξιοῦντας λαβεῖν, τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐπερωτᾶν προσῆκε. Verba ſunt accuſantis rogationẽ Androtionis, qui cum eſſet προεστάτης τῆς βουλῆς, tulerat vt curia corona donaretur, ob id quòd ipſe eam commodè cõſuluiſſe populo Athenienſi diceret, populúſque eam rogationem iuſſit. Primum (inquit) huius auctor ſuaſórque ψηφίσματος princeps Senatus præſidéſque populum in ſuffragium miſerunt, atque vnumquenque ſuffragio ſuo cenſere permiſerunt, rectè nécne curia éque Rep. conſuluiſſe ei videretur, eóque nomine coroná meruiſſe. Qui ſi nec petendũ id à populo exiſtimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur, de eo vtique populum rogare omnino non oportebat. Hoc Ψῆφον ἀναδιδόναι Plutarch. in Graccho dixit. Hîc obiter adnotandum, quòd curiæ duæ Βουλαὶ δύο.
erant Athenis: vna erat Areopagitarum ἀδιάδοχος & perpetua, de qua in Annotationibus olim diximus. Altera erat quingenaria, ἡ τῶν πεντακοσίων, & annuum munus erat. Hæc rebus adminiſtrandis conſtituendíſque vacabat & præerat, vt Romæ Senatus. At verò quoniam ægrè tanta multitudo cogitur, & de rebus adminiſtrandis conſultandíſque eodem conuenit: ideo in decem claſſes quinquagenarias curia diuidebatur, quot tribus erant Athenis: ad hoc enim quinquagenos vnaquæque tribus deſignabat. Quo fiebat vt cuiuſque claſſis imperium dierum eſſet quinque & triginta. viciſſim enim imperabant claſſes. Et annus Athenienſium Annus & menſis Athenienſiũ.
erat dierum quatuor & quinquaginta ſupra trecentos, quoniam menſes

ipſi ſuos lunari curſu metiebantur. Et quod deerat dierum ad annum iu-
Intercalatio. ſtum, ſolarémque rationem, id intercalatione ſupplebatur. Rurſus cum rerum adminiſtratio & conſtitutio non facilè & commodè quinquagenûm hominum arbitratu expediretur, numeroſóq; imperio, idcirco moris fuit vt illi quinquaginta ſortito inter ſe compararent, penes quos eorum denos, in dies ſeptenos ſumma eſſet imperii: ita vt in orbem imperitandi vices procederent vſque ad finem anni. Porrò autem cum hac ratione deni homines in dies ſeptenos imperium ſummum in conſilio publico haberent, inter ſe rurſus vnum decuriæ principem ſortiebantur, penes quē (vt ita loquar) imperii huiuſcemodi faſces eſſent: erátque diurnum huiuſcemodi imperium, decuriǽque principatus. Verùm cum dies ſepteni tantùm eſſent imperii cuiuſque decuriæ, eueniebat vt terni homines quibus ſors nō ceſſiſſet, faſciū expertes eſſent, cū ſepteni dies denis
Quinquagenaria claſſis. hominibus ſigillatim non ſufficerent. At verò quinquagenaria claſſis,
Πρυτάνεις. quæ in dies quinque & triginta imperii ſummam obtinebat, Πρυτάνεις vocabantur, à quibus Πρυτανεύειν verbum deductum eſt, quod regere & moderari, adminiſtrare & condere ſignificat, & pro imperio conſtituere.
Πρυτανεία. Πρυτανεῖαι autem ſunt diuiſiones decem ſupradictæ, in quas annum partiebantur. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τῆς δὲ ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλὴν, καὶ τὸν ἀγωνοθέτην, id eſt, eam tribum cuius tum erit imperium. Πρύτανις in plurali τοῖς πρυτανεῦσι & πρυτάνεσι facit. Iſocr. Καὶ τοῦ
Πρυτανεύειν. πολέμου κύριος ἐγένετο, καὶ τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσε, pro poteſtate pacem firmauit & confecit. Demoſth. ἐν τῷ περὶ τῶν Ῥοδίων, Φαίνεται δὲ ὁ μὲν πρυτανεύσας ταῦτα, καὶ φίλος εἶναι φάσκων Ῥοδίων Μαύσωλος, τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν ἀφῃρημένος, id eſt, qui harum rerum tranſactor & ſummus adminiſter fuit. Idem ἐν τῷ τρίτῳ τῶν κατὰ Φιλίππ. Συστραφέντες δὲ ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον, καὶ πρυτανευόμενοι παρ᾽ ἐκείνου, ἀπάγουσι τὸν Εὔφραιον εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὡς συνταράττοντα τὴν πόλιν, id eſt, ſuppeditatorem & altorem habentes Philippum, & omnia ſumminiſtrantem. Tranſlatio eſt ab iis qui in Prytaneo publicè alebātur. Ariſtophan. ἀχαρν. Μὰ τὸν Ἀπόλλω, ἐγὼ μὲν οὐ σιγήσομαι, ἢν μὴ περὶ εἰρήνης πρυτανεύητε, id eſt, conſultetis, conſilia agitetis, & de pace agatis, χρηματίζητε, πράττητε. ideò dictum, ὅτι πάντα διὰ τῶν πρυτάνεων διεπράττοντο. Sic Grego. ἐν τῷ προτέρῳ τῶν στηλιτ. Τυχὸν κἀκεῖνον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας διὰ τούτων ἐπρυτανεύετο. πολλὰς γὰρ καὶ παραδόξους ὁδοὺς σωτηρίας οἶδε τὸ θεῖον χειροτομεῖν, Fortaſſe & his hoc agebatur diuinitus, vt ille ab impietate reuocaretur. Syneſ. Ἐῤῥωμένως διαβιοῦς, φιλοσοφίας εὐθυμίας πρυτανευούσης ἀκύ-
Οἱ δέκα. μονα, regente & tuente. Οἱ δὲ δέκα, hoc eſt decemuiri, ſeptenos dies im-
Πρόεδροι. perantes, Πρόεδροι appellantur apud oratores. Ille verò vnus qui de-
Ἐπιστάτης. cemuiris præerat, ἄρχων ἐφήμερος ſcilicet, Ἐπιστάτης dicitur, vt in loco ſuprà citato, ὁ τότ᾽ ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης. Qui ob id diurnum imperium tantùm habebat, quòd claues arcis & ærarii penes eum eſſent. Nam ſi diutius imperium huiuſcemodi habuiſſet, ſollicitare ciuitatis ſtatum potuiſſet; tyrannidémque affectare. Διαχειροτονεῖν, vt dictum eſt, per manuum
Διαψηφίζεσθαι. ſublationem ſciſcere eſt: quod differre ἀπὸ τοῦ διαψηφίζεσθαι eo puto, quòd

ἡ διαψήφισις fiebat calculis in hydriam & ſitellam coniectis, hoc eſt, τῶν ψήφων εἰς τὸν καδίσκον ἐμβεβλημένων. Plato lib. xi legum, de denunciatione teſtimonii loquens, Ἐὰν δέ τις τινὰ δικάζοντα ἀναστήσηται μάρτυρα, μαρτυρήσας μὴ διαψηφιζέσθω περὶ ταύτης τῆς δίκης, Si quis quẽquam iudicum excitet ad dicendum teſtimonium, & ille exurgens teſtificetur, poſtea non ſedeat inter iudices, & calculum eadem de re non ferat, ſententiam ne dicat, id eſt μὴ διαδικαζέτω. Demoſth. πρὸς Εὐβουλίδην, Καὶ τῶν μὲν δημοτῶν οἱ ὀμόσαντες ἐγενόμεθα τρεῖς καὶ ἑβδομήκοντα, ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας. ὥστε συνέβη ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομα ἐκαλεῖτο, σκότος ἤδη εἶναι. καὶ γὰρ ἦν περὶ ἑξηκοστόν, καὶ ἐκλήθην ὕστατος τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ κληθέντων. Ex quibus verbis intelligendum datur, ſingulos ἐν τῇ διαψηφίσει citari ſolitos vt calculum ſuum ferrent, cum prius iurati eſſent, vt iudices rei diſceptatæ futuri. Erat autem controuerſia peregrinitatis, quæ ei obiecta erat cui Demoſthenes orationem ſcripſit. Aiebat enim accuſator dolo eum in ciuitatem irrepſiſſe, cum nec ciuis eſſet, nec ciuitatis iure præditus, ὅτι λάθρα τῶν ἱερῶν καὶ τῶν κοινῶν μετεσχήκει ξένος ὤν. Et vt aliqui cenſuerunt, Διαψήφισις propriè dicebatur ἐξέτασις τῶν Διαψήφισις. πολιτῶν κατὰ δήμους γινομένη, hoc eſt, recognitio recenſióque ciuium populatim tributímque citatorum: ob id inſtituta, vt obreptitii ciues ac falsò in ciuitatem aſcripti, tribu & populo mouerentur. Idem, Πρῶτον μὲν οὖν ὃν τρόπον ἐν τοῖς δημόταις συνέβη τὴν διαψήφισιν γενέσθαι, φράσω πρὸς ὑμᾶς. Idem, Πρῶτον μὲν ἐπειδὴ συνελέγησαν οἱ δημόται, κατέτριψε τὴν ἡμέραν δημηγορῶν, ὅπως ὡς ὀψιαίτατα ἡ διαψήφισις ἡ περὶ ἐμοῦ γένοιτο. Διαψήφισιν tamen ſuffragiorum diſquiſitionem & lationem in quacunque re & controuerſia nouimus appellatam eſſe, ex Lyſia, qui ἐν τῷ κατὰ Ἐρατοσθένους ita ſcribit, Δεῖ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, Ἐρατοσθένην δυοῖν θάτερον ἀποδεῖξαι, ἢ ὡς οὐκ ἀπήγαγε τὸν πολέμαρχον, ἢ ὡς δικαίως τοῦτ᾽ ἔπραξεν. οὗτος δὲ ὡμολόγηκεν ἀδίκως συλλαβεῖν. ὥστε ῥᾳδίαν ὑμῖν τὴν διαψήφισιν περὶ ἑαυτοῦ πεποίηκε, quare facilem vobis ſententiæ de ſe ferendæ rationem ille reliquit. quia ſcilicet in confeſſum ſolæ ſunt partes iudicis, vt condemnet ſine hæſitatione. Διαψήφισιν appellat ſuffragiorum lationẽ ſigillatim factam, quaſi τὴν καθ᾽ ἕνα ψηφοφορίαν. Xenoph. in quinto ἑλληνικῶν, Διαψηφίσασθαι Ἀθηναίους πάντας κατὰ φυλάς, θεῖναι δὲ ἐς φυλὴν ἑκάστην δύο ὑδρίας. κατὰ φυλὰς ſimile eſt curiatis comitiis Romanorũ. Idem in ſexto, Τούτων δὲ χειροτονουμένων, τὸ μὲν πρῶτον ἔκριναν τὴν Εὐρυπτολέμου· ὑπομοσαμένου δὲ Μενεκλέους, καὶ πάλιν τῆς διαχειροτονίας γινομένης, ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς, decreto per manus ſublationẽ facto ſciuerunt. Διαψήφισιν διδόναι Latine dici poteſt Ad diſquiſitionẽ Διαψήφισιν διδόναι. vocare: de qua dictione nos in Annotationibus ſcripſimus. Cic. de Aruſp. Reſpõſis, Quãquã ad facinoris diſquiſitionẽ intereſt adeſſe quãplurimos.

Ἀποχειροτονεῖν eſt plebiſcito abſoluere. Demoſth. Εἰ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Ἀποχειροτονεῖν. τόθ᾽ ὅτ᾽ ἦν ἡ προβολή, τὰ πεπραγμένα ἀκούσας ὁ δῆμος ἀπεχειροτόνησε Μειδίου, οὐκ ἂν ὁμοίως ἦν δεινόν. cui opponitur Καταχειροτονεῖν. Iũgitur autẽ genitiuo & accuſatiuo, vt Ἀποδιαιτᾶν & Καταδιαιτᾶν σου τὴν δίκην. Similiter & Ἀπογινώσκω & Κα- Ἀποδιαιτᾶν. ταγινώσκω. Demoſth. Εἴ φασιν ἀδίκως ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητήν, id eſt, abſoluiſſe me cõtrouerſiis. de quo alibi dictũ eſt. Et κατὰ Θεοκρίνου, Καὶ τοῖς βουλομένοις εὐορκεῖν, οὐ καλῶς ἔχει ταύτην ἀπογινώσκειν τὴν ἔνδειξιν. Et Ἀπεγνωκὼς δι-

κρατὴς τῷ κατεγνωσμένῳ opponitur. Et Ἀπογινώσκουσαι φυλαὶ ταῖς καταγινωσκούσαις opponuntur. Ἀποψηφίζεσθαι etiã abſoluere ſuffragio ſignificat: cuius verbi varius eſt vſus, qui perdiſci non poteſt ad vſum & ſtylum formandum, niſi ab iis qui auctorum loca adnotauerunt, aut adnotata legerũt. Quamobrem ipſe inſtitui in his commentariis latius enarrare verba, ne altero quidem exemplo ſæpe contentus, nec vno & altero, vbi ita poſcere iuuenum ſtudioſorum vtilitas videbitur, vt in huius verbi enarratione mihi viſa eſt. parũ eſt enim verborũ ſignificationes tenere, ſi vſus & conſtructio ignorentur. Demoſth. πρὸς λεπτίνην, Ἂν μὲ τούτου καταψηφίσησθε, ὥσπερ ὑμεῖς κελεύομεν, οἱ μὲν ἄξιοι τὰ δίκαια παρ' ὑμῶν ἕξουσιν· εἰ δέ τις ἐστὶν ἀνάξιος, ὡς ἔστω, πρὸς τῷ τὴν δωρεὰν ἀφαιρεθῆναι, δίκην ἣν ἂν ὑμῖν δοκῇ, δώσει κατὰ τὸν παρ' ἡμῶν εἰσενηνεγμένον νόμον. ἐὰν δὲ ἀποψηφίσησθε, ὃ μὴ ποιήσαιτε, οἱ μὲν χρηστοὶ διὰ τοὺς φαύλους ἀδικηθήσονται· οἱ δὲ ἀνάξιοι, συμφορᾶς ἑτέροις αἴτιοι γενήσονται. & paulò ſuperius genitiuum addidit, Ἀλλ' ἀναμνησθέντες τῶν καιρῶν παρ' οἷς εὖ πεπονθότες εὖ πεποιήκατε

Ἀποψηφίζεσθαι. Καταψηφίζεσθαι.

τοὺς εὑρημένους, καταψηφίσασθε τοῦ νόμου. Ariſtot. Ὥστε δικαιότερον ἂν δι' ἐκεῖνα τούτων ἀπεψηφίσαντο, ἢ διὰ ταῦτα ἐκείνων κατεψηφίσαντο. Idem Problem. ſect. duodetriceſima, Ἔτι δὲ ἕκαστος ἡμῶν μᾶλλον ἂν προέλοιτο τοῦ ἀδικοῦντος ἀποψηφίσασθαι ὡς οὐκ ἀδικεῖ, ἢ τοῦ μὴ ἀδικοῦντος καταψηφίσασθαι ὡς ἀδικεῖ. Hîc ἀποψηφίζεσθαι tátùm pronunciare ſignificat, ſed negatiuè, vt καταψηφίζεσθαι affirmatiuè, quaſi καταφάσκειν & ἀποφάσκειν. Simile eſt apud Thucydidẽ, Ἐλθὼν δὲ ἐς Λακεδαίμονα, τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων ηὐθύνθη, τὰ μέγιστα δὲ ἀπολύεται ὡς οὐκ ἀδικεῖ. Ἀπολύεται dixit pro κρίνεται οὐκ ἀδικῆσαι. quia ſcilicet ἐν τῷ ἀπολύω ἐπιπλεκόμενόν ἐστι τὸ κρίνω. Cui ſimile eſt illud Phalaridis ad Ariphæten, Οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονήσεται Φάλαρις, id eſt ἀποκτενεῖται quia κτείνω implicitum eſt in cõpoſito verbo, quod pro ſimplici poſitum eſt, ſed ita vt ſignificantius ſit. ſignificatur enim hoc verbo, vt Tyrannus occidetur. Et illud Athenæi in duodecimo, Τοῦ μὲν Μίδου ὑπ' ἀνδρείας καὶ τρυφῆς, καὶ ἐν πορφύρᾳ κειμένου, καὶ ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἱστοῖς συνταλασιουργοῦντος, Ὀμφάλης δὲ πάντας τοὺς συγκατακλιθέντας αὐτῇ ξενοκτονούσης. Tũ illud Demoſthenis, Ὁ νομοθετήσας τὸν νόμον τοῦτον. Et Ariſtot. in v I I I. hiſtor. animal. Πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες. ἀλληλοφάγοι ἀντὶ βρωτικοὶ dixit. Ἀποψηφίζεσθαι τὴν γραφὴν ſignificat abſoluere reum, & criminationem antiquare. AEſchin. Θαυμάζω δ' ἔγωγε ὑμῶν, Ἀθηναῖοι, καὶ ζητῶ πυθέσθαι, πρὸς τί ἀποβλέποντες ἀποψηφίζεσθε τὴν γραφήν. Conſtruitur etiam cum genitiuo & accuſatiuo ſimul, vt alia eiuſdem ſignificationis. Antiph. Ὑμῶν δ' ἕκαστον χρὴ νομίζειν, ὅτι Λεωκράτους ἀποψηφιζόμενον θάνατον, τῆς πατρίδος καὶ ἀνδρῶν καὶ παίδων καταψηφίζεσθαι, qui mortis reum Leocratem abſoluerit. Ἀποψηφίζεσθαι etiam ſignificat ἐν τῇ διαψηφίσει ἀποδοκιμάζειν καὶ ἀδόκιμον κρίνειν: vt ſi quis ξενίας κρινόμενος, hoc eſt, peregrinitatis arceſſitus, quòd diceretur εἰς τὸ ληξιαρχικὸν παρεγγεγράφθαι, hoc eſt, in tabulas tribus ſuæ obrepſiſſe, iudicum ſentẽtia damnetur. Id enim iudiciũ Ἀποψήφισις dicitur, quaſi è tribu motio & eiectio: quale fuit iudicium eius pro quo oratio πρὸς Εὐβουλίδην ſcripta eſt, qui popularium iudicio, καὶ ἐν τῇ διαψηφίσει damnatus, ad iudices prouocauit, hoc eſt, ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἀπεψηφισμένος, εἰς τοὺς δικαστὰς ἐφῆκε. híſque verbis iu-

Locutiones animaduertendæ.

Τὰ σύνθετα ῥήματα ἀντὶ τῶν ἁπλῶν κτλ.

Ἀποψήφισις.

dices alloquitur, Ἀξιῶ δή, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδέ πω τὴν τῶν δημοτῶν ἀποψήφισιν, ποιεῖσθαι τεκμήριον ὑμᾶς ὡς ἄρα οὐχὶ προσήκει μοι τῆς πόλεως. His enim verbis deprecatur ne popularium ſuffragiorum præiudicium ſequantur, antequam cauſam penitus cognouerint. Ἀποψηφίζεσθαι τὸν μετιόντα τὴν ἀρχὴν eſt candidatũ repellere & præterire. Plutarch. in Coriol. Οὕτω δὲ φρονήσαντες οἱ πολλοὶ ἀπεψηφίσαντο τὸν Μάρκιον, καὶ ἀνηγορεύθησαν ἕτεροι, id eſt, Marcio præterito competitores eius renunciati ſunt, & deſignati. Ἀποψηφίζομαι etiam ſignificat cenſeo aliquid non faciendum. Xenoph. in ſeptimo ἑλληνικῶν, Λέγων ὡς Ἀθηναίοις διατελοίη πιστὸς ὤν. ὅτε γὰρ ψῆφος ἐδίδοτο ἐν τῇ πόλει εἰ δοκοίη ἀφίστασθαι, μετ' ὀλίγων ἀποψηφίσασθαι ἔφη, Cum in ſuffragium populus Sicyonius mitteretur, an placeret à ſocietate Lacedæmoniorum diſcedendum: id ſe cum paucis non faciendum cẽſuiſſe dixit. Idem, Πρῶτοι δὲ Μαντινεῖς ἀπεψηφίσαντο τοῖς ἱεροῖς χρήμασι μὴ χρῆσθαι. Demoſth. Καὶ τὴν μὲν γραφεῖσαν ἐπιστολὴν ὑπ' ἐμοῦ ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν. Huic opponitur Καταψηφίζομαι, hoc eſt, faciendum cenſeo vel iubeo. Ariſtot. in quarto Politic. περὶ τῶν βουλευομένων loquens ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, Καὶ τὸ ἀντικείμενον δὲ τῷ ἐν ταῖς πολιτείαις γιγνομένου δεῖ ποιεῖν τὸ πλῆθος· καταψηφιζόμενον δέ, μὴ κύριον. ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας· ἐν γὰρ ταῖς πολιτείαις ἀνεστραμμένως ποιοῦσιν. οἱ γὰρ ὀλίγοι ἀποψηφισάμενοι μέν, κύριοι, καταψηφισάμενοι δέ, οὐ κύριοι. ἀλλ' ἐπανάγεται εἰς τοὺς πλείους ἀεί. Ἀπεψηφισμένοι dici poſſunt quos Romani ærarios appellabant, qui iam non ſunt in albo centuriæ ſuæ. Demoſth. Εἰ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο δοκοῦσιν οὗτοι λέγειν μάλιστα ἰσχυρόν, ὡς ἀπεψηφίσαντό μου νῦν οἱ δημόται, ἐγὼ δὲ τετράκις ἐπιδείκνυμι πρότερον ὅτι ὁσίως ἄνευ διαστάσεως ἐψηφίσαντο, καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα δημότας αὐτῶν εἶναι ψηφισαμένους. ἀπεψηφίσαντό μου dixit, pro ex albo eraſerunt: quod ληξιαρχικὸν vocatur. Ἀποψηφίζεσθαι τὸν νόμον, eſt legem antiquare, hoc eſt diſſuadere, vt in ſuperiore exemplo, ἀποψηφίζεσθαι τὸν ἄρχοντα, eſt imperium ei abrogare. Plutarch. in Dione, Ἐπεὶ δὲ Δίων προῆλθεν ἡττᾶτο τῆς ἐκείνῳ δεδομένης ἀρχῆς, ἀφαίρεσιν εἶναι τῆς πρότερον αὐτῷ δεδομένης (οὐκ ἔτι γὰρ αὐτοκράτωρ μένειν, ἂν ἄλλος ἡγῆται τῶν κατὰ τὴν θάλασσαν) ἄκοντες οἱ Συρακούσιοι πάλιν ἀπεψηφίσαντο τὸν Ἡρακλείδην. Ἀποχειροτονεῖν etiam ἀποψηφίζεσθαι dicitur, hoc eſt ἀποδοκιμάζειν. Idem πρὸς Τιμόθεον, Ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ὑμῶν στρατηγὸς διὰ τὸ μὴ περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, ἐπὶ κρίσει παρεδέδοτο εἰς τὸν δῆμον, αἰτίας τῆς μεγίστης τυχών, vbi verò vos illi imperium abrogaſtis, hoc eſt, ἐπεὶ στρατηγοῦντα αὐτὸν ἐπαύσατε, & abrogare ſe coactus eſt propterea quòd claſſe Peloponneſum non circundedit, ad iudicium populi reiectus eſt, maximo crimine poſtulatus. Et Ἀποχειροτονία abrogatio, κατὰ Θεοκρίνου, Πάντες ἴστε τοὺς ἐπὶ τοὺς Λυκίσκου ἄρχοντας θεσμοθέτας, ἀποχειροτονηθέντας ἐν τῷ δήμῳ διὰ τοῦτον, id eſt, ab iſto huiúſque opera ad populum accuſatos, magiſtratúque abdicatos, οὐ πολλῷ ὕστερον τῆς ἀποχειροτονίας τελευτήσαντος αὐτῷ τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐπιψηφίζειν autem voce actiua eſt decreto quippiam cõfirmare, hoc eſt ἐπικυροῦν. Appia. in tertio τῶν ἐμφυλίων, Ὑφ' ὧν δὴ μάλιστα ὁ δῆμος ἐρεθισθείς, ὑπερεῖδε τῆς ἄρτι ἐπεψηφισμένης ἀμνηστίας, contempſit recens decretam à Senatu amneſtiam. Et is qui de conſilii ſentẽtia decretũ facit, ὁ Ἐπιψηφίζων dicitur. Xenoph. in ſeptimo ἀναβάσ. Ἐπὶ τούτοις λέγει Ξενοφῶν, εἴ τις ἀντιλέγει. εἰ δὲ μή, ἐπιψηφίζετε

Καταψηφίζεσθαι.

Ἀπεψηφισμένοι.

Ἀποχειροτονεῖν.

Ἀποχειροτονία.

Ἐπιψηφίζειν.

ταῦτα. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἐπεψήφισαν, ſciuerunt, decreuerunt. AEſch. κατὰ Κτησιφῶντ. Ὁ μὲν Φιλοκράτης, ὁ παρεγγράψας· ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης, id eſt, qui in ſententiam Philocratis ex cõpacto pſephiſma ſuaſit & pertulit, vel cõfecit. Idem, Ἀνάγνωθί μοι τίς ἦν ὁ ταῦτα γράψας, καὶ τίς ὁ ταῦτα ἐπιψηφίσας πρόεδρος. Alibi, Κότυφος ὁ τὰς γνώμας ἐπιψηφίζων ἐκκλησίαν ἐποίει, qui ſententias de conſilii auctoritate cõfirmabat, hoc eſt πρύτανις. Suaſor legis & lator rogationis, ὁ γράφων appellatur: & ὁ εἰσηγούμενος, vt Lucianus in Timone, Εἰσηγήσατο δὲ νόμον Ἐχεκρατίδης, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων. Qui latam & perlatam confirmat, ὁ ἐπιψηφίζων. Idem AEſch. Ἐπειδὴ δὲ πάντα τὰ πρότερον ὡμολογημένα καλῶς ἔχειν, νυνὶ καταλέλυται, καὶ γράφουσί τινες ῥᾳδίως παρανόμους γνώμας, καὶ ταῦτα ἕτεροί τινες τὰ ψηφίσματα ἐπιψηφίζουσιν, οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου λαχόντες προεδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι, id eſt, ex compoſito ad id allegati adornatíque, vt leges ferentibus pernicioſas aſtipulentur & ſubſeruiant. Τὸν ἐπιψηφίζοντα Plutarch. vocauit eum qui Romæ ſententias Senatores rogabat, Senatúſque conſulta perſcribenda curabat. Sic Plato in Gorgia pro rogare ſententiam poſuit, ὦ Πῶλε, οὐκ εἰμὶ τῶν πολιτικῶν. καὶ πέρυσι βουλεύειν λαχὼν ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε, καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν, γέλωτα παρεῖχον, καὶ οὐκ ἠπιστάμην ἐπιψηφίζειν. μὴ οὖν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας, id eſt rogare eos ſententias, & ad ſuffragium ferendum vocare. Suprà enim dixerat Polus, ἔρου τινὰ τουτωνί. Idẽ, Ἐγὼ μὲν καὶ ἕνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσταμαι, τοῖς δὲ πολλοῖς οὐδὲ διαλέγομαι. Sic Thucyd. in primo ἐν τῇ Σθενελαΐδου δημηγορίᾳ.

Ἐπιψηφίζεσθαι. Voce autem paſſiua Ἐπιψηφίζεσθαι eſt ſciſcere, idem ſcilicet quod ψηφίζεσθαι. Xenoph. Οἱ οὖν Ἀθηναῖοι ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας αὐτῶν χιλίους καταλέξασθαι.

Ψηφίζεσθαι. Ψηφίζεσθαι eſt decernere, ſciſcere. Plutarch. in Sylla de Sulpitio loquens, Ἀπραξίας δὲ διὰ ταῦτα τῶν ὑπάτων ψηφισαμένων, ἐπαγαγὼν αὐτοῖς ἐκκλησιάζουσιν ὄχλον, ἄλλους τε πολλούς, καὶ τὸν Πομπηΐου τοῦ ὑπάτου μειράκιον ἀνεῖλε, Cum propter hæc autem Conſules iuſtitium decreuiſſent, quod Græci δίκας οὐκ οὔσας dicũt. Appia. in IIII. ciuil. bel. Ἡ δὲ βουλὴ χαλεπαίνουσα, δολοβέλλαν καὶ αὐτῷ νῦν ἐψηφίσαντο εἶναι πολεμίους. Idem in quinto, Ὁ δὲ καὶ τότε ἔπεμπεν λέπιδον ἐπὶ τὴν ἐψηφισμένην αὐτῷ λιβύην. Ψηφίζεσθαι etiam dicuntur iudices ſententiam ferentes. Demoſth. Ψηφισαμένων δὲ ταῦτα τῶν δικαστῶν, διέγραψεν ὁ ἄρχων Πυθόδωρος κατὰ τὸν νόμον, τὴν τουτουὶ Πυθοδώρου ἀμφισβήτησιν, deleuit & induxit archon qui iudicibus præerat, huius actionem. Quod etiam ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν dicitur, hoc eſt actionem negare, agentem ſummouere. Ψηφίζομαί σοι etiam ſignificat ſuffragor & aſtipulor. Chryſoſt. ad Rom. IIII. Καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ πάλιν ταύτην τὴν δικαιοσύνην ἀποφαίνει σεμνοτέραν, τὸν δαβὶδ εἰσάγων αὐτῇ ψηφιζόμενον, ab ea pronunciantem. Idem, Δείξας τοίνυν ἀπὸ τοῦ ἀβραὰμ τοῦτο, καὶ τὸν δαβὶδ

Προσψηφίζομαι. εἰσάγει ψηφιζόμενον τοῖς εἰρημένοις. Προσψηφίζομαι iterũ vel eo amplius decerno, vel etiam aliud ſciſco & decerno. Appia. Αἱρεθέντες δ' οὖν ὕπατοι κεράσος τε καὶ πομπήϊος, καὶ τάδε ὥσπερ ὑπέστησαν, τὴν ἑτέραν πενταετίαν προσεψηφίσαντο. Idem alibi, Δύο τε ἄλλα τέλη, καὶ χρόνον ἐς τὴν ἀρχὴν τὴν ἐθνῶν ἕτερον, προσεψηφίσαντο τῷ πομ-

Μεταψηφίζω. πηΐῳ. Μεταψηφίζω ſignificat, quod vni decretum eſt, in alium transfero: vt cum prouincia ab vno imperatore ad alium tranſfertur. Idem in quarto ciuil. bell. de Bruto & Caſſio loquens poſt cædem Cæſaris, Οἰχομένων δὲ

τούτων, συρία μὲν καὶ μακεδονία ἐς τοὺς ὑπάτους αὐτῶν, καὶ δολοβέλλας μετεψηφίζετο, τῆς βουλῆς πάνυ δυσχεραινούσης. Ψῆφος non modo calculus eſt τῶν λογιζομένων, ſed etiam ſuffragia ferentium in comitiis, hoc eſt τῶν ἀρχαιρεσιαζόντων, & τῶν δικαστῶν τὴν γνώμην ἀποφαινομένων. Erant enim calculi iudicum varii. Αἱ μὲν γὰρ τετρυπημέναι ψῆφοι καὶ μέλαιναι, ἦσαν καταψηφιζόμεναι· αἱ δὲ ἄτρητοι καὶ λευκαὶ, ἦσαν αἱ ἀπογινώσκουσαι, vt auctor eſt interpres Demoſthenis ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Inde Ψῆφοι σώζουσαι dicuntur, & Ψῆφοι καθαιροῦσαι: quæ etiam ἀναιροῦσαι dicuntur. Lyſias, Δύο δὲ τράπεζαι ἔμπροσθεν τῶν τριάκοντα ἐκείσθην. τὴν δὲ ψῆφον οὐκ εἰς καδίσκους, ἀλλὰ φανερὰν ἐπὶ τὰς τραπέζας ταύτας ἔδει τίθεσθαι· τὴν μὲν καθαιροῦσαν ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σώζουσαν ἐπὶ τὴν προτέραν. ὥστε ἐκ τίνος τρόπου ἔμελλέ τις αὐτῶν σωθήσεσθαι; Inde illud Perſii, Et potis es nigrum vitio præfigere theta. Idem Plutarch. quodam loco metaphorice, Ὥσπερ ὁ χυμὸς τὴν σώζουσαν καὶ τὴν ἀναιροῦσαν ἐν τοῖς φαρμάκοις προστίθησι. Ipſe in Apophth. Εἰπόντος δέ τινος, οὐκ ἐπιτρέπεις τῇ πατρίδι τὴν περὶ σεαυτοῦ κρίσιν, ἐγὼ μὲν, ἔφη, οὐδὲ τῇ μητρὶ, μή πως ἀγνοήσασα, τὴν μέλαιναν βάλῃ ψῆφον ἀντὶ τῆς λευκῆς. Ariſtoph. σφηξὶ, Ιθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου. Τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕστερον Μύσας παράϊξον, κἀπόλυσον, ὦ πάτερ. Quem locum interpres ſatis perplexe & parum conſtanter enarrauit: ex quo tamen elicere poſſumus, duas fuiſſe amphoras, aut duos cadiſcos, in quos calculos mittebant iudices. Alterū Κύριον vocabant, alterum Ἄκυρον. ἦν δὲ πρότερος ὁ καδίσκος, ὅπου αἱ τῶν καταδικαζόντων ψῆφοι ἐβάλλοντο· ὁ δὲ δεύτερος, εἰς ὃν αἱ τῶν ἀπολυόντων. Præterea vna erat ſitella quæ Καδίσκος ἐλέου vocabatur, & in illam αἱ σώζουσαι mittebantur: Altera θανάτου, & priore loco ſita erat: illa autem miſericordiæ, poſteriore. Καὶ αἱ μὲν ἀναιροῦσαι ψῆφοι etiam τετρυπημέναι dicebantur. αἱ δὲ σώζουσαι καὶ ἐλεοῦσαι, etiam πλήρεις vocabantur. AEſch. κατὰ Τιμάρχ. Φέρε δὴ πρὸς τοὺς θεοὺς, εἰ εἰσήγετο Τίμαρχος εἰς ὑμᾶς, ὥσπερ νῦν, μὴ ἔξω δὲ ἐκ τοῦ νόμου ἢ τοῦ ψηφίσματος μήτε ἐμοὶ κατηγορεῖν, μήτε τούτῳ ἀπολογεῖσθαι· ὁ δὲ κῆρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα, τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη, ὅτῳ δοκεῖ πεπορνεῦσθαι Τίμαρχος, ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μὴ, τί ἂν ἐψηφίσασθε; ἀκριβῶς οἶδ' ὅτι κατέγνωτ' ἂν αὐτοῦ, qui reum & conuictū ſtupri Timarchū cenſuerit, in manū ſumito τὴν ἀναιροῦσαν: qui minime, τὴν σώζουσαν. Ἴσας ψήφους dicebant, cum adæquaſſe iudices ſignificare volebant. vt idem κατὰ Κτησιφ. Καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτοῖς ἐγένοντο. εἰ δὲ μιᾷ μόνον μετέπεσεν, ὑπερώρισ' ἂν, ἢ ἀπέθανεν. Φέρειν ψῆφον eſt ferre ſuffragiū & ſententiā. Demoſth. Περὶ τούτου ψῆφον οἴσετε νῦν ὑμεῖς. Et Διαφέρειν. Iſocr. περὶ ἀντιδόσεως, Οὕτως εἰς κίνδυνον καταστὰς, ἀναγκασθήσεται λέγειν ὥσπερ ἐγὼ νῦν, πρὸς τοὺς μέλλοντας περὶ αὐτοῦ τὴν ψῆφον διοίσειν. Euripid. in Oreſte, -κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα, Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον ἀργεία πόλις, Εἰ χρὴ θανεῖν σφώ.- Sic Plutarchus in Cicerone de iudicibus loquens. Dicitur & Ψῆφον τίθεσθαι, & γνώμην θέσθαι. Demoſth. Τοῦ δικαίας καὶ εὐόρκου θέσθαι τὴν ψῆφον οὐδεὶς ἄξιος ἐστι. Alibi Προτιθέναι ψῆφον & ἀναδιδόναι, eſt permittere vt ſententiam dicāt. Demoſth. Τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ὑμῶν, ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προστεθεῖσαν.

Ἀποφέρειν λόγον & λόγους, eſt rationes ad ærarium referre. Demoſth. πρὸς Τιμόθεον, Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ ἀπήνεγκε λόγῳ, ἐλογίσατο ἐκ τῶν στρατιωτικῶν χρημάτων αὐτὸς δεδωκὼς εἰς τὰς ναῦς, τὰς ἑπτὰ μνᾶς ταύτας τὰς, In rationibus quas ad lo-

Ψῆφος.

Αἱ ψῆφοι τῶν δικαζόντων.

Η σώζουσα, καὶ ἡ καθαιροῦσα, ἡ ἀναιροῦσα.

Καδίσκος κύριος, & ἄκυρος.

Καδίσκος ἐλέου καὶ θανάτου.

Αἱ τετρυπημέναι ψῆφοι καὶ αἱ πλήρεις.

Ἴσαι ψῆφοι.

Φέρειν ψῆφον καὶ διαφέρειν.

Τίθεσθαι ψῆφον.

Προτιθέναι ψῆφον καὶ ἀναδιδόναι.

Ἀποφέρειν λόγον.

Google

giſtas tum retulit, ipſe expenſas has ſeptem minas tulit. Dicitur & de rationibus priuatis, cum debitor cum creditore, tutor cum pupillo rationes ſubducit. vt κατὰ Ἀφόβου, Φάσκοντες δὲ οὐ πολλὰ λαβεῖν, μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπενηνόχασι, πάντες κοινῇ ἐπιτροπεύσαντες. Huius autem verbi multiplex eſt vſus apud oratores. Ἀποφέρειν eſt de medio tollere. Liban. Ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, οὐ θάνατος. Chryſoſt. primæ ad Corinth. primo, Οἱ δὲ μάτην καὶ εἰκῇ, καὶ ἁπλῶς αἰτίας μὴ οὔσης, ἑαυτοὺς ἀπήνεγκαν, ſeſe interemerũt. Ἀποφέρειν γραφὴν, eſt deferre aliquẽ & poſtulare. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Ἀπηνέχθη γὰρ ἡ κατὰ τουδὶ τοῦ ψηφίσματος γραφὴ, οὐχ ὑπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐνδείξεως μέ φησιν ἀπενεγκεῖν. Demoſth. περὶ στεφάνου, Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, diem dixit Cteſiphonti: vel, reum poſtulauit, quòd legem perperam tuliſſe diceret: vel, ob rogationẽ aduerſus legum interdicta promulgatam. & κατὰ Θεοκρίνου, Προσκαλεσάμενος τὸν Πολύευκτον, ἀποφέρει γραφὴν κατ' αὐτοῦ κακώσεως πρὸς τὸν ἄρχοντα. Dicitur etiam Ἐκφέρειν γραφήν. Ἀποφέρειν etiam eſt renunciare & deſignare, & nomen alicuius edere. Idem πρὸς Πολυκλέα, Ὧν ἀκούοντες ὑμεῖς ἐψηφίσασθε τάς τε ναῦς καθέλκειν τοὺς τριηράρχους, καὶ τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς δημάρχους καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν, καὶ ἀποφέρειν ναύτας, καὶ διὰ τάχους τὸν ἀπόστολον ποιεῖσθαι, Quibus auditis ſciuiſtis vt Trierarchi naues deducerẽt, & Senatores cum Demarchis (hi tribulium populariúmque veluti magiſtri erant) nautas crearẽt, & renunciarent, vt primo quoque tempore claſſis è portu exiret & nauigaret. Et rurſus, Δόξαν γὰρ ὑμῖν ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τοὺς βουλευτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προεισοίσοντας τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων, προαπηνέχθη μου τοὔνομα ἐν τρισὶ τοῖς δήμοις, διὰ τὸ φανερὰν εἶναί μου τὴν οὐσίαν, Cum enim optimum factu iudicaſſetis, vt pro popularibus & tribulibus Decuriones vel Senatores eorum nomina ederent, qui è numero popularium ac diuitum collationem repræſentarent, in tribus populis nomen meum editum eſt atque renũciatum, quippe quòd facultates meæ omnibus eſſent notæ. Sic alibi Διαιτητὴν κατὰ τὸν νόμον ἀπενηνεγμένον dixit, quem partes arbitrum elegerunt tulerúntque. Ἀποφέρειν in album referre, & inter numeros aſcribere. Lyſ. Ὥστε πολὺ ἂν δικαιότερον ἐκείνοις τοῖς γράμμασιν, ἢ τούτοις πιστεύοιτε. ἐκ μὲν γὰρ τούτων ῥᾴδιον ἦν ἐξαλειφθῆναι τῷ βουλομένῳ, ἐν ἐκείνοις δὲ τοὺς ἱππεύσαντας ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι. Ἀποφέρειν eſt mercedem ferre, vt operarius facit. Lucian. in Timone, Καὶ διφθέρας λαβόντες παρὰ τῆς πενίας καὶ δίκελλαν, ἀγαπήσωσιν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες. Et de ſeipſo, Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. AEſch. κατὰ Τιμάρχ. Εἶχε γὰρ οἰκέτας δημιουργοὺς τῆς σκυτοτομικῆς τέχνης δέκα, ὧν ἕκαστος τούτῳ ἀπέφερε δύ' ὀβολοὺς, diurnæ mercedis nomine referebat & auferebat. Dicitur & ἀποφέρεσθαι, vt mox dicemus. Vnde fit vt ἀποφέρειν pendere ſignificet. Polyb. Καὶ τότε μὲν ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος φέρουσα, τρέφει με. Plutarch. Ἀναγκαζόμενοι οἱ μὲν, τέταρτα τῶν καρπῶν, οἱ δὲ ἐξελευθερικοὶ τὰς ὀγδόας τῶν κτημάτων ἀπέφερον. Et Ἀποφορὰ penſitatio, pẽſio, quæ διαφέρει τῆς εἰσφορᾶς. Eſt enim τῶν δούλων ἀποφορά. Andocid. Ἔφη γὰρ εἶναι ἀνδράποδόν οἱ ἐπὶ Λαυρείῳ. δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφορὰν, & ſibi eundum eſſe, vt ab eo penſionem acciperet. qualis

Ἀποφέρειν. Ἀποφορά.

ſcilicet à colonis aſcriptitiis pendebatur. Plutarch. de Spartanis loquens, Οἱ δ᾽ εἵλωτες αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες, penſionem certam penſitãtes. Idem in Apophthegmatis ἀποφορὰν ſtipendium militare vocauit. Ἀποφορὰ etiam ſuaueolentiam odorémque gratum ſignificat. Herodia. Εὐωδίᾳ τε τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς, καὶ τῆς τῶν δένδρων ἡδείας σκιᾶς. Sæpius tamen ἀντὶ δυσωδίας accipi ſolet. Dioſc. Ἥ τε εὐωδία μικρὰν τὴν ἔχει τὴν ἀποφοράν. Idem, Εὐρωτιῶσαν ἔχον τὴν ἀποφοράν. Plut. in quinto Sympoſ. pro expiratione & exhalatione vtitur, & effluxione, Καὶ γὰρ ἡ ὀσμὴ, καὶ ἡ φωνὴ, καὶ τὸ ῥεῦμα τῆς ἀναπνοῆς ἀποφοραί τινές εἰσι τῶν ζώων. Et paulo pòſt, Πολὺ δὲ μᾶλλον εἰκός ἐστιν ἀποφέρεσθαι τῶν ζώων τὰ τοιαῦτα, διὰ τὴν θερμότητα καὶ τὴν κίνησιν, id eſt effluere, emanare, expirare. Ἀποφορὰ etiam ablationem ſignificat. Ariſtot. in octauo τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, docens eandem eſſe contrariorum ſcientiam & vim & facultatem, Ὥστ᾽ ἀνάγκη καὶ τὰς τοιαύτας εἶναι ἐπιστήμας τῶν ἐναντίων· εἶναι δὲ τοῦ μὲν, καθ᾽ αὑτάς· τοῦ δὲ, κατὰ συμβεβηκός. ἀποφάσει γὰρ καὶ ἀποφορᾷ δηλοῖ τὸ ἐναντίον. ἡ γὰρ στέρησις, ἡ πρώτη τῶν ἐναντίων· αὕτη δὲ, ἀποφορὰ θατέρου. Ἀποφορὰ etiam κέρδος καὶ λῆμμα ſignificat, à verbo Ἀποφέρομαι, quod ſignificat *Ἀποφέρομαι.* refero & reporto gratiam, vel gloriam, vel præmium, & impetro: propriè de iis dictũ, qui honorẽ aut magiſtratũ geſſerunt, vt ἀποφέρεται πολλὴν τιμὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀποφέρεται κλέος. Herodia. Τούτων τὴν δόξαν ἀποίσεσθαι. Hermog. tomo tertio, Τὸ δὲ ἐνθύμημα δόξαν δριμύτητος ἀποφέρεται μείζονα, γνωσθὲν ὅτι τέ ἐστι καὶ ὅπως εὑρίσκεται. Dicitur & Ἀρέσθαι & Φέρεσθαι. Greg. Φέρεσθαι δόξαν παρὰ βασιλεῖ. Inde Auferre verbũ Ciceroni vſitatũ & familiare, vt pro Quintio, In alte- *Auferre.* ra re ſpes eſſet ad talẽ tamen virum iudicẽ veniẽdi: vnde eo plus opis auferret, quo minus attuliſſet gratiæ. Idẽ, Deſtitutione illa perculſus Quintius, à Scapulis paucos dies aufert: in Galliã mittit. id eſt impetrat. Et ad Atticum libro decimoſexto, Adiuimus Cæſarem: verba fecimus pro Buthrotiis: liberaliſſimum decretum abſtulimus.

Λόγος etiam multiplicis eſt ſignificationis, vt Λόγους ἀποφέρειν in locis *Λόγος λέξις πολύσημος.* ſuprà citatis. Et Λόγοι τῆς ἐπιτροπῆς, rationes tutelæ. Λόγους λέγειν, eſt ina- *Λόγους λέγειν.* niter verba fundere. Demoſth. κατὰ Θεοκρίνου, Ἀλλ᾽ ὅμως, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐὰν κελεύητε αὐτοὺς, μᾶλλον δὲ ἀναγκάζοντος ἐμοῦ συναναγκάζητε ἤτοι μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι, καὶ μηδὲ ἐᾶτε λόγους λέγειν, εὑρεθήσεται τἀληθὲς, ſi eos non ſinatis aliud atque aliud cauſificando, verba loquaciter facere. Λόγον ἔχειν, eſt rationem habere. *Λόγον ἔχειν.* Idem περὶ στεφάνου, Οὐδ᾽ οὕτως ἀποστατέον τῇ πόλει τούτων ἦν, εἴπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον. Vnde Ὑπολογίζεσθαι, quod idem ſignifi- *Ὑπολογίζεσθαι.* cat, vt in eadem oratione, Μηδὲν ὧν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε ὑπολογισάμενοι, id eſt, iniuriarum præteritarum rationem nullam habentes in iis rebus quæ fidei veſtræ permiſſæ ſunt; hoc eſt, iniurias non reputantes. Et rurſus, Οὐ μνησικακήσοντες οὐδ᾽ ὑπολογιεῖσθε. Andocid. Ἀλλ᾽ ὅμως οὐδὲν ὑπελογίζοντο τὰς νίκας, Rationem nullam victoriarum habebant. Dicitur & Ὑπόλογον *Ὑπόλογον ποιεῖσθαι.* ποιεῖσθαι. Dinarch. κατὰ Δημοσθέν. Καὶ Τιμοθέῳ μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι, Πελοπόννησον περιπλεύσαντι, καὶ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ Κόνωνος υἱῷ τοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐλευθερώσαντος, καὶ Σάμον λαβόντος, καὶ ἑτέρας εἴκοσι πόλεις, οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον, οὐδὲ τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως, οὐδὲ τῶν ὅρκων οὓς ὀμωμοκότες

ἐφέρετε τὴν ψῆφον, ἀντηλλάξασθε τὰς εὐεργεσίας, id eſt, rationem cum eo in reatu conſtituto non habuiſtis huiuſcemodi meritorum, nec iuriſiurandi religionem cum beneficiis acceptis compenſauiſtis. Pro eodem Demoſthenes dixit Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ ἔθετο, & ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεται, floccifacere. Plutarch. Τῶν Ἀράβων βασιλέως ἐν οὐδενὶ λόγῳ τὰ ῥωμαίων τιθεμένου, id eſt καταφρονοῦντος. Quod & παρόνοιαν τὴν ῥωμαίων οὐ ποιουμένου dici poteſt, & παρ' οὐδὲν

Υπόλογον γίνεσθαι. ἡγουμένου. Lyſ. Ὥστε οὐδὲν εἰκὸς αὐτῷ τοῦτο ὑπόλογον γενέσθαι ὅτι ἔφυγεν, Itaque par eſt illi ad ſalutem non cedere quòd exul fuit: hoc vobis ille iure imputare non poteſt. Athen. libro quarto, Ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὕτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, Vt autem qui ſtipendia faciunt in Græcia æra merere ſolent, ſic iſti

Υπόλογος. à rege accipiunt victum, qui in ſtipendia cedit, & imputatur. Ὑπόλογος apud Mathematicos numerus eſt ad alterum ita relatus, vt minoris vicē obtineat. Philoponus enarrans illa verba Ariſtotelis, quæ ſunt circa finē libri poſterioris τῶν ὑστέρων ἀναλυτ. Διὰ τί καὶ ἐναλλὰξ ἀνάλογον, τουτέ φησι τοιοῦτόν ἐστι· λαμβάνω δώδεκα καὶ ἕξ· καὶ τὸν μὲν μείζονα καλοῦσι πρόλογον, τὸν δὲ ἐλάττονα, ὑπόλογον. καὶ ὀκτὼ καὶ τέσσαρα. καὶ εἰπὲ, ὡς ὁ πρόλογος πρὸς τὸν ὑπόλογον, ἤγουν ὁ δώδεκα πρὸς τὸν ἕξ, καὶ ὁ πρόλογος πρὸς τὸν ὑπόλογον. ὁ ὀκτὼ πρὸς τὸν τέσσαρα. διπλασίονα γὰρ λόγον ἔχουσι, καὶ ἐναλλὰξ ἀνάλογον ἕξουσιν, ἤγουν ὡς ὁ πρόλογος πρὸς τὸν πρόλογον,

Πρόλογος. καὶ ὁ ὑπόλογος πρὸς τὸν ὑπόλογον. ſic enim legēdū puto. τὸν γὰρ ἡμιόλιον ἔχουσι. Πρόλογον ducē, ὑπόλογον comitem Boëthius vocat. Τῶν δὲ προλόγων, οἱ μὲν διπλα-

Επιμόριοι. σιονές εἰσι, ἢ πολλαπλασίονες· οἱ δὲ, ἐπιμόριοι, quos ſuperparticulares vocāt, vt ἡμιόλιος, ἐπίτριτος, ἐπιτέταρτος, & deinceps: quibus ὑπόλογοι ſui obuerſaria ſerie re-

Υπεπιμόριοι. ſpōdēt, ὑπεπιμόριοι, vt ὑφημιόλιος ſubſeſquiplus, ὑπεπίτριτος, & reliqui. Λόγον

Λόγον ἔχειν. ἔχειν etiā eſt proportionē habere, & rationis ſimilitudinē, hoc eſt, ἀνάλογον

Αναλογον. εἶναι, καὶ ἀναλογεῖν. Syneſ. Ioāni, Νῦν δὲ τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας, Peccata verò inſtar ſunt apud inferos macularum quæ elui nequeunt. Suprà autem dixerat, Οὕτω δὲ ἐχούσῃ ψυχῇ, καλῶς ἂν ἔχοι εἶναι φθαρτῇ.

Αναλογεῖν. Damaſc. Ὁμοίως δὲ καὶ χυμοὶ τέσσαρες τοῦ ἀνθρώπου, ἀναλογοῦντες τοῖς τέσσαρσι στοιχείοις. ὡς ἡ μέλαινα χολὴ, ἀναλογοῦσα τῇ γῇ. Vnde Κατὰ λόγον ſignificat pro por-

Κατὰ λόγον. tione apud Ariſtotelem in hiſtor. animal. Καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν, ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος. Λόγος enim proportio eſt in numeris & phthó-

Λόγος. gis. Vnde ἄλογον dicitur quod proportionem non habet: quod etiā ἀσύμ-

Αλογος. μετρον appellatur. Philopo. enarrans illud Ariſtot. in primo poſter. Analyt.

Ασύμμετρος. Η δὲ γεωμετρία λαμβάνει τὸ ἄλογον, ἢ τὸ κεκλάσθαι, ἢ νεύειν, id eſt (inquit ille) τὸ μὲν σημαίνει τὸ ἄλογον μέγεθος, λαμβάνει ἡ γεωμετρία, ὅτι τὸ ἀσύμμετρον, καὶ μὴ κοινὸν ἔχον μέτρον πρὸς ἕτερον, ὡς ἐπὶ τῆς διαμέτρου τοῦ τετραγώνου καὶ τῆς πλευρᾶς, Sumit (inquit) ἄλογον eſſe quod proportionem non habet cum alio, è numero aliquo emanantem quo vtrunque geometres metiri poſſit: vt magnitudo bipedalis ad decēpedam. eſt enim ſubquincuplex illius, & ideo rationalem habent inter ſe habitudinem: non autem tripedalis ad decempedalem. hæc enim proportio eſt ἄλογος & irrationalis, καὶ ἀσύμμετρος ex eo dicta, quòd commenſus inter eas quantitates non intercedit, & talis eſt

Σύμμετρος. inter dametron & coſtam. Cōtrà σύμμετρα μεγέθη, καὶ ἀριθμοὶ σύμμετροι di-

cuntur commenſu inter ſe reſpondentia. Ariſtot. in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οἱ μὲν οὐθὲν ἀληθὲς φάσκουσιν εἶναι. οὕτω γὰρ κωλύει φασὶν οὕτως ἅπαντα εἶναι, ὥσπερ τὸ τὴν διάμετρον σύμμετρον εἶναι. οἱ δὲ πάντα ἀληθῆ. & in 2. de generatione animal. Ἐπεὶ καὶ τὸ τρίγωνον ἔχειν δυσὶν ὀρθαῖς ἴσας, ἀεὶ ἀληθὲς, καὶ τὸ τὴν διάμετρον ἀσύμμετρον εἶναι καὶ τῇ πλευρᾷ, ἀΐδιον. Σύμμετρος alioqui ſignificat modicè temperatum, & iuſtæ ac quadratæ magnitudinis: quem etiam ipſe ἀστεῖον vocat in quarto Ethic. Ὁ δὲ μικρῶν ἄξιος, καὶ τούτων ἀξιῶν ἑαυτὸν, σώφρων, μεγαλόψυχος δ᾽ οὔ. ἐν μεγέθει γὰρ ἡ μεγαλοψυχία, ὥσπερ καὶ τὸ κάλλος ἐν μεγάλῳ σώματι. οἱ μικροὶ δ᾽ ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ᾽ οὔ. Ἀνάλογον aduerbium eſt, & ſignificat quædam eſſe inter ſe proportione conſtituta, aut natura comparata. Ariſtot. in ſecundo de anima, Αἱ δὲ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον. ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφὴν, id eſt, quod in animante eſt os, hoc eſt in arbore radix. Idem περὶ νεότητος καὶ γήρως, Ἀνάλογον γάρ εἰσιν αἱ ῥίζαι τοῖς φυτοῖς, καὶ τὸ καλούμενον στόμα τοῖς ζώοις. Themiſt. in 1. poſt. analyt. Ἀλλ᾽ ἐὰν ἀριθμοὶ τέσσαρες ἀνάλογον ὦσι, καὶ ἐναλλὰξ εἰσὶν ἀνάλογον. καθόλου μὲν γὰρ ἀληθὲς, ἐὰν τινα ἀνάλογον ᾖ, καὶ ἐναλλὰξ ἀνάλογον ἔσται. Si quatuor vel numeri vel magnitudines ſtatuantur intercedente inter eas proportione, ſi ſitus commutentur, ſic quoque proportio ſalua erit. Idem Ariſtot. lib. proximè citato, Εἰ οὖν τὸ ζῷον ὥρισται τῷ τὴν αἰσθητικὴν ἔχειν ψυχὴν, τοῖς μὲν ἐναίμοις ἀναγκαῖον ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτην ἔχειν τὴν ἀρχὴν, τοῖς δ᾽ ἀναίμοις ἐν τῷ ἀνάλογον μορίῳ, id eſt, in eo quod vicem ſanguinis præbet. Eſt etiam ἀνάλογον conſentaneum. Idem in tertio Rhetor. Τὸ δὲ πρέπον ἕξει ἡ λέξις, ἐὰν ᾖ παθητική τε καὶ ἠθικὴ, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον, id eſt conſentanea & congruens, non abſona. & ſubdit, Τὸ δ᾽ ἀνάλογόν ἐστιν, ἐὰν μήτε περὶ εὐόγκων αὐτοκαβδάλως λέγηται, μήτε περὶ εὐτελῶν σεμνῶς. Λόγον ὑπέχειν, eſt rationem reddere, & cauſam dicere, hoc eſt ἀπολογεῖσθαι, κρίνεσθαι, εὐθύνεσθαι. Andocid. κατὰ Ἀλκιβ. Οὐκ οὖν τοὺς τοιούτους δίκαιον ἐκβάλλειν, οὓς πολλάκις ἐλέγχοντες, εὑρίσκετε μηδὲν ἀδικοῦντας, ἀλλὰ τοὺς μὴ θέλοντας ὑπέχειν τῇ πόλει περὶ τοῦ βίου λόγον. Xenoph. in primo Ἑλληνικῶν, Τῶν δὲ στρατηγῶν κατηγόρουν ἄλλοι τε καὶ Θηραμένης, μάλιστα δικαίους εἶναι λέγων, λόγους ὑπέχειν διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς. Greg. Sophronio, Αὐτὸν δέ σε ἀντὶ πάντων εἰδέναι τοῦτο βουλόμεθα, ᾧ λόγον ὑπέχομεν ἡδέως τῶν ἡμετέρων. Hoc Demoſthenes Λόγον διδόναι vocat in exordio τοῦ περὶ στεφάνου, Μέλλων δὲ τοῦ τε ἰδίου βίου παντὸς, ὡς ἔοικε, λόγον διδόναι τήμερον, καὶ τῶν κοινῇ πεπολιτευμένων, βούλομαι, καθάπερ ἐν ἀρχῇ, πάλιν τοὺς θεοὺς παρακαλέσαι. Sic enim dicitur vt δίκην διδόναι, καὶ δίκην ὑπέχειν, & εὐθύνας διδόναι. Vnde Ἀλογία, quæ ſignificat aut dicendæ cauſæ, aut rationis reddendæ neceſſitatem, ſine præſcriptione aut temporis, aut perſonæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Idem ἐν τῷ περὶ παραπρ. Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τὴν ἀλογίαν ὁρῶ προτεινομένους, etiamſi rationes iam adminiſtratæ Reip. repoſciti fuerint, iterum tamen iterúmque reddere rationem offerentes & paratos. Et πρὸς Εὐβουλίδην, Καὶ περὶ ὧν μὲν ἄν τις ζῶν αἰτίαν σχῇ περὶ τῶν γονέων, δίκαιοι τοὺς παῖδας τὴν ἀλογίαν παρέχειν. Sequitur apud eundem ἐν τῷ περὶ παραπρ. ſtatim poſt illa verba citata, Τουτονὶ δ᾽ Αἰσχίνην πολὺ τἀναντία τούτων. πρὶν γὰρ εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς, καὶ λόγον δοῦναι τῶν πεπραγμένων, τὸν μὲν ἀνῄρηκε τῶν ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἡκόντων, τοῖς δ᾽ ἀπειλεῖ περιιών. Εὐθύνας διδόναι & λόγον δοῦναι pro eodem dixit. Aliquando Λόγον διδόναι eſt cauſam dicendi, & cauſam orandi locum dare.

Ἀνάλογον. | Λόγον ὑπέχειν. | Λόγον διδόναι. | Ἀλογία.

Xenophon in quinto ἑλληνικῶν, Λεχθέντων δὲ τούτων, ἔδοξε οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς συμμάχοις λόγον. Aliquando eſt cauſam dicendi poteſtatem facere, vt κατὰ Τιμοκράτ. Ὥσπερ τοίνυν τὴν περὶ τἄλλα κακούργων τοὺς ὁμολογοῦντας, ἄνευ κρίσεως κολάζειν οἱ νόμοι κελεύουσιν, οὕτω δίκαιον καὶ τοῦτον, ἐπειδὴ τοὺς νόμους κακουργῶν εἴληπται, μὴ δόντας λόγον, μηδὲ ἐθελήσαντας ἀκοῦσαι, καταψηφίσασθαι. Ii autem quibus dicédi poteſtas facta eſt, Λόγου τυχεῖν dicuntur, id eſt οὐκ ἀκρίτως ἀπαχθῆναι, vt κατὰ Ἀριστοκράτ. Τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ τὸ μεταποιεῖν τὸν θεσμὸν, ἢ ὅταν ἔξω τὴν πεπραγμένην δικαστηρίων καὶ ὅρων ὧν εἴργεσθαι δεῖ, διδῶ τὰς τιμωρίας, καὶ τὸ τοῦ λόγου τυχεῖν ἀναιρεῖν, ἐκδότους ποιῇ; Et ὑπὲρ στεφάνου, Οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν. Quum verò dicunt Λόγον ἑαυτῷ διδόναι, ſignificant rem ſecum æſtimare & perpendere, vt in eadem, Λόγον δ' ἐμαυτῷ διδοὺς, ἀνευρίσκω τοῖς δικάσασι μὲν πολλὴν συγγνώμην οὖσαν, Ego verò inita apud me ratione inuenio. Andocid. περὶ μυστηρίων, ἃ οὗτοι γνόντες, ἔδοσαν σφίσιν αὐτοῖς λόγον, ὅτι ἄνθρωπος οὑτοσὶ οὔτε αὐτὸς λήψεται τὴν κοινῶν χρημάτων, οὔθ' ἡμᾶς ἐάσει, Sic ſecum ipſi ratiocinari & coniectura colligere cœperunt. Plutarch. in Catone minore, Παραπλησίως ἐκείνους ὁ μὲν Κάτων ὁρώμενος ἀνεζωπύρει καὶ διεθέρμαινεν, αὐτοὺς δ' ἑαυτοῖς λόγον διδόντας ὁ Καίσαρος φόβος ἐξέκρουε τῆς πρὸς Κάτωνα καὶ τὸ καλὸν αἰδοῦς, at cum ipſi ſecum reputare cœperunt Cæſaris potentiam, reiq; militaris peritiam expendere: ſtatim ipſos pauor inceſſit, deterruítque quo minus & Catonis memoriam & honeſti reuerentiam retinerent & tuerentur. Λόγον διδόναι aliquando eſt verba facere, & Λόγον λαμβάνειν eſt aures accommodare. Syneſ. Πυλαιμένει, Κατατείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα, μηδενὶ λόγον δοὺς, ὅτι μὴ τῷ μακαρίτῃ Φωτίῳ, καὶ τοῦτον πόῤῥωθεν ἐξεβόησα, cum nemine colloquutus in via, extra quàm defuncto Photio, quem etiam procul inclamaui. Μακαρίτας enim, ominandi gratia, vita functos vocabant, quaſi vitæ miſeriis defunctos. Iulianus Ἑρμογένει, Ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος, Verùm illi, quandoquidem iam fato functus eſt, benè precemur. Vnde illud Perſii, Nunc non cinis ille poëtæ Felix? nunc leuior cippus non imprimit oſſa? Et Iuuenalis in ſeptima, Dii maiorum vmbris tenuem & ſine pondere terram. Plutarch. ἐν τῷ παραμυθητικῷ, Καλὰς ἐλπίδας ἔχειν σε δεῖ περὶ τοῦ μακαρίτου υἱέως σου, ὅτι τούτοις συγκαταριθμηθεὶς συνέσται. Simile eſt quod lingua vernacula dicunt, ad ſuperos emigraſſe, quos defunctos eſſe ſignificare volumus. Sic autem dicitur λόγον δοῦναι καὶ λαβεῖν, vt πίστιν δοῦναι καὶ λαβεῖν. Idem Syneſ. Herculiano, Οὐ γὰρ ἂν ἀπ' ἄλλης ὁσίας ἢ θείας αἰτίας συνεστὼς ὁ φιλοσοφίας ἐν ἀῤῥήτοις ἀῤῥητοτάτην ἔχων, οὕτω προχείρως ἐμαυτόν τε καὶ τὰ ἐμαυτοῦ κτήματα ἀνεκάλυψα ἀνδρὶ κατὰ βραχὺ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸν λόγον, id eſt, qui paulatim mihi familiaris factus eſt, cum quo vltro citróque ſermonem communicaui. Significat etiã Διδόναι λόγον, dare vices loquendi & percunctandi, & viciſſim reſpondere percunctanti. Plato in Protag. Ὅμως δὲ ἠναγκάσθη ὁμολογῆσαι ἐρωτήσειν, καὶ ἐπειδὰν ἱκανῶς ἐρωτήσῃ, πάλιν δώσειν λόγον κατὰ σμικρὸν ἀποκρινόμενος. Idem, Διαλεγέσθω ἐρωτῶν τε καὶ ἀποκρινόμενος, μὴ ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει λόγον ἀποτείνων, καὶ ἐκκρούων τοὺς λόγους, καὶ οὐκ ἐθέλων διδόναι λόγον, ἀλλ' ἀπομηκύνων ἕως ἂν ἐπιλάθωνται περὶ ὅτου τὸ ἐρώτημα ἦν. Λόγον παρέχειν eſt opinionem præbere & ſuſpicionem, ex qua hominum ſermo excita-

Λόγου τυχεῖν.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι.

Λόγον λαμβάνειν.

Μακαρίται.

Διδόναι λόγον.

Λόγον παρέχειν.

tur. Polyb. de Fabio cunctatore, Ταῖς μὲν οὖν ἀρχαῖς καταπεφρόνητο, καὶ περὶ ἐκεῖνο λόγον ὡς ἀποδεδειλιακὼς καὶ καταπεπληγμένος τὸν κίνδυνον. Cicero ad Varronem ſcribẽs, Sermonem dare dixit: Vide quæſo ſatíſne rectum ſit, in tanto incẽdio ciuitatis in iſtis locis nos eſſe. Dabimus ſermonem iis qui neſciũt, nobis in quocunque loco ſimus, eundem cultum, eundem victum eſſe. quid refert? tamen in ſermonem incidemus. Vulgò dicunt, faciemus vt homines obtrectẽt nobis: ſermonem hominum excitauerimus. Λόγος interdum pro vanitate & mendacio ponitur, vt verba Latiné. Demoſth. Λόγος ταῦτα, καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστιν, Verba ſunt hæc, & impoſtura à propoſito vos abducens. Λόγους διαδιδόναι, eſt ſermones ſerere, & rumores in vulgus diſſeminare: quo vſus eſt Plut. in Sertorio. Idem τῶν χρηστολόγως δημαγωγεῖν, in Lucul. Λόγους χρηστοὺς εἰς τὰς ἀκοὰς, οὐδ' ἀληθεῖς τοῦ δημαγωγεῖσθαι διαδιδούς. Dicitur & φήμην διαδιδόναι. Polyb. in v, Διέδωκε τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν φήμην, ὡς ἀφίεσθαι μέλλων ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Διδόναι τῷ λόγῳ, eſt memoriæ prodere. Greg. ὃ δὲ μάλιστά μοι τῶν ἐκείνου θαυμάζειν, καὶ οὐδὲ βουλομένῳ παρελθεῖν δυνατὸν, τοῦτο δὴ δώσω τῷ λόγῳ. Alibi, Τοῦτο δώσω τῷ λόγῳ, hoc ego ſcribam. Λόγους ποιεῖσθαι, verba facere, orationẽ habere. Iſocrat. Areopag. Ἐγὼ δ' εἰ μὲν πραγμάτων πέρι ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην, εἰκότως ἂν ἔχοιμι τὴν αἰτίαν ταύτην. Dicitur etiam Λόγον ποιεῖσθαι. Idem, Ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην. Εἰς λόγους ἰέναι, eſt ad colloquium venire. Xenoph. Τοὺς στρατηγοὺς αὐτῶν ἐς λόγους ἐλθόντας ἀπέκτειναν. Idem, Πέμψας πρὸς τὸν Δερκυλλίδαν, εἶπεν ὅτι ἔλθοι ἂν ἐς λόγους εἰ ὁμήρους λάβοι. Ἐν λόγοις εἶναι, eſt hominum ſermone celebrari. Idem Κυνηγετ. Ἱππόλυτος δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐτιμᾶτο, καὶ ἐν λόγοις ἦν. Ariſtoteles tamen in octauo τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, τοὺς ἐν λόγοις ὄντας, philoſophos appellat, & doctrinarum ſtuſtioſos, Εἰ ἄρα τινές εἰσι φύσεις τοιαῦται, ἢ οὐσίαι, οἵας λέγουσιν οἱ ἐν τοῖς λόγοις τὰς ἰδέας, πολὺ μᾶλλον ἐπιστῆμον ἂν τι εἴη, ἢ αὐτοεπιστήμη. Plato in Phædro τοὺς περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὺς pro rhetoribus dixit: quos in eodem Λογοδαιδάλους vocat, quaſi orationum concinnatores. Λόγος etiam pro mente & cogitatione ponitur. Themiſt. in ſecundo phyſic. de figuris Geometricis loquens, Ταῦτα δὲ εἰ μὲν οἱ μαθηματικοὶ καθ' ὑπόστασιν ἐχώριζον, ἀδύνατον ἂν ὑπετίθεντο. οὐ γάρ ἐστιν ὑπόστασις τῶν περάτων καθ' αὑτὰ, χωρὶς ὧν ἐστι πέρατα. νῦν δ' ἐπεὶ τῷ λόγῳ μόνον ταῦτα χωρίζουσιν ὡς πέφυκε καὶ χωρίζεσθαι, οὐδὲν αὐτοῖς ἕπεται ψεῦδος, id eſt, non actu & ſubſtantia ſeparant, ſed cogitatione, atque mentis conceptu. Idẽ paulo pòſt Platonicos compellans, οἱ δὲ τὰς ἰδέας (inquit) λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωριστὰ, ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Et rurſus alibi, Εἰ γὰρ καὶ χωρίζεταί ποτε τὸ ἔνυλον εἶδος, ἀλλὰ λόγῳ γε, οὐχ ὑποστάσει. pro eodem ἐπινοίας dixit libro quarto, Τὸ γὰρ κενὸν καὶ ὁ τόπος τοῖς οὕτω αὐτὸν τιθεμένοις, ἐπινοίᾳ μόνον ἀλλήλων διοίσουσιν, ὥσπερ εἰρήκαμεν. καὶ τὸν μὲν τόπον ὅταν ἤδη δέξηται σῶμα, νοοῦμεν. κενὸς γὰρ ὁ τόπος. τὸ δὲ κενὸν, ὅταν μήπω δέξηται σῶμα. Suprà autem dixerat, καὶ γὰρ ὅσοι διάστημα τὸν τόπον ὑπολαμβάνουσι, τῷ μὲν ὑποκειμένῳ, ταὐτά φασιν εἶναι κενόν τε καὶ τόπον, τῷ λόγῳ δὲ διαφέρειν. dicemus & inferius. Λόγος etiã pro ſpecie ponitur. Ariſtot. libro primo περὶ τῆς γενέσεως καὶ φθορᾶς, περὶ αὐξήσεως, id eſt, de incremento loquens, & diſputans ex qua materia fiat, Βέλτιον τοίνυν ποιεῖν πᾶσιν ἀχώριστον εἶναι τὴν

Dare ſermonem.

Λόγος.

Λόγους διαδιδόναι.

Φήμην διαδιδόναι.

Διδόναι τῷ λόγῳ.

Λόγους ποιεῖσθαι & λόγον.

Εἰς λόγους ἰέναι

Ἐν λόγοις εἶναι.

ὕλην, ὡς οὖσαν τὴν αὐτὴν καὶ μίαν τῷ ἀριθμῷ, τῷ λόγῳ δὲ μὴ μίαν, ſpecie autem
& ratione ſubſtantiæ nõ item. Idem in IX τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, quadruplici-
ter dici τὸ ἓν docens, ita inquit, Τὰ μὲν δὴ, οὕτως ἓν λέγεται, ἢ συνεχὲς, ἢ ὅλον· τὰ δὲ, ὧν
ἂν ὁ λόγος εἷς ᾖ. τοιαῦτα δὲ ὧν ἡ νόησις μία. τοιαῦτα δὲ ὧν ἀδιαίρετος· ἀδιαίρετος δὲ, ἢ εἴδει, ἢ
ἀριθμῷ. ἀριθμῷ μὲν οὖν τὸ καθέκαστον ἀδιαίρετον, εἴδει δὲ τὸ γνωστῷ καὶ ἐπιστήμῃ. λόγον &
Λόγος. εἶδος pro eodem dixit. Eſt etiam λόγος fama & exiſtimatio hominum.
Athen. Δημοσθένη τὸν ῥήτορα παιδοποιήσασθαι ἐξ ἑταίρας λόγος ἔχει. Plutarch. Ὡς
διαχέοντός τις τὸ δίκαιον τάγμα, οὗ πλεῖστος ἦν ὁ λόγος ὡς μαχιμωτάτου, de decumanis
Cæſaris loquens. Et ponitur ferè ſine verbo ſubſtãtiuo. Greg. Ὥσπερ τὸ αἰ-
τναῖον πῦρ λόγος τοῖς πυθμέσι τῆς Αἴτνης ἐγκρύπτεσθαι, vt fama eſt, vt ferunt. Iulian.
Aug. Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐφυπνώττειν λόγος, fama tra
didit, vel fama eſt. Theophr. in VI de Cauſis, Ὅθεν δ' ὁ λόγος, ἐκεῖσε ἐπανιτέον,
Vnde digreſſa eſt oratio, illuc reuertendum eſt. Greg. Καὶ οὗτος τῶν θυσιῶν ὁ
Ὡς λόγος. λόγος, ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, Et hæc eſt ſacrificiorũ ratio, vt mea fert opinio. Alibi,
Ὥς γε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, Duntaxat vt mea eſt opinio. Idem, Οὐδὲ Θρακῶν ὄργια
ταῦτα, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος, à quibus verbum Θρησκεύειν eſſe dedu-
Ὥρα. ctum aiunt. Similis eſt verbi ſubſtãtiui ſubauditio, cũ dicunt ὥρα pro eo
quod eſt, tempus eſt. Polyb. in tertio hiſt. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἐπιφανεστάτας τῶν πρά-
ξεων ἐπὶ κεφαλαίου διεληλύθαμεν, ὥρα μνημονεύοντας τῆς προθέσεως, ἐπανάγειν ἐπὶ
τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως. Lucia. Ὥρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν.
ἐγὼ γὰρ λάλος. Idẽ, Ὥρα σοι ἤδη ὁ περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος.
Xenoph. Ὥρα σοι προσδιαπυθέσθαι ἐμοῦ, ἵνα μὴ τῷ ὄντι οἰκτρὸς γένωμαι. Alibi, Ὥρα
Χρεών. ἂν εἴη λέγειν πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψαίμεθα, cum verbo dixit. Χρεὼν etiam δεῖ
χρὴ dicitur, vt λόγος αὐτὴ τοῦ λέγεται. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἄν, & reliqua. Καὶ
ἡμῖν δὴ οὗτον ἀγῶνα προκεῖσθαι πάντων ἀγώνων μέγιστον νομίζειν χρεὼν, ὑπὲρ οὗ πάν-
τα ποιητέον ἡμῖν καὶ πονητέον. Laër. in Platone, Λόγος ὅτι καὶ σημεῖα συνείπετο τῷ στρα
τηγῷ φεύγοντι θανάτου, fama eſt, hoc eſt λέγεται, aiũt. vbi fortaſſe συνέσπετο legẽ-
dũ ex ſequẽtibus. Ariſtot. in primo τῶν ἠθικῶν, Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἀποδέχεσθαι
χρεὼν ἕκαστον τῶν λεγομένων, δεῖ χρὴ, vel χρεὼν ἐστι, quo modo idẽtidẽ vtitur. Dici-
Χρεία. tur & Χρεία pro eodẽ. Alexãd. in 2 περὶ ψυχῆς, Ἔτι καὶ πρὸς τὸ τὴν κατὰ φύσιν ἐκλογὴν
χρεία καὶ σώματος ὑγιαίνοντος καὶ αἰσθήσεων. πῶς γὰρ ἂν δίχα τούτων κατὰ τρόπον ἂν τῶν κατὰ φύσιν
ἐκλογὴν ποιήσαιντο. Alibi, Ὡς γὰρ ἐπὶ τῆς ψυχῆς πασῶν τῶν ἀρετῶν καθ' ἑκάστην δύνα-
Ἔργον. μιν χρεία πρὸς τὸ τοῦ ἀνθρώπου τέλος, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος. Ἔργον etiam in-
terdũ ſic in oratione ponitur pro officiũ eſt. Iſæus, Ἡμέτερον γοῦν ἔργον τοῦ-
το σκέψασθαι, noſtrum iam erit officium hoc videre. Xenoph. Ἐνταῦθα δὴ σὸν
ἔργον μηδένα τούτων ἀφιέναι, tuæ iam erunt partes. Lucian. verbum addidit,
Ἔξω λόγου. Τοὐντεῦθεν ἐμὸν ἂν εἴη ἔργον ὅπερ ἐρασθήσεταί σου. Οὐκ ἔξω λόγου ſignificat non
Ὑπὲρ λόγον. ab re, non extra propoſitum. Greg. Ὑπὲρ λόγον, maiora quàm vt dici poſſit,
Οὐδεὶς λόγος ſuprà quàm dici poteſt. Idem, Καὶ πάντα μὲν τελείως καὶ ὑπὲρ λόγον. Οὐδεὶς λόγος
τούτου. τούτου, hic nulla opinione præditus eſt, nullo numero habetur. Pauſanias,
Αἰέπεισε δὲ οὐ πάντας, ἀλλ' ὅσον ἦν καὶ δήμου τὸ ταραχῶδες. Ἀθηναίων δὲ ὧν τις λόγος
Λόγοι. παρὰ τοὺς Ῥωμαίους ἐκπεπλεοισιν ἔθελονται, id eſt, ὧν τις ὑπόλογος ἐποιεῖτο. Λόγοι
ſunt ſtudia literarum & diſciplinæ liberales. Syneſ. Troilo, Ναὶ μὰ τοὺς λό-
Παιδικά. γους τὰ μὲν καὶ τὰ σὰ παιδικὰ, Per literarum ſtudia, per diſciplinas humaniores,
tuas

tuas meáſque delitias. Quæ dictio ab amoribus puerorum tracta eſt primùm, & tamen de amore nonnunquam honeſto, & voluptate inculpata dicitur: vt apud Platonem in Gorgia, Socrates Alcibiadem τὸν Κλεινίου παιδικὰ ſua vocat, & ſimul philoſophiam: vnde Syneſius mutuatus eſt. Καὶ μὴ θαύμαζε ὅτι ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ τὴν φιλοσοφίαν τὰ ἐμὰ παιδικὰ παῦσον ταῦτα λέγουσαν. λέγει γὰρ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ἃ νῦν ἐμοῦ ἀκούεις, καί μοί ἐστι τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἧττον ἔμπληκτος. ὁ μὲν γὰρ κλεινίειος οὗτος ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων· ἡ δὲ φιλοσοφία, ἀεὶ τῶν αὐτῶν. In quo vocabulo hoc animaduertendum, quod conſtructio ſæpe ad ſignificatum & ſenſum refertur, non ad vocem, ſed ſine articulo, vt idem in Phædro, Νοσοῦντι δὲ πᾶν ἡδὺ τὸ μὴ ἀντιτεῖνον, κρεῖττον δὲ καὶ ἴσον, ἐχθρόν. οὔτε δὴ κρείττω, οὔτε ἰσούμενον ἑκὼν ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέξεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται, neque verò ſuperiorem neque adæquatum amaſium amator libens perpetietur, ſed inferiorem & ſibi cedentem ſemper efficere conatur. Alibi in eadem ſententia variè vſus eſt, Ἐξ ὧν πᾶσα ἀνάγκη ἐραστὴν παιδικοῖς φθονεῖν μὲν οὐσίαν κεκτημένοις, ἀπολλυμένοις δὲ χαίρειν. ἔτι τοίνυν ἄγαμον, ἄπαιδα, ἄοικον, ὅτι πλεῖστον χρόνον παιδικὰ ἐραστὴς εὔξαιτο ἂν γενέσθαι, τὸ αὐτοῦ γλυκὺ ὡς πλεῖστον χρόνον καρποῦσθαι ἐπιθυμῶν. Et in Sympoſio, Ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ἐραστής τε καὶ παιδικὰ, νόμον ἔχων ἑκάτερος, ὁ μὲν, χαρισαμένοις παιδικοῖς ὑπηρετῶν ὁτιοῦν, δικαίως ἂν ὑπηρετεῖν, ὁ δὲ, τῷ ποιοῦντι αὐτὸν σοφόν τε καὶ ἀγαθὸν, δικαίως ἂν ὁτιοῦν ἂν ὑπουργεῖν· καὶ ὁ μὲν, δυνάμενος εἰς φρόνησιν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν συμβάλλεσθαι, ὁ δὲ, δεόμενος εἰς παίδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι. Idem in Alcib. poſter. τὰ παιδικὰ ἐρασθέντα τυραννίδος. Alibi, τὰ παιδικὰ εὐδαίμων ἐσόμενος. Plaut. in Curgul.

Ille ſuum annulum oppoſuit: inuocat Planeſium.
Ph. Meóſne amores? Curg. Tace parumper. Amores

Cic. in Philip. Sed redeo ad amores & delitias meas L. Antonium. Et de Diuinatione, Quid amores ac delitiæ tuæ Roſcius? Et pro Cælio, Amores autem & delitiæ quæ vocantur, nunquam hunc occupatum impeditúmque tenuerunt. παιδικά.

Λόγοι igitur ſunt ſtudia & literæ. Greg. de Cæſarea, Ἐπεὶ καὶ τῶν ἐμῶν λόγων αὕτη καθηγεμὼν καὶ διδάσκαλος. Idem, Τῇ δὲ πόλει ταύτῃ οἱ λόγοι τὸ γνώρισμα, Hæc vrbs viſitur propter literarum ſtudia. Vnde Οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, literati homines dicuntur. Et Οἱ περὶ τοὺς λόγους τοὺς ἐλευθερίους, Greg. hoc eſt, οἱ ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν, οἷς τὰ τῶν μαθημάτων σπουδάζεται. & οἱ φιλολογοῦντες. Herodia. οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι, homines inſigni doctrina præditi. Οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους.

Ὁ ἔνδον λόγος eſt ſermo interior, id eſt mentis conceptus. Ὁ ἔξωθεν, eſt ſermo prolatus. Themiſt. poſt Ariſtotelem in primo Poſter. de axiomaticis propoſitionibus loquens, Ἀξιώματα δὲ λέγω οὐ πάντως συγχωρούμενα, καὶ διδόμενα· πάνυ γὰρ ἂν εἴη ὀλίγα ἀξιώματα, εἰ ταύτῃ κρίνοιτο. παντὶ γάρ ἐστιν ἐνστῆναι κατὰ τὸν ἔξωθεν λόγον, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἔνδον γε, οὐ πάντι, Omni enim axiomati lingua & ſermo exterior hominis improbi & peruicacis atque inficiatoris obſiſtere poteſt, non item interior ſermo: ob veritatis conſcientiam, quæ exprimit intus confeſſionem. πολλάκις γὰρ ἄλλα φθεγγόμεθα, ἄλλα δὲ νοοῦμεν. Ὁ ἔνδον λόγος, καὶ ὁ ἔξωθεν.

Οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur ſtudia externa, & literæ diſciplinǽque nihil ad ſcripta Euangelica conſecratáque pertinentes, quæ ſeculares appellantur, quaſi βιωτικὰ μαθήματα. Chryſoſt. Πᾶσαν τὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῶν ἔξωθεν λόγων ματαιοπονίᾳ καταναΟἱ ἔξωθεν λόγοι.

Ἡ ἔξωθεν παιδεία.

λώσας, de ſeipſo loquens. Et ἡ ἔξωθεν παιδεία. Greg. εἰς Βασίλειον, Οἶμαι δὲ πᾶσιν ἂν ὁμολογεῖσθαι τῶν νοῦν ἐχόντων, τὴν παίδευσιν ἡμῖν ἀγαθῶν εἶναι τὸ πρῶτον, οὐ ταύτην μόνον τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέραν, id eſt euangelicam, ἣ πᾶν τὸ ἐν λόγοις κομψὸν καὶ φιλότιμον ἀτιμάζουσα, μόνης ἔχεται τῆς σωτηρίας, καὶ τοῦ κάλλους τῶν νοουμένων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔξωθεν, ἣν πολλοὶ Χριστιανῶν διαπτύουσιν, ὡς ἐπίβουλον καὶ σφαλερὰν, καὶ θεοῦ πόρρω βάλλουσαν, κακῶς εἰδότες. Baſil. Diodoro, Ἐκεῖνο δὲ πάντως συνεῖδέ σου καὶ ἡ ἀγχίνοια, ὅτι καὶ τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, εὐθὺς αὐτῶν ἥψαντο τῶν πραγμάτων. Idem Greg. in ſecundo κατὰ Ἰουλιανοῦ, τοὺς ἡμετέρους pro orthodoxis dixit, τοὺς ἔξωθεν pro gẽtilibus, quos etiam ἕλληνας vocat.

Οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι.

Ductum autem hoc videtur ex eo quod Chriſtus Marci capite quarto dixit, Ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξωθεν ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. Dicuntur & οἱ ἔξω σοφοὶ ab apoſtolo. Sic autem dicti ſunt, quia ἔξω λόγου τῆς ἀληθείας εἰσί. Baſil. in hexaë. homil. III, Ἀλλὰ τὰ τῶν ἔξωθεν τοῖς ἔξω καταλιπόντες, ἡμεῖς ἐπὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐπιστρέψωμεν λόγον. Idem in euang. Ioannis, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. Ταῦτα οἶδα πολλοὺς καὶ τῶν ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονούντων ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, καὶ θαυμάσαντας, καὶ τοῖς ἑαυτῶν συντάγμασιν ἐγκαταλέξαι τολμήσαντας. Cur ſic dicantur docet Chryſoſt. ad Coloſſ. vltimo, enarrãs illud, ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω.

Ἐξωτερικὰ συγγράμματα καὶ ἀκροαματικά.

Huius ſimile eſt, quod antiqui Ἐξωτερικὰ ſcripta quædã vocauerunt, & quædam Ἀκροαματικά. de quibus Cicero in quinto de Finibus ita inquit, De ſummo autẽ bono, quia duo genera librorum ſunt: vnum populariter ſcriptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant: alterum limatius, quod in commentariis reliquerunt: non ſemper idem dicere videntur. Alexãder Magnus Ariſtoteli ſcribẽs, vt auctor eſt Plutarchus, Οὐκ ὀρθῶς (inquit) ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων. τίνι γὰρ δὴ διοίσομεν ἡμεῖς τῶν ἄλλων, εἰ καθ' οὓς ἐπαιδεύθημεν λόγους, οὗτοι πάντων ἔσονται κοινοί; Λόγους ἀκροαματικοὺς appellat libros de recondita Peripateticæ ſectæ diſciplina editos. Ariſtotel. libro primo Polit. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, Verùm iſta fortaſſe peruagatioris ſunt commentationis. Et in tertio, Ἀλλὰ μὴν καὶ τῆς ἀρχῆς γε τοὺς λεγομένους τρόπους ῥᾴδιον διελεῖν. καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις διοριζόμεθα περὶ αὐτῶν πολλάκις, in diſputationibus externis & omnibus obuiis, à quibus nullum arcemus. Et in ſeptimo, Νομίσαντας οὖν ἱκανῶς πολλὰ λέγεσθαι καὶ τῶν ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις περὶ τῆς ἀρίστης ζωῆς, καὶ νῦν χρηστέον αὐτοῖς. Ἀκροαματικὰ autem dicebantur, auctore Beſſarione, quæ inter homines eiuſdem hæreſeos & ſectæ arcana habebantur, nec foras efferebantur. Οἱ ἔξωθεν λόγοι etiam dicebantur ipſi ἐξωτερικοί. Themiſt. in quarto phyſic. de tempore loquens, Πρῶτον δὲ (inquit) καλῶς ἔχει διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν ἔξωθεν λόγων. quo in loco Ariſtoteles, πρότερον δὲ (inquit) καλῶς ἔχει διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν ἐξωτερικῶν λόγων. ac ſi diceret, vel triuiali & populari modo argumentando, & diſputatione tranſlatitia. Hoc vt melius à tyronibus huius ſtudii intelligatur, addam hoc ex Ammonio interprete prædicamentorum Ariſtotelis, Ὅτι τῶν συγγραμμάτων, τὰ μὲν, ἐστὶν ὑπομνηματικά· τὰ δὲ, συνταγματικά.

Ὑπομνηματικά.

Ὑπομνήματα ſunt quæ vnuſquiſque ſtudioſorum ex auctorum lectione ſibi conficit. Moris enim fuit priſcis, vt maiorum ſcripta legentes, commentarios ſibi facerent, in quibus opiniones

de rebus à philoſophia pertractatis perſcriberent, argumentáque quibus
opiniones ſuas illi aſtruerẽt. Inde illud Plinii Iunioris de auunculo, Hac
intentione tot iſta volumina peregit: electorúmq; cõmentarios C L X.
mihi reliquit opiſthographos, id eſt τῶν ἐκλεκτῶν ὑπομνήματα. In quos
commentarios regerere etiã moris fuit, quid ipſi commentarios ſcribẽ-
ti priuatim videretur: vt ſi quando ad ſcribendum animum appuliſſet,
tanquam ex penu literaria promeret illam veluti materiam voluminũ,
& ſimul cementa calcémque ad ſtructuram repoſita. Inde verbum Ὑπο- Ὑπομνημα-
μνηματίζειν. Suidas de Origene loquens ex Euſebio lib. VI. Eccl. hiſt. Οἵτι- τίζω.
νες δὲ κατὰ ματθαῖον εὐαγγέλιον ὑπεμνημάτισαν, id eſt, interpretati ſunt ſcriptis
commentariis. & Ὑπομνηματισμὸς commentarius, quales ſunt Cæſaria- Ὑπομνημα-
ni. Polyb. in ſecundo, Τῶν μέντοι γε ὑπάτων διῳκημένων, καὶ νῦν καὶ μετὰ ταῦτα τισμός.
μνησθησόμεθα, διὰ δὲ καὶ λίαν ἀληθινοὺς καὶ σαφεῖς ἐκείνων περὶ τῶν ἰδίων συντεταχέναι
πράξεων ὑπομνηματισμούς. Ὑπομνήματα etiam ſunt quæ Latinè acta dicũ-
tur. Appia. in tertio τῶν ἐμφυλίων, acta Cæſaris ſic appellat, ὑπομνήματα τῶν
καίσαρι βεβουλευμένων καὶ πεπραγμένων. Συντάγματα ſunt, quæ non ex tem Συντάγματα.
pore & ſine cura ſcripta ſunt vt ὑπομνήματα, ſed quæ dictionem habent
compoſitioni congruam, & capitum diuiſionem rectè atque ordine di-
geſtam. Καὶ τῶν μὲν συνταγματικῶν, τὰ μὲν, διαλογικά· τὰ δὲ, αὐτοπρόσωπα. Αὐ- Αὐτοπρό-
τοπρόσωπα ſunt, in quibus auctor ex perſona ſua docet, nulla perſona ex- σωπα.
trinſec° aſſumpta. Et huiuſmodi ſunt τὰ Ἀκροαματικὰ, quæ ideo ſic vocã- Ἀκροαματικά.
tur quaſi diſciplinaria, quòd & ſuis & iuſtis diſcipulis ſcribebantur ab au-
ctoribus cuiuſq; ſectæ, id eſt, τοῖς γνησίοις ἀκροαταῖς, vel, ὅτι πρὸς τοὺς γνησίους καὶ
σφετέρους ἀκροατὰς τὸν λόγον ἐποιοῦντο. Διαλογικὰ ſunt, in quibus perſonæ in- Διαλογικά.
troducuntur, vt ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος διαλόγοις, ita vt quæ ſcribuntur, perſo-
narum potius auctoritate quàm ſcribentis nitantur. Et hæc ἐξωτερικὰ ἐκά-
λουν, quia ad vulgi vtilitatem & inſtitutionem ſcribebantur, non ad le-
ctorum tantùm diſcipulorúmque ſcribentis & familiarium. Οἱ ἐκτὸς λό-
γων ὄντες (vt id obiter dicatur) dicuntur homines illiterati, & literarum ex-
pertes: quemadmodum οἱ ἐντὸς, literati & periti. Plutar. in Homerum, Τοῦ
δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη, καὶ οὐ δὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν ὅμηρον
εὑρίσκομεν ὄν. Idem alibi, Ὁ δὲ πολιτικὸς λόγος ἐστὶν ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ, ἧς ἐντὸς ὅμηρος
πρῶτος γέγονεν, ὡς φαίνεται. Et rurſus alibi, πλὴν εἴ τις ἕκαστα τῶν εἰρημένων ἀκριβῶς
ἐπιλέγοιτο, φανεῖται πάσης ἐπιστήμης λογικῆς καὶ τέχνης ἐντὸς γενόμενος, id eſt compos
& præditus. Ex eo, vt videtur, ſermo tractus, quòd ἐντὸς βελῶν εἶναι dicitur,
qui intra teli iactum eſt: & ἐκτὸς βελῶν, qui extra. Xenoph. in tertio τῆς
παιδείας, Ἕως δ᾽ ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν, παρηγγύα ὁ κῦρος σύνθημα, ζεὺς σύμμαχος. quo
modo Liuius & alii noſtri vtuntur. Λόγος etiam diſceptatio & diſputa- Λόγος.
tio. Theophraſt. Πλείων γὰρ ὁ λόγος, ὃ ἔχων τινὰ ἀπορίαν, ποῖα θερμὰ καὶ ψυχρὰ, καὶ
τοῖς ποίοις διαιρετέον. Et in quarto de Cauſis, Ἄτοπον δὲ, καὶ λόγου δεόμενον, εἰ καὶ τὸ λῖνον
ἐξαιροῦται· μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις, Abſurdum autem, & multæ diſputationis
indigens, quòd non modò triticum, ſed etiam linum in lolium degene-
rat. hoc enim ſignificat ἐξαιροῦσθαι, ὃ εἰς αἴρας ἐξίστασθαι. Idem, Μόνα γὰρ ταῦτα Ἐξαιροῦσθαι.
ἐξαιροῦνται πυρὸς καὶ κριθή. Ἐξαεροῦσθαι verò eſt in aërem verti, vt ἐκπνευμα- Ἐξαεροῦσθαι.

πνῦσθαι apud Ariſtotelem in Problematis. Λόγος liber, vt λόγοι συνταγματικοὶ, & λόγοι ἀκροαματικοὶ, vt dictum eſt. Gal. Κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, id eſt libro ſeptimo. Alibi ἕβδομον γράμμα dixit. Κατὰ πρῶτον λόγον cum dicunt, ſignificant primaria ratione & cauſa, & per ſe. Κατὰ δεύτερον λόγον, ſecundaria, & per accidens. Alex. Aphrodiſeus in primo Probl. Ἐὰν μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀμέσως ποιῇ, κυρίως λέγεται καὶ κατὰ πρῶτον λόγον ποιεῖν. vt farina ordeacea cum ſit frigida, tamen diſcutit τὰς φλεγμονὰς, οὐ παρὰ ψύχειν, ἀλλὰ τῷ ῥύπτειν. μετέχει γὰρ ῥυπτικῆς δυνάμεως, id eſt καθαρτικῆς, cum alioqui frigida contraria ſint diſcutientibus. Diſcutit enim illa farina κατὰ δεύτερον λόγον καὶ κατὰ συμβεβηκός. Λόγος Dei filius dicitur: quod verbũ Cyprianus his verbis enarrauit, Indulgentiæ igitur huius & gratiæ arbiter & magiſter, ſermo & filius Dei mittitur, qui per prophetas omnes illuminator & doctor humani generis prædicabatur. Hic eſt virtus Dei: hic ratio: hic ſapientia eius & gloria. Lactantius libro quarto, Sed melius Græci λόγον dicunt quàm nos verbũ, ſiue ſermonem. Auguſtin. in libro de incarnatione verbi, Deus pater (inquit) præſtat omnibus vt ſint: participatio autem Chriſti, ſecundum id quod verbum vel ratio eſt, facit ea eſſe rationabilia. ex quo conſequens eſt vt vel laude digna ſint vel culpa, quia virtutis & malitiæ ſunt capacia. Cum verò primò vt ſint, habeant ex patre: ſecũdò vt rationabilia ſint, habeant ex verbo, tertiò vt ſancta ſint, habẽt ex ſpiritu ſancto. Περὶ λόγου, id eſt de verbo & filio Dei, Plato Epinomide, poſtquam genera deorum & animalium poſuit, Nullus (inquit) eorum contemnẽdus eſt, cuius motus cæleſtis aliquid ad ornatum vniuerſi conferat. quem mundum, ὃν κόσμον ἔταξε λόγος ὁ πάντων θειότατος, ὁρατόν. ὃν ὁ μὲν εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ἐθαύμασεν, ἔπειτα δὲ ἔρωτα ἔσχεν τοῦ καταμαθεῖν ὁπόσα θνητῇ φύσει δυνατὰ, ἡγούμενος ἄριστ' οὕτως εὐτυχέστατά τε διάξειν τὸν βίον, τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ. καὶ μεμυημένος ἀληθῶς τε καὶ ὄντως, μεταλαβὼν φρονήσεως εἷς ὢν μιᾶς, τὸν ἐπίλοιπον χρόνον θεωρὸς τῶν καλλίστων γενόμενος ὅσα κατ' ὄψιν, διατελεῖ. quibus verbis nihil diuinius dici potuit. Quem mundum (inquit) ὁ λόγος ordinauit, ille qui omnium eſt diuiniſſimus: cuius homo beatus primùm admiratione, deinde amore afficitur pernoſcendi, quoad eius fieri poteſt per humani ingenii captum: qui quidem exiſtimet optimè ſic atque feliciſſimè vitam ſe traducturum: & cum mortem obierit, ad locos ſe venturum virtuti cõſentaneos & conuenientes, cum interim & verè & reapſe ſacris initiatus, vnus ipſe demum vnius particeps prudentiæ, reliquum omne tempus ſpectator futurus ſit & cõtẽplator rerum pulcherrimarum quæ ſub aſpectum cadere poſſunt, id eſt corporum cæleſtium. De Dei autem filio Platonem eſſe locutum nemo dubitare poteſt, duntaxat qui epiſtolam eius ad Hermiam legerit, quam his verbis claudit, Ἐπομνύντας τὸν τῶν πάντων ἡγεμόνα θεὸν, τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡγεμόνος καὶ αἰτίου πατέρα κύριον, ὃν ἂν ὄντως φιλοσοφῶμεν, εἰσόμεθα σαφῶς πάντες εἰς δύναμιν ἀνθρώπων εὐδαιμόνων. Certè quidem rationem mundi ordinatricem à Platone dictam puto patris ſapientiam & verbum, admiratione dignam, & ad ſui cognitionem ſapientes perlicientem. Quod autem articulus ὃν ſecundo loco poſitus & ad mundum & ad logon referri poteſt, exiſtimo conſultò à Platone

Κατὰ πρῶτον λόγον, καὶ δεύτερον.

eſſe factum, ne arcanū ſuæ philoſophiæ proderet, quod ænigmaticè ſemper tradidit, vt ex eius epiſtola apparet ad Dionyſium ſcripta. Verebatur etiam fortaſſe ne in eādem fraudem cum Socrate incideret, ſi de diuinitate apertè ſcriberet contra receptam πολυθεΐας publicè opinionem. Λόγος apud dialecticos eſt ſyllogiſmus & argumentum: vnde λογικὴ ἐπιστήμη pars philoſophiæ dicta. Laër. in Zenone περὶ διαιρέσεως τῶν λόγων loquens, ita inquit, Ψευδεῖς μὲν οὖν εἰσὶν λόγοι, οἱ τῶν λημμάτων ψεῦδός τι ἔχοντες, ἢ ἀπέραντοι ὄντες. οἷον εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστιν· ἡμέρα δὲ ἐστὶ, ζῇ ἄρα Δίων. Λόγος apud philoſophos eſt ratio ſubſtantiæ, hoc eſt finitio. Ariſtot. in tertio τῆς μετὰ τὰ φυσικὰ πραγματείας, Ο γὰρ λόγος οὗ τὸ ὄνομα σημεῖον, ὁρισμὸς γίνεται τοῦ πράγματος. Interdū τὸν τῆς οὐσίας λόγον vocat, vt in ſexto, Καὶ ὅτι ἐν μὲν τῷ τῆς οὐσίας λόγῳ τὰ οὕτω μόρια ὡς ἡ ὕλη, οὐκ ἔνεστι· οὐ γάρ ἐστιν ἐκείνης μόρια τῆς οὐσίας, ἀλλὰ τῆς συνόλου. Plato lib. x de Legibus tria in omni re intelligenda dicit, ἆρ' οὐκ ἂν ἐθέλοις περὶ ἕκαστον τρία νοεῖν; ἓν μὲν, τὴν οὐσίαν, ἓν δὲ τῆς οὐσίας τὸν λόγον, ἓν δὲ ὄνομα; Deinde ſubdit, de vna quaque re duo nos percunctari ſolere, nomen & rationem, hoc eſt definitionem. καὶ δὴ καὶ ἐρωτήσεις εἶναι περὶ τὸ ὂν ἅπαν, δύο. τοτὲ μὲν γὰρ ἡμῶν ἕκαστον τοὔνομα προτεινόμενον αὐτὸ, τὸν λόγον ἀπαιτεῖν· τοτὲ δὲ, τὸν λόγον αὐτὸν προτεινόμενον, ἐρωτᾶν αὖ τοὔνομα. Dicitur & Λόγος ὁριστικὸς, quaſi ratio finitrix, vt in ſeptimo, Ὥστ' οὐσίας ἐστὶ μὲν ὡς ἐνδέχεται εἶναι ὅρον καὶ λόγον, οἷον τῆς συνθέτου, ἐάν τε αἰσθητὴ, ἐάν τε νοητὴ ᾖ. ἐξ ὧν δ' αὐτὴ πρώτων, οὐκ ἔστιν, εἴπερ τί κατά τινος σημαίνει ὁ λόγος ὁ ὁριστικὸς, καὶ δεῖ τὸ μὲν, ὥσπερ ὕλην εἶναι, τὸ δ' ὡς μορφήν. Ratio autem ſubſtantiæ dicitur, quia per eam aliquid eſt id quod eſt, vt ipſe in quarto docens quibus modis vnum dicatur, Ἔτι δὲ ἓν λέγεται ὅσων ὁ λόγος ὁ τί ἦν εἶναι λέγων, ἀδιαίρετος πρὸς ἄλλον τὸν δηλοῦντα τὸ τί ἦν εἶναι τὸ πρᾶγμα. Dicitur & φυσικὸς λόγος. Philopo. in Proclum lib. x i, Ἕκαστον γὰρ τῶν ὄντων (inquit) ἔχει τινὰ λόγον φυσικὸν καθ' ὃν ὑφέστηκε, εἰ δὲ τοῦτο, οὐδὲν ἄρα τῶν ὄντων ἀνείδεόν ἐστιν. ὁ γὰρ φυσικὸς ἑκάστου λόγος καθ' ὅν ἐστιν, εἶδος αὐτῆς ἐστὶ καὶ οὐσία. & infrà, ὃ γὰρ μηδένα λόγον ἔχει τοῦ εἶναι, τοῦτό που πάντως οὐδὲ τῶν ὄντων ἐστίν. Dicitur & λόγος ſimpliciter. Themiſt. in tertio de anima, Τὸ γὰρ αἰσθητήριον δεκτικὸν τοῦ αἰσθητοῦ ἄνευ τῆς ὕλης. διὸ καὶ ἀπελθόντων τῶν αἰσθητῶν ἔνεισιν αἰσθήσεις καὶ φαντασίαι. οἱ γὰρ λόγοι τῶν αἰσθητῶν οὓς ἡ αἴσθησις ἀνεδέξατο, ἐμμένουσι τινὰ χρόνον καὶ μὴ παρόντων τῶν ἔξωθεν, id eſt formæ, καὶ τὰ εἴδη. Idem alibi, Τῷ εἶναι μὲν γὰρ διῃρημένη αὕτη ἡ δύναμις ἐστὶ, τοῦτ' ἔστι τῷ λόγῳ· τόπῳ δὲ, καὶ ἀριθμῷ ἀδιαίρετος. & identidē. At verò Τὸ τί ἦν εἶναι eſt οὐσία. Idem Ariſtot. Ἔτι δὲ τὸ τί ἦν εἶναι οὗ ὁ λόγος ἐστὶν ὁρισμὸς, οὐσία λέγεται ἑκάστου. Eſt autē τί ἦν εἶναι idē quod τί ἐστιν, vt ſuprà dictum eſt. Idem in primo, Ἐμπεδοκλῆς τῷ λόγῳ ὀστοῦν φησὶν εἶναι. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ τί ἦν εἶναι, καὶ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος, Empedocles os ratione conſtare dicit, hoc eſt ratione ſubſtantiæ. Interdum autem additur datiuus, interdum accuſatiuus, vt apud ipſum in quarto, Τὸ δὲ καθ' αὑτὸ ἕνα μὲν τρόπον τὸ τί ἦν εἶναι ἑκάστῳ, οἷον ὁ Καλλίας, καὶ τὸ τί ἦν εἶναι Καλλίαν. Et in ſexto, Πότερον δὲ ταὐτό ἐστιν ἢ ἕτερον, τὸ τί ἦν εἶναι, καὶ ἕκαστον, σκεπτέον. & paulo poſt velut ſibi reſpondens, Ἐπὶ μὲν δὴ τῶν λεγομένων κατὰ συμβεβηκὸς, δόξειεν ἂν ἕτερον εἶναι, οἷον λευκὸς ἄνθρωπος ἕτερον, καὶ τῷ λευκῷ ἀνθρώπῳ εἶναι. εἰ γὰρ τὸ αὐτὸ, ἀνθρώπῳ εἶναι καὶ λευκῷ ἀνθρώπῳ, τὸ αὐτό. Themiſt. in tertio de anima, Ἄλλο μέν ἐστιν ὕδωρ, ἄλλο δὲ ὕδατι εἶναι. ὕδωρ μὲν γὰρ τὸ ἐξ ὕλης καὶ εἴδους· τὸ δὲ, ὕδατι εἶναι, τὸ εἶδός ἐστι τοῦ ὕδατος, καὶ καθ' ὅ ἐστιν

Ὁ λόγος ὁριστικός.

Λόγος φυσικός.

Τὸ τί ἦν εἶναι.

ὕδωρ. Idē, Ἄλλο γὰρ οἰκία, ἄλλο οἰκίᾳ εἶναι. καὶ ἄλλο ἀνδριάς, καὶ ἀνδριάντι εἶναι. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πάντων
ὁμοίως. ἐπ' ἐνίων γὰρ ταυτόν ἐστιν. οἷον στιγμή, καὶ στιγμῇ εἶναι. ἢ εἴ τι ἄϋλον παντελῶς καὶ ἁπλοῦν.
ἐφ' ὧν ὁ λόγος τοῦ τί ἦν εἶναι, καὶ τὸ εἶδος καθ' ὅ ἐστι, ταυτόν ἐστιν ὅλῃ τῇ φύσει τοῦ πράγματος.
Alex. in 2. de Anima, Πάντων γὰρ τῶν ὄντων ὁ νοῦς ἐστιν ἀντιληπτικός, εἴ γε πάντα ἐστὶ νοεῖν.
οὐδὲν ἄρα τῶν ὄντων ἐστὶν ἐνεργείᾳ, δυνάμει γὰρ πάντα. τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ εἶναι τῷ, id eſt, αὕτη γὰρ
ἡ οὐσία αὐτοῦ τοῦ νοῦ. Hæc dicēda mihi viſa ſunt, quoniā negotiū multū exhibēt
Λογικός. legentibus Ariſtotelem. Λογικὸς autē διαφέρει τοῦ ἀποδεικτικοῦ. Ariſtot. in
primo Poſter. analyt. Ἀλλὰ τῶν μὲν εἰρημένων ἔνια, λογικά ἐστι. quē in locum ſcri-
bens Philoponus ita inquit, Λογικὰ λέγει τινὰ τῶν ἐπιχειρημάτων εἰρημένων, οὐχ
ὅτι πιθανὰ μέν, οὐκ ἀληθῆ δέ· ἀλλ' ἀληθῆ μέν, κοινότερα δέ· καὶ οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν ἀποδει-
κτῶν ἁρμόζοντα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων τινῶν. οἷον ὅτι κρεῖττον καθ' ὅλου τοῦτο καὶ ἄλλο εἰδέναι,
ἢ καθ' αὑτὸ τοῦτο μόνον. τοῦτο γὰρ ἁρμόσαι ἂν καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἀποδεικτῶν. οἷον κρεῖττον εἰδέναι
τεκτονικὴν καὶ λαξευτικήν, τοῦ δ' ἑτέραν τούτων μόνον εἰδέναι. ταῦτα γὰρ ἀποδεικτὰ οὐκ
ἔστιν. ἁρμόζοι δ' ἂν καὶ ἐπὶ ἀποδείξεως, ὅτι ὁ καθ' ὅλου εἰδώς, πλείονα οἶδεν ἢ ὁ τὸ μερικόν.
& λογικὴ μέθοδος διαφέρει τῆς ἀποδεικτικῆς, vt idem alibi, διόπερ λέγομεν (inquit)
λογικὴν καλεῖσθαι τὴν τοιαύτην μέθοδον τῆς ἀποδείξεως, διότι οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν κατ'
οὐσίαν ὑπαρχόντων καὶ τῶν καθ' αὑτὸ ἁρμόζει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ὁπωσοῦν κατηγο-
ρουμένων κατὰ φύσιν. Λογικὸς etiam eſt ſermocinator, id eſt λαλητικός, qui ſer-
monis compos eſt. Greg. περὶ ἀνθρώπου, de voce humana loquens, Οὕτω
τοίνυν τοῦ νοῦ διὰ τῆς ὀργανικῆς ταύτης κατασκευῆς ἐν ἡμῖν μουσουργοῦντος τὸν λόγον,
Λογοποιός. λογικοὶ γεγόναμεν. Λογοποιὸς & oratorem & hiſtoricum & fabulatorem
ſignificat, propter variam huius dictionis ſignificationem. Λόγοι enim
Λογοποιεῖν. fabulæ ſunt: ex quo Λογοποιοί, οἱ λόγους καὶ μύθους συντιθέντες dicti ſunt. Et Λο-
γοποιεῖν eſt orationē habere. Apud Lucianū pro fingere ponitur, vt poëtæ
ſolent. Iſocr. de poëtis, Καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν. Poni-
tur & pro perhibere, dictitare. Lucian. ἦν οὖν ὁ Λυδός, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ ἢ
Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ; Significat etiam mentiri & confingere.
& Λογοποιὸς mendax, ſycophanta & criminator. Syneſ. Ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω
τρόπος θεομισὴς ὡς ὁ λογοποιός, ὁ τιτρώσκων ἐξ ἀφανοῦς. Alibi, ὡς τοὺς λογοποιοὺς κατα-
Λογογράφος. σπάσαι. Λογογράφος eſt orator, & qui oratione proſa ſcribit. Λογογρα-
Λογογραφεῖν. φεῖν eſt ſcribere hiſtoriam, vel orationes forenſes. Greg. de Baſilio, ὃς νῦν λο-
γογραφῶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πολιτείαν, qui nunc Baſilii vitam ſcribo. Plutarch. de
Demoſthene, Λογογραφῶν κρύφα τοῖς ἀντιδίκοις. Dinarch. de eodem, Καὶ ἀντὶ
μὲν λογογράφου, καὶ μισθοῦ τὰς δίκας γράφοντος, πλουσιώτερον ὄντα εὑρήσετε τῶν ἐν τῇ
πόλει. AEſch. περὶ παραπρ. Παρακαλῶ δὲ καὶ ἱκετεύω σῶσαί με πρῶτον μὲν τοὺς θεούς,
δεύτερον δὲ ὑμᾶς τοὺς τῆς ψήφου κυρίους, καὶ μὴ τῷ λογογράφῳ καὶ σοφιστῇ κακῷ ὄντι παρα-
Scriptitare. δοῦναι. Cic. in Bruto, Nā Bibulus ſcriptitauit accuratè, cū nō eſſet orator,
& egit aliquas cōſtāter. Idē, Scriptitauit orationes multas: orator nunquā
fuit, λογογράφησε. quāquā Hermog. λογογραφίαν ab oratione diſtinguat, vt
Λόγιος. Platonis ſcripta. Λόγιος apud antiquos dicebatur qui in vnaquaq; natione,
patria inſtituta interpretari & eloqui poterat, hoc eſt, hiſtoriæ & antiqui-
tatis perit⁹, & in ea re facūd⁹. Ariſtot. ſic vſus eſt in VII Polit. Φασὶ γὰρ οἱ λόγιοι τῶν
ἐκεῖνα κατοικούντων, Ἰταλόν τινα γενέσθαι βασιλέα τῆς Οἰνωτρίας. Poſtea oēs diſerti ſic ap-
pellari cœperūt. Λόγιος ἑρμῆς ob id dicitur, quaſi ſtudiorū & literarū eloquē
tiæq; præſes. Syne. πυλαιμένει, Γεγόνασι παρ' ἐμοῦ πάνυ πολλὰ τῷ σεβασμιωτάτῳ Μαρ

κιαιόν, ὃν εἰ περιλαβὼν Αρειστείδην, Ερμοῦ λογίου τύποι εἰς ἀνδριάντος ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχοι τῆς ἀξίας. Λόγιος etiã fatidicus dicitur & vates. Plutarch. in Sylla, Τυῤῥηνῶν δὲ οἱ λόγιοι μεταβολὴν ἀπεφαίνοντο ἀποσημαίνειν τὸ τέρας. Ibidem λογιωτάτους vaticiniorũ interpretes peritiſſimos vocat. Lucian. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, ἢν μὴ οὕτω κατ᾽ ἀξίαν ὑποδύεσθαι τὸ σὸν πρόσωπον δυνώμεθα, ὃ ἂν ἔχοι, ὦ τῷ λογίῳ θύσομεν. Λόγοι interdũ dicunt ad differẽtiam τοῦ ὑποκειμένου, vt Themiſtius in tertio phyſic. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, τῷ ὑποκειμένῳ ταυτόν, οὐ ταυτὸν δὲ τῷ λόγῳ. ἀλλὰ δίδαξις μὲν, ἐπιστήμης δόσις, μάθησις δὲ, ἐπιστήμης λῆψις. quo in loco λόγος pro definitione ponitur, & animi conceptione. Et in tertio de anima, Τὴν δὲ τὴν δύναμιν, μίαν μὲν εἶναι τῷ ἀριθμῷ καὶ ὑποκειμένῳ, τῷ λόγῳ δὲ πλείους, id eſt cogitatione & definitione. Λογισμὸς κοινὸς ſenſus cõmunis. Greg. Τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λογισμῶν; Quis adeò ſtolidus? Λογισμὸν ἑαυτῷ διδόναι, eſt quod ſuprà diximus λόγον αὐτῷ διδόναι. Plutarch. Ο δὲ λογισμὸν ἑαυτῷ διδούς, ſecum ipſe rem æſtimans, ſecum ratiocinans, ſeſe reſpiciens. Ἐπὶ λογισμῶν εἶναι ſignificat rationis & mentis compotem eſſe. Baſilius Βοσπορείῳ, Εἰ μὴ τῷ πλάσματι καὶ τοῦτο προσταγωνίσουσιν, ὅτι ἐμμανόμενον καὶ ἔκφρων ποτέ. ἐπὶ γὰρ τῶν λογισμῶν ὑπάρχων τοῦ ἐμαυτοῦ οὐδὲν οἶδα ποιήσας τοιοῦτον. Λογιστὴς exiſtimator & expẽſor. Greg. Οἱ πικροὶ τῆς θεότητος λογισταί. Erant etiã magiſtratus Athenis. Λογιστικοὺς Plato vocat ſupputandi calculíque peritos. Λογομαχία eſt verborum velitatio, & loquax contentio, inquit Euſtathius in primũ Iliad. vbi Homerus μαχεσσαμένω ἐπέεσσι dixit. Greg. Μή μοι τὶς ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λογομάχων, id eſt τῶν ἀντιλογικῶν, & argutatorum, καὶ ἐριστικῶν, quales ſunt ſophiſtæ. Λογομαχεῖν, quo magnus Dionyſius ad Demophilum ſcribens vſus eſt, Ὡς περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν τῶν λογίων ἐντυχεῖν, ἑκάστης ἡμέρας αὐτὰ λογομαχῶν ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων. niſi ſit potius περὶ αὐτὰ λογομαχῶν. Poſtremò Λόγοι ſunt rationes quibus cauſæ & effectus cognoſcuntur, vt ait Plato in Timæo: quorum quidam ſunt μόνιμοι καὶ ἀμετάπτωτοι, & immobiles neque refutabiles, cognati ſcilicet earum rerum quarum ſunt interpretes: cuiuſmodi ſunt rerum mente perceptarum, id eſt mundi intelligibilis, cuius hic mundus ſimulachrum eſt, cum ille ſit exemplar. Et λόγῳ θεωρητὰ dicũtur νοητὰ, hoc eſt mente percepta. Proclus de ſphæra, Μόνος γὰρ ἐν τῷ κόσμῳ κύκλος ἐστὶν αἰσθητὸς, ὁ τοῦ γάλακτος· οἱ δὲ λοιποὶ, λόγῳ εἰσὶ θεωρητοί. Idem, Εἰσὶ δὲ ὁρίζοντες δύο, εἷς μὲν, ὁ αἰσθητὸς, ἕτερος δὲ, ὁ λόγῳ θεωρητός. Λόγοι etiã ſunt argumentationes, & philoſophicæ diſputationes. Ariſtot. in primo περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς de iis loquens qui τὸ πᾶν ἓν εἶναι φάσκουσι καὶ ἀκίνητον, Ἐπὶ μὲν τῶν λόγων (inquit) δοκεῖ ταῦτα συμβαίνειν· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μανίᾳ παραπλήσιον ἐστὶ τὸ δοξάζειν οὕτως. οὐδένα γὰρ τῶν μαινομένων ἐξεστάναι τοσοῦτον, ὥστε τὸ πῦρ ἓν εἶναι δοκεῖν καὶ τὸν κρύσταλλον. Et infrà, Λεύκιππος δ᾽ ἔχειν ᾠήθη λόγους, οἵτινες πρὸς τὴν αἴσθησιν ὁμολογούμενα λέγοντες, οὐκ ἀναιρήσουσιν οὔτε γένεσιν, οὔτε φθορὰν, οὔτε κίνησιν. In diſputationibus (inquit) & ſermocinationibus philoſophicis iſta videntur eſſe conſentanea & veriſimilia: in rebus verò ſenſu percipiendis ſimilia ſunt inſaniæ. Idem, Τοῦτο γὰρ ὁ λόγος ἦν πάλαι περίεργον, Hoc eſt enim quod antè in diſputatione noſtra agebatur. Λογὰς λογάδος idem quod ἔκλεκτος, ἐπίλεκτος: licet plurali numero efferatur plærũque.

Marginal notes: Λόγῳ ἕν, ὑποκειμένῳ δύο. — Λογισμὸς κοινός. — Λογισμὸν ἑαυτῷ διδόναι. — Ἐπὶ λογισμῶν εἶναι. — Λογιστής. — Λογιστικοί. — Λογομαχία. — Λογομάχοι. — Λογομαχεῖν. — Λόγοι μόνιμοι. — Λόγῳ θεωρητοί. — Λογάς.

Pauſ. in Meſſen. Παρεγένοντο δὲ ἀμφοτέροις καὶ οἱ σύμμαχοι· λακεδαιμονίοις μὲν κορίνθιοι πελοποννησίων μόνοι· τοῖς δὲ μεσσηνίοις οἵ τε ἀρκάδες πανστρατιᾷ, καὶ ἀργείων καὶ σικυωνίων λογάδες. Idẽ, Λογάδες δὲ ὄντες ἐμάχοντο πρὸς δῆμον, καὶ οὐχ ὁμοίως πρὸς κρείττους. Baſil. Τελευταῖον στρατεύσας κατ' αὐτοὺς τετρακισχιλίοις λογάσι. Euripid. Λογάσι δ' ἀργείων στρατοῦ νεανίαις ἔνδυσε πῦρ θεῖναι λαβών. Vtitur & Herodotus pro præ-

Λόγοι εἰκαστοί. ſtanti & eximio. Alterius autem generis λόγοι, εἰκαστοὶ appellantur, id eſt veriſimiles atque opinabiles, cuiuſmodi ſunt λόγοι τοῦ δὲ τοῦ κόσμου εἰκόνος ὄντες, καὶ πρὸς ἐκεῖνο παράδειγμα ἀπεικασθέντες, vt ipſe inquit, id eſt, ad exem-

Ἀπόλογος. plar effićti. Ἀπόλογος, vt inquit Cicero in ſecundo de Oratore, eſt fabula moralis. eſt etiam longa & verboſa narratio. Vnde illud prouerbium natum, ἀλκίνου ἀπόλογος, ex iis (vt opinor) quæ Vlyſſes apud Alcinoum narrat in Odyſſea Homeri. Plato lib. x de Rep. Ἀλλ' οὐ μέντοι σοι, ἦν δ' ἐγώ, ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, Neque verò tibi longas nugas aut fabulamentum narraturus ſum, ſed rem planè veram de Ere Armenio qui mortuus reuixit, &

Ἀπολογίζομαι. inferorum ſupplicia ſpectauit. Inde ἀπολογίζεσθαι enarrare, διεξιέναι percenſere, commemorare. Polyb. in quarto, Συνελθόντες δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῶν πατραιέων ἀπολογιζομένων τὰ γεγονότα περὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἀδικήματα κατὰ τὴν τῶν αἰτωλῶν δίοδον, διαφωνούντων τε τῶν λεγομένων, καὶ συνδιαγανακτούντες, & reliqua. Idem, Πρὸς δὲ τούτοις ἀχαιῶν ἀπολογιζομένων, ὡς καταλάβοιντο μὲν τῆς μεγαλοπολίτιδος μὲν κλάριον, πορθήσαιεν δὲ διεξιόντες τὴν πατραιέων χώραν, διαρπάσαιεν δὲ κύναιθαν, πάντες ὁμοθυμαδὸν ἐκφέρειν ἐβουλεύσαντο τοῖς αἰτωλοῖς τὸν πόλεμον. Idem in v, Καὶ διαπεμπόμενοι συνεχῶς ἐκάλουν αὐτὸν ἐκ τῆς χαλκίδος, ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς

Λόγος Dei filius. ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν. Poſtremò λόγος ſecunda perſona diuinitatis cur dicatur, qui enucleatè ſcire cupiet, legat Baſilium εἰς τὸ κατὰ ἰωάννην εὐαγγέλιον. Quin & λόγοι fabulæ dicuntur & apologi: qualis eſt ille Steſichori Himerenſes deterrentis ne Phalaridem legerent, de equo & ceruo ab Horatio deſcriptus in primo epiſtolarum, Ceruus equum pugna melior communibus herbis Pellebat. quem Ariſtoteles in ſecundo Rhetorices cõmemorat, & λόγοι στησιχόρου vocat, vt αἰσωπείους λόγους, non abſimiles (vt ipſe inquit) παραβολαῖς.

Ἐνεπισκήπτεσθαι. Ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur creditores qui publicatis bonis cuiuſpiam, experiebantur contra populum, vt hodie contra fiſcum, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Demoſth. πρὸς Τιμόθεον, Πότερα γὰρ ἂν οἴεσθε ῥᾷον εἶναι τῷ πατρὶ, δημευθέντων τῶν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου, ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον, εἴπερ Ἀντιμάχῳ ἐδάνεισεν, ἢ ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, ὃς οὐ πολλὰς εἶχε ἐλπίδας σωτηρίας περὶ αὑτοῦ εἶχεν ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ. accuſatiuo iunxit, Vtrum exiſtimatis expeditius patri meo fuiſſe cum bona Antimachi publicarentur, in creditam ipſi antea pecuniam agere, in bonáque ipſa oppignerata incumbere, ſi quidem reuera Antimacho non Timotheo crediderat: an expectare in longam diem, cum ab iſto iam locupletato creditum ſeruaturus foret, qui eo tẽpore exiguam ſpem ſalutis ſuæ habebat. Quaſi dicat, hominis hoc parũ frugi fuiſſet, ac de facultatibus ſuis male merentis. Idem, Ὥστε τί ἂν ποτε βουλόμενος ὁ πατὴρ, ἐβούλετο τιμοθέῳ χρήσαι ἐνέγκας ἡμῖν καταλιπεῖν, εἴπερ μὴ ὤφειλε

τοῦτο τὸ ἀργύριον, μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν Ἀντιμάχου δημευθέντων ἐνεπισκηψάμενος κομίσασθαι. Et rurſus, Καὶ μὴν ἐνεπισκηψάμενός γε οὔτ᾽ ἂν παρακαταβολῆς ἠπόρησεν, οὔτ᾽ ἂν ἠπιστήθη ὑφ᾽ ὑμῶν. εἰδότες γὰρ ἴστε αὐτὸν οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα, Atqui ſi ad pigneranda publicata bona incubuiſſet, in pigneratitiámque actionem ſponſione contendere inſtitiſſet, vt aſſolet fieri: ea vtique pecunia defici non potuiſſet, quam ſponſione prouocantem deponere oportebat: neque vos non illi fidem habuiſſetis, quem publicorum iniuſtè cupidum non eſſe nouiſtis. Diximus ſuprà quid ſit ἐπισκήπτεσθαι, quæ ſi cum his coniungantur, melius huius verbi ſignificatio percipietur.

Γράμματα τραπεζιτικὰ ſunt rationes menſæ & argentariorum apud Demoſth. & Δεῖξαι τὰ γράμματα, rationes edere. Alibi Γραμματεῖον appellat. & Γράμματα δημόσια AEſch. acta publica vocat. Γραμματεῖον etiam dicitur τὸ ληξιαρχικὸν, id eſt album, vt Plinius in præfatione Hiſt. naturalis vocat. Demoſth. πρὸς Εὐβουλ. Ἐγὼ τετράκις ἐπιδείκνυω καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα δημότας αὐτῶν εἶναι ψηφισαμένους, πρότερον μέν γε τοῦ πατρὸς δοκιμασθέντος, εἶτ᾽ ἐμοῦ, εἶτ᾽ ἐν τῇ προτέρᾳ διαδικασίᾳ, ὅτε ἠφανίσθη οὗτοι τὸ γραμματεῖον. Iſæus ληξιαρχικὸν addidit περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου, Καὶ διεκελεύεθ᾽ ὅπως ἂν ἡβήσω, εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγράψωσί με εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, Θράσυλλον Ἀπολλοδώρου. Eſt autẽ Ληξιαρχικὸν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεσθέντες τῶν παίδων, οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, Liber in quem puerorũ nomina referebantur, qui iam tutelæ ſuæ facti erant. παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν εἰρημένον, hoc eſt, τῶν κλήρων τῶν ἰδίων. Erant enim tum αὐτεξούσιοι, hoc eſt ſui iuris, & ſtatuere de facultatibus ſuis poterant. Demoſthenes πρὸς Λεωχάρην itidem vt Iſæus dixit, Πρὶν ἐγγραφῆναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ τῶν Ὀτρυνέων. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Ἐπειδὴ δ᾽ ἐνεγράφη Τίμαρχος οὗτος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, καὶ κύριος ἐγένετο τῆς οὐσίας, προσαπάμενος ἄνδρα πρεσβύτην καὶ ἠτυχηκότα θεῖον ἑαυτοῦ, τὴν οὐσίαν ἠφάνισε. Eius ἐγγραφῆς tempus erat pubertas, vt ex Lycurgi oratoris verbis liquet κατὰ Λεωκράτους, Ὑμῖν γάρ ἐστιν ὅρκος ὃν ὀμνύουσι πάντες οἱ πολῖται, ἐπειδὰν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγραφῶσι, καὶ ἔφηβοι γένωνται, μήτε ἱερὰ ὅπλα καταισχυνεῖν, μήτε τὴν τάξιν λείψειν, ἀμυνεῖν τε τῇ πατρίδι, καὶ ἀμείνω παραδώσειν. Lucianus per trãſlationem & iocum dixit, Ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ δώδεκα θεῶν ληξιαρχικὸν, τὸ λεύκωμα, cuius dictionis imitatione album Latinè dicitur. Λεύκωμα enim dicitur λελευκωμένον γραμματεῖον, id eſt albo colore inductum. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. citans verba Solonis, Ὁ δὲ τιθεὶς τὸν καινὸν νόμον, ἀναγράψας εἰς λεύκωμα, ἐκτιθέτω πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων ὅσαι ἡμέραι. τὸ ἐν πυξίῳ, in tabula. Significat etiã album oui, & albuginem oculorum, quod etiam Λεύκωσις dicitur. Vt in Hippiatr. Ἀρίστον δὲ τοῦτο εἰς λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν. Dioſc. Καθαίρει τὰ λευκώματα, καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις. Ab Alexand. in Probl. Λεύκωμον dicitur, vt ἄργεμον. Γραμματεῖον apud Demoſthenem quodcunque volumen & libellum & tabellam ſignificat, & quicquid ſcriptum eſt: vt tabularum apud Latinos latè ſignificatio patet. Significant enim & acta publica, & documenta literaria, & ſyngraphas, vnde tabulæ nouæ dictæ: & tabellas iudicum, & alia. Γραμματεῖον χαλκοῦν, tabulam legum appellat Plato in Minoe. ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, & teſtamentum, & teſtamenti exemplum ſic appellatur à

Γράμματα τραπεζιτικά.

Γραμματεῖον.

Ληξιαρχικόν.

Ὅρκος τῶν Ἀθηναίων ἤδη ἐφήβων ὄντων.

Λεύκωμα.

Λεύκωμον.

Γραμματεῖον.

Demoſthene, Μαρτυροῦσι παρεῖναι πρὸς τῷ διαιτητῇ Τισίᾳ, ὅτι προὐκαλεῖτο Φορμίων ἀπολλόδωρον ἀνοίγειν τὸ γραμματεῖον, aperire tabulas teſtamenti. Idem, Ταῦτα μαρτυρεῖν κελεύουσιν ἐν γραμματείῳ γεγραμμένα, ἵνα μήτ' ἀφελεῖν ἐξῇ μηδὲν, μήτε προσθεῖναι τοῖς γεγραμμένοις. Alibi in eadem pro tabella vel idiochiro teſtificationis, Ἔτι τοίνυν καὶ ἀπὸ τοῦ γραμματείου γνοίη τις ἐν ᾧ ἡ μαρτυρία γέγραπται, ὅτι τὰ ψευδῆ μεμαρτύρηκε. λελευκωμένον τε γάρ ἐστι καὶ οἴκοθεν κατεσκευασμένον. καίτοι τοὺς μὲν τὰ πεπραγμένα μαρτυροῦντας, προσήκει οἴκοθεν τὰς μαρτυρίας κατεσκευασμένας μαρτυρεῖν. τοὺς δὲ τὰς προσκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταὐτομάτου προστάντας, ἐν μάλθῃ γεγραμμένοις τὴν μαρτυρίαν, ἵνα εἴ τι προσγράψαι ἢ

Γραμματῖα λευκά. ἀπαλεῖψαι βουληθῇ, ῥᾴδιον ᾖ. Ex quo loco intelligimus duo genera tabularum

Λελευκῶ. fuiſſe. Vnas enim λελευκῶσθαι ſolitas, id eſt albario quodam induci: Alteras cera liquefacta illini, quæ facile deletiles erant. In huiuſmodi autem pugillaribus teſtificationem τῶν προκλήσεων factitari ſolitam eſſe dicit orator, à teſtibus non rogatis, ſed oblatis: quales ſunt qui fortuito inter aliquem actum adueniunt & adſunt. Quid ſit autem πρόκλησις nos alibi diximus.

Γράμματα. Γράμματα etiam & literas ſignificant, & acta publica, ſeu tabulas publicas, & tabellas iudiciales, & rationes argentariorum, & ſimilium hominum, & picturas, & exempla, & ἀπογραφάς, id eſt indices, quæ inuentaria & repertoria à Iuriſconſultis vocantur: & libros, vt Plutarch. ἐκ τῶν σιβυλλείων γραμμάτων, è libris Sibyllinis. Galen. Τὸ δὲ περὶ διαφορᾶς τῶν νοσημάτων διαλεξάσθω γράμμα. Leges ſcriptas Ariſtoteles ſic appellat in tertio Politicon, Φανερὸν τοίνυν ὡς οὐκ ἔστιν ἡ κατὰ γράμματα καὶ νόμους ἀρίστη πολιτεία διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνον δεῖ ὑπάρχειν τὸν λόγον τὸν καθόλου τοῖς ἄρχουσιν. Idem alibi, Τὸ δὲ τῶν τεχνῶν εἶναι δοκεῖ παράδειγμα ψευδὲς, ὅτι τὸ κατὰ γράμματα ἰατρεύεσθαι φαῦλον, id eſt ſecundum artem ſcriptam. ἀλλὰ καὶ αἱρετώτερον χρῆσθαι

Γράμμα. τοῖς ἔχουσι τὰς τέχνας. Γράμμα, literæ, epiſtola, vel epiſtolarũ ſcriptio. Baſil. τοῖς παραλιώταις ἐπισκόποις, Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν πρὸ τούτου χρόνον παραλέλειπται τὰ ἡμῖν ὀφειλόμενα, ἀδελφοὶ, ἰδοὺ νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί, ecce iam nos priores vos laceſſimus ſcribendi officio. Idem Euſtathio, Εἰ δὲ ἐμὸν τὸ γράμμα, πόθεν δῆλον ὅτι τοῦτο τὸ νῦν σοι ἐμπεσὸν σύνταγμα, σύγχρονον τοῖς ἐμοῖς γράμμασι: vtroque numero in eadem ſententia vſus eſt: cum in ſuperiore ſententia dixiſſet, πῶς ἐπιλάθῃς ἐμὴν εἶναι τὴν ἐπιστολήν. Γράμματα etiam literæ dicũtur, id eſt λόγοι & παιδεία, vt in illo ſenario, Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα, νοῦν ἔχειν. & in alio, Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα. Γράμμα etiã ſcrupulum dicitur in ponderibus, vt in Hippiatr. Πάνακος ῥίζης γράμματα δύο, ἀριστολοχίας γράμμα ἓν ἐν οἴνῳ λευκῷ ἐγχυμάτιζε. Γράμμα pictura. Greg. Καὶ

Γραμματιστής. ποικίλοις ὑφάσμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. Γραμματιστὴς ludi literarii magiſter. Plutarch. Αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστὴς, αὐτὸς νομοδιδάκτης. Demoſth. patrem AEſchinis γραμματιστὴν ob id vocauit. Plato in Euthydemo, Ὁποῖοι τῶν μανθανόντων οἱ διδάσκαλοι, διδάσκαλοί εἰσιν, ὥσπερ ὁ κιθαριστὴς καὶ ὁ γραμματιστὴς διδάσκαλοί που ἦσαν σοῦ καὶ τῶν ἄλλων παίδων. Hos literatores Martianus appellat. Idem, Τί δὲ, ὦ Κλεινία, ἔφη, ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα, οἱ σοφοὶ, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; οἱ σοφοὶ, ἔφη ὁ Κλεινίας. Γραμματιστὴν pro prælectore & recitatore poſuit. Significat tamẽ

Ἀποστοματίζειν. Ἀπὸ στόματος & ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν. Γραμμή. Γραμμικαὶ ἀποδείξεις. Γραμματοκύφων.

Ἀποστοματίζειν, τὸ ἀπὸ στόματος λέγειν, memoriter dicere & commemorare. Polybius, Καὶ νῦν δυναίμην ἂν ἰλιάδα ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Plut. in VI Sympoſ. Τούτων αὖ τῶν δραματικῶν διαλόγων τοὺς χαριεστάτους ἐκδιδάσκονται παῖδες, ὥστε ἀπὸ στόματος λέγειν. Quod Cicero à memoria exponere dixit quodam loco: nam etiam ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν dicitur. Γραμμὴ interdum principium ſignificat & carceres curriculi, hoc eſt τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὴν βαλβῖδα. Ariſtoph. ἀχαρν. Ἆρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶνα ἀγωνιεῖ τάχα Μέλλων ὑπὲρ λακεδαιμονίων ἀνδράσι λέγειν; Πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ, γραμμὴ δ' αὑτηί, progredere ô anime mi, hi ſunt carceres, atque inſtat certamen. Γραμμικαὶ ἀποδείξεις ſunt demonſtrationes mathematicæ. Quintil. Denique probationum quæ ſunt potentiſſimæ, γραμμικαὶ ἀποδείξεις vulgò dicuntur. Demoſthen. pro Cteſiph. Γραμματοκύφωνα vocat AEſchinē contumelioſè, quoniā ſcriba erat, ἀπὸ τοῦ γράφειν κεκυφότα.

Ὑποτιθέναι. Ὑποτίθεσθαι. Τὰ ὑποκείμενα.

Ὑποτιθέναι eſt pignori opponere, ὅπερ ἐστὶ τοῦ δανειζομένου, ἢ τὸ ἐνέχυρον διδόντος. Ὑποτίθεσθαι eſt pignori datum accipere, ὅπερ ἐστὶ τοῦ δανείζοντος. Et Ὑποθήκη τὸ ὑποκείμενον dicitur, id eſt pignus. Demoſth. κατ' Ἀφόβου, Ποῖ δ' ἂν τραποίμεθα, εἴ τι ἄλλο ψηφίσαισθε ὑμεῖς περὶ αὐτῶν; εἰς τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασιν; ἀλλὰ τῶν ὑποθεμένων ἐστί, Quo igitur me vertam, ſi vos aliter de iis iudicaueritis? id eſt, niſi actione tutelæ, qua nunc expertus ſum, vicero? an erit mihi vitæ ſubſidium in bonis & fortunis quæ in creditum ſubiecta ſunt & ſuppoſita? at illa iam eorum ſunt creditorum quibus obnoxia data ſunt. Suprà autem dixerat, Ἐγὼ δὲ ἵνα μὴ στερηθῶ τῆς δίκης, ἀπέτισα τὴν λειτουργίαν, ὑποθεὶς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ἐμαυτοῦ πάντα. AEſch. Ἀναγκαζόμενοι δὲ οἱ Ὠρεῖται καὶ οὐκ εὐποροῦντες, ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας προσόδους, pignori ſuppoſuerunt in talentum publicas obuentiones. Sic Latinè pignero & pigneror dicitur: quorum alterum debitoris, alterum fœnerantis eſt. Dicitur Τιθέναι & Τίθεσθαι pro eodem. Demoſth. πρὸς Νικόστρ. Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν Ἀρχεσιδήμῳ τῷ Σαμβωτάδῃ, ὧν αὐτὸς οἶδε προσεξένησεν, ἐπὶ ὀκτὼ ὀβολοῖς δανεισάμενοι τοῦ μηνὸς ἑκάστου, Oppono igitur cœnacularias ædes in ſedecim minas: vel Romano ſermone, in ſex millia & quadringētos nūmos ſeſtertios: ita vt in ſingulos mēſes ea pecunia octōnos obolos in ſingulas minas, vel Romano ſermone drachmā trientēmq; pēſitaret. Quæ vſura maior eſt centeſima: excedit enim triente cēteſimā: cū ſex obolis drachma cōſtet. Quare fœnus eſt ſeſquitertium centeſimi fœnoris. Mina enim centum drachmas continet, quot drachmæ in ſingulas minas centeſimo menſe pariuntur fœnore centeſimo: tum ſcilicet cum primum ſors duplicatur, vt nos in libris de Aſſe docuimus. In loco autem ſuperius citato ex oratione AEſchinis, centeſima tantum eſt vſura. Οὐκ εὐποροῦντες χρημάτων, ὑπέθεσαν αὐτῷ τὰς δημοσίας προσόδους, καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ διωροδοκήματος, δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Idem Demoſth. πρὸς Νικόστρ. Καὶ προσελθὼν μοι ἔλεγεν, ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι, οὔτε θέσθαι, aiebātque hoc vicinum mihi prædium nullum nec emere velle, nec in pignus accipere. Idem, Ὁ γὰρ ἀδελφὸς ὁ Ἀρεθούσιος οὐδένα ἐῴη οὔτε ὠνεῖσθαι, οὔτε τίθεσθαι, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου, Fratrem autē eius Arethuſium intercedere quo minus aut emeret aliquis id prædium,

Pignero. Pigneror. Τιθέναι καὶ Τίθεσθαι.

aut in eo pignus contraheret, videlicet quod certa pecunia obnoxium iam haberet. Hoc enim ſignificat Ἐνοφειλόμενον, quod contracta hypotheca creditum eſt, vt πρὸς Τιμόθεον, Πότερα γὰρ οἴεσθε ῥᾷον εἶναι τῷ πατρὶ ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τὸ ἀργύριον. Ὑποθεῖναι etiam apud Atticos προθεῖναι ſignificat. Ariſtotel. in VI. Ethic. πρὸς δὲ τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα, Ad intentionem nobis propoſitam ſpectantia. Lucia. ὃς πρὸ ἡμῶν τὰ τεχνήματα λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτέχνευσεν, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος σκοπὸν, πάντας ἡμᾶς ἀγορεύῃ κακῶς. Iſocr. in Helene, Καὶ δέδοικα μή τισι δόξω περὶ τούτου μᾶλλον σπουδάζειν, ἢ περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην, ne plus de Theſeo laudando laborare videar, quàm de Helene quam mihi laudandam propoſui. Et Ὑπόθεσις propoſitum, hoc eſt πρόθεσις: vt Idem, Εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθεῖν, hoc eſt ad rem, ad cauſam, ad propoſitum redire. Nam Ὑπόθεσις ſignificat controuerſiam Syneſio & Ciceroni. Significat etiam occaſionem & prætextum velaménque, id eſt πρόσχημα. Plut. Αἰτωλῶν ὑπόθεσιν τοῦ πολέμου καὶ πρόφασιν διδόντων. Cicero ad Atticũ lib. XIIII, Ὑπόθεσιν autẽ hãc habent, & eam præ ſe ferunt, clariſſimum virum interfectum: illius interitu totam Remp. perturbatam: irrita fore quæ ille egiſſet ſimulac deſinemus timere. de Antonio & ſociis eius loquens poſt mortẽ Cæſaris. Τὸ ὑποκείμενον etiam dicitur quod faciendum conſtituimus. Polyb. in ſecundo hiſt. Ἐπισημαινομένου δὲ πλήθους, ἔδοξε μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων, καὶ δι' αὐτῶν ἐπιτελεῖν τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον. Et ὑπόκειται, id eſt πρόκειται, προβέβληται. Idẽ, ἀλλὰ τοῦτό γε ἐν τοῖς μηδὲν ἀσεβὲς ἐπιτελεσαμένοις, κατὰ τοὺς τοῦ πολέμου νόμους ὑπόκειται παθεῖν. Ὑποτίθεσθαι etiam eſt proponere ſe dicturum: quæ ſignificatio proxima eſt ſuperiori. Iſocr. Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὰ μέρη διατρίβειν, ὑποθέμενος περὶ τῶν ὅλων ἐρεῖν, id eſt, cum in exordio pollicitus ſim de omnibus dicturum. ὡς δὲ τούτων αἴτιος ἦν ὃν ὑπεθέμην, οὐδεμίαν ἔχω λέγειν ἀπόδειξιν, id eſt, is de quo dicere inſtitui. Ὑπόθεσις etiam ſignificat προαίρεσιν, hoc eſt propoſitum & inſtitutum & σκοπόν. Demoſth. in quarta Philippica, Ἐξέστητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, deſciuiſtis & degeneraſtis ab inſtituto maiorum, & propoſito politico, tuendi principatus ſcilicet inter Græcos virtutibus bellicis. Ariſtot. in VI Politicon, Ὑπόθεσις μὲν οὖν τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας, ἐλευθερία, id eſt σκοπός: quem etiam ipſe ὅρον appellat, de quo alibi dicemus. Idem, ἓν μὲν οὖν τῆς ἐλευθερίας σημεῖον τοῦτο, ὃ τίθενται πάντες οἱ δημοτικοὶ τῆς πολιτείας ὅρον. Ὑποτίθεσθαι eſt imaginari, & animo rerum euentũ præſumere, & tanquã ſibi ante oculos futura quaſi præſentia ponere. Baſil. εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ, Ὅταν γάρ ποτε ἠρεμίας λάβωνται ἢ ἡσυχίας νυκτερινῆς, ἀναπλάττουσιν ἑαυτοῖς φαντασίας ἀνυποστάτους, τῇ εὐκολίᾳ τῆς διανοίας ἐπὶ πάντα φερόμενοι, ὑποτιθέμενοι περιφανείας βίου, γάμους λαμπρούς, εὐπαιδίας, γῆρας βαθύ, τὰς παρὰ πάντων τιμάς. Idem, ταύτην τοίνυν χαυνότητα τῆς διανοίας καταπιέζων ὁ λόγος, παραγγέλλει τὸ παράγγελμα τοῦτο σοφόν, πρόσεχε σεαυτῷ, μὴ ὑποτιθέμενος τὰ μὴ ὑπάρχοντα, ἀλλὰ τὰ παρόντα πρὸς τὸ συμφέρον διατιθέμενος. Alibi, Μὴ τὸ μὲν ἤδη παρὸν διὰ ῥαθυμίας παρίεσο· τὸ δὲ μήτε ὄντων, μήτε ἐσομένων τυχὸν, ὡς ἐν χερσὶν ὄντων τὴν ἀπόλαυσιν ὑποτίθεσο. Ὑποτίθεσθαι præterea ſignificat argumentum & materiam ſcribendi ſumere. Plut. in vita Homeri, ὁ δὲ Ὅμηρος ὑποθέμενος

προάξεις παραδόξους, καὶ πάθη καὶ ἤθη διάφορα. Quare ὑπόθεσις materia & argumentum dicitur operis. Significat etiam conſtituere, & quaſi δογματίζειν. Philopo. Εἰ γὰρ τοὺς δημιουργικοὺς τοὺς ἐνόντας δηλαδὴ τῷ δημιουργῷ λόγους ὁ πλάτων ὑπετίθετο, οὐκ ἂν ποτε πρὸς τοῦτο ἐνέστη ὁ ἀριστοτέλης. Idem in ſecũdo contra Proclũ, Τοῦ πλάτωνος ἰδέας εἶναι τῶν ὄντων καὶ παραδείγματα ὑποτιθεμένου, πρὸς ἃς ἀφορῶν ὁ δημιουργὸς, τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα εἰργάσατο. Ariſtot. in I x τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Διόπερ ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ τὸ τοιοῦτον ἐν ἀρχῇ καὶ μέτρον. τὴν κίνησιν γὰρ ὁμαλὴν ὑποτίθενται καὶ ταχίστην τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς ἣν κρίνουσι τὰς ἄλλας. Idem, Ὅτι δὲ καλῶς τοῦτο ὑποτιθέμεθα, δῆλον ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, Quod autem nos rectè hoc cenſuerimus & decreuerimus aliud eſſe ἑτερότητα & aliud διαφοράν. Hoc Cicero ponere vocat: vt, Ponunt Philoſophi nobis à natura noſmet eſſe commendatos. Cui opponitur Αναιρεῖν: vt ſi dicas Epicurum dei prouidentiam tollere. Inde θέσεις dictæ: quæ aliquãtulũ differũt ab axiomatibus. Ariſtot. in primo Poſter. analyt. Αμέσου δ᾽ ἀρχῆς συλλογιστικῆς, θέσιν μὲν λέγω ἣν μὴ ἔστι δεῖξαι, μηδ᾽ ἀνάγκη ἔχειν τὸν μαθησόμενόν τι· ἣν δ᾽ ἀνάγκη ἔχειν ὁτιοῦν μαθησόμενον, ἀξίωμα. Philopo. Η μὲν θέσις οὐκ ἔστιν αὐτόπιστος τῷ μανθάνοντι, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ διδάσκοντος παραλαμβάνεται· τὸ δ᾽ ἀξίωμα οἴκοθεν ὁ μανθάνων ἔχει καὶ προσδέχεται. Theſis eſt arithmetica, monadẽ eſſe nõ diuiduã. Geometrica, pũctũ eſſe indiuiduũ, & omnes lineas à centro exeũtes, & in ambientẽ lineam incũbentes, inter ſe æquales eſſe. Medicus ponit, id eſt τίθεται corpora, quatuor conſtare elementis. Phyſicus, omnia naturalia corpora ex materia & forma eſſe: & naturam, quietis & motus initium eſſe. Θέσις etiam dicitur rei definitio. Ariſtot. ὁ γὰρ ὁρισμὸς θέσις μέν ἐστι. τίθεται μὲν γὰρ ὁ ἀριθμητικὸς μονάδα τὸ ἀδιαίρετον εἶναι κατὰ τὸ ποσόν. Υπόθεσις dogma, decretum: opinio philoſophica de principiis & de natura. Idem in primo Topicorum, theſim aliter interpretatur. Θέσις (inquit) ἐστὶν ὑπόληψις παράδοξος τῶν γνωρίμων τινὸς κατὰ φιλοσοφίαν, οἷον ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν, καθάπερ ἔφη ἀντισθένης. ἢ ὅτι πάντα κινεῖται, καθ᾽ ἡράκλειτον. ἢ ὅτι ἕν τὸ ὄν, καθάπερ μέλισσός φησι. & infrà, Επειδὴ ὑπόληψίς τις παράδοξος ἡ θέσις ἐστίν. σχεδὸν δὲ νῦν πάντα τὰ τῆς διαλεκτικῆς προβλήματα θέσεις καλοῦνται. vbi Alexander, διὰ τοῦτο (inquit) Δεῖ τὸν προστάτην τοιαύτης παραδόξου δόξης, τὸν συνιστάντα τὴν θέσιν προσοικειοῦσθαι τῷ προβλήματι. οἷον, πότερον πάντα συνεχῶς ῥεῖ καὶ ἀεὶ γίνεται, οὐδέποτε δὲ οὐδέν ἐστι, καθ᾽ ἡράκλειτον, ἢ οὔ. Is enim τῶν γνωρίμων ἦν κατὰ φιλοσοφίαν. quare propter hominis nominiſque auctoritatem ἄξιον τοῦ ζητεῖσθαι τὸ πρόβλημα. Simile eſt, πότερον ἐστὶν ἓν καὶ ἀκίνητον τὸ ὄν, ἢ οὔ, ὡς δοκεῖ ζήνωνι. Eſt etiam Υποτίθεσθαι ſupponere uel ſuppoſitare, hoc eſt velut ſubiectum ponere. Plut. in Platonicis quæſtionibus, Οὕτως ἀνάγκη τὰ ἐνταῦθα τῶν ἐκεῖ πλήθει διαφέρειν κατὰ τὸν Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας, τὰ νοήματα τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων ἢ ἐμφάσεων ὑποτιθέμενον, id eſt, ſuppoſitantem ponentémque exemplares rerum formas, quas ideas appellãt, veluti ſimulachrorum exempla imaginúmque. Quæ Ariſtoteles nihil eſſe cenſuit, vt patet in x I I. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τὸ γὰρ λέγειν παραδείγματ᾽ εἶναι τὰ εἴδη, καὶ μετέχειν αὐτῶν τὰ ἄλλα, κενολογεῖν ἐστὶ, καὶ μεταφορὰς λέγειν ποιητικάς. Υποτίθεσθαι autem minus eſt quàm ἀποφαίνεσθαι, ex eodem Plutarcho ἐν τοῖς πλατωνικοῖς ζητήμασι, Καὶ πότερον ἴδει τὴν γῆν ἰλλομένην περὶ τὸν διὰ πάντων πόλον τεταγμένον, μὴ μεμηχανῆσθαι συνεχομένην καὶ

Ponere.

Θέσις.

Υπόθεσις.

Υποτίθεσθαι.

μένουσαν, ἀλλὰ στρεφομένην καὶ ἀνειλουμένην νοεῖ, ὡς ὕστερον Ἀρίσταρχος καὶ Σέλευκος ἀπεδείκνυσαν, ὁ μὲν ὑποτιθέμενος μόνον, ὁ δὲ Σέλευκος καὶ ἀποφαινόμενος, ille ſupponens tantum, Seleucus etiam pro ſententia conſtituens. Athenæus tamen pro conſtituere, id eſt pro cõperto ponere, vſus eſt libro vndecimo, Ἀποδεδειγμένου οὖν τοῦ τὰς πλειάδας ἦσαν ἐντετορευμένας τῷ ποτηρίῳ καθ' ἕκαστον τῶν ὤτων δύο, ὑποθετέον εἴτε βούλεταί τις ὀρνιθοφυεῖς κέρας, εἴτ' αὖ καὶ ἀνθρωποειδεῖς, ἀστέροις

Ὑποθῆναι, καὶ θεῖναι. δὲ πεποικιλμένας, id eſt videndum, conſtituendum & decernendum. Ὑποθεῖναι & θεῖναι etiã voce actiua dicitur pro principia ponere & ſupponere: vt in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Καὶ τῶν λεγόντων περὶ ἀρχῆς καὶ αἰτίας οὐθείς, ἔξω τῶν ἐν τοῖς περὶ φύσεως ἡμῖν διωρισμένων, εἴρηκεν. οἱ μὲν γὰρ ὡς ὕλην τὴν ἀρχὴν λέγουσιν, ἄν τε μίαν,

Καθ' ὑπόθεσιν. ἄν τε πλείους ὑποθῶσι, καὶ ἐάν τε σῶμα, ἐάν τε ἀσώματον τιθῶσι. Καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, eſt ὑποτιθέμενον, μὴ ἀποφαινόμενον εἰπεῖν. Theophr. in VI. de Cauſis, Τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἂν καθ' ὑπόθεσιν εἰρήσθω, Verũ hoc ſic accipi velim quaſi à ſupponẽte dictũ. hoc eſt, nõ id planè ſtatuo, nec vt argumẽtis probatũ ſequor: ſed quaſi εἰλημμένης ὑποθέσεως, vt Ariſtoteles in principio quinti τῶν μετὰ τὰ φυσικά.

Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐξ ὑποθέσεως etiã opponitur τῷ ἁπλῶς. Ariſtot. in tertio Politic. Ἐπεὶ οἱ παῖδες ὡσαύτως πολῖται καὶ οἱ ἄνδρες· ἀλλ' οἱ μὲν, ἁπλῶς· οἱ δ', ἐξ ὑποθέσεως· πολῖται μὲν γάρ εἰσιν, ἀλλ' ἀτελεῖς, id eſt non iuſti ciues, ſed quodammodo & ex ſuppoſitione. Multiplex enim eſt ciuis appellatio, vt ipſe alibi dixit. Et in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Καὶ διὰ τοῦτο, οὐ τοῦ γεωμέτρου θεωρῆσαι τί τὸ ἐναντίον, ἢ τέλειον, ἢ ἕν, ἢ ὄν, ἀλλ' ἢ ἐξ ὑποθέσεως, id eſt, non ad eum ſuo iure ac ſuæ profeſſionis nomine pertinet, ſed ſuppoſitione quadam, & alia ex cauſa. Sic in nono, Τὸ γὰρ πότερον ἐν ἀντιθέσει ἀεὶ λέγομεν, οἷον πότερον λευκὸν ἢ μέλαν, καὶ πότερον λευκὸν ἢ οὐ λευκόν. πότερον δὲ ἄνθρωπος ἢ λευκόν, οὐ λέγομεν, ἐὰν μὴ ἐξ ὑποθέσεως καὶ ζητοῦντες, οἷον πότερον ἦλθε Κλέων ἢ Σωκράτης. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη ἐν οὐδενὶ γένει τοῦτο. ac ſi diceret, Oppoſitionis natura ita fert, vt quæramus de duobus, vtrum, cũ ambo ſimul eſſe nequeant. Propriè enim & è natura rerum per vtrum quæri hoc non poteſt, vtrum Cleon an Socrates venerit, cum vterque ſimul veniſſe potuerit: & vtrum homo an album potius, quæ ſibi non oppoſita ſunt. Fieri tamen poteſt ſuppoſitione quadam, vt de duobus qui vna venire potuerunt, interdum quæramus vter venerit, cum alterum tantùm veniſſe ſupponimus: ita vt ſi alterum veniſſe reſpondeatur, alterum non veniſſe pro comperto habeamus, cum tamẽ natura non ſit neceſſarium. Philopo. in primum Poſter. Analyt. Ἐξ ὑποθέσεως δὲ ἀπόδειξις λέγεται ἡ λαμβάνουσα ἀναπόδεικτον, καὶ ἐν τούτῳ ἕτερόν τι δεικνύουσα, οἷον ὡς εἴ τις λέγοι, συγκεχωρήσθω μοι ὅτι ἐστὶ πρόνοια, καὶ δείκνυμι ὅτι ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἀθάνατος. ἢ συγκεχωρήσθω μοι τὴν ψυχὴν εἶναι ἀθάνατον, καὶ δείκνυμι ὅτι χωριστή ἐστι σωμάτων. ἐξ ὑποθέσεως γὰρ αἱ τοιαῦται ἀποδείξεις, καὶ οὐχ ἁπλῶς. Accipitur & aliter hoc verbum, vt apud Plutarchũ περὶ εἱμαρμένης, Ἔστι τοίνυν ὡς ἄν τις εἰκάσαι, ὁ πολιτικὸς νόμος, οἷος πρῶτον μὲν, τὰ πλεῖστα εἰ καὶ μὴ πάντα, ἐξ ὑποθέσεως προστάττει, ἔπειτα μὴν καθόλου τὰ πόλει προσήκοντα εἰς δύναμιν περιλαμβάνει. Deinde inferius, Μετὰ δὲ ταῦτα, οἷον μέν ἐστιν ἐξ ὑποθέσεως; ὅτι δὲ τοιοῦτον καὶ ἡ εἱμαρμένη, οἰέσθω, Verum, inquit, quale eſt tandẽ quod ἐξ ὑποθέσεως diximus? nam huiuſcemodi eſſe fatum exiſtimetur oportet. Ἐξ ὑποθέσεως δὴ ἔφαμεν τὸ μὴ καθ' ἑαυτὸ τιθέμενον, ἀλλὰ πρὸς ἑτέρῳ

τινὶ ὡς ἀληθῶς ὑποτεθὲν, ὁπόσα ἀκολουθίαν σημαίνει. θεσμός τε Ἀδραστείας ὅδε. ἥτις ἂν ψυχὴ συνοπαδὸς γενομένη καθίδῃ τι τῶν ἀληθῶν μέχρι τῆς ἑτέρας περιόδου, εἶναι ἀπήμονα, κἂν ἀεὶ δύνηται τοῦτο ποιεῖν, ἀβλαβῆ εἶναι. Quæ verba ſunt Platonis. Deinde ſubdit, Τοιοῦτον μέντοι τὸ ἐξ ὑποθέσεως. Ex iis verbis intelligimus Ὑποθετικὸν εἶναι, & ἐξ ὑποθέσεως, quod ex conſecutione natum eſt, non per ſe & ſuapte natura, vt fatum ſecundum ſupradicta. quæ etiam lex Adraſtiæ dicitur propter conſecutionis neceſſitatem. & quæ Συνειμαρμένα, quaſi affata dicuntur, vel fati conſequentia atque comitantia. Vt idem Plutarch. Οὕτω δὲ καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλου προηγουμένως προστάττει, τὰ δὲ καθ᾽ ἕκαστα ἑπομένως. ἔστι τε εἱμαρμένα τρόπον τινὰ καὶ ταῦτα πάντα, ἐκείνοις συνειμαρμένα, hoc eſt fato connexa, quæ ob id ἐξ ὑποθέσεως dicuntur. Inde ſyllogiſmi ὑποθετικοὶ, conditionales, & ex ſuppoſitione, & ex connexis dicuntur. Cic. in Topicis, Appellant autem dialectici eam concluſionem argumenti, in qua cum primùm ſumpſeris, conſequitur id quod annexum eſt, primum cõcluſionis modum. Et reliqua quæ ibidem proſequitur, de ſeptem generibus hypotheticorum. Ex ſupradictis intelligi facilè poteſt illud Ariſtotelis in quarto Politicon, Δεῖ γὰρ ἀναγκαῖον εἶναι, βελτίω πολιτείαν τὴν ἐγγύτατα ταύτης εἶναι, χείρω δὲ τὴν ἀφεστηκυῖαν τοῦ μέσου πλεῖον, ἂν μὴ πρὸς ὑπόθεσιν κρίνῃ τις. λέγω δὲ πρὸς ὑπόθεσιν, ὅτι πολλάκις οὔσης ἄλλης πολιτείας αἱρετωτέρας, ἐνίοις οὐθὲν κωλύει συμφέρειν ἑτέραν μᾶλλον εἶναι πολιτείαν, niſi ſi quis ſecundum ſuppoſitionem iudicet. Quod non eſt ſimpliciter & in vniuerſum iudicare quippiam præſtabilius eſſe: ſed certo quodam modo, vel certis hominibus, vel in certa ſpecie. ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως fit ἀνυπόθετος, de quo ſuprà diximus ex Platone libro ſexto de Repub. in mentione vocabuli διάνοια. Ὑπόθεσις etiam eſt quod priſci Iuriſcõſulti ſpeciem appellant, recẽtiores legis caſum. Baſil. ἡγεμόνι, Γάιος Τίτιος εἰς ταὐτὸν συνέδραμεν ἐπὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως. Vlpian. in tract. de donationibus inter virum & vxorem, cap. Sed interim, Quádo itaque non retro agitur, emergunt vitia, vt Marcellus animaduertit in ſpecie huiuſmodi. Paulus in tract. ſecundo de legatis, cap. Latinus Largus, Proxime ex facto incidit ſpecies talis. Ibidem tamen in hunc caſum Paulus etiam iterum dixit: ſed commodius quàm iſti vtantur hodie. In hunc caſum, inquit ille, ancillas ſubſtitutas videri, in quem caſum fideicom. meruerunt. ita cum contingit fideicommiſ. mereri. Quintilianus thema vocat, quaſi facti poſitionem vel euentus. vt libro ſecundo, Quid ergo? nunquam hæc ſupra fidem, & poëtica (vt verè dixerim) themata pertractare permittemus? Et in ſeptimo, Nã in ſcholis certa ſunt & pauca, & antè declamationẽ exponuntur: quæ themata Græci vocant. Inde theſeis & hypotheſeis. Cic. in Topicis, Quæſtionum duo genera: alterum infinitum, alterum finitum. Definitum eſt, quod Græci hypotheſim, nos cauſam. Infinitum eſt, quod theſim illi, nos propoſitum poſſumus nominare. Plinius ad Traianũ more Iuriſconſultorũ ſpeciẽ vocauit, Ideo tu domine, conſulendus fuiſti quid obſeruare me velles, tã hercule quàm de iis qui in perpetuum relegati nec reſtituti in prouincia deprehendũtur: nam hæc quoque ſpecies incidit in cognitionem meam. Species autem

Ἀδραστείας νόμος.

Συνειμαρμένα.

Ἀνυπόθετος.

Species.

Θέμα.

Theſis & hypotheſis.

appellatur, quia nō generalis quæſtio eſt: quam Cicero infinitam vocat, quòd nondum receptum generalis vocabulum erat, ſicut nec vniuerſalis, ſed ſpecialis. Quintil. in ſeptimo de quæſtionibus iuris & facti loquens, Solebam & hoc facere, præciperéve, vt vel ab vltima ſpecie (nam ea ferè eſt quæ continet cauſam) retrorſum quærerem vſque primam generalémque quæſtionem: vel à genere ad extremam ſpeciem deſcenderem etiam in ſuaſoriis. Et paulo pòſt, Similiter & in controuerſiis. Optet vir fortis alienam vxorem. Vltima ſpecies eſt, an optare poſſit alienam vxorem. Generale eſt, an quicquid optauerit, accipere debeat. Thema etiam eſt depoſitum apud menſam. Plutarch. in conſolatione, Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐὰν εὐγνωμονῶσι.

Generalis. — Ὑπόθεσις.

Ὑπόθεσις etiam fundamentum & quaſi baſim ſignificat. Theophr. de caudice arborum loquens, Αὕτη γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύσις δένδρων ἐστί. Dicitur & Ὑπόθημα. Plutarch. in Plat. quæſt. Τάς γε μὴν προθέσεις ἐστὶν ἐπικραίοις καὶ βάσεσι καὶ ὑποθέμασιν, ὡς οὐ λόγους, ἀλλὰ περὶ τοὺς λόγους μᾶλλον οὔσας, ὁμοιοῦν. Ὑποθέσεις etiam dictæ ſunt principia & elementa ſcientiarum, quas quidam ſuppoſitiones, quidam ſubiectiones dicunt. De quibus, & ſimul περὶ τῶν ἀξιωμάτων καὶ αἰτημάτων, quoniam in Annotationibus in Pandectas diximus, hîc non repetendum duximus. Ὑπόθημα eſt ὁ πυθμήν, baſis & fultura & pes, vt calicis & tripodis: & opponitur τῷ ἐπιθήματι. Pauſa. Τὸ ὑπόθημα δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ δίφρου τοῖς ποσὶν, λέοντάς τε χρυσοῦς, καὶ θησέως ἐπειργασμένην ἔχει μάχην τὴν πρὸς ἀμαζόνας. Idem, Ἔνθα ὑδρία καὶ ἐπίθημα ἐς ἐμὲ ἦν ἡ χαλκῆ. Idem in Phocicis, Τῶν δὲ ἀναθημάτων οὐδὲν ἔτι ἦν αὐτῶν, εἰ μὴ σιδηροῦν μόνον τὸ ὑπόθημα τοῦ κρατῆρος. Verùm quod ſuprà dictum eſt ὑπόθεσιν ἀντὶ τῆς προθέσεως eſſe, Atticorum eſt locutio, vt ὑπαγορεύειν ἀντὶ προαγορεύειν. Iſocr. in Paragraph. Ἐγὼ δ' οὐδ' ὑμᾶς ταύτην ἔχειν τὴν γνώμην ἡγοῦμαι, πρός τε τοὺς ὑπειρημένους λόγους ῥᾴδιον ἀντειπεῖν νομίζω, id eſt προειρημένους, ſupradictos. Ariſtoph. Ὑπειπούσης δ' ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι, Prædicente me quòd ſub veſperam ventura erã. Demoſth. τοσοῦτον ὑπειπὼν, ſi hoc tantùm prædixero, & conteſtatus fuero. Themiſt. in tertio phyſic. Λέγωμεν δὴ περὶ κινήσεως, πρῶτον ὅσα χρήσιμα πρὸς τὸν λόγον αὐτῆς ὑπειπόντες. Sic ὑπάγειν & προάγειν pro eodem ponuntur, vt alibi dicetur. Demoſth. Εἰς ἔχθρας καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, id eſt προηγμένων, impulſis, productis. Greg. Ἀλλὰ γὰρ ἔλαθον ἐμαυτὸν εἰς τοὺς ἐμοὺς ὑπαχθεὶς ἐπαίνους, progreſſus & prouectus. Sic Latinè ſubigo. Varro libro ſecũdo, AEſtate paſtum exigunt mane & antequam æſtus incipiat, ſubigunt in vmbroſum locum, maximè vbi aliqua ſit. Alibi prodigunt dixit, Rectè admiſſuras cum faciunt, prodigunt in lutoſos limites ac luſtra. Ὑφηγοῦμαι ἀντὶ τοῦ προηγοῦμαι. Thucydides, Πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας τούτῳ ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε, Eo modo propulſare bellum conabimur à vobis laceſſitum, quo modo vos prouocaueritis, id eſt προηγῆσθε. Plutarchus de Pompeio fugiente, Καὶ δαίμων ἐκείνῳ ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν, viam præibat in AEgyptum. Idem de morte Cæſaris, Τοῦτο δὲ ἀποφαίνει δαίμονός τινος ὑφηγουμένου καὶ καλοῦντος ἐκεῖ τὴν πρᾶξιν, ἔργον γεγονέναι, numine quopiã præeunte. Plato Epinomide, de cultu diuino & pietate loquens, τοῦτο δὴ οὖν τὸ

Ὑπόθημα. — Ὑπόθημα. — Ἡ ὑπὸ ἐν τῇ συνθέσει ἀντὶ τῆς πρὸ τίθεται. — Ὑπαγορεύειν ἀντὶ τοῦ προαγορεύειν, καὶ ἄλλα πολλὰ ὅμοια. — Ὑπάγειν. — Subigere. — Ὑφηγοῦμαι.

μέρος φασὶν φύσει κυριώτατον, καὶ δυνατὸν ὡς οἷόν τε μάλιστα καὶ ἄριστα μαθεῖν, εἰ δι-
δάσκοι τις. ἀλλ' οὐδ' ἂν διδάξειεν εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, niſi deo præeunte, & auctore
doctrinæ. Ariſtot. in tertio τῶν μετεωρολ. in principio, ὃν ὑφηγημένοι τρόπον
λέγοντες, modo iam inſtituto, & ſuprà ſeruato, id eſt præcedente. Ὑφηγεῖσθαι
etiã ſignificat hortari, ſuadere, & dictare. Ariſtot. in OEcon. Τοῦθ' ὑφηγεῖ-
ται καὶ ὁ κοινὸς νόμος, καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην
μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. Magnus Dionyſius de diuinis nominibus, Καὶ ὅπερ ἀεὶ κατὰ
πᾶσαν ἡμῖν θεολογίας ὁ ἱεραρχικὸς νόμος ὑφηγεῖται, θεοπτικῇ διανοίᾳ τὰς θεοειδεῖς ἐπο-
πτείας ὑποδεξάμενοι, κυρίως εἰπεῖν, θεωρίας, id eſt, quod nobis auctor eſt & ſuadet dictát
que lex hierarchica. Sic Ὑφίεμαι ἀντὶ τοῦ παρίεμαι, vt ſuo loco dicetur. Et
Ὑποφθάνω ἀντὶ τοῦ προφθάνω Plutarchus dixit. Ὑποδεικνύω præmõſtro. Iſocr. Ὑποδεικνύω.
πρὸς Φίλιππ. Ὁ δὲ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας, ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ'
ὧν χρὴ καὶ οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Ὑπολαμβάνειν ἀντὶ τοῦ προλαμβάνειν. Thu-
cydides, Οὐ γὰρ ἂν Κερκυραῖοί γε ὑπολαβόντες, βίᾳ ἡμῶν εἶχον. Sũt & alia quæ for-
taſſe inter ſcribendũ ſubibunt & dicentur. Sic intelligo illud octaui Ilia-
dos de Aiace Telamonio, qui ſcutũ Aiaci minori prætendebat, Στῆ δ' ἄρ'
ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο, Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος. Ὑποφήτης etiam Ὑποφήτης.
ἀντὶ τοῦ προφήτης dicitur. licet ſæpius aliter accipiatur, vt apud Lucianum,
Οἶσθα γὰρ ὅτι ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον κατανενοηκό-
τα καὶ ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον, hoc eſt enarrare & interpretari, quaſi à Ὑποφητεύω.
Platone per manus acceperit. Alibi aliter, Καὶ ὅτι ὄνειροι μετὰ τοῦ ὕπνου διανυ-
κτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ, id eſt ὑπουργοῦντα, hoc eſt antiſtitẽ eius καὶ
χρησμολογοῦντα. Ilia. π. Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων, Δωδώνης μεδέων
δυσχειμέρου, ἀμφὶ δὲ Σελλοί Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι, ἀντὶ τοῦ
ὑπομάντεις καὶ χρησμῳδοί, ſquallidi & illoti, quaſi quidam deuoti καὶ μοναστάι.
meminit Strabo lib. VII. in fine. Dionyſ. de cæleſti hierarchia, Ὑποφητι- Ὑποφητικαὶ
κὰς τάξεις appellat angelorum ordines, qui diuina interpretandi munere τάξεις.
fungũtur, & quæ diuinitus acceperũt, aut à ſuperioribus ordinibus dein-
ceps hauſerunt, infimis ordinibus quaſi per manus tradunt: & illi rurſus
viris ſanctis & deo plenis enuntiant & produnt; qui etiam ob id Ἐκφάντο- Ἐκφαντορικὸς
ρες & Ἐκφαντορικοὶ dicuntur, vt in cap. περὶ ἀρχῶν καὶ ἀρχαγγέλων, Ἡ δὲ τῶν ἀρ- & ἐκφάντωρ.
χαγγέλων τάξις τῆς ὑποφητικῆς ἐστὶ τάξεως, τὰς θεαρχικὰς ἐλλάμψεις ἱεραρχικῶς διὰ τῶν ἐκφαντικός.
πρώτων δυνάμεων ὑποδεχομένη, καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτὰς ἀγαθοειδῶς ἀγγέλλουσα, καὶ δι'
ἀγγέλων ἡμῖν ἀναφαίνουσα. Idem docens cur pontifices angeli vocentur, Οὐδὲν
οὖν ἄτοπον, εἰ καὶ ὅτι καθ' ἡμᾶς ἱεράρχην, ἄγγελον ἡ θεολογία καλεῖ, ὅτι κατὰ δύναμιν οἰ-
κείαν μετέχοντα τῆς τῶν ἀγγέλων ὑποφητικῆς ἰδιότητος, καὶ πρὸς τὴν ἐκφαντορικὴν αὐ-
τῶν ὁμοίωσιν, ὡς ἐφικτὸν ἀνθρώποις, ἀνατεινόμενον, & ad effatricem eorum ſimili-
tudinem, vt eſt captus humanus, ſublatum. Idem ad Polycarpum ſcribẽs,
περιττὸν οὖν ἐστὶ τὸν ἀληθείας ἐκφάντορα πρὸς τούτους ἢ ἐκείνους διαμάχεσθαι. Damaſc.
de patre loquens, λόγου γεννήτωρ, καὶ διὰ λόγου προβολεὺς ἐκφαντορικοῦ πνεύ-
ματος. Idem, τὸ δὲ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκφαντορικὴ τοῦ κρυφίου τῆς θεότητος δύναμις τοῦ
πατρός. Ἐκφαντορία pro doctrina rerum reconditarum myſticarúmque in- Ἐκφαντορία.
terprete atque enarratrice, cap. ſecundo de cœleſti hierarchia, Ἑξῆς δὲ τὰς
οὐρανίας ἱεραρχίας ὑμνῆσαι, κατὰ τὰς αὐτῶν ἐν τοῖς λογίοις ἐκφαντορίας. Idem περὶ ἱερα-

μένης θεολογίας, Καὶ γὰρ ἐκθεῖν τὰς θείας ἐκφαντορίας παραλαβόντες, ὥσπερ τινὰ κανόνα κάλλιστον ἀληθείας, τὰ ἐκ τούτων κείμενα φρουρεῖν ἐν ἑαυτοῖς ἀπαρεγχείρητα σπεύδομεν.

Ἐκφαίνειν. Eſt enim Ἐκφαίνειν, edere, effari, & prodere quod occultú eſt & arcanum. Et Ἔκφανσις, ἐξαγόρευσις, idem quod ἐκφαντορία apud eundem Dionyſium *Ἐκφαντικός.* de cœleſti hierarchia: & ἐκφαντικὸς idem qui ἐκφαντορικὸς, cap. ſecúdo cœleſtis hierarchiæ, εἰ μὴ τὸ δυσειδὲς ἡμᾶς ἐξετάραξεν τῆς τῶν ἀγγέλων ἐκφαντικῆς ἀναπλάσεως. Sed ſuperiora vocabula peculiaria ſunt theologiæ priſcæ, vt alia multa, quæ theologi Græci ab eo accepiſſe mihi videntur, aut ab æqualibus eius. Gregor. περὶ ἁγίου πνεύματος, Ὁρᾷς φωτισμοὺς κατὰ μέρος ἡμῖν ἐλλάμποντας, καὶ τάξιν θεολογίας, ἣν καὶ ἡμᾶς τηρεῖν ἄμεινον, μήτε ἀθρόως ἐκφαίνοντας, μήτε εἰς τέλος κρύπτοντας, id eſt, enarrantes conferctim, & effantes myſteria. Baſil. Andronico, Ὁρᾷς ὅπως κύκλῳ περίειμι, ὀκνῶν καὶ ἀναδυόμενος τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν *Ὑποφητικόν.* ὑπὲρ ὧν ποιοῦμαι τοὺς λόγους. Idem Dionyſius Ὑποφητικὸν pro prophetico dixit in libro de Eccleſ. hierarch. enumerás enim ea quæ in libris ſacris tradita ſunt, ita inquit, ἢ τῶν παρακτίων σοφὰς ὑποθήκας, ἢ θείων ἐρώτων ἄσματα, καὶ ἐνθέους εἰκόνας, ἢ τῶν ἐσομένων ὑποφητικὰς προαναρρήσεις, ἢ τὰς ἀνδρικὰς Ἰησοῦ θεουργίας. & de Eſaia in libro de cœleſti hierarchia, Καὶ γὰρ ἀπορήσειέ τις ὅτι μὴ τῶν ὑφειμένων τις ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ταῖς πρεσβυτάταις οὐσίαις ἐνάριθμος ἀποκαθαίρει τὸν ὑποφήτην. Aliter autem cap. ſecundo eiuſdem libri dixit, Πάντες οἱ θεόσοφοι, καὶ τῆς κρυφίας ἐπιπνοίας ὑποφῆται, id eſt antiſtites & interpretes & ἐξηγηταί. & Ὑποφητικῶς apud eundem Dionyſium, antiſtitis more ſignificat, & antiſtitis officio fungendo. & ad Demophilum, οἱ δὲ ἱερεῖς ἄγγελοι καὶ ὑποφῆ-*Magnus Dionyſius, quem Areopagitam appellant.* ται μετὰ τοὺς ἱεράρχας εἰσὶ τῶν θείων κριμάτων. De hoc magno auctore Dionyſio, quicunque ille fuit, mihi loquutus eſſe videtur magnus Gregorius ἐν τῷ εἰς τὰ γενέθλια λόγῳ, his verbis, Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, λέγω πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος. οὕτω μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τοῖς Σεραφὶμ συγκαλύπτεται, καὶ δοξάζεται, τρισὶν ἁγιασμοῖς εἰς μίαν συνιοῦσι κυριότητα καὶ θεότητα. ὃ καὶ ἄλλῳ τινὶ τῶν πρὸ ἡμῶν πεφιλοσόφηται κάλλιστά τε καὶ ὑψηλότατα. & rurſus ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον πάσχα iiſdem verbis. Addendum hoc ſupradictis, quod obliuione tranſmiſera-*Ὑποτίθεσθαι.* mus, Ὑποτίθεσθαι ἀττικῶς ſignificare τὸ παραινεῖν καὶ συμβουλεύεσθαι, & præceptiones dare doctrinæ moralis & philoſophicæ. Ariſtot. in primo Rhetoricorú, ὥστε ὅταν ἐπαινεῖν βούλῃ, ὅρα τί ἂν ὑπόθοιο· καὶ ὅταν ὑποθέσθαι, ὅρα τί ἂν ἐπαινέσαις. ἃ γὰρ ἐν τῷ συμβουλεύειν ὑπόθοιο, ταῦτα μετατεθέντα τῇ λέξει, ἐγκώμια γίνεται. Baſil. ἡγεμόνι, Εἴτε ἀφ' ἑαυτῶν ἐλθόντες ἐπὶ τὴν βίαν, εἴτε καὶ ἑτέρων αὐτοῖς ὑποθεμένων. πλὴν οὐδαμόθεν αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα ἀνέγκλητον. τί γὰρ ἧττον ἀδικεῖ ὁ οἴκοθεν πονηρὸς, ἢ ὁ ἑτέρων κακίᾳ ὑπηρετούμενος; Plutarch. in Politicis præceptis, Τούτῳ δὲ καλῶς ἐστὶν ἔχον χρήσασθαι πρὸς τοὺς παρατρεπομένους τῶν φιλοσόφων, διδάσκοντας δὲ μηδὲν, μηδὲ ὑποτιθεμένους. ὅμοιοι γάρ εἰσι τοῖς τοὺς λύχνους προμύττουσιν, ἔλαιον δὲ μὴ ἐγχέουσι. Iliad. x i. Ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι, Καί οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ *Ὑποθῆκαι.* πείσεται. Vnde Ὑποθῆκαι dicuntur παραινέσεις & præcepta ad vitá inſtituen-*Ὑποθημοσύνη.* dam. vt in loco Dionyſii ſupra citato, ἢ τῶν παρακτίων σοφὰς ὑποθήκας. Ὑποθημοσύνη etiá doctrina & diſciplina præceptúmque docentis dicitur. Ilia. ο. Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης. Baſil. de prouerbiis Solomonis, Καὶ

ὅλως διδασκαλία βίου, πυκναῖς ταῖς ὑποθήκαις περιέχουσα τῶν πρακτέων. Τίθεσθαι.

Τίθεσθαι etiam varia habet ſignificata. Θέσθαι παῖδα, adoptare, vt alibi (vt opinor) dictum eſt. Plutarch. de AEmyl. Τεσσάρων δὲ αὐτῷ παίδων ἀρρένων γενομένων, δύο παρόντι ἐπιτυχὼν ἑτέροις ἐκδεδωκὼς θέσθαι. Nam θέσθαι alioqui facere ſignificat, & efficere, καὶ ἀπεργάζεσθαι, vt Odyſſ. ρ. Καί κεν ὀψὲ πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, Atque etiam ſero victitans, in plenæ habitudinis corpulentiam euaderet, grandem femorum corpulentiam faceret. ab ea enim parte vigor & robur corporis ſignificatur, vt libro ſequenti, Η τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει, Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. Τίθεσθαι νόμον, legem ferre & ſancire. ὅθεν Νομοθετεῖν καὶ Νομοθεσία. Demoſth. Χρὴ δὲ ὅτων τίθεσθε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινές εἰσι σκοπεῖν· ἐπειδὰν δὲ θῆσθε, φυλάττειν, id eſt ἐπειδὰν κυρώσητε. Alibi, Τέθειται τὸν νόμον τοῦτον. Τίθεσθαι ponere & collocare, Εἰς μὲν ταύτην τίθεμαι τὴν τάξιν αὐτόν, ἐν ᾗ πλείστης ἂν τυγχάνοι τιμῆς, Eo loco ipſum & numero pono & ſtatuo. Τίθεμαι ſtatuo, conſtituo, id eſt moderor & rego. Xenoph. in primo ἀπομνημ. Οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ οὕτω τίθεσθαι. pro quo μεταχειρίζεσθαι paulo poſt dixit. quod etiam διατίθεσθαι dicitur. Thucyd. Εἰ τεθήσονται κατὰ νοῦν τὰ πράγματα, Si ex animi ſententia res proſperè cedant. Lucian. Ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλά, περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς, Cum compoſueris quod inſtat. Idem Xenophon, Ἀλλ᾽ ἐξέσται ἡμῖν πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed licebit nobis res gerere vt è re noſtra eſſe videbitur. Gregor. de miſericordia loquens, Ἐν ἀλλοτρίαις συμφοραῖς τὰ οἰκεῖα εὖ τίθεσθαι. Demoſth. Ἐν οἷς μηδένα βλάπτων, ἄμεινόν τι τῶν ἰδίων θήσεται), nullius incommodo conditionem ſuam meliorem faciet. Andocid. Τὰς δὲ γενομένας συμφοράς, πρὸς ἀλλήλους θέσθαι καλῶς, inter ſe ſarcire & componere. Τίθεσθαι aſſentiri. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Τούτοις αὐτοφυεῖς ὁμηρίδας ἐνόμιζον, καὶ ἐθέμην τῷ δόγματι, & comprobaui eorum opinionem. Eſt enim Τίθεσθαι idem quod συναινεῖν καὶ ἀρέσκεσθαι καὶ συγκατατίθεσθαι, hoc eſt aſſentiri, idem ſentire. Chryſoſt. ſecundæ ad Theſſalonicenſes ſecundo, Τί οὖν ἐστι τὸ κατέχον ἀποκαλυφθῆναι αὐτόν. οἱ μὲν τοῦ πνεύματος τὴν χάριν φασίν, οἱ δὲ τὴν ῥωμαϊκὴν ἀρχήν, οἷς ἔγωγε μάλιστα τίθεμαι. Plato libro nono de legibus, ἀλλὰ αἰσχρὸν δὴ μᾶλλον ὁμήρῳ τε καὶ τυρταίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς περὶ βίου τι καὶ ἐπιτηδευμάτων κακῶς θέσθαι γράψαντας, λυκούργῳ δὲ ἧττον καὶ σόλωνι, καὶ ὅσοι δὴ νομοθέται γενόμενοι γράμματα ἔγραψαν. vbi γράψασι omnino legendum videtur cõtra fidem exemplarium, ſcribentibus aſſentiri. Greg. εἰς Βασίλειον, Ὡς δὲ τὸ τῆς διαλέξεως ἔγνων ἀπόρρητον, οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, ἀλλὰ σαφῶς ἤδη παραγυμνούμενον, ἐξαίφνης μεταβαλών, πρύμναν τε ἐκρουσάμην, ἐκείνῳ θέμενος, καὶ ἑτεραλκέα νίκην ἐποίησα, hoc eſt προσθέμενος. Quo in loco negatio deeſſe videtur in peruulgatis exemplaribus, vt ſit οὐκ ἀπόρρητον, hoc ſenſu, Simul autem ego animaduerti eorũ in diſputando maleuolentiam, quæ iam arcana eſſe, ab eiſque cohiberi non poterat, ſed præ calore contentionis ſeſe prodebat: ibi ipſe mutatus inhibere nauigium inſtiti, alterámque in partem ſenſim tranſiens, ad ipſum Baſilium victoriam inclinaui, quam ancipitem prius feceram, aut etiam ſuperiorem in ea parte vnde ſteteram. Quæ verba extrema ſunt Homerica, & per parodiam di-

ἐta à Gregorio. Τίθεσθαι igitur eſt fauere, adeſſe, aſtipulari, & ſuppetias ferre laboranti. Idem Syneſ. Ἀλλά τοίγε περιαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα, ἐ τίθεσθαι οὐκ ἀφαιρήσεται. Philopo. in Proclum libro nono, Εὐγνώμονος γὰρ ἦν ἀνδρός, καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸ πλέον νέμοντος, τῇ φαινομένῃ καλῶς ἔχειν τῶν πλάτωνος ὑποθέσεων τιθέμενον, τὴν ἑτέραν τὴν μαχομένην ὡς οὐκ ἀληθῆ παραπέμπεσθαι. Frequentius idem προστίθεσθαι dicitur. Plutarch. Προστιθέμενος τοῖς Ἀριστοτέλους λόγοις. Τίθεσθαι etiam eſt ducere atque exiſtimare, & λογίζεσθαι. Syneſ. Καὶ γὰρ δὴ ἅπαντα τἄλλα μικρὰ πρὸς ἕν τις αὐτοῦ θεῖτο. Idem de Homero loquens, Τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον, ἀκριβεστάτην ἀπώλειαν εἶναι τιθέμενος. Baſilius εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν προοιμιῶν, Ἕνα μὲν γὰρ τῶν ἐθνῶν τὴν πατροφονίαν δικαίαν τίθενται. Idem τοῖς ὑφ' ἑαυτὸν ἀσκηταῖς, Ἀναγκαῖον τιθέμεθα διὰ τῶν γραμμάτων ἐπισκέπτεσθαι ὑμᾶς, neceſſarium eſſe putamus. Plutarch. Τοῦ Ἀράβων βασιλέως ἐν οὐδενὶ λόγῳ τὰ Ῥωμαίων τιθεμένου, pro nihilo ducente, οὐδένα ὑπόλογον ποιουμένου, πρόνοιαν μὴ ποιουμένου, hoc eſt καταφρονοῦντος. Et παρ' οὐδὲν τίθεμαι, nihili facio, μηδὲν τίθεμαι. Baſil. ad Gregorium, Σὸν ἦν ὄντως τὸ διαγνώναι, καὶ τῆς σῆς ψυχῆς τῆς πάντα τὰ τῇδε μηδὲν τιθεμένης, πρὸς τὴν ἐν ἐπαγγελίαις ἀποκειμένην ἡμῖν μακαριότητα. Ὕστερον τίθεσθαι poſthabere. Pauſan. in primo de Homero loquens, Καὶ τὴν ὠφέλειαν εἰς χρήματα παρὰ τῶν δυνατῶν, ὑστέραν θέμενος τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξης. Τίθεσθαι τὸν ἀγῶνα, edere certamen. vnde Ἀγωνοθετεῖν. Gregor. de martyre pro tuenda eccleſia ſupplicium perpeſſo, Οὐ περὶ τῶν χρημάτων, ἀλλὰ τῆς εὐσεβείας τόνδε τὸν ἀγῶνα τιθέμενος. Ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, eſt ſtudioſum eſſe alicuius rei, & de ea laborare. Plutarch. Ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὸν πλοῦτον. Polyb. in primo, Ἐν καλῷ τιθέμενοι τὴν τοιαύτην τόλμαν, honeſtam exiſtimantes. Quod & ἐν καλῷ τίθεσθαι dicitur ab eodem, & ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι à Plutarcho. Τίθεσθαι eſt ponere & ſupponere, hoc eſt theſim facere: & differt τοῦ αἰτεῖν, ſed idē eſt ferè quod λαμβάνειν, & quaſi iure ſuo ſumere: hoc eſt tanquā confeſſum vel per ſe probatū ſumere. Quæ verba ſunt τῶν ἀναλυτικῶν καὶ διαλεκτικῶν. Themiſtius in ſecundo Phyſicorū, οὐκ ἔχοντες τὴν τῆς τύχης φύσιν ἀποδοῦναι, ἄδηλον αὐτὴν αἰτίαν τοῖς ἀνθρώποις τίθενται, hoc eſt ὑποτίθενται. Alibi voce actiua in quarto eiuſdem, ἃ μὲν οὖν λέγουσιν οἱ τὸ κενὸν εἶναι τιθέντες, ταῦτά ἐστι. Et paulo poſt, αὐτῶν οὖν πυθώμεθα τῶν τὸ κενὸν τιθεμένων, voce paſſiua. Ariſtotel. in primo Priorum Analyticon, Ἔστω γὰρ ζῶον μὲν, ἐφ' οὗ α. τὸ δὲ θνητὸν, ἐφ' οὗ β. καὶ ἀθάνατον, ἐφ' οὗ γ. ὁ δὲ ἄνθρωπος οὗ ὅρον δεῖ λαμβάνειν, ἐφ' οὗ δ. ἅπαν δὴ ζῶον λαμβάνει ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνατον. τοῦτο δέ ἐστιν ὃ ἂν ᾖ α, ἅπαν εἶναι ἢ β ἢ γ. πάλιν τὸν ἄνθρωπον ἀεὶ διαιρούμενος τίθεται ζῶον εἶναι, ὥστε κατὰ τοῦ δ τὸ α λαμβάνει ὑπάρχειν. ὁ μὲν οὖν συλλογισμός ἐστιν, ὅτι τὸ δ ἢ β ἢ γ ἅπαν ἔσται. ὥστε τὸν ἄνθρωπον, ἢ θνητὸν μὲν ἢ ἀθάνατον ἀναγκαῖον εἶναι. ζῶον δὲ θνητὸν μόνον, οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι, ἀλλ' αἰτεῖται. Quorum verborū hæc ſumma eſt, Qui velit probare hominem animal eſſe mortale, vt ex eo πρὸς τὸν λόγον καὶ τὸν ὅρον hominis progrediatur: (hoc eſt ad definitionem, quæ conſtat generibus, formis & differentiis, quæ per diuiſionem colliguntur.) hunc neceſſe eſt aliquid ponere: aliquid ſumere: & aliquid petere, quod eſt velut precariò ſumere ab eo quicum diſputatur. Ponit enim hominem eſſe animal: tanquam ſcilicet notum & confeſſum. Deinde ſumit hoc modo, Omnis homo eſt animal: quod idem eſt cū theſi. Porrò

Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι.

Παρ' οὐδὲν τίθεμαι, Μηδὲν τίθεμαι.

Ὕστερον τίθεμαι.

Ἐν σπουδῇ τίθεσθαι.

Ἐν καλῷ τίθεσθαι.

Ἐν καλῷ καὶ ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι.

Τίθεσθαι, λαμβάνειν, καὶ αἰτεῖσθαι.

omne animal aut mortale eſt aut immortale: Quare omnis homo aut mortalis eſt aut immortalis, cum ſit animal. neceſſariā enim hoc habet conſequentiam. Hominem verò eſſe animal mortale, non ex præcedentibus eſt neceſſarium, ſed id precario petitur: quod tamen demonſtrari oportebat diuiſionis ſyllogiſmo, ſi aduerſarius iure ſummo agere inſtitiſſet. Ita cum definitionem editurus hominis, diceret, Omnis homo eſt animal: atqui omne animal aut mortale aut immortale: homo igitur eſt mortale animal. hîc inſiſteret aduerſarius, niſi hoc precario peteret is qui diſſerit. Quare vt Ariſtoteles inquit, diuiſio ſyllogiſmus eſt infirmus, ἔστι γὰρ ἡ διαίρεσις οἷον ἀσθενὴς συλλογισμός. Λῆμμα & λαμβανόμενον eſt quod ſumitur. [margin: Λῆμμα.] & πρόσληψις aſſumptio: & προσλαμβανόμενον quod aſſumitur, & ἐπιφερόμενον quod infertur. [margin: Πρόσληψις.] Alexand. in Topicis, ὅτι δὲ μὴ ἔστι ταυτὸν ἐν αὐτοῖς τῷ προσειλημμένῳ τὸ ἐπιφερόμενον, ἐκ τούτων ἄν τις μάθοι. Et ἐπιφορὰ illatio, vt συμπέρασμα. [margin: Ἐπιφορά.] Inde μονολήμματος συλλογισμὸς dicitur Rhetoricus ſyllogiſmus, quod ἐνθύμημα vocatur. [margin: Μονολήμματος.] Alex. in primo Topic. οὓς γὰρ οἱ περὶ Ἀντίπατρον μονολημμάτους συλλογισμοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰσὶ συλλογισμοί, ἀλλ' ἐνδεῶς ἐρωτῶνται, ὡς τὸ ἔστι, ἀναπνεῖς· ζῇς ἄρα. Idē inferius, τοιοῦτοι δ' εἰσὶ καὶ οἱ ῥητορικοὶ συλλογισμοί, οὓς ἐνθυμήματα λέγουσι. καὶ γὰρ ἐν ἐκείνοις δοκεῖ γίγνεσθαι διὰ μιᾶς προτάσεως ὁ συλλογισμός, τῷ τὴν ἑτέραν γνώριμον οὖσαν, ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ἢ τῶν ἀκροατῶν προστίθεσθαι. μονολήμματος igitur eſt vnius intentionis argumētum, quæ etiā propoſitio dicitur, vt auctor eſt Fabius. Idem Alexāder, ὅτι δὲ μὴ τοιοῦτος ὁ τοῦ ψευδογραφοῦντος λόγος, ἐδήλωσεν Ἀριστοτέλης διὰ τοῦ εἰπεῖν, ἀλλ' ἐκ τῶν οἰκείων μὲν τῇ ἐπιστήμῃ λημμάτων, οὐκ ἀληθῶν δὲ, τὸν συλλογισμὸν ποιεῖται. Λήμματα Ariſtoteles προτάσεις appellauit, vt ex eo loco apparet legētibus. Laert. in Zenone, λόγος δέ ἐστι τὸ συνεστηκὸς ἐκ λήμματος ἢ λημμάτων, καὶ προσλήψεως καὶ ἐπιφορᾶς, οἷον ὁ τοιοῦτος, εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστί. πρόσληψις, ἡμέρα δέ ἐστιν. ἐπιφορὰ δὲ, φῶς ἄρα ἐστί. Λημμάτιον eſt quaſi ſumptiūcula, propoſitiūcula. [margin: Λημμάτιον.] Margent. in librū περὶ ἑρμηνείας, ἵνα δὲ τοῦτο γένηται δῆλον, προσλάβωμεν τέσσαρα τινὰ λημμάτια ἔξωθεν. Alex. σημειωτέον δὲ ὅτι λήμματα παρὰ Ἀριστοτέλει αἱ προτάσεις λέγονται. Διλήμματον σχῆμα ῥητορικὸν ex eo dici poteſt, quaſi δύο προτάσεις ἔχον, ἢ διπλῶς λαμβανόν. [margin: Διλήμματον.] quod eſt huiuſmodi, vt inquit Hermogenes tomo IIII, ὅταν δύο ἐρωτήσεις ἐρωτῶντες τὸν ἀντίδικον ἐναντίας ἀλλήλαις, πρὸς ἑκατέραν ὦμεν εἰς λύσιν παρεσκευασμένοι. vt illud Demoſthenis in AEſchinem, Πότερον παρῆς τοῖς ἠγορευμένοις καὶ συνευφραίνου, ἢ οὐ παρῆς. ἐὰν γὰρ εἴπῃ παρῆμεν καὶ συνευφραινόμεθα, παρεσκεύασται ὁ ῥήτωρ εἰπεῖν, πῶς οὖν κατηγορεῖς τούτων, οἷς συνευφραίνου. ἐάν τε λέγῃ οὐ παρῆμεν, ἀπολυτήσεται αὐτοῦ, ὅτι ἄξιος ἦς δίκης, τοῖς ἀγαθοῖς τῆς πόλεως μὴ συμπαρών. Eſt & διλήμματον illud, εἴτε καλὴν ἔγημας εἴτε αἰσχράν, οὐκ ἔδει γῆμαι. ἓν γὰρ πέρας συνάγεται ἐξ ἀμφοτέρων, τὸ μὴ δεῖν γῆμαι, διὰ μὲν τὸ καλὴν, κοινὴν, διὰ δὲ τὸ αἰσχράν, ποινήν. Supra dicta igitur licet ſint ſumpta de medio, ſunt tamen peculiaria τῶν ἀναλυτικῶν: ſicut ipſum verbum Ἀναλύειν geometræ ſuum vſu fecerunt: [margin: Ἀναλύειν.] vt arithmetici Λογίζεσθαι, & muſici Ἁρμόζειν. Plutarch. ἐν τῷ, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτ. Καὶ γὰρ ἁρμονικοὶ τὸ κατακρούειν ἡρμοσμένου, καὶ γεωμέτραι τὸ ἀναλύειν, καὶ ἀριθμητικοὶ τὴν ἐν τῷ λογίζεσθαι συνέχειαν ἐκλιπόντες, ἅμα ταῖς ἐνεργείαις ἀμαυροῦσι τὰς ἕξεις, καίπερ οὐ πρακτικάς, ἀλλὰ θεωρητικὰς τέχνας ἔχοντες. Ariſtot. in pri. Poſt. Analyti. Εἰ δ' ἦν ἀδύνατον ἐκ ψευδῶν ἀληθὲς δεῖξαι, ῥᾴδιον ἂν ἦν τὸ ἀναλύειν. Philo-

po. in eundem librum, Ἀνάλυσιν δὲ καλοῦσιν οἱ γεωμέτραι τὴν εὕρεσιν τῶν προτάσεων, δι' ὧν συνήχθη τὸ ἀληθὲς συμπέρασμα. οἷον εἰ προτεθὲν ἡμῖν συμπέρασμά τι ἀληθὲς, ὅτι τόδε τρίγωνον ἐστὶν ἰσόπλευρον, τὴν μέθοδον δι' ἧς εὑρίσκομεν τὰς προτάσεις δι' ὧν τοῦτο συνήχθη, ἀνάλυσιν φασιν. Ἀνάλυσις autem vocatur, quaſi retextio complexionis, hoc eſt τοῦ συμπεράσματος. Eſtque contraria τῇ Συνθέσει, quæ à quibuſdã confeſſis ordiens, deſinit in id quod in quæſtione eſt. Vt ſi propoſitum ſit demonſtrare quonam pacto τὸ τρίγωνον ἰσόπλευρον conſtituatur, id ἀπὸ τῶν προτάσεων ἀφαιρεῖται. Analyticus verò id in quod deſinit σύνθεσις, vt confeſſum ſumit, hoc eſt τὸ συμπέρασμα τῆς συνθέσεως, & eo vſque τὸ συνθετικὸν retexit, quoad inuenerit τὰς προτάσεις δι' ὧν τοῦτο συμπεπέρασται. Idẽ alibi docẽs cur Ariſtoteles libros ſuos analyticos vocauerit, Καὶ γὰρ σκοπὸς ἡμῖν ἐστὶ, διὰ πάσης τῆς μεθόδου ταύτης, τοὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς συλλογισμοὺς ἐπισκέψασθαι, εἰ ἀναγκαῖοι καὶ τεχνικοὶ, καὶ τεχνικῶς ἀναλῦσαι, καὶ ἀναγαγεῖν ὑπὸ τὰ σχήματα, τάς τε ὕλας αὐτῶν ἐπισκέψασθαι εἰ ἀναγκαῖαι καὶ ἀποδεικτικαί. Hoc autem ideo antiqui fecerunt, vt ab iis quæ nobis priora ſunt, hoc eſt quæ ſenſu percepta ſunt, ad ea ſubeamus quæ natura priora ſunt, hoc eſt ad cauſas, vt ipſe in ſecũdo docet, Πρῶτον γὰρ γνωρίζομεν τῇ αἰσθήσει ὡς ἡ σελήνη ἐκλείπει, ἡ δὲ διάνοια ὕστερον ἀναψηλαφήσασα, εὑρίσκει τὴν αἰτίαν. Τίθεσθαι etiã eſt ſtatuere, exiſtimare, ponere, id eſt conſtituere & iudicare. Ariſtotel. in ſeptimo Politic. Ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τίθενται, ἐφ' ἑνὸς οὗτοι καὶ τὴν πόλιν, ἐὰν ᾖ πλουσία, μακαρίσουσι, id eſt, ὅσοι ὁρίζονταί τε πλούτῳ καὶ μετροῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, ii in ſingulis hominibus diuitias æſtimabunt ad ciuitatis fœlicitatẽ. Cicero in ſecundo de Oratore, Tantum ego in excellente oratore & eodem bono viro, pono eſſe ornamenti vniuerſæ ciuitati, id eſt cenſeo & iudico. Et in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, Περὶ μὲν οὖν μίας τιθεμένων αἰτίας οἵας εἴπομεν, ἔστω ταῦτ' εἰρημένα, id eſt ſtatuẽtibus & ponentibus. Quod etiam actiua voce dicitur. Idem in eodem, Ὅσοι μὲν οὖν ἕν τι τὸ πᾶν, καὶ μίαν εἶναί τινα φύσιν ὡς ὕλην τιθέασι, δῆλον ὅτι πολλαχῶς ἁμαρτάνουσιν. Κεῖσθαι verò dicitur id quod ita poſitum eſt, & theſeis ipſæ τὰ κείμενα appellantur. Alexand. in ſecundo περὶ ψυχῆς, Εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ εὖ ζῆν, καὶ τὸ εὖ βιοῦν, καὶ τὴν εὐζωίαν αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ, οὐδὲ πρὸς εὐδαιμονίαν. κεῖται γὰρ ἡ εὐδαιμονία τοιοῦτον, id eſt, huiuſmodi eſſe τὴν εὐδαιμονίαν pro axiomate poſitũ eſt, vel ἀντὶ ἀξιοπίστου προτάσεως. Deinde ſequitur, εἰ δὲ εἴη ὁ κατὰ φύσιν βίος, εὐδαίμονος κείμενος, πῶς ἡ ἀρετὴ πρὸς τοῦτον αὐτάρκης; Τίθημι τὸν ἀγῶνα vt τίθεμαι, voce actiua dicitur. Demoſth. κατὰ Φιλίππου, Οὐ πρὸς τὸ τῆς πόλεως ἀνήρηκέναι, τίθησι μὲν τὰ πύθια, τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα· κἂν αὐτὸς μὴ παρῇ, τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει; Ariſtot. in decimo τῶν μετὰ τὰ φυσι. pro ſupponere dixit, hoc eſt theſim facere & hypotheſim, Πρὸς μὲν οὖν τοὺς ἐκ λόγου τὰς εἰρημένας ἀπορίας ἔχοντας οὐ ῥᾴδιον διαλῦσαι, μὴ τιθέντων τι, καὶ μηκέτι λόγον ἀπαιτούντων. οὕτω γὰρ πᾶς λόγος καὶ πᾶσα ἀπόδειξις γίγνεται. μηδὲν γὰρ τιθέντες ἀναιροῦσι τὸ διαλέγεσθαι καὶ ὅλως λόγον. de iis loquens qui negabãt illud axioma, τὰς ἀντικειμένας φάσεις ἀδύνατον εἶναι κατὰ τῶν αὐτῶν ἀληθεύεσθαι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, hoc eſt, qui negabant principia diſciplinarum. Idem in octauo Phyſicæ auſcul. Ἐπεὶ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθάπερ κινήσεως καὶ ἠρεμίας. Τιθέναι etiam producere & arbitrari ponitur, vt τίθεσθαι. Idem in ſeptimo Politic. Διὸ κατ' εὐχὴν εὐχόμεθα

Ἀνάλυσις καὶ σύνθεσις.

Τίθεσθαι.

Τίθεσθαι.

Κεῖσθαι.

Κείμενον.

τὴν τῆς πόλεως σύστασιν ὧν ἡ τύχη κυρία. κυρίαν γὰρ αὐτὴν ὑπάρχειν τίθεμεν. Demoſth. in pri. Olynthiaca, Τὸ δὲ μὴ πάλαι τοῦτο πεποιηκέναι, τὸ περὶ ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ' ἂν ἔγωγε θείην. Τίθημι etiam dicitur pro eo quod eſt, eſto vt ita ſit: do ita eſſe. Iſocrat. Καὶ τίθημι στασιάζειν αὐτούς. Demoſth. Θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο, Sed fac eſſe vt hoc tale non ſit. Lucian. in Prometheo, Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διῒ, τὴν δ' ὅλην ὑφῃρῆσθαι. τί δ' οὖν; Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου, Τίνα βούλει σε Αἰσχίνη, καὶ τίνα ἐμαυτὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι θῶ; vt faciam, vt dem. Verum illud Τίθει Luciani, ἀντὶ τοῦ τίθετι poſitum, ἢ ἀντὶ τοῦ θὲς, in vſu manſit à verbo inuſitato τιθῶ, vt Κατατίθει à Platone dictum eſt. Similiter Δίδου ἀντὶ τοῦ δίδοθι. Ἵστη verò ἀντὶ τοῦ ἵσταθι dicitur. Sic Ἐφίστη & Καθίστη, ἀντὶ τοῦ καθίσταθι. Iſocrat. in Nicocle, Τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας, ἐπιζημίους, fac. Idem, Τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι τοῖς μὴ διὰ σοῦ γινομένοις, præfice. Ἐμπίπλη etiam ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλαθι, Atticorum eſt formatio, qui tertia perſona τοῦ ὁριστικοῦ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ vtuntur in his verbis. Simile eſt Ἔξει ἀντὶ τοῦ ἔξιθι, εἶν εἶς εἶ, καὶ ἔξειν ἔξεις ἔξει. Et Δίει ἀντὶ τοῦ δίιθι, καὶ Μέτει ἀντὶ τοῦ μέτιθι. Dicitur tamen Κατάβα, ἀντὶ τοῦ κατάβηθι: & Ἀνάβα, ἀντὶ τοῦ ἀνάβαθι, κατὰ συγκοπήν. Ariſtoph. βατράχ. Κατάβα κακοῦργε. In Actis Apoſtolorum cap. XII, Ἀνάστα ἐν τάχει, ſurge.

Margin: Τίθει, δίδου, ἵστη, προστακτικά. — Καθίστη καὶ ἐφίστη. — Ἔξει, δίει, μέτει προστακτικά.

Σύμφαθι, pro fatere, cócede, Xenophon dixit. Ἐτίθουν etiã ἀντὶ τοῦ ἐτίθην apud Syneſium legitur, & apud Homerum in tertia perſona, Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων, Iliad. pri. Et apud Lucianum προσετίθει & κατετίθει. Sic apud Pauſ. παρίει in Laconicis, ἀπὸ τοῦ παρίημι, Καὶ ὁ μὲν ὑπὸ τὸ τεῖχος κατεστρατοπεδεύετο ἤδη τὸ Ἀργείων, καὶ οὐ παρίει σφίσιν ὁ θεὸς, καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες. οὐ παρίει σφίσιν ὁ θεὸς, non ſinebat eos illic in ſtatiuis eſſe deus, terræ motu excitato. Συνίην tamen pro intelligebã legitur, & ἐτίθην apud Andocidem, fortaſſe librariorum, non auctoris iudicio. Idem etiam eſt vſus in δίδωμι, in tribus perſonis τοῦ παρατατικοῦ ſingularis numeri.

Margin: Ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. — Ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου.

Ἐξεδίδουν eſt apud Demoſthenẽ pro locabam. & ἀπεδίδους, & ſimilia ſæpe. Ἀνεδίδους apud Thucydidem. & Syneſ. ἐπεδίδου & ἐξεδίδου apud Lucianum.

Διδοῖ etiam pro δίδωσι Theophr. in quarto de cauſis, Ἡ γὰρ πῆξις καὶ ἡ πύκνωσις ἐκ τούτων, ἐξ ὧνπερ καὶ ἡ σκληρότης· ἐν δὲ τοῖς ἑλώδεσι καὶ ἐφύδροις, ἀχυρὰ τὸ ὅλον· οὐ γὰρ ἐνδιδοῖ βρεχόμενα. Ἀντιτίθημι eſt ἀντιθέτως λέγω. Eſt autem ἀντίθετον ſentẽtia ſententiæ, & membrum orationis membro oppoſitum. Hermog. τὸ ἀντίθετον σχῆμα ἀναντίρρητόν ἐστι. γίνεται γὰρ διὰ τῶν ὁμολογουμένων. ἔστι δὲ διανοήματι διανόημα ἀντικείμενον· ἁπλούστατον δὲ ὂν, ἰσχυρόν ἐστιν. οἷον in oratione ὑπὲρ στεφάνου, Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων. ἐτέλεις, ἐγὼ δ' ἐτελούμην. ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον. Idem, Οὕτω δὲ ψυχαγωγεῖ τοὺς ἀκούοντας, ὥστε οἴεσθαι ἐν συμποσίῳ εἶναι. εἶτα ἀντιτίθησι συμπόσιον ἕτερον ὡς γινόμενον αἰσχύνῃ, ψευδόμενος, μηδέποτε γινόμενον. Cicero, Antitheta ſunt, inquit, contrariis relata contraria. vt illud, Quod ſcis nihil prodeſt, quod neſcis, multum obeſt. Quintil. in IX. contrapoſita vocat, & docet quot modis fiant.

Margin: Διδοῖ ἀντὶ τοῦ δίδωσι. — Ἀντιτίθημι. Ἀντίθετον.

Ἀγώγιμοι dicũtur quaſi ductiles οἱ καταδεδικασμένοι, id eſt iudicati, aliique in quos ius eſt prehenſionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliã ob cauſam. Demoſth. πρὸς Νικόστρατ. Σὺ οὖν μοι, ἔφη, πόρισον τὸ ἐλλεῖπον τοῦ ἀργυ-

Margin: Ἀγώγιμοι.

είου, πρὸ τῶν τριάκοντα ἡμέρας ἀπελθεῖν, ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι. οἶσθα δὲ, ἔφη, ὅτι καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοῦ λυσαμένου ἐκ τῶν πολεμίων εἶναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδῷ λύτρα, Proinde tu(inquit)cura mihi huius pecuniæ reliquū, priuſquam triginta dies prætereant, intra quos ad pecuniam reddendam me obſtrinxi, ne illi addicar cui debeo. Non enim neſcius es, legibus conſtitutum eſſe, qui ab hoſtibus redemptus eſt, ſeſe vt aut ipſe luat, aut ſeruus ſit eius qui redemerit. Apud eundem κατ' Ἀριστοκράτους idem hoc vocabulū ſæpe legitur. ex cuius orationis argumento à Libanio ſcripto, intelligimus Charidemum quendam ſocialis exercitus ducem, de populo Athenienſi egregiè meritum eſſe, ob idque ciuitate donatum. De quo etiam huiuſcemodi rogatio lata eſt, factúmque plebiſcitum auctore Ariſtocrate, Ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω ἐκ πάσης τῆς Ἀθηναίων συμμαχίδος. ἐὰν δέ τις τὸν ἀγόμενον ἀφέληται ἢ πολίτης, ἢ ἰδιώτης, ἔκσπονδος ἔστω, Qui Charidemum occiderit, eum in nexum abducere ius eſto, ex omni loco vrbe, agro, populo Athenienſi fœderato & ſocio. Qui autem huiuſcemodi necis perpetratorem in nexum abducentem prohibuerit, ipſúmque abductum vi exemerit, ſeu ciuis, ſeu priuatus, fœderis iure careto. Hoc priuilegium vt iniquū & aduerſus leges latū Euthycles Demoſthenis verbis accuſauit, ob id quòd Charidemum eo honore indignum eſſe diceret. Erat enim id pſephiſma velut quoddam ſatellitium publicè Charidemo decretū. Hoc loco Ἀγώγιμος dictus eſt is, in quem manus iniectionis & prehenſionis ius eſt iis ad quos iniuria pertinet, etiam indicta cauſa: id quod vt perperam factū Demoſthenes accuſauit, vel Euthycles potius, cui oratio ſcripta eſt ab oratore, Ἀλλ' ἀφελὼν (inquit) δίκην ὑπέχειν, ἀγώγιμον εὐθὺς ἐποίησε. καὶ παραβὰς τὸ διωρισμένον ἐκ τοῦ νόμου δικαστήριον, ἄκριτον τοῖς ἐπαιτιασαμένοις προὔδωκε. Ex eo more lex addictorum nexorúmq; manauit ad Romanos, cuius multa mentio apud Liuium, quæ à Diocletiano ſublata eſt poſtea condita ſanctione, vt teſtatur caput ob æs alienū in Cod. Iuſtiniani, ſub titulo de actionibus & oblig. Plutar. in Solone, οἱ χρέα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, Qui verſuram faciebant corporis nexu, duci à creditoribus velut addicti poterant, vt inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Liuius, Ductum ſe à creditore, nō in ſeruitium ſed in ergaſtulum & carnificinam querebatur. Inde iocus apud Ciceronē in ſecundo de Oratore, vbi de ridiculis ex ambiguo loquitur, Vt apud Neuium(inquit)videtur eſſe miſericors ille qui iudicatum duci videns, percunctatur ita, quanti addictus? mille nummum: Si addidiſſet tantummodo, ducas licet: eſſet illud genus ridiculi præter expectationem. Sed quia addidit, nihil addo, ducas licet: addito altero ambiguo, altero genere ridiculi fuit(vt mihi quidem videtur)ſalſiſſimus. Quo in loco ridiculum mihi eſſe videtur in eo quòd addictus & de venundato in auctione dicitur, & de eo qui in nexum vt iudicatus datur. In eo enim eſt ambiguum. Simul in verbo Nihil addo. Cum enim ipſe addictus expectaret ac ſperaret vt percunctator ille diceret, ego tanti eum luo, quaſi ſcilicet miſericordia affectus eſſet, ipſe ſubdidit, ducas licet: quod verbū eſt eorum qui

Lex addictorum & nexorum.

Ducere.

Iocus apud Ciceronem.

licitari amplius nolunt,& iam ſe emptorem & licitatorem vltimum mo
rari vltra negant:& ſic præter expectationem addicti reſpondit, ducas li-
cet. Neque id quidem modo:ſed etiam,nihil addo,ducas licet. Quod ver
bum eſt & ipſum ambiguum. Nihil enim addit, qui carius non licetur:
& nihil addit,qui vltra nihil loquitur:ac ſi diceret,nihil aliud percuncta-
ri volebam,quàm quanti addictus eſſet:vel,non tanti hominem æſtimo,
vt pluris liceri velim. Vulgò enim dicunt contemptim loquentes, tanti
vt tua res ſit per me licet,id eſt,tam magno rem emptam mihi nolim,&
tibi emptoris iure cedo: nihil moror addicentem. Cicero autem iudica- Iudicatus.
tum dixit, quia Græci Καταδεδικασμένους eos vocant, & Καταδίκους. Liuius Καταδίκος.
libro ſexto,Centurionem iudicatum pecuniæ cum duci vidiſſet. Et iudi- Iudicatum.
catum dicitur ἡ καταδίκη. Cicero pro Flacco, Cum iudicatum non faceret, Καταδίκη.
addictus Hermippo, & ab hoc ductus eſt. Καταδεδικασμένος tamē aliquā- Καταδεδικασμένος.
do is dicitur,ſecundum quem iudicatum eſt, id eſt, ὁ νικήσας τὴν δίκην, καὶ
αἴτιος τοῦ καταδικασθῆναι τὸν ἐγκεκλημένον. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Οὗ δίκην ἐμπορι-
κὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου, οὐκ ἔχων ὅπου πρότερον λάβοι αὐτὸν, ὥς ἔφη, τοῖς μυ-
στηρίοις ἐπιδημοῦντος ἐπελάβετο. Eſt enim Καταδικάσας, ὁ δικαστής. Καταδικασάμενος, Καταδικάζεσθαι.
ὁ νικήσας τὸ ἔγκλημα. Iſæus πρὸς Ξαίνετον, Καίτοι δίκαιον, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ τῶν ἀμφι-
σβητησίμων χωρίων τὸν ἔχοντα, ἢ θέτην, ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι, ἢ καταδεδικασμένον
φαίνεσθαι, οὕτω καὶ τούτους καθ᾽ ἕν τι τούτων ἀποφήναντας, αὐτοὺς ἀξιοῦν ἐπιδικάζεσθαι,
καὶ μὴ πρὸ δίκης τὴν Ἀριστάρχου θυγατέρα, ἐμὴν δὲ μητέρα ἐκ τῶν πατρῴων ἐκ-
βαλεῖν, Atqui iuſtum eſt,iudices, quemadmodum qui prædia controuer-
ſioſa poſſidet,vt aut oppigneratorem ſuum,aut venditorem laudet opor
tet,& nomē auctoris in iudicium proferat: ita & iſtos oportebat vnum-
quodque horum demonſtrantes ita demum poſtulare, vt ad vindicandū
admitterentur,nec ante dictatum iudicium, Ariſtarchi filiam eandémq;
matrem meam è paternis bonis deiicere. Eſt autem Θέτης, ὁ τὸ χωρίον τε- Θέτης.
θηκώς, τουτέστιν ὑποτεθηκώς, de quo verbo ſuprà diximus. Πρατὴρ autem eſt Πρατήρ.
auctor,id eſt qui vendidit. Plato libro legum x i, Ἀναγέτω μὲν ὁ ἔχων, εἰς τὸν
πρατῆρα, ἢ τὸν δόντα, ad venditorem, vel donatorem. Et Πρατήριον forum Πρατήριον.
& mercatus. Baſil. περὶ πλεονεξίας, τί οὖν. ἐπὶ τοὺς παῖδας λοιπὸν ἄγει τὸν ὀφθαλμὸν,
ὥστε τούτους ἀγαγὼν εἰς τὸ πρατήριον, ἐντεῦθεν εὑρέσθαι τοῦ θανάτου παραμύθιον.
Πωλητήριον, Πρατήριον, & Λίθος forum ipſum dicitur, vt auctor eſt Pollux. Πωλητήριον. Λίθος.
Vnde illud Plauti,O ſtulte, neſcis nunc vendi te: atque in eo aſtas lapide
vbi præco prædicat,id eſt ἀπὸ τοῦ πρατῆρος λίθου. Et Cicero in Piſonem tri-
bunos de lapide emptos dixit. Λίθος genere fœminino de gemmis dici-
tur,atque etiam de aliis. ponitur pro magnete,& pro lapide Lydio,& indi-
ce. Ammonius, Η μαγνῆτις λίθος ἕλκει τὸν σίδηρον. Ponitur & pro vnione, vt
μαργαρίτις λίθος vnio Athenæo ex Theophraſto. Baſil. Καὶ τοῦ χρυσοῦ τὴν δια-
φορὰν τῇ λίθῳ προστιθέντες δοκιμάζομεν. Themiſt. Καὶ καλλύνεται τὰ ἐδάφη λίθῳ
λακαίνῃ καὶ λιβύσσῃ καὶ αἰγυπτίᾳ. Similiter καταδιαιτῆσαι ὁ διαιτητὴς dicitur, vt κα- Καταδιαιτῶν.
ταγινώσκειν & κατακρίνειν. Καταδιαιτώμενος δὲ, ὁ νικήσας τὴν δίαιταν. vel (vt in- Καταδιαιτώμενος.
quit Pollux) ἐν τῇ διαίτῃ κρατήσας. Demoſth. Οὔτε τὴν δίκην τότε παρὼν, οὔτε
ἔφη με καταδιαιτῆσαι τὴν δίκην αὐτοῦ. οὐ γὰρ εἶναι Βοιωτὸν αὐτῷ ὄνομα, ἀλλὰ Μαντί-

θεον, & negauit me arbitrium viciſſe cum eo. Idem, Ἐπιδημοῦντος δὲ τούτου ἐνθάδε, καὶ οὐκ ἀπαντήσαντος πρὸς τὸν διαιτητὴν, ἐρήμην κατεδιῄτησεν αὐτοῦ, Cum ad diem arbitrii non adeſſet, arbiter contra eum indicta cauſa pronunciauit: vel, vadimonium deſertum pronunciauit. Et Καταδεδιῃτημένος, vt καταδεδικασμένος. Idem, Καὶ νῦν αὐτὸς ἐρήμην μου καταδεδιῄτηται τοιαύτην ἑτέραν δίκην, obtinuit & vicit arbitrium contra me indicta cauſa. Hoc idem αἱρεῖν dicitur, & ὀφλισκάνειν, vt alibi diximus. Demoſth. πρὸς Νικόστρ. Ἡμέραις δὲ οὐ πολλαῖς ὕστερον

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, καὶ ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα εἴρηκα ἠδικηκότα, εἷλον, Diebus deinde paucis in iudicium ad diem dimenſam congreſſus, cum liquido probaſſem falſam eum in ius vocationem renunciaſſe, aliáque perpetraſſe

Condemno. quæ recenſui, apud iudices reum peregi: vel, condemnaui. Quo verbo Latini Græcorum more vſi ſunt. Plautus in Muſtel. Illi iſthoc confugiant ſine, tanto apud iudices argenti hunc condemnabo facilius. Cicero pro Cluentio, Corrupiſſe dicitur Aulus Cluentius iudicium pecunia, quo inimicum ſuum innocentem Statium Albium condemnaret. Dies autem ideo diméſa dicitur, quòd ad clepſydram cauſas orabant. Pars enim temporis accuſatori, pars reo vel patrono eius, pars iudicibus tribuebatur. Dicemus & mox nonnihil ex AEſchine in mentione τῆς τιμήσεως.

Τιμᾶν καὶ τιμᾶσθαι. Τιμᾶν καὶ τιμᾶσθαι, vtraque enim voce dicitur pro eo quod eſt mulctare, & in aliquem animaduertere. Demoſth. κατὰ Θεοκρίνου, Ὃς ἐξαπατήσας τοὺς δικαστὰς, οὐκ ἠθέλησε τιμήσασθαι μετρίου τινὸς τιμήματος τῷ πατρὶ, πολλ' ἐμοῦ δεηθέντος, ἀλλ' ὥσπερ τῷ πατρίδα προδεδωκότι, δέκα ταλάντων ἐτιμήσατο, hoc eſt, litem æſtimauit, condemnandum poſtulauit, & curauit, eo modo quo καταδικάσασθαι dicitur, vt proximè dictum eſt. Idem, Οὐ γὰρ ὑπολαμβάνω τιμῆσαι ἐλάττονος τούτῳ, ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, Ita huic litem non minoris à vobis æſtimandam eſſe cenſeo, quàm quanta pœna depenſa, ab iniuria poſtea inferenda coerceatur. his verbis vltimũ ſupplicium ſignificans, ac ſi diceret, nulla niſi capitali pœna coerceri poteſt. Plato in Politico, ὧν δ' ἂν καταψηφισθῇ, τιμᾷν ὅ,τι χρὴ αὐτὸν παθεῖν τινὰς, ἢ ἀποτίνειν. Dinarchus in Demoſthenem voce paſſiua vſus eſt, Θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ, ἂν ἐξελεγχθῇ ὁτιοῦν εἰληφὼς παρ' Ἁρπάλου. AEſchin. περὶ παραπρ. Εἰ γάρ που τις ἐστὶ κακία κατ' ἀνθρώπους, ἂν μὴ περιβαλόντα περὶ ταύτην ἀποδείξω Δημοσθένην, θανάτου τιμῶμαι, hoc eſt, me ipſum dignum morte cenſeo & fateor. Laërt. in Socrate, Θορυβησάντων δὲ τῶν δικαστῶν, ἕνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Idem, Ἀθηναῖοι δὲ εὐθὺς μετέγνωσαν· καὶ τοὺς μὲν, ἐφυγάδευσαν. Μελήτου δὲ θάνατον κατέγνωσαν. Σωκράτη δὲ χαλκῆς εἰκόνος ἐτίμησαν, quo in loco in bonam partem accipitur, pro honore ſtatuæ affecerunt.

Τίμησις. Et Τίμησις ſupplicii æſtimatio, & animaduerſionis modus. Demoſth. Καὶ ἐν τῇ τιμήσει βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ, ἐδεήθην μὲν ἐγὼ τῶν δικαστῶν, μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι, ἀλλὰ συγχωρῆσαι ὅσουπερ αὐτοὶ ἐτιμῶντο, θανάτου, ἵνα ἐγὼ μηδένα ἀποκτονὼς εἴην, Cum in eum vellent capitaliter animaduertere, deprecari cœpi ne quid tale cauſa mea facerent: & vt ad talentum vſque multato, animaduerſionis grauioris gratiam ei facerent. Hoc enim Συγ-

χωρεῖν ſignificat,hoc eſt veniam dare & indulgere.Et cui venia habetur,is Συγχωρεῖν. Συγχωρούμενος dicitur,& cum accuſatiuo conſtruitur.Greg.Μὴ γίνου πράκτωρ πικρὸς τῶν ἐλαττόνων,ὁ τοῦ πλέον παρὰ τοῦ δεσπότου συγχωρηθείς. Συγχωρεῖσθαι. Significat etiam comiter & per gratiam indulgere quippiam & condonare.Syneſ. ὦ ἀδελφοὶ,Τυχὸν δ᾽ ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν,Fortaſſe & primæ nobis partes indulgerētur. Significat etiā conſentire & aſtipulari. Plato in Phædro, Τί δὲ δὴ,ὦ δ᾽ ὅς,τῶν ἐν ἀνθρώπῳ πάντων ἔσθ᾽ ὅτι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ ψυχὴν,ἄλλως τε καὶ φρόνιμον; οὐκ ἔγωγε.πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν,ἢ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι; Eſt enim Συγχωρεῖν cedere, non reclamare.Demoſth. Ἀλλὰ τοῖς νόμοις καὶ τῇ τῶν ἄλλων βουλήσει συγχωρῶν,ὡς εἶχεν καὶ νικῶντα καὶ στεφανούμενον τὸν ἐχθρόν.Significat etiam acquieſcere ἀρκεῖσθαι,ἀγαπᾶν.Lyſ.Ἐγὼ δὲ ἐκείνου τιμήματι οὐ συνεχώρουν,Non contentus eram adulterii pœna, quam ipſe ſibi ſtatuebat & æſtimabat. Συγχώρησις eſt abolitio.& Συγχωρούμενοι dicuntur in Pandectis Græcis ii quorum nomina abolitione principum ex reis exēpta ſunt. Συγχώρησις. Οἱ συγχωρούμενοι. Inde illud Gregorii εἰς τὴν πεντηκοστὴν, Ὁ δὲ ἀπόστολος οὐχ ἑπτάκις μόνον,ἀλλὰ καὶ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ συγχωρούμενος. Vt autem actor τιμᾶν καὶ τιμᾶσθαι θανάτου τῷ φεύγοντι dicitur,cum datiuo & genitiuo,vt Plato, Ἀποθάνοις ἂν εἰ βούλοιτο θανάτου σοι τιμᾶσθαι,ſi te ille capitis arceſſere vellet,mori facilè poſſes : Ita Ἀντιτιμᾶσθαι reus dicitur, qui cum inficiando non ſit, Ἀντιτιμᾶσθαι. crimen eleuare conatur, & pœnam ſibi æſtimat exilius & leuius . noſtri homines qui in foro verſantur,Attenuare vulgò vocant,& per extenuationem reſpondere.Demoſth.κατὰ Τιμοκράτ.Καὶ Φίλιππον τὸν Φιλίππου τοῦ ναυκλήρου υἱὸν μικροῦ μὲν ἀπεκτείνατε,χρημάτων δὲ πολλῶν αὐτοῦ ἐκείνου ἀντιτιμωμένου, παρ᾽ ὀλίγας ψήφους ἐτιμήσατε. Quibus verbis ſignificat, ſecundum actorem propemodum eſſe iudicatum,qui litem capitali ſupplicio reo æſtimauerat. Reum verò quanquam grandi pecunia litem ſibi ipſum æſtimātem quaſi deprecabūdum, tamen calculis aut ſententiis paucis ab eo abfuiſſe vt damnatione ignominioſa plecteretur. Poteſt tamē & melius intelligi, vt hic παρὰ non præter, ſed propter ſignificet, hoc ſenſu,vt tribus tantū ſententiis ea pars ſuperauerit, quæ ignominia tantùm notandum cenſuit, non morte puniendum . quo modo idem orator vſus eſt κατὰ Ἀριστοκράτους, Καὶ Κίμωνα ὅτι τὴν πάτριον μετεκίνησε πολιτείαν ἐφ᾽ ἑαυτοῦ, παρὰ τρεῖς μὲν ἀφεῖσαν ψήφους τοῦ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι, πεντήκοντα δὲ τάλαντα εἰσέπραξαν. Quid ſit autem litis æſtimatio,& litem æſtimare , nos in Pandectas ſatis copioſè ſcripſimus.Nō enim eſt iudicis tantùm litem æſtimare , ſed etiā accuſatoris & actoris , qui etiam τίμημα ἐπιγράψαι τῇ δίκῃ dicitur, vt alibi dicetur. Τιμᾶσθαι etiam eſt cenſeri,id eſt æſtimatis facultatibus in cenſum redigi.Polyb.Οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς, qui ſupra centum millia æris cenſi ſunt.Significat etiam cēſeri, hoc eſt exiſtimatione præditum eſſe & clara opinione.Xenoph.in Symp.Καὶ οὗ πλεῖστον ἐγὼ τιμῶμαι, Σωκράτει σχολάζων διημερεύω,Et qua re ego maximè cenſeor, totos dies Socrati do operam.hoc etiam δοκεῖν dicitur, & δοξάζεσθαι,& σπουδάζεσθαι. At verò τὸ γιγνόμενον τίμημα cum dicebant, hoc ſignificabāt,iudicatum quod Τὸ γιγνόμενον τίμημα. ius popoſcerit , æquitáſque ſuaſerit, In hæc autem verba concipiebant

eam ſatiſdationem quæ iudicatū ſolui dicitur. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Εἰ μὲν ἔγραψε καθιστάναι τοὺς ἐγγυητάς, ἢ μὴν ἐκτείσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, προσειλήφει τοὺς νόμους, καθ' οὓς τὰ μὲν, δεκαπλᾶ, τὰ δὲ, καὶ διπλᾶ γίγνεται τῶν ὀφλημάτων, id eſt, eas vtiq; leges cōprehēdiſſet, ſecundū quas leges dānatio interdū in decuplū, interdū in duplū fit. Τιμᾶσθαι etiā vendētis eſt, quod Latinè indicare di-

Ἐκτιμᾶσθαι. citur: ſicut liceri ementis, quod etiā Ὑποτιμᾶσθαι & Ἐκτιμᾶσθαι dicitur, ſed propriè magno liceri. Ariſtot. in ſecūdo OEcon. Ἀποστείλας δέ τινα ἐπὶ ἀγόρασμά τι, αἰσθόμενος ὅτι εὐώνου ἐπιτετύχηκεν, αὐτὸς δὲ μέλλοι ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, πρὸς τοὺς συνήθεις τοῦ ἀγοραστοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἀκηκοὼς εἴη τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν ὑποτίμια ἠγορακέναι, probè intelligēs quòd ea quæ vili emerat, permagno erat imputaturus. Syneſ. Πόσου δοκεῖς τιμῶμαι πάλιν εἰρήνην ἰδεῖν; Quāti me cēſes æſtimare: Lucian. pro dignari, dignū ducere poſuit. Ἔοικας γοῦν ἀναίτιος αἰτιᾶσθαι, ὃς τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἐγὼ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, τιμησαίμην

Ἐπιτιμᾶν, καὶ ἐπιτιμᾶσθαι. ἂν ἐμαυτόν. id eſt ἀξιώσαιμ' ἄν. Ἐπιτιμᾶν etiam & Ἐπιτιμᾶσθαι eſt τὴν τιμὴν τῶν ὠνίων ἐπιτείνειν, vt ἐκτιμᾶσθαι & ὑποτιμᾶσθαι. Demoſth. πρὸς Φορμίωνα, Ὅτι δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, πέντε δραχμῶν τὸν μέδιμνον, id eſt τῇ γιγνομένῃ τιμῇ, Cū frumēti preciū eſſet auctū ad ſenas denas drachmas, diuēdimus vobis iuſto precio, id eſt quinis drachmis in medimnos. Idē alibi, Ὁρῶντες ἐν Πειραιεῖ τὸν σῖτον ἐπιτιμώμενον, καὶ οὐκ ὄντα ἄφθονον. Alioquin Ἐπιτιμῶ reprehēdo ſignificat, & inculpo, tam de hominibus quàm de rebus dictū, cum datiuo & accuſatiuo. Ariſtot. in octauo Politicon, Διὸ καὶ καλῶς ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τῶν περὶ τὴν μουσικήν τινες. Iſocrat. Τοῖς δ' ἐν ταῦτα ψηφισθεῖσιν ἐπειδὰν ἀπέλθωμεν, πάλιν ἐπιτιμῶμεν. Idem, Ἀληθῆ μὲν μέλλειν προσομολογήσειν, καὶ προσηκόντως ἐπιτιμᾶν τοῖς γιγνομένοις. ἀντὶ ἐπιπλήττειν, quod etiā eodem modo in vſu eſt. Idem ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, Ἐπιπλήττειν τοῖς ἁμαρτανομένοις, reprehendere quæ ſecus acta ſunt. Ἐπιτιμᾶσθαι etiam eſt ſecundo loco cenſum agere, vel

Τιμηταὶ καὶ ἐπιτιμηταί. Τιμήματα. Τιμοκρατία. æſtimare. Τιμηταὶ γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πρότεροι τιμώμενοι. οἱ δὲ ὕστεροι, Ἐπιτιμηταί. Τίμημα eſt cenſus. vnde πρῶτον, δεύτερον, τρίτον τίμημα dicunt, hoc eſt claſſes. Ὅθεν Τιμοκρατία, καὶ τιμοκρατικὴ πολιτεία, in qua à cenſu magiſtratus creantur, inquit Ariſtoteles. & Τιμήσασθαι dicebant pro eo quod eſt ciuem cenſere. Idem Ariſtot. in ſecundo OEcono. Ὅτῳ δὲ ἦν τίμημα μηδέν, τὸ σῶμα δίμναιον τιμήσασθαι συνέταξαν, id eſt capite cenſere ad duas minas. Strabo lib. quinto de Patauio loquens, Πασῶν δὲ αὕτη ἀρίστη τῶν πόλεων, ἢ νεωστὶ λέγεται τιμήσασθαι πεντακοσίους ἱππικοὺς ἄνδρας, τὸ παλαιὸν δὲ ἔστελλε ιβ μυριάδας στρατιᾶς, id eſt

Τιμητόν. in cenſu agendo quingentos equites cenſere. Τιμητὸν etiam ἀντὶ τιμήματος dicitur, vt apud Demoſthenem in primo κατ' Ἀφόβου, Ὅσον περ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, καὶ οἱ τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμητὰ εἰσέφερον. Idem circa finem eiuſdem, Ἐὰν γὰρ ἀποφύγῃ με οὗτος, ὃ μὴ γένοιτο, τὴν ἐπωβελίαν ὀφλήσω, μνᾶς ἑκατόν. καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητόν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτοῦ χρημάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν, ἐμοὶ δὲ ἀτίμητον τοῦτ' ἐστιν. ὥστ' οὐ μόνον ἔσομαι τῶν πατρῴων ἐστερημένος, ἀλλὰ καὶ προσητιμωμένος, ἐὰν μὴ νῦν ὑμεῖς με ἐλεήσητε. Hoc loco τιμητὸν appellat litis æſtimationem, hoc eſt decem talenta quæ à tutore petebat. tantùm enim fuiſſe tutelæ ſuæ cēſum aiebat, hoc eſt tanti ſe cenſum ſub

tutoribus. cuius ſexta pars Επωβελία ab eo dicitur, hoc eſt centum minæ: decem enim talenta ſexcentas minas continent. quod verbum nos libro quinto de Aſſe interpretati ſumus in mentione cenſus Demoſthenis facultatum. Quem locum ſi cui adire vacet, ſuperiora verba oratoris facilè intellexerit. Eſt enim Επωβελία ſexta pars æſtimationis litis, pœna calumnioſi actoris in iudiciis ignominioſis. Plato lib. x i. legũ, Ος γὰρ παραμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦν πραττέσθω. ἐὰν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, τῇ δραχμῇ ἑκάστου μνῶς ἐπωβελίαν καταπιθέτω. Vbi autem legitur, Καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητὸν, fortaſſe τούτου legendum in genitiuo, hoc ſenſu: quòd ſi hunc in æſtimationem litis damnaueritis, non ex ſua pecunia iudicatum facturus eſt, ſed ex mea, quam ipſe domum ſuam auertit. Et cum mihi minor ſit cenſus eius ſummæ ſexta parte, non modo paternis bonis euerſus, ſed præterea ignominia notatus ero propter famoſum iudicium, & ob id quod facere iudicatum non potero. Τίμημα etiam & Τίμησις eſt pœna & ſupplicium, hoc eſt τιμωρία. Demoſth. Σκοπεῖτε τοίνυν τί τίμημα ἔσται, ὃ τούτων ἕξει τὴν ἀξίαν, ὥστε τοσούτων ἀδικημάτων ἀξιόχρεων φαίνεσθαι. Sic Dinarch. δύο τιμήματα τῆς δωροδοκίας φησὶν εἶναι, θάνατον καὶ δεκαπλοῦν. Alibi τίμησιν dixit, Μὴ οὖν τίμησιν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων μόνον ὑπὸ Φιλοκλέους ἀδικημάτων ἡγεῖσθε μέλλειν ποιήσασθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Εἰς τρία μέρη διαιρεῖται ἡ ἡμέρα ὅταν εἰσίῃ γραφὴ παρανόμων εἰς τὸ δικαστήριον. ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις, καὶ τῇ δημοκρατίᾳ. τὸ δὲ δεύτερον ὕδωρ τῷ τὴν γραφὴν φεύγοντι, καὶ τοῖς εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγουσιν. ἐπειδὰν δὲ τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει, καὶ τῷ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας. ὅστις μὲν οὖν ἐν τῇ τιμήσει τὴν ψῆφον αἰτεῖ, τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν παραιτεῖται. Ex his verbis intelligitur id quod ſuprà περὶ τῆς διαμεμετρημένης ἡμέρας dictum eſt. Prima (inquit) clepſydra datur accuſatori, ſecunda reo, poſt cuius defenſionem ſi eum iudices non abſoluerint, ſed reú eſſe παρανόμων ſuffragiis ſuis declarauerint, tertia iam aqua funditur τῇ τιμήσει, id eſt æſtimationi litis ab actore faciendæ & à iudicibus arbitrandæ atque conſtituendæ. Τίμησις etiam & cenſum & honoris delationem ſignificat. Οἱ ἐν τιμήματι, ſunt quos Romani claſſicos vocauerunt. Ariſtot. in octauo Ethicorum, Ἐκ δὲ δὴ τιμοκρατίας εἰς δημοκρατίαν μεταβαίνει. σύνοροι γάρ εἰσιν αὗται. πλήθους γὰρ βούλεται ἡ τιμοκρατία εἶναι, καὶ ἴσοι πάντες οἱ ἐν τῷ τιμήματι. Suprà autem dixerat, τρίτη δὲ ἡ ἀπὸ τιμημάτων, ἣν τιμοκρατικὴν λέγειν οἰκεῖον φαίνεται. Verùm enimuero Ατιμοι dicuntur qui infamia notati ſunt. & Ατιμῶσαι ῥῆμα, vnde ἠτιμωμένος in loco ſuprà citato ex Demoſthene κατὰ Αφόβου. Hoc autem vel à lege vel à iudice fiebat. Iſocrat. Πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὑτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν, ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, Longe miſerius eſt apud ſuos ciues ignominioſum viuere, quàm apud exteros exulare, nec ius ciuitatis habere. Hoc enim Μετοικεῖν ſignificat. Idem in Panegyrico, Ἔτι δὲ κοινῆς τῆς πατρίδος οὔσης, τοὺς μὲν τυραννεῖν, τοὺς δὲ μετοικεῖν. τοὺς φύσει πολίτας ὄντας, νόμῳ τῆς πολιτείας ἀποστερεῖσθαι. Halicarnaſſ. de Lyſia, Ἐγεννήθη δὲ Ἀθήνησι μετοικοῦντι τῷ πατρὶ, patre incola Ahenarum. Pauſ. Λυκίσκου μετοικήσαντος ἐν Σπάρτῃ τὴν θυγατέρα ὑπέλαβεν ἀποθανεῖν, cum

Ἐπωβελία.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα.

Οἱ ἐν τιμήμασι.

Τιμοκρατικά.

Ἄτιμοι.

Ἀτιμῶσαι.

Μετοικεῖν.

eſſet incola Spartæ è Meſſene profugus. Μετοικεσιῶται etiam dicuntur qui patria pulſi, aut aliàs migrantes, alio ſe contulerunt. Idem, Πυθαγόρας μὲν δὴ, οὐδὲν δέω ἐδυνάμην μαθεῖν, ἢ Σικελοὺς ἐξ ἀρχῆς ὄντας, Ακαρνανίαν μετοικῆσαι.

Μετοικίζεσθαι. Hoc idem Μετοικίζεσθαι dicitur. Idem, Ηρακλῆς ἐκ Τίρυνθος φεύγων Εὐρυσθέα, παρὰ Κύηκα φίλον ὄντα μετοικίζεται βασιλεύοντα Τραχῖνος. Thucydid. Επεὶ καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἡ Ελλὰς ἔτι μετανίστατό τε καὶ μετῳκίζετο, à profugis habitabatur. Sic Lucianus, Οτέ με μετοικισθῆναί με δέῃ παρ' ἑτέρου εἰς ἕτερον. In lege certa forma de iure fiſci lib. x. Cod. μέτοικοι ſunt qui principum iuſſu in aliam ciuitatem pœnæ cauſa transferuntur, corúmque prædia publicantur. quo vocabulo etiam ἀνάστατοι qui dicuntur, ſignificátur, vt mea fert opinio.

Ατίμωσις καὶ ἀτιμία. Verum ἡ Ατίμωσις grauioris ſupplicii inſtar erat: duóque erant eius genera. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Οὐκοῦν ὁ μὲν ἠτίμωται καὶ παραπόλωλεν, ὁ δ' οὐδ' ὁτιοῦν πέπονθεν. Ατιμοι enim velut fortunis omnibus euerſi, ciuilia iura nō retinebant. Idem in eadem, Ο δ' πείσας τὸν πρυτανεύοντα δοῦναι τὴν ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, κατηγορῶν ἐρήμην, οὐδενὸς παρόντος, ἐκβαλὼν καὶ ἄτιμον διαιτητήν. καὶ νῦν εἷς Αθηναίων ὅτι Μειδίας ἔρημον ὦφλε δίκην, ἁπάντων ἐστέρηται τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ καθάπαξ ἄτιμος γέγονε, & nunc vnus ille Athenienſium ob id quòd Medias ab ipſo deſerti arbitrii iudicatus eſt, omnib' ciuitatis iuribus mulctatus eſt, & ſemel ignominia affectus. Quin & ſi quiſpiam ἄτιμόν τινα violabat, lege ille agere ob verbera non poterat. Libanius in declamatione pro Halirrhothio, Ωσπερ δὲ ἀτιμίας μου κατεψηφισμένης ὑφ' ἁπάντων θεῶν, καὶ δεδομένης τοῖς βουλομένοις ἐξουσίας κακῶς ποιεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς, συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐκ ἔτ' ὄντος ἐμοῦ Ποσειδῶνος, οὕτως οὐδὲ ῥήματος ἀξιώσας ἐμὲ, δραμὼν ἐπὶ τὸν υἱὸν, ἀπέκτεινε. Verba ſunt Neptuni Martem cædis accuſantis ob filium ſuū interemptū. ex quibus planum fit, ἀτίμους καὶ τοὺς αὐτῶν παῖδας impune interfici licuiſſe, vt præſidii legum exortes. vt fuerint

Ατιμοι. ἄτιμοι dicti, ὧν πεφονευμένων ἢ κακῶς πεποιημένων, οὐδεμία οὐδ' ὅλως ἦν τιμὴ, τουτέστι τιμωρία. Quibus ſi-

Inteſtabiles. miles fuerunt quos Latini priſci inteſtabiles vocitarunt, vt Horatius in ſecundo ſermonum, Inteſtabilis & ſacer eſto. Vlpian. in tractatu de teſtamentis, Si quis ob famoſum carmen damnetur, Senatus conſulto expreſſum eſt vt inteſtabilis ſit. ergo nec teſtamentum facere poterit, nec ad teſtamentum adhiberi. Caius Iuriſconſ. Quum lege quis inteſtabilis iubetur eſſe, eo pertinet, ne eius teſtimonium recipiatur. & eo amplius (vt putant quidam) néue ipſi dicatur teſtimonium. Vlpian. in capite lex Cornelia ſub titulo de iniuriis, Si condemnatus ſit is qui librum ad infamiam alicuius pertinentem ſcripſerit, ex lege Cornelia inteſtabilis eſſe iubetur. Plinius libro triceſimo, de arte magica loquens, Proinde perſuaſum ſit eam inteſtabilem, irritam, inanem eſſe, habentem tamen quaſdā veritatis vmbras. Inteſtabilem pro deteſtabili dixit, vt Horatius, quaſi ἄτιμον. Demoſth. in tertia Philippica, Αρθμιός φησιν ὁ Πυθώνακτος ἄτιμος ἔστω, καὶ πολέμιος τοῦ δήμου τοῦ Αθηναίων καὶ τῶν συμμάχων, αὐτὸς καὶ γένος. Bonifacius octauus in capite felicis, ſub titulo de pœnis libro ſexto, ἀτίμους eſſe ſtatuit eos qui in quempiam ſacræ cohortis purpuratorum violentas manus iniecerint, aut iniiciēdæ manus cauſa inſecuti fuerint. Huius pœnæ exemplū

eſt apud Ciceronem in Verrem actione tertia his verbis, Eúmque iudicem falſo iudicaſſe iudicauit, in ſenatu ne eſſet: locis commodíſque publicis vti vetuit. Si quis eum pulſaſſet, edixit ſeſe iudicium iniuriarum non daturum. quicquid ab eo peteretur, iudicem de ſua cohorte daturũ. ipſi autem nullius rei actionem daturum. Eam autem mulctam Cicero ibidem vocat ignominiam. Ignominia autem illa (inquit) tandiu in illo homine fuit, quandiu iſte in prouincia manſit. Vt autem intelligamus duplicem fuiſſe ἀτιμίας, hoc eſt minorem & maiorem, idem Orator ſubdidit poſt illa verba, hæc quæ ſequuntur, Τοῦτο δ᾽ ἐστὶν οὐχ ἣν ἄν οὑτωσί τις φήσειεν ἀτιμίαν. τί γὰρ τῷ τελευτήσαντι τοῦτ᾽ ἔμελλεν, εἰ τῶν ἀθλιόνησι κοινῶν μὴ μεθέξει ἔμελλεν; Et rurſus verba legis de cædibus latæ referens, Ἄτιμος φησὶ τεθνάτω. τοῦτο δὴ λέγει, καθαρὸν τὸν τούτων τινὰ ἀποκτείναντα εἶναι. Καθαροὶ autẽ dicebantur, Καθαρὸς, ὅσιος καὶ εὐαγής.
qui ob cædem perpetratã contaminatas manus habere non cẽſebantur. Qui etiã εὐαγεῖς atq; ὅσιοι appellabantur. Verba legis Solonis apud Andocidem extant, Ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα, ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγής. Quæ verba orator interpretans, καθαρὸς ἔστω τὰς χεῖρας, inquit. Syneſ. ἂν οὕτως ἀπολυθῇς μὴ ἀδικεῖν, ἄπει τοῦ δικαστηρίου νενικηκὼς καὶ γαῦρος, εὐαγής τε ὢν καὶ δοκῶν. Idem, Εὐαγῶς καὶ εὐλαβῶς φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος. Quibus vocabulis opponuntur ἐναγής, & ἀλιτήριος, & ἐξάγιστος, & ἐπάρατος, καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος, hoc eſt execrabilis, deuotus manibus, impurus & ſacer, & ἀλάστωρ, & παλαμναῖος, quaſi ſanguine contaminatus, ſanguinarius, ſicarius, conſceleratus, impurus. Ἀλιτήριος καὶ ἐναγής.
Thucydid. Καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quaſi quorum capita deuota deæ atque ſacrata erant. AEſch. de diris imprecationibus loquens, Ἀλλὰ καὶ προσέγραψεν καὶ ἀραὶ ἰσχυραὶ ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο. εἴ τις τάδε, φησί, παραβαίνοι ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος, ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς προνοίας. Ἐξάγιστος pro eodem à Demoſthene dicitur κατ᾽ Ἀριστογείτονος, Ἐξάγιστοι καὶ ἐπάρατοι.
Τοὺς δὲ χείρους μὲν τούτων, ἔξω δὲ τοῦ πονηροὺς ἄγαν κληθῆναι, τῷ φόβῳ τῷ πρὸς ὑμᾶς, καὶ τῷ τοῖς αἰσχροῖς καὶ ὀνείδεσιν ἀλγεῖν, εὐλαβουμένους ἐξαμαρτάνειν. τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους, ταῖς συμφοραῖς σωφρονίζειν λέγουσι. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Καὶ λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος, ſceleratus ac dirus portus. Nã ἐπαρᾶσθαι eſt imprecari & execrari & deuouere. & ἀρὰς ἐπαρᾶσθαι δεινὰς καὶ φρικώδεις, diras imprecari. Appia. in Parthico, de Craſſo abeunte in bellum Ἐπαρᾶσθαι. Ἀραὶ δειναί.
Parthicum, Ὁ δὲ Ἀτήϊος προσδραμὼν ἐπὶ τὴν πύλην, ἔθηκεν ἐσχαρίδα καιομένην ἐπὶ τὴν πύλην, καὶ τοῦ Κράσσου γενομένου κατ᾽ αὐτήν, ἐπιθυμιῶν καὶ κατασπένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτὰς καὶ φρικώδεις, δεινούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ᾽ αὐταῖς καλῶν καὶ ὀνομάζων. Ἀλιτήριος eſt pernicies & internicio & peſtis, de homine dictum. Ἀλιτήριος.
Demoſth. ὑπὲρ Στεφάνου de AEſchine, ὧν εἰ μηδὲν εὐλαβηθέντα, τἀληθὲς εἰπεῖν δέοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ἔγωγε κοινὸν ἀλιτήριον τῶν μετὰ ταῦτα ἀπολωλότων ἁπάντων εἰπεῖν. AEſch. contrà de Demoſthene, ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε. Andocid. Παρὰ τοῖς παιδαρίοις καὶ τοῖς γυναίοις κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέχει, ὡς Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει. Idem, Οἰόμενος οὖν Ἱππόνικος υἱὸν αὐτῷ τρέφειν, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον. Dicitur etiam Ἀλιτήριος ὁ ἀνόσιος καὶ ἐνεχόμενος τοῖς μιάσμασι, qui piaculum admiſit in Deum. Ariſtoph. Ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σε φημὶ γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ. Syneſ. Epiſco-

pis, Ἀλλ᾽ ὡς ἀλιτήριος ὢν τοῦ θεοῦ, πάσης ἐκκλησίας ἀπελαλάσθω πόῤῥωτάτω. Ἐνεχόμενος τῇ ἀρᾷ dicitur qui diris imprecationibus deuotus eſt, ob idque deteſtandus. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Καὶ οὐκ ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτον μόνον τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ἀλλὰ καὶ προσέθεσαν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο. γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ, εἴ τις τάδε φησὶ παραβαίνοι ἢ πόλις ἢ ἰδιώτης ἢ ἔθνος, ἐναγὴς φησιν ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς καὶ Ἀθηνᾶς προνοίας. καὶ ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, & reliqua quæ ille proſequitur. A quibus ἐπάρατοι, κατάρατοι, ἐπικατάρατοι iidem dicti ſunt. Apoſtolus ἀναθήματα appellat, quaſi quorum caput deuotum inferis eſt.

Οἱ τῇ ἀρᾷ ἐνεχόμενοι.

Eiuſdem cum ſuprà dictis ordinis ſunt ii qui μιάστορες dicuntur, οἱ διὰ τὰ ἑαυτῶν μιάσματα τοῖς ἄλλοις μιαίνοντες, Sophocl. in Electra: ſic enim inquit ipſa de matre ſua Clytæmneſtra, Ἡ δ᾽ ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι ξύνεστ᾽ ἐρινὺν οὔτιν᾽ ἐκφοβουμένη, id eſt, vt AEgiſtho nubere ſuſtinuerit, nec Agamemnonis furias expauerit, pœnáſque.

Μιάστωρ.

Παλαμναῖοι etiam dicti ſunt huiuſcemodi homines ſanguinarii & ſicarii, cæde contaminati. Plutarch. in Pompeio, Οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον Καῖσαρ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον οὕτω καταπεπληγμένην, τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν, ὡς παλαμναῖον ἀπεστράφη. Grego. ἐν τῷ πρώτῳ στηλιτευτ. ad Conſtantinum loquens, Πῶς δ᾽ ἂν μέγαν κλῆρον καὶ τὸ πατρῷον καλλώπισμα, τοῖς ἐπωνύμοις λέγω Χριστοῦ, τὸ πάντα γὰρ τῆς οἰκουμένης ἐκλάμψαν ἔθνος, τὸ βασίλειον ἱεράτευμα, τὸ πολλῷ πόνῳ καὶ πολλοῖς ἱδρῶσι συναυξηθὲν, οὕτως ἐν ὀλίγῳ καὶ ἀκμῇ βραχείᾳ καιροῦ, τῷ κοινῷ παλαμναίῳ φέρων προδέδωκας, de Iuliano Auguſto loquens. Syneſ. Theophilo, Καὶ εἰς τετάρτην ἤκεν ἐπήλθε, ἐπαρασάμενος τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς, εἴ τις ἔμμισθος, εἴ τις κατὰ χρείαν, ἢ χάριν, ἢ ὅλως ἰδίᾳ τι διαφέρον αὐτοῦ φθέγξαιτό τι. παλαμναιοτάτας ἀρὰς, diras, vltimique exempli imprecationes appellat. Idem, Ἀποφρὰς ἄνθρωπος, παλαμναίαν ἔχων καὶ γνώμην καὶ γλῶτταν, diram & conſceleratam mentem & linguam. & κατὰ Ἀνδρονίκου, Τίς δὲ ἀρὰ, τίς ὄλεθρος προειρημένος ἂν παλαμναῖον τῆς χώρας Ἀνδρόνικον, ſic dixit vt τὸν ἀλιτήριον Demoſthenes, hoc eſt peſtem & perniciem regionis. De huiuſmodi hominibus nonnihil diximus in Annotationibus noſtris, in mentione expiatoris Iouis, & expiamenti cædis: ob quod Προστρόπαιοι dicebãtur: de quo verbo alibi dicendum eſt. At verò ἐπίτιμα χρήματα τοῖς ἀτίμοις ἀντίκειται. Ἄτιμα ſunt in quæ cuiuis volenti inuadere licitum eſt, eáque diripere. Contrà Ἐπίτιμα, quæ in iuris legúmque præſidio ſunt. Sicut ἐπίτιμος ἀνὴρ, qui eſt integra cõditione & fama. Demoſth. κατὰ Ἀριστοκράτ. Ὃς δ᾽ ἂν ἄρχων ἢ ἰδιώτης αἴτιος ᾖ τὸν θεσμὸν συγχυθῆναι τόνδε, ἢ μεταποιήσῃ αὐτὸν, ἄτιμος ἔστω, καὶ παῖδας ἀτίμους, καὶ τὰ ἐκείνου. Idem ex verbis legis, Ἐάν τις τινὰ τῶν ἀνδροφόνων τῶν ἐξεληλυθότων, ὧν τὰ χρήματα ἐπίτιμα, πέρα ὅρων ἐλαύνῃ, ἢ φέρῃ, ἢ ἄγῃ, τὰ ἴσα ὀφείλειν ὅσαπερ ἂν καὶ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ δράσῃ, Si quis quempiam eorum qui propter cædẽ in exilium abierunt, duntaxat quorum bona lege non notata ſunt, vltra fines Atticos perſequatur, aut fert, aut agit, æqua mulcta plectitur atque ſi intra fines noſtros id patrauerit.

Παλαμναῖος.

Ἄτιμα χρήματα καὶ ἐπίτιμα.

Ἐπίτιμος.

Eſt autem Ἄγειν καὶ φέρειν, idem quod populari & expilare. Syneſ. Ἐπειδὴ Λυδίας ἄρχων ἦγε καὶ ἔφερε τὰ Λυδῶν. Quod Liuius in Latinum ſermonem tranſtulit libro octauo de bello Macedonico, Tum demum fracta pertinacia eſt, vt ferri agique res ſuas viderunt.

Ἄγειν καὶ φέρειν.

Herodot.

Herodot. libro primo, Οὐδὲν γὰρ ἐμοὶ ἔτι τούτων μέτα, ἀλλὰ φέρεσθαί τε καὶ ἄγεσθαι τὰ σά. Idem Demoſthenes explanans illa legis verba ſuperius citata, Ἐάν τις τινὰ τῶν ἀνδροφόνων φησὶ τῶν ἐξεληλυθότων, ὧν τὰ χρήματα ἐπίτιμα, τῶν ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ λέγει μεθεστηκότων, lex (inquit) ad eos pertinet, qui ob cædem non voluntariam ſolum verterunt. Τῷ τοῦτο δῆλον; τῷ τε ἐξεληλυθότων εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴ πεφευγότων, καὶ τῷ διορίζειν ὧν τὰ χρήματα ἐπίτιμα. τῶν γὰρ ἐκ προνοίας δεδήμευται τὰ ὄντα, Quî tandem id planum fit: nempe tum ex eo quòd eorum quempiam dixit qui finibus egreſſi ſunt: tum quia definiuit quorum quidem bona integra conditione manſerunt, ac ſine legis nota. Nam qui ob cõſultum homicidiũ vrbe exceſſerũt, eorũ vtiq; bona publicata ſunt, id eſt lege publicari iuſſa ſunt. Ἀνὴρ autem ἐπίτιμος, eſt nulla ignominia præditus, hoc eſt integri nominis, vt κατὰ Μειδίου, Καὶ εἰ μὲν παραβὰς τοὺς νόμους ἔλαβέ τι πεντήκοντα δραχμὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὴν δίκην ἣν κατεδιῄτησεν, ἀποδεδιῃτημένην ἀπέφηνεν, ἐπίτιμος ἂν ἦν, καὶ οὐδὲν ἔχων κακὸν, τὴν ἴσην μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ὑμῖν, de arbitro loquens, qui Mediæ fraude indicta cauſa damnatus erat, ob ídque infamia notatus. Quòd ſi ille, inquit, contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animum induxiſſet mercedem circunducti arbitrii: ipſe qui nunc ignominioſa ſententia mulctatus eſt, æquo iure vobiſcum, atque integra fama viueret. Ἐπιτιμία eſt ſtatus ciuis iuſtus atque integer. Ἐπίτιμος ἀνήρ. Ἐπιτιμία.

Καθαραὶ ἡμέραι dicuntur dies non atri, non religioſi. Plato lib. VII. de legib. Ὅταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ὦσι, τόθ' ἥκειν δέοι ἂν εἴη μᾶλλον χρειώδεις τινὰς ἔξωθεν μεμισθωμένους ᾠδούς. Ἀποφράδες ἡμέραι, nefaſti dies, ἐν αἷς ἐδίκαζον τὰς φονικὰς δίκας. Lucia. Καὶ ὃ προσομιχθῆναί τινι αὐτῶν μίασμα, καὶ ἣν τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡμέρα. vt ipſe idẽ περὶ τῆς ἀποφράδος ita inquit, ἀπευκτὴ καὶ μιαρὰ καὶ ἀπαίσιος καὶ ἄπρακτος, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μηδ' ὅλως τι τῶν αἰσίων πλῆται. Poteſt & de homine dici, vt ex illa oratione Luciani apparet. Syneſ. Ἀποφρὰς ἄνθρωπος, παλαμναίαν ἔχων καὶ γνώμην καὶ γλῶτταν, id eſt diram mentẽ & ſceleratam. Cicero de legibus, Quǽque Augur iniuſta, nefaſta, vitioſa, diráve dixerit, dira irritáque ſunto. Plinius de apio, Innocentiorem tamen eſſe marem, eáque cauſa eſt, ne inter nefaſtos frutices damnetur. Plutarch. ἐν τῷ περὶ πολυπραγμοσύνης, ἀποφράδας πύλας vocat, quas Latini ſceleratas dicunt portas. Καθαραὶ ἡμέραι. Ἀποφράδες.

Ἀπαγωγὴ genus eſt iudicii contra fures aut graſſatores, id eſt λωποδύτας, qui homines ſpoliant, vt ſcribit interpres Demoſthenis ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. Demoſth. Πάντων τῶν οἰκείων καὶ φίλων οἷς συνεβουλευόμην, ἐνόχων φασκόντων αὐτὸν ἐκ τῶν πεπραγμένων εἶναι, ἐν τῇ τῶν λωποδυτῶν ἀπαγωγῇ, καὶ τῇ τῆς ὕβρεως γραφῇ. Ego ἀπαγωγὴν pro omni delatione accipi cenſeo. Nam ipſe Demoſthenes in oratione κατὰ Θεοκρίνου ita inquit, Ὁ γὰρ τὸν νόμον θεὶς, ἁπλῶς ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις τῶν ἀνθρώπων μὴ φαίνειν, εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα, περὶ ὧν ποιεῖται τὴν φάσιν. ἐὰν δέ τις ὑπὲρ αὐτὰ ποιῇ τῶν συκοφαντούντων, ἔνδειξιν αὐτῶν εἶναι καὶ ἀπαγωγὴν, Qui enim hãc legem ſcripſit, planè huiuſmodi homines vetuit delationes factitare: niſi ſi quis eſt qui confidat ſe palàm facturum Ἀπαγωγή.

vobis ea eſſe perpetrata, quorum ipſe delationem fecerit. quòd ſi quis alioqui calumniator eſſe ſuſtinuerit, hunc & poſtulare licere & deferre

Φαίνειν. voluit. Eſt autem φαίνειν etiam deferre ad fiſcum, & φαίνοντες dicuntur qui quadruplaturas factitant. Demoſth. Ὡς μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἔφηνεν ὁ Θεοκρίνης τὸ τοῦ Μίκωνος πλοῖον, καὶ ὡς ἐξέκειτο πολὺν χρόνον ἡ φάσις, καὶ ὡς εἰς τὴν ἀνάκρισιν καλούμενος, οὐχ ὑπήκουσεν, οὐδ᾽ ἐπεξῆλθεν, ἀκηκόατε μαρτυρούντων τούτων, Quòd igitur iudices, Theocrines Meconis detulerit nauigiú, quòd eius delatio ante curiá diu fuerit expoſita, quòd ad iudicii conſtitutioné cauſæque exordium vocatus, nec obtemperarit ipſe, nec diem obierit: audiſtis horum hominum teſtimonium. Idem in eadem, Τίς γὰρ διαλυσάμενος ἠβουλήθη μικρὰ κερδάναι, καὶ τούτῳ ἔνοχον αὐτὸν καταστῆσαι τοῖς νόμοις, ἐξὸν, ὅταν ἐπεξίῃ ὡς εἰπεῖν, τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων λαβεῖν; Nam quis eſt tandé hominum qui modico compendio adductus, faciendum ſibi eſſe duceret, vt deciſa delatione, ſeſe quaſi præuaricatorem legibus obnoxium redderet: cum interim, quod nuper dixi, liceret ei accuſationem peragendo, dimidiam partem

Ἐκκείμενοι. legis beneficio auferre eorum quæ detuliſſet? Ἐκκείμενοι ſunt οἱ φαινόμενοι, hoc eſt rei, qui pendentes à Latinis dicti ſunt, vt nos in Annotationibus ſcripſimus. Idé, Ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, ἕως λαβὼν ἀργύριον σιωπᾷ εἴασε. Xenoph. Καὶ ἐὰν τις ἐξάγῃ τι τῶν νομίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι ἕκαστοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. Vſus eſt & Iſocrat. in Paragraphi-

Φάσις. co. Φάσις eſt delatio certorum criminum propriè, ſed καταχρηστικῶς omnium. Ἐὰν δέ τις ἐνδῷ χρήματα παρὰ ταῦτα, εἶναι τὴν φάσιν καὶ τὴν ἀπογραφήν. Φάσις apparitio, id eſt φάσμα, φαντασία. Ariſtot. in primo Meteorolog. de Martis ſtella, Διὰ γὰρ τὸ μικρὸν ἐπαναβαίνειν πολλὰς ἐκλείπει φάσεις, id eſt, raro apparet. Ὥστε διὰ χρόνου φαίνεται πολλοῦ, longis interuallis temporum emergit. Idem de cometa, Ἀλλὰ διὰ πολλοῦ χρόνου τὴν φαντασίαν αὐτοῦ εἶναι. Inde Σύμφασις multarum ſtellarum vnus emerſus & conſpectus. Ibidem, Ἀναξαγόρας μὲν οὖν καὶ Δημόκριτός φασιν εἶναι τοὺς κομήτας σύμφασιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων, ὅταν διὰ τὸ πλησίον ἐλθεῖν, δόξωσι θιγγάνειν ἀλλήλων. Eſt etiam φάσις propoſitio. Ariſtot. in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἡ μὲν οὖν βεβαιοτάτη δόξα πασῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις. Et identidem in decimo. Significat etiam κατάφασιν, hoc eſt affirmationem, ἀπὸ τοῦ φημί. Idem, Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν, hoc eſt κατάφασιν. Idem, Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ μεταξὺ ἀντιφάσεως ἐνδέχεται εἶναι οὐθὲν, ἀλλ᾽ ἀνάγκη ἢ φάναι ἢ ἀποφάναι, hoc eſt καταφάναι. Ponitur & pro ſentétia & apophthegmate. Idem in ſexto Ethic. Ὥστε δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων. In actis Apoſtolorum capite viceſimoprimo, Ἀνέβη φάσις τῷ χι-

Τὰ φαινόμενα. λιάρχῳ, pro denunciatione & rumore ponitur. Τὰ φαινόμενα aſtra & ſtellæ dicuntur. Ariſtot. in primo poſter. Ληφθέντων γὰρ ἱκανῶς τῶν φαινομένων, οὕτως εὑρέθησαν αἱ ἀστρολογικαὶ ἀποδείξεις, Cognitis ſatis aſtris & collectis. Et in vndecimo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τῶν δὲ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης δύο ᾤετο ἐπὶ προσθετέον εἶναι σφαίρας, τὰ φαινόμενα εἰ μέλλει τις ἀποδώσειν, vt aſſignari poſſint & planè reddi ex ſtellæ quæ in cælo apparét. Plut. in Demetr. Ἔργον ἐπιφανὲς εἴκασμα τοῦ κόσμου, καὶ τῶν κατ᾽ οὐρανὸν φαινομένων. Subintelligitur autem ἄστρα, vt idem

Ariſtoteles in tertio de cælo, Περὶ μὲν οὖν τοῦ πρώτου οὐρανοῦ, καὶ τῶν μερῶν, ἔτι δὲ περὶ τῶν ἐν αὐτῷ φερομένων ἄστρων, ἐκ τίνων τε συνεστᾶσι, καὶ ὁποῖ᾽ ἄττα τὴν φύσιν ἐστί, διεληλύθαμεν πρότερον. Φαίνεται ἀντὶ τοῦ δῆλός ἐστι, cum participio conſtrui ſolet. Ariſtid. Οὗτος οὐ πολλῷ τινὶ τοῦ Λυκούργου δεύτερος ἡμῖν φαίνεται γεγονώς. Thucydid. Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάνυ βεβαίως οἰκουμένη. Iſocrates, Καίτοι βουλόμενοι πλεονεκτεῖν, οὐκ ἂν δήπου τῆς Σικυωνίων γῆς ἐπεθυμήσαμεν, τῶν Πλαταιέων τοῖς καταφυγοῦσιν ὡς ἡμᾶς, φαινόμεθα παραδόντες. Φαινοπροσωπεῖν apud Ciceronem in Epiſtol. ad Atticum, libro octauo, in publicum prodire ſignificat, nec ſe domi aut in receſſu continere, Nullus vſquam delectus, neque conquiſitores φαινοπροσωπεῖν audent. Et in decimoquinto, Φαινοπροσωπητέον igitur, καὶ ἰτέον in caſtra. Φρουρὰν φαίνειν apud Xenophontem ſæpe legitur in Hellenicis, pro exercitum decernere, aut delectum habere: niſi falſus ſum. vt in quarto, Ἐν δὲ τούτῳ οἱ μὲν ἔφοροι φρουρὰν ἔφαινον. ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἔτι ἦν, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα, καὶ πρόδικον τοῦ παιδὸς, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευον. Et in quinto, Ἐπαυσάμην δὲ καὶ Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους, φρουρὰν φήναντες ἐπ᾽ αὐτοὺς, εἰ μὴ ἐξίοιεν ἐκ Κορίνθου. Et rurſus, Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἤθελον καθελεῖν τὰ τείχη, φρουρὰν φαίνουσιν ἐπ᾽ αὐτούς. Et paulo poſt, Ἀγησίλαος δὲ ἐξήγαγε τὴν φρουρὰν, καὶ μάλα Παυσανίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φιλικῶς ἔχοντος πρὸς τοὺς ἐν Μαντινείᾳ τοῦ δήμου προεστῶτας. Quod autem φαίνειν & φάσις vocatur, etiam Ἐνδεικνύναι & Ἔνδειξις dicitur. Demoſth. Πύῤῥον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐνδειχθέντα δικάζειν ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ, θανάτῳ ἐζημιώσατε, id eſt delatum & conuictũ: quòd iudicare tum ſuſtinuiſſet, cum iudicatus eſſet pecuniæ publicæ vel reſiduorũ, ob idque ignominia affectus. Et Ἐνδείκτης delator, quadruplator. Syneſ. Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐνδεικτῶν κακῶς ἐπιφυέντων τῇ Κυρήνῃ. Idẽ, Κωλυσάτω αὐτὸν μεγίστον ἐμὸν, ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας, id eſt, quæ peſtis eſt cõmunis patriæ. Eſt enim Ἀλάστωρ idem quod ἀλιτήριος. Lingua vernacula hinc ducta Endictare vocat deferre, & Endictatores quadruplatores, ſycophantas, delationes factitantes. Multa enim vocabula vernacula in lingua noſtra ſunt, quæ è Græco ſermone trãſlata eſſe facile eſt iudicare. Animaduertimus & in eo ſimilitudinẽ idiomatis Gallici, hoc eſt Celtiſmi, cũ Helleniſmo, quòd nos aoriſto in verbis vtimur. Neque enim eadem verborũ inflectione indicamus quippiam hodie, & heri, aut ante annũ factum: vt Regem hodie veniſſe, aut ante mẽſem, aut ante trienniũ. Id quod nec lingua Latina, nec Italica diſtinguere poteſt, verbi inflectione. Habemus etiam ου δίφθογγον & planè ſonãtem vt apud Græcos, & in alium ſonum degenerantem, vt cum fidem & menſem & nucem lingua Celtica dicimus. Nam cum ὑμεῖς ſcribimus, ου diphthõgus ſonum ſuum retinet. cum ἕξω id eſt habebo, rectè Celtica lingua ſcribitur, id eſt ὅταν ὀρθογραφῆται, αὖ δίφθογγος gemina eſt, ſed in poſteriore ſyllaba infracta eſt. Multa etiam & in ſignificatione verborum & in loquẽdi modis animaduertere mihi in Celtiſmo ſæpe contigit, Helleniſmo cõſentanea & veluti cognata: ita vt aliena à Latino ſermone videantur. Verba verò & vocabula merè Græca pauca è multis ſuccurrunt. Μακκοᾶσθαι pro irridere. Πίειν bibere, quod tamẽ dicimus cum bene appotum hominem ſignifica-

Φαίνεσθαι.

Φαινοπροσωπεῖν.

Φρουρὰν φαίνειν.

Ἐνδεικνύναι.

Ἔνδειξις.

Ἐνδείκτης.

Ὅπου ὁ κελτισμὸς, ἧπερ ὁ γαλλικισμὸς, ἑλληνίζειν κατὰ πολλὰ φαίνεται.

Foy, Mois, Noix

Vous.

I'auray.

mus,hoc eſt οἰνωμένον. Δειπνεῖν nos pro prandere dicimus, & melius quàm
recentiores Græci:quippe δεῖπνον dicebant olim μεθ' ὃ δεῖ πονεῖν. hodie μεθ' ὃ
δεῖ ὕπνου. Ἐξόμνυσθαι nos exoniare dicimus, hoc eſt,in iudicio abſentis
Λάπτω. nomine excuſare. Λάπτειν nos lapere,hoc eſt,canum more bibere dici-
mus, vt Græci.Vox eſt factitia à ſono quē canes & lupi bibendo edunt,vt
Homerus Iliad.π.expreſſit,Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψον-
τες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ. Λείχειν planè noſtrū eſt. Hominem pla-
cidum ἀρεστὸν Græci dicunt:nos arreſtum. ἀρεστὰ & ἀρεσκόμενα dicuntur
placita & decreta: nos ſic curiæ ſummæ ſententias vocamus,à quibus nō
eſt prouocatio. Χέζειν etiam ab illis ductum eſt, & βόρβορος. Κόλπος id eſt
ſinus maris, à noſtris golphus dicitur. Ερωδιὸς ardea, à nobis herod vel
heron dicitur.Cum numerare incipimus, ἓν πρῶτον dicimus. Εντεμεῖν ἀπὸ
Entamer. τοῦ ἐντέμνειν, nos incidere dicimus: ſic & ἀπὸ τοῦ κόπτω κοπεῖν. Μέδιμνον &
Coper. βρόχον & alia quæpiam in menſuris , nos à Græcis tracta eſſe in libris de
Aſſe docuimus. Χαλᾶν τὸ ἐνδιδόναι καὶ ὑπείκειν, nos chalare velū vocamus.
Eurip. in Oreſte pro hoc χαλᾶν πόδα dixit his verbis, Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα
πρὸς βίαν ποδὶ, Ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις ἢν χαλᾷ πόδα. Μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυ-
μίας. Χλωρίων auis turturis magnitudine, vt inquit Ariſtoteles, à nobis lo-
rion dicitur . Καλόπους lignea crepida, à nobis gallochus dicitur. Πα-
ροικίαν nos parœciam dicimus, hoc eſt curiam, vnde olim curiones dicti.
pro quo parochia abſurdè obrepſit,cum parœcia viciniæ conuentum ſi-
gnificet. Ἐθελοντὴς à nobis enthalēté dicitur, id eſt πρόθυμος: & thalentū
voluntatem vehementem vocamus,quaſi τὸ ἐθελούσιον, ἢ τὸ ἐθελητικόν. Καλ-
Καλπάσαι. πᾶν ἢ καλπάζειν Græci dicunt equum ad ingreſſum exultantem vrgere:no-
Κάλπη. ſtri hoc callopare vocant,& callopum, quod illi κάλπην dicunt. Plutarch.
in Alexandro, de Bucephalo loquens , Εὐθὺς δὲ προσδραμὼν τῷ ἵππῳ, καὶ
παραλαβὼν τὴν ἡνίαν, ἐπέστρεψε πρὸς τὸν ἥλιον. μικρὰ δὲ οὕτω παρακαλπάσας καὶ κατα-
ψήσας, ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματος, ἀποῤῥίψας ἡσυχῇ τὴν χλαμύδα,
καὶ μετεωρίσας αὑτὸν, ἀσφαλῶς περιέβη. Quibus verbis ſignificat Alexandrum
equi frenum manu tenentem, ad aliquantum ſpatii equum incitaſſe ad
procurſum,cum ipſe quoque curſu equum aſſequeretur atque æquaret:
& deinde manu plauſúque permulſiſſe, vt ſolent equiſones equos fero-
ciores demitigare : & deinde in bucephalum inſiliuiſſe & conſcendiſſe.
Legimus & in Hippiatricis hæc verba, Καὶ ἀναβάτην ἐπικαθίσαι ποιήσας, δρό-
μῳ τῷ διὰ κάλπης γύμναζε, ἤγουν τῷ λεγομένῳ τριπόδῳ. Erat etiam κάλπη ἀγὼν
in Olympiis, ex Pauſania in primo Eliacon, his verbis ſcribēte, Τῆς δὲ ἀπή-
νης καὶ κάλπης τὸν δρόμον, τὸν μὲν ὀλυμπιάδι νομισθέντα ἑβδομηκοστῇ, τὸν δὲ τῆς κάλπης, τῇ
ἐφεξῆς ταύτης. κήρυγμα δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων ἐποιήσαντο ἐπὶ τῆς τετάρτης ὀλυμπιά-
δος καὶ ὀγδοηκοστῆς, μήτε κάλπης τοῦ λοιποῦ, μήτε ἀπήνης ἔσεσθαι δρόμον. Erat autem
κάλπη cum eques ad extremum curriculum ex equa celeriter deſiliens, ap
prehenſo freno equæ quaſi cum ea curſu certabat. ἣν δὲ θήλεα ἵππος. καὶ ἀπὸ
τῶν ἵππων ἀποπηδῶντες ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ δρόμῳ συνέθεον οἱ ἀναβάται ταῖς ἵπποις, εἰ-
Ἀναβάτης. λημμένοι τῶν χαλινῶν. Qui autem equis vtebantur, ἀναβάται dicebantur. διά-
φορα δὲ τοῖς ἀναβάταις ἐς τῆς κάλπης τὸν δρόμον, τά τε σημεῖά ἐστι, καὶ ἄῤῥενες σφίσιν

ὄντες οἱ ἵπποι. Συνωρὶς etiam erat ἀγὼν καὶ ἀπήνη. Idem, Συνέθεσαν δὲ ὕστερον καὶ Συνωρίς.
τὴν συνωρίδα πώλων, καὶ πῶλοι κέλητι. & inferius, τὴν μὲν δὴ ἀπήνην κατὰ τὴν συνω- Ἀπήνη.
ρίδα, ἡμιόνους ἀντὶ ἵππων ἔχουσα. dicitur & ξυνωρὶς frequentius. Γὰρ etiam
nos Car dicimus, hoc eſt nãque. Γλοιὸς, id eſt viſcũ, Glus à noſtris dicitur.
Φελλὸς ab illis ſuber dicitur: vnde nos pantophellos appellamus crepidas,
quarum ſolũ ſubere conſtat: quibus fœminæ vtuntur, vt proceriores vi-
deãtur: interdum etiam viri ob teporẽ ligni. Cuius dictionis olim me ad-
monuit Ianus Laſcaris vir Græcus iudicio præſtanti, atque in vtraque Ianus Laſca-
lingua eruditione eximia præditus. Illud mihi mirum viſum eſt, quòd ris.
lingua vernacula Agraphen pro ea fibula dicit, quæ Græcè ἀδκτὴρ & πόρπαξ
dicitur. quòd à noſtris maioribus compoſito vocabulo dictam puto agra
phen, παρὰ τὴν ἄγραν καὶ ἁφήν. vel quaſi τὴν ἄγαν ἀπλουμένην καὶ συναπλουσαν.
Lazarus Bayſius in tractatu de veſtibus admonuit à nobis ocheton dici,
quod Græcè ὁ χιτὼν dicitur. Παραλαλεῖν etiam eſſe puto, quod lingua ver-
nacula pro verbo loqui, verba facere dicit: & παραλαλίαν quod locutionẽ
& ſermonem, vel περιλαλίαν. quãquam περιλαλεῖν φλυαρεῖν ſignificat. Bail-
lo dicimus ἀντὶ εἰς τὴν χεῖρα ἐμβάλλω. & Blaſmo ἀντὶ βλασφημῶ per ſyncopen.
Λοιδορεῖν lingua noſtra priſca dicebat Ledoier. Buthiner dicũt prædã par-
tiri, παρὰ τὸ βουθυτεῖν. Pro macto, hoc eſt θύω, thuo dicimus. Burſam locu-
los nummarios dicimus, quaſi βύρσαν: plærunque enim ſcortei fiunt.
Βλάψαι blepſer dicimus lædere. Verum vt ad rem redeam, Ἀλάστωρ ſic di- Ἀλάστωρ.
citur, vt ἀλιτήριος, vt in loco ſuprà citato. Athenæus lib. XII. Διονύσιος δὲ ὁ
Διονυσίου, ἁπάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστωρ, εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παρελθὼν, μετεπέμ
πετο μὲν ἐν μέρει τὰς Λοκρῶν παρθένους, hoc eſt depopulator, peſtis & inter-
nicio totius Siciliæ. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἄνθρωποι καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες,
ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, de proditoribus patriæ loquens.
Pauſ. in Achaicis, αὐτὸς μὲν ἀπηξίωσεν ὁ γάλλος, δικαστὴς καταστῆναι. Καλλικράτει
δὲ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀνδρὶ ἀλάστορι ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν. Aliquando ſignificat fu-
riam. Syneſ. Ioanni, Αἰμιλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν, hoc eſt, furias necis vltri-
ces AEmylii metuimus, cuius nece manus tuas contaminaſti. Plut. in Ci-
cerone, Ὥστε καὶ παρελθεῖν εἰς τὴν Καίσαρος οἰκίαν διενοήθη κρύφα, καὶ σφάξας ἑαυτὸν
ἐπὶ τῆς ἑστίας, προσβαλεῖν ἀλάστορα, impingere familiæ Cæſaris furiales intem-
perias. Pauſ. in Arcad. Ὡς δὲ ἀλκμαίωνι οἰκοῦντι παρὰ τοῖς ψωφιδίοις, οὐδὲν ἐγίνετο ἡ
νόσος ῥάων, κατέφυγεν ἐπὶ τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δελφοῖς. καὶ αὐτὸν ἡ πυθία διδάσκει ὅτι ἐριφύ-
λης ἀλάστορα ἐς ταύτην οἱ χώραν οὐ συνακολουθήσειν. Plut. ἐν τῇ κεφαλαίων καταγραφῇ,
Ἀλάστωρ μὲν κέκληται ὁ ἄληστα καὶ πολλῷ χρόνῳ μνημονευτὰ δεδρακώς. Ἀλιτήριος δὲ ὃν Ἀλιτήριος.
ἀλεύασθαι καὶ φυλάξασθαι διὰ μοχθηρίαν, καλῶς εἶχε. Idem περὶ τῶν ἐκλελοιπότων
χρηστηρίων, Παγγέλοιον γάρ ἐστιν, ὦ ἑταῖρε, τὸν Ἀπόλλω κτείναντα θηρίον, δρᾶν ἃ δρῶσιν ἄν-
θρωποι μηνίματα δαιμόνων ἀφοσιούμενοι, προσφύοντες, οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους Παλαμναῖος.
ὀνομάζουσιν, ὡς ἀλήστων τινῶν καὶ παλαιῶν μιασμάτων μνήμαις ἐπεξιόντας. Eſt igitur
παλαμναῖος δαίμων, ὁ τοὺς ἐναγεῖς διώκων διὰ τὰ παλαιὰ μιάσματα, vel παρὰ τὰς
παλάμας, vt ſtatim dicemus. Lucian. Παρεστήκεσαν δὲ αὐτῷ ποιναὶ καὶ ἀλάστορες καὶ
ἐριννύες. Ἀλάστορες autem dicuntur furiæ, διὰ τὸ τοὺς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους
κολάζειν. Homines verò ἀλάστορες, παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν ἐφ᾽ οἷς ἐστιν ἀλαστῆ-

σαι καὶ στενάξαι. Sicut Παλαμναῖοι ἀπὸ τοῦ ταῖς παλάμαις μιάσματα ἀνέκπλυτα ἀποτελεῖν, vt inquit Cornutus in libro de Natura Deorum. De hoc Euſtathius ita inquit, Ἀλάστωρ τὸ κακὸν καὶ φθονερὸν δαιμόνιον. καὶ ὁ Ζεὺς ἀλάστωρ, οὗ ἡ βλάβη ἄληστος, ἢ ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν, ἢ ὁ ἐπαμύνων τοῖς ἄλαστα παθοῦσιν. λέγεται δὲ ἀλάστωρ καὶ ὁ φυγῆς ἄξια εἰργασμένος.

Ἀπάγειν. Verum ἀπάγειν non modo eſt deferre, ſed etiam ad iudicem & interdum ad pœnam rapere, & in carcerem coniicere, vt apud Demoſthenem ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτ. Εἰ δέ τις τὸν ἀνδροφόνον ὁρᾷ περιιόντα ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἀπάγειν ἔξεστιν εἰς τὸ δεσμωτήριον, οὐκ οἴκαδε, οὐδ᾽ ὅποι βούλεταί τις, ὥσπερ σὺ δέδωκας. Idem, Οἱ θεσμοθέται τοὺς ἐπὶ φόνῳ φεύγοντας κύριοι θανάτῳ ζημιῶσαί εἰσι. καὶ τὸν ἐκ τῆς ἐκκλησίας πέρυσι πάντες ἑωρᾶτε ὑπ᾽ ἐκείνων ἀπαχθέντα. ὡς τούτοις οὖν ἀπάγειν λέγει ὁ νόμος. διαφέρει δὲ τί τοῦτο τοῦ ὡς αὐτὸν ἄγειν; ὅτι ὁ μὲν ἀπάγων ἐς τοὺς θεσμοθέτας, τοὺς νόμους κυρίους ποιεῖ τοῦ δεδρακότος. ὁ δὲ ὡς αὑτὸν ἄγων, ἑαυτὸν, & cum anno ſuperiore vidiſtis ad ſupplicium rapi è media concione, vel ad pœnam abductum. Idem, Τὸν δ᾽ ἀνδροφόνον ἐξεῖναι ἀποκτείνειν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἢ ἀπάγειν, λυμαίνεσθαι δὲ μὴ, μηδὲ ἀποινᾶν, Cædis autem conuictum licere intra fines patrios occidere, aut ad iudicem rapere, & in carcerem abducere: non etiam verberibus aut vinculis afficere, aut ab eo pecuniam ſeruandi eius cauſa auferre. Et περὶ παραπρ. Ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τοῦ δῶρα εἰληφέναι, εἰ μὲν ἠρνοῦντο, ἐξελέγχειν τὸ λοιπὸν ἂν ἦν· ἐπεὶ δὲ ὁμολογοῦσιν, ἀπάγειν δήπου προσῆκε, cum verò fateantur, nimirum ad ſupplicium par eſt vt rapiantur.

Συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ. Hoc Iſocr. in Helene dixit ἐπὶ θανάτῳ συλλαμβάνειν, Οὐδὲν ἀθυμότερον ζῶντες τῶν ἐπὶ θανάτῳ συνειλημμένων. Lucian. de Alexandro, Καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. Pauſ. Ἄγειν dixit, τὸν λαχόντα σφῶν ἐκ δεκάδος ἑκάστης, ἐκέλευσεν ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Decimum quenque ſortito ad ſupplicium rapi iuſſit. Quod priſci decimare legiones vocabant. Ioann. x i x. Παρέλαβον δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀπήγαγον. καὶ βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν. Polyb. in v. Τούτῳ διαφέρων τῶν ἄλλων τῶν ἀπηγμένων εἰς τὰς φυλακὰς, τῷ ποιεῖσθαι τὴν δίαιταν ἐν μείζονι δεσμωτηρίῳ.

Ἀπαγωγή. & Ἀπαγωγὴ in carcerem coniectio. Idem, παρακαλοῦντες εἰ μὲν πρὸς ἄλλο τι πεποίηται τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Λεοντίου, μὴ χωρὶς αὐτῶν ποιεῖσθαι τὴν ὑπὲρ τῶν ἐγκαλουμένων κρίσιν. Ἀπάγειν τὸν δασμὸν, eſt pendere tributum, vt ἀποφέρειν, de quo ante diximus. Xenoph. in 2. παιδείας, Ἔναγχος οὖν ποτέ σου μέμνημαι ἀκούσας, ὡς ὁ Ἀρμένιος καταφρονοίη σου, καὶ οὔτε τὸ στράτευμα πέμποι, οὔτε τὸν δασμὸν ἀπάγοι. Idem in v.

Ἀπάγειν καὶ ἀποφέρειν. Εὖ δ᾽ ἴσθι ὅτι διὰ ταῦτα ἥττον σοι νῦν, ἢ πρότερον οἱ Ἀσσύριοι καὶ τὰ ὅπλα ἀποφέρουσι, καὶ τὰς ἵππους ἀπάγουσιν, ὅτι τοῖς ἰδοῦσιν αὐτὴν ὀλίγη ἔδοξεν ἡ δύναμις. ἀποφέρειν & ἀπάγειν pro penſitare dixit. vt alibi in eodem, Ὅσον δὲ χρόνον ἐκαθέζετο ὁ Κῦρος ἀμφὶ τὴν περὶ τὸ φρούριον οἰκονομίαν, τῶν Ἀσσυρίων τῶν κατὰ ταῦτα τὰ χωρία, πολλοὶ μὲν ἀπῆγον ἵππους, πολλοὶ δὲ ἀπέφερον ὅπλα, φοβούμενοι ἤδη πάντας τοὺς περιχώρους. Ἀπάγω reduco, & ἀπαγωγὴ reductio, Ariſtot. in 2. prior Analy. περὶ τῆς δι᾽ ἀδυνάτου δείξεως loquẽs, Ἀπάγεται δὲ εἰς τὸ ἀδύνατον οὐ προσομολογηθέντος τοῦ ἀντικειμένου πρότερον. Vnde ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγὴ, reductio ad id quod non poteſt, id eſt ad impoſſibile. & εἰς τὸ ἄτοπον ἀπαγωγή. Chryſ. pri. ad Corin. x v. διὸ πρότερον τὴν εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴν δεῖ γυμνάζειν, ὃ καὶ Παῦλος πολλάκις ποιεῖ. οὕτω γὰρ ἃ λέγουσιν ἐκεῖνοι ἀνωφελῆ ἡμῖν φανεῖται. ſic reductionẽ ad abſurdũ ſenſum dixit, vt τὴν εἰς ἀδύνα-

τὴν ἀπαγωγήν. Duplex eſt enim demonſtrationis forma & ſyllogiſmi, μία μὲν ἡ ἐπ' εὐθείας, inquit Philopo. in 1. poſter. analy. altera ἡ διὰ τοῦ ἀδυνάτου, cuius exempla licet apud eum videre. Idem Chryſ. alibi, εἶτα ἵνα μὴ τραχύτερον ποιήσῃ τὸν λόγον, οὐκ ἐπὶ πολὺ τῇ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῇ ἐπιμένει, ἀλλὰ πάλιν ἐπὶ παραίνεσιν τρέπει τὸν λόγον. Ἀπάγεσθαι etiam voce paſſiua eſt abducere ſecum & reducere, eo modo quo ἄγεσθαι, de quo alibi dicetur. Idē in tertio eiuſdem, Σὺ δὲ ὦ Ἀρμένιε ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς. Ἀπάγεσθαι etiam eſt auertere, depellere, procurare. Lyſi. Νῦν οὖν χρὴ νομίζειν τιμωρουμένους, καὶ ἀπαλλαττομένους Ἀνδοκίδου, τὴν πόλιν καθαίρειν, καὶ ἀπάγεσθαι, καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι, καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι. Ἀπαγωγὸς eſt expulſor & expultrix, depulſor depultrix. Gorg. in Helene, Αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἐπῳδαὶ ἐπαγωγοὶ ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται.

Ἀπάγεσθαι.

Ἀπαγωγός.

Παραστῆσαι καὶ παραστήσασθαι.

Παραστῆσαι & παραστήσασθαι verbum eſt forenſe & iudiciale, vt ſiſtere Latinè. In Pandectis Græcis, Ἐὰν τις ὁμολογήσῃ πολλοὺς δούλους παραστῆσαι, καὶ τὸν ἕνα μὴ παραστήσῃ, βεβαιοῦται εἰς ὁλόκληρον ἡ ποινή, hoc ex Vlpiano ad verbum traductum eſt, qui ita ſcripſit in tract. Si quis cautionibus iudicio ſiſtendi cauſa factis nō obtēperauerit, Si pluriū, inquit, ſeruorū nomine iudicio ſiſtēdi cauſa vna ſtipulatione promittatur, pœnā quidem integram committi, licet vnus ſtatus non ſit, Labeo ait, quia verum ſit omnes ſtatos non eſſe. Cicero pro Quintio, Fit rebus omnibus integris, neque proſcriptis neque poſſeſſis bonis, vt Alphenus promittat Neuio ſiſti Quintium. Actuū Apoſt. xxiii. Καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἡγεμόνι, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. Et quod nos dicimus dare cautionē iudicio ſiſtendi, illi dicunt ἐγγυητὰς διδόναι ἐπὶ τῇ παραστάσει. Paulus ad Romanos xiiii. Πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Παριστάναι τὸν ἵππον τῷ ἱππεῖ ἐπεσκευασμένον, eſt equiti equum aſcenſuro ſiſtere inſtratum & frenatum. quod etiam Καθιστάναι dicitur. Lucian. Σὺ δὲ ὦ Τρίτων δελφῖνά τινα τῶν ὠκέων παράστησον. ἐφιππασόμεθα γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Sic acceptum eſt à Luca euang. cap. xxiii. Act. Apoſt. κτήνη παραστῆσαι, iumenta præſto ſiſtere in vehiculum aſcenſuro. Chryſ. ad Rom. xii. enarrans illud quod eſt in principio illius capitis, παρακαλῶ ὑμᾶς παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, & reliqua, σκόπει, inquit, πῶς ἑκάστη λέξις μετὰ πολλῆς κέχρηται τῆς ἀκριβείας. οὐ γὰρ εἶπε, ποιήσατε τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν, ἀλλὰ παραστήσατε. καὶ γὰρ οἱ τοὺς ἵππους τοὺς πολεμιστηρίους παριστῶντες, οὐδὲν λοιπὸν κοινὸν πρὸς αὐτοὺς ἔχουσι. καὶ σὺ τοίνυν παραστήσας τῷ πολέμῳ τῷ κατὰ τοῦ διαβόλου τὰ μέλη, καὶ τῇ παρατάξει τῇ φοβερᾷ, μὴ κάθελκε πρὸς ἰδιωτικὰς αὐτὰ διακονίας, ac ſi diceret, Tu qui animum tuum cum corpore iam enecto, quod quidē ad functiones ſæculares & ciuiles pertinet, diuino ſpiritui quaſi equiti regendum & incitandum dediſti, vide ne tuum iam corpus eſſe putes, vt ad obſequia animi tui eo vtare. facit enim Apoſtolus hominem equum, & deum ἀναβάτην. Σώματα οὖν δόκιμα δεῖ ποιῆσαι τοὺς παραστήσοντας μάρτυρας, ὥσπερ παραστήσοντας οὐ τινι τῶν ἐπιγείων ἀνθρώπων, ἀλλὰ τῷ τῶν ὅλων θεῷ, ἵνα τὸ σῶμα αὐτὸν ἐπικαθήμενον ἔχῃ τὸν βασιλέα ἐν τῇ παρατάξει. Παραστήσασθαι etiam eſt in iudiciū producere. Demoſth. πρὸς Ἄφοβον, Καὶ πρὸς τούτοις ἡ μήτηρ κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς, οἳ μόνοι παῖδές ἐσμεν αὐτῇ, δι' οὓς κατεχήρευσε τὸν βίον, πίστιν ἠθέλησεν ἐπιθεῖναι

παραςησαμένη. Idem, Οἱ δὲ μάρτυρες παραςησάμενοι τοὺς παῖδας ὑπὲρ ὧν ἐμαρτύρησαν, πίςιν ἐπιθεῖναι ἠθέλησαν κατ' ἐκείνων, Teſtes autem pueris in iudicium productis aut prolatis, quibus ipſi teſtimonium erant perhibituri, in eorum

Παραςήσασθ. capita iurare voluerunt. Eſt enim Παραςήσασθαι in medium producere & excitare. Plutarch. in Demetr. Γενομένου δὲ τούτου κήρυκα παραςησάμενος, ἀνεῖπεν ὅτι πέμψειεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀγαθῇ τύχῃ, Ἀθηναίους ἐλευθερώσοντα, καὶ τὴν φρουρὰν ἐκβαλοῦντα, præcone excitato pronunciauit. Quintil. lib. IIII. In epilogo vero liceat totos effundere affectus, & fictã orationem induere perſonis, & defunctos excitare, & pignora eorum producere, ἐν δὲ τοῖς κατ' ἐπίλογον ἐξέςω σύμπαντα τὰ πάθη ἀναχεῖσθαι, καὶ πλασματίᾳ λόγῳ τὰ εἰκότα τῶν προσώπων περιβάλλεσθαι. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Παιδία γὰρ παραςήσεται, καὶ κλαιήσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται, Liberos enim ſuos producet, & plorabit, & eorum

Ἀναβιβάσασθαι. miſericordia ſeipſum ſupplicio eximi deprecabitur. Hoc etiam Ἀναβιβάσασθαι dicitur, id eſt excitare. Andocid. Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Et Plato in Apolog. Ἐδεήθη τε καὶ ἱκέτευσε τοὺς δικαςὰς μετὰ πολλῶν δακρύων, παιδία τε αὑτοῦ ἀναβιβασάμενος. Sic producere reos ſordidatos. Quintil. in ſexto, Vnde & producere ipſos qui periclitentur, ſquallidos atque deformes, & liberos eorum ac parentes inſtitutum, αὐτοὺς τοὺς κινδυνεύοντας κομῶντας καὶ ῥυπῶντας παραςήσασθαι νενόμιςαι. Παρίςασθαι μάρτυρας eſt teſtes aduocare & corrogare, vt conteſtaturi faciunt. Idem πρὸς Φορμίωνα, Καὶ οἱ μὲν τὰ ἑτερόπλοια δανεισάμενοι, ὅταν ἀποςέλλωνται ἐκ τοῦ ἐμπορείου, πολλοὺς παρίςανται, ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι. Et rurſus, Ὅταν δ' ἀποδῶσι, πολλοὺς παρίςανται μάρτυρας, ἵνα ἐπιεικεῖς δοκῶσιν εἶναι. Παρίςασθαι τῷ ἀπολογουμένῳ ἢ τῷ φεύγοντι, eſt reo adeſſe & fauere, & quouis modo opitulari. Plutarch. in Politicis præceptis, Ἐπεὶ τοῖς γε μετρίοις ἁμαρτήμασι τῶν φίλων ἐπεμβαίνειν ὁ πολιτικὸς οὐκ ἀναγκάζει λόγος, ἀλλὰ καὶ δίδωσιν εἰς ἀσφαλὲς θεμένοις τὰ μέγιςα τῶν κοινῶν, ἐκ περιουσίας βοηθεῖν τοῖς φίλοις, καὶ παρίςασθαι, καὶ συνεκπονεῖν ὑπὲρ αὐτῶν. Demoſth. Καὶ τῶν μὲν τῆς τούτου πολλῶν πραγμάτων ὄντων, οὐ παρέςη πώποτε, οὐδ' ἐβοήθησε. Ariſtoph. σφηξί, Ἴθι μοι παράςηθ' ἀντιβολῶ σε πρὸς τῶν θεῶν. ἐθέλει γάρ ἐςιν ὅς μ' ἁνὴρ ἀπώλεσε. Ob id παρίςασθαι dicuntur οἱ συμμαχοῦντες, καὶ οἱ ὑπερασπίζοντες, καὶ προασπίζοντες, & patroni cauſarũ: Grego. περὶ ἀνθρώπου, Οἱ γὰρ τῷ ἐναντίῳ παριςάμενοι λόγῳ, συνῳδοὶ εἶναι τῷ θεῷ τὴν ὕλην κατασκευάζουσι.

Παραςάτης. Et Παραςάτης, auxiliarius, opitulator. Xenoph. de vota concipiẽte, ἤτειτο ἵλεως καὶ εὐμενεῖς ὄντας, ἡγεμόνας γενέσθαι τῇ ςρατιᾷ, καὶ παραςάτας ἀγαθοὺς καὶ συμμάχους. Idẽ, Εἴ ποτε πάλιν ἔλθοι κίνδυνος ὑπὸ βαρβάρων, τίνας ἂν παραςάτας ἥδιον τούτων ποιή-

Παραςάτις. σοιντο; & παραςάτις opitulatrix. Γρηγ. in patris epitaph. τίς δὲ ὀρφανῶν καὶ χηρῶν ἀμείνων παραςάτις; Sunt etiã παραςάται in acie, quaſi aſtites, vt Gaza ex AE-

Ἐπιςάτης. liano vertit περὶ παρατάξεων, vt ἐπιςάται ſubſtites, & προςοςάται præſtites. Herodot. in Erato, τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἑωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, τὸν δὲ ἑωυτοῦ παραςάτην ἀποκτεῖναι. Chryſoſt. ad Hebræos v. ὁ γὰρ ἰσχυρὸς ςρατιώτης οὐ μόνον ἑαυτὸν ἀρκέσαι δύναται, ἀλλὰ καὶ τὸν παραςάτην διαφυλάξαι. Xenoph. in III. παιδείας, Ἐπεὶ δ' ὁ παιὰν ἐγένετο, ἅμα πορευόμενοι οἱ ὁμότιμοι φαιδροὶ, προορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παραςάτας, ἐπιςάτας, παρεκάλουν ἀλλήλους ἕπεσθαι. Idem in VIII. ᾔδει γὰρ ὅτι εἴη μάχης δεήσοι, ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παραςάτας καὶ ἐπιςάτας ληπτέον εἴη,

σιν οἷς περ οἱ μέγιστοι κίνδυνοι. Alibi παραστάτας appellat pedites qui equitibus auxiliares dãtur. Παριστάναι etiam eſt παραστάτας apponere, hoc eſt ad latus Παριστάναι. admouere. Polyb. in III. τοὺς δ' ἱππεῖς διελὼν, ἐφ' ἑκάτερα παρέστησε τοῖς κέρασι. Appian. in v. ciuilium bellorum, ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο, λεύκιος μὲν ὁ καῖσαρ ἑαυτῷ παρεστήσατο, iuxta ſe ſtare iuſſit. In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præſultori ſecũdus eſt: qui præſultor etiam Κορυφαῖος dicitur, & Ἐξάρχων & Κατάρχων & Χοροστάτης. Eſt enim hic ordo, vt præcentori proximus ſit ὁ παραστάτης, & huic deinceps proximus ſit ὁ τριτοστάτης. Ariſtotel. in IIII. τῶν μετὰ τὰ φυσι. de multiplici appellatione prioris & poſterioris loquens, τὰ δὲ, κατὰ τάξιν πρότερα καὶ ὕστερα. ταῦτα δ' ἐστὶν ὅσα πρός τι ἕν διωρισμένον διέστηκε κατὰ τὸν λόγον. οἷον παραστάτην τριτοστάτου πρότερον. καὶ ἡ παρανήτη νήτης. ἔνθα μὲν γὰρ, ὁ κορυφαῖος, ἔνθα δὲ, ἡ μέση ἀρχή. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, Λέγεται δὲ καὶ πυθαγόρας κωμασταῖς περιτυχόντα μεθύουσι, κελεῦσαι αὐλητὴν τὸν τοῦ κώμου κατάρχοντα, μεταβαλόντα τὴν ἁρμονίαν, ἐπαυλῆσαι σφίσι τὸ δώριον. qui autẽ κατάρχοντι ſuccinũt, Ὑπηχοῦντες dicuntur. Idem ad clericos Neocæſ. de pſalmodia eius temporis loquens, quæ ad noſtram peruenit ætatem, ἔπειτα ἐνὶ ἐπιτρέψαντες κατάρχειν τοῦ μέλους, οἱ λοιποὶ ὑπηχοῦσι, καὶ οὕτω ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῆς ψαλμῳδίας τὴν νύκτα διενέγκοντες, μεταξὺ προσευχόμενοι. Iulianus Aug. in Epiſt. Τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομμετροῦντες. Idem Ariſtotel. Ἀνάγκη μὴ μίαν εἶναι τὴν τῶν πολιτῶν πάντων ἀρετὴν, ὥσπερ οὐδὲ τὴν τῶν χορευτῶν κορυφαίου καὶ παραστάτου. Χοροστάτης autem ex eo dicitur, quòd ἱστάναι τὸν χορὸν eſt ordinare chorum, & locum aptum vnicuique ſymphoniaco aſſignare ſolet. Plutarch. in apophthegmat. Δαμωνίδας ταχθεὶς εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ χοροῦ τάξιν ὑπὸ τοῦ τὸν χορὸν ἱστάντος, εὖγε εἶπεν, ἐξεῦρες πῶς καὶ αὐτὸς ὁ τόπος ἔντιμος γένηται. Παραστάτης etiam pro manipulari accipitur, vt in v. Ethic. Ἔτι περὶ μὲν πάντα τὰ ἄλλα ἀδικήματα γίγνεται ἐπαναφορὰ ἐπί τινα μοχθηρίαν ἀεί. οἷον εἰ ἐμοίχευσεν, ἐπ' ἀκολασίαν. εἰ ἐγκατέλιπε τὸν παραστάτην, ἐπὶ δειλίαν, ſi nõ ſeruauit manipularem ſuum. Παρίστασθαι etiam eſt præſto eſſe, apparere, apparitoris munere fungi: vt apud Lucianum Mercurius, Σαίρειν γὰρ τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ εὐθετίσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ διῒ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω. Et paulũ infra, Καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ, & in foro apparituras facere. Significat & aſtare, aſſiſtere, prope ſtare. Demoſthenes κατὰ Μειδίου, Οὐδὲ ἐκεῖνο οὐδεὶς ὑμῶν ἀγνοεῖ, ὅτι μυρίων ὄντων πρότερον τῶν ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἢ ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἐχθρῶν ἀλλήλοις γιγνομένων, οὐδένα οὔτε καλουμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα, οὔτε ὅταν ὀμνύωσιν ἐξορκοῦντα. Idem, Ὀμνύουσι παρεστηκὼς τοῖς κριταῖς, quaſi aures admouẽs & auſcultãs. Plato, Ὁπότε τις φαίνοιτο ἄνθρωπος παραστὰς μέγας σμικροῦ μείζων εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ. Significat etiam videri & ſubire, hoc eſt ἐπέρχεσθαι, in mentem venire, animóque obuerſari. Syneſ. Παιδόθεν παρέστη μοι θεῖον ἀγαθὸν εἶναι φιλία, A puero mihi viſum eſt. Pauſan. Ἀρχομένης δὲ ἡμέρας, ἐς βοῶν ἀγέλην νεμομένην ὑπὸ τοῦ τείχους, ἐπιπίπτει λύκος. προσαγαγὼν δὲ ἐμάχετο πρὸς ταῦρον ἡγεμόνα τῶν βοῶν. παρίσταται οὖν Ἀργείοις, τὸν μὲν, Γελάνορα, Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τῷ λύκῳ, ſubito in mentẽ venit aſſimulare. Idem in Meſſen. τοῖς δὲ μεσσηνίοις ἀπεγνωκέναι τὰ πράγματα παρίστατο. Alibi in iiſdem, παρίστατο δὲ καὶ ἐς τὴν πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ πολέμου σφίσιν ἀθύμως ἔχειν, deſperare cœperunt de ſumma eius belli, in mentem venit deploratam

Κορυφαῖος. Ἐξάρχων. Κατάρχων. Χοροστάτης. Τριτοστάτης.

Ὑπηχοῦντες.

Ἱστάναι τὸν χορόν.

Παρίστασθαι.

eſſe ſpem eius belli. Sic Odyſſ. x 11. Ὅστις ἀΐδρείῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται, liberorũ & vxoris poſtea ſurrepit obliuio. Plutarch. Ὁρμὴ καὶ τόλμα δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζούσαις τῶν γυναικῶν, ἀμύνασθαι τοὺς πολεμίους ὑπὲρ τῆς πατρίδος, Animo inceſſit diuinitus audacia & fiducia. Galen. in 1. Therapeu. Τοσούτων δ' ἐστὶν ἁμαρτημάτων μεστή, ὥστε μοι παρίσταται τὸ τοῦ μωροῦ πρὸς τὸν κόσκινον εἰπόντος, οὐχ εὑρίσκειν ὅτι βύσειεν ἢ μὴ βύσειεν αὐτοῦ, hoc eſt, ἐπῆλθεν, εἰσῆλθε. Plato in Phædone, Εὐδαίμων γάρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο ὦ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. ὥστε μοι παρίστασθαι, ἐκεῖνον μηδ' εἰς ᾅδου ἰόντα, ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι, proinde mihi videtur, ita vt mihi videatur. Vnde

Τὸ παριστάμενον.

Ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, eſt ex tẽpore dicere, hoc eſt quicquid in mentem ſubito venit. quod eſt ἐκ τοῦ παρατυχόντος, & τὸ ἐπελθὸν εἰπεῖν, καὶ τὸ εἰσιόν, καὶ ἀμελετήτως, καὶ ἐκ καιροῦ λέγειν, καὶ αὐτοσχεδιάζειν. Xenoph. ἱππαρχικῷ, Ποιεῖν δὲ τὸ παρατυγχάνον αὐτῷ ἀεὶ δεῖ, καὶ πρὸς τὸ παριστάμενον σκοποῦντα, τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, Oportet autem cum id quod fors obtulerit exequi, è reque nata con ſulentem, efficere quod in rem eſſe videatur. Idem, Ἐκβοηθεῖ εἰς τὰ μεθόρια σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν ἱππόταις, cum turma equitum tumultuaria. Quare ſi teſtes fortuitos dicere velis, hoc eſt non rogatos, non adhibitos, & vt ſupra diximus, μὴ παρεστηκότας ὑπὸ τοῦ διαμαρτυρουμένου, dicere rectè poteris παρατυγχάνοντας καὶ προστυχόντας καὶ ἀπὸ ταὐτομάτου παραγινομένους, vt Demoſth. κατὰ Κόνωνος, hoc eſt oblatos & oblatiuos, vt oblatiua olim vocabant augu ria. De rogatis teſtibus Cicero pro Cælio, Fuerant hoc rogati: fuerant ad hanc rem collocati vt venenum comprehenderetur. Idem, Hæc iſtorũ prouincia qui rogati ſunt. Παρατυγχάνοντες dicuntur qui fortè ſuper aliquem actum adueniunt. Plato in Protagora, Νὴ τὸν Δία εἰς καιρόν γε παρατετύχηκεν ἡμῖν ἐν τοῖς λόγοις Πρόδικος ὅδε, opportune & forte fortuna aduenit: ſuperuenit non incõmodé. Idem lib. x. legum, ἐάν τις ἀσεβῇ λόγοις, εἴτ' ἔργοις, ὁ παρατυγχάνων ἀμυνέτω σημαίνων πρὸς ἄρχοντας. Idem lib. v. de Rep. Ῥίψαντας τὰ ἱμάτια, γυμνοὺς λαβόντας ὅ, τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, θεῖν διατεταγμένους, rapientes quod cuique obuium fuit telum. Significat etiam παρίστασθαι, hoc eſt præſto & aſſiduum eſſe & aſtare. Plutarch. in Lycurgo, de inſtitutione iuuenum Lacedæmoniorum loquens, Ἤδη δὲ τοῖς τηλικούτοις ἐρασταὶ τῶν εὐδοκίμων νέων συνανεστρέφοντο, καὶ προσεῖχον οἱ πρεσβύτεροι μᾶλλον, ἐπιφοιτῶντες εἰς τὰ γυμνάσια, καὶ μαχομένοις καὶ σκώπτουσιν ἀλλήλους παρετύγχανον οὐ παρέργως, id eſt aderant accuratè & fauebant, & vbique præſto erant. Significat etiã intereſſe alicui actui. Polyb. in 111. ἡμεῖς δὲ περὶ τούτων εὐθαρσῶς ἀποφαινόμεθα, διὰ τὸ περὶ τῶν πράξεων παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τῶν παρατετυχότων τοῖς καιροῖς, qui æquales eorum temporum fuerunt. Idem de prælio ad Trebiam loquẽs, Ὁ δὲ Τιβέριος ἤδη μὲν ἕκαστα ἀληθινῶς λέγεσθαι, ὑπὸ δὲ φιλοδοξίας ἐλαυνόμενος, παραλόγως ἔσπευδε κρῖναι τὰ ὅλα, καὶ μὴ τὸν Πόπλιον δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, intereſſe nõ poſſe, propter vulnus acceptum. Παρατυχὸν vero ſignificat, cum occaſio ita tulit, vt apud Thucyd. lib. 1. in concione Athenienſium, Μέχρις οὗ τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε, ὃ οὐδείς πω, παρατυχὸν ἰσχύϊ τι κτήσασθαι, προθείς, τοῦ μὴ πλέον ἔχειν ἀπετράπετο, Quoad ipſi vtilitatis

Παρατυγχάνοντες μάρτυρες.

Teſtes rogati.

Παρατυγχάνειν.

Παρατυχόν.

veſtræ rationem ducétes, iuris & æqui nunc meminiſtis: cuius nemo vnquam ita antiquiorem curã habuit, cui quidem ipſi vi vti liceret: vt non plus commodis ſuis tribuendum putarit. Sic autem παρατυχὸν ponitur vt ἐξὸν & ἐνὸν, & alia participia Atticè figurata, de quibus ſupra dictũ eſt.

Παραχὸν pro eodem dicitur, vt apud eundem in eodẽ primo, Ἀγαθῶν δὲ ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν· εὖ δὲ παραχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν συμβῆναι, cũ autẽ commodè res nata fuerit. vel, occaſione ita ſeſe dedente. Verùm vt Παρίσταται ſignificat animo obuerſari, animũ ſubire, in mentẽ venire: ita παραστῆσαι actiua voce ſignificat admonere, & voluntatẽ conſiliúmque ciere alicuius rei faciendæ. Pauſ. in Bœoticis, de victoria Epaminondæ ad Leuctra loquens, ἐν τούτῳ οἱ Θηβαίων σύμμαχοι κατέτρεχον διασκεδασθέντες χώραν τὴν λακωνικὴν, καὶ ἥρπαζον τὰ ἐξ αὐτῆς. τοῦτο Ἐπαμινώνδα παρέστησεν ὀπίσω Θηβαίους ἐς Βοιωτίαν ἐπαγαγεῖν. Παραστῆσαι etiã eſt animo repræſentare alicuius rei imaginẽ, & quaſi in rem præſentẽ perducere. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Οὐδεὶς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτ᾽ ἀπαγγέλλων δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσιν οὕτως, ὡς ἐπὶ τῆς ἀληθείας & τοῦ πράγματος, τῷ πάσχοντι & τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται. Greg. εἰς Ἀθανάσιον, Πῶς ἂν παραστήσαιμι τῷ λόγῳ τὸ μέγα ἐκεῖνο θαῦμα. Idẽ, Ἵνα μικρῷ λόγῳ παραστήσω τὸ πᾶν γνώρισμα. Huius cognata eſt ſignificatio, cũ παριστῶ exhibeo ſignificat & exprimo, & oſtendo. Vnde Δίκη παραστατικὴ dicitur actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præſentem vendicaturus eſt. Plutarch. in vita Homeri, Ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παριστὰς διὰ μὲν τῆς ἰλιάδος, ἀνδρίαν σώματος· διὰ δὲ τῆς ὀδυσσείας, ψυχῆς γενναιότητα, id eſt, manifeſtũ eſt eum exprimere & demonſtrare cuiuſmodi ſit corporis fortitudo. Παραστῆσαι etiã ἑαυτὸν is dicitur, qui præſto ſe exhibet ad mãdata accipienda, vt apparitores magiſtratibus faciũt. Quomodo Apoſtolus ad Romanos VI. vſus eſt, Οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοὴν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε. Significat etiam docere & oſtendere. Themiſt. in IIII. Phyſic. ταῦτα δὲ Εὔδημος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ἑαυτοῦ φυσικῶν παρίστησι. λέγει δὲ οὕτως. Alexan. in 2. de anima, ὅτι μὲν ἡ ψυχὴ ἀσώματος, ἱκανῶς μὲν παραστῆσαι καὶ ὁ λόγος, καθ᾽ ὃν εἶδος οὖσα δείκνυται τοῦ ὀργανικοῦ ἐντελέχεια ἡ ψυχή. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶνδε τῶν λόγων δειχθείη ἂν οὖσα ἀσώματος. Ponitur & pro ſignificare. Baſil in quodam epiſtolio ad Gregoriũ, γράμμα ἦλθέ μοι ὄντως παρά σου, ἀκριβῶς σόν, οὐ τοσοῦτον τῷ χαρακτῆρι τῆς χειρός σου, ὅσον τῷ τῆς ἐπιστολῆς ἰδιώματι. ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα, πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα, magni ſenſus ſignificantia, multæ ſentẽtiæ vim habentia. Hermog. περὶ κεφαλαίων, ὃ δὲ τούτων ἕκαστόν ἐστι, σαφῶς παραστήσω, demonſtrabo, docebo, oſtendã. Παραστῆσαι etiam commouere & ciere ſignificat. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Οὐ γὰρ ἡ πληγὴ παρέστησε τὴν ὀργὴν, ἀλλ᾽ ἡ ἀτιμία, quem locum in annotationibus interpretati olim ſumus in tractatu de pœnis. Polyb. Ταῦτα δὲ τίν᾽ οὐκ ἂν παραστήσαι; AEſch. περὶ παραπρ. Ἀλλ᾽ ἅμα πολλά & χαλεπὰ παρακολουθεῖ τῷ κρινομένῳ, καὶ μετακαλεῖ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ὀργῆς, ὁ κίνδυνος ἐπὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας λόγους, & διαλογισμὸν παρίστησι μή τι παραλίπῃ τῶν κατηγορημένων. ὥστε ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δὲ ἐμαυτὸν εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατηγορημένων ἀγαγεῖν βούλομαι, & ratiocinandi vim excitat, & cõminiſcendi. Idem Demoſth. Καὶ πρὸς Διὸς λογίσασθε παρ᾽ ὑμῖν αὐτοῖς, ὅσῳ καὶ πλείονα ὀργὴν ἐμοὶ προσῆκε παραστῆναι, concitatã eſſe. Polyb. lib. II.

Παραχόν.

Παραστῆσαι.

Παραστατικὴ δίκη.

hiſtor. κοινολογηθεὶς οὖν δι' ἀπορρήτων Νικοφάνει καὶ Κερκιδᾷ τοῖς Μεγαλοπολίταις, ῥᾳδίως διὰ τούτων ὁρμὴν παρέστησε τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ πρεσβεύειν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς, cupiditatem excitauit & ſubitam voluntatẽ. Idem in eodẽ lib. Βουλόμενος τὴν Ἀριστομάχου δόξαν, καὶ παραστήσασθαι τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν ἐφ' οἷς ἔπαθεν, id eſt excitare & commouere auditores ad condoleſcendum Ariſtomacho. Et in v. τῆς δὲ τῶν προγόνων δόξης καὶ τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων ἀναμιμνήσκοντες, φρόνημα καὶ θάρσος τοῖς Φαλαγγίταις ἐπειρῶντο παριστάναι, animos ciere & acuere. In 1. Maccabæorũ, καὶ τοῖς ἐλέφασιν ἔδειξαν αἷμα σταφυλῆς καὶ μόρων, τοῦ παραστῆσαι αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον, ad irritãdos eos. Dioſcor. de croco, Παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ſtimulat, concitat.

Παραστατικός. καὶ Παραστατικὸς ἀντὶ τοῦ προτρεπτικοῦ, καὶ διεγερτικοῦ, καὶ παρορμητικοῦ. Plutarch. in Lycurgo, Ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ, καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους. Et in apophthegmatis Lacon. Κέντρον δ' εἶχε ταῦτα ἐγερτικὸν θυμοῦ καὶ φρονήματος, καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ πραγματικῆς. & Παραστήσασθαι, eſt ad deditionem compellere, ſubigere, diripere, & ad captiuitatem redigere. Demoſth. κατὰ Ἀνδροτίωνος, Πολλῶν τε καὶ δεινῶν ἀτυχημάτων συμβάντων τῇ πόλει, οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν, πρὶν ἢ τὸ ναυτικὸν αὐτῶν ἀπώλετο, ſubacti ſunt. Gregor. de legionibus Romanis loquens, quas Iulianus auro corruptas perpulit deorum ſimulachra adorare, Καὶ οἱ τὴν οἰκουμένην παραστησάμενοι, μικρῷ χρυσίῳ ἔπι-ταλον, Et qui orbem terrarum ſubegerant. Idem, Ὡς ἀεὶ ἀπὸ Περσῶν καὶ Σκυθῶν ἡμᾶς παραστήσωνται, hoc eſt συλήσωσι, λαφυραγωγήσωσι, ληλατήσωσι, diripiant & populentur. Plato lib. IIII. de Legibus, Μίνως γὰρ δὴ τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀττικὴν παρεστήσατο εἰς χαλεπήν τινα φορὰν δασμοῦ, δύναμιν πολλὴν κατὰ θάλατταν κεκτημένος, adegit & ad graues duráſque conditiones pacis. Pauſan. in Meſſ. τοῦτο τὸ πόλισμα ᾤκισε μὲν Ἕλιος νεώτατος τῶν Περσέως παίδων, Δωριεῖς δὲ παρεστήσαντο ὕστερον πολιορκίᾳ. Παρίστασθαι appetere, id eſt aduentare. Plutarch. ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, iamiam affuturo diſcrimine, & ἐνεστῶτος. Lyſ. pro præſenti, de præterito tamen tempore, Οὐχ οἷόν τε ἐπιχέσαι γεγόνατε διὰ τὰ πράγματα τὰ παρεστηκότα, id eſt propter illius temporis ſtatum. Παρίστασθαι etiam dicuntur quæ naturæ ſuæ perfectionem & vigorem adepta ſunt, quaſi conſiſtere & abſolui. Poſt quem ſtatum iam Ἐξίστασθαι dicuntur, quaſi exoleſcere & fugere, & à natura ſua deſciſcere. Theophraſt. in VI. de Cauſis, Εἰσὶ δὲ ὥσπερ ἐν αὐτοῖς τοῖς περικαρπίοις ὡρισμέναι μεταβολαί, χωρισθέντων ὁμοίως εἴς τε τοὺς κατὰ τὰς πέψεις, καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὰς φθορὰς χυμούς. μάλιστα δὲ τοῦτ' ἔνδηλον ἐπὶ τοῦ οἴνου. καὶ γὰρ παριστάμενος, καὶ ἐξιστάμενος, καὶ οἷον γηράσκων, ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει χυλοῖς, etenim peruegetum & vigens, deinde à ſeipſo deſciſcens, & veluti ſeneſcens, in certis quibuſdam ſaporibus mutatione afficitur. Idem inferius, Ἡ αὐτὴ δ' αἰτία καὶ τοῦ θᾶττον παρίστασθαι τοὺς ἠθικοὺς τῶν οἴνων. λεπτότεροι γάρ, καὶ ὥσπερ εὐθὺς ἄμικτοι, Eadem autem cauſa eſt cur vina quæ morata dicuntur, celerius perficiantur. Status enim rerum inter incrementum & decrementum hoc verbo παρίστασθαι ſignificatur, hoc eſt ἀκμή. Dioſcor. Οἰνόμελι δὲ διαφέρει τὸ ἐκ τοῦ παλαιοῦ καὶ αὐστηροῦ καὶ μέλιτος καλοῦ γινόμενον. ἧττον γὰρ πνευματοῖ καὶ ταχέως παρίσταται τὸ τοιοῦτον, id eſt conſummatur atque liqueſcit, & bonitas eius iã adulta eſt.

Παρίστασθαι etiam eſt ἐς τὸ εἶναι προϊέναι, in naturam rerum prodire. Greg. ἐν τῷ περὶ θεολογίας δευτέρῳ, Ὥστε εἰ καὶ λόγῳ κτίζει θεὸς τὰ κτιζόμενα, οὐκ ἀνθρώπινον αὐτῷ τὸ κτίζειν. ἐπεὶ διάγραψον βουλήματι πόλιν, καὶ παρεστήτω πόλις. θέλησόν σοι γενέσθαι υἱὸν, καὶ παρεστήτω παῖς, Quod ſi negas, age, informa voluntate tua oppidum, & prodeat oppidum, hoc eſt παρελθέτω, ὑποστήτω. Παριστάναι etiam eſt perſuadere. Plato libro x. de Repub. Καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι ἰδίᾳ συγγενόμενοι, ὡς οὔτε οἰκίαν, οὔτε πόλιν τὴν αὑτῶν διοικεῖν οἷοί τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ σφεῖς ἐπιστατήσωσιν αὐτῶν τῆς παιδείας. Significat etiam παραθεωρεῖν, hoc eſt παρ' ἄλληλα θεωρεῖν, res inter ſe compoſitas æſtimare. Iſocr. Ὥσπερ γὰρ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες τῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων, οὕτω καὶ ταῖς πόλεσι παριστάναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας. Plato lib. VIII. de Repub. Δημοκρατίας δὴ, ὡς ἔοικε, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, τίνα τε γίνεται τρόπον, καὶ γενομένη ποῖόν τινα ἔχει, ἵνα αὖ τὸν τοιούτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες, παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν, id eſt altrinſecus ſtatuamus, & cum oligarchico componamus, hoc eſt παραβάλωμεν, παρεξετάσωμεν. Hoc Cicero contendere appellat, vt pro Roſc. Amer. Quicquid contradixeris, id cum defenſione noſtra contendito. ita facillimè cauſa Sexti Roſcii cum tua conferetur: συνεξέτασιν. & pro lege Manil. Summa enim omnia ſunt Quirites, ſed ea magis ex aliorum contentione, quam ipſa per ſe cognoſci poſſunt, ἐκ τῆς τῶν ἄλλων παρεξετάσεως πρὸς ἄλληλα τιθεμένων. vel ad verbũ, ἐκ τῆς τῶν ἄλλων παρεκτάσεως δύναται γνωρίζεσθαι. Παριστάναι eſt currentẽ reuocare, & inhibere ſiſtereq́;: cui ἐξορμᾷν opponitur: vt παραστῆναι τὸν ἵππον apud Xenophontẽ. Παρίσταμαι patrocinor, aſtipulor, aſſentio, ſubſcribo. Philopo. aduerſus Proclũ de mũdi æternitate lib. VIII. τὸ γὰρ οὐρανὸν καὶ τὸν ὅλον κόσμον αἰσθητὸν ὄντα, μήτε γενέσθαι, μήτε ἀπόλλυσθαι ἀριστοτέλους ἀποφηναμένου, τῇ πλάτωνος ὁ πρόκλος παραστησάμενος δόξῃ, μετὰ πλειόνων ἄλλων καὶ τὴν αὐτῷ παρ' ἀριστοτέλει δοκοῦσαν ταύτην συνίστησι. δοκεῖ δὲ ἀριστοτέλει τὸ μηδὲν σῶμα δύναμιν ἔχειν ἄπειρον, ἐξ οὗ συνάγει ὁ πρόκλος ὡς πᾶν σῶμα τῷ οἰκείῳ τῆς φύσεως λόγῳ γινόμενόν ἐστι καὶ ἀπολλύμενον. & lib. IX. ταύτῃ τῇ δόξῃ πλάτωνος παριστάμενος ὁ πρόκλος αὐτὸς, πεπερασμένην εἶναι τὴν τοῦ κόσμου δύναμιν ἔφησε. Alexãd. περὶ εἱμαρμ. ad Auguſtos, καὶ τοῦτ' ἄν τις παρίστασθαι βουλόμενος τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, τοῦ μὴ πάντως αὐτοὺς ἐπιτυγχάνειν, φέρει τὸ αἴτιον, μὴ πάντῃ φύσιν ἑκάστου καὶ τὴν εἱμαρμένην ἀκολουθεῖν, ἀλλὰ γίνεσθαί τινα καὶ παρ' αὐτήν, & quiſpiam patrocinari volens fatidicis, hanc cauſam eſſe ait, cur non ſemper eorum veræ ſint prædictiones, quòd quædam præter naturam & præter fatum fiant. Παρίστασθαι etiam eſt animi fiducia præditum eſſe: & confirmari animo, non labaſcere, non linqui animo. Diodorus in hiſt. Alexand. Οἱ μὲν γὰρ τὸ δεινὸν ἔχοντες ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἁλώσεως συμφορὰν ἀναλογιζόμενοι, ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον, ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι, de Tyriorum expugnatione loquens. Idem de Alexan. Περιβαλλόμενος δ' ἐκ τῶν δεξιῶν δένδρον τι πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος ἐρριζωμένον, ἐκ δὲ τῶν εὐωνύμων αὐτὸ τὸ τεῖχος, ἠμύνετο τοὺς Ἰνδοὺς, οὕτω τῷ θυμῷ παραστὰς, ὡς ἂν τις βασιλεὺς τηλικούτων ἤδη ἀπειργασμένων ἀνδραγαθήσε, τὴν ἐσχάτην τοῦ βίου καταστροφὴν εὐκλεεστάτην γενέσθαι φιλοτιμούμενος. παραστάντα pro freto & confidenti dixit, & animo præſenti ſubnixo. & Παράστημα præfidẽtia & robur

Contendere.

Παρίσταμαι.

Παράστημα.

animi. Idem, Οἱ δὲ Θηβαῖοι ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις ὑπερέχοντες, καὶ τοῖς ἐν τοῖς γυμνασίοις συνεχέσιν ἀθλήμασιν, ἔτι δὲ τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς πλεονεκτοῦντες, ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. *Animus præſens.* Latinè præſens animus, & animi præſentia dicitur. Terent. in Eunucho, Fac hæc animo præſenti vt dicas, ὅπως δὲ ταῦτα λέξῃς τῷ θυμῷ παριστάμενος. Cic. in 2. de Orat. Sed animus acer & præſens & acutus idémque verſutus inuictos viros efficit. Et in 1. de Offic. Fortis autem & conſtantis eſt non perturbari in rebus aſperis, nec tumultuantem de gradu deiici (vt dicitur) ſed præſentis animi vti conſilio, καὶ γάρ τοι καὶ τοῦ ἀνδρείου ἐστὶν, ἐν τοῖς δεινοῖς μὴ ταράττεσθαι, μηδὲ τεθορυβημένον καταπίπτειν ἀπὸ τοῦ φρονήματος. vel ad verbum, ἐκ τοῦ βεβηκότος καθαιρεῖσθαι, σύμβουλον δὲ ποιεῖσθαι τοῦ θυμοῦ τὸ παράστημα. *Λῆμα.* Id etiam Λῆμα dicitur. Greg. Τοῦτο δὴ τὸ λῆμα τῆς τότε διαχλευούσης ἐπηρείας τὸ πλεῖστον διέλυσε, ὥσπερ τι ῥεῦμα, de conſtantia & fiducia Baſilii loquens aduerſus minas tyranni. Plut. in Cæſ. Τὰ δὲ τοιαῦτα λήματα καὶ φιλοτιμίας αὐτὸς ἀνέθρεψε, id eſt ἀνδρείας καὶ φρονήματα, καὶ θράση καὶ τολμήματα, de Scæua loquẽs aliiſque militibus ferocia ſpirituum, animorúmque fiducia præſtantibus. Ariſtoph. νεφελ. Λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ᾽ οὐκ ἄτολμον, ἀλλ᾽ ἕτοιμον. Herod. in Polymnia de Artemiſia loquens, Ἥτις ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρὸς, αὐτή τε ἔχουσα τὴν τυραννίδα, καὶ παιδὸς ὑπάρχοντος νεηνίεω, ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηΐης ἐστρατεύετο, οὐδεμιῆς ἐούσης ἀναγκαίης. Sic apud Syneſiũ legi debet ad fratrem de Ioanne, *Λημᾶν.* Νῦν ἔδει τοῦ γυναίου λήματος, νῦν τῶν ἐκείνου χειρῶν. Λημᾶν autem verbum ἀπὸ τῆς λήμης, id eſt ab oculorum vitio venit. Lucian. Λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις, καὶ ἐκκεκώφωσαι τὰ ὦτα. A ſupradicta huius verbi ſignificatione de quo loquimur, *Παραστατικοί.* dicti ſunt Παραστατικοὶ ἄνδρες, qui præſentia animi præditi ſunt: quæ dictio non ſolum robur animi καὶ τὸ τεθαρρηκὸς τοῦ φρονήματος ſignificat, vt ex iam dictis liquet: ſed etiam extemporalem exprõptámque ſolertiam, ac nuſquam deprehenſam, ſed vbique inſtructam & conſultam. Sunt igitur Παραστατικοί, οἱ πρὸς τὰ παρατυγχάνοντα πρόθυμοι καὶ σκεπτικοὶ, καὶ ἐν τῷ παραχρῆμα βουλευτικοί, qui nunquam ſibi deſunt: qui aut animi præſtantiam, aut conſultæ mentis copiam tanquam in numerato habent, οἱ ἐκ τοῦ καιροῦ ἀγχινοητικοί, οἱ ἐπὶ καιροῦ βουλευτικοί τε καὶ ἐπινοητικοί, οἱ ἐν τῷ παραυτίκα ἐνθυμηματικοί. *Παράστασις.* Παράστασις eſt exhibitio eius pro quo interceſſit quis in vadimonio promittendo, vt in Pandect. Ἐπὶ δὲ παραστάσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς, οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι. Quæ verba ex Vlpiano ad verbum tranſlata ſunt, Fideiuſſor in iudicio ſiſtendi cauſa, locuples iubetur dari: non tantum ex facultatibus, ſed etiam ex conueniendi facilitate. Significat etiam drachmam quam litigatores in exordio litis dependebant in cauſis priuatis. Nomen inde tractum, quòd hæc merces erat apparitorum qui ſiſtebant homines in iudicio, hoc eſt euocabant. Propterea in tractatu de ſportulis in codice Iuſtiniani, exhibere dicuntur apparitores, hoc eſt παριστᾶν τοὺς ἐγκαλουμένους. Sed in eo tractatu deſunt leges & conſtitutiones principum ad ſportulas pertinentes. Andocid. ὑπὲρ τοῦ Πύρρου κλήρου, Οὔτε γὰρ ἐπιτίμιον ταῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα εἰσαγγελίαις ἔνεστιν, οὐδ᾽ ἐὰν οὐδεμίαν τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγείλαντες μεταλάβωσιν. οὔτε πρυτανεῖα, οὔτε παράστασις οὐδεμία τίθεται τῶν εἰσαγγελιῶν. His duo-

bus vocabulis ſportulæ iudiciales ſignificantur. Παράστασις etiam eſt
impetus animi fiducia ſui præditi, hoc eſt παράστημα, & animi præſentia, vt
παράστημα, vnde Παραστατικοὶ dicti. Polyb. in III. hiſt. de oratione Anniba-
lis loquens milites exhortantis, Τῶν δὲ πολλῶν ἀποδεχομένων τό, τε παράδειγμα
καὶ τοὺς λόγους, καὶ λαμβανόντων ὁρμὴν καὶ παράστασιν οἵαν ὁ παρακαλῶν ἐσπούδαζε, τότε
μὲν ἐπαινέσας αὐτοὺς, διαφῆκε. Significat etiam exilium, & fugam eius qui
extorris eſſe iuſſus eſt. & Παραστήσασθαι eſt in exilium pellere, hoc eſt φυ-
γαδεύειν. Ariſtot. in v. Politicon, de conſeruando ſtatu ciuitatis loquens,
Καὶ μάλιστα μὲν πειρᾶσθαι δεῖ τοῖς νόμοις οὕτως ἁρμόττειν, ὥστε μηδένα ἐγγίνεσθαι πολὺ
ὑπερέχοντα δυνάμει μήτε φίλων μήτε χρημάτων· εἰ δὲ μή, ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς
παραστάσεις αὐτῶν, alioquin eos quoquo modo ciuitate procul ſummoue-
re. ſignificans, vt opinor, ſimile quippiam ὀστρακισμοῦ & relegationis.
Παράστασις etiã eſt documentũ & demõſtratio. Alexand. in quintũ Topic. Παράστασις.
Τὸ γὰρ ἴδιον, χάριν γνώσεως καὶ μαθήσεως τοῖς πράγμασι ἀποδίδοται, ὥσπερ καὶ ὁ ὁρισμός,
πρὸς παράστασιν καὶ γνῶσιν τοῦ ὁριστοῦ. Ponitur & pro ſignificatione. Idem in VI.
Εἰ γὰρ τὸ ὁριστὸν ἔχει τὴν παράστασιν ἀΐδιον καὶ ἀθάνατον, καὶ κατὰ τοὺς πρὸς χρόνοις διήκου-
σαν, ἔστι δὲ καὶ ὁ ὁρισμὸς τοιοῦτος, καλῶς ἀποδίδοται. εἰ δὲ διαφωνεῖ, οὐ καλῶς. Αντιπαρά- Αντιπαράστα-
στασις apud Rhetoricæ præceptores, ſimilis eſt ἐνστάσει, & quaſi ἔνστασις ſecũ- σις.
daria. Hermog. περὶ στάσεων, Γίνεται δὲ μετάληψις κατά τι ἔνστασιν, καὶ κατὰ ἀντιπαρά- Ενστασις.
στασιν. καὶ ἡ μὲν ἔνστασις, βίαιόν τι ἐστί· φησὶ γὰρ μὴ ἐξεῖναι. ἡ δὲ ἀντιπαράστασις κατασκευά-
ζει, εἰ καὶ ἔξεστιν, ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως, οὐδὲ ἐπὶ τούτοις. ἐπὶ μειρακίου καλλωπιζομένου φθόνῳ
πορνείας, καὶ βιάσηται ὁ διώκων μὴ ἐξεῖναι καλλωπίζεσθαι ἀνδράσιν. εἶτα ὅτι εἰ καὶ ἔξεστιν, ἀλλ᾽
οὐχ οὕτως. Idem alibi, Πρῶτον μέν, ὅτι οὐ χαλεπὸν δεῖξαι, ἐνστάσει χρώμενος· εἶτα ἀντι-
παραστάσει, ὅτι εἰ καὶ χαλεπόν, ἀλλ᾽ ἀναγκαῖον. Βιάζεσθαι autem ſignificat διὰ τοῦ Βιάζεσθαι.
βιαίου contendere, quod ſchema eſt rhetoricum. Idem τῶν εὑρέσεων tomo Βίαιον.
tertio, Η μὲν γὰρ ἔνστασις ἀναιρεῖ τὸ λεγόμενον, ὡς οὐκ ὂν· τὸ βίαιον δὲ περιίστησι τοῦ λεγο-
μένου τὸ ἐναντίον. Idem de loco Demoſthenis, Τὸ μὲν οὖν εἰπεῖν, οὐ διὰ Φωκέας
χερρόνησος σώζεται, τὴν ἔνστασιν ἐπλήρωσε. τὸ δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ κινδυνεύει διὰ Φωκέας
χερρόνησος, τὸ βίαιον περιέστησε. inde ἐνστατικὸν κεφάλαιον καὶ παραστατικὸν apud eum.

Αναιρεῖσθαι τὴν συγγραφήν, καὶ ἄκυρον ποιεῖν τὴν συγγραφήν, eſt ſyngrapham Αναιρεῖσθαι &
irritam facere & circunducere. Demoſthenes κατὰ Διονυσοδώρου, Αλλὰ κατὰ ἄκυρον ποιεῖν.
μὲν τἀργύριον ὃ ἂν ἀποδῷς, ὁμολογήσομεν ἐναντίον τοῦ τραπεζίτου ἄκυρον ποιεῖν τὴν
συγγραφήν. τὸ μέντοι σύνολον οὐκ ἂν ἀνελοίμεθα, Atqui quod ad pecuniam atti-
net, quancunque reddideris, fatebimur eatenus irritam fore ſyngraphã.
in vniuerſum vero nequaquam expungemus. Sic Ανελέσθαι τὴν γραφήν, ac-
cuſationem inducere. & Αναίρεσις antiquatio, interlitio, abrogatio, vt ἀναί- Αναίρεσις.
ρεσις τῶν νόμων. Et Αναιρεῖν τοὺς νόμους. Sic ἀναιρεῖν τὰς διαθήκας, rumpere & reuo
care teſtamentum. Αναιρεῖν autem & Αναιρεῖσθαι (vtraque enim voce di- Αναιρεῖν.
citur) eſt tollere mortuos ad ſepeliendum. Demoſthenes πρὸς Μακάρτατ.
Τοὺς δὲ ἀπογινομένους ἐν τοῖς δήμοις οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος
τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν. Idem, Εὰν δὲ τοῦ δημάρχου ἐπαγγείλαντος μὴ ἀναι-
ρῶνται οἱ προσήκοντες, ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι, Quòd
ſi denunciante Demarcho agnati & gentiles nõ ſuſtulerint eos, ipſe De-
marchus funerandos defunctos ſepeliendóſque locato. Iſæus ὑπὲρ Πύῤῥου

κλήρου, Ὅτι γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, οὔτ' ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη; Cum enim teſtatori à quo hæres relictus eſt, exequias iu-

Αναιρεῖσθαι. ſtáque funebria non fecerit, cúmque in rogum non intulerit. Ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, eſt naufragos legere, naufragorũ corpora ad ſepulturam conquirere, & naufragos ſeruare. Xenoph. Φάσκων ἐπὶ τεύχους τ' ἀλφίτων σωθῆναι, ἐπιστέλλειν δ' αὐτῷ τοὺς ἀπολλυμένους, ἐὰν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ ὅτι οἱ στρατηγοὶ οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς πατρίδος γενομένους, id eſt, è pugna nauali naufragos non ſeruarunt, cum poſſent. Sic Ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκρούς, occiſorum cadauera ſepelire. Iſocr. in Panegyrico, Οὗτος μὲν ἐκ τῆς στρατιᾶς τῆς ἐπὶ Θήβας δεδυστυχηκώς, καὶ τοὺς ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τελευτήσαντας αὐτὸς μόνος δυνάμενος ἀνελέσθαι. Ἀναιρεῖν tollere & auferre, & ἀναιρεῖσθαι itidem pro eodẽ Plato dixit libro x I. de legibus in principio, Μὴ γὰρ τοῖς λεγομένοις μάντεσιν ἀνακοινωνήσαιμι, τοῖς ἀμωσγέπως μοι ξυμβουλεύουσιν ἀνελεῖν τὴν παρακαταθήκην. οὐ γάρ ποτε τοσοῦτον εἰς χρημάτων ὠφεληθείην ἂν κτῆσιν, ἀνελών, ὅσον εἰς ὄγκον πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς καὶ τὸ δίκαιον ἐπιδιδοίμ' ἄν, μὴ ἀνελόμενος. ſæpius tamẽ ibidem voce paſſiua vtitur. Idem, Ἄν τις τῶν αὑτοῦ τι καταλίπῃ ἄκων ἢ ἑκών, ὁ προστυγχάνων ἐάτω κεῖσθαι, νομίζων φυλάττειν ἐνοδίαν δαίμονα· ἂν δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ, πολλὰς πληγὰς μαστιγούσθω δοῦλος ὤν. Ἀναιρεῖσθαι τὸν πόλεμον, eſt bellum ſuſcipere. Idem,

Αἱρεῖσθαι. Ἀνελόμενοι πόλεμον ὑπὲρ τῶν τελευτησάντων, πρὸς Θηβαίους. Quod etiam Αἱρεῖσθαι dicitur. Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου, Τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων σωτηρίας καὶ ἐλευθερίας κίνδυνον αἱρούμενοι. Pauſ. Λακεδαιμονίοις δὲ τότε πρῶτον ἔδοξεν ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας, inimicitias ſuſcipere. Iſæus, Οὕτως εἰκῇ πρὸς ἀλλήλους ἔχθρας ἀνείλοντο. Ἀναιρεῖσθαι ἔργον eſt redimere & ſuſcipere opus faciẽdum. Plato lib. x I. legum, de lege opificum loquens, Καὶ ἀναιρούμενος δὴ ἔργον ξυμβουλευτὴς νόμος ἅπερ τῷ πωλοῦντι ξυνεβούλευε, μὴ πλέονος τιμᾶν διατειρώμενον, ἀλλ' ὡς ἁπλούστατα τῆς ἀξίας, ταυτὸν δὴ προστάττει καὶ τῷ ἀναιρουμένῳ. γιγνώσκει γὰρ ὅτι δημιουργὸς τὴν ἀξίαν, Et quod lex alia venditoribus & negotiatoribus auctor erat ne pluris ſuas merces emptoribus indicarent, & captioſè venderent, ſed iuſto precio æſtimarent, ſummáque ſimplicitate fidéque, hoc idem iubet lex opifici qui opus faciendum ſuſcepit, vtpote qui nõ neſcius ſit opificii ſui precii. Ἐκδόντα autẽ appellat eũ qui opus faciendum locauit, καὶ τιμὴν τῶν ἔργων ὀφειλέτω ὧν ἂν τὸν ἐκδόντα ψεύσηται, de eo loquens qui ad diem opus perfectum non præſtitit. Et Ἀναιρεῖσθαι σῖτον, ſumere cibum. Ἀναιρεῖσθαι νίκην, ferre victoriam, hoc eſt αἱρεῖσθαι, φέρεσθαι. Syneſ. Καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο. Pauſ. in Lacon. Τισαμενῷ δὲ ὄντι ἠλείῳ λόγιον ἐγένετο, ἀγῶνας ἀναιρήσεσθαι πέντε τοὺς ἐπιφανεστάτους αὐτόν, victurum certamina. Sic alibi, Ἀνελόμενος ὀλύμπια τεθρίππῳ. & in Meſſen. Τά τε ἄλλα οὐκ ἀφανὴς ἦν, καὶ νίκην ὀλυμπιάσιν ἀνῃρημένος. Ponitur & pro auferre, id eſt vt ſortem propriam accipere. Idem in iiſdem, Τήμενος δὲ ἐς ὑδρίαν καθίησι τοὺς Ἀριστοδήμου παίδων καὶ Κρεσφόντου τοὺς κλήρους, ἐπὶ τῷ διῃρημένῃς μοῖραν ἀναιρεῖσθαι τῆς χώρας προτέρους ὁποτέρων ἂν κλῆρος ἀνέλθῃ πρότερον. Ἀναιρεῖσθαι παῖδας, quærere pueros ex vxore & ſuſcipere. Plutarchus in Anton. Παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος. Quod ipſum etiam ſignificat tollere, hoc eſt non exponere, ſed educandum curare: hoc eſt τὰ τεχθέντα παιδία ἀνατρέφειν, καὶ μὴ ἐκτιθέναι.

θῆναι. quanquã propriè ſignificet expoſitũ noſtrũ puerũ tollere. quo etiam verbo lingua vernacula vtitur. Hermog. περὶ εὑρέσεων, Ἐπὶ τῶν τετρακοσίων τυράννων ἐξεληλύθεσαν οἱ ἀθηναῖοι τὰ τείχη, μεγαρεῖς ἀναιρούμενοι ἔτρεφον. Ἀναιρεῖσθαι iis amplius eſt demereri & ſibi cõciliare gratiam alicuius. Xenoph. in 2. παιδείας, ὦ Σαμβαύλα, ποίῳ σε ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται; καὶ ὃς εἶπε, νὴ τὸν δία ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ. ὁποσάκις γὰρ αὐτὸν ἐκάλεσα, οὐ πώποτέ μοι ἀσχολίαν προὐφασίσατο. Quod idẽ Ἀναλαμβάνειν dicitur, vt ſuo loco dicetur. Pro hoc verbo cum vinco & reporto præmium ſignificat, Cicero auferre dicere ſolet, vt alibi diximus. vt pro Quintio, Mihi ſi quid deberetur, peterem: atque iudicio iampridem abſtuliſſem, ἀνῃρόμην ἄν. Idem pro Roſcio Comœdo, Itáne verò cognitor ſi fuiſſet tuus, quod viciſſes iudicio ferres tuũ? Suo nomine petiit, quod abſtulit, ſibi non exegit? Ἀναιρεῖν τοὺς χρόνους Demoſth. ἀντὶ ἐκκρούειν, hoc eſt tempus eximere, & occaſiones rerum gerendarum auferre, ἐν τῷ περὶ παραπρ. Ὁ δὴ τοὺς χρόνους τούτους ἀναιρῶν τῆς, οἵα πρὸς ὑμῖν ἐστὶ, πολιτείας, οὐ χρόνους ἀνῄρηκεν οὗτος; οὔ· ἀλλὰ τὰ πράγματα οὗτος ἀφῄρηται. Ἀναιρεῖν τὸ μαντεύεσθαι. Idem, Ἀνῃρημένον τῇ πόλει ἐκ Δελφῶν. Antipho, Ἀνεῖλεν ὁ θεὸς καὶ ἔχρησε. Reliquæ ſignificationes notæ ſunt, id eſt τὸ φονεύειν, τὸ ἀνατρέπειν, καὶ καταλῦσαι καὶ ἀφαιρεῖν. Ἐπαναιρεῖσθαι, ſuſcipere, capeſſere. Significat etiam de medio tollere & necare. Polyb. in v. Τὸν μὲν οὖν λεόντιον ὁ βασιλεὺς προσεξωθεὶς, θᾶττον ἢ προσεδέχετο, διὰ τὴν τῶν πελταστῶν φιλοτιμίαν ἐπανείλετο. Idem, ὡς γὰρ θᾶττον πτολεμαῖος ὁ κληθεὶς φιλοπάτωρ μεταλλάξαντος τοῦ πατρὸς, ἐπανελόμενος τὸν ἀδελφὸν μάγαν καὶ τοὺς τούτῳ συνεργοῦντας, παρέλαβε τὴν αἰγύπτου δυναστείαν, ἐνόμισε τῶν ἰδίων φόβων ἀπολελύσθαι. & alibi ſæpe. Aliquãdo ἀνελέσθαι dicit, vt in eodem, Ὁ δὲ μιθριδάτης ηὔχετο μὲν ἀπόγονος εἶναι τῶν ἑπτὰ περσῶν ἑνὸς, τῶν ἀνελομένων τὸν μάγον. & Ἐπαναίρεσις. Idem, Νομίσας καὶ παθεῖν ἄν τι τὸν ἀντίοχον ἐν τοῖς ἄνω τόποις ὑπὸ τῶν βαρβάρων, καὶ δυνηθῆναι καιροὺς αὐτὸς πρὸς ἐπαναίρεσιν, πεπεισμένος ἐὰν ἀνέλῃ τὸν ἀντίοχον, ὅτι τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ παιδὸς, κύριος ἔσεσθαι τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. ἐὰν ἀνέληται dixit pro eo quod eſt, ſi ſecundũ votum ſuum fato fungeretur. vt Perſius, – pupillúmve vtinam, quem proximus hæres Impello, expungam. nanque eſt ſcabioſus, & acri Bile tumet. Eos enim vulgo ſuſtuliſſe dicimur, quib' ſuperſtites fuimus. Παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς, eſt obrepere iudicibus, & per impoſturam aut calumniam iudicium vincere: quo Demoſthenes ſæpe vtitur. Sic Dinarchus κατὰ Δημοσθ. Καὶ τοὺς εἰλημμένους δῶρα καθ' ὑμῶν εἰληφότας, παρακρούονται ὑμᾶς. Interdum cum duobus accuſatiuis, vt Demoſthenes, Οὕτως ᾔσθετο ἀναισχυντοι καὶ βδελυροὶ, τηλικοῦτον πρᾶγμα παρακρουόμενοι τοὺς δικαστάς. Et Παρακέκρουσαι σύ με, ἀντὶ τοῦ, ἐξηπάτησας. Παρακέκρουται autem ἀντὶ τοῦ, ἐξηπάτηται, paſſiuam habet ſignificationem. Lucia. Μὴ παρακέκρουσμαί σε; Num ego te circumueni & feſelli? Ariſtot. in 2. OEconomicon, Ἅμα οὖν ἐνδέχεσθαι ἀργύριον λαμβάνειν, ἅμα τε οἱ ἡγεμόνες οὐ παρεκρούοντο αὐτὸν ὁπότε τετελευτήκει ὁ στρατιώτης. Demoſth. περὶ στεφάνου, φυλάττετέ με καὶ τηρεῖτε ἐκέλευσεν, ὅπως μὴ παρακρούσωμαι, μηδ' ἐξαπατήσω. Alibi, μὴ παρακρουσθῆτε, videte ne decipiamini. Tranſlatio eſt ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellunt digito, vt in alteram partẽ vergat. Id quod ex Phocylidis verſu intelligitur, cum inquit, Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον,

Auferre.

Ἀναιρεῖν τοὺς χρόνους.

Ἐπαναιρεῖσθαι.

Ἐπαναίρεσις.

Παρακρούεσθαι.

Παρακέκρουσαι.

Παρακέκρουται.

ἀνθ' ἴσον ἕλκειν. Παρακρούεσθαι τοὺς μάρτυρας, eſt refutare & refellere teſtes, hoc eſt παραγράφεσθαι & διελέγχειν, quod eſt reiicere & repudiare, vt διακρούεσθαι. Significat etiam deprecari & à ſeſe ſummouere, quæ ſignificatio vicina eſt refutationi. Plutarchus, Τοῦ δὲ Περσέως αἰχμαλώτου γενομένου, καὶ παρακρουομένου τὸν θρίαμβον, ἐπὶ σοὶ εἶπε, de AEmylio loquens in Apophtheg. hoc eſt παραιτουμένου τὸ εἰς θρίαμβον ἄγεσθαι, καὶ ἀπευχομένου, vt ex eodem auctore liquet in AEmylio. Baſil. in apologia ad Cæſarienſes, Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἀεὶ ἐστὶν ἐπιμελὲς, μὴ ἐκ τῶν θείων γραφῶν διδάσκειν τὰς ἀκεραιοτέρας ψυχὰς, ἀλλ' ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν, refellere & repudiare. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Οὐκ ἐρρῶσθαι φράσομεν τοὺς διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης παρακρουομένους τὴν ἀκατάσκευον πίστιν, ψιλῆς ἐξόμεθα τῆς ὁμολογίας; id eſt, qui philoſophia & nugis eius capti, fidem ſimplicem repudiant, argutiis non vtentem dicen-

Παρακρούειν. dique facultate, eos non valere ſinemus? Παρακρούειν etiam eſt fallere, & in errorem impellere. Plato in Critone, Καὶ οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορὰ, non aberrare faciet, nequaquam te in errorem impulſura eſt.

Ἡ πρᾶξις ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν ἔστω. Πρᾶξις.

Τὴν δὲ πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, verba ſunt in contractibus apponi ſolita, ſignificantia vtrunque in ſolidum obligari, & reos eſſe promittendi, vt Iuriſconſulti loquuntur. Πρᾶξις enim exactionem ſignificat. Ariſtot. in vi. Politicon, Ἀναγκαιοτάτη δὲ σχεδὸν καὶ χαλεπωτάτη τῶν ἀρχῶν ἐστὶν, ἡ περὶ τὰς πράξεις τῶν καταδικασθέντων, eos ſignificans qui mulctatitias pecu-

Οἱ ἐν ταῖς πράξεσι. nias exigebant, quales ſunt quos Coactores mulctarum appellamus. Οἱ ἐν ταῖς πράξεσιν etiam dicuntur magiſtratus, οἱ πολιτευόμενοι, καὶ οἱ τὰς ἀρχὰς ἄρχοντες, vt apud Herodianum, Οἵ τ' ἔπαρχοι, καὶ οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις πράξεσιν ἀνεζωσμένοι, qui rerum ſummæ præfecti erant. quod ætas, vt opinor, Plinii

Actus rerum. Iunioris, actum Latinè dixit, vt idem ad Mamilia. Nunc me rerum actus modicè, ſed tamen diſtringit. quo finito, aliquid earũdem camœnarum in iſtum ſinum mittam. Tranq. in Claud. Rerum actum diuiſum antea in hybernos æſtiuóſque menſes, coniunxit. Idem in Cæſare, Ne quod autem maleficium negotiúmve impunitate vel mora elaberetur, xxx. amplius dies qui honorariis ludis occupabantur, actui rerum accommodauit. Et rurſum in Claudio, Cum decurias rerum actu expũgeret, eum qui diſſimulata vacatione, quam beneficio liberorum habebat, reſponderat, vt cupidum iudicandi dimiſit. Noſtrates rerum & negociorum expedi-

Cura rerum. tionem vocant. Sed ſummus rerum actus eſt, quam curam rerum Cornelius Tacitus appellauit, Dimouit (inquit) Pallantem cura rerum, queis à Claudio impoſitus, velut arbitrum regni agebat, τῆς ἐπιμελείας τῶν πραγμάτων ἀπέστησε. Inde actus ſeruiles dicti, vt actus inſtitoris in tractatu de Inſtitoria actione. Papinianus Iuriſconſ. Lucius Titius ſeruo libertatem dedit, ſi rationem actus ſui ex fide reddidiſſet. Paulus, Diſpenſatori qui ab actu ignorante debitore remotus eſt, rectè ſoluitur, τῷ πεπαυμένῳ τῆς ἐπιστασίας. Quare non minus actus αἱ πράξεις τῶν ἀποστόλων, quàm acta dici

Laurent. Vallenſis lapſus. poſſunt. Quod Laurentius Vallenſis ſenſiſſe dici poteſt: qui tamen in verbo acta lapſus eſt, de actis Cæſaris loquens. Neque enim Cicero acta rerũ priuatarum & familiarium Cæſaris confirmanda à Senatu cenſuit: ſed ad

Rempublicam pertinentia, etſi Senatu auctore illa Cæſar non egerat, ne egerat quidem omnino fortaſſe, ſed egiſſe dictabatur ab Antonio. Sic Suetonius in Tyberio, Ideóque vt imperium iniret, & patris patriæ appellationem, & ne in acta ſua iuraretur, obſtinatiſſimè recuſauit. Et Tacitus lib. XIII, Claudio Nerone, L. Antiſtio Conſulibus, cum in acta principis iurarent magiſtratus, in ſua acta collegam Antiſtium iurare prohibuit. Actus autem rerum eſt τὴν πραγμάτων ἐπιστασία. & qui actui ſummo præpoſiti ſunt, οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι dicuntur. Plut. Οὕτω δὲ τοῦ Κίννα τελευτήσαντος, ἀνεδέξατο τὰ πράγματα καὶ συνεῖχε Κάρβων. Magiſtratus etiã dicũtur οἱ ἐν ἀξιώματι, & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, οἱ ἐν τέλει. quos etiam τὰ τέλη Xenophon dixit. Greg. Ἡνίκα τὸ στρατιωτικὸν ἐξωπλίσθη κατὰ τῶν ἐν τέλει, arma ſumpſerunt contra præfectos. Idem, Εξωθεῖται τῶν ἐν τέλει τοὺς φιλοχρύσους μᾶλλον ἢ φιλοχρίστους. Plutarch. Εχώρει πρὸς τοὺς ἐν τέλει τῶν Ρωμαίων. Xenoph. Λογιζόμενος δὲ ὁ Παυσανίας, καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τέλει τῶν Λακεδαιμονίων, ὅτι Λύσανδρος τετελεύτηκὼς εἴη, & reliqua. Idẽ in III. ἑλληνικῶν, Πέμψαντες οὖν πρέσβεις εἰς ἦλιν, εἶπον ὅτι τοῖς τέλεσι τῶν Λακεδαιμονίων δοκοίη δίκαιον εἶναι, ἀφιέναι αὐτοὺς τὰς περιοικίδας πόλεις αὐτονόμους. Idẽ, Αποκρινάμενου τοῦ Αγησιλάου, ὅτι οὐκ ἂν ποιήσειε ταῦτα, ἀλλὰ τῶν οἴκοι τελῶν, ſine magiſtratibus qui domi erant. Et in VI. Εξέπεμψαν ὁρκωτὰς, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι. Hoc verbo etiam legio ſignificatur, καὶ τάγμα στρατιωτικὸν apud Plutarchum. Τὰ τέλη etiam myſteria dicuntur. Plato lib. VIII. de Repub. Εκκενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν μεγάλοις τέλεσι. Τέλη etiam ſunt vectigalia, vt φόροι tributa. Vnde Τελώνιον dictum, καὶ Τελωνεῖν ῥῆμα. Sic diſtinguit Strabo libro XVII. de AEgypto loquens, εἰσαγωγικὰ τέλη καὶ ἐξαγωγικὰ vocans, quæ pro importatis & exportatis penduntur, hoc eſt τελοῦνται. Aliud eſt enim τέλος, & aliud φόρος. Vnde Τελώνης, & Τελωνεῖν ῥῆμα, vectigalia redimo. Οἱ ἐν τέλει. Τὰ τέλη. Τέλος καὶ φόρος.

Πρᾶξις etiam eſt κακοπραγία, & ſubdola molitio fraudis, & κατεργασμὸς, quæ hodie lingua vernacula Practica dicitur. Vnde verbum Πραξικοπεῖν factum eſt, de quo infrà dicetur. Polyb. lib. I. Καὶ τότε πρῶτον συνεὶς τὴν πρᾶξιν, ἀνήγγειλε τῷ στρατηγῷ τῶν Καρχηδονίων, id eſt, conſilio proditionis intellecto.

Ο φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιὼν, qui reum agit & non peragit. is incidebat apud Romanos in Turpilianum Senatuſcõſ. Ἀπὸ τοῦ φαίνω Φάσις, de qua antea diximus. Et Δοῦναι φάσιν, δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, eſt inſtituere accuſationẽ contra aliquem, & eum deferre. Demoſthenes, Πρῶτον μὲν οὖν τὸν νόμον ὑμῖν ἀναγνώσεται περὶ τῶν φαινόντων καὶ οὐκ ἐπεξιόντων, ἀλλὰ διαλυομένων παρὰ τοὺς νόμους. Idem, Εστι δὲ ταῦτα ὥσπερ ἠκούσατε ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου. ἐὰν ἐπεξιών τις μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, χιλίας ἀποτίνειν. κἂν μὴ ἐπεξίῃ, ὦ Θεοκρίνη, χιλίας ἑτέρας, ἵνα μήτε συκοφαντῇ μηδεὶς, μήτε ἄδειαν ἔχων, ἐργολαβῇ, καὶ καθυφίῃ τὰ τῆς πόλεως, Si quis delationẽ ad ſentẽtiã vſq; proſecutus, minus quinto quoq; calculo tulerit, mille vt drachmas pœnæ nomine pẽdat. Quòd ſi delationẽ inſtitutã prodiderit, vt totidem alteris mulctetur, ô Theocrine: nimirum vt nemo calumnioſas delationes aggrediatur & ſuſcipiat, impunitatiſque licẽtia quadruplaturas factitet, & publico detrimento præuaricetur. Hoc enim ſignificat Εργολαβεῖν verbum, de quo nonnihil in ſuperioribus diximus. Ο φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιών. Δοῦναι φάσιν ἢ δεῖξιν. Τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐ λαμβάνειν.

Ἐργολάβοι que ab oratoribus dicti ſunt ſycophantæ & quadruplatores, quæſtui delationes habentes: qui compendia ſua comparant & conſectantur ex alienis diſpendiis atque calamitatibus. Cum propriè Ἐργολαβεῖν ſit redempturas facere, vt mancipes & conductores ſolent. quod & μισθοῦσθαι & πρίασθαι dicitur, vnde ducta tranſlatio. Xenoph. Εἴ τις ἀνδριάντα ἐργολαβοίη μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. Demoſth. Ταῦτα μὲν οὖν ἠκούομεν ἠργολαβηκέναι αὐτὸν, καὶ κατεπηγγέλθαι τουτωί, cum enim audiebamus hanc calumniam tranſigendam ab iſto redemiſſe & conduxiſſe, hoc eſt redemptorē negotii per calumniam faceſſendi fuiſſe. AEſch. κατὰ Κτησιφ. ᾤετο γὰρ ὁ νομοθέτης ἀγαπᾶν δεῖν ῥήτορα τιμώμενον ἐν τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι, id eſt, quæſtum exercere in pronunciandis præmiis, hoc eſt in

Sequeſtres. perferendis promulgationibus. Huiuſcemodi ἐργολάβους Cicero Sequeſtres appellare ſolet, vt pro Cluentio, Hæc doce, hæc profer, huc incumbe Laterenſis: decuriaſſe Plancium, conſcripſiſſe, ſequeſtrem fuiſſe, pronunciaſſe, diuiſiſſe: tū mirabor te iis armis vti quæ tibi lex dabat, noluiſſe. Hoc fortaſſe dici ſic Græcè non ineptè poteſt, ταῦτα δίδαξον, ταῦτα προένεγκε, τούτῳ ἐπιχείρησον Λατερήσιε, συστῆσαι συμμορίας Πλάγκιον, καταγεγραφέναι, ἠργολαβηκέναι, προανειρηκέναι, διανενεμηκέναι. Vel ſic, καταλοχίσαι Πλάγκιον, συντάξαι, ἐργολαβῆσαι, προαναγορεῦσαι, κατανεῖμαι. & in Verrem, Qui aut ſequeſtres aut interpretes corrumpendi iudicii ſolent eſſe, οἵπερ ἐνεργολαβεῖν φιλοῦσι τὰς δίκας, καὶ τὰς τῶν ψήφων προξενεῖν διαφοράς. Vel ad verbum, τοὺς μεσεγγυᾶσθαι ἐπὶ ταῖς δωροδοκίαις εἰωθότας. Vel, οἳ δὴ δεινοὶ μνηστεύειν τὰς γνώμας τῶν δικαστῶν διεφθαρ-

Μεσέγγυος. μένας εἰσί. Μεσέγγυος enim propriè eſt ſequeſter. Lyſ. Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν Ἀθηναίων τρία τάλαντα παρὰ Ἐργοκλέους μεσεγγυηθέντα τοῖς λέγουσιν, εἰ δυνάμαιντο αὐτὸν σῶ-

Mulcta ſycophantarum. σαι; Sed alibi hoc verbum explicatum eſt. Mulcta autem ſycophantarum erat plerunque quingentarum drachmarum: ſi quidem quintam partem ſententiarum non tuliſſent. Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου, recitans verba cuiuſdam pſephiſmatis quo abſolutus eſt ipſe, Καὶ ἀπήνεγκε παρανόμων γραφὴν Δημοσθένει Πατροκλῆς Φλυεύς, καὶ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐ λαβών, ἀπέτισε τὰς πεντακοσίας δραχμάς.

Κατατάξασθ. Κατατάξασθαι apud Demoſthenem eſt quod Iuriſconſ. vocant pecuniam conſtituere, cuius rei tractatus eſt libro decimotertio Digeſtorum. Sic enim legitur ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου, Ὡς οὖν καὶ πρὸς αὐτοῦ Θεοκρίνου ὁμολογεῖται τοῦτ' εἶναι τὸ ὄφλημα, καὶ κατετάξατο τοῖς φυλέταις ὑπὲρ αὑτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, λαβέ μοι τὸ ψήφισμα, Quòd igitur mulctam, quæ debebatur ex iudicato, vt ipſe fatetur, cōſtituit ſe apud tribules pro ſe ipſo ac fratre ſoluturum: cape hoc decretum. Sequitur enim paulo poſt, Προσελθὼν δ' οὑτοσὶ Θεοκρίνης ὡμολόγησεν ὀφείλειν, καὶ ἐκτίσειν ἐναντίον τῶν φυλετῶν. Vlpian. An poſſit aliud cōſtitui quàm quod debetur, quæſitum eſt. Idem, Denique ſi quis centum debens, fru-

Conſtituere. mentum eiuſdem precii conſtituat: puto valere conſtitutum. Cicero ad Atticum lib. x v i. Scis me iampridem conſtituiſſe Montani nomine HS x x diſſoluere.

Κατατάξαι. Κατατάξαι etiam centuriare ſignificat & decuriare, & in numeros mili-

Καταγράφειν. tares referre, quod & καταγράφειν dicitur & κατανέμειν. Et κατάταξις eſt decu-

riatio & centuriatio. Et Καταγραφὴ centuriatio: quæ ſic dicuntur vt καταλέγειν & κατάλογος. Lyſ. κατὰ Ἀγοράτου, Οὔτε γὰρ συσσιτήσας τούτῳ οὐδεὶς φανήσεται, οὔτε σύσκηνος γενόμενος, οὔτε ταξίαρχος εἰς τὴν φυλὴν καταπάξας, Neque enim inuenietur quiſpiam, qui eum ſodalitate, qui contubernio dignatus ſit: neque centurio qui in tribum ſuam cēturiarit. Idem, Καὶ εἴ τις αὐτὸν ταξίαρχος εἰς τάξιν, ἵνα κατέταξε. Polyb. in III. hiſtor. ἡμεῖς δὲ εὑρόντες ἐπὶ Λακινίῳ τὴν γραφὴν ταύτην ἐν χαλκώματι κατατεταγμένην ὑπ᾽ Ἀννίβου, καθ᾽ οὓς καιροὺς ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν τόποις ἀνεστρέφετο, πάντως ἐνομίσαμεν ἀξιόπιστον εἶναι), hoc eſt, hanc enumerationem copiarum Annibalis. Idem in politia Rom. Ἐπειδὰν μέλλωσι καταγραφὴν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν. Alibi διαγράψαι dixit. Idem Καταγραφέντας στρατιώτας, pro conſcriptis & centuriatis dixit. Plutarch. de proſcriptione triumuirali, Καὶ κατεγράφησαν ἄνδρες οὓς ἔδει θνήσκειν, ὑπὲρ διακοσίους. Diodorus, Καὶ κατὰ δύναμιν τῶν πόλεων καταγράψαντες τῶν νέων τοὺς ἀρίστους, κατέλεξαν στρατιώτας. Καταγράφειν etiam eſt deliniare. Pauſ. Τὰ δὲ μὲν ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι. Significat etiam deſcribere, id eſt ducere lineam, vt γράφειν. Proclus de ſphæra, πέντε δὲ παράλληλοι μόνοι καταγράφονται κύκλοι εἰς τὴν σφαῖραν. Idem, ἔχοντες οὖν κεφάλαια ὡρισμένα, καὶ ἀποτελέσματα πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἀστρολογίας, εὐλόγως κατεγράφησαν εἰς τὴν σφαῖραν. Et Καταγραφὴ, forma, figura, & deliniatio. Plato in Sympoſ. Ὅπως μὴ αὖθις διασχισθησόμεθα, περίιμεν ἔχοντες, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις ἐκτετυπωμένοι, καταγραφὴν, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, id eſt, facie dimidiata, per nares diſſecta, luſcáque, cuiuſmodi videntur in nomiſmatis priſcis. Demoſth. Καταγραφή.

Κατανέμεσθαι δὲ τοὺς Πλαταιέας εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς, de iis loquens quibus ius ciuitatis datum erat. Κατανέμεσθαι verò eſt poſſidere & frui, hoc eſt καρποῦσθαι, νέμεσθαι. Iſocr. in Plataico, Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι τὴν χώραν ἡμῶν κατανενέμηνται, καὶ τὴν πόλιν κατεσκάφασι; Idem, Αὐτοὶ δὲ βίᾳ τὴν ἡμετέραν χώραν κατανεμόμενοι. Lyſ. Οὐ τοίνυν οὐδ᾽ εἰς ὃν κατάλογον Ἀθηναίων καταλέξας οὐδένα φανήσομαι, οὔτε δίαιταν καταδιαιτησάμενος οὐδενὸς, id eſt militiæ aſcripſiſſe, delectum Athenienſiũ habuiſſe. Vnde κατάλογος delectus. Lucian. Ἀποδιδράσκειν ἐν καταλόγῳ δοῦλος ὤν. & Καταλεγέντες conſcripti dicũtur. Lyſ. Καταλεγεὶς οὐκ ἐπεξῆλθεν μεθ᾽ ἡμῶν στρατευομένων. Xenoph. Ὁπλίτας τε αὐτὸν καταλέξασθαι χιλίους ἐπεψηφίσαντο. Idem, Μετὰ δὲ ταῦτα κατελέξατο τὴν στρατιάν, exercitum conſcripſit. Καταλέγεσθαι eſt recēſere & recognoſcere, id eſt enumerare. Athen. Καὶ τοῖς περὶ ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυχόντων, οὔτε κατὰ μικρὸν τοῦ Ξενοφῶντος μέμνηται. Καταλέγειν etiam eſt allegere. Plutarch. Καταλεγομένοις εἰς στρατιὰν ἀπελευθέροις ἐξέδωκεν. Κατανέμομαι. Κατανέμεσθαι. Καταλέξαι. Κατάλογος. Καταλέξασθαι.

Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, vindicare in libertatem. Demoſth. Ταύτας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς Θεοκρίνης οὑτοσὶ ὀφείλει, οὐκ ἐκτετικότος τοῦ πατρὸς, ἃς προσῶφλεν ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδότου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν, quibus inſuper mulctatus eſt ob id quòd non iure aſſeruiſſe ancillam in libertatem iudicatum eſt. Plato lib. XI. de legibus, ἐὰν δέ τις ἀφαιρῆταί τινα εἰς ἐλευθερίαν, ὡς δοῦλον ἀγόμενον, μεθιέτω μὲν ὁ ἄγων, ὁ δὲ ἀφαιρούμενος, ἐγγυητὰς τρεῖς ἀξιόχρεως καταστήσας, οὕτως ἀφαιρείσθω κατὰ νόμον. Hoc enim προσόφλειν ſignificat, vt iam de hoc & ſimilibus diximus: & vltra mulctari. Laërt. de Theophraſto, τοσοῦτον δή ἀποδο- Ἀφαιρεῖσθαι. Προσόφλειν.

χῆς ἠξιοῦτο παρ' ἀθηναίοις, ὥστε ἀγνωνίδης τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσώφλεν, vt parum abfuerit quin vltrò mulctaretur. Sic alibi Προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, hoc amplius etiam mulctam pendere iuſſi. Significat etiam alio nomine debere, vel inſuper debere, apud eundẽ. Sic Xenoph. Οἱ οὐδὲ ἀναγκαῖα δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι, qui inde tolerare vitam nequeunt, ita vt eis æs alienum contrahere neceſſe ſit. Significat

Προσοφειλόμενα. etiam reliqua debere, quæ προσοφειλόμενα dicuntur. Polyb. lib. 1. Τὰ μὲν οὐκ εὐπορούμενοι χρημάτων, τὰ δὲ καὶ πεπεισμένοι παραιτήσασθαι τοὺς μισθοφόρους μέρος τι τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων. Idem, καὶ ῥαθυμοῦντες ἐξελογίζοντο τὰ προσοφειλόμενα σφίσι τῶν ὀψωνίων. Demoſth. Αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασί. Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, quin & Demophon inſuper expenſum

Ἐξαιρεῖσθαι. mihi pecuniæ nonnihil tulit. Ἐξαιρεῖσθαι etiam εἰς ἐλευθερίαν dicitur, & εἰς ἐλευθερίαν ἄγειν. Lyſ. Εἶπον δέ τινες τῶν τούτῳ παρόντων, ὅτι εἴη αὐτοῦ ἀδελφός, ὃς ἐξαιρήσοιτο αὐτὸν εἰς ἐλευθερίαν. ἐπὶ τούτοις ἐγγυησάμενοι παρέξειν εἰς ἀγοράν, ᾤχοντο ἀπιόντες. Idem, Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἔδοξέ μοι χρῆναι μάρτυρας λαβόντι παραγενέσθαι, ἵν' εἰ-

Ἐξαφαιρεῖσθαι. δείην τόν τ' ἐξαιρησόμενον αὐτόν, καὶ ὅτι λέγων ἀφαιρήσοιτο. Dicitur & ἐξαφαιρεῖσθαι. Demoſth. περὶ τῶν χερρονήσῳ, Καὶ ὅλως ἐνοχλῆσαι τοῖς ἄρχουσι βουλομένοις, καὶ πάντας ἀνθρώπους εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ἕτοιμοι. in quo verbo ἐξ cum ornatu etiam ſignificationem auget, vt in ἐξαναδύομαι, ἐξαναχαλυμβῶ, ἐξαποστέλλω, ἐξανευρίσκω, ἐξαπορέομαι, ἐξανίσταμαι, ἐξαναφέρω, ἐξαναπέμπω, & multis aliis. Verum in ſuperioribus verbis ἐγγυησάμενοι εἰς ἀγορὰν παρέξειν, ſignificat ἀξιοπίστως ὁμολογήσαντες εἰς δικαστήριον παραστῆσαι, cum ſatiſdato promiſiſſent ſeruum iudicio ſiſti. Actuum Apoſtolorũ cap. x v i i. ἱκανὸν λαμβάνειν dicitur fideiuſſores in eam ſponſionẽ exigere & accipere, Latinorum vtique more dictum, qui ſatis accipere dicunt. Καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν, ἀπέλυσαν αὐτούς, Et cum ſatis accepiſſent ab Iaſone & ab aliis iudicio ſiſtendi ſponſionis, ipſos abire iuſſerunt. Cicer. in Verrem, Aut præde litis vindiciarum cum ſatis accepiſſet, ſponſionem faceret: ita de hæreditate certaret. Verũ Τὸ ἱκανὸν λαβόντες ἀπέλυσαν, à Demoſthene & antiquis ſic diceretur, τὸν δὲ Ἰάσονα καὶ τοὺς λοιποὺς διεγγυήσαντες ἀφῆκαν. Satis dare, ſatis accipere, & ſatis petere verba ſunt vſitata iuriſcõſultis. Idem Lyſ. in eadẽ quæ eſt κατὰ Παγκλέωνος, Ἐφ' οἷς μὲν οὖν ἐξηγγυήθη, οὔτε ἀδελφὸς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἦλθεν, Eo autẽ die in quem vadimoniũ erat collatum, nemo ad iudicium affuit vt promiſſa impleret, ſeruúmque, vt conuenerat, ſiſteret, non frater, non alius quiſquã. Ἀφαιροῦμαι autem verbum & actiue & paſſiue eadem voce

Ἀφήρημαι. accipitur ἐν τῷ παρακειμένῳ. Demoſth. Ἡ πόλις γὰρ τῆς μαντείας ἀφήρηται, id eſt ἀπεστέρηται. Iſoc. in τραπεζ. Εὑρήσετε γὰρ τὸν πατέρα μου συνειλημμένον, καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀφῃρημένον. Ἀφαιροῦμαι etiam in præſenti vtranque ſignificationem habet, & cum duobus accuſatiuis interdum conſtruitur: interdum cum genitiuo & accuſatiuo. Demoſth. Ταῦτ' οὖν ἐλέγχων ἔτι δεῖται μειζόνων; ταῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν; Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Libanius in argumento τοῦ πρὸς Λεπτίν. Οὐ δίκαιόν ἐστι τοὺς εὖ ποιήσαντας, ἀντευπεπονθέναι, καὶ τοὺς ὀρθῶς ἀντιλαβόντας, τῶν δοθέντων μὴ ἀφαιρεῖσθαι. Plutarch. in Anto. Ἀφῃρεῖτο γὰρ ἀνάγκης ἀνθρώπους τὰ ὄντα,

μαστιγίαις καὶ κόλαξι χρηματιζόμενος. Galen.in x i i.Therap. Σχεδὸν μὲν ἀνδρός ἐστιν, ἅμα τῷ νοσήματι καὶ τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον. Sic etiam Ἀποστερῶ σε τόδε, καὶ τοῦδε. Iſocr.in Trapez. Ἐκεῖνο ἡγοῦμαι μέγιστον εἶναι τεκμήριον, ὅτι ἀποστερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα. Τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως καὶ τὰ ἐν ἀφαιρέσει, dicũtur mathematica. Themiſt.in 3.de anima, ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ἀφαιρέσεως λεγομένων τὰ μὲν ἐοικότα τῷ ὕδατι, τὰ δὲ, ἐοικότα τῷ ὕδατι εἶναι. ἄλλο μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ εὐθὺ, καὶ τὸ εὐθεῖ εἶναι. Idẽ, ὡς οὖν ταῦτα τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως τῷ λόγῳ μόνον τῆς ὕλης χωρίζεσθαι δύναται, κατὰ αὐτὰ δὲ, οὐκ ἂν ὑποσταίη, οὕτω καὶ ὁ νοῦς χωρίζει αὐτὰ τῷ λόγῳ μόνον ἐπιχειρεῖ. Alibi, τὰ ἐν ἀφαιρέσει λεγόμενα λέγω, τὴν γραμμὴν, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ὅση ὕλη γεωμετρίας. ταῦτα γάρ ἐστι μὲν πέρατα τῶν σωμάτων τῶν φυσικῶν, ὁ νοῦς δὲ νοεῖ αὐτὰ οὐ συλλαμβάνων τὸ φυσικὸν σῶμα. Ἀφαιρεματικὰ εἴδη formæ ſunt οὐχ ἁπλῶς ἄϋλοι καὶ φύσει κεχωρισμέναι, ἀλλὰ τῷ λόγῳ αὐτῶν, καὶ τῷ τί ἦν εἶναι κεχωρισμέναι ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ φυσικοῦ. Ariſtot.in 3.de cælo, contra eos diſputans qui γεννητὰ σώματα & φυσικὰ συντιθέασιν ἐξ ἐπιπέδων, καὶ εἰς ἐπίπεδα διαλύουσι, ita inquit, τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀφαιρέσεως λέγεται τὰ μαθηματικὰ, τὰ δὲ φυσικὰ, ἐκ προσθέσεως, illa per adẽptionem materiæ, hæc verò per adiectionẽ. Quare quæ in mathematicis fieri non poſſunt, ne in phyſicis quidem: quæ autem in phyſicis fieri nequeũt, non continuò in mathematicis quoque nequeunt, duntaxat omnia. Τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως igitur & τὰ ἐν ἀφαιρέσει, vocãtur formæ & ſpecies abſtractæ, & à materia ſpeculando ſeparatæ, ab omníque ſchemate ſenſu percepto. & ἀφαιρεματικὴ θεωρία dicitur earum rerum tanquam per ſe ſubſiſtentiũ, & à materia ſeparatarum ſpeculatio. Philopo. enarrans illud Ariſtotelis de ideis, τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω, τερετίσματα γάρ ἐστιν. αἱ γὰρ ἀποδείξεις (inquit) περὶ τῶν τοιούτων εἰδῶν γίνονται, ἃ χωρὶς ὕλης ὑποστῆναι οὐ δύνανται. γεωμετρία γὰρ καὶ ἡ ἀριθμητικὴ καὶ αἱ λοιπαὶ περὶ τὰ τοιαῦτα εἴδη καταγίνονται, εἰ καὶ ἀφαιρεματικῶς τὰ εἴδεσι συμβεβηκότα μόνα σκοποῦσι. Δι' ἀφαιρέσεως φιλοσοφεῖν περὶ θεοῦ, opponitur τῷ διὰ θέσεως, vt docet Dionyſius magnus in myſtica theologia, χρὴ δὲ (inquit ille) τὰς ἀφαιρέσεις ἐναντίως ταῖς θέσεσιν ὑμνῆσαι. Sunt autem ἀφαιρέσεις ὅσα ὡς ἀλλότρια θεοῦ ἀποφάσκεται. vt ſi dicas ὅτι ὁ θεὸς οὐ σῶμα, οὐ ψυχὴ, οὔτε τι τῶν γνωστῶν, ἢ νοήσει ὑποπιπτόντων. θέσεις autẽ ſunt ὅσα περὶ θεοῦ κυρίως λέγεται καὶ καταφάσκεται. Ariſtot.in x. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Καθάπερ ὁ μαθηματικὸς περὶ τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως θεωρίαν ποιεῖται. περιελὼν γὰρ πάντα τὰ αἰσθητὰ, θεωρεῖ. οἷον βάρος καὶ κουφότητα καὶ σκληρότητα, καὶ τοὐναντίον, Circa enim cogitatione tantũ exemptilia verſatur mathematicus, ſed quæ re ipſa & per naturam ſeparari nequeunt. Primus autem philoſophus circa ea quæ natura ſua abſtracta ſunt, hoc eſt quæ mutationis neſcia ſunt. Phyſicus autem ſine materia non commentatur, vt docet vel αἰνίττεται potius Ariſtot.in 1.de anima. adeo enim obſcurè loquitur vt ænigmatis ſimile ſit: ex Themiſtio verò Ariſtoteles quoquomodo intelligitur, Ἀλλ' ὁ φυσικὸς περὶ ἅπαντα ὅσα τοιουδὶ σώματος καὶ τοιαύτης ὕλης ἔργα καὶ πάθη. & infra, Τῶν δὲ μὴ χωριστῶν μὲν, ᾗ δὲ μὴ τοιούτου σώματος πάθη, καὶ ἐξ ἀφαιρέσεως, ὁ μαθηματικὸς, Earum verò affectionum quæ cum ſeparari re non poſſint, tamen eatenus conſiderantur quatenus non huiuſce aut illius modi corporis ſunt, hoc eſt, quaſi procul à corpore, qualitatibúſque corporis exiſtentes: circa eas inquã mathematicus occupatus eſt. Sequitur apud Ari-

Τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως, καὶ τὰ ἐν ἀφαιρέσει.

Ἀφαιρεματικός.

Ὁ πρῶτος φιλόσοφος. Philoſophia prima, quæ & ſapientia dicitur & ſciētia prima.

ſtotelem, ἡ δὲ κεχωρισμένα, ὁ πρῶτος φιλόσοφος. Primus autē philoſophus res ſpeculatur quatenus abſtractæ ſunt, ab omniq; nexu liberæ. Philoſophia autem prima ea eſt quæ etiam Sapiētia dicitur, cuius ambitu omnes diſciplinæ cingūtur, ἡ πολυύμνητος σοφία, ἣν καὶ αὐτὴν ἁπλῶς ἐπιστήμην κλητέον, καὶ μάλιστα ἐπιστήμην, vt inquit Themiſt. in 1. Poſter. Ipſa enim tenet & ſpeculatur primarias rerū cauſas. Philopo. in 1. Poſt. analy. ἑκάστη μὲν γὰρ ἐπιστήμη περὶ ἕν τι γένος καταγίνεται, μόνη δὲ ἡ πρώτη φιλοσοφία καὶ ἡ διαλεκτικὴ ὑποκείμενον ἔχει πάντα τὰ ὄντα. Idem alibi, ἡ γὰρ διαλεκτικὴ τὴν πρώτην μιμουμένη φιλοσοφίαν, τὰ πάντα πειρᾶται διεχρωνύαι, ὥσπερ πάντων αὐτῇ ὑποκειμένων. Themiſt. in 1. de anima, πολλαὶ μὲν θεωρίαι τοῦ εἴδους, τὸ δὲ εἶδος, ἢ φυσικὸν, ἢ μαθηματικὸν, ἢ τεχνικόν. τὸ μὲν οὖν φυσικὸν καὶ ὁ φυσικὸς καὶ ὁ διαλεκτικὸς θεωρεῖ· ἀλλ᾽ ὁ μὲν, ἄνευ τῆς ὕλης· ὁ δὲ, μετὰ τῆς ὕλης. τὰ λοιπὰ δὲ οἱ τεχνῖται. τούτων δὲ ἁπάντων ἐστὶν ἀνώτερω, ὁ περὶ τὰ ὄντως εἴδη πραγματευόμενος, τὰ πάντα πάσι κεχωρισμένα τῆς ὕλης, καὶ τῷ λόγῳ, καὶ τῇ ὑποστάσει, ὥσπερ ὁ πρῶτος φιλόσοφος. Ariſtot. ipſe in v. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Ἀπορήσειε γὰρ ἄν τις πότερόν ποθ᾽ ἡ πρώτη φιλοσοφία καθόλου ἐστὶν, ἢ περὶ γένος καὶ φύσιν μίαν. οὐ γὰρ ὁ αὐτὸς τρόπος οὐδ᾽ ἐν ταῖς μαθηματικαῖς. ἀλλ᾽ ἡ μὲν γεωμετρία καὶ ἀστρολογία περί τινα φύσιν ἰδίαν εἰσὶν, ἐκείνη δὲ καθόλου πασῶν κοινή. εἰ μὲν οὖν μὴ ἔστι τις ἑτέρα οὐσία παρὰ τὰς φύσει συνεστηκυίας, ἡ φυσικὴ ἂν εἴη πρώτη ἐπιστήμη. εἰ δ᾽ ἔστι τις οὐσία ἀκίνητος, αὕτη προτέρα, καὶ φιλοσοφία πρώτη· καὶ καθόλου οὕτως ὅτι πρώτη, καὶ περὶ τοῦ ὄντος ᾗ ὂν, ταύτης ἂν εἴη θεωρῆσαι καὶ τί ἐστι καὶ τὰ ὑπάρχοντα καθόλου ᾗ ὄν. Ex quibus verbis intelligimus primam ſcientiam eſſe non poſſe phyſicam, quæ vltra ea ſpeculari nequit quæ natura compoſita ſunt, & coagmentata. Primam autem philoſophiam eam eſſe ſcientiam, quæ id quod eſt contemplatur quatenus eſt, & quæ illi inſunt quatenus eſt, hoc eſt non per accidens: quare

Philoſophia ſecunda. Δευτέρα φιλοσοφία.

ſecunda philoſophia eadem eſt cum phyſica, vt ipſe lib. v 1. docet his verbis, Ἐπεὶ ἔργον τι ἀπὸ τῆς φυσικῆς καὶ δευτέρας φιλοσοφίας ἔργον, ἡ περὶ τὰς αἰσθητὰς οὐσίας θεωρία. οὐ γὰρ μόνον περὶ τῆς ὕλης δεῖ γνωρίζειν τὸν φυσικὸν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν λόγον καὶ μᾶλλον, hoc eſt de materia informata cuius eſt definitio.

Ἐξαιρεῖσθαι.

Ἐξαιρεῖσθαι etiam ſignificat ἐξαίρετον λαμβάνειν, καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐκλέγεσθαι. Odyſſ. ξ. καί μοι μάλα τύγχανε πάντα, τὴν ἐξαιρούμενον ἀθυσχέα.

Ἐξαιρεῖν.

Dicitur & ἐξαιρεῖν voce actiua pro ſecernere, καὶ τὸ διαφέρειν λαμβάνειν. Xenoph. in 1111. παιδείας, de manubiarum diuiſione loquēs, πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε ὅ,τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται· ἔπειτα δὲ κυαξάρει ἐξέλετε ὁποῖον ἂν οἴησθε μάλιστ᾽ αὐτῷ χαριεῖσθαι. Alibi in v. voce paſſiua, ταύτην ἐξῃρούμην σοι αὐτὴν, id eſt, præcipuam tibi mulierem deligebam. Et rurſus voce actiua paulo poſt, νῦν μὲν δὴ ἐξαιροῦμεν ἀνδρί σε ἔφη ὦ

Ἐξαίρετος.

ἴσθι, οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χεῖρον, οὔτε τὴν γνώμην. inde Ἐξαίρετον dicitur præcipuū, ἐπίλεκτον, eximium, πρόκριτον, extra ordinem datū Plut. κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, prætura extra ordinem data. Significat etiam receptum, id eſt exceptum, & qui non venit in ſortem Significat etiam eiiciendum & eximendum. Idem Xenoph. ἀλλ᾽ ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι, id eſt ἐξαιρετέους. quia ἐξαιρῶ ſignificat excipio, eximo. Syneſ. ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου θόας καὶ ἀνδρόνικος. quod etiam ἐξαίρειν βαρυτόνως dicitur. ἐξαιρεῖν etiam populari & diripere ſignificat, id eſt πορθεῖν. Demoſth. ὧν τοὺς

μὲν τῆς Βοιωτίας συνεξαιρήσειν ὁμαρμόκαιν, τοῖς δὲ τὴν πυλαίαν συγκαταστήσειν. Ἐξαιρεῖσθαι etiam eſt efferre & exponere. Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου, Καὶ πυθόμενος τὰς τιμὰς τὰς ἐνθάδε τοῦ σίτου καθεστηκυίας, ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. Idem, τὴν μὲν ναῦν εἰς Ῥόδον κατεκόμισε, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος, ἀπέδοτο παρὰ τὴν συγγραφήν. Ἐξαιρεῖσθαι etiam voce paſſiua pro eximo & demo dicitur. Theophr. ἐπεὶ καὶ τῶν καρπῶν ἐξαιρεῖται τὴν γλυκύτητα, διὰ τὸ μίζον τῇ πήξει καὶ ἐξαιρεῖν. & inde ἐξῄρημαι pro ἀφῄρημαι καὶ ἀπεστέρημαι, cum accuſatiuo conſtruitur. Plato in Ione, διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων τὸν νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς, καὶ τοῖς μάντεσι τοῖς θείοις. Idem in Gorg. ἀνθρώποις ἀγαθοῖς καὶ δικαίοις γινομένοις, ἐξαιρεθέντας τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου.

Λαγχάνει βουλεύειν dicunt pro creatur & deſignatur ſenator, & in curiam cooptatur. id enim ſortito fiebat. Demoſth. κατὰ Νεαίρ. Προεληλυθότος δὲ χρόνου λαχὼν βουλεύειν Ἀπολλόδωρος. Et πρὸς Εὐβουλίδην, Ἔλαχεν ἱερεύς, quod ſimile eſt ac ſi dicas, ἔλαχε βουλευτής. Οὐκοῦν δεινόν, ὦ ἄνδρες δικασταί, εἰ μὲν ἔλαχον ἱερεύς, ὥσπερ προεκρίθην, ἔδει ἄν με καὶ αὐτὸν θύειν ὑπὲρ τούτων, καὶ τοῦτον μετ' ἐμοῦ συνθύειν. νῦν δὲ τοὺς αὐτοὺς τούτους ἐμὲ μεθ' αὑτῶν οὐδὲ συνθύειν ἐᾶν. Idem, Καταδόντες Θεογένην λαχόντα βασιλέα, id eſt deſignatú regem: quod nomen eſt magiſtratus, hoc eſt rex ſacrorum, & præerat ſacris Eleuſiniis, & iudicium habebat violatæ religionis, vt Romæ rex ſacrorum, qui etiam ſacrificulus à Liuio dictus eſt. λαγχάνειν etiam πρᾶγμα quod ſorte euenit. Plato lib. v. legum, καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα θεοὺς θέντας, ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, nominatim dicare partes ſingulas ſingulis diis, vt ſortè obtigerunt. Ἀπολαγχάνοντες vero dicuntur quibus ſors non obtigit, qui ſpe ſortis exciderunt, quaſique repulſam paſſi ſunt. Plutarch. in Conſolatione, Καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ κλῆρος ἐστὶ τῶν ἀρχῶν, καὶ δεῖ λαχόντα μὲν ἄρχειν, ἀπολαχόντα δέ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. Poſtquam autem erant deſignati, cenſuram ſubire eos oportebat, antequam iureiurando adigerentur in leges, vt hodie fit apud nos in curiam ſummam allectis, & regum codicillis admiſſis. Δοκιμασία à Græcis dicitur, de qua dictione ſupra diximus. Lyſ. ἐν τῇ κατὰ Φίλωνος δοκιμασίᾳ, Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ ὀμόσας εἰσῆλθον εἰς τὸ δικαστήριον τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἔνεστι δὲ ἐν τῷ ὅρκῳ, ἀποφαίνειν εἴ τίς τινα οἶδε τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον ὄντα βουλεύειν, ἐγὼ τὴν κατὰ τουτουῒ Φίλωνος ποιήσομαι κατηγορίαν. Plutarch. Παρὰ πότον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος. Plato, Τῷ γὰρ λαχόντι βασιλεῖ φασὶ τὰ σεμνότατα τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδόσθαι. Οἱ λαχόντες etiam οἱ ἀναδεδειγμένοι dicuntur, id eſt deſignati, & ἀποδεδειγμένοι. Cum autem Λαγχάνειν dictare iudicium ſignificat, genitiuo & accuſatiuo iungitur, vt ſupra dictum eſt. Iſæus, Ὁ δὲ Ἐνδίος τοῦ μεταγειτνιῶνος μηνὸς πέρυσι τετελεύτηκεν, ἐν ᾧ ἔλαχον τοῦ κλήρου λῆξιν οὗτοι. Idem ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τοῦ Πύῤῥου κλήρου, Λαχεῖν τὴν λῆξιν ἠξίωσαν, hæreditatis petitione experiri inſtiterunt. Vnde Εἰληγμένη δίκη, edita actio dicitur. Demoſth. Εἰληγμένης ἤδη τῆς δίκης. Alioqui accuſatiuo iũgitur. Plato in Timæo, μάλιστα δὲ τῆς θεοῦ χάριν ἐρῶ, ἣ τήνδε ἡμετέραν πόλιν, καὶ τήνδ' ἔλαχε, id eſt quæ & veſtræ & noſtræ ciuitatis præſidium ſortita eſt, de Minerua loquens. Sic Iliados ο̄, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι. Enimuero vt Λαγχάνειν ii dicuntur qui ſortito deſignantur, vnde ſortiri pro adipiſci dicimus:

Λαγχάνω βουλεύειν, καὶ λαγχάνω βουλευτής.

Βασιλεύς.

Rex ſacrorũ.

Ἀπολαγχάνειν.

Εἰληγμένη δίκη.

Ἐπιλαγχάνειν. ſic οἱ Ἐπιλαγχάνοντες appellantur qui ſortito ſufficiuntur & ſubleguntur. Ἑκάστῳ γὰρ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπιλαγχάνειν ἐνομίζετο, ἵν' ἐὰν ὁ προλαβὼν ἀποδοκιμασθῇ, ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένοιτο βουλευτὴς ἢ ἄλλος ἄρχων ὁ ἐπιλαχών, id eſt, Vnicuique enim allecto vel adoptato alterum ſublegere moris erat & inſtituti: vt ſi is cuius priore loco ſors exierat præteriretur, aut ei quid accideret, ſubſortito ille allectus pro eo vel in Senatu cenſendi locum vel magiſtratum gerendi adipiſceretur. AEſch. Ἐνταῦθα εἰσέρχεται Δημοσθένης οὔτε λαχὼν, οὔτ' ἐπιλαχὼν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος. Eſt igitur Ἐπιλαγχάνειν ſubſortiri, aſſortiri, quaſique ſuccenturiari. Aliud eſt autem κληροῦσθαι,
Κληροῦσθαι. & aliud λαγχάνειν. Κληροῦσθαι eſt ſortes in vrnã mittere, ſortito aliquid fa-
Οἱ κληρούμενοι. cere. Et Κληρούμενοι dicuntur competitores & ambigentes. Demoſth. Καὶ κληρουμένων πρῶτος αἱρεῖσθαι ἔλαχον, & competitorum primus deſignatus ſum. Ambientium enim clariſſimi ſic appellabantur, quia eorum ſortes in vrnam coniiciebantur: non omnium, ſed eorum quorum nomina recipiebantur ab iis qui lectioni præerant. Idem πρὸς Εὐβουλίδην, Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ μὲν ἄλλοι χρόνοι ἅπαντα παρὰ πᾶσι τοῖς νῦν κατηγοροῦσι πολίτης ὡμολογημένος. οὐ γὰρ ἂν δήπου τόν γε ξένον, ὡς νῦν φησὶν Εὐβουλίδης, οὔτ' ἀρχὰς ἄρχειν, οὔτε ἱερωσύνην κληροῦσθαι μεθ' ἑαυτοῦ προκριθέντα εἴασε, καὶ γὰρ οὗτος ἦν τῶν προκριθέντων καὶ κληρουμένων. Alibi cum genitiuo iunxit, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ προσήκοντα πάντα ἐπιδείξω, μάρτυρας παρεχόμενος ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας, ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, quòd in phratriam ad profitendũ admiſſus ſum: quòd inter populares conſcriptus ſum: quòd ab ipſis inter nobiliſſimos selectus ſum ad ſortitionem ſacerdotii. Plato, Κατ' ἐνιαυτὸν δὲ ἄρχοντας καθίστασθαι τοῦ πλήθους, ὃς ἂν κληρούμενος λαγχάνῃ. Et Xenoph. in fine ſecundi παιδείας. Appia. in Parth. κληρουμένων δὲ, συρίαν μὲν ἔλαβε κράσσος, πομπήιος δὲ ἔλαβεν ἰβη-
Οἱ προκεκριμένοι. ρίαν, cum ſortirentur prouincias. Κληρούμενοι igitur & Προκριθέντες dicuntur, quorum nomina ad ſpem ſortium recipiuntur, vt in exemplo ſupe-
Οἱ πρόκριτοι. riore apparet ex Demoſthene citato. Hi etiam Πρόκριτοι appellabantur, quaſi ſelecti & eximii. Ariſtotel. in quarto Politicon, Ἐνίων μὲν αἱρετοὶ, ἐνίων δὲ κληρωτοὶ, καὶ κληρωτοὶ ἢ ἁπλῶς, ἢ ἐκ προκρίτων, id eſt vel ſimpliciter ſorte ducti, vel definite ex iis quorũ ratio in lectione magiſtratuũ habetur. Plato lib. legũ XII. εὐθύνων δὲ πέρι τίς ἂν ἡμῖν εἴη λόγος πρέπων, ἀρχόντων γενομένων τῶν μὲν κατὰ τύχην κλήρου καὶ ἐπ' ἐνιαυτὸν, τῶν δ' εἰς πλείονα ἔτη καὶ ἐκ προκρίτων. Demoſth. Τὸν βασιλέα οὐδὲν ἧττον ὁ δῆμος ᾕρει ἐκ προκρίτων, κατ' ἀνδραγαθίαν χειροτονῶν. Προκρίνειν eſt anteponere, præferre: quod etiam κρίνειν πρὸ τούτου dicitur. Plato lib. 3. de Repub. Οὐδέ γε δεινὸν ποιοῦμεν, ὦ φίλε, κρίνοντες τὸν Ἀπόλλω καὶ τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄργανα πρὸ Μαρσύου τε καὶ τῶν ἐκείνου ὀργάνων. Xenoph. Οἱ δο-
Διακληροῦσθαι. κοῦσι καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, imprimis cenſeri. Διακληροῦσθαι eſt κατὰ κλῆρον διανέμεσθαι, hoc eſt ſorte partiri. Plato lib. VI. legum, τούτοις δὲ διακληρωθήτω τὰ μόρια τῆς πόλεως, κατὰ μῆνα ἕκαστα ἑκάστοις. Theophr. in IX. de Plantis, Διελόντες δὲ τὰ μέρη, διακληροῦνται πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ ἣν ἂν λάχῃ ὁ ἥλιος, καταλείπουσι. Διακληροῦσθαι τὰ ἔθνη ἢ τὰς ἐπαρχίας, ſortiri prouincias. Appia. in 2. ciuil. bell. Τὰ δὲ ἔθνη διακληρούμενοι, καὶ στρατιὰς ἐπ' αὐτοῖς, ὁ μὲν πομπήιος εἵλετο ἰβη-

ἐίασε καὶ λίθῳ. ὁ δὲ κεῖται συείας. Κεκληρωμένοι etiam dicuntur οἱ λαχόν- Κεκληρωμένοι.
τες, id eſt ſorte lecti, quia Κληροῦν ſignificat ſorte legere. Demoſth. κατὰ
Τιμοκράτ. Καὶ τοῖς μὲν προέδροις οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν, ἐπιτίμια ζημίας
ἐποίησεν ὅταν καθίσῃ τις ἐξὸν τοῖς, δέχεσθαι. τοῖς δ᾽ ἀδικοῦσι τὴν πόλιν, οὐδεμίαν προσού-
σαν ἀνάγκην. Lucia. Κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν πλούτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων,
hoc eſt λαχεῖν. Hippocr. in epiſtol. Καὶ ἐγὼ δοκέω πλείονα μεμφόμενος ἢ ὑμῶν
κεκληρῶσθαι τὴν τύχην, id eſt εἰληχέναι, à verbo κληροῦσθαι dixit, quod ſignificat
ſortiri, hoc eſt ſorte accipere. Κληροῦν eſt ſortiri, hoc eſt ſorte legere. Vt Κληροῦν.
verbi gratia, τῶν πρυτάνεων ὁ ἐπιστάτης λεγόμενος, ἐκλήρου τοὺς ἐννέα προέδρους, id
eſt, ſortibus ductis renunciabat. Demoſth. Παρούσης τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾗ τὸν
ἄρχοντα ἐπικληροῦν ὁ νόμος τοῖς χορηγοῖς τοὺς αὐλητὰς κελεύει, quaſi allegere dixit. Ἐπικληροῦν.
Plutarch. in Præceptis politicis, Οἱ δὲ ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων, ἐκέ-
λευσαν εἰπεῖν τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον λόγον, ὅπως εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς πολλοῖς. Dici-
tur & Ἀποκληροῦν. AEſch. Ἀρχὰς δὲ φήσουσιν εἶναι ἃς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν ἐν Ἀποκληροῦν.
τῷ θησείῳ. Sic Lyſ. Ὁ χρόνος οὐκ ἐξαρκεῖ δῆλον ἀποκληρῶσαι, ἀλλ᾽ ἀνάγκη ἐὰν αὐτοὺς ἀπο-
δοκιμάσητε, ἄθυτα τὰ πάτρια ἱερὰ γίγνεσθαι. Significat etiam ſorte diſtribue-
re. Plutarch. in Cæſare, Τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν.
Dionyſ. in Eccleſ. hierarch. pro in decurias cõtribuere, Ὅπως ἂν ἀποδειχθείη
τῆς καθ᾽ ἡμᾶς ἱεραρχίας ἡ διακόσμησις, τὸ μὲν ἄτακτον καὶ ἀκόσμητον καὶ συμπεφορη-
μένον ἀποδιαστέλλουσα, καὶ ἀποκληροῦσα, Vt demonſtretur deſcriptionis hierar
chicæ digeſtionem ita eſſe comparatam, vt quod inordinatum, incon-
ditum, ac temere congeſtum eſt, diſtinguat & decuriet. Idem, Ὅθεν ἡ θεία
θεσμοθεσία τὴν τῶν ἱεραρχικῶν τάξεων ἁγιστείαν, καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ μύρου τελείωσιν
ταῖς τῶν ἐνθέων ἱεραρχῶν τελεσιουργοῖς δυνάμεσιν ἀπεκλήρωσε, Itaque rituales
libri inſtitutáque diuina, hanc conficiendi ſacri vnguenti functionem,
ſacrorúmque ordinum conſecrationem poteſtati pontificiæ attribue-
runt. Et Ἀποκλήρωσις eſt attributio munerum ſigillatim vnicuique fa- Ἀποκλήρωσις.
cta, vicéſque fungendi officii attributæ. Idem, Καιρὸς ἂν εἴη μετὰ τὰς ἱερουρ-
γίας, αὐτὰς ἐκθέσθαι τὰς ἱερατικὰς τάξεις τε καὶ ἀποκληρώσεις, δυνάμεις τε αὐτῶν καὶ
ἐνεργείας καὶ τελειώσεις. Vocationes vulgò appellant, hoc eſt deſcriptas offi-
ciorum miniſteriorúmque vices. Quas idem λήξεις & ἀπονεμήσεις appellat Λῆξις.
in Eccleſ. hierar. Εἰδότες ὡς οἱ τῶν ἱερῶν θεοπαραδότων νομοθέται, ταῖς τῶν ἱερῶν διακο- Ἀπονέμησις.
σμήσεων εὐσταθέσι καὶ ἀσυμφύρτοις τάξεσι, καὶ ταῖς τοῦ κατ᾽ ἀξίαν ἑκάστῳ προσήκοντος,
ἀναλόγοις καὶ ἱεραῖς ἀπονεμήσεσι τὴν ἱεραρχίαν διετάξαντο. Ipſe alibi, Ἐγὼ δὲ ὅτι ἀ-
μοιβαίαν ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος εὖ οἶδα, τοῖς λογίοις ἀκολουθῶν. ἀποκλήρωσιν ἀ-
μοιβαίαν hîc ἀποκλήρωσιν vocauit pro portione meriti viciſſitudinem fru-
ctus æterni, vnicuique apud ſuperos diuina iuſtitia benignitatéque attri
butam, vt colonis & veteranis in agris aſſignatis ſortes attribuũtur. Cu-
ius fructus qui exortes ſunt, ii Ἀπόκληροι vocantur, hoc eſt diuini patri- Ἀπόκληροι.
monii exhæredes: & Deus ipſe omnium parẽs, ἐστὶν ὁ ἀποκληρώσας αὐτούς, qua-
ſi ſorte & hæreditate & veluti κληρουχίας eiiciens qui ſtipendia non me-
ruerunt. Vt idem enarrans illum locum, Quicquid ligaueris ſuper terrã.
Ὡς ἐκείνου, καὶ πάντως τοῦ κατ᾽ αὐτὸν ἱεράρχου, κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ γινομένας τῶν πατρικῶν
δικαιωμάτων ἀποκαλύψεις, ἐκφαντορικῶς καὶ διαπορθμευτικῶς τοὺς θεοφιλεῖς προσιε-

μθύου, καὶ τοὺς ἀθέους ἀποκληρώσαντος. eſt enim Ἀποκληρῶσαι exhæredare. Λῆξιν etiam ipſe vocat ἀποκλήρωσιν, hoc eſt ſortem beatorum. de reſurrectione enim loquens ita inquit, Εἰωθότα γὰρ σώματα εἰς λύοντα κατὰ τὸν τῆδε βίον ἱεραῖς ψυχαῖς, ὡς μέλη χριστοῦ γεγονότα, τὴν θεοειδῆ καὶ ἄφθαρτον, ἀθάνατόν τε καὶ μακαρίαν ἀπολήψεται λῆξιν. Alibi, Ἐν θεοειδεῖ ζωῇ καὶ μακαρίαις λήξεσι. Ἀποκληρώσεις etiam dicuntur fatales hominum ſortes apud Genethliologos. Baſil. homil. VI. verbis Mathematicorum loquens, ita inquit, Οἱ τῇδε μὲν τῶν ἄστρων ἐπιπλοκῇ, πρὸς τοὺς ἐν τῷ ζωδιακῷ κινουμένους ἀστέρας κατὰ τοιόνδε σχῆμα συνελθόντων ἀλλήλοις, τὰς τοιάσδε γενέσεις ἀποτελεῖ. ἡ δὲ τοιάδε σχέσις τῶν αὐτῶν, τὴν ἐναντίαν ἀποκλήρωσιν.

Συγκλήρωσις. Συγκληροῦν. Συγκλήρωσις eſt ſortiũ cõiunctio, & vitæ ſocietas, vt συνάφεια τοῦ γάμου. & Συγκληροῦν eſt eadẽ ſorte conſociare. Idem εἰς τὴν Ἰουλίτταν, Εὐγνώμονος οὔσης διανοίας, οὐκ ἐπὶ τῷ χωρισμῷ δυσφόρως ἔχειν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐξ ἀρχῆς συναφείᾳ χάριν ἔχειν τῷ συγκληρώσαντι, id eſt Deo qui coniugii auctor fuit & agglutinator, hoc eſt τῷ συνάψαντι. Idem, Γυνὴ συνεκληρώθη σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου, πᾶσαν ἡδονὴν σοι κατὰ τὸν βίον παρεχομένη. Diximus ſuprà quid ſit ἐκφαντορικόν.

Διαπορθμευτικόν. Διαπορθμεύειν. Διαπορθμευτικὸν autem cur hoc loco dixiſſet, mirarer, niſi apud Platonem in Sympoſio legiſſem περὶ δαιμόνων, Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Vt enim Plato dæmonem ait eſſe internuncium inter deos & homines, & interpretem voluntatum & arcanorum: ſic Dionyſius διαπορθμευτὴν pontificem facit, quaſi conciliatorem, tranſmiſſorem portitorémque & tranſportatorem humanarum precationum ad Deum, diuinarúmque rerum ad homines deportatorem, per quẽ cómeatus vltro citróq; datur. Idem in Cæleſti hierar. Ἡ θεολογία γὰρ σημαίνει διὰ τούτου τοὺς ἱεροὺς νόας, τὴν προσφανῆ φωτοφανείαν εἰσδεχομένους, καὶ ταύτην ἀφθόνως εἰς τὰ δεύτερα δευτεροφανῶς καὶ ἀναλόγως διαπορθμεύοντας, tranſmittentes. Multæ ſunt huiuſcemodi voces apud eum auctorem, nobis ob id obſcuræ, quód ex abſtruſis antiquitatis locis repetitæ ſunt, quaſique ex AEgypto philoſophiæ importatæ. Philo περὶ τοῦ κόσμου, Ὥσπερ γὰρ ἀγαθοὺς δαίμονας καὶ κακοὺς λέγουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ψυχὰς ὁμοίως, οὕτω καὶ ἀγγέλους τοὺς μὲν τῆς προσρήσεως ἀξίους, πρεσβευτάς τινας ἀνθρώπων πρὸς θεὸν, καὶ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἱεροὺς καὶ ἀσύλους φύλακας, διὰ τὴν ἀνυπαίτιον καὶ παγκάλην ταύτην ὑπηρεσίαν. Διαπορθμεύω etiã traduco ab vno ſermone ad aliũ. Areth. in Apocalypſeos ſextũ decimũ, Ἑρμαγεδὼν ἡ ἑβραϊκὴ λέξις εἰς τὴν ἑλλάδα διαπορθμευομένη, τομὴν παρέχει τὴν διακοπήν.

Ἀποκληροῦν. Ἀποκληροῦν Ariſtot. in quarto Politicõ, pro à ſortibus excludere poſuit. Συμφέρει δὲ, κἂν ὑπερβάλλωσι πολλοὶ κατὰ τὸ πλῆθος οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πᾶσι διδόναι μισθὸν, ἀλλ' ὅσοι σύμμετροι πρὸς τὸ τῶν γνωρίμων πλῆθος, ἢ ἀποκληροῦν τοὺς πλείους, hoc eſt, paucos ad ſortes admittere, τοὺς λήξοντας βουλεύειν.

Προσκληροῦν. Προσκληροῦν eſt addicere, quaſique ſortito affigere & circunſcribere. Lucian. Ἄχθῃ γὰρ ὅτι σὺ τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσε, hoc eſt, ὅτι ταύτην σοι ἐπέκλωσε τὴν εἱμαρμένην. Κληρωθῆναι autẽ dicitur de re vel functione quæ ſortito obtigit.

Κατακληροῦμαι. Κατακληροῦμαι ſortito accipio, ſortior, adipiſcor. Plut. in Pompeio de morte Mithridatis loquẽs, Τὰ δὲ ἐκεῖ πάντα πράγματα Φαρνάκης κατεκληρώσατο, καὶ ἑαυτῷ καὶ ῥωμαίοις ἔγραψε ποιούμενος.

Κατακληρουχῶ. Κατακληρουχῶ verò eſt in colonias deſcribo & partior. Idem, Ἐνεχείρει δὲ ὅτι τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις πᾶσαν ὀλίγου δεῖν Ἰτα-

λίαν κατακεκληρούχηκε. Polyb.lib.111. hiſt. Παρακαλέσαντες δὲ οἱ Βοῖοι τοὺς ἴνσομ-
βρας, καὶ συμφρονήσαντες κατὰ τὴν προγεγενημένην ὀργὴν, κατέσυραν τὴν κατακεκλη-
ρουχημένην χώραν ὑπὸ ῥωμαίων. Eſt enim κληροῦχος colonus. Pauſ. Ὕστερον δὲ Κληροῦχος.
ὡς ἐπεδήμησεν ἐς ἀθήνας, εἰσήγαγεν ἐς νάξον καὶ εὔβοιαν ἀθηναίων κληρούχους. Et γῆ
κληρουχική. Ariſtoph. Γῆν δύναμετρεῖσθαι τὴν κληρουχικήν. Dicitur & κάτοικος, & Κάτοικος.
κατοικία ἡ κληρουχία. Polyb.in v. Συνήχθη δὲ καὶ θρᾳκῶν καὶ γαλατῶν πλῆθος, ἐκ μὲν
τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐπιγόνων ἐς τετρακισχιλίους. Idem in eodem alibi, Προελθὼν δὲ κατὰ
τὸ συνεχὲς καὶ διαβὰς τὸν λύκον ποταμὸν, παρῆγεν εἰς τὰς τῶν μυσῶν κατοικίας. Ariſtot. Κατοικία.
in 2.OEcono. Οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ κάτοικοι εἰσενέγκαντες χρήματα ἔδωκαν, ἵν' ἐᾷ κατὰ χώ-
ραν τὸ ἐμπόριον. Plut.in Pomp. Εὐθὺς δὲ θεραπεύων τὸν ἄπορον καὶ πένητα, κατοικίας
πόλεων καὶ νομὰς ἀγρῶν ἔγραφεν, id eſt coloniarum deductiones in vrbes ca-
ptas. Κατοικίζειν eſt habitabilem facere locum, & collocare ciuitatem, Κατοικίζω.
congregaréque. cui opponitur Ἐξοικίζειν. Plato lib.1111.de legib. Γείτων δὲ
αὐτῆς πόλις ἄρα ἔσται τις πλησίον. κλ. οὐ πάνυ. διὸ καὶ κατοικίζεται. παλαιὰ γάρ τις ἐξοί-
κισις ἐν τῷ τόπῳ γενομένη τὴν χώραν ταύτην ἔρημον ἀπείργασται χρόνον ἀμήχανον ὅ-
σον. Idem in 111. Ἀλλὰ πειρώμεθα λόγῳ πρῶτον κατοικίζειν τὴν πόλιν. vnde Κατοι- Κατοικισμός.
κισμὸς τῆς πόλεως apud eum. Κατοικία etiam appellatur habitaculum & di
uerſorium, hoc eſt domicilium. Dionyſ. Ἵνα ἡ πλούτων εὐφραινομένων κατοικία.
Gregorius τὸν κατοικίαν appellat cælum. Thucydid. Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ
τὴν γῆν ἔσχον, id eſt, inde incolas & habitatores eiicientes. Ἐξοικίζω etiam eſt Ἐξοικίζω.
domo expello, ſicut εἰσοικίζω domum introduco, & in vrbem habitatum Εἰσοικίζω.
mitto. Polyb. in v. Γενόμενος δὲ κύριος τῶν θηβῶν, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας
ἐξηνδραποδίσατο, μακεδόνας δ' εἰσοικίσας, φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ θηβῶν κατωνόμασε.
Dicitur & Εἰσοικίζομαι voce paſſiua pro eodem. Baſil.in 2. περὶ νηστείας, Οὐδεὶς Εἰσοικίζομαι.
γυναῖκα σεμνὴν νόμοις γαμικοῖς ἐπάγεσθαι μέλλων, παλλακίδας καὶ ἑταίρας προλαβὼν
εἰσοικίζεται. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Καὶ ὥσπερ τις ἀγαθὸς ἑστιάτωρ, οὐ πρὸ τῆς παρα-
σκευῆς τῶν ἐδωδίμων, τὸν ἑστιώμενον εἰσοικίζεται, quod paulum infra ἐφέστιον ποιεῖται
τὸν δαιτυμόνα dixit. Κατοικία etiam ſignificat habitationem ſtabilem &
perpetuam: quæ ideo differt ἀπὸ τῆς παροικίας, quæ eſt temporaria, vt inco- Παροικία.
larum & inquilinorũ. Greg. περὶ φιλοπτωχίας, loquens verè ſapientibus, &
rerum caducarum contemptoribus, qui pauci ſunt, Τίς διαιρήσει τὰ ὄντα καὶ
τὰ φαινόμενα, καὶ τοῖς μὲν ἕψεται, τῶν δὲ ὑπεροψεται; τίς γραφὴν, καὶ ἀλήθειαν; τίς τὴν
κάτω σκηνὴν, καὶ τὴν ἄνω πόλιν; τίς παροικίαν καὶ κατοικίαν; Idem ἐν τῷ εἰς τὴν ἑαυ-
τοῦ ἀδελφὴν ἐπιταφίῳ, in fine, πλὴν τιμηθείημέν γε τὴν ἐν θεῷ τιμὴν καὶ παροι- Παροικεῖν.
κοῦντες καὶ κατοικοῦντες ἐν χριστῷ ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν, id eſt, & adhuc ſuperſti-
tes, & cum è vita in cælum migrauerimus.

Προβουλεύματα ſunt quædam curiæ decreta, quæ ideo ad plebem defe- Προβούλευμα.
rebantur concionantem, in concionéq; populi promulgabantur, vt po-
puli pſephiſmate cõfirmarentur. Vt ſi Romæ (verbi gratia) dixiſſet quiſ-
piam Senatuſconſultũ in vulgus prolatum, vt populus id iuberet, & ratũ
eſſe ſciſceret, hoc eſt, ἵνα συνεπικυρώσῃ τὰ δεδογμένα τῇ βουλῇ. Προβουλεύειν que di Προβουλεύειν.
cebatur curia Athenis, quando ante comitia populi, ea res cõſulendo cẽ-
ſendóq; in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogãdus erat;
cuius erat ſcilicet ſumma poteſtas, vt Romæ. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τῇ δ'

ὑστεραίᾳ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. ὑμεῖς δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε, καὶ πρὶν ἐκείνην χρηματίσαι καὶ προβουλεῦσαι, πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο. Idem ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. oſtendere volens quàm difficilis res eſſet & quàm impedita, rem populi ſuffragio decernendam conficere & exequi τὸν πολιτευόμενον ἄνδρα, ita inquit, Ὑμῖν δὲ πρῶτον μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ, καὶ τοῦθ' ὅταν ᾖ κήρυξι καὶ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ ἀεί. εἶτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ. εἶτα κρατῆσαι καὶ περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας, τῶν ἢ δι' ἄγνοιαν ἢ διὰ μοχθηρίαν ἐναντία λεγόντων, Apud vos autem rem ipſam curiæ innoteſcere moris eſt, déque ea re Senatuſconſultũ fieri: idque tum demũ, cum aut de mittendis legatis veſtris aut audiendis aliorum, concionis edicta proſcripta ſunt, nõ item ſemper. Deinde concione aduocata (id quod tum ſolenne eſt fieri, cum præſcriptis legum congruit è re nata) oratoribus videndum eſt, vt cum conſilia ſanè vtilia commodáque Reipub. in medium attulerint, dicendi quoque facultate iis præualeant, qui è diametro in medium allatis pugnantia, vel imprudentia ipſi lapſi, vel ducti improbitate, tueantur. Idem περὶ στεφάνου, Δι' ἅ φημι καὶ τούτων προβεβουλευμένων, καὶ πολλῷ μειζόνων ἔτι τούτων δωρεῶν ἄξιος εἶναι τυγχάνειν. προβεβουλευμένα appellat præmia ſibi per curiam conſiliúmque decreta. Polyb. de politia Romanorum, ἐὰν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Et Πρόβουλος dicitur curia quæ ſic cõſiliis ſuis populo proſpicit, ne quid perperam ab eo decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur, vnde quærẽdæ vitæ perinde vacare nequeat. Ariſtotel. in IIII. Politic. Δεῖ μὲν γὰρ εἶναί τι τοιοῦτον, ᾧ ἐπιμελὲς ἔσται τοῦ δήμου προβουλεύειν ὅπως ἀσχολῶν ἔσται. τοὺς δὲ προβούλους ὀλίγους ἀναγκαῖον εἶναι τὸ πλῆθος. ὥστ' ὀλιγαρχικόν. Idem, Ἐν δὲ ταῖς ὀλιγαρχίαις ἢ προαιρεῖσθαί τινας ἐκ τοῦ πλήθους, ἢ κατασκευάσαντας ἀρχεῖον οἷον ἐν ἐνίαις πολιτείαις ἐστὶν, οὓς καλοῦσι προβούλους καὶ νομοφύλακας, καὶ περὶ τούτων χρηματίζειν περὶ ὧν ἂν οὗτοι προβουλεύσωσι. Sic enim τοῦ δήμου προβουλεύειν dicitur, vt προπολεμεῖν & προμάχεσθαι. Thucydid. Ὁ προβουλεύσας ὅπως μηδὲν αὐτῶν δῃώσει, id eſt ὁ προνοησάμενος. Vnde Plutarch. in Romulo Conſules προβούλους eſſe ait, his verbis, κονσίλιον γὰρ ἔτι νῦν τὸ συμβούλιον καλοῦσι, καὶ τοὺς ὑπάτους κόνσουλας, οἷον προβούλους.

Προβεβουλευμένα. Πρόβουλος.

Διαιτητής. Διαιτητὴς eſt arbiter, in quem litigare nolentes compromittunt, vt quicquid ille de controuerſia ſtatuerit, velut ius & æquum à petitore ab eóque vnde petitur, habeatur. Quod tamen ad viri boni arbitrium reducitur, ſi iniquitatem luculentam contineat, vt auctor eſt Proculus Iuriſconſultus in tractatu arbitrii pro ſocio. Demoſth. διαλλακτὴν ὅντινα φεύγων, id eſt, primo cuique arbitrium eius rei permittẽs. Diximus ſuprà διαιτητὰς duorum generum fuiſſe, eáque quæ ad rem pertinent explicauimus. Præter illa duo genera, tertium genus eſt τῶν διαλλακτηρίων διαιτητῶν, quos compromiſſarios iuriſperiti vocant, quoniam compromiſſum vocatur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanquam iudicem futurum, ſed quaſi amicitiæ iure pacificatorem pro poteſtate futurum. Cicero pro Roſcio Comœdo, Quæro abs te quid ita de tua pecunia, de tuarum tabularũ fide compromiſſum feceris: arbitrum ſumpſeris: &

& Διαιτᾶν verbũ ſignificat ex compromiſſo litẽ inter amicos dirimere. Διαιτᾶν.
Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Σάτυρος Ἀλωπεκῆθεν, Χαβρίας Αἰξωνεύς, Διογείτων Ἀχαρνεύς, μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης, Στέφανον καὶ Φρυνίωνα, teſtificantur ſe compromiſſo arbitros factos de Neæra quæ nunc cauſam dicit, litẽ diremiſſe inter Phrynonem & Stephanum. Erat autem Neæra mulier quam vterque concubinam ſuam eſſe contendebat. Διαιταὶ autem & διαλλαγαὶ ſententia eſt compromiſſariorũ iudicum. Διαιταί.
Demoſth. ibidem, Τὰς δὲ διαιτας εἶναι καθ' ἃς διήλλαξαν, οἵας παρέχεται Ἀπολλόδωρος, Arbitrium autem quod ipſi arbitrati ſunt, eiuſcemodi fuiſſe teſtantur, quale protulit Apollodorus in iudicium. Supra autem dixerat, Λεγόντος τοίνυν αὐτοῦ τοῦ Φρυνίωνος δίκην, συνῆγον αὐτοὺς οἱ ἐπιτήδειοι, καὶ ἔπεισαν δίαιταν ἐπιτρέψαι αὐτοῖς, amici eos perpulerunt vt conuenirent, ipſiſque arbitrium liberum permitterent, καὶ παρὰ μὲν Φρυνίωνος διαιτητὴς ἐκαθέζετο Σάτυρος, παρὰ δὲ Στεφάνου τουτουὶ Χαβρίας, κοινὸν δὲ αὐτοῖς προσαιροῦνται Διογείτονα, qui ſibi tertium allegerũt Diogitonem, γνώμην δὲ ἀπεφήναντο, καὶ οὗτοι ἐνέμειναν αὐτῇ, τὴν μὲν ἄνθρωπον ἐλευθέραν εἶναι, συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, pro arbitratu cenſuerunt mulierem quidem liberam eſſe, in vtriuſque verò contubernio alternis diebus futuram. Διαλλάττω etiam muto ſignificat. Xenoph. in 1. Ἑλληνικ. Διαβοῶντες ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅτι Λακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, hoc eſt in mutandis nauarchis, cum alium alii ſubinde ſubſtituerent, ſucceſſorémque alium aliúmque mitterent. Halicarnaſſ. de Lyſia, Τὸν δὲ κόσμον οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην, ἀλλ' ἐν τῷ μιμεῖσθαι λαμβάνει. Et Ἐνδιαλλάττειν immutare. Ariſtotel. Ὅσα δὲ παθήματα ἐγγινόμενα τῇ ψυχῇ, μηδέν τι ἐνδιαλλάττει τὰ σημεῖα τὰ ἐν τῷ σώματι, οἷς χρῆται ὁ φυσιογνώμων, οὐκ ἂν εἴη τὰ τοιαῦτα γνωρίσματα τῇ τέχνῃ. Ἐνδιαλλάττειν.
Significat & ἀνταλλάττεσθαι, hoc eſt permutare. Plato in x. de Repub. Τὴν δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος ψυχὴν ἔχθρᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τὰ πάθη, ἀετοῦ διαλλάξαι βίον, id eſt, vitam aquilæ humana vita mutaſſe. Significat etiã differre. Lucian. Καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τὰ πλάσματα. Polyb. in 2. hiſtor. de communiõne legum, menſurarum, ponderũ, aliorúmque omnium Achæorum loquens, καθόλου δὲ τούτῳ μόνῳ διαλλάττειν τοῦ μὴ μιᾶς πόλεως σχεδὸν ἔχειν τὴν σύμπασαν Πελοπόννησον, τῷ μὴ τὸν αὐτὸν περίβολον ὑπάρχειν τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν, id eſt, hoc tantum referre & intereſſe. Verùm illud Demoſthenis ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ſignificat alternis diebus. Paulus ad Romanos XIIII. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν, hic alternos dies iudicat. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν.
Dicitur & παρ' ἡμέραν tantùm, vt παρ' ἔτος, & παρὰ μῆνα. Παρ' ἡμέραν.
Sic παρ' ἡμέραν ζῶντες οἱ Διόσκουροι dicti ſunt, hoc eſt ἑτερήμεροι, vt inquit Euſtathius. Polyb. in politia Roman. Παρὰ δὲ μίαν ἡμέραν τὰ μὲν ἡγεῖται τῆς στρατοπεδείας, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται, Alternis autẽ diebus eædem legiones præcedunt & ſequuntur. Galen. in x. Therapeut. Ἡ μὲν πρώτη τροφὴ μετὰ τὴν τρίτην διάτριτον, αἱ δ' ἄλλαι παρὰ μίαν, Primus cibus poſt inediam tridui: poſtea alternis diebus cibo reficiendus, id eſt διὰ δυοῖν ἡμερῶν. Theophraſt. in IX. de Plantis, περὶ αἰγίλωπος loquens, Ἴδιον δὲ αὐτοῦ λέγεται πρὸς τὰ ἄλλα τὰ σιτώδη σπέρματα ἡ παρ' ἐνιαυτὸν βλάστησις. Et paulo poſt, Ἅμα δὲ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ Παρ' ἐνιαυτόν.

τὴν παρὰ μέρος βλάστησιν, id eſt, quod viciſſim germinet & non germinet, hoc eſt alternis annis. Et in quarto de Cauſis, Τοῖς δὲ ἀγρίων τῶν περὶ τὰ σπέρματα, μάλιστα πόῤῥω, εἴπερ ἀληθὲς, ὃ παρὰ μέρος καὶ μὴ ἅμα φύονται ἔνια, καθάπερ ἐπί τε τῆς αἰγίλωπος καὶ τοῦ λωτοῦ, hoc eſt, quòd ſemine iacto partim anno primo, par-
Παρενιαυτόφορος. tim tertio enaſcatur auena vel ægilops. Inde Παρενιαυτόφορα dicũtur quæ alternis fructum ferũt, hoc eſt non ἐπετειόφορα. Idem in primo de Cauſis, Παρενιαυτόφορα δὲ καὶ οὐκ ἐπετειόφορα τῶν δένδρων, ὡς τύπῳ λαβεῖν, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη, καὶ ὅσα μὴ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔνων φέρει τοὺς καρποὺς, Alternis autẽ ferunt arbores, vt ſummatim colligam, ſiccæ & lignoſæ, & quæcũque non è no-
Ἐπετειόφορος. uis germinibus, ſed ex anniculis ferunt fructũ. Ἐπετειόφορος ſic dicitur vt
Ἐπετειόφυλλος. Ἐπετειόκαυλος. Ἐπετειόφυλλος, ſingulis annis folia mutãs, & Ἐπετειόκαυλος, cuius caulis hyeme moritur. Theophraſt. in VII. τὰ δὲ κιχωρειώδη πάντα, ἐπετειόφυλλα. eſt enim Ἐπέτειον anniuerſarium. Idem, Φασὶ δ' οἱ μὲν ἐπέτειον εἶναι, οἱ δὲ, διαμένειν ἐπὶ χρόνον. Ἔνος enim anniculum & hornotinum ſignificat, vt hîc, & in IIII. de Plantis, Ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔνων, καὶ ἔτι παλαιοτέρων. Vnde
Δίενος, τρίενος fiunt Δίενος, Τρίενος, & alia, pro bimo, trimo, & vlterius: hoc eſt διετὴς, τριετής. Idem de tibicinali calamo loquens eodem libro, Γίνεσθαι δέ φασι τρίε-
Καταύλησις. νον χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, ſic legi debet, Aiunt autem trimam tibiam vtilem eſſe, nec multæ inſpirationis indigere in auſpicãdo cantu: vel antequam in theatrum afferatur ludicræ & lenitoriæ exerci-
Ἐνάενος. tationis. Ἐνάενος anniculus, idem quod ἔνος. Idem in octauo, Πρὸς ἔκφυσιν δὲ καὶ τὴν ὅλην φορὰν ἄριστα δοκεῖ τὰ ἐνάενα σπέρματα, τὰ δὲ δίενα χείρω καὶ τὰ τρίενα.
Ἔνη καὶ νέα. Ἔνος etiam eſt παλαιός. ὅθεν ἔνη καὶ νέα, ἡ τριακὰς λέγεται, hoc eſt, triceſimus & vltimus dies menſis, vt in pſephiſmatẽ apud Demoſthenem ὑπὲρ στεφάνου, Ἐπὶ ἄρχοντος Μνησιφίλου, ἑκατομβαιῶνος ἔνῃ καὶ νέᾳ, φυλῆς πρυτανευούσης Πανδιονίδος, & reliqua. Ariſtoph. Νεφέλ. Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη τε καὶ νέα. Inde dicta ab Atticis, quòd confinium ſit deficientis lunæ & renaſcentis, hoc eſt veteris & nouæ, quo die cedebat fœnorum petitio, hoc eſt Calendis, quæ νουμηνία etiam dicitur à Græcis. Varro libro primo rei ruſtic. Dies lunares quoque obſeruandi, qui quodam modo bipartiti, quod à noua luna creſcit ad plenam: & inde rurſus ad nouam lunam decreſcit, quoad veniat ad intermenſtruum. è quo die dicitur luna eſſe extrema & prima. à quo Athenis eam appellant ἔνην καὶ νέαν τριακάδος. Ariſtophan. βατράχ. Πῶς οὖν βασανίσω σε δικαίως; Αἰ. ῥᾳδίως, πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον, facilè, vtrunque enim cædam, alternas plagas incutiens, hoc eſt, vtrunque viciſſim cædam, alternas plagas vtrique infligendo.

Παρά. Παρὰ enim intermiſſionem ſignificat, vt παρὰ μῆνα τρίτον Ariſtotel. pro tertio quoque menſe dixit, hoc eſt menſium ſingulorum interuallo. Poteſt & plurium menſium vel dierum διάλειμμα ſignificare, vt apud Polybium, Καὶ τὸ μὲν ἔργον γίγνεται κοῦφον, διὰ τὸ παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, id eſt, quòd quarto quoque die muneris obeundi vices ad ſingulas cohortes redeant. Sic παρ' ἡμέρας πέντε, καὶ παρ' ἡμέρας ἑπτὰ dicunt, pro quinto & ſeptimo quoque die. Neque de tempore tantùm hoc modo loquendi vtuntur, ſed etiam aliis de rebus interiectis, vt

illud eſt παρὰ πληγὴν ſuprà citatum:& illud Luciani, Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, id eſt, adoleſcentium virginúmque ſerie conſtat, per manus reſte ducta alternantium: hoc eſt οὐ κατὰ συνάφειαν χορευόντων τῶν ἐφήβων, ἀλλὰ καθ' ἕνα διαλλαττόντων. Παρ' ἕνα etiã aliquando eſt idem quod vno minus. Idem, Σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων, εἰ μὴ τοῦτο φῂς ὡς παραλελόγισταί σε ὁ Αἴσωπος. Sic Plutarch. Παρ' ἕνα τοσοῦτοι, vno dempto totidem. Significat etiam vnius cauſa, & propter vnum. Antipho, Ἴσως οὖν τὴν συγγνώμην αὐτῶν τολμήσει τις εἰπεῖν, ὡς οὐδὲν ἂν παρ' ἕνα ἄνθρωπον ἐγένετο τούτων, quòd nihil huiuſmodi propter vnum hominẽ fieri potuiſſet. & rurſus, Οὐ μανία δήπου τοῦτο λέγειν, ὡς οὐδὲν ἂν γένηται παρὰ τοῦτον; Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Ὦ Ἀθηναῖοι παρὰ τί οἴεσθε τὰς πόλεις ποτὲ μὲν εὖ, ποτὲ δὲ φαύλως πράττειν; οὐδὲν εὑρήσετε ἄλλο, πλὴν παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας. Παρὰ τί, vnde, & quamobrẽ dixit. & παρὰ τοὺς συμβούλους, à cõſulibus aut Senatus principibus cauſam manare incommodi ſignificat & mali. Theophraſt. lib. VI. hiſtor. plantarũ de roſis loquẽs, Τὸ δ' ὅλον, ὥσπερ λέγεται, καὶ ἡ εὐοσμία, καὶ ἡ δυσχροια παρὰ τοὺς τόπους ἐστί. Plato libro quarto de Legib. Ἀλλ' ἡ γοῦν μοι πάντως μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρία τῇ πόλει, καὶ τοὐναντίον, Exiſtimo imprimis ab hoc ſalutem eſſe & perniciem. Sic accipitur ab Iſocrate in Nicocle, vbi locus fortaſſe mutilatus eſt poſt verbũ ἐστίν. etſi Ioannes Laſcaris Græci nominis decus, à nobis ſuper hoc conſultus, cenſebat nihil deeſſe. cuius ego iudicium non meo modò, ſed etiã omnium præfero quos nouiſſe mihi contigit: ídque eruditionis merito, ſingulariſque perſpicientiæ in huiuſcemodi commentationibus. ſic autem legitur apud eum oratorem, Μηδενὸς οὖν ὀλιγωρεῖτε, μηδὲ καταφρονεῖτε τῶν προστεταγμένων, ὑπολαμβάνοντες ὡς οὐ παρὰ τοῦτ' ἐστίν. ἀλλ' ὡς παρ' ἕκαστον τῶν μερῶν ἢ καλῶς ἢ κακῶς ἕξον τὸ σύμπαν, οὕτω σπουδάζετε περὶ αὐτῶν, ſed tanquam totius planè interſit ſingularum partium conſtitutio, ita vos accurate ſingula. Eſt autem ἀττικισμὸς in eo loco nulli non notus. Sic in Archid. Ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν, ab hoc manare ſalutẽ: vel, per hunc eſſe & propter hunc. Apud Iſocratẽ nihil deeſſe defendi poteſt ex Ariſtotele lib. 2. Priorum Analy. in eo loco vbi caput eſt, περὶ τοῦ μὴ παρὰ τοῦτο. videtur enim compendium fuiſſe ſermonis Atticis vſitatum. Sic enim inquit Ariſtoteles, Τὸ δὲ μὴ παρὰ τοῦτο συμβαίνειν τὸ ψεῦδος, ὃ πολλάκις ἐν τοῖς λόγοις εἰώθαμεν λέγειν, πρῶτον μέν ἐστιν ἐν τοῖς εἰς τὸ ἀδύνατον συλλογισμοῖς. & inferius, Φανερὸν οὖν ὅτι ἐν τοῖς εἰς τὸ ἀδύνατον λέγεται, τὸ μὴ παρὰ τοῦτο. Alibi tamẽ legiſſe me apud oratores eundem loquendi modum non memini. Significat autem apud Iſocratẽ, οὐ παρὰ τοῦτ' ἐστίν, non in his poſitum eſt rerum momentum, non hæc ad rem magnopere pertinẽt. quale eſt illud Lucani in III. Non pondera rerum, non momenta ſumus. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου, Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς;) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ, pleno ſermone dixit. quod Cicero in Oratore ita vertit, Itaque ſe purgans Demoſthenes, negat in eo poſitas eſſe fortunas Græciæ. quem locũ alibi plenius commemorabimus. Παρ' ἕνα etiam aliquãdo aliter accipitur. Plutarch. Καὶ γὰρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ δύναταί τις πλάττων ζῷα συγχεῖν, καὶ πάλιν πλάττειν καὶ συγχεῖν, καὶ τοῦτο ἂν παρ' ἓν ποιεῖν ἀδιαλείπτως.

Παρ' ἕνα.

Παρὰ τί.

Ioánes Laſcaris.

Τὸ παρὰ τοῦτο.

Εἰ παρ' ἕν.

Idem alibi, Καὶ μή ποτε τοῦδε εἰκὼν ᾖ ὁ περὶ ἡμᾶς ἀήρ, ἐν παρ' ἐν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, Atque haud ſcio an huius imago ſit aer nos ambiens, diem viciſſim atque noctem faciens. Sic dictum eſt vt ἡμέραν παρ' ἡμέραν, & παρὰ μέρος. Antiph. περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου, Ἀλλὰ παρ' ἑτέραν γ' ἂν βουλεύσασθε, καὶ μὴ μετ' ὀργῆς καὶ διαβολῆς. οὐ γάρ ἐστιν ὅτι ὀργιζόμενος ἄνθρωπος ἂν γνοίη. αὐτὸ γὰρ ὃ βούλεται, τὴν γνώμην διαφθείρει τοῦ ἀνθρώπου. μέγα τε ἡμέρα παρ' ἡμέραν γιγνομένην γνώμην ὦ ἄνδρες ἐξ ὀργῆς, μεταστῆσαι, καὶ τὴν ἀλήθειαν εὑρεῖν τῶν γεγενημένων, magnique intereſt ad recte iudicandum, re comperendinata conceptam ab ira ſententiam mutare. Παρὰ τὸ δεῖπνον inter cœnam, & cœnæ tẽpore. Iſocr. in Nicocle de Lacedæmoniis loquens, Οἴκοι γὰρ ὀλιγαρχουμένους, παρὰ δὲ τὸν πόλεμον βασι-

Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα. λευομένους, belli tempore, & militiæ. Inde illa locutio, Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, hoc eſt protinus admiſſis delictis. Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου, Διόπερ τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐξελέγχους φυγών, νῦν ὕστερος ἥκει. & πρὸς Λεπτίνην, Εἰ δὲ οὗτοι τοῦτο φήσουσι, δεῖξαι μὲν γὰρ οὐχ ἕξουσι, δεῖ κεκολασμένους αὐτοὺς παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα φαίνεσθαι, eos quoque docere oportet recenti adhuc ſecus admiſſorum memoria, pœna affectos eſſe. Interpres tamen Demoſthenis παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα κολάζειν ſignificare exiſtimauit προσφόρως καὶ ἐγγὺς τῆς ἀδικημάτων φύσεως, hoc eſt pro modo delictorũ, & pœna admiſſo adæquata, quod mihi non placuit. Iuriſperiti dicunt adhuc fragrantibus delictis. Theod. in v. hiſt. eccleſiaſt. οἱ δὲ ἄρχοντες καὶ ἄλλους τινάς, παρ' αὐτὸ συλλαβόντες τὸ τόλμημα, πρὶν γνῶναι τὸν βασιλέα τὴν τραγῳδίαν, id eſt in ipſo facinore comprehenſos necauerunt. Dicitur & Παραχρῆμα eadem ratione pro confeſtim, & Παραυτίκα

Παραυτά. Παραυτόθεν. & Παραυτά, & Παραυτόθεν, quaſi iam inde ex illa hora. Arrianus, Παραυτόθεν ὡς εἴχομεν ἐπεξιόντες, id eſt, τοὐντεῦθεν, τὰ ἀπὸ τοῦδε. Gregorius genitiuo iunxit, Πολλοὺς δὲ οὐκ εἰς ἀναβολάς, ἀλλὰ παραυτὰ τῶν συμβαινόντων προσδραμόντας τοῖς ἱεροῖς ἡμῶν, id eſt, ſimulatque miraculum factũ fuit. Andocid. Εἰ ὑμᾶς δέοι ἀκούσαντάς τι ἐν τῷ παραχρῆμα, νῦν διαβουλεύσασθαι, in re præſenti: quod etiam impræſens & impræſentiarum dicitur. Παραυτὰ etiam iungitur genitiuo. Γρηγ. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Πολλοῖς γέ τοι τῶν λελυπηκότων οὐδὲ ὑπερήμερος ἀπήντησεν ἡ ἀντίδοσις, οὐδ' ὀπισθόπους ἡ δίκη, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικόν, ἀλλὰ παρ' αὐτὰ τῆς κινήσεως ἐπλήγησαν, ἐπεστράφησαν, προσῆλθον, ἐγονυπέτησαν. Dicitur &

Παρὰ τὸν καιρόν. Παρ' αὐτὸν τὸν καιρόν. Demoſth. πρὸς Λεπτίνην, Πάντες μὲν γάρ εἰσιν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταπολαμβάνειν οἱ προϋπάρχοντες τοῦ ποιεῖν ὑμᾶς εὖ, μάλιστα δ' οἱ παρὰ τὰς χρείας, Nam cum omnes vltro de vobis benemerentes, digni ſunt vtique quibuſcũ paria faciatis: tum verò ii maxime, qui in ipſis temporibus veſtris difficultatibúſque id fecerunt. Syneſ. Αὐτὰς οὖν ταύτας παρὰ τοὺς καιροὺς ἑκάστους οἵου σοι παρεστάναι συνηγόρους, vno quoque tempore. Idem, Ἀλλ' ἔστιν εὐτυχία παρὰ τὸν καιρὸν εὐτυχεστέρα, Refert autem quo quidque in loco feliciter cedat. vel ſic, at vero locus ipſe refert ad felicitatis cumulum. παρὰ enim tẽpus ſignificat. Aphtho. in progymn. Τὰ μὲν γάρ, παρὰ τὴν εἰρήνην μόνην εὐδοκιμεῖ, τὰ δέ, παρὰ τὸν πόλεμον μόνον θαυμάζεται, quædam enim pacis tẽpore vſui ſunt, quædam belli tempus commendat. Μόνη δὲ σοφία τῶν ὄντων, ἑκατέρων κρατεῖν ὡς ἑνὸς ἐξεπίσταται, ſola autem omnium rerum ſapientia vtroque

Ἐξεπίσταμαι. tẽpore præſtare edidicit. hoc enim Ἐξεπίσταμαι ſignificat. Athen. de equis

καὶ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενοι, τοῖς προσθίοις ὠρχοῦντο, ἐξεπιστάμενοι αὐλήματα. Sic Demoſth. ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος, memoriter tenens. Ariſtoph. ſæpe pro ad vnguem tenere vtitur: quod etiam ἐκμανθάνειν dicitur. Plato, Μεγίστη δὲ φυλακὴ, τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Verum quod παρὰ τὸν πόλεμον καὶ κατὰ τὴν εἰρήνην hîc dixit Aphthonius, paulo poſt κατὰ τὸν πόλεμον dixit. Cui pene illud eiuſdem Syneſii ſimile eſt, Καὶ παρὰ τὰ χωρία τι γίγνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ θεοῦ, Neque in hoc illóque loco perinde mortalibus euenit, vt Deo aut præſente aut aduerſo vtantur. Significat etiam παραγωγὴν, vt παρὰ τὸ θεῖος Δημοσθένης εἴρηται. Eſt autem huius præpoſitionis vſus multiplex apud præcipuos ſcriptores, & interdum pene contrarius, vt in Παρὰ πολὺ, quod κατὰ πολὺ ſignificat apud Pauſaniã & Thu- Παρὰ πολύ. cydid. & Plutarch. vt Παρὰ πολὺ μὲν τῶν Θηβαίων χείρους, παρὰ πολὺ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἀμείνους φανέντες. Gregorius, Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐναλλαγμένης, valde immutato ordine. Interdũ econtrario τὸ ἐπίπαλιν ſignificat, τῆς παρὰ ἐλάττωσιν δηλούσης, hoc eſt ἐκ τοῦ πολλοῦ, quaſi minuſcule. vt apud eundem, Ταῦτά σοι παρ' ἡμῶν ὦ Βασίλειε, τῆς ἡδίστης σοί ποτε γλώττης καὶ ὁμοτίμου καὶ ἥλικος. εἰ μὲν τῆς ἀξίας ἔχει, σὴ τοῦτο χάρις. σοὶ γὰρ θαῤῥῶν τὸν περὶ σοῦ λόγον ἐνεστησάμην. εἰ δὲ πόῤῥω, καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, τί χρὴ παθεῖν καὶ γήρᾳ καὶ νόσῳ καὶ τῷ σῷ πόθῳ τετρυχωμένους; ſin lõgè à meritis tuis dicendo abſuimus, & minus quàm pro ſpe noſtra ſucceſſit oratio, velut mox dicemus. vt ſit, εἰ δὲ πόῤῥω τῆς ἀξίας, καὶ παρὰ πολὺ τῆς Πόῤῥω. ἐλπίδος εἴρηται ταῦτα. vt Iſocrat. Τίς οὕτω τοσοῦτον πόῤῥω τῶν πολιτικῶν ἐστι πραγμάτων, ὅστις οὐκ ἐπῄσθηται ἐχθὲς τὸ μέγεθος τῶν συμφορῶν; vt Quis tam procul abſit ab vrbe? Licet πόῤῥω σοφίας interdum non procul à ſapiẽtia ſignificet, ſed magis proximè, vt Plato in Euthyd. vſus eſt; Πόῤῥω σοφίας ἥκεις, vſque adeo ſapiens es & eruditus: vſque eo prouectus es in ſtudio ſapientiæ. Et in Apologia, Ὁρᾶτε γὰρ εἰς τὴν ἡλικίαν ὅτι πόῤῥω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, ἐγγὺς δὲ θανάτου, id eſt, Videtis iam mihi ætatem longe prouectam. Et in Gorg. Τοὺς πόῤῥω ἀεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Qui diutius philoſophiæ ſtudet. Et in Protagor. Ἐπειδή μοι ἔδοξε πόῤῥω τῶν νυκτῶν εἶναι; id eſt, ad multã noctem perueniſſe. AEſch. Ἤδη πόῤῥω τῆς ἡμέρας οὔσης προσελθὼν ὁ κῆρυξ ἀνέστη. At verò Demoſthenes, Ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ παρόντος γένωμαι, ne longius digrediar, dixit. Idem Greg. ἐν τῷ εἰς τὴν Γοργονίαν ἐπιταφίῳ, Ὥστε οὐ τοῦτον φοβοῦμαι τὸν φόβον μή τι τὴν ἀλήθειαν ὑπερδράμωμεν, ἀλλὰ τοὐναντίον, μή τι τῆς ἀληθείας ὑπερπέσωμεν, καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας ἐλθόντες, ἐλαττώσωμεν τὴν δόξαν τοῖς ἐγκωμίοις, id eſt, longè intra veritatis modum rem perſequentes. vel, multo parcius quam par eſt oratione proſequẽtes, quàm rei veritas poſcit. Plato in Apologia τὸ παρὰ πολὺ oppoſitum eſſe ſignificat Παρὰ πολὺ καὶ παρ' ὀλίγον. τῷ παρ' ὀλίγον, his verbis, Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν. οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ. νῦν δὲ, ὡς ἔοικεν, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγειν ἄν, Multo verò ego magis ſententiarum numerum in vtramque partem miror. Neque enim exiſtimabam parum abfore, quo minus damnantium atque abſoluẽtium calculi adæquarẽt, ſed multum vel pluſculum abfuturum, quin ego abſoluerer. Nunc verò, vt video, ſi tres tantum ſententiæ in contrariũ mutatæ fuiſſent, ego abſolutus eſſem. Poteſt & eodem modo intelligi illud ſuperius

Gregorii, παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, eodem pene ſenſu, vt ſit, & tantulum ab eo quod ſperauimus, abfuimus. Neque in hac voce tãtùm ἡ παρὰ in vtranq; partem valet, vt & πάνυ & ἐπ' ἐλάχιστον ſignificet, ſed etiam in παρὰ τοσοῦτον, vt

Παρὰ τοσοῦτον.

idem Gregorius, Μὴ παρὰ τοσοῦτον ἐλθεῖν μὲν τῆς ἰσότητος θείας, Ne tantum abſit quin accedamus ad æqualitatem diuinam: vel, ne minus accedamus ad æqualitatem diuinam. Herodian. Παρὰ τοσοῦτον μὲν δὴ Μακρῖνος οὐκ ἔφυγε τοὺς διώκοντας, Tantulum modo abfuit quin euaderet eos qui eum petebãt: hoc eſt, penè euaſit. Huícque reſpõdet παρ' ὅσον eodem ſignificatu. Idem

Παρ' ὅσον.

Greg. περὶ φιλοπτωχίας, Καὶ ὑβρεις καὶ ταραχαῖς ἀνέμων ταλαιπωρούμενοι, παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπατούμενοι, παρ' ὅσον τὸ ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα, nihilque propius fit quàm vt à nobis pedibus conculcentur, niſi quatenus eorum cõtagionem formidamus. Idem ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ἐπιταφίῳ, Παρὰ τοσοῦτον ἑκάτερος οὐκ ἔχων τὰ πρῶτα τῶν ἐπὶ γῆς, παρ' ὅσον ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρωτεῖον ἐκωλύοντο, cum interim vterque à prima ſorte terrenæ beatitatis tantum abeſſet, quantũ vterque vtriq; obſtabat quo minus primas partes ferret. Significat etiã vſque adeo, quaſi πάνυ πολύ. Greg. Οὐκ αἰσχυνόμεθα βασιλεῦ παρὰ τοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστιανῶν; Plutarch. in Cicer. de legis agrariæ oratione loquens, Οὐ μόνον τὸν νόμον ἐξέβαλε, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀπογνῶναι τοὺς δημάρχους ἐποίησε, παρὰ τοσοῦτον τῷ λόγῳ κρατηθέντας ὑπ' αὐτοῦ, vſque adeo dicendo ab eo victos ſe intelligebant. Thucydid. Παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, Tantulum quidem abfuit quin Mitylene euerteretur. ſic dictum eſt vt illud Gregorii, παρὰ τοσοῦτον ἐλθεῖν μὲν τῆς ἰσότητος θείας, & cum genitiuo

Πάρεγγυς καὶ σύνεγγυς.

conſtruitur vtrobique. Sic ἐν τῷ πάρεγγυς ἡ παρὰ ἐλάττωσιν δηλοῖ. minus eſt enim quàm σύνεγγυς. Ariſtot. in 2. Politic. Ἡ δὲ κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μὲν ἐστι ταύτης, propiuſcule accedit ad hanc. Aliquando plenam habet ſignificationẽ, vt παρὰ πολύ. Idem in v 11. Δεῖ γὰρ οὔτε λίαν ὑπολείπεσθαι ταῖς ἡλικίαις τὰ τέκνα τῶν πατέρων, οὔτε λίαν πάρεγγυς εἶναι. ἥτε γὰρ αἰδὼς ἧττον ὑπάρχει τοῖς τοιούτοις ὥσπερ ἡλικιώταις, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικὸν τὸ πάρεγγυς. Idem in 1. Αἴτιον δὲ τὸ σύνεγγυς αὐτῶν. ἐπαλλάττει γὰρ ἡ χρῆσις τῆς αὐτῆς οὔσα ἑκατέρας, id eſt, in cauſa eſt vicinia τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς χρηματιστικῆς. Sic Παρόμοιος minus eſt quàm ὅμοιος

Παρόμοιος.

& παρόμοιος, hoc eſt παρ' ὀλίγον ὅμοιος. Et Παρυπόστασις minus quàm ὑπόστασις. Dionyſ. περὶ φωτὸς καὶ καλοῦ, Διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακὸν, ἀλλὰ παρυπόστασιν, τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γινόμενον. Quare malum non ὑφίστασθαι, ſed παρυφίστασθαι dicit, Ὅτι δὲ οὐ κακίας αἴτιον τῇ ψυχῇ τὸ σῶμα, δῆλον ἐκ τοῦ δυνατὸν εἶναι καὶ ἄνευ σώματος παρυφίστασθαι κακίαν. Sic Παραλήγειν & παράληξις, quæ

Παρυπόστασις.

Παραλήγειν.

citra τὸ καταλήγειν καὶ τὴν κατάληξιν intelligũtur. ſed hæc compoſita ſunt: illa ſuperiora non tam compoſita ſunt quàm διὰ τῆς ὑφ' ἓν leguntur & ſcribũtur. vt Παρ' οὐδὲν & παρὰ μικρὸν, quæ cognata ſunt ſupradictis. AEſch.

Παρ' οὐδέν.

Ἀρθμιον τὸν ξενείτην κομίσαντα εἰς Ἑλλάδα τὸ ἐκ Μήδων χρυσίον, παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι, Nihil propius factum eſt, quàm vt interficerent. vel, propius nihil abfuit. quod idem eſt. Plutarchus in Politicis præceptis, Ὁ δὲ Κριτίας τὴν πόλιν ἄριστα στρατηγήσας παρ' οὐδὲν ἦλθεν αὐτὴν ἀπολέσθαι, περιστήσας ἀνελπίστως. Interdum παρ' οὐδέν ἐστι ſignificat floccipenditur. Sophocl. in OEdipode, Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν Μητρὶ ξυνηυνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδέν

ὅτι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει. Hoc Cicero pro Cluentio ita Latinè dixit, Propius ni-
hil factum eſt quàm vt ille occideretur. Et in Thuſculanis, Propius nihil
abfuit. Certare enim in hoc ſermone cum Græcis voluit, vt in plurimis,
ſed ita vt ducere verba è Græco videretur. Nam παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀπολέσθαι,
eſt ἐγγυτάτω τοῦ ἀπολέσθαι ἦλθον, ὥστε οὐδὲν διὰ μέσου γεγονέναι τοῦ ἀπολέσθαι καὶ μή.
Quæ cauſa eſt vt genitiuus huic particulæ addatur aut ſubintelligatur.
ἦλθον ἐγγύτατα ἀπολέσθαι, καὶ παρὰ τοσοῦτον ἦλθον, quaſi dicas, χωρὶς εἰ μὴ τοσοῦτον
ἐγένετο ἐν τῷ μεταξὺ ὃ διακωλύον. At verò cum Demoſthenes dixit, παρ' οὐ-
δὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας, eadem eſt penè ſignificatio, ſed non eadẽ
conſtructio. vt παρ' οὐδὲν τίθεμαι pro nihilo duco, & παρ' οὐδὲν ποιοῦμαι Plu-
tarcho, καὶ σχεδὸν οὐδὲν τίθεμαι, vel etiam πάνυ οὐδὲν τίθεμαι. vt Παρὰ μικρὸν, πάνυ Παρὰ μικρόν.
μικρόν. Et παρὰ φαῦλον, Syneſ. Theophilo, ἣν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ πολυτελοῦς Παρὰ φαῦλον.
ἐποιεῖτο πεισθῆναι, id eſt, Quam hoc credere & perſuaderi non leuiter cupie-
bat, & magnopere conducere rebus ſuis æſtimabat, vel magno emptum
voluiſſet. Iſocrat. in Panegyr. Θαυμαζόμενοι δὲ διὰ τὰς αὐτὰς πράξεις, ἐκ τού-
των τῶν ἔργων ηὐδοκίμουν. οὐ γὰρ παρὰ μικρὸν ἐποίησαν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἑκατέρων τὰς τύ-
χας μετήλλαξαν. παρὰ μικρὸν hîc minus eſt quàm μικρόν. Non enim (inquit)
perparum profecerunt. Idem alibi, Χρὴ δὲ οὐ παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι, Non hoc
floccipendere oportet, & paruum eſſe ducere. Plut. in Demet. ὧν ἐκεῖνος οὐ
παρὰ μικρὸν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εἶναι βελτίονα, non perpaulo meliorem, ſed planè
meliorem. Lucian. Καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, Et me ferme totum detine-
bat, id eſt, paulum abfuit quin totum me poſſideret. Eadem ſignificatio
eſt in Παρ' ὅσον. Idem, Ἡ δὲ πόλις ἅπασα κεχηνότες ἀκούουσιν ὁπόταν δημηγορικῶς Παρ' ὅσον.
παρέλθοι, ὁποῖόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν
οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦτον δὲ ἡ πόλις
φιλεῖ, niſi quatenus, niſi pro eo quantum eſt. & ἐν τῇ τῶν βίων πράσει, Ἔστι μὲν
τοῦ ζῶντος ἐκείνου μαθητὴς, ἓν δὲ πλέον οἶδεν, παρ' ὅσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. hîc παρ'
ὅσον quatenus ſignificat. Phalar. Φαιδίμῳ, Τοὺς δὲ τῶν κατηγορούντων λόγους ψευ-
δεῖς ἐνομίσαμεν, παρ' ὅσον ἐδείσαμεν ἐλέγξαι περὶ σοῦ τὴν ἀλήθειαν, quippe qui veriti
ſimus rem quærere quæ tibi obiiciebatur. Significat etiam quoniam, &
propterea quòd, vt Latinè quatenus. Idem Ἀριμάχῳ, Ἡμεῖς μὲν τύραννοι δο- Quatenus.
ξασθέντες, ἔχοντες ἐξουσίαν, ὁμολογοῦμεν. ἐκεῖνοι δὲ ἰδιῶται ὄντες, παρ' ὅσον διδιᾶσι δίκην
δοῦναι, ἀρνοῦνται. Quintil. in VI. Propria tamen mihi huius nominis ex-
primenda natura eſt, quatenus appellatione ipſa non ſatis ſignificari vi-
detur. Et libro quarto, Sed quatenus etiam ſorte quadam peruenimus ad
difficilius narrationum genus, iam de iis loquamur. Καθ' ὅσον etiam qua- Καθ' ὅσον.
ten' ſignificat. Lyſ. Καθ' ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν, κατὰ τοσοῦτον ἐβοήθει, catenus quate-
nus. Plato in Phædone, Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἡ τοῦ τοιούτου πραγματεία οὐ
περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθ' ὅσον δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετρά-
φθαι, ſed quantum poteſt, ſed quàm poteſt maximè. Dicitur & Ἐφ' ὅσον. Ἐφ' ὅσον.
Theoph. in quarto, Περὶ ὧν λεκτέον ἴσως ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἱστορίας, quatenus & in
quantum hiſtoriam nouimus. Dicitur & Ἐφ' ὅσα ἁπλῶς. Lucian. Τὰ μὲν
οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς ἐφ' ὅσα ὑμῖν οὐ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν
τῆς τέχνης, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων. Ariſtot. in VIII. Ethic. de amicitia lo-

quens τὴν κατὰ συμβεβηκὸς λεγομένην, Ἐπὶ τοσοῦτον γάρ εἰσιν ἡδεῖς, ἐφ' ὅσον ἐλπίδας ἔχουσιν
ἀγαθοῦ, eatenus quatenus : tandiu quandiu. Alibi καθ' ὅσον dixit in eodẽ,
Παρ' ὅ. Καθόσον δὲ κοινωνοῦσιν, ἐπὶ τοσοῦτόν ἐστι φιλία. Παρ' ὃ etiam pro παρ' ὅσον accipi-
tur, hoc eſt quoniam, & propter quod, quocirca. Ariſtotel. περὶ θαυμασίων
ἀκουσμ. Οἱ δὲ τὸν χαλκὸν ὀρύττοντες, ὀξυδερκέστατοι γίνονται, παρ' ὃ καὶ οἱ ἰατροὶ τῷ ἄνθει τοῦ
χαλκοῦ, καὶ τῇ τέφρᾳ τῇ φρυγίᾳ χρῶνται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Syneſ. Ἐκεῖ γὰρ εἰς συμ-
μαχίαν παρακεκλῆσθαι, παρ' ὃ καὶ σεσῶσθαι τοὺς παρακαλέσαντας, quare & ſeruatos
eſſe. Significat etiam contraquam. vt, Σπείρει μὲν ὁ γεωργὸς κατὰ φύσιν, ἀποκεί-
ρει δὲ ὁ αὐτὸς παρ' ὃ πέφυκε, hoc eſt ἔξω οὗ πέφυκε, contraquam natura compa
Extraquam. ratum eſt. & hoc modo Demoſthenes vſus eſt. Hoc Cicero extraquam
dixit in ſecundo Rhetoricorum, Agit is cui manus præciſa eſt, iniuria-
rum. Poſtulat is quicum agitur, à Prætore exceptionem; extraquam ſi in
reum capitis præiudiciũ fiat. quæ verba ſunt formulæ iudicialis. Liuius,
Campanos omnes, extraquam qui ipſi aut parentes eorum apud hoſtes
Παρ' ὃ δεῖ. eſſent, liberos eſſe iuſſerunt. Vnde παρ' ὃ δεῖ ſupra modum. Plutarch. ἐν τῷ
πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος. Θαυμασταὶ παρ' ὃ δεῖ λόγων ἢ ἀνθρώπων, ἢ κατα-
φρονηταί, Supra modum laudatores hominum vel orationum, & contem-
Præterquam quód. ptores. Dicitur & præterquam quòd, quod ipſum magis eſt κατὰ λέξιν. Idẽ
Cicero de Aruſpic. reſponſis, Tyberius Gracchus conuellit ſtatum ciui-
tatis. Qua grauitate vir? qua eloquentia? qua dignitate? nihil vt à patris
auíque Africani præſtabili inſigníque virtute, præterquam quòd à Sena-
tu deſciuerat, deflexiſſet. Idem pro domo ſua, Præterquam quòd ne id
quidem per legem Liciniam vt tibi curationem ferres, facere potuiſti. In
vtroque loco παρ' ὃ Græcè dici poteſt, licet diuerſa ſint ſignificata: hoc eſt
Καθ' ὅ. niſi quòd, niſi quatenus, & cũ eo quód. Καθ' ὃ nõ modo καθ' ὅσον, ſed etiã
ſecundum quod, & cuius cauſa, vel ob quod, ſignificat. Ariſtot. in IIII. τῶν
μετὰ τὰ φυσικά, Τὸ καθ' ὃ πολλαχῶς λέγεται. ἕνα μὲν τρόπον, τὸ εἶδος καὶ ἡ οὐσία ἑκάστου, οἷον καθ'
ὃ ἀγαθὸς, αὐτὸ ἀγαθόν. Et inferius, Ὅλως δὲ τὸ καθ' ὃ ἰσαχῶς, καὶ τὸ αἴτιον ὑπάρξει. κατὰ τί
γὰρ ἐλήλυθεν, ἢ οὗ ἕνεκα ἐλήλυθε λέγεται, ἢ κατὰ τί παραλελόγισται, ἢ συλλελόγισται, ἢ τί τὸ αἴ-
Ἐφ' ὅ. τιον συλλογισμοῦ ἢ παραλογισμοῦ. Ἐφ' ὃ etiam inuenitur. Syneſ. Οἶμαι σοῦ τὴν
θεσπεσίαν ψυχὴν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο καταπεπέμφθαι τῆς δεῦρο, ἐφ' ὃ κοινὸν ἀγαθὸν ἀνθρώποις εἶναι.
Παρά. vbi ἐφ' ᾧ & ἐπὶ τῷ dici potuit. Παρὰ etiam præ ſignificat. Ariſtot. in pri-
mo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Νοῦν δή τις εἰπὼν εἶναι, καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ
αἴτιον καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως πάσης, οἷον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῇ λέγοντας τοὺς πρό-
τερον, Qui igitur vt in animantibus, ita in natura mentem cauſam eſſe
dixit compoſitionis partium atque ordinis, is ſobrius & prudens fuiſſe
videtur, præ illis antiquioribus, qui quidlibet de cauſa dixerunt. de Ana-
xagora loquẽs. Et in Problemat. Διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι,
μείζους φαίνονται ἢ καθ' αὑτοὺς μόνους, id eſt, alter præ altero ſpectatus. vel, coram
ipſi ſpectati & inter ſe compoſiti. Alibi, Διὰ τί παρὰ τὰ στρυφνὰ ὁ οἶνος καὶ τὸ ὕδωρ
φαίνεται γλυκύτερος. dulcia ſcilicet præ acerbis. & περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς, Αἱ γὰρ
μεθ' ἡμέραν γινόμεναι κινήσεις, ἂν μὴ σφόδρα μεγάλαι ὦσι καὶ ἰσχυραί, λανθάνουσι παρὰ μεί-
ζους τὰς ἐγρηγορικὰς κινήσεις, id eſt, præut ſunt motiones maiores vigilantiũ,
cũ è cõtrario natura comparatũ ſit in iis quæ fiunt inter ſomnũ. Plato de

Sauromatis lib. v i i. de legib. Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς, ἄνδρες ἂν αἱ ἐκείνων γυναῖκες φανεῖεν, id eſt, præ aliarum gentium mulieribus, Sarmatarum mulieres viri videri poſſent. & in Hippia maiore, Καί εἰσι παρὰ τοὺς νῦν δημιουργοὺς οἱ παλαιοὶ φαῦλοι, id eſt πρὸς τοὺς νῦν. vt ibidem, τί ποτ' οὖν φῶμεν εἶναι τῶν ἀρχαίων τοὺς περὶ τὴν σοφίαν, φαύλους πρὸς ὑμᾶς; Id ideo factum eſt, quia παρὰ etiam ἐπὶ significat. Idem in 2. de legibus, Ἀγνοῶν τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος, καὶ ἑκάστων τῶν μερῶν τὰς θέσεις ἢ ἔχει, ὅσα τε εἰσὶ, καὶ ὁποῖα παρ' ὁποῖα αὐτῶν κείμενα, τὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπείληφε. Vt ſit παρὰ γυναῖκας ἂν φανεῖεν ἄνδρες, idem quod παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι. vt idem alibi eodem libro, Νῦν οὖν, ὦ παῖδες, μαλακῶν μουσῶν ἔκγονοι, ἐπιδείξαντες τοῖς ἄρχουσι τὰς ὑμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ᾠδὰς, ἂν μὲν τὰ αὐτά γε βελτίω τὰ παρ' ὑμῶν φαίνηται, δώσομεν ὑμῖν χορὸν, id eſt, veſtra cantica cum noſtris contendenda componendáque. Vt autem dicunt παρὰ τὸν πλοῦν inter nauigandum, & παρὰ τὸ συμπόσιον inter & ſuper conuiuium, & παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν in via: ſic Xenophon in OEcon. dixit, Ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσια, ἔστιν ὅτι τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διενέγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει, ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιαίνοντες, Quemadmodum in itineribus faciundis, nonnunquam intra ſtadia ducenta alter alteri centum ſtadiis anteuertit, cum æquales ſint amboque valentes. Vtitur & ἀντὶ ὑπὲρ in eodem, Ῥᾳδίως γὰρ ἀνὴρ εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει, τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι, Facilè enim vnus homo denis præſtat, vſque adeo refert tempus operis faciũdi. Ab ea autem ſignificatione quæ, præ, præpoſitioni ſimilis eſt, fit παράλληλοι dictio compoſita. Ariſtot. in 2. de cælo, Εὐαισθητότερα γὰρ τὰ παράλληλα τιθέμενα, exactior ſenſus eſt rerum cum inter ſe cõponuntur, vt θᾶττον παρὰ τὸ βραδύτερον. Iſocrat. Περὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα, καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuimus quæ de rebus vtrorumque geſtis belliſque ſuſceptis diceremus, horum res geſtas cum illorum componendo. Ex cuius imitatione, Plutarchus παράλληλα ſua vocauit, hoc eſt vitas illuſtrium virorum, quos binos quaſi paria componit. Ariſtoteles περὶ κόσμου, de Deo loquens, Καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασι, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem & Δία καὶ Ζῆνα, coram compoſitis nominibus altrinſecúſque ſitis, quaſi dicas δι' ὃν ζῶμεν, vel δι' ὃν ζῆν ἔστι. Si enim è regione quaſi ἐν τῇ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componantur, erit δία ζῆνα, quaſi δι' ὃν ζῆν ἔξεστι. Sed animaduertendum quòd ferè auctores aut aduerbialiter vtuntur hac voce, vt fecit Iſocrates: aut dictionem compoſitam ſoluunt, & per accuſatiuum loquuntur, quem poſcit ipſa præpoſitio, vt in exemplo Ariſtotelico ſuperius citato. Athenæus lib. v. Οἱ γὰρ γεγονότες αὐτόθι κίονες ἀνήγοντο στρογγύλοι, διαλλάττοντες τοῖς σπονδύλοις, τοῦ μὲν μέλανος, τοῦ δὲ λευκοῦ παράλληλα τιθεμένων, ſic dixit vt ſuprà Iſocrates. Dicũt etiam ὑπάλληλοι, & ὑπ' ἀλλήλους. Philopo. enarrans illa verba Ariſtotelis, Ἄλλοι δὲ τρόποι διαφέρει τὸ διότι καὶ ὅτι, τὸ δι' ἄλλης ἐπιστήμης ἑκάτερον θεωρεῖν. τοιαῦτα δ' ἐστὶν ὅσα οὕτως ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστ' εἶναι θάτερον ὑπὸ θάτερον. οἷον τὰ ὀπτικὰ πρὸς γεωμετρίαν. ὅσαι οὖν (inquit Philoponus) τῶν ἐπιστημῶν ὑπάλληλοί εἰσιν, οὕτως ἔχουσιν. Idem alibi, Τοῦτο γὰρ ἐνδέχεται ἐν ταῖς ὑπαλλήλαις ἐπιστήμαις. Ariſtot. Πολλαὶ δὲ καὶ μὴ τῶν ὑπ' ἀλλήλας ἐπιστημῶν ἔχουσιν οὕτως, οἷον ἰατρικὴ

Παράλληλοι.

Παράλληλα Plutarchi.

Παράλληλοι,

Ὑπάλληλοι.

περὶ γεωμετρίαν. ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι ſunt, vt geometria & optica, phyſica & medicina, arithmetica & muſica, ſtereometria & mechanica. Ἔστι γὰρ ἡ στερεομετρία ἀρχιτεκτονικωτέρα τῆς μηχανικῆς, vt ἡ ἀστρολογικὴ, τῶν φαινομένων. Παράλληλα præter iam dicta, ſignificat viciſſim & alternis, quaſi ἀμοιβαίως. Ariſtot. περὶ νεότητος καὶ γήρως, Παράδειγμα δὲ λαμβάνειν ἐστὶ τὸ συμβαῖνον περὶ τὴν κατεπνιγμένων ἀνθράκων. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ παρακεκαλυμμένοι τῷ καλουμένῳ πνιγεῖ συνεχῶς, ἀποσβέννυνται ταχέως. οἱ δὲ παράλληλα τις ποιῇ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ἐπίθεσιν, μένουσι πεπυρωμένοι πολὺν χρόνον. Theophr. in v. de Cauſis, de duobus palmitibus loquens diſſimilibus, inſerendi artificio connexis vt coaleſcant, Ἐνταῦθα οὐδὲν συμβαίνουσιν, ἀλλὰ παρ' ἀλλήλας ὀχετεύονται καὶ ῥέουσιν αἱ τροφαί. Plato libro ix. de Repub. ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς, καὶ ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις. Polybius de ſtatiuis Romanis, Ἥτις γίνεται παράλληλος ταῖς τῶν χιλιάρχων σκηναῖς, recto nominis compoſiti vſus eſt, vt parallelas lineas dicunt perpetuo ductu æque inter ſe diſtantes. Idem, Ἄγουσι γὰρ τὰς φαλαγγίας παραλλήλους τὴν ἀστάτων καὶ τὴν περιστόπων καὶ τελαρίων. Interdum dignoſci non poteſt compoſita an ſoluta ſit dictio, vt Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Εἰ μὴ τοὺς μὲν λόγους τοὺς τῶν ἐναντίων παρ' ἀλλήλους ἐξετάζοιεν. Theophr. Καὶ παράλληλα τὰ φύλλα καθάπερ ἐν

Κατάλληλα. διστοιχίᾳ. Vt autem παράλληλα aduerbialiter, ſic etiam κατάλληλα dicitur. Polyb. lib. v. Τοῦ μὴ συμπλέκειν ἀλλήλαις τὰς πράξεις, ἀλλὰ χωρίζειν καὶ διαιρεῖν αὐτὰς καθόσον ἐστὶ δυνατὸν, μέχρις ἂν ἐπὶ τὰς ἑξῆς ὀλυμπιάδας ἔλθοντες, κατ' ἔτος ἀρξώμεθα γράφειν τὰς κατάλληλα γινομένας πράξεις, id eſt ſerie conſequenti, & ſeſe ordine excipientes. Dicunt & per nomen, ſoluta cõpoſitione. Theophr. in primo, Καὶ οἱ μὲν κατ' ἀλλήλους, ὥσπερ οἱ τῶν κοτίνων. οἱ δ' ὡς ἔτυχεν. vbi ὄζοι ſubintelligitur. Et in iii. Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις οὐδὲ οἱ ὄζοι κατ' ἀλλήλους, πλὴν ἐπί τινων ὀλίγων. Κατάλληλα autem ſunt quæ ſibi ordine conſentaneo reſpondent. Ariſtotel. xi. ſect. probl. Ὅταν οὖν ἡ ὄψις κωλυθῇ κατ' εὐθεῖαν ἐμπίπτειν, διὰ τὸ μὴ κατ' ἀλλήλους εἶναι τοὺς πόρους, ἀδυνατεῖ διορᾶν, ex eo quòd non conſentaneus ſit occurſus meatuum, aptéque reſpondens, hoc eſt, è regione occurrens appulſus meatuum oculi, & rei obiectæ viſui. Idem, Ἐν δὲ τοῖς ὑγροῖς αἱ μὲν ὄψεις διορῶσιν, ὅτι οἱ πόροι μικροὶ καὶ κατ' ἀλλήλους. ὥστε οὐ κωλύεται ἡ ὄψις εὐθυωρεῖν. At verò τοῖς καταλλήλοις τὰ παραλλάττοντα opponuntur. Idem, Τῆς μὲν ὑέλου οἱ πόροι

Κατάλληλοι. κατάλληλοι, τῆς δὲ νάρθηκος παραλλάττοντες. οὐδὲν δ' ὄφελος εἶναι μεγάλους, ἐὰν μὴ κατ' εὐθεῖαν ὦσι. Et infrà, Οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μανώτερον διιικτικώτερον, ἐὰν μὴ ὦσιν οἱ πόροι ἁρμόττοντες τῷ διιόντι. Κατάλληλα igitur apud Polybium ſignificat ἁρ-

Καταλληλότης. μοττόντως ἀλλήλοις. & Καταλληλότης eſt cohærentia quadrans: & inoffenſa rerum ordiniſque competentia, & concinnitas. Παραλλήλους ἐξετάζειν eſt

Contendo. quod Cicero dicere ſolet contendere. vt in ſecundo Rhetoricorum, Primum igitur, oportebit leges contendere, conſiderando vtra lex ad maiores, hoc eſt ad vtiliores & honeſtiores ac magis neceſſarias res pertineat.

Contentio. Et contentio, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλους τιθεμένων ἐξέτασις καὶ κρίσις. vt pro lege Manilia, Summa enim omnia ſunt Quirites: ſed ea magis ex aliorum contentione, quàm ipſa per ſe intelligi poſſunt. Et pro Plancio, Mihi autem multo illud magis moleſtum, quòd in ea cauſa contradicendum eſt, in

qua quædam hominum ipſorum videtur facienda eſſe contentio. Et pro Murena, Sed hoc omiſſo, ad ſtudiorum atque artium contentionem reuertamur, εἰς τὴν ἐκ παραλλήλου ἀντεξέτασιν. vt libro ſecundo hiſt. eccl. Theod. ex epiſtola Athanaſii, Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν νικαίᾳ, καὶ τὰ παρ᾽ ἐκείνων ἐάν τις ἀντεξετάζειν ἐκ παραλλήλου ἐθέλοι, εὕροι ἂν τὴν μὲν, τὴν εὐσέβειαν, τούτων δὲ τὴν ἀλογίαν. Auſonius ad Gratianum, Non me contendo Frontoni, ſed Antonino præfero Gratianum. Vtitur & Tacitus. Hoc verbum multis verbis à Græcis exprimitur. Dicitur enim pro eo ἀντεξετάζειν, παρεξετάζειν, παραλλήλους ἐξετάζειν, παραθεωρεῖν, ἀντιπαρατιθέναι, ἀντιπαραβάλλειν, παρακρίνειν, παραδικάζειν, παρισοῦν: ſed ad verbum, ἀντιπαρατείνειν, παρεκτείνειν, ἀντεκτείνειν, συμπαρεκτείνειν, vnde contendo ductum videtur. Quid autem παρὰ in compoſitione ſignificet, dicetur à nobis vt locus occurrerit.

Ἐκ παραλλήλου.

Ὅλος κλῆρος, eſt as hæreditatis, cuius partes ἡμικλήρειον ſemis, τριτημόριον triens, τεταρτημόριον quadrans, διμοιρία & τριμοιρία bes & dodrans. Dicitur & τέταρτον ἐπὶ μορίου, & τρίτον ἐπὶ μορίου, ἀντὶ τοῦ τεταρτημορίου καὶ τριτημορίου. Sic ἑκτημόριον καὶ ἕκτον ἐπὶ μορίου ſextans. Ποστημόριον autem interrogatiuum eſt, vt ſi quæram, ἐκ ποστημορίου κεκληρονόμηκεν ὁ υἱὸς τῶν τοῦ πατρὸς χρημάτων; reſpondebitur, ἐκ τεταρτημορίου, ἢ ἐξ ἡμικληρείου, ἢ ἐξ ὁλοκλήρου. Quòd ſi ἐκ πόσου μέρους rogem, ἀποκρινοῦμαι πρὸς τοῦτο, ἐκ τετάρτου μορίου ἢ ἐκ τρίτου. Eadem ratio eſt περὶ τοῦ Πολλοστημορίου καὶ πολλοστοῦ μέρους ſoluta compoſitione. reſponderi enim poteſt ad ſupradictam interrogationem, κληρονομῆσαι τὸν υἱὸν τῶν πατρῴων ἐκ πολλοστοῦ μορίου, & ἐκ πολλοστημορίου, ex ſemuncia fortaſſe, aut ſextula aut ſiciliquo. Lucian. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν. Ariſtotel. in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Πρός τι λέγεται, τὰ μὲν ὡς διπλάσιον πρὸς τὸ ἥμισυ, καὶ τριπλάσιον πρὸς τὸ τριτημόριον, καὶ ὅλως πολλαπλάσιον πρὸς τὸ πολλοστημόριον, quaſi multiplex ad ſubmultiplex, vel multiplicatum ad multipartitum. Et in quinto Politicon, Κἂν ἢ πολλαπλάσιον ἢ πολλοστημόριον τοῦ πρότερον ἐν ᾧ αἱ τιμήσεις κατέστησαν τῆς πολιτείας, νόμον εἶναι καὶ τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν, ἢ ἀνιέναι. Themiſt. in v i i. phyſic. Ἐπεὶ δὲ τὸ κινοῦν δυνάμει τινὶ κινεῖ, ἆρα ὡς πολλαπλάσιος δύναμις πολλαπλάσιον κινεῖ βάρος, οὕτως ἡ πολλοστημόριος πολλοστημόριον; οἷον εἰ τὸν κίονα οἱ πεντήκοντα, τὸ πεντηκοστὸν τοῦ κίονος ὁ εἷς δυνατὸς κινῆσαι καθ᾽ αὑτόν; ſic minima particula roboris minimã partẽ põderis mouerit. Eſt enim Πολλοστὸς vnus è multis, quaſi multeſimus, vt vtar dictione Lucretiana, qui multeſimam partem dixit πολλοστημόριον. Iſocrat. πρὸς Φίλιππον, Διονύσιος τοίνυν πολλοστὸς ὢν καὶ τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ, ἐπιθυμήσας μοναρχίας, κατέσχε Συρακούσας. Sic dixit τὸ πολλοστὸν, vt Cicero in Finibus, Tenuis L. Virginius, vnúſque de multis filiam manu ſua interemit. Sic Greg. πρὸς τοὺς ἐν καισαρείᾳ, Εἰμὶ μὲν ποιμὴν ὀλίγος, καὶ ποιμνίου μικροῦ προεστηκώς, καὶ πολλοστὸς ἐν ὑπηρέταις τοῦ πνεύματος, & infimus inter multos ſpiritus diuini miniſtros. Seneca ad Lucilium, Vidit enim veram lucẽ, nõ fuit vnus è multis: & vixit & viguit. Demoſth. etiam ἕνα τῶν πολλῶν dixit, hoc eſt τὸν τυχόντα, καὶ ἕνα τῶν τυχόντων, καὶ μὴ τῶν διενεγκόντων. Πολλοστὸς eſt à capite remotiſſimus, vt apud Platonem in Philebo, Εἰ βουληθεῖημεν ὁτουοῦν εἶδος τὴν φύσιν ἰδεῖν, πότερον εἰς τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντες, οὕτως ἂν μᾶλλον συννοήσαιμεν, ἢ πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι; id eſt, ad ea quæ à prima duritiæ nota

Ὅλος κλῆρος. Aſſis partes.

Ποστημόριον.

Πολλοστημόριον καὶ πολλοστημόριος.

Πολλοστὸς.

Vnus è multis.

remotiſſima ſunt. Οὐχ οὕτω εἰ δὲ τῆς ἡδονῆς γένος ἰδεῖν ἣν ἴδιά ποτε ἔχει φύσιν βουληθείημεν, οὐκ εἰς τὰς πολλοστὰς ἡδονὰς ἀποβλεπτέον, ἀλλ' εἰς τὰς ἀκροτάτας καὶ σφοδροτάτας λεγομένας. πολλοστὰς dixit exigui ſenſus voluptates, & à ſuauiſſimis atque acerrimis longiſſimè diſtantes. Ariſtoteles in decimo Ethicorum, Εἴ τ' οὖν μία ἐστὶν, εἴτε πλείους ἡδοναὶ αἱ τοῦ τελείου καὶ μακαρίου ἀνδρὸς, αἱ ταύτας τελειοῦσαι ἡδοναὶ, κυρίως λέγοιντ' ἂν ἀνθρώπου ἡδοναί. αἱ δὲ λοιπαὶ δευτέρως καὶ πολλοστῶς, ὥσπερ αἱ ἐνέργειαι.

Οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα. — Οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα πρὸς τοῦτο, Hoc iã nihil ad me pertinet. Verba ſunt quibus ſignificabant ſe iam nolle pacto vel contractu teneri. Demoſth. Ἔδει γὰρ ὡς οὐκ ἔτι κυρίας οὔσης τῆς συνθήκης ἐμοὶ καὶ τούτῳ, τῷ Ἀνδροκλείδῃ τῷ ἔχοντι τὰς συνθήκας διαμαρτύρεσθαι, ὅτι αὐτῷ οὐδέν ἐστι ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, Oportebat enim eũ cõteſtari quòd iã eo pacto nõ teneretur, id eſt, quòd iam inde eam rem ad ſe pertinere nolebat. hoc eſt, οὐδὲν προσήκει αὐτῷ τῆς συνθήκης ἐκείνης, ἢ τὰς συνθήκας οὐδὲν ἐπιβάλλει αὐτῷ. Dicitur & ἔστι μοι πρᾶγμα πρὸς τοῦτον, vt Latinè, eſt mihi cum eo negocium. Idem κατὰ Μειδίου, Ὥστε καὶ πρὸς οὓς μηδέν ἐστι πρᾶγμα, λυπεῖσθαι, τὴν σὴν θρασύτητα καὶ φωνὴν καὶ ὕβριν θεωροῦντας, Ita vt etiam eos quibuſcum nihil tibi rei eſt, dolere contigerit.

Τὰ εἰς ἐχῖνον ἐμβαλλόμενα dicebãt, litis inſtrumentũ ſignificãtes. Eſt enim Ἐχῖνος. — Ἐχῖνος capſa vel ſcriniũ forenſe, in quod acta litis omniáq; à partibus prolata cõiiciebãtur. Demoſth. Τοῦτο προὐκαλεσάμην, καὶ ἠξίωσα ἀκολουθῆσαι παρ' ᾧ κεῖνται αἱ συνθῆκαι, καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι. τὰ δ' ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον, ὅπως ἂν μηδεμία ὑποψία ᾖ, Huic conditionem tuli, poſtulans vt mecum ad tabellarium iret, hoc eſt ad tabularum cuſtodem, apud quẽ pacti exemplis deſcriptis, rurſus pactum ipſum obſignaremus, exempláque deſcripta in capſam forenſem demitteremus.

Παραλύειν. — Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, eſt iudicium intentatũ deſtituere, cœptámq; inſtantiam aut remittere, aut quouis modo antiquare. Iſæus, Αἰσθόμενος δὲ καὶ οὗτος ὅτι περὶ τοῦ γένους ἐξελεγχθήσοιτο, τὴν μὲν τοῦ παιδίου ἀμφισβήτησιν παρέλυσεν, ἑαυτῷ δὲ κατὰ δόσιν παρακατέβαλεν, Hic verò cum præſentiſceret ea quæ de gentilitate probanda ſuſceperat, falſa repertum iri, petitionem quidem hæreditatis pueri nomine inſtitutam dereliquit: ſibimet verò ipſi dictato ſacramento petere eandem hæreditatem pro donato, vel donationis titulo cœpit. Διαγράψαι autem τὴν ἀμφισβήτησιν Demoſth. de iudice dixit, quod Libanius ἀνελεῖν τὴν διαδικασίαν vocauit, pro eo quod eſt actionem

Ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν. — denegare, à iudicio dictato repellere, & actionis intentionem circunducere, vt fit hodie in liticulis exordialibus, quas antegredi principes controuerſias & qua de re agitur, ſæpe contingit. Finem non procedendi pragmatici eas appellant, & finem non admittendi. Iudex enim interdum pronuntiat non videri ad litis intentionem actorẽ admittendum, vel potius non eſſe admittendum planè pronuntiat. Sic enim fit hodie, non vt olim, cum ſibi ita videri iudices pronuntiabant, vt in Annotationibus diximus. Quod verò Latini actionem reſtituere dicũt, id Græci vo-

Εἰσάγειν πάλιν τὴν δίκην. — cant Πάλιν εἰσάγειν τὴν δίκην. Tranq. Nam & iis qui apud priuatos iudices plus petendo formula excidiſſent, reſtituit actiones. Id iuris lapſi ſubſi-

dium hodie apud ſubſellia collegii noſtri poſtulatur. Noſtri enim inter alia muneris eſt, verbis principis eos reſtituere qui formulis ceciderunt, aut captiunculis forenſibus circũſcripti, aut inconſulta ſimplicitate lapſi ſunt, aut culpa aduocatorum, aut cognitorum incuria, aut conniuentia gratioſa, aut ſordida, aut aliàs colluſoria culpa, in fraudem peremptæ litis aut deſertæ inciderunt: cum eo quòd capitalium criminum & reis & damnatis gratiam facimus, ad famæque integritatem reſtituimus, verbis illa quidem principalibus, ſed arbitratu noſtro indulgentes etiam ſingulorum, ſi quidem ſingulos noſtrum adiri cõtigerit: quod Græcè ſic dici poteſt, καὶ δὴ τὴν ἐπιτιμίαν τὴν προτέραν ἀποκαθίσταμεν τοῖς κρινομένοις τε, καὶ τοῖς ἐπὶ θανάτῳ κατακριθεῖσι, καὶ παραχρῆμα δὴ ἀποθανοῦσι. Cauſarum etiam maiorum in curiis ſummis Galliarum iudicatarum, controuerſiæ à principe referuntur, eiuſdem noſtri collegii arbitratu, regum ſanctionibus: cum eo quoque quòd noſtrum aliquot adhiberi ad iudicandas eas denuò inſtitutum eſt, moribúſque receptũ. Qua in re anno ſupra Mil. quingenteſimo ſeptimo & viceſimo cum hæc commentarer, vnum & alterum amplius menſem in centenaria curia detentus ſum in cauſa illuſtri Ioannis cognomento Archiepiſcopi, adoleſcentuli in aula tum atque inter nobiliſſimos literarum bonarũ ſtudio & peritia conſpicui (cuiuſmodi mox paucis annis permulti extiterunt) eximiiſque aliis nobilitatis honeſtamentis natura & inſtitutione matris præditi, fœminæ cordatiſſimæ, atque in aulico comitatu iampridem eo nomine celeberrimæ: controuerſiáque tandem ſecundum adoleſcentem iudicata eſt, cuius maiores priore iudicio victi in cauſa Subiziana, ſupplicandi ſubſidium hæredi reliquerant. Verùm actiones olim damnatis ſupplici libello ſubſcripto reſtituebantur à principibus. Nunc, vt dixi, libellorum magiſtri ob eam rem inſtituti ſunt, vt in prætorio ſedentes, libellarias poſtulationes cognoſcerent, ad principémque iis de rebus referrent, ſi quidem res principalis eſſet cognitionis: vt multa ſunt hodie quæ principem iubere, vt olim populum Romanũ oportebat, à quo populo tranſlata ad reges poteſtas eſt lege regia, vt inquit Pomponius Iuriſconſ. De collegio hoc noſtro in Annotationibus olim dixi. Permultis annis antequam id munus à rege ſperare cœpi, vtriuſque ipſe linguæ ſtudii commendatione accitus tum in aulam, cum animus meus alieniſſimus eſſet ab eo inſtituto, apud principem tamen tum corporis tum animi dotibus, regiæque maieſtatis honeſtamentis ac decoribus & natura & diuinitus ita donatum, vt ampliora optare ſine piaculari inſolentia nullus mea ſententia poſſit (certè quidem ingenio & facundia ornatũ iis qui non norunt incredibili) mire valuit literarum Græcarum ſtudii admiratio, quibus ipſis hoc meum ornamentum magis quàm Latinis literis acceptum hactenus rettuli: ne mirentur homines tantum mihi ocium ab aliis curis fuiſſe, aut me tam neſcium feliciter ociandi, vt mihi negocium huiuſmodi commentationis faceſſere hoc tẽpore ſuſtinuerim, præſertim cum in eo magiſterio ſatis haberem negotii ciuilis & legitimi. Verum vt ad rem redeã,

Collegiũ libellis ſupplicibus præfectorum.

Budæus libellorũ magiſterio donatus.

reſtituere actiones iis quorum petitiones damnatæ ſunt, aut etiã iis quorum præſcriptiones exceptionéſque reiectæ ſunt, & pro nihilo habitæ à iudicibus, eſt Διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι, vel Παλινδικίαν διδόναι. Herodi. lib.

Παλινδικίαν διδόναι.

vii. Παλινδικίας διδοὺς τοῖς ἀδίκως κατακριθεῖσι.

Παύειν ἄρχοντα.
Παύομαι.

Παύειν ἄρχοντα, id eſt abrogare imperium magiſtratui, Lyſias dixit. Demoſth. Στρατηγοῦντα δ᾽ αὐτὸν ἐπαύσατε. & in paſſiuo Παύομαι ἄρχων, παύομαι κακοπαθῶν per participium. Antiph. Ἠπίστατο γὰρ ὅτι παύσαιτο στρεβλούμενος, ὁπότε εἴποι τὰ τούτοις δοκοῦντα. Idẽ, ἐπαύσατο βασανιζόμενος, deſiit torqueri. Plato lib. ix. de Repub. Οὐκοῦν καὶ τὴν τελευτὴν τὴν ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων, ὡς οὐδὲν ἥδιον παύσασθαι ὀδυνώμενον. Παύομαι τῆς ὀργῆς Lyſ. pro deſino iraſci. Παύομαι τῆς ἀρχῆς, abeo magiſtratu, & abdico me, Syneſ. Dicitur & Παραλύειν τῆς ἀρχῆς. Ariſtotel. in v. Politicon παραλύειν τῆς δυνάμεως dixit, pro euertere alicuius potentiam. Herodi. Τοῦτον δὲ παραλῦσαι τῆς καίσαρος τιμῆς ἠθέλησε, Cæſaris appellatione euertere conatus eſt. Syneſ. Οὗτος ὅσοι οὐδέπω παραλύσει τῆς ἀρχῆς ὃν ἐπαίρει Πεντάδιον. Παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτὸν, mortem ſibi cõſciſcere, Plutarch. de Cleopatra, Ἐκ δὲ λύπης ἅμα καὶ ὀδύνης πυρετῶν ἐπιλαβόντων, ἠγάπησε πρόφασιν, ὡς ἀφεξομένη τροφῆς διὰ τοῦτο, καὶ παραλύουσα τοῦ ζῆν ἀκωλύτως ἑαυτήν.

Παραλύειν.

Παραλύειν etiam eſt immunẽ facere. Polyb. Αἱ δὲ τῶν τελειαίων σημεῖαι τῆς μὲν τῶν χιλιάρχων παραλύονται λειτουργίας, immunes ſunt. Lucian. Τοῦτον δὲ παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος, μικροῦ δεῖν τῷ χαμαίᾳ προσδεθέντα παρέλυσε τῆς καταδίκης, id eſt, ferme pœnæ exemit, de inferis loquens, hoc eſt prope à Minoë deprecatus eſt eius pœnam. Thucyd. Τοιαῦτα λέγων ὁ Περικλῆς, ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθη-

Καταλύειν.

ναίους τῆς ἐπ᾽ αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, id eſt, παύειν τῆς ὀργῆς τῆς ἐφ᾽ ἑαυτόν. Καταλύω etiam pro παραλύω dicitur. vt καταλύειν τὸν δῆμον, euertere democratiam, quæ ſignificatio nota eſt. Demoſth. Καὶ ὅταν ἀναιρεθῶσιν αἱ τῶν παρανόμων γραφαὶ, ὁ δῆμος καταλύεται. Lyſ. Τὴν τῶν προγόνων εὐδαιμονίαν καταλῦσαι, auitis bonis euertere. Plutarch. in Gracch. περὶ νόμου κληρουχικοῦ, id eſt de lege Agraria, Ka-

Καταλυόμενον.

ταλύων τὴν συγκλήτου δύναμιν. Et Καταλυόμενον dicitur quicquid iam non viget, ſed ceſſat. Idem, Ὁρᾶτε γὰρ τὰς ναῦς ὧν ἦρχον οὗτοι, δι᾽ ἀπορίαν χρημάτων καταλυομένας, non iam nauigantes. Plutarch. Ὡς χρὴ τάχιστα πεμψαμένους Καίσαρα, συγκαταλύειν κἀκεῖνον αὐτῷ, id eſt, vna cum Cæſare etiam Pompeiũ imperio priuare, hoc eſt, vtrique imperium abrogare, Quiritéſque demum eos eſſe pronuntiare. Demoſth. πρὸς Ἀπατουρ. Οὔπω δ᾽ ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ ἀφ᾽ οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα· μέτρια δ᾽ ἔχων, τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, Nondum anni ſunt ſeptem ex quo ego deſii nauigare & foris negociari: pecunia autem non grandi quam habeo, quæſtum facere cœpi, fœnore nautico occupata. Xenoph. in ſexto Ἑλλην. Οὐδ᾽ ἐκείνους ἔγωγ᾽ ἐπαινῶ, οἵ τινες ἀγωνισταὶ γενόμενοι καὶ νενικηκότες ἤδη πολλάκις, καὶ δόξαν ἔχοντες, οὕτω φιλονεικοῦσιν, ὥστε οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν ἡττηθέντες, τὴν ἄσκησιν καταλύσωσι. Cicero M. Mario, Quod ſi tam facilem populum haberem quàm AEſopus habuit, libenter meher-

Deſino artẽ.

cule artem deſinerem, tecúmque & cum ſimilibus noſtri viuerem, ἀσμένως ἂν τὴν τέχνην καταλύσαιμι. id eſt, ſi mihi liceret bona populi venia cauſas iam non defenſitare. Dicitur & deſinere ſimpliciter, vt ibidem, Deliciæ verò tuæ AEſopus noſter eiuſmodi fuit, vt ei deſinere per omnes homi-

nes liceret, id eſt, nunquam in ſcenam poſthac prodire, vt qui iam conſenuiſſet, nec perinde placeret. Tranq. de Tyberio, Deprecantibus mathematicis, ac ſe artem deſituros promittentibus veniam dedit, καταστρέψειν τὴν τέχνην ὑπισχνουμένοις, ἢ καταλύσειν, ἢ παραλύσειν. Iſocr. Ἐν ταῖς καλλίοσι καὶ δικαιοτέραις πράξεσι καταλύω τὸν λόγον περὶ τούτων, finiā, παύσω. Καταλύειν etiam dicūtur οἱ ἀπερχόμενοι, & vita excedentes. Greg. εἰς τὴν γοργονίαν ἀδελφὴν, Πλήρης μὲν οὐ τὴν κατ' αὐτὴν θέρος τοῦ ἡμερῶν, ὧν δὲ κατὰ θεὸν καὶ λίαν πλήρης, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ῥᾳδίως τῶν ἐν πλουσίᾳ τῇ πολιᾷ καταλυσάντων, vt haud ſcio an nullus eorū qui in multa canicie migrant è vita, καὶ τῶν καταστρεψάντων. & vt ipſe ibidem, τῶν λυομένων. eſt enim καταλύων, qui iam abiit & in manſione eſt, vt οἱ ἀπεληλυθότες, hoc eſt οἱ τεθνηκότες. Idem Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, de iis qui iam beati ſunt loquens, Καὶ ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν προκαταλύσαντες, τῶν ὁδοιπορούντων καὶ μοχθούντων ἔτι, ῥᾴους καὶ ἀπονώτεροι, οὕτως οἱ ἐπιτυχόντες τοῦ ἐκεῖ καταλύματος, τῶν ἔτι σκολιὰν καὶ κρημνώδη τοῦ βίου τούτου τεμνόντων ὁδὸν, ἀμείνους καὶ ἀνεκτότεροι. προκαταλύσαντας μακρὰν ὁδὸν appellat eos qui magnis itineribus confectis iam manſionem attigerunt, hoc eſt qui anteuerterunt iis qui adhuc in via ſunt. Καταλύεσθαι pro καταλύειν vel pro διαλύεσθαι Pauſ. in Atticis dixit, Καταλύονται δὲ ἐπὶ τούτοις τὸν πόλεμον, ὡς Ἐλευσινίους ἐς τὰ ἄλλα Ἀθηναίων ὄντας κατηκόους, ἰδίᾳ τελεῖν τὴν τελετήν. Significat etiam euerti, vt παραλύεσθαι. Greg. in 2. κατὰ Ἰουλιανοῦ, Οἱ δίκας ἔδοσαν ὁρμῆς ἀλογίστου, ἐν Περσῶν ὅροις, ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας καταλυθέντες. Ab ipſo autem verbo καταλύω cum ſignificat κατάγομαι καὶ ἐπισταθμεύω, hoc eſt diuerſor, fit Καταλύτης, id eſt hoſpes, qui diuerſatur & hoſpitio ſuſcipitur, apud Plutarch. Vnde Sapientiæ cap. v. Ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, Tanquam memoria hoſpitis diurni præteriit. Cicero diuerſorē in poſter. libro Rhetoricorū vocauit. Appia. in Mithrid. ἐμβαλὼν δὲ καὶ ἐς Φρυγίαν, ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοχεῖον κατέλυσεν, αἰσιούμενος ἔνθα Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτην σταθμεῦσαι, ad Alexādri hoſpitium diuertit, in fauſtum vtique omen vertens, quòd in qua Alexander manſione requieſſet, Mithridates diuerſorium habuiſſet.

Καταλύεσθαι. *Καταλύτης.* *Diuerſor.* *Αἰσιοῦμαι.*

Κατασκευάζειν eſt inſtruere, vt inſtructa nauis dicitur, quæ armamēta habet neceſſaria. & Κατεσκευασμένον χωρίον fundus inſtructus, de quo verbo infra ſcribemus. Demoſth. Ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν, καὶ σκεύεσιν ἰδίοις τὴν ναῦν κατεσκεύασα. Eſt autem Πληροῦν, naui ſupplementum præbere. Idem κατὰ Μειδίου, Κἀγὼ ἐτριηράρχουν εὐθὺς ἐκ παίδων ἐξελθὼν, ὅτε συνδύο ἦμεν οἱ τριήραρχοι, καὶ τὰ ἀναλώματα πάντα ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων, καὶ τὰς ναῦς ἐπληροῦμεν αὐτοί. Vnde Πλήρωμα ſupplementum, id eſt remiges & milites claſſiarii in nauibus. & in legionibus milites ad explendos numeros centuriati. Cicero, Cenſebant enim vt in Italia ſupplementum meis & Bibuli legionibus ſcriberetur, ὅπως τοῖς ἐμοῖς τάγμασι τὸ πλήρωμα ἐκ τῶν Ἰταλῶν καταλεχθῇ. Gregorius Athanaſ. Ταῦτα ὀλίγοις μὲν ἐφιλοσοφήθη καὶ τῶν νῦν καὶ τῶν πάλαι (ὀλίγοι γὰρ οἱ σοφοὶ, εἰ καὶ πάντες πλάσματα) νομοθέταις, στρατηγοῖς, ἱερεῦσι, προφήταις, εὐαγγελισταῖς, ἀποστόλοις, ποιμέσι, παντὶ τῷ πνευματικῷ πληρώματι καὶ συστήματι, id eſt, omni ſpirituali ſupplemento atque cœtui. His verbis ſignificans ſupplementum cæleſtium copiarum beatarúmque mentium. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Εἰς Αἴγυπτον

Κατασκευάζειν. *Πληροῦν τὴν ναῦν.* *Πλήρωμα.*

μὲν γε διακόσιαι πλεύσαται τελήρεις, αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν, cum militibus claſſiariis. Ariſtot. in 3. Politic. pro iuſta plenitudine poſuit, Εἰ πλείους μὲν εἰσι, μὴ μέντοι δυνατοὶ πλήρωμα παρέχεσθαι πόλεως.

Διαλογίζεσθαι. Διαλογίζεσθαι eſt rationem inire cum aliquo, & ſubducere accepta & expenſa. Demoſth. Ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτὸν, At hic poſitis cũ patre meo calculis, & ratione collecta, acceptilatione eum liberauit. Alibi, Ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισάμενος. Significat etiam diſſerere & diſceptare. Xenoph. Βούλει οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, σκοπῶ-

Διαλογισμός. μεν ἤδη ὅπου τὸ δυνατόν ἐστιν, id eſt διαλεγόμενοι. Et Διαλογισμὸς diſputatio & ſermocinatio, ratiocinatio, reputatio & confabulatio, ὁμιλία, διάλεξις. Lucæ 1 x. Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, Subiit autem reputatio inter eos. qui διαλογισμὸς eſt inteſtina ſermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυχῇ λόγος, ἢ ἡ εἴσω προσδιάλεξις. ſequitur enim, Ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. vna enim omnes ea inuaſit cogitatio. Eſt enim διαλογίζεσθαι etiã idem quod διανοεῖσθαι, de quo ſupra dictum eſt. Damaſc. περὶ τοῦ μνημονευτικοῦ, Τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμενον τῶν ὑλῶν, παραδίδωσι τῷ διανοητικῷ ἢ διαλογιστικῷ, ταυτὸν γὰρ ἀμφότερα. Idem alibi, Ἡ δὲ φρόνησις πλατεῖαν οὖσα, ποιεῖ τὸν διαλογισμὸν ἐνδιάθετον λόγον ὀνομαζόμενον, ὃν ὁριζόμενοι φασὶ, κίνημα ψυχῆς πληρέστατον, ἐν τῷ διαλογιστικῷ γινόμενον ἄνευ τῆς ἐκφωνήσεως. Marci 2. τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς

Διάλεξις. καρδίαις ὑμῶν; Quanquam Διάλεξις propriè dicitur, hominũ ſcita & emendata ſermocinatio: id quod Xenoph. docet in quarto ἀπομνημον. his verbis,

Διαλέγεσθαι. Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα. δεῖν οὖν μάλιστα πρὸς τοῦτο ἑαυτὸν ἕτοιμον παρασκευάζειν. ἐκ τούτου γὰρ γίνεσθαι ἄνδρας ἡγεμονικωτάτους καὶ διαλεκτικωτάτους. Demoſth. κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, Ἐπειδὴ δ᾽ ἀπηλλάγημεν, καὶ ἐποιήσαμεν πάντα τὰ νομιζόμενα (de funere peracto loquens) κατὰ ἡσυχίαν ἤδη παρακαλέσαντες ἅπαντας τοὺς οἰκείους, διελεγόμεθα ἡμῖν περὶ ὧν, ἐνταῦθα ἠξίου ἑαυτῷ εἶναι), id eſt, inter nos verba fecimus. Ab hoc fit Προσδιαλέγεσθαι. Syneſ. Τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα οὐκ ἔχει μῦθον, ἀλλὰ

Προσδιαλέγεσθαι. φύσιν ἔχει τῷ περιτυχόντι προσδιαλέγεσθαι. Plutarch. Συνεβεβήκει δ᾽ αὐτῷ ἰδεῖν κατὰ τοὺς ὕπνους Πομπήιον ταπεινὸν καὶ κατηφῆ, προσδιαλεγόμενον αὐτῷ. ſic enim cõponitur vt Προσδιατρίβειν vtroque autem Plato vtitur, vt in Theæteto, Ἂν

Προσδιατρίβειν. μὲν γὰρ οὕτω ποιῇς, ἑαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντές σοι, τῆς αὑτῶν ταραχῆς καὶ ἀπορίας, ἀλλ᾽ οὐ σέ· καὶ σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσιν, id eſt συνόντες, προσομιλοῦντες. Ariſtid. Ἵνα μικρὸν προσδιατρίψωμεν τῷ λόγῳ, καὶ τὸ ἦθος αὐτῶν, καὶ πᾶν ὃ

Προσομιλεῖν. λέγω σαφέστερον καταφανῇ τις, immoremur. Greg. Ἀνδρῶν τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσ-

Προσλαλεῖν. ομιλοῦντες, hoc eſt προσδιαλεγόμενοι, ἐντυγχάνοντες, προσλαλοῦντες. vt Lucian.

Προσομιλητική. Αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλεῖ. Et Προσομιλητικὴ δύναμις ſermocinatrix, vt inquit Fabius. Διαλέγεσθαι Iſocr. pro orationem publice habere dixit, Ἐγὼ δὲ ὁρῶ τὸν τόπον ἴδιον, πολλῶν μὲν ἐπαίνων καὶ πράξεων γέμοντα, ποθούμενα δὲ τοὺς ἀξίους ἂν δυνηθέντα διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. & alibi itidẽ vſus

Διάλεκτος. eſt. Διάλεκτος eſt idiõma ſermonis, & proprietas cuiuſq; linguæ. Quintil. in 1 x. In Herodoto verò cum omnia, vt ego ſentio, leniter fluunt: tum ipſa διάλεκτος habet eam iucunditatẽ, vt latentes etiam numeros complexa videatur. Ariſtotel. aliter interpretatur in 1111. de Hiſto. animal. Δια-

λεκτος δὲ ἡ τῆς φωνῆς ἐστὶ τῇ γλώττῃ διάρθρωσις. quam διαφέρει λέγει τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ψόφου. Διαλέγειν eſt diſcernere & incernere, vt apud Xenoph. Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει, ariſtas incernit & à fruméto ſecernit. Et in loco ſupra citato ex quarto ἀπομνημον. Alibi, Οἷον εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλλοιτο κριθὰς καὶ πυρούς, κἄπειτα ὁπότε δέοι μάζης καὶ ἄρτου, διαλέγειν δέοι αὐτοῦ. Et rurſus alibi, Ἀλλὰ τοῖς ἐγκρατέσι μόνοις ἔστι σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων, καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ διαλέγοντας, κατὰ γένη τὰ μὲν ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι, τῶν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι. καὶ οὕτως ἔφη ἀρίστους τε ἄνδρας γίγνεσθαι, καὶ διαλέγεσθαι δυνατωτέρους. Plato lib. v. de legib. de paſtore loquens, Διαλέξας δὲ τά τε ὑγιῆ καὶ τὰ μή, καὶ τὰ γενναῖα καὶ ἀγεννῆ, τὰ μὲν ἀποπέμψει πρὸς τὰς ἄλλας τινὰς ἀγέλας, τὰ δὲ θεραπεύσει. Et Διαλογὴ vt ἐκλογή, delectus, ſecretio, ſuccretio. Significat etiam dinumerationem cum delectu. Ariſtot. in 2. Politicon, Ἔπειτα πῶς οὐκ ἔσται ταραχώδης ἡ κρίσις, εἰ ὁ μὲν πλέον δικάσει, ὁ δ᾽ ἔλαττον. ἄλλος δὲ πέντε, ὁ δὲ τέτταρα. τίς οὖν ὁ τρόπος ἔσται διαλογῆς τῶν ψήφων; id eſt, quis erit modus dinumerandi ſententias tam diuerſa cenſentiũ? vt pronunciet Prætor vel ἄρχων, ex maximo numero. Vel, quis modus diſcernendarum ſententiarum vel calculorũ? Καὶ παρὰ τὸ διαλέγω ἢ παρὰ τὸ διαλέγομαι διάλογος εἴρηται. Nam διαλέγομαι ἀπὸ τοῦ διαλέγω dictum eſt, vt ex Ariſtotele & Xenoph. liquet. Delectus enim rerum verborúmque, & generũ diſtinctio in dialogis habenda ſunt, vnde διαλεκτικοὶ dicti. Eſt autem dialogus ſermo interrogationibus & reſponſionibus conſtans, vt διάλεξις. Plato in vii. de Repub. de dialecticis loquens, Νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξ ἧς ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἷοί τ᾽ ἔσονται; νομοθετήσω, ἔφη, μετά γε σοῦ. Hanc diſciplinã & facultatem ait neceſſariam eſſe homini ſummæ adminiſtrationi Reipub. præfecto, quam apicem omnium artium eſſe dicit his verbis, Ἆρ᾽ οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγώ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ᾽ ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ᾽ ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; ἔμοιγ᾽ ἔφη, δοκεῖ, Vtrum tandem igitur tibi placet dialecticam ſic ſuper omnes diſciplinas collocandam nobis eſſe, vt lorica ſtructuris ſummis mœnium parietúmque ſuperſtruitur, ita vt aliam iure nullam artem faſtigii loco ſuperiorémque ponere debeamus? mihi, inquit, ita placet. Idem in Phædro, diuidendi peritum dialecticum appellat, hoc eſt τὸν τὰ εἴδη δυνάμενον διατέμνειν κατ᾽ ἄρθρα ᾗ πέφυκε, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδέν, κακοῦ μαγείρου τρόπῳ χρώμενον. Et paulo poſt ſubdit, Ἐάν τέ τινα ἡγήσωμαι δυνατὸν εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφυκότα ὁρᾶν, τοῦτον διώκω κατόπισθε μετ᾽ ἴχνιον ὥστε θεοῖο. Hanc Ariſtot. in 3. τῶν μετὰ τὰ φυσ. veluti ſummatim ita diffiniuit, Ἔστι δὲ ἡ διαλεκτικὴ πειραστικὴ, περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωριστική. Tres ſunt enim profeſſiones quæ circa idẽ genus verſantur: ſophiſtica, dialectica, philoſophia. Dialecticus & ſophiſtes facultate inferiores ſunt philoſopho, quia philoſophus ſciẽtiam habet & cognitionẽ. Dialecticus conatũ & nixũ ad indagãdam cognitionem atq; inueſtigandã. At ſophiſticus ſpeciem præbet tantũ inanẽ indagãdi, cũ reuera nihil præſtet. Cæterũ compoſitiones librorũ ſcriptionéſq; dialogicæ magnã habere gratiã exiſtimatæ ſunt olim, quales ſunt dialogi Platonis in quibus res nõ modo narrãtur, ſed veluti in opere dramatico

Διαλέγειν.

Διαλογή.

Διάλογος καὶ διάλεξις.

Dialectica apex diſciplinarum.

Sophiſtica. Dialectica. Philoſophia.

agũtur. Xenophontis etiã ἀπομνημονεύματα quodãmodo accedunt ad dialogos: nec abſimilis eſt omnino dialogis eiuſdẽ παιδεία. Hoc genus ſcribendi Cicero in libris philoſophicis imitatus eſt ſumma felicitate, atque etiam in tribus libris de Oratore. Quãta autem anxietate, quàm accurata intentione eo genere Cicero ipſe vſus ſit, licet ex grandi illa epiſtola intelligere, quam ad Atticum ſcribit, lib. XIII. collocata: nec immerito, paucis enim contigit (vt Platoni & Ciceroni) in dialogica dictione leporem & venuſtatem cum vrbanitate aſſequi & grauitate, ſimul cum decori perſonarum obſeruatione, quæ rei quæ agitur accommodari debẽt. Id quod intelligentes Ariſtoteles & Theophraſtus ſibi natura negatum eſſe, cautionem eam adhibuerunt in dialogis quam ego Baſilii verbis referam ad Diodorum ſcribentis περὶ τοῦ πῶς χρὴ συντάσσειν τὰς βίβλους, Ἐκεῖνο

Περὶ τῶν διαλογικῶν συγγραμμάτων.

γὰρ (inquit) πάντως συνοῖδέ σου ἡ ἀγχίνοια, ὅτι καὶ τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, εὐθὺς αὐτῶν ἥψαντο τῶν πραγμάτων, διὰ τὸ συνειδέναι ἑαυτοῖς τῶν Πλατωνικῶν χαρίτων τὴν ἔνδειαν. Πλάτων δὲ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ λόγου, ὁμοῦ μὲν τοῖς δόγμασι μάχεται, ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῳδεῖ τὰ πρόσωπα, Θρασυμάχου μὲν τὸ θρασὺ καὶ ἰταμὸν διαβάλλων, Ἱππίου δὲ τὸ κοῦφον τῆς διανοίας καὶ χαῦνον, καὶ Πρωταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογκον. De dialogis Ariſtotelis Cicero ad Atticum ita ſcribit, Quæ autem his tẽporibus ſcripſi, Ariſtotelicum morem habent. in quo ſermo ita inducitur cæterorum, vt penes ipſum ſit principatus. hunc morem tenuit Cicero in Tuſculanis, & Finibus.

Οἱ προξενοῦντες.

Οἱ προξενοῦντες ſunt interpretes & conciliatores verſurarum aliorũmque contractuũ, de quibus tractatus eſt breuis in Pandectis ſub titulo de proxenetis. Demoſth. πρὸς Κάλλιππον, Ὁ Λύκων ἔφη Ἡρακλεώτης τετελεύτηκεν. ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν. ἀξιῶ δή σε δεῖξαί μοι τὰ γράμματα, ἵν' εἰδῶ εἴ τι καταλέλοιπεν ἀργύριον. ἐξ ἀνάγκης γάρ μοι ἐστὶν ἁπάντων Ἡρακλεωτῶν ἐπιμελεῖσθαι, cum autem ſim proxeneta omnium negotiatorum Heracleẽſium in vniuerſum, quæſo exhibe mihi rationes menſæ tuæ, vt ſciam ecquid ille pecuniarum apud menſam depoſitarum habuerit.

Proxenetæ.

Proxenetæ ſunt conciliatores & interuentores quaſique conglutinatores hominũ inter ſe ſtipulantium & ſpondentium, aut quenuis contractum conuentũmque ineuntium. Apud Senecam non ſemel legimus pro iis qui nominibus faciendis interuenire ſolent. Idem Demoſth. Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρχέστρατῳ Παμβωτάδῃ, ὃν αὐτὸς οὗτος προὐξένησεν, ἐπὶ ὀκτὼ ὀβολοῖς τὴν μνᾶν δανεισάμενος τοῦ μηνὸς ἑκάστου. Oppono igitur pignori cœnacularias ædes, ſedecim minarum nomine quas Pambotades mihi ſuppeditauit, iſto interprete verſuræ faciendæ: ita vt pecunia illa pareret mẽſibus ſingulis octonos obolos fœnoris, hoc eſt drachmam & trientẽ drachmæ in minam.

Προξενῶ.

Προξενῶ etiam συνίστημι ſignificat & μνηστεύω, & datiuo iungitur, vt προξενῶ σοι τοῦτο, hoc eſt ſtipulor tibi, vel concilio, & comparare cõtendo. Plut. οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες. Gregor. Τί τὰ ταύτας σοι προξενοῦν τὰς μονάς, manſiones cæleſtes tibi concilians & comparãs. Dionyſius de cæleſti hierarch. Τῆς οὖν δὴ ἂν εἴη νοερᾶς καὶ διακριτικῆς ἐπιστήμης, ἢ περὶ ἑαυτοῦ τι τοῦ ὄντως ἀληθοῦς, συγγενέστερον ἐξευρεῖν, ἢ περὶ ἑτέρου μαθεῖν, θεοῦ δηλαδὴ διδόντος τὸ

τὸς τὸ ῥῆμα, καὶ προξενούντων ἀγγέλων. Demoſth. pro cōcilio & τῷ συνίστημι vſus eſt, hoc eſt notum facio, Ἐμεμφόμην αὐτῷ, λέγων ὅτι οὐ δεῖ ποτε προὐξένησέ μοι. Πρόξενοι etiam ſunt hoſpites publici. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Εἰ ταῦτ᾽ ἀκούσαιεν καὶ συνῶσιν οἱ Βάρβαροι, οὐκ ἂν οἴεσθε δημοσίᾳ πάντας ὑμᾶς προξένους αὐτῶν ποιήσασθαι; Idem περὶ στεφάνου, Καὶ τοῦ Φιλιστίδου τότε πρέσβεις παρά σοι κατήλυον Αἰσχίνη, ἃ σὺ προὐξένεις αὐτῶν. τὸ ἐξενοδόχεις αὐτοὺς δημοσίᾳ ξένος ὢν αὐτῶν. Et iungitur genitiuo. Xenoph. in VI. ἑλληνικῶν, Ταῦτα δὲ, ἔφη, προθυμοῦμαι, ὅσοις ὑμᾶς βουλόμενος, διότι τὴν τῆς πατρὸς φιλίαν πρὸς ὑμᾶς, καὶ διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, id eſt, quòd mihi hoſpitii neceſſitudo vobiſcū intercedit, ad Lacedæmonios loqués. Sic etiam dicebantur quibus publicè hoc munus delegatum erat, vt legatos ciuitatum honoris cauſa hoſpitio ſuſciperét, vt inquit interpres Demoſthenis. Et Πρόξενοι ſunt πόλεις, αἳ ἀλλήλας ὑποδεχόμεναι ἐν ταῖς ἑαυτῶν πόλεσι. Et Προξενία dicitur huiuſcemodi hoſpitii neceſſitudo, & priuata & publica, Demoſth. πρὸς Λεπτίνην, Οὐ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μετὰ ταῦτ᾽ ἐκπεσόντων, ἐψηφίσασθε ἀπὸ ἅμα φυγοῦσιν εὐεργέταις δι᾽ ὑμᾶς, προσθῆκα, προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἁπάντων. Gregorius metaphoricè vſus eſt, Μυστήριον ὑψηλόν τι καὶ θεῖον, καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητος πρόξενον, id eſt conciliatiuum. Apud Liuium lib. 2. bel. Pu. & lib. VIII. & lib. V. de bello Maced. legitur, Lautia legatis decreta. vt & Eumeni abſenti, præſenti Attalo gratiæ actæ: & ædes liberæ, loca, lautia decreta. Plut. in Probl. Ἐκαλεῖτο δὲ λαύτεια τὰ πεμπόμενα τοῖς πρεσβεύουσι ξένια.

Πρόξενος.

Προξενῶ.

Προξενία.

Lautia.

Χρήματα: Huius vocabuli ſignificatio tam latè patet quàm pecuniæ apud iuriſcōſultos. vt etiam corpora ſignificet, atque eo amplius. Χρήματα enim ſunt οὐσία, κτήματα, βοσκήματα, cenſus denique & facultates & fortunæ, id eſt τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, hac dictione ſignificantur: παρὰ τὸ χρήσιμα εἶναι, vt docet Xenophon in principio OEconomici. Demoſth. πρὸς τὴν Λακρίτου παραγρ. pro mercib' poſuit, Γέγραπται δ᾽ ἐν τῇ συγγραφῇ, ἐπειδὰν ἀποδῶνται ἐν τῷ Πόντῳ ἃ ἦγον, ἀντιαγοράζειν πάλιν χρήματα, καὶ ἀντιφορτίζεσθαι καὶ ἀπάγειν Ἀθήναζε τὰ ἀντιφορτισθέντα. Alibi etiam ſæpe ἀντὶ τῶν χωρίων vſus eſt, id eſt pro prædiis & fundis. Cic. in Verrem act. III. Erat in ſermone res, magnā Heraclio pecuniam veniſſe: non ſolum Heraclium diuitem, ſed etiam ornatum argento, veſte, ſupellectili, mācipiis futurum. Pecuniam pro hæreditate poſuit, aut pro omnibus reb' quæ erát in hæreditate, mobilibus ſcilicet atque ſe mouentibus. Vnde verbum Χρηματίζεσθαι pro quæſtum conſectari. & Κεχρηματισμένος ἀνὴρ dicitur, qui locupletatus eſt, & quæſtus vberes fecit. Et Χρηματιστὴς ἀνὴρ & Χρηματιστικὸς, ὁ εἰς πόρον τῶν χρημάτων δεξιὸς καὶ ἔμπειρος. Xenoph. in OEcon. δεινὸν χρηματιστὴν dicit, pro homine ad rem augendam impigro. Et Χρηματιστικὴ ars œconomica dicitur. Plato pro negociatore vtitur, his verbis, Μήτε χρηματιστὴν, μήτε ἰατρὸν, μήτε δημιουργόν. Ariſtot in 1. Politic. χρηματιστικὴν duplicem eſſe ait his verbis, Διὸ δὴ ζητοῦσιν ἕτερόν τι, τὸν πλοῦτον καὶ χρηματιστικὴν, ὀρθῶς ζητοῦντες. ἔστι γὰρ ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν. καὶ αὕτη μὲν, οἰκονομική. ἡ δὲ, καπηλική, ποιητικὴ χρημάτων, οὐ πάντως, ἀλλ᾽ ἢ διὰ χρημάτων μεταβολῆς. καὶ δοκεῖ περὶ τὸ νόμισμα αὕτη εἶναι. Ex quibus verbis colligitur OEconomicam negociationem è natura eſſe, cui tantùm quærere propoſitum eſt quantum familiæ neceſſarium. Aliā

Χρήματα.

Χρηματίζεσθαι.

Χρηματιστής.

Χρηματιστικός.

Χρηματιστικὴ διπλῆ.

autem eſſe χρηματιστικὴν οὐκ οἰκονομικὴν, ſed cauponatricem & commutatricem, vel etiam quæſtuariã, cuius finis ἄπειρος πλοῦτός ἐστιν. Ipſe alibi, Ὅτι μὲν ἐστί τις κτητικὴ κατὰ φύσιν τοῖς οἰκονόμοις καὶ τοῖς πολιτικοῖς, καὶ δι' ἣν αἰτίαν, δῆλον. ἔστι δὲ γένος ἄλλο κτητικῆς, ἣν μάλιστα καλοῦσι, καὶ δίκαιον καλεῖν χρηματιστικήν, δι' ἣν οὐδὲν

Χρηματικός. δοκεῖ πέρας εἶναι πλούτου καὶ κτήσεως. Χρηματικὸς ἀνὴρ à Plutarcho dicitur in Solone diues & copioſus, pecunioſus, Καίτοι Φανίας ὁ Λέσβιος αὐτὸν ἱστορεῖ τὸν Σόλωνα ὑποσχέσθαι κρύφα τοῖς μὲν ἀπόροις, τὴν νέμησιν· τοῖς δὲ χρηματικοῖς, βεβαίωσιν τῶν

Κτηματικός. συμβολαίων. Alibi κτηματικοὺς dixit, Ὡς τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ, καὶ τοῖς κτηματικοῖς

Τὰ εἰς κὸς λήγοντα ὀξύτονα. ἀρέσκει, καὶ τοῖς ἀκτήμοσιν. Huiuſmodi enim nomina ὀξύτονα εἰς κὸς λήγοντα, varie

Περιττωματικός. formantur. Sic Περιττωματικὸς non modo excrementitium ſignificat, ſed etiã hominẽ excrementis abundantẽ. Theophr. in v1. de Cauſis, Καὶ ὅλως ἡ τροφὴ τῶν μὲν, ἁπλῆ καὶ ἀπερίττωτος· τῶν δὲ, ποικίλη καὶ περιττωματική. Ariſtot. in vii. de Hiſt. animal. Ὡς ἐπιπολὺ δὲ συμβαίνει τοῦτο ὅσαι μὲν παῖδες οὖσαι, περιττω-

Πνευματικός. ματικαὶ ὦσι. Sic Πνευματικὸς qui flatibus plenus eſt. Idem in eodem, Καὶ γὰρ τούτων ἡ συλλήψεως ἀρχὴ λανθάνει τὰς γυναῖκας. πολλάκις γὰρ πνευματικῶν γινομένων ἐμπροσθεν τῶν ὑστερῶν, μετὰ ταῦτα πλησιάσασαι, καὶ συλλαβοῦσαι, ἐκείνην οἴονται τὴν ἀρ-

Μαθηματικός. χὴν εἶναι τῆς συλλήψεως. Varie etiam accipiuntur, vt Μαθηματικὸς ſignificat idẽ quod μαθητικὸς & εὐμαθής. Idem in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἐκ δὲ τῆς αἰσθήσεως τοῖς μὲν τῶν ζώων οὐκ ἐγγίνεται μνήμη, τοῖς δ' ἐγγίνεται. καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα μὲν, φρόνιμα· τὰ δὲ, μαθηματικώτερα τῶν μὴ δυναμένων μνημονεύειν ἐστί, id eſt dociliora, εὐμαθέστερα. Plato pro diſcẽdi cupido accepit, Τούτους οὖν πότερας, καὶ τοιούτους τινὰς μα-

Ἐγκληματικός. θηματικοὺς, καὶ τοὺς τῶν τεχνυδρίων, φιλοσόφους φήσομεν; Ἐγκληματικὸς querulus &

Ἐπιχειρηματικός. expoſtulator, litigator. Sic Ἐπιχειρηματικὸς homo ingenii verſatilis ad excogitandũ quod opus eſt, εὐκίνητος, πολύτροπος, πολύνοος, πολύμητις, vt inquit Euſtathius. qui etiã ἐπινοηματικὸς & ἐπινοητικὸς dici poteſt. Significãt enim

Τὰ εἰς κὸς ὀξύτονα. actionũ vehementiã aut amplitudinẽ, vt Φευκτικὸς fugax. Ὠνητικὸς emax. Βρωτικὸς edax. Ποτικὸς bibax. Ariſtot. περὶ βραχυβιότητος, Διὸ καὶ τὰ ὀχευτικὰ καὶ πολύσπερμα γηράσκει ταχύ. Xenoph. Καὶ γὰρ παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον στρατηγὸν εἶναι χρὴ, καὶ ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις, καὶ μηχανικὸν καὶ ἐργαστικὸν, καὶ ἐπιμελῆ

Μηχανικός. καὶ καρτερικὸν, καὶ φυλακτικὸν δὲ καὶ κλέπτην καὶ προετικόν. Μηχανικὸν ἀπὸ τῆς μηχανῆς pro

Καρτερικός. μηχανητικὸν dixit, & καρτερικὸν pro καρτερητικόν. Sic Διδασκαλικὸς qui valet arte

Διδασκαλικός. docendi, & peritus docẽdi. Plato in Gorg. Οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶν, ἀλλὰ πειστικός. Ariſtot in 1. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἔτι δὲ ὑπολαμβάνομεν τὸν ἀκριβέστερον,

Δεσποτικός. καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῶν αἰτιῶν, σοφώτερον εἶναι περὶ πᾶσαν ἐπιστήμην. Sic Δεσποτικός.

Βασιλικός. ſic Βασιλικὸς pro βασιλευτικός. Xenoph. in OEcon. Ὅστις γὰρ τοὺς ἀρχικοὺς ἀνθρώ-

Ἀρχικός. πων δύναται ποιεῖν, δῆλον ὅτι καὶ δεσποτικοὺς δύναται ποιεῖν καὶ βασιλικούς. Hic Ἀρχικὸς dicitur ἀρχητικὸς, id eſt qui dominari nouit. Ariſtot. in 1111. πολιτικ. Τὸ γὰρ ἐπιτάττειν, ἀρχικώτερον, magiſtratui cõueniẽtius. Idẽ in v. Ὅστις ἀφαιρεῖται τὴν ὑπερο-

Ἱππαρχικός. χὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος, id eſt imperioſitatẽ. Ἱππαρχικὸς, qui hipparchi munere bene fungitur. Xenoph. Ἱππαρχικὸν δὲ καὶ τὸ τὰ χρεία γινώσκειν. Sic

Διακονικός. Διακονικὸς ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰ ὑπηρεσίας, qui & Ὑπηρετικὸς dicitur, & Ὑπηρετητικός. Idẽ,

Ὑπηρετικός. Ὑπηρετητικός. Ταύτην δυσεπιστήμονα τῆς διακονίας παραλαβοῦσα, καὶ πιστὴν καὶ διακονικὴν ποιησαμένη. Φυ-

Φυλακτικός. λακτικὸς ad cuſtodiã aptus & cõſeruator, & circũſpectus ad dolũ & inſidias

Φυλακικός. cauẽdas à Xenophõte dicitur: cui ipſe τὴν ἀφυλακτοῦντα opponit. Plato Φυλα-

τικὸν dicere ſolet. Εὐεργετικὸς pro Εὐεργετητικός. & Φιλικὸς pro Φιλητικός. & Νομοθετικὸς in IIII. Ethicorum, περὶ μεγαλοψύχου loquens, Ἔστι δὲ ἀντευεργετικὸς πλειόνων. οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας, Hic autem paria cum additamento faciet in beneficentia. ſic enim fiet vt non modo gratiam retulerit, ſed etiam gratiam contulerit. Et in VIII. Οὐ φαίνονται δ' οἱ πρεσβῦται, οὐδ' οἱ στρυφνοὶ, φιλικοὶ εἶναι· βραχὺ γὰρ ἐν αὐτοῖς τὸ τῆς ἡδονῆς. Ipſe in ſeptimo Φιλητικὸν pro eodē dixit. Νομοθετικὸς legum ferendarum peritus. Idem in X. Μάλιστα δ' [Νομοθετικός.]
ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν, ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Συγγνωμονικὸς, [Συγγνωμονικός.]
eſt clemens & facilis in condonandis maleficiis. cui opponitur Τιμωρητικός. [Τιμωρητικός.]
Idem in IIII. Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Significat etiam venia dignum, hoc eſt συγγνωστόν. Idem in V. Ὅσα γὰρ μὴ μόνον ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά. Idem, Ὅσα δὲ διὰ πάθος μήτε φυσικὸν, μήτ' ἀνθρώπινον, οὐ συγγνωμονικά. Νοσηματικὸς valetudini obno- [Νοσηματικός.]
xius. Plutarch. de virtutibus mulierum, Ταύτην δέ φασι τῷ σώματι νοσηματικὴν εἰς θεοὺς πέμψαι περὶ ὑγιείας. Iſocrat. in Εὐαγόρᾳ, στρατηγικὸν & τυραννικὸν di- [Στρατηγικός.]
xit, pro ducendi exercitum dominandique perito, Δημοτικὸς μὲν ὢν τῇ τοῦ [Τυραννικός.]
πλήθους θεραπείᾳ. πολιτικὸς δὲ τῇ τῆς πόλεως διοικήσει. στρατηγικὸς δὲ τῇ πρὸς κινδύνους εὐβουλίᾳ. τυραννικὸς δὲ τῷ πᾶσι τούτοις διαφέρειν, id eſt, στρατηγητικὸς καὶ τυραννευτικός. Ὑπνωτικὸς dicitur actiuè ſoporificus. Ariſtotel. περὶ ὕπνου & ἐγρηγ. Πάν- [Ὑπνωτικός.]
τα γὰρ τὰ ὑπνωτικὰ καρηβαρεῖν ποιεῖ, καὶ τὰ ποτὰ & τὰ βρωτὰ, μήκων, μανδραγόρας, οἶνος. Alibi in eodem, Οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοὶ, δι' εὐρύτητα τῶν πόρων, de hominibus ſomniculoſis dixit & multum dormientibus. Cæterum Χρῆμα numero ſingulari quid ſignificet alibi diximus. Χρηματίζειν eſt ius reddere, [Χρηματίζειν.]
& rebus explicandis conſtituendiſque vacare, vt magiſtratus ſolent. Diodor. in hiſtor. Alexand. Ἐν τῷ παραδείσῳ ἔχειν αὐτὸν θρόνον, καὶ κλίνας ἀργυρόποδας, ἐφ' ὧν καθεζόμενος ἐχρημάτιζε μετὰ τῶν ἑταίρων. Eſt enim Χρηματίζειν (vt opinor) ἀπὸ τῶν χρημάτων παραγόμενον, pro eo quod eſt, actui rerum operam dare, & commentari de ſumma reipub. vel de rebus ad eam pertinentibus. Lucian. Ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἱκανῶς ταῖς εὐχαῖς ἐχρημάτισε, id eſt, Cū Iuppiter hominum votis audiendis vacauit, & de iis ſtatuit. Apud Demoſthenē περὶ στεφάνου, pſephiſma his verbis recitatur, Ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος βοηδρομιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, βουλῆς γνώμη πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν, τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες, De conſilii ſententia conſilium agitatum eſt ſuper iis de quibus πρυτάνεις retulerant ad curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Idem alibi, Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε. καὶ πρὶν ἐκείνην χρηματίσαι καὶ προβουλεῦσαι, πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο, id eſt, antequam Senatus conſuleretur & rogaretur ſententias, & decretum fieret. Et κατὰ Μειδίου, Ἐν δὲ ταύτῃ ἐκκλησίᾳ ὁ νόμος κελεύει, ἐπειδὰν χρηματίσωσιν οἱ πρόεδροι περὶ ὧν διῴκηκεν ὁ ἄρχων, χρηματίζειν καὶ περὶ ὧν ἂν οἱ ἀδικηκότες ἢ περὶ τὴν ἑορτήν. Hic pro referre ad populum poſitū eſt. Et Χρηματισμὸς huiuſmodi actio dicitur. Athenæus de Dionyſio [Χρηματισμός.]
tyranno Heracleo, Τοῖς δὲ χρηματισμοῖς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, περιτιθέμενος κιβωτὸν τοῦ σώματος, Poſtulationibus adeuntium reſpondebat, cum adeuntibus & ſupplicantibus agebat, arca intermedia. Significat etiam quod La-

tinè dicitur agere cũ populo. vt cum Cicero in libris de legibus, loquẽs de auguribus dixit, Quid religioſius quàm cum populo, cum plebe agendi ius dare, aut non dare? τί δὲ σεμνότερον ἢ ὁσιώτερον, ἢ τὸ ἐξουσίαν διδόναι τῷ ἐν τῷ δήμῳ χρηματίσαι, ἢ μὴ διδόναι; Idem alibi, ex duodecim, Cum populo patribúſque agendi ius eſto conſuli, prætori, magiſtro populi equitúmque, προσιέναι τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, καὶ ἐν τῷ δημοσίῳ χρηματίσαι ἐξέστω. Χρηματίζειν etiam eſt reſponſa dare legationibus, & κοινολογεῖσθαι. Diodor. Ταῖς δὲ πρεσβείαις χρηματίσας φιλανθρώπως, παρεκάλεσε τοὺς Ἕλληνας τηρεῖν πρὸς αὐτὸν πατροπαράδοτον εὔνοιαν. Gregor. Οὕτω γὰρ αὐτὸν ὀνομάζει ὁ θεὸς Μωϋσῇ χρηματίζων ἐπὶ τοῦ ὄρους. Plutarchus in Cæſare, Προσιόντων δὲ ὑπάτων καὶ στρατηγῶν, ἅμα δὲ καὶ τῆς βουλῆς ἑπομένης, οὐχ ὑπεξαναστάς, ἀλλ' ὥσπερ ἰδιώταις χρηματίζων ἀπεκρίνατο. Inde

Agere cum populo & cum patribus.

Χρηματίζειν.

Χρηματισμός.

Χρηματισμὸς oraculum & reſponſum diuinum vel mandatum. vt Paulus ad Romanos xi. de Eſaia loquens, Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Sicque χρηματίζειν de Deo dicitur, vt διαλέγεσθαι de hominibus. Aretha in Apocalyp. cap. 1. Τὴν ἔκβασιν δὲ τῶν χρηματιζομένων ἐν τάχει ὑπισχνεῖται προδηλῶσαι, de Deo loquens, id eſt eorum quæ diuinitus reuelata ſunt. Idem, Δι' ἀγγέλου δὲ ὁ χρηματισμὸς τῷ δούλῳ αὐτοῦ, id eſt, ſermocinatio diuina interprete angelo facta eſt cum ſeruo Dei. Χρηματίζεσθαι verò is dicitur quem Deus ſuo ſermone & colloquio dignatur. Idem in caput vltimum, enarrans illa verba, Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα, ναὶ ἔρχομαι ταχύ, Τοῦτο (inquit) τάχα εἰς παραμυθίαν τοῦ χρηματισθέντος ταῦτα γηραιοῦ ὄντος, εἴρηται, ναὶ ἔρχομαι. ἢ γοῦν ἀπὸ τοῦ χρηματίζοντος, ἢ ἀπὸ τοῦ χρηματισθέντος ἀκουστέον. Hæc verba, inquit, aut Chriſti eſſe poſſunt αὐτοπροσώπως εἰσαγομένου καὶ λέγοντος, aut ipſius Ioannis verba ſunt de ſe dicentis, ὁ μαρτυρῶν ταῦτα. Sic Paulus ad Hebræos xi. Πίστει χρηματισθεὶς Νῶε, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ θεοῦ ἀκούσας, inquit OEcumen. Matth. 2. de magis, Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, & reſponſo vel oraculo in ſomnis accepto.

Χρηματίζεσθαι.

Χρᾶσθαι.

Quin & Χρᾶσθαι χρῆσθαίque dicitur qui oraculum petit, vt illud Odyſſeæ κ, Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο, ἀντὶ χρηστηριασομένους. Χρῆσαι dicitur Deus, id eſt μαντεύεσθαι & χρησμῳδεῖν, ἀναιρεῖν. Χρήσασθαι dicitur qui oraculum petit. μαντεύεσθαι autem & χρᾶν & χρᾶσθαι dicitur. AEſchines κατὰ Κτησιφῶντ. Ἔπειτα καὶ οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τοῦ θεοῦ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Pauſan. in Lacon. Καταπαλαισθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἁμαρτὼν τῆς νίκης, συνίησι τοῦ χρησμοῦ, διδόναι οἱ τὸν θεὸν μαντευομένῳ πέντε ἀγῶνας πολέμου κρατῆσαι.

Χρᾶν, μαντεύεσθαι.

Χρηματίζειν etiam eſt appellare aliquem. hoc eſt compellare & alloqui, agere cum aliquo de negocio, & verba facere. Dinarch. Καὶ συμπάντων τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον διειλεγμένος Νικάνορι, καὶ κεχρηματικὼς περὶ ὧν ἐβουλήθης, ἐμφανῆ σεαυτὸν παρασκευάζεις, προδότης ὢν καὶ δωροδόκος. Χρηματίζειν etiam interdum pro nũcupari ponitur & appellari. Plutarch. in Antonio, Κλεοπάτρα μὲν γὰρ εἰς πλῆθος ἐξιοῦσα, στολὴν ἑτέραν ἱερὰν Ἴσιδος ἐλάμβανε, καὶ νέα Ἶσις ἐχρημάτιζε. Idem ἐν τῷ περὶ γυναικῶν ἀρετῆς, Διὸ καὶ νόμος ἦν τοῖς Ξανθίοις, μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρὸς χρηματίζειν, hoc eſt ὀνομάζεσθαι. Polyb. in v. Καὶ βασιλεὺς τότε πρῶτον ἐτόλμησε χρηματίζειν καὶ γράφειν πρὸς τὰς πόλεις, id eſt titulum aſſumere regis. Sic Actuum Apoſtolorũ xi. cap. Ἐγένετο δὲ χρηματίσαι πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Χρηματίζειν etiam ἀπὸ

εἶ) poſitum inuenitur. Damaſc. περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἐν τῷ χριστῷ, Οὐ γὰρ ὥσπερ
διὰ τῆς σαρκὸς ἡ θεότης τοῦ λόγου ἐνήργει, οὕτω καὶ διὰ τῆς θεότητος ἡ σὰρξ αὐτοῦ ἔπασχεν.
ὄργανον γὰρ ἡ σὰρξ τῆς θεότητος ἐχρημάτισε. Idem περὶ τῆς θεανδρικῆς ἐνεργείας, de
mēte & intellectu Chriſti loquens, τὸ πᾶν νοεῖν καὶ γινώσκειν, οὐχ ὡς ψιλὸς ἀνθρώ-
που νοῦς, ἀλλ' ὡς θεῷ καθ' ὑπόστασιν ἡνωμένος, καὶ θεοῦ νοῦς χρηματίσας. Χρῆσαι Χρῆσαι.
non tantùm ἀνελεῖν ſignificat, quod iam diximus, ſed etiam commodare,
cuius thema eſt Κίχρημι, vt in loco Demoſthenis πρὸς Νικόστρατον, Τῶν δὲ Κίχρημι.
χρημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ, τι βούλει, ἔντα τοῦ ἐπιλοίπου ἀργυρίου ὅσον ἐνδεῖ σοι.
Et apud Plutarchum in Pomp. Τοῦτο οὐ μόνον ἐπαχθῆ καὶ βαρύν, ἀλλὰ καὶ κα-
ταγέλαστον ἐποίει τὸν Πομπήϊον, ἀνθρώποις ἀνοσίοις καὶ ἀθέοις κιχράντα, καὶ περιάπτον-
τα τὴν αὑτοῦ δόξαν, ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον, nomen ſuum commodantem. Gre-
gor. de baptiſ. Ἰδοὺ κίχρημι τὰς χεῖρας τῷ πνεύματι, ταχύνωμεν τὴν σωτηρίαν.

Vt autem ὁ Κιχρὰς eſt qui vtendum dedit: ita ὁ Κιχράμενος, qui vtendum Κίχραμαι.
rogauit, eo modo quo δανείζων & δανειζόμενος dicitur, & alia. Plutarch. περὶ
δυσωπίας, Ἀλλὰ καὶ μετὰ γέλωτος ἔνιοι καὶ μετὰ σκώμματος ἐκκλίνουσι τοὺς τοιούτους. ὡς Θεό-
κριτος, δυεῖν αὐτοῦ ἐν βαλανείῳ στλεγγίδα κιχραμένων, τοῦ μὲν, ξένου, τοῦ δὲ, γνωρίμου κλέ-
πτου, μετὰ παιδιᾶς ἀμφοτέρους διεκρούσατο, εἰπὼν, σὲ μὲν οὐκ οἶδα, σὲ δὲ οἶδα. Idem in
Antonio, Ἐνεκάλει δὲ ὅτι χρησάμενος ναῦς παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπεστέρησε, quòd
naues non reddiderat, quas vtendas acceperat. Gregor. Χρῆσαι παρὰ Αἰγυ-
πτίων σκεύη χρυσᾶ. Et κεχρημένος eſt non modo qui vtendum rogauit, ſed Κεχρημένος.
etiam qui indiget alicuius rei, vt Odyſſ. ρ. Καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ τοίῳ ὁποῖος
ἔοι, καὶ ὅτου κεχρημένος ἔλθοι. Alibi in eodem κεχρημένον pro egenti & mendico
poſuit, Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. vnde Heſiodus illud videtur
trāſtuliſſe, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Dicitur etiam Κατα- Καταχρημέ-
κεχρημένος, qui vtendum rogauit. Laërt. ex teſtamento Lyconis, Τὰ μὲν ἐν νος.
οἴκῳ πάντα δίδωμι τοῖς ἀδελφοῖς Ἀστυάνακτι καὶ Λύκωνι, καὶ οἶμαι δεῖν ἀπὸ τούτων ἀποδοθῆ-
ναι ὅσα κατακέχρημαι Ἀθήνησι παρά τινος, ἔχων ἢ ἐκπεπρακώς, id eſt, quæ Athe
nis à quodam vtenda accepi, ſiue ea adhuc habeam, ſiue vendiderim.

Χρᾶν etiam thema eſt τοῦ χρῆσαι, vt κιχράναι apud Theophraſtum, quod Χρᾶν.
etiam ſignificat reſponſum dare. Pauſan. Ἡ δὲ πυθία χρᾷ σφίσιν. Hermog.
περὶ στάσεων, Κειθείς τις φόνου, ἀπέφυγεν. ὕστερον χρωμένῳ αὐτῷ ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, ἀνδροφό-
νοις οὐ χρῶ, poſtea ipſi oraculum petenti Deus reſpondit, homicidis oracu
la non do. eſt enim χρῆσθαι, τὸ χρηστηριάζεσθαι, vt Odyſſeæ κ, Ψυχῇ χρησόμενος
Θηβαίου Τειρεσίαο. Neque χρῆσαι tantùm commodare ſignificat, ſed etiam
mutuare & δανείζειν. Demoſth. Προσδεηθεὶς ἀργυρίου, προσελθὼν τῷ πατρὶ τῷ ἐ-
μῷ ἐκέλευσε χρῆσαι χιλίας τετρακοσίας πεντήκοντα μίαν, δύο ὀβολώ. Lyſias ὑπὲρ τῶν
Ἀριστοφ. χρημ. Τῇ δὲ προτεραίᾳ ἢ ἀνήγετο, εἰσελθὼν εἰς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἐκέλευσε χρῆ-
σαι ὅ, τι εἴη ἀργύριον. προσδεῖν γὰρ ἔφη πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελτασταῖς. ἦσαν δ' ἡμῖν ἔν-
δον ἑπτὰ μναῖ. ὁ δὲ καὶ ταύτας λαβὼν κατεχρήσατο. Ab hoc fit Χρήστης, qui τὸν δε- Χρήστης.
δανεικότα καὶ τὸν δεδανεισμένον ſignificat. Demoſthenes πρὸς Ἀπατούρ. Καὶ οἱ χρῆ-
σται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, καὶ ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν, creditores. Idem ὑπὲρ
Φορμίωνος, Ὁ δὲ εἵλετο μᾶλλον τὸν Πασίωνα χρήστην ἔχειν τούτων τῶν χρημάτων, ἢ τοὺς ἄλ-
λους χρήστας οἷς προσῄει μένος ἦν, id eſt debitores. Vnde τὰ χρησθέντα tā res com-
modatas, quàm pecunias mutuas ſignificant. Priſci autem χρήσασθαι ἔλε- Χρήσασθαι.

Ἵστασθαι. ξαι ἐπὶ τῶν ἱματίων καὶ σκευῶν καὶ τῶν κατασκευῶν. Ἵστασθαι δὲ ἐπὶ νομισμάτων. Vnde Iliad. ν. Δείδω μὴ δὴ χρυσὸν ἀποστήσωνται ἀχαιοὶ χρέος. ἀντὶ τοῦ, δέδια μὴ δὴ ἡττώμενοι αὖθις ἡττήματα ἐν τῷ μάχεσθαι, χρεωλυτῶσι καὶ ἀντιστήσωνται ὥσπερ ὀφειλόμενοι δάνειον. alii tamen legunt ἀποτίσωνται. Μετρεῖσθαι autem ἐπὶ πυρῶν, καὶ τῶν ὁμοίων ἔλεγον, hoc eſt appendendum & admetiendum petere. Eſt enim Μετρεῖσθαι τὸ μέτρῳ λαμβάνειν. Demoſthenes πρὸς Φορμίωνα, Ἔτι δ' ἐν τῷ τούτου χρόνῳ ταῦτ' ἔπραξεν, ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες, διεμετροῦντο ἄλφιτα ἐν τῷ Ὠδείῳ. οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ, ἐν τῷ νεωρίῳ ἐλάμβανον κατ' ὀβολὸν ἄρτους. καὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς στοᾶς τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι, Et hæc quidem eo tempore fecit, cum partim veſtrum in vrbe habitantes, farinas admenſas in Odeo acciperent: partim qui in Pyræeo domicilia habebant, panes ſingulos ſingulis obolis emptos auferrent: & in magna porticu farinas emptitarent, Ἑκτεύς. ad quaternarum chœnicum modum dimenſas. Eſt enim Ἑκτεὺς octonarum chœnicum, ab eo dictus, quòd ſit ſextarius medimni, hoc eſt modius, vt in libris de Aſſe docuimus. Heſiod. in Ergis, Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι. Plutarch. in Cæſare, Τοὺς γὰρ στρατιώτας ὃν κάκιστον μετρουμένους καὶ παλαιότατον σῖτον, ἐκέλευσε ἀνέχεσθαι, καὶ τὰ ἀλλότρια ἐσθίοντας στέργειν. de militibus menſtruum frumentum accipientibus. Et itidem in Craſſo. Inde illud Gregorii, Οὐ γὰρ μετρεῖται παρὰ θεοῦ θεός, Neque enim filius ad certũ modum à patre accipit, cui ſcilicet ipſe æqualis & par eſt. Σιτομετρεῖσθαι. Polyb. de militia Romanorum loquens, Σιτομετρεῖσθαι de militibus dixit: quod Plutarchus μετρεῖσθαι, Σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ, πυρῶν ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως. οἱ δ' ἱππεῖς, κριθῶν μὲν ἑπτὰ μεδίμνους εἰς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ Μετρῶν δύο. Μετρεῖν verò is dicitur qui mutuum dat, vt Heſiodus in 2. τῶν ἔργων, Ὡς Σιτομετρεῖν. καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἦλθες, ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, οὐδ' ἐπιμετρήσω. & Σιτομετρεῖν, qui frumentum dat militibus. Polyb. in v. καὶ τῶν μακεδόνων ἤδη ταῖς εἰρεσίαις κατηρτισμένων, σιτομετρήσας καὶ μισθοδοτήσας ὁ βασιλεὺς τὴν δύναμιν, ἀνήχθη. iungitur enim cum accuſatiuo, vt σιτοδοτῶ & μισθοδοτῶ. vt alibi, παραλαβὼν δὲ τοὺς ἐφελκομένους, καὶ σιτομετρήσας τὴν δύναμιν, ἐκίνει καὶ προῆγε, exercitui frumentum admenſus. Sic apud Demoſthenem in pſephiſmate, σιτοδοτήσας τοὺς ὁπλίτας. Σιτομέτριον. Inde Σιτομέτριον demenſum, quod ſeruis dabatur. Σιτοδοτεῖσθαι. Σιτοδοτεῖσθαι etiam dicebant οἱ δωρεὰν σιτομετρούμενοι, ii quibus frumentum publicè dabatur. Vt verbi gratia, ἐν δὲ τῷ ὄχλῳ ἐσιτοδοτοῦντο οἱ τοῦ δημοσίου γραμματεῖς. Μέτρημα. Μέτρημα etiam σιτομέτριον dicitur. Polyb. Τοῖς δὲ λοιποῖς στρατιώταις τὸ μέτρημα κριθὰς δοὺς ἀντὶ πυρῶν, ἔξω κελεύει τοῦ χάρακος ποιεῖσθαι τὴν παρεμβολήν. Μετρεῖν etiam dicebantur οἱ σιτοδοτοῦντες, hoc eſt, admetientes annonarium Μετρεῖν τὴν ἴσην. frumentum. Inde Μετρεῖν τὴν ἴσην dicebant pro vices rependere in vtranque partem: & paria vel beneficio vel maleficio facere. Pauſan. in Corinth. Ἀτρέα δὲ οὐκ ἐπέχει ὁ λογισμὸς μετρῆσαι τὴν ἴσην, ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς, καὶ τὰ ᾀδόμενα δεῖπνα ἐξεργάσατο. Quod ideo factum eſt, quia μετρεῖν ἀντὶ τοῦ ἀμείβειν dicebant. & vulgo hodie dicunt, mutuum tibi reddam, pro eodem modo vlciſcar, quo iniuriam accepi. Μετρεῖν etiam ſic dicunt Græci, vt nos metiri, hoc eſt æſtimare, expendere. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τὴν γὰρ θείαν περιπεπτωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νῦν δ' Ἀλεξάνδρῳ τῇ γαστρὶ μετρῶν-

τες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν. Συγχρήσασθαι etiam eſt vtendum rogare, Συγχρήσασθ.
& cōmodato accipere. Polyb. in 1. Ἀλλὰ παρὰ Ταραντίνων καὶ Λοκρῶν συγχρησάμενοι πεντηκοντόρους καὶ τριήρεις, ἐπὶ τούτων παραβόλως διεκόμισαν τοὺς ἄνδρας. Χρῆσθαι τύχῃ dicunt pro ferre & habere fortunā. Demoſth. Χρῆσθαι. Τῇ τύχῃ δὲ ἣν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηνται, Hanc habuerunt fortunā, quam deus vnicuique dedit. Et ὑπὲρ στεφάνου, Εἰ δ᾽ οἷος ἦν ἐγὼ περὶ ὑμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ τάξιν, εἷς ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων ἀνὴρ ἐγένετο, οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω, τοῖς παροῦσι κακοῖς ἐκέχρηντ᾽ ἄν. In bonam & in malam partem accipitur, vt χρῆσθαι συμφοραῖς, & χρῆσθαι παρούσῃ εὐτυχίᾳ. Thucydid. Χρῆσθαί τινι, eſt aliquo vti, hoc eſt συνημερεύειν, συζῆν. vt Cicero pro Cluen. Vti tali matre noluit. Iſæus, Νυνὶ δὲ χρώμενος ἡμῖν ὡς περὶ πλείστου ποιούμενος ἀπάντων. Χρῆσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ſtatuere de homine, hoc eſt vel beneficio vel pœna afficere. & additur accuſatiu᾽ ὅ,τι. vt ἐν τῷ περὶ παραπρ. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ,τι βούλεσθε. ἐπίστευσα, ἐξηπατήθην, ἥμαρτον, ὁμολογῶ. & κατὰ Νεαίρ. Καὶ ἐν μὲν τῷ παρόντι οὐκ εἶχον αὐτοῖς ὅ,τι χρήσονται οἱ Λακεδαιμόνιοι. ὕστερον δὲ ὁ Ἀρχίδαμος ἐνεχείρησεν αὐτῶν μεταλαβεῖν τὴν πόλιν. Lyſ. Παραδίδωκεν αὐτὸν ὑμῖν χρῆσθαι ὅ,τι ἂν βούλησθε. Plutarch. Γάϊος δέ φησι καὶ ἀπάνθρωπως Κοΐντῳ Οὐαλερίῳ χρήσασθαι τὸν Πομπήϊον. Plato aliter in Sympoſ. Ὥστε οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ. verba ſunt Alcibiadis de Socrate, id eſt neſcio quomodo vti eius doctrina debeam, quomodo ex eius doctrina commoda mea comparem. Demoſth. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων πολιτῶν πολλῶν ἀγαθῶν ὄντων, μηδενὶ μηδ᾽ ἐξ ἴσου χρῆται. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελονταῖς ὑπηρετεῖ, id eſt, cum nullo ciuili animo agit: nulli ſe ciuilem exhibet. Dici autem poteſt, Χρῶμαι ὅ,τι βούλομαι, καὶ ὅ,τι ἂν βούλωμαι. & de præterito, ὅ,τι βουλοίμην ἐχρώμην. Additur etiam & alius quiuis accuſ. quàm ὅ,τι vel τι, vt Demoſthenes contra Philipp. ἃ μὲν οὖν χρήσεται καὶ πότε τῇ δυνάμει παρὰ τὸν καιρὸν, ὁ τούτων κύριος καταστὰς ὑφ᾽ ὑμῶν, βουλεύσεται. ἃ δ᾽ ὑπάρξαι δεῖ παρ᾽ ὑμῶν, ταῦτ᾽ ἐστίν. Plutarch. Διὰ τοῦτο καὶ Κάτωνι μηδὲν χρήσασθαι ἄξιον σπουδῆς Πομπήϊον, Quæ cauſa fuit vt nullam curationem Pompeius Catoni mandarit, quæ quidem acrem intentionem poſceret: vel, quæ magnopere cordi illi eſſe deberet. Plato hoc modo vſus eſt in Phæd. Σιμμίου γὰρ λέγοντος ὅτι ἠπόρει, πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, Cum enim Simmia eam rem diſputaret, neminem vtique futurum exiſtimabā qui ei reſpondere poſſet. Et in Gorg. Ἐὰν μὲν οὖν καὶ ἐγώ σου ἀποκρινομένου μὴ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι, ἀπότινε καὶ σὺ λόγον. ἐὰν δὲ ἔχω, ἔα χρῆσθαι. δίκαιον γὰρ καὶ νῦν ταύτῃ τῇ ἀποκρίσει εἴ τι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ, ſi habes quod reſpondeas, reſponde. At in Philebo cum accuſat. & datiuo, Ταύτῃ δὲ τῇ σκέψει τούτων τῶν παθημάτων τότε χρησόμεθα, id eſt, ad hunc modum vtemur, vel ad hoc vtemur. Χρῆσθαι ἑαυτῷ καλῶς, ſignificat honeſtè ſe habere: modeſtè viuere & compoſitè. Ariſtot. in Χρῆσθ. ἑαυτῷ.
v. Politicon, Ὁμονοοῦσα δὲ ὀλιγαρχία οὐκ εὐδιάφθορος ἐξ αὑτῆς. σημεῖον δὲ ἡ ἐν Φαρσάλῳ πολιτεία. ἐκεῖνοι γὰρ ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν κύριοί εἰσι, διὰ τὸ χρῆσθαί σφισιν αὐτοῖς καλῶς. Cum autē dicunt οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι ἐμαυτῷ, hoc ſignificāt, incertus ſum quid agā. Plato in Gorg. Εἴ τις σὲ λαβόμενος, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγάγοι, φάσκων ἀδικεῖν μηδὲν ἀδικοῦντα, ὦ Σώκρατες, οἶσθ᾽ ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ὅ,τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ᾽ ἰλιγγιῴης καὶ χασμῷο, Non haberes quod ageres: incertus eſſes conſilii, &

ſtuperes, hærereſque vt vertigine correptus & oſcitans. Hoc enim ſignificat ἰλιγγιᾶν, & id quod Cicero æſtuare dicit, niſi quod propriè eſt vertigine affici, hoc eſt τῇ ὄψει συστρέφεσθαι, καὶ σκοτοῦσθαι, vt idē in Protag. Ἐγὼ δὲ τοσαῦτα ὥσπερ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς, ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγίασα. Eſt enim ἴλιγξ vortex & vertigo. Diod. Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συρραπτόντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. Lucian. Πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγξ. Sic autem appellatur dubitatio & hæſitatio hominis deprehenſi, ſententiis alternātibus, aut mente prorſus hærente, vt Latinè æſtus. Plinius Trāquillo, Explica æſtum meum. Audio me male legere, duntaxat verſus. orationes enim commodius. Idem, Iterum dicam: explica æſtum meum. Cicero in Verr. AEſtuabat dubitatione. AEſtuare illi qui dederant pecuniam: putare nihil agi poſſe abſente Epicrate.

Ἀποπομπὴ & Ἀπόπεμψις Demoſtheni eſt repudium. Et Ἀποπέμπεσθαι τὴν γυναῖκα repudiare, vel nuncium vxori remittere, vt Cicero loquitur. Inde Ἀποπέμπομαι τὴν ἁμαρτίαν, ἀντὶ τοῦ ἀπαρνοῦμαι, reiicio, repudio, à me ſummoueo. Ariſtot. in 2. Ethic. Οὕτω γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀποπεμπόμενοι, ἧττον ἁμαρτησόμεθα. Greg. κατὰ Ἰουλιανοῦ, Ὥσπερ τὴν Κάϊν θυσίαν ὁ τῶν μαρτύρων θεὸς ἀπεπέμπετο, καὶ ὁ μὲν, ἐπόνει. ἡ γῆ δὲ, τὸ πονηθὲν ἀπεσείετο, id eſt, terræ motu excutiebatur eius labor. Baſil. νῦν δὲ νηστείαν ἀποπεμπόμενοι, τὴν τρυφὴν δὲ μεταδιώκοντες, τὸν πολὺν ἐκεῖνον τῶν κακῶν ἑσμὸν ἐπεισήγαγον. Euripid. in Hecuba, Ἀποπέμπομαι ἔνοχον ὄψιν, τὴν περὶ παιδὸς ἐμοῦ εἶδον, id eſt ἀποτροπιάζομαι, nō agnoſco, abnuo, abominor.

Ἀποπέμπω eſt amādo, ablego. AEſch. Οὐκ ἀποπέμψετε τοῦτον; Nō in exiliū mittetis, & ablegabitis quoquo gentium? Ἀποπομπὴ non modo repudiū, ſed etiam procurationem & depulſionem ſceleris aut prodigii ſignificat. ἀποπέμπεσθαι τὸ τέρας, ἀποδιοπομπεῖσθαι dicitur & ἀποτρέπεσθαι. & Ἀποπομπαῖοι θεοὶ, qui alio vocabulo Ἀποτρόπαιοι dicuntur, & Ἀλεξίκακοι, quaſi depulſores malorū & auerſores, defenſoreſque peſtium & calamitatū. Pauſan. in Corinth. Καὶ τοῦ τάφου πλησίον εἰσὶν ἀποτρόπαιοι θεοὶ, παρὰ τούτοις δρῶσιν ὅσα Ἕλληνες ἐς ἀποτροπὴν κακῶν νομίζουσιν. Ariſtoph. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, μὰ Δί᾽ ἐγὼ μὲν οὔ. Abſit (inquit) & dii meliora. verba ſunt rem deteſtantis. Quibus diis affines erant σωτῆρες. Xenoph. Ἐκ δὲ τούτου θύοντες καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ τοῖς σωτῆρσι, καὶ μόλις καλλιερήσαντες, ἐπαύσαντο. Lucian. Ὦ ἀλεξίκακε Ἡρακλῆς, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ διόσκουροι σωτῆρες, O malorū depulſor Hercules, & triſtium amolitor Iuppiter. Ἀπότροπος etiā dicitur deus auertens mala. Plato lib. I x. de leg. Καὶ τὸν δαίμονα σέβεσθαι, ὃς τὸν ζῶσαν τε καὶ τὸν τεθνεῶτα ἀπεσύλησε ἀπότροπος αὐτοῖς ἐγένετο, μήτε πολλὴν μὲν ἀνίατον ἔλκος γενέσθαι, ἀλλ᾽ ἐπάρατον τύχην καὶ ξυμφοράν. Ἀποτροπὴ eſt ſanctio minax ad auertendum ſceleratos & deterrendum. Idem lib. eodē, de iis loquēs qui à parentibus manus violentas non abſtinēt, τούτῳ δεῖ λόγος ἀποτροπῆς ἐσχάτης. θάνατος μὲν οὐκ ἔστιν ἔσχατον. Idē de pœnis quæ manēt apud inferos huiuſmodi homines, καὶ δηλώσαντε λέγοντες, οὐδὲν ἀπήτεισι τὴν τοιαύταις ψυχαῖς ἀποτροπῆς. οὐ γὰρ αἰεὶ ἐγίγνοντό ποτε μηδαμῶς τε, καὶ τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων ἀνόσιοι πληγῶν τόλμαι. Interdū Ἀποτρόπαιος pro auerſando ponitur & abominādo. Idē, Οἰκέτην μὲν γὰρ ἢ ἄγγελον μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν πλημμέλημα. τὸν Δία δὲ ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ᾽ ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον, ὡς τὸ αἰσχρόν. Idem, Ἀπο-

ἔ᾽πειτά μοι ἐξῆν ἀκοῦσαι ταῦτα. Sic Syneſius ſæpe vtitur. Ἀποδιοπομπεῖσθαι ablegare, eiicere. Syneſ. Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Plut. in Catone, Ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως, id eſt exigere, procul amouere. Significat etiam expurgare, expiare, luſtrare. Plato, Αὔριον δ᾽ ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων εἴτε τῶν σοφιστῶν, id eſt abluemus expiabimúſq;, eáque nos abdicabimus, ſi modo hominem nacti erimus expiationum peritum. & Ἀποδιοπόμπησις ſacrum expiabile. Idem lib. IX. de legib. Ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ τὰς θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης. Idem libro eodem, Τοῦτον πρῶτον μὲν καθαίρεσθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον χρεὼν ἔστω κατὰ νόμον. Athen. lib. IX. Ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, ἀλλ᾽ ὑμῖν γε ἔφη, & reliqua, At ille cum multum meditatus quæſtionem reieciſſet, aliud fari orſus eſt: vel, cum problema quaſi neglectim aut per diſſimulationem tranſmiſiſſet, quaſi παραπέμψας. quod etiam Ἀποποιησάμενος & ἀποπροσποιησάμενος dici poteſt. Philoponus in 2. aduerſus Proclũ de Ariſtotele loquens, Καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιήσασθαι τοῦ πλάτωνος, ὡς τὰ τῶν ἰδεῶν ἀξιώματα. Athen. lib. IX. Ἐπειδὴ δὲ σὺ καὶ τὸ προβληθὲν σοι ἀποπροσποιήσω περὶ τῆς χρόας τοῦ καλυδωνίου συὸς, εἴ τις αὐτὸν ἱστορεῖ λευκὴν τὴν χρόαν γεγονότα, ἐροῦμεν ἡμεῖς τὸν εἰπόντα. pro quo ſuprà dixerat, Ὁ δὲ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος. Legimus & in Pãdectis pro diſſimulo ἀποπροσποιοῦμαι, quod alii μὴ προσποιοῦμαι dicunt. Plut. in Cæſare, Ἐξεπέμψαν γὰρ τὸν Κάτωνα εἰς Κύπρον ἀποδιοπομπούμενοι, amãdarũt, ablegarũt.

Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, eſt penes ſe aſciſcere puerum, & id fermè quod agnoſcere filium dicitur. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Τοῦ δὲ μὴ λαβεῖν τοὺς συγγενεῖς τὰ αὐτοῦ, μηδ᾽ ἄπαις τετελευτηκέναι, ἐποιήσατο τὸν παῖδα καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὑτόν, filiũ eum adoptauit, agnitúmque ſuſcepit apud ſe. Dicitur & Ἀναδέχεσθαι. Idẽ ibidem, Ὡς γὰρ ἀνέστη τάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας ὁ Φράστωρ, ἐξ ἀνέλαβεν αὑτὸν, καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, λαμβάνει γυναῖκα ἀστὴν κατὰ τοὺς νόμους. ὥστε ὅτι μὲν οὐχ ἑκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα, ἀλλὰ βιασθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου καὶ τῆς ἀπαιδίας καὶ τῆς ἔχθρας τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους, ταῦτ᾽ ἔστω ὑμῖν τεκμήρια, Nam ſimulac Phraſtori conualeſcere ab infirmitate, ſeſéque recreare contigit, & corpore eſſe valenti, ciuem vxorem legitimis ſponſalibus accepit. Ex quibus indicia colligere debetis, ipſum non volentem libentémque feciſſe vt eum filium agnoſceret, ſed vi morbi ſubactum odióque gentilium. Inferius rurſus hoc ἀναλαβεῖν dixit. Huiuſmodi autem agnitio, διὰ τοῦ εἰσάγειν τὸν παῖδα εἰς τοὺς φράτερας fiebat, vt ex ea oratione intelligere licet. Agnoſcere autem verbum multis & aliis verbis à Græcis ſignificatur, non tamen vt vno ipſi verbo omnia Latini verbi ſignificata perinde complectãtur. Agnoſcere augurium vel omen, vel agnoſcere luctum, ipſi Προσίεσθαι dicunt. Plutarch. in Publicola, Οὐ προσίεμαι τὸ πένθος. Dicitur & Ἀποδέχεσθαι: cui ἀπορρίπτειν, ἀποδιοπομπεῖσθαι, ἀφοσιοῦσθαι, ἐξοιωνίζεσθαι, ἀποτρέπεσθαι, ἀποσκορακίζεσθαι, ἀποστρέφεσθαι, ἐκτρέπεσθαι, ἀποπέμπεσθαι opponuntur, quaſi omen auguriúmque reiicere & abominari. Ἐπιγινώσκειν latius patet. Ἐπιγινώσκειν τὸν πατέρα par-

Ἀποδιοπομπεῖσθαι. Ἀποδιοπόμπησις. Ἀποποιοῦμαι. Ἀποπροσποιοῦμαι. Ἀναλαμβάνειν. Ἀναδέχεσθαι. Ἀνάληψις τοῦ παιδὸς. Agnoſcere. Προσίεσθαι. Ἐπιγινώσκειν.

tum agnoſcere, quod Iuriſperitorum verbum eſt. Et ἐπιγινώσκει τὸν κίνδυνον agnoſcere periculum, quod venditor facit ante rei traditionem vel admenſionem, vel appenſionem ſpecierum. Syneſ. Εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἤδεις ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, ἐπιγινώσκω τὸν θρῆνον τὴν ἀλήθειαν. In Pand. ita legitur, Ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, ἐσθ' ὅτι ἐπιγινώσκει ἀναγκάζεται τὸν τυχηρὸν κίνδυνον, Qui abſentis negotia gerit, agnoſcere interdum caſum fortuitum cogitur.

Ἐπιγινώσκει pro agnoſcere, id eſt noſcitare. Baſil. de vita ſolitaria, Ἐπέγνων σου τὴν ἐπιστολήν, ὥσπερ οἱ τοὺς τῶν φίλων παῖδας, ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος

Γνωρίζω. πρὸς τοὺς τεκόντας ἐπιγινώσκουσι. Idem Γνωρίζω ſignificat. Lucian. Γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶναι αὐτοῦ. Herodian. Γνωρίζουσα τὴν Κομμόδου χεῖρα, Agnito Cõmodi chirographo. cũ alioqui Γνωρίζω ſignificet cognoſco, & indico,

Γνώρισμα. & notum facio. Vnde Γνώρισμα indiciũ, vt pulſus in febre. Gal. Ταῦτα μὲν αὐτῶν τῶν ἐφημέρων γνωρίσματα. Greg. de Baſilio, Ἀθῆναι γάρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τελεώτερον. Significat etiam συνίστημι καὶ προξενῶ. Plut. in Fabio, Καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἡ γυνή. Athenæus, Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἆθλα ἐτίθει τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι, id eſt τοῖς εὑρίσκουσι, qui nouas indicabant voluptates, iis præmia proponebat. Γνώρισμα etiam eſt καλλώπισμα, καὶ ἐπίσημον, hoc eſt inſigne & decus ornamentũmq́; hoc eſt, id propter quod aut res aut ciuitas viſenda eſt. Greg. Εἰς Βασίλειον, Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν, ὅπως ἂν εἴμαι τῶν διηγημάτων ἔχωσιν ἢ τῶν ὁρωμένων. τῇ δὲ λόγοι τὸ γνώρισμα, id eſt propter literarum ſtudia viſitur. De Cæſarea Cap-

Γνώρισις. padociæ loquens. Γνώρισις. Plato. Πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theætetum. Qui autem nõ

Ἀπογινώσκω. agnoſcit, hoc eſt οὐκ ἀποδέχεται καὶ οὐ προσίεται, is Ἀπογινώσκει dicitur, hoc eſt abnuere, ἀναίνεσθαι. Syneſ. Κατὰ δὲ Δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, Naturam humanã ipſe damnò inopiæ: nec iſtam agnoſco heroicam cognationẽ. quod ideò dicit, quia cum Proteo comparatus fuerat. Plutarch. in Dione, Ἀποχειραμένου δὲ τοῦ Δίωνος, ὡς εἶδεν ἄρχοντες ἰσχυροὶ τοῖς Συρακουσίοις, τὴν μὲν ἀρχὴν ὁ Γαισύλος ἀπέγνω, πλεύσας δὲ πρὸς τὸν Δίωνα, διήλλαξε τὸν Ἡρακλείδην, depoſito magiſtratu, cum magiſtratu & præfectura rei naualis ſeſe abdicaſſet. Ἀπογινώσκει etiam ἀποψηφίζομαι dicitur, id eſt abſoluo, de quo alibi dictum eſt. Ἀπογινώσκω etiam deſpero ſignificat, & genitiuo iungitur. Idem, Πάντες ἀπεγνωκότες, ἀνάγκην ἤδη προσήγομεν. Appia. in IIII. τῶν ἐμφυλίων, Οὕτω δὲ ἀπογινώσκοντες ἑαυτῶν, οἱ μὲν τὰ ἴδια, οἱ δὲ τὰ κοινὰ ἐμπρήσειν ἔμελλον. de proſcriptione triumuirali. Diodor. de Alexandro, Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ζῆν ἀπέγνω, περιείλετο τὸν δακτύλιον. Vnde νοσοῦντας ἀπεγνωσμένους dicunt pro deploratis. Significat Ἀπαγορεύω, hoc eſt valere iubeo: ſalutem vltimùm dico. Idem, Ἀπειπαμένῳ γὰρ τὴν ἱερωσύνην, ἀπογνωστέον ἐστὶ καὶ τῆς πατρίδος. Ἀπογινώσκει etiam ponitur pro eo quod eſt ἔγνωκα τοῦτο μὴ ποιεῖν, hoc eſt ſtatui vel ſtatuo hoc non eſſe faciendum. Plut. Οὐεντίδιος δὲ Πάρθοις μὲν προσωτέρω διώκειν ἀπέγνω, φθόνον Ἀντωνίου δείσας. Cui ſignificationi non abſimilis eſt Ἀπογινώσκω σου τὴν κατηγορίαν, hoc eſt γινώσκω σε οὐκ εἶναι ἔνοχον τῇ κατηγορίᾳ, hoc eſt ſentio & ſtatuo iudicóque. Ἀπογινώσκω pro ἀποδοκιμάζω, οὐ προσίεμαι, improbo, etiam cũ

genitiuo. Syneſ. Troilo, Τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις, παρ' οὓς ἄρχουσι τῆς ἑαυτῶν, παρ' οὓς ἐφ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐπὶ κτήμασι, δανείζονται χρήματα. de eligendo enim præfecto patriæ loquens hoc dicit, Iam primùm iſti ab hac ſorte reiiciendi. vel, Principio igitur hoc ſtatuere oportet, iſtos non eſſe ad magiſtratum admittendos qui legum auctoritate calcata, patriæ ſuæ imperitant, qui contra legum præſcripta corporibus noſtris oppoſitis, quaſi prædiis, pecuniam mutuantur. Eſt enim Εναλλεσθαι *Ενάλλεσθαι.* calcibus infeſtis aliquem petere & ferire, pedibus conculcare, quod præter plagam etiam contumelioſum eſt. Sic Greg. Παίων πὺξ δημοσίᾳ, καὶ λὰξ ἐναλλόμενος. Verum Αναλαμβάνειν præter ſupradictam ſignificationem multas & alias habet. *Αναλαμβάνειν.* Dioſc. Εἰς δέσμας ἀναλαμβανόμενος χειροπληθεῖς, hoc ſignificat, in faſciculos manuales collectus & conſtrictus. Αναλαμβάνειν etiam eſt verbum medicorum. Idem, Αναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ, καὶ τροχίσκους ἀναπλάττων. Celſus lib. VII. Cinis ſarmentorum ex aceto vel aqua coactus, iis mederi poteſt, ἀναλαμβανόμενος. Excipere etiam id Latinè dicitur, quia Εκλαμβάνειν Græci vt ἀναλαμβάνειν dicunt. *Excipere. Εκλαμβάνειν.* verbum eſt in compoſitionibus medicorum vſurpatum, cum res contuſæ aliquo liquore coguntur. Idem lib. V. Hæc excipiuntur cerato è roſa facto. Et rurſus, Medicamenta compoſita molli lana excipiuntur, eáque lana naturalibus conditur. Dioſcorides de pinu loquẽs, Η δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καιομένων ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Αναλαμβάνειν etiam eſt colligere diſperſos. Plutarch. Αχαιῶν *Αναλαμβάνειν.* Κἀκεῖνα πολλοὺς στρατιώτας ἀνειληφότα, περαιοῦν εἰς Λιβύην. Αναλαμβάνειν τὸ πάλιν κομίζεσθαι, id eſt recuperare, recipere. Idem in Pompeio, Καὶ τῆς τύχης ἔτι πειρατέον. οὐ γὰρ ἀνέλπιστον ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν ἐκεῖνα, τὸ ἐξ ἐκείνων ἐν τούτοις γενόμενον. Αναλαμβάνειν τὸ ἑστιᾶν καὶ φιλοφρόνως δέχεσθαι. Idem in Cæſare, Μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, id eſt epulo & ſpectaculis excepit vel accepit. Et in Antonio, Ζηλοτυποῦσα δὲ Κλεοπάτρα τὰς Οκταβίας ἐν τῇ πόλει τιμὰς (ἠγαπήθη γὰρ μάλιστα ἡ Οκταβία ὑπὸ τῶν Αθηναίων) πολλαῖς ἀνελάμβανε φιλοτιμίαις τὸν δῆμον, multis liberalitatibus largitionibúſque populum amplexa eſt. Id enim de iis dicitur, qui inire gratiam contendunt populariter. vt de Graccho, Αλλοις νόμοις ἀνελάμβανε τὸν δῆμον. Accipere Latinè dici- *Accipere.* tur. Liuius, Literæque per oppida miſſæ, vt Hiſpanos comiter acciperẽt. Cicero ad Atticum, Hunc tu tralatum in macrocolum lege conuiuis tuis. ſed ſi me amas, hilaris & bene acceptis: ne in me ſtomachum erumpant, cũ ſint tibi irati. Αναλαμβάνειν ſuſcipere, aggredi, capeſſere. & Ανά- *Ανάληψις.* ληψις in eodem ſignificatu. Baſil. Εὐσταθίῳ, Τὴν ἐμαυτοῦ νεότητα ἐναφανίσας τῇ ματαιοπονίᾳ, ἣν εἶχον προσδιατρίβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ μωρανθείσης σοφίας. Αναλαμβάνειν, recreare, refouere, καὶ τὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἔχοντος δύναμιν ἀναζωπυρεῖν. vt in illo ſuprà citato Demoſthenis, Ως γὰρ ἀνέστη τάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας ὁ Φράστωρ, καὶ ἀνέλαβεν ἑαυτόν. Iſocr. Εὑρήσετε δὲ τὴν ἡμετέραν πόλιν ἢ ἅπλοσιν ἔτεσιν ἀναλαβοῦσαν αὐτήν, ἢ κατεπολεμήθη. Hoc Latini propterea colligere ſe dicunt, & ſeſe à morbo recolligere. Plinius lib. 2. de *Colligere ſeſe* ſiſere, Heraclides contra argentũ viuum dedit, & Venerem ſubinde offen *& recolligere.* ſantem: ægríſque ſe recolligẽtibus, id eſt ἀναλαμβάνουσιν, ἀναῤῥωννῦσιν, ἀνα-

ζωπυρεῦσι, περισώζουσι. Cicero in quarto Tuſcul. ad animum tranſtulit, his verbis, His autem ſuntſub trahendi ii, in quos conantur impetum facere, dum ſe colligant. Quid eſt autem ſeipſum colligere, niſi diſſipatas animi partes, rurſus in locum ſuum congerere? id eſt ἀναλαμβάνειν, vt τοὺς στρατιώτας ἀνειληφὼς κάτων, in loco ſuprà citato. Polyb. in III. de Annibale, Μετὰ δὲ τὴν εἰσβολὴν καταστρατοπεδεύσας ὑπ᾽ αὐτὴν τὴν παρώρειαν τῶν ἄλπεων, τὰς μὲν ἀρχὰς, ἀνελάμβανε τὰς δυνάμεις, recreabat primùm à deſcenſu Alpium ſuas copias. Lucian. Εκατέρωθεν καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, colligens & redimiens. Sic Demoſth. quodam loco, Επειδὰν ἀναλάβω ἐμαυτὸν, id eſt, cum me ab hac inopia recepero & collegero. Sic Plutarch. in Pompeio, Αναλαμβάνειν καὶ ἀναζωπυρεῖν τὴν δύναμιν, reparare & exuſcitare vires & copias. Demoſthenes quodam loco dixit, Αεκός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν

Ανάληψις. ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. & Ανάληψις recreatio. Cebes in tabu. Εἶτα

Αναληπτικόν. οὕτως δὴ αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγείαν κατέστησεν. Inde Αναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis compoſita ſunt. καὶ διαιτᾷν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα apud Galenum, id eſt victum præſcribere reſtituendis viribus. καὶ ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, educatio & nutritio virium focillatrix. Galenus de iis loquẽs qui paulatim corpore extenuantur, Αλλ᾽ ὅταν βελτίους γίνωνται, ἐπανάγειν δεῖ καταβραχὺ ἐπὶ τὴν ἀναθρεπτικὴν καὶ ἀναληπτικὴν ὀνομαζομένην ἀγωγήν. Eſt autem, vt ipſe inquit, ἡ ἀναληπτικὴ δίαιτα μέση τῆς ὑγιεινῆς τε καὶ θεραπευτικῆς. Ipſi etiã ἀναλαμβανόμενοι ἀναλαμβάνοντες actiua voce dicũtur: hoc eſt ἀνακομιζόμενοι, ἐκ τῆς νόσου ἀναφέροντες, ἀπὸ τῆς ἀσθενείας ῥαΐζοντες. Gal. Καὶ τὸν οἶκον ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαιτᾶται, φροντιστέον. Polybius in loco ſupradicto, Μετὰ δὲ ταῦτα προσανειληφυίας ἤδη δυνάμεως, τῶν ταυρινῶν στασιαζόντων πρὸς τοὺς ἰνσόμβρας, &c. id eſt iam recreatis copiis. Αναλαμβάνειν etiã eſt ἐπιτιμᾷν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτὸν, hoc eſt reprehendere & ſeſe emendare. Demoſth. Αντὶ δὲ τοῦ ταῦτα ἀναλαμβάνειν καὶ μεταγινώσκειν, ἔτι πολλῷ δεινότερα ἄλλα προσεξεργάζονται. Αναλαμβάνειν τὸν ἵππον, eſt equum freno ſiſtere & coercere. quod etiam Υπολαμβάνειν dicitur & ἀνέχειν. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, Δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Idem, Οταν χαλινῷ ὑπολαμβάνῃ, ὡς ἥκιστα μὲν χρὴ ἵππον πλαγιοῦν. Et rurſus, Δεῖ χαλινῷ εἰδέναι εἰ ἀφεθεὶς εἰς τάχος, ἀναλαμβάνεται ἐν βραχεῖ, καὶ ἀποστρέφεσθαι

Υπολαμβάνειν. ἐθέλει, hoc eſt reprehenditur, ſiſtitur. Υπολαμβάνειν inter animæ facultates adnumeratur. Themiſt. in III. de anima, Υπολαβεῖν δὲ καὶ κρίναι περὶ τινος, οὐχ

Υπόληψις. ὅτι ἂν ἡμεῖς προελώμεθα, δυνατόν. Idem, Υπόληψιν δὲ ὀνομάζοι πᾶσαν τὴν κριτικὴν ἕξιν τῆς λογικῆς δυνάμεως συλλαβών. ἧς, καθάπερ γένους ὑπάρχοντος, εἴδη ἂν νομίζοιτο δόξα, καὶ ἐπιστήμη καὶ φρόνησις. Idem, Ολως γὰρ ὑπολαβεῖν εἴτε δοξαστικῶς, εἴτε ἐπιστημονικῶς, εἴτε δὴ κατὰ φρόνησιν, ἑτέρας ἐστὶ δυνάμεως, ἢ φαντασίας. Latinè apprehendere vel percipere & cenſere dici poteſt. Υπολαμβάνω etiam dicitur ἀντὶ τοῦ

Υποληπτός. προλαμβάνω. Thucyd. Οὐ γὰρ ἂν χέρσῳ γε ὑπολαβόντες, βίᾳ ἡμῶν εἶχον. Υποληπτὸς autem ſic dicitur vt ἐπιστητός. Alexãd. in tertium Topicorum, Ζητουμένου γὰρ εἴ τις ὑπόληψις ἐπιστήμη, ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου οὕτως ἂν ἐπιχειρήσαι τις. εἴ τι ὑποληπτὸν, ἐπιστητὸν, καὶ ὑπόληψις ἐπιστήμη, ἡ γὰρ ὑπόληψις ὑποληπτοῦ. Idem, Εἰ δ᾽ ἐζητεῖτο εἰ πᾶσα ὑπόληψις ἐπιστήμη, ἐλαμβάνετο ἂν καὶ τὸ ἀντικείμενον τῇ ὑπολήψει ὑποληπτὸν καθόλου, οὕτως, εἰ πᾶν ὑποληπτὸν ἐπιστητὸν, καὶ πᾶσα ὑπόληψις, ἐπιστήμη.

Ἀναλαμβάνειν τὸ ἀνακτᾶσθαι, hoc eſt rependere iacturam, & damnum ſarcire. Ariſtotel. Τῇ δυνάμει γὰρ καὶ τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ στόματος, de iis animalibus loquens, quæ dentibus carent. Et quod Cæſar dixit, Acceptum incommodum virtute ſarcietur. & Liuius, Damna noſtra milites omnium circa populorum præda ſarcientur: Græcè ἀναληφθήσεται rectè diceretur. cum alioquin hoc verbum ſarcire hoc ſi- *Sarcire.* gnificet, quod Græci dicunt ἐπισκευάζειν, ἐπανακτᾶσθαι, ἀποκαθιστᾶν, ἀνακαλεῖσθαι, καταρτίζειν & ἀπαρτίζειν. Ἀναλαμβάνειν in manus ſumere. Polyb. lib. III. Τίνος δὲ χάριν ἐμνήσθην Φαβίου καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου γεγραμμένων; ἕνεκα τῆς τῶν ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βίβλους ὑπομνήσεως. ἵνα μὴ πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν, ἀλλὰ πρὸς τὰ πράγματα βλέπωσι. Ἀναλαμβάνειν etiam dicitur filium abdicatum in domum recipere: quod patres poſt emendationem & ſatiſfactionem faciebãt Athenis. Lucian. Ἀναληφθεὶς υἱὸς πρότερον ἀποκηρυττόμενος. quemadmodũ ἀνειλημμένος εἰς τὸ γένος dicitur, vt ſuprà dictũ eſt, qui eſt à patre agnitus, & domum deductus. Huiuſmodi mihi eſſe videtur ἡ ἀνάληψις ſeruatoris Lucæ nono capite, Ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ. Tum demum enim domũ accerſitus eſt & euocatus à patre Chriſtus homo, cum mandatis patris perfunctus eſt. Significat etiã domum admittere aliquem, & penes ſe habere. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Οὗτος δ' [illegible]γνείου, καὶ ὁρῶν τοῦτον ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ, ἀνέλαβεν αὐτὸν, καὶ εἶχε παρ' ἑαυτῷ, id eſt, vſus eſt pro catamito. Idem, Ἀλλ' ἐπιδείξω αὐτοὺς ὧν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀνειλημμένου γέγονε, id eſt παρ' οἷς ἡταιρηκὼς γέγονε. Et rurſus, Καταπλεύσας δὲ ἐξ Ἑλλησπόντου Ἡγήσανδρος ὁ τοῦτον ἀνειληφώς. Plut. in Demetrio, Εἶχε δὲ τὴν ἑταίραν Φυλάκιον ἀνειληφώς, id eſt, Phylacium ſcortum domi & inter familiam habuit, qua obſonatrice vtebatur, vt ex ſequentibus oſtenditur. Ἀναλαμβάνειν retinere. Idem de Antonio, qui iam vulneratus, per feneſtram à Cleopatra ſurſum trahebatur, Ἀλλὰ μόλις ἡ Κλεοπάτρα ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα, καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανε, id eſt funem retinebat, ne corpore degrauante deorſum rurſus ferretur & recideret. Ἀναλαμβάνειν τὴν χλαμύδα Plutarchus aſſumere & amicire dixit, quaſi ἀναβληθῆναι ἐνδύσασθαι. Ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, & Ἐπαναλαμβάνειν, eſt in integrum reſtituere ſe, & in gradũ *Ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν.* reponere. Iſocrat. in Archid. Εἰ μὲν γὰρ μηδένες πώποτε τῶν δυστυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς, μηδ' ἐπεκράτησαν τῶν ἐχθρῶν, οὐδ' ἡμᾶς εἰκὸς περιγενήσεσθαι πολεμοῦντας. Ἀναλαμβάνω, repeto, iterum dico. Plato in Phæd. Καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφύγῃ ἡμᾶς. Et in Philebo, Μνήμην, ὡς ἔοικεν, ὅ,τι ποτέ ἐστι πρότερον ἀναληπτέον. Ἀνακαλεῖσθαι (vt dixi) eſt ἀναλαμβάνειν, emen- *Ἀνακαλεῖσθαι.* dare, ſarcire, rependere. Lyſ. Τί ἀγαθὸν ποιήσας τὴν πόλιν; ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος. Gal. Ἀνακαλέσασθαι τὴν βλάβην τῆς φλεβοτομίας. Plut. in Serto. Κίννας δὲ καρτερίζων, ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, labãtem reparabat Marii factionem. Baſil. περὶ μετανοίας, Πόσοι μάρτυρες πρὸ τούτου ἀρνησάμενοι, ὕστερον ἀνεκαλέσαντο τὴν ἧτταν. Idem, Ἀπαρνούμενος ἐκπίπτει, πάλιν ὁμολογῶν ἀνακαλεῖται. Ἀνακαλεῖσθαι etiam eſt euocare & reuocare, & receptui canere. Diod. in hiſt. Alex. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὁρῶν τῇ μάχῃ τοὺς Τυρίους κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. & Ἀνακλητικὸν claſſicũ receptus. *Ἀνακλητικόν.*

Idem, Τοῦ δὲ βασιλέως κελεύοντος σημῆναι τὸ ἀνακλητικὸν, ἀνεχώρησαν εἰς τὸ στρατόπεδον. Plutarchus ἀνάκλησιν σημαίνειν dixit receptui canere. Significat etiam euocationẽ & inuocationẽ quæ cantu fit. Idẽ Plutarch. de Arione, Καὶ ἵνα θεῶν πελαγίων ἀνάκλησιν προανακρουσάμενος, ᾄδει τὸν νόμον, id eſt, cũ pro præludio cantu deos maris euocaſſet. Et Ἀνάκλημα pars cantus, quod etiam (niſi fallor) ἐνδόσιμον dicitur. Iulian. Cæſar Iamblicho, Ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μηνύεις, καὶ οἷς ἑρμοῦ ῥάβδῳ κινεῖς καὶ διεγείρεις καθεύδοντας, φέρε σοὶ καθάπερ οἱ τῷ διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν, ἀνέτοι φέρονται, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῷ σῷ πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς ἀντηχήσωμεν, ὥσπερ οἱ τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομηροῦντες, vt qui coryphæo & chori magiſtro, qui chorodidaſcalos dicitur, accinunt & reſpondẽt ad auſpicatum rhythmi. Alibi περὶ ἐνδοσίμου dicturi ſumus. Ἀνακαλεῖν eſt alta voce euocare. Plut. in Cicerone, Σωτῆρα καὶ κτίστην ἀνακαλούντων τῆς πατρίδος. quod alibi voce paſſiua dixit. Ἀνακαλεῖσθαι etiam eſt requirere. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, Αἰσχρὸν γὰρ, τὸν παρόντα καιρὸν προεμένους, ὕστερόν ποτ' ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρεληλυθὸς, ὅτε οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνιωμένοις. Chryſoſtomus grauis auctor ἀνακαλεῖν actiua voce pro ſarcire dixit, ad Romanos vndecimo, Οὐδέπω σοι τὸ θέατρον λέλυται, ἀλλ' εἴσω τῶν σκαμμάτων ἕστηκας, καὶ δύνασαι καὶ ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, Tu adhuc (inquit) in agone es, atque in campo pugilari & athletico. tibi integrũ eſt inſtaurare certamen, & offenſionum noxã ſarcire. Ipſe primæ ad Corinth. x v. Ἴσως σε εἰς ἐγκρατείας ἀγαγεῖν βουλόμενος ὁ θεὸς, ἐπὶ μείζονα καλεῖ σκάμματα, ad maius te certamen vocat, vel maiora certamina. Eſt autem Σκάμμα, quæ & τὰ Ἐσκαμμένα dicũtur, ſulcus ſtadii, id eſt fines & ambitus: vnde natum prouerbium, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Lucian. ὀνείρῳ ἢ ἀλεκτρυόνι, Εἶτα πλήρης ὢν, ὥς φασι, καὶ ἄρτι ἔχων τῆς πλήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷς καὶ ἐνδιατρίβεις ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Baſilius auctor antiquis nõ cedẽs ſermonis puritate, in Hexac. homil. ſexta, Ἀλλ' ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες, ἐπὶ τὴν σεμνηγορίαν τῆς ματαιολογίας τὸν λόγον ἐξήγαγον, id eſt, ii qui philoſophiæ fines egrediẽtes, & immodicè philoſophãtes, vt qui ſaltu ſulcum ſtadii tranſilientes, efferuntur vltra modum athletarum.

Ἐπ' ἐργαστηρίου καθῆσθαι mulier dicitur quæ proſtat, & publicè meret ſtipẽ. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Τόν τε νόμον ἐπὶ τούτοις παρεχόμενος, ὃς οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου καθῶνται, ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως, Legémq; allegabat quæ vetat adulterũ deprehendere eum qui cũ iis concubuerit quæ in fornice ſedent; aut quæ palàm in foro res venales habeant. ἐργαστήριον φάσκων καὶ τοῦτ' εἶναι τὴν Στεφάνου οἰκίαν, καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην εἶναι, domum vtique meritoriam Stephani domicilium eſſe dictitans, illúmque eſſe quæſtum in officina meritoria & venerea. Ἐργάζεσθαι etiã eſt merere capturas, & quæſtum corpore facere. Idem, Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην, καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν, Et victum ipſam quæſituram, familiamque coalituram: hoc eſt omnia quæſtu corporis ſuppeditaturam. & Ἐργασία lucrum & quæſtus. Antiph. Πῶς γὰρ οὐ δεινὸν, τοὺς ἐπὶ ἐμπορίᾳ ἀποδημοῦντας, σπουδὴν ἐπὶ τὴν τῆς πόλεως βοήθειαν. τοῦτον δὲ μόνον ἐν τοῖς τότε καιροῖς καὶ κατ' ἐργασίαν ἐκπλεῖν, ἵν' ἅμα οὐδ' ἂν εἰς προσεκτήσατο οὐδὲν ἂν ἐζήτησε, ἀλλὰ τὰ ὑπάρ-

Ἀνάκλησις.
Ἀνάκλημα.
Ἀνακαλεῖ.
Σκάμμα.
Τὰ ἐσκαμμένα.
Ἐργαστήριον.
Ἐργάζεσθαι.
Ἐργασία.

χοντα μόνον διαφυλάξαι. Ἐργάζεσθαι τὸν βίον, eſt victum quærere, vitã ex aliquo quæſtu tolerare. Andocid. Ἐργάσασθαι τὸν βίον ἐκ τοῦ δικαίου καὶ τῶν χειρῶν. Eſt enim Ἔργον lucrũ. Demoſth. κατ' Ἀφόβου, Τὸ δ' ἔργον τούτων τῶν χρημάτων πεντήκοντα μναῖ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου, hoc eſt quæſtus & vſura, & τόκος, vt ſuprà dixerat. Idem in eadẽ, Καὶ πότερον οὐκ ἐπιτροπευθεὶς ἀπεδέξατ' ἂν τοῦτον τὸν λόγον παρὰ τῶν ἐπιτρόπων, ἢ τἀρχαῖα ἀπολαβεῖν ἂν ἠξίου σὺν τοῖς ἔργοις τοῖς γεγενημένοις; An potius æquum eſſe contenderet, ſortem vſuráſque legitimas à tutoribus ſe accipere? Inde Χρήματα ἐνεργὰ dicta quæſtuoſæ fœnúſque penſitantes pecuniæ. Idem ibidem, Καὶ ταῦτα μὲν ἐνεργὰ κατέλιπεν, ὡς καὶ οὗτοι ὁμολογήσουσι. Latinè dicitur pecunia fœnore occupata. Et κατὰ Διονυσοδώρου, Οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἐπεξέπλεον τἀργύριον εἰς Ἀθήνας, ὡς ἀφίκοντο εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ τὴν ναῦν ἐκεῖσε οὗτοι κατεκόμισαν, οὐδὲν οἶμαι διέφερεν αὐτοῖς, ἀφειμένοις τῶν τόκων, καὶ κομισαμένοις τὸ δάνειον ἐν τῇ Ῥόδῳ, πάλιν ἐνεργὸν ποιεῖν εἰς τὴν Αἴγυπτον, Nam qui ex AEgypto pecuniam traiectitiam Athenas fœnerati fuerant in vnũ tantùm commeatum, ii vt Rhodum peruenerunt, quo iſti nauem appulerant, nimirum nihil iam ſua intereſſe ducebant, ſimul vt pecuniã ſuam vna cum fœnore ibidem acceperant, miſſos iſtos facere, cautione traiectitia antiquata, retróque in Aegyptum rurſus pecuniam occupare. Ἀλλὰ λυσιτελεῖ πολλῷ μᾶλλον τοῦτο, ἢ δεῦρ' ἐπαναπλεῖν. ἐκεῖσε μὲν γὰρ ἀκαριαῖος ὁ πλοῦς. καὶ δὶς ἢ τρεῖς ὑπῆρχεν αὐτοῖς ἐργάσασθαι τῷ αὐτῷ ἀργυρίῳ, Sed longè cõducibilius illis ita defungi fuit, quàm Athenas Rhodo rurſus nauem traiicere. quippe cum Rhodo breuiſſimus ſit traiectus. Quo fit vt interim vno & altero commeatu hac eadem pecunia lucrũ facere poſſent. Contra verò Ἀργὰ χρήματα dicuntur, & δάνεια ἀργὰ, quæ compendium nullum vſurarum afferunt, hoc eſt ἄεργα καὶ μὴ ἐργαζόμενα. Idem κατ' Ἀφόβου, Δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ὑμᾶς ἀκοῦσαι τά τε ἐνεργὰ αὐτῶν καὶ ὅσα ἦν ἀργά. Verum illud ἀφειμένοις τῶν τόκων, qualiter dictum ſit ab oratore, obiter nobis dicendum. Ἀφίημι aliquando acceptum fero ſignificat, & debitorem per acceptilationem libero. de quo ante, vt opinor, diximus. Ἀφίεμαι verò ἀττικῶς idem quod ἀφίημι actiuum ſignificat, ſed voce paſſiua cum genitiuo conſtruitur. Lyſ. Ἀφέμενοι δὲ τοῦ νεανίσκου, ἔτυπτον ἐμέ. Lucian. Φέρε δὴ τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων, ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν. Vnde Ἀφειμένος & actiue & paſſiue accipitur. Iſocrat. in Trapezitico, Εὑρέθη γὰρ ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένον, ἀφειμένος πάντων τῶν συμβολαίων ὑπ' ἐμοῦ. Et rurſus, Καθ' ἣν συνθήκην ἀφεῖσθαί φησι τῶν ἐγκλημάτων, id eſt per acceptilationem liberatus ab omnibus actionibus. Sic Phalaris Τεύκρῳ, Ἀριστομένει τῷ σῷ τὸ χωρίον παρεδόθη, καὶ ἱπποπολυτείων ἀφείθη τῶν ἐγκλημάτων. In loco autem ſupra citato, ἀφειμένοις τῶν τόκων dictum eſt, pro ἀφεῖσι τοὺς τόκους. Διαφίημι actiua voce dicitur. Baſil. homil. IX. ἐὰν γὰρ ὑμᾶς διαφῶ, καὶ διαλύω τὸν σύλλογον, οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς κύβους διαδραμοῦνται, ſi vos dimittam. vt Ἐναφίημι. Baſil. οὕτως ἡ πρὸς τὰ φαῦλα συνήθεια μεγάλα κακὰ ταῖς ψυχαῖς ἐναφίησι. Sic Μεθιέναι ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ ἀπολῦσαι, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Syneſ. Μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον. Paſſiua autem voce μεθίεμαι δοτικῇ eodem ſignificatu dixit Ariſtophanes, Ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρώτῳ τῶν ἐξιών, Ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι. Idem, Μέθεσθε νῦν μου πρῶτον. Plato libro VII. de Repub.

Ἐργάζεσθαι τὸν βίον.
Ἔργον.
Ἐνεργὰ χρήματα.
Ἀργὰ χρήματα.
Ἀφίημι καὶ ἀφίεμαι.
Ἀφειμένος.
Διαφίημι.
Ἐναφίημι.
Μεθίημι καὶ μεθίεμαι.

Ἐν τίνι, ἔφη, ἡλικίᾳ; ἡνίκα, ἦν δ' ἐγώ, τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται, cum deſinũt exerceri. Homerus actiua voce cum genitiuo iungere ſolet, vt Iliad. x11. Ἄλλοι μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι Νείκεον, ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν. Eſt

Παραφίημι. etiã Παραφίημι actiuæ vocis pro tranſmitto. Ariſtotel. in v111. τῶν ἠθικῶν, τὰ μὲν οὖν φυσικὰ τῶν ἀπορημάτων παραφείσθω. οὐ γὰρ οἰκεῖα τῆς παρούσης σκέψεως.

Φιλοκερδεῖν. Ἐργάζεσθαι igitur eſt idem fere quod φιλοκερδεῖν, quo Xenophon vſus eſt, hoc eſt ſordidis lucris indulgere, & αἰσχροκερδῶς ἔχειν. AEſchin. Τὸ δὲ μηδεμίαν ἡμέραν παραλιπεῖν, σημεῖόν ἐστι ῥήτορος ἐργαζομένου καὶ μισθαρνοῦντος. Xenoph. Γενόμενοί τινες εὐφυεῖς πρὸς τὸ ἐξαπατᾶν, καὶ πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν. Ἐργάζεσθαι τὴν ῥητορικὴν dicunt τὴν ἄσκησιν καὶ ἐπιτήδευσιν, eo modo quo Cicero facere præconium dixit, ad Leptam ſcribens, κήρυγμα ἐργάζεσθαι. Erat (inquit) in lege eos qui præconium facerent, vetari eſſe Decuriones. Sic dixit vt facere lenociniũ dicimus. & in Bruto, accuſationes factitare. Tacitus de Annio Fauſto, Temporibus Neronis delationes factitauerat, συκοφαντήματα εἰργασμένος ἦν. Sic χρυσοχοϊκὴν ἐργάζεσθαι, Demoſth. κατὰ Μειδίου.

Facere præconium. Facere argentariam. Vaſculariam facere, & argentariam facere Cicero in Verrē, ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι. Dicunt etiam γραφὰς γράφεσθαι, pro delationes factitare, & φάσεις φαίνειν, ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, ἐργολαβίας ἐργολαβεῖν & alia huiuſcemodi.

Ἐργασία. Ἐργασία ad omnia hæc pertinet, etiam ad ſycophantias. Ariſtot. in 1111. Ethicorum, Οἷον οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργαζόμενοι, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ πάντες οἱ τοιοῦτοι, καὶ τοκισταί. κοινὸν δ' ἐπ' αὐτοῖς ἡ αἰσχροκέρδεια φαίνεται. Demoſth. Μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς τραπέζης, Menſam exercendam conduxit. Idem, Ἔχων τότε δάνειον τὴν ἐργασίαν, quæſtui tum habebat pecuniam fœneratitiam. Ἐργάζεσθαι autem χρήματα, eſt κερδαίνειν καὶ πορίζεσθαι, καὶ πάσῃ τέχνῃ καρποῦσθαι. Idem, Ὡς αὕτη ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασία οὐχ ἱκανὴν εὐπορίαν παρέχει. Ἐργασία etiã & ἐργάζεσθαι in inſtrumēto oratorio enumerantur. Hermog. περὶ εὑρέσεων tomo 111. περὶ ἐνθυμήματος loquēs, δεῖ γὰρ τεθέντος κεφαλαίου λῦσαι πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐνστάσεως ἢ ἀντιπαραστάσεως. εἶτα προσλαβεῖν τὸ ἐπιχείρημα, εἰς κατασκευὴν τῆς λύσεως ἀπὸ τῆς περιστάσεως. εἶτα ἐργάσασθαι, ἀφ' οὗ τὴν ἐργασίαν ἔφαμεν γίνεσθαι τοῦ ἐπιχειρήματος. εἶτα τὸ ἐνθύμημα ἐπενεγκεῖν τῇ ἐργασίᾳ. Sit autem verbi gratia, κατατέμνει χερρόνησον Φίλιππος. rogationem tulit Demoſthenes de Iſthmo perfodiendo. inſtat aduerſarius huiuſmodi capite, Χαλεπὸν διορύξαι χερρόνησον. ſequitur ἡ λύσις ἀπὸ τῆς ἐνστάσεως, hoc eſt, excipit λύσις ἔνστασιν, ὅτι οὐ χαλεπὸν τὸ διορύξαι. ſequitur ἐπιχείρημα à re ipſa, γῆν γὰρ ὀρύξομεν, παιδιὰ δὲ τὸ ὀρύσσειν. ipſúmque ἐπιχείρημα aſtruitur exemplo, id eſt τῇ ἐργασίᾳ ἐκ παραδείγματος, ὅτι καὶ βασιλεὺς περσῶν δεηθείς ποτε διώρυξε τὸν ἄθω. tum demum ἐνθύμημα ſequitur ad confirmandam τὴν ἐργασίαν, καί τοι ἐκεῖνος μὲν διώρυξεν ὄρος, ἡμεῖς δὲ γῆν ὀρύξομεν. vt enim ἡ ἐργασία κατασκευάζει τὸ ἐπιχείρημα, οὕτω καὶ τὸ ἐνθύμημα κατασκευάζει τὴν ἐργασίαν. & huiuſcemodi argumentatio longius ac longius progredi poteſt, & inde ἐπενθύμημα naſci, de quo alibi dicēdũ eſt. Ἐργάζεσθαι igitur eſt aſtruere & efficere quod ἐπιχείρημα conatur & aggreditur. Ipſe Hermogenes περὶ ἰδεῶν tomo 1. ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν πάντα ὅσα ἐκ τοῦ καθόλου καὶ γνωμικῶς λέγεται, σεμνὰς ἔχει πως τὰς ἐννοίας, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ψιλῶς ἐπὶ τοῦ καθόλου τις διαπλάττοι, αὐτὰ ἐργάζοιτο, id eſt τῇ ἐργασίᾳ κατασκευάζοι. Quintil. in v111. de ornatu

natu

natu orationis loquens, Nam quicquid in ſuo genere ſatis effectum eſt, valet. præcipua tamen eius opera δείνωσις, in exaggeranda indignitate, & in cæteris, altitudo quædam. φαντασία in concipiendis opinionibus. ἐξεργασία in efficiendo veluti opere propoſito: cui adiicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis eiuſdem, & cumulus ex abũdanti. cuius poteſt huiuſmodi exemplũ eſſe ex eodẽ Hermogene, ſi ἐνθυμήματι ſupradicto addatur, καίτοι ἐκεῖνος μὲν ὅρος διώρυσσε πρᾶγμα δύσκολον, ἡμεῖς δὲ γῆν διασκάπτομεν πρᾶγμα εὐχερές. καὶ ἐκεῖνος ἵνα πλεονεκτήσῃ, ἡμεῖς δὲ ἵνα μὴ πάσχωμεν κακῶς, πλεονεκτούμενοι. Idem ἐν τῷ περὶ πολιτικοῦ λόγου, in elogio oratorum de Iſocrate loquens, Τῷ δὲ φύσει ἀληθείας ἀμοιρεῖ, καὶ ταῖς ἐργασίαις περιττός ἐστιν, ὥσπερ ἐπίδειξιν ἐννοιῶν ποιούμενος, καὶ πολλὰ οὐ χρησίμως λέγων. δῆλον δ᾽ ἐξ ὧν εἰς τὰς αὐτὰς ὁ ῥήτωρ (id eſt Demoſthenes) ἐμπεσὼν ἐννοίας, αὐτὸς οὐχ ὁμοίως ἐχρήσατο ταῖς ἐργασίαις καὶ πίστεσι, cũ natura ea virtute orationis careret, quæ ἀληθὴς λόγος & ἔμψυχος dicitur, multus ſupra modum fuit in argumentis & epicherematis, καὶ κατασκευαῖς, vt poſtea dixit.

Εξεργασία.
Επεξεργασία.

Eſt autem Εργάζομαι vnum ex iis verbis quæ ſub eadẽ voce actiuam & paſſiuam ſignificationem habent, vt ἐργάζομαί σε κακόν, καὶ ἐργάζομαι ἐγὼ κακὸν ὑπό τινος. Demoſth. Καὶ περὶ μὲν τοῦ πάντα τὰ κακὰ εἰργάσθαι τὴν πόλιν, ὡμολόγει γεγραμματευκέναι. Andocid. Τὴν πόλιν ἀγαθόν τι ἐργάσασθαι, Aliquo beneficio ciuitatẽ affeciſſe. Sic ποιῶ σε κακά, καὶ ποιῶ σε κακῶς. Athen. Οἱ τύραννοι ἀποστάντες εἰς τὸ ἐν τῇ νήσῳ ὄρος, κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους. Et ποιῶ σε ταῦτα, καὶ ἐργάζομαί σε ταῦτα, his te rebus afficio. Demoſth. Ἆρα οὖν συγχωρήσαιτ᾽ ἂν τοῦτον κύριον γενέσθαι, τοῦ ταῦθ᾽ ἅπερ ἐμὲ, ὑμῶν ἕκαστον ποιῆσαι; Eodem modo καὶ τὸ Δρῶ conſtruitur. vt εὖ δρῶ σε, ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶ. καὶ κακῶς δρᾷ, ἀντὶ τοῦ κακοποιεῖ, malo afficit. & cum accuſatiuo iũgitur, vt ποιῶ & ἐργάζομαι. Plato lib. v. de Repub. Ἐκ τούτων δὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίγνοιντ᾽ ἂν, καὶ οἱ τἀγαθά, σμικρὰ δὲ φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέ ποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Qui loquendi modus latè patet in Homericis poematibus, vt Ilia. χ. ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα, ἀντὶ τοῦ κατὰ Ἕκτορος, vel εἰς Ἕκτορα. & Ilia. ψ. ἐπεὶ δ᾽ ὤρνυτο θεῖος Ἐπειός, κόψε δὲ παπτήναντα [illegible] ήιον, circunſpectãtis malam percuſſit. Εὖ πράττειν verò εὐτυχεῖν ſignificat. καὶ κακῶς πράττειν, δυστυχεῖν. Εὖ δεδρασμένα ſunt benefacta Thucydidi.

Εργάζομαι καὶ ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν σημασίαν ἔχει.
Ποιῶ σε κακόν, καὶ κακῶς.
Δρῶ σε κακόν, καὶ κακῶς.

Eſt enim Δρᾶν facere & perpetrare. Demoſth. Κἂν οὕτω τις δράσῃ, καθαρὸν διώρισεν εἶναι, id eſt, ſi eũ interficiat qui impune per legem interfici poteſt. Idem, Τῷ δὲ δράσαντι οὐκ ἴσην τὴν ὀργὴν ἂν θεῖ ἑκὼν ἄν τ᾽ ἄκων, ἔταξεν ὁ νόμος. Thucydid. Πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ ἄξιοι ἂν τι δρῷεν; id eſt, bellum egregie gererent. Antiqui etiam Δρᾶν ἀντὶ τοῦ θύειν dicebant, vt auctor eſt Athenæus lib. XIIII. Καὶ οἱ παλαιοί, φησί, τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζον. ἔδρων δ᾽ οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες, φησὶ Κλείδημος, καὶ σκευάζοντες καὶ μιστύλλοντες. Plautus in Aulul. O Fides, mulſi congialem plenam faciam tibi fideliam. Virgil. in Palæm. Cum faciam vitula pro frugibus, ipſe venito. Iuuen. Pro populo faciens quantum Lauſela bibebat. Eadem ratione factum eſt vt δρᾶν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπουργεῖν καὶ ὑπηρετεῖν accipiatur, & pro famulari, vt Odyſſ. ο, Εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν ὀνείατα μυρί᾽ ἔχοντες, Αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιεν, ἄνευ διακονοίην. & Δρηστοσύνη pro miniſterio ponitur. ὑποδρηστήρ famulus, qui etiam δρηστήρ dicitur. corúmque mu-

Δρᾶν.
Facere.
Δρηστοσύνη.
Υποδρηστήρ.
Δρηστήρ.

nerum & functionum præſes eſt Mercurius, quia ἑρμῆς ἔφορός ἐστι τῶν κηρύκων, παρὰ δὲ ἥρωσι ταῦτα οἱ κήρυκες ὑπηρέτουν. quare Vlyſſes cum mendicum ſimulaſſet, ait apud Homerum, Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, Δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. Odyſſ. κ. Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο Τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασι, id eſt ancillãtes. & Odyſſ. ο.

Δρήστειρα. Οὔ τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων, Ἀλλὰ νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας, Οἵ

Ὑποδρῶ. σφιν ὑποδρώωσιν, ἀντὶ ὑπουργοῦσι, διακονοῦσι. Cæterum vt ad ἐργάζομαι redeã,

Ἐργαζομένη γῆ καὶ κατεργαζομένη. Ἐργαζομένη γῆ à Theophraſto dicitur terra culta, & Κατεργαζομένη γῆ terra ſubacta. Ariſtoteles etiam paſſiua vſus eſt huius verbi ſignificatione in Problemat. ſect. altera & viceſima, Διὰ τί μετὰ τὰ στρυφνὰ ὁ οἶνος καὶ τὸ ὕδωρ φαίνεται γλυκύτερα; & reſpondens inferius ita ſubdit, ἢ ὅτι καθάπερ ἐπὶ τῶν βαπτομένων, ὑπὸ τῶν στρυφνῶν ἡ γλῶττα προδιεργάζεται καὶ τοὺς πόρους ἀνοίγεται, ὥστε μᾶλλον διιέναι τὸ γλυκύ, Verum ideo quòd velut in iis quæ tingũtur, lingua ipſa ab acerbis præparatur & ſubigitur, meatúſque eius aperiuntur. Ἔργον τὸ

Ἔργον. λῆμμα καὶ ὁ μισθὸς, vt iam dictum eſt. Ἔργον etiam τὸ δυσχερὲς ſignificat. Demoſth. Ἔργον ἦν, difficile erat. Ariſtotel. in VI. de hiſtor. animal. Οὐ μὴν ἀλλ' ἔργον μὴ συνήθει ὄντι καταμαθεῖν ταῦτα. οὐ γὰρ ἔχει μέγεθος οὐδὲν τὸ σημεῖον. Xenoph.

Τὰ ἔργα. Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι. Ἔργα etiam dicuntur ſegetes & arua, hoc eſt τὰ εἰργασμένα. Xenoph. identidem ἐν τῷ κυνηγετικῷ. vt Τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν ἐστι καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς. τὰ δὲ ἔργα, οὐ-

Τελμοί. δέτερα, διὰ τοὺς τελμοὺς, Montes enim promptum eſt veſtigare canibus, & vſquequaque perſequi leporũ cubilia, & curſu permetiri, cum neutrum in locis cultis & in liras digeſtis perinde facile ſit, propter tramites limitéſques tranſuerſos. Idem, Ἰχνεύεται δ' ἐκ τῶν τελμῶν ταχὺ ἀπαλλαττόμε-

Ὀργάς. ναι. Cõtra Ὀργὰς terra inculta eſt, καὶ ἄνετος γῆ, vt lucus, & ſaltus etiam dicitur. Idem, Κατασκέψασθαι δὲ πρότερον προσελθόντα εἰς τὰς ὀργάδας οὗ εἰσὶν ἔλαφοι πλεῖσται. Idem de ſue fera, Ἱστανται μὲν αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν, εἰς τοὺς δρυμοὺς, τὰ ἄλση, τὰ τραχ[illegible]εμβολαὶ δ' εἰς τὰς ὀργάδας ἢ τὰ ἕλη καὶ τὰ ὕδατα. Ἔργον etiam eſt officiũ & functio. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Ἐμὸν οὖν ἔργον ἐστὶ, καὶ τῶν ἄλλων τῶν κηδομένων τῆς πόλεως, προαιρεῖσθαι τῶν λόγων μὴ τοὺς ἡδίστους. Xenoph. in 3. παιδείας, Ἐνταῦθα δὴ σὸν ἔργον ἔσται, Hîc muneris erit tui. Ab hoc fit Ἐργολαβεῖν, de quo in ſuperioribus dictum eſt: quod proprie eſt opus faciendum condu-

Ἔργον ποιοῦμαι. cere. Idem, Εἴ τις ἀνδριάντα ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. Ἔργον ποιεῖσθαι eſt ſtudioſè quippiam aggredi, & contendere ad efficiendum. Iſocr. περὶ ζεύγους, Οὐ Λακεδαιμόνιοι καὶ Λύσανδρος ὁμοίως ἔργον ἐποιήσαντο ἐκεῖνον κτεῖναι, καὶ ἡμετέραν καταλῦσαι δύναμιν; id eſt, nũquid æque contenderunt? Plato in Timæo, Ἔδοξε γὰρ ἡμῖν, Τίμαιον μὲν, ἅτε ἀστρονομικώτατον ἡμῶν, καὶ περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι, μάλιστ' ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως. Xenoph. in Tyran. Ὥστε συνελόντι εἰπεῖν, εἰ καὶ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος, οὐκ ἀτίμητος ἔσται, πολλοὺς ἂν καὶ τοῦτο ἐξορμήσειεν ἔργον ποιεῖσθαι τὸ σκοπεῖν τι ἀγαθὸν, id eſt, magnopere contendere, & laborare, & ſuſci-

Ἐργάζεσθαι. pere. Poſtremo Ἐργάζεσθαι eſt opus facere, hoc eſt caſtra munire, foſſam & vallum circundare. Xenoph. in v. ἑλληνικ. Ὁ δὲ τάφρον ὤρυττε κύκλῳ περὶ τὴν

πόλιν, τοῖς μὲν ἡμίσεσι τῶν στρατιωτῶν προσκαθημένοις τῶν ταφρευόντων, τοῖς δ' ἡμίσεσιν ἐργαζομένοις. Pauſ. in 1. Eliacon, Ὁ δὲ θρόνος ποικίλος μὲν χρυσῷ καὶ λίθοις, ποικίλος δὲ καὶ ἐβένῳ τε καὶ ἐλέφαντι. ἔστι δὲ καὶ ζῶά τε ἐπ' αὐτοῦ γραφῇ μεμιμημένα, καὶ ἀγάλματά ἐστιν εἰργασμένα. εἰργασμένα dixit fabrefacta, artificioſè cælata: ad differentiã τῶν ἐζωγραφημένων. Idẽ, ὑπὸ δὲ τῆς νίκης τὸ ἄγαλμα ἀσπὶς ἀνάκειται χρυσῆ, μέδουσαν τὴν γοργόνα ἔχουσα ἐπειργασμένην. quo verbo id ſignificari puto, quod Cicero affabrefactũ vocat. Idem, τὸ ὑπόθημα δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν, λέοντάς τε χρυσοῦς, καὶ θησέως ἐπειργασμένην ἔχει μάχην τὴν πρὸς ἀμαζόνας. Verũ Εἰργασμένος & paſſiua & actiua ſignificatione legitur apud auctores, vt apud Lyſiã, Τοιαῦτα εἴργασται, talia perpetrata ſunt. & εἰργασμένη τροφὴ καὶ κατειργασμένη, cibus cõfectus. Vnde Ἐργασία τροφῆς, quæ & Κατεργασία dicitur, hoc eſt πέψις, vt apud Ariſtotelem in 3. de partibus de inteſtinis loquentem, Ταῦτα γὰρ μεμηχάνηται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἁρμοττούσας ἐργασίας περὶ τὴν τροφήν. Idem ibidem, Πάντων γὰρ, ὡς εἰπεῖν, μεγάλα τὰ τῶν κερατοφόρων ἔντερα, διὰ τὴν κατεργασίαν τῆς τροφῆς. Κατεργάζομαι etiam ſignificat conficio & concoquo. Theophr. in quarto de Cauſis, de lupino loquens, Ἐὰν μὲν οὖν προσλάβῃ τὴν τῆς χώρας θερμότητα, δύναται κατεργασθῆναι καὶ βλαστεῖν, id eſt ἐκπεφθῆναι, concoqui & putreſcere ad germinationem. Ἐργασία etiam & Κατεργασία τῆς γῆς eſt cultus & ſubactio. Idẽ in v. de Cauſis, Ἐναντίως δὲ τοῖς ἐξηνθηκόσι διὰ τὴν ἔνδειαν τῆς τροφῆς, ἡ κατεργασία καὶ ἡ ἄλλη θεραπεία τήν τε δύναμιν ἅμα καὶ τὴν εὐτροφίαν ἀποδίδωσι. Et rurſus, Καὶ μετὰ ταῦτα διὰ τὴν κατεργασίαν ἀποδιδόναι. Et Κάτεργος τόπος ὁ κατειργασμένος καὶ ἠροτριασμένος, cui ἀργὸς opponitur. Idem in v. Νῦν δὲ ἐπεὶ καταποθεὶς ἐξήρανε) τὸ πλεῖστον, ἥ τε χώρα πᾶσα κάτεργος ἦττον πολὺ γίνεται, καίτοι λεπτότερος ὁ ἀὴρ διὰ τὸ κατειργάσθαι τὴν χώραν. ἡ γὰρ ἀργὸς ψυχροτέρα, καὶ παχύτερον ἔχει τὸν ἀέρα. Idem in 1. de Cauſis, Τὰ δὲ ἀργὰ τῶν εἰργασμένων περιβλαστότερα, hoc eſt τὰ ἀγεώργητα, quæ alibi ἄεργα vocat. Inde ἀργὸς ἄργυρος argentũ infectum dicitur, id eſt ἀνέργαστος. Pauſan. in Lacon. Ἀργύριον δὲ οὐκ ἦν πώποτε οὐδὲ χρυσοῦ νόμισμα. κατὰ τρόπον δὲ ἔτι ἀρχαῖον ἀντεδίδοσαν βοῦς καὶ ἀνδράποδα, καὶ ἀργὸν τὸν ἄργυρον καὶ χρυσόν. Ἀργὸν ἔτος apud Hebræos dicebatur annus ſeptimus quo ceſſabant, quaſi feriatus. Ἀργὸς λόγος inde dictus: quam ignauã rationem Cicero vocat. Sermo etiam iners dici poteſt: eorum eſt enim qui fato omnia fieri contendunt. Nec nos impediet (inquit Cicero) illa ignaua ratio quæ dicitur: appellatur enim à Philoſophis ἀργὸς λόγος, cui ſi pareamus, nihil eſt omnino quod agamus in vita. Idem, Recte genus hoc interrogationis ignauum atque iners nominatum eſt: quòd eadem ratione omnis è vita tollatur actio. Inde Ἀργεῖν & Ἀργεῖσθαι verba. Plato in 2. de Repu. Ἀργήσει οὖν ὁ γεωργὸς τῆς ἑαυτοῦ δημιουργίας, καθήμενος ἐν ἀγορᾷ. Xenoph. in 2. παιδείας, Ταχὺ γὰρ ἔτι πολλά τε καὶ καλὰ διαπράττονται. οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πρακτέων δεομένων, id eſt, per negligentiam tranſmittitur, & prætermittitur. Idem in Tyran. Εἰ δὲ φανερὸν γένοιτο ὅτι ὁ πρόσοδόν τινα ἄλυπον τῇ πόλει ἐξευρίσκων, τιμήσεται, οὐδ' αὕτη ἂν ἡ σκέψις ἀργοῖτο, id eſt neglectim prætermitteretur, & ceſſaret. Καταργούμενα diuus Paulus appellat abrogata & antiquata, & quæ iam nullius vſus ſunt, & effectum non habent, vt priſcæ cerimoniæ, ſecundæ ad Corinth. cap. 3. Εἰ γὰρ τὸ καταργούμενον διὰ

Ἐπειργασμένος.

Εἰργασμένος.

Ἐργασία καὶ κατεργασία.

Κατεργάζεσθαι.

Κάτεργος.

Ἀργὸς γῆ καὶ ἄεργος.

Ἀργὸν ἔτος.

Ἀργὸς λόγος.

Ἀργεῖν καὶ ἀργεῖσθαι.

δόξης, πολλῷ μᾶλλον ὁ μόσα. Et iterum atque iterũ ibidem. Et Καταργῶ τὸ ὀργὴν ποιεῖ, ad Romanos 3. At verò quod Εἰργασμένος & κατειργασμένος paſſiue interdum poſitum legitur, non ex eo eſt tantũmodo quòd ἐργάζομαι κοινόν ἐστι ῥῆμα, vtranque enim ſignificationem habet, vt ſupra dictum eſt: vnde γῆ ἐργαζομένη, id eſt culta dicitur. vt Theophraſtus in 3. de Cauſis locutus eſt, Ἡ δὲ γεωργία πλῆθός τε τροφῆς & πιότητα κατασκευάζει. κατεργαζομένη γὰρ ἡ γῆ καὶ ἀπόλαυσιν πλείω δίδωσι, καὶ μεταβολὴν τοῖς χυλοῖς. Vnde εὐκατέργαστος γῆ, quæ facile aratur & ſubigitur: vt apud eundem, Τοῦτο δ' ἔοικεν οὐδὲ τὴν ἀγαθὴν χώραν φιλεῖν, ἀλλὰ τὴν ὕφαμμον. εὐθρυπτοτέρα γὰρ αὕτη, καὶ ὅλως εὐκατεργαστοτέρα. quæ dictio ſignificat etiam concoctu facilem. Idem, Φυσῶδες δὲ καὶ οὐκ εὐκατέργαστον ὁ πυρὸς ὠμὸς ὤν. Verum vt dicere cœperam, Κατειργασμένος paſſiuam etiam ſignificationem habet τῇ κοινῇ δυνάμει τῶν παρακειμένων. Plurima enim, ſi non omnia, eodem modo vſurpantur. vt Μεμιμημένος ἀπὸ τοῦ μιμοῦμαι, imitatione factus, & effictus, apud Platonẽ & Lucianũ. & Ἀπομεμιμημένος ab exẽplari effictus expreſſúſque. Athenæus, Κατὰ δὲ τὴν ὀρθὴν εἶχε πόλον, ἐκ τῶν κατ' ἀρχαϊκὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτρόπιον. quod Cicero imitari volens in libro de vniuerſitate ita inquit, Cum autẽ ingreſſa eſt oratio imitata & effícta ſimulachra, bene agi putat ſi ſimilitudinem veri cõſequatur. Quibus verbis reddere nobis voluit illa Platonis verba, Τοὺς δὲ λόγους τοῦ πρὸς μὲν ἐκεῖνο ἀπεικασθέντος, ὄντος δὲ εἰκόνος, εἰκότας, ἀνάλογόν τε ἐκείνων ὄντας. Licet ad ſenſum potius quàm ad verba vertere contẽderit & eũ locũ, & alia quæ in librum illum de vniuerſitate tranſtulit. Quod igitur Plato ἀπεικασθὲν, Cicero imitatũ dixit. Cui ſimile videri poteſt illud in Catone, Ille enim cũ eſſet Conſul in Gallia, exhortatus in conuiuio à ſcorto ſuo eſt, vt ſecuri feriret aliquẽ eorum qui in vinculis eſſent. Et pro Cornelio, Cuius igitur audita virtus dubitationis locum non daret: huius præſens experta atque perſpecta obtrectatorũ voce lædetur. Simile eſt dimẽſum διαμεμετρημένον apud eundem & Pliniũ iuniorem. eodem enim loco vtraque ſignificatione vſus eſt in Catone, mirari ſe non modò diligentiam, ſed etiam ſolertiam eius à quo eſſent illa dimenſa atque deſcripta: & ei Cyrum reſpondiſſe, Atqui ego ſum iſta omnia dimẽſus. Sic effatũ enũciatum dicitur, vt idem de legib. Alterum genus ſacerdotum, quod interpretetur fatidicorum & vatum effata incognita. Idem, vrbémque & agros & templa effata habento, id eſt augurio terminata, ἀποπεφασμένα, ἀποδεδειγμένα. Sic eblãdita ſuffragia in oratione pro Plancio, Studiũ eſſe populi, non iudicium: eblãdita illa ſuffragia, nõ enucleata. & pro Roſcio comœdo, Hæc pecunia neceſſe eſt aut data aut expenſa lata, aut ſtipulata ſit. ſtipulatum non eſſe taciturnitas teſtium oſtẽdit. Λελυμασμένος ἀπὸ τοῦ λυμαίνομαι, ἀντὶ τοῦ λελωβημένος καὶ διεφθαρμένος, ἐπὶ ἐνεργείας dicitur, καὶ ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένος, quod tamen rarius eſt apud Atticos, vt λελυμασμένη ἐκκλησία apud Gregoriũ ἀντὶ διεφθαρμένη, ἐν τῷ εἰς Βασίλειον μέγαν, Ὁρῶν δὲ τὴν ἐξ Αἰγύπτου μετηρμένην καὶ μεταπεφυτευμένην ἄμπελον, πατρῷα καὶ ἀγέλαν ὑπὸ τῷ διαβόλῳ λελυμασμένην, οὐκ αὐτάρκες ὑπολαμβάνει θρηνεῖν ἐν ἡσυχῇ τὸ πάθος. Xenoph. actiue vſus eſt, lib. VII παιδείας. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἰ καταλήψοι ἐρήμοις οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς λελυ-

Εἰργασμένος καὶ κατειργασμένος.

Περὶ τῶν παρακειμένων.

Μεμιμημένος.

Imitatum.

Participia verborũ deponentium.

Λελυμασμένος.

μασμένος πάντα πᾶσι τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο,id eſt,dedecoraſſet,euertiſſet,ſugillaſſet. Sic Demoſth. περὶ παραπρ. Ἀλλ᾽ ὅμως ὑμεῖς ἀφεῖτε Αἰσχίνῃ τὰ δεινὰ ταῦτα καὶ ὑπερβάλλοντα, ἃ δι᾽ εὐήθειαν ἢ δι᾽ ἄλλην ἄγνοιαν ἐκείνου λελυμασμένος φανῇ. Idē κατὰ Μειδίου, Λελύμανται τὸ ἱππικόν, corrupit. Βεβουλευμένον apud Demoſthenē pro eo quod conſultè & meditatè actū eſt. Ἐσκεμμένον etiā apud eūdem paſſiue, pro prouiſo, animaduerſo, conſiderato. Πάλαι γὰρ (inquit) ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε. Ἀφῄρημαι ἐπὶ πάθους καὶ ἐνεργείας λαμβάνεται: quia & ἀφαιρῶ & ἀφαιροῦμαι pro eodem ponitur, vt ſupra dictum eſt. Ἀπὸ τοῦ κομίζεσθαι Κεκομισμένος, ὁ ἐνεγκὼν καὶ ἐνεχθείς, pro importante & importato ponitur. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τῆς δὲ φιλανθρωπίας ἣν πρὸς ὑμᾶς ἔπλαττε, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες, τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, tuliſtis. Alibi paſſiue vſus eſt. ſed & κομίζω & κομίζομαι dicitur, vt alibi fortaſſe dicetur. Ἀπὸ τοῦ καταψηφίζομαι Καταψηφισμένος dicitur, qui damnauit, & qui damnatus eſt. Idem κατὰ Μειδίου, Ἐπὶ ταῦτα δὲ ἀπήντων, ὡς ἥλωκεν ἤδη καὶ καταψήφισται, id eſt, ἐπεὶ κατακέκριται. Sic Antiph. ἃ δὴ κατέγνωσται μὲν παρὰ τῷ δικαιοτάτῳ συνεδρίῳ, καταψήφισται δὲ ὑφ᾽ ὑμῶν τῶν δικάζειν λαχόντων, τούτοις ὑμεῖς ἐναντία ψηφιεῖσθε; Διαπεπραγμένον ἀπὸ τοῦ διαπράττομαι vtroque modo in vſu eſt. Plut. in Apophth. pro lana elaborata dixit διαπεπραγμένον ἔριον. Et in Cæſare, Διεπέπρακτ᾽ ἂν ἤδη ὁ πόλεμος, Iam cōfectum eſſet bellum. Demoſthenes actiue, ὁ διαπεπραγμένος ταῦτα, qui hæc perpetrauit. Eſt autem Διαπράττεσθαι voce paſſiua, perficere, tranſigere, agitare, abſoluere & conficere. Πεπολιτευμένος πολλὰ καὶ καλὰ apud Demoſthenem actiua ſignificatione. Apud eundem τὰ πεπολιτευμένα ἐκείνῳ, ab eo geſta atque adminiſtrata. Μεμηχανημένος λόγος apud eundem πρὸς Ἄφοβον, oratio ſubdolè atque artifici ſolertia compoſita ad fallendum, ἀπὸ τοῦ μηχανῶμαι. ÆEſch. Λογογράφος γέ τις ὁ μηχανώμενος αὐτοῖς τὴν ἀπολογίαν. Μηχανᾶσθαι autem nō tantum ſtruere & excogitare ſignificat, ſed etiam ciere & mouere, vt Latinè moliri. Xenophon, Οἱ δὲ μηχανώμενοι ὥστε τοῖς συνοῦσιν μὴ ἐπὶ τῷ κέρδει ἑαυτῶν, πῶς οὐκ ἄξιοι καὶ εὐχάριτες δικαιότεροι ὀνομάζοιντο μᾶλλον, ἢ ἀλαζόνες; Idem, Κλαόμασι μέν γε καὶ πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται, καὶ διδάσκαλοι παισὶν ἀγαθὰ μαθήματα. Ἐσκευωρημένος ἀπὸ τοῦ σκευωροῦμαι etiam paſſiue accipitur. Demoſth. Μισθώσεώς τινος ἐσκευωρημένης, καὶ διαθήκης οὐδεπώποτε γενομένης, id eſt, Locatione commentitia, & teſtamento falſo. Sed alibi de hoc verbo dicendum. Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρὸν dicunt pro punio, vnde ille ἑαυτὸν τιμωρούμενος apud Terentiū. Τετιμωρημένος tamē ἀντὶ κεκολασμένου καὶ τιμωρηθέντος ponitur. Lyſ. in Apologia, Ὑπ᾽ ἐμοῦ γὰρ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ οὔτε τῶν ἐχθρῶν οὐδεὶς φανήσεται τετιμωρημένος, οὔτε τῶν φίλων εὖ πεπονθώς. Ἐπηγγελμένος ὁ ὑπεσχημένος καὶ ἐπαγγειλάμενος. καὶ δὴ καὶ τὰ ἐπηγγελμένα τὰ ὑποσχεθέντα λέγεται, vt apud Gregoriū, Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, promiſſa & minæ. Ἐψευσμένος qui mentitus eſt, καὶ τὰ ἐψευσμένα vana & falſò dicta. vt κατεψευσμένοι λόγοι à Pauſania dictū eſt, quod Antipho de falſo teſtimonio dixit. Sic ementitus eſt, de vaniloquo dicitur: & ementita auſpicia per Græcorū imitationem Cicero dixit in Antonium. Ψεύδομαί σε etiam dicunt pro fallo, fruſtror, & ludificor. Syneſ. Ἀνδρόνικος τὴν ἐκκλησίαν ψευσάμενος, αὐτῆς ἀληθευούσης πειραθήτω. Antiph. Καθ᾽ ὅ,τι δὴ ἂν ψευσθῆτε τἀληθοῦς, ἀπόλλυμαι, id eſt

Βεβουλευμένον. Ἐσκεμμένον. Κεκομισμένος. Καταψηφισμένος. Διαπεπραγμένον. Πεπολιτευμένος. Μεμηχανημένος. Μηχανῶμαι. Ἐσκευωρημένος. Τετιμωρημένος. Ἐπηγγελμένος. Ἐψευσμένος. Ementitus. Ψεύδομαί σε.

καθ᾽ ὅ, τι ἁμάρτητε, quatenus vos aberraueritis à veritate. Sic ψευσθεὶς τῆς ἐλπίδος, Greg. ſpe falſus, cum genitiuo. & Iſocrat. in Helene, Τῆς μὲν οὖν ἐλπίδος, πλείω ἑνὸς ἀνδρὸς ἅπαντες ἐψεύσθησαν. Ἐωνημένος etiam eſt ἀγορασθεὶς καὶ ἠγορακώς. Lyſias κατὰ τῶν σιτοπωλῶν, Ἐχρῆν γὰρ αὐτοὺς φαίνεσθαι τῆς αὐτῆς τιμῆς πολλὰς ἡμέρας πωλοῦντας, ἕως ὁ συνεωνημένος αὐτοὺς ἐπέλιπε σῖτος, id eſt ἠγορασμένος, προδιειργασμένος, præparatus. Ariſtot. in decimo Ethic. Ὁ δὲ λόγος καὶ ἡ διδαχὴ μήποτε οὐκ ἐν ἅπασιν ἰσχύει, ἀλλὰ δεῖ προδιειργάσθαι τοῖς ἔθεσι τὴν ἀκροατοῦ ψυχὴν πρὸς τὸ καλῶς χαίρειν.

Ἐωνημένος.

Παῤῥησιάζομαι.

Πεπαῤῥησιασμένον ἀπὸ τοῦ παῤῥησιάζομαι, quod ſignificat liberè & ingenuè planéque dico: aliquando paſſiue accipitur pro ingenuè dicto. Iſocrat. περὶ ἀντιδόσεως, Τὰ δὲ περὶ φιλοσοφίας πεπαῤῥησιασμένα καὶ δεδηλωκότα τὴν δύναμιν αὐτῆς. Παῤῥησιάζομαι enim apud magnos auctores paſſiua voce dicitur tantùm, ſed actiua ſignificatione. Plato in Gorg. Οὐκ ἀγεννῶς δὲ, ὦ Καλλίκλεις, ἐπεξέρχει τῷ λόγῳ παῤῥησιαζόμενος. Iſocr. in Buſi. Ἥδιστα μὲν σοι περὶ ὅλης ἐπαῤῥησιασάμην τῆς παιδεύσεως. Iungitur cum accuſatiuo. Greg. περὶ υἱοῦ, Νῦν δὲ καὶ μᾶλλον παῤῥησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ, καθὼς γέγραπται, τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν.

Εἴργεσθαι πυρὸς καὶ ὕδατος.

Εἴργεσθαι πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ στέγης de proſcriptis dicebant. Plutarch. Ψηφίζεται ὅπως πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ στέγης εἴργηται Μέτελλος, vt aqua & igni Metello interdiceretur, & ne quis cũ domo tectóve exciperet. Εἴργεσθαι faceſſere, abire, ſummoueri. Iſocrat. Τοῖς βαρβάροις εἴργεσθαι τῶν ἱερῶν προαγορεύουσι, Præconio edicunt vt barbari procul à ſacris faceſſant. Quod autem erat Romanis aqua & igni interdicere, hoc erat Græcis εἴργεσθαι τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἱερῶν. Lyſ. ὑπὲρ Καλλίου, Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπειδὴ ἀπεκτονὼς ἦν οὗ αὐτὸς ἔφη περὶ πλείστου ποιῆσαι, ἔδοξε τἀληθῆ μηνῦσαι, καὶ ᾔδη. καὶ προσεψηφίσασθε ὑμεῖς αὐτὸν εἴργεσθαι τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἱερῶν. Dicebant & εἴργεσθαι ταφῆς: quæ omnia hodie in eos conſtituta ſunt, quibus aditu ſacrarũ ædium ſacrorúmque communione interdicitur, quique hominum colloquio cõmercióque arcentur, & propulſantur vt profani: qui ſi porro contumaces eſſe perrexerint, etiã diris execrationibus deuouẽtur. ἀναθέματα vocant, vt olim καθάρματα & περιψήματα appellabant, vt in Annotationibus docuimus. Erat etiam olim animaduerſio publica εἴργεσθαι τῶν νομίμων καὶ τῶν νομικῶν. Antiph. περὶ τοῦ χορευτοῦ, Ὁ γὰρ νόμος οὕτως ἔχει. ἐπειδάν τις ἀπογραφῇ φόνου δίκην, εἴργεσθαι τῶν νομίμων, Lex enim in hæc verba concepta eſt. ſimul atque quiſpiã ob cædem admiſſam reus factus eſt. vel Romanorum more, cum primum lege Cornelia de ſicariis poſtulatus eſt, arceri eum & priuari iis quæ ad ius ciuile pertinent. Alibi εἴργεσθαι τῶν νομικῶν legitur. quæ ſint autem illa, ipſe ſuperius dixerat his verbis, Ἀνάγκη γὰρ ἐὰν ὑμεῖς καταψηφίσησθε, καὶ μὴ ὄντα φονέα μηδὲ ἔνοχον τῷ ἔργῳ, χρήσασθαι τῇ δίκῃ καὶ τῷ νόμῳ, εἴργεσθαι τῆς πόλεως, ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνων, ἅπερ μέγιστα καὶ παλαιότατα τοῖς ἀνθρώποις, Neceſſe eſt enim eum in quem vos pœnam legis ſicariorũ ſtatueritis, etiamſi nec homicida eſt, nec cædis crimini obnoxius, arceri tamẽ vrbe, & procul faceſſere ſacris, ſacrificiis, certaminibus, quæ vetuſtiſſima ſunt iura inter homines. Hoc idẽ de iis dici poteſt quibus actio denegatur, qui legitimam perſonam non habent ciuili actione cũ ciue experiundi, vt iis quos excõmunicatos dicunt, quibus præſidia iu

Εἴργειν τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἱερῶν.

Εἴργειν τῶν νομίμων καὶ τῶν νομικῶν.

ris clauſa ſunt. Huiuſmodi etiã Ἄτιμοι erãt, de quibus antè diximus, quos impunè violare licebat citra mortem, & interdum ad mortẽ vſque. Verba legis hæc ſunt, Νηποινεὶ τεθνάτω ὑπὸ τοῦ βουλομένου ὅ,τι ἂν πάσχῃ, πλὴν θανάτου. Εἴργειν etiam eſt vetare, prohiberéque tranſitu. Greg. Ὡς καὶ ἡμιόνων ποτὲ λαβέσθαι τοῦ ἀνδρὸς ἰδίαν ὁδὸν ὁδεύοντος, καὶ εἴργειν τοῦ πρόσω. Gal. Εἴρξαμεν δὲ τὸν εἰληθερεῖν ὡρμηκότα καθ᾽ ἑκάστην, καὶ τῇ κόνει χρώμενον, Eum qui quotidie apricari inſtituerat, & athletico more puluere aſpergi, vltra id agere vetuimus. ac ſi diceret, τὸν δὲ ἡλιαζόμενόν τε καὶ κονιόμενον καθ᾽ ἑκάστην, ἐπαύσαμεν. Ab hoc fit Ἀνείργω, hoc eſt arceo, propello, & eũ qui aliquid cœpit agere inhibeo. Ἀπείργω deterreo & abigo. Demoſth. Παύσας ἀπείρξατε τοῦ φιλοτιμεῖσθαι. Διείργω diduco, dirimo, interſepio, diſpeſco. Quod etiam Διακλείω dicitur. Polybius lib. v. Τὸ δὲ μέγιστον, ἀπέφαινε τὸν μόλωνα τῆς εἰς τὴν μηδίαν, ἐπανόδου διακλειόμενον, καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρχείας. Idem, Φοβούμενος δὲ καὶ τῆς εἰς μηδίαν ἐπανόδου μὴ διακλεισθῇ, διέγνω ζευγνύειν τὸν Τίγριν. Idem, Ἐνέβαλεν εἰς τὴν Σατραβαζάνου χώραν, ἣ ὑπέρκειται μὲν τῇ μηδίᾳ, διειργούσης αὐτὴν τῆς ἀνὰ μέσον κειμένης ὀρεινῆς. Εἴργω verò & εἴργνυμι δασυνόμενον, ſignificat in carcerem coniicio. vnde Εἰργμένοι & εἰρχθέντες ſunt vincti & ergaſtularii ſerui, qui etiam ergaſtula ſic appellantur, vt cuſtodia οἱ ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ οἱ φυλακῖται, vt in Pandectis legitur. Xenoph. Ἐν ᾧ αἰχμάλωτοι οἱ Συρακούσιοι, εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις. Plutarch. Καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ Δικτάτωρι πρὸ δίκης, καὶ θανατῶσαι ἔξεστι, Dictatori indicta cauſa prehendere ius eſt, in carcerémq; coniectos morte mulctare. ÆEſch. Ἀποτισάτω ἐν ἐννέα ἡμέραις μετὰ τὴν δίκην. ἕως δὲ ἂν ἀποτίσῃ εἰρχθήτω, id eſt, inter cuſtodias ſit, & in nexu detineatur. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Γράφεται πρὸς τοὺς θεσμοθέτας Στέφανον τουτονί, κατὰ τὸν νόμον ὃς κελεύει, ἐάν τις ἀδίκως εἴρξῃ μοιχόν, γράψασθαι πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἀδίκως εἰρχθῆναι. & Εἱργμὸς eſt adulteri deprehẽſi detẽtio, quæ lege licita erat, niſi vades ipſe daret. A qua lege manauit caput illud capite quinto in tractatu de adulteriis in Pandectis. Demoſth. in oratione ſupradicta, Κἂν μὲν ἕλῃ τὸν εἴρξαντα, καὶ δόξῃ ἀδίκως ἐπιβεβουλεῦσθαι, ἀθῷον εἶναι αὐτόν, καὶ τοὺς ἐγγυητὰς ἀπηλλάχθαι τῆς ἐγγύης. ἐὰν δὲ δόξῃ μοιχὸς εἶναι, παραδοῦναι αὐτὸν κελεύει τοὺς ἐγγυητὰς τῷ ἑλόντι. ἐπὶ δὲ τοῦ δικαστηρίου, ἄνευ ἐγχειριδίου χρῆσθαι ὅ,τι ἂν βουληθῇ, ὡς μοιχῷ ὄντι, in ipſo autem iudicio lex iubet præterea, adulterũ ſic conuictum pro arbitrio mulctare, dũtaxat quod ſine gladio fiat. id quod ſimile eſt iis quæ περὶ ἀτίμων diximus. Quod autem dicit, κἂν ἕλῃ τὸν εἴρξαντα, hoc ſignificat, καὶ ἐὰν ἐξελέγξῃ καὶ καταδικάσηται, hoc eſt iudicio vicerit, & apud iudices condemnauerit, ob inſidioſam comprehenſionem ſui. τῷ ἑλόντι verò ſignificat τῷ ἁλώσαντι deprehenſori. Καθειργνύω eſt concludo, & tanquam in carcere cohibeo. Pauſ. Τοῦτον Ἀλέξανδρός ποτε λέοντι ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Κάθειρξις cõcluſio & coercitio. Plut. Ἔνιοι δὲ τηρεῖσθαι μὲν ἐν ὑδρίᾳ ἀσπίδα καθειργμένην φάσκουσι. Κατείργω verò ſubigo & compello ſignificat. Thucyd. lib. I. Οὐδ᾽ αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ᾽ ἀεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Neque huius inſtituti auctores ſumus. quippe cum ita ſemper moribus conſtitutũ ſit, inferiorẽ à potentiore cogi, & ad parendi neceſſitatem adigi. Significat etiam veto & arceo. Pauſ. Αὐτός τε ἐσβεβληκὼς ἔφθειρε τὴν χώραν, καὶ ναυσὶν ἅμα ἐκ θαλάσσης

Ἀνείργω. Ἀπείργω. Διείργω. Διακλείω. Εἴργω & Εἴργνυμι. Καθειργνύω. Κάθειρξις. Κατείργω.

κατεῖργεν, hoc eſt, liberum commeatum adimebat. Alibi, στρατιὰ κατείργειν, pro intra fines continere, exitúmque adimere dixit.

Αὐτοκράτωρ. Αὐτοκράτωρ eſt qui liberam habet plenámque rei conſtituendæ poteſtatem. Demoſth. περὶ στεφάνου, Πρῶτον μὲν ἦρχε τῶν ἀκολουθούντων, αὐτὸς αὐτοκράτωρ τῶν εἰς τὸν πόλεμον, ὃ μέγιστόν ἐστιν ἁπάντων. Andocid. περὶ τῶν μυστηρίων, Ψηφισαμένης δὲ τῆς βουλῆς, ἦν γὰρ αὐτοκράτωρ, ᾤχοντ᾽ ἐπ᾽ αὐτὸν μεγάλα δή. Polyb. de Politia Romanorum, Τῶν ὑπάτων αὐτοκράτορα δύναμιν ἐχόντων περὶ τὰς τοῦ πολέμου κατασκευάς, αὐτοκράτορα δὲ ἐν τοῖς ὑπαιθρίοις ἐξουσίαν. Et Αὐτοκράτορες πρέσβεις apud Plutarchum, de quibus Liuius lib. VII. de bello Macedonico ita dixit, de decẽ legatis loquens, His quæ præſentis diſceptationis eſſent, libera mandata de ſumma rerum ſenatus cõſtituit. Hoc ſic Græcè dici poteſt, τούτοις δὲ ὅσα τῶν γε παραγινομένων διαγνώσεως τύχοι ὄντα, ἡ σύγκλητος ἐξουσίαν αὐτοκράτορα ἀπέδειξεν, hoc eſt, τούτοις αὐτοκράτορας ἡ σύγκλητος καθίστησι τῶν πραγμάτων, ὅσα γε βραβεῦσαι τὰ ἐν τῷ παραχρῆμα φαινόμενα. Tranq. in Calig. Magiſtratibus liberam iuriſdictionem, & ſine ſui appellatione conceſſit, τοῖς δ᾽ ἐν τέλει δικαιολογίαν αὐτοκράτορα, καὶ αὐτὴν τῆς εἰς ἑαυτὸν ἐφέσεως ἀνεπίληπτον. vel, τοῖς δ᾽ ἄρχουσι διοίκησιν αὐτεξούσιον συνεχώρησε. Αὐτοκράτορες etiam οἱ ἔφηβοι dicuntur, καὶ οἱ νέοι, qui tutelæ ſuæ facti ſunt, apud Xenophontem.

Libera iuriſdictio.

Ὁσίων καὶ ἱερῶν μετεῖναι. Μέτεστι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν, hic omnia iura ciuitatis habet. apud Demoſthenem κατὰ Νεαίρας, Ἱπποκράτης εἶπε πλαταιέας εἶναι Ἀθηναίους ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, καὶ μετεῖναι αὐτοῖς ὥσπερ Ἀθηναίοις μέτεστι, πάντων καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων, πλὴν εἴ τις ἱερωσύνη ἢ τελετή ἐστιν ἐκ γένους, μηδὲ τῶν ἐννέα ἀρχόντων. ὅσια quidam intelligunt publica, non tamen ſacra, & rectè, vt liquidò apparebit. Idẽ κατὰ Τιμοκράτ. Ψήφισμα εἶπεν ἐν ὑμῖν Ἀριστοφῶν, ἑλέσθαι ζητητάς. εἰ δέ τις οἶδέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχοντά τι πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, Ariſtophon tulit ad populum, populúſque ſciuit, quæſitores reſiduarum pecuniarum creari: apud quos, vt quiſque quempiam nouerit quippiam reſiduæ habere pecuniæ, aut ſacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat. Alibi, Ἔτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν διοίκησιν διαιρεῖ, τὴν θ᾽ ἱερὰν καὶ τὴν ὁσίαν. ὡς δ᾽ ἐγὼ φράσω, ἔστιν ὑμῖν κύριος νόμος, καλῶς εἴπερ τις καὶ ἄλλος κείμενος, τούς τι ἔχοντας τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια χρήματα, καταβάλλειν εἰς τὸ βουλευτήριον. εἰ δὲ μή, τὴν βουλὴν αὐτοὺς εἰσπράττειν, τοῖς νόμοις χρωμένην τοῖς τελωνικοῖς. διὰ τοίνυν τοῦ νόμου τούτου διοικεῖται τὰ κοινά. τὰ γὰρ εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὴν βουλὴν καὶ τὰς θυσίας καὶ τοὺς ἱππέας, καὶ τἄλλα χρήματα ἀναλισκόμενα, οὗτός ἐσθ᾽ ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖν. τὴν ἱερὰν διοίκησιν καὶ τὴν ὁσίαν intellexit adminiſtrationem ſacrarum publicarúmque rerum, vt ex verbis ſubiectis planum fit.

Ὅσια. Ὅσιον eſt τὸ βέβηλον, καὶ οὗ ἔξεστι προσάπτεσθαι τῷ τυχόντι. cuiuſmodi ſunt quæ in hominum commercio ſunt. Quare aliqui τὰ ὅσια τὰ ἰδιωτικὰ interpretati ſunt, quod mihi non placuit. Antiphon tamen boni viri officium eſſe ait, ἀμύνειν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, ſuppetias ire pro ſacris & profanis. & Latini dicunt, pro aris & focis dimicare: quod perinde eſſe videtur ac ſi dicas, pro templis deorum & laribus familiarũ. Plato lib. IX. de legibus, Ὅτι ἕνα παρὰ τοῦ τελευτήσαντος πατρί, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ γένους, ὃν ὡς ἐκείνου εἰσποιοῦντας, φήμης ἕνεκα ἐπονομάζοντας, μητρὶ ἢ τι αὐτοῖς καὶ ἑστιοῦχον, καὶ θεραπευτὴν τῶν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν αὐτοῖς κληρονόμον καταστῆσαι, curatorem ſacro-

Ἀμύνειν ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Pro aris & focis dimicare.

rum iuxta profanorúmque familiæ.Cicero ad Atticum,Non eſt(inquit) in parietibus reſpub. at eſt in aris & focis:hoc eſt in ſacris & profanis.Et in Philip. 11. Repetebãt præterea deos penates,patrios,aras,focos,larem familiaré,in quæ tu inuaſeras.Hæc omnia de priuatis rebus dixit. Ὅσιος etiam dicitur καθαρὸς,innocẽs & nullo ſcelere contaminatus. & Ὅσιος τὰ πρὸς τοὺς θεούς, qui nulla religione violata ſe obſtrinxit,nullo piaculo mentem cõſcelerauit.Antiph. περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου, Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἐπίστασθαι, ὅτι πολλοὶ ἤδη ἄνθρωποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες, συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον, συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὑτῶν ψυχῆς τοὺς ὁσίως διακειμένους τὰ πρὸς τοὺς θεούς. Euripid.in Hecuba, εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ τιμωρός. quo in loco enarrator, ὅσιον(inquit) λέγεται τὸ δίκαιον. διαφέρει δὲ τούτου, ὅτι τὸ δίκαιον ὥσπερ γένος ὄν, διαιρεῖται εἰς ὅσιον καὶ δίκαιον. καὶ τὸ μὲν, πρὸς θεὸν ἐξ ἀνθρώπων γινόμενον, ὅσιον καλοῦμεν. τὸ δὲ πρὸς ἀνθρώπους, δίκαιον. ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς εἴρηται. Sanctus(vt opinor)Latinè dicitur ὅσιος.Sanctum,inquit Macrobius, eſt interdum quod nec ſacrum nec religioſum eſt, vt Trebatius libro religionum refert.Virgil.Sancta ad vos anima,atque iſtius inſcia culpæ Deſcendam. Ὅσιοι etiam ἅγιοι dicuntur & ἐναγεῖς & καθαροί, de quibus alibi dictum eſt.Contrà Ἀνόσιοι cum dicebant & οὐχ ὅσιοι,ſignificabant impium,nefarium,ſceleſtũ.Idem, Ἱερεῖς τε παραστάντες πολλοὶ ἤδη καταφανεῖς ἐγένοντο οὐχ ὅσιοι ὄντες, καὶ διακωλύοντες τὰ ἱερὰ μὴ γίνεσθαι τὰ νομιζόμενα. Demoſth. περὶ στεφάνου, Εἰ μὲν γὰρ ταῦτα, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, εἰ ὧν ὡς ἀρίστων αὐτοὺς τοὺς θεοὺς ἐποιήσατο μάρτυρας, ταῦθ' ὡς οὐκ ἄριστα νῦν ὑμᾶς ἀξιοῖ ψηφίσασθαι; id eſt, quî fieri poteſt vt non ipſe indigno facto ſe alliget, atque adeo nefario? Antiph. Τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἀδικεῖσθαι, μὴ φανερῶς ἐξελεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται, Reũ enim ſcelus eſt damnari,niſi manifeſto conuictum eorũ criminum,quibus poſtulatus eſt. Ὅσιον καὶ δίκαιον ſic dicunt,vt Latini ius & fas.Plutarch. in Demetrio, Τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον. Alibi, Καὶ διαφερόντως τά τε πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ γονεῖς καὶ φίλους ὅσια καὶ δίκαια διαφυλαττόντων,iura & officia,ius fáſque. Ὁσιοῦν ῥῆμα τὸ καθαίρειν,expiare.Euripid.in Oreſte,de homicidis loquẽs, Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν, οὐδ' εἰς ἀπάντημα, ὅστις αἷμ' ἔχων κυροῖ, φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, Exiliis (inquit) olim homicidas expiabant:vt in cap.aut facta.in tractatu de pœnis,in Pandectis. Ὁσία etiam ſingulariter dicitur id quod fas appellamus, id eſt numen metuendum & reuerendum. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις ὁ θεός, ᾧ χορηγὸς ἐγὼ καθειστήκειν, καὶ τὸ τῆς ὁσίας, ὅ,τι δήποτ' ἐστί, τὸ σεμνὸν καὶ τὸ δαιμόνιον, ἠδίκηται, Poſtremo Deus ipſe,cuius ludis peragendis ego choragus deſignatus fueram,ſimul fas ipſum eiúſque maieſtas & numen,quodcunque eſt illud tandem,mecum vtique cõtumelia affecta ſunt. Idem alibi, Οὔτε θεοὺς οὔθ' ὁσίας,pro nec deos nec fas dixit.Sic Ariſtoph·Pluto, Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος, ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι,id eſt,ibi ego aſſurgo cum magnopere fas & licitum eſſe cenſerem. Homerus Odyſſ. π. οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, nec fas eſt inter ſe dolos ſtruere. Plato lib.11. de Repub.in fine, Οὐδὲ ὅσια τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ δήμου κτήσει συμμιγνύντας μιαίνειν, pro οὐδὲ ὅσιον dixit,plurale pro ſingulari vſurpans, quod vſitatum eſt Atticis: vt λεκτέα

Ὅσιος. Sanctus. Ὅσιον καὶ δίκαιον. Ὁσιοῦν. Ὁσία ἡ. Πληθυντικὰ ἀντὶ τῶν ἑνικῶν ἀττικῶς.

ἀντὶ τοῦ λεκτέον, quod rarius eſt tamen. vt Thucydides in 1. Καὶ ὡς ἤσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παραιτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι. Idem alibi, Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔφερον αἱ γνῶμαι, ἀδικεῖν τοὺς Ἀθηναίους, καὶ πολεμητέα εἶναι. Alibi tamen βουλευτέον & σκεπτέον dixit, vt ferè auctores primarii. Xenoph. in 2. Ἑλληνικ. ἃ δὴ αὖ εἶπεν, ὡς ἐγώ εἰμι οἷος ἀεί ποτε μεταβάλλεσθαι, κατανοήσατε καὶ ταῦτα, id eſt, ὃ δὲ εἶπεν, τοῦτο κατανοήσατε. Idem in 1. παιδείας, Σημανθέντων δὲ τῷ Ἀρμάγᾳ ὅτι πολέμιοί εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὄρη σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, Cum autem ſignum datum eſſet, hoc eſt σημανθέντος δέ. Pauſan. Ἀθηναίοις δὲ οὐκ ἀνεκτὰ ἐφαίνετο περὶ εὐσέβειαν. Idem, Καὶ Ἀθηναίοις οὐκ ἔτι ἀνεκτὰ ἐφαίνετο εἰ τὸν προόντα χρόνον ἔσται ἐπὶ Μακεδόσι τὸ ἑλληνικόν. Alibi, Ἀντὶ δὲ τοῦ μηνύματος ὅτῳ πιστὰ, δίκην ἐν ἄλλου δίδωσι, Si credere quis poteſt. Et rurſus, Καὶ ὅτι μὲν κατεῤῥύηκεν ὄροφος, δῆλά ἐστιν ἰδοῦσι, manifeſtum eſt. Plato in Philebo, Τούτοις οὖν ἡμᾶς πότερα πείσεσθαι συμβουλεύεις; ἀντὶ τοῦ πότερον, quod eſt vſitatum apud alios quoque.

Ἐπιῤῥήματα πληθυντικῶς ἐσχηματισμένα. Inde aduerbia in vocem pluralis numeri conformata. Xenoph. Ὅπως διὰ τὴν ἐσχάτειαν πολλαπλάσια εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνονται. Idem, Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι τὸν Κῦρον, ᾤχοντο οἴκαδε. Idem, Παραμυθούμενοι τὴν φιλάνθρωπον πολλὰ, τὴν αὐθάδη ὀλίγα, τὴν μέσην μέτρια. ἀντὶ τοῦ πολὺ, καὶ ὀλίγον, καὶ μετρίως. Simile eſt apud eundem, Πλείω τοῦ καιροῦ θεῖν, Supra modum currere. Et rurſus in Tyranno, Πολὺ μείω εὐφραίνονται οἱ τύραννοι τῶν μετρίως διαγόντων ἰδιωτῶν. πολὺ δὲ πλείω καὶ μείζω λυποῦνται. Ariſtot. de vino, Μικρὰ μὲν πλείω ποθεὶς, λαλιστέρους ποιεῖ. ἔτι δὲ πλείω, ῥητορικούς. vbi tamen πλεῖον legi poſſet. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Καὶ τὸν δῆμον χείρω πεπραγότα τῶν ταῖς ὀλιγαρχίαις δουλευόντων, ἀντὶ χεῖρον διακείμενον. Ibidem, Χείρω φρονεῖν eodem modo dictum eſt. Greg. Μικρὰ τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ γελασάμενοι, paululum, pauliſper. Idem, Καὶ μὴ βουληθεῖεν ἰδεῖν ὀργιζόμενοι ἀσυγχώρητα, id eſt, ἀσυγχωρήτως, citra veniæ ſpem. Plutarch. Πολλὰ κατευφημοῦντες αὐτόν. Plaut. in Amphitr. Credo appotú probè, mira ſunt niſi inuitauit ſe in cœna pluſculum. pro mirũ eſt. Alibi in eadẽ, mira ſunt niſi latuit intus illic in illa hirnea. Gregor. εἰς Ἀθανάσιον, Καλὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ τὸ κεφάλαιον ἐπιθεὶς, τὰ ἀνόητα μέλαγχολὶς, ὥς φασιν, ἐπὶ ταῖς τελευταίαις ἀναπνοαῖς, regno haud malè acto clauſula mala addita, cuius tamen ſero fruſtráque hominem pœnituit, vt fama eſt, animã exhalantem. ἀνόητα dixit ἀντὶ ἀνοήτως. Idem alibi, Πρόσκαιρα γοῦν ἡγισμένος, id eſt ad tẽpus, προσκαίρως. Plato in Symp. Τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται, ἀντὶ τοῦ θαυμαστῶς. Plutarch. Πόνηρα πεπράγων, afflictus, καὶ ταλαιπωρούμενος, ἀντὶ πονήρως, vt Syneſ. Πονήρως πέπραγα. Simile eſt εἰς τὰ μάλιστα πλούσιος Demoſtheni pro ſummè diues. Superlatiua eodẽ modo formãtur, vt ἀλυπότατα, ἀοκνότατα, ἀκλεέστατα, κεχαρισμενώτατα Xenoph. dixit. Sic ἐνθεώτατα φιλοσοφεῖ Grego.

Περὶ ἐπιῤῥημάτων συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν. Comparatiua verò per ſingulare enunciãtur, vt ἀληθέστερον, δικαιότερον. Formantur & in ω, vt μακροτέρω. Ariſtot. in Probl. ſegmento x 1. Διὰ τί ἡ φωνὴ ὀξυτέρα φαίνεται τοῖς μακροτέρω ἀφεστηκόσι, τοῦ ὀξέος ὄντος ἐν τῷ ταχέως φέρεσθαι. τὸ δὲ μακροτέρω φαινόμενον, βραδύτερον κινεῖται. Idem, Τὰ ἐγγυτέρω τῆς ἀρχῆς, πρότερα. Idem, Ὥστε διὰ τοῦτο πορρωτέρω μὲν διιόντων ἀμιγεστέρα γίνεται ἡ ὀσμή. Idem in Probl. ſect. x v. Τοὺς ἐξωτάτω, pro extremis dixit. Xenoph. ἐνδοτέρω dixit. Et in ſuperlatiuo ἐνδοτάτω, ἐγγυτάτω & προσωτάτω Ariſtoteles. Formantur & in ως vt poſitiua,

vt ἀληθεστέρως verius Plato dixit. & ῥαθυμοτέρως διάγειν Ariſtoteles in VII. Politicon. εὐδαιμονεστέρως Iſocrates. Xenoph. Καὶ ὀρθὸς ὤν, ἐρρωμενεστέρως ἂν δυνάμην ἀκοῦσαι. Sic ἐπιδηλοτέρως καὶ ἐκτοπωτέρως καὶ τελεωτέρως Ariſtoteles. Dicunt etiam non tantùm πρῶτον aduerbialiter καὶ δεύτερον, ſed etiam πρώτως καὶ δευτέρως. Ariſtotel. in VIII. Ethicorum, Ἔστι γὰρ ἐν μὲν τοῖς δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρώτως. τὸ δὲ κατὰ ποσὸν, δευτέρως, hoc eſt, primo & ſecundo loco conſiderandum. vel, primarium locum & ſecundarium obtinens. Formantur etiam à participiis aduerbia in ως, vt εὐφυομένως, ἐπισταμένως, ſcitè, πεφυλαγμένως cautè, ἐξαρκούντως ſufficiẽter, ἀρεσκόντως gratè. Xenoph. Μὴ τῆς ὥρας ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιῇς, Non ita vt hora mihi placeat. Formãtur autẽ à genitiuis pluralis numeri, quare etiã eorũ ſeruant accentũ, vt αὐτάρκως παρεξυτόνως, quia τῶν αὐτάρκων dicitur, & συνήθως καὶ τῶν συνήθων. Sic κακοήθως, εὐήθως. Ὁσία etiã numero ſingulari iuſta funebria ſignificat Chryſoſt. ad Epheſios cap. IIII. ὅσιον, inquit, λέγεται τὸ καθαρὸν, τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν τῶν ἀπελθόντων φαμέν. vbi deeſſe puto hæc verba, τῷ θεῷ, vt ſit τὸ ὀφειλόμενον τῷ θεῷ. ὁσία igitur τῶν ἀπελθόντων dicitur, quia mortuis iuſta exequiarum & parẽtalia debẽtur. quæ ob id fortaſſe iuſta dicta ſunt. Cicero, Plato iuſta funerum reiicit. Liuius, Vt iuſta funebria placandóſque manes doceret. Eſt autẽ ὁσία ἡ τῶν τεθνηκότων κηδεία καὶ τιμή. Gregor. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφ. ἐπιταφ. Φέρε δὴ προσθῶμεν ἤδη τοῖς ἐγκωμίοις, τὴν ὀφειλομένην ὁσίαν, ὡς ἄλλο τι χρέος τῶν ἀναγκαιοτάτων, ἀποπληροῦντες, καὶ ἅμα τοὺς πολλοὺς εἰς ζῆλον τῆς αὐτῆς ἀρετῆς ἐκπαιδεύοντες. ſic appellans parentalem orationem, mortuǽque laudationem. Verum enimuero ἀπὸ τῆς ὁσίας deriuatũ eſt Ἀφοσιοῦσθαι verbum, quod ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι ſignificat, hoc eſt ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου, hoc eſt hactenus vt reprehenſione careat qui fecerit. quod qui faciunt, perfunctorie agere & defunctorie dicuntur, vt olim in Annotationibus diximus. Eſt enim Ἀφοσιοῦσθαι, non acri intentione, non ex animi promptitudine, & cum intentione agere, ſed quouis modo, & quaſi præuaricari, καὶ τυχόντως ποιεῖν, ea tantùm gratia ne incuſemur ob rẽ neglectam. Greg. εἰς Βασίλειον, de laudatione eius loquens, Ἐμοί τε γὰρ ἔσται τοῦτο χρέος ἱκανῶς ἀφωσιωμένον. χρέος γὰρ εἴπερ ἄλλο τι, τοῖς ἀγαθοῖς τά τε ἄλλα, καὶ περὶ τὸν λόγον, ὁ λόγος, Mihi enim hoc debitum hactenus erit perſolutũ, vt quidem eo defunctus eſſe videar. Debetur enim ſi quid aliud, certe oratio, viris cum cætera bonis, tum etiã dicendi facultate præditis. ac ſi diceret, debetur imprimis oratori viro bono oratoria laudatio. Idem in eadem, εἰς γὰρ τὸ ἱερὸν εἰσελθὼν μετὰ πάσης τῆς περὶ αὐτὸν δορυφορίας (ἦν δὲ ἡμέρα τῶν ἐπιφανίων καὶ ἀθροισμὸς) καὶ τοῦ λαοῦ μέρος γενόμενος, οὕτως ἀφοσιοῦται τὴν ἕνωσιν, quodam modo vt vnum ſe fecit ex populo, licet apertè & planè, & bona fide Chriſtianũ non egerit. Idem εἰς Ἀθανάσιον, Ὀλίγα ἐκ πολλῶν τῶν ἐκείνου διεξελθόντες, ἵνα τε τὸν ἡμέτερον ἀφοσιώμεθα πόθον, καὶ τῇ πανηγύρει τὸ εἰκὸς ἐκπληρώσωμεν, vt & deſiderio noſtro aliquantulũ ſatiſfaciamus, & multitudinis frequenter circunfuſæ expectationi reſpondeamus. Iſæus ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου, Καὶ τριηραρχῶν τὸν πάντα χρόνον διετέλεσεν, οὐκ ἐκ συμμορίας τὴν ναῦν ποιησάμενος, ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ἐκ τῶν αὐτοῦ δαπανῶν. οὐδὲ δύο ἔτη καταλιπών, ἀλλὰ συνεχῶς. οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, nec præuaricabũdè, nec per-

functoriè,aut quolibet modo,ſed quàm fieri poteſt optimè omni apparatu inſtructus.Chryſ.in loco ſupradicto,qui mutilatus eſt,vt opinor,in exēplaribus editis, ἔθος ἡμῖν,inquit, λέγειν ἀφωσιωσάμην,cũ ſignificare volumus οὐδὲν ὀφείλω,hoc eſt officio functus ſum, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος,iã nihil debeo.vt qui iuſta funeris fecit mortuis,iã dicere poſſet, οὐκ ἔτι ὑπεύθυνος λοιπόν εἰμι αὐτοῖς. Plut.in Cimone de Pericle loquens, πλὴν ἔργῳ τῇ δίκῃ πρᾳότατον γενέσθαι τῷ κίμωνι, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἅπαξ ἀναστῆναι μόνον,ὥσπερ ἀφοσιούμενον, quaſi præuaricantem. Ἀφοσιοῦσθαι proprie eſt aliquid facere ſoluendi animum religione cauſa. Animos enim obſtrictos religione habere ſe dicebant,cum aut legitima ſtatáque ſacra ſuo die non peracta fuerant,aut non rite peracta, aut cum piaculũ quouis modo admiſſum augures aruſpicéſve nunciabant.Plato lib.9. legum, Δικαστὴν μὲν αὑτῷ καθιζέτω τῶν γειτόνων ὃν ἐγγύτατον,ὁ προσήκων γένει, ἀφοσιούμενος ὑπὲρ αὑτοῦ τε καὶ ὑπὲρ τῆς συγγενείας ὅλης,vt ſe huius accuſationis cædis religione, τοῦ τιμωρεῖν τῷ φονεύσαντι, & totam cognationem liberet.

Oblata religio

Cicero oblatam religionem appellat,ad Plãcium ſcribens,Recitatis literis oblata religio prætori pullariorum admonitu,non ſatis diligẽter operam auſpiciis dediſſe, προστρόπαιον ἐγένετο.

In religionem trahere.
Religioni eſſe, uel habere.

Dicitur & in religionem quod factũ eſt aut omiſſum trahere, ἐνθύμιον ποιεῖσθαι.& religioni fuit vel habitum eſt. Liuius lib.v.ab vrbe. Iouis Soliſque equis æquiparatum dictatorem in religionem etiam trahebant, ἐξεθείαζον.

Ἐκθειάζειν.

Herodia.de templo Pacis exuſto fulmine, Θεῖον καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐξεθειάσθη, Vnde res tota in religionem tracta eſt. Thucyd. de lunæ deliquio, Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οἱ πλείους ἐπισχεῖν ἐκέλευον,ἐνθύμιον ποιούμενοι, Athenienſiúmque plerique rem in religionem trahentes,ſuperſedendum cenſebant.

Ἐνθύμιον ποιεῖσθαι.

Antiph. in accuſat.cædis, Ἀδίκως δ' ἀπολυομένου τοῦδε ὑφ' ὑμῶν,ἡμῖν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται,ὑμῖν δὲ ἐνθύμιος γενήσεται,Quòd ſi hunc ſontem iniuſtè abſolutum dimiſeritis,is qui interfectus eſt,nõ noſtrum animum, ſed veſtrũ religione obſtringet.id eſt,religioni vobis iudicibus erit mors eius inulta, non nobis accuſatoribus,qui officium noſtrum impleuimus.Idem alibi de eo loquens quem inſontem videri volebat, ob id quòd cædem inculpata ſui tutela perpetrarat, Ὅ,τε γὰρ ἀποκτείνας,τοῦ θανόντος οὐδὲν ἧσσον τοῖς αἰτίοις προστρόπαιός ἐστι.οὗτός τε ἀνοσίως διαφθαρεὶς,διπλασίοι καθίστησι τὸ μίασμα τῶν ἀγνειῶν,τοῖς ἀποκτείνασιν αὐτὸν,Nam & qui cædem ille quidem , ſed innocenter admiſit : ſi ob eam cædem damnetur, non minus ſua morte obſtringere religione auctores damnationis poteſt, quàm is cuius cædes perpetrata eſt. Et hic reus ſceleratè extinctus,geminato piaculo eos cõſcelerabit nefarios homines qui ſe interfecerint, hoc eſt ſuos accuſatores.

Προστρόπαιος.

Δεισιδαιμονίᾳ περιέχεσθαι Athenæus dixit pro religione teneri. Religio eſt Latinè loquentibus,id quod vulgo debitum officii,hoc eſt iuſtam muneris functionem appellant.Cic.in Verr.act.vlti.Ego quos adhuc mihi magiſtratus Po.Romanus mandauit,ſic accepi, vt me omnium officiorum obſtringi religione arbitrarer, οὕτως ἀπεδεξάμην, ὥστε ἐμαυτὸν ᾤμην ἁπάντων τῶν καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἔνοχον ἔσεσθαι.Plutarch.in Public. Δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως , religio ciuitatem inuaſit . Religio alioquin eſt ἡ περὶ τὸ

Religio.

θεῖον ἀλγεῖσθαι. Quare pro pia anxietate & ſuperſtitione ponitur. Cic. in Ver. Tanta religione obſtricta tota prouincia eſt, tãta ſuperſtitio ex iſtius facto mentes omnium Siculorum occupauit. Idem in Philip. Inexpiabiles religiones in Rempub. inducerẽtur, id eſt anxietates & ſolicitudines ob iram diuinam quæ impendere videretur. Religione noua ſe obligare eſt quod ii faciunt, qui ſeſe dedunt in conſecrata periſtylia, ſalutem mundo dicentes, & ſemel è publico ſecedentes. vnde tamen hodie referre pedem tam ſolenne eſt, quàm cauſariam miſſionem à caſtris impetrare. Dicitur & nouam religionem ſuſcipere, vtroque Cicero vtitur in oratione pro domo ſua, δεισιδαιμονίας ἀναιρεῖσθαι. Dici poteſt etiã τὴν ὕστερον δίαιταν ἑαυτοῦ ἐκθειάζειν. eſt enim Ἐκθειάζειν cõſecrare & Deo dedicare. Significat etiã ἀποθεοῦν, & dei appellatione dignari & inſignire. Herodi. Ἔθος ἐστὶ Ῥωμαίοις ἐκθειάζειν τοὺς βασιλέας, inter diuos referre. Idem de Commodi cæſarie ad Solem reſplendente, Ὡς τοὺς μὲν, οἴεσθαι ῥίνημα χρυσοῦ περιϊόντι ἐπιπάσσεσθαι. τοὺς δὲ, ἐκθειάζειν, λέγοντας αὔγην τινὰ οὐράνιον περὶ τὴν κεφαλὴν συγγεγενῆσθαι. Ἐκθειάζειν dixit pro ad diuinitatis indicium trahere, diuinum eſſe exiſtimare. Et de Ganymede lib. 1. Ἐκθειασθῆναι δὲ τὸ πάθος τοῦ μειρακίου εἰς Διὸς ἁρπαγὴν καὶ μῦθον, ad Iouis raptum & fabulam relatum eſſe. Appia. in 2. τῶν ἐμφυλίων, de publicanis loquens quibus Cæſar in conſulatu tertiam partem conductionum remiſit, Ὁ δὲ καῖσαρ ἐς οὐδὲν τότε τῆς βουλῆς δεόμενος, ἀλλὰ μόνῳ τῷ δήμῳ χρώμενος, τὰ τρίτα τῶν μισθώσεων αὐτοῖς ἀφῆκεν. οἱ δὲ ὑπὲρ τὴν σφετέραν ἀξίωσιν ἀδοκήτου τῆς χάριτος αὐτοῖς γενομένης, ἐξεθείαζον αὐτόν, id eſt, vt deum colebãt & obſeruabant. Plutarch. in Sertor. de cerua Sertorii, Χρόνῳ δὲ ποιούμενος τιθασσήν, κατὰ μικρὸν ἐξεθείαζε, φάσκων Ἀρτέμιδος δῶρον εἶναι. Et in quinto Sympoſ. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰ κοινὰ ταῖς χρείαις ἐπιτηδειότατα ἐκθειάζουσιν, ὡς τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ φῶς, τὰς ὥρας. τὴν δὲ γῆν οὐ μόνον θεῖον, ἀλλὰ καὶ θεὸν ὑπολαμβάνουσι, hoc eſt, diuina eſſe exiſtimant. Idem in Alexan. Πρὸς μὲν τοὺς βαρβάρους γαῦρος ἦν, καὶ σφόδρα πεπεισμένῳ περὶ τῆς ἐκ θεοῦ γενέσεως καὶ τεκνώσεως ὅμοιος. τοῖς δὲ ἕλλησι μετρίως καὶ ὑποφειδόμενος ἑαυτὸν ἐξεθείαζεν, naturam ſibi diuinã tribuebat & aſſerebat ſubuerecundè. Ἐκθειοῦν Philo dixit in libro de mundo pro conſecrare, & vt eum colere, hoc eſt ἐκθειάζειν, ἀποθεοῦν. Vt autem dicũt animos religione obligare, ita religione animos ſoluere dicitur, cum ſuperſtitio animis eximitur, aut etiam religio ob piaculum admiſſum. Liuius libro ſupradicto, Tandem eò, quod leuiſſimum videbatur, decurſum eſt, vt qui ſe domúmque religione exoluere vellet, cum ſibimet ipſi prædam æſtimaſſet ſuam, decimæ precium partis in publicum deferret. Vnde Ἀφοσίωσις appellatur expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia, & generali vocabulo omnis expiatio ſic dicitur. & verbũ Ἀφοσιοῦν. Plutarch. Χρῶνται δὲ μάλιστα αὐτῇ ἐπὶ τὰς ἀφοσιώσεις καὶ τοὺς καθαρμούς. Plato, Εἰ μὴ ἀφοσιώσεις σεαυτόν τε καὶ ἐκεῖνον. Ἀφοσιοῦσθαι etiam expiare & procurare triſtem aliquam expectationem ob numen violatum, aut aliâs infenſum & minabundũ. Idem in Cæſ. Κάτωνα δὲ γνώμην ἀποφήνασθαί φασιν, ὡς ἀποδοτέον ἐστὶ τὸν Καίσαρα τοῖς βαρβάροις, ἀφοσιουμένους τὸ παράσπονδημα, vt expiarent fœdus violatum. Idem, Ἀφοσιώσεως χάριν τὰ τῶν βασιλέων παραλαβόντες ὀνόματα, vt ſoluant

Religionem ſuſcipere.

Ἐκθειάζειν.

Ἐκθειοῦν.

Ἀφοσίωσις.

Ἀφοσιοῦν.

animũ religione,ne infeſtentur conſcientia admiſſi piaculi. AEſch. voce actiua,vt Plato,dixit,Καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν τοῖς περὶ τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ,id eſt,expio & religione ſoluo. Plato rurſus in Phædro,Καί τινα φωνὴν ἔδοξα αὐτόθεν ἀκοῦσαι, ἥ με οὐκ ἐᾷ ἀπιέναι πρὶν ἂν ἀφοσιώσωμαι, ὥς τι ἡμαρτηκότα εἰς τὸ θεῖον,antequã expiarer. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ἐπιταφίῳ, Ἐῤῥέτωσάν μοι οἱ ἀγῶνες ἑλληνικοί, καὶ ὅσα διὰ χοῶν τε καὶ ἀπαργμάτων, ἢ στεμμάτων καὶ ἀνθέων νεοδρέπτων ἀφοσιοῦνται τοὺς ἀπελθόντας ἀνθρώπους,Expiant mortuos apud Græcos,hæc(inquit) valeant, & in malam rem abeant. Ἀπελθόντες autem οἱ τεθνηκότες dicuntur,vt Latinè è vita excedentes & decedentes, identidem apud ipſum, & Chryſoſtomũ. Laert. in Plat. Εἴκοσιν ἔτη διήκουσε Σωκράτους. ἐκείνου δ' ἀπελθόντος, προσεῖχε Κρατύλῳ τε καὶ Ἑρμογένει. Herodot. in Melpõ. de Etearcho Cretenſi loquens, qui Themiſonẽ hoſpitem ſuum ad iuſiurandũ adegerat,facturum quod Etearchus ab eo poſtulaſſet:& poſt iuriſiurandi obligationem, filiam Phronimen ſummergendam dederat ipſi, Ὁ δὲ Θεμίσων περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου, διαλυσάμενος τὴν ξενίην, ἐποίεε τάδε. παραλαβὼν τὴν παῖδα, ἀπέπλεε. ὡς δὲ ἐγένετο ἐν τῷ πελάγει, ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας, κατῆκε εἰς τὸ πέλαγος. ἀνασπάσας δὲ ἀπίκετο εἰς τὴν Θήρην, ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν,id eſt defungi iuriſiurandi religione volens,demiſſam in mare puellam funiculis alligatam,ſtatim extraxit,vt promiſſo ſatiſfaceret. Hoc verbum Liuius libro primo ita expreſſit,de Romulo & fratre loquens,Ita velut defuncti regis imperio,in proxima alluuie,ubi nunc ficus ruminalis eſt, pueros exponunt. Quod dici ſic poteſt,οὕτω τοίνυν ὥσπερεὶ ἀφοσιωσάμενοι τὸ τοῦ βασιλέως παράγγελμα, ἐν τῇ ἐξωτάτω προσκλύσει τὰ νήπια ἐκτιθέασι. Quicquid igitur non enixè: non bona fide & ſtrenuè:ſed perfunctoria fit opera: Ἀφωσιωμένον dicitur. Baſil. τοῖς ὑφ' ἑαυτὸν ἀσκηταῖς, Οὗτος ἑσπέρας ἤδη βαθείας καθεύδοντί μοι λέγεται πλησιάσαι τῷ οἰκήματι ἡμῶν. ἀκούσας δὲ ὅτι καθεύδω, ἀπελθὼν, οὐκ ἔτι τῇ ὑστεραίᾳ ἡμῖν προσήγγισεν. ἀλλ' οὕτως ἀφοσιωσάμενος τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπῆλθε, id eſt ſeſe exiſtimans defunctum officio mei conueniendi,quòd ſemel tantum domum meam venerat. Et Ἀφοσιώσασθαι eſt defunctoriè agere, & ſtrictim quippiam tractare, non planè nec exactè. Plato lib. v i. de legib. Φημὶ γὰρ, ὦ Κλεινία, κνωσίους χρῆναι τῶν ἄλλων διαφερόντως κρητῶν, μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας ἣν νῦν κατοικίζετε, σπουδαίως δ' ἐπιμεληθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν ὦσιν ὡς ἀσφαλέστατα. Ἀφοσιοῦν etiam dicare eſt & conſecrare. Athen. lib. x i i. Οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφετοι οὖσαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ καὶ Λοκρῶν καὶ τῶν περὶ Κύπρον, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, παλαιᾶς τινὸς ὕβρεως ἔοικεν εἶναι πρὸς ἀλήθειαν ὑπόμνημα, Nec verò Lydorũ tantum fœminæ ſine cuſtodia agentes,venerique omniũ obuiæ,ſed etiam Locrenſium ac Cyprũ incolentiũ:denique omniũ (vt ſemel dicam) fœminæ, quibus mos eſt puellas ſuas Veneri meretrici proſtitutæque conſecrare, monumentum eſſe videntur vetuſtæ cuiuſdam iniuriæ reuera perpetratæ, ob quam nunc pœnas pendunt. De iis Herodotus in primo ita inquit, Τοῦ γὰρ δὴ Λυδῶν δήμου αἱ θυγατέρες πορνεύονται πᾶσαι, καὶ συλλέγουσί σφισι φερνάς, ἐς ὃ ἂν συνοικήσωσι τοῦτο ποιέουσαι. ἐκδιδόασι δὲ αὐταὶ ἑωυτάς,quoad nubant eum quæſtum factitantes.

Ἀπελθόντες.

quare & ſemetipſas ſuo ære nuptui collocant. Strabo in VIII. Ἀνατιθέναι dixit quod Athenæus ἀφοσιοῦν, Τό,τι τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν οὕτω πλούσιον ὑπῆρξεν, ὥστε πλείους ἢ χιλίας ἱεροδούλους ἐκέκτητο ἑταίρας, ἃς ἀνετίθεσαν τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Iuſtinus, Mos erat Cypriis, virgines ante nuptias, ſtatutis diebus pecuniam dotalem quæſituras, in quæſtum ad littus maris mittere, pro reliqua pudicitia libamenta Veneri ſoluturas. Ἱερόδουλοι ſunt ſerui & ancillæ conſecratæ: quales ſunt quos religioſos & religioſas vulgus appellat, quaſi Deo religioníque addictos. Quo nexu cum nullus ſit validior apud pias mentes religioniſque rectæ reuerentes & orthodoxæ: qui inde ſeſe eximunt, & per orbem vagãtur vt liberi, furtum vtique ſui domino primũ, eidémque Deo, deinde cœnobiarchis antiſtitibúſque faciũt atque ſodalitiis, plurimorum quidem hominũ opinione. Africanus Iuriſconſ. Ancilla fugitiua quemadmodum ſui furtum facere intelligitur, ita partum quoque cõtrectando furtum facit. Extat etiam ſanctio Diocletiani & Max. his verbis, Seruum fugitiuum ſui furtum facere: & ideo non habere locum nec vſucapionem, nec longi temporis præſcriptionẽ manifeſtum eſt. Hoc ius religionis hac ætate imperitos tantum tenere exiſtimatur, qui omneis chartas (vt aiunt) ſacri ſtudii non euoluerunt. peritiorum partim cuiuſmodi nouarum rerum aſſertores videri volunt, non hoc ius ſed iniuriam eſſe contendunt, liberarúmque mentium plagium legitimum improbabili quodam more inductum, iuréque recentiore recepto, potius quàm diuino, aut priſcæ ſapientiæ: partim qui cautius negotiari nouerunt, eo amplius aduerſus huiuſcemodi nexa, manúſque iniectiones cœnobiarcharum, cereas ac plumbeas auctoritates circunferunt, quaſi poteſtate tribunitia tuti & ſacroſancti. quarum fiducia, auctoritatum quoque ipſarum conditores & largitores cauillis exagitantur. de rebus enim diuinis interdum animi cauſa ſermocinari gaudemus, non minore licentia, quàm Momum apud ſuperos ludificari deorum numina priſci fabulati ſunt. In quoſdam tamen improbiores niſi quamprimùm ſeueritas legum ſacrarum exerceatur, quid cauſæ eſt tandem, vt theologi vociferantur, quin ad fugitiuos rerum humanarum ſumma, id eſt religionis conſtituendæ arbitrium, peruentura ſit? In libro Eſdræ vbique ἱερόδουλοι vocantur, qui Nathinnæi in Latina editione appellantur, vt capite 2. & VII. & VIII. Ἀφοσιοῦσθαι præter ſupradicta, abominari auerſarique ſignificat, & velut atrum infauſtúmque deteſtari. Plutarchus in Cæſare, Εἰ δὲ δοκεῖ, πολλάκις ἔφη ἀφοσιώσασθαι τὴν ἡμέραν, id eſt hoc die tanquam infauſto nefaſtóque nihil agere, & ἀποφράδα τὴν ἡμέραν ἡγεῖσθαι. Idem, Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀφοσιοῦνται τὴν ἡμέραν καὶ δεδίασιν. & de Mithridatis defuncto ad Pompeium allato, Οὐ γὰρ αὐτὸς Πομπήιος ἰδεῖν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀφοσιωσάμενος τὸ νεμεσητὸν, εἰς Σινώπην ἀπέπεμψε, id eſt, inuidiam facinoris deteſtatus & ἀποδιοπομπησάμενος. Inde fit vt pro recuſare & repudiare ponatur munus oblatum. Vt in Antonio, Ἀφοσιουμένου δὲ αὐτοῦ καὶ δεδοικότος λαβεῖν, τί ὦ πόνηρε φαίνῃ τὸν ἄνθρωπον, ὀκνεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ὁ διδοὺς Ἀντωνίου παῖς ἐστιν, ᾧ τοσαῦτα πάρεστι χρυσᾶ χαρίσασθαι; Syneſius hoc verbum

Ἱερόδουλοι.

cum datiuo iunxit, τοῖς πρεσβυτέροις ſcribens, Ὁ γὰρ ἐνευδάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ, καὶ θεωρίᾳ τῶν ὄντων ἀπραγμόνως, καὶ τοσοῦτον ὁμιλήσας φροντίσιν ὅσον ἀφοσιώσασθαι τῷ μετὰ σώματος βίῳ, καὶ τῷ πολίτης γεγονέναι πόλεως, πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν; Etenim qui iuuentutem in otio philoſophico, atque in contemplatione naturarũ traduxi procul ab omni negotio, hactenus etiam in curis verſatus ſum, vt curare vtcunque corpus quirem ad vitam tolerandam: & tantum vt ciuis hominis locum tuerer: quo tandem modo par eſſe curis potero perpetuitate conſertis? Herodian⁹ aliter vſus eſt ἐν διημερείᾳ τοῦ μετὰ Κρίνου, Νῦν δὲ καιρὸς τιμήσαντας ὡς χρὴ τὴν μνήμην τοῦ τετελευτηκότος, ἀφοσιωσαμένους τε τὰ πρὸς ἐκεῖνον, ἔχεσθαι τῶν ἐπειγόντων, id eſt, cum iuſta funeri perſoluerimus, incumbere ad ea tempus eſt quæ vrgere videntur, prouidentiámque poſcere. de Caracalla loquens. Non quòd ἀφοσιοῦσθαι priuatim ſignificet iuſta facere, licet quidam τὰ ὅσια καὶ τὴν ὁσίαν pro iuſtis funerum intelligant: ſed quòd ἀφοσιοῦσθαι in vniuerſum ſignificet τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖσθαι πρός τινα, hoc eſt, officia non negare, cultum debitum ita exhibere ne reprehendi poſſit negligentia. Idem lib. 2. Κατὰ γὰρ καιρὸν ὃν ἀπηγγέλθη Περτίνακι παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, μετὰ δὲ προελθεῖν καὶ θύσαι ὁ Σεβῆρος, τὸν τε ὑπὲρ τῆς βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, ἐπανελθὼν εἰς οἰκίαν, εἰς ὕπνον κατηνέχθη μέγαν, id eſt, cum in publicum Seuerus progreſſus, pro ſalute principis hoſtias immolaſſet, in verbáque ipſe Auguſti adactus, milites etiam iureiurando adegiſſet. hoc eſt, cum recte atque ordine in ea parte Reipub. officio functus eſſet. Plato in Phædone, ἀφοσιοῦσθαι poſuit pro leuiter aliquid agere, & defungendi gratia: quod conuenit his quæ ſuprà dicta ſunt, Ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφωσιῶσθαι ποιήσαντα ποιήματα, πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ, hoc eſt vtcunque finxiſſe poemata & carmina, quando ita inſomnio admonitus fueram.

Εἰσφέρειν. Εἰσφέρειν τὸν νόμον eſt legem ferre & rogare. Athen. Ἀριστοφῶν ὁ ῥήτωρ ὁ τὸν νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος, ὃς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται, νόθον εἶναι. Demoſth. Καὶ πρῶτον μὲν ἐφ' ὑμῖν ἐποίησαν οἱ νόμοι διαχειροτονίαν, πότερον εἰσοιστέος ἐστὶ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι, Et primùm quidem leges arbitrii veſtri eſſe voluerunt, vtrum lex noua ferenda ſit, an quæ iam latæ ſunt ſufficiant. Εἰσφέρειν τὴν γνώμην ἐν τῇ βουλῇ, eſt in medium afferre ſententiam: palàm cenſere aliquid faciendum, & auctorem eſſe eius ſententiæ. Nam γνώμην

Ἀντεισφέρειν. ἀποφαίνεσθαι, eſt ſententiam dicere quoquo modo. Ἀντεισφέρειν eſt legi latæ legem cõtrariam ferre, & vt Feſtus inquit, legem legi obrogare. quod

Παρεισφέρειν. etiam Παρεισφέρειν dicitur, hoc eſt παράλληλον νόμον φέρειν, quaſi legem cum lege, & rogationem cum rogatione componere, vt παραβιάζειν, παρεκτείνειν, & alia de quibus iam diximus. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Ἀλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὅδε ἀντεισφέρει νόμῳ, non ſic autem in ea lege quam hic nunc obrogat. Idem, Ἀλλ' ὁ παλαιὸς ὃν οὗτος παρέβη νόμος, οὕτως κελεύει νομοθετεῖν. γράφεσθαι μὲν ἄν τις τινὰ τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχειν ἡγῆται, παρεισφέρειν δ' ἄλλον ὃν ἂν τιθῇ, λύων ἐκεῖνον. Proinde quod Cicero ad Atticũ ſcribens libro tertio ita inquit, Quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare ſine fraude ſua non liceat: Græcè ſic dici poteſt, ὃ δὴ διὰ τὸν νόμον τὸν Κλώδιον εἰσφέρειν, ἀφαιρεῖν,

ἀναιρεῖν, ἀφαιρεῖν, ἀντεισφέρειν ἄδειαν μὴ ἐξεῖναι. νομοθετεῖν etiã τὸν νόμον, & ἐπικυροῦν, & γράφειν, & ἐπιψηφίζειν, & ἐπιχειροτονεῖν dicunt, cum ferre legem & rogare ſignificare volunt. & μεταποιεῖν τὸν νόμον, derogare legi vel obrogare aliquid legi. Abrogare verò legem eſt ἀποχειροτονεῖν, ἀποψηφίζεσθαι, καταλύειν, περιαιρεῖσθαι, ἀναιρεῖν, hoc eſt antiquare.

Οἱ ἕνδεκα.

Οἱ ἕνδεκα, vndecimuiri capitales. Verba legis apud Demoſthenem κατὰ Τιμοκράτ. hæc leguntur, Ἐὰν δέ τις ἀπαχθῇ, τῶν γονέων κακώσεως ἡλωκώς, ἢ ἀστρατείας, ἢ προειρημένων αὐτῷ τῶν νόμων εἴργεσθαι, εἰσιὼν ὅποι μὴ χρή, δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα, καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν. κατηγορείτω δὲ ὁ βουλόμενος οἷς ἔξεστι, eum vndecimuiri in vincula coniiciunto: atque ad iudicium ſiſtunto. ibi qui volet accuſato, quibus quidem lege liceat. Vndecimuiri ſic erant Athenis, vt Romæ triumuiri, de quibus in Annotationibus vt opinor diximus. Quòd ſi ſuperioribus verbis addantur hæc quæ ſequuntur, ὁ δὲ δεδεμένος ἀπολογείσθω, ſignificabitur, ipſe autem reus è vinculis cauſam dicito. Lyſ. κατὰ Ἀλκιβ. Καὶ ὅτε μὲν παῖς ἦν (οὕτω δῆλος ἦν ὁποῖός τις ἔσται) διὰ τὰ παιδὸς ἁμαρτήματα ὀλίγου δεῖν τοῖς ἕνδεκα παρεδόθη. Quædam lex dicit, δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἕνδεκα, ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, id eſt compede, quaſi ποδοκατοχῇ.

Δεδεμένος ἀπολογείσθω.

Ἡλιαία.

Ἡλιαία maximum erat iudicium Athenis, vt ſubſellia Romæ. In eo enim iudicia publica exercebantur. Ἡλιάζεσθαι autem apricari, εἱληθερεῦσθαι, & ἐν τῇ ἡλιαίᾳ δικάζειν, de quo alibi diximus. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Ἐὰν μὲν αὐτὸς ὀφλὼν ἱκετεύῃ πρὶν ἐκτῖσαι, ἔνδειξιν εἶναι κατ' αὐτοῦ, καθάπερ ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, ἡλιάζηται, id eſt, inter iudices magni iudicii ſedeat.

Ἡλιάζεσθαι.

Ἀπολογοῦμαι.

Cæterum Ἀπολογεῖσθαι defendere ſignificat & recuſare, hoc eſt crimen depellere & diluere. & accuſatiuo iungitur vt Latinè excuſo. Polyb. Οἱ δὲ πρεσβευταὶ παραγενόμενοι, πρῶτον μὲν ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου καὶ τῆς διαβάσεως. & Ἀπολογοῦμαι excipio, id eſt excipiendo dico, παραγράφομαι. Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον, Ταῦτα προειρημένου ἀπολογουμένου, ἔστιν ὅστις ἂν ὑμῶν δίαιταν κυρίαν ἡγοῖτο εἶναι; & alibi ſæpe.

Ἐκλογοῦμαι.

Ἐκλογοῦμαι etiam dicitur vt ἀπολογοῦμαι. Appian. in v. τῶν ἐμφυλίων, de Auguſto loquens colonias veteranis aſſignante, Ὁ δὲ Καῖσαρ ταῖς πόλεσιν ἐξελογεῖτο τὴν ἀνάγκην, καὶ ἐδόκει οὐδ' ὡς ἀρκέσειν, excuſabat neceſſitatem. Idem in Mithridate, de Tigrane loquens, cui Pompeius diadema reſtituit, Ὁ δὲ ἐλθὼν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονότων, καὶ ἐδίδου Πομπηΐῳ μὲν αὐτῷ τάλαντα ἑξακισχίλια. εἰς τὴν στρατιὰν δὲ δραχμὰς πεντήκοντα ἑκάστῳ. & rurſus in eodem v. Ὁ δὲ Καῖσαρ σὺν φίλοις καὶ ὀλίγοις ὑπασπισταῖς ἐς μέσους ἦλθεν, ἐντυχεῖν βουλόμενος, καὶ τὴν μέμψιν ἐκλογήσασθαι, hoc eſt diluere crimen, de ſeditione populi loquens ob edictum quoddam publicè ab ipſo Cæſare & Antonio propoſitum.

Ὑπεραπολογοῦμαι.

Ὑπεραπολογοῦμαι, patrocinor, defendo alium, cauſam pro alio dico. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Οὐ γὰρ ἔφθανε κεκινημένος πολλάκις, καὶ ὑπεραπελογεῖτο τοῦ κινήσαντος, ἐρυθριῶν ὡς οἰκείοις τοῖς ἐκείνου πταίσμασι, ſæpe contingebat vt ira percitus, tamen eum qui ſe ad iram commouiſſet, patrocinio ſuo nõ fraudaret, in ſeſe culpam reiiciens alieni peccati, ob eámq; cauſam erubeſcẽs.

Ὑπερεντυγχάνω.

Sic dicitur vt Ὑπερεντυγχάνω. Idem Greg. alibi, Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις. verba ſunt Pauli ad Romanos VIII. & Ὑπερέντευξις deprecatio apud eundẽ Gregoriũ. Sic Ὑπερδέχομαί σε,

Ὑπερέντευξις. Ὑπερδέχομαι.

Ὑπερκινδυνεύω. apud eũdem ipſum. & Ὑπερκινδυνεύω ſubeo pro te periculum. Chryſoſt.
Ὑπερμάχομαι. de charitate loquens, Ἤδη γάρ τις καὶ ὑπερεκινδύνευσε τοῦ ἐχθροῦ. & Ὑπερμά-
Ὑπερμαχῶ. χομαι & Ὑπερμαχῶ, & ὑπερασπίζω propugno. quod & προμαχῶ dicitur.
Προμαχῶ. **Ὑπεραποθνήσκω.** Plut. Ὑπερμαχῶν τῆς κοινῆς ἐλευθερίας. Ὑπεραποθνήσκω ſuccidaneum me tibi
in morte obeunda præbeo. Xenoph. κυνηγετ. Ἀντίοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραπο-
θανὼν, τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας, ὥστε μόνος φιλοπάτωρ παρὰ τοῖς ἕλλησι προσαγορευ-
θῆναι. Sic appellantur ab Ariſtotele in nono Ethicorum qui pro patria
Ὑπεραγορεύω. mortem oppetũt. Ὑπεραγορεύειν patrocinari. Idem Ariſtot. in 2. OEcon.
Οὐκ εὐπορῶν δὲ ἀργυρίου, νόμισμα ἔκοψε κασσιτέρου, καὶ συναγαγὼν ἐκκλησίαν, πολ-
Ὑπερειπεῖν. λὰ τοῦ κεκομμένου νομίσματος ὑπερεῖπεν. Dicitur & Ὑπεραποκρίνομαι. Ariſtoph.
Ὑπεραποκρίνομαι. σφηξὶ, Χαλεπὸν μὲν, ὦ ἄνδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός. λέξω δ'
Ὑπεραλγῶ. ὅμως. Ὑπεραλγῶ σου, vicem tuam doleo. & ὑπεράχθομαί σου, hoc eſt συνάχθο-
Ὑπεράχθομαι. μαί σοι. Appian. Οὗτος οὖν, ὡς συγγενὴς ὢν Καίσαρι, ὑπήλγει μάλιστα αὐτοῦ τεθνηκότος,
Συνάχθομαι. vicem eius dolebat. Significat etiam ſupra modum doleo: quo modo
accepiſſe videtur Ariſtoteles in ſecundo Rhetor. Καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλ-
Ὑπερδιατείνομαι. γοῦντι, κόλακος σημεῖόν ἐστι, hoc eſt ὑπεράχθεσθαι. Sic Ὑπερδιατείνομαι ſupra mo
dum contendo. Ὑπερεκτείνομαι, ὑπερπαχύνομαι, ὑπερπλουτῶ, ὑπερβαρῶ,
Ὑπερσταθμίζομαι. ὑπερσεμνύνομαι, ὑπερασθενῶ, ὑπερσταθμίζομαι, pōdere vinco, prægrauo, propẽ-
deo. Ὑπερτοκῶ, ὑπερκαρπῶ, fœcunditate præſto. & innumera alia.

Κακουργεῖν. Κακουργεῖν dicunt doloſe in ſuo munere verſari. & Κακούργημα huiuſ-
modi dolum malum. Sic enim apud Demoſthenẽ accipitur, licet etiam
Κακουργία. omne ſcelus ſignificet. Ariſtoteles Κακουργίαν pro ſubdolo & meticuloſo
Ὕβρις. maleficio accipit, & Ὕβριν pro aperto & improbo. Sic enim ſcribit in quar
to Politic. Γίγνονται γὰρ οἱ μὲν ὑπερπλούσιοι καὶ ὑπερίσχυροι, ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπό-
νηροι μᾶλλον. οἱ δὲ ὑπέρπτωχοι καὶ ὑπερασθενεῖς, κακοῦργοι, Etenim prædiuites homi-
nes & præualentes, improbi eſſe ſolent & confidentius iniqui. egentiſſi-
mi verò & perinfirmi, fraudulenti, & exiguè iniqui. Ὕβρις petulantiam,
ſuperbiam, inſolentiam, improbitatem, flagitium, ſtuprum & adulteriũ
Ὑβριστὴς καὶ ſignificat apud oratores. Vnde Ὑβριστὴς & Ὑβριστικὸς ἀνὴρ pro homine con-
ὑβριστικός. tumelioſo dicitur, & confidenter improbo. Ὑβρίζω improbiore iniuria
Ὑβρίζειν. afficio. Demoſth. Ὑβρισμένος οἷα οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποτε χορηγὸς ὑβρίσθη. Pla
to lib. VIII. legum, Τίσι χρήσεται τῇ τοιαύτῃ πόλει, ἐν ᾗ δὴ νέοι μὲν νέαι τε εὐτραφεῖς
εἰσὶ, πόνων τε σφοδρῶν, οἳ μάλιστα τὴν ὕβριν σβεννύασιν, ἀργοί, id eſt qui libidinem,
laſciuiam, proteruitatem extingunt. Dicunt etiam Ὑβρίζω εἰς σέ. Idem,
Ἐμοῦ μὲν ὕβρισεν εἰς τὸ σῶμα. Et rurſus, Εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ᾤετο δεῖν ὑβρίζειν.
Ὑβρίζειν etiam eſt ſtupro contaminare. AEſch. κατὰ Τιμάρχ. Τίς οὐκ ἀπαίδευ-
τος εἶναι δόξει, τῇ μὲν γυναικὶ κατὰ φύσιν ἁμαρτανούσῃ χαλεπαίνων, τῷ δὲ παρὰ φύσιν ἑαυ-
Ὑβριστής. τὸν ὑβρίσαντι, συμβούλῳ χρώμενος; id eſt ἐπὶ πορνείᾳ ἑαυτὸν μισθώσαντι. Ὑβριστὴς
corruptor & flagitioſus. AEſch. Θεωρήσατε, ὦ Ἀθηναῖοι, εἰς τοὺς ὁμολογουμένους ἀ-
γαθοὺς ποιητὰς καὶ χρηστούς. ὅσον κεχωρίσθαι ἐνόμισαν τοὺς σώφρονας καὶ τῶν ὁμοίων ἐρῶν-
τας, τοὺς ἀκρατεῖς ὧν οὐ χρὴ, καὶ τοὺς ὑβριστάς. Ὑβριστὴς etiam eſt improbus & pe-
tulans, vt diximus. Ariſtot. in 1. OEcon. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τοῦ οἴνου πόσις καὶ τοὺς ἐλευθέ-
ρους ὑβριστὰς ποιεῖ, φανερὸν ὅτι τούτου ἢ μηδὲν ἢ ὀλίγον μεταδοτέον. & Ὕβρις immanior
improbitas atque impotentia appellatur, vt in loco Ariſtotelis ſupra ci-

tato. Interdũ Ὕβρις pro delitiis prænimiis & inſolẽtibus accipitur. Ari- Ὕβρις.
ſtoph. βατράχοις, Εἶτ᾽ οὐχ ὕβρις ταῦτ᾽ ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; verba ſunt domini
ad ſeruũ, qui geſtare onus grauabatur, cum aſino veheretur, Quid enim
hoc eſt, ſi nõ delitiæ ſunt intolerãdæ? Vnde Ἐξυβρίζειν eſt eluxuriare & la- Ἐξυβρίζειν.
ſciuire. Theophr. in 2. Ἀμυγδαλῆ δὲ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετρήνωσιν,
ἄλλον ἀντεμβάλλουσι δρύϊνον, ὃ καλοῦσί τινες κολάζειν, ὡς ὑβρίζον τὸ δένδρον. Vnde ὑβριστι-
κὸν γένος τῶν ἀμπέλων apud eundẽ in tertio de Cauſis, Τὰς δὲ ἐν τοῖς ἐφύδροις, καὶ ὅσα
τῶν γενῶν ὑβριστικὰ, οὐ πρὸς δεῖ τιμηθῆναι. Ἐφυβρίζω cõtumelia afficio, vt καθυ- Ἐφυβρίζω.
βρίζω. Plutarch. Ἐφυβρίζων τὸν δῆμον. & Ἐφύβριστος pro eo qui iniuria afficit, & Ἐφύβριστος.
qui cõtumelioſus eſt, hoc eſt ὑβριστής. vt Cicero, At quàm cõtumelioſus in
edictis? quàm ſuperbus? quàm rudis? Herodia. de Cõmodi imperio, ὠμὴν
καὶ ἐφύβριστον τυραννίδα dixit. Alibi, Βοηθεῖν τὸν αὐτὸν ἠξίουν ὡς ἐφύβριστα πάσχουσι. Ali-
quando etiam paſſiue accipitur. vt apud eundem, Αἰσχρῶς καὶ ἐφυβρίστως ἑα-
λωκόσι. Καθυβρίζειν dedecore afficere, dedecus & notam inurere. Idem de Καθυβρίζω.
Commodo, Καθυβρίζων τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι.

Ἀποφαίνειν verbum eſt ad rationes tutelares pertinẽs. Demoſth. κατ᾽ Ἀφό- Ἀποφαίνειν.
βου, Τούτου τοίνυν οὐ κεφάλαιόν ἐστι πλέον ἢ τάλαντον. ὃν οὔτε αὐτὸν, οὔτε ἔργον μοι ἀποφαί-
νουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἄρδην ἀφανίζουσιν ὅλον, id eſt, τούτου ἐν τοῖς λόγοις τῆς ἐπιτροπῆς οὐ-
δὲν οὐδ᾽ ὅλως ἔργον ἀποφέρουσιν. Idem, Θηριππίδης μὲν οὖν ἑπτὰ ἔτη τῶν ἀνδραπόδων
ἐπιμεληθεὶς, ἕνδεκα μνᾶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπέφηνε, in rationes retulit, acceptas tute-
læ retulit. Τέτταρσι μναῖς καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἔλαττον ἢ ὅσον προσῆκε λογιζόμενος.
λογίζεσθαι & ἀποφαίνειν pro eodem poſuit. Et rurſus, Ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι
τοῖς χρήμασι, Nullum quæſtum pecuniarũ referunt: nullum exhibent fœ-
nus. Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, vel vt alibi ἀπέγραψε. Vnde
τῶν ὄντων ἀπόφασις ἐν τῇ ἀντιδόσει, adnotatio eſt bonorũ, & cõmentarius & re- Ἀπόφασις.
cenſio, indéxq; eorũ quæ reperta ſunt. Iuriſconſ. inuentariũ vocant & re-
pertorium, quod Ἀπογραφὴ propriè dicitur. Ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην eſt edere Ἀπογραφή.
teſtamentũ & exhibere, hoc eſt φανεροποιεῖν. Vnde Ἀποπεφασμένως aduerbiũ Ἀποπεφασμέ-
quod palàm ſignificat & manifeſtè. vt κατὰ Νεαίρ. Ὁπόσαι δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶ- νως.
σι τι ἀποπεφασμένως. Ἀποφαίνειν etiã eſt idẽ quod ἀπεργάζεσθαι, quod etiã ἀπο-
τελεῖν & ἀποδεικνύειν dicitur, & παρασκευάζειν. Lucia. Τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος
ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφήνας. Plato in Gorg. de Pericle, Ἀλλὰ μὴν ἀ-
γριωτέρους αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἢ οἵους παρέλαβεν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητὴς ὁστισοῦν
ὁτουοῦν ζώου, ὃς παραλαβὼν ἡμερώτερα, ἀποδείξῃ ἀγριώτερα ἢ παρέλαβεν; ἀποδεί-
ξῃ ἀντὶ ἀποτελῇ dixit. Pauſ. in Arcad. de Medea loquens, Ἐπαγγέλλεται δὲ τοῦ Πελίου ταῖς
θυγατράσιν, ὡς τὸν πατέρα αὐταῖς, ἂν ἐθέλωσιν, ἀποφήνοι νέον ἀντὶ γέροντος παλαιοῦ, ſe effe-
cturam. Xenoph. de domãdis equis loquẽs, Οὕτως ἡδόμενον τῇ ἱππασίᾳ καὶ γορ-
γὸν καὶ περίβλεπτον ἀποφαίνει. Et rurſus, Τὰ δέ γε πάντα ταῦτα ποιητέον, εἴπερ γε βού-
λοιτο ἀποδεῖξαι τὸν ἵππον οἷόν περ εἴρηται. Ἀπόφασις etiam eſt negatio. Ariſtot. in Ἀπόφασις.
III. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οὐσίας δὲ στέρησις ἀπόφασίς ἐστιν ἀπό τινος ὡρισμένου γένους. Idẽ,
Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν καὶ ἀπόφασιν. Themiſt. Διαιρέσει γὰρ ἔοι-
κεν ἡ ἀπόφασις, συνθέσει δὲ ἡ κατάφασις. ἀπόφασις ἀπὸ τοῦ ἀποφάναι dicitur in hoc
ſignificatu, quod negare ſignificat. vt idẽ in eodẽ, Εἰ οὖν ἀδύνατον ἅμα κατα-

φάναι καὶ ἀποφάναι ἀληθῶς, ἀδύνατον καὶ τἀναντία ὑπάρχειν ἅμα. Idē, Ἔτι πᾶν διανοητὸν ἢ
Ἀπόφημι. νοητὸν ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν. A quo fit Ἀποφῆσαι & ἀποφάναι pro ne-
gare: ἀπὸ τοῦ φημὶ φάναι, vt ἵστημι ἱστάναι. Xenoph. Ἀποφήσαντές μου καὶ τοῦτο, Me etiā
Ἀποφάσκω. hoc inficiāte. Ἀποφάσκω etiā dicitur τὸ ἀπαγορεύω, hoc eſt ἔξαρνός εἰμι, nego,
vt φάσκω pro dico, & φημί. Philopo. Ὑπόθεσίς ἐστιν ἡ τι κατά τινος κατηγοροῦσα ἢ
ἀποφάσκουσα. Ἀποφάσκειν etiam eſt effari & eloqui, quaſi ἀποφθέγγεσθαι. Sic
enim accipi mihi videtur apud magnum Dionyſium, ἐν τῷ περὶ σοφίας καὶ
νοῦ, his verbis, Ὅτι συνήθης ἐστὶ τοῖς θεολόγοις ἀντιπεπονθότως ἐπὶ θεοῦ τὰ τῆς στερήσεως
ἀποφάσκειν. οὕτω καὶ τὸ ἀόρατον φησὶ τὰ λόγια τὸ παμφαὲς φῶς. καὶ τὸ πολυύμνητον καὶ
πολυώνυμον, ἄρρητον καὶ ἀνώνυμον. Erant etiam Ἀποφάσεις quæ fiebant in curia
Areopagi, hoc eſt rei quæſitæ probationes, παρὰ τὸ ἀποφαίνω. antequā enim
rei criminum poſtulati iudicibus damnandi vel abſoluendi traderentur:
curia Areopagi quæſtionem criminum habebat, & reos tum demum iudi-
cio tradebat cum prærogatiua quæſtione, & cum præiudicio ſuo. quod
ita faciebant, quaſi crimine plano facto per illam rei quæſitæ diligētiam.
Id autē quo modo fieret, ex oratione Dinarchi quam contra Demoſthe-
nem habuit, liquet his verbis, Ἀνάγκη τὴν βουλήν, ὦ ἄνδρες, τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου
κατὰ δύο τρόπους ποιεῖσθαι τὰς ἀποφάσεις πάσας. τίνας τούτους; ἤτοι αὐτὴν προελομένην
καὶ ζητήσασαν, ἢ τοῦ δήμου προστάξαντος αὐτῇ. χωρὶς τούτων οὐκ ἔστιν ὅντινα τρόπον ποιή-
σει. His verbis intelligimus curiam ipſam ſua ſponte quæſtionem habere
de criminibus potuiſſe, ita tamen vt iudicare non poſſet, niſi quædā cri-
mina, quæ in Annotationibus diximus, cum de Areopago loqueremur.
Quod autem iudices non ſemper præiudicium quæſtionis in curia habi-
tæ ad iudiciúmque delatæ ſequerentur, ex eadem oratione planum ſit,
vbi ita inquit Dinarchus, Ἐπειδὴ δὲ ὁ δημαγωγὸς ὑμῶν, ἐν ᾧ τὰς ἐλπίδας ἔχουσί τι-
νες, ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ χρήματα λαμβάνων εἴληπται, νῦν τὰ νόμιμα τἀκεῖθεν, καὶ τὰ δίκαια καὶ
τἀληθῆ, ἀσθενέστερα γενήσεται τῶν Δημοσθένους λόγων; καὶ ἰσχύσει μᾶλλον τῆς ἀληθείας ἡ πα-
ρὰ τούτου ῥηθησομένη κατὰ τοῦ συνεδρίου διαβολή; ὡς ἄρα πολλοὺς ἡ βουλὴ ἀποπέφαγκεν
ἀδικεῖν τὸν δῆμον, οἳ ἀποπεφεύγασιν εἰσελθόντες εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἡ βουλὴ ἐπ᾽ ἐνίων τὸ
πέμπτον μέρος οὐ μετείληφε τῶν ψήφων; Simile eſt fermè quod Cicero pro Cluen
tio dixit, litium æſtimationem non eſſe iuſtum iudicium: licet ſit præiu-
dicium: de quo verbo in Annotationibus ſcripſimus. Ἀποφαίνειν etiam eſt
deferre & reuelare & crimen obiicere. Lyſ. κατὰ Φίλωνος, Ἐγὼ δὲ ὀμόσας εἰσῆλθον
εἰς τὸ δικαστήριον, τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν τῇ πόλει. ἔνεστι δ᾽ ἐν τῷ ὅρκῳ ἀποφαίνειν εἴ τις
τινὰ οἶδε τῶν λαχόντων, ἀνεπιτήδειον ὄντα βουλεύειν. Qua ratione fortaſſe ἀποφαίνειν
curia ſupradicta dicitur eos quos iudicibus tradit, quaſi criminum reos,
quaſique ſtatim damnandos iudicibus obiicere. vt in oratione iam dicta
Dinarchi, Διὰ τί οὖν ἐν τῷ δήμῳ συνεχώρεις, ὦ Δημόσθενες, ἐὰν ἀποφήνῃ σου ἡ βου-
λὴ θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν; genitiuo iūxit. alibi ſemper accuſatiuo. Idem,
Τὸν δὲ κατάπτυστον τοῦτον καὶ Σκύθην, ἐξάγομαι γάρ, ὃν οὐχ εἷς ἀνήρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ
Ἀρείου πάγου βουλὴ ζητήσασα ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ᾽ ὑμῶν, καὶ ὃς ἀποπέ-
φανται μισθαρνῶν καὶ δωροδοκῶν κατὰ τῆς πόλεως, καὶ ταῦτα ἐξελήλεγκται, τοῦτον οὐ τιμω-
ρησάμενοι, παράδειγμα ποιήσετε τοῖς ἄλλοις; Prius ἀποπέφανται eſt ἀπὸ τοῦ ἀποφαί-
Ἀποφαίνεσθαι. νομαι, poſterius ἀπὸ τοῦ ἀποφαίνω τὸ ἀποδεικνύω. Eſt autem Ἀποφαίνεσθαι cen-

ſere, & ſententiã ferre. Demoſth. πρὸς Ἀπατούρ. Οὐ γραφεισῶν δ' ἑτέρων συν-
θηκῶν, τῶν δ' ἐξ ἀρχῆς ἀφανισθεισῶν, εἰς τοῦτ' ἦλθεν ἀναιδείας ὁ ἠφανικὼς τὰς συνθή-
κας, ὥστε εἷς ὢν ἀποφαίνεσθαι ἔφη τὴν δίαιταν. παρακαλέσας δὲ ὁ Παρμένων μάρτυ-
ρας, ἀπεῖπε τῷ Ἀριστοκλεῖ, μὴ ἀποφαίνεσθαι παρὰ τὰς συνθήκας καθ' αὑτὸν ἄνευ τῶν
συνδιαιτητῶν, teſtato vetuit Ariſtoclem arbitriũ ferre ſolum ſine aliis ar-
bitris, ita vt in arbitrio paciſcendo componendóque cautum fuerat. ἀπο-
φαίνεσθαι ſimpliciter & cum accuſatiuo dicunt: vt in hoc loco, & apud Xe-
nophontẽ, Οὐδὲ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην περὶ οὐδενός, Nec de quoquam ſen-
tentiam ſuã prodere atque efferre. qui etiam ἀποδείκνυσθαι τὴν γνώμην pro
eodem dixit. Vnde Ἀπόφασις dicitur ἡ ψῆφος δικαστική, & ſententia iudicis Ἀπόφασις.
in Pandectis. Demoſth. in eadem, Ὁ δὲ οὐδὲν ἧττον τὴν ἀπόφασιν ἐποιήσατο, id
eſt ἀπεφήνατο. Baſilius περὶ πλεονεξ. συνεχωρήθη φανερὰν ἑαυτοῦ ποιῆσαι τὴν γνώ-
μην, ἵνα ἀξίαν τῆς προαιρέσεως δέξηται τὴν ἀπόφασιν. Plutarch. in præfatione τῶν
ἀποφθεγμάτων pro dicto & ſentẽtia breui, hoc eſt apophthegmate poſuit,
Ἀλλὰ τῶν μὲν πράξεων αἱ πολλαὶ τύχην ἀναμεμιγμένην ἔχουσι. αἱ δὲ γινόμεναι παρὰ
τὰ ἔργα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰς τύχας ἀποφάσεις καὶ ἀναφωνήσεις, ὥσπερ ἐν κατόπτροις κα-
θαρῶς παρέχουσι τὴν ἑκάστου διάνοιαν ἀποθεωρεῖν. Idem περὶ τῶν παραλλήλων τῶν ἑαυ-
τοῦ loquens, hoc eſt, περὶ τῆς τῶν βίων συντάξεως, Ἐκεῖ μὲν οὖν ἅμα (inquit) αἱ ἀπο-
φάσεις τῶν ἀνδρῶν, τὰς πράξεις παρακειμένας ἔχουσαι, σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμέ-
νουσιν, Illic enim acta & res geſtæ cum adiunctas ſententias eorúmque di-
cta habeant, feriatas aures poſcunt. Ἀποφαίνεσθαι etiam verbum eſt diale-
cticum, quod enunciare Latinè dicitur. Vnde Ἀπόφασις & ἀποφαντικὸς λόγος
Ariſtoteli ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας, cap. περὶ λόγου. Φάσις eſt dictio quæ nec κα- Φάσις.
τάφασις eſt nec ἀπόφασις, id eſt, per quam nec verum nec falſum enuncia-
mus, hoc eſt δι' ἧς οὐδὲν ἀποφαινόμεθα ἢ ἀληθῶς ἢ ψευδῶς, vt ἄνθρωπος. Ἀπό- Ἀπόφανσις.
φανσις eſt enunciatio verum vel falſum ſignificãs, nomine & verbo con-
ſtans, οἷον ἄνθρωπος ζῶόν ἐστι. Ariſtot. Ἔστι δ' ἁπλῆ ἀπόφανσις, φωνὴ σημαντικὴ περὶ
τοῦ ὑπάρχειν τι, ἢ μὴ ὑπάρχειν ὡς οἱ χρόνοι διῄρηνται). Diuiditur in affirmationẽ & ne-
gationẽ. Idẽ, Ἔστι δὲ εἷς πρῶτος λόγος ἀποφαντικός, κατάφασις. εἶτα ἀπόφασις. Ἀπό-
φανσις etiam eſt ſententia. Areth. in Apocalyp. cap. v. φυσικὸς δὲ θάνατός ἐστι,
χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, κατὰ τὴν ἀπαραίτητον ἀπόφανσιν τοῦ πλαστουργήσαντος
θεοῦ, τήν, ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. Vtitur & Philopo. in Proclum lib. ix. in
principio. Hermog. de Antiphonte altero oratore loquẽs, πολιτικὸς δὲ ἧττόν
ἐστι, σεμνὸς δὲ καὶ ὑπέρογκος τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τῷ δι' ἀποφάνσεων περαίνειν τὸ πολύ. ὃ δὴ τοῦ ἀξιωμα-
τικοῦ λόγου ἐστί, καὶ πρὸς μέγεθος ὁρῶντος, id eſt ſẽtẽtioſè cõcludere in vniuerſũ,
per ſentẽtias efficere & aſtruere propoſiti ſui ſummã. Φάσις dicitur ἀπὸ τοῦ
φαίνειν, ἡ φαίνουσά τι καὶ δηλοῦσα, vt ἄνθρωπος, vt Σωκράτης: Ἀπόφανσις ἡ ἀποφαινομένη, vt
inquit Ammoni'. Laërt. in Zenone, Ἀξίωμά ἐστι τὸ ἀποφαντὸν ἢ καταφαντὸν ὅσον
ἐφ' ἑαυτῷ, οἷον ἡμέρα ἐστίν. Idẽ, Ἀξίωμα γάρ ἐστιν ὃ λέγοντες ἀποφαινόμεθα, ὅπερ ἢ ἀληθές
ἐστιν ἢ ψεῦδος. ἐρώτημα δέ, πρᾶγμα αὐτοτελὲς μὲν ὡς ἀξίωμα, αἰτητικὸν δὲ ἀποκρίσεως,
Axioma eſt quod negari vel affirmari ſuapte natura poteſt. quod enũciari
vel affirmatiuè vel negatiuè poteſt, dũtaxat quod in ipſo eſt. Ariſt. Κατά-
φασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος κατά τινος. Ἀπόφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος ἀπό τινος. ἔστι δὲ
καὶ τὸ ὑπάρχον ἀποφαίνεσθαι ὡς μὴ ὑπάρχον, καὶ τὸ μὴ ὑπάρχον ὡς ὑπάρχον. καὶ τὸ ὑπάρχον ὡς ὑπάρ-

χει, καὶ τὸ μὴ ὑπάρχει ὡς μὴ ὑπάρχει, hoc eſt, enũciare autẽ licet. Cicero enunciationis vocabulo in libro de Fato vtitur, quod Græcè (inquit) ἀξίωμα dicitur. proloquiũ Gellius dixit, & ipſe Cicero: & rurſus alibi enunciatũ appellat. Licet enim (inquit) Epicuro concedenti omne enunciatum aut verum aut falſum eſſe, non vereri ne omnia fato fieri ſit neceſſe. Idẽ alibi, Sic enim concludit Chryſippus, Si eſt motus ſine cauſa, non omnis enunciatio (quod ἀξίωμα Græci appellant) aut vera aut falſa erit. Idem, Chryſippus metuit ne ſi non obtinuerit, omne quod enuncietur, aut verũ eſſe aut falſum, omnia fato fieri nõ poſſint. Et eiuſcemodi ſermo perfectam ſententiam ita continens, vt aut affirmationem aut negationem
Ἀποφαντικός. admittat, ἀποφαντικὸς λόγος dicitur. Cicero in Acad. Nempe fundamentũ dialecticæ eſt quo quid enuncietur, id autem appellant axioma: quod eſt quaſi effatum aut verum eſſe, aut falſum. effatum quaſi ἀποφαντικὸν dixit. Aphth. in Progym. περὶ γνώμης loquens, Ἔστι δὲ τῆς γνώμης τὸ ἀποφαντικόν, ὡς τὸ, δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ χρημάτων, οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, id eſt enunciatiuũ, vel ſententioſum potius. vt Hermog. de Critia oratore, Ἔστι γὰρ σεμνὸς μὲν παραπλησίως τῷ Ἀντιφῶντι, καὶ διηρμένος πρὸς ὄγκον, καὶ τὰ πολλὰ λέγων ἀποφαντικῶς, ſententioſé. Φάσις igitur & παρὰ τὸ φάναι dicta eſt, & παρὰ τὸ φαίνειν. &
Ἀπόφασις. Ἀπόφασις ſimiliter. ſed Ἀπόφανσις παρὰ τὸ ἀποφαίνεσθαι tantùm. Sic Ἔμφασις
Ἔμφασις. παρὰ τὸ ἐμφαίνεσθαι, & Ἐμφατικὸς, quæ formari videntur à prima perſona πέφασμαι & ἀποπέφασμαι, vt Μίασμα, ἀπὸ τοῦ μεμίασμαι. Μολυσμὸς, ἀπὸ τοῦ μεμόλυσμαι, quod & μεμόλυμμαι vt μεμίαμμαι dicitur. Aliis vero εἰς ις terminatis σ plerunque additur. vt ἄδρωσις, μάρανσις. Ariſtotel. in Probl. Φθείρεται δὲ τὸ θερμὸν ἢ μαράνσει ἢ σβέσει. & itidem περὶ νεότητος καὶ γήρως. Dicitur & μαρασμὸς vt μολυσμὸς, de quo librũ Galenus ſcripſit. Θέρμανσις etiã ἀπὸ τοῦ θερμαίνειν. Idem in x. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Ἔστι δ' οὐχ ἡ θερμότης κίνησις, ἀλλ' ἡ θέρμανσις. Et in quarto de relatiuis loquens, Τὸ δ' ὡς θερμαντικὸν πρὸς τὸ θερμαντόν, καὶ τμητικὸν πρὸς τὸ
Χλίανσις. τμητόν. Sic χλίανσις, ὕγρανσις, ἴσχνανσις dicta ſunt, & μάρανσις, αὔανσις, πέπανσις, μό-
Φλέγμανσις. λυνσις, πάχυνσις, εὔθυνσις, apud Ariſtotelem, & φλέγμανσις, quæ etiam φλεγμασία ab eodem dicitur in 2. de Gener. animal. Ἰσχνασία in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ. & in VIII. τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. Θερμασία. Idem in Probl. Ἡ δὲ
Ξηρασία. θερμασία ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος οὖσα, ποιεῖ τοὺς πυρετούς. Ξηρασία. Idẽ, Πρὸς δὲ τοὺς
Ξήρανσις. κόπους ἀσύμφορόν ἐστιν ἡ ξηρασία. & Ξήρανσις. vnde Ξηραντικὰ φάρμακα Galeno.

Ὑγρασία. Ὑγρασία. Idem, ἐν μὲν οὖν ταῖς κεφαλαῖς ὅταν ὑγρασία γίνηται, βάρη ποιεῖ. Ὕγρανσις
Ὕγρανσις. Ὑγίανσις. etiam dicitur. Themiſt. in 2. phyſic. auſcult. Ἔστι δὲ ὑγίανσις, ὁδὸς εἰς ὑγίειαν, ὡς θέρμανσις, ὁδὸς εἰς θερμότητα.

Ἀπιστούμενος. Ἀπιστούμενος ἐπίτροπος dicitur tutor ſuſpectus. Demoſth. Οὐ γὰρ εἶχε λόγον σώζειν μὲν τὰ χρήματα διὰ τῆς ἐμῆς μητρὸς ζητεῖν, ἕνα δὲ τῶν ἀπιστουμένων, καὶ αὐτῆς καὶ τῶν χρημάτων κύριον ποιεῖν, Neque enim conſentaneum eſt patrem qui matris opera ſeruare res ſuas cupiebat, in eius poteſtate quem ſuſpectum habebat, & matrem ipſam, & ſuas facultates conſtituere voluiſſe. Antiph. in apolog. cædis prima, Ἀπιστουμένων δὲ καὶ τῶν ἄλλων δούλων ἐν ταῖς μαρτυρίαις· οὐ γὰρ ἐβασάνιζον αὐτούς· πῶς δίκαιον τούτῳ μαρτυροῦντι πιστεύσαντας, διαφθεῖραί με;
Ἀπιστῶν. Ἀπιστῶν eſt qui ſuſpectum habet. Ἀπιστούμενος qui ſuſpectus eſt. Plutarch.

in Apophtheg. Ὅτι δεῖ μὴ τοῖς ἀπιστοῦσι τῷ συμμάχων, ἀλλὰ τοῖς ἀπιστουμένοις τῷ στρατιωτῶν ὀργίζεσθαι. Contrà Πιστούμενος dicitur, qui fide & auctoritate præditus eſt, qui maior eſt ſuſpicione, vel maior quam vt ſuſpectus haberi poſſit. vt κατ' Ἀριστοκράτ. Οὐδὲ τῶν πολιτευομένων καὶ πιστευομένων παρ' ὑμῖν ὤν. Idem, Εἰσὶ γὰρ καὶ δεινοὶ καὶ οὗτοι, καὶ πιστεύονται μᾶλλον παρ' ὑμῖν, valet apud vos auctoritate. Lyſ. Διὰ ταῦτα πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου, κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν. AEſch. Ἀνὴρ ἐν Θήβαις πιστευθεὶς ὡς οὐδεὶς ἕτερος. Lingua vulgi homines auctoritate & gratia & potentia ſubnixos, magnum creditũ habentes appellat. Eſt etiam Πιστεύεσθαι idem quod ἐπιτρέπεσθαι. Athen. τῷ δὲ Δανάη ὑπὸ τῆς Λαοδίκης πιστευομένη τὰ πάντα, omnia ei credita erant à Laodice. Baſil. in Prouerbia, οἷς ἡ πορεία καὶ σωφροσύνη παρὰ σοὶ κρίνεται, καὶ ὑψηλὸς προσκαθίζεταί σου ὁ νοῦς, πεπιστευμένος τὸ δικαστήριον. ſic conſtruitur vt ἐγκλείζεσθαι. Greg. Καὶ μέρος ἐν ὀλίγοις τῆς οἰκουμένης ἐγκλείζεται. Herodi. Εἰσιέναι γὰρ μέχρι τοῦ δωματίου εἰθὸς ἀναπαύονται, δυνάσαι μόνος, ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ προσόδου ἐγκεχλεισμένος. Lucian. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν.

Προσποιεῖν, ſibi quærere. Demoſth. κατ' Ἀφόβου, Ἐξὸν αὐτοῖς εἰ καὶ μισθοῦν ὅσοι οἴκοι ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων, ἐάσαντας ὥσπερ εἶχε κατὰ χώραν, ἡμᾶς τε τρέφειν, καὶ τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγίγνετο ταῦτα προσποιεῖν, Cũ ĩnterim facile eſſet è reditibus patrimonii noſtri, ita vt nihil è ſorte abſumerent, & nos alere, & munera ciuilia agnoſcere, & quæ inde ſuperfuiſſent, in rem ſuam vertere. Κατὰ χώραν ἐᾶν ὡς εἶχε, ſignificat loco non mouere, non attingere. Κατὰ χώραν μένειν eſt quieſcere, non moueri. Iſocr. de fœderibus loquens, Ταῦτα δὲ κατὰ χώραν μένειν, καὶ πάντ' αὐτὰ κύρια ποιοῦμεν, id eſt, rata manere volumus & intacta. Thucyd. Οἱ δὲ πρότεροι στρατιῶται κατὰ χώραν μένοντες, ἐπολιόρκουν τὴν Ποτίδαιαν. hoc metaphoricè ſignificat in ſua claſſe manere, & in ſua ſorte acquieſcere. Syneſ. Εἰ κατὰ χώραν ἐάσοι μένειν ἐπ' ἐμαυτοῦ φιλοσοφοῦντα, id eſt, ſi non coegerit me epiſcopũ fieri, ſed ſiuerit mecũmet ipſum viuere philoſophantẽ vt inſtitui. Xenoph. de matrefamilias, Περιελθεῖν δὲ ἐπισκοπουμένην εἰ κατὰ χώραν ἔχει ἃ δεῖ ἕκαστα, id eſt, circunſpectantem an ſuo quidque loco poſitũ ſit. Syneſ. aliter, Ἔξω κατὰ χώραν, εἰ ἐκπέμψας ἐπιστολὴν σαφῶς ἕκαστα ἔχουσαν, id eſt, reſiſtam hic & morabor. Ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, Xenoph. pro loco ſuo poſitum eſſe, hoc eſt digeſtum & compoſitũ eſſe: cui opponitur ὅπου ἔτυχε, id eſt temere. Idem in OEcon. Οἷς τοῖς μὲν, ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται. τοῖς δὲ, ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται. καὶ μὰ Δί' ἔφη ὁ Σωκράτης, οὐδ' ἐν χώρᾳ ἐν ᾗ ἔτυχεν, ἀλλ' ἔνθα προσήκει ἕκαστα διατέτακται. Χώραν ἀπολείπειν, pro locum relinquere, & liberũ ſeruare atque integrũ. Syneſ. Εἰς δὲ μετὰ ταῦτα διαγράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερέων, ἑαυτοῖς χώραν οὐχ ὑπολείπει.

Προσποιεῖν etiam ſignificat ὑποποιεῖν. Thucyd. Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιῆσαι. Dicitur etiam Προσποιεῖσθαι voce paſſiua. Pauſ. Καὶ αὐτὸς τῆς παιδείας διὰ χειρὸς προσποιούμενος μὲν Ἀρκάδων τοὺς πολλοὺς, παρειληφὼς δὲ καὶ τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείαν. Significat etiam vendicare καὶ οἰκειοῦσθαι, ſuum eſſe contendere. Iſæus περὶ τοῦ Νικοστρ. κλήρου, Τίς οὐ μέλαν ἱμάτιον ἐφόρεσεν, ὡς διὰ τὸ πένθος κληρονομήσων τῆς οὐσίας, ἢ πόσοι συγγενεῖς καὶ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τὴν Νικοστράτου id eſt, ex teſtamento ſibi vindicaſſent. genitiuo iunctũ, vt ἀντέχομαι, ἀντιποιοῦ-

Πιστούμενος.

Ἐγκλείζεσθαι.

Προσποιεῖν.

Κατὰ χώραν ἐᾶν.

Κατὰ χώραν ἔχειν.

Ἐν χώρᾳ κεῖσθαι.

Χώραν ἀπολείπειν.

Προσποιεῖν.

Προσποιεῖσθαι.

μενοι. Idem ibidē, Καὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκείνου τοῦ ὀνόματος, οὔτε γινώσκειν, οὔτε προσήκειν αὐτοῖς. In hoc tamē loco & ἀντὶ τοῦ ὑποκρίνονται intelligi poteſt, hoc eſt ſimulant: quia etiam προσποιοῦμαι pro ſimulo ponitur. Plutarch. cū accuſatiuo iunxit pro vendico mihi & aſſumo, de nece Cæſaris loquēs, Ενιοι δὲ καὶ κατεμίγνυσαν ἑαυτοὺς, ὡς μετεσχηκότες τοῦ ἔργου, καὶ προσεποιοῦντο τὴν δόξαν. ſic dicitur vt περιποιοῦμαι. Cum verò diſſimulare ſignificant, μὴ προσποιεῖσθαι dicunt. Demoſth. περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, Εἰ μέντοι βουλόμεθ᾽ ἡμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτοῖς ἡμῖν, ἀνοητότατος πάντων ἂν εἴη τῶν ὄντων ἀνθρώπων, εἰ τοῦτ᾽ ἐξελέγξοι.

Μὴ προσποιεῖσθαι.

Thucyd. in 3. Δεῖ δὲ καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι, diſſimulare, ὅπως ὃ ἡμῖν ἔτι μόνον σύμμαχόν ἐστι, μὴ πολέμιον γένηται. Sic AEſch. Εαν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μὴ δὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετ᾽ ἀκούειν.

Οὐ προσποιεῖσθαι.

Dicitur & οὐ προσποιεῖσθαι. Polyb. in 4. hiſt. Αρίστων δ᾽ ὁ τῶν αἰτωλῶν στρατηγὸς, οὐ προσποιούμενος οὐδὲν τῶν γινομένων, ἦγε τὴν ἡσυχίαν. Dicitur & ἀποπροσποιοῦμαι, vt alibi dictū eſt. Προσποιοῦμαι etiā eſt idē quod adiūgo. Themiſt. in ſecundū phyſic. ὅλως δὲ τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς, ἀλλ᾽ αὐτὰ τρίγωνα αὐτὰ ἢ κύβον λαβόντες, οὕτω θεωροῦσιν ἄνευ ὕλης καὶ κινήσεως. Idem in quartum, Τοῦτο τοίνυν ἐναργῶς φαινόμενα, καὶ δεικνύμενα ὑπὸ τῶν δημιουργῶν ὅσαι ἡμέραι, ὁ περὶ τοῦ κενοῦ λόγος οὐ προσποιεῖται, ἢ ἀγνοεῖ. hic pro non admittit poſitum eſt, vel pro tranſmittit, οὐ προσποιεῖται, vel pro diſſimulat.

Εμβάλλεσθαι μαρτυρίας.

Εμβάλλεσθαι μαρτυρίας eſt proferre teſtimonium. Demoſth. Καὶ μαρτυρίας μὲν οὐδεμίαν ἐνεβάλετο τοιαύτην. & in præſenti alibi, Εμβάλλεται μαρτυρίας ψευδεῖς, καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας ἀνθρώπους οὓς οὐδ᾽ ὑμᾶς ἀγνοήσειν οἴομαι, Profert falſum teſtimonium, teſtéſque laudat quorum teſtimonio vſurus eſt.

Επιγράφεσθαι.

Hoc enim ſignificat Επιγράφεσθαι, hoc eſt nomina ſcripto edere. Significat etiā ſcriptam actionem intendere. Idem πρὸς Αφοβον, Ωστ᾽ εἰ τότε ἀκούσαντες, οὐ μόνον αὐτὸν κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιγεγραμμένην ἐτίμησαν, id eſt, tanti eum damnauerunt quanti litem æſtimaueram, quantúmque in libello intentionis ſcripſeram. Iſæus περὶ τοῦ Νικοστρ. κλήρου, Αγνων μὲν γὰρ οὑτοσὶ καὶ Αγνόθεος, Θρασυμάχου ἐπιγράψαντο τὸν Νικόστρατον, καὶ ἑαυτοὺς ἐκείνου ἀνεψιοὺς ἀποφαίνουσι, καὶ τούτου μάρτυρας παρέχονται, Et libello intētionis editáque actionis, Nicoſtratum poſuerunt filium eſſe Thraſymachi. & rurſus, Νῦν δὲ πῶς οἷόν τε τῷ ἀνδρὶ δύο πατέρας ἐπιγράψασθαι; Ita fit vt τὰ ἐπιγεγραμμένα ſit libellus intentionis, vt τὰ εἰσκεκλημένα. Quid ſit teſtes laudare & alia, nos in Annotationibus docuimus. Laudare etiam auctorem ſuum, eſt τὸν πρατῆρα, ἢ τὸν θέτην, ἢ τὸν δεδωκότα, ἢ τὸν ἀνταλλαξάμενον ἐπιγράψασθαι, laudare eum à quo emptum habemus, aut pignori oppoſitum, τὸν προκεκτημένον παρέχεσθαι, laudare & proferre eius nomen, à quo poſſeſſionis cauſam habemus, & mancipio accepimus. Iſæus πρὸς Ξεναίνετον, Ωσπερ τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων δεῖ τὸν ἔχοντα ἢ θέτην ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι, ἢ καταδεδικασμένον φαίνεσθαι. vbi πρακτῆρα corruptè legitur. Παρέχεσθαι νόμον, laudare legis auctoritatē dici poteſt. Quintil.

Allegare.

& Iuriſconſulti Allegare appellant, hoc eſt citare: quod verbum apud Ciceronē nō legitur. Cicero enim proferre legem dicit. Quintil. in quarto, Nam tum dignitas eius allegatur, tum commendatur infirmitas: nonnunquam contingit relatio meritorum. Idem, Vt allegemus pro hone-

ſtis dignitatem illi ſuam, pro humilibus iuſtitiam, pro infelicibus miſericordiã, pro læſis ſeueritatem, ἵνα παραχώμεθα, ἵνα προτεινώμεθα, προενέγκωμεν, προβαλώμεθα. Plinius Proculo, Adhibes preces, allegas exemplum. Allegata etiam ſunt τὰ δικαιολογηθέντα, τὰ δικαιώματα. Παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, eſt præſtare ſe virum probum. *Παρέχειν.* Demoſth. Παρασχόντες ἑαυτοὺς χρησίμους ἐπὶ τοιούτων καιρῶν. Idem, Εἰ μὴ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέσχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι. *Παρέχομαι.* Vtuntur autem ſine diſcrimine & actiua & paſſiua voce actionem ſignificantes. Xenoph. in OEcon. Καὶ οὓς μὲν ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων οἰκουμένην γε τὴν χώραν παρεχομένους, καὶ ἐνεργὸν οὖσαν τὴν γῆν, τούτοις χώραν τε ἄλλην προστίθησι. Ibidem, Καὶ οἳ μὲν ἂν φαίνωνται τῶν φρουράρχων, τὸν ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον ἔκπλεων ἔχοντες, καὶ τούτους δοκίμους, ἵπποις τε καὶ ὅπλοις κατεσκευασμένους παρέχωσι, τούτους μὲν ταῖς τιμαῖς αὔξει. Demoſth. πρὸς Λεπτίνην, Τοσαύτας ὑπερβολὰς τῶν δωρεῶν αἷς ἀντευποιεῖ, ἡ πόλις παρέχηται. Liban. Νόμον παρεχόμενος τὸν κελεύοντα, περὶ ὧν ἂν ἅπαξ ἀφῇ καὶ διαλύσηται, μηκέτι ἐξεῖναι δικάζεσθαι, legem citans. Xenoph. in OEcon. Ταῦτα μὲν αὐτοῖς τοῖς χρωμένοις δείξαντες ὅπου δεῖ τιθέναι, παραδεδώκαμεν, καὶ ἐπιτάξαμεν σῶα παρέχειν, hoc eſt præbere præſtaréque incolumia. Significat etiam ſpeciem exhibere & præferre. Pauſ. in Bœoticis, οὗτοι μὲν δὴ οἱ ὄρνιθες τοῦτο παρέχονται τὸ εἶδος. & alibi perſæpe eodẽ modo vſus eſt. vt in Phocicis, Ῥωμαίοις δὲ ἡ ἀγορὰ μεγέθους εἵνεκα καὶ κατασκευῆς τῆς ἄλλης θαῦμα οὖσα, παρέχεται τὸν ὄροφον χαλκοῦν. Alibi ἰδέαν παρέχεσθαι dixit, τοῦ δὲ προσώπου ἰδέαν παρείχετο φέρουσαν μέν τι ἐς τὸ θεῖον, ξένην δὲ, καὶ ἐπὶ θεοῖς ἑλληνικοῖς οὐ καθεστῶσαν. Quandoquidem autem hæc animaduerſionis ſunt, accuratǽque intẽtionis, non grãmaticæ inſtitutionis atque technologiæ, nobis viſum eſt (qui hos commentarios ob id elaborãdos ſuſcepimus, vt iuuenum laborẽ leuaremus, diſcendǽque linguæ ampliſſimæ tædium adimeremus, longioris etiam operæ, quæ in adnotando vtique, adnotatáque æſtimando conſumitur, hoc compendio minueremus:) nobis, inquam, viſum eſt operæprecium futurũ, ſi quæ nobis olim de verbis huiuſcemodi paraueramus, in vſum publicum prodidiſſemus. Delectum igitur ancipitium verborũ, vſúſque in vtranque vocem arbitrarii, & vt Græci dicunt κατάλογον, addere hic inſtituimus, quem augere poſthac ſtudioſorum hominũ intẽtio, hac noſtra fortaſſe accuratior, poterit. Quæ autẽ in iã ſcriptis ex eo ordine explicauimus, quæ nõ pauca ſunt ipſa, volumus in numerũ huius recẽſus cedere quẽ nũc auſpicabimur. Horũ eſt ἄρχω ἄρχομαι, τιμῶ τιμῶμαι, τίθημι τίθεμαι. *Κατάλογος τῶν ῥημάτων τῶν διπλολογουμένων.* aliáq; iam à nobis enarrata. Ex iis autẽ quæ dicemus apparebit, quæ de mediis tẽporibus apud grãmaticos tradita ſunt, ea nõ in omni actiuorũ verborũ themate vocéq; à primariis ſcriptoribus obſeruata eſſe, ſoluta quidẽ oratione ſcribẽtibus. Addemus eodẽ plurima eorũ quæ diuerſa voce diuerſa ſignificãt, vt τιμωρῶ τιμωροῦμαι, ἀφοσιῶ ἀφοσιοῦμαι, & ſi quid eodẽ pertinet. Iã primũ Ἐπαίρομαι vt ἐπαίρω dicitur. *Ἐπαίρω, ἐπαίρομαι.* Demoſth. Τὰ περὶ τούτων πολλοὺς καὶ θρασεῖς ἐπαιρόμενοι τῇ πόλει τοὺς λόγους. & κατὰ Μειδίου, de diuitiis loquẽs, ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν δὲ παροξυνεῖ, incitãt, ἐξάγει, erigũt: vt ſpes erigit hominẽ Latinè, προάγει perpellũt. & Οὐδεμίαν γὰρ ἄλλην ἔχεις ἂν εἰπεῖν πρόφασιν, δι' ἣν τοιοῦτον ἐπῆρθης εἰσαγγεῖλαι. Et περὶ Στεφάνου, Οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. &

Διαίρω, διηρμένος. Ἐπηρμένοι τὸ ῥόπαλον, ἀντὶ ἐπηρκότες. Lucianus Διηρμένον dixit, ἀντὶ διηρκότα, tollenté. vt alibi, Διῆρκε τὸ ῥόπαλον. Alibi, Διηρμένοι τοὺς ἄκοντας. quo etiã Plutarchus vſus eſt, ſed vſurpatũ videtur, vt καθῃρμένος τὸν πώγωνα, ἀντὶ τοῦ καθῃκώς. Διαίρειν enim tollere eſt. Greg. de Baſilio, τὴν κεφαλὴν διάρας, καὶ κύκλῳ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα περιαγαγών. Baſil. Ἰδεῖν ἐστὶ χεῖρας μὲν διηρμένας κατὰ τῶν ὁμοφύλων, καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ἐπιφερομένας. Theophr. τὰ διηρμένα εἰς ὕψος. Διαίρω etiam τὸ ἀνοίγω, ἐπὶ στόματος. Inde apud Demoſthenem, Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, Ne verbum quidem fecit. Chryſoſt. Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάναι οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne occaſionem quidem hiſcendi reliquimus ipſis, aut mutiendi. Quale eſt apud Liuiũ, Non hiſcere quenquam præ metu potuiſſe. Hermog. περὶ σεμνότητος, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τό τε ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διοίκει τὸν λόγον, id eſt στομφάζειν ποιεῖ, hoc eſt grandius pronunciare, & ore patentiore.

Δίαρμα. & Δίαρμα, elatio, ὄγκος. Idẽ alibi, Τοῦτο δὲ καίπερ κομματικόν, ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. Ariſtotel. περὶ κόσμου, de philoſophia loquẽs, Διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, ſublata, erecta. Διαίρω traiicio. Polyb. in I. Οἱ δὲ ἔπλεον αὖθις ἐκ τῆς Σικελίας, καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς, καὶ προσμίξαντες τῇ τῶν Καμαριναίων χώρᾳ, τηλικούτῳ περιέπεσον χειμῶνι, tranſmittentes. Idem, Κατὰ δὲ ταῦτα τῆς θερείας ἐπιγινομένης οἱ καταστάντες ἄρχοντες ἀνέπλευσαν παντὶ τῷ στόλῳ. καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐνθένδε εἰς τὴν Λιβύην. Sic Strabo lib. IIII. apud quem δίαρμα dictum eſt pro traiectu, Τέτταρα δ᾽ ἐστὶ διάρματα, οἷς χρῶνται συνήθως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου.

Εὐτρεπίζομαι. Εὐτρεπίζομαι ἀντὶ εὐτρεπίζω. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἐκεῖνος ὅσους ἢ πεῖσαι χρήμασι Θηβαίων, ἢ ἐξαπατῆσαι ἐδύνατο, πάντας ηὐτρέπιστο. Xenoph. in IIII. Ἑλληνικῶν, Τὸν δὲ Κόνωνα ἐκέλευσε εὐτρεπίζεσθαι τὰς καθ᾽ Ἑλλήσποντον πόλεις, ὅπως εἰς τὸ ἔαρ τὸ ναυτικὸν πολὺ ἀθροισθείη. Pauſ. Δηώσας δὲ τὴν γῆν, καὶ λείαν ἐλάσας, μικρὸν ἡσύχαζεν. οἱ δὲ ἐς πολιορκίαν εὐτρεπίζοντο, apparabantur, paſſiue dixit. Vtitur & Herodianus voce actiua in ſecundo, & Baſilius περὶ εὐαγγελιστίας, qui tamen plærunque paſſiua voce vtitur pro ſtatuere & cõſtituere.

Διοικοῦμαι καὶ διοικῶ. Διοικοῦμαι ἀντὶ Διοικῶ. Greg. κατὰ Ἰουλ. in I. Τοῖς δὲ τῆς προνοίας λόγοις οὐκ ἐμβάλλοντας, ἐκ τῶν ἐναντίων πολλάκις τὰ βελτίω διοικουμένης, id eſt, ita adminiſtrantis res humanas, vt ex contrariis meliora eliciat & euenire faciat. Demoſth. Ἵν᾽ ἐὰν μὲν δέξωνται ταῦτα, καὶ ἃ βουλόμεθα ὦμεν διῳκημένοι, καὶ μετὰ προσχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν. Idem, ὃ δὲ μετὰ ταῦτα διοικεῖται οὑτοσί, πάντων δεινότατόν ἐστι. Alibi διοικεῖν τὰ κοινὰ dixit. Διοικεῖν etiam eſt

Διοικίζω. ſeorſum habitare. & Διοικίζω actiuum, diſſocio, & dirimo contuberniũ, aut ſodalitatem, aut habitationem. Lyſ. Ἐν γὰρ τῇ διοικήσει ὅτ᾽ ἐκ Κολυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν, τοὺς παῖδας ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένῳ βιβλίῳ, ἀνενεγκεῖν πρὸς ταύτην. Ariſtot. in v. Politicon, Καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἄστεος ἀπελαύνειν καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινόν, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας, καὶ τῆς τυραννίδος. Plato in Symp. Καὶ πρότερον ὥσπερ λέγω ἓν ἦμεν· νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν, διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων, pro diſpergere incolas poſuit & ciues. vt Iſocrates περὶ εἰρήνης, Τὴν μὲν γῆν τῶν Κορινθίων ἔτεμον, Μαντινέας δὲ διῴκισαν. Huic opponitur συνοικίζω.

Οἰκονομεῖν. Οἰκονομεῖσθαι. Οἰκονομεῖν etiam & οἰκονομεῖσθαι inueniuntur in ſignificatione actiua. Lucian. in Ioue tragœdo, Τοσαῦτα, ὡς φής, πράγματα ἔχοντες θεοί, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομούμενοι.

Οἰκονομούμενον alioqui ſignificat rectè conſtitutum & diſpenſatum. & Οἰκονομεῖσθαι verbum eſt medicorum. Galenus, Ἀνάδοσίς ἐστιν ὁλκὴ τῆς πεφθείσης καὶ οἰκονομηθείσης τροφῆς εἰς πάντα τοῦ σώματος μόρια, diſtributi alimenti & digeſti. Significat etiam Οἰκονομία diſtributionem & diſpoſitionem oratoriam. Gregorius ſic vocat prouidentiæ diuinæ diſpenſationem. Eſt etiã Οἰκονομικὴ ἀρχὴ apud Ariſtotelem in primo & in tertio Politicorũ. Οἰκονομικὴ eſt ἡ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων ἀρχὴ, καὶ τῆς οἰκίας ἁπάσης. Eſt alioqui Οἰκονομεῖν verbum theologicum, & ſignificat moliri, ſtruere, inſtituere. Damaſc. in III. ὀρθοδοξίας, de fletu & ſomno & morte Chriſti loquens, & aliis affectibus humanis, Ἐν τούτοις γὰρ ἅπασι μίξις ἐστὶ τοῦ θείου πρὸς τὸ ἀνθρώπινον, οὐδὲν τούτων τοῦ θείου πάσχοντος, δι᾽ αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομοῦντος σωτηρίαν. Idem inferius, τῶν δὲ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἀνθρωποπρεπῶν τρόποι εἰσὶ διάφοροι. τὰ μὲν γὰρ ἀληθῶς μέν, ἀλλ᾽ οὐ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ κατ᾽ οἰκονομίαν, πρὸς τὸ πιστώσασθαι ὅτι αὐτὸ τὸ παθὸν σῶμά ἐστι, id eſt, iis enim agebatur vt id quod mortem paſſum erat, corpus eſſe crederetur. Baſil. ἐν τῷ ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ θεός, Ἀγωνιστὰς τούτου ἡμᾶς ἔστησεν ὁ διάβολος, διὰ τὸ ἐξ ἐπηρείας πάλαι γενόμενον ἡμῖν πτῶμα, τοῦ κυρίου οἰκονομήσαντος ἡμῖν τὴν πρὸς αὐτὸν πάλην, ὥστε δι᾽ ὑπακοῆς ἀναπαλαῖσαι ἡμᾶς, καὶ καταστεφανωθῆναι τοῦ ἀντιδίκου. vnde vita Chriſti & eius theurgia tota, οἰκονομία vocatur. Damaſc. in tertio, contra eos loquens qui corpus ſeruatoris interiiſſe negabant, Εἰ γὰρ ἄφθαρτον, οὐχ ὁμοούσιον ἡμῖν. ἀλλὰ καὶ δοκήσει καὶ οὐκ ἀληθείᾳ γέγονεν ἃ γεγονέναι φησὶν εὐαγγέλιον, τὴν πεῖναν, τὴν δίψαν, τοὺς ἥλους, τὸν θάνατον. εἰ δὲ δοκήσει γέγονε, φενακισμὸς καὶ σκηνὴ τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον. Et itidem à Baſilio τοῖς παραλιώταις ἐπισκόποις ſcribente, & τοῖς καισαρεῦσι. Eſt enim Οἰκονομία prouincia Chriſto à Deo patre iniuncta & mandata. Et Οἰκονομικῶς non ſine myſterio, & certa ratione, & vt res quæ gerebatur poſcebat, ſignificat. Idem in III. περὶ δειλίας loquens, Παρὰ φύσιν δὲ δειλία ἐστί, παράλογος συστολή. ταύτην ὁ κύριος οὐ προσήκατο, εἰ μὴ ἐν τῷ τοῦ πάθους καιρῷ. εἰ καὶ οἰκονομικῶς ἑαυτὸν συνέστελλε πολλάκις. οὐ γὰρ ἠγνόει τὸν καιρόν, etiam ſi ſe ſæpe Iudæis male cogitantibus ſubduxit, quando ita myſteriũ futuri ſupplicii poſcebat, cuius tempus nondũ veniſſe ſciebat. Baſil. Gregorio auunculo, Ἀλλ᾽ εἴτε ἁμαρτία ἦν τῶν συμβαινόντων αἰτία, τοῦτό μοι πέρας ἔστω τῶν δυσχερῶν. εἴτε τι τὸ οἰκονομούμενον ἦν, ἐξεπληρώθη πάντως τὸ σπουδαζόμενον. οὐ γὰρ ὀλίγος ὁ τῆς ζημίας χρόνος. διὸ μηκέτι σιγᾶν προσεπῶτος ἔρρηξα φωνήν, ſiue quiddam erat quod eo ſilentio agebatur. Οἰκονομία autem ἀντὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ à Chryſoſtomo accipitur identidem, vt primæ ad Corinth. XV. Oportet autem illum regnare donec ponat omnes inimicos ſub pedibus eius, vel ſuis, & quæ ſequuntur. Ἴδωμεν τοίνυν πότερον καὶ ἐνταῦθα εἰ περὶ γυμνῆς τῆς θεότητος ὁ λόγος αὐτῷ, ἢ μετὰ τῆς οἰκονομίας ἀποφαίνεται περὶ αὐτοῦ ταῦτα ἅπερ φησίν. Idem ad Coloſſ. 2. Τὸ γὰρ τοιοῦτον οὐδὲ ἀπάτην δεῖ καλεῖν. ἐπεὶ καὶ τὸν πατέρα ἠπάτησεν ὁ Ἰακώβ, ἀλλ᾽ οὐκ ἀπάτη, ἀλλ᾽ οἰκονομία ἦν, ſed diuino id numine agebatur. Hieronymus ad Pammachium & Oceanum, de Apollinari loquẽs, Is dimidiatam Chriſti introduxit οἰκονομίαν, id eſt ἐνανθρώπησιν, ex eo ſcilicet quòd diuinã perſonam Chriſto homini ſuſtulit, & vnam tãtum naturam tribuit. Προοικονομεῖν verò eſt præſtruere, præmoliri. Ariſtot. in OEconom. Οὕτω προσοχησόμενοι ἀπὸ τῶν θεῶν ἑκατέρου τὸ

Οἰκονομία.

Οἰκονομικῶς.

Προοικονομεῖν.

φύσις, τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν κοινωνίαν. Syneſ. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ δαίμων

Προκατεσκευ. ἵνα μηδὲ βλάπτῃ τὰ μετὰ προῳκονομήσατο, μηδέ σε τὴν φίλην μοι προφῆναι κεφαλήν. Cicero ad Quintum fratrem lib. 2. Eo die προῳκονομήσαμεν quædam ἀνεχύρας, de iis quæ in Sextiũ apparabantur crimina, & eum ornaui veris laudibus, id eſt, quædam præſtruxi in defenſione Beſtiæ, quæ ad Sextii defen-

Προοικονομικόν. ſionem ſpectabant. & Προοικονομικὸν dicitur quod præſtruit & viam facit ad ſequentia. Οἰκονομεῖν etiam eſt diſtribuere & diſpenſare. Greg. Ἐν τῷ πρὸς ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Φέρε, κατὰ τὸ ἐν σοὶ πνεῦμα τῆς θεραπείας ἀποδὸς ἑκάστῳ τὸ προσφορον, καὶ οἰκονόμησον ἐν κρίσει τὸν λόγον, ἵνα σε καὶ μᾶλλον τῆς σοφίας θαυμάσωμεν.

Ακρωτηριάζεσθαι. Ακρωτηριάζεσθαι. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νῦν δὲ Ἀλεξάνδρῳ, imperii & finium patriæ circunciſores, qui laceram patriam & mutilam flagitioſa proditione reddiderunt. ἐκ

Ακρωτηριάζειν. ἠκρωτηριακότες. Eſt autem Ακρωτηριάζειν τὰ ἄκρα τέμνειν. Athen. de Scythis, Οὗτοι δὲ εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας. Polyb. in v. Ακρωτηριάζων δὲ καὶ φονεύων καὶ στρεβλῶν πολλοὺς διέφθειρε. Chryſoſt. in 1. ad Rom. Δι' οὐδὲν γὰρ ἕτερον τοὺς εὐνούχους ποιοῦντες κολάζουσιν οἱ νομοθέται, ἢ ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, id eſt, imminuunt naturæ vim ca-

Ακρωτήρια. ſtratione. Ακρωτήρια Ariſtoteles appellat extremam partem digitorum ſub vnguibus latentem, & extremas partes oſſium, Περὶ τὰ ὦτα δὲ χόνδροι εἰσὶ καὶ τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀστῶν. Significant etiam pinnacula & prominentias ædificiorum. Plut. in Cæſ. Ἦν γὰρ ἐν τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον οἷον ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον, ὡς Λίβιος ἱστορεῖ. Τοῦτο ὄναρ ἡ Καλπουρνία θεασαμένη καταρρηγνύμενον, ἔδοξε ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. Ακρωτήρια etiá τὰ ἐπάνω τῶν νεῶν ἀνατιθέμενα ζῴδια. Sic intelligi poteſt apud Athenæum in quinto, vbi narrat pompam Philadelphi, Ἑξῆς ἐπεφέρετο κυλίκια ἀργυρᾶ δωδεκαπήχη, δύο ὕψος πηχῶν ἕξ. Ταῦτα δὲ εἶχεν ἄνω τε ἀκρωτήρια καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλῳ, καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν ζῷα τρία ἡμιπήχη, hoc eſt animalia è ſummis labris eminentia. Thucyd. in 2. de peſte loquens, Καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινε. κατέσκηπτε γὰρ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας. hæc appellat ἀκρωτήρια. Plut. in Cicerone, Τῶν δὲ ἀκρωτηρίων εἰς Ῥώμην κομισθέντων, ἀκούσας καὶ ἰδὼν Ἀντώνιος ἀνεβόησεν, ὡς νῦν αἱ προγραφαὶ τέλος ἔχοιεν, de cæde oratoris loquens. Sunt etiam roſtra nauium & ornatus. Herodot. in Thalia, Καὶ τῶν νεῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρῴρας ἠκρωτηρίασαν, καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηναίης ἐν Αἰγίνῃ, id eſt roſtra ademerũt. Xenoph. in v1. Ἑλληνικῶν, Αἱ δὲ ἀπὸ Συρακουσῶν νῆες ἅπασαι ἑάλωσαν αὐτοῖς ἀνδράσιν. ὁ μέντοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος, ἕλκων κατηγάγετο εἰς τὸν Κερκυραίων λιμένα.

Ετοιμάζω, & Ετοιμάζομαι. Ετοιμάζομαι etiam & ἑτοιμάζω eadem ſignificatione legũtur. Appia. in 2. τῶν ἐμφυλ. de Cæſare loquens, Πιστωθεὶς δὲ οὕτω Φρόντων, χεῖρά τε πολλὴν ἀφανῶς ἡτοίμαζεν, καὶ νόμους ἀπὸ τῶν πεντήκοντα ἐς τὸ βουλευτήριον ἐσέφερε. Polyb. in v. hiſt. Ἀλλὰ σίτου μὲν καὶ χρημάτων πλῆθος, ἔτι δὲ τειχῶν καὶ βελῶν κατασκευάς, μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας καὶ δαπάνης ἑτοιμαζόμεθα. & paulo poſt, Ὁ δὲ ἀποδοὺς τὸ σύνθημα τῆς χειρὸς τοῖς ὑπασπισταῖς, ἡτοίμαζε τοὺς ἠθροισμένους κατὰ τὴν οἰκίαν. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Δέον σπέρματα καταβαλεῖν, καὶ δι' ἐπιμελείας ἑαυτῷ τοὺς καρποὺς ἑτοιμάζεσθαι.

Εὑρημένος ἀντὶ τοῦ εὑρηκώς. Demoſth. περὶ παραπρ. Ἀλλ᾽ ἐπεὶ πάλιν ἥκομεν ἐκ Εὑρίσκω, εὑ-
τῆς πρεσβείας ταύτης, οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα οὐδ᾽ ὁτιοῦν εὑρημένοι τὴν ὅτε εἰρήνην ἐποιεῖ- ρίσκομαι.
σθε λεχθέντων καὶ προσδοκηθέντων, προσῆμεν τῇ βουλῇ. cum alioquin hoc verbum ſemper paſſiua voce proferatur, cū impetrare & mereri ſignificat & adipiſci, vt πρὸς Λεπτ. Τῇ μὲν γὰρ χρείᾳ τῇ τῶν εὑρισκομένων τὰς δωρεὰς, οἱ τύραννοι μάλιστα δύνανται τιμᾶν. πλουσίους γὰρ ὃν ἂν βούλωνται παραχρῆμα ἐποίησαν. τῇ δὲ τιμῇ καὶ τῇ βεβαιότητι, τὰς παρὰ τῶν δήμων δωρεὰς εὑρήσετε οὔσας βελτίους. εὑρισκομένους τὰς δωρεὰς vocat eos qui promerentur, & qui adipiſcuntur & obtinent. εὑρήσετε autem inuenietis & reperietis dixit. Etenim (inquit) ſi vtilitatem eorum ſpectetis qui liberalitates impetrāt, aut quoquo modo adipiſcūtur, tyranni maximopere honeſtare munificentia poſſunt, vt qui confeſtim locupletare poſſint quem viſum fuerit. Eſt autem Εὑρέσθαι propriè λαβεῖν ἀνθ᾽ ὧν τις ἔδωκεν ἢ εὐηργέτησεν ἢ ἐπόνησεν, id eſt mereri. Idem, Εἰσὶ γὰρ δήπου παρ᾽ ὑμῖν αἵ τε τῶν μετοίκων λειτουργίαι καὶ αἱ πολιτικαί. ὧν ἑκατέρων ἐστὶ τοῖς εὑρημένοις ἀτέλεια, ἣν οὗτος ἀφαιρεῖται. Andocid. περὶ τῶν μυστηρίων, Καὶ κομισθεὶς, ἄδειαν εὑράμενος, ἀπογράφει τοὺς μεθ᾽ ἑαυτοῦ. Gregor. περὶ θεολογ. Οὐ καλὴν οὐδὲ δικαίαν ταύτην ἀπολογίαν εὑράμενοι τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, hîc ἀντὶ τοῦ εὑρόντες dixit, nacti. Alibi τὸ εὑρημένοι. ἆθλον εὑράμενος τὴν μετάθεσιν. Pauſan. in Phocicis, μακεδόνες μὲν γὰρ πάλιν ἐς ἀμφικτύονας εὕραντο, obtinuerunt vt adnumerarentur inter Amphictyonas. Syneſ. Εὑράμενος κρηπῖδα. Sic autem εὑράμην formatum eſt vt ὠ- Εὑράμην.
νάμην, ἐπριάμην, & ſimilia quæ per ſyncopam dicta ſunt, & ἐπλάμην, ἠγάμην. Syneſ. Εὕραιο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν, optantis eſt. ἐφεύρετο Ariſtoteles in VIII. Ethicorū. Gregor. ὃς τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείαν εὕρετο. Accipitur interdū etiam in malam partē, pro incidere & impingere. Pauſan. Ἀργεῖοι μὲν τοῖς οἰκέταις τοῦ Ἄργου διδόντα αὐτὸν δίκην, τέλος τοῦ βίου φασὶν εὑρέσθαι τοιοῦτο. Sic Cicero Græcorum imitatione, Qui propter hæſitantiam linguæ ſtuporémque cordis cognomen ex contumelia inuenit. Accipitur enim & Inuenire.
in malam partem pro mereri. Pauſan. lib. ſupradicto, οἱ δὲ συμμαχίας εὕραντο οἱ λακεδαιμόνιοι τῆς φωκέων ζημίας, pœnas luerunt & pependerūt ob fœdus cum Phocenſibus ictum. Lucas autem dixit, Εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ θεῷ, τὸ εὗρον, ἢ εὗρον. Εὕρημα idem ferè quod ἕρμαιον, hoc eſt lucrum aduen Εὕρημα.
titium. Xenoph. in VII. ἀναβασ. Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Quòd ſi inſuper ſtipendium acciperent, lucrum inſperatum id cenſeri. Vtitur & Iſæus. Ἀνδραποδίζω. Thucydides, Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους Ἀνδραποδίζω,
ἀποκτεῖναι ὅσοι ἡβῶσι. παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Polyb. paſſiua voce & Ἀνδραποδί-
dixit, Πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα. Plutarch. me- ζομαι.
taphoricè vſus eſt in Antonio, Καὶ γαβίνιον δὲ ὀκνοῦντα εἶχε τοῦ πολέμου, καίπερ ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μυρίοις ταλάντοις, id eſt magnopere captū pollicitatione Ptolemæi regis, & veluti Ptolemæo mancipatū. Ἀνδραγαθῶ & Ἀνδραγαθῶ, καὶ
ἀνδραγαθίζομαι. Thucydid. in 2. εἴ τις καὶ τόδε ἐν τῷ παρόντι δεδιὼς, ἀπραγμοσύνῃ Ἀνδραγαθίζο-
ἀνδραγαθίζεται, id eſt, ſeſe præclarè agere exiſtimat, ſi ocio indulſerit. Idem, μαι.
καὶ ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι, probum virū ſe præſtare vbi id citra periculum facere licet. Plutarch. in apophthegmatis, τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα κελεύεσθαι τοῖς ἀνδραγαθημένοις. Idem, Καὶ παιανίζειν ὥσπερ ἀνδραγαθήσαντας. Polyb. in 1. hi-

ſtoriarũ, καὶ παραστήσας ὁρμὴν ὑπερβαλοῦσαν διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐπαγγελίας τοῖς κατ'
ἰδίαν ἀνδραγαθήσουσι. Baſilius, οὐδεὶς μετὰ τοὺς ἀγῶνας ἐπελθὼν, στεφανοῦται. οὐδὲ μετὰ
Ποιῶ, ποιοῦμαι. τοὺς πολέμους ἀνδραγαθίζεται. Ποιῶ & ποιοῦμαι promiſcui vſus ſunt. Demo-
ſthen. οὓς κρατῆρας κοινωνοὺς πεποίηνται. Ariſtotel. in VII. Politic. Νῦν μὲν οὖν
τοῦτον ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον. & ποιοῦμαι μνείαν apud eũdem ſæpe.
Similis eſt conſtructio τοῦ δρᾶν καὶ ἐργάζομαι. Varius autem eſt vſus huius
Περὶ πλείονος. verbi. Demoſth. Τὴν ἑαυτοῦ συκοφαντίαν ἀξιοῖ περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νόμων,
pluris quàm leges ducere & facere. Lyſias, Περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην, magni
Περὶ ἐλάττονος. facerem. Sic Περὶ ἐλάττονος. Idem, Καὶ τὸν νόμον παραβαίνων, ὃν οὐ περὶ ἐλάττονος
τῆς ἡδονῆς ἐποίησας, præ voluptatibus contemptui habuiſti. Iſocrat. Καὶ περὶ
Περὶ ὀλίγου. ἐλάττονος φαίνομαι ποιούμενος τὴν ψυχὴν, τοῦ παρ' ὑμῖν εὐδοκιμεῖν. Sic Περὶ ὀλί-
Περὶ πλείστου. γου ποιεῖσθαι, Iſocrat. & Περὶ πλείστου Iſæus, Νῦν δὲ χρώμενος ἡμῖν, καὶ περὶ πλεί-
στου ποιούμενος ἁπάντων, & omnium maximè exiſtimans. quanquam etiam
cũ ſubſtantiuo verbo illæ voces iunguntur. Plato in Euthydemo, Ὡς τότε
γὰρ ἔλεγον, περὶ πολλοῦ ἡμῖν τυγχάνει ὄν, τόνδε τὸν νεανίσκον σοφόν τε καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι.
Antiph. Ἡγοῦμαι μέντοι γε καὶ ὑμῖν τοῖς δικασταῖς περὶ πολλοῦ εἶναι τὰς φονικὰς ὀρθῶς
Περὶ οὐδενός. διαγινώσκειν. Et cum aliis verbis. Lyſ. Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo duce-
bant. Idem, Καίτοι οὐ δήπου τὰς μὲν μικρὰς ζημίας, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι· τοὺς δὲ περὶ
Ποιεῖσθαι κέρδος. τοῦ σώματος κινδύνους, περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι. Ποιεῖσθαι κέρδος, lucrifacere, in rem
ſuã vertere. Plutarch. in Cicerone, ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, ἀλλ' ὅσον ἐπευωνί-
Ποιεῖσθαι χάριν καὶ ὀργήν. σαι τὴν ἀγορὰν ἀπεχρήσατο τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν ἀνθρώπων. Ποιεῖσθαι χάριν τι, eſt a-
nimo beneuolo accipere aliquid, & gratiam habere: cui opponitur Ποιεῖ-
σθαι ὀργὴν τὸ πρᾶγμα. Demoſth. περὶ παραπρ. Ἀλλ' ὅσων οὗτος αἴτιος σκεψάμενοι,
εἰ χάριν, ἂν ταύτης ἄξιος ᾖ, καὶ τοὐναντίον ὀργὴν, ἂν τοιαῦτα φαίνηται πεποιηκὼς, πεποιῆ-
Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν, ἢ ἐφ' ἑαυτῷ. σθαι. Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, eſt in poteſtatem ſuam redigere, po-
teſtatis ſuæ facere. Syneſ. Ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος τὸ πρᾶγμα. Demoſth. Ποιεῖ-
Ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτόν. σθαι τὴν χώραν ἐφ' ἑαυτῷ dixit. Ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, eſt periculi ſui facere, in ſeſe
recipere. Idem, Πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτή-
ματα. Ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν. Herodian. in I. Ὁ δὲ Περέννιος ποιησάμενος αὐ-
τὸν ἐπ' ἐξουσίαν, ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ, id eſt, cum ſummotis aliis in maximam
Commodi gratiam inſinuaſſet, & magnam potentiam ſibi comparaſſet.
Γνώμην ποιεῖσθαι. Γνώμην ποιεῖσθαι, eſt ſtatuere & decernere. Thucydid. θέμενοι δὲ ἐς τὴν ἀγορὰν
Ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι. τὰ ὅπλα, γνώμην ἐποιοῦντο κηρύγμασι χρήσασθαι ἐπιτηδείοις. Ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι
opponere, & quaſi προβάλλεσθαι. Xenoph. in IIII. ἑλληνικῶν, Καὶ ἔπειτα μέντοι
ἐλθόντες κατεστρατοπεδεύσαντο, ἔμπροσθεν ποιούμενοι τὴν χαράδραν, hoc eſt, poſt
eluuiem caſtrametati. Ποιεῖσθαι ducere & exiſtimare. Gregor. de quodam
martyre, Καὶ πομπὴν, ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος. Ποιεῖσθαι adopta-
re. Demoſth. Καὶ ὃν ἠνάγκασται τρόπον ὁ πατὴρ ποιήσασθαι αὐτὸν, οὐ λέληθεν, id eſt εἰσ-
Ποιεῖν, ὅθεν ποίησις. ποιῆσαι. Ποιεῖν pro poeticè ſcribere, voce actiua tantùm dicitur. Ariſtot.
in Probl. de Bellerophonte, Οἱ οὕτως ἐποίησεν Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἀπήχθε-
το πᾶσι θεοῖσιν, Ἤτοι ὁ καππεδίον, & reliqua. Polyb. Ἴστε γὰρ δήπου ὅτι Ὅμηρος ὁ σοφώ-
τατος, πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, id eſt in ſuis pöematibus ſcri-
pſit. ſic enim de poetis ποιεῖν, vt λέγειν περὶ λογογράφων dicitur. Iſocrat. in
Panegyrico. Τίς γὰρ ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων, ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων, μὴ πονήσει καὶ φι-

λωποφόρος; ὅθεν Ποίησις καὶ ποίημα, quæ vocabula quid inter ſe differant, ver- Ποίησις.
bis Aphthonii referã in progymnaſ. Διήγημα (inquit) ἐστὶν ἔκθεσις πράγμα- Ποίημα
τος γεγονότος. διενήνοχε δὲ διηγήσεως, ὡς ποιήσεως ποίημα. ποίησις μὲν γὰρ, πᾶσα ἡ ἰλιάς. Διήγησις.
ποίημα δὲ, ἡ τῶν ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευή. Ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, eſt admirari. & Διήγημα.
Ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, riſui habere. ſic & alia ſimilia dicuntur. Plutarch. Ὁρῶν
τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος ἐν θαύματι ποιουμένους, ἤρετο τί ἐστι,
& reliqua. Syneſ. Σχετλιαζόντων ἡμῶν, καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων τοσοῦτον ἀπηρτῆσθαι
τῆς γῆς, rem eſſe periculoſam dictitãtibus. Significat etiam ægre ferre, hoc
eſt δεινὰ ποιεῖσθαι, καὶ δεινὸν ποιεῖσθαι Gregorio. Demoſth. Αἰτιωμένου καὶ δεινὰ ποιοῦν-
τος τοῦ ἀνθρώπου, conquerente. Sic Thucydides, Οὐκ ἔτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο. Plu-
tarch. per plurale, Οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενος, Rem non tolerandam ratus. ea
figura ſcilicet, qua plurali pro ſingulari vtuntur, vt paulo ante diximus.
Demoſth. Καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά, vociferabatur, conquereba-
tur. Aliquando δεινὰ ποιεῖν ſignificat indignè agere aut facere, hoc eſt im-
probé. Idem περὶ στεφάνου, Εἰ γὰρ περὶ ὧν, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, εἰ
ταῦθ' ὡς οὐκ ἄριστα νῦν ὑμᾶς ἀξιοῖ ψηφίσασθαι; Δεινοποιεῖν eſt augere crimen, Δεινοποιεῖν.
amplificaréque dicendo. vnde Δείνωσις dicta pars epilogi, exaggeratio & Δείνωσις.
amplificatio. Quintil. in VI. Hæc illa δείνωσις vocatur, rebus aſperis, indi-
gnis, inuidioſis addens vim oratio: qua virtute præter alios plurimũ De-
moſthenes valuit. Dicitur etiam Δεινολογία, & δεινολογεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιτραγῳδεῖν. Δεινολογεῖσθαι.
Plutarch. Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ δεινολογουμένων, εἰ τῶν Ῥωμαίων ἀνθύ-
πατος τέλη καταβαλεῖ τοῖς βαρβάροις ὀλεθρίοις, μικρὰ ἐφρόντιζε, τοῦ δοκοῦντος αἰσχροῦ
χρηστὸν εἶναι φήσας. Καλῶς ποιεῖν, ſermo eſt vſitatus apud auctores hoc mo- Καλῶς ποιεῖν.
do. Demoſth. ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου τετάρτῳ, Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα,
πολλὰ πεποίηκε τὰ κοινά, καὶ τετρακόσια ἀντὶ τῶν ἑκατὸν ταλάντων προσέρχεται, & me-
rito fortuna auxit annuos reipub. redditus. Greg. εἰς Βασίλειον, Ὅπερ οὖν κα-
λῶς ποιοῦν καὶ συνέδραμεν, Quod vt decuit & debuit, concurrit. ſermo eſt ap-
probantis rei euentum. Idem in eadem, Ὅπερ οὖν ἐκείνῳ συμβέβηκεν εὖ ποιοῦν, Εὖ ποιεῖν.
οἴκοθεν ἔχοντι τῆς ἀρετῆς παράδειγμα. Lucian. de homine dixit, Ἀλλὰ τὰ πολλὰ
εἰδὼς ἃ τοῖς ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη, ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν εὖ ποιῶν. ſic Gregorius,
Καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει μοι εὖ ποιῶν περιέπειν τὰ ἡμέτερα, hoc eſt, vt debebat: vt par
erat. Plato ὀρθῶς δρᾶν dixit in Philebo, Σὺ πρὸς ταῦτα ἀντείπες, ὡς οὐ ταῦτα,
ἀλλ' ἕτερα ἐστὶν ἃ πολλάκις ἡμᾶς αὖθις ἀναμιμνήσκομεν, ὀρθῶς δρῶντες, ἵνα ἐν μνήμῃ
παρακείμενα, ἑκάτερα βασανίζηται. Ποιοῦμαι ſimulo, ἀντὶ τοῦ προσποιοῦμαι.
Themiſt. βασανιστῇ, Εἰ μέν τις ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι, οὐ πολ-
λῶν ἡμῖν ἐνιαυτῶν προσδεήσει ὥστε καταμαθεῖν. Idem, Ὦ ἄνθρωπε, ἐπειδὴ φιλόσοφος
εἶναι τὴν ἀκροτάτην φιλοσοφίαν ποιῇ, πάνυ μὲν βουλοίμεθ' ἂν καὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀγαθὸν κατα-
σκευάσαι, quoniam agis philoſophũ. Ποιῶ, vtilis ſum, confero. Dioſcorid.
ποιεῖ δὲ κάρδαμον μεθ' ὕδατος ποθὲν πρὸς ἐπιληπτικούς, βούλιμον, ἰσχιαδικούς. & ſic
identidẽ. Sic Quintilianus metaphoricôs lib. x. facere ad ſtomachũ. Alibi
de Phalereo, nõ facere ad forenſem puluerẽ, non eſſe accõmodatũ certa-
mini forenſi. Seneca, Sic horũ contumacia non facit ad aulã. & Ouidius,
Non facit ad lachrymas barbitos vlla meas. &, Ad talem formã non facit
iſte locus, in epiſtola Paridis. & Martialis, Præterea ſi quid nõ facit ad ſto-

Ποιῶ. machum. Ποιῶ σε ταῦτα cum duobus accuſatiuis, pro afficio te his rebus. Athen. οἱ δὲ πρῶτοι πάντες εἰς τὸ ἐν τῇ νήσῳ ὄρος, κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς πολεμίους. Plato in Gorg. ταυτὶ γὰρ ἀκούω Περικλέα πεποιηκέναι Ἀθηναίους. Demoſth. περὶ συντάξ. συγχωρήσαιτ' ἂν τούτου κύριον γενέσθαι τοῦ ταῦθ' ἅπερ ἐστὶν ἐμέ, ὑμῶν ἕκαστον ποιῆσαι; ſemper actiua voce. Similis eſt vſus τοῦ δρῶ καὶ ἐργάζομαι. Thucyd. εὖ ἀγαθὸν Λακεδαιμονίους πεποιηκαμεν. ſed de iis ſatis ſuprà dictũ eſt. Πράττω & πράττομαι. Πράττω & πράττομαι. Demoſth. πρὸς Λακρ. παραγρ. Οὐδὲν ἀκήκοα πρᾶγμα μιαρώτερον, ἢ ὃ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ περὶ ἡμᾶς. Lyſ. Πράττειν τὰ τῆς πόλεως, id eſt πολιτεύεσθαι, eſſe in magiſtratu. Πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, eſſe priuatum. Plutarch. in Cicerone, Πράττων αὐτῷ κάθοδον, id eſt conficiens reditũ ab exilio. Lyſ. Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' ἐμαυτοῦ πώποτε, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας, νῦν ἠνάγκασμαι τούτου κατηγορεῖν, Qui nunquam nec meã litem intendi nec alienam: nũquam nec mea nec aliena actione expertus ſum. hoc enim ſignificat πρᾶγμα πράττειν interdũ. Sic alibi, Μετὰ τοῦτο τοίνυν προσιόντες τῷ Ἀριστοφάνει οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα, ἐδέοντο αὐτοῦ κατειπεῖν καὶ σώζεσθαι, καὶ μὴ κινδυνεύειν ἀγωνισάμενοι τῆς ξενίας, τὰ ἔσχατα παθεῖν, hoc eſt ii qui negocia faceſſere tum ſolebant innocentibus aut imperitis, id eſt delatores, ſycophantæ. vt paulo poſt, Περὶ δὲ συκοφαντίας ὅσας οὗτος, ἢ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ὅσας ἐγράφετο, ἢ ἀπογραφὰς ἀπέγραφεν, οὐδέν με δεῖ καθ' ἕκαστον λέγειν. Πράττειν eſt contẽdere & laborare vt aliquid fiat. Quod etiã agere Latinè dicitur. Demoſth. Περὶ παραπρ. Ἐμοῦ γὰρ τῷ τῶν συμμάχων συναγορεύοντος δόγματι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅπως ἴση καὶ δικαία γένηται πράττοντος, hoc eſt, hoc agente me & laborante, ἀγωνιζομένου. Inde illud ſuperius, πράττων αὐτῷ κάθοδον. Idem Plutarchus ἐν ἐρωτικῷ, Καὶ τῷ Βάκχων φίλης ὄντι καὶ συνήθους γυναικὸς υἱῷ, πράττουσα γάμον κόρης κατὰ γένος προσηκούσης, ἔπαθε πρὸς τὸ μειράκιον αὐτή, id eſt tractans connubiũ, & interpres eius. ὅθεν Ἀντιπράττειν refragari, & in contrariũ laborare & contendere. Πράττειν πράγματα aliquando eſt rebus ad Remp. pertinẽtibus operam dare, actui rerũ vacare. Herodot. in Euterpe, de Amaſe rege loquens, Τὸ μὲν ὄρθριον, μέχρις ὅτευ πληθούσης ἀγορῆς, προθύμως ἔπρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα. Et paulo poſt, Σὲ γὰρ ἐχρῆν ἐν θρόνῳ σεμνὸν σεμνῷ θωκέοντα, δι' ἡμέρης πρήσσειν τὰ πρήγματα, hoc eſt ius dicere & χρηματίζειν. Πράττω etiã & πράττομαι, vt Εἰσπράττω & εἰσπράττομαι, τὸ ἐκλέγω, id eſt exigo & cogo, vtraque voce dicitur cũ duobus accuſatiuis, vt Demoſthenes πρὸς Λεπτίν. Ἐκεῖνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας, τριακοστήν, exigit triceſimã ab iis. Πράττω etiã abſolutè poſitũ ſignificat viuo, ago, id eſt ætatẽ ago, ſorte aliqua vtor. vt illud eiuſdem in ÆSchinẽ, ἢν γὰρ ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, καὶ ἄριστα ἔχειν οἰόμενος, οὐκ οἶδεν εἰ μένει τοιαύτη μέχρι τῆς ἑσπέρας, πῶς χρὴ ὀνειδίζειν τὴν τύχην ἑτέρῳ; id eſt qui ſe feliciſſimũ exiſtimat. qui ſecum à fortuna actum eſſe præclariſſimè cenſet. Et apud eundem alibi, Πράττων οὐ κατ' ἀξίαν, Fortunæ iniquitate ad inopiã redactus. qui ea fortuna non vſus eſt qua dignus erat. Iſocrat. ad Philippum, Καίτοι τίς ἂν προσεδόκησεν ἀπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος, ἀναστραφήσεσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα; ab homine ſic afflicto, & fortunis opibúſque lapſo. Inde βέλτιον πράττειν, ἄμεινον πράττειν, κακῶς πράττειν dicunt, & καλῶς πέπραγε in præterito. A quo Εὐπραγεῖν compoſitum apud Thucydidem.

Εὐπραγεῖν.

dem, ἀντὶ τοῦ εὐημερεῖν, καὶ καλῶς καὶ εὐτυχῶς φέρεσθαι, εὐτυχεῖν. Cui opponitur Κακοπραγεῖν, Gal. ad Glaucon. Ὁ μὲν οὖν ἀμφημερινὸς οὐ χωρὶς τοῦ τὸ σῶμα τῆς γαστρὸς πεπονθέναι, τὰ πολλὰ συνίσταται, καθάπερ ὁ τεταρταῖος ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, id eſt κακοπαθοῦντι, malè & infeliciter affecto, κακοτυχοῦντι. Ariſtot. in 2. Rhetoricôn, ἔστι δὲ νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν. Idem, Ὁ μὲν γὰρ λυπούμενος ἐπὶ τοῖς ἀναξίως κακοπραγοῦσι, ἡσθήσεται, ἢ ἄλυπος ἔσται ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις κακοπραγοῦσι. Πέπραγα enim μέσος παρακείμενος in vſu eſt, vt Xenophon in 1. ἑλληνικ. Καὶ οἱ ἄλλοι ἄγγελοι ἔλεγον ὅτι Λακεδαιμόνιοι πάντων ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως. Εὖ πράττειν caput eſt vel frons epiſtolarũ. moris tamen fuit olim χαίρειν loco eius dicere, & ita extat in epiſtola Philippi apud Demoſthenem pro Cteſiphonte. & in epiſtolis ipſius Demoſthenis ita legitur, Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. In Platonis verò epiſtolis ſalutatio eſt εὖ πράττειν. Ariſtotel. Philippo in fine epiſtolæ ſalutationem poſuit huiuſmodi, Τὰ δ' ἄλλα εὖ πράττε. In alia, πράττε μὲν τὰ συμφέροντα, ἐπιτέλει δὲ τὰ δόξαντα. Alibi, Τὰ δ' ἄλλα ἔρρωσο. In epiſtolis Euripidis nihil ſalutis nec in fronte eſt, nec in calce. In Hippocratis eſt χαίρειν in principio. Tria igitur fuerunt vſitata apud priſcos, χαίρειν, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν. Per quod vltimum bene optabant corpori, quod primum eſt inter res humanas. Per ſecundum optabant vt actiones feliciter cederent & prono curſu. Per tertium, vt cum omnia ex animi ſententia ceſſiſſent, animus lætitia frueretur. Χαίρειν alioquin eſt quod noſtri valere dicunt, hoc eſt improbantis, repudiantis, nuncium remittentis & auerſantis, vt in illa Epicuri ſentẽtia, Εἰ δὲ τὸ καλὸν ἡδονὴν μὴ παρασκευάζῃ, χαίρειν ἐατέον. Plato in Phædro, Τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς, τὰς περὶ τὸ σῶμα, εἴασε χαίρειν. Ariſtot. in 1. Poſter. Analyt. irridens Platonis ideas, Τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω, τερετίσματα γάρ ἐστι. καὶ εἰ ἔστιν, οὐδὲν πρὸς λόγον ἐστί. Sic ἐρρῶσθαι. Demoſth. πολλὰ ἐρρῶσθαι φράσας τῷ σοφῷ Σοφοκλεῖ, ὦ οἱ μὲν ... ἐστι γὰρ τῶν διλόγως ἐχουσῶν λέξεων. Χαιρέτω γὰρ τὸ ἐρρέτω διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἐρρέτω, ἐπὶ ὁμολογουμένων κακῶν λέγεται, οἷον ἐρρέτω φθόνος. τὸ δὲ χαιρέτω ἐπὶ τῶν δοκούντων εἶναι ἀγαθῶν κατ' εὐφημισμὸν, ὅταν οὐ δέῃ φανερῶς δυσφημεῖν, οἷον χαιρέτω φιλία, χαιρέτω λόγος, ἐπειδὰν ἀηδῶς τις ἔχῃ πρὸς ταῦτα. Ab eo autẽ quod πράγματα πράττειν ſignificare diximus, fit Ἀπράγμων, quæ dictio ſignificat virũ bonum, aut certè placidis moribus, qui negociũ exhibere aliis nõ ſolet, & ſimul qui ſibi negocia nõ libẽter exhibet. quales ſunt Ἰδιοπράγμονες, quibus ſatis eſt rei ſuæ familiaris cõſtituendæ cauſa mẽtem vexare. quanquã interdum ἀπράγμονες pro inertibus accipiuntur, qui laborem recuſant. Ἀπραγμόνως ſignificat etiam faciliter quippiam fieri & procedere nullóq; negocio. Ἀπραγμοσύνη etiã & Ἀπραξία variè accipiuntur. vt pro tranquillitate vitæ philoſophicæ Syneſio, Πενίαν ἐξ ἀπραξίας ὡς κέρδος ἑλόμενος. Ἄπρακτος opponitur τῷ δραστηρίῳ. Ἀπρακτεῖν eſt nihil proficere. πράττειν enim, vt dictum eſt, interdum eſt conficere & ἀποτελεῖν. Xenoph. in 1. παιδείας, Τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους ὁμοίως ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους. Ἄπρατος autẽ eſt integer & innocẽs vel teſtis vel iudex, qui conſcientiã addicere pecunia nõ didicit, ὁ μὴ δωροδοκῶν, ὁ ἀδέκαστος, & ὁ μὴ πιπράσκομενος, ὁ ἀπρίατος. Et Ἀπρασία,

Κακοπραγεῖν.
Πέπραγα.
Εὖ πράττειν.
Χαίρειν.
Principia epiſtolarũ apud priſcos.
Χαιρέτω.
Ἐρρῶσθαι.
Ἔρρειν.
Ἐρρέτω.
Ἀπράγμων.
Ἰδιοπράγμων
Ἀπραξία.
Ἀπρακτεῖν.
Ἄπρατος.
Ἀπρασία.

v. i.

quæ etiam vilitatem ſignificat. Liban. Κατέλαβεν ἀπρασίαν τὴν φορτίων ὧν ἐκόμιζε. Ἀπραξία etiam dicitur cum nec quicquam negocii agere nec experiri licet actione,& appellare nomina ſua. Syneſ. Ἀλλὰ τιμῶντες διαφερόντως τὴν ἡμέραν, ἀπραξίαν ἄγουσι. Quare Plutarchus in Sylla pro iuſtitio poſuit, Ἀπραξίας δὲ διὰ ταῦτα τῶν ὑπάτων ψηφισαμένων, ἐπήγαγεν αὖθις ἐκκλησιάζουσι περὶ τὸν νεὼν τῶν διοσκούρων, ὄχλον. Πράττω etiam interdum ἀντὶ τοῦ πάσχω ponitur, vt πάσχω ἀντὶ τοῦ πράττω. Inde illud ambiguè & lepidè dictum apud Euripidem, vbi Hecuba ad Polymeſtorem ita inquit, ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους. & infrà, ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ, στείχης πάλιν σὺν παισὶν, ὅπου τὸν ἐμὸν ᾤκισας γόνον. πράξας enim verbum ἀντὶ τοῦ ποιήσας Polymeſtor intellexit, Hecuba verò ἀντὶ τοῦ παθὼν dixit. πράττω γὰρ καὶ τὸ ποιῶ σημαίνει καὶ τὸ πάσχω, vt inquit enarrator.

Φιλοπράγμων. Φιλοπράγμονες ſunt qui & ſibi & aliis libenter exhibent negocia, iidem qui & φιλόνεικοι & φιλόδικοι dicuntur, & φιλαίτιοι. Et φιλοπραγμοσύνη & πολυπραγμοσύνη. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Πολλοὺς δὲ τῶν πεπονθότων οὐδὲ μαρτυρεῖν ἐθέλοντας πάνθ' ὅσα ἠδίκηνται, τὴν πολυπραγμοσύνην ὁρῶντας τὴν τούτου, καὶ τὴν βίαν.

Πολυπραγμονεῖν. Πολυπραγμονεῖν eſt multis ſeſe negociis implicare, aliena curare: hoc eſt,negocium ſibi curioſè exhibere, vt ſycophantæ faciunt. vitio enim id vertitur. vt apud Platonem libro IIII. de Republica, Καὶ μὴν ὅτι γε τὰ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν, δικαιοσύνη ἐστί. Idem, Ὅτι τὰ αὑτοῦ ἕκαστος εἷς ὢν, ἔπραττε, καὶ μὴ ἐπολυπραγμόνει.

Πολυπραγμονεῖσθαι. Quare Πολυπραγμονεῖσθαι dicitur is cui negociũ exhibetur,qui moleſtia afficitur. Iulian' Auguſtus ὑπὲρ Ἀργείων, de Argiuis loquens, quos Corinthii conferre ad Iſthmia cogebant, Ἀργεῖοι δὲ ἐοίκασιν οὐχ ὑπὲρ ἑνὸς πολυπραγμονούμενοι βοιδίου, ταῦτα τοῖς Κορινθίοις ἀπαιτεῖσθαι, ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, οἷς οὐ δικαίως εἰσὶν ὑπεύθυνοι. Ariſtophan. Pluto, pro συκοφαντεῖν poſuit, Εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν. & reſpondet ſycophanta, τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, καὶ μὴ ἐπιτρέπειν ποτ' ἤν τις ἐξαμαρτάνῃ.

Οἰκειοπραγεῖν. Cui verbo Οἰκειοπραγεῖν opponitur. Syneſ. Πυλαιμένει, Τῆς εἰμαρμένης δὲ οὔπω ταύτῃ ῥυείσης, ποιῶ ἔχει πολλὴν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικεῖν, μηδ' ἀσχημονεῖν, ἀξιοῦντας ὠθίζεσθαι παρὰ τοῦ δεῖνος ἀρχεῖον, οἷς μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Sic dicitur vt Δικαιοπραγεῖν apud Ariſtotelẽ pro iuſtè agere. Significat etiam curioſè inquirere & perſcrutari, & introſpicere oculis curioſis: quia curioſitas propria eſt delatorum, quos nihil latet, niſi quo muſca penetrare nequit. quare vulgus noſtrate muſcas eos appellat. Vnde & verbum emuſcare fecerunt, pro latitantem & fugitantem inueſtigare: indéque curioſitas delatoria in prouerbium venit. Pauſan. Ἀγλαύρῳ δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς δοῦναί φασιν Ἀθηνᾶν Ἐριχθόνιον, καθεῖσαν ἐς κιβωτὸν, ἀπειποῦσαν εἰς τὴν παρακαταθήκην μὴ πολυπραγμονεῖν. Plutarch. in Politic. præceptis, Οὐ γὰρ ὧν λέγουσιν ἐν κοινῷ ἢ πράττουσιν οἱ πολιτευόμενοι, μόνον εὐθύνας διδόασιν, ἀλλὰ καὶ δεῖπνον αὐτῶν πολυπραγμονεῖται, καὶ γάμος καὶ κοίτη καὶ παιδιὰ, id eſt, homines in omneis eorum vitæ partes inquirunt curioſè. Gellius libro decimo πολυπραγμοσύνην ad verbum interpretatur, multarum rerum aggreſſionem, earúmque omnium actionem. Plutarch. in Apophtheg. de AEmilio loquens, Εὑρὼν δὲ ἐπὶ στρατοπέδου πολλὴν θρασύτητα καὶ λαλιὰν παραστρατηγούντων καὶ πολυπραγμονούντων, ἐκέλευσεν ἡσυχίαν ἔχειν, καὶ ποιεῖν ὀξείας τὰς μαχαίρας μόνον.

πολυπραγμονοῦντας dixit eos qui munia imperatoria vſurpabant nihil ad ſe pertinentia, hoc eſt curioſè alienis functionibus ſe implicantes.

Διαπράττεσθαι eſt tranſigere & perficere aliquid, & peruincere contendendo. Lyſ. Μετὰ ταῦτα τοίνυν, ὦ βουλὴ, εἰς Κόρινθον ἐξόδου γενομένης, καὶ πάντων προειδότων ὅτι δεήσοι κινδυνεύειν, ἑτέρων ἀναδυομένων, ἐγὼ διεπραξάμην, ὥστε τῆς πρώτης τεταγμένος μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις, id eſt, tandem peruici vt me in prima acie pugnante alii ſubſiſterent. Sic Syneſ. pro contendendo aſſecutus ſum. Demoſth. Πρᾶγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος, id eſt cõficiens. Idem, Οὐ γὰρ ἡγεῖτο λαμπρὸν, οὐδὲ νεανικὸν, οὐδ' ἄξιον εἶναι θανάτου ὅ,τι ἄν τις πρὸς ἕνα διαπράττηται, εἰ μὴ φυλὴν ὅλην προπηλακιεῖ. hîc pro patrare poſuit. Idem, Οὐδὲν καινὸν διαπράττονται οἱ Φασηλῖται, ἀλλ' ἅπερ εἰώθασιν, hoc eſt, Sic enim ſemper fallaces eſſe ſoliti ſunt. Lyſ. de ſtupro violento, ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους, Ἡγούμενος τοὺς μὲν διαπραττομένους βίᾳ, ὑπὸ τῶν βιασθέντων μισεῖσθαι· τοὺς δὲ πείσαντας, οὕτως αὐτῶν τὰς ψυχὰς διαφθείρειν, ὥστ' οἰκειοτέρας αὐτοῖς ποιεῖν τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας, ἢ τοῖς ἀνδράσι. Dicitur & διαπράττειν. Xenoph. in v. ἀναβάσ. Ξενοφῶν δὲ μεταπεμψάμενος Κλέανδρον, ἐκέλευέν οἱ διαπρᾶξαι ὅπως εἰς τὸ τεῖχος εἰσέλθοι, καὶ ἀποπλεύσαι ἐκ Βυζαντίου. Idem in eodem, Ἢν τέ τῳ τι ὑπισχνῶνται τοιοῦτοι ἄνδρες, ὁρῶ οὐδὲν μεῖον διαπράττειν, ἢ ἄλλοι παραχρῆμα διδόντες. & in Laced. Politia, Θεὶς γὰρ τοὺς γέροντας κυρίους τοῦ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγῶνος, διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας. Plutarch. pro perficere & abſoluere, in Cæſare, Διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, Iam confectum eſſet bellum. Καταπράττειν etiam eſt perficere, tranſigere, id eſt peragere, pertractare. Greg. Οὐδέ τι μέγα ἢ νεανικὸν ἢ ἐννοῆσαι ἢ καταπράξασθαι δυναμένων. Καταπράττειν etiam eſt vendere, vt Καταπιπράσκειν, vnde Καταπραθεὶς venditus. Συμπράττειν eſt aliquid amico cõficere. Xenoph. Οἱ δὲ τελάχιστα ἔπεισαν Λύσανδρον φρουροὺς σφίσι συμπρᾶξαι ἐλθεῖν. ὁ δὲ πεισθεὶς τούς τε φρουροὺς καὶ Καλλίβιον ἁρμοστὴν συνέπραξεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. Ariſtotel. in nono Ethic. Εὖνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται καὶ συνθέλουσι, συμπράξαιεν δ' οὐθέν. Idem, Βούλονται δὲ μόνον τἀγαθὰ οἷς εἰσιν εὖνοι. συμπράξαιεν δ' οὐθὲν ἂν, οὐδ' ὀχληθεῖεν ὑπὲρ αὐτῶν. Inde fit vt pro opitulari ponatur & fauere, Thucydid. Συνέπρασσον δ' αὐτῷ τῶν Λοκρῶν μάλιστα οἱ Ἀμφισσεῖς, præcipuè fauebant. Ἀντιπράττειν verò eſt obſiſtere, & in contrarium niti. Ἀντιπράττεσθαι etiã dicitur voce paſſiua ab Iſocrate pro ἐναντιοῦσθαι, quia πράττω & πράττομαι dicitur. Quid ſit πρᾶξις nos alibi diximus. Πρᾶγμα eſt moleſtia, vt negocium Latine, ὅθεν πράγματα παρέχειν dicũt, negocium & moleſtiam exhibere, vt ἵνα καὶ τὸ λοιπὸν ἡμῖν μὴ παρέχῃ πράγματα. Οὐδὲν πρᾶγμα Plato pro nihil eſt incommodi & moleſtiæ, in Symp. Τὸ δὲ ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι καὶ ὡς κάλλιστα, ἐάν τε ᾖ οὕτως ἔχοντα, ἐάν τε μή· εἰ δὲ ψευδῆ, οὐδὲν ἦν πρᾶγμα, nihil eſt incommodi. Πράγματα etiam dicuntur Reipub. adminiſtratio, id eſt πολιτεία. Plutarch. Οὕτω δὲ τοῦ Κίννα τελευτήσαντος, ἐδέξατο τὰ πράγματα, καὶ συνεῖχεν ὁ Κάρβων, rebus ſucceſſit, rerum ſummam excepit. Polyb. in v. ὁ δὲ Ἑρμείας ἦν μὲν ἀπὸ Καρίας. ἐπέστη δὲ ἐπὶ τὰ πράγματα, Σελεύκου τἀδελφοῦ ταύτην αὐτῷ τὴν πίστιν ἐγχειρίσαντος. Οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα πρός σε, nihil eſt mihi tecum negocii. Demoſth. ὑπὲρ Στεφάνου, Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἰ-

Διαπράττεσθαι.

Διαπράττειν.

Καταπράττειν.

Συμπράττειν.

Ἀντιπράττειν & ἀντιπράττεσθαι.

Πρᾶγμα.

Οὐδὲν πρᾶγμα.

Πράγματα.

καί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα, id eſt, nihil te Philippi gratia dicere, cũ quo nihil eſſet negocii, à quo nihil ſperares. Idẽ, Ὥστε πρὸς οὓς μηδέν ἐστί σοι πρᾶγμα λυπεῖσθαι. Πραγματικὸς ἀνὴρ dicitur prudens & ſolers, qui conſilio in negociis agendis, rebúſque tractandis non deficitur. Polyb. de Arato Sicyonio, Πραγματικῶς ἕκαστα χειρίζων. Idem, Λεωνίδας μὲν οὖν κατὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν, πάνυ πραγματικῶς καὶ φρονίμως προσφερόμενος τὸ μέρος, ἀπέθετο τὴν τυραννίδα. Idem de pugna Cannenſi loquens, ἐν ᾧ καιρῷ πραγματικὸν ποιεῖν δοκεῖ καὶ φρόνιμον ἔργον ἀθροίσας.

Πράκτωρ. Πράκτορες ſunt qui pecunias mulctatitias exigunt, vt κατὰ Θεοκρίνου, Οὐδ᾽ ἐστὶ δίκαιον τούτους ὑπολαμβάνειν, ὧν οὐδεὶς παραδίδωσι τοῖς πράκτορσι τὰ ὀνόματα. Πράκτωρ etiã eſt perpetrator. Antiph. in Apologia φόνου ἀκουσίου, Οἵτε γὰρ ἁμαρτάνοντες ὧν ἐπινοήσωσί τι δρᾶσαι, οὗτοι πράκτορες τῶν ἀκουσίων εἰσί, οἵ τε ἑκούσιόν τι δρῶντες ἢ πάσχοντες, οὗτοι τῶν παθημάτων αἴτιοι γίνονται. Παρὰ δὲ

Πραγματεύομαι. πρᾶγμα fit Πραγματεύομαι, quod præter notam ſignificationem vexari & fatigari negociiſque implicari ſignificat. Greg. Εἰ δέ σοι μηδὲν ποιήσαντι μηδὲ πραγματευσαμένῳ τυχεῖν ἐστὶ τοῦ ποθουμένου, πόσης εὐηθείας τοῦτο ἀναβάλλεσθαι; Significat etiam ſatagere circa aliquid & occupari. Idem εἰς Βασίλειον, Ὅς γε καὶ ἐξουσίαν παρὰ τῆς δικαστείας καταπριθεὶς, τοσοῦτον ἐπραγματεύσατο μόνον, ὅσον ἐπὶ τῶν ἀκολούθων εἰπεῖν, παραμένων τὸ πυκνὸν ἀκολουθεῖν, hactenus tantum circa res compo-

Πραγματεύω. nẽdas occupatus fuit: de hoc modò anxius fuit. Πραγματεύω in voce actiua ſignificat, negociis implico: vexo: diſtineo, & ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπασχολῶ. Greg. Εὐδοξίῳ ῥήτορι, quem ad philoſophiam capeſſendam hortabatur, & à foro auocare nitebatur, Ῥίψωμεν τὰ ὀνείρατα. παραδράμωμεν τὰς σκιάς. ἄλλοις πρῶμεν τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, καὶ πλέον ὀδυνηρά. ἄλλους πραγματευέτω καὶ μεταρριπτείτω καὶ παιζέτω φθόνος καὶ χρόνος καὶ τύχη. Ex quo fit vt πραγματεύεσθαι philoſophari & commentari ſignificet, hoc eſt animo occupari circa indagationẽ veritatis & recti. Plato libro quarto de Rep. Ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης, ne inquiramus & cõmentemur. Sic vſus eſt Iſocrat. in principio Buſiridis. Xenoph. de philoſophis phyſicis loquẽs, cum accuſatiuo iunxit, Περὶ μὲν οὖν ταῦτα πραγματευομένων, ταῦτα ἔλεγε. hoc Cicero pertractare appellat. Theophr. in 4. περὶ φυτῶν, Καίτοιγε διεφιλοτιμεῖτο Ἅρπαλος ἐν τοῖς παραδείσοις τοῖς περὶ Βαβυλῶνα, φυτεύων πολλάκις καὶ πραγματευόμενος, ἀλλ᾽ οὐδὲν ἐποίει πλέον, conſerens ſæpe & omnia tentãs, ſed nihil profecit. Demoſth. Ὁ δὲ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου μάλιστα ἐπραγματεύετο, Omni ope efficere contendebat, laborabat, agebat vt efficeret. Et in quarta Philip. Ὅτι πάνθ᾽ ὅσα πραγματεύεται καὶ κατασκευάζεται νῦν, ἐπὶ τὴν ὑμετέραν πόλιν παρασκευάζει, ſtruit, molitur. Laert. in Ariſtotele, Τοσαῦτα μὲν αὐτῷ πεπραγμάτευται βιβλία, id eſt, tot ipſe libros commẽtatus eſt & ſcripſit. Significat etiam negociari in aliqua re ad lucrum, cum accuſatiuo: quod ad metaphorã tranſtulit Gregorius, Φιλοσοφία δὲ ἡ σπουδὴ αὐτῷ, καὶ ἐργάζεσθαι τοῦ κόσμου, καὶ μετὰ θεοῦ γενέσθαι, τοῖς κάτω τὰ ἄνω πραγματευόμενον, καὶ τοῖς ῥέουσι τὰ μένοντα καὶ ἑστῶτα καταπρακτώμενον. Πραγματεύεσθαι etiam eſt conſultò & de induſtria quippiam facere. Xenoph. de ludicra decurſione equitũ, Ὁ δὲ διώκει ἐσφαιρωμένα τ᾽ ἔχων ἀκόντια, καὶ δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, Hic autem inſequitur præpilata tenens iacula, haſtámque cõſultò ita fabricatam ne lædere poſſit.

Πραγματεύομαι etiam ſignificat quæro, comparo, lucror, vel lucrum & cõpendium ſector in aliqua negotiatione vel exercitatione. Baſil. in Prouerbia, Πάντες οὖν οἱ τὴν εὐαγγελικὴν ὁδὸν πορευόμενοι, ἔμποροί εἰσιν, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν, τὴν κτῆσιν ἑαυτοῖς τῶν οὐρανίων πραγματευόμενοι. Chryſoſt. 1. ad Corinth. x v. de quodam mercatore frumentario loquens, qui annonæ penuriam captabat, Ταῦτα δέ μοι οὐ πρὸς τοῦτον εἴρηται μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἕκαστον τῶν τὰ τοιαῦτα νοσούντων, καὶ τὴν τῶν ὠνίων τιμὴν ἐπιτεινόντων, καὶ τῶν πλησίον τὴν πενίαν πραγματευομένων, molientium, affectantium, captantium. Πραγματεία eſt opus commentatione compoſitum, vt Iſocrates orationem ſuam vel libellum πρὸς Δημόνικον, πραγματείαν vocat. Plato pro commẽtatione ipſa poſuit & intentione animi & vexatione, in Phæd. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ οἷ ἐγὼ πορεύομαι, ἱκανῶς ἐκεῖ εἴπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ. de inuẽtione veritatis loquens. Ariſtot. in x. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Διὰ τὸ περὶ τὰς ἀρχὰς χινήσεως ἐν αὐτοῖς ἔχοντα, τὴν τῆς φυσικοῦ πᾶσαν εἶναι πραγματείαν. Idem in 1. Σωκράτους περὶ μὲν τὰ ἠθικὰ πραγματευομένου, περὶ δὲ τῆς ὅλης φύσεως οὐδέν. mutauit caſum. Polybius hiſtoriam ſuam πραγματείαν appellauit non ſemel in 2. & 111. & in 1111. Οὐ γὰρ ἡγητέον, ὃ Ἔφορός φησιν ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ὅλης πραγματείας, id eſt hiſtoriæ. Καταπραγματεύεσθαι aliud ſignificat. Greg. εἰς Βασίλειον, de negotiatoribus loquens, qui annonæ pretium intendentes è fame & penuria & penè è nece vulgi lucrum captant & compendium, & inde locupletãtur, Τηροῦσι γὰρ τοὺς καιροὺς καὶ καταπραγματεύονται τῆς ἐνδείας, καὶ γεωργοῦσι τὰς συμφοράς. οὔτε τῷ κυρίῳ, δανείζειν ὃν πτωχοὺς ἀκούοντες, οὐδ' ὅτι ὁ συνέχων σῖτον, δημοκατάρατος, Obſeruant enim temporum articulos, ad penuriámque inducendã negotiantur, & ex calamitatibus publicis meſſem faciunt. Γεωργεῖν autem pro colere dixit, vel ἀντὶ καρποῦσθαι, vt εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν de apibus loquens, Η δὲ μὲν ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον, id eſt φιλοπονεῖ καὶ θερίζει. Baſil. Maximo, Ἀλλά γε πρὸς θεωρίαν, καὶ τὴν κατὰ νοῦν ἐνέργειαν ἀγαθὴ συνεργὸς ἡ ἡσυχία, ἣν πολλὴν ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, quam colimus, & qua fruimur in ſeceſſu. Hippocr. Demageto, de miſeria humanæ vitæ loquens, Ὅλος ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς νοῦσός ἐστι. τρεφόμενος, ἄχρηστος ἱκέτης βοηθείας. αὐξανόμενος ἀπάθαλος, θρασὺς ἀκμάζων, παρακμάζων οἰκτρὸς, τοὺς ἰδίους χρόνους ἀλογιστίῃ γεωργήσας. ἐκ μητρώων γὰρ λύθρων ἐξέθορε τοιοῦτος, id eſt, temporibus vitæ per ſtultitiam & incuriam fruens, nõ alium inde fructũ legens. Idẽ Baſil. ad Italos & Gallos ſcribẽs, Ης αἱρέσεως τὰ πονηρὰ σπέρματα πρότερον μὲν, ὁ δυσώνυμος Ἄρειος κατεβάλετο. ῥιζωθέντα δὲ διὰ βάθους, ὑπὸ πολλῶν τῶν ἐν μέσῳ, τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησαμένων, νῦν τοὺς φθοροποιοὺς καρποὺς ἐξεβλάστησεν, id eſt ſtudioſè colentium & amplificantium. & in Apologia ad Cæſarienſes, Υμεῖς δὲ λαβόντες παρὰ τῆς ἡμετέρας ταπεινώσεως σπέρμα, στάχυν ὥριμον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, id eſt metite, & eo fruimini. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Επειδὰν γάρ τις ὑπηρέτην ἀφεῖσθαι τῶν παθῶν τὸν λογισμὸν ἐκβιάσηται, παρὰ τὴν ἐπιτελῆς γίνεται τῆς ἰδίου χαρακτῆρος πρὸς τὴν ἄλογον εἰκόνα, πάσης πρὸς τοῦτο χαρακτηριζομένης τῆς φύσεως, καθάπερ γεωργοῦντος τοῦ λογισμοῦ τὰς τῶν παθημάτων ἀρχὰς, καὶ δι' ὀλίγου εἰς πλῆθος ἐπαύξοντος, exercente, excolente, co-

Πραγματεία.

Καταπραγματεύεσθαι.

Γεωργεῖν.

Γεωργία.

pioſiores efficiente & ampliores. Sequitur enim, Τὴν γὰρ περὶ ἑαυτοῦ χρηστὰς συνεργίαις τὰ πάθη, πολύχουν καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν ἁπάντων φύσιν ἀπειργάσατο. de iis rebus dicitur quæ cultu & exercitatione gliſcunt & inualeſcũt. Idem, Ἐκεῖθεν γὰρ ἡ μῆνις, ὁ φθόνος, τὸ ψεῦδος, ἡ ἐπιβουλή, ἡ ὑπόκρισις. ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ἐστὶν, praui cultus animi. Inferius tamen Gregorius in eadem oratione commodius vſus eſt ipſo verbo καταπραγματεύεσθαι, de Ioſepho loquens, Ὁ μὲν γὰρ καταπραγματεύεται τοῦ λιμοῦ, καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐξωνεῖται τῇ φιλανθρωπίᾳ, τὸν τῆς ἀφθονίας καιρὸν εἰς τὸν τοῦ λιμοῦ διαθέμενος. Sic enim

Κατορχοῦμαι. Κατατολμῶ, & ſimilia.

dicitur καταπραγματεύομαι τοῦ λιμοῦ, vt κατατολμῶ σου καὶ κατορχοῦμαι, & καταφιλοσοφῶ, & κατεξανίσταμαί σου. vt ipſe alibi, Ψήφοις τε παίζειν τὴν ὄψιν κλεπτούσαις ὑπὸ τάχους τῆς μεταθέσεως, ἢ κατορχεῖσθαι τῶν θεάτρων παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι. Quare priore loco illi tẽporum captatores, & inopiá frumenti moliẽtes, magis καταπραγματεύεσθαι τῆς εὐωνίας vidẽtur, quàm τῆς ἐνδείας. ὁ γὰρ τὸν σῖτον ἐπευωνίσας Ἰωσήφ, οὗτος ἦν ὁ καταπραγματευσάμενος τῆς ἐνδείας καὶ τοῦ λιμοῦ, vt mihi quidem videtur: fortaſſe vt legendum ſit καὶ καταπραγματεύονται τὰς ἐνδείας, hoc eſt πραγματεύονται, captant & moliuntur negotiando. Baſil. homil. VIII. Μὴ μιμήσῃ τῶν γαμψωνύχων ὀρνίθων τὸ ἀπηνὲς, οἳ ἐπειδὰν ἴδωσι τοὺς ἑαυτῶν νεοττοὺς κατατολμῶντας τῆς πτήσεως, ἐκβάλλουσι τῆς καλιᾶς τύπτοντες τοῖς πτεροῖς, id eſt, audaces ad volatum tentandum. Idem alibi, Καὶ τίς ἰχθυὸς κατατολμήσει τῶν ἀδύτων, ἢ τίς ἐπόψεται τὰ ἀπόρρητα; Greg. εἰς Βασίλ. Ἀλλὰ καὶ νόσῳ τετρυχωμένος, κατατολμᾷ τῆς ὁδοῦ, βοηθήσων τῇ ψήφῳ, audet viã inire. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτοῦντας,

Καταφιλοσοφῶ.

ἵνα που καὶ καταφιλοσοφήσωσί σου τότε. ἀπειροκαλία φασὶ, καλλωπίζειν νεκρὸν, καὶ πολυτελῶς ἐκκομίζειν τὸν οὐκέτι αἰσθανόμενον, fortaſſe vt te iuſtis funebribus fraudẽt, philoſophicè cauſabuntur, & à philoſophia auctoritatem mutuabuntur, cauſámque plebeio te funere efferendi. Significat etiam Καταφιλοσοφῶ τινος, patientia & ſilentio vinco hominem conuiciatorem.

Καταστοχάζομαι.

Καταστοχάζομαι, Idem εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν παροιμ. Ὥσπερ γὰρ ὁ τοξότης πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνει τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ πρόσωπα λαμβάνων.

Καταστενάζω.

Καταστενάζω etiam genitiuo iungitur. Idem ad Neocæſarienſes, Καὶ καταστενάζω τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς, ὅτι ἀναγκάζομαι τοὺς ἐφ' ἑκάτερα λόγους παρὰ τὸ πᾶσι κρούειν τοῖς ἐλέγχοις καὶ καταβοώντων, τὴν προσήκουσαν ἰσχὺν ἀποδιδόναι τῇ ἀληθείᾳ.

Κατασοφιστεύω.

Κατασοφιστεύω, Greg. Εὐστοχίῳ σοφιστῇ, Ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πως με καθίκεο, σαγλεισμὸν ὀνειδίζων, καὶ κατασοφιστεύων ἡμῶν ἐπιμελέστατα, id eſt arte rhetorica nos vrgens & oppugnans.

Καθοπλίζω.

Chryſoſt. Τί καθοπλίζεις σαυτῷ ἐχθρὸν καὶ ἰσχυρότερον ποιεῖς;

Ταλαιπωρεῖν. Ταλαιπωρεῖσθαι.

Ταλαιπωρεῖν etiam & ταλαιπωρεῖσθαι pro eodem dicitur. Demoſth. Ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου. & paulo poſt, Ταλαιπωρούμενοι τῷ πολέμῳ. Alibi τεταλαιπωρηκώς. Greg. Ὑπαιθρίοις κρυμοῖς καὶ ὄμβροις ταλαιπωρεῖν. Thucydid. Καὶ τὸ μὲν προσταλαιπωρεῖν τῷ δόξαντι καλῷ, οὐδεὶς πρόθυμος ἦν, hærere & inſiſtere honeſto tuẽdo cum tolerantia. Plutarch. in Antonio, Πάρθοις ἐπιστάμενος πάντα μᾶλλον, ἢ χειμῶνος ἔξω προσταλαιπωρεῖν καὶ θυραυλεῖν. Iſocrates actiue vſus eſt cum accuſatiuo ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, Ὁ μὲν τούτων πόλεμος ἀπολύσας ἡμᾶς τῶν εἰρημένων ἀπεστέρηκε, καὶ πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, laſſos, afflictos, defatigatos, acciſóſque reddidit.

Τιμᾶν & τιμᾶσθαι itidem vtraque voce dicitur, de quo ſatis diximus, vt

Ἐπανορθῶ, ἐπανορθοῦμαι.

ἵστημι & ἵσταμαι. Ἐπανορθῶ, ἐπανορθοῦμαι. Ariſtot. Οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι πολιτείαν, ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς, lapſam & diſſolutam conſtituere. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Ἐξ ὧν ἐπανορθώσαιμεν τὰ τῆς πόλεως, καὶ βελτίω ποιήσαιμεν. & πρὸς Δημόνικον, Ἐπανορθῶσαι τὰ ἤθη. Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου, Ἀλλ' ὡς ἡμᾶς ἀπέστελλον ἐπανορθούμενοι τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα. νῦν δ' οὐχ ὅπως ἐπηνορθώσαντο, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀδικήμασι πολλῷ μείζω προσεξημιώκασιν. AEſch. κατὰ Τιμοκράτους, Αἱ γὰρ ἴδιαι ἔχθραι πολλὰ πάνυ τῶν κοινῶν ἐπανορθοῦνται, hoc eſt, accuſatores excitant priuatæ inimicitiæ, aduerſus peccantes in Rempub. & perperam in ciuitate verſantes. Vnde Ἐπανόρθωμα. Ariſtot. Καὶ ἐπιεικὲς δίκαιον μέν ἐστιν, οὐ κατὰ τὸν νόμον δὲ, ἀλλ' ἐπανόρθωμα τοῦ νομίμου δικαίου, id eſt emendatio & correctio iuris legalis.

Ἐπανόρθωμα.

Ἀνορθῶσαι.

Ἀνορθῶσαι eſt excitare, extruere. Xenoph. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες ὅτι Κόνων καὶ τὸ τεῖχος τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τῶν βασιλέως χρημάτων ἀνορθοίη, ἐνόμιζεν, & reliqua. id eſt ἀναστήσοι. ſuprà enim dixerat, καταπλεύσας δ' ἐς τὴν πατρίδα, συνανεστήσει τὰ τείχη τοῖς Ἀθηναίοις. Sic etiam excitare Latinè pro extruere dicitur. Cic. in 2. de Legib. Extrui autem vetat altius ſepulchrum, quàm quod diebus quinque abſoluerint. nec lapide excitari plus nec imponi plus, quàm quod capiat laudem mortui inciſam. Hiſt. eccleſ. lib. III. in epiſtola Petri Alexãdrini eleganter ſcripta, Τὴν Βηρυτίων ἐκκλησίαν ἐμπρήσας, ἐπὶ τοῦ μακαρίας μνήμης Ἰουλιανοῦ χρόνοις, ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται, id eſt propriis facultatibus denuo extruere coactus eſt.

Excitare.

Διορθῶ, διορθοῦμαι.

Dicunt etiam Διορθοῦν & Διορθοῦσθαι. Iſocrat. in Euag. Παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐκβεβαρβαρωμένην, καὶ διὰ Φοινίκων ἀρχὴν οὔτε τοὺς Ἕλληνας ἐπισταμένην, οὔτε ἐμπορίῳ χρωμένην, ταῦτά τε πάντα διώρθωσε, καὶ πρὸς τούτοις καὶ χώραν πολλὴν προσεκτήσατο. Idem in Nicocle, Εἰδὼς ἑτέρους ἐκ παντὸς τρόπου τὰ σφέτερ' αὐτῶν διορθουμένους, id eſt res ſuas afflictas erigere, & reparare. AEſch. περὶ παραπρ. Ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο. Idem in eadem paulo ante dixerat, Οὐκοῦν δεινόν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου (τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι) τολμᾷ τηλικαῦτα καταψεύδεσθαι κινδυνεύοντος περὶ τοῦ σώματος. Quibus in locis haud ſciam an recta facie dicere ſignificet, hoc eſt non verecundè proloqui. τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, hoc enim audebo dicere, non verecũdor dicere, non dico timidè. Phalaris Τεύκρῳ, Καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον παρ' ἐμοῦ διορθούμενος, planè dicito cũ dotẽ promittes, dotẽ me non tam dare, quàm debitũ patri reddere, id eſt audacter & ingenuè affirmato. quod melius æſtimabit qui librũ adierit: mihi certè ita videtur, vt ſit ferè illud Satyrici, Hoc recto vultu ſolum, hoc & pallidus optas, Satyra decima. & in ſexta, Cúmque paludatis ducibus præſente marito Ipſa loqui, recta facie, ſtrictiſque mamillis. Cui verbo opponitur Ἐγκαλύπτεσθαι, quod fit cũ aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, vt idem in eadem, Ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, hoc eſt ἠσχύνθησαν.

Ἐγκαλύπτεσθαι.

Διόρθωσις.

Διόρθωσις autem propriè eſt, quando quis lapſabundus quippiam nanciſcitur vnde ipſe erigitur, aut cũ ſemetipſum erigit.

Προδιόρθωσις.

Ἐπιδιόρθωσις.

Προδιόρθωσις & Ἐπιδιόρθωσις figuræ ſunt orationis: & Προδιορθοῦσθαι καὶ ἐπιδιορθοῦσθαι, de quibus dicetur ἐν τῷ Προκατασκευάζειν.

Εἰσπράττω.

Εἰσπράττομαι.

Εἰσπράττω etiã & εἰσπράττομαι dicitur pro exigo, cum duobus accuſa-

tiuis.Iſocr. πρὸς Φίλιππ. Ὅτι τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους, εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκε. Greg. Ὁ τυφὼν τῆς ἀδικίας, ὁ τῆς εὐσεβείας φθορεὺς ταύτην εἰσπράττεται τὴν δίκην, ὀργῆς πανδήμου ἔργον γενόμενος, hanc pœnam ipſe pendere cogitur. paſſiue enim ponitur. Sic εἰσπράττω & εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην apud Demoſthenem, pro exigo ſponſionem. Sic ἐκλέγω & ἐκλέγομαι cum duobus accuſatiuis, ut εἰσπράττω. de quibus alibi dicendum eſt.

Τιθηνῶ. Τιθηνοῦμαι. Τιθηνῶ καὶ Τιθηνοῦμαι nutricor. Baſil. εἰς τὴν μάρτυρα Ἰουλίτταν, Ὥστε τὴν μάρτυρα αὐτὴ μηδὲν γενομένην, οἷόν τινι γάλακτι κοινῷ τιθηνεῖσθαι τοὺς ἐν τῇ πόλει. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Καθάπερ γὰρ τίς μήτηρ καταλλήλως τιθηνουμένη τὸ νήπιον, τέως μὲν, ἁπαλῷ τε ὄντι καὶ ὑγρῷ τῷ στόματι τὸ γάλα διὰ τῆς θηλῆς ἐνστάζει· ὀδοντοφυοῦντι δὲ καὶ ἤδη αὐξανομένῳ προσάγει τὸν ἄρτον. Idem, Οὕτω τὴν ἀνθρωπίνην μικροψυχίαν ὁ κύριος, οἷόν τι νήπιον ἀτελὲς διὰ τῶν θαυμάτων τρέφων καὶ τιθηνούμενος, πρῶτον μὲν ἐν ἀπεγνωσμένῃ νόσῳ τὴν τῆς ἀναστάσεως προοιμιάζεται δύναμιν. Phalaris filio, Ἀλλ' ἡ μὲν μήτηρ σε ἡ τεκοῦσα καὶ γεννήσασα, καὶ τιθηνήσασα, μυρίους ἄλλους ἀνέτλησε πόνους.

Δαπανῶ. Δαπανῶμαι. Δαπανῶ, δαπανῶμαι. Lyſ. Καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος, καὶ καθ' ἡμέραν ὑπὲρ ὑμῶν κινδυνεύων, de trierarchia loquens. Andocid. Οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλῶν δεόμενοι. Iſæus, Οὐδὲ γὰρ εἰς τὴν πόλιν φανερὸς εἶ δαπανηθεὶς οὐδέν. Iſocr. Πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ δεδαπανημένος εἰς τὴν πόλιν. Lyſ. κατὰ Διογείτ. Ἐγὼ μὲν πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ εἰς τὴν ἡμετέραν τροφὴν δεδαπάνηκα. Themiſt. in ſophiſta, Καὶ εἴην ἄν, ὡς ἔοικεν, ἐγὼ κατὰ τούτους ἕτερον τρόπον ἔμμισθος θηρευτής, οὐχ ὅτι λαμβάνω μισθὸν, ἀλλ' ὅτι προσδαπανῶμαι. Δαπανῶ ἀντὶ χορηγῶ, ſuppedito vel largior. Idem, Ὡς ἄρα πυρῶν βασιλικὸν σωρεὺς δαπανῶ τοῖς ὁμιληταῖς, καὶ διανέμω. Notandum verò in verbis Andocidis δαπανηθεὶς ἀντὶ δαπανήσας, vt apud Xenophontem, Οἶδα ποτε αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα, diſputauiſſe.

Ἀόριστοι πρῶτοι παθητικοί. Huiuſmodi enim aoriſti primi paſſiui, ab his verbis formati quæ paſſiuam tantùm vocem habent, quæ nos deponentia dicimus, vtranque ſignificationem obtinent, vt διακείμενοι, de quibus ante diximus. vt ἀπὸ τοῦ ἰῶμαι ἰαθεὶς, ὁ ἰατρεύων καὶ ὁ ἰατρευθεὶς dicitur. ἀπὸ τοῦ θεῶμαι τὸ θεωρῶ, ἐθεάθην ἕτερον dicunt, καὶ ἐθεάθην ὑφ' ἑτέρου. Sic μεταπεμφθεὶς qui accerſiuit & qui accerſitus eſt. διαλεχθεὶς, ἐπεργασθεὶς, ἐργασθεὶς, & ſimilia. Greg. Ἐπεργασθήτω τὸ ἔλαττον, ἀλλὰ μὴ συγχωσθήτω. εὐλαβήθην actiuè Demoſth. Ἀλλὰ πάντα εὐλαβήθη, veritus eſt. Xenoph. ᾐτιάθη δ' ὑπό τινων προδοῦναι τὰς ναῦς, ἀντὶ κατηγορήθη, delatus eſt. In iis autem verbis quæ & primum & ſecundum habent aoriſtum paſſiuum, plærunque ſecundus

Ἀόριστοι δεύτεροι παθητικοί. vſitatior eſt, vt ῥίπτω ἔρριφον, ἐρρίφην vſitatum in oratione ſoluta. ἐφράγην ἀπὸ τοῦ φράττω. χαράττω ἐχαράγην. ὀρύττω ὠρύγην. ζεύγω ἐζύγην. τάττω ἐτάγην. ἁρπάζω ἡρπάγην. ψύχω ἐψύγην. ἐρεύγω ἠρύγην. γράφω ἐγράφην. βάπτω ἐβάφην. ἀλλάττω ἠλλάγην, & ἀπηλλάγην. λέπω ἐλέπην. δέρω ἐδάρην. σκάπτω ἐσκάφην. τρέπω ἐτράπην. στρέφω ἐστράφην. πλέκω ἐπλάκην. ῥάπτω ἐρράφην. πνίγω ἐπνίγην. τρίβω ἐτρίβην. μιγνύω ἐμίγην. πηγνύω ἐπάγην. θλίβω ἐθλίβην. πείρω ἐπάρην. σπείρω ἐσπάρην. παύω ἐπάην. καίω ἐκάην & καήσομαι. βλάπτω ἐβλάβην. σύρω ἐσύρην. φαίνω ἐφάνην. πλήττω ἐπλάγην & ἐπλήγην. τρέφω ἐτράφην, & ſimilia. Iſocrat. tamen διατρεφθέντα καιρὸν dixit in Panegy. & Ariſtot. in nono Ethic. ἐπιτράφθη pro permiſſum & creditum eſt. φανθὲν pro delato Demoſth. κατὰ Θεοκρίνου. ψυχθὲν & μιχθὲν Galenus dixit. Legitur etiam ἠλλάχθη vt ἠλλάγη. συλλεγεὶς συλλεχθεὶς

apud auctores. Quare obſeruationis iſta ſunt potius quàm artis grammaticæ. Xenoph. in III. Ἑλληνικῶν, Ἐκ τούτου ἐτρέφθησαν οἱ Ἕλληνες ἱππεῖς, id eſt ἐτράπησαν, in fugam verſi ſunt, ἀπὸ τοῦ τέτραμμαι. Idem, Ὡς δὲ ἔπεσον αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς, ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι. Sic θρεφθεὶς ἀπὸ τοῦ τέθραμμαι apud Platonem in Politicis. Διαλλαχθεὶς etiam κάλλιον ἢ διαλλαγείς. καὶ διαλλεχθήσομαι, & διαλεχθείς.

Μέσοι etiam ἀόριστοι πρῶτοι licet plærúque ſignificationem habeant actiuam, tamen etiam paſſiuam habere ſæpe inueniũtur. Odyſſ. μ. in carmine Sirenum, Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς, ἀντὶ τοῦ τερφθεὶς καὶ ἡσθεὶς, κηληθείς. Demoſth. in tertio κατὰ Φιλίππου, Ὥστε οὐ πρότερον ἐτόλμησαν οὐδεὶς τοιούτου κακοῦ προσιόντος, ῥῆξαι φωνήν, πρὶν διασκευασάμενοι πρὸς τὰ τείχη προσῄεσαν οἱ πολέμιοι, id eſt διεσκευασμένοι, armati & inſtructi ad oppugnationẽ. Iſocr. in Helene, Οὐ γὰρ μόνον τοῖς ὅπλοις ἐκοσμήσαντο παραπλησίως, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ ἐκοσμήθησαν. In eadem, Μετὰ τὴν Θησέως εἰς ᾅδου κατάβασιν, ἐπανελθούσης αὐτῆς εἰς Λακεδαίμονα, καὶ πρὸς τὸ μνηστεύσασθαι λαβούσης ἡλικίαν. ἀντὶ τοῦ μνηστευθῆναι. Pauſ. Ὅπῃ δὴ αἱ θυγατέρες ἀπεκείραντό ποτε αἱ τῶν δηλίων. ἀντὶ τοῦ ἀπεκάρησαν. Plutarch. in Cæſ. Ἐγκλεισάμενος οἴκοι, τὸν τῆς ἀρχῆς χρόνον διετέλεσε. Plato in Phæd. Τούτων οἱ φιλοσοφίᾳ ἱκανῶς καθηράμενοι, ἄνευ σωμάτων ζῶσι τὸ παράπαν. Ἐμολύνατο ἀντὶ τοῦ ἐμολύνθη. Syneſ. Ἐπάρατος παρὰ θεῷ ὅστις κέρδει τῷ παρ' αὐτῶν ἐμολύνατο. Τάξασθαι & παρατάξασθαι, in aciem inſtrui, Syneſ. & Thucydid. Εἴκοσι μὲν ναυσὶ πρὸς τοὺς Κερκυραίους ἐτάξαντο. Xenoph. in quinto Ἑλληνικῶν, Ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ποτίδαιαν, ἐκεῖθεν συνταξάμενος ἐπορεύετο ἐς τὴν πολεμίαν. ἀντὶ τοῦ συντεταγμένος, compoſito agmine. Idem in primo παιδείας, Οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος προσήλασε τῷ ἵππῳ, Sic armatus progreſſus eſt equo vehens. Idem, Οὕτως ἐπεθύμει τούτοις τοῖς ὅπλοις ἐξοπλίσασθαι. καὶ γὰρ καλὰ ἦν καὶ εὖ διηρμόττοντα αὐτῷ. Idem in tertio, Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δ' ἐπισάξαι, ἔργον δ' ἐπιθωρακίσασθαι, loricari, vel loricam induere. Et in ſexto, Ἔπειτα δὲ ὥσπερ οὗτοι ὁπλισάμενοι, τοὺς πεζοὺς νῦν ἐνίκων, οὕτω καὶ οἱ ἱππεῖς αὐτῶν παρεσκευασάμενοι, πρὸς τοὺς ἱππέας προσέρχονται. Exempla autem ſignificationis actiuæ crebriora ſunt quàm vt hîc citare debeam. Idem, Τὸν δ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην, τὸν δὲ καὶ περὶ δέκα μνῶν ἐλοίμην. ἀντὶ τοῦ προτιμήσαιμι. Sic Ὑφήνασθαι ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω, in tertio ἀπομνημ. Ἐμοὶ δοκῶ συμβουλεῦσαι ὑφήνασθαί τι θέατρον. Sic ἐγχέασθαι ἀντὶ τοῦ ἐγχέαι, Ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρυσάμενοι ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν ἐγχεάμενοι, καταρροφοῦσι. Sic in quinto παιδείας, Φυλακὰς καταστησάμενοι. Et Ἀποτίσασθαι ἀπὸ τοῦ ἀποτίνω, Ἀποτίσασθαι ὃν θεοῖς ἐχθρὸν καὶ ἀνθρώποις. Ἀναβιβασάμενος in tertio Ἑλληνικῶν. & in quarto, Ἅμα δείλῃ καλλιερησάμενος. Φιλοτεχνήσασθαι Greg. περὶ ἁγίου πνεύματος. Lucian. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. cum ἀγανακτῶ ſit neutrum, quod tamen Plato accuſatiuo iunxit. Et apud Græcos verba multa habẽt paſſiua quæ apud nos in vocibus noſtris ſunt neutra, vt alibi dicetur. quare non facile iſta ſtatui poſſunt. Dicunt etiam βαδιοῦμαι ἀπὸ τοῦ βαδίζω. crebrior enim vſus eſt τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν μέσων, ſed actiue ferè accipiuntur. Ariſtot. in 2. Politic. Ἐχεῖ γὰρ διειλόμενον ἐκ πόσων μερῶν ἀναγκαῖον ἐστὶ πᾶσα πόλις. Et paulo poſt, Ἀληθέστερον δὲ καὶ βέλτιον, ὡς ἡμεῖς διείλομεν. Sic Xenoph. in 2. παιδείας, Καὶ τί δεῖ, ἔφη ὁ Χρυσάντας, ἐμβαλεῖν λόγον περὶ τούτου; Idem,

Αόριστοι μέσοι.

Αόριστοι δεύτεροι μέσοι.

Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ ἐμβάλλεσθαι περὶ τούτου λόγον. Ἀπωλόμην καὶ
ἀπολέσθαι paſſiuè ſemper accipiũtur, ἀντὶ τοῦ ἀπολωλέναι. & Διολέσθαι apud Pla-
tonem. Apud Lucianum in Prometheo, Εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον ἐπιφα-
νῆναι τοξότην, ὅς παύσει σε ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου, paſſiue dixit. niſi ſit ἀνα-
Ἀπαριθμῶ. τεμνόμενον in præſenti. Ἀπαριθμῶ & Ἀπαριθμοῦμαι actiue dicuntur pro re-
Ἀπαριθμοῦ- cenſere. Iſocrat. πρὸς Φίλιππον. actiua voce vſus eſt, Ὅταν ἀναγινώσκῃ τις τὸν λό-
μαι. γον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος σημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν. Halicarnaſſ. in
vita Lyſiæ, ἀπαριθμεῖν, ἐξαριθμεῖν, καταριθμεῖν protulit. Greg. Ἀπαριθμεῖσθαι
pro ἀπαριθμεῖν, & ἐξαριθμεῖσθαι, vt ἐν τῷ περὶ ἁγίου πνεύματος, Οἱ μηδὲ τὰ ἐν πο-
σὶν εἰδέναι δυνάμενοι, μηδὲ ψάμμον θαλασσῶν, καὶ σταγόνας ὑετοῦ, καὶ ἡμέρας αἰῶνος ἐξ-
Ἐξαριθμοῦ- αριθμεῖσθαι. Iſocrat. περὶ εἰρήνης. Τὰς δὲ κατὰ δέκα καὶ πέντε καὶ πλείους ἀπολλυμένας τίς ἂν
μαι. ἐξαριθμήσειε; Themiſt. in ſophiſta, Ἀνάγκασθέ μου πρὸς χαρίτων, ἐξαριθμουμέ-
Ἐξαριθμῶ. νου ὁποσάκις ἐστὶν ὁ νομοθέτης, ὡς κυνηγέτης κύκλῳ θηρίον περιδραμὼν, αἱρεῖ τὸν ἄνδρα, καὶ
Διαριθμοῦ- σαγηνεύει. & alibi ſæpe eadem voce vtitur. Plato lib. VII. de Legibus, Μὴ
μαι. ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὤν. Plato
in Philebo, Καὶ τὸ ἐν αὐταῖς ταῖς ἡδοναῖς ὅτι μάλιστ' ἀεὶ ζῶντα εὐδαιμονέστατον κατα-
ριθμεῖται. Sic Plutarch. in cõſolatione. Halicarnaſſeus voce actiua vſus eſt,
Καὶ δὴ καὶ τὸν Λυσίαν Θεόφραστος ἐν τούτοις καταριθμεῖ. ÆSch. περὶ παραπρ. Καὶ τὰ
προσδιεσταγμένα ἡμῖν πρὸς τοὺς λόγους ἀπολαβεῖν συναριθμούμεθα, cõnumeram⁹.
Idem, Λογισμόν τινα ἡμερῶν συνηριθμεῖτο πρὸς ἡμᾶς. Plato in Philebo, Εἰμὴ δ', ὡς
Ἀριθμῶ. ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις ἱκανῶς, κατ' εἴδη διϊστὰς καὶ συναριθμούμενος. Ἀριθμῶ etiã & ἀρι-
Ἀριθμοῦμαι. θμοῦμαι dicitur. Thucyd. in III. Ἠριθμοῦντο δὲ πολλοὶ ἅμα τὰς ἐπιβολὰς τῶν πλίνθων.
Ariſtot. in XII. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Διὸ καὶ ὁ μὲν μαθηματικὸς ἀριθμεῖται μετὰ τὸ ἓν δύο, πρὸς
τῷ ἔμπροσθεν ἑνὶ ἄλλο ἕν. Gal. Οὐδ' ἀριθμήσασθαι δυνατὸν ὅσοι παραδόντες ἀπέθανον,
εἰς τὰς παιωνείας χεῖρας ἐμπεσόντες αὐτῶν. Demoſth. Τοῦτ' ἐν εὐεργεσίας ἀριθμήσει
μέρει, actiue dixit pro cẽſebit & ducet, & expẽſum muneribus & beneficiis
Numerare. feret. Cicero hoc imitatus eſt ad verbũ, ad Curionem ſcribẽs, Ne id quod
petit, exigere magis quam rogare, & in mercedis potius quàm in benefi-
cii loco numerare videatur. Et in Verr. act. 3. Qui in Sicilia ſequeſter iſtius,
qui interpres, qui collega Timarchidi prope numerabatur, hoc eſt habe-
Καταριθμοῦ- batur & cenſebatur. Dicitur etiã καταριθμοῦμαι actiue. Polyb. in v. hiſtor.
μαι. τὸ δὲ πλεῖστον οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πρᾶξιν, ὡς καθηκόντων αὐτῷ τινῶν
Καταριθμῶ. ἀντιποιούμενος, ne facinus quidem illud ſuũ iniuriæ loco numerabat, quaſi
hoc facto quæ ſua erãt vendicaſſet, non aliena occupaſſet. quod ſimile eſt
illi Platonis ſupradicto. Alex. περὶ εἱμαρμ. ad Cæſares, ὄντων τοίνυν τούτων τῶν
αἰτίων τοσούτων, τὴν εἱμαρμένην ἐν τοῖς ποιητικοῖς αἰτίοις δικαίως ἂν καταριθμοῖμεν, voce
Ἁρμόζω καὶ ἁρμόττω. actiua dixit. Ἁρμόζω & ἁρμόζομαι. Greg. εἰς κυριακὴν καινὴν, Ἄρτι δὲ ποιμένες καὶ
Ἁρμόζομαι καὶ βουκόλοι ἁρμόζονται σύριγγας, καὶ νόμιον ἐμπνέουσι μέλος. Ariſtot. in Probl. Οἷς καὶ οἱ
ἁρμόττομαι. τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι, εἰς μὲν τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι. Plutarch.
Ἐν συμποσίῳ λύρας περιφερομένης, ἁρμοζομένων ἄλλων ἐφεξῆς καὶ ᾀδόντων, & reliqua.
Plato libro IX. de Rep. Ἀλλ' ἀεὶ τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν, τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ξυμ-
φωνίας ἁρμοττόμενος φαίνηται. Idem ἡρμοσμένην ψυχὴν appellat animum cõpo-
ſitum & ſibi conſentientẽ, vacuũ vanis cupiditatibus, lib. VIII. Διὰ ταῦτα
δὴ οἶμαι εὐσχημονέστερος ἂν πολλῶν ὁ τοιοῦτος εἴη. ὁμονοητικῆς δὲ καὶ ἡρμοσμένης τῆς ψυχῆς

ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ πόῤῥωποι ἐκφύγοι ἂν αὐτόν. Ἁρμόζομαι καὶ ἁρμόζω, Baſil. τοῖς ὑφ' ἑαυ-
τῶν ἀσκηταῖς, de hæreticis loquens, τοῖς ῥήμασι τῆς πίστεως ὡς ἰατροὶ κέχρηνται, κατὰ και-
ρὸν, ἄλλοτε ἄλλως πρὸς τὰ ὑποκείμενα πάθη μεθαρμοζόμενοι, aliàs aliter aptantes Μεθαρμόζο-
& accõmodátes. Themiſt. in 1. Poſter. ἀναλυ. ὥστ' ἀνάγκη συγγνώσεσθαι ἡμῖν, εἰ τὰ μαι.
μὲν φανοίμεθα μακρότερον ἑρμηνεύοντες, τὰ δὲ, μεθαρμοττόμενοι καὶ μεταθέντες. Ἁρ-
μόζομαι etiam idem συνοικίζω, cónubio iungo, do nuptui. Χίων μάτεισι de Pla-
tone loquens, qui filias τῶν ἀδελφιδῶν ſuorum viris honeſtis vxores dede-
rat, è quorum numero vnus erat Speuſippus, Ἥρμοσαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας
ἤδη τοῖς χαριεστάτοις Ἀθηνῆσιν. ἀλλ' οἱ μὲν πλουτοῦσι, Σπεύσιππος δὲ χαριέστερος ὢν πέ-
νεται. Ἁρμόττειν τὴν πόλιν Lucianus dixit, ciuitatem conſtituere & temperare.
vnde Ἁρμοσταὶ dicti. Plutarch. Σωφρονισταὶ καὶ ἁρμοσταὶ τῶν πόλεων. Iſocrat. in Pla- Ἁρμοσταί.
taico, Οἱ μὲν γὰρ ὑφ' ὑμῶν κατὰ κράτος ἁλόντες, εὐθὺς μὲν ἁρμοστοῦ καὶ δουλείας ἀπηλλά-
γησαν. νῦν δὲ τοῦ συνεδρίου καὶ τῆς ἐλευθερίας μετέχουσιν, ἔτι πρὸς τούτοις ἁρμοστοῦ καθε-
στῶτος καὶ φρουρᾶς ἐνούσης. Appian. in IIII. τῶν ἐμφυλ. de triumuiris Reipub.
conſtituendæ loquens, ταύτην τὴν ἀρχὴν ἄν τις τῶν Λακώνων ἁρμοστὰς ὀνομάσειεν. Sic
appellabát Lacedæmonii τοὺς καθισταμένους ὑπ' αὐτῶν ἄρχοντας τῶν ὑποκειμένων
αὐτοῖς πόλεων, ſic dictos παρὰ τὸ ἁρμόζειν τοὺς ἀρχομένους, ἤτοι κατὰ τοὺς νόμους. ὅθεν καὶ
Ἁρμοστῆρας ἐκάλουν πάλαι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Quare magnus
Dionyſius in lib. de eccl. hierarch. epiſcopos ἁρμοστὰς appellauit. ad quod
munus non ſine ſumma religione καὶ μετὰ τῆς μεγίστης εὐλαβείας accedendum
eſſe docet, Οὕτω καὶ θείου παντὸς οὐ τολμητέον ἑτέροις ἡγήσασθαι, τὸν μὴ κατὰ πᾶσαν
ἕξιν αὐτοῦ γεγονότα θεοειδέστατον, καὶ πρὸς τῆς θείας ἐπιπνοίας καὶ κρίσεως ἁρμοστὴν ἀναδε-
δειγμένον. Εὐάρμοστος aptus & quadrans. Baſil. περὶ φθόνου, τὸ παιδίον μὲν μετὰ θά- Εὐάρμοστος.
νατον ἐπαινεῖ, ὡς μὲν καλὸν ἰδεῖν, ὡς δὲ εὐμαθὲς, ὡς δὲ πρὸς πάντα εὐάρμοστον. Εὐαρ- Εὐαρμοστία.
μοστία aptitudo, dexteritas & lepos. Plūtarch. in Pompeio, ἄσκησις ἐν ὅπλοις,
πιθανότης λόγου, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν. Contrà ἀνάρμοστος, ineptus, non ha-
bilis, non congruens: quod Xenophon de ſcuto inhabili dixit. & ἀναρμο-
στία, quã Plato in Phædro ὡς τῇ ἁρμονίᾳ καὶ κατακεκοσμημένῃ ἀντικειμένην ponit. &
in 3. de Rep. Et Ἀναρμοστεῖν verbum. Idem in v. de Repub. ἆρα ἃ νῦν διήλθο- Ἀναρμοστεῖν.
μεν, εἰς μὲν τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει. τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ. Et in 4. de leg.
ἃ ἐν σχήματι νόμου ἀναρμοστεῖ λεγόμενα. Ineptũ Græcè dici poſſe Cicero nega-
uit: quod mihi falſum eſſe videtur, vt in 1. lib. de aſſe dixi. Χειρῶ, χειροῦ- Χειρῶ, χειροῦμαι.
μαι idem καταστρέφομαι, ſubigo, mancipo. Iſocr. Ἐν μέρει ἕκαστον τῶν ἐθνῶν χειρώσασθαι.
Greg. Τοὺς αἰχμῇ τυράννους χειροῦμαι. Xenoph. in VII. ἀναβάσ. ἐὰν δέ τις ἀντιστῆται,
σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι. Alibi τὰ ἔθνη χειρούμενα, gentes ſubactas dixit.

Πήγνυμι & πήγνυμαι vtraq; voce actiuè, vt ſuperiora, dicũtur. Theophr. Πήγνυμι.
in VII. Γαμηλιῶνος δὲ μηνὸς σπείρουσι, καὶ καταπηγνύουσι πράσον, σέλινον, γήθυον. Πήγνυμαι.
Ariſtotel. in ſecundo de Partibus, ψύχεται δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ, καὶ πήγνυται τὸ ζέον,
congelatur. Idem, Δοκεῖ δὲ τὸ θερμὸν καὶ πηγνύναι καὶ τήκειν. Apud eundem ἐπι-
πῆξαι & ἐκπῆξαι legitur. Greg. Εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν, Ἄρτι δὲ γεωργὸς ἄροτρον
πήγνυται ἄνω βλέπων, καὶ τὸν καρποδότην ἐπικαλούμενος, καὶ ὑπὸ ζυγὸν ἄγει βοῦν ἀρό-
της. actiuè dixit. Idem, Ἄρτι δὲ καλιὰν ὄρνις πήγνυται, compingit, ſtabilit, coa-
gmentat. Baſil. homil. VII. in Hexaemeron, Μιμεῖται τῆς μελίσσης τὸ ἰδιότροφον,
ὅτι οὐδενὶ λυμαινομένη, οὐδὲ καρπὸν ἀλλότριον διαφθείρουσα, τὰ κηρία πήγνυται, pan-

git, fingit, concinnat. Et in ſexta, οὐκ ἐπωάζουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, ὥσπερ αἱ

Σπῶ, σπῶμαι. ὄρνιθες, οὔτε καλιὰς πήγνυνται. Σπῶ & σπῶμαι. Ariſtoph. σφηξίν,

Οἵαν προφάσει καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς, Ἵνα θᾶττον ἐκπέμψειας. Βδε. ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν.
Ταύτῃ γ' ἐγὼ γὰρ ᾐσθόμην τεχνωμένου.

Quo loco alludit ad prouerbiú, Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. Idẽ voce paſſiua ἐν Βατράχ. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο μαίνεσθαι δοκῶν. Syneſ. Ὁρῶ στρατιώτας ἄπτυλτας ἐσπασμένους μαχαίρας, ἤδη ἐσπακότας. Strabo lib. 4. ἐὰν γάρ τις θορυβῇ τὸν λέγοντα καὶ ὑποκρούσῃ, προσιὼν ὁ ὑπηρέτης ἐσπασμένος τὸ ξίφος, κελεύει σιγᾶν μετ' ἀπειλῆς. Dicitur hoc verbum de bibente magno hauſtu. Athen. in princ. XIIII. libri, Τὸν Διόνυσον οἱ πολλοὶ μαινόμενον λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς πλείονος ἀκράτου σπῶντας, θορυβώδεις γίνεσθαι. Idem, Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε μὲν γεν-

Ἐπισπῶμαι & ἐπισπῶ. ναίως. Ἐπισπῶμαι etiam paſſiua voce dicitur. Theoph. in pri. de Cauſis, Ἐν μὲν γὰρ τῇ βαθυγείῳ, κατὰ βάθος ἰούσης τῆς ῥίζης, καὶ τῆς χώρας εὐτροφοῦς, πλείω τῆς συμμέτρου τροφὴν ἐπισπῶνται, attrahunt, aſciſcút. Idem in ſecundo, Κενωθέντα γὰρ τὰ ἐρινεὰ μᾶλλον ἐπισπᾶται καὶ πλείω τὸν ὀπόν. Et rurſus in ſexto, Τὸ μὲν γὰρ νέον πλείω τροφὴν ἐπισπώμενον οὐ πέττει. Dicitur & voce actiua. Ariſtotel. Probl. ſegmento nono, Ὁ δὲ κύαμος καὶ ὁ πνεύμων καὶ ὁ ἄργιλος τὰ ὑπώπια ἐξαίρουσι, τῷ ἐπισπᾶν ἐφ' ἑαυτὰ διὰ μανότητα. Xenoph. in VI. ἑλληνικ. Ὡς δ' εἰσῆλθεν ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου ἕως ἀπέθανεν ὁ ἀνήρ. Lucian. de hauriente vinú dixit paſſiue, Καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων δεῖ λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ

Ἐπισπαστός. ἐπισπασαμένους φιλῆσαι μεταξύ. Ἐπισπαστὸν κακὸν, ὅ τις ἑαυτῷ ἐπεσπάσατο, hoc eſt αὐθαίρετον, Ὀδυσσείας σ. ἢ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν

Συνεπισπῶμαι. ὀρνίθων δελεαζομένων, καὶ ἑαυτοῖς τὸν ὄλεθρον ἐπισπωμένων. Ab hoc fit Συνεπισπῶμαι. Ariſtot. in Probl. Ὥστε οἱ ἐν ἀκμῇ πλείω συνεπισπῶνται τὸν ἀέρα. Xenoph. in 2. παιδ. Ἡ δ' ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα, οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ συνεπισπᾶσθαι, nó magnopere acrimonia pollet, ad homines aſciſcendos ad ſe

Ἐφέλκομαι. primore aſpectu, & qualibet illecebra. Ἐφέλκομαι, attraho, adduco, elicio: Plutarch. de Clodio, τὸν δῆμον εἰς ὕβριν καὶ θρασύτητα συνεφελκόμενος. Themiſt. in 1. de anima, Διὰ ταῦτα οὖν φυσικοῦ τὸ θεωρῆσαι περὶ τῆς τοιαύτης ψυχῆς, ὅση πρὸς τὰ ἔργα αὐτῆς ἢ τὰ πάθη τὴν ὕλην συνεφέλκεται, id eſt τὸ σῶμα. Idem, οὐδὲν γὰρ τούτων οἷά τε ἐστὶ ποιεῖν ἡ ψυχὴ, μὴ τὸ σῶμα ἐφελκομένη. Alex. in Probl. Οὐ γὰρ ἡ ἐπιτηδειότης

Ἐφέλκω. ἐφέλκεται τὸ δρῶν αἴτιον ἐνεργεῖν, δηλοῦσιν αἱ ἐκτὸς ὗλαι. Ἐφέλκω, Ariſt. de animalib. σημεῖον δὲ τῆς ἀρρωστίας τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθια. Idẽ in Probl. ὅτι τὸ θερμαινόμενον ἐφέλκει ἐφ' ἑαυτὸ τὸ ὑγρόν. Ἐφέλκεσθαι etiã ſignificat ægrè ſeſe agere, & languida crura mouere, quod lingua vernacula trahere vocat, quaſi trahæ modo progredi, quá Virg. traheã vocat. Plato lib. VII. de Legib καθάπερ γὰρ ὁ τελέως παγκράτιον ἠσκηκὼς, ἢ πυγμὴν, ἢ πάλην, οὐκ ἀπὸ μὲν τῶν ἀριστερῶν ἀδύνατός ἐστι μάχεσθαι, χωλαίνει δὲ καὶ ἐφέλκεται πλημμελῶν, ὁπόταν τις αὐτὸν ἐπὶ θάτερα μεταβιβάζων ἀναγκάζῃ διαπονεῖν, ταὐτὸν δὴ καὶ ἐν ὅπλοις, καὶ ἐν ἄλλοις δεῖ προσδοκᾶν ὀρθόν. Ἐξ-

Ἐξέλκομαι. έλκομαι etiã pro extraho. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Ὁ πολὺς δὲ ἀτμὸς ἐναπολειφθεὶς τοῖς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότησι, διὰ τῶν κατὰ τὴν βάσιν πόρων ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξωθεῖται, τῆς τῶν ὀφρύων συμπτώσεως ἐξελκομένης διὰ σταγόνων τὴν ὑγρασίαν. ἡ δὲ σταγὼν δάκρυος λέγεται.

Ἀνασπῶ. Ἀνασπῶ, Κατασπῶ quæ inter ſe opponútur, & διασπῶ, voce actiua dicuntur in ſignificatione actiua. Ariſtotel. in 1. de Generatione animal. Ἐπεὶ καὶ νῦν

ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ἐὰν περὶ τὸν τόκον ἀνασπάσωσι, δυστοκοῦσι, ſi oſcitãdo ſurſum locos retrahant in enixu. Et in 3. Meteorol. διόπερ αἵ τε ἄκραι ἀνεσπασμέναι φαίνονται, καὶ μείζω τὰ μεγέθη πάντων ὅταν εὖροι πνέωσι, καὶ τὰ ἐν ταῖς ἀχλύσιν, id eſt in altum ſublata promontoria videntur eſſe. Idem ἀνασπώμενοι pro ſurrecto dixit & eminenti, Ὠμοπλάται δύο ἀνεσπασμέναι, hoc eſt ſurſum ſe erigẽtes & à compage eminẽtes. Alibi, Γαστροκνημίαι δύο ἀνεσπασμέναι, eminulæ, extrorſus conuulſæ. & rurſus, Τὸ στῆθος ἀνεσπασμένον. Significat etiam ſedibus expello. Ariſtid. in Panath. Οἱ δ᾽ ἐπὶ τὸ δεύτερον ᾔεσαν, ὡς ἀνασπάσοντες αὐτοὺς ἤδη τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀναρπασόμενοι. Inde Ἀνάσπαστος ſedibus pulſus dicitur, & qui alio habitatum mittitur. Herodo. Ἀνασπάστους ποιῆσαι τοὺς Παίονας ἐς τὴν Ἀσίην, hoc eſt ἀναστάτους, ἀναρπάστους. iidem ſunt, vt opinor, cũ illis quos μετοίκους ſupra diximus. Ἀνάσπαστος etiam dicitur cui ſucceſſor mittitur: qui reuocatur è prouincia. Demoſth. in quarta Philip. Ἐπειδὴ ὁ σατράπην καὶ στενοδοὺς πάντα ὅσα Φίλιππος κατὰ βασιλέως παρεσκευάζε(ε), οὗτος ἀνάσπαστος γέγονε, hoc eſt, quæſtori ſuo eunucho rex ſucceſſorem miſit. ita enim legit interpres, Ταμίαν τὸν εὐνοῦχον ἀνάσπαστον ἐποιήσατο ὁ βασιλεὺς, μαθὼν αὐτὸν συμπράττειν Φιλίππῳ. In impreſſis legitur ἀνάρπαστον, non magno errore. ſunt enim Ἀνάρπαστοι qui de medio tolluntur, & qui ſic reuocantur è prouinciis. Herodi. libro 3. Πλείστους γοῦν τῶν ἔθνη καὶ στρατόπεδα πεπιστευμένων, μετὰ ὑπατείας τιμὴν, ἢ δόξαν ἐπὶ ἐπαίνοις προσηνομένων, ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς διαβολῆς ἀναρπάστους ἐποίει, hoc eſt rapi ad ſe iubebat abrogato imperio, vt ex ſequentibus apparet. Iulian. Augu. Amerio, Γυναῖκα νέαν καὶ σώφρονα καὶ θυμήρη, τῷ γήμαντι πρὸ ὥρας ἀναρπασθῆναι, οὐχ ἧττόν μοι δοκεῖ λυπηρὸν εἶναι, de medio ſubito tolli. Plutarch. ἐν παραμυθητικῷ, de lugẽtibus amicorũ mortẽ, Ἐὰν μὲν ταχέως ἀποθάνῃ, ὀδύρονται λέγοντες ἀνηρπάσθη. ἐὰν μακρῶς, μέμφονται ὅτι καταφθινήσας καὶ ταλαιπωρηθεὶς ἀπέθανε. Significat & ad pœnã rapi. Demoſth. in 4. Philip. Εἰ δ᾽ ἃ πρότερα προείρηκε Φίλιππος, ἢ δεύτερα ἢ τρίτα, ἔγραψε τις αὐτῷ πολεμεῖν, ὁ δ᾽ ὁμοίως ὥσπερ νῦν οὐ γράφοντος Ἀθηναίων οὐδενὸς πόλεμον, Καρδιανοῖς ἐβοήθει, οὐκ ἀνηρπασμένος ἂν ἦν ὁ ταῦτα γράψας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπαντες ᾐτιῶντο ἂν αὐτὸν Καρδιανοῖς βεβοηθηκέναι; Significat etiam ſedibus euelli, hoc eſt ἀνασπᾶσθαι. AEſchines de Thebanis, Πόλις ἀστυγείτων καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται. Παρασπᾶν eſt ſtolonem ex arbore euello, hoc eſt fruticem agnaſcentem. Theophr. in princ. ſecundi, Δεῖ δὲ ἀπόρριζοι μάλιστα τὸ παρασπώμενοι ἢ ἀπόσπαρμοι εἶναι. Vocatur autem Παρασπὰς id quod ita auellitur, ab eodem auctore eodẽ loco. Περισπᾶν eſt diſtrahere, diſtinere & diſtringere. Vnde περισπώμενος dicitur variis rebus occupatus. Significat etiam auferre & auertere. Plut. in Cic. de Octauio loquens, Δείσασα δ᾽ ἡ βουλὴ νέον ἄνδρα, καὶ τύχῃ λαμπρᾷ κεχρημένον, ἐπειρᾶτο τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἀποκαλεῖν αὐτοῦ τὰ στρατεύματα, καὶ περισπᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν. poteſt etiã hîc diſtinere ſignificare. Ἀσκῶ & ἀσκοῦμαι interdũ idem ſignificant, hoc eſt μανθάνω & παιδεύομαι. Plutarch. Ἀσκούμενοι καὶ μανθάνοντες καλὰ δι᾽ ὅλου τοῦ βίου. Greg. Εὐστοχίῳ σοφιστῇ, Αὐτοὶ δὲ βουλεύσασθε τὴν παλαιὰν τιμῆσαι παράφρασιν, τὴν ὅταν ὁ βίος ἱκανὸς ᾖ, ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι κελεύουσαν. καὶ οὐκ ἐπιβουλεύσετε ταῖς τῶν νέων ἐλπίσιν, οἳ πάντως ἂν τὰ δεινότατα πάθοιεν, εἰ λόγοις ἀσκούμενοι, κακίαν μάθοιεν, ſi literis ſtudentes. Xenoph. in Hippar. Εἰ δέ τις νομίζῃ

πολλὰ ἔχει πράγματα εἰ οὕτω δεήσει ἀσκεῖν τὴν ἱππικὴν, ἐνθυμηθήτω ὅτι οἱ εἰς τοὺς ἀ-
γῶνας ἀσκοῦντες, πολὺ πλείω καὶ χαλεπώτερα πράγματα ἔχουσιν, ἢ οἱ τὴν ἱππικὴν
μάλιστα μελετῶντες. μελετᾷν & ἀσκεῖν pro eodem poſuit, hoc eſt παιδεύεσθαι τὴν
ἱππικήν. Sic Actuum cap. x x I I I I, Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδη-
σιν ἔχειν, Interim autem meditor conſcientiam habere inoffenſam. Ἀσκῶ
etiam τὸ παιδεύω ſignificat. Plato in Euthyd. Καὶ ἐσκόπουν τινα ποτὲ τρόπον ἅ-
ψαιντο τοῦ λόγου, καὶ ὁπόθεν ἄρξοιντο, παρακαλούμενοι τῷ νεανίσκῳ σοφίαν τε καὶ ἀρε-
τὴν ἀσκεῖν, hoc eſt ſapiētiam docere. Athen. Ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικὰ, id eſt πεπαι-
δευμένους, eruditus & exercitatus in rebus bellicis. Ariſtoph. νεφέλ. Νεωτέροις τὴν
Κατασκῶ. φύσιν αὐτοῦ πράγμασι χρωτίζεται, καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ, hoc eſt μανθάνει, παιδεύεται. Κα-
τασκῶ etiā dicitur pro doceo, inſtituo: & κατησκημένους doctus, eruditus. Baſil.
in Hexae. homil. 3. Πάντως γὰρ οὐδεὶς οὐδὲ τῶν πάνυ κατησκημένων τὸν νοῦν, καὶ περὶ τὴν
Ἐξασκῶ. φθειρομένην ταύτην καὶ ῥέουσαν φύσιν ὀξυωπούντων, ἐπισκήψει τῇ δόξῃ. & Ἐξασκῶ.
Athen. οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας, ſic eruditi & docti erant in luxu,
& rebus voluptariis. Xenoph. Ἦν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἵπποις. Signi-
ficat etiā exorno, como. Athen. Πέρσαι πεντακόσιοι πορφυραῖς καὶ μηλίναις ἐσθῆσιν
ἐξησκημένοι. Idē, τοὺς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ μνηστεύοντας, τοῖς λοιποῖς πᾶσιν ἐξησκημένους
ἥκειν, καὶ κομῶντας τὰς κεφαλάς. Significat & elaboro, abſoluo, perpolio, affa-
brè facio. Lucian. de Mauſoleo, Μέγαν τάφον, καὶ ἐς κάλλος ἐξησκημένον: Grego-
Διασκῶ. rius de auiū nidis dixit. Dicitur etiā in eadem ſignificatione διασκῶ, pro
ἐξασκῶ. Athen. Διησκημένοι τὰς κεφαλὰς χρυσῷ κόσμῳ, compti, compoſiti, orna-
Ἄσκησις. ti. Ἄσκησις pro meditatione & exercitatione mentis in rebus diuinis ac-
cipitur. Baſil. de vita ſolitaria, Ἔστω τοίνυν τὸ χωρίον τοιοῦτον οἷόνπερ ἐστὶ καὶ τὸ ἡμέτε-
ρον, ἐπιμιξίας ἀνθρώπων ἀπηλλαγμένον, ὡς μὴ ὑπὸ μηδενὸς τῶν ἔξωθεν τὸ συνεχὲς τῆς
ἀσκήσεως διακόπτεσθαι. ἄσκησις δὲ τῆς εὐσεβείας τὴν ψυχὴν τρέφει τοῖς θείοις διανοή-
Ἀσκητήριον. μασι. Inde Ἀσκητήριον locus ſolitarius, & à publico ſeceſſus ad veræ phi-
loſophiæ exercitationem. Grego. εἰς Βασίλειον de quo loquimur, Ἀσκητήρια
Ἀσκηταί. καὶ μοναστήρια διεμάχετο μὲν, οὐ πόῤῥω δὲ τῶν κοινωνικῶν καὶ μιγάδων. Inde Ἀσκηταί,
monachi dicti. Damaſc. περὶ τῆς τῶν ἁγίων τιμῆς, Τοὺς ὁσίους πατέρας ἡμῶν, τοὺς θεο-
φόρους ἀσκητὰς, τοὺς χρονιώτερον καὶ ἐπιπονώτερον μαρτύριον τῆς συνειδήσεως διαθλή-
σαντας. Baſil. de vita ſolitaria, Ἀλλ' ὅπερ τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ἐστὶ, τοῦτο τοῖς ἀσκηταῖς
τῆς εὐσεβείας τὸ μεσονύκτιον, id eſt monachis. & iiſdē verbis ad clericos Neocæ-
ſarienſes. Et ἀσκήτριαι puellæ Deo dicatæ. Sic enim in leg. Omnia, de Epi-
ſcopis & Clericis legi debet, vbi hoc verbum deprauatum eſt in Cod. Iu-
Aſceteria. ſtiniani, & vbi aſſiſteriis legitur, aſceteriis reſtituendum. & βίος ἀσκη-
τικὴ, vita monaſtica. Theod. in I I I I. hiſto. eccleſ. Καὶ τὰς ἀσκητικὰς κα-
ταλιπόντες παλαίστρας οἱ ἐν ἐκείναις διάγοντες, τὸν Ἀθανασίου θᾶκον κληρονομῆσαι τὸν
πέτρον ἠξίουν. Idem, Παιδοτρίβης δὲ ἄριστος τῶν ἀσκητικῶν ἐγένετο συνταγμάτων ἀν-
τώνιος ἐκεῖνος ὁ πολυύμνητος. Idem de monachis viris ſanctis, Ἐν μὲν οὖν ἀσκη-
ταῖς καὶ τῆς ἀρετῆς φροντισταῖς αὐτοὶ κατ' ἐκεῖνον διέλαμπον τὸν καιρόν. Vocatur etiā
Φροντιστήριον. monaſterium ἀγωγιστήριον, καὶ φροντιστήριον in tertio hiſt. eccleſ. x x x v. quod
verbum antiquius eſt. Greg. in I. κατὰ Ἰουλ. Ἐπεὶ δὲ καταγώγια πήξασθαι, καὶ ξενῶ-
νας, ἀγωγιστήριά τε καὶ παρθενῶνας καὶ φροντιστήρια. Idē, Φυγὰς ἐνθένδε σὺν ἡμῖν πρὸς
τὸν πόντον μεταχωρεῖ, καὶ τοῖς ἐκεῖσε φροντιστηρίοις ἐπιστατεῖ. Huiuſmodi appellatio
fuit in primordiis eccleſiæ τῶν θεραπευτῶν, hoc eſt τῶν θεωρητικῶν, vt Euſe-

bius in 11.eccleſ.hiſt.cap.xvii.ex Philone tradidit. cuius appellationis interpretationem reddere ibidem conatus eſt. Dionyſius autem magnus monachos ſic appellat. Legitur hoc vocabulum apud Gregorium & Baſilium. & virgines ἐν τῇ ἁγνείᾳ διάγουσαι καὶ ἀσκήτριαι, θεραπευτίδες dicebantur. Θεραπευτὶς. ipſe Philo ἐν τῷ περὶ τοῦ θεωρητικοῦ βίου, de monachis ſui temporis loquens, Εἰσὶ δὲ καὶ γυναῖκες θεραπευτίδες, ὧν αἱ πλεῖσται γηραλέαι παρθένοι τυγχάνουσι, τὴν ἁγνείαν οὐκ ἀνάγκῃ, καθάπερ ἔνιαι τῶν παρ' ἕλλησιν ἱερειῶν, φυλάττουσαι, quarũ cellæ ſingulæ μοναστήρια καὶ οἰκήματα καὶ σεμνεῖα dicebantur. è quibus cœnobiũ ipſum & συνοικία conſtabat, vt hodie in Parthenonibus. Idem Philo de monachis AEgypti, Ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, Σεμνεῖον. Μοναστήριον. ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ βίου σεμνοῦ μυστήρια τελοῦνται, μηδὲν εἰσκομίζοντες, μὴ ποτὸν, μὴ σιτίον, μηδέ τι τῶν ἄλλων ὅσα πρὸς τὰς τοῦ σώματος χρείας ἀναγκαῖα. apud Baſilium vbique ἄσκησις εὐσεβείας poſitum eſt pro deuotorum religione. Ariſtoph. νεφέλαις, Ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον. Quo in loco interpres, Φροντισταὶ (inquit) ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, διὰ τὸ μηδέποτε παύεσθαι τῆς φροντίδος. Eſt autem φροντὶς apud philoſophos commentatio, hoc eſt σκέψις καὶ Φροντὶς. πραγματεία καὶ θεωρία περὶ τινῶν ἀπόρων. Polyb. ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ φροντιστὴς Φροντιστής. ἐπικαλούμενος; οὐκοῦν, ἔφη, κάλλιον εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην; id eſt ὁ σπουδαῖος, ὁ ἐνθυμητικός. quod Comicè cauillans Ariſtophanes ita inquit,

Εἰσὶ δὲ τίνες; Στρ. οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοὔνομα.
Μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

Hippócr. Δημαγήτῳ, Ἵνα τοῖς μὲν, χαριέστατος εἶναι δόξῃς. τοῖς δὲ, φροντιστὴς περὶ ἀρετῆς μερμηρίζων. Eſt enim φροντίζειν, συννοεῖν, σκέπτεσθαι. Plato in Symp. Ξυννοή- Φροντίζω. σας γὰρ αὐτόθι ἕωθέν τι εἱστήκει σκοπῶν. καὶ ἐπειδὴ οὐ προὐχώρει αὐτῷ, οὐκ ἀνίει, ἀλλ' εἱστήκει ζητῶν. καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία, καὶ ἄνθρωποι ᾐσθάνοντο. καὶ θαυμάζοντες ἄλλος ἄλλῳ ἔλεγον, ὅτι Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἕστηκε. & cum accuſatiuo in hac ſignificatione conſtruitur. Diod. in hiſt. Alexãd. Διεξῆλθε λόγον πεφροντισμένον περὶ τῆς εἰς τοὺς Γαγγαρίδας στρατείας, id eſt orationem meditatam. Et φρόντισμα, Φρόντισμα. σκέμμα. Ariſtoph. Τί δαὶ τὸ ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους φρόντισμα;

Ἁγνευτήρια autem dicta ſunt quia ibi mens expiari debet, & à contagio- Ἁγνευτήρια. ne vitæ ciuilis expurgari. Ἁγνεύειν enim & neutrorum verborum & a- Ἁγνεύειν. ctiuorum ſignificationem habet. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα, καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἁψόμενον, οὐχὶ προειρημένων τακτὸν ἡμερῶν ἀριθμὸν ἁγνεύειν, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι. καὶ κεκαθαρευκέναι. Antiph. in Tetralog. Τιμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀποκτείναντα. ἁγνεύετε δὲ τὴν πόλιν. τὰ γὰρ ἀγαθὰ πράξετε, id eſt expiate, καθαίρετε. Idẽ περὶ χορευτοῦ, Ὥστε καὶ ἄν τις κτείνῃ τινὰ ὧν αὐτὸς κρατεῖ, καὶ μὴ ἔστιν ὁ τιμωρήσων, τὸ νομιζόμενον καὶ τὸ θεῖον δεδιὼς, ἁγνεύσει τε ἑαυτὸν, καὶ ἀφέξεται ὧν εἴρηται ἐν τῷ νόμῳ, luſtrabit ſeipſum. Ἀσφαλίζω, ἀσφαλίζομαι, munio Ἀσφαλίζω. Ἀσφαλίζομαι. & protego. Polyb. Παρὰ δὲ τοὺς ὤμους τῶν προηγουμένων, ἀνατεινούσας φέρουσι τὰς σαρίσας, χάριν τοῦ τὸν κατὰ κορυφὴν τόπον ἀσφαλίζειν τῆς τάξεως. Idem, Οὐ τὴν ἔνδοσιν ἀσφαλίζονται βεβαίως, πυκναῖς ταῖς λαβαῖς καταπιεσάντες, firmant & ſtabiliũt. vt ἠσφαλισμένας θύρας dicunt peſſulo firmatas. Polyb. in 2. hiſt. Ὁ δ' Ἀντίγονος ἀσφαλισάμενος τὰ κατὰ τὴν πόλιν, εἴχετο κατὰ τὸ συνεχὲς τῆς ἑξῆς, cum oppidum munitionibus firmaſſet. Et διασφαλίζομαι. Idem in v, Καὶ τοὺς μὲν παρὰ τῶν ἀνδρῶν πλα-

ἢ πρoκατειληφὼς τόπους, τοὺς δὲ ταῖς χειροποιήτοις κατασκευαῖς ἠσφαλισμένος, ῥᾳδίως ἐπέπειστο κωλύσειν τῆς εἰσόδου τὸν ἀντίοχον. Voce autem paſſiua ferè vtuntur cum propulſare arceréque ſignificat. Idem, Ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, δι' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται, quo impetus alliſorum enſium arcet & innocuos præbet, hoc eſt ἀποστέγει. in Pandectis ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι ſignificat idoneis ſponſoribus cauere, quod de ſtipulante melius dicitur, vt Latinè cauere ſibi ſtipulantem dicimus aut ementem: vt in illa Biantis vt opinor ſententia, Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα μεμνῆσθαι μὲν τῶν γενομένων, περὶ πάντων δὲ τὰ ἐνεστῶτα, περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι, quod eſt quaſi πεφυλαγμένως διάκεισθαι, καὶ προνοουμένως. Ἀσφαλίζεσθαι etiam eſt βεβαιοῦσθαι, πιστοῦσθαι, διισχυρίζεσθαι. Chryſoſt. x 1. ad Corinth. Ἀκούσατε γοῦν ὅταν τι τοιοῦτον λέγῃ πῶς ἐστι σφοδρὸς καὶ ἐπιτιμῶν καὶ ἀσφαλιζόμενος. ἀσφαλιζόμενος μὲν, ὡς ὅταν λέγῃ, κἂν ἄγγελος ὑμᾶς εὐαγγελίζηται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω. Ἀσφάλεια eſt ſecuritas. Plut. in Cicerone, Ἀσφαλείας δὲ καὶ σωτηρίας χάριν τὸν δῆμον ὀφείλειν ἑνὶ μόνῳ Κικέρωνι. & Ἀσφάλειαν διδόναι eſt dare ſponſores idoneos. Ἀσφάλισμα eſt quod Latinè pignus dicitur metaphoricè: vt Curtius cum inquit, Rex omiſſis ſponſionum fideíque pignoribus, venire eos iuſſit, fortunam quam ipſe dediſſet habituros, ἀφελόμενος τῶν δι' ἐγγύων πιστῶνque ἀσφαλισμάτων. Et in Philip. x 1 1 1, Magnis & multis pignoribus Lepidum Reſpub. obligatum tenet. Dicitur & ὁμήρευμα, de quo alibi, vt opinor, non nihil dictum eſt à me.

Ἀσφάλεια.

Ἀσφάλισμα.

Pignus.

Εἱληθερεῖν, εἱληθεροῦμαι pro apricor, καὶ ἡλιάζομαι, καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρομαι. ſed alibi diximus. Πλεονάζω, πλεονάζομαι. Gal. Πέφυκε γὰρ καὶ τούτῳ κακία πλεονασθεῖσα, ἀντὶ πλεονάσασα, cum redundarit. Verum hoc ideo eſt, quòd πλεονάζειν interdũ eſt actiuũ, & accuſatiuo iũgitur, & tũc ſignificat plus iuſto quippiã facere. Thucyd. Ὅ, τε γὰρ εὔνους ἀκροατὴς τάχ' ἄν τι ἐνδεεστέρως πρὸς ἃ βούλεται τε καὶ ἐπίσταται, νομίσειε δηλοῦσθαι. ὅ, τε ἄπειρος ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι, εἴπερ ὑπὲρ ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούοι, hoc eſt, ſupra modum dicta eſſe & commemorata exiſtimarit. Simile eſt quod dicitur, εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζειν τὰ ἄρθρα, id eſt, ſuperfluis vti articulis. Demoſth. pro inſoleſcere, & ſupra modum efferri vſus eſt, & plus æquo audere, ἐν τῷ τῶν κατὰ Φιλίππ. τετάρτῳ, Καὶ πάλιν Λακεδαιμονίοις ἄρξασι, καὶ παρελθοῦσιν εἰς τὴν δυναστείαν τὴν αὐτὴν ταύτην ἡμῖν, ἐπεὶ πλεονάζειν ἐπεχείρουν, καὶ πέρα τοῦ μετρίου τὰ καθεστηκότα ἐκίνουν, πάντες εἰς πόλεμον κατέστησαν. Ἀνακαθαίρω, ἀνακαθαίρομαι. Plutarch. in Anto. Ἀνακαθαιρόμενος τὰ ἐπιόντα τοῦ πολέμου, perſequens reliquias & repurgans. Plato pro planè explico vſus eſt lib. 1 1 1. de Legibus, Σκοπῶ δὴ μὴ δόξαι ὑμῖν διαφέρομαι περὶ σμικροῦ πολλὰ λέγειν, μέθης περὶ σμικροῦ πράγματος παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος. ἀνακαθαιρόμενος, ἀντὶ διεξιὼν dixit, quod mirè imitatus eſt Cic. in ſecũdo de Diuinatione, niſi me opinio fefellit, circa principiũ ſic ſcribens, Cúmque fundamentum eſſet philoſophiæ poſitum in Finibus bonorum & malorum, perpurgatus eſt is locus à nobis quinque libris. Ἀνακαθαίρεσθαι ſol dicitur in deliquio, cũ luna ſolem ſubiens, & eum nobis auferens, ſenſim præterlabitur, & eam partem ſolis quam nobis primum abſtulit, prætereundo reddit. hoc enim Ἀνακαθαίρεσθαι dicitur, vt videre eſt in epiſtola Dionyſii ad Polycarpum de eclipſi ſolis, quæ in morte Seruatoris facta eſt præter naturam. Idem Dionyſ.

Πλεονάζω.

Πλεονάζομαι.

Ἀνακαθαίρω.

Ἀνακαθαίρομαι.

Dionyſ. Ἔστι δὲ καὶ κατ᾽ ἄλλην ἀναγωγὴν ἀνακαθᾶραι τὴν τῶν νοερῶν ζῴων εἰκονογραφίαν. Verum hoc verbum theologicum factum eſt. eſt enim hîc Ἀνακαθαίρειν, allegorias anagogicas ad liquidum vſque ſenſum patefacere & explanare. Ἀνακάθαρσίς que appellatur huiuſmodi explanatio, hoc eſt ἐξηγητικὴ ἑρμηνεία, δι᾽ ἧς καθαίρεται τὰ διὰ συμβόλων ᾐνιγμένα. Ἀνακάθαρσις. Idem in libro de cæleſti hierarchia, Ἔστω δή σοι προδιεγνωσμένον, ὡς αἱ τῶν ἱεροτύπων εἰκόνων ἀνακαθάρσεις, τὰς αὐτὰς ἐᾶσθ᾽ ὅτι τῶν οὐρανίων οὐσιῶν διακοσμήσεις ἱεραρχούσας ἐμφαίνουσι καὶ αὖθις ἱεραρχουμένας. Idem, Ἔχει γὰρ καὶ τῆς θεαρχικῆς ἐνεργείας εἰκόνα καὶ τύπον, ὡς ἐν τῇ συμβολικῇ θεολογίᾳ κατὰ τὴν τετράστοιχον ἡμῖν ἀνακάθαρσιν διὰ πλειόνων ἀποδέδεικται; hoc eſt, ſecundum elementorum quatuor allegoriam anagogicam demóſtratum eſt, & à nobis explanatum. quod idem Ἀναπτύσσειν dicitur ab ipſo in eodem, Ἀναπτύσσειν. Φέρε δὴ καὶ τὰ τῶν οὐρανίων νοῶν ἱερὰ περιβλήματα καὶ ὄργανα κατὰ τὸ ἡμῖν δυνατὸν ἀναπτύξωμεν. & Ἀνάπτυξις, ἀνακάθαρσις. Ἀναπτύσσειν etiam expendere & aperire ſignificat. Philoſtr. in epiſt. Ὥσπερ οἱ τὰ δίκτυα ἀναπτύσσοντες τοῖς θηρίοις εἰς ἐξουσίαν τοῦ φυγεῖν. Ariſtoteles ὄμμα ἀνεπτυγμένον vt oppoſitū dixit τῷ συμμεμυκότος. Συνεπτυγμένον autem apud eundem Dionyſium eſt cumulatum, cōfertum, in vnum coactum. Συμπτύσσειν. & Συνεπτυγμένως confertim, cumulatè, aſtrictè, vt in eccleſ. hierar. Ἡμῖν δὲ τὸ ἐκείναις ἑνιαίως τε καὶ συνεπτυγμένως δωρηθὲν, ἐκ τῆς θεοπαραδότων λογίων ὡς ἡμῖν ἐφικτὸν, ἐν ποικιλίᾳ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβόλων δεδώρηται. Διαπτύσσειν etiam eſt expando, aperio, explico, διοιγνύω. Διαπτύσσειν. Greg. εἰς Ἀθανάσιον, ᾧ δὲ οὖν ἐξεγένετο διὰ λόγου καὶ θεωρίας διασχεῖν τὴν ὕλην, καὶ τὸ σαρκικὸν τοῦτο, εἴτε νέφος χρὴ λέγειν, εἴτε προκάλυμμα, διαπτύξαντι, θεῷ συγγενέσθαι, μακάριος οὗτός ἐστιν. Apud Theophraſtum συμμεμυκὸς & διεπτυγμένον oppoſitè dicta ſunt libro IIII. περὶ φυτῶν, Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα, συμμύει· ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι, μεσημβρίας δὲ τελέως διεπτύχθαι. ſic enim legi debet, nó διεπτύσθαι, quod καταπτυσθῆναι ſignificat & deſpui. Συμπτυκτικὸς aſtrictiuus, cōſtrictiuus. Συμπτυκτικός. Dionyſ. περὶ εἰρήνης, Ἡ τις ἀμερῶς ἐπιβεβηκυῖα τοῖς ὅλοις, ὥσπερ τισὶ κλεῖθροις τῆς διηρημένων συμπτυκτικοῖς τὰ πάντα ὁρίζει καὶ περατοῖ καὶ ἀσφαλίζεται, καὶ οὐκ ἐᾷ διαιρεθέντα χυθῆναι πρὸς τὸ ἄπειρον. Σύμπτυξις clauſura, concluſio. Σύμπτυξις. Baſil. homil. x. de cancro oſtreis inſidiante loquens, Τότε δὴ λίθον ψηφῖδα παρεμβαλὼν διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, id eſt inhibet ne teſtas ſuas cōtrahat. Συμπτυσσόμενον enim clauſum & complicatum ſignificat. Πτύχες enim ſunt teſtaceæ valuæ, quibus oſtrea clauduntur. Idem, Ὅταν ἴδῃ ἐν ἀπνεμίοις χωρίοις μεθ᾽ ἡδονῆς διαθαλπόμενον τὸ ὄστρεον, καὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς πτύχας ἑαυτοῦ διαπτύσσοντα, τότε δὴ, & reliqua. πτύχες etiam in montibus dicuntur apud Homerū iuga & deuexitates. vnde πολύπτυχος ὄλυμπος ab eo dictus, quaſi iugis multis aſſurgens, vt πτύχας quaſi ſtrias intelligamus, ad ſimilitudinem veſtiū ſtriatarum & complicatarum. πτυχώδης ſtriatus, rugoſus. Ariſtotel. in v. de hiſtor. animal. οἱ δὲ καρκῖνοι κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδυάζονται, τὰ ἐπικαλύμματα τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες. πτύχες etiā ſcuti ſunt ἐλάσματα, id eſt coria alia ſuper alia complicita apud Homerum Iliados VII.

Διακαθαίρειν Theophraſto eſt perputare arbores & interlucare, Ἴδιον δ᾽ ἐπὶ τῆς συκῆς· μόνη γὰρ διακαθαίρεται πρὸς τὴν βλάστησιν. Διακαθαίρειν. Et Διακάθαρσις in tertio de Cauſis, Διακάθαρσις. Ἐν δὲ τῇ διακαθάρσει τά τε μὴ κάρπιμα ἀφαιρετέον, καὶ ὅσα τὴν ἑτέραν αὔξη-

Ἀποκαθαίρεσ. Δυσαρεστῶ, δυσαρεστοῦμαι.

σιν ἀφαιρεῖται. Ἀποκαθαίρειν eſt luſtrare & expiare Dionyſio. Δυσαρεστῶ, δυσαρεστοῦμαι. Ariſtot. de colũba in VI, de hiſtor. animal. Ἐὰν γὰρ ἐνοχληθῇ ὑπό τινος ἢ περὶ τὴν νεοττείαν, ἢ πτερὸν ἐκτιλθῇ, ἢ ἄλλως πονήσῃ, ἢ καὶ δυσαρεστήσῃ, κατέχει, καὶ οὐ λακτεῖ μαχήσασα. Eſt autem δυσαρεστεῖν, non hilariter affectum eſſe: implacidè ſe habere, moroſum ſe præbere, vt ægroti qui in lecto acquieſcere nequeũt, & iactantur. Syneſ. Ἐνταῦθα δὲ οἷς μὲν ἔστιν ὑπελθεῖν δένδρων σκιὰν, κἂν δυσαρεστήσῃς, ἔστιν ἀμείψαι δένδρον ἐκ δένδρου, & ſi illic ex ſententia animi non ſis, licet ad aliam tranſire aliámque. Baſil. εἰς τὴν ἰουλίτταν, Νῦν δὲ τῶν δυσαρεστουμένων πεπόνθασιν οἱ πολλοὶ, τὸ μὲν παρὸν ἀτιμάζοντες, τὸ δὲ ἀπόντων ἐπιθυμοῦντες. Galen. libro VIII. Therapeut. Εἰκότως δὴ εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινά τε ὑγιαινόντων ἐστὶ, καὶ τῶν ἤδη δυσαρεστουμένων. οὐ γὰρ τῶν νοσούντων, ἀλλὰ τῶν νοσούντων ἐστὶ προφυλακτικὰ, hoc eſt qui iam morbo conflictantur, vt Celſus loquitur: & qui iam implacidi ſunt à mala valetudine aduẽtante & ineunte. ſic enim Galenus intellexit. Hippocrat. Τό, τε ἐὰν καὶ τὸ ἐσόμενον προορώμενοι, δυσαρεστεῦνται πᾶσι. Polybius περὶ πολιτειῶν etiam voce paſſiua non ſemel vtitur. Δυσαρεστεῖν etiam eſt δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, offenſo eſſe animo. Polyb. in ſecũdo hiſtor. Μετὰ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς τοῦ προειρημένου βασιλέως παισὶν, ἐπὶ τῷ μὴ νομίμως αὐτῶν ἄρχειν, μετέστησαν εἰς δημοκρατίαν τὴν πολιτείαν, id eſt οὐκ εὐδοκήσαντες. Idem voce paſſiua in III. hiſtor. ἐπείπερ ἐξ ἀρχῆς δυσηρεστοῦντο, καθάπερ οὗτός φησι, τοῖς ὑπὸ Λυτάτου συντεθειμένοις. ὧν ἐπείπερ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ ἀπηρέσκοντο. Baſil. Ταῦτα οὖν εἰδὼς, παῦσαι δυσαρεστούμενος ταῖς θείαις οἰκονομίαις.

Δυσάρεστος. Δυσάρεσκος.

Δυσάρεστος etiam eſt moroſus. Plutarch. Διαφυγεῖν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Dicitur etiam Δυσάρεσκος. Athen. ex carmine, Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα. Τὸ δυσάρεστον. Euripid. in Oreſte, δυσάρεστοι οἱ νοσοῦντες. Plutarch. in cõuiuio ἑπτὰ σοφῶν, pro animo offenſo poſuit, Ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον. Vt autem δυσαρεστῶ & δυσαρεστοῦμαι dicitur, ſic

Εὐαρεστῶ, εὐαρεστοῦμαι.

Εὐαρεστῶ & εὐαρεστοῦμαι. Plutarch. ἐν παραμυθητικῷ, Ὡς γὰρ οὐδὲ συμβιοῦσιν ἡμῖν, ἡδίως ἑώρα κατηφεῖς ὄντας οὔτε σὲ οὔτε τὴν μητέρα, οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὢν, καὶ τούτοις συνεστιώμενος, εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ, hoc eſt, minimè libens acquieſceret, & hilaritate cõprobaret, οὐκ ἐνασμενίσειεν ἄν. Aretha in Apocalypſeos caput XXI, οὐ γὰρ ἐν ταπεινοῖς καὶ χαμαιζήλοις ὁ ὕψιστος εὐαρεστεῖ κατοικεῖν. Diodor. Πάσας δὲ πρεσβείας φιλοτίμως καὶ εὐγενῶς ἐπαγγελλομένας δοῦναι τὰς ἀποκρίσεις, εὐαρεστουμένας ἀπέλυσε κατὰ τὸ δυνατὸν, hoc eſt ἀσμένως διακειμένας, bene ſecum actum eſſe & comiter exiſtimantes, nihil quicquam ſuccẽſentes aut ægreferentes dimiſit. & Εὐαρέστησις. Ariſtotel. Ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις, quaſi placabilitas, animus non æger, & placidè compoſita mens.

Εὐάρεστος.

Εὐάρεστος eſt gratus, placitus. Baſil. Euſebio, Καταξίωσον περὶ πάντων ἀποστεῖλαί μοι τὰς ἀποκρίσεις, εἰ δὲ μὴ, εὔξαι ἵνα θεοῦ ἐπὶ νοῦν μοι ἔλθῃ εὐάρεστον ἢ τῷ κυρίῳ. Idẽ, ἵνα καταξιωθῶμεν δουλεῦσαι ὡς ἔστιν εὐάρεστον τῷ κυρίῳ. Et εὐαρεστεῖν placere. Idem, ὁ πρῶτος εὐαρεστήσας Ἄβελ, ποιμὴν ὑπῆρξε. & ad Ambroſium Mediolanenſem, ἐδοξάσαμεν τὸν θεὸν ἡμῶν, τὸν καθ' ἑκάστην γενεὰν ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστοῦντας. Chryſoſt. in VII. ad Hebræos, ὁρᾷς οἵαις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ θεός; placatur, quas libenter admittit, ἀρέσκεται, vt Diodorus in ſuperiore exemplo. Laërt. in Arceſilao, τῷ ἴσως νεανίσκου μὴ εὐαρεστουμένου τῇ διατριβῇ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐρῶ-

νόμου τοῦ περιπατητικοῦ, αὐτὸς ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ. Dicemus alibi de ἀρέσκειν & ἀρέσκεσθαι. Ἀποκρύπτω, ἀποκρύπτομαι, celo, condo, occulo, hoc eſt συγκρύπτω, συγκαλύπτω. Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Δημοχάρης ἔχων ἀδελφὴν τῆς ἐμῆς μητρὸς, οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ χορηγεῖ καὶ τετριηραρχεῖ, id eſt φανερὰ κέκτηται τὰ ὄντα ἑαυτοῦ. Iſæus, Καὶ εἰ πόλις δεῖται χρημάτων, μηδὲν δεῖ ἀποκρύπτεσθαι τῶν ὄντων. Iſocrat. περὶ Δημοσ. Ἄτοποι γὰρ τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὸ δὲ ἀξιόνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν. Xenophõ Hipparchico, Τοὺς δὴ εἰς τὸ ἄδηλον ἀποκρύπτων, κλέπτοις ἂν τοὺς ἱππέας. Ἀποκρύπτομαί σε τὸ ἀπόρρητον, celo te arcanum. Xenoph. in Sympoſio, Καὶ πρόσθεν μὲν γε, ἔφη, ἀπεκρυπτόμην ὑμᾶς, ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν. νῦν δὲ ἐὰν παρ᾽ ἐμοὶ ἦτε, ἐπιδείξω ὑμῖν ἐμαυτὸν πάνυ πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄντα. Plutarch. in Bruto de coniuratis loquens, Διὸ καὶ Κικέρωνα εὐνοίας ἕνεκα πρώτου ὄντα παρ᾽ αὐτοῖς ἀπεκρύψαντο. Lyſ. Οἱ δὲ γείτονες οὐ μόνον ἀλλήλων ταῦτ᾽ ἴσασιν ἃ πᾶσιν ὁρᾷν ἔξεστιν, ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι, καὶ περὶ ἐκείνων πυνθάνονται.

Ἀποκρύπτω.
Ἀποκρύπτομαι.

Similiter & Ὑποκρύπτομαι & Ἐπικρύπτομαι actiua ſignificatione dicitur. Xenoph. in 1. ἀναβάσ. Οὐ γὰρ φθονῶν τοῖς φανερῶς πλουτοῦσιν ἐφαίνετο, ἀλλὰ πειρώμενος χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι. Pauſan. in Bœoticis, ἐπαμινώνδας δὲ ἐπιστάμενος ὡς ἐπικρύπτεσθαι τὰς συμφορὰς ἀεί ποτε οἱ λακεδαιμόνιοι πεφύκασιν, ἔφασκεν ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν προτέροις αὐτῶν διδόναι τοῖς συμμάχοις. Plutarch. in Apophthegmatis, de eodem loquẽs, εἰδὼς δὲ τοὺς σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ τοιαῦτα συμπτώματα, καὶ βουλόμενος ἐξελέγξαι τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς αὐτῶν, οὐχ ὁμοῦ πᾶσι τὴν νεκρῶν ἀναίρεσιν, ἀλλ᾽ ἑκάστοις τῶν πόλεων ἔδωκεν.

Ὑποκρύπτομαι.
Ἐπικρύπτομαι.

Ἀποκρύπτω verò cum συσκιάζω ſignificat & obſcuro, ſplendoréque præſto & antecello, actiua voce tantùm dicitur. Gregor. περὶ θεολογίας, Σὺ δὲ εἰ λίαν ἐπιστήμων εἶ τούτων, εἰπὲ πόθεν ἥλιος φρυκτωρὸς πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ καὶ πάσαις ὄψεσιν, ὥσπερ χοροῦ τινὸς κορυφαῖος, πλέον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινὲς ἐκείνων ἕτεροι, id eſt, luce alias & fulgore vincens, aliarum luminibus obſtruens. vt Cicero in Bruto, Nam vt Philiſti & Thucydidis conciſis ſententiis, interdum etiam nõ ſatis apertis, officit Theopompus elatione atque altitudine elationis ſuæ: ſic Catonis luminibus obſtruxit hæc poſterorũ exaggerata altius oratio, οὕτω τὴν Κάτωνος λογιότητα ἀπέκρυψεν αὕτη ἡ τῶν ὕστερον ἐπηυξημένη ἀνωτέρω καλλιλογία. poteſt & ſic dici, οὕτω τοῖς Κάτωνος φέγγεσιν ἐπεσκότησε ἤδη τῶν νεωτέρων λέξις μετεωρότερον περιῳκοδομημένη. Officere luminibus in Pandectis dicitur ἐμποδίζειν τῇ ἀπόψει. poteſt etiam dici τοῖς φωσὶν ἐπιπροσθεῖν. Gregor. Οἷς ὁ ζόφος οὗτος ἐπιπροσθεῖ καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον πρὸς τὴν τοῦ ἀληθοῦς κατανόησιν, hoc eſt, lumen adimit & præumbrat, vel obumbrat. Dionyſ. de myſter. Theolog. Ὥσπερ οἱ αὐτοφυὲς ἄγαλμα ποιοῦντες, ἐξαιροῦντες πάντα τὰ ἐπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ τοῦ κρυφίου θέᾳ κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ᾽ ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος. & Ἐπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει, ὑπὸ τῆς σελήνης, id eſt obſcuratur, tenebriſque obducitur. Philopo. in priorem librũ Poſteriorum, facit ſyllogiſmũ huiuſmodi, Ἡ σελήνη ἐπιπροσθεῖται ὑπὸ τῆς γῆς. τὸ δὲ ἐπιπροσθούμενον ἐκλείπει. ἡ σελήνη ἄρα ἐκλείπει. Aretha in Apocalypſ. cap. IIII, Ἰσραὴλ δέ ἐστιν, ὃς νῷ θεὸν ὁρᾷν ἠξιωμένος, μηδενὶ τῶν ἀχλὺν εἰωθότων ἐπιπροσθεῖται, qui mẽte Deum videns, auocamẽto nullo obumbratur, quo minus purè contempletur: id quod aliis

Ἀποκρύπτω.
Obſtruere luminibus.
Ἐπιπροσθεῖν.
Ἐπιπροσθεῖται.

contingit, quos rerũ caducarum cura diſtinet. eſt enim ἐπιπροσθούμενος, cuius lumini officitur. Ἐπιπροσθοῦσι etiam interiectũ ſignificat. Themiſt. in 2. Poſterior. de definitionibus loquens, Εὐθεῖα γραμμή ἐστι, μῆκος ἀπλατές, οὗ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις, vt obices interiecta ſunt. & Ἐπιπρόσθησις ἡ ἀπόκρυψις. Idé, Ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τῆς γῆς. Demoſth. in 2. Olynth. Ἀλλ᾽ ἅμα μὲν νῦν ἐπισκοτεῖ τούτοις ὁ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη, id eſt tegere, præumbrare, caligine offundere & inuoluere. Tacitus, Fama, inquantũ præumbrante Imperatoris faſtigio datur, clarus, δόξῃ δὲ λαμπρός, ὅσα γε ἐπισκιαζούσης τῆς κορυφῆς ἔξεστι τῆς τοῦ αὐτοκράτορος. Cicero de Officiis, Tanta vis eſt honeſtatis, vt ſpeciem vtilitatis obſcuret, ὡς τὸ σχῆμα τοῦ χρησίμου ἀποκρύψαι. Hoc etiã præſtringere dicitur ab eodem in Vatiniũ, Cuius dignitas & ſplendor præſtringebat oculos Vatinii, περιήστραπτε. & ad Brutũ, Qui ſplendore falſi honoris abiecto, aciem boni ingenii præſtringi poſſe confidunt, δυσωπεῖσθαι. Quintilianus Domitiano blandiens, Dicent hæc plenius futura ſecula. nunc enim cæterarũ fulgore virtutum laus iſta præſtringitur, ἀποκρύπτεται, περιαστράπτεται. Baſil. homil. 2. in hexaëme. Εἰ γὰρ τὰ προαύλια τῶν ἁγίων τοιαῦτα, καὶ τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ οὕτω σεμνὰ καὶ ὑπέροχα, τῇ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα, ποταπὰ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων; Περιαστράπτω etiã περιλάμπω ſignificat, hoc eſt illumino, illuſtro, ſplendore circundo. Grego. de natali Domini, Καὶ τὸ φῶς τὸ ποιμένας περιαστράψαν. Cic. in Finib', Vna voluptas è multis obſcuratur in illa vita voluptaria. nummus vnus in Crœſi diuitiis obſcuratur, pars eſt tamen diuitiarũ, ἀποκρύπτεται ὑπὸ τοῦ Κροίσου πλούτου, ἐπισκοτεῖται. Et rurſus, Omnia illa quæ bona tu vocas, neceſſe eſt obſcurari & nó apparere, & in virtuté tanquam in ſolis radios incurrere, ἀποκρύπτεσθαι, ἀμαυροῦσθαι, ὑπερλάμπεσθαι, ἀφανίζεσθαι. Cicero id etiam obruere ſæpe vocat, vt in tertio Tuſculanarũ, Sed tu de ſapiente quæſieras: cui aut malũ videri nullum poteſt quod vacet turpitudine: aut ita paruum malum, vt id obruatur ſapiẽtia, vixq; appareat. Et in quinto de Finibus, At multis malis affectus erat. quis negat? ſed ea mala virtutis magnitudine obruebantur, ἀπεκρύπτοντο, ἠφανίζετο. Ariſtides in Panath. de inſolentia minarum Xerxis loquens, Καὶ οὐκ ἡ ἀπειλὴ μὲν οὕτως ἀηδὴς ἡ ὑπερβολὴ καὶ φόνου μείζων, ἐτελεύτησε δ᾽ ἐνταῦθα. ἀλλ᾽ ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς, hoc eſt, vicit & ſuperauit opere id quod verbo minatus erat. Baſil. homil. ιx, αἱ δὲ προγνώσεις τῶν ἀλόγων ζώων τῆς περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῆς, ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν; quam humanam intelligentiã & prudentiã nõ ſuperãt? Dicitur & κατακρύπτειν. Chryſoſt. ad Epheſ. ι ι ι, Σπουδάζει τούτων ὑπερβάλλεσθαι τὰ σπέρματα ἐν μέτρῳ, ἵνα τὴν χάριν λάβωσιν τὴν ἐκ τοῦ δεύτερος ἥκειν ἐπὶ τὴν ἀνταπόδοσιν ὑπέμεινε, τῇ τῆς ἀντιδόσεως ὑπερβολῇ κατακρύψῃ. Significat etiam operio & compleo: quo modo lingua vernacula vtitur, cum hyperbolice loquimur. Idem de eodé, Ἔφη γὰρ ἵπποις τε καὶ πεζοῖς τὴν Ἀττικὴν ἀποκρύψειν. Ἀποκρύπτειν καὶ τὸ ὑπεραίρειν καὶ διαβαίνειν, καὶ ὑπερβαίνειν. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρός, ὑφ᾽ οὗ ταχὺ μὲν τὴν γῆν ἀπεκρύπτομεν, ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὁλκάδων ἦμεν τῶν διαρραινόντων, A quo vento cõfeſtim ita ablati in altũ ſumus, vt nec terrã videremus, nec à terra videre-

mur. Virgil. in III. AEneid. Protinus aërias Phæacum abſcōdimus arces, è cōſpectu ablati ſumus. Sic Plato in Protagora, Μήτ' αὖ συμβουλεύω Πρωταγόρᾳ πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρίᾳ ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων, ἀποκρύψαντα γῆν, ἀλλὰ μέσον τι ἀμφοτέρους τεμεῖν. Lucian. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὰ ὀθόνια, ἐφευγόμεθα ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους. ἐπεὶ δὲ ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τοὺς τραυματίας, vbi verò è proſpectu eorū euaſimus. quare non eſt ſermo nauticus tantum, vt Seruius exiſtimauit. Quintil. in præfatione libri vltimi, Nūc cælū vndique, & vndique pōtus, νῦν δὲ πᾶσαν ἡμεῖς γῆν ἀποκρύψαμεν. πᾶσα γῆ ἡμῖν ἠφάνισται. Huic verbo ἀποκρύπτω opponitur Ἀναφαίνω, vt Act. Apoſt. cap. XXI, Ἀναφάναντες δὲ τὴν Κύπρον, καὶ καταλιπόντες αὐτὴν εὐώνυμον, ἐπλέομεν, Cum autē cernere Cyprū cœpiſſemus. vel, cū Cyprus nobis in cōſpectu eſſe cœpiſſet. vtroq; enim modo Liuius dixit. Lingua vernacula hoc retinet adhuc, quæ diſcoperire vocat. Κρύπτω κρύπτομαι. Lyſias κατὰ Διογείτ. Κρύπτω. Ἀποθανόντος δὲ ἐκείνου ἐν Ἐφέσῳ, ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ Κρύπτομαι. ἀνδρός, καὶ τὰ γράμματα λαμβάνει, celat filiam mortē viri. Demoſth. Συνοικεῖ δὲ ἡ γυνὴ φανερῶς, καὶ οὐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα, nec factum celare vult.

Κρύψις præter notam ſignificationem, ſignificat artem quandam & ſo- Κρύψις. lertiam diſputādi, & τὸν παράδοξα λεγόμενον captandi, & τῇ ἐπαγωγῇ irretiendi. & Κρυπτικοὶ huius artis periti, qualis eſt apud Platonem Socrates, & Cicero Κρυπτικός. in Tuſculanis. Alexād. in octauū Topic. Κρύψις δέ ἐστι μέθοδος δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον. & κρυπτὸν dicitur quod ſic captioſè intē- Κρυπτός. ditur, id eſt περιτείνεται. Idem, κρυπτὸν δὲ πᾶν ὅπερ ἀπάγει τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως, id eſt, quod auocat reſpondentem ab animaduerſione & cautione in reſpondēdo. quod Ariſtoteles appellat πορρωτάτω ἀποστῆσαι τῆς ἐξ ἀρχῆς θέσεως. οὕτω γὰρ ἂν (inquit Ariſtoteles) ἐρωτᾶν δεῖ τὸν κρυπτικῶς πυνθανόμενον. Idē Ariſtoteles Κρύπτειν verbo vtitur pro eo quod eſt ita argumentari, vt fallamus & lateamus eum qui cum diſſerimus, quo euaſuri tandē ſimus. Κρύπτοντα δὲ δεῖ προσυλλογίζεσθαι δι' ὧν ὁ συλλογισμὸς τοῦ ἐξ ἀρχῆς μέλλει γίνεσθαι. ἔτι τὰ συμπεράσματα μὴ λέγειν, ἀλλ' ὕστερον συλλογίζεσθαι ἀθρόα. οὕτω γὰρ ἂν πορρωτάτω ἀποστήσειε τῆς ἐξ ἀρχῆς θέσεως. Alibi, εἰς μὲν οὖν κρύψιν τοῖς εἰρημένοις χρηστέον. Alexād. Κρυπτικὸν δὲ τὸ προσθεῖναι τὸ συνήθως λεγόμενον, οἷον, ἆρά γε δοκεῖ σοι ἡ ὑγίεια αἱρετὸν εἶναι, ὡς πᾶσι δοκεῖ; ἆρα δοκεῖ (εἰ ἀγαθὸς κριτὴς ὁ ἄγροικος εἶναι), ὡς πᾶσι (συνήθως λέγειν; οὕτω καὶ συνεργέτης πρὸς καλλικλέα χέχρηται). Idē, κρυπτικὸν δὲ τοῦτο πρὸς τὸ συγχωρηθῆναι αὐτῷ ὃ βούλεται παρὰ τοῦ ἀποκρινομένου, id eſt τῆς μεθόδου ἐστὶ κρυπτικῆς τὸ τοιοῦτο. Plato in Parmenide, τὸ γράμμα τοῖς ἀνθρώποις ἐπικρυπτόμενον vocat id genus ſcriptionis arcanū, quod homines fallit & celat quid ſignificet. & Ἐπί- Ἐπίκρυψις. κρυψις allegoria ſermonis, ſermo ænigmaticus. Greg. in 2. contra Iulianū, Εἰσὶ δὲ παρ' ἡμῖν κατ' ἐπίκρυψιν λόγοι τινές, οὐκ ἀρνήσομαι, ἀλλὰ τίς ὁ τρόπος αὐτῶν τῆς δι- Ἐπικρύπτομαι. πλόης; καὶ τίς ἡ δύναμις; ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτῶν ἀπρεπές, καὶ τὸ κρυπτόμενον θαυμάσιον, καὶ ὑπερλάμπον τοῖς εἰς τὸ βάθος εἰσαγομένοις, de ſymbolico ſermone ſcriptorū ſacrorū loquens, & fabularū poeticarū obſcœnitatē deteſtās. Διπλόην Διπλόη. autē appellat variū & multiplicē ſcripturæ intellectū, vt ἐν τῷ περὶ φιλοπτωχείας, de allegoria legis loquens, εἰ μέν τι καὶ ἄλλο κρύπτων ἀπόρρητον καὶ βαθύτερον, οἷα τὰ πολλὰ τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης, οὐκ ἐμὸν τοῦτο εἰδέναι, ἀλλὰ τοῦ πάντα

ἐρδυνῶντος ἢ γινώσκοντος πνεύματος. Significat etiam duplicitatem. Themiſt. in 1. de anima, Ἔστι δὲ τὴν ἐντελέχειαν τις διπλόν. καὶ ἡ μὲν τις πρώτη, ἡ δὲ, δευτέρα. & in ſecũdo, Ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς διττὸν τὸ τέλος ἐλέγετο, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ταύτην τὴν διπλόην θετέον. Quare διπλόη opponitur τῇ ἁπλότητι, id eſt τῇ ἀφελείᾳ, quare & vafriciam verſutiámque ac fraudem ſignificat hominis aliud in ore, aliud in corde habẽtis. Themiſt. in oratione quæ βασανιστὴς ἢ φιλόσοφος dicitur, Διὰ ταύτην οὖν τὴν διπλόην, καὶ θηρίων γίγνεται δὴ θερμότερος δυσμεταχειριστότερός τε καὶ ἀγριώτερος. Gregorius alter frater Baſilii in libro de homine, Τὸ ὄντως ἀγαθὸν, ἁπλοῦν καὶ μονοειδές ἐστι τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον. τὸ δὲ κακὸν, ποικίλον τε καὶ κατεσχηματισμένον.

Θηρῶ, θηρῶμαι. Θηρῶ, θηρῶμαι, capto, indago, conſector. Syneſ. Διὰ πάσης ἰὼν βασάνου, μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. Iſocr. Ἀεὶ δὲ ὁ Ζεὺς μετὰ τέχνης, ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος φαίνεται τὰς τοιαύτας φύσεις, de Danaë & Læda loquens. Sic Θηρῶμαι δόξαν, aucupor, capto. Lucian. de Cyclope, Ἐθήρων αὐτὸν τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. voce enim actiua dicitur pro venor. Xenoph. Τοὺς μὲν οὖν νεογνοὺς τῶν νεβρῶν τοῦ ἦρος θηρᾶν. ταύτην γὰρ τὴν ὥραν γίγνονται.

Πορίζω, πορίζομαι. Πορίζω, πορίζομαι, quæro, comparo, comminiſcor & excogito. Demoſth. Καὶ οἰόμενος δεινὸς εἶναι, καὶ λόγους πορίσασθαι περὶ ἀδίκων πραγμάτων, οἴεται περιάξειν ὑμᾶς ὅπου ἂν βούληται. Et cum ſibi ipſe videatur homo acutus, verbáque cõminiſci facilis ad tuendas res iniquas, ſperat ſe poſſe tranſuerſos vos agere quocunque libitum ipſi fuerit. Xenoph. Τὰ αὐτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι ἀγαπῶσι, contenti ſunt ſi victum ſibi quærere poſſint. Sic πεπορισμένον ἀργύριον. Demoſth. pro pecunia ad diſſoluendum æs alienum confecta. Idem πρὸς Νικόστρατον, Σὺ οὖν μοι πόρισον τὸ λοιπὸν τοῦ ἀργυρίου πρὶν τὰς τριάκοντα ἡμέρας παρελθεῖν. Hoc Cicero ad Atticum

Curare pecuniam. ſcribens, ita dixit, L. Cinctio HS D C. conſtitui me curaturum Idib. Febr. πορίσασθαι ἐπηγγειλάμην vel κατεταξάμην. eſt enim καταπεταγμένον ἀργύριον, pecunia conſtituta, vt alibi diximus. Idem, HS C C C C. pro ſignis megaricis vt ſcripſeras curaui, τὰς δέκα μυριάδας τυγχάνουσι πορίσας ἐπὶ ταῖς εἰκόσι ταῖς μεγαρικαῖς. Ipſe etiam in Verrem conficere pecuniã appellat. Ait ex ea re magnã pecuniam cõfici poſſe, πορισθῆναι ἄν, id eſt lucrum magnum fieri. Ἔφη γὰρ ἀπὸ τοῦδε τοῦ πράγματος ἐξεῖναι λαμπρῶς χρηματίζεσθαι. & πορίζεσθαι ſine caſus adiectione ſignificat χρηματίζεσθαι, victum quærere, quæſtum facere. Laërt. in Timone, ἀπορῶν μέντοι τῶν ἐφοδίων, ἀπῆρεν εἰς Ἑλλήσποντον, ἐν Χαλκηδόνι τε σοφιστεύων, ἐπὶ πλέον ἀποδοχῆς ἠξιώθη, ἐντεῦθέν τε πορισάμενος, ἀπῆρεν εἰς Ἀθήνας. Di-

Ἐκπορίζειν καὶ Ἐκπορίζεσθαι. citur etiã Ἐκπορίζειν & ἐκπορίζεσθαι à Luciano. Andocid. Οὐ τὰ ὑμέτερα πράγματα διαχειρίζοντες, ἀργύριον ὑμῖν ἐκπορίζουσι, ſuppeditant. Plutarch. Ὅπως ἀσφάλειαν ἐκπορίσῃ, ſecuritatẽ præſtet. Plato paſſiua voce in Gorg. Καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν. Iſocr. in Panegyr. Τοῖς μὲν γὰρ ἱκανὴν χώραν οἴκοι κατέλιπον. τοῖς δὲ ἀκολουθήσασιν αὐτοῖς πλείω τῆς ὑπαρχούσης ἐπόρισαν, ſuppeditarunt & compararunt. Ariſtot. in 1. Politic. Καὶ γὰρ κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν, τὰ μὲν συνεκτίκτει τῶν ζώων τοσαύτην τροφὴν, ὡς ἱκανὴν εἶναι αὐτὸ αὑτῷ πορίζειν τὸ γεννηθὲν, ſibi victum quærere.

Ποριστής. Ποριστὴς ſuppeditator. Greg. Ἡ πενία τὸν ποριστὴν, ἡ δὲ ἀπορία τὸν οἰκονόμον ζητεῖ.

Πορισμός. Et Πορισμὸς eſt ratio vitæ quærẽdæ, quaſi ἀφορμή. Plutarch. Φησὶ γὰρ δυσὶ μόνοις χρῆσθαι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ φειδοῖ. Inde

Ποριστικὸς, qui artificiũ nouit & rationem vitæ ſuppeditandæ. Et Ποριστικὴ Ποριστικός.
πόλις, in qua facile eſt victũ inuenire. Πόρισμα verbum eſt dialecticorum,
& ſignificat proloquiũ vel problema quod conſecutionem habet neceſ-
ſariã atque hærentem iis quæ iam probata ſunt & comperta. Philoponus
enarrãs illa verba Ariſtotelis ex 1. Poſter. analyt. εἰ δὲ φανερὸν τοῦτο, φανερὸν καὶ
ὅτι οὐκ ἔστι τὰς ἑκάστου ἰδίας ἀρχὰς ἀποδεῖξαι. πόρισμά τι (inquit Philoponus) κατὰ
τοὺς γεωμέτρας ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγει. εἰ γὰρ μὴ ἐνδέχεται, φησὶν, ἀποδεῖξαί τι εἰ μὴ ἐκ
τῶν ἰδίων ἑκάστου ἀρχῶν, φανερὸν ἂν εἴη ὡς οὐκ ἐνδέχεται οὐδεμίαν ἐπιστήμην τὰς οἰ-
κείας ἀρχὰς ἀποδεικνύναι, εἴγε τὴν ἀπόδειξιν ἐκ τῶν ἰδίων δεῖ γίνεσθαι ἀρχῶν, τῶν δὲ
ἀρχῶν ἀρχὰς εἶναι οὐχ οἷόν τε. Alibi ſuperius explicans illud dictum eiuſdem,
οὐκ ἄρα ἔστιν ἐξ ἄλλου γένους μεταβάντα δεῖξαι, οἷον τὸ γεωμετρικὸν ἀριθμητικῇ. πό-
ρισμά τι συνάγει (inquit idem Philoponus) τὸ νῦν δεικνύμενον. Eſt autẽ πόρισμα Πόρισμα.
additamẽtum & quaſi corollarium τῆς ἀποδείξεως. Verbũ eſt geometricũ,
vt πρόβλημα & θεώρημα. Proclus in Euclidẽ lib. III, Τὸ δὲ πόρισμα λέγεται μὲν
καὶ ἐπὶ προβλημάτων τινῶν, οἷον τὰ εὐκλείδου γεγραμμένα πορίσματα. λέγεται δὲ ἰδίως ὅταν
ἐκ τῶν ἀποδεδειγμένων ἄλλο τι συναναφανῇ θεώρημα μὴ προθεμένων ἡμῶν, ὃ καὶ διὰ
τοῦτο πόρισμα κεκλήκασιν, ὥσπερ τι κέρδος ὂν, τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως πάρεργον. &
πορίζεσθαι verbum eſt quaſi προσαποδεικνύειν: quod & πορίζειν dicitur, hoc eſt
ex demonſtratis inferre & aſtruere. Idem in eodem, τῆς ἐπιστήμης πάσης διτ-
τῆς οὔσης, καὶ τῆς μὲν περὶ τὰς ἀμέσους προτάσεις ἀσχολουμένης, τῆς δὲ περὶ τὰ ἐξ ἐκείνων
ἀποδεικνύμενα καὶ πορίζόμενα, καὶ ὅλως περὶ τὰ ἀκόλουθα ταῖς ἀρχαῖς, & reliqua. Idẽ,
ὅτι ἡ πρότασις διῄρηται ὡς ἐπίπαν εἰς δεδομένον καὶ ζητούμενον. οὐ μὴν τοῦτο ἀεὶ γίγνεται,
ἀλλ᾽ ἐνίοτε μόνον λέγει τὸ ζητούμενον, ὃ δεῖ γνῶναι ἢ πορίσασθαι. Πορίσασθαι δὲ ἀποδεῖξαι po
ſuit. Et rurſus, προβλήματα δὲ ἐκάλεσεν ἐν οἷς τὰ μὴ ὄντα πως πορίσασθαι προτίθεται ἡ
γεωμετρικὴ, καὶ εἰς ἐμφανὲς προαγαγεῖν, καὶ προσμηχανήσασθαι. πόρισμα omnino eſt
quod inuenitur & colligitur in problematibus. Idem alibi περὶ τῶν προβλη-
μάτων καὶ θεωρημάτων differẽtiam notans, Πῶς γὰρ ἔμελλεν ὁ εὐκλείδης μὴ προϋπο-
στήσας τὰ τρίγωνα, μηδὲ πορισάμενος τὴν γένεσιν αὐτῶν, περὶ τῶν καθ᾽ αὑτὸ συμβεβηκό-
των αὐτοῖς διδάσκειν. Πορίζω παρὰ τὸ πόρος dictum eſt. & Πόρος ἀπὸ τοῦ πείρω ἢ Πόρος.
περῶ. eſt enim πόρος idẽ quod πορισμὸς quæſtus: vnde Ἔμπορος dictus. Hic
πόρος filius eſt τῆς μήτιδος, vt inquit Plato in Sympoſio, quo in loco lepidũ
fabulamentum commemorat, de concubitu πόρου καὶ πενίας, ex quo natus
eſt ἔρως. Πόρος præter alia ſignificat rationẽ excogitatam aliquid efficiẽ-
di. Theod. in 1. hiſt. eccleſ. de tribus crucibus inuentis à Conſtantino lo-
quẽs, cum crux dominica non internoſci poſſet, ἀλλ᾽ ὁ σοφώτατος μακάριος,
ὁ τῆς πόλεως πρόεδρος, τοιῷδε πόρῳ τὴν ἀπορίαν διέλυσε. Idem alibi, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐν
ἀπορίᾳ ὢν, πόρον εὗρε τῆς σωτηρίας. & rurſus in IIII, Ἐπειδὴ δὲ πολὺς ἐπικρέμαται κίν-
δυνος μὴ θηριάλωτα τοῦ σωτῆρος γένηται τὰ πρόβατα, πάντα κινεῖ πόρον ἀνάγκη, καὶ διασώ-
ζειν τὰ θρέμματα. ſic dixit vt πάντα λίθον κινεῖ. Plato lib. VI. de legib. ἴδωμεν τοί-
νυν πρὸς τοῦτο, εἴ πῃ τινὰ πόρον πορίζοιμεν ἂν κατὰ τάδε. Παρὰ δὲ πόρος Πόριμος di- Πόριμος.
citur, εὐπόριστος, facile ſuppeditabilis: cui ἄπορος opponitur. Syneſ. Θεοῦ δὲ
προνοοῦντος ἅπαν ἄπορον πόριμον. & Πόριμος ἀνὴρ dicitur ἐνθυμηματικὸς, ἐπινοητικὸς,
ποριστικὸς, acris cõmentationis ad excogitandum præſidium aut ſubſidiũ.
Greg. de Iuliano Cæſ. Οὐ γὰρ ἐγένετο ποριμωτέρα φύσις ἐκείνης εἰς κακῶν εὕρεσιν.

Contrà Syneſ. ὦ πρὸς τὰ καλὰ πάντων σὺ ποριμώτατε, Omnium acerrime ad res honeſtas cõminiſcendas. Sic Antipho pro homine poſuit ingenioſo ad rem impeditam expediendam. Πόριμος eſt facile ſuppeditans, id eſt ποριστικὸς, & qui facile ſuppeditatur, id eſt ποριστός. Pro hoc Cicero parabile dixit in Finibus, At ſapientem locupletat ipſa natura: cuius diuitias para-
Parabilis. biles Epicurus eſſe docuit, οὗ πλοῦτοι εὐπόριστοι, vel πόριμοι. Et in v. Tuſcul. Diuitias enim naturæ parabiles eſſe ait Epicurus. Gorg. in Apologia Palamedis, Τίς γὰρ ἂν ἐποίησε τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου, καὶ κεκοσμημένον ἐξ ἀκόσμου; deinde narrat inuenta ſua, quibus vita humana inſtructa ad commodè viuendũ fuit, Νόμους τε γραπτοὺς εὑρὼν, φύλακάς τε τοῦ δικαίου, γράμματά τε μνήμης ὄργανον. Πόριμον ἀντὶ τοῦ ποριστικοῦ dixit. Πόριμος interdum eſt διαφορητικὸς, facilè penetrans. Galen. Βραδυπορώτεροι δὲ τούτων τῶν οἴνων οἱ κιῤῥοὶ καὶ παχεῖς, ἀλλ' ὅμως πάντων τῶν αὐστηρῶν ποριμώτατοι. Significat & διαφορητὸν καὶ εὔπορον. Idem, Καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα, id eſt commeabilia, trãſ-
Poροποιεῖν. miſſu facilia. Ποροποιεῖν eſt tranſitũ munire, & meatus aperire. Dioſcor. de Thapſia, Κέκτηται δὲ καὶ μετασυγκριτικὴν δύναμιν ὅ, τε ὀπὸς καὶ ἡ ῥίζα πάντων μά-
Εὐθύποροι. λιστα τῶν ἰσοδυναμούντων, ὅπου τι δεῖ ἐκ βάθους ἑλκύσαι ἢ μεταποροποιῆσαι. Εὐθύ-
Οξύποροι. ποροι dicuntur quæ recta tranſeunt, vt Οξύποροι quæ cito. Idem, Μίγνυται δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα χρησίμως σὺν τοῖς ὀξυπόροις, ἐν ταῖς πεπτικαῖς δυνάμεσιν. & ver-
Εὐθυπορεῖν. bum Εὐθυπορεῖν, Theoph. in 1. de Cauſis, Φοίνιξ δὲ ὁ κυπάριττος, καὶ ἥκιστα δυσαυξῆ. καίτοι τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει περὶ τούτων, id eſt meatuum rectitudinem habere. & ſubdit, Εὐθεῖαν γὰρ τὴν φορὰν καὶ ἀνεμπόδιστον ἔχουσιν. Et in v, Οὐ μία μὲν ἡ ἄμπελος φέρει ἑκάτερον τῶν μερῶν τὸν οἰκεῖον καρπὸν, ὡς οὐ μιγνυμένης, ἀλλ' εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς. Ariſtot. in v. de Gener. animal. Ἄνω γὰρ ὄντες τοῦ αἰσθητηρίου πόῤῥωθεν,
Κυκλοπορεῖν. αἱ κινήσεις οὐ διασπῶνται, ἀλλ' εὐθυποροῦσιν. Κυκλοπορεῖν eſt nõ recta via iter facere, ſed circuire. Strabo in VII, Διέχει δὲ τοῦ ἀγῶνος ὁ ῥοῦς περὶ τετρακοσίους σταδίους, εἴ τις εὐθυποροῦσας ἔχοι τὰς ὁδούς. νῦν δὲ διὰ σκολιᾶς καὶ ἑλώδους καὶ δρυμώδους κυκλοπορεῖν
Εὐθυωρεῖν. ἀνάγκη. Εὐθυωρεῖν penè idem ſignificat quod εὐθυπορεῖν. Idẽ in Probl. ſegm. XI, Ἐν δὲ τοῖς ὑγροῖς αἱ μὲν ὄψεις διορῶσιν, οἵ τε πόροι μικροὶ καὶ κατ' ἀλλήλους, ὥστε οὐ
Εὐθυωρεία. κωλύεται ἡ ὄψις εὐθυωρεῖν, recta linea progredi. & Εὐθυωρεία, rectus proceſſus, rectæ lineæ porrectio. Plato in Timæo, Ὅταν οὖν μεθημερινὸν ᾖ φῶς περὶ τὸ τῆς ὄψεως ῥεῦμα, τότε ἐκπίπτον ὅμοιον πρὸς ὅμοιον συμπαγὲς γενόμενον, ἓν σῶμα οἰκειωθὲν ξυνέστη κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων εὐθυωρείαν, ſecundum directionem radiorũ ocularium. eſt autẽ Εὐθυωρεῖν & κατ' εὐθεῖαν ἰέναι idem apud Ariſtotelẽ. Πο-
Πορεύειν. ρεύειν eſt deducere, & idem quod κομίζειν. Plato de geniis ſingulorum loquẽs in Phædro, Οὓς δεῖ τοὺς συλλεγέντας εἰς ᾅδου πορεύεσθαι, μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. Libanius ἐν τῷ πρεσβευτ. Ὑπὲρ τούτων μεγάλη τοῖς θεοῖς ἡ χάρις, οἵ σε ἐπόρευσάν τε ἐπὶ τὸν βάρβαρον, καὶ κρείττω τῶν ἐναντίων ἔδειξαν, καὶ πάλιν ἀπέσωσαν. Euripid. in Hecuba, Ποῖ με τὴν μελέαν πορεύσεις. ἀντὶ τοῦ ἄξεις, κομίσεις. Ponitur & pro ἀποστέλλω. Sophocl. in Electra, Οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν. Κλυ. ἥκιστ'. ἐπεί τοι οὔτ' ἐμοῦ κατ' ἀξίως πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου, id eſt πέμ-
Διαπορεύειν. ψαντος. Διαπορεύειν traiicere. Xenoph. in 2. ἀναβάσ. Εἰσὶ δὲ τῶν ποταμῶν οὓς οὐδ'
Συμπορεῖν. ἂν παντάπασι διαβαίητε, εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορεύοιμεν. Συμπορεῖν etiã dicitur qui operam accommodat amico ad pecuniam conficiendã & inuenien-

dam. Demoſth. Ὃς γε ὀφείλων μνᾶς ἑκατὸν καὶ πέντε, καὶ οὐχ οἷός τε ὢν διαλῦσαι, τοὺς ταῦτα συνδιαπορήσαντας καὶ προσαπατῆσαι ζητεῖς. & πρὸς Απατούριον, Εδεῖτο μου τριάκοντα μνᾶς συνδιαπορῆσαι, vt conficeré ſibi & curaré. Dinarch. Οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἐφαίνετο παισὶν ἡμῖν, τοῦ τῆς μηδενὸς ἀνδρὶ διαλεγόμενος ἠτυχηκότι, καὶ συνδιαπορῶν καθ' ὅσον δυνατὸς ἦν ἐστερημένῳ τῆς πατρίδος. Antipho pro conferre dixit, Εἴ τις τετριηράρχηκε λαμπρῶς, ἢ τείχη τῇ πατρίδι περιεβάλετο, ἢ πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων συνδιαπόρησε. Aliquãdo Εὐπορεῖν pro συνδιαπορεῖν dicitur. Demoſth. Εὐπορεῖν.
Αλλοθέν τε χρήματα εὐπορήσας, καὶ ἐκ Μιτυλήνης παρὰ τῶν φίλων λαβὼν τριακοσίους στατῆρας. Apud Iſocraté in Panegyr. legédú eſt, Κατὰ μικρὸν αὖθις συνευπορήσαντο, ἀπὸ τοῦ εὐπορῶ. vnde Εξευπορῶ. Plato lib. x i. de Legib. Ταῦτα δὲ πάντα δύναται Εξευπορεῖν.
πᾶσιν ἐπικουρίαν τῆς χρείας ἐξευπορεῖν, καὶ ὁμαλότητα ταῖς οὐσίαις, cõparare, copiam auxiliarem facere. Dicitur etiã Εὐπορῶ & εὐποροῦμαι, pro pecunia nõ deficior, non ſum egens vel pecunia vel re alia. Demoſth. Επειτα χρημάτων εὐπορεῖ. & ſic plærunque dicitur. Idem κατὰ Δημοκρ. Τὰ γὰρ εἰς τὰς θυσίας καὶ τὴν βουλὴν, καὶ τἆλλα χρήματα ἀναλισκόμενα, ἔστιν ἐαθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι. Εὐπορεῖν, Εὐπορεῖσθαι.
Απορῶ cum ſignificat diſputo, & philoſophantis more inquiro, actiua voce enunciatur. Ariſtot. in Meteorol. Περὶ δὴ ἀνέμων καὶ πάντων πνευμάτων λέγωμεν, πρότερον καὶ περὶ τούτων προαπορήσαντες πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, id eſt, prius de iis nobiſcum ipſi diſputantes, & addubitabundè diſceptantes, antequam quippiam conſtituamus. quod etiam Ζητεῖν dicitur, vt οἱ φυσιολογοῦντες Ζητεῖν.
ſolent, cauſas rerum inquirentes. Idem, Διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζητήσεως, τῶν μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων, Quare rectius vulgus de iis pronúciat qui diſputádi neſcii ſunt, quàm qui phyſiologicè diſputauerút. Xenoph.
Πολλὰ δὲ πλανᾶται ὁ λαγὼς, ἀπορούμενος ὅπου κατακλιθῇ, incertus & addubitãs, Απορούμαι.
& firmandi propoſiti neſcius. AEſchines poſt Platoné διαπορούμαι dixit, περὶ παιδαγωγ. Καὶ μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων, ἐξαίφνης ἐσίγησε, καὶ διηπορήθη, deprehenſus eſt, ἐταράχθη. Plutarchus in Cæſare, de Clodio in ſacra Bonæ Deæ ingreſſo, Ὡς δὴ εἰσῆλθε νυκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν μεγάλην, ἠπορεῖτο τῶν διόδων, genitiuo iunxit, vt Ariſtoteles εὐποροῦμαι in ſecúdo OEconomicõ, Ὡς τε συνέβαινεν εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν ἐπιτηδείων. Απορῶ quæro, vt ἀπορῶ Απορῶ.
τόδε τὸ πρόβλημα. vnde ἀπορία & ἀπόρημα quæſtio, id eſt ζήτημα. Themiſt. in quarto phyſic. de loci definitione loquens, καὶ περὶ τῶν προσόντων τῷ τόπῳ, ἔστι δὲ (inquit) χαλεπὸς ὁ λόγος. οὐ γὰρ ὅπως ἠπόρησέ τις τῶν προλαβόντων εἰς τὸ ἀληθὲς περὶ τοῦ τόπου, ἀλλ' οὐδὲ ἠπόρησεν ἱκανῶς, id eſt de loco quod ſatis ſit diſſeruit addubitando. Idem in eodem cum multas quæſtiones de loco percurriſſet, & nihil dum cõſtituiſſet, Ταῦτα μὲν οὖν (inquit) ἡμῖν προηπορήσθω, id eſt addubitabúdè quæſita ſint. Alibi, Ταῦτα μὲν οὖν ἔστω διηπορημένα, id eſt quærẽdo diſputata, diſceptata, & arguméntis vtrinque agitata. Vnde Εξαποροῦμαι, quo diuus Paulus cõmodè vſus eſt, ſecundæ ad Corinth. i i i i. quod ſignificat ingenti inopia rerum neceſſariarum vel conſilii oppreſſus ſum, Εξαποροῦμαι.
Θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, Egẽtes, non etiã egeſtate afflicti, vel non ſuccũbentes egeſtati. ſic enim dicitur ἐξαπορεῖν, vt ἐξασθενεῖν, valde debilitari, uel ad languorem vſque debilitari, viribus Ἡ οὐκ ἀσθενείας ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εξασθενῶ.
defici. Herodi. Εξασθενούσης τῆς τῶν Μακεδόνων δυνάμεως. Εξαδυνατῶ. Dio- Εξαδυνατῶ.

dor. Διὸ δὴ πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν ἐξαδυνατοῦντες, ἀπελείποντο, prælanguentes. Ariſtot. περὶ θαυμασίων ἀκουσμ. Ὥστε τοὺς κυνηγοῦντας, τῶν κυνῶν κεχρυμμένων ὑπὸ τῆς ὀδμῆς, ἐξαδυνατεῖν τοὺς λαγῶς ἰχνεύειν. Plutarch. Ἐξαδυνατῶν τῷ σώματι καὶ δύσεργος ὤν. Ἐκγελῶ effuſe rideo. Hippocr. Δημαγήτῳ, Καὶ ὁ Δημόκριτος ἀκούων, τὰ μὲν, ἐμειδία. τὰ δὲ, ἐξεγέλα. Sic Ἐξαναλύεσθαι plus eſt quàm ἀναλύεσθαι, plenius reſolui. Philo de mundo, Λίθοι οἱ κραταιότατοι γὰρ οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται, καὶ θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, εἰς λεπτὴν τραπέντες ἀναλύονται κόνιν; εἶτ' ὕστερον δαπανηθέντες, ἐξαναλύονται; Ἐκκάμνειν ſupramodum defatigari, cedere labori vel dolori, perlaſſeſcere. Greg. Εἰ μὴ ἐκκαμοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Plutarch. Καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς. Paul. ad Epheſ. III, Ἐκκακεῖν dixit, Μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσιν. & itidem alibi. Ἔκπλεως cumulatè expletus. Xenoph. in VI. παιδείας, Καὶ γὰρ οἱ Πέρσαι ἱππεῖς ἔκπλεω ἤδη ἦσαν εἰς τοὺς μυρίους, καὶ τὰ ἅρματα τὰ δρεπανηφόρα ἔκπλεω ἤδη ἦν εἰς τὰ ἑκατόν. hîc tamen non cumulatum, ſed expletum ſignificat. Sed alibi, Ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι, pro cumulatè dixit. Ἐξήρκεσε abundè ſuffecit Herodotus dixit. Ἐκτιμῶμαι ſupramodum æſtimo. ὃ γὰρ ἐκ ἐνταῦθα ἐπίτασιν δηλοῖ, vt ſupra dictũ eſt. Ἔκλευκος candidus, intenſè albus. Plin. libro XII, Petunt Arabes in Elymæos arborem brutam exalbidis ramis, iucũdi odoris accenſam. Et lib. XXIII, de vinis loquens, Quæ ſunt admodum exalbida, vetuſtate inſalubria fiũt. Ἐξέρυθρος intenſè ruber. Galen. Τῆς μὲν γέτοι φλεγμονῆς ἡ μὲν, ἐξέρυθρός ἐστιν. ἡ δ' ὀλίγῳ τινὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐρυθροτέρα. Ἔκπικρος vehementer amarus. Ἔκλιμος præieiunus, exuccus. Theophraſt. in ſecũdo de Cauſis, Τὰ γὰρ φύσει λιπαρὰ πιοτέρας τροφῆς δέονται. καὶ τὰ ἀνθοῦντα τοὺς ἐκλίμους χαίρειν μάλιστα ταύτῃ λέγουσι, καὶ ἐπιδιδόναι πρὸς εὐχροιαν καὶ ἰσχύν. Ariſtot. in Probl. Χολὴ τε προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, ἢ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἁλμυρὸν γίνεται. Ἔξωχρος præpallens. & ſimilia, quorum exempla non ſunt nunc ad manum. Ἔκπυρος feruidus apud Theophraſtũ. Ἔξοινος vinolentus, qui perpotauit, Athenæo. Ἐξόφθαλμος oculis prominentibus. hunc Xenophõ de forma equi loquẽs, opponit τῷ κοιλοφθάλμῳ, Καὶ μὴν ὁ ἐξόφθαλμος εἶναι ἐγρηγορὼς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου.

Sic Ἐξόμφαλον πάθος dicitur cum prominet vmbilicus. Hæc etiã particula verbis iam compoſitis præponitur, & intendit ſignificationem, vt in Ἐκδιηγεῖσθαι, quod etiam tertiam aſſumit præpoſitionem, & fit Ἐπεκδιηγεῖσθαι. Baſil. in Hexaem. homil. IIII, Καὶ γὰρ τῷ ὄντι παρέλκει μετὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὅτι ἐγένετο οὕτως, ἡ τῶν αὐτῶν πάλιν ἐπεκδιήγησις, id eſt geminata narratio. Idem ἀποσταθείς ἰατρῷ, Τοῦτο δὲ λέγω τῇ κατ' ἐμαυτὸν διδαχθεὶς πείρᾳ, ἐν πολλοῖς τε ἄλλοις, καὶ διαφερόντως νῦν ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ἀνεκδιηγήτῳ κακίᾳ, inenarrabili, ineffabili. Plato in Phæd. Ὡμὴν δὲ φράσειν αὐτὸν, πρότερον μὲν, πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν, ἢ στρογγύλη. ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγήσεσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην. Idem, Καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι, ἐπεκδιηγήσεσθαι ὡς ἄμεινον ἦν αὐτὴν ἐν μέσῳ εἶναι, hoc eſt, inſuper explicare, eo amplius ediſſerere. Eodem modo Ἐκπεριλαμβάνω componitur. Baſil. in Hexae. homil. IIII, Καὶ ὁ ἀὴρ διῄρηται μὲν καὶ κατὰ μικρὰ, καὶ ἀθρόως δὲ τὸ πλεῖστον ἐκπεριείληφε τόπον. Sic Ἐκπεριπλέω, Arrian. lib. VI, Ἀλλὰ Νέαρχος λέγει, ὅτι αὐτὸς διεκώλυσεν, ὡς ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν περσικὸν, ἔχοι ἀπαγγεῖλαι Ἀλεξάνδρῳ ἐφ' οἷς ἦσαν πρὸς αὐτὸν ἐστάλη. Simile eſt Ἐκπερισσεύειν, quod planè eſt

Ἐκγελῶ. Ἐξαναλύομαι. Ἐκκάμνω. Ἔκπλεως. Ἐξήρκεσε. Ἔκλευκος. Exalbidus. Ἐξέρυθρος. Ἔκπικρος. Ἔκλιμος. Ἔξωχρος. Ἔξοινος. Ἐξόφθαλμος. Ἐξόμφαλος. Ἐκδιηγεῖσθαι. Ἐπεκδιηγεῖσθαι. Ἐπεκδιήγησις. Ἀνεκδιήγητος. Ἐκπεριλαμβάνω. Ἐκπεριπλέω. Ἐκπερισσεύω.

ambire,& vſquequaque circũdare. Herodian. in v 1, Ὁ γὰρ Πέρσης σὺν πάσῃ τῇ δυνάμει ἐπελθὼν, οὐ προσδοκῶντος τοῦ στρατοῦ, ἐκπεριελθὼν καὶ ὥσπερ σαγηνεύσας, προσταχθὲν τι τέλος, διέφθειρε τὴν δύναμιν τῶν Ῥωμαίων. Xenophon de venatore implicita & perplexa leporis veſtigia perſequente, Ἐπειδὰν δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρῃ, μὴ προσιέναι, ἵνα μὴ ἀποκινῇ, ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπεριιέναι. Idem de erectorum retium ſerie loquens, Φυλαττέτω δὲ ἐκπεριιών. ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω. Plaut. in Aſinaria, Supplicabo, exobſecrabo, vt quenque amicum videro. Καταπεριέμι etiam plus eſt quàm περιέμι. Polyb. in v, Ὁ δὲ Ἀντίοχος μεγίστην ἐποιεῖτο σπουδὴν εἰς τὸ, καθάπερ καὶ τοῖς ὅπλοις, καὶ τοῖς θηρίοις, ἐπὶ τῶν ἐνδείξεων καταπεριεῖναι τὴν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, vt longè ſuperior eſſet. Sic apud AElianum de aciebus Ἐκπερισπασμός plus eſt quàm περισπασμός. Περισπασμὸς eſt cum milites ita mouentur duplici flexu, vt eorum ora in partem poſteriorem ſpectent. At verò ἐκπερισπασμὸς eſt plenior conuerſio triplici flexione conſtans. quod fit cum poſt περισπασμὸν rurſus in haſtam conuertuntur, ſi quidem in haſtam moueri primùm cœperunt: aut in læuam, ſi læuorſum & in ſcutum fuit prima inflexio. In Διεκπεραίνειν autem cõtra fit quàm in Ἐκδιηγοῦμαι, quia Διὰ præponitur: vt in Διεξιέναι è contrario quàm in Ἐκδιιέναι. Et Διεξελαύνειν, quod ſignificat per medios cum copiis & exercitu perrũpere, & interdum poſt victoriam perſequi, & ad extremũ fugare. Et Διεκπλεῖν per mediam claſſem hoſtium erũpere. & Διέκπλους huiuſcemodi eruptio. Thucydid. Διέκπλοι δὲ οὐκ ἦσαν, ἀλλὰ θυμῷ καὶ ῥώμῃ τὸ πλέον ἐναυμάχουν ἢ ἐπιστήμῃ. Xenoph. in primo ἑλληνικῶν, Οὕτω δὲ ἐτάχθησαν ἵνα μὴ διέκπλουν διδοῖεν, χεῖρον γὰρ ἔπλεον. αἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἀντιτεταγμέναι ἦσαν ἅπασαι ἐπὶ μιᾶς, ὡς πρὸς διέκπλουν καὶ περίπλουν. Eadem ſignificatio eſt in διεξάγω & in διεκπίπτω, quod ſignificat per medios elabor: per rimam vel foramen elabor. Plutarch. de pugna Actiaca, Αἱ δὲ Κλεοπάτρας ἑξήκοντα νῆες αἰρόμεναι τὰ ἱστία πρὸς ἀπόπλουν, καὶ διεκπίπτουσαι, ταραχὴν ἐποίουν. Quare etiam intercido ſignificat. Galen. in ſecundo ad Glauc. Δεῖ δὲ καταπάττειν αὐτὰ διὰ κοσκίνου μετεώρου κατὰ πυκνότητα, κατὰ τοῦ μήκους. ἀρκεῖ δὲ ἅπαξ ἢ δὶς χρῦσαι αὐτὸ πρὸς τὴν συμμετρίαν τῆς διεκπτώσεως. Διεκπεραίνειν eſt abſoluere rem inſtitutam, & cœptum proſequi ad vltimum. Xenoph. in OEcon. Σὺ δὴ ἡμῖν ἔνθεν λέγων περὶ οἰκονομίας ἀπέλιπες, πειρῶ τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν. Διεξελαύνω id quod diximus ſignificat. Plutarch. Ἐτρέψατο, καὶ διεξήλασε πορθῶν τὸ στρατόπεδον, nec contentus in fugam vertiſſe, etiam fuſos perſecutus eſt & obtruncauit. Idem, Ὁ δὲ Μιθριδάτης ὀκτακοσίοις ἱππεῦσι διέκοψε, καὶ διεξήλασε τοὺς Ῥωμαίους, per medios octingẽtis equitibus euaſit. Greg. κατ' Ἰουλ. de Cteſiphonte vrbe, Ὡς μίαν πόλιν δοκεῖν ἀμφοτέρας, τῷ ποταμῷ μέσῳ διειργομένας. Ταύτας (οὔτε γὰρ ἐξελεῖν οἷόν τε ἦν ἐξ ἐπιδρομῆς ἀθρόας, ἢ πολιορκίᾳ παραστήσασθαι, οὔτε διεξελάσαι, καὶ τῷ ναυτικῷ μάλιστα) καταπτήσσειν πεῖσαι, nec per medium ambarum perrumpere, & præſertim nauigiis. Plutarch. in Demetr. Τοῖς γὰρ στόμασι τῶν λιμένων ἀκλείστοις ἐπιτυχὼν ὁ Δημήτριος, καὶ διεξελάσας ἐντὸς, & reliqua. hoc eſt cum claſſe per anguſtias portuum intrò & penitus irrumpens. Διεξιέναι etiam eſt perrumpere, pergere, ad finẽ vſque perſequi. Demoſthenes pro Cteſiph. Καὶ οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ. οὐδ' ἔγραψα μὲν,

Ἐκπερισπασμός.

Ἡ διὰ πρόθεσις ἐν τῇ συνθέσει.

Διεξελαύνειν.

Διεκπλεῖν.

Διέκπλους.

Διεκπίπτειν.

Διεκπεραίνειν.

Διεξελαύνειν.

Διεξέρχεσθαι.

οὐκ ἐπρέσβευσα δέ. οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. Greg. Πᾶν εἶδος κακίας διεξελθόντες, καὶ εἰς κακίαν σπουδάζοντες, Omne genus vitii vſquequaque exercentes,& malitiam affectantes. Sic Iſocr. Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον; non exercuerunt & planè conſectati ſunt? Διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, eſt oratione proſequi,& enarrare explicaréque: in quo ſignificatur copioſa narratio. Xenoph. Ὁπότε τι ἐν λόγῳ διεξίοι, διὰ πάντων μάλιστα τῶν ὁμολογουμένων ἐπορεύετο.

Διέξειμι πρὸς ἐμαυτὸν, ſignificat mecum ipſe reputo & mente reuoluo. Iſocrat. πρὸς Φίλιππ. Διεξιὼν ἕκαστα τούτων πρὸς ἐμαυτόν. & in Buſir. Σκέψαι δὴ κἀκεῖνο, καὶ διέξελθε πρὸς αὑτὸν,& tecum ipſe pertractato, percenſetóque. Significat etiam recitare,& memoriter proferre. Plut. Καὶ λόγον διεξῆλθε ἐπιτάφιον.
Διέξοδος. Διέξοδος ſignificationes nominis habet reſpondentes omnibus huius verbi ſignificationibus. Ariſtoteles de mundo διεξόδους τῶν πλανητῶν appellat curſus lunæ, & aliarum errantium ſtellarum quaſi permeationes. Alexand. in 1. Topic. Διαφέρουσι δ' ἀλλήλων, τῷ, τὴν μὲν διαλεκτικὴν, περὶ πᾶσαν ὕλην τῇ δυνάμει χρῆσθαι, καὶ μὴ διεξοδικοὺς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει. τὴν δὲ ῥητορικὴν, περὶ τὴν πολιτικὴν μᾶλλον ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, καὶ διεξοδικῶς γε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,& quidem fuſe ac copioſe. Significat etiam explicationem atque enarrationem fuſam.
Διεξοδικός. Vnde Διεξοδικός.& Plato in Epinomide,& διεξόδους & διαπορείας vocat. Galen. Ἐν τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου, in explicatione. Athen. Οὐ λόγους διεξοδικοὺς εἰπεῖν, οὐχ ἱστορίας μηκυνθῆναι, οὐ τῆς ἐν λόγοις χάριτος ἀπάρξασθαι. Et Διεξοδικῶς vagè, plenè, fuſè. Dionyſ. theologus περὶ σοφίας, Διὰ τὴν θείαν σοφίαν καὶ ψυχαὶ τὸ λογικὸν ἔχουσι. διεξοδικῶς μὲν καὶ κύκλῳ περὶ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν περιπορευόμεναι, non compendioſe, ſed expatiãter: & quod dicitur, lógè latéque. Memini dixiſſe ſuprà quid ſit ἐπεξιέναι, quod
Διέξειμι. non alienum eſt admodum ab huius verbi ſignificatione. Διέξειμι etiã eſt tranſeo, per medium eo, permeo. Pauſ. Καὶ τὴν γῆν τὴν σκιλλουντίαν σεληνοῦς ποταμὸς διέξεισι. Plato de planetis in Epinomide, Ἀλλὰ τὸν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους, διεξιούσης ὃν αὐτῶν κύκλον ἑκάστης οὕτως ὡς οὐκ ἂν ῥᾳδίως ποτὲ
Διιέναι. πᾶσα φύσις ἱκανὴ γένοιτο θεωρῆσαι. Διιέναι etiam eſt ἀναγινώσκειν, vt διεξιέναι, & commemorare & orationem habere. Iſocr. Λοιπὸν οὖν ἐστὶν ὧν προεθέμην, περὶ ἐμαυτοῦ διελθεῖν. Plato, Τὰ δὲ παρὰ σοῦ διῆλθον ἡμῖν. Philoſtr. Μῦθον διελθοῦσα περὶ τούτων. Διελθεῖν τὸν βίον, vitam degere. Plato in Gorg. Τὸν μὲν τὸν βίον δικαίως διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντα, οἰκεῖν ἐν πάσῃ
Δουλῶ, δουλοῦμαι. Καταδουλῶ. Καταδουλοῦμαι. εὐδαιμονίᾳ. Δουλῶ, δουλοῦμαι, in ſeruitutem redigo, obnoxium reddo,& libertate mulcto. & Καταδουλῶ, καταδουλοῦμαι. Baſil. homil. x, Καὶ τοὺς μὴ δυναμένους δι' ἡμερότητος προσαχθῆναι, τούτους διὰ τῆς ἀνάγκης δουλοῦται. Greg. Οὔτε τύχῃ δουλούμενος αὐτοῖς, ἀλλ' εὐνοίᾳ σφετεριζόμενος. Idem alibi καταδουλούμενος dixit. Plutarch. in Demetr. Τότε μέντοι καὶ σημεῖα μοχθηρὰ κατεδουλοῦτο τὴν γνώμην αὐτῶν, Frangebant ſpiritus eorum, atque ad ſeruilem animi ſubmiſſionem eos deiiciebant. Iſocr. in Euag. Τοὺς μὲν φίλους ταῖς εὐεργεσίαις ὑφ' αὑτῷ ποιούμενος, τοὺς δ' ἄλλους τῇ μεγαλοψυχίᾳ καταδουλούμενος. Idem voce actiua in eadem, Τήν τε πόλιν ἐξεβαρβάρωσε, καὶ τὴν νῆσον τῷ βασιλεῖ ὅλην κατεδούλωσε. Thucydid. in III, Ὑπάρχουσιν αὐτοῖν οὗτοι οἱ ἄνδρες ἐς δίκην, λέγοντες Ἀθηναίους

τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν. Δουλώσασθαι τὴν γνώμην Arrianus ſæpe dixit pro fiduciam animi adimere, animum ſibi diffidentem reddere, hoc eſt frangere animoſum propoſitum. Thucydid. Ἐδουλοῦντο τὴν γνώμην, pro frangebantur animo, dixit. Et Δουλοῦμαί σοι dicunt, ἀντὶ ὑποπίπτω σοι.

Δοῦλος καιροῦ, ſeruiens rerum ſtatui. Greg. κατὰ Ἰουλ. Μᾶλλον δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ Δοῦλος καιροῦ. μέρους οὐκ ἐλάχιστοι, ὅσον εὗρε σαθρὸν καὶ νοσῶδες, τοῦ καιροῦ δοῦλον καὶ τότε καὶ πρότερον. Eſt enim ſeruire, addictum eſſe & nimiú colere: neceſſitate alicuius obſeruationis ſe aſtringere atque etiam obſeruantiæ. Sic Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. de Philippo, Ὥστε ἐκεῖνος ὁ δουλεύων ἔσεσθαι ἔμελλε τοῖς ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦσιν, οὐχ ὑμεῖς, Proinde ille erat ipſe commoda pacis captaturus: commodis pacis inſeruiturus. hoc eſt, longè magis intererat eius pacem coire & componere, quàm veſtra. Eſt enim modus loquendi per participium cum articulo, vt ipſe Demoſth. περὶ στεφάνου, Καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν; οὐχ ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ; Sic τοῖς ῥυθμοῖς δουλεύειν Iſocrates dictus eſt. Sic Ci- Δουλεύειν. cero ad Brutum, Populo & ſcenæ ſeruiendum. & in Oratore, Iſocrates ſenex minus iam numeris ſe ſeruire dicebat. Et ſeruire tépori, quod Græci Seruire. multis modis dicút. Interpres Ariſtophanis de Theramene, Ἐκάλουν δὲ αὐτὸν κόθορνον, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, ὡς καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς. ἦν δὲ ἀνὴρ πανοῦργος, καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Dicitur & ἁρμόττεσθαι καὶ μεθαρμόττεσθαι πρὸς πάντα χρόνον καὶ τόπον, vt de Ariſtippo dictú eſt. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἀποστάντα τῶν συμφερόντων τῇ πόλει, μισθώσαντα δ' αὑτὸν τοῖς ἐναντίοις, τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς ἀντὶ τῶν τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ſeruire temporibus hoſtium & occaſionibus gerendæ rei contra patriam, quod proditoris eſt facinus. Idem, Τὰς τιμὰς καὶ τὰς εὐδοξίας τὰς τῆς πατρίδος θεραπεύειν, Seruire honori & gloriæ patriæ. Plaut. in Trinum. Neq; tuis depellor dictis quin rumori ſeruiam, καὶ οὐκ ἂν τοῖς ὑπό σου λεγομένοις ἀποστραφείην μὴ οὐ δουλεύειν τῇ εὐδοξίᾳ. Διακονῶ, διακονοῦμαι, ὑπηρετοῦμαι vtraque voce dicuntur. Laër. Διακονῶ, διακονοῦμαι. in Diogene, Ἐν οἴκῳ τε ἐδίδασκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους. Athen. lib. XIIII, Διόπερ Μένανδρος ἐν Κόλακι, τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ, ποιεῖ ταυτὶ λέγοντα. Lucia. Τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, amorú miniſtris. Demoſthenes διακονεῖν pro adminiſtrare & gerere vſus eſt, Ὡς ἐν καιρῷ τε ἕκαστα καὶ χρησίμως τῇ πόλει ἐδιακονήσαμεν. Matth. paſſiue po 20. v. 28. nitur, Ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. vt Ὑπηρετεῖσθαι ſignificat obſequiis & operis coli & obſeruari. Greg. de Seruatore, Καὶ πειραζόμενος, καὶ ὑπ' ἄλλων ὑπηρετούμενος. vt δουλευόμενος dicitur cui alius ſeruit. Καὶ δουλευόμενα χωρία dicuntur prædia quæ ſeruitutem habét. & τὸ Ὑπηρετούμενον dicitur obſequium & exhibita opera. Iſocr. ἐὰν γὰρ τὰ παρ' Ὑπηρετοῦμαι & ὑπηρετῶ. ὑμῶν ὁμοίως ὑπηρετηθῇ, ταχέως ὄψεσθε τὸν βίον τὸν ἡμέτερον ἐπιδεδωκότα. Xenoph. in v. Ἑλληνικῶν voce paſſiua & ſignificatione actiua vſus eſt, Ἀλλ' ἀρκέσει ὑμῖν μικρὰ σκυτάλη, ὥστε ἐκείνοις πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὧν ἂν δέωνται. Baſil. ἡγεμόνι, Πῶς οὐδαμόθεν αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα ἀνέγκλητον. τί γὰρ ἧττον ἀδικεῖ ὁ οἴκοθεν πονηρός, ἢ ὁ ἑτέρων κακίᾳ ὑπηρετούμενος; Idem homil. IX. in hexaëm. Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν. τοῦτο ἐναπέμεινε τῇ γῇ τὸ πρόσταγμα, καὶ οὐ παύεται ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι. Xeno- Ἐξυπηρετοῦμαι. phon voce actiua, Καὶ διαπηδῷεν ἂν καὶ ἐξάγοιντο, καὶ τἄλλα ὑπηρετοῖεν ἄν, εἰ προσδο-

κὴν φασώλω τινά. Ariſtot. in VIII. Ethic. Καὶ οὔτε δέονται φαύλων, οὔθ᾽ ὑπηρετοῦσι τοιαῦτα. Vt ὑπηρετῶ σοι τοῦτο, in hoc tibi obſequor. vt διακονῶ σοι τοῦτο, hanc tibi operam nauo, ἀνθ᾽ ὧν ἀνθυπηρετῆσαί σε χρὴ τὸ ὑπ᾽ ἐμοῦ ἠτημένον. Ariſtotel. Ἀνθυπηρετεῖν γὰρ δεῖ τῷ χαρισαμένῳ, καὶ πάλιν αὐτὸν ἄρξαι χαριζόμενον.

Ἀνθυπηρετῶ.

Λοιδορῶ, λοιδοροῦμαι.

Λοιδορῶ, λοιδοροῦμαι notius eſt quàm vt multis exẽplis egeat. AEſchines datiuo iũxit voce paſſiua, περὶ παραπρ. Λοιδορίας ψευδεῖς οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορούμενοι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. Iſocrat. accuſatiuo in Buſir. Τῶν ἄλλων τῶν ἐπικεχειρηκότων ἐκεῖνον λοιδορεῖν, τοσοῦτον μόνον περὶ αὐτοῦ βλασφημούντων, ὡς ἔθυε τῶν ξένων τοὺς ἀφικνουμένους. Ibidem, Καίτοι πῶς οὐκ αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ σεμνύνεσθαι προσήκει τὸν παρὰ τοῖς λοιδορουμένοις ὑπ᾽ αὐτοῦ μᾶλλον ἀγαπώμενον, ἢ παρὰ τοῖς ἐγκωμιαζομένοις, id eſt conuitio affectis. Ipſe alibi pro reprehẽdo & obiurgo poſuit in Areopag. Καὶ πρὸς τούτοις τοὺς γεγονότας ἐκ καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ πολὺ χείρους τῶν πατέρων, λοιδορῶ. Xenophõ & datiuo & accuſatiuo iũgit, variè vtens diuerſis in locis. qui etiam pro increpo voce paſſiua poſuit lib. primo Pædiæ, Ἐνταῦθα μὲν δὴ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, cum auunculus increpabat. Demoſth. Λοιδορεῖσθαι δὲ ἄλλα ἄττα οὐδεὶς ἐκώλυεν αὐτόν, id eſt alia conuitia dicere.

Ὑστερῶ. Ὑστεροῦμαι.

Ὑστερῶ & ὑστεροῦμαι vtraque voce dicitur, careo & deficior. Alciphr. Οἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιούτου καὶ βραχὺν ὑστερῆσαι χρόνον, id eſt carere. Sic ὑστερεῖν τῶν καιρῶν ἐν τῶν πραγμάτων, καὶ ἀπολείπεσθαι, Iſocrati, hoc eſt euentu rerum occupari & opprimi: vel cum occaſio rerum gerendarum prætermittitur ab homine negligente. Ioan. 2, Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν, vino deficiente. Significat & poſteriorem eſſe tempore. Plut. Ἡ τῶν ἰώνων ἀποικία ὑστερεῖ τῆς τῶν ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα. Ὑστεροῦμαι etiã τὸ λείπομαι, deficior. Baſil. ἐν τῷ περὶ πλεονεξ. Ὅσοι ὑστερεῖσθε ἄρτων, ἔλθετε πρός με, τῆς παρὰ θεοῦ δεδομένης χάριτος συμμετέχοντες.

Κομίζω, κομίζομαι.

Κομίζω, κομίζομαι. Demoſth. Τοὺς δ᾽ φιλανθρωπίας τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, tuliſtis, reportaſtis, percepiſtis. hoc enim ſignificat. Plut. in Demetr. Ὅπους καὶ καρποὺς τούτων τῶν βοτανῶν ἔργον πεποιημένους εἰδέναι, καὶ κομίζεσθαι κατὰ ὥραν, & in tẽpore legere domiq; cõdere. Herodot. in Euterpe, Ἡ γὰρ δὴ νῦν οὗτοι ἀπονητότατα καρπὸν κομίζονται ἐκ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνθρώπων, de AEgyptiis loquẽs. Κομίζω porto & fero voce actiua dicitur. Iſocr. de Theſeo, Βίᾳ λαβὼν τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφιδνοὺς τῆς Ἀττικῆς ἐκόμισε, trãſportauit.

Κομιδή. Ἀνακομιδή.

Inde Κομιδὴ & Ἀνακομιδὴ eſt vltro citróq; cõmeatio. Plato in Phædone, Ὁ ἑκάστου δαίμων ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει, οὗτος ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δή τινα τόπον, οἷ δεῖ τοὺς συλλεγέντας διαδικασαμένους εἰς ᾅδου πορεύεσθαι, μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου, ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. τυχόντας δ᾽ ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν, καὶ μείναντας ἐκεῖ ὃν χρὴ χρόνον, ἄλλος δεῦρο πάλιν ἡγεμὼν κομίζει, deducit & tranſportat. πορεύει pro eodẽ dixit: alibi ἄγει ſcripſit. Κομίζω etiã eſt effero mortuum. Iſæus, Ἧκον γὰρ ἐγὼ κομιούμενος, ὡς θάψων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ.

Ἐκκομίζω.

Dicitur etiã Ἐκκομίζω, ἐκφέρω, τὸ κηδεύω, quo Athen. Plut. & Lucian. vtuntur. Plut. in Timol. Καὶ τὴν μὲν αὐτόθι κατέχει ἃ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδα κατέχε, προεκκομισθεὶς ἀναίμακτος καὶ καθαρὸς, id eſt antè elatus & ſepultus, quẽ mors futuris mox calamitatibus ſubduxit.

Ἐκκομιδή.

Ἐκκομιδὴ elatio funeris. Grego. Καὶ γίνεται πανηγύρεις μετὰ πάθους ἡ ἐκκομιδὴ τοῦ σώματος. Ἐκκομίζομαι eſt exporto, vt Εἰσκομίζομαι importo. Thucydid. Πλαταιεῖς δ᾽ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς πρεσβυτάτους πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν εἰς

τοὺς Αθλιόας. Κομίζεσθαι etiam eſt accipere, recipere. Syneſ. Ταύτην τὴν ἐπι- Κομίζεσθαι.
ϛολὴν ὑγιαίνουσα κομίσαιο μῆτερ. Ariſtot. in I X. Ethic. Ο μὲν γὰρ οἰόμενος κομιεῖσθαι,
ἐνδείξασιν ἐπιεικεῖ ὄντι. ὁ δ᾽ οὐκ ἐλπίζει κομιεῖσθαι παρὰ μοχθηροῦ. Κομίζεσθαι etiam
eſt ad ſeſe recipere, domum deducere. Andocid. Υςέρῳ πάλιν χρόνῳ τῆς γραὸς
ἀπηνέχθη, καὶ κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, id eſt ἀναιρεῖται. Sic Iſæus de orphanis,
Εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ κομισάμενος ἐπαίδευε. Κομίζεσθαι, ire, ſeſe recipere domum.
Thucyd. Οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι εὐθὺς κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ᾽ οἴκου παρὰ τὴν
γῆν. Plut. Παρὰ γῆν κομιζόμενος, ſecũdum littus nauigans. Κομιδὴ eſt cõ- Κομιδή.
meatus, vt diximus, & receptio debiti. Ariſtot. in I X. Ethic. Οὐ γάρ ἐστι φί-
λησις περὶ τοὺς δανείσαντας, ἀλλὰ τοῦ σώζεσθαι βούλησις τοὺς δανείσαντας τῆς κομιδῆς
ἕνεκα. Διακομίζειν eſt nauibus tranſportare. & Διακομίζεσθαι eſt traiicere, Διακομίζεσθαι.
tranſmittere flumen vel fretum apud Thucydidem. Ανακομίζεσθαι eſt Ανακομίζεσθαι.
πάλιν κομίζεσθαι, id eſt recuperare. & Ανακομιδὴ recuperatio. Eſt etiam re- Ανακομιδή.
dire, retro traiicere. vnde Ανακομιδὴ retrorſus cõmeatus, vt dictum eſt, &
reditus. Plutarchus ἐπάνοδον, νόστον, ἀνακομιδὴν pro reditu promiſcuè dicere
ſolet. Demoſth. περὶ στεφάνου, Εδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἑλέσθαι πρὸς Φίλιππον περὶ
τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, id eſt de recuperãdis nauibus. Ανακομίζειν repor- Ανακομίζειν.
tare, referre. Xenoph. Καὶ ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐν τῷ ναῷ.
Herodian. ἀνακομίζειν & κατακομίζειν pro deportare vtitur. Ανακομίζεσθαι ſub-
uehere, ſurſum importare. Xenoph. in I I I I. ἀναβάσ. Χωρία γὰρ ᾤκουν ἰσχυρὰ
οἱ Τάοχοι, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι. Ανακομίζεσθαι etiã Ανακομίζεσθαι.
eſt recreari, animum recipere à deliquio. Galen. Λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακο-
μισθέντες δ᾽ οὐκ ἔτι. Alibi ἀνακομισθέντα σώματα vocat ἀναλαμβανόμενα, ἀνα-
φέροντα, id eſt quæ recreãtur à longa infirmitate. Συγκομίζεσθαι cõportare. Συγκομίζεσθαι.
Xenoph. in I I I I. παιδείας, Οὐκοῦν πάντα ἐγὼ ταῦτα συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν
ἱκανεὶς γιγνόμενος, hæc omnia mecum ipſe porto. Et in V I I I, Τούς τε ἰατροὺς τοὺς
ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν, ſecum ipſe ducebat: in comitatu habebat, &
quaſi cõuehebat. Significat etiam colligere. Lucian. Σὺ δὲ ὀλίγα καὶ ὅσα οἷόν τε
ἦν τυχὼν ὡς τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. Vnde Συγκομιδὴ eſt collectio. vt in prin Συγκομιδή.
cipio hiſtoriæ Herodiani, Οἱ πλεῖστοι τῶν περὶ συγκομιδὴν ἱστορίας ἀσχοληθέντων, &
reliqua. & comportatio collectióque frugũ. Συγκόμιστος ἄρτος, inquit Gal. Συγκόμιστος.
in 2. ad Glauconẽ, ὁ μέσος τοῦ τε ἀκριβῶς καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου. ὃν
ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Cicero in quinto Tuſculanarũ cibariũ panem vo- Αὐτόπυρος.
cat. Apul. in V I. de aſino aureo, cibarium panem & ſordidum pro eodem Cibari⁹ panis
accepit. Celſus ait eſſe αὐτόπυρον cui nihil furfuris ademptũ eſt. Idem Gale
nus lib. X I I I. Therapeutices πιτυρίας vocat panem furfuraceũ, Ο δὲ πιτυ- Πιτυρίτης &
ρίας παχυμερέστερός ἐστι. Κατακομίζειν, vt diximus, eſt deferre & deportare. He Πιτυρίας.
rodian. Καὶ τῆς συγκλήτου ἐπίλεκτοι νεανίαι κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, de apotheoſi Κατακομίζειν.
loquens: & pro eodẽ ἀνακομίζουσι dixit. Antiph. Εψηφίσατο ὁ δῆμος παῖδας καὶ
γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τείχη κατακομίζειν. Eſt etiã Κατακομίζειν domũ repor
tare, & Κατακομίζεσθαι domũ redire. AEſch. περὶ παραπρ. Συνέβαινε δὲ τὸν στρα-
τηγὸν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τριήρεις λαβόντα ἐκ τῶν νεωρίων, μὴ κατακεκομικέναι. Vt Κα-
τελθεῖν ſignificat domum redire, hoc eſt ἐπανέρχεσθαι. Ariſtotel. in V. Politic. Κατιέναι.
Αδικούμενοι γὰρ ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν γνώριμοι, ἐξέπιπτον. ἔπειτα ἀθροισθέντες οἱ ἐκ-

πίπλοντες, κατελθόντες κατέλυσαν τὸν δῆμον, id eſt ab exilio reuocati & redeũtes. Inde Κάθοδος non modo κατάβασιν, ſed etiam ἐπάνοδον ſignificat. & Κάθοδος τῶν φυγάδων dicitur, cum exules reducuntur. Ariſtot. in IIII. de partibus, pro deſcẽſu poſuit, Τῶν δ' ἐδεστῶν ἐν τῇ καθόδῳ ἡ ὀδύνη. καταπινομένων γὰρ αἰσθάνονται τῶν λιπαρῶν καὶ θερμῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. Pauſan. Οἱ ἀποδόντες Πολυνείκει τὴν ἐς Θήβας κάθοδον, ἀποθανεῖσθαι σεμνύμενοι, ἣν μὴ λήψονται τὰς Θήβας σφίσιν ἦσαν. Vnde κάθοδον θεοῦ appellabant, vt inquit Pollux, τὴν ἐπίπνοιαν θεοῦ, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, cum fanatici futura prædicebant.

Καθ' ὁδόν. Καθ' ὁδὸν ſoluta dictione ſignificat rectè atque ordine. Plato lib. IIII. de Repub. Ἀλλ' ἔφη, καθ' ὁδόν τε λέγεις, καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως.

Ὁδῷ βαδίζειν. Ὁδῷ βαδίζειν eſt rectà progredi, ratione rectà commentari, & non aberrare diſputando. Baſil. περὶ πενίας, Κατάβα ὁδῷ βαδίζων ἐπὶ τὰ κάτω. τί τὸν ἥσσω ἐβεβήλωσε, καὶ δοῦλον ἐποίησε τοῦ ἀδελφοῦ. Chryſoſt. in I. ad Corinth. de dæmone loquens euangelii auctoritatem abrogante, ἀπὸ δὲ τέχνου κἀκεῖνο εἰσῆλθεν, ὁδῷ βαδίζων, id eſt artifici fraude vtens.

Ἄνοδος. Ἄνοδος nõ modo ἀνάβασιν ſignificat, ſed etiã locum inuium. Xenoph. Τῇ μὲν γὰρ ἀνόδῳ, τῇ δὲ εὔοδον εὑρίσκομεν τὸ ὄρος. ἄνοδον τὴν ἀδιέξοδον dixit, per quẽ viam facere nõ poſſunt.

Ἀνοδία. & Ἀνοδία locus inuius. Plutarch. in VI. Sympoſiac. Παραμυθουμένων καὶ κηλούντων ἡμῶν τὸ ταραχῶδες καὶ τὸ πλανώμενον, ὥσπερ ἐξ ἀνοδίας ἀνακαλουμένων ἐπιεικῶς καὶ καθιστᾶσιν. Idẽ alibi, Διὰ πεδίων ἀνοδίας καὶ πλάνας χαλεπάς. Aliquãdo ἐπιρρηματικῶς λαμβάνεται in datiuo, vt in tabula Cebetis, Ἀνακάμπτουσι καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Polyb. in III. hiſt. καὶ τινὲς μὲν αὐτῶν ἔφυγον ὡς πρὸς τὴν πόλιν. οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ κατὰ τῆς νήσου διεσπάρησαν.

Ὁδός. Ὁδὸς eſt ars quam Cicero, vt Græci, viam appellat. Plato in Phædro, οὐκοῦν μέλλοντα τέχνῃ ῥητορικῇ μετιέναι, πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι, id eſt ratione & via diuidere. Ariſtot. in I. de partibus animal. ὁδὸν & μέθοδον pro eodẽ dixit, ἀπὸ τοῦ μετιέναι dictam. Πῶς μὲν οὖν ἀποδέχεσθαι δεῖ τὴν περὶ φύσιν μέθοδον, καὶ τίνα τρόπον γὰρ ἡ θεωρία ῥᾴστα εἴρηται. Ὁδῷ προϊέναι eſt via progredi, promouere & proficere. Ariſtid. ἀλλ' ὁδῷ προϊέναι αὔξοντες φιλοτιμίας. Chryſoſt. etiã ſæpe eo verbo vtitur. Κατάγειν etiã eſt reducere domum, vt alibi dicetur.

Ἀληθεύω, ἀληθεύομαι. Ἀληθεύω, ἀληθεύομαι. Gregor. ἢ γὰρ ψευδόμενος ἀληθεύσει, ἢ ἀληθεύων ψεύσεται. Idem, Δὸς δ' ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον, ἢ ψεύδεσθαι. Syneſ. Εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένων κατά σου τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ. Si agnoſcis vera me cauſa deductum ad hanc ſuſpicionem, quòd mei oblitus ſis. Ariſtotel. in X. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Τὰς ἀντικειμένας ἄρα οὐκ ἐνδέχεται φάσεις καὶ ἀποφάσεις ἀληθεύειν κατὰ τοῦ αὐτοῦ. ἔτι δ' εἰ μηδὲν μᾶλλον ἡ φάσις ἢ ἀπόφασις ἀληθεύεται, ὁ λέγων ἀνθρωπον ἢ οὐκ ἄνθρωπον, οὐδὲν μᾶλλον ἀληθεύσει. Idem, Ταχέως δ' ἄν τις καὶ αὐτὸν τὸν Ἡράκλειτον τοῦτον τὸν τρόπον ἐρωτήσας, ἠνάγκασεν ὁμολογεῖν, μηδέποτε τὰς ἀντικειμένας φάσεις δυνατὸν εἶναι κατὰ τῶν αὐτῶν ἀληθεύεσθαι. Ἀληθεύειν vera loqui & verè dici ſignificat, hoc eſt ἀψευδεῖν: & ſimiliter ἀληθεύεσθαι. Xenoph. in IIII. παιδείας, Ἐπὶ τούτοις, ἔφη, ἀληθευόμενος, δίδωμί τε ἐμὴν, καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν.

Θύω, θύομαι. Θύω, θύομαι. Demoſth. Τὰς δὲ θυσίας πάσας ὁ βασιλεὺς θύει. Idem, Ἵνα ἡ βασίλισσα κατὰ τὰ πάτρια θύσῃ τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως. Θύεσθαι & μαντεύεσθαι, hoc eſt τῇ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντείᾳ χρῆσθαι. pro eodẽ Arrianus poſuit de Alexãdri Babylonẽ ingreſſu loquens, ἐπιστεῖλαι δὲ Ἀπολλόδωρον τὸν σατράπην Πυθαγόρᾳ τῷ ἀδελφῷ, μαντεύσασθαι καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τῆς σωτηρίας. Et infrà,

θύεσθαι

θύσαντος δὲ τὸν πυθαγόραν, πρῶτα μὲν, ἐπὶ τῷ ἡφαιστίωνι ὃν μάλιστα ἐφοβεῖτο ἀπολλόδωρος· ὡς δὲ ἐπὶ τοῦ ἥπατος τῷ ἱερείῳ ὁ λοβὸς ἀφανὴς ἦν, οὕτω δὴ ἐγγράψαντα πέμψαι πρὸς τὸν ἀπολλόδωρον, δηλοῦντα μηδέν τι δεδιέναι τὸν ἡφαιστίωνα. Idem, αὖθις δὲ δεδιέναι τὸν πυθαγόραν ἐπὶ τῷ ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἄλοβον τὸ ἧπαρ τοῦ ἱερείου φανῆναι. Xenophon in 3. ἑλληνικ. vtraque voce eodẽ in loco vſus eſt, Αὐτὸς δ᾽ ἐβουλήθη θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθαπερ Αγαμέμνων ὅτ᾽ ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Neque enim θύεσθαι tãtum dicitur ἐπὶ μαντείας τὸ τὰ ἱερεῖα ἐπισκοποῦσαι, vt apparet. Greg. εἰς μακκαβαίους, Ελεάζαρ ἐκεῖνος τῶν πρὸ χριστοῦ παθόντων ἡ ἀπαρχὴ, πρότερον μὲν καὶ προθυόμενος τοῦ λαοῦ καὶ προσευχόμενος, νῦν δὲ καὶ τελεώτατον θῦμα προσαγαγὼν ἑαυτὸν τῷ θεῷ, pro populo ſacrificans. Nam Θύειν cum accuſatiuo iungitur cauſam ſacrificii ſignificante, vt θύειν γάμον: quaſi διὰ τὸν γάμον. Plutarch. Ο δὲ στεφανοῦται καὶ θύει γάμους, nuptias feſtas ſacrificiis agit. Ariſtoph. ἱππεῦσιν, Εὐαγγέλια θύειν, ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. Θύειν etiam ἀντὶ τοῦ ὁρμᾶν dicitur. Athen. lib. v i i, Ωνομάσθη δὲ θύννος ἀπὸ τοῦ θύειν τε καὶ ὁρμᾶν. ὁρμητικὸς γὰρ ὁ ἰχθὺς, διὰ τὸ ἔχειν κατά τινα ὥραν οἶστρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Iliad. 1, ἦ γὰρ ὅγ᾽ ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει. ὅθεν θυμός. Θύεσθαι tamen frequentius de ſacrificãtibus vt aruſpices conſulant dicitur. vt idem Xenophõ in 3. ἑλληνικῶν, Επεὶ δὲ θυομένῳ αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ τῇ πρώτῃ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἐθύετο. ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο, πάλιν τῇ τρίτῃ. & in v i. παιδείας, Εγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ. Et rurſus alibi, Επεὶ δὲ θυσάμενος καὶ τἄλλα ὅσα ἔδει, καὶ τὰ διαβατήρια, ἐξῆλθε. Sic Plutarch. in Lucul. Εθυσε τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια, pro tranſitu ſacrificauit. ſic enim dicitur, vt νικητήρια, & χαριστήρια, & ſimilia. Syneſ. Χαριστηρίους ὕμνους τῷ θεῷ ἀποθύσομεν, ὥσπερ εἰώθαμεν. Sic χαριστηρίους λόγους appellat Gregorius, quib᾽ gratiæ Deo aguntur de morte Iuliani Auguſti. Plutarch. in Alexand. ἔπειτα μηνύσεως γενομένης κατ᾽ ἀπολλοδώρου τοῦ στρατηγοῦ τῆς βαβυλῶνος, ὡς εἴη περὶ αὐτοῦ τεθυμένος, ἐκάλει πυθαγόραν τὸν μάντιν, quòd per ſacrificia in fata eius inquiſiuiſſet. Χαριστήρια θύειν.

Αποθύειν autem eſt id quod pollucere Latini dicebant, hoc eſt ſacrificiis celebrandis abſumere. Xenoph. in 3. ἑλληνικ. Καὶ Αγησίλαος μὲν ἐς Δελφοὺς ἀφικόμενος, δεκάτην τὴν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε. Plut. in Craſſo, Αποθύσας τῷ Ηρακλεῖ τὴν δεκάτην, καὶ τὸν δῆμον ἑστιάσας. & in Sylla, Αποθύων δὲ τῆς οὐσίας ἁπάσης ὁ Σύλλας τῷ Ηρακλεῖ δεκάτην, ἑστιάσεις ἐποιεῖτο τῷ δήμῳ πολυτελεῖς. Προσκαλῶ & προσκαλοῦμαι etiam dicitur pro in ius voco. ſed nos de hoc ſatis ante diximus. Σκοπῶ, σκοποῦμαι vtraque voce dicitur pro σκέπτομαι, frequentius tamen σκοπῶ dicitur voce actiua. Ariſtot. in 3. phyſicæ auſcul. Λογικῶς οὖν σκοπουμένοις, ἐκ τῶν τοιῶνδε δόξειεν ἂν οὐκ εἶναι, id eſt θεωροῦσιν, vt ibidem. Plato in Theæteto, Εὰν ἄρα σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς, ἡγήσωμαι εἴδωλον, καὶ μὴ ἀληθὲς, μὴ ἀγρίαινε. & in Phæd. ἀναγκαζομένην ὥσπερ διὰ εἱργμοῦ σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Paulo poſt, ὅ, τι δ᾽ ἂν σκοπῇ ἐν ἄλλοις ὂν ἄλλο, μηδὲν ἡγεῖσθαι ἀληθές. Demoſth. in epiſt. ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων, Εἶτα τὸ ταῦτα ποιεῖν ἴσον φατὲ, ὥσπερ ὑπὲρ σταθμῶν ἢ μέτρων τὸ ἴσον σκοπούμενοι. Vt Επισκοπῶ, ἐπισκοποῦμαι pro ἐπισκέπτομαι hoc eſt cõſidero & viſo ægrotum. Lucia. Επισκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευεν. Galen. ad Glauconẽ, Καὶ γὰρ ἐπισκοπούμεθά τινας ἀρρώστους πολλάκις οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχομεν. Demoſth. Εβάδιζον τὰ πρόσφορα τῇ νόσῳ φέρουσαι καὶ ἐπισκοπούμεναι. Xenoph. in v i i i. παιδείας, Καὶ ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι δεομένων, ἐπεσκόπει. Significat etiam recenſeo. Xenoph. in pæd. Καὶ τοὺς μὲν ἀμφὶ αὐτὸν οἴκησιν αὐ- Αποθύειν. Σκοπῶ, σκοποῦμαι. Επισκοπῶ, ἐπισκοποῦμαι.

τοὺς ἐφόρους, τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ἀποικοῦντας πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν. Ibidē rurſus ἐπισκο-
Ἐφορᾶν. πεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἐφορᾶν dixit. Eſt autem Ἐφορᾶν etiam recognoſcere, recen-
Inſpicere. ſere, & quod Latinè dicitur inſpicere: vulgò viſitare dicitur. Liuius, Pla-
cuit mitti legatos in Hiſpaniam ad res ſociorum inſpiciendas, ἐφ' ᾧ τὰ τῶν
συμμάχων ἐπισκοπῆσαι, vel ἐπισκοπήσασθαι. Cicero, Nos enim augures obnū-
ciationem ſolum habemus, conſules & reliqui magiſtratus etiam inſpe-
ctionem, ἡμεῖς γὰρ οἱ ἐπὶ οἰωνοῖς μαντευόμενοι, καταγγελίαν μόνον ἔχομεν. vel, ἡμεῖς οἱ
τὰ τῆς μαντείας τῆς ἐπ' ὄρνισι πιστευόμενοι, κύριοι μόνοι τῆς καταγγελίας τυγχάνομεν ὄντες.
ὕπατοι μέν τοι δὲ οἱ λοιποί, προσέτι καὶ τῆς ἐπισκοπῆς ἐξουσίαν ἔχουσι. vel ἐφορείαν ἔχου-
σιν. Inde Ἐπίσκοποι dicti, quorū eſt inſpectio in præſidiis Chriſti, & ſumma
cura. & Ἐπισκοπεῖν verbum apud Chryſoſtomū ἐν τῷ περὶ ἱερωσύνης, in titu-
Ἐπισκοπεῖον. lo ipſo libri. Et Ἐπισκοπεῖον ſtatio epiſcopi & tabernaculū, vt prætoriū &
Σκοπεύω. quæſtorium Latinè. Σκοπεύω actiua voce dicitur tantū. Baſil. οὐδὲν ἠμελη-
μένον παρὰ θεοῦ. πάντα σκοπεύει ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός. Ἐφορᾶν etiam actiua vo-
ce dicitur tantum. Xenoph. in v. παιδείας, Ὁ δὲ Κῦρος πρὸ αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ
διζώνους πεζοὺς οὐ πολλοὺς προὔπεμπεν ἐφορωμένους ὑπὸ τοῦ Χρυσάντα, καὶ ἐφορῶντας
αὐτόν, hîc pro obſeruare poſuit: vt viderent & prouiderent. Idē, Ὁ δὲ ἄλλοτε
ἄλλῃ μέχρι παρελαύνων, ἐφεώρα τι καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ του δέοιτο. Et in vi, Σὺ δὲ ὃς ἐπὶ πᾶ-
σιν ἀρχὰς, πλείονας ἔχων τοὺς ἄνδρας, παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ, ἐφορᾶν ἑκάστῳ τοὺς καθ'
ἑαυτόν. Significat enim aſpicientis prouidentiam. Greg. Ὡς ἐφορῶντος οὐδενὸς
τὰ ἡμέτερα, Tanquam nulla eſſet prouidētia Dei. Significat etiam ſimpli-
citer videre & cernere. Ariſtid. Μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ἐκλι-
Ἔφορος. πεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀνάστατον γινομένην ἐπιδεῖν. Ἔφορος inſpe-
Ἐφορεία. ctor & præſes, vt ὁ Ζεὺς φίλιος ἔφορός ἐστι τῶν τῆς φιλίας δικαίων. Et Ἐφορεία ma-
giſtratus Lacedæmoniorum, de quo Ariſtotel. in 2. Polit. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ
περὶ τὴν ἐφορείαν ἔχει φαύλως. ἡ γὰρ ἀρχὴ κυρία μὲν αὐτὴ τῶν μεγίστων αὐτοῖς ἐστι, γίνον-
Ἐφορεύω. ται δ' ἐκ τοῦ δήμου πάντες. & Ἐφορεύω præſes ſum, & inſpectionem habeo.
Lucian. Οὐ δ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει. Ab eo-
Ἐπόπτης. dem verbo deriuatur Ἐπόπτης, hoc eſt ἐπιμελητὴς καὶ ἔφορος, vt inquit Pollux, id
eſt curator operis. Athen. in v. de nauibus loquēs, Περὶ δὲ τῆς Ἱέρωνος τοῦ Συ-
ρακοσίου κατασκευασθείσης νεὼς, ἧς καὶ Ἀρχιμήδης ἦν ὁ γεωμέτρης ἐπόπτης, οὐκ ἄξιον
κρίνω σιωπῆσαι. Ἐποπτεύων dicitur is qui alicuius rei trāſigendæ ſupremā ha
bet inſpectionem & poteſtatem. Appia. in 2. bellorū ciuil. de iudicio Mi-
loniano loquens, & Pompeio eius iudicii quæſitore, ἵνα τι μὴ δείσειαν οἱ δικα-
Ἐποπτεύειν. σταὶ, αὐτὸς αὐτοῖς ἐπώπτευε στρατιὰν περιστησάμενος. & Ἐποπτεύειν verbum, quod in
Τὰ ἐποπτικά. ſacrarum rerum inſpectione vſurpatur. Ἐποπτικὰ enim dicebantur vlti-
ma initiorum cerimonia. neque enim ſimul vt initiati erant, ſpectatum
admittebātur. Plutarch. de Demetr. Τότε δ' οὖν ἀναζευγνύων εἰς Ἀθήνας, ἔγρα-
φεν ὅτι βούλεται παραγενόμενος εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν ἀπὸ τῶν μι-
κρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. τοῦτο δὲ οὐ θεμιτὸν ἦν, οὐδὲ γεγονὸς πρότερον.
ἀλλὰ τὰ μικρὰ, τοῦ ἀνθεστηριῶνος ἐτελοῦντο, τὰ δὲ μεγάλα, τοῦ βοηδρομιῶνος. ἐπώπτευον
δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλείποντες. Idem, Ἅμα καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ
Δημητρίου προσεπιλαβόντος. Syneſius τῷ ἀδελφῷ, Νοῦς μὲν οὖν φιλόσοφος ἐπόπτης
ὢν τἀληθοῦς, συγχωρεῖ τῇ χρείᾳ τοῦ ψεύδεσθαι. Quare hoc verbum Theologi in ſuā

ſupellectilem tranſtulerũt. Greg. περὶ θεολογίας, Τοῦτο εἰδείεν ἂν οἱ ἐντυτέρω θεοῦ, καὶ τὴν ἀνεξιχνιάστων αὐτοῦ κριμάτων ἐπόπται καὶ θεωροί. Idẽ, Τί δ' ἂν εἴποις περὶ Ησαΐου καὶ Ιεζεκιὴλ τοῦ τῶν μεγίστων ἐπόπτου; plus eſt enim ἐπόπτην εἶναι, ἢ μύστην, hoc eſt arbitrum eſſe rerum ſacrarum: vt ex eodem patet in oratione εἰς τὰ γενέθλια. de homine enim loqués à verbo Dei creato, ita inquit, Οἷόν τινα κόσμον δεύτερον, ἐν μικρῷ μέγαν, ἐπὶ τῆς γῆς ἵστησιν. ἄγγελον ἄλλον, προσκυνητὴν μικτὸν, ἐπόπτην τῆς ὁρατῆς κτίσεως, μύστην τῆς νοουμένης. Plato in Symp. Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως ἂν, Σώκρατες, κἂν σὺ μυηθείης, hoc eſt ſacra cupidinis & amoris. Deinde ſubdit, Τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτά ἐστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ, οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴης. Εποπτικὰ ſacra amoris appellauit ſacratiora & μυστικώτερα, quàm ſint illa quæ vulgò exiſtimãtur. Ariſtoph. βατράχ. Μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ ὅταν καταπροσώμεθα τῷ διαβάτῃ, hoc eſt ἑορτάζειν. Huc pertinet quod interpres Dionyſii theologi ſcripſit de diuiſione philoſophiæ. quare hîc commode addetur. Τῆς φιλοσοφίας, τὸ μὲν ἐστι πρακτικόν· τὸ δὲ, θεωρητικόν. καὶ τοῦ πρακτικοῦ, τὸ μὲν ἐστι κοινὸν, ὃ καὶ πολιτικὸν καλεῖται, οἷον τὸ νομοθετικόν· τὸ δὲ ἴδιον, οἷον τὸ ἠθικόν: μέσον δὲ τοῦ πρακτικοῦ, τὸ οἰκονομικόν. τοῦ δὲ θεωρητικοῦ, τὸ μὲν ὠνόμασται φυσικὸν, τὸ ἐν αἰσθητοῖς καὶ μεταβλητοῖς, ὃ καὶ κοσμολογικόν ἐστι· τὸ δὲ, ἐποπτικὸν καὶ θεολογικὸν, τὸ ἐν νοητοῖς καὶ ἀϊδίοις· μέσον δὲ τοῦ θεωρητικοῦ, τὸ ἐν ἀϊδίοις καὶ αἰσθητοῖς, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀστρονομικὸν καὶ τὸ μαθηματικόν. Σκοπὸς eſt ὁ κατάσκοπος, hoc eſt explorator, ſpeculator, ὁ προπορευόμενος τοῦ στρατοῦ, qui & κατάσκοπος dicitur. Xenoph. Σκοποῖς καὶ προφυλακαῖς οὐδέποτε ἐπιβουλεύειν. Inde Κατασκοποῦμαι, oculis perluſtro, circũſpecto. Xenophõ in II. ἀπομνημ. de Hercule Prodici loquẽs, Κατασκοπεῖσθαι δ' ἅμα ἑαυτὴν, σκοπεῖν τε καὶ εἴ τις αὐτὴν θεᾶται. Σκοπὸς eſt propoſitũ, vt σκοπὸς & propoſitum ſagittariorũ, quem ſcopulũ Trãquillus vocat. Plato lib. IIII. de Legibus, Σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῖν οὗτος, οὗ δεῖ στοχάζεσθαι. βέλη δὲ αὐτοῦ, καὶ οἷον ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις, τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα, ὀρθότατ' ἂν φέροιτο. Idem in Gorg. pro vitæ propoſito poſuit, Οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως. Et in VII. de Rep. Ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἕνα, οὗ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν ἃ ἂν πράττωσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ.

Διαίρεσις τῆς φιλοσοφίας.

Κοσμολογικός.

Μαθηματικός.

Σκοπός.

Στοχάζεσθαι autem eſt huiuſcemodi ſcopum petere, & per trãſlationem eſt animi intentionem ad propoſitum ſuum dirigere. Ariſtot. in V. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Καὶ ὀψοποιητικὸς ἡδονῆς στοχαζόμενος, ποιήσειεν ἄν τι ὑγιεινὸν, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν ὀψοποιητικὴν, Opſoniorum enim artifex, cum propoſitũ eius ſit per omnia ſua opificia voluptati ſeruire, interdum tamen ita cõcinnare edulium poterit, vt ſanitati commodum ſit, ſed non vt eſt eduliorum concinnator, id eſt præter ſuũ propoſitum. Halicarnaſſeus de Iſocrate, Ο γὰρ ἀνὴρ οὗτος τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει, καὶ τοῦ γλαφυρῶς λέγειν στοχάζεται μᾶλλον ἢ τοῦ ἀφελῶς, magis eò intentionem dirigit. Eſt autem Στοχάζεσθαι ἐφίεσθαι, id eſt petere, vt petere gladiatores inter ſe dicũtur. Plato in Euthydemo, Καὶ οὔπω σφόδρα τοι εἴρητο ταῦτα τῷ Εὐθυδήμῳ, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον, πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, καὶ εἶπεν, iterum aggreſſus eſt argumentatione. Quoniam verò οἱ στοχαζόμενοι intentione ſumma incumbunt in ſcopulum, ideo factum eſt vt στοχάζεσθαι etiam pro obſeruare ponatur & colere, & nutus eius obſeruare quem colere inſtituimus. Polyb. Η δὲ σύ-

κλητος ἐν τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἀναγκάζεται προσέχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ στοχάζεσθαι τοῦ δή-
μου. Idé, Ὀφείλουσι δ᾽ ἀεὶ οἱ δήμαρχοι ποιεῖν τὸ δοκοῦν τῷ δήμῳ, καὶ μάλιστα στοχάζεσθαι
τῆς τούτου βουλήσεως. πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεώς ἐστι τῇ συγκλήτῳ, καὶ στοχάζεσθαι ταύτης ὀφείλει
καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ. Lucia. Ἡγεῖτο γὰρ τὸ ἄριστα παιδεύειν προαιρούμενος, τοῦτο μὲν ψυχῆς,
τοῦτο δὲ σώματος, τούτων δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς προτέρας ἀγωγῆς ἐστοχάσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ
δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται, id eſt obſeruare, intētionéque ſumma animad-
uertere. Xenophō pro τοῦ σκοποῦ ἐφικνεῖσθαι poſuit, ἢν δέ ποτε καὶ πόλεμος γένηται,
ἵνα δύναισθε τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, id eſt homines figere, ictu directo feri-
re. Sic Polyb. Στοχάζεσθαι σκοποῦ οὐκ ἠδύναντο, hoc eſt, ſagittam vel iaculum
Στοχαστικός. collimare. quod εὐστοχεῖν dicitur, & εὐστόχως βάλλειν. Et Στοχαστικὸς ἀνὴρ, qui cer-
Εὔστοχος. tæ deſtinationis eſt in iaculando, vel telo aliquem petendo, hoc eſt Εὔστο-
χος. Ariſtoteles pro homine ponit ſolertis coniecturæ, quia Στοχάζεσθαι eſt
coniicere: & pro homine conſultiſſimo in ſexto Ethicorum, Ὁ δὲ ἁπλῶς
εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ λογισμόν, hoc eſt, qui
mentem figere ſolet ratiocinando in eo quod commodum eſt agere ho
Εὐστοχεῖν. minibus. Lucia. Οὐ μὴν πάνυ τι εὔστοχα τοξεύουσι. Vnde Εὐστοχεῖν ῥῆμα, cui op
Ἀστοχεῖν. ponitur Ἀστοχεῖν, hoc eſt ἀφαμαρτάνειν τοῦ σκοποῦ. Εὐστοχεῖν rectè ac feliciter cō-
ſulere, commodum conſilium capere, perſpicere quid factu optimū ſit.
Polyb. in 2. hiſt. Οὐ συλλογισάμενοι διότι ταῖς ἐπιβολαῖς στρατὸν ἕξουσιν ἀνταγωνιστήν,
ἄνδρα δυνάμενον πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, qui perſpicere poſſit quid quiſque
caſus & euentus poſcat: qui opprimi inopia conſilii nō poſſit. Idem in 1,
Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῆς μὲν πρὸς τὰ θηρία μάχης δεόντως ἦσαν ἐστοχασμένοι, τῆς δὲ πρὸς τοὺς
ἱππεῖς πολλαπλασίους ὄντας τῶν παρ᾽ αὐτοῖς, ὁλοσχερῶς ἠστόχησαν. Cic. in 2. de Diui-
natione, Quis eſt enim qui totum diem iaculans, non aliquando colli-
met? Ab eo autē dicitur quòd οἱ στοχαζόμενοι limis oculis aſpiciunt. Apud
Collimare. eundem etiam in Finibus, vel collimare, vel collineare legitur, Vt ſi cui
Collineare. ſit propoſitum collimare haſtam aliquo aut ſagittam, &c. Sunt etiā Σκο-
ποὶ medicorum, vt apud Galenum in 1x. Therapeut. Οὗτοι μὲν οἱ ἀντιπράτ-
τοντες τῆς φλεβοτομίας σκοποί, Hæc igitur ſunt quæ præcipuè attendēda ſunt ad
ſanguinis miſſionem ſuſtinendam vel repudiandam. Idem, Κένωσις μὲν γὰρ
τῆς φλεβοτομίας ὁ σκοπός, Sanguinis enim minutio ad euacuationem inſtitu
ta eſt. Idem in eodem, Καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ὑγιεινὴν πραγματείαν ὁ σκοπὸς ἡμῖν
ὅσος ἦν. ἐπὶ δὲ τῆς θεραπευτικῆς, ὁ μὲν πρῶτος σκοπός, ἀνάλογον τῷ κατὰ τὴν ὑγιεινήν,
ἡ τοῦ νοσήματος ἀναίρεσίς ἐστιν. οἷον γὰρ ἐπ᾽ ἐκείνης τὸ φυλάξαι τὴν ὑγείαν ὑπάρχει, τοῦτο ἐπὶ
ταύτης ἐκκόψαι τὴν νόσον, hoc eſt, ſūma & primaria cura & intētio. Hoc ſimile
eſt ac ſi dicas σκοπὸν orationis Milonianæ eſſe docere & perſuadere Milo-
Ἀποσκοπεύω. nem inſidias Clodio non feciſſe. Ἀποσκοπεῖν & Ἀποσκοπεύειν, (vtroque e-
Ἀποσκοπῶ. nim modò dicitur) eſt intueri ſcopū, vel aliquid tāquā ſcopū. Sic Ariſto-
teles vſus eſt, & Dionyſius theologus. propter quod etiam Ἀποσκοπῶ pro
diligenter conſidero ponitur & intueor. Lucia. Ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν
πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Plato lib. 1x. de Rep. Ὥσπερ πρὸς μέλαν λευκὸν ἀπο-
σκοποῦντες, ἀπειρίᾳ λευκοῦ, καὶ πρὸς ἄλυπον οὕτω λύπην ἀφορῶντες, ἀπειρίᾳ ἡδονῆς
Ἀπὸ σκοποῦ. ἀπατῶνται. Ἀπὸ σκοποῦ & ἄπο τοῦ σκοποῦ cum dicūt, ſignificant præter pro-
poſitum, præter intentionem & conſilium. Greg. de Baſilio, Καὶ οὐκ ἀπὸ

σκοποῦ τῆς προκειμένης φιλοσοφίας, Neque hoc alienum erat ab inſtituta philoſophia. Halicarnaſſ. περὶ ἀρχαίων ῥητόρων, Δοκεῖ δή μοι μὴ ἀπὸ σκοποῦ ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ἰσοκράτους ῥητορικὴν τῇ Πολυκλείτου τε καὶ Φειδίου τέχνῃ. hîc ſignificat μὴ ἀπὸ σκοποῦ, non abſurdè, non procul à cohærẽti & congruenti comparatione. Polyb. Οὗτος μὲν οὖν ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι, non ab re dictus, non extra propoſitum, & præter rem inſtitutam à nobis. Sic Philo, Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ. Habet enim τὸ ἀπὸ vim τοῦ ἄποθεν. vt Xenophõ, Ἄποθεν ἐκ τῆς ὕλης, procul, πόρρω. Sic Ἀπὸ τρόπου dicunt, ἔξω τοῦ τρόπου: idem propemodũ quod ἀπὸ σκοποῦ. Plato lib. v. de Rep. Καὶ οὐδέν γε, ἔφη, ἀπὸ τρόπου λέγεις. Greg. Τόδε λέγεται ὑπὸ πλειόνων, καὶ πιστεύεται οὐκ ἀπὸ τρόπου, id eſt, non ab re eſt: ſatis conſentaneum eſt eius moribus. Idem Plato, Οὐκ ἀπὸ τρόπου τοίνυν ἐπιδιαιρεῖν δίχα, ſatis conſentaneum erit, non alienum erit. Plaut. in Capti. Quiduis, dum ab re ne quid ores, faciam. ἀπὸ τρόπου, id eſt alienũ ab honeſtis moribus: quod bonis moribus non conueniat. Idem in Trinummo, Amor ſubdolè blanditur: ab re conſulit. Gal. in 1. ad Glauconẽ, Τοὺς μὲν οὖν μετὰ ῥίγους εἰσβάλλοντας πυρετούς, οὐκ ἂν ἀπὸ τρόπου τὴν κατὰ περίοδον ἐνοχλούντων ὑπολάβοι τις ἄν, non immerito. Liuius aliter in 1. Id ab re, quod nunc quoque tenet, interregnum appellatum, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ὃ δὴ καὶ νυνὶ ἐπέχει, μεσοβασιλεία εἴρηται. Huic opponitur Πρὸς τρόπου, vt Latine è re opponitur illi ab re, vt alibi dicetur. Syneſ. Κἀγὼ τὸν ἄνδρα τἆλλα ἐπαινῶ. πάνυ γάρ μοι πρὸς τρόπου, valde è moribus meis, vel moribus meis cõgruens & accõmodus. Dicitur & κατὰ τρόπον. Alex. in 2. περὶ ψυχῆς, Ἐπεὶ δὲ χρεία σώματος ὑγιαίνοντος καὶ αἰσθήσεων. πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τούτων κατὰ τρόπον τῆς κατὰ φύσιν τῆς ἐκλογῆς ποιήσαιντο; id eſt cõmodè & decenter. Plato in Hippia maiore, Καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν φαυλότητα ἠπορούμην τε, καὶ οὐκ εἶχον κατὰ τρόπον ἀποκρίνασθαι. Verum tamẽ ad verbum id Græcè ἀπὸ τοῦ πράγματος dicitur, vnde Latini vt plæraque ſumpſerunt. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Ἵνα δ' ὑμῶν μηδεὶς θαυμάζῃ, τί δή ποτ' ἐγὼ μετρίως, ὥς γε ἐμαυτὸν πείθω, τὸν ἄλλον χρόνον βεβιωκώς, νῦν ἐν ἀγῶσι καὶ γραφαῖς δημοσίαις ἐξετάζομαι, βούλομαι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν. ἔσται γὰρ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος. Ἀπὸ καιροῦ dicitur quod intempeſtiuum eſt. Plato, Ἴσως γὰρ οὐκ ἀπὸ καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. Ἀπὸ δ' ἄποθεν accipitur, vt Iliad. 2, Καὶ γάρ τις θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο Ἀσχαλάᾳ. & alibi ſæpe itidem accipitur. Ἀπὸ γνώμης, longè à ſententia animi, in diuerſum ceſſit atque optabat. Pauſ. in Achaïcis, Καί πως ταῦτα Ἴωνι ἐγένετο οὐκ ἀπὸ γνώμης. καὶ τὴν ἀγγελίαν τὴν ἀρχὴν Ἴων ἔχει ἀποθανόντος Σελινοῦντος, ſatis è ſentẽtia euenerunt. Ἀπὸ εἰκότος ſignificat non veriſimile eſt. Idem in Phocicis, Οὕτω καὶ ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι οὐκ ἂν ἀπό γε εἰκότος εἴη γενέσθαι χαλκοῦν, non abhorret à veriſimili. ἀπὸ θυμοῦ, ἀντὶ ἀπόθυμος, hoc eſt nõ ex animi ſententia, & diſplicens. Themiſt. in oratione de clementia Theodoſii, Δι' ἧς ἐπέδειξεν ἅπασι βασιλεῦσιν, ὅτι πάντα πᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ θυμοῦ καὶ ἀλλοτρία ἡ μάχαιρα ψῆφος, hoc eſt οὐ καταθύμιος. Ταμιεύω etiam & ταμιεύομαι dicuntur, vt ſupradicta. Demoſth. περὶ Τιμοθέου, Ταμιεύσας τῆς παράλου, quæſturam gerens. Alibi, Ὡς ἐπέπλει ταμιεύων Φιλίππου τοῦ ναυκλήρου. Ariſtot. in 111. Polit. Ταμιεύουσι δὲ καὶ στρατηγοῦσι, καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἔχουσι. ſicq; efferri debet, cũ ταμίας εἰμὶ ſignificat, id eſt quæſturã gero. Lyſ.

Ἀπὸ τρόπου. Ab re. Πρὸς τρόπου. Κατὰ τρόπον. Ἀπὸ πράγματος. Ἀπὸ καιροῦ. Ἀπὸ γνώμης. Ἀπὸ εἰκότος. Ἀπὸ θυμοῦ. Ἀπόθυμος. Ταμιεύω. Ταμιεύομαι.

τῷ Νικομάχου γραμματέως, Εἰς τοῦτον δὲ κατέστημεν ὥστε ἐκ τῆς τούτου χειρὸς ταταμιεῦσθαι τοὺς νόμους, hoc eſt, huius manu leges ſcriptas in ſcriniis condidimus. Significat etiã in tẽpus futurum reiicere. Lucia. Ἀλλ' εἴ τι καὶ ἡμῖν μεταξὺ ὀρχουμένων, παιδιαὶ ἡγεῖσθαι δεῖ, καὶ αὐτὸ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλείπειν τὸ ἔργον. ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε. Grego. de baptiſmate, ὡς ἔστιν ἄτοπον χρήματα μὲν προαρπάζειν, ὑγείαν δὲ ἀναβάλλεσθαι. καὶ σώματα μὲν προκαθαίρειν, ψυχῆς δὲ κάθαρσιν ταμιεύεσθαι, hoc eſt in tẽpus mortis differre. Baſil. Euſtathio, Φημὶ δὲ χρῆναι, διδόντι μὲν τὰ ἀγαθὰ τῷ θεῷ, χάριν εἰδέναι, ταμιευομένῳ δὲ μὴ δυσχεραίνειν. Syneſius metaphoricè vſus eſt ad Theotimũ ſcribens, Ποιητικῇ γὰρ ὁ θεὸς ἔδωκεν ταμιεύειν τὸ εὔκλειαν, ἧς τὸ καλὸν εἰς σε περιῆκει. Θησαυρίζω, θησαυρίζομαι. Ariſtot in 111. de partibus, Οἱ δὲ τῶν

Θησαυρίζω. Θησαυρίζομαι. οἰσοφάγον ἔχουσιν, ἢ περὶ τὴν κοιλίας μέρος τι ὀλκῶδες, ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφήν. de auibus loquẽs. Idẽ, Πρὸς τὸ δύνασθαι πολὺν χρόνον θησαυρίζειν καὶ πέττειν ἀργίαστον οὖσαν τὴν τροφήν. Plut. περὶ φιλοπλούτ. Ἀλλὰ νὴ Δία φήσει τις ὅτι παισὶν οὗτοι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Plato in Phædro, Ὅταν γράφῃ ἑαυτῷ ὑπομνήματα θησαυριζόμενος. Herodi. Ἕκαστος δὲ ἃ εἶχεν ἐκεῖσε ἐθησαυρίζετο. Inde Θησαυρισμὸς & Θησαύρισμα deriuata ſunt apud Ariſtotelem & Gregoriũ.

Κυμαίνω, κυμαίνομαι. Κυμαίνω κυμαίνομαι. Plut. de acie fluctuante, Τῆς δὴ ὑφ' αὐτὸν στρατιᾶς ἰδὼν τὸ πλεῖστον οὐκ ἀπρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ὑπ' ἀπειρίας καὶ θορυβούμενον. Xenophon in 1. ἀναβάσ. Ὡς δὲ ἐξεκύμηνέ τι τῆς φάλαγγος τὸ ἐπιλειπόμενον, ἤρξατο δρόμῳ θεῖν. Idẽ Plut. Μεγάλῳ πνεύματι κυμανθὲν τὸ πέλαγος τὴν μάχην ἐπέσχε. & in Platonicis quæſtionibus, Τὸ γοῦν ἐπιπολῆς ὕδωρ ἔν τε ταῖς λίμναις καὶ ἐν τοῖς πελάγεσι δονεῖται καὶ κυμαίνεται, τοῦ ἀέρος σάλον λαμβάνοντος. Κυμαίνειν τὴν θάλατταν τὸ τὰ ταράττειν Lucianus

Κυματίζειν. Κυματοῦσθαι. dixit, & Διακυμαίνειν, hoc eſt κυματίζειν. quod & κυματοῦν dicitur. Thucyd. Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς, καὶ κυματωθεῖσα, ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι.

Ἐπικυματίζειν. Κυματίζεσθαι. Κυματώγη. καὶ τὸ μὲν, κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενόστησε. Ἐπικυματίζειν verò dicitur ἐπιπολάζειν, innatare. & Κυματίζεσθαι vndis iactari & fluctuari. Κυματώγη littus, ſummũ littoris quod vndis euerberatur, crepido littoris. Herodo. in Calliope, Ἰοῦσι δέ σφι φήμη τε ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον πᾶν, καὶ κηρυκήϊον ἐφάνη ἐπὶ τῆς κυματώγης κείμενον. Lucia. Ἀπόξηροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι. καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματώγην, καὶ τὸν ἦχον μέγαν.

Κῦμα. Κῦμα Plato pro riſu poſuit quo loquẽtes interdũ obruũtur, cũ quippiã ridiculum eis excidit. ſic enim inquit lib. v. de Rep. Ἐπ' αὐτῷ δὲ δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἶμι, ὃ τῷ μεγίστῳ προσῃκάζομεν κύματι. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς, ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν, καὶ ἀδοξίᾳ κατακλύσειν. ſuprà autẽ dixerat, Ἴσως γὰρ οἴεσθε οὐ μέγα μοι τὼ δύο κύματε ἐκφυγόντι, νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. Id quod ipſe dicit propter cõmunionẽ vxorũ & liberorũ ab ſe inſtitutam in ſua Rep. quã intelligebat om-

Τρικυμία. niũ riſu excipiendã. μέγιστον autẽ κῦμα καὶ τρικυμίαν pro eodẽ dixit. quia Τρικυμία eſt tẽpeſtatis genus, ὅταν τὰ τρία κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Καὶ γὰρ δὴ ἐπεῖχον αἱ τρικυμίαι, οὐ πελάγους καὶ περὶ ἑαυτὸ στασιάσαντος. τὸ δὲ τὸ τοιοῦτο, ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα. Lucia. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Τὰς τρικυμίας καὶ ζάλας καὶ ἐκβολὰς καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις. Igitur cũ duas (inquit Plato) ridiculas diſputationes euaſerim, tertiam mihi impingis, vt protinus obruar quaſi vndabunda tempeſtate

& immani. Sic decumanus fluctus apud Latinos, auctore Feſto. Lucanus in v. Pharſal. Sic fatū decimus (dictu mirabile) fluctus, & reliqua. Ipſe Plato in Euthydemo rurſus metaphoricè vſus eſt, Ἔγωγε οὖν καὶ αὐτὸς, ὦ Κρίτων, ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτώκειν, πᾶσαν ἤδη φωνὴν ἠφίην, δεόμενος τοῖν ξένοιν, ὥσπερ Διοσκούρω ἐπικαλούμενος, σῶσαι ἡμᾶς ἐμέ τε καὶ τὸ μειράκιον ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. Ἐξαρτύω, ἐξαρτύομαι, pro inſtruo & apparo. Herodi. Ὁ μὲν οὖν Νίγερ τὰ καθ' ἑαυτὸν προμηθέστατα καὶ ἀσφαλέστατα ὡς ᾤετο. Idem, Πρὸς δὴ ταῦτα ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἔμελλεν. Polyb. in v, Ἄρατος μὲν οὖν ταῦτ' ἔπραττε, καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Idem in Pericle, τῇ μέντοι περὶ τὸν βίον κατασκευῇ, καὶ τῷ μεγέθει τοῦ φρονήματος, ἁρμόζοντα λόγον ὥσπερ ὄργανον ἐξαρτυόμενος, παρενέτεινε πολλαχοῦ τὸν Ἀναξαγόραν. & Ἐξάρτυσις ἡ παρασκευή. Thucyd. Ἅπασιν ἐξήρτυνται, πλούτῳ, ναυσὶ καὶ ὅπλοις. Idem in 2, Οἱ δὲ ἀφικόμενοι μετὰ κηρύκων, ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις, καὶ τὰς περὶ Πελοπόννησον παραγούσας ἐξηρτύοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. Plutarch. Ὁ δὲ ἐξηρτύετο τὸ ναυτικὸν, ὡς Ἑλλήσποντον ἐπιπορευόμενος. Ἀρτύω verò voce actiua pro condio. Galen. Χόνδρον ἀρτύειν πτισάνῃ. Iſocrat. Ἰδὼν νεανίσκον φιλοπονοῦντα, ἔφη, κάλλιστον ὄψον τῷ γήρᾳ ἀρτύεις. Πειρᾶσθαι eſt ἀπόπειραν ποιεῖσθαι, experiri, periculum facere. & experiri, id eſt adipiſci. Syneſ. Πάντως δὲ ἐν ἀμείνοσιν ἐστὲ, καὶ καλλίονος πειρᾶσθε τοῦ δαίμονος, meliorem fortunam experimini, id eſt felicius egit fortuna vobiſcum. Idem alibi, Εἵμαρτο γὰρ ἄρα συνόντι μὲν ὑμῖν, εὐτυχεῖν, ἀπιόντι δὲ, χαλεποῦ πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος, hoc eſt χρῆσθαι. Πειρᾶσθαι etiam pro experiri & tentare. Thucydid. in 2, Ἐπειδὴ μέντοι προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ, καὶ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν, οὕτω δὴ, & reliqua, nihil non tentantes.

Ἀποπειρᾶν pro eodē. Themiſt. περὶ φιλίας, Καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνας ἅπαξ, οὐ μήποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἀποπειράσεται. Πειρᾷ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα voce actiua tantùm dicitur, hoc eſt de ſtupro interpellat. Plutarch. Καὶ πράγματα πολλὰ παρέχειν αὐτῇ πειρῶντα. Alciphron, Οὐ παύσῃ ταλαίπωρε φρόντισι πειρῶν τὰς ἀφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς; Lyſ. Ἐπειδὴ δὲ ὠργιζόμην, καὶ ἐκέλευον αὐτὴν ἀπιέναι, ἵνα σύ γε, ἔφη, πειρᾷς ἐνταῦθα τὴν παιδίσκην, ſolicites de ſtupro & appelles. Significat etiam ſolicitare, & ad defectionem perlicere conari. Gregor. de Baſilio, quem tyrānus minis abſterrere fruſtra conabatur, Ἡττήμεθα βασιλεῦ, εἶπε, τοῦ τοσοῦδε προβεβλημένου τῆς ἐκκλησίας. κρείττων ἀπειλῶν ὁ ἀνὴρ, πειθοῦς ἰσχυρότερος. ἄλλον δεῖ τινὰ πειρᾶν τῶν ἀσθενεστέρων. Πτερύζειν ferè de inani conatu dicitur, vt aues adhuc pennis immaturis volare geſtientes, πτερύζειν τὰς πτέρυγας dicuntur. Quapropter etiā dicitur de iis qui ἀδυνάτως πτερύζουσί τι, hoc eſt ἀπράκτως ὁρμῶνται. Inde Πειραστικὸς ab Ariſtotele dictus qui huiuſmodi conatu vtitur, in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσ. Ἔστι δὲ ἡ διαλεκτικὴ πειραστικὴ περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωριστική. Idē tamē in Elenchis ita inquit, Ἔστι δὲ τῶν ἐν τῷ διαλέγεσθαι λόγων γένη τέτταρα. διδασκαλικοὶ καὶ διαλεκτικοὶ καὶ πειραστικοὶ καὶ ἐριστικοί. διαλεκτικοὶ μὲν, οἱ ἐκ τῶν ἐνδόξων συλλογιστικοὶ ἀντιφάσεως, id eſt qui ex opinabilibus colligunt oppoſitam propoſitionē. πειραστικοὶ δὲ, οἱ ἐκ τῶν δοκούντων τῷ ἀποκρινομένῳ. ἐριστικοὶ δὲ, οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδόξων συλλογιστικοί. Didaſcalicum autem & apodicticum pro eodem dixit, ſicut ἐριστικὸν & ἀγωνιστικὸν eundem facit. & is eſt ſophiſtarum, quæ ars non modo ἐριστικὴ καὶ περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ, ſed etiam ἀντιλογικὴ à Platone dicitur in Sophiſta. Iſocrat. περὶ ἀντιδόσεως.

Ἐξαρτύω, ἐξαρτύομαι
Ἐξάρτυσις.
Πειρᾶσθαι.
Ἀποπειρᾶν.
Πτερύζω.
Πειραστικός.

Ἄλλοι δὲ τινες περὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις γεγόνασιν, οὓς ἀντιλογικοὺς καλοῦσι.

Καταπειράζω. Καταπειράζω tento, id eſt expugnare conor. Polyb. lib. III, Συντάξαντες ἐξ ἀπολείας τῆς συνεργίας, καὶ καταπειράζειν τῶν πολεμίων. Idem, ἐν ᾧ χρόνῳ καταπειράσαντες μὲν τῆς πελληνέων πόλεως, καταδραμόντες δὲ τὴν σικυωνίων χώραν, τέλος κατὰ τὸν ἰσθμὸν ἐποιήσαντο τὴν ἀπόλυσιν. Dicitur & voce paſſiua in eadem ſignificatio-

Καταπειράζομαι. ne. Idem lib. 2, διὸ καὶ τότε μὲν ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι, τὸ συμπλέκεσθαι πρὸς χεῖρας ἀπέγνω. Alibi lib. V, οἱ δὲ μὲν πρῶτον συνεπλέκοντο, καὶ κατεπειράζοντο ἀλλήλων, periculum viriũ inter ſe fecerunt. Verum quod de auibus diximus, id etiã

Πτερυγίζειν. Πτερυγίζειν dicitur propriè. & metaphoricè pro fruſtra & inaniter conari ponitur. Ariſtophan. Pluto, Καὶ σύγ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις. hoc eſt ματαιοπονεῖς. eſt enim, vt inquit interpres, μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρνέων μὴ δυναμένων πέτεσθαι. Eſt ergo πτερυγίζειν τὸ πολλὰς ὁρμὰς ἀνύειν ὥσπερ πειράζειν, καθάπερ οἱ νεοττοὶ πειράζοντες τὰς πτέρυγας καὶ γυμνάζοντες. Πτερυγίζεις igitur ſignificat fruſtra nugaris, οὐδὲν ἀνύεις, nihil promoues, nihil

Πτερύσσεσθαι. agis. Itidem etiam Πτερύσσεσθαι dicitur de auibus: vel cũ latera alis ſuis feriunt, vt gallinacei ante cantũ. Lucian. Ὅ,τι γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο καὶ ἀνεβόησε, id eſt latera quatere cœpit alis. Plinius de gallinaceis, Diem venientem nunciant cantu, ipſum verò cantum plauſu laterum, τῇ πτερύξει. Ἀποπειράζω ἢ ἀποπειρᾶσθαι Ariſtoteles dixit, περὶ τῶν θαυμασίων ἀκουσμ. Πολλοὺς δὴ ἀποπειράζοντας τῶν ἀγραυλούντων εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστιν, ὅταν

Καταπειρατηρία. ἴδωσι τὴν χελώνην τοῦτο πράττουσαν, ἐντίλλουσι τὸ ὀρίγανον. Καταπειρατηρία instrumentum eſt nauticum, quo altitudinem maris explorant. Herodot. in Euterpe circa principium, Πρῶτα μὲν προσπλέων ἔτι, καὶ ἡμέρης δρόμον ἀπέχων ἀπὸ γῆς, κατεὶς καταπειρατηρίην, πηλόν τε ἀνοίσεις, καὶ ἐν ἕνδεκα ὀργυιῇσι ἔσεαι. Idem inferius, Οἷα δὲ ἐμβαλόντες τοῦ ὕδατος τοῖς οὔρεσι, μὴ δύνασθαι καταπειρατηρίην

Βολίς. καταπειρατηρίην ἐς βυσσὸν ἰέναι. ſic enim vno verbo legendum. Βολὶς alio vocabu-

Βολίζειν. lo dicitur, vnde Βολίζειν verbum Act. Apoſtol. cap. XXVII, quod ſignificat nauticum perpendiculum iacere vel demittere. Πειρατήριον autem rece-

Ενυπνιάζω. ptaculum eſt καὶ ὁρμητήριον τῶν λῃστῶν, καὶ πειρατῶν. Ενυπνιάζω dicitur vt ἐνυ-

Ενυπνιάζομαι. πνιάζομαι, Ariſtoteli in IIII. hiſtor. animal. Ενυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ἄνθρωπος, id eſt ἐνύπνια ὁρᾷ. & identidem voce actiua ἐν τῷ περὶ τῶν ἐνυπνίων.

Κυΐσκω, κυΐσκομαι. Plutarch. Ταῦτα φασὶν πολλὰ συμβαίνει ἐνυπνιάζεσθαι. Κυΐσκω & κυΐσκομαι. Ariſtoteles in VI. de hiſtor. Τὰ δὲ πρόβατα κυΐσκεται μὲν ἐν τέτταρσιν ἢ πέντε ὀχείαις. ἂν δὲ ὕδωρ γένηται μετὰ τὴν ὀχείαν, ἀνακυΐσκει. Idem in IIII. de generatione, Επειδὴ φαίνεται πολλάκις ἀπὸ μιᾶς ὀχείας κυΐσκόμενα τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων. Dici-

Κύειν ἢ κυεῖν. tur & Κύειν & κυεῖν βαρυτόνως καὶ περισπωμένως. Theophraſtus κύειν & κυΐσκεσθαι eadẽ in periodo dixit pro eodem. ſic enim ſcripſit in III. de Cauſis, Ἔτι δὲ μὲν μετόπωρον εἴκαμεν εἶναι καὶ ἐπιφορεῖν. τὸ δὲ ἐαρινὸν ἄρτι κυΐσκεσθαι. deinde ſubdit, ὥστε συμβαίνει ἄρτι κυΐσκόμενα πολλὰ τυφλὰ τίκτειν τῶν βλαστημάτων. τῷ δὲ πάλαι κύοντι καὶ ἐπιφόρα, πολλὰ τέλεα καὶ καλά. Idem alibi, Ὄψια γὰρ ὄντα βραδέως τε κυΐσκεται καὶ ἀποτίκτει. διὸ καὶ ὕστερεῖ. Plato in Sympoſio, Εἰσὶ γὰρ οὖν οἳ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κύειν καὶ κυῆσαι. Idem, Απόλλωνος γὰρ οἶμαι τοῦ καλοῦ, καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ, ἃ πάλαι ἐκύει τίκτει καὶ γεννᾷ. Ariſtot. in V. de hiſtor. Κυεῖ δὲ ἑξήκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, vterũ gerit, fert in

vtero. Sic Ἐπικυΐσκω & ἐπικυΐσκομαι pro ſuperfœto, ſuper vterum conci- Ἐπικυΐσκω, ἐπικυΐσκομαι.
pio. Idem in VII. hiſtor. Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσα τὶς, ἐπεκύησε τρίτον. Et in quarto de generatione animal. Τῶν δὲ ζώων τὰ μὲν ὅλως οὐκ ἐπικυΐσκεται, τὰ δ' ἐπικυΐσκεται. καὶ τῶν ἐπικυϊσκομένων, τὰ μὲν δύναται τὰ κυήματα ἐκτρέφειν. τὰ δὲ, ποτὲ μὲν, ποτὲ δ' οὔ. iungitur & accuſatiuo. Et Ἐπικύημα, id quod ſuper vte- Ἐπικύημα.
rum concipitur: quod ſuperfœtatum dicitur à Plinio. Idem, Τὰ δὲ πολυτόκα ἐπικυΐσκεται, διὰ τὸ τὰ πλείονα τοῦ ἑνὸς, εἶναι θάτερον θατέρου ἐπικύημα. Ἀπο- Ἀποκυΐσκω.
κυΐσκω concipio. Greg. Καὶ λόγος δὲ ὁμοίως ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀποκυϊσκόμενος, ἀῤῥενικὴν ἔχει τὴν φύσιν. Idem, Ἡ ψυχὴ γὰρ νοητή τις ὑπάρχουσα, νοημάτων ἀπείρων ἀποκυΐσκει πλῆθος. Plutarch. Φοιτῶσα δὲ ἐπὶ τοῖς πλησίοις ἀπεκύησε τὸν Ὅμηρον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν ἐκλήθη Μελησιγένης. Ψελλίζω, ψελλίζομαι. Ariſtotel. in quarto de hiſtor. Ψελλίζω, ψελλίζομαι.
Τὰ δὲ παιδία ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων μορίων οὐκ ἐγκρατῆ ἐστι, οὐδὲ τῆς γλώττης πρῶτον. ὥστε ψελλίζουσι καὶ τραυλίζονται τὰ πολλά. Idem in Problem. ſegm. XI, Οὐ μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον οὐδεὶ ἐσμέν. εἶτα ὀψέ ποτε ψελλιζόμενοι. Plato in Gorgia, Ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τὶς ψελλιζομένου, ἢ παίζοντα ὁρᾷ, καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἄνανδρον. Ariſtoteles pro nugari, blaterare, & abſurdè loqui, in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Εἰ γάρ τις ἀκολουθοίη, καὶ λαμβάνοι πρὸς τὴν διάνοιαν, καὶ μὴ πρὸς ἃ ψελλίζεται λέγων Ἐμπεδοκλῆς, εὑρήσει τὴν μὲν φιλίαν εἶναι τῶν ἀγαθῶν, τὸ δὲ νεῖκος τῶν κακῶν. Idem, Ψελλιζομένῃ γὰρ ἔοικεν ἡ πρώτη φιλοσοφία περὶ πάντων, ἅτε νέα τε καὶ κατ' ἀρχὰς οὖσα καὶ πρῶτον. Ariſtotel. in Problem. quid ſit ψελλὸς, quid τραυλὸς, his verbis docuit, Ἡ μὲν οὖν τραυλότης, τῷ γράμματός τινος μὴ κρατεῖν. καὶ τοῦτο οὐ τὸ τυχόν. Τραυλότης & ψελλότης.
ἡ δὲ ψελλότης, τῷ ἐξαίρειν τι ἢ γράμμα, ἢ συλλαβήν. ἡ δὲ ἰσχνοφωνία, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν. Cicero ἰσχνοφωνίαν linguæ hæ- Ἰσχνοφωνία.
ſitantiam vocat his verbis, Qui propter hæſitātiam linguæ ſtuporémque cordis nomen ex contumelia inuenit. huiuſmodi enim homines ἴσχονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχόφωνοι fortaſſe legi poſſet, & vt ἰσχουρεῖν & ἰσχουρία ab vrinæ ſuppreſſione dicūtur: ſic ἰσχόφωνοι quibus vox ſupprimitur & ſiſtitur inter loquēdum, apud Ariſtotelem in loco ſupradicto. Et alibi, Διὰ τί μόνον τῶν ἄλλων ζώων ὁ ἄνθρωπος ἰσχνόφωνος; πότερον ὅτι καὶ ἐνεός. ἡ δὲ ἰσχνοφωνία ἐνεότης ἐστί; tamē apud Alcidamantē περὶ τῶν λογογράφων ita legitur, Ἀναγκαῖον δ' ἐστὶ τούτους, ὅταν εἰς τοὺς αὐτοσχεδιαστικοὺς ἔλθῃ λόγους, ἀπορίας καὶ θορύβου πλήρη τὴν γνώμην ἔχειν, καὶ μηδὲν διαφέρειν τῶν ἰσχνοφώνων. Balbutire Cicero eo modo pro nugari & Balbutire.
blaterare dixit, & inepte loqui, quod Græci ψελλίζεσθαι dicūt. ſic enim inquit in Diuinatione, Reliqui verò omnes præter Epicurum balbutientē de natura deorum, diuinationem probauerūt. Σφετερίζω, σφετερίζομαι. Σφετερίζω, σφετερίζομαι.
Demoſthenes de Philippo, Ὁ τὴν Εὔβοιαν ἐκεῖνος σφετεριζόμενος, id eſt ἰδιοποιούμενος, ſibi aſſumens, interuertēs. Xenoph. in V. Ἑλληνικῶν, Ἐπαύσατο δὲ καὶ Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους, φρουραῖς φήναντες ἐπ' αὐτοὺς εἰ μὴ ἐξίοιεν ἐκ Κορίνθου. Gregor. in 2. περὶ υἱοῦ, Τὰς δὲ παρὰ τῶν θείων ἐνστάσεις τε καὶ ἀντιθέσεις, αἷς οἱ τοῦ γράμματος ἱερόσυλοι, καὶ τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτοντες, τοὺς πολλοὺς σφετερίζονται, συλλήβδην μὲν ἤδη λελύκαμεν, id eſt, quibus imperitos ad ſe perlectos religioni veræ auferunt. Alibi pro emereor dixit & aſciſco, de Baſilio loquens, Πρὸς τὴν θεραπείαν οὐ τέχνῃ δουλευόμενος, ἀλλ' εὐνοίᾳ σφετεριζόμενος. Plato lib. IIII. de Legibus voce actiua vſus eſt, Ἀρχὰς περιμαχήτους γενομένων, οἱ νι-

κήσαντες τά τε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφετερίσαντο σφόδρα, ὥστε τῆς ἀρχῆς μηδ' ὁτιοῦν μεταδιδόναι τοῖς πλήθεσι. Idem lib. v I I I, καὶ ἐὰν ἐσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζηται τῇ τῶν μελιττῶν ἡδονῇ ξυνεπόμενος, καὶ καταχρούων οὕτως οἰκειῶται, τυχὸν τοῦτο τὴν βλάβην.

Σφετεριστής. Et Σφετεριστὴς interuerſor, qui aliena vel ea quæ communia ſunt, in ſuam ſolius rem vertit. Ariſtoteles in v. Politic. Ὅτι δεῖ μὴ τυραννικὸν, ἀλλ' οἰκονόμον εἶναι φαίνεσθαι τοῖς ἀρχομένοις, καὶ μὴ σφετεριστὴν, ἀλλ' ἐπίτροπον.

Ἐπηλυγάζω, ἐπηλυγάζομαι. Ἐπηλυγάζω apud Suidam legitur voce actiua, ἀντὶ τοῦ ἐπικρύπτω, obumbro: & citantur verba auctoris cuius nomen ſuppreſſum eſt. ego verò non legiſſe memini niſi voce paſſiua. vt apud Ariſtotelē in v I. de hiſtor. animal. Τίκτουσι δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἐν νεοττείαις. τὰ δὲ μὴ πτητικὰ οὐκ ἐν νεοττείαις, οἷον αἵ τε πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες, ἀλλ' ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην, id eſt, materiam & quiſquilias congerentes ad vmbram conficiendam, ad vmbraculum concinnandum. Et in nono, Οἱ γὰρ ὄρτυγες καὶ πέρδικες καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὀρνέων, ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κοίτας, ἐν ἄλλῳ γὰρ τόπῳ οὐδενὶ τίκτει, ἐπηλυγασάμενοι ἀκανθώδη τινὰ καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσιν. Ἐπηλυγάσασθαι hîc Ariſtoteles dixit congeſta materia vmbraculum ſibi facere, quaſi ſuffugium præſidiúmque aduerſus aues prædones. de quo ne quis dubitet,

Ἠλύγη. ἡ λύγη τὴν σκιὰν δηλοῖ. quod fortaſſe interpres vir doctiſſimus vtrobique parum animaduertit. Ab eadem origine fit verbum

Ἐπηλυγίζομαι. Ἐπηλυγίζομαι, quo idem in quinto de generatione animalium vſus eſt hoc modo, Λέγεται γὰρ ὀξὺ ὁρᾶν, ἓν μὲν, τὸ πόρρωθεν δύνασθαι ὁρᾶν. ἓν δὲ, τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. ταῦτα δὲ οὐχ ἅμα συμβαίνει τοῖς αὐτοῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐπηλυγισάμενος τὴν χεῖρα, ἢ δι' αὐλοῦ βλέπων, τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων, ὄψεται δὲ πόρρωθεν, idem enim homo manu oculis præumbrante, aut per oblongam fiſtulam cernens, etſi longius aut è longinquo magis videbit: non tamen aut melius aut ſecus colorum differentiam diiudicabit. hoc enim ipſum verbum ſignificat. Qui enim ſplendorem ſolis intueri facilè nequeunt, ſic moliri oculis hebetibus vmbellam ſolent. Idem, Διὸ καὶ ὅσων οἱ μυκτῆρες μακροὶ, οἷον τῶν λακωνικῶν κυνιδίων, ὀσφραντικά. ἄνω γὰρ ὄντος τοῦ αἰσθητηρίου, πόρρωθεν αἱ κινήσεις οὐ διασπῶνται, ἀλλ' εὐθυποροῦσιν, ὥσπερ τοῖς ἐπηλυγιζομένοις παρὰ τῶν ὀμμάτων. Et in nono hiſtor. Τὸ δὲ συμμετρότερον ἀράχνιον, ἄνωθεν κρεμάμενον τηρεῖ, ἐπηλυγισάμενον τοῦ ἀραχνίου ὀπὴν μικράν, id eſt pro vmbraculo opaco foramē ſibi contexens ex aranea ſua. Syneſius τῷ ἀδελφῷ, Δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, Quod de veritate ſentio, non occulam verborum inuolucris, ſed in apertum proferam.

Λυγίζω. Λυγίζω verò eſt flecto & contor-

Λυγισμὸς καὶ λύγος. queo, quia Λύγος vimen εὔχρηστον ἐστὶ πρὸς τὰ πλέγματα. Λυγίζειν etiā dicuntur luctantes, cū nexus alter alterius euadere cupientes, corpora contorquent, & flexibus artificioſis vtūtur.

Καμπαί. Καμπαὶ etiā dicuntur. Ariſtophan. metaphoricè ἐν βατράχοις vſus eſt, his verbis, Οἱ δ' ἀκροασάμενοι τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον. Vbi interpres λυγισμοὺς συνδέσμους τοῦ λόγου intelligere videtur. quod ſi ſequi velimus, λυγισμοὺς in lucta intelligemus nexus καὶ λαβὰς τῶν παλαιόντων, quibus inter ſe comprehenſantes vinciūtur. Οἱ γὰρ λύγοι, hoc eſt vitilia πρὸς τοὺς συνδέσμους χρεωμένοισι.

Περιστοιχίζω, περιστοιχίζομαι. Demoſth. in 1. Philip. Ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλε- Περιστοιχίζω,
ται, καὶ κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται, velut indagine περιστοιχίζο-
cingit. Baſil. Ποταπὸς χορὸς τῶν κακῶν σου πράξεων περιστοιχίσεταί σε. de iudicio μαι.
vltimo loquens. Eſt enim tranſlatio ἀπὸ τῆς κυνηγετικῆς. Xenophon voce
actiua vtitur & Pollux. Sunt autem Στοῖχοι indago ipſa, & ſeries plaga- Στοῖχοι.
rum, quibus ſaltus ſtabuláque ferarum cinguntur à venatoribus, vt Lu-
canus poſt Virgiliũ dixit in VI. de munitionibus Cæſaris loqués, Saltus
nemoroſáque teſqua, Et ſyluas, vaſtáque ferás indagine cingunt, περιστοι-
χισμῷ περιβάλλουσι. Xenoph. Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλά, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ, indagi-
ne alta cingito. Idẽ, Ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω ὁ ἀρκυωρός. Suidas
auctor eſt in quibuſdam exemplaribus apud Demoſthené legi περισχοινί- Περισχοινίζο-
ζεται. quo verbo Appianus in III. τῶν ἐμφυλίων vtitur, de lege loquens quam μαι.
Antonius perferendam curauerat ob Galliam Ciſalpinam ſibi decerné-
dam contra ſenatus auctoritatem, qui Decimo Bruto fauebat. ἡκούσης δὲ
κυρίας ἡμέρας ἡ βουλὴ τὴν φυλὴν ἐνόμιζεν ἐκκλησίαν συλλογήσεσθαι. οἱ δὲ νυκτὸς ἔτι
τὴν ἀγορὰν περισχοινισάμενοι, τὸ λοχίτιν ἐκάλουν, ἀπὸ συνθήματος ἐληλυθότα. καὶ ὁ δη-
μότης λεὼς ἀχθόμενος τῷ Ἀντωνίῳ συνεπέρασεν ὅμως, διὰ τὸν Καίσαρα ἐφεστῶτα τοῖς
περισχοινίσμασι, καὶ δεόμενον. ἐδεῖτο δὲ μάλιστα μὲν ἵνα μὴ Δέκιμος ἄρχῃ. περισχοινίσασθαι
intelligo forum militibus ita circũdare, vt liberũ non eſſet ingredi egre-
díque volentibus, ſicque ſuffragia plebis in eorum eſſent poteſtate, qui
comitia haberent. Ἀρκυοστασία & Ἀρκυοστάσιον etiam dicitur. Xenophó, Ἵνα Ἀρκυοστασία.
ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυοστάσιον τῶν ζητησίμων, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον. ἐὰν δὲ ᾖ Ἀρκυοστάσιον,
ἀπ' ἀλλήλων πολύ, ἧττον κωλύει περὶ καθαρὰς ποιουμένους τὰς ἀρκυοστασίας, ἵνα δὴ αὐτῶν ἢ ἀρκυστάσιον.
μηδὲν ἀντέχηται, πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ποιῶσι τὸ σύντο-
νον. Quibus verbis præcipit locum indaginis matutino perpurgandú eſſe,
ne frutices retia retineant, & cum retibus vepres implicatæ, obſtent quo
minus cum lepores in ea impegerint, facile concidat ipſa indago, & retia
obtenta irretiant lepores. Figere verò (inquit) varos pronos ita conuenit,
vt retium erectorum contentionem contineant. Sunt autem Σχαλίδες Σχαλίδες, καὶ
quæ etiam Στάλικες vocantur, furculæ, quibus retia eriguntur, quo facto στάλικες.
maculoſa laxitas intenditur. hæ furculæ pronæ ſtant, vt velut anterides
ſint indaginis & tibicines, cum in amenta retium inditæ fuerint. quod ſi-
gnificat Xenophó cum inquit, Ἐπὶ δὲ ἄκρας ἴσους βρόχους ἐπιβαλλέτω, καὶ ὁμοίως
ἀντηρειδέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. Eſt enim Κεκρύφαλος ſinuoſus ille
macularum contextus, in quem inſinuãt animalia vrgentibus canibus.
tunc enim fit impulſu ferarum, vt vari proni concidant, & feræ operian-
tur. οἱ Ἄρκυες tamen vt ceruorum & aprorum, ſic etiam minorũ ſunt fe-
rarum, veluti reticula leporaria & cunicularia. Δίκτυα verò ſunt maio- Δίκτυον.
res tantum plagæ. Xenoph. Ἔστωσαν δὲ ἄρκυες ἐννεάλινοι. τὸ δὲ μέγεθος πεντασπί-
θαμοι. τὰ δὲ ἐνόδια δωδεκάλινα. Inde Δικτυωτὰ opera dicũtur, quæ noſtri re- Δικτυωτός.
ticulata vocant, quaſi cancellata, vt in ſtructuris. Vari ſunt quales intelle-
xit Lucanus cum ſcripſit, Aut dum diſpoſitis attollat retia varis Venator,
tenet ora leuis clamoſa moloſſi. Alii varros legunt cum geminato r.

Inde Σχαλιδῶσαι ῥῆμα & Ἀποσχαλιδῶσαι quod ſignificat plagas erigere & Σχαλιδῶσαι.

furcis illis venaticis fulcire. Xenoph. de venatione aprorũ, Ἐπιβάλλοντα τοὺς
Ἀποχαλίδωμα. βρόχους ἐπὶ ἀποχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ, inſerentẽ amenta vel anſulas pla-
garum in ſtipites ſyluæ bicipites, qui varrorum vicẽ præſtant in cõdenſis
Συνανθρωπεύω, Συνανθρωπεύομαι. nemoribus. Συνανθρωπεύω, συνανθρωπεύομαι. Syneſ. κατὰ Ἀνδρονίκου, Καὶ εἰ
δυνατὸν ἦν ἀρέσκειν πλῆθει, ἢ τελάκοντα ἐμαυτὸν συνανθρωπεύσαντα, μηδὲν ἀπολαῦσαι
τῆς ὕλης κακὸν εἰς περισπάσθαι, τί δεῖ καταβιῶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ; ἀλλ' ἔστι περιουσία δυ-
νάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι, μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθεῖν. de
epiſcopis loquens qui rebus publicis adminiſtrandis ſeſe immiſcent.
Συνανθρωπεῦσαι igitur ſeruatorem noſtrũ dixit, hoc eſt cum hominibus
verſatũ eſſe. Theophr. in III. περὶ φυτῶν, Καὶ τὰ μὲν, ἄγρια. τὰ δ', ἥμερα. ὥσπερ
τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα, καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσσευσιν. animalia manſueta &
cicuria ſic vocat. Ariſtot. in v. hiſtoriæ, Ἄνθρωπος δὲ μάλιστα πᾶσαν ὥραν ποιεῖ-
ται τὴν ὀχείαν, καὶ τῶν συνανθρωπευομένων ζώων πεζῶν πολλά, διὰ τὴν ἀλέαν καὶ τὴν εὐτρο-
Συνανθρωπεῖν. φίαν. Dicitur etiã Συνανθρωπεῖν. Plutarch. in Politicis præceptis, Ἀλλ' ἴσως
ὁ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων, καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, οἷα ὁμοδημεῖν καὶ
συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος. Quibus verbis ſignificat hominem ple-
Συνανθρωπίζω. bicolam & ad popularitatem ſe componẽtem. Dicitur & Συνανθρωπί-
ζειν. Athen. de canibus loquens, Τό, τε συνανθρωπίζον ζῷον ὁ οἰκουρὸς εἶναι καὶ φυ-
λακτικὸν τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, πάντων περιττότατον. Et inferius, ὧν οὐδέτερον πρόσ-
εστιν ὑμῖν τοῖς τὸν κυνικὸν βίον μιμουμένοις. οὔτε γὰρ συνανθρωπίζετε, οὔτε διαγινώσκετε
μηδένα τῶν ὁμιλούντων. hoc etiam ἐνανθρωπεῖν dicitur, & ἐνανθρωπίζειν: vnde
ἐνανθρώπησις apud Dionyſiũ & Gregoriũ, quæ ſignificat cõuerſationẽ vi-
támq; domini noſtri hominis inter homines, qui ἐνανθρωπῆσαι à priſcis
theologis dictus eſt, hoc eſt (vt inquit Euſebius) ἐν ἀνθρώποις πολιτεύσασθαι.
Βλακεύω, βλακεύομαι. Καταβλακεύομαι. Βλακεύω, βλακεύομαι. Lucia. Μήτι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας ἢ ὑφελόμενος λάθῃ. Eſt etiã
βλακεύομαι τὸ τρυφῶ, ᾧ ἐναντίον σπουδάζω. & Καταβλακεύομαι. Greg. περὶ θεολο-
γίας, Τὸ δὲ τοσοῦτον πρᾶγμα τῇ διανοίᾳ περιλαβεῖν, παντῶς ἀμήχανον, μὴ ὅτι τοῖς κα-
τεβλακευμένοις καὶ κάτω νεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς λίαν ὑψηλοῖς τε καὶ φιλοθέοις. Ἐκδύω, ἐκ-
Θηλάζω, θηλάζομαι. δύομαι dicitur vt ἀποδύω, ἀποδύομαι, de quibus iã ſcripſimus. Θηλάζω, θη-
λάζομαι. Ariſtotel. Ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον, in VI. de hiſtor. Lucæ
vndecimo, Μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Et Θηλαζόμενον γάλα exuctũ Dioſ-
coridi. Et mulier θηλάζειν dicitur, id eſt lactare. Lyſ. ἐπειδὴ δὲ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν,
ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Et γυνὴ θηλάζουσα Galeno nutrix. Ariſtot. de delphine,
Ἔχει δὲ οὐχ ὥσπερ τετράποδα, ἐπιφανεῖς θηλάς, ἀλλ' οἷον ῥύακας δύο ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν
πλαγίων ἕνα, ἐξ ὧν γάλα ῥεῖ καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων παρακολουθούντων, ſu-
gitur. Idem in IIII. de generatione animal. Οὐ γίνονται δὲ οὔτε θηλαζομέναις
αἱ καθάρσεις κατὰ φύσιν, οὔτε συλλαμβάνουσι θηλαζόμεναι. Et in VII, Τοῦ γάλακτος δ'
ἐξιόντος, οὐ γίνονται αἱ καθάρσεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπειδὴ εἰσὶ θηλαζομέναις ἐγένετο κάθαρ-
σις. Ex his liquet nutricem θηλάζουσαν & θηλαζομένην dici: & puerum θηλά-
Lacto. ζοντα & θηλαζόμενον, hoc eſt lactere & lactari. Lactare verò amantem apud
Terentium eſt ἐπάγεσθαι καὶ διαβουκολεῖν. Lucian. de captatoribus loquẽs,
Ὀψίζω, ὀψίζομαι. Κἀκεῖνος δὲ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει. Ὀψίζω, ὀψίζομαι. Xenoph. in
VI. ἑλληνικῶν, Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς Ἀρκάδων ἐφαίνετο, ἦγε τὴν ταχίστην εἰς τὴν ἀγοράν, καίπερ
μάλα ὀψίζων, βουλόμενος ἀπαγαγεῖν τοὺς ὁπλίτας πρὶν καὶ τὰ πυρὰ τῶν πολεμίων

ἰδεῖν, ἵνα μή τις εἴποι ὡς φθύγων ἀπαγάγοι. ὀψίζειν hìc eſt ſub veſperum facere. Idem, Ἐξιέναι δὲ πρωῒ, ἵνα τὸ ἰχνεύσεως μὴ ἀποστερῶνται, ὡς οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς μὲν κύνας τοῦ εὑρεῖν τὸν λαγὼ, αὑτοὺς δὲ τῆς ὠφελείας. hoc loco ſero facere ſignificat, hoc eſt non tēpeſtiuè. Gregorius pro ſub veſperū venire, de vinitoribus domini loquens, Τί δ᾽ ἂν καὶ αὖθις ὀψισθεῖσιν ἐγένετο, καταμάθωμεν.

Ἐξατμίζω, ἐξατμίζομαι, pro expiro, euaporor, & exuccus fio. Ariſtot. in IIII. de generatione animal. Οὐδὲ γὰρ τὸ πῦρ θερμαίνει μᾶλλον ὅσωπερ ἂν ᾖ πλέον. ἀλλ᾽ ἔστιν ὅρος τῆς θερμότητος, ἧς ὑπαρχούσης ἐὰν αὐξήσῃ τις τὸ πῦρ, θερμὸν μὲν οὐ γίνεται μᾶλλον, ἐξατμίζει δὲ μᾶλλον, καὶ τέλος ἀφανίζεται, καὶ γίνεται ξηρόν. Et in v, Ἐκθλιβομένου γὰρ τοῦ θερμοῦ συνεξατμίζει τὸ ὑγρὸν, hoc eſt ἐξικμάζεται, areſcit, exuctum redditur. Idem in Probl. ſect. triceſimaſexta, Τὸ μὲν γὰρ ἐντὸς ὑγρὸν, διαμένει. τὸ δ᾽ ἐπιπολῆς, ἀπαλλάττεται ἐξατμιζόμενον, ὥσπερ τὰ κρέα τὰ ὀπτὰ, τῶν ἑφθῶν μᾶλλον τὰ ἐντὸς ὑγρά ἐστιν. Et rurſus in v. de generatione, Σκληρύνει μὲν οὖν καὶ τὸ ψυχρόν. ἐξατμίζεσθαι γὰρ ὑπ᾽ ἀμφοτέρων συμβαίνει. Ἐξατμίζειν & ἐξατμίζεσθαι pro eodem poſuit, ſed ſæpius voce actiua vtitur. Ἐξικμάζεσθαι alibi ab eo ſæpe dicitur. vt in octauo hiſtoriæ, Σαρκοφάγοι δὲ ὄντες οἱ ὄφεις, ὅ, τι ἂν λαμβάνωσι ζῷον ἐξικμάζοντες, κατὰ τὴν ὑποχώρησιν προΐενται. Et in III. de partibus, Δέξασθαι τὴν εἰσελθοῦσαν τροφὴν, καὶ τὴν ἐξικμασμένην ἐκπέμψαι. Ἑλληνίζω eſt τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονῶ, vt λακωνίζω, φιλιππίζω, & ſimilia: & Græca lingua loquor. Ἑλληνίζομαι penè idem eſt. Thucydid. in ſecundo, Καὶ ἡλληνίσθησαν τὴν γλῶτταν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν συνοικησάντων, loqui Græcè cœperunt & didicerunt. Sed hoc ideo factum eſt, quòd Ἑλληνίζω interdum actiue accipitur, pro ad Græcorum ritum formo, vel ad linguam elegantiámque Græcorum doceo: vnde ἑλληνισθῆναι Amphilochios Thucydides dixit. & Ἐξελληνίζειν. Greg. de feſto Paſchæ, Τοῦ γὰρ σωτηρίου πάθους ὄνομα τοῦτο εἶναι νομίσαντες, εἶτα ἐξελληνίζοντες τὴν φωνὴν, κατὰ τὴν τοῦ φ πρὸς τὸ π, καὶ τοῦ κ πρὸς τὸ χ μεταποίησιν, πάσχα τὴν ἡμέραν προσηγορεύκασιν, id eſt, ad Græcorum literaturam transferentes. & εἰς Βασίλειον, Τίς δὲ γραμματικὴν ἡ γλῶσσαν ἐξελληνίζει, καὶ ἱστορίας συνάγει, καὶ μέτροις ἐπιστατεῖ, καὶ νομοθετεῖ ποιήμασι; id eſt, Græca facundia enunciat formátque. Ἑλληνισμὸς ἀντὶ τῆς ἔξωθεν παιδείας à Syneſio ponitur: quia Ἕλληνες vocātur gētiles. ſic enim inquit ſcribēs τῇ φιλοσόφῳ, Εἶπεν γὰρ αὐτοὺς τὸ, ταῦτα σπουδασθῆναι διαφερόντως ὑπὸ νεανίσκων ἐνίων, οἷς ἑλληνισμοῦ τε καὶ χάριτος ἔμελε, καί τινα τῶν ἐκ ποιητικῆς. Ὠθῶ, ὠθοῦμαι. Greg. ὦσε κατὰ τῶν σπλάγχνων, pugione confodit viſcera. Xenoph. Οἱ δὲ τοῦ εὐωνύμου ὄντες τῶν Λακεδαιμονίων, ὡς ἑώρων τὸ δεξιὸν ὠθούμενον, ἐνέκλιναν, vt cornu dextrum impulſum viderunt, paſſiue dixit. Plutarchus actiua ſignificatione in Craſſo vſus eſt, Τούτους γὰρ γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ὠθουμένους δι᾽ αὐτῶν θαυμάσαντες, εἶξαν, id eſt impreſſionem nudatis gladiis facientes. Idem alibi, Χερσὶ δὲ καὶ χαλεπῶς ὠσάμενος τὸ μάχιμον, περὶ τὰς ἁμάξαις τὸν πλεῖστον εἶχε πόνον, cum robur exercitus impuliſſet. Et rurſus, Ὁ δὲ ὠσάμενος εἰς μέσους. Ἀπωθῶ, ἀπωθοῦμαι pro repello. Ariſtot. in Probl. de vtre inflato loquens, Ὥσπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς ἔξωθεν πιέζουσι τὸν ἀσκὸν ἐνδίδωσιν ὁ ἀὴρ, ἀλλ᾽ ἀπωθεῖ, οὕτω καὶ τὰ ἐντὸς ἐναπολαμβανόμενα θλίβει ὁ ἀήρ. Idem, Ὥστε φθάνουσιν οἱ βορέαι πηγνύντες πρὶν ἀπῶσαι τὰ νέφη. Galen. in XIIII. Therapeut. Ἀλλὰ καὶ ἡ κένωσις ὁμοίως ἅπασι διττή. μία μὲν, ἀπωθουμένων ἡμῶν τοὺς

Ἐξατμίζω. Ἐξατμίζομαι. Ἐξικμάζεσθαι. Ἑλληνίζω. Ἑλληνίζομαι. Ἐξελληνίζω. Ἑλληνισμός. Ὠθῶ, ὠθοῦμαι Ἀπωθῶ. Ἀπωθοῦμαι.

χυμοὺς εἰς ἕτερα μόρια. διὰ πέρα δὲ, διαφορουμένων, ſignificatione actiua dixit. Significat etiam reiicio & repudio,& paſſiua voce ſemper dicitur, quantũ ego noui. Xenoph. in VI. παιδείας, Ταῦτα γὰρ παρὰ πάντων ἐδέχετο, καὶ ἀπεωθεῖτο οὐδὲν, οὔτ᾽ εἴ τις ὅπλον ἐδίδου καλὸν, οὔτε ἵππον. Sic Plutarch. Απωσάμενος Καίσαρος τὸ διάδημα, in Antonio. & apud Lucianũ in iudicio dearum Iuppiter inquit, Απωθοῦμαι τὴν δίαιταν, non accipio arbitrium delatum: ſed ad Alexandrum reiicio. In priore ſignificatione etiam ſæpius voce paſſiua vtũtur. Ariſtot. in 2. Ethic. Διὸ καὶ ἀπωθοῦνται τὸ μέσον οἱ ἄκροι ἑκάτεροι πρὸς ἑκάτερον. Et in Probl. ſeg. XXIII, Διὰ τὴν τῆς δίνης φορὰν, ἡ προσιοῦσα ἀπωθεῖται τὰ

Διωθῶ. Διωθοῦμαι. κύματα. Διωθοῦμαι frequentius quàm διωθῶ apud Atticos dicitur. Galenus de cancro loquens, Μετὰ γὰρ τὴν κάθαρσιν ἐπὶ πάντων τούτων ἐρρέθη πρόσθεν, ὡς ἤτοι γ᾽ ὀπίσω χρὴ διώσασθαι τὸν κατασκήψαντα χυμὸν εἰς τι μόριον, ἢ διαφορῆσαι. καὶ ὡς καταρχὰς μὲν, ἔν τε τῷ τῆς καθάρσεως καιρῷ καὶ πρὸ αὐτῆς ἀπωθεῖσθαι. ἀπωθεῖσθαι & διωθεῖσθαι pro eodẽ dixit. Demoſthenes pro repudio de probis legatis loquẽs, Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, καὶ οὐδαμῇ προσίεντο ἑαυτοῖς. Plutarchus Διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, pro repudians dixit. & Διωθούμενος ſimiliter. & identidem vtitur in hac ſignificatione, vt in Alexãd. Φωκίωνι μὲν ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν, ὡς οὐ χρησόμενος αὐτῷ φίλῳ τὸ λοιπὸν, εἰ διωθοῖτο τὰς χάριτας. id eſt εἰ παραιτοῖτο, vt paulo poſt vſus eſt, de Mazæo loquens ſatrapa, Παραιτουμένου δὲ ἐκείνου, ὦ βασιλεῦ εἶπε, εἷς ἦν Δαρεῖος, νῦν δὲ σὺ πολλοὺς πεποίηκας Ἀλεξάνδρους, hoc eſt πολλοὺς ἰσοβασιλέας. Alex. in 2. περὶ ψυχῆς, vtraq; voce eodem in loco vſus eſt, Εἰ εἰ ἀρετὴ τὰ μὲν διωθεῖ καὶ ἐκκλίνει τῶν ἀδιαφόρων κατὰ τούτους, τὰ δὲ αἱρεῖται καὶ ἐκλέγεται, οὐκ αὐτάρκης ἂν εἴη πρὸς εὐδαιμονίαν. πῶς γὰρ εὐδαίμων ὁ ὢν ἐν τούτοις ἃ ἡ ἀρετὴ διωθεῖται. ἡ γὰρ οὐκ εὖ ποιεῖ διωθουμένη αὐτὰς, ἢ οὐχ οἷόν τε εὐδαιμονεῖν παρόντων τούτων ἃ ἦν διωθεῖσθαι

Παραγκωνίζεσθαι. ἀρετῆς ἔργον. quod & Διακρούεσθαι dicitur & Παραγκωνίζεσθαι. cubito enim ſolemus reiicere oblata, cum pudet accipere. Significat etiam importunè cubito propellere, & obuios vel admotos protrudere. Lucian. Περιαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, de helluone loquens. Alciphr. in epiſt. Παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, χρυσίον πέμπεις, hoc eſt, ſummouere ab amica & longè amoliri. Διωθεῖσθαι etiam eſt propulſare. Polyb. de ciuitate Athenienſium, Διωσαμένη γὰρ ἐνίοτε τὰς μεγίστας καὶ δεινοτάτας περιστάσεις, ἐν ταῖς ἀπεριστάτοις ῥαστώναις εἰκῇ πως καὶ ἀλόγως ἐνίοτε σφάλλεται. In qua ſignificatione ipſe ſæpe vtitur. Athenæus διωθεῖν vtitur pro impellere & protrudere, Καὶ φάλαγγας ἐπικαρσίας κατὰ πλάτος τῆς τάφρου διώσας.

Δίωσις. & Plutarch. itidẽ. & Δίωσις. Ariſtot. in Probl. Ἡ μὲν ἔκπνευσις δίωσίς ἐστιν. ἡ δὲ ἀνάπνευσις συναγωγή. Διώσασθαι etiam eſt per interſtitium vi impellere & propellere, & intra quippiam diſcuneatum vi indere. vnde Διωστὴρ inſtrumentum chirurgicum apud Paulum AEginetam.

Ἐξωθῶ. Ἐξωθοῦμαι. Ἐξωθεῖν eſt extrudere & expellere. Ariſtotel. in Probl. Τοῦ δὲ πωμασθέντος τοῦ αὐλοῦ μὴ συρρεῖν τὸ ὕδωρ, αἴτιον ὅτι τὸ ὕδωρ εἰσιὸν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς. & ſegm. triceſimoquarto de reſpiratione loquens, Διόπερ ἐξωθοῦμεν τὸ πῦρ μετὰ τοῦ πνεύματος. Legitur etiam ἐξωθεῖσθαι pro ἐκβάλλειν καὶ ἐξορίζειν, vt ἀπωθεῖσθαι.

Ἐξώθησις. Ἐξώθησις vt ὤθησις. Alexand. in 1. Prob. Τὸ δὲ ἴσχειν καὶ ῥυπτικὸν καὶ τῇ δήξει διεγείρει τὰ ἔντερα καὶ τοὺς μῦς πρὸς ἐξώθησιν. Idem, Ἐπὶ τὸ σκύβαλον ἐκκρίνεται τῶν ἐντέρων

ἐπιχειρημάτων πρὸς ὡ ἦσαν αὐτῶν. Παρωθεῖν repellere & ſummouere. Greg. de baptiſmate, Οὐδὲν τοῦ θεῷ μέγα ὃ μὴ ϰ̀ πένης δίδωσιν, ἵνα μὴ κἀνταῦθα παρωθῶνται οἱ πένητες. οὐ γὰρ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλουσίοις ἁμιλληθῶσι. Παρωθεῖσθαι tamen frequẽtius dicitur. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Ἐπειδὴ δ' ἐνεγράφη Τίμαρχος ϖοῦ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ϰ̀ κύριος ἐγένετο τῆς οὐσίας, παρωσάμενος ἄνδρα πρεσβύτην ϰ̀ ἤτυχηκότα θεῖον ἑαυτοῦ, τὴν οὐσίαν ἠφάνισε, id eſt expellens domo, & à familiaritate ſua ſummouens, & auerſans, hoc eſt παραγκωνισάμενος, quaſi cubito repellens & auerſatus. Lucianus pro deiicere & deturbare, Καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. verba ſunt ad Iouem loquentis. Plato lib. v. de Repub. pro ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι poſuit, hoc eſt in aliud tempus reiicere quod petitur, Ἀλλὰ γάρ μοι δοκεῖς, ἐάν τίς σοι τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπῃ λέγειν, ὦ Σώκρατες, οὐδέ ποτε μνησθήσεσθαι, ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος, ταῦτα πάντα εἴρηκας. Συνωθεῖν voce actiua dicitur pro cogere in vnum & compellere. Xenoph. Συνώσας δὲ καθαρὸν σῖτον, ἵν' ὑπερφέρηταί μοι τὰ ἄχυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς ἅλω. Et Συνωθεῖσθαι, συνελαύνεσθαι compelli & quaſi συγχωρεῖσθαι. & Σύνωσις compulſio & cõtruſio. Dicitur etiam Συνωθοῦμαι actiua ſignificatione. Polyb. in v, τῶν δὲ θηρίων διαπαραχθέντων, ϰ̀ τὰς περὶ αὐτῶν τάξεις συνωθουμένων, τὸ μὲν ἄγημα τὸ τῶν πελοχεμαχίου πεζῶν ἔκλινε. Ariſtot. περὶ ἀναπνοῆς, Πήδησις μὲν οὖν ἐστὶ τῆς καρδίας, σύνωσις τοῦ θερμοῦ τοῦ ἐν αὐτῇ διὰ τὴν κατάψυξιν περιττωματικὴν, ἢ συντηκτικήν, οἷον ἐν ταῖς νόσοις, & ἐν τοῖς φόβοις δέ. καὶ γὰρ οἱ φοβούμενοι καταψύχονται τὰ ἄνω. τὸ δὲ θερμὸν ὑποφεῦγον καὶ συστελλόμενον, ποιεῖ τῇ κίνησιν εἰς μικρὸν συνωθούμενον, coanguſtatum, coarctatum. Ἄπωσις eſt repulſio. Idem ibidem, Ἀναπήδησις μὲν οὖν ἐστιν ἄπωσις, γινομένη πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνωσιν. Ὠθίζεσθαι dicuntur qui in conferta turba conflictantur, vel in prætoriis & ædibus magiſtratuum ſummam Reipub. tenentium. vt Syneſius Πυλαιμενεῖ, Τῆς εἱμαρμένης δὲ οὔπω ταύτῃ ῥυείσης, νοῦν ἔχει πολλῶν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ τὰ παρὰ διοικεῖν, μὴ δ' ἀγχιμαχεῖν ἀξιοῦντας ὠθίζεσθαι περὶ τοῦ δεῖνος ἀρχεῖον, οἷς μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Lucian. Τοιγαροῦν χρήματα ὀφλισκάνουσιν ὠθιζόμενοι περὶ ταῦτα, ϰ̀ περὶ τὰς πλουσίων θύρας ἀγηνόρως παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυαίματα δειπνοῦντες. Alibi, Βαβαὶ ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ δύο μνᾶς ἤκουσαν μόνον, audito præconio præmium pronunciãte. Quoniam verò in huiuſcemodi protruſione & nixu conflictante, ſolent homines interdum altercari & rixari, ideo factum eſt vt ὠθίζεσθαι pro diſcrepare & verbis contendere ponatur, & in vnam ſententiam conuenire non poſſe. Herodot. in Thalia, Ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ ἐδίδοσαν αὖτις σφίσι λόγους. οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν Ὀτάνεα, πάγχυ κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, μηδὲ οἰδεόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Δαρεῖον, αὐτίκα τε ἰέναι καὶ τὰ δεδογμένα ποιέειν. ὠθιζομένων δὲ αὐτῶν ἐφαίνετο ἰρήκων ἑπτὰ ζεύγεα. Inde Ὠθισμὸς turbulenta altercatio inter ſe diſcrepantium, apud Lucianum. Gregorius pro conflictatione plebis miſcellaneæ poſuit, Ἐκ τῆς ὠθισμοῦ βίας καὶ συγκλονήσεως. Ὠθίζεσθαι etiam pro irruere & irrumpere in locum periculoſum ponitur. Idem Greg. in ſecundo contrà Iulianum, Τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἐγκλημάτοις θαῤῥεῖν, ἀνδρείας ἐστί. ὥσπερ τὸ ὑφίεσθαι, δουλείας. οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος, ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ κατέχεσθαι, θράσους. Idem alibi, Καὶ καθάπερ τῶν συῶν τοὺς θρασυτέρους εἰς τέλος φιλονεικεῖν, ϰ̀ πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι, in gladium vel venabulum ſeſe obtrudere, in aduerſum mu-

Παρωθῶ.
Παρωθοῦμαι.
Συνωθῶ.
Σύνωσις.
Συνωθοῦμαι.
Ἄπωσις.
Ὠθίζομαι.
Ὠθισμός.

cronem obniti. Ὠθίζω vexo, concutio violenter, tracto. Ioſephus in ſecundo contra Apionem, Ἐν ᾧ μάλιστα τοῦ καιροῦ δυνάμεις μὲν αὐτοῖς περιβάλλονται
Ὠθίζομαι. καὶ τυραννίδας οἱ προεστηκότες. ὠθίζουσι δὲ τὰ πλήθη μετὰ πολλῆς ἀνομίας. Ὠθίζεσθαι etiam de turba feſtinante & inuicem ſummouente cubitiſque dimouēte dicitur. Ariſtoph. ἀχαρν. Εἶτα δ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς ἀλλήλοισι, de futuro loquens. Et in Pluto, Δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν εἵνεκα ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ ἐκ-
Ἀνωθῶ. κλησίᾳ. Lucian. Μετὰ τοῦ συρφετοῦ βύζην ὠστιζόμεθα. Ἀνωθεῖν eſt ſurſum impellere & ſubuehere. Ariſtot. in Probl. ſect. xxiii, Ἡ γὰρ πομφόλυξ ὑπὸ ἀέρος κάτωθεν ἀνωθουμένου ἐστὶν, id eſt ἄνω ὠθουμένου, vt ibidem. & in i. Meteorolog. Διὸ καὶ θέρους μᾶλλον καὶ ἐν ταῖς ἀλεειναῖς ὥραις γίνεσθαι τὰς χαλάζας, ὅτι ἐπὶ πλεῖον τὸ
Ἀνταπωθῶ. θερμὸν ἀνωθεῖ ἀπὸ τῆς γῆς τὰς νεφέλας. Ἀνταπωθῶ eſt relido. Idem ſect. viceſimaquarta, Τὰ δὲ ἔχοντα ἐν αὑτοῖς σῶμα, οἷον τὰ ἐρυθήματα καὶ οἱ ἄνθρακες, διὰ βάρος τὸ σωματῶδες ἔχοντα πολὺ, καὶ ἀνταπωθοῦντα, διὰ τὸ ἀποβιάζεσθαι βίᾳ ἐξιόντος ἀπο-
Πληθύνω. σφαιρίζεται ἢ ἂν κρατήσῃ τὸ θερμόν. Πληθύνω, πληθύνομαι. Ariſtot. in vii. de hi-
Πληθύνομαι. ſtor. Μετὰ δὲ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται. Theophr. in primo de Cauſis, de oleis loquens, Ἀπολλύουσι γὰρ τὸ ἔλαιον, ἐὰν μὴ μετὰ ταῦτα αἴθριαι γινόμεναι καταξηραίνωσιν. οὕτω γὰρ σώζεται καὶ πληθύνει μᾶλλον, amplificatur.
Πληθύω. Πληθύειν eſt plenũ eſſe. Ariſtot. Οὐ μὴν ἀλλὰ βέλτιον διὰ κτήσεως ὡμαλισμένης πληθύειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν. Significat etiam multum eſſe & abundare. Plato in tertio de Repub. Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει, δικαστήρια καὶ ἰα-
Πλήθω. τρεῖα ἀνοίγεται. Dicitur & Πλήθειν. Plato in Gorg. Εἰ ἐγὼ ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ λαβὼν ὑπὸ μάλης ἐγχειρίδιον λέγοιμι. Ariſtot. in ix. hiſtor. animal. Ὥρα δὲ τοῦ ἐργάζεσθαι ἀετοῦ καὶ πέτεσθαι ἀπ' ἀρίστου μέχρι δείλης. τὸ γὰρ ἕωθεν κάθηται μέχρι ἀγορᾶς
Πλήθομαι. πληθούσης, id eſt πεπλησμένης. Xenoph. in primo ἀναβάσεως, Ἤδη δὲ ἦν ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγοράν. Ita fit vt πλήθω & πλήθομαι pro eodẽ dicantur. Ariſtot. in vi. Politic. Φαίνεται δὲ ἡ τοῦ γάλακτος πλήθουσα τροφὴ μάλιστα οἰκεία τοῖς σώμα-
Πλῆθος. σιν εἶναι. Dicitur autem πληθύω & πληθύνω, vt δύω & δύνω. Πλῆθος & multitudinem ſignificat & magnitudinem & copiam. Syneſ. Τῷ πλήθει τῆς χαρᾶς. Licet proprie numerum ſignificet, vt Ariſtoteles docet in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσικά. Vnde τὸ πλῆθος plebs, & οἱ πολλοὶ hoc eſt vulgus. Ariſtotel. in vii. Politic. Τέσσαρα δὲ μέρη τοῦ πλήθους μάλιστα, γεωργικὸν, βαναυσικὸν, ἀγοραῖον, θη-
Πληθώρα. τικὸν, & reliqua. Πληθώρα & πληθώρη verbũ eſt medicorum. Gal. lib. xiii. Therapeut. Ὅταν μὲν γὰρ ὁμοτίμως ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοὶ, πλῆθος τοῦτο καὶ πληθώραν ὀνομάζουσιν. ὅταν δ' ἤδη ξανθῆς χολῆς ἢ μελαίνης ἢ φλέγματος ἢ τῶν ὀρρωδῶν ὑγρῶν
Πληθωρικός. μεστὸν γένηται τὸ σῶμα, κακοχυμίαν οὐ πληθώραν καλοῦσιν. Et Πληθωρικοὶ dicuntur homines, cum humoribus & ſuccis eorum redundant corpora. Gal.
Θηρεύω. Ἐπισκέπτεσθαι χρὴ εἰ πληθωρικὸν τὸ σῶμα καὶ παρεμπλωματικόν. Θηρεύω, θηρεύομαι
Θηρεύομαι. pro capto. Xenoph. Καὶ παρὰ κρήναις ἐν ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος, καὶ αὔρας θηρεύων μαλακάς. Lucian. de Vulcano zelotypo, Ἐκ πολλοῦ γὰρ οἶμαι ταῦτ' εἰδὼς, ἐθήρευεν αὐτοὺς, captabat vt deprehenderet. Plato in Gorg. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ τηλικοῦτος ὢν, ὀνόματα θηρεύων, καὶ ἐάν τις ὀνόματι ἁμάρτῃ, τοῦτο ἕρμαιον ποιούμενος; Idem lib. vii. de Repub. Καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι. Ariſtot. in ix. hiſtor. animal. de veſpis, Θηρεύονται δὲ περὶ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰ ῥήγματα τῆς γῆς, καὶ πάντες φαίνονται ἔχοντες κέντρα.

Paulo poſt actiua voce vtitur. Θηρῶ pro venor, id eſt ἰχνεύω, actiua voce. Θηρῶ.
Θηρῶμαι pro aucupor & capto. Idem, Τοὺς μὲν οὖν νεογνοὺς τῶν νεβρῶν, τοὺς ἥρως θη- Θηρῶμαι.
ρᾶν. Iſocrat. in Helene, Ἀεὶ δὲ ὁ Ζεὺς μετὰ τέχνης, ἀλλ᾽ οὐ μετὰ βίας θηρώμενος φαίνεται
τὰς τοιαύτας φύσεις. de Danae & Leda loquens. Syneſ. Διὰ πάσης ἰὼν βασάνου,
μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν, indagantem aucupantémque veritatem &
captantem. Inde Θήρατρον rete, & artificium aucupiúmque. Xenoph. in Θήρατρον.
perſona ſcorti, Καὶ ἐμοὶ οὖν, ἔφη, συμβουλεύεις ὑφαίνεσθαι θήρατρον, quaſi irreti-
mentum amatorum, vt araneus telam texit. Idem Xenophon dixit de
Alcibiade loquens, Διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, ca-
ptatus, paſſiue. Δυσφορῶ, δυσφοροῦμαι. Galenus δυσφοροῦντας vocat ægro- Δυσφορῶ.
tos implacidos & inquietos: quibus opponit τοὺς εὐφόρως ἔχοντας. Xenoph. Δυσφοροῦμαι.
in ſecũdo παιδείας, Ὁ δὴ ἦν αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι, τοῦτό πως ὑπὸ τοῦ ἐκ-
πεπλῆχθαι καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ δυσφορούμενος, ἀνέτρεψεν. Idem paulo poſt, Ἐπεὶ
δὲ αὖθις ὁ λοχαγὸς ἀνεχώρειζεν, ἐδυσφορεῖτο, καὶ ἔλεγεν. Προτρέπω, προτρέπομαι, Προτρέπω.
cohortor, διεγείρω καὶ ἐνάγω. Cui contrarium ἀποτρέπω. Galen. in 1. ad Glauc. Προ- Προτρέπομαι.
τρέπειν οὖν χρὴ τὸν μὲν εἰς τὴν γαστέρα συρρέοντα χυμόν, κάτω δι᾽ ἐμέτων. τὸν δὲ κάτω
ὑπιόντα, ὡσαύτως διὰ τῆς κάτω ἐκκρίσεως, ciere, incitare. Xenoph. Προέτρεπεν δὲ
σφόδρα καὶ ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι τοὺς ξυνόντας, cohortabatur. Ariſtot. in x. Ethic.
Συνῳδοὶ δὲ οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις ὄντες, πιστεύονται. διὸ προτρέπονται τοὺς ξυνιέντας ζῆν κατ᾽
αὐτούς, prouocant, cient. & hic vſus eſt ſatis frequens. Χρονίζω, χρονίζομαι. Χρονίζω.
Galen. in 2. ad Glaucon. Εἰ μὴ πάνυ κεχρονικότες εἶεν οἱ ἕρπητες. Idem χρονίζοντα Χρονίζομαι.
ἕλκη καὶ πεπαλαιωμένα καὶ κακοήθη de iiſdem dixit vlceribus. Significat etiam
morari & tardius venire. Hippocr. Δημαγήτῳ, Ἡ δὲ ναῦς καὶ ὁ χρόνος τοῦτον ὃν
ἐπιστέλλω σοι, χρονίζει. Theophr. in 1x, Τῶν δὲ ῥιζῶν ὅσαι μὲν γλυκύτητά τινα ἔχουσι,
συμβαίνει θριπηδέστους γίνεσθαι χρονιζομένας. Ariſtot. in 1x. Ethic. Χρονιζομένην δὲ
εὔνοιαν καὶ εἰς συνήθειαν ἀφικνουμένην, γίνεσθαι φιλίαν, inueteratam. Ipſe Galenus
in eodem ſecundo, Ἤδη δὲ χρονιζομένων ἑλκῶν, μήτε γλυκεῖ λύειν τοὺς κυκλίσκους,
μήτε ὑδαρὲς ἔτι ὀξύκρατον ἔστω. Θριπήδεστοι ῥίζαι in loco Theophraſti proxi- Θριπήδεστοι.
mè citato, ſunt radices à vermibus exeſæ, καὶ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἐδηδεσμέναι. Sũt
enim Θρίπες vermiculi vt coſſi, vt tineæ & teredines. Idẽ Theophr. Οἱ γὰρ θρί- Θρὶψ καὶ τερη-
πες ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν, ὑφ᾽ ὧν τετραίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα. διαφέρει τῆς τερηδόνος. οὐ γὰρ δών.
γίνεται τερηδὼν ἀλλ᾽ ἢ ἐν τῇ θαλάττῃ. Dicitur & θριπηδέστατος πενταουλλάβως apud eũ- Θριπηδέστατος.
dem in quinto, Ὡραῖον δὲ τμηθὲν τὸ δρύϊνον ἄσαπές τε καὶ ἀθριπηδέστατον γίνεται. Ἀθριπηδέστα-
Syneſ. Olympio, Τεκμαίρομαι δὲ τὴν ἐπιστολὴν εἶναι παμπάλαιον, τῷ τε θριπηδέστα- τος.
τον γεγονέναι, καὶ τῷ συγκεχύσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων. Ἐρανίζω, ἐρανίζομαι, τὸ Ἐρανίζω.
ἔρανον αἰτῶ καὶ συνάγω. Plato lib. x 1. Leg. Ἐράνων δὲ πέρι, τὸν βουλόμενον, ἐρανί- Ἐρανίζομαι.
ζειν φίλον παρὰ φίλοις. ἐὰν δὲ διαφορὰ γίνηται περὶ τῆς ἐρανίσεως, οὕτω πράττειν ὡς δί-
κης μηδενὶ περὶ τούτων μηδενὶ ἐσομένων, de collationibus (inquit) amici inter ſe
ita comparẽt, vt fert amicitia. nulla enim lege ἐρανίσεως actio prodita eſt.
Indéque factũ eſt vt Ἐρανίζειν ſignificet colligere, corrogare, emendicare.
AEſch. κατὰ Κτησιφ. Ὅταν οὖν τοῖς δημοτῶν στεφανουμένοις καὶ φυλετῶν, ἀπείπῃ μὴ
κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα, ψευδῆ φιλο-
τιμίαν κτᾶται, τί τὸ καταλειπόμενόν ἐστιν; Demoſth. περὶ τῶν Λυκούργου παίδων, Ἵνα
οἷός τε ὦ τά τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, τὰ πρὸς ὑμᾶς διοικῆσαι,

Vt poſſim cum nomina mea exegero, & ab amicis collationē coegero, publico debito ſatiſfacere, id eſt iudicatum facere. verba ſunt Demoſthenis ob Harpali pecuniam exulãtis, & reditus veniam fide publica poſtulantis. Sic conſtruitur vt δασμολογεῖν & ἀργυρολογεῖν. Halicarnaſſ. de Iſocrate, Τοσοῦτον δὲ Λυσίου λείπεται κατὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν, ὅσον τῶν φύσει καλῶν σωμάτων, τὰ συνηρανιζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις, id eſt congeſta, adornata, & cõpoſita, quaſique coagmentata. Laërt. in Eudoxo, Καὶ πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα εἰς Αἴγυπτον ἀπάραι, id eſt ἐρανίσαντα. Idem in Protagora, Οὗτος καὶ Πρόδικος λόγους ἀναγινώσκοντες, ἠρανίζοντο, id eſt quæſtum faciebant, capturas factitabant. Themiſt. in III. de anima, Καὶ τὸ ἓν δὲ καὶ τὰ δύο, καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐκ τῶν αἰσθητῶν ὁ νοῦς ἐρανίζεται, colligit. Idē in primo, Ὅτε μὲν γὰρ ἡ ψυχὴ τὰ ὕλην καὶ τὰ εἴδη συνάγῃ, τὴν ταυτότητα ἀνιχνεύει. ὅταν δὲ τὰς διαφορὰς προσλαμβάνῃ, τὰς ἑτερότητας ἐξευρίσκει,
Συνερανίζω. αἳ καὶ αὐτὰς ἀπὸ τῶν στοιχείων ἐρανίζεται. Συνερανίζω enim colligo ſignificat & congero, cogo. Greg. Ὅπως ἂν ἕκαστον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν συμπληρούντων μοι τὴν ᾠδὴν, καὶ συνερανιζόντων τὸν χαριστήριον λόγον. de auctoritatibus propheticis loquēs, quibus in oratione ſua vtitur. Iſocr. πρὸς Φίλιππ. Πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ἐποιησάμην οἷόν τ' εἶναι ὅπως ἂν συνερανίσαιμι τοὺς λόγους πάντας, τοὺς ὑπ' ἐμοῦ περὶ τούτων εἰρημένους. Dicitur etiam Ἐρανίζομαι pro colligo. Euſtath. Φιλοπονία δὲ πάντως τὸ γλυκὺ τῆς φιλοσοφίας ἐρανίζεται, ὡς φιλοπόνου μελίσσης ἐστὶν ἐκλογὴ ὁ μελιηδὴς κηρός. Sic Lucian. Ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρήσασθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. Demoſthenes pro conferre vel cõparare alicui, ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, Τί δ' εἰ ψευδομαρτυριῶν ἁλώσεσθαι προσεδόκων ἐφ' οἷς ἐρανίζει τούτοις τοῖς περὶ αὐτὸν, ἐρήμην ἐάσετε τελεσθῆναι τὴν δίκην, id eſt (vt interpres inquit) δεῖ αὐτοῖς ἀποδοῦναι τὴν ἴσην βοήθειαν αὖθις ἣν ἐκεῖνοί ποτε παρέσχον αὐτῷ ψευδομαρτυρήσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ. ἐρανίζει pro commodat poſuit & comparat, vt qui collectam alicui corrogat & ſtipulatur. Laër. de liberalitate Arceſilæ loquēs, Συχνοῖς τε φίλοις ἐπήρκει, καὶ πολλοῖς συνηράνιζε, id eſt pecuniā neceſſariā cõficiebat, καὶ συνεπόριζε.
Ἔρανος. Quid ſit Ἔρανος Athenæus libro octauo docet his verbis, Ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί, ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ συμφέρειν ἕκαστον. καλεῖται δ' ὁ αὐτὸς καὶ ἔρανος καὶ θίασος, καὶ συνιόντες ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται. Odyſſ. λ, Ἢ γάμος, ἠὲ ἔρανος, ἢ εἰλαπίνη τεθαλυῖα. tria genera epularum opipararum enumerauit. Ariſtote-
Ἐρανισταί. les ἐρανιστὰς καὶ θιασώτας eſſe ait qui ſacrificiorum & cultus deorum obtẽtu, ſodalitates temporarias quotannis coibant, in iiſque vino epuliſque indulgebant. ſic enim inquit in VIII. Ethic. περὶ τῆς φιλίας τῆς ἐπιεικοῦς loquēs, Ἔνιαι δὲ τῶν κοινωνιῶν, δι' ἡδονὴν δοκοῦσι γίγνεσθαι, θιασωτῶν καὶ ἐρανιστῶν. αὗται γὰρ θυσίας ἕνεκα καὶ συνουσίας. πᾶσαι δ' αὗται ὑπὸ τὴν πολιτικὴν ἐοίκασιν εἶναι. οὐ γὰρ τοῦ παρόντος συμφέροντος ἡ πολιτικὴ ἐφίεται, ἀλλ' εἰς ἅπαντα τὸν βίον θυσίας τε ποιοῦντες, καὶ περὶ ταύτας συνόδους, τιμάς τε ἀπονέμοντες τοῖς θεοῖς, καὶ ἑαυτοῖς ἀναπαύσεις πορίζοντες μεθ' ἡδονῆς. αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι καὶ σύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδὰς, οἷον ἀπαρχαί. Demoſth. πρὸς Νικόστρ. Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσήνεγκα, id eſt, collationē, donū, munúſq; cõferã pro virili parte amici, ad λύτρα cõficiēda. & κατὰ Νεαίρας, Καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὸ ἀργύριον ὃ παρὰ τῶν ἄλλων ἐραστῶν ἐδασμολόγησεν, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. Idem in eadē ſuperius, Τούτῳ δὲ δικαίως τὸν αὐτοῦ ἔρανον ἐνεχειρήσαμεν ἀποδοῦναι. καὶ γὰρ οὐ μόνον ταύτῃ ἐζήτησεν ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς

παρελθὼς αὐτοῦ ἠβουλήθη ἐκδοῦναι. Ἔρανον τὸν αὐτὸν ἀποδοῦναι pro parē gratiā referre dixit. Ἔρανος enim beneficiū & gratiā ſignificat. Iſoc. in Buſir. Ἡγοῦμαι γὰρ τοῖς μὲν ἀναξίως δυστυχοῦσι, ἐκ δὲ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσι, ἅπαντας τοὺς πλείω πεπραγματευμένους, καὶ μᾶλλον ἀπηκριβωμένους, προσήκειν ἐθελοντὰς τοῦτον εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, Exiſtimo enim bonis moribus conuenire, vt iis qui fortunæ iniuria facultatibus lapſi ſunt, & vitæ ſubſidium ex literarum ſtudio ſibi comparare inſtituerunt, cuncti qui in literis amplius commētando profecerunt, & exactius eruditi ſunt, hanc munificentiam conferant & gratiam. Et in Plataico, Ὀφείλετε δὲ μόνοις τῶν Ἑλλήνων τοῦτον τὸν ἔρανον, ἀναστάτοις ἡμῖν γεγενημένοις ἐπαμῦναι, id eſt, huius gratiæ ſuppetias eundo hominibus ineundæ ſedibus ſuis eiectis, ſolis nobis Græcorum debitores eſtis. Deinde ſequitur, Ὥστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν, ἥνπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Ariſtid. Καὶ τὴν προστασίαν τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἣν Ἡρακλῆς εἶχε, ταύτην αὐτὴ τοῖς ἐκείνου παισὶν, ὥσπερ τινὰ ἐράνου φορὰν, διεσώσατο. de ciuitate Athenarum loquens. Gregor. περὶ τῆς φιλοπτωχίας, Καὶ προσοισ̃τέον ἀνθρώποις οὖσι ἀνθρώποις τὸν ἔρανον τῆς χρηστότητος, εἴτε διὰ χρείας χρήζουσι ταύτης, εἴτε δι' ὀρφανίας, id eſt, benignitas humanitatis conferenda eſt & beneficētia. Demoſth. πρὸς Ἡρακλεόδωρον in epiſtolis, Καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, ἣν σὺ ποιήσαι πρὸς ἐμέ, Honeſtum igitur eſt beneficiū gratia iure inita. Verba ſunt Demoſthenis pro homine reo deprecātis. ac ſi diceret, honeſtius ab amico, id eſt à me, gratiam inire nō potes, quàm ſi inſonti reo mea cauſa negociū faceſſere deſieris. Συνερανίζειν etiā eſt opitulari ad aliquid conficiendum, quaſi συγκατεργάζεσθαι. Appian. in 2. τῶν ἐμφυλίων, de Cæſare, Pompeio & Craſſo loquens ante bellum ciuile, καὶ τρεῖς οἵδε τὸ μέγιστον ἐπὶ πᾶσι κράτος ἔχοντες, τὰς χρείας ἀλλήλοις συνηράνιζον, id eſt, inter ſe ita coniuncti erant, vt quod vni opus eſſet, alii ad id perficiendum operas darent, & conficerēt. eodē penè modo quo Demoſthenes loco ſuprà citato vſus eſt. Ἀνιμῶ, ἀνιμῶμαι pro tollo, ſubueho. Xenophō περὶ ἱππικ. Ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ, ἀνιμάτω τὸ σῶμα. τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων, συνεπαιρέτω ἑαυτόν. Significat etiā τὸ ὕδωρ ἀντλεῖν ἐκ φρέατος. & Ἀνιμῆσαι ſurſum trahere, ἀνασπάσαι, παρὰ τὸν ἱμὰς, id eſt à loro dictum. Xenoph. in IIII. ἀναβάσ. Καὶ ἐκβαίνοντες ὡς ἐδύναντο, ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι, ſurſum trahebant. Lucian. Ἀνιμάσθω ὁ ἰχθὺς, ἀντὶ ἀνεσπάσθω, extrahatur è mari. & ἀνιμῶμαι ὕδωρ, vt ex Laërtio, Φερεκύδης ἐκ φρέατος ὕδωρ ἀνιμηθεὶς, καὶ ἐκπιὼν, προεῖπεν εἰς τὴν τρίτην σεισμὸν γενήσεσθαι. Damaſc. περὶ τῶν ὑδάτων, Ὅπερ ἐν τῆς θαλάσσης χωρίζον, καὶ ἐστὶν ἁλμυρὸν, πικρὸν γὰρ, τοῦ ἡλίου ἀεὶ τὸ λεπτότερον ἀνιμωμένου. Lucian. Ἔμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον. Ἱμῶ τὸ ἀντλῶ, & Ἱμητὸς ἀντλητός. Ἀμῶ, ἀμῶμαι, τὸ θερίζω. Ariſtoph. ἱππεῦσι, de Cleone, Ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον, κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος. Theophraſt. in IX. de tithymallo, Ἀμᾶται δὲ ὅταν ἄρχηται περκάζειν σταφυλή. Inde fit vt pro καρποῦσθαι, frui, & fructum capere ponatur, & veluti meſſem facere. Plutarch. Ἀντὶ ταύτης ἔφη, τῆς διαίτης τὴν ἐκ θείας ἀμώμεθα. Huc pertinet illud Ciceronis pro Milone, Quid enim odiſſet Clodiū ſegetem ac materiā gloriæ ſuæ? ἀμῶντι καὶ ὕλην τῆς εὐκλείας τῆς αὐτοῦ; Sic Iuuènalis, Quæ tamen inde ſeges? terræ quis fructus apertæ?

Συνερανίζειν

Ἀνιμῶ, ἀνιμῶμαι.

Ἀμῶ, ἀμῶμαι.

Ἐπαμήσασθαι. Significat etiam συνάγω. vnde fit Ἐπαμῶμαι. Xenophon, Ἐπαμήσαιο δὴ ἂν
μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Accumulare id Latinè dici-
tur, vt eſt apud Pliniũ lib. x v i i, Feruẽtibus enim locis accumulant æſta-
Διαμῶμαι. te radices, operiúntque, ne ſolis ardor adurat. Διαμήσασθαι. Polyb. in i i i,
ὅθεν ἀποσπαὶ τῆς τοιαύτης ἐλπίδος, ἐστρατοπέδευσε περὶ τὴν ἀρχὴν, διαμησάμενος τὴν ἐπ'
αὐτῇ χιόνα, euerrẽs & accumulãs. Arrian. in v i, Καὶ τούτοις τοὺς θηρίας ὕδατι ὀλίγῳ
διαχεῖσθαι, χαλεπῶς διαμωμένους τὴν κάχληκα. Idẽ inferius, Διαμησάμενοι δὲ αὐτὴν ἐπὶ
Προσαμήσασθαι. τὸ αἰγιαλοῦ τὴν κάχληκα, ἐπιτυχεῖν ὕδατι γλυκεῖ καὶ καθαρῷ. Dicitur & Περιαμήσα-
σθαι. Idẽ, Τί δὲ τὸ ἐψιλωμένας τὰς ῥίζας σίτου, δοκεῖ ἂν ἐπιχωρῆσαι ἀντιπεριαμήσασθαι
Ἄμη. τὴν γῆν, ἔφην ἐγώ. Inde Ἄμη inſtrumentũ foſſoriũ, quod lingua vernacula
luchetũ vocat, quo foſſores aggerarii vtuntur. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Προσελ-
θὼν ὁ κῆρυξ λύσῃ, Διαφοῦσι ὅσοι ἐπιδίετες ἥβωσι, καὶ δούλοις ἐκ τῶν ἱερέων ἥκειν ἅμα τῇ
ἡμέρᾳ ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Apud Pliniũ in epiſtola ad Traianum legitur
hama aſpiratũ, Nullus in publico ſipo, nulla hama. quod aliud inſtrumen
Μεγαλαυχῶ, μεγαλαυχοῦμαι. tũ ſignificare mihi videtur. Μεγαλαυχῶ, μεγαλαυχοῦμαι. Baſilius Εὐνομίῳ,
Εἰ δὲ τοῦ βραχυτάτου μύρμηκος οὔπω περιέλαβες τῇ γνώσει τὴν φύσιν, πῶς τὴν ἀκατάλη-
πτον τοῦ θεοῦ δύναμιν μεγαλαυχεῖς φαντάζεσθαι; Sic Gregorius, ſic Lucianus. Iſocr.
Αἰσθανόμενος οὐχ ἥκιστά σε μεγαλαυχούμενον ἐπὶ τῇ Βουσίριδος ἀπολογίᾳ. Plato in
tertio de Repub. Ἀνδρὶ λοιδορουμένῳ, ἢ πρὸς θεοὺς ἐρίζοντι, καὶ μεγαλαυχουμένῳ,
οἰομένῳ εὐδαίμονα εἶναι. Baſilius ad eundẽ Eunomiũ, Ο τὴν περὶ τῶν ὄντων εἴδησιν
Αὐχῶ. κατειληφέναι μεγαλαυχούμενος. Αὐχεῖν, vt opinor, actiua voce tantùm dicitur.
Lucian. Αὐχήσει καταλθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι λέγων συνδεδειπνηκέναι τῇ Ηρᾳ.
Idem, Μόνος οὕτω αὐχήσεις περιεῖναι πιπλ ... Ariſtid. cum accuſatiuo, Μόνοις
Λωβῶ, λωβῶμαι. γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν εὐγένειάν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. Λωβῶ, λωβῶμαι. Ariſto-
teles in i. Politic. Εἰσὶ δὲ βαναυσόταται, ἐν αἷς τὰ σώματα λωβῶνται μάλιστα, id eſt
βλάπτονται, διαφθείρονται. Plato libro decimo de Rep. de poetica imitatione
loquens, Τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λωβᾶσθαι ἐκτὸς πάνυ ὀλίγων, πάνδεινόν
που, hoc eſt, eorum mores corrumpere, & deprauare. Et λελωβημένος de-
prauatus in Gorgia, Οὐκοῦν τὸ μέγιστον κακὸν αὐτῷ ὑπάρξει μοχθηρῷ ὄντι τὴν ψυ-
χὴν, καὶ λελωβημένῳ διὰ τὴν μίμησιν τοῦ δεσπότου καὶ δύναμιν. Et in libro x. ſu-
pradicto, ἂν ἤ τι διεφθάρθαι, λελωβῆσθαι dixit, oblæſos eſſe & viciatos. Lyſias
de triginta tyrannis, Τὴν πόλιν οὕτως αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσαντο, ſugilla-
runt, contumelia affecerunt, male acceperunt. Sic Herodianus pro om-
ni contumelia afficio, libro primo, Παῖδας τε ὅσους ἦδεσαν ἐκείνῳ φίλους διεχρή-
σαντο, σύνεργτις τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες, τέλος λελωβημένους εἰς
τοὺς ὀχετοὺς ἔρριψαν. Homerus Λωβητῆρα pro conuiciatore dixit, qui famam
hominum imminuit & contumelia afficit. Aliquando pro flagitioſo &
Λωβάζομαι. perdito, vt Iliados vltimo, Ἔρρετε λωβητῆρες ἐλεγχέες. Λωβάζομαι Hippocra-
tes pro λωβῶμαι dixit, Ηκουσα γὰρ ὑπὸ τοσιωύτων σαφέως λωβάζεσθαί σε τὰ πολ-
λὰ τῆς ἐπιστήμης, ἢ διὰ φθόνον ἢ δι' ἀγροικίην, cõtumelioſè improbari. verba ſunt
Ἐρδινῶ, ἐρδινῶμαι. Democriti ad Hippocratem. Ἐρδινῶ, ἐρδινῶμαι. Xenoph. in i. παιδείας, ὧν
δὲ ἢ φρουρῆσαι δέησῃ, ἢ κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Appian. in v. ciuil.
bellor. περιέπλεον δή αὐτῷ τινες τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. καὶ ἅπασι μετὰ πλή-
θους νεῶν ὀπισθοφυλάκων εἵπετο. Antiph. Γραῦς μὲν ἐσβαίνεις εἰς τὸ πλοῖον ἠρεύνων.

Ἐρευνῶμαι pro eodem dicitur. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Πάντα ἐπιβλέπει, καὶ πάντα ἐπακούει τὸ θεῖον, καὶ πάντα διερευνᾶται. Idem Xenophō in v. παιδείας, Ὁ δὲ Γαδάτας Διερευνῶμαι. ὡς ᾔσθετο τὴν τούτων τὴν κώμην, πέμπει τινὰς προερευνησομένους. ὁ δὲ Ἀσσύριος ὡς ἔγνω προσιόντας τοὺς διερευνήσοντας, φεύγειν κελεύει, ἅρματα δύο. Idem in Hipparch. Ἢν δ' ἐπικινδυνώδεις ἐξαιρετέ που, φρονίμου ἱππάρχου τὸ, ἄλλων προόδων ἄλλους προόδους διερευνωμένους προηγεῖσθαι. τοὺς διερευνῶντας. Baſil. homil. i x, Τὸ γὰρ ἴχνος τοῦ θηρίου ὁ κύων διερευνώμενος, ἐπειδὰν εὕροι αὐτὸ πολυτρόπως σχιζόμενον, & reliqua. Appian. in i i i i. bell. ciuil. de Ciceronis morte loquens, Πλησιαζόντων δὲ τῶν ἐρευνωμένων, ἐς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ κόρακες ἐσπταίοντες, ἔκλαζον, ἐπεγείροντες ἀπὸ τοῦ ὕπνου, appropinquantibus autem iis qui eum perſequebātur, & ſcrutabātur. Alibi, τῶν δὲ τυμβωρύχων τοὺς τάφους ἐρευνωμένων, ὁ θεράπων ἑαυτὸν παρέχει περιεδύετο. Ἐπιμίγνυμι, ἐπιμίγνυμαι, commercia ineo & exerceo. Thucydid. in i, Ἐμπορίας Ἐπιμίγνυμι, ἐπιμίγνυμαι, καὶ συμμίγνυμι. οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις οὔτε κατὰ γῆν οὔτε κατὰ θάλασσαν. Idem, Ἐν ᾧ πολέμῳ οὔτ' ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους, καὶ συνεχῶς ἐπολέμουν. Xenophō in v i i. παιδείας, Νῦν δὲ χρὴ ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς. Baſilius Gregorio, Τὸ δὲ χωρίον ἥδιστον ἐμοὶ πάντων καρπῶν τῆς ἡσυχίας τρέφει. οὐ μόνον καθ' ὅτι τῆς ἀστυκῆς χρείας ἀπήλλακται, ἀλλ' οὐδὲ ὁδίτην τινὰ παραπέμπει, πλὴν τῶν κατὰ θήραν ἐπιμιγνυμένων ἡμῖν. Ἐπιμιξία commerciū. Ioſepus, Οὐ γὰρ ἐμπορίαις χαίρομεν, οὐδὲ ταῖς πρὸς ἄλλους διὰ τούτων ἐπιμιξίαις. vnde Ἀνεπίμικτοι qui cōmercia cum exteris non exercent. Idem, Αἴτιον δὲ τοῦ μὴ γινώσκειν τἀληθὲς, τὸ λίαν ἀνεπίμικτον. Συμμῖξαι voce actiua dicitur. Plato in Politic. Θεαι- Συμμιγνύω. τήτῳ δὲ αὐτὸς συνέμιξα χθὲς διὰ λόγων, hoc eſt, cum eo verba feci, ἐνέτυχον. Polyb. in v, οἱ καὶ συμμίξαντες τοῖς Αἰτωλοῖς πανδημεὶ συνηθροισμένοις, καὶ βραχέα διαλεχθέντες, ἔπλεον ἐξ ὑποστροφῆς πρὸς τὸν Φίλιππον. Xenoph. in v i. ἑλλην. Οἱ δ' ἐκ Τεγέας Ἀρκάδες παρῆσαν μάλα πολλοὶ ὁπλῖται, συμμῖξαι μάλα βουλόμενοι τοῖς Μαντινεῦσιν, id eſt συνελθεῖν, vires ſociare. Et itidem in v. παιδείας, Τί δ' ἐν μέσῳ, ἔφη, ἐστί που συμμῖξαι; adiungere ſe illis. Polyb. Οἱ δὲ Λίβυες ὑπεχώρησαν κατὰ τὸ παράγγελμα, μέχρι συνέμιξαν τοῖς περὶ τὸν Ἄννωνα. Significat etiā accedo, appropinquo. Idem in i i i. hiſt. Ἀννίβας δὲ συμμίξας τοῖς περὶ τὸν ποταμὸν τόποις, εὐθέως ἐνεχείρει ποιεῖσθαι τὴν διάβασιν κατὰ τὴν ἁπλῆν ῥύσιν. ſic dicitur vt συνάπτω. Dicitur etiam Προσμιγνύω. Idem in i i i i, οἱ τὸ μὲν πρῶτον τῇ πόλει προσμίξαντες, καὶ Προσμιγνύω. ποιησάμενοι προσβολάς, ἀπέπεσον, exercitum admouentes. Idem in v. vtroque ſimul vſus eſt. Συνάψαντες δὲ τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, κατέβαλον μὲν ἐξ αὐτῶν ἐς τριακοσίους. Plut. in Ariſtide, Ἐμβιβάσας δὲ εἰς τὰ ὑπηρετικὰ πλοῖα τοὺς προθυμοτάτους καὶ μαχιμωτάτους τῶν πολιτῶν, προσέμιξε τῇ Ψυτταλείᾳ, appulit. Idem paulo poſt, ἐκεῖ δὲ Παυσανίας ὁ τοῦ σύμπαντος ἡγούμενος ἑλληνικοῦ, συνέμιξε, acceſſit, & cum Ariſtide ſe coniunxit. Idem in Phocione, Νέος δὲ ὢν Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν τῷ στρατηγῷ, καὶ παρείπετο. Cicero in Lælio, Id apparet in beſtiis, vt requirant appetántque aliquas ad quas ſe applicēt eiuſdem generis animantes. & in Orat. Qui Romam in exiliū veniſſet: cui Romæ exulare ius non eſſet: ſi ſe ad aliquem quaſi patronū applicuiſſet. & reliqua.

Ἐπιχωριάζω, ἐπιχωριάζομαι. Halicarnaſſeus in vita Lyſiæ, Ἐστί τε τῆς Ἀττικῆς Ἐπιχωριάζω. ἐπιχωριάζομαι. γλώττης ἄριστος κανών, οὐ τῆς ἀρχαίας, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, id eſt εἰωθυίας, & patriæ, in vrbéque celebratæ. Plato ἐπιχωριάζει pro ad locū

aliquē ventitare dixit in Phædone, Καὶ γὰρ τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τανῦν Ἀθήναζε. οὔτε τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν. Ariſtoteles voce paſſiua, Ἐν ὅσαις γὰρ τῶν πόλεων ἐπιχωριάζεται τὸ νέους συζευγνύναι καὶ νέας, ἀτελεῖς καὶ μικροὶ τὰ σώματά εἰσι, id eſt in quibus conſuetum eſt & patrium. Plerique tamen actiua voce loquuntur. Syneſ. Καὶ τῆς πόλεως ἐν πέντε κατά τινα στάσιν, ὅσον ἐπιμεληθῆν, οὐκ ἐπιδόξοι, ἀλλ' ἡμῖν ἐπιχωριάζει, apud nos moratur & verſatur. Polyb. Καθ' ὅλου δὲ ὁ περὶ τὴν αἰσχροκέρδειαν καὶ πλεονεξίαν τρόπος, οὕτως ἐπιχωριάζει παρὰ τοῖς Κρησὶν, ſic frequens & vſitatus eſt. Sic Athen. in vndecimo, Ἐστι δὲ λάκαινα κυλίκων εἶδος, λεγόμενον ἢ ἀπὸ τῆς κεράμου, ὡς τὰ ἀττικὰ σκεύη, ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιχωριάσαντος ἐκεῖ. Μεγαλοφρονῶ, μεγαλοφρονοῦμαι. Xenoph. in VI. ἑλληνικῶν, Μηδὲν μεγαλοφρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ. Plato lib. VII. de Repub. Ἔπειτα καὶ γνωσθεὶς ὡς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι. Iulian. Auguſtus Ἀλυπίῳ, de Dario & Syloſonte loquēs, Εἶτα ἐπὶ τούτῳ Δαρεῖος μὲν ἐμεγαλοφρόνει, μεγάλα ἀντὶ μικρῶν νομίζων ἀποδεδωκέναι. Συλοσῶν δὲ λυπηρὰν ἐλάμβανε χάριν. Appian. in IIII. τῶν ἐμφυλ. ὁ δὲ λεὼς ἐμεγαλοφρόνει, ἐπεὶ καὶ παλαιῶν ἔργων πρὸς οὐχ ὁμοίους ἄνδρας ἐμεμνημένοι, de Rhodiis loquēs cum Caſſio bellum geſturis. Ἵζω, ἵζομαι. Καθίζω, καθίζομαι. Plato in Sympoſio, Ἀνθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως. οὗ δ' ἂν εὐανθής καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. Idem voce paſſiua vſus eſt alibi, Διὸ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος ἐμποδὼν ὄντος, οὗ ἡ νῆσος ἰζομένη παρέσχετο, id eſt ſidens, peſſum iens, & ſubſidens. Hoc idem Ἰζάνειν dicitur. Thucydid. Ὑπαγομένου αὖθις κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἰζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον. Dicitur & Ἵζειν περισπωμένως, in præſenti ἄχρηστον, ὅθεν ἵζησαι & ἐφιζῆσαι. Ἐνιζάνειν, ἐφιζάνειν, καθιζάνειν compoſita, ſunt etiam vſitata. Ἐνίζειν autem δασυνόμενον eſt vnitatem ponere. Ariſtot. in I. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Παρμενίδης μὲν γὰρ ἔοικε τοῦ κατὰ λόγον ἑνὸς ἅπτεσθαι. Μέλισσος τοῦ κατὰ τὴν ὕλην. Ξενοφάνης δὲ πρῶτος τούτων ἑνίσας. Καθίζω ἐγὼ, ſedeo. Plato in Phædro, Καὶ ἅμα ἀνακλασθῆναι εἰς τοὐπίσω ἀναγκάσαι τὰς ἡνίας, οὕτω σφόδρα, ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω. Vnde Καθιζήσω & καθιζήσομαι. Idem in eodem, Προάγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθιζησόμεθα. Et rurſus, Ἀλλὰ ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι ἀναγνῶμεν. Inde Παρακαθίζομαι aſſideo. & Παρακαθίζησαι aſſidere cōſolādi amici gratia Syneſius dixit. Libanius in decl. Ὁ δὲ Ἄρης τἀπεικὸς ἡγήσατο τὸ καθίσαι δικαστήριον αὐτῷ θεοὺς, id eſt iudices illi deos ferre, & eum apud deos accuſare. vtrunque enim ſignificat. Galen. lib. I. Therapeut. Μὴ τοὺς ὁμοτέχνους τῷ πατρί σου κριτὰς καθίσῃς, ἰατροὺς τοὺς μισοῦντας Θεσσαλόν. νικήσεις γὰρ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ καθ' Ἱπποκράτους λέγων. Idem, Σὺ δ' οὐδὲν τούτων ἔχων ἐπιδεῖξαι, τολμᾷς, ὦ γενναιότατε, κατηγορεῖν Ἱπποκράτους, καὶ καθίζεις μετ' ἐν ταῖς χηρώδεσί σου βίβλοις δικαστὰς τοὺς ἕλληνας, ἀποφαίνῃ δ' αὐτὸς, οὐκ ἀναμείνας ἐκείνους. Greg. Τί δικαστὰς τοὺς κατηγόρους καθίζομεν; Xenoph. in 2. ἀναβάσ. Καὶ ἐπαγγελλόμεθα δὲ Ἀριαίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, id eſt collocaturos eſſe. & Παρακαθίζω iuxta colloco, aſſidere iubeo. Demoſth. κατ' Ἀφόβου, Ὁ γὰρ πατὴρ ὡς ᾔσθετο τὴν νόσον οὐκ ἀποφευξόμενος, συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφὸν, τὰ σώματα ἡμῶν εἰς τὰς χεῖρας ἐνέθηκε, παρακαταθήκην ἐπονομάζων. Syneſius Παρακαθίσαι dixit pro aſſidere cōſolatoris modo. Demoſth. πρὸς Ἀπατουρ. pro arbitrum ex compromiſſo eligere dixit, Ἐπ-

Μεγαλοφρονῶ, μεγαλοφρονοῦμαι.

Ἵζω, ἵζομαι. Καθίζω, καθίζομαι.

Ἰζάνω. ἰζῶ.

Ἐνίζω.

Καθίσω.

Παρακαθίζομαι. Καθίζειν δικαστήριον.

Παρακαθίζω.

στηκυιῶν δ' αὖθις τὴν δίκην, πεισθέντες ὑπὸ τῶν παρόντων, εἰς ἐπίδειξιν ἔρχονται. εἶτα δ' ἑκάτερος παρενεχθείσατο, οὗτος μὲν Ἀριστοκλέα, ὁ δὲ Παρμένων ἐμέ. Ταλαντεύω, ταλαντεύομαι pro vergo & inclinor, καὶ ῥέπω. Philo de mundo, Ἡ δὲ γῆ ταλαντεύουσα, πρὸς τοῦ πυρὸς ἀμφοτέρωθεν ἐπελαφρισθεῖσα, μόλις ὑπὸ δυνατωτέρας τῆς ἐπικουφιζούσης ἰσχύος, ἄνω πρὸς τὰς τοῦ πυρὸς ἕδρας ὠθεῖται καὶ ἵσταται. ταλαντεύουσαν γῆν ἀντὶ τοῦ βρίθουσαν dixit, hoc eſt peſſum euntem, degrauantem. Idem, Ὥστε εἰ οὕτως συνέστη ὁ κόσμος, ἐκτὸς ἢ κενὸν, ἢ μηδὲν εἶναι. εἰ μὲν δὴ κενὸν, πῶς ὢν πλήρη καὶ ναστὸν καὶ τῶν ὄντων βαρύτατον, εὑρέθη ταλαντεῦον στερεοῦ μηδενὸς ἐπερείδοντος. hoc loco ταλαντεύειν expendere ſignificat & appendere, libraréque, hoc eſt ſuſpenſum tenere. Gregor. in carmine, Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μῦθος ἐρπηστῆρος Λάθρα καὶ ἀμφαδίην, κλέπτων φρένας ἐσθλὰ νοούσας: id eſt, dæmonis ſolicita verſutia nunc me tollit viciſſim, ac deprimit: nunc enim ad Deum meditandum conuertor, nunc ad mundi turbulentiam reuoluor, impoſturã mihi faciente fallaci obreptore. Diodor. in hiſtor. Alexand. Ἡ μὲν μάχη διὰ τὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἀρετὰς ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὅλων κρίσιν. ἐταλαντεύετο γὰρ τῇδε κἀκεῖσε, τῆς τύχης ἐναλλὰξ γινομένης, inclinabatur & vergebat huc & illuc viciſſim. Inde Ταλαντεύεσθαι τὴν γνώμην ſignificat animum vtroque ancipitem eſſe & alternantem. Lucian. Ἐγὼ μὲν γὰρ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propenſus ſum, vt libra in examine ſtans & æquilibrio. quod Græcè Ἰσοῤῥοπεῖν dicitur, ὅταν ἰσάζῃ τὰ ζυγά. Alciphron ταλαντεύεσθαι accuſatiuo iunxit pro in æquilibrio tenere, Πρὸς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται κέχηνα. ἀνδροφόνος δὲ οὐχ ὑπομένω γενέσθαι. μέμφει δὲ πενίᾳ συζῶντα χαλεπόν. τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλάντευε. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς ὦ γύναι, ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω, vtram in partem ego vergam in tua voluntate poſitum eſt. AEquilibrium etiam ſignificant, cum τὰ ζυγὰ μηδαμοῦ ἀπονεύοντα μήτε καταῤῥέποντα dicunt. & ἐπανισοῦν τὰς τῶν σταθμῶν ἀποκλίσεις, ad æquilibrium redigere vocant. Dicitur etiã Ταλαντοῦμαι. Plato in Timæo, Διὰ δὲ τὸ μήθ' ὁμοίων δυνάμεων μήτ' ἰσοῤῥόπων ἐμπίπλασθαι, κατ' οὐδὲν αὐτῆς ἰσοῤῥοπεῖν, ἀλλ' ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην, σείεσθαι ὑπ' ἐκείνων αὐτήν, inæquabiliter librari, non ad æquilibrium cum eis ferri. Illud Gregorii in principio τοῦ δευτέρου στηλιτευτικοῦ, Νῦν οὖν σκοπεῖν δέον τοῦ λόγου προσθησόμεθα, τοῖς εἰρημένοις προσθεῖναι τὰ δίκαια τοῦ θεοῦ στάθμια, καὶ οἷς ἀντιταλαντεύεται πονηρία, hoc ſignificat iam dictis addere iuſta Dei pondera, & quibus iniquitas rependitur, hoc eſt iniquitatis ſuppliciũ. Sequitur enim, τοῖς μὲν, αὐτόθεν ἀπαντῶσα. τοῖς δὲ, καὶ μικρὸν ὕστερον, id eſt, in quæ iam inde ipſa partim, partim poſt paulo incurrit. Eſt enim rependere Ἀντισταθμίζειν, Ἀντιταλαντεύειν, hoc eſt ἰσοστάσιον ἀποδιδόναι. vt aurum pro Gracchi capite repenſum Cicero dixit in Oratore, & auro rependere Plinius. Dicitur & Ἀντισηκοῦν, ἀντεξισάζειν, ἀντεπανισοῦν τὸ εὐεργέτημα ἢ τὴν κακουργίαν, vt Latinè obſequium vel iniuriam rependere dicunt, & τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι. Gregorius de eorum pœnitentia loquens qui in perſecutione lapſi ſunt, Οὐδ' ἐγὼ δέχομαι τοὺς ἢ μὴ καμπτομένους, ἢ μὴ ἀξίως, μὴ δὲ ἀντισηκοῦντας πρὸς κακὸν τὴν διόρθωσιν, id eſt, ex æquo emendationem rependentes: æqua virtute vitium compenſantes. Polybius ἐν τῷ περὶ τοῦ καθοπλισμοῦ τῶν Μακεδόνων καὶ τῶν Ῥω-

Ταλαντεύω, ταλαντεύομαι.

Ταλαντοῦμαι.

Ἀντισταθμίζειν. Ἀντιταλαντεύειν. Ἀντισηκοῦν. Rependere.

μήκων,de magnitudine ſariſſarum loquens, Επεὶ δὲ τῶν σαρισσῶν τὸ μέγεθός ἐστι, κατὰ μὲν τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν, ἑκκαίδεκα πηχῶν. κατὰ δὲ τὴν ἁρμογὴν τὰ πρὸς ἀλήθειαν, δεκατεττάρων. τούτων δὲ τοὺς τέτταρας ἀφαιρεῖται τὸ μεταξὺ τοῖν χεροῖν διάστημα, καὶ τὸ κατόπιν σήκωμα τῆς προβολῆς, φανερὸν ὅτι τοὺς δέκα πήχεις προπίπτειν ἀνάγκη τὴν σάρισσαν. Σήκωμα appellauit τὸ ἀντίρροπον mucronis ſariſſæ, quod æquipondium dici poteſt,hoc eſt pondus quod altrinſecus additur ad æquilibrium moliendum. Vnde Sacoma apud Vitruuium libro nono,vbi de Archimede loquitur, Coronam(inquit) votiuam diis immortalibus immani precio locauit faciendam: & aurum ad ſacoma appẽdit redemptori. Id æquipondiũ,vt dixi,vocari poteſt, vt centumpondium apud Catonem & Plautum,pro immani pondere legimus: etiamſi centum pondo excedat.Quidam ſuperpondium ἐπίμετρον vocant,quod Cicero in Frumentaria corollarium dixit. Σηκὸς eſt ſtabulum in quo ſeorſum agni lactentes clauduntur. Plato lib.v.de Repub. Τὰς μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄξουσι, ὅταν σπαργῶσι, μηχανώμενοι ὅπως τὸ αὐτῆς μηδεμία αἰσθήσεται. Ariſtoteles in ſexto hiſtoriæ non abſimili ratione pro loculis vſus eſt, quæ Columella loculamenta vocat, Οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν σηκούς. καὶ ἐφ᾽ ᾧ μὲν ἡ θήλεα, ἐπὶ θατέρῳ δὲ ὁ ἄῤῥην ἐπῳάζει. Inde Σηκάζω ῥῆμα quod cõcludere ſignificat.Xenoph.in III.ἑλληνικῶν, Τέλος δὲ ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες κατηκοντίσθησαν. Βρίθω etiam & βρίθομαι pro eodem inuenitur. Euſtath. in Homerum, Εἰς χεῖρας μεταποιοῦνται,κάτω βρίθοντες, καὶ ἀναχωρεῖν οὐκ ἔχοντες.Greg. Οσον τὰ ὑπερουράνια ἡμῶν ὑπεραίρει τῶν σωματικῶν καὶ ταπεινοῦ καὶ βρίθοντος χρήματος, id eſt,præſtant corporibus humanis concretis & deorſum vergentibus ſuo nutu. Ariſtoteles in Probl. ſect. decimaquinta, loquens de circulo prouoluto,Οταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος δι᾽ ἀνωμαλίαν τῶν περιισταμένων ἀέρος, οὐκ ἔτι ἴσον γράφει τοῦ τε ἐντὸς καὶ τοῦ ἐκτὸς μέρει, ἀλλ᾽ ἀνάγκη περιφερῆ. Chryſoſtomus paſſiue protulit, Πολλοὺς περὶ τὴν γῆν ἀναδεχόμενος πόνους, ἵνα βρίθηται αὐτῷ τὸ ἅλωνιον πολλῷ τῷ καρπῷ,hoc eſt ingraueſcat & propendeat.quod tamen in oratione ſoluta nuſquam voce paſſiua legi.Greg.in elegia,Μὴ γὰρ βριθομένην ψυχὴν ἐπὶ γαίαν ὀδύσῃ,Ως τε μολυβδαίνην ἐς βυθὸν ἑλκομένην.Idem alibi, Αλλὰ κάτω βρίθει με χοὸς πάχος.ἀντὶ τοῦ ἐπιβαρεῖ. Ilia.VIII, Καρπῷ βριθομένη νότιος τε εἰαρινῇσι. ἀντὶ βαρυνομένη.Philo de mundo,Τὸ μὲν δὴ πυρῶδες συνωθεῖ γῆν, ὑπὸ τῆς περὶ αὐτὴν νοτικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, id eſt peſſum ire. Plutarchus pro ἐγκεῖσθαι poſuit καὶ καταφέρεσθαι, in Cæſare, Οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν,incubuerunt:impreſſionem fecerunt. Βρίθω etiam ἀντὶ γέμω καὶ ἀναπληροῦμαι, vt cum dicunt, Βρίθει δένδρον τοῖς καρποῖς, ἀντὶ βαρύνεται καὶ γέμει, ſcatet.Gaza de ſenectute, Τί γὰρ ἥδιον γήρως σπουδαῖς βρίθοντος ἐκ νεότητος.Homerus Ilia.π,Ως δ᾽ ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν Ηματ᾽ ὀπωρινῷ,ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς,cũ proceloſa grãdine obtecta eſt & obruta.Vtitur Theocritus in I.idyllio. id etiã Βρύειν dicitur.Ariſtot.de mũdo, Εξῆς δὲ ἡ γῆ, φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις,πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς,ſcatẽs.Gregorius,βρύων ἕλκεσι, vlcerib' plenus.quod etiã cũ accuſatiuo iungitur. Idẽ, Εἰ καὶ πρότερον ἔβρυες τέως τῆς ἀμόρφου πορνείας, ἀπεξέσθης δὲ τῆς κακῆς οὐλῆς, δεῖξον ἐμοὶ τὸ ἱερὸν σου.Liban. Baſilio,Καὶ ταῦτα ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ. Quare terra βρύειν dicitur cũ verna

Σήκωμα.
Sacoma.
Centumpondium.
Σηκός.
Σηκάζω.
Βρίθω.
Βρίθομαι.
Βρύω.

germina emittit. Xenophõ de leporib' loquẽs, Ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσι. Βρίθω etiam pro incumbo & ingruo, impreſſionem facio. Iliad. ρ, Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν, Δούρατ' ἀνασχόμενοι. Idem, Τῇδε γὰρ ἔβρισε πόλεμον κατὰ δακρυόεντα Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι. Iliad. σ, Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν, ἀντὶ βρύουσαν dixit: quod Gaza loco ſuperiore imitatus eſt. Et Ἐπιβρίθω. Appia. in IIII. bell. ciuil. Καταπίπτων ἐς πολὺ τὰς πύλας ὑπανοίγων, τοὺς βιαζομένους καθ' ἕνα ἀνῄρει. ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἰς ἀπέθανε, πολλοὺς ἀποκτείνας, multis autem vnà impreſſionem facientibus oppreſſus. Βρίθω etiam ſignificat polleo, ὑπερισχύω, præualidus ſum, vt in illa ὑποθήκῃ Sophoclis in Aiace, Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, Μὴ δ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν, εἴ τινος πλέον Ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. Σπανίζω, σπανίζομαι. Demoſth. Σπανίζων χρημάτων, indigens pecuniæ. Theophr. in v, Σπανίζουσι δὲ πίττης. Xenoph. in VII. ἑλλην. Καὶ ὡς πάντων σπανίζοντες ἐν τῇ συμμαχίᾳ δεόμενοι. Iſocrates voce paſſiua in Areopag. Τὸ δὲ μέγιστον, ὅτε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων, οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, τὴν πόλιν κατῄσχυνε. νῦν δὲ πλείους εἰσὶν οἱ σπανιζόμενοι τῶν ἐχόντων. Σπανίζεσθαι plus eſſe videtur quàm σπανίζειν, vt ἀπορεῖσθαι plus eſt quàm ἀπορεῖν, de quo antè dictum eſt. Vnde fit Διαπορεῖσθαι. Plato in Phædro, Ἐγκαλυψάμενος ἐρῶ, ἵν' ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον, καὶ μὴ βλέπων πρὸς σὲ, ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι, id eſt, prorſus ad infantiam redigar. Σκηνῶ, σκηνοῦμαι, & κατασκηνῶ. Xenoph. in VI. παιδείας, Κελεύω τοίνυν ὑμᾶς μένοντας ἐν ᾧ κατεσκηνώκατε, φυλάττειν τὰ χρήματα. Idem, Αὖθις δὲ παρ' ἐμοὶ δειπνήσει σκηνοῦν. In Euangelio Ioannis, Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, quaſi habuit inter nos tabernaculum, fuit in contubernio nobiſcum. Plato voce paſſiua vſus eſt libro decimo de Republica, Οὕτω πόρρω που ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι, Tantum abeſt ab eo vt ſit mortalitati obnoxia. de anima loquẽs. Dicitur etiam Σκηνᾶσθαι vt ὁρᾶσθαι. Idem in eodem libro, Σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Μέλητα ποταμόν. Idem ſuperius, Καὶ τὰς ἀεὶ ἀφικνουμένας ψυχὰς, ὥσπερ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἥκειν, καὶ ἀσμένως εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας, οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνᾶσθαι. Sunt qui ſcribant σκηνεῖν ἀττικώτερον eſſe quàm σκηνοῦν. Xenoph. in v. ἑλληνικῶν, Τοῖς μὲν οὖν ἔξω, ἤδη ὅτι κατὰ ναοὺς ἐμέλλον ναῦται σκηνήσειν. τὴν δ' Ἀθήνησιν, ἐγίγνωσκεν ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν. οἱ δὲ ναῦται ἄλλος ἄλλῃ σκηνήσοιεν. Idem in III. ἀναβάσ. Ἐπειδὴ ἐξωπλισμένοι ἥκοντες παρεσκηνήσαμεν, id eſt in propinquo caſtra metati ſumus. Thucydides voce paſſiua dixit, Τά τε ἱερὰ ἐν οἷς ἐσκήνηντο, νεκρῶν πλέα ἦν. Herodianus tertia cõiugatione vſus eſt, Οὐ πολὺ δ' ἀφεστήκει τὸ χωρίον ἔνθα ἐσκήνου ὁ Ἀλέξανδρος. Παρασκηνοῦν eſt vicinum tentorium habere. Xenoph. Ὁ δὲ Κυαξάρης ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου. Inde Σκήνωμα quod & σκήνημα dicitur, hoc eſt tẽtorium, tabernaculum. Xenoph. Ἔρως αὐτὸν τότ' εἶχε τῶν τε σκιερῶν σκηνημάτων, καὶ τῶν ψυχρῶν καὶ λαμπρῶν ὑδάτων. Inde σκηνοποιῶ & σκηνοποιοῦμαι. Greg. εἰς τὰ γενέθλια, Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς θρύψεως. Herodia. Ὕλαι δ' ἄδενδροι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν ξύλων οὔσης ἐκτενείας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες, σκηνοποιοῦνται, tabernacula excitant, vel domos è materia fabricantur. Χαλεπαίνω, χαλεπαίνομαι, vt Δυσφορῶ, δυσφοροῦμαι. Lucianus in iudicio dearum, Ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενι-

Ἐπιβρίθω. Σπανίζω. Σπανίζομαι. Σκηνῶ. Σκηνοῦμαι. Σκηνῶμαι. Κατασκηνῶμαι. Σκηνεῖν, σκηνᾶσθαι. Παρασκηνοῦν. Σκήνωμα. Σκηνοποιοῦμαι. Χαλεπαίνω. Χαλεπαίνομαι.

χηλιδῶσι, ne offenſiores ob id ſitis iudici. Xenophon voce paſſiua in quinto παιδείας, Ἐνενόησε δὲ καὶ ὡς ἔσκωπτον ἀλλήλους οἷα σκωφθῆναι ἥδιον ἦν, ἢ μή. καὶ ὡς ἔπαιζον, ὡς πολὺ μὲν ὕβρεως ἀπῆν, πολὺ δὲ ὃ χαλεπαίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, vt inuicem ſcõmata ægre ferrent, & offenſione animorum irritarentur. Plato paſſiue vſus eſt libro primo de Repub. Ἐλεεῖσθαι οὖν ὑμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστιν ὑπὸ ἡμῶν τῶν δεινῶν, ἢ χαλεπαίνεσθαι, quàm acerbè accipi, quàm acrius obiurgari, quàm acerbitate affici. Similia ſunt Δυσχεραίνω, δυσχεραίνομαι. vt Δυσχεραίνει τοῖς τῶν πολεμίων στρατηγοῖς, ἀντὶ ὀργίζεται καὶ χαλεπαίνει. & Δυσχεραίνει τὴν ὑπεροψίαν, ἀντὶ μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται, καὶ βαρέως φέρει. Demoſthenes quodam loco, Δυσχεραίνειν ἕν τι ἔφην, Vnum ego ægre ferre me dixi. Plato lib. III. de Repub. Ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν, οὓς δεῖ φαμὲν ἐπὶ φυλακῇ τῆς χώρας τρέφειν, Vt viri nobiles non libenter ſimilia cum illis faciant, ἵνα βαρύνωνται, vt grauentur, vt grauatim faciant. Ariſtoteles accuſatiuo iunxit in primo de partibus, Διὸ δεῖ μὴ δυσχεραίνειν παιδικῶς τὴν περὶ τῶν ἀτιμοτέρων ζώων ἐπίσκεψιν, grauatè ſuſcipere, vel indignabundè audire. Plutarch. de Cicerone, Τῷ δ' ἐπαινεῖν ἀεὶ καὶ μεγαλύνειν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὑπὸ πολλῶν δυσχεραινόμενος, paſſiue dixit, quaſi qui ægre ab hominibus audiebatur, qui inuiſus erat. Alibi, Δυσχεραινόμενον τὸ βασιλείας ὄνομα, quod grauatè ab hominibus audiebatur, quod inuiſum erat, ὃ πάντες ἐδυσχέραινον. Sunt enim huiuſcemodi paſſiua apud Græcos, vt infrà dicendum eſt. Δυσχεραίνω etiam eſt addubito, hæſito, rem difficilem eſſe cenſeo. Ariſtot. in I. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, Οἱ μὲν οὖν πάμπαν ἐξ ἀρχῆς ἁψάμενοι τῆς μεθόδου τῆς τοιαύτης, καὶ ἓν φάσκοντες εἶναι τὸ ὑποκείμενον, οὐδὲν ἐδυσχέραναν ἑαυτοῖς, nihil difficultatis ſibi in ea cõmentatione excitauerunt, & velut rem planam transmiſerunt: hoc eſt οὐδὲν διαπορήσαντες ἔτυχον, tanquam ſcilicet certi ſuæ opinionis: quod facere non decet eos qui vere philoſophãtur, vt ipſe in ſecũdo his verbis inquit, Διὸ δεῖ τὰς δυσχερείας τεθεωρηκέναι πάσας πρότερον, διά τε τοὺς ζητοῦντας ἄνευ τοῦ διαπορῆσαι πρῶτον, ὁμοίους εἶναι τοῖς ποῖ δεῖ βαδίζειν ἀγνοοῦσι.

Δυσχεραίνω. Δυσχεραίνομαι.

Δυσχέρειαι enim ſunt huiuſcemodi διαπορήματα, & argutationes & ἀντιλογίαι. vt apud eundem libro tertio, vbi de axiomatis loquitur, Τὸ γὰρ αὐτὸ ἅμα ὑπάρχειν καὶ μὴ ὑπάρχειν, ἀδύνατον, τῷ αὐτῷ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ ὅσα ἄλλα προσδιορισαίμεθ' ἄν, ἔστω προσδιωρισμένα πρὸς τὰς λογικὰς δυσχερείας, hoc eſt, obiectiones & argutias negotia exhibentes differentibus. Idem in decimo, Ὁμοίως δὲ οὐδὲ πάσας ψευδεῖς οὐδ' ἀληθεῖς τὰς φάσεις δυνατὸν εἶναι, δι' ἄλλα τε πολλὰ τῶν λεχθέντων δυσχερῶν διὰ ταύτην τὴν θέσιν, καὶ διότι ψευδῶν μὲν οὐσῶν πασῶν, οὐδ' αὐτὸ τοῦτο φάσκων τις ἀληθεύσει. Et rurſus in XII, Εἰ δ' αἱ μὲν ἐν ἄλλῳ διαφέρουσιν αἱ μονάδες, αἱ δ' ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ ἀδιάφοροι ἀλλήλαις μόναι, καὶ οὕτω συμβαίνει τὰ δυσχερῆ, ne ſic quidẽ erit anſa argutiarum præciſa & obiectionum logicarum.

Δυσχέρεια.

…χερής.

Δοκῶ, δοκοῦμαι, id eſt φαίνομαι. Plato lib. X. de Repub. Ἐπειδὴ τοίνυν κεκριμέναι εἰσὶν, ἐγὼ πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ὑμᾶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτω, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομίσηται, ἃ ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κτωμένη, δίδωσι τοῖς ἔχουσιν αὐτήν. vtraque voce vſus eſt eodem in ambitu, pro videri & cenſeri. Δεδοκημένος apud Homerũ Iliad. ο, ἀντὶ τοῦ ἐπιτηρήσας legitur; Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος. ἔγχεϊ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνε νεῶν, pro δοκεύων dixit, vel ἐκδεχόμενος, excipiens Troianos in nauem irrũ-

Δοκῶ, δοκοῦμαι.

pere conantes. Δέκω enim ἰωνικῶς, δέχομαι dicitur: vnde fit δοκῶ. Infrà autem dixit, τὸν δ' αἴας οὔτασε δεδεγμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Inde δεδογμένον idẽ quod δόξαι ſignificat. Idem in 2. de Legibus, Ως ἄρα παιδεία ἐσθ' ἡ παίδων ὁλκή τε καὶ ἀγωγὴ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον, καὶ τοῖς ἐπιεικεστάτοις καὶ πρεσβυτάτοις δι' ἐμπειρίαν ξυνδεδογμένον ὡς ὄντως ὀρθῶς ἐστί. Gregorius de Pythagoricis, Οἷς ἑπόμενοι τῶν ὁποιωνοῦν τῶν δογμάτων ἐρωτωμένοις, ἀντὶ μὲν οὐδὲν ἀποκρίνεσθαι, ὅτι ὁ Πυθαγόρας ταῦτ' εἴη δεδογμένον, id eſt ὅτι ἔδοξε. Inde apud Demoſthenem in pſephiſmate, Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, populum ſciuiſſe, curiámque cenſuiſſe. Δοκῶ enim & video & videor, cenſeo & cenſeor ſignificat. quæ cauſa eſt vt actiua & paſſiua ſignificatione idem ſignificetur. Demoſth. Εγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάλιν ἐδόκησα, καταφρονοῦμαι τῷ ἁπλῶς καὶ ὡς πέφυκα ζῆν, exiſtimabam. Plato libro VII. de Repub. Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἴ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων, δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν. & ſic ſubinde vtitur. Polybius in 2, Ο μὲν οὖν ἀντίγονος ἀκούσας ταῦτα, καὶ δόξας ἀληθινῶς καὶ πραγματικῶς ὑποδεδεῖχθαι τὸν Ἄρατον, προσεῖχε τοῖς ἑξῆς περὶ τὰ μέλλοντα ἐπιμελῶς. ἀντὶ νομίσας. Dicũt autem δοκεῖ μοι, καὶ δοκῶ μοι, καὶ ἐμοὶ δοκεῖν, ἀντὶ τοῦ φαίνεταί μοι, & certum eſt mihi, οὕτω δέδοκταί μοι, ſic ſtatui, & ſic cenſeo. Gregor. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα παρήσειν μοι δοκῶ, Reliqua igitur prætereunda mihi eſſe cenſeo. Syneſ. Διὰ σέ μοι δοκῶ μόνην, ὑπὸ φειδοῦς τῆς πατρίδος, καὶ λάβωμεν χολῆς, μετονομαστεύσειν. Plutarchus in Catone, Δοκεῖ μοι Καρχηδόνα μὴ εἶναι. verba ſunt quibus Cato cenſuit Carthaginem eſſe diruendam: id eſt cenſeo, placet mihi Carthaginem non eſſe. Xenophon in 2. ἑλληνικῶν, Οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκει, κάλλιμοι φέρειν ἐδόκει, ἵνα ἀλλήλους μάθοιεν ὁπόσοι εἶεν, id eſt ἐδέδοκτο: conſtitutum erat inter eos, & ita conuenerat. Εμοὶ δοκεῖν etiam dicitur per infinitiuum. Gregor. Οὐκ ἄπιστος ἐμοὶ δοκεῖν. Pauſan. Ερμησιανάξ δὲ οὐκ ἔτι ἐμοὶ δοκεῖν, πείθει. Ariſtophanes pleno ſermone dixit in Pluto, Τὰ βλέφαρα περιέψηχε, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖν. Eſt etiam Δοκῶ ὁ ἔνδοξος γίνομαι, cui Αδοξῶ opponitur, vt Latinè cenſeor: quo modo Euripides in Hecuba vſus eſt, Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν κἀκ τῶν δοκούντων αὐτός, οὐ ταὐτὸν σθένει. Apoſtolus hoc verbo vſus eſt, Εμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, Mecum enim ii qui exiſtimatione præditi erant, conſilia non communicarunt. vel, qui aliquo in numero habebantur. vel, qui aliquid eſſe videbantur, vt interpres vertit. Cicero in Diuinatione, Et ex eo quod ipſe poteſt in dicendo aliquantulum remittet: vt tu tum aliquid eſſe videare. Idem, Et Cæcilius tum denique ſe aliquid futurũ putet, ſi Hallienus minus vehemẽs fuerit. Poteſt etiã & ſignificantius dici, qui aliqui eſſe videbantur. vt idem ad Atticum, Itaque fac vt me velis eſſe aliquem, quoniam qui fui & qui eſſe potui, iam eſſe non poſſum. Quid autem ſignificet προσαναθέσθαι inferius dicetur. Dicitur etiam δοκεῖν ἀντὶ τοῦ δοκοῦν, vt πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, & δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον etiam apud Oratores. Iſocrates in Panath. Αλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τυγχάνω φερόμενος, δεῖν προειδέναι ὅτι τὸν προειρημένον ἐχόμενον, παντάπασι πόρρω γεγονότα τῆς ὑποθέσεως. δεῖν ἀντὶ δέον dixit, hoc eſt προσῆκον, cũ oporteret, cum cõueniret inſtitutæ orationi. vbi γεγονὼς non γεγονότα lego. Ariſtoph. βατραχ. Οὐκοῦν ἔτ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια τραγῳδίας ποιοῦντα, πλεῖν ἢ μύρια. Idem, Οταν δὲ τούτων

Δεδογμένον & δόξαι.

Δοκῶ μοι.

Δοκῶ μοι.

Ἐμοὶ δοκεῖν.

Aliquis.

Δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον.

τῶν σοφισμάτων ἰδὼν, πλὴν ἢ ἑαυτοῦ πρεσβύτερος ἀπήρχημην. Synesius κατ' Ανδρονίκου, Καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἄλλο πλὴν ἢ τεσσαράκοντα ἐνιαυτοὺς συναιρεθῆναι τοῦ σώματος, μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς παραιτήσαι, τί δεῖ καταβιῶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, ſupra x x x. annos. Alibi, Ὄντες ἐπιβάται πλὴν ἢ πεντήκοντα.

Ἀποδοκεῖν. Ἀποδοκεῖν eſt videri aliquid non faciendum, ſic dictum vt ἀποψηφισθῆναι, ἀπηγορεύεσθαι. Xenophon, Ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι, ταχὺ μὲν οὐ δυνάμενοι δὲ μισθοῦ τῶν ἐπιτρίτων εἶναι, διεχέοντο. Et in 2. ἀναβάσ. Ἔστ' ἂν ὀκνήσωσιν οἱ ἄγγελοι μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι.

Μεταδοκεῖν. Μεταδοκεῖν eſt cum mutatur conſilium. Demoſth. πρὸς Λεπτ. Καὶ μηδ' ἂν μεταδόξῃ ποτὲ, ψηφισαμένοις, ἐξεῖναι δοῦναι, ſi pœnituerit capti cõſilii.

Συνδοκεῖν. Συνδοκεῖν dicitur quod inter multos cõuenit & cõmuniter placet. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἐγὼ μὲν οὖν οὕτωσὶ περὶ τῆς τύχης ἐξετάζειν ἀξιῶ, ὀρθῶς καὶ δικαίως, ὡς ἐμαυτῷ δοκῶ. νομίζω δὲ καὶ ὑμῖν συνδοκεῖν, vt mihi ipſe videor. exiſtimo autem & vobis quoque me videri rectè id reputare cenſeréque. Iſocrat. περὶ οὗ πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ, quod conſtat inter multos: de quo conuenit. In Pandectis τὰ συνδόξαντα conuenta & compacta vocãtur.

Εὐδοκεῖν. Εὐδοκεῖν eſt idẽ quod εὐδοκιμεῖν, hoc eſt probari, & exiſtimatione clara eſſe. Lyſ. ἐν κατηγορ. κακολογίας, Οὔτε γὰρ ὑμᾶς σοφωτάτους θεωρῶν ὄντας, ἐμαυτὸν δὲ ἀμαθέστατον. οὐδὲ μὴν πολυφίλους ὑμᾶς, ἐμαυτὸν δ' ἔρημον φίλων. οὐδ' αὖ ὑμᾶς μὲν ὑπερευδοκοῦντας, ἐμαυτὸν δὲ διαβεβλημένον, & reliquá.

Ὑπερευδοκεῖν. ὑπερευδοκοῦντας dixit clariſſima opinione præditos, quaſi qui maximè aliqui eſſe videntur: eo modo quo τοὺς δοκοῦντας Apoſtolus dixit. Plutarchus in Sympoſio τῶν ἑπτὰ, Δῆλον γὰρ ἦν ὅτι τοῦ μεγίστου τῶν ἀγαθῶν καὶ κρατίστου, δεύτερόν ἐστι τὸ δεῖσθαι τροφῆς βραχυτάτης, εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ τὸ μηδὲ ὅλως τροφῆς δεῖσθαι, hoc eſt εἰ μάλιστα εὐδοκιμεῖ. Aliquãdo εὐδοκεῖν ſignificat bene affici erga aliquem, bene ei cupere, & eo oblectari, vt apud Diodorum de Hephæſtione, Τὸ μὲν οὖν πρῶτον οὗτος εὐδοκήσας τῷ ξένῳ, παρ' ᾧ τὴν ἐπισταθμείαν ἐπεποίητο κεχαρισμένως, τοῦτον ἐπεβάλετο κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως, Principio igitur Hephæſtio beneuolentiæ affectu propenſus erga hoſpitem ſuum, apud quẽ diuerſatus cõmodè atque ex animi ſui ſentẽtia fuerat, inſtitit regẽ ipſum ciuitatis ſuæ pronunciare. Polybius in 2. hiſtor. de Democratia Achæorũ loquẽs, Πολλοὺς δὲ πειθοῖ καὶ λόγῳ προσηγάγετο. τινὰς δὲ βιασάμενον σὺν καιρῷ, παραχρῆμα πάλιν εὐδοκεῖν ἐποίησεν αὐτὴν τοὺς ἀναγκασθέντας. εὐδοκεῖν hoc loco ſignificat placidè acquieſcere, & veluti εὐασμενίζειν, bene ſecũ agi putare. Idem, Πῶς οὖν καὶ διὰ τί νῦν εὐδοκοῦσιν οὗτοί τε καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος τῶν πελοποννησίων, ἅμα τὴν πολιτείαν τῶν ἀχαιῶν, καὶ τὴν προσηγορίαν μετειληφότες, quo modo libentes acquieſcunt. Idem alibi, Ὑπὸ δὲ τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἡ πόλις διαπρεσβευσαμένη πρὸς τοὺς ῥωμαίους, ἐποίησε συνθήκας, ἐν αἷς εὐδόκησε φέρειν τι τοὺς διαπραχθέντας οἴσειν, πάσης τε ἀναχωρήσειν τῆς ἰλλυρίδος, libenter admiſit has conditiones: cupidè amplexa eſt. Alibi pro ἀρκεῖσθαι, contentum eſſe. τὴν γὰρ αἰτωλῶν πλεονεξίαν οὐχ οἷοί τοὺς πελοποννησίων ὅρους εὐδοκῆσαι ποτ' ἂν, παρειληφθῆσθαι, ἀλλ' οὐδὲ τοὺς τῆς ἑλλάδος. & in I I I, οὐδένα γὰρ εὐδοκεῖν τῶν ἀξιολόγων ἀνδρῶν ἐν καρχηδόνι τοῖς ὑπ' ἀννίβου περὶ τὴν ζακυνθαίων πόλιν πεπραχθεῖσιν. ἦν ἀρέσκεσθαι. & in v, αἰτωλοὶ δὲ τὰ μὲν διαλυθὲν μὲν εὐδοκοῦντες ἦσαν τοῖς τῇ ὁμολογίᾳ διαλῦσαι πρὸς τοὺς ἀχαιοὺς, ὡς ἂν μὴ κατὰ γνώμην αὐτοῖς τοῦ πολέμου προκεχωρηκότος, acquieſcebãt. Simile eſt fermè illud Pſalmi cen-

teſimi vndequinquageſimi, ὅτι εὐδοκεῖ κύριος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ. vbi interpres tranſtulit, Quia beneplacitum eſt: ac ſi diceret, quia non pœnituit Dominum populi ſui. Damaſc. περὶ τῶν θείων ὀνομάτων, Δι' ἄφατον οὖν ἀγαθότητα ηὐδόκησεν ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς ὀνομάζεσθαι, ἵνα μὴ ἀμέτοχοι παντελῶς ὦμεν τῆς αὐτοῦ ἐπιγνώσεως, placitum eſt illi, gratũ illi fuit, voluit. Sed hoc verbum ſcriptura Deo dicauit & cõſecrauit. Idem περὶ δημιουργίας, Ὁ ὑπεράγαθος θεὸς οὐκ ἠρκέσθη τῇ αὐτοῦ θεωρίᾳ, ἀλλ' ὑπερβολῇ ἀγαθότητος εὐδόκησε γενέσθαι τινὰ τὰ εὐεργετηθησόμενα, καὶ μεθέξοντα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος. éſtque εὐδοκία θεοῦ quod vulgus bonum placitum vocat. Idem de prouidentia Dei loquens, Τῆς δὲ προνοίας, τὰ μὲν, κατ' εὐδοκίαν ἐστί. τὰ δὲ, κατὰ συγχώρησιν. κατ' εὐδοκίαν μὲν, ὅσα ἀναντιῤῥήτως εἰσὶν ἀγαθά. κατὰ συγχώρησιν δὲ, ὡς ὅτε συγχωρεῖ τὸν δίκαιον περιπεσεῖν συμφοραῖς, ἵνα τὴν ἐν αὐτῷ λανθάνουσαν ἀρετὴν δείξῃ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰώβ. Εὐδοκία etiam alio modo appellatur προηγούμενον θέλημα τοῦ θεοῦ, quaſi antegreſſa Dei voluntas, qua vult omnes ſaluos eſſe. vt idem in eodem loco docet. & θέλειν προηγουμένως eſt idem quod εὐδοκεῖν. Idem, Τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν, τὰ μὲν ἀγαθὰ προηγουμένως θέλει καὶ εὐδοκεῖ. τὰ δὲ πονηρὰ καὶ ὄντως κακὰ, οὔτε προηγουμένως, οὔτε ἑπομένως. Paul. 1. ad Corinth. 1, Εὐδόκησεν ὁ θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Idem ſecũdæ ad eoſdẽ cap. v. de ſe & ſimilibus ſui dixit, Θαῤῥοῦμεν δὲ καὶ εὐδοκοῦμεν ἐκδημῆσαι ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν κύριον, pro libenter amplectimur, & bene agi nobiſcum putamus. vt in exẽplis ſuprà ex Polybio citatis. Chryſoſtomus ἐπιθυμοῦμεν interpretatur. Idẽ 1. ad Epheſios θέλημα & εὐδοκίαν ſimul poſuit, Ἐν ἀγάπῃ προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Sic enim legendum eſt, vt ἐν ἀγάπῃ principium ſit eius ſententiæ, non clauſula ſuperioris: Qui in charitate deſtinauit nos in adoptionem per Ieſum Chriſtum in ipſum, pro voluntate ſua propẽſiore. quo in loco Chryſoſtomus, πανταχοῦ (inquit) εὐδοκία τὸ θέλημά ἐστι τὸ προηγούμενον, hoc eſt antegreſſum & præcipuum. Eſt enim, vt ipſe ait, θέλημα πρῶτον, καὶ θέλημα δεύτερον. Prima voluntas Dei eſt μὴ ἀπολέσθαι τοὺς ἡμαρτηκότας. Secunda eſt γενομένους κακοὺς ἀπολέσθαι. οὐ γὰρ δὴ ἀνάγκῃ αὐτοὺς κολάζει, ἀλλὰ τὸ θέλημα. εὐδοκία οὖν, φησὶ, τὸ πρῶτον θέλημα, τὸ σφοδρὸν θέλημα, τὸ μετ' ἐπιθυμίας θέλημα. σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖ ὁ θεὸς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας. Εὐδοκίαν ipſam τοῦ θεοῦ theologi ἀγαθὸν θέλημα eſſe dicunt, quod cum Diodori ſignificatione conuenit. Gregorius de Chriſto loquens eadem poteſtate cum patre prædito, Παραδεδόσθαι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν δεδωκέναι γέγραπται. καὶ ἐγηγέρθαι παρὰ τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν ἀνεστακέναι. ἐκεῖνα τῆς εὐδοκίας, ταῦτα τῆς ἐξουσίας, illa ſpontaneam voluntatem & conſentientem propenſámque animi affectionem, hæc poteſtatem declarãt. Ea enim quæ probamus & facienda cenſemus, δοκεῖν ἡμῖν dicuntur, vt ex iam dictis apparet. Sic Eccleſiaſtici primo, Σοφία γὰρ καὶ παιδεία φόβος κυρίου καὶ εὐδοκία αὐτοῦ πίστις καὶ πραότης. Quod enim Deo perplacuit, id eſt εὐδοκία τοῦ θεοῦ. Sic ad Epheſios 1, Προορίσας ὑμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ, Qui vos in adoptionem deſignauit per Ieſum Chriſtum in ſeipſum, vel in ſeipſo potius, pro affectu propẽſo voluntatis ſuæ. Rurſus Eccleſiaſtici x v i i i, Ἐὰν χορηγήσῃς τῇ ψυχῇ σου εὐδο-

Εὐδοκία.

Προηγούμενον θέλημα.

κίαν ἐπιθυμίας, ποιήσει σε ἐπίχαρμα τῶν ἐχθρῶν σου, Si animæ tuæ ſuppeditaueris quicquid cupiditati complacitum fuerit, præbebit te tandem inimicis ad inſultandum. vel, ſi animo tuo indulſeris pro affectu procliui cupiditatis. Gregor. in 2. περὶ υἱοῦ, Ὑποτάσσει ὁ υἱὸς πατρὶ, καὶ υἱῷ πατήρ. ὁ μὲν ἐνεργῶν, ὁ δ' εὐδοκῶν, hic quidem opere, filius ſcilicet: ille propenſa voluntate, ſcilicet pater. Superius autem dixerat, Γέγονε γὰρ ταῦτα ἐνεργείᾳ μὲν τοῦ γεννήματος, εὐδοκίᾳ δὲ τοῦ γεννήτορος. Lucæ III, Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν σοὶ ηὐδόκησα, Tu es filius meus, filius (inquã) dilectus, in te animo meo obſecutus ſum. vel potius, in te opus meum probaui. vel quod idem eſt, in te mihi placui. Vt enim pater mortalis in filio quem ſummopere probat, ſibi placet: ita Deus in Chriſto homine ſibi placet, qui ne in humanitate quidem quicquam à diuina volũtate deſciuit. Placet enim ſibi Deus in ſuo opere, vt ſit ἐν σοὶ ηὐδόκησα, in te acquieuit animus meus. quaſi ἐν σοὶ ἀπεδεξάμην τὸ θέλημά μου, vel τὸ δημιούργημα τὸ ἐμὸν, humanitatẽ ſcilicet ſeruatoris. Hoc Cicero in Lælio ſic expreſſit, Viciſſim autem ſenes in adoleſcentium charitate acquieſcimus. Sic in Eccleſiaſte ſcriptum eſt, cap. IX, Δεῦρο φάγε ἐν εὐφροσύνῃ τὸν ἄρτον σοῦ, καὶ πίε ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ τὸν οἶνόν σου, ὅτι εὐδόκησεν ὁ θεὸς τοῖς ποιήμασί σου. ac ſi diceret, ὅτι ἀπεδέξατο τὰ ποιήματά σου ὁ θεός. ὅτι ἠρέσθη σε τοῖς ποιήμασιν ὁ θεός. & ὅτι ἤρεσε τὸν θεὸν τὰ ποιήματα τὰ σά. Sic LXX. interpretes Pſalmo LXXXIIII, εὐδόκησας κύριε τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν ἰακώβ, Probaſti domine terram tuam. vbi interpres tranſtulit benedixiſti. eſt enim quaſi gratioſa apud te fuit terra tua. in gratiam cũ ea rediiſti. Auctor Eccleſiaſtici datiuo iunxit congruentius, Μὴ εὐδοκήσῃς εὐδοκίαις ἀσεβῶν, Noli aſſentiri placitis impiorum. Quare qui opere commendabili ſeſe Deo probauit, is Εὐδοκεῖσθαι dicitur. Gregor. in I. περὶ υἱοῦ, Νῦν δὲ καὶ μᾶλλον παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ τῇ ἀποστολῇ, καθὼς γέγραπται, τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, ne in præuaricatione deprehẽſi, cum hoc elogio damnemur, quòd Deo noſmetipſos non probarimus. Polybius in I. hiſtor. Πρὸς οὓς ποιησάμενοι ῥωμαῖοι σπονδὰς, καὶ ἀναλύσαντες εὐδοκουμένας γαλάταις, καὶ γενόμενοι πάλιν ἀνελπίστως τῆς πατρίδος ἐγκρατεῖς, ἐπολέμουν ἐν τοῖς ἑξῆς χρόνοις πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας, id eſt probatas & admiſſas ab eis. & in 2, Περὶ δὲ πίστεως καὶ χάριτος ἀποδόσεως ῥαθυμεῖν αὐτὸν ᾤοντο δεῖν. αὐτὸν γὰρ εὑρήσειν τὸν πρῶτον εὐδοκουμένας ἀμφοτέροις ὑπαρχούσης πίστεως, ex vtrorũque ſentẽtia. Poteſt etiã ſignificare ἐν σοὶ εὐδόκησα, τὸ ἐν σοὶ εὐδόκιμος. ex operibus enim ſeruatoris gloria

Εὐδόκιμος. Dei illuſtrata eſt per orbẽ. Παρὰ τὸ δοκεῖν Δόκιμος deducitur & Εὐδόκιμος & εὐδοκιμεῖν. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Τὴν δὲ δικαιοσύνην, εὐδόκιμον μὲν, ἀλυσιτελῆ δὲ, καὶ μᾶλλον δυναμένην τοὺς ἄλλους ὠφελεῖν, ἢ τοὺς ἔχοντας αὐτήν. εὐδόκιμον dicit quod

Εὐδοκιμεῖν. εὐδοκοῦν Lyſias, hoc eſt probatum & laudatum ab hominibus. Et Εὐδοκιμεῖν bene audire, ſermone hominum celebrari. Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου,

Εὐδοκιμεῖσθαι. Ὡς ἑτέρως δὲ συμβαίνειν, τὸ γοῦν εὐδοκιμεῖν περίεστι. Hoc idem Εὐδοκιμεῖσθαι dicitur. Plutarchus in Galba, Ἀκρόαμα δὲ ἦν ὁ κάνος εὐδοκιμούμενον, Erat autem acroama celebre & nobile in aula. Vſus eſt & Lucianus. Παρευδοκιμεῖν

Παρευδοκιμεῖν eſt fama & celebritate præſtare alicui, & accuſatiuo cõſtruitur. & Παρευδοκιμεῖσθαι vinci & ſuperari ab alio, hoc eſt inferiorem eſſe claritate fa-

mæ. cuius vſus ſatis frequens eſt. vt, Παραδοκιμεῖται ἡ φιλοσοφία ὑπὸ τοῦ ψεύ-
δους παραπολύ. εὐπρόσωπον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο ἥδιον. Alciphr. Οὐ μὴν ἀπεί-
πεγε ἡ Θρυαλλὶς, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ παρὰ δοκίμησιν αὐτήν. Ioſepus in I. cõtra Ap-
pionem, Λόγων δὲ δύναμιν ἀπεδείκνυντο, καὶ καθ᾽ ὅν τινα τρόπον ἐν τούτῳ παραδο-
κιμήσειν τοὺς ἄλλους ὑπελάμβανον, κατὰ τοῦτον ἡρμόζοντο. Καταδοκῶ ἀντὶ τοῦ νομίζω, ἡγοῦ- Καταδοκῶ.
μαι, exiſtimo. & Καταδοκοῦμαι exiſtimor & ſuſpicione opprimor. Anti- Καταδοκοῦμαι.
pho in apologia cædis, Εἰ γὰρ νῦν διὰ τῆς ἔχθρας τὸ μέγεθος εἰκότως ὑφ᾽ ὑμῶν
καταδοκοῦμαι, πρὶν ἐργάσασθαι εἰκότερον ἦν τὸν εἰδότα τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν εἰς ἐμὲ
οὖσαν, καὶ τῶν ἄλλων εἴ τινα ἔγνων ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ, διακωλύειν μᾶλλον, ἢ αὐτὸν ἐρ-
γασάμενον, εἰς προδήλους ὑποψίας ἐμπεσεῖν. & mutat inflectionem τοῦ δοκῶ. fa-
cit enim καταδοκήσω in futuro, & καταδεδόκηκα in paracimeno. Idem, Ἀλ-
λὰ κἂν μὴ τὸν ἀποκτείναντα εὑρὼν, ἐξελέγξω, αὐτὸς καταδοκηθεὶς φονεὺς εἶναι, ἀνοσίως
ἁλώσομαι. Idem in refutatione ſuperioris apologiæ, Ἀξιοῖ δὲ διὰ τὸ φανερὰν
εἶναι τὴν ὑποψίαν αὐτῷ, μὴ καταδοκεῖσθαι ὑφ᾽ ὑμῶν, οὐκ ὀρθῶς ἀξιοῖ, ſuſpicione
non premi. Δόκησις etiam eſt ἀπὸ τοῦ δοκῶ. Thucyd. Χαλεπὸν γὰρ τὸ μετρίως Δόκησις.
εἰπεῖν ἐν ᾧ μόλις καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται, id eſt opinio. Vnde Δόκησιν
παρέχειν eſt opinionem expectationémque de ſe præbere. Idem, Δόκησιν πα-
ρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν, quaſi iamiam eſſent inuaſuri. Plutarchus in Pom-
peio, Φανέντος δὲ παραδόξου τοῦ λόγου Κάτων ἀναστὰς, καὶ παρασχὼν δόκησιν ὡς ἀντιλέ-
ξοι, εἶπε. Vnde Δοκησίσοφος, Δοκησίνους, Δοκησισοφία, & Δοκησιδέξιος. Athen. Δοκησίσοφος.
Εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων, Dicet aliquis eorum qui ſibi acuti homines Δοκησίνους. Δοκησιδέξιος.
videntur. Εὐδοξεῖν etiã eſt εὐδοκιμεῖν, hoc eſt ſermone hominũ celebrari. Εὐδοξεῖν.
& Εὐδοξία claritas nominis. AEſch. Πότερα ὡς αὐτὸς εὐδοξήσων, ἢ αὐτὸν ὠφε- Εὐδοξία.
λήσων. Gregor. Ταπεινώσεως ἕπεται εὐδοξία. Iſocrat. de Pythagora, Τοσοῦτον εὐδοξίᾳ
τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλεν, ὥστε καὶ πάντας ἐπιθυμεῖν αὐτοῦ μαθητὰς εἶναι. Ενδοξος eſt idẽ Ἔνδοξος.
ferè quod εὔδοξος. & præterea ἔνδοξος eſt δοξαστὸς, id eſt opinabilis. Ariſtotel.
in 2. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, Περὶ ὅσων οἱ διαλεκτικοὶ πειρῶνται σκοπεῖν, ἐκ τῶν ἐνδόξων ποιού-
μενοι τὴν σκέψιν. Ἄδοξος opponitur τῷ ἐνδόξῳ. Apud Gellium ἄδοξοι ὑποθέ-
σεις, vt laudare quartanã. Ἀδοξεῖν opponitur τῷ εὐδοξεῖν, quod etiã ἀδοξεῖσθαι Ἀδοξεῖν. Ἀδοξεῖσθαι.
dicitur, vt ἀπορεῖσθαι. Plutarch. Ἀδοξεῖ γὰρ τὸ φιλόπρωτον αὐτῶν καὶ φίλαρχον, οὐχ ἧττον
τοῦ φιληδόνου, id eſt male audit, improbatur. Xenoph. in OEcon. Καὶ γὰρ αἵ γε βα-
ναυσικαὶ καλούμεναι, καὶ ἐπίρρητοί τέ εἰσι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων.
καταλυμαίνονται γὰρ τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων. Δόξα eſt opinio & gloria, παρὰ τὸ Δόξα.
δοκεῖν, τὸ φαίνεσθαι καὶ τὸ εὐδοκιμεῖν. Ponitur & pro axiomate, vel propoſitione
adeo fixa, vt axiomatis inſtar ſit. Ariſtot. in III. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, Ἡ μὲν οὖν
βεβαιοτάτη δόξα πασῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις. Pro hoc alibi
βεβαιοτάτην ἀρχὴν dixit. Inde Κύριαι δόξαι Epicuri apud Ciceronẽ in 2. Κύριαι δόξαι.
Finium, Quis enim veſtrum non edidicit Epicuri cyrias doxas, id eſt ma-
ximè ratas, quia grauiſſimæ ſint ad beate viuendum breuiter enuncia-
tæ ſententiæ? Δοξάζειν eſt opinari & exiſtimare. Inde δοξαζόμενος eſt exi- Δοξάζειν.
ſtimatus, id eſt qui talis eſſe creditur. & Δοξαζόμενον quod in opinione
eſt, Platoni in Philebo. Δοξαστὸν eſt opinabile, quod & Ενδοξον dicitur. Δοξαστόν.
Plato in Timæo, Τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν, ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὄν. τὸ δ᾽ αὖ
δόξῃ μετ᾽ αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστὸν, γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν.

Thucyd.in III. in cõcione Diodoti, Δοξάζειν pro ſentire de ſe magnificè,
dixit, Καὶ μετὰ πάντων ἕκαστος ἀλογίστως ἐπὶ πλέον τι ἐδόξασεν ἑαυτὸν, Accedit his o-
mnibus quòd vnuſquiſque ſtultitia & temeritate agitur, vt plus æquo de
ſe ſentiat. vel, & cum vniuerſi, tum ſinguli temeritate quadam aguntur.
Baſil. homil. x, Μὴ μείζω φρονήσῃς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, μὴ ὑπὸ φυσοῦ ἐπαιρό-
μενος, μὴ δόξαζε σεαυτὸν, μηδὲ μέγα τι εἶναι νόμιζε σεαυτόν. Δοξαζόμενοι etiam dicũ-
tur celebrati & ἔνδοξοι. Polybius de moribus Romanorum loquens, Τὸ γὰρ
τὰς τῶν ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας ἰδεῖν ὁμοῦ πάσας οἱονεὶ ζώσας καὶ πεπνυ-
μένας, τίν' οὐκ ἂν παραστήσαι; Apud Herodotum in Vrania legitur, Οὐ βουλο-
μένων δὲ ταῦτα κρίνειν τῶν Ἑλλήνων φθόνῳ, ἀλλ' ἀποπλωόντων ἑκάστων εἰς τὴν ἑωυτῶν
Ἐδοξώθην. ἀκρίτων, ὅμως Θεμιστοκλέης ἐβώσθη τε καὶ ἐδοξώσθη πολλὸν Ἑλλήνων σοφώτατος ἀνὰ
πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. vbi vel ἐδοξάσθη legendum, vel ἐδοξώθη. vt in Calliope,
Νῦν ὦν ἐπεί περ οὐχ ὑμεῖς ἤρξατε τούτου τοῦ λόγου, ἀλλ' ἡμεῖς ἀρχόμεθα, τί δὴ οὐ περὶ μὲν
τῶν Ἑλλήνων ὑμεῖς, ἐπεί τε δεδόξωσθε εἶναι ἄριστοι. περὶ δὲ τῶν Βαρβάρων ἡμεῖς, ἴσοι πρὸς
ἴσους κατ' ἀριθμὸν ἐμαχεσάμεθα. Vbi etiam δεδόξασθε legi poſſet, quo lingua cõ-
munis vtitur. Proinde immerito mea ſententia reprehenduntur à qui-
Δοξάζειν. buſdam Gregorius & alii ſcriptores Chriſtiani, qui δοξάζειν τὸν θεὸν poſt Lu-
cam Euãgeliſtam & diuũ Paulum dixerũt pro laudibus cumulare, & glo-
rioſa celebratione colere, hoc eſt δοξολογεῖν, quo Baſilius vtitur. Δοξάζειν
etiam verbum eſt philoſophicũ. Ariſtotel. Τὰ ἀντικείμενα γὰρ δοξάζουσιν ἀλλή-
λοις οἱ διεψευσμένοι καὶ ἀληθεύοντες. Δόξα enim, vt dixi, eſt inſtar axiomatos.
Δόξασμα. Δόξασμα apud Platonem eſt idem quod δόγμα apud Thucydidem, pro
Δοξαστικός. eo quod faciendum videtur. Δοξαστικὸς ἀνὴρ, eſt qui vi opinãdi præditus
eſt. Ariſtotel. in Ethic. Καὶ καθάπερ ἐπὶ τοῦ δοξαστικοῦ δύο ἐστὶν εἴδη, δεινότης καὶ φρό-
Μεταδοξάζειν. νησις· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ δύο ἐστὶ, τὸ μὲν, ἀρετὴ φυσικὴ, τὸ δ' ἡ κυρία. Μεταδοξά-
ζειν eſt μετατίθεσθαι, opinionem mutare. Plato, Τούς γε μὴν γοητευθέντας σύ γε
φαίης ἂν εἶναι οἱ ἂν μεταδοξάσωσιν, ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες, ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες.
Δογματίζω. Δογματίζω voce actiua, decerno. Greg. κατὰ Ἰουλ. καὶ οἱ μὲν, οὐδὲ εἶναι θεὸν ὑπετίθεντο,
οἱ δὲ οὐ προνοεῖν τῶν τῇδε δογματίζουσι. Idem, καὶ τοῦτ' ἔστιν ὃ δογματίζομεν. Lucian.
Δογματοποιῶ. ἀντιφιλοσοφοῦσι τῇ στοᾷ καὶ ἀντιδογματίζουσι. Δογματοποιῶ decretum facio. Polyb.
lib. I. πρὸς δὲ τὸ λοιπὸν ἐδογματοποιήσαντο καὶ παρῄνεσαν ἑαυτοῖς, ὃν μὲν ἂν λάβωσι καρ-
χηδονίων, τιμωρησαμένους ἀποκτείνειν. Laërt. in Platone, αὐτὸ τοίνυν τὸ δογματίζειν ἐστὶ,
Δρέπω, δρέπομαι. δόγμα τιθέναι, ὡς τὸ νομοθετεῖν, νόμους τιθέναι. Δρέπω etiã & δρέπομαι vt ſuperiora
dicuntur. Baſil. Libanio, Οὐ καθάπερ ἐρωτικά τινα κνίσματα τοῖς ἐρασταῖς, τὰς λε-
πτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσε, πρὸς μείζονα πόθον τοῖς κέντροις τοὺς
δρεπομένους ὑπερεθίζουσα. Iulianus ad Serapionem voce actiua vſus eſt, Ἀλλὰ
Μεθύω, καὶ μεθύσκομαι. πρότερον μὲν ἠρέμα τῶν δένδρων αὐτὰ ταῖς χερσὶν ἀποδρέπουσιν. Μεθύων dicitur qui
ebrius eſt. Ariſtotel. in III. Ethic. Καὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ τῷ ἀγνοεῖν κολάζουσιν. ἐὰν αἴ-
τιος εἶναι δοκῇ τις ἀγνοίας. οἷον τοῖς μεθύουσι διπλᾶ τὰ ἐπιτίμια, ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐν αὐτῷ. κύριος
γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι. μεθύοντα & μεθυσθέντα pro eodem dixit. Idem, Τοιοῦτο δὲ
ποιοῦσι καὶ οἱ μεθυσκόμενοι. Plutarch. in Symp. τῶν ἑπτὰ, de eo loquens quod
Ariſtoteles dixit, Ὑποφθάσας δὲ Ἀνάχαρσις, σὺ γὰρ ὦ Πιττακὲ, καὶ τὸν σὸν ἐκεῖνον τὸν χα-
λεπὸν φοβεῖται νόμον, ἐν ᾧ γέγραφας, ἐάν τις ὁτιοῦν μεθύων ἁμάρτῃ, διπλασίαν ἢ τῷ νήφοντι
τὴν ζημίαν. καὶ ὁ Πιττακὸς, σὺ δέ γε, εἶπεν, οὕτως ἐξύβρισας εἰς τὸν νόμον, ὥστε πέρυσι καὶ
νικῶ

νικῶν γὰρ μεθυσθεὶς ἆθλον αἰτεῖν καὶ στέφανον. Μεθυστικὸς vinoſus. Plato, Οταν μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικὸς καὶ μελαγχολικὸς γένηται. Μεθύσκω actiuè inebrio, & μεθύσκομαι inebrior. quo Plato metaphoricè vſus eſt, Καὶ πολὺ γε ὅσα δι᾽ ἡδονῆς αὖ μεθύσκοντα, παραφρονεῖν ποιεῖ, inebriantia voluptate. vt Εκμεθύσκω, pro humore redundanti vitio & corrũpo. Theophr. in v. de Cauſis, Αλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τῷ πλήθει διαφθείρει, οὕτω τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκει. Ariſtotel. Ομοιος γὰρ ὁ ἀκρατὴς τοῖς ταχὺ μεθυσκομένοις καὶ ὑπὸ ὀλίγου οἴνου. Οργιάζειν τὴν τελετὴν Plato in Phædro pro cerimonias peragere dixit. Alibi in eodem libro ὀργιάζειν τὸν θεὸν dixit pro ſacrificiis placare, Καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ὄντα ἑαυτῷ, οἷον ἄγαλμα τεκταίνεται καὶ κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων. Plutarch. in Cicerone, Ο δὲ Κικέρων εἰς τὴν οἰκίαν φίλου γειτνιῶντος παρῆλθεν, ἐπεὶ αἱ ἐκείνου γυναῖκες κατεῖχον, ἱεροῖς ἀπορρήτοις ὀργιάζουσαι θεόν, ἣν Ρωμαῖοι μὲν, ἀγαθήν, Ελληνες δὲ γυναικείαν θεὸν καλοῦσι. Idẽ in Numa, Τὰ μὲν πολλὰ θυσίαις καὶ πομπαῖς καὶ χορείαις, ἃς αὐτὸς ὤργιασε καὶ κατέστησε, δημαγωγῶν καὶ τιθασσεύων, hoc eſt inſtituit. Eſt enim Οργιάζειν etiam ſacra inſtituere cerimoniáſque. Idem in Cæſare de iiſdem ſacris, Ανδρα δὲ παρεστάναι θεῖν οὐ θέμις τῶν ἱερῶν ὀργιαζομένων, id eſt ἐπιτελουμένων & ἑορταζομένων, vt ipſe alibi dixit. Εξοργιάζειν τὴν ψυχὴν eſt ad ſacra præparare ſuſcipiẽda: ad ſacrorum cultum expiare, & idoneã reddere. Ariſtotel. in v i i i. Politicôn, Εκ δὲ τῶν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τούτους ὅταν χρήσωνται τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, καθισταμένους, ὥσπερ ἰατρείας τυχόντας καὶ καθάρσεως. Idem inferius, Εχει γὰρ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἡ φρυγιστὶ τῶν ἁρμονιῶν, ἥνπερ αὐλὸς ἐν τοῖς ὀργάνοις. ἄμφω γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. δηλοῖ δ᾽ ἡ ποίησις. πᾶσα γὰρ βακχεία καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη κίνησις, μάλιστα τῶν ὀργάνων ἐστὶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. Οργιαστικὰ μέλη καὶ ὀργιαστικὰς ἁρμονίας vocat, quæ ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, καὶ ἣ περίεστι τὴν ποιητικὴν δύναμιν, & affectus ciet in animo. Quod Ariſtoteles, vt alia permulta, à Platone ſumpſiſſe videtur in Ione. ſic enim ait Plato, Καὶ οἱ μελοποιοὶ οὐκ ἔμφρονες ὄντες, τὰ καλὰ μέλη ταῦτα ποιοῦσιν, ἀλλ᾽ ἐπειδὰν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμόν, βακχεύουσι κατεχόμενοι. Κατοργιάζειν etiam dicitur vt ἐξοργιάζειν. Plutarch. ἐν τῷ, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτ. Οὐκοῦν μηδὲ σεαυτὸν οἴου δεῖν τῶν πολιτικῶν ἱερῶν ἔξαρχον ὄντα καὶ προφήτην, ἀφεῖναι τοῦ πολιέως καὶ ἀγοραίου τιμὰς Διός, ἔκπαλαι κατωργιασμένον αὐταῖς, hoc eſt initiatum, deuotum, conſecratum. Οργιάζεσθαι eſt rem diuinam facere, vt ὀργιάζειν. Plato in i i i i. de Legibus, de cultu deorum loquens, Μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε, καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅ γ᾽ ἔμφρων ὀργιάζοιτ᾽ ἄν. ἥρωσι δὲ μετὰ τούτους. ἐπακολουθεῖ δ᾽ αὐτοῖς ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα. Priore loco poſitum ſignificat rem diuinam facere, cultũ diuinũ exhibere: poſteriore ſignificat conſecrata & inſtituta. Οργια ſunt ſacra. quo verbo Syneſius metaphoricè vſus eſt, Ταῦτά τοι καὶ προμηθέστερος φύλαξ αὐτὸς εἰμι, καί σε παρακαλῶ τῶν φιλοσοφίας ὀργίων εἶναι, id eſt arcanorum philoſophiæ cuſtodem. Οργίζειν eſt irritare. Ariſtoph. Τὸ γένος ἤν τις ὀργίσῃ τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ᾽ ὅμοιον σφηκιᾷ. Xenoph. Ωσπερ οὖν ἀνθρωπον ἥκιστα ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, οὕτω καὶ ἵππον θυμοειδῆ ἥκιστ᾽ ἂν ἐξοργίζοι τὸ, & reliqua. Plato in Phædro, Οργίσαιτο αὖ πολλοὺς ἅμα δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργισμένοις ἐπᾴδων κηλεῖν. Οργάζω eſt τὸ πηλὸν ταῖς χερσὶ φυρᾶν, cœnum manibus mollio, & ſubigo. Ariſtoteles in Probl. ſegm. 2. de caldariis loquens & ſudantibus in eis, Τὸ δὲ πῦρ ὀλίγον μᾶλλον τὸ

[Margin notes: Μεθυστικός. Μεθύσκω, μεθύσκομαι. Εκμεθύσκω. Οργιάζω. Εξοργιάζω. Οργιαστικὰ ἁρμονία. Κατοργιάζω. Οργιάζομαι. Οργίζω. Οργάζω.]

σάρκα ἀνίει, αὐτὴν τε ὀργᾷ, καὶ τὰ ἐν τῇ σαρκὶ καθάπερ ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἐξαγωγὴν, præmollit & ſubigit.

Ὀργᾷ. Ὀργᾷν eſt appetere,& abſtinere non poſſe. Ariſtoteles in nono de hiſtoria animalium, de perdicibus loquens, Ἡ δὲ θήλεια ἀντιμηχανωμένη, ἀποδιδράσκουσα τίκτει. καὶ πολλάκις διὰ τὸ ὀργᾷν τικτεῖν, ὅπου ἂν τύχῃ ἐκβάλλει, κἂν παρῇ ὁ ἄρρην. Idē in Probl. ſect. IIII, Διὰ τί οὐ δεῖ μὴ ὀργῶντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε φαρμακεύεσθαι. Significat etiam ſuapte ſponte cieri & gliſcere. Theophraſtus in primo de Cauſis, de inoculatione loquens, Εὐλόγως γὰρ ἡ ἀντίληψις μάλιστα τῶν ὁμοφύλων. ἅμα γὰρ συμβαίνει καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀργᾷν, καὶ τὰ ὅλα δένδρα πρὸς τὴν βλάστησιν. Et in tertio, Ἀεὶ γὰρ δεῖ φυλάττειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. τότε γὰρ καλλίστη ἡ βλάστησις, καθάπερ τοῖς ζώοις, ὅταν εἰς βουλομένην πέσῃ τὸ σπέρμα τὴν ὑστέραν. ὀργᾷ δὲ ὅταν ἔνικμος ᾖ καὶ θερμὴ, καὶ τὰ τοῦ ἀέρος ἔχῃ σύμμετρα. Sic Ariſtotel. in VI. de hiſt. animal. Δῆλαι δέ εἰσι καὶ αἱ ἵπποι καὶ αἱ βόες ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῷ ἐπαίρεσθαι τῶν αἰδοίων καὶ τῷ πυκνὰ οὐρεῖν. Significat etiam ardere animo, & vehementer commoueri. Plutarch. in Phocione, Νωθρὸς γὰρ ὢν ὁ χάβρίας καὶ δυσκίνητος ἄλλως, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὤργα, καὶ διεπυροῦτο τῷ θυμῷ. Reliquum eſt autem vt de iis verbis loquamur, quæ cum ipſa vocem habeant actiuam & paſſiuã,& vtriuſque verbi ſignificationem in ſua voce, habēt præterea ſignificationem talem, qualem apud nos obtinent quæ Deponentia vocantur à Grammaticis, quæque à Græcis ἐπίμεσα dicūtur.

Ἐπίμεσα ῥήματα.

Auſpicabimur igitur ἀπὸ τοῦ ἄγω ἄγομαι. In paſſiua enim voce ſæpe ſignificationem habet actiuam, ſed ita vt actiua voce non perinde efferri poſſit.

Ἄγομαι. Ἄγομαι τὴν γυναῖκα, τὸ εἰς γάμον λαμβάνω, vt ἐγγυῶμαι γυναῖκα. Arrianus in ſexto, de nuptiis Alexandri loquens Suſis celebratis, Καὶ ὅσοι δὲ ἄλλοι ἠγμένοι ἦσαν μακεδόνες τινὰς γυναῖκας, ἀπογραφῆναι ἐκέλευσε καὶ τούτων τὰ ὀνόματα, καὶ τούτοις δωρεαὶ ἐδόθησαν ἐπὶ τοῖς γάμοις. quod etiam de patre dicitur filio ſuo vxorem ſtipulante, hoc eſt μνηστευομένου. Pauſ. Ὡς δὲ ἐπηνδρώθη, Ἀγαθοκλῆς τῷ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἠγάγετο. vt apud Terentium, Nam aliam ei pater deſponderat gnatam Chremetis. & in principio Andriæ, Placuit, deſpondi, hic nuptiis dictus eſt dies. Odyſſ. IIII, υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. Herodianus de Mammæa & Alexandro, Ἠγάγετο δ᾽ αὐτῷ τὴν γυναῖκα τῶν εὐπατριδῶν. Idem, Ἠγάγετο δ᾽ Ἀντωνίνῳ γυναῖκα ὁ Σεβῆρος, γάμῳ συμφερίσαι θέλων. Plut. in Catone, Τῷ δὲ υἱῷ τὴν σκηπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, ſtipulatus eſt, deſpondit, hoc eſt deſpondendam curauit. Sic enim dicitur vt καταδικάζομαι τὸν ἀντίδικον, & ſimilia, de quibus alibi diximus: quod Latini etiam imitati ſunt, vt liquet per ſupradicta. Ἄγομαι accipio & admitto. Xenoph. Ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται συμμάχους, quibus cōditionibus in ſocietatem aſciſcit. Ἄγομαι mecum duco, vt conuiua vocatus vmbram ducit. Xenoph. in 2. παιδείας, Κατανοήσας γὰρ τὸν ταξίαρχον σύνδειπνον ἀγόμενον ἄνδρα ὑπέρδασυν, ἀνακαλέσας ὀνομαστὶ τὸν ταξίαρχον, εἶπεν ὧδε· ὦ Σαμβαύλα, ἔφη, ἀλλὰ καὶ σὺ κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν εἶπον, ὅτι καλόν ἐστι, περιάγῃ τοῦτο τὸ μειράκιον. ἀντὶ τοῦ ὡς σκιάν σου ἐφέλκῃ. Sunt enim αἱ σκιαὶ τῶν κεκλημένων, vt docet Plutarchus in ſeptimo Sympoſ. Τὸ δὲ τῶν ἐπικλήτων ἔθος, οὓς νῦν σκιὰς καλοῦσιν, οὐ κεκλημένους αὐτοὺς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀγομένους, ἐζητεῖτο πόθεν ἔσχε τὴν ἀρχήν. Appellantur

autem Ἐπίκλητοι, quaſi conuiuæ extraordinarii, & non vocati, ſed aduocati & allecti. Ἀγεσθαι igitur & προσάγεσθαι Plutarchus actiuè poſuit. Alibi, Πόσοι δὴ ἄγοιτο ϛράτευμα ὁ Κῦρος. Ἀγεσθαι vehere, traiicere. Idem, Γέμει γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Ἀγομαι foueo & protego, vt gallina pullos ſuos. Ariſtot. in 1 x. hiſt. animal. Ἀναπαύονται δ᾽ ὑφ᾽ ἑαυτοῖς ἀγόμενοι τοὺς νεοττοὺς καὶ οἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. Καλῶς ἄγομαι ſic dicũt vt εὖ φέρομαι, pro eo quod eſt in bona ſum conditione, præclarè mecum agitur. Greg. Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπη τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω, Sic nobiſcum agatur vt Deo complacitum fuerit, ſic res noſtræ cedãt. Et paulo poſt, Ἄγοιτο δὲ ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον, Vtinam autem eius precationibus fiat vt melius cedant, de Baſilio loquens. Agere eſt ducere, vt ἄγειν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, rapere & ducere ad ſupplicium. Pauſ. in Atticis, Σύλλας δὲ τοὺς ἐναντιωθέντας Ἀθηναίων καθείρξας εἰς τὸν κεραμεικὸν, ὃν λαχόντα σφᾶς ἐκ δεκάδος ἑκάστης, ἐκέλευσεν ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ſortito decimum quenque ad mortem rapi iuſſit. Iſocr. in Helene, Συλλαμβάνεσθαι ἐπὶ θανάτῳ dixit eum qui in carcerem coniectus eſt ob noxam capitalem, Οὐδὲν ἀθυμότερον ζῶντες τῶν ἐπὶ θανάτῳ συνειλημμένων. Demoſth. περὶ Λακρίτου παραγρ. Τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακούργους τοὺς ἐπὶ θανάτῳ οὗτοι εἰσάγουσι, rerum capitaliũ reos & poſtulatos hi ad iudicium ſiſtunt & exhibent. Ἀγομαι καὶ φέρομαι, vt alibi dictum eſt, ſignificat ἀρπάζομαι & πορθοῦμαι. Ariſtoph. νεφέλ. Ἀγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι. Agere etiam eſt nutrire & educare & docere, & mores habitúmque corporis componere. Xenoph. in quarto ἀπομνημον. Καὶ τῶν κυνῶν εὐφυεστάτων καὶ τοῖς θηρίοις ἐπιθετικῶν, τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας, ἀρίστας γίγνεσθαι πρὸς τὴν θήραν, ἀναγώγους δὲ γιγνομένας, ματαίους τε καὶ μανιώδεις καὶ δυσπειθεστάτας. Ab eodem οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες dicuntur qui ingenuè à pueris educati ſunt & inſtituti. Idem de canibus, Αἱ δ᾽ ἠγμέναι ἀνεπιστημόνως, δύσχρηστοί εἰσι. Ducere lingua vernacula hoc appellat. Inde ἡ τῶν παίδων ἀγωγὴ, eſt ἡ τῶν ἠθῶν κατακόσμησις. Polyb. Ἤγαγε δὲ ὁ ξεναγὸς καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα. Halicarnaſſ. de Iſocrate, Ἀγωγῆς τυχὼν εὐσχήμονος. Alexander in ſextũ Topicorũ, interpretans illa verba Ariſtotelis, Ὁμώνυμος γὰρ ἥ τε συμμετρία, καὶ ἡ ἀγωγή. ἀγωγὴ (inquit) σημαίνει τινῶν φορὰν, ὃ καὶ παρακομίζειν λέγει, ὡς λέγεται σίτου ἀγωγὴ ἢ οἴνου. λέγεται καὶ ἡ διὰ τῶν ἠθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις, ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. λέγει δ᾽ ἀγωγὴν καὶ ἡ μεταβολὴ, ἐφ᾽ οὗ σημαινομένου οὕτω τὴν γένεσιν ὁρίζεται Ἀριστοτέλης, γένεσίς ἐστιν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Galenus ἀγωγὴν ἀντὶ διαίτης dixit, de ægrotis loquens, Ἐπιτείνειν δὲ χρὴ τὴν ἀναληπτικὴν ὀνομαζομένην ἀγωγὴν, id eſt, rationem victus corporis recreatricem. Alibi, Ἐπιτείνειν χρὴ τὴν ἐμψυκτικὴν ὀνομαζομένην ἀγωγήν. Ariſtot. in x. Ethic. Δοκεῖ γοῦν ἡ σοφία θαυμαστὰς ἡδονὰς ἔχειν καθαρειότητι καὶ τῷ βεβαίῳ. εὔλογον δὲ, τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, ſuauiorem eſſe vitam in inquiſitione veritatis & commẽtatione. ἀγωγὴν ἀντὶ διαγωγῆς καὶ διαίτης dixit. Inde Ἀνάγωγοι dicũtur canes in loco Xenophontis ſuprà citato, qui male inſtituti ſunt ad venatum, aut qui inſtitui nequeũt. vt ἀνάγωγοι παῖδες. Plutarch. in Phocione, Καὶ τὸν παῖδα κτήσιππον ἐβούλετο μὲν ἄνδρα ποιεῖν ἀγαθόν· ἔμπληκτον δὲ ὁρῶν καὶ ἀνάγωγον, ὅμως οὐκ ἀπεῖπεν ἐπανορθούμενος καὶ ἀποκρύπτων τὰ αἴσχη. Ἀναγωγία imperitia,

Καλῶς ἄγομαι.

Ἀγωγή.

Ἀνάγωγος.

Εὐάγωγοι. ruſticitas, mores incompoſiti, vt infrà dicemus. Contra Εὐάγωγοι ductiles, docileſque. Ariſtot. in VII. Politic. Ὅτι δεῖ διαγνωστικοὺς εἶναι τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. Αγωγὴ etiam cultus eſt in herbis & plantis. Theophr. in primo hiſt. plantarum, Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἀγωγὴν ἀνομοιότερα γίνεσθαι δόξειε, καὶ ἐκβαίνειν τῆς φύσεως. οἷον μαλάχη εἰς ὕψος ἀναγομένη, καὶ ἀποδενδρουμένη. συμβαίνει γὰρ τοῦτο. id eſt διὰ τὴν θεραπείαν. Idem, Τὰ μὲν γὰρ ἄγρια καὶ ἥμερα παρὰ τὴν ἀγωγὴν εἶναι δοκεῖ. πᾶν γὰρ ἄγριον καὶ ἥμερόν φησιν Ἵππων γίνεσθαι, τυγχάνον καὶ μὴ τυγχάνον θεραπείας.
Αναγωγή. Dicitur etiam Αναγωγὴ, & exactiorem cultum ſignificat, conformationémque plantarum. vt idem Theophraſtus in tertio de Cauſis, Ἡ δὲ ἀναγωγὴ καὶ ἣν καλοῦσί τινες τῶν φυτειῶν παιδείαν, οἷον σχηματισμός ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων ὕψει τε καὶ ταπεινότητι καὶ πλάτει, καὶ τοῖς ἄλλοις. Idem, Τὴν δ᾽ ἀμπελουργίαν ἄγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα. πολυπαχέσιν γὰρ ὁμαλοῖς οὔσης, καλλίων καὶ εὐκαρποτέρα. τοῦτο δ᾽ οὐ χαλεπὸν ἐὰν τις καταλείπῃ μὴ κάλλιστα ὡρμηκότα τῶν κλημάτων, ἀλλὰ τὰ ἄριστα πεφυκότα πρὸς τὴν ἀγωγήν. ἀρκεῖ γὰρ εἰς ὀφθαλμοὺς λειφθεὶς εἰς τὸ δένδρον. Et rurſus, Ἀεὶ γὰρ πρὸς τὸ ζῆν
Αγωγεύς. καὶ τὸ βελτιούμενον ἡ ἐπιρροή. διὸ ῥᾴδιον ποιεῖσθαι τὰς ἀγωγάς. Αγωγεὺς eſt habena vel lorum equi. Xenoph. Ἔπειτα τῷ ἀγωγεῖ ἐντείνειν ὡς διαλλεῖται, id eſt, habenam intendere vt equus tranſiliat poſt equitem qui manu trahit. Di-
Ρυταγωγεύς. citur & Ρυταγωγεὺς ab eodem, Πρῶτον μὲν τοίνυν τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ἐκ τοῦ ὑπο-
Αγω. χαλινιδίου ἢ τοῦ ψαλλίου ἠρτημένον εὐτρεπῆ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν. Αγειν autē eſt ſic plantas adhuc tenellas formare, vt in modū cōdecentem & commodum naturæ ſuæ creſcant & expandantur. vt in loco ſuprà citato, τὴν δ᾽ ἀμπελουργίαν ἄγειν δεῖ. Αγωγὴ etiam ſignificat contextum ductúmque & ſtructuram orationis oratoriæ. Halicarnaſſ. de Iſocratis quadam oratione, Τὸ μὲν οὖν ὕπτιον καὶ διαβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, καὶ τῶν περιόδων ὁ χρεμετισμὸς ἔνεστι κἀν τούτοις. Idem, Τῆς μέντοι ἀγωγῆς τῶν περιόδων τὸ κύκλιον, καὶ τῶν ῥυθμῶν τὸ μειρακιῶδες οὐκ ἐδοκίμαζον. Αγειν τὴν ἡμέραν, eſt ἑορτάζειν. Syneſ. Ἡμέρα μὲν οὖν ἦν ἣν ἄγουσιν Ἰουδαῖοι παρασκευήν. ἀλλὰ τιμῶντες διαφερόντως τὴν ἡμέραν, ἄγουσιν ἀπραξίαν. Dicitur etiam τελεῖν, vt τελεῖν παραθύματα. Αγειν τὰς σπονδὰς, ſignificat obſeruare eo tempore pactas inducias. Αγειν ἄδειαν ſignificat ſecurum eſſe, in ſecuritate agere. Pauſ. Τηνικαῦτα δὲ αἱ πόλεις ἄγουσαι σπονδὰς ἔτυχον. Demoſth. Τότε ὑμεῖς ἄδειαν ἤγετε. Sic ἡσυχίαν ἄγειν dicunt καὶ σχολὴν ἄγειν, feriatum eſſe, quietum eſſe. Αγειν interdum cum duobus accuſatiuis iungitur. vt apud Xenophontem, Ἔστι γὰρ καὶ δύο τοῦ εὑρίσκειν τὸν λαγώ, ἀγαθὸν ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. καὶ γὰρ εὔποδες γίγνονται. Idem, Αγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Ὁδὸς ἄγουσα εἴς τινα τόπον dicitur via ferens. vt Liuius, Stare omnem multitudinem ad portas, viam hinc ferentem proſpectantes. Pauſ. Ἑτέρα δὲ ὁδὸς ἐξ Ἐλευσῖνος πρὸς Μέγαρα ἄγει. Virg. Hinc via tartarei quæ fert Acherontis ad vndas, φέρει & ἄγει. Antiph. Τά τε ἴχνη τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὲ φέροντά ἐστιν. Αγειν viuere, id eſt διάγειν, vt Latinè agere. Galenus, Ἐν παιδίῳ τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος ἄγοντι, Puberi annum agenti quartumdecimum. Idem de ægroto, Ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα. Et in I. ad Glaucon. Εἰ δ᾽ οὖν τοιοῦτόν τι βλέποις, σκοπεῖν δεῖ πόσην ἄγει τοῦ νοσεῖν ἡμέραν ὁ ἄνθρωπος. Laërt. in Epicuro, Φασὶ δὲ αὐτὸν ἑπτὰ ἐτῶν πρὸ αὐτοῦ τελευτῆσαι, πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος ἄγον-

τας. Cicero in Finibus, Quo ſtudio putamus Ariſtophanem ætatem in literis duxiſſe? Ἄγειν regere & moderari. Plutarch. Τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Greg. Olympio, Οὐδὲ γὰρ εἰ πλείονα εἴποιμεν, ἰσχυρότερόν τι τῶν σῶν εὑρήσομεν λογισμῶν, οἷς ἔθος τοσούτῳ ἄγεσθαι. καὶ ἀρχὴν γε πλείω καὶ μείζω, καὶ ἐπὶ μείζοσιν ἀρχαῖς. Ἄγειν ductare & oblectare, κηλεῖν. Plutarch. in Anton. Ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον, ἐπέμιξε τοῖς ἐπαίνοις οἶκτον ἅμα καὶ δείνωσιν. Idem in Polit. præceptis, Καταμαθεῖν καὶ στοχάζεσθαι τούτων, ἐπισταμένον οἷς χαίρει ὁ δῆμος καὶ ὑφ᾽ ὧν ἄγεσθαι πέφυκε, id eſt duci natura ſolet. Cicero pro Murena, Si noſmetipſi qui alias occupationes habemus, ludis tamen oblectamur & ducimur. Indéque δημαγωγεῖν deductum & ψυχαγωγεῖν. Ἄγειν ἐπὶ φάλαγγος. Xenoph. in 1. παιδείας, Καὶ εἴγε δή σοι κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, πῶς χρὴ αὐτίκα καθιστάναι. καὶ εἴ σοι ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι, ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν ἢ κατὰ πρόσωπον, πῶς ἀντιπαράγειν, Et ſi quidem tibi in cornua exporrecta ducenti exercitum, hoſtes repente apparuerint, quonam modo conueniat in ipſos copias inſtructa acie obuertere. Quod ſi in phalangem compoſito agmine incedenti, aliũde hoſtilis acies quàm fronte occurrerit, qua ratione obuerſam aciem expediat in eos promouere. Idem, Εἰς πεδίον ἀφικνεῖσθαι ἐπὶ φάλαγγος πάσας τὰς φυλὰς ἀγαθὸν μηδετῆς ἕνεκα, in phalãgem agmine compoſito. Et in VI, Παρήγγειλατε δὲ τοῖς ταξιάρχοις καὶ λοχαγοῖς ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι, εἰς δύο ἔχοντας ἕκαστον τὸν λόχον, ita vt bini ſint in directum & inverſum ex vnoquoque manipulo. Sic Ἐπὶ κέρως ἄγειν & κατὰ κέρας idem eſt. Ἐπὶ κέρως ἄγειν. Et ἐπὶ κέρως πορεύεσθαι apud AElianum de aciebus inſtruendis, eſt cum cornua protenduntur exercitu procedẽte, vt verbis Quintiliani loquar. Ἐπὶ μετώπου, eſt cum exporrecta fronte agmen procedit. Xenophon in 2. Ἐπὶ μετώπου ἰέναι. παιδείας, Ἐπεὶ δὲ κατενόησε τὴν ἀγυιὰν τὴν ἐπὶ τὸ βασίλειον φέρουσαν, στενωτέραν οὖσαν ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι, παρήγγειλε τὴν προθήκην χιλιοστὴν ἕπεσθαι κατὰ κέρας. Quid ſit autẽ ἐπὶ τεσσάρων ἰέναι ἢ ἄγειν, καὶ ἐπ᾽ ὀκτὼ πορεύεσθαι, alibi dicetur. Quintil. Dirigat frontem, cornua vtrinque promoueat, equites pro cornibus locet. Xenoph. Ὅταν γε μὴν παρὰ τὸ ἀκροβολισμοῦ διελαύνωσι, καλὸν ἑκατέρας τὰς πέντε φυλὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλαύνειν. Ἄγω duco, exiſtimo, pẽdo, æſtimo, vt ἡγοῦμαι. Ariſtid. in principio Panathenaici, Οὓς τινας δ᾽ ἂν σοφίας περιττῆς ὑμῶν ἄγοιτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δοκεῖν γε δήπως εἰς Ἕλληνας τελεῖν, οὐ ῥᾴδιον εὑρεῖν, ὥς γ᾽ ἐμοὶ φαίνεται. Ἄγειν vehere. Xenoph. Σὺ δ᾽ ὃς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν αἳ ἄγουσι τὰς γυναῖκας, κατάστησον αὐτὰς τελευταίας. Chryſoſt. ad Corinth. XI, Τοῦτο καὶ περὶ οἰκίας καὶ ἀνδραπόδων καὶ χρημάτων, καὶ ἀγρῶν, καὶ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἀγαμένων, pluris æſtimemus. Ἄγειν pẽdere, hoc eſt ἕλκειν. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Poſtremo hoc verbum multa alia ſignificat cum præpoſitionibus iunctum. Ἄγειν ἐν τιμῇ ſic dicitur vt Latinè in honore habere, hoc eſt honorare. Pauſ. Οὐδέν τι ἧσσον τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Dicitur & διὰ τιμῆς ἄγειν. Synes. Φιλοτιμηθεὶς πᾶσι γενέσθαι καταφανής, ὅτι με διὰ πάσης ἄγει τιμῆς. Cic. Habuit honorem ei Sylla vt proditori, non vt amico fidem. Διὰ τιμῆς ἄγειν, καὶ τὰ ὅμοια. Cæſar habere magno in honore dixit libro primo de bello ciuili. Greg. Τότε τοίνυν τὸν ἐμὸν καὶ μέγαν Βασίλειον δι᾽ αἰδοῦς ἦγον, venerabantur, veneratione dignabantur. Διὰ μνήμης ἄγειν, eſt memoriam

alicuius ſcriptis mandare & monumẽtis. Syneſ. Καὶ διὰ πάσης εὐφήμου μνήμης ἄγε τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον πρεσβύτην, τὸν ἀποδείξαντά σε πρόεδρον δήμου, id eſt hono rificè nomen eius ſenis celebra, laudibus effer. Ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, ſororis loco habere. Syneſ. Ἔρρωσο, καὶ τὸν υἱὸν χαίρειν κέλευε μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς τίτθης, ἃς ἐν ἀδελφαῖς ἄγω. Simile eſt illud Pauſaniæ, δι' ὄχλου εἶναι pro ἐνοχλεῖν, in Meſſen. Ὁ δὲ, ὡς καὶ ταῦτα ἔγνω πεποιηκὼς, φοιτῶν ἐς τὴν Λακεδαίμονα, τοῖς βασιλεῦσιν ἦν καὶ τοῖς ἐφόροις δι' ὄχλου, πολλὰ τὸν παῖδα ἀνακλαίων. Sic Plato lib. VII. de Legib. Εἰ δέ γε οὕτως τοιαύτην τινὰ δύναμιν ἔχει ταῦτα, ἐννοεῖν χρὴ τόδε πρὸς αὐτοῖς, ὅτι ἅπασα ψυχὴ δείμασι ξυνοῦσα ἐκ νέων, μᾶλλον ἂν ἐθίζοιτο διὰ φόβων γίγνεσθαι, id eſt, magis aſſueſcit, vel aſſueſcere timorib' nata eſt, hoc eſt in metu verſari. Arrian. lib. VI, Ταῦτα πάντα ἐλύπει τοὺς Μακεδόνας, ὡς πάντη δὴ βαρβαρίζοντος τῇ γνώμῃ Ἀλεξάνδρου. τά τε Μακεδονικὰ νόμιμά τι καὶ αὐτοὺς Μακεδόνας ἐν ἀτίμῳ χώρᾳ ἄγοντος, loco nullo ducẽte. Cic. in Finibus, Neq; enim Lælius ſapiẽs dictus eſt, quòd non intelligeret quid ſuauiſſimũ eſſet, ſed quia id parui duceret, hoc eſt æſtimaret vel exiſtimaret. vt alibi de Alexandro Hephæſtionẽ lugente, καὶ ἀνάθημα δοῦναι τὴν ἐπιδαυρίων τοῖς πρέσβεσι τὸν Ἀλέξανδρον κομίζειν τῷ Ἀσκληπιῷ, ἐπειπόντα, ὅτι καίπερ οὐκ ἐπιεικῶς κέχρηταί μοι ὁ Ἀσκληπιὸς, οὐ σώσας μοι τὸν ἑταῖρον, ὃν ἴσα ἴσον τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ ἦγον, æqualem mihi ducebam, vel æquè ac me æſtimabam. Ἀπάγειν quid ſit nos ſuperius diximus, & εἰσάγειν ſimiliter. Ἐπάγειν γραφὴν ἢ δίκην ἢ τίμημα, & ſimilia, eſt impingere & intendere, vt ſuprà docuimus. Demoſthenes κατὰ Μειδίου, Ὥστ' ἐπαιτιασάμενός με φόνου, καὶ τοιοῦτο πρᾶγμα ἐπαγαγὼν, εἴασέ με εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι. ſic Ἐπάγειν κίνδυνον. Grego. Τίσι τὸν περὶ ψυχῆς ἐπηγάγομεν κίνδυνον; cui periculum vitæ attulimus: vel vt Cicero, creauimus. vt pro Flacco, Etenim quibus auctoribus atque defenſoribus omnium ſalus eſſet defenſa ac retẽta, neminem vnquam putaui per eos ipſos periculum huius fortunis atque inſidias creaturum, κίνδυνον ἐπάξειν ἡγησάμην. Periculum animæ creare, eſt quod ſcriptura conſecrata ſcandalizare vocat, & ſcãdalum opponere. Ἐπάγειν etiam eſt ἔξωθεν ἄγειν, importare & inuehere. vnde Ἐπακτὸς, aduentitius, hoc eſt ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς, tranſlatitius, οὐκ ἐγχώριος, & profectitius, vt ἡμεῖς γὰρ τὴν ζωὴν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτήν. Inde ἐπακτὸς ὅρκος. Iſocr. πρὸς Δημόνικον, Ὅρκον ἐπακτὸν δέχου διὰ δύο προφάσεις, id eſt, iuſiurandum delatũ admitte. eſt enim Ἐπακτὸς ὁ ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενος, ab alio impactũ, non ſpõte ſuſceptum. Et vtrique generi ſeruit. Plato lib. IX. de Rep. Ἕως ἂν καθήρῃ σωφροσύνης, μανίας δὲ πληρώσῃ ἐπακτοῦ. Herodot. in Polymnia, Καὶ τῇ Ἑλλάδι πενίη αἰεὶ μὲν σύντροφός ἐστι. ἀρετὴ δὲ ἔπακτός ἐστι, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, virtus verò aliunde acceſſit, à ſapientiæ vtiq; ſtudio abſoluta & legis ſeueritate. Ἐπάγω πληγὰς etiam ſic dicitur pro infligo, vt ἐπιτίθημι. Theod. in III. hiſt. eccl. Καὶ ἐς τὴν οἰκίαν ὁ πατὴρ ἀπαγαγὼν, πρῶτον αὐτῷ μάστιγας παμπόλλους ἐπήγαγεν. Ἐπάγω, impingo, illido. Ariſtoph. σφηξί, Ἀλλ' ἔπαγε τὸν σὸν γνάθον, Impinge dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. Ἐπάγω, ſtipo, obſtruo. Theophr. de coquenda pice loquens, Ὑφάπτουσι δὲ κατὰ τὴν ὑπολειπομένην δίοδον. εἶτα δὲ καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τηροῦσιν. Ἐπάγω, impello, incito, irrito. Ariſtot. in V. Ethic. περὶ δημαγωγῶν loquẽs, Τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας συστρέφουσιν αὐτούς· τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Ἐπάγειν eſt

Ἐν ἀδελφαῖς ἄγειν.

Δι' ὄχλου εἶναι.

Διὰ φόβου γίγνεσθαι.

Ἐπάγω.

Ἐπακτός.

ἐπισύρειν, attrahere & adducere. Xenophon de plagis venatoriis loquens, Πηγνύειν δὲ δεῖ τὰς χαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον, Figēdi autem ſunt varri ſupini quibus plagæ attolluntur, vt cum arrecti fuerint & adducti, contentionem maiorem habeant. Ἐπάγειν etiam eſt flectere, perſuadere, vt adducere Latinè. Odyſſ. ξ, Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος Οἷόν σ᾽ οὐδ᾽ ὀμόσας περ ἐπήγαγον. Cicero in Diuinatione, Adductus ſum, Iudices, officio, fide, miſericordia, bonorum exemplo, veteri conſuetudine, inſtitutóque maiorum, vt onus huius laboris ſuſcipiendum putarem.
Ἐπάγομαι, adduco, aſciſco, allicio, hoc eſt ἐπισύρομαι, ἐφέλκομαι. Demoſth. Αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Sponte ſua ſeruitutem ſibi aſciſcūt. Proprie de iis dicitur qui vinctum quippiam poſt ſe trahūt. Pauſ. in Meſſen. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ὡς ἦν τῆς Πολυκάονος οὐδεὶς ἀπόγονος, μετεκπέμπονται Περιήρην τὸν Αἰόλου, βασιλέα ἐπάγονται), id eſt μεταπέμπονται), vltrò accerſunt. Ἐπάγομαι, ſuperduco. Plato lib. XI. Legū, Ἐὰν δὲ τελευτᾷ γυνὴ καταλιποῦσα παῖδας, συμβουλευτικὸς ἂν εἴη ὁ νόμος ὁ τεθείμενος, οὐκ ἀναγκαστικός, τρέφειν τοὺς ὄντας παῖδας μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Lucian. Ἀλλὰ κόσμησον πρότερον ὡς ἂν εὐπροσωπότεροι φαινώμεθα, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξοιτο). Inde Ἐπαγωγὸς, πιθανὸς, blādus, pellax, ἀπατηλὸς, θελκτήριος, illecebroſus, vt προσαγωγὸς, cuius exēpla paſſim ſunt obuia. Ἀγωγὸς etiam ſignificat dicēdi vim illiciendíque habentē. Dioſc. Δύναμιν ἔχει τῶν ἐμβρύων ἀγωγὸν, id eſt elicientē & attrahentē. Significat etiā aquæ ductū. Ἐπάγομαι, cito auctorē & laudo teſtē. Ariſtot. in III. de partibus animal. Τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Ἐπάγομαι. Ἐπαγωγός. Ἀγωγός.

Ἐπαγωγὴ, pellacia & illecebræ. Plato lib. 2. de Rep. de circulatoribus loquēs, & maleficis, Ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντες σφίσιν ὑπηρετεῖν. Ἐπάγω, ſubinde infero, καὶ ἐπὶ προτέροις ἄγω, alia atq; alia addo. vnde τὰ ἐπαγόμενα καὶ ἐπιφερόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεται), hoc eſt cōſequentia prægredietibus hærent. & Ἐπαγωγὴ eſt ordinū ſeries & conſecutio deinceps continuata. vt in exercitu compoſito agmine procedente, cum ordines deinceps alii poſt alios procedunt. ex quo ἐπαγωγὴ dicta eſt argumentatio, quæ ex conceſſis ſenſim laqueos texit ad irretiendum eum qui ſemel ſe interrogandum præbuit. deinceps enim aliæ alias percunctationes excipiūt & illationes. Tria eius genera ſunt, dialecticum, oratorium, Socraticum, vt Suidas ſcripſit. Laërtius Platonicæ duo genera facit, Δύο δὲ ἐπαγωγῆς εἰσι τρόποι, ὅ, τε κατ᾽ ἐναντίωσιν, καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀκολουθίας. & vtriuſque generis modum proſequitur. Eo autem modo qui ex aduerſantibus cōſtat, Plato vtitur ad refellendum, id eſt πρὸς τὸ ἐλέγχειν. Eſt enim inuentus ille modus πρὸς ἐναντίωσιν καὶ μάχην. Modus autē qui à conſecutione ducitur, in rhetoricā epagogen & dialecticā diuiditur, vt idē auctor amplè docet. De dialectica epagoge Ariſtot. in 2. Priorū analy. Ἐπαγωγὴ μὲν οὖν (inquit) ἐστὶ καὶ ὁ ἐξ ἐπαγωγῆς συλλογισμὸς, τὸ διὰ τοῦ ἑτέρου θάτερον ἄκρον τῷ μέσῳ συλλογίσασθαι. Omne autē quod diſcitur, inquit Themiſtius, aut demōſtratione aut inductione diſcitur. verū demōſtratio vniuerſalibus, inductio ſingularibus cōſtat, id eſt τοῖς καθ᾽ ἕκαστον. Syllogiſmus per mediū ſummū ineſſe terminū tertio docet. Inductio cōtra per tertiū ſummū ineſſe medio, &, vt inquit ipſe, Ὁ μὲν γὰρ συλλογισμὸς διὰ τοῦ μέσου τὸ ἄκρον τῷ τρίτῳ δείκνυσιν. ἡ δὲ, διὰ τοῦ Ἐπαγωγή. Ἐπάγω. Ἐπαγωγῆς τρία εἴδη.

περίτου τὸ ἄκρον τῷ μέσῳ. vt ſi quis πᾶν τὸ ἄχολον probare inſtiterit εἶναι μακρόβιον, quòd ἔλαφος, χερώνη, ἐλέφας, & reliqua huiuſcemodi ſint ἄχολα. Id quod ſi quis intelligere velit, videat Ariſtotelem in eo libro vbi περὶ ἐπαγωγῆς tractat. Nobis tamẽ(inquit)inductiuus ſyllogiſmus manifeſtior eſt demonſtratiuo. De oratoria inductione Quintilianus in v, Eſt argumentorũ(inquit)locus ex ſimilibus: ſi continẽtia virtus, vtiq; & abſtinẽtia. ſi fidẽ debet tutor, & procurator. Idem, Cicero argumentationẽ diuidit in duas partes, inductionẽ & ratiocinationẽ, vt plerique Græcorũ in παραδείγματα & ἐπιχειρήματα. dixeruntq; παράδειγμα ῥητορικὴν ἐπαγωγήν. nã illa qua plurimũ eſt Socrates vſus, hanc habuit viã. Cum plura interrogaſſet quæ cõfiteri aduerſario neceſſe eſſet, nouiſſimè id de quo quærebatur inferebat cui ſimile conceſſiſſet. id eſt inductio. hoc in ratiocinatione fieri non poteſt. ſed quod illic interrogatur, hic ferè ſumitur. Cicero ipſe in primo Rhetoricorũ, Inductio, inquit, eſt oratio quæ rebus nõ dubiis captat aſſenſionem eius quicũ inſtituta eſt. Quibus aſſenſionibus facit, vt illi dubia quædã res propter ſimilitudinẽ earũ rerum quibus aſſenſit, probetur. hactenus ille. Et in Topicis, Sũt enim ſimilitudines quæ ex pluribus collationibus perueniunt quò volunt: hoc modo, Si tutor fidem præſtare debet: ſi ſocius: ſi cui mandaris: ſi qui fiduciam acceperit: debet etiam procurator. hæc ex pluribus peruenieñs quò vult: appellatur inductio: quæ Græcè ἐπαγωγὴ nominatur: qua plurimun eſt vſus in ſermonibus Socrates. Laërt. Ἔστι μὲν γὰρ ἐπαγωγή, λόγος διά τινων ἀληθῶν, τὸ ὅμοιον ἑαυτῷ ἀληθὲς ἐπιφέρων οἰκείως. Argumentatio igitur duplex, συλλογιστικὴ καὶ ἐπακτική. vnde Ariſtoteles in 2. de partibus animalium ita ſcribit, Οὐ μόνον δὲ φανερὸν ὅτι τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λόγον, id eſt non ſolum ἐπαγωγῇ, ſed συλλογισμῷ etiam. Idem in XII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Δύο γάρ ἐστιν ἅ τις ἂν ἀποδοίη Σωκράτει δικαίως, τούς τε ἐπακτικοὺς λόγους, καὶ τὸ ὁρίζεσθαι καθόλου. Idem in IIII. περὶ φυσικῆς ἀκροάσ. Οὔτε δὴ ἐπακτικῶς σκοποῦσιν οὐδὲν ἐν αὐτῷ ὁρῶμεν κατ' οὐδένα τῶν διωρισμένων, ὥστε λόγῳ δηλονότι ἀδύνατον, Neque verò ſi ſigillatim æſtimemus, quicquam videbimus in ſeipſo omniũ quæ definiuntur. neque ratione ac definitione colligi poteſt id ita eſſe. Alexander in ſecũdo tomo primi libri in Topica, Πᾶς ὁ δεικνύς τι, ἤτοι διά τινος καθόλου τε καὶ κοινοτέρου δείκνυσιν αὐτό, ἢ διὰ τῶν ὑπὸ αὐτό. αὐτὸ γὰρ δι' αὑτοῦ οὐδὲν δείκνυται. ἡ μὲν οὖν καθόλου δεῖξις, συλλογιστική, ἡ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου, ἐπακτική. ὑποπίπτει δὲ τῷ μὲν συλλογισμῷ, ἐνθύμημα· τῇ δὲ ἐπαγωγῇ, παράδειγμα. τὸ μὲν ἐνθύμημα, ῥητορικὸς συλλογισμὸς ὤν, τὸ δὲ παράδειγμα, ῥητορικὴ ἐπαγωγή. Ariſtotel. ἔστι δὲ ἐπαγωγή, ἀπὸ τῶν καθέκαστα ἐπὶ τὸ καθόλου ἔφοδος, id eſt(vt inquit Alexander) πρόοδος: cuius exemplum huiuſmodi ab Ariſtotele ſumptũ, ὁ γὰρ δεικνὺς καθόλου ὅτι ἐν πᾶσιν ἄριστος ὁ ἐπιστάμενος, oſtẽdit ἐπακτικῶς hunc in modũ, λαμβάνων ὅτι κυβερνήτης ἄριστος ὁ ἐπιστάμενος, ὁμοίως inquit, καὶ ὁ ἡνίοχος ἄριστος ὁ ἐπιστάμενος. deinde progrediens, ὁμοίως καὶ ὁ ἰατρός, ὁμοίως καὶ ὁ στρατηγός, ὁμοίως καὶ ὁ γεωμέτρης. & ſic deinceps procedẽs δι' ἐπαγωγῆς τὸν ἐν πᾶσιν ἄριστον εἶναι δείκνυσι τὸν ἐπιστάμενον. τὸ μὲν οὖν πιθανὸν ἡ ἐπαγωγὴ ἔχει, ὁ δὲ συλλογισμὸς ἧττον ἔχει πιθανόν, τὸ ἀναγκαῖον ἔχει καὶ βιαστικόν. quare Ariſtoteles, ἡ μὲν οὖν ἐπαγωγή, πιθανώτερόν τε καὶ σαφέστερον, καὶ κατὰ τὴν αἴσθησιν γνωριμώτερον, καὶ τοῖς πολλοῖς κοινόν. Ariſtot.

Inductio Socratica.

Ἐπακτικοὶ λόγοι.

in VIII. eorundẽ Topic. χρήσιμον δὲ ἐν τῷ διαλέγεσθαι, τῷ μὲν συλλογισμῷ, πρὸς τοὺς διαλεκτικοὺς μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς πολλούς. τῇ δὲ ἐπαγωγῇ τοὐναντίον πρὸς τοὺς πολλοὺς μᾶλλον. & apud eum ἐπάγειν τὸ ἐπακτικῶς διαλέγεσθαι. ἔστι δ᾽ ἐπ᾽ ἐνίων μὲν, ἐπάγοντας δυνατὸν ἐρωτῆσαι τὸ καθόλου. ἐπ᾽ ἐνίων δὲ οὔ. Idẽ, ὅταν δὲ ἐπάγοντος ἐπὶ πολλῶν μὴ διδῷ τὸ καθόλου, τότε δίκαιον ἀπαιτεῖν ἔνστασιν. Επάγειν etiã eſt intercalare, & extrinſecus addere. Herodotus in Euterpe, Αἰγύπτιοι δὲ τριηκοντημέρους ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τοῦ ἀριθμοῦ. Vtitur & Plutarchus. Inde Επακταὶ ἡμέραι intercalati dies dicũtur. linguáque vernacula epactam appellat rationem vulgarẽ qua colligitur curſus lunaris ab imperitis. quam Iſidorus lib. VI. Etymol. docet. Sunt autẽ vndeni dies in ſingulos annos adnumerati, vſq; ad triceſimũ, quos epactas appellant.

Επακταὶ ἡμέραι.

Ανάγω.

Ανάγω τὴν ναῦν, id eſt è portu in altũ educo. ὅθεν ἀνάγεσθαι, ἐκπλεῖν ἢ ἀναπλεῖν. quæ ſignificatio omnibus nota eſt. Lyſ. Τῇ δὲ προτεραίᾳ ἢ ἀνήγετο, εἰσελθὼν εἰς πατέρα τὸν ἐμὸν, ἐκέλευσε χρῆσαι ὅ,τι εἴη ἀργύριον. Vnde fit Επανάγεσθαι, quod ſignificat è portu erumpo in hoſtẽ, vt cũ eo conflicturus. Polyb. in I, ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὸν πορθμὸν ἐπαναχθέντων αὐτοῖς, καὶ μιᾶς νεὼς καταφράκτου διὰ τὴν προθυμίαν προπεσούσης, ὥστ᾽ ἐποκείλασαν γενέσθαι Ρωμαίοις ὑποχείριον, ταύτῃ παραδείγματι χρώμενοι τότε, πρὸς ταύτην ἐποιοῦντο τὴν τοῦ παντὸς στόλου ναυπηγίαν.

Επανάγομαι.

Ανάγειν τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγὸς, inſtituit, docet. & ἀνάγειν, educare, docere. Xenophon de canibus, Τὰς μὲν καλῶς ἀναχθείσας, ἀρίστας γενέσθαι. ἀναγώγους δὲ γιγνομένας, ματαίας. Eſt autem ἀνάγωγος imperitus, indoctus, qui diſciplina caruit, ὁ ἐκλελυμένος, ὁ ἀκόλαστος, ὁ φιλήδονος, qui ſuo animo obſequitur intemperanter. Ανάγωγος ἵππος, indomitus. Idem ἀνάγωγος καὶ λακτιστής. & Αναγωγία defectus diſciplinæ, ἀταξία, diſſoluta vita, & animus iuuenis indomitus. vt στρατιὰ ὑπὸ τῆς ἀναγωγίας διεφθαρμένη. Plutarchus in Politicis præceptis, Τί γὰρ δεῖ λέγειν τὸν Αλκιβιάδην, ὃν περὶ τὰ κοινὰ πλεῖστον ἐνεργέστατον καὶ ἀήττητον στρατηγὸν ἀπώλεσεν ἡ περὶ τὴν δίαιταν ἀναγωγία καὶ θρασύτης. Idem περὶ τοῦ ἀκούειν, de pueris togam virilem ſumentibus, Καὶ λύσαντες τὸ καταχλαμυδίζουσαν αὐτοὺς περιβολὴν, καὶ ἀποθέμενοι τὸ αἰδεῖσθαι, εὐθὺς ἐμπίμπλανται τῆς ἀναγωγίας. Αγωγὴ enim eſt diſciplina, vt ante diximus, quæ etiam Αναγωγὴ dicitur. Syneſ. Καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται καλῶς, καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας. Natus honeſto loco, etiam honeſtè educatus eſt & inſtitutus. & ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν, vt dictũ eſt. Αναγωγὴ τῆς νεὼς, eſt ἔκπλους ἢ ἀνάπλους, exitus è portu, vt apud Demoſthenẽ ſæpe. Ανάγειν τὰ πραθέντα ἀνδράποδα ἐπ᾽ αἰτίᾳ τινὶ, redhibere vitioſa aut morboſa mancipia. & ἀναγωγὴ redhibitio. Plato lib. XI. Legum, ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ τινι ἄδηλον τοῖς πολλοῖς νοσήματι, μακρῷ καὶ δυσιάτῳ, κατὰ τὸ σῶμα ἢ κατὰ τὴν διάνοιαν, ἐὰν μὲν ἰατρῷ ἢ γυμναστῇ, μὴ ἀναγωγῆς ἔστω τοῦτο πρὸς τὸ τοιοῦτον τυγχάνειν, μηδ᾽ ἐὰν τἀληθὲς τις προείπῃ, ἀποδῶται. ἐὰν δέ τις ἰδιώτῃ τὸ τοιοῦτον ἀποδῶται δημιουργὸς, ὁ πριάμενος ἐντὸς ἑξαμήνου ἀναγέτω, πλὴν τῆς ἱερᾶς. ταύτης δ᾽ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ τὴν ἀναγωγὴν ἐξέστω ποιεῖσθαι τῆς νόσου. Idem, ἐὰν δὲ ἀνδροφόνον ἀποδῶταί τις τινὶ, εἰδότι μὲν εἰδὼς, μὴ τυγχανέτω ἀναγωγῆς τοῦ τοιούτου τῆς πράσεως. Ανάγω reduco & refero. Ariſtoteles in V. Politicôn, Εἰς οὓς μὲν ἀνάγεται τὰ βουλήματα τῶν τυράννων, οὗτοι τρεῖς τυγχάνουσιν ὄντες. πάντα γὰρ ἀναγάγοι τις ἂν τὰ τυραννικὰ πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. Idem in III. τῶν μα-

Ανάγωγος.

Αναγωγία.

Αναγωγή.

Ανάγω.

τὰ τὰ φυσικά, Ἐπὶ τῶν ἐναντίων ἡ ἑτέρα συστοιχία στέρησις. καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν, καὶ τὸ μὴ ὂν, hoc eſt ἀναφέρεται, quo etiam ipſe vtitur. Ἀνάγω tollo, ſubueho, εἰς ὕψος ἄγω. Iſocr. in Helene, Βουλόμενος αὐτοῖς μὴ μόνον τὰ σώματα εἰς θεοὺς ἀναγαγεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰς δόξας ἀλιμνήστους καταλιπεῖν. de Hercule & Helena loquens. & itidem πρὸς Φίλιππον. Σκέψαι δὲ τοὺς ἀφ' Ἡρακλέους πεφυκότας, οὓς ὁ γεννήσας διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, id eſt in cælũ ſuſtulit: inter deos retulit. Greg. εἰς ἅγιον πάσχα, Ὅμως δὲ μέσην χωροῦντες ἡμεῖς τῶν τε πάντη παχυτέρων τὴν διάνοιαν, καὶ τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ ἀνηγμένων, id eſt ad rerum diuinarum contẽplationem in ſublime erectorum: & qui ſenſus altiſſimos è ſcriptura eliciũt. Idẽ, Ἐπεὶ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὄρει ὁ θεὸς φαντάζεται, τὸ μέν τι, καταβαίνων αὐτὸς ἐκ τῆς οἰκείας

Αναγωγεύς. περιωπῆς, τὸ δὲ, ἡμᾶς ἀνάγων ἐκ τῆς κάτωθεν ταπεινώσεως. Vnde Ἀναγωγικὰ dicũtur myſtica. hoc enim verbũ theologi orthodoxi ſuũ vſu fecerũt. vt ἀναταλικά, vt infrà dicemus. Idẽ, Χρονικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς, & tẽporariè & myſticé. Areth. in Apocalypſ. cap. XVI, ἔνι δὲ τοῦτο νοεῖν καὶ εἰς τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν, id eſt ſurſum tollentes, & ad Deũ perferẽtes noſtras precationes. Sic accipiẽdum illud Matthæi IIII, Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος, πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου, Tunc Ieſus ſublatus eſt, ſubuectus eſt, vel ad verbũ, ſubductus eſt. vt Cæſar lib. 1, Cæſar ſuas copias in proximũ collẽ ſubducit. Plinius, Hæc ratio mortales animos ſubducit in cælum. Dionyſius de cæleſti hierarch. cap. 2. de materia loquens, Ἐπεὶ καὶ αὐτὴ πρὸς τοῦ ὄντως καλοῦ τὴν ὕπαρξιν ἐσχηκυῖα, κατὰ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ὑλαίαν διακόσμησιν ἀπηχήματά τινα τῆς νοερᾶς εὐπρεπείας ἔχει, καὶ δυνατόν ἐστι δι' αὐ-

Αναγωγικά. τῶν ἀνάγεσθαι πρὸς τὰς ἀΰλους ἀρχετυπίας. Inde Ἀναγωγικὰ dicta ſunt τὰ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ νοητὰ ἡμᾶς ἀνάγοντα, aut certe τοὺς ἤδη μυουμένους. Nõ enim cuiuſuis adire Corinthum. Idem cap. 1, Καὶ γὰρ οὐ δυνατὸν ἑτέρως ἡμῖν ἐπιλάμψαι τὴν θεαρχικὴν ἀκτῖνα, εἰ μὴ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἱερῶν παραπετασμάτων ἀναγωγικῶς περικεκαλυμμένην, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς προνοίᾳ συμφυῶς καὶ οἰκείως διεσκευασμένην.

Ἀναγωγὸς ζωή. Inde Ἀναγωγὸς ζωὴ, quaſi ſublimipeta à Dionyſio theologo dicta in libro de Eccleſiaſtica hierarch. vbi de lapſu humani generis loquitur, Ἀλλὰ καὶ τῆς θείας καὶ ἀναγωγοῦ ζωῆς ἐθελουσίως ἀποπεσοῦσα, πρὸς τὴν ἐναντίαν ἐσχατιὰν ἠνέχθη, τὴν πολυπαθεστάτην ἀλλοίωσιν. ἀναγωγὸν ζωὴν vocat τὴν εἰς τὸ ἄνω ἀνάγουσαν, καὶ πρὸς τὸν θεὸν ἐπεστραμμένην. Idem περὶ θείων ὀνομάτων, περὶ τοῦ ἔρωτος loquens, ἔρωτα δὲ αὖθις αὐτὸν καλοῦσιν οἱ θεολόγοι, ὡς κινητικὴν ἅμα καὶ ἀναγωγὸν δύναμιν ὄντα ἐφ' ἑαυτὸν, in hoc autem ſignificatu ἀναγωγὸς ὀξύτονον eſt, vt ἐπαγωγὸς, προσαγωγὸς, συναγωγός. Quomodo autem huiuſcemodi animi ſublatio fiat, ipſe his verbis docet ἐν τῷ περὶ μυστικῆς θεολογίας, Τῇ γὰρ ἑαυτοῦ καὶ πάντων ἀσχέτῳ καὶ ἀπολύτῳ καθαρῶς ἐκστάσει, πρὸς τὴν ὑπερούσιον τοῦ θείου σκότους ἀκτῖνα, πάντα ἀφελὼν καὶ πάντων ἀπολυθεὶς ἀναχθήσῃ. ἄσχετον καὶ ἀπόλυτον ἔκστασιν vocãs mentis tẽporariam abſtractionem, non modo ab omnibus concretis, ſed etiam à ſe ipſa, & ab homine. Ἀνάγω, reiicio ad maiorem poteſtatem, quod & Ἐπανάγω dicitur. Ariſtoteles in IIII. Ethic. Αἴτιοι δέ εἰσιν οἱ δημαγωγοὶ τοῦ εἶναι κύρια τὰ ψηφίσματα, ἀλλὰ μὴ τοὺς νόμους, οὗτοι πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον. Idem in IIII. Politicôn, Καὶ τὸ ἀντικείμενον δὲ τοῦ ἐν ταῖς πολιτείαις γιγνομένου δεῖ ποιεῖν τὸ πλῆθος, καταψηφιζόμενον δὲ μὴ κύριον, ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. ἐν γὰρ ταῖς πο-

λιτείαις ἀντιγεγραμμένως ποιοῦσι,ſed reiiciantur rurſus plebiſcita ad magiſtratus,vt aut auctoritatem præſtent,ſi vtilia videantur:aut plebiſcita emẽdent,ſi è Repub.non eſſe appareat. Ανάγειν etiam eſt altius rem repetere. Greg.Ηδη γὰρ τὴν αἰτίαν δηλώσω,βραχύ τι τὸν λόγον ἀναγαγών. Ανάγειν eſt reiicere, hoc eſt vomere. & Αναγωγὴ αἵματος,ſanguinis reiectio.Galen. Απoθυμοῦσι γὰρ καὶ ἐπὶ γυναικείῳ ῥῷ, καὶ τραύμασιν, αἱμοῤῥοΐσι τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος,καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις. Αναγωγὴ etiam reductio & relatio. Ariſtot.in III.τῶν μετὰ τὰ φυσ. Πάντα δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος. εἰλήφθω γὰρ ἡ ἀναγωγὴ ἡμῖν ἐν τοῖς πρώτοις περὶ ἀγαθοῦ. Διάγω multa ſignificat.Eſt enim διάγω dego & τὸ διάζω.Demoſth.Οἱ ἡδέως τῶν Ελλήνων εἰ πράξοιτο ὑμᾶς,ἐν εὐδαιμονίᾳ διάξειν,vitam ſe traducturos. Dicitur & voce paſſiua Διάγομαι.Plato de Rep.lib.x, Τὴν τοῦ βίου διαγωγὴν ἣ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη. Διάγω τὸ ἕτερον,traiicio,traduco,deduco.Syneſ. ἂν οὖν διάγῃ τις αὐτὸν ὡς σε,μὴ ἡμεῖς ἀγνοήσωμεν,Si quis ad te eũ adduxerit, facito ne hoc nos lateat.Xenoph.in 2.ἀναβάσ.Εν γὰρ τῷ πρώτῳ σταθμῷ πέραν τοῦ ποταμοῦ πόλις ᾤκεῖτο, ἐξ ἧς οἱ βάρβαροι διῆγον ἐπὶ σχεδίαις διφθερῶν ἄρτους,trãſportabant. Διάγω abduco,dirimo,remoror,detineo.οὐ διάξω σε τούτου,ἀλλ' ἀφίστω. Διάγω rego,vel facio vt viuas,vel traduco.Iſoc.Χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας,τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν,ita regere & ducere vt in concordia viuãt.Διάγω τὸ στρατιάν,ἀντὶ διαβιβάζω,traduco,trãſmitto. διάγω τὸν χρόνον,duco tempus & cõtero.Plutarch. in Timoleon. Εχρῶντο μακροῖς λόγοις,πρὸς οὐδὲν τέλος,ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον, ἕως ἀναχθῶσιν αἱ τῶν κορινθίων τριήρεις,diem eximentes & tẽpus extrahẽtes.

Διαγωγὴ inſtitutũ vitæ.Ariſtot.in octauo Politic. Οἱ δ' αὐτοὺς λόγους κἂν εἴη πρὸς εὐημερίας καὶ λόγον τοῦ εὐθέως. Idem,Καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογουμένως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν. τὸ γὰρ εὐδαιμονεῖν ἐξ ἀμφοτέρων τούτων ἐστί. Διαγωγὴ etiam eſt oblectamentum quo tædium vitatur, vt ſunt ludicræ actiones,& παιδιαί. Strabo libro vltimo,Οὕτω γὰρ ἐφρόντισαν τῶν τοιούτων,διαφερόντως δ' ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς φιλιστορῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος,διαγωγὰς ἀεί τινας & τέρψεις ζητῶν καινοτέρας. Ariſtot.in decimo Ethicõ, Καὶ τῶν παιδιῶν δὲ αἱ ἡδεῖαι τῶν καθ' ἑαυτὰ αἱρετῶν. καταφεύγουσι δὲ ἐπὶ τὰς τοιαύτας διαγωγὰς τῶν εὐδαιμονιζομένων οἱ πολλοί. διὸ παρὰ τοῖς τυράννοις εὐδοκιμοῦσιν οἱ ἐν ταῖς τοιαύταις διαγωγαῖς εὐτράπελοι. Ενάγω,accuſo,defero Baſil.Neocæſariẽſ. ὅτι δεῖ τὸν μέλλοντα ἴσον καὶ κοινὸν ἀκροατὴν γενήσεσθαι, μὴ ὅλον ἀπάγεσθαι παρὰ τοῦ προλαβόντος,ἀλλ' ἀναμένειν καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐναγομένου. Ενάγω incito,adduco, perſuadeo,ἐρεθίζω. Plutarch.in Camil.Εν δὲ Ρώμῃ τῆς βουλῆς συναχθείσης, ἄλλοι τε πολλοὶ τῶν Φαβίων κατηγόρουν, καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι φηκιαλεῖς ἐνῆγον ἐπιθειάζοντες,id eſt vrgebant,incitabant,rem in religionẽ vertentes.Syneſ.Ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Baſil.Οὐ γὰρ ἤρκει γελῶσι ἀπολογεῖσθαι περὶ τὰ ῥήματα,ἀλλ' ἔστιν ὅπη καὶ συνδιδόναι τοῖς ἔθει τοῦ ἐναγομένου,ὡς ἂν μὴ ἀντιτείνοι πρὸς τὰ κρείττω. Εξάγω, παροξύνω, ſtimulo, concito, vehementer commoueo. Demoſth. Καὶ γὰρ εἴ τι σιωπᾶν ἔγνωκα,νῦν λέγειν ἐξάγομαι. Dinarch.κατὰ Δημοσθ. Τὸν δὲ κατάπτυστον τοῦτον καὶ Σκύθην (ἐξάγομαι γὰρ)ὃν οὐχ εἷς ἀνήρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Αρείου πάγου βουλὴ ζητήσασα,ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ' ὑμῶν,τοῦτον οὐ τιμωρήσεσθε; ἐξάγομαι dixit pro vltra modũ concitatus ſum, & indignitate rei

Διάγω, διάγομαι. Διαγωγή. Ενάγω. Εξάγω.

percitus. Plutarchus de Cæſaris nece loquens, Αὐτὸς γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς οἶκτον ἐξαχθεὶς ὁ δῆμος, & reliqua. Ἐξάγω educo milites extra vallum. Polyb. καθ' ὃν δὴ καιρὸν μάρκος λαβὼν τὸν ἀκμαιότατον καιρὸν τῆς ἡμέρας, ἐξῆγε τὴν δύναμιν, συνεστάσαις τῇ παρεμβολῇ τῶν καρχηδονίων.
Ἀντεξάγω. & Ἀντεξάγω viciſſim educo, è cõtrario educo. Idem ibidem, ἀντίβας δ' εἰς ἀπορίας ἐνεπεπτώκει μεγίστην. οὔτε γὰρ ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις ἀξιόχρεως ἦν, οὔτε παραβοηθεῖν τοῖς ἐπὶ τῆς χώρας διεσπαρμένοις.

Διεξάγω. Διεξάγω traduco. Baſil. διεξαγαγεῖν τὴν ζωήν. Syneſ. καὶ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδέν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα, ὥσπερ ἐν πανηγύρει σιωπῇ διεξάγων τὸν βίον. Plutarch. περὶ εἱμαρμένης, Πλάτων δὲ ἐν τῷ Τιμαίῳ φησίν, εἱμαρμένη ἐστὶ νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα. τοῦτο γὰρ ἡ λάχεσις ἐργάζεται, id eſt, per rerum naturã aguntur & traducũtur. Gregorius de Deo loquens, ὁ πᾶσι λόγοις ἐνθείς, καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Idem ad Baſiliũ loquens iamfato functũ, σὺ δὲ ἡμᾶς ἐποπτεύοις ἄνωθεν, καὶ πάντα βίον ἡμῶν διεξαγάγοις πρὸς τὸ λυσιτελέστατον, vitam noſtram traducas ac perducas eo quò maximè noſtræ ſalutis intereſt. & εἰς Ἀθανάσιον itidem in fine. Διεξάγω etiã τὸ διαλύω ſignificat, id eſt litẽ & controuerſiã dirimo. Polyb. lib. 5. circa principiũ, Ἀντίοχος δὲ καὶ πτολεμαῖος ἀπεγνωκότες τὰς πρεσβείας, καὶ τῷ λόγῳ διεξάγειν τὴν ὑπὲρ τῆς κοίλης συρίας ἀμφισβήτησιν, ἐνήρχοντο πολεμεῖν ἀλλήλοις. Idem alibi in eodem, οἱ δ' αἰτωλοὶ σπεύδοντες διαλύσασθαι τὸν πόλεμον, ἐξαπέστελλον πρέσβεις πρὸς τὸν φίλιππον, ἀξιοῦντες παραγενέσθαι μετὰ τῆς δυνάμεως πρὸς σφᾶς, ἵνα τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γινομένης, τύχῃ τὰ πράγματα τῆς ἁρμοζούσης διεξαγωγῆς, id eſt διαλύσεως. vt pauló antè, ὄντων τῶν περὶ τὸν ἄρατον οὐκ ἀποτελεῖν διεξαγωγῆς, τῷ δοκεῖν ὑπερδεξίους ὄντας τῷ πολέμῳ ποιεῖσθαι τὴν διάλυσιν. Idem lib. 1. διεξάγειν τὸν βίον pro vitam tolerare, & vitam agere victitaréque dixit, οἱ δὲ καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων, τὰς δὲ κοινὰς χορηγίας καὶ κατασκευὰς ἀθροίζοντες ἐκ τῶν κατὰ τὴν λιβύην προσόδων, τότε πάντων ἅμα
Διεξαγωγή. ἐστερημένοι παραλόγως ἦσαν. & Διεξαγωγὴ vita, & mora in rerũ natura. Damaſc. περὶ προνοίας, Πρόνοιά ἐστι βούλησις θεοῦ δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Baſil. homil. VIII. in hexaëm. τοῖς δὲ λοιποῖς διά τε τὸν πορισμὸν τῆς τροφῆς, καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν, ἀναγκαία τῶν ποδῶν ἡ ὑπηρεσία δεδώρηται. Ἐξάγω, ἐκβάλλω, expello, depello. Iſæus, Πλὴν γὰρ δυοῖν οἰκιδίοιν ἔξω τείχους οὐδὲν κεκομίσμεθα, ἀλλ' οἱ παρὰ τούτου θήλυμοι καὶ τριάλυμοι. ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐξαγόμενοι.
Ἐξάγειν ἑαυτόν. δεδίαμεν γὰρ μὴ ὄφλωμεν δίκας. Ἐξάγειν ἑαυτόν, eſt vim ſibi afferre. Alexand. ἐν τῷ ὅτι οὐκ αὐτάρκης ἡ ἀρετή, ἐξαγωγὴν ἑαυτοῦ, cõſcitã ſibi mortẽ appellat, ἔτι εἰ εὔλογος μὲν ἡ ἐξαγωγή, κωλυθείη μέν τις ἐξάγειν ἑαυτούς, ὑπό τινος, πῶς οὐκ ἄθλιος ὁ βίος ἐν τοῖς τοιούτοις δι' ἃ εὔλογον ἐξάγειν ἑαυτόν, id eſt ſibi mortẽ adſciſcere. Syneſius ad Anaſtaſiũ, Ὡς ἐπειδή μοι συνέπεσεν ἀποβαλεῖν τῶν παιδίων τὸ φίλτατον, κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτόν, κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. οἶδα γὰρ ὅτι ἥλιξ εἰμὶ περὶ τοῦτο πέρα τοῦ δέοντος. Κα-
Κατάγω. τάγω opponitur τῷ ἀνάγω. κατάγω τὴν ναῦν, ἀντὶ τοῦ εἰς λιμένα ἄγω, applico, reduco. & Κατάγεσθαι opponitur τῷ ἀνάγεσθαι. Κατάγω, in patriã reduco. Et Καταγό-
Συγκατάγω. μενοι reduces, vt κατερχόμενοι, κατακομιζόμενοι. & Συγκατάγω ſum adiutor ad reuocãdũ exulẽ, reducentes adiuuo. Iſocr. περὶ ζεύγους, Ἐπὶ τίνα δ' ἡ πόλις, φίλοι δ' ξένοι οὐκ ἦλθέ τε δεησόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς; AEſch. περὶ παραπρ. de patre

ſuo loquẽs, Ἐφυγε μὲν ἐπὶ τῶν πεντήκοντα, συγκατήγαγε δὲ τὸν δῆμον. Κατάγομαι, diuerſor, hoſpitor: quod etiã deducor dicitur. Cic. in Verrẽ, Parũ laute diuerſari dicit: ad Philodemũ deduci iubet. Idẽ, Per vim deduci Rubriũ imperauit ad eũ qui recipere nõ debebat. Xenoph. in Symp. Πρόξενοι δὲ, καὶ κατάγονται ἀεὶ παρ' ἐμοὶ οἱ κράτιστοι τῶν Λακεδαιμονίων. AEſch. Καὶ παρ' αὐτοῦ κατήγου ἐν Ὠρεῷ, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες. vſus eſt & Demoſth. ſæpe. Plut. in amatoriis narrationibus, Γενόμενος δὲ ἐν τῇ ἀργολικῇ, νυκτὸς καταλαμβανούσης, εἰς πανδοχεῖόν τι κατήχθη. & Καταγωγὴ diuerſio & applicatio & reditus, ἡ ξενία, καὶ κατάπλους, καὶ κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα, καὶ σταθμὸς, id eſt mãſio & diuerſoriũ apud Herodotũ & Appianũ. & Καταγώγιον, πανδοχεῖον, σταθμός. Κατάγειν etiã eſt filũ nendo deducere. Lucia. Καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ τὴν κρόκην κατῆγες. Idem, Καὶ κρόκην κατάγουσα, καὶ στήμονα κλώθουσα. Inde fit vt κατάγειν ſignificet deducere à capite ad finẽ. Plut. in Numa, Ἔστι δὲ καὶ περὶ τῶν Νουμᾶ τοῦ βασιλέως χρόνων καθ' οὓς γέγονε, νεανικὴ διαφορὰ, καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατῆχθαι τῶν γραμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων. Κατάγω etiã eſt deorſum ago, quod opponitur τῷ ἀνάγω apud Theologos. Dionyſius de cæleſti hierar. Τὸ μὲν γὰρ ἡμᾶς πρότερον ἀναγωγικώτερον εἶναι, καὶ τὰς ἱεροκοσμίους ἐκφαντορείας οὐ κατάγειν εἰς τὰς ἀπεμφαινούσας ὁμοιότητας. Idẽ paulũ infrà, ὅπως ἵνα μὴ πάθοιεν οἱ μηδὲν τῶν φαινομένων καλῶν ὑψηλότερον ἐντεθεωρηκότες, ἡ τῶν ὁσίων θεολόγων ἀναπτικὴ σοφία καὶ πρὸς τὰς ἀπεμφαινούσας ἀνομοιότητας ἱερῶς κατάγεται. ἀναγωγικὴ, inquit, theologia, interdũ cõſultò fit καταγωγική. ἀναπτύσσεσθαι enim & ἀνάγεσθαι idẽ apud eũ ſignificãt. & καταγωγικὴ opponitur τῷ ἀναγωγικῷ. Idem cap. vltimo cæleſtis hierar. Ταῖς ἀνακαλύψεσι δὲ ἕπονται τῇ τῶν κρυφίων ἐκφαντορείᾳ, καὶ τῇ τῶν ἀπεικονισμένων ἀναγωγῇ, καὶ τῇ τῶν ὑψηλῶν ὑπερκειμένων εἰς τὰ ὑφειμένα καταγωγικῇ διαπορθμεύσει. Κατάξαι frangere, & κατέαξε fregit, & κατεαγὼς fractũ. omnibus enim his vtitur Plato, vt καταγῆναι. Προσάγω adhibeo, admoueo. Iſæus, Οὔτε δούλοις προσῆγον, adhibebat, admittebat. Xenoph. Προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, qui admiſſionibus præfectus erat. Huic opponitur ἀπάγω. Ariſtot. in Prob. ſect. trigeſimaprima, Διὰ τί ἀμφότεροι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν διαφέρουσι, ὅ, τε μύωψ καὶ ὁ πρεσβύτης, ὁ μὲν, ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ, πόρρω ἀπάγει. Προσάγειν iniungere, imponere. Idem in OEconom. de ſeruis loquens, Ἀναλκῶσι καὶ παρασκευασάμενοι τρέφειν, οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προσακτέον. Liuius, Viuet ſemper in pectoribus illorum quicquid præſens neceſſitas iniunxerit. de Caudina pace loquens. Columella, Biduo ab opere datur vacatio: tertio die leuis iniũgitur labor, ἐλαφρὸν ἔργον προσάγεται. Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, ferre ad populum. Ariſtotel. in 2. Politic. de Carthagine loquens, Τοῦ μὲν γὰρ τὰ μὲν, προσάγειν, τὰ δὲ μὴ προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, οἱ βασιλεῖς κύριοι πρὸς τὸν δῆμον, id eſt εἰσφέρειν, vt ibidẽ ipſe vocat. Προσάγειν prope accedere, appropinquare. vnde Προσαγωγὴ acceſſus. Plut. in Galba, Ἀρχὴν δὲ τοῦ πολέμου ποιησάμενοι, προσηκόντισαν τὸν φορέα. ὡς δ' οὐκ ἔτυχον αὐτοῦ, προσῆγον ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσι. ſic dicitur vt προσβάλλω. Idẽ in Politicis præceptis, Οἱ δὲ αὐλικοὶ κόλακες ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ, καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται μάλιστα, καὶ προσάγουσι δι' ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, id eſt, obrepũt regibus, & captioſè inſinuãtur apud reges. Arrian. in 1, Ἐς τούτους ἤδη καὶ οἱ Θρᾷκες προσάγοντος Ἀλεξάνδρου, ἐκ πολλοῦ συμπεφραγότες ἦσαν. Προσάγομαι idẽ quod ἐπάγομαι, ἐπισπῶμαι, ἐφέλκομαι, aſciſco, allicio, cõcilio.

Κατάγομαι. Καταγωγή. Κατάξαι. Προσάγω. Προσάγομαι.

Plato in pricipio lib. v. de Rep. Καὶ λαβόμενος αὐτοῦ ἄνωθεν παρὰ τὸν ὦμον, ἐκεῖνον τὸ προσεπηγάγετο, καὶ προστείνας ἑαυτὸν, ἔλεγέν ἄττα προσκεκυφώς. hîc pro ad ſe attrahere poſuit, οὐ ἐπεσπάσατο. deſcribit enim moré ad auré inſuſurrátis. Xenoph. περὶ ἱππικ. Ἢν δὲ καὶ εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον ἀναλαμβάνειν βούλῃ τὸν θυμοειδῆ, οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσάγεσθαι χαλινῷ, πραΰνοντα, οὐ βιαζόμενον. Iſoc. in Plataico, Εἰ δὲ μὴ, ἐὰν πάλιν γένηται πόλεμος, ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας, aſciſcere, cóciliare. Greg. Οὐ δυναστείᾳ προσαγόμενος, ἀλλὰ τῷ δύνασθαι μὲν, φείδεσθαι δὲ, προσαγόμενος, alliciens, concilians & promerens. Iſocrat. Παρὰ μὲν τῶν ἐκ παρίας. τοὺς

Προσαγωγός. δὲ, ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι, perlicere. Inde Προσαγωγὸς vt ἐπαγωγός. Greg. Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικὰ, καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων, κἀνταῦθα μάλιστα διὰ τιμῆς ἐκείνοις, conciliatores & interpretes capturarum atque lucrorum.

Προσαγωγεύς. Et Προσαγωγεὺς, cóciliator, interpres, ſequeſter, emiſſarius. Plut. περὶ πολυπραγμοσύνης, Καίτοι τοὺς τυράννους οἷς ἀνάγκη πάντα γινώσκειν, ἐπαχθεστάτους ποιεῖ τὸ τῶν λεγομένων ὤτων καὶ προσαγωγέων γένος. Cic. in Verré, Neuius Turpio quidam iſtius excurſor, emiſſarius, homo omnium ex illo conuentu deterrimus. Sic emiſſarii Neronis apud Tranquillum. Gregorius de Chriſto loquens, Τὸν τοῦ μεγάλου πατρὸς υἱὸν, τὸν λόγον, καὶ προσαγωγέα τὸν ἀρχιερέα, καὶ συνθρονον. Cur autem Seruatorem προσαγωγέα Dei patris, id eſt emiſſarium & conciliatorem & interpretem, & (ſi dicere fas eſt) inter diuinam humanámque naturam Mercurium, vocauerit, ex diui Pauli doctrina intelligemus, capite ſecundo epiſtolæ ad Epheſios. Dicuntur etiam huiuſce-

Προσαγγελεύς. modi miniſtri, & auriti commeatores Προσαγγελεῖς & Προσαγωγίδαι & Ὠτα-

Προσαγωγίδες. κουσταὶ, qui etiam aures & oculi regum, & interdum tyrannorum dicun-

Ὠτακουστής. tur. In vtranque enim partem accipi poſſunt. Plutarch. ἐν τῷ περὶ πολυπραγμοσ. Καίτοι τοὺς τυράννους οἷς ἀνάγκη πάντα γινώσκειν, ἐπαχθεστάτους ποιεῖ τὸ τῶν λεγομένων ὤτων καὶ προσαγωγέων γένος. ὠτακουστὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔσχεν ὁ νέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ, καὶ πάντας ὑφορώμενος. τοὺς δὲ προσαγωγίδας οἱ Διονύσιοι Συρακουσίοις κατέμιξαν. Idem in Dione, de expulſione Dionyſii loquens, Οἱ δὲ πολλοὶ τοῖς τυράννου φίλοις ἐπετίθεντο, καὶ συνήρπαζον τοὺς καλουμένους προσαγωγίδας, ἀνθρώπους ἀνοσίους καὶ θεοῖς ἐχθρούς. οἳ περιενόστουν ἐν τῇ πόλει καταμεμιγμένοι τοῖς Συρακουσίοις, πολυπραγμονοῦντες, καὶ διαγγέλλοντες τῷ τυράννῳ τάς τε διανοίας καὶ τὰς φωνὰς ἑκάστων. Apud Ariſtotelem in quinto Politicôn puto locum eſſe mendoſum, vbi περὶ τῆς τυραννικῆς loquens, ita inquit, Καὶ τὸ μὴ λανθάνειν πειρᾶσθαι ὅσα τυγχάνει τις λέγων ἢ πράττων τῶν ἀρχομένων, ἀλλ' εἶναι κατασκόπους, οἷον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι, καὶ τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τις εἴη συνουσία. legendúmque cenſeo οἱ ποταγωγίδαι καλούμενοι, hoc eſt προσαγωγίδαι, vt ποτιδόρπιον ἀντὶ τοῦ προσδόρπιον διαλεκτικῶς, Odyſſeæ nono, Ὄφρα οἱ ποτιδόρπιον εἴη,

Προσαγωγή. vt ſuper cœnā vel ad cœnam vteretur. Eſt enim Προσαγωγὴ acceſſus & aditus qui ab illis ad principes datur ſupplicaturis. Inde illud eiuſdem diui Pauli in loco proximè dicto, Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν προσαγωγὴν πρὸς τὸν

Ἐκ προσαγωγῆς. πατέρα. Quare Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, cum acceſſione fit ſenſim creſcēte. Idem Ariſtoteles in quinto Politicôn, Ὁτὲ μὲν ἐκ προσαγωγῆς καὶ κατὰ μικρὸν γινομένης τῆς μεταβολῆς καὶ λανθανούσης, ὁτὲ δὲ θᾶττον. Idem in ſeptimo, Πάντα γὰρ ὅσα δυνατὸν ἐθίζειν, εὐθὺς ἀρχομένοις βέλτιον μὲν ἐθίζειν, ἐκ

προσαγωγῆς δ᾽ ἐθίζειν. Theophraſt. Τὴν δὲ μορφὴν κυκλῶδες τὸ φύλλον, πλὴν ἐκ προσαγωγῆς μᾶλλον ἢ περιφερῆ, niſi quòd ſenſim magis in rotundum conformatur. Plutarch. Ἱδρυμένος ἐπὶ χωρίων οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἐχόντων, vndique inacceſſis. Demoſth. κατ᾽ Ἀριστοκρ. Εἶθ᾽ ὃν ὁρᾶτε ἐκ προσαγωγῆς ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν δύνασθαι ὑμᾶς νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἴεσθε δεῖν ἰσχυρὸν ποτὲ γενέσθαι; Itáne verò quem videtis vobis amicum ſenſim fieri, & prout increſcere opes veſtras arbitratur, ita vos beneuolentia complectentem, & reliqua. Προάγω, prægredior & progredior, procedo. Plato in Phædro, Προάγε δὴ καὶ σκόπει ἅμα ὅπου καθιζησόμεθα, id eſt præi. Xenophon ἐν κυνηγετ. de canibus fallacibus & vanis loquens, Αἱ δ᾽ ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι, ἐφ᾽ ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσι, temerè procurrunt. Demoſth. Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatémque euadit. Athen. Καὶ τέλος πόρρω προαγαγόντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἀστῶν γυναῖκας ὕβριζον, Tandem eo petulantiæ euaſerunt & progreſſi ſunt. Plutarch. περὶ μουσικῆς, Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, ὁμοδρομεῖν δεῖ τήν τε αἴσθησιν, καὶ τὴν διάνοιαν ἐν τῇ κρίσει τῶν τῆς μουσικῆς μερῶν, καὶ μήτε προάγειν μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere, nec ſubſequi. Προάγειν dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. Polyb. Πόπλιος μὲν ἀναζεύξας, προῆγε διὰ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν τοῦ Πάδου γέφυραν. Idem, Ἐπισταμένης δὲ τῆς ἐαρινῆς ὥρας ἀναλαβὼν τὰς αὑτοῦ δυνάμεις, προῆγε διὰ τῆς Τυρρηνίας. Προάγω, perpello, impello, ſtimulo, idem ferè quod ἐξάγω. Demoſth. Οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτ᾽ ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρεν οὐδὲ προηγάγετο, ὧν ἔκρινα συμφερόντων τῇ πόλει, οὐδὲν προδοῦναι. Προάγω, proueho, deduco. Iſocrat. πρὸς Φίλιππ. Οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς Ἕλλησι γεγένηται τηλικοῦτον ἔργον, ὅσον ἐστὶ τὸ πάντας ἐκ τοσούτων πολέμων ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Προάγω, præſto. Dioſcor. Προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη. καὶ μετὰ ταύτην ἡ σχινίνη. Προάγομαι, prouehor, euado. Demoſth. Προάγομαι.
Ἐπειδὴ γὰρ εἰς τοῦτο προήχθην τοῖς λόγοις, Quando huc vſque ego dicendo prouectus ſum. Idem, Οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν, οὐδὲ προαχθήσομαι, Non eo vſque erumpam. Xenophon pro delabi eadem ratione poſuit, in primo ἀπομνημον. Ὁρῶ δὲ καὶ τοὺς διὰ φιλοποσίαν προαχθέντας, καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντας, ἧττον δυναμένους τῶν δεόντων ἐπιμελεῖσθαι. Προάγομαι etiam ἀπὸ τοῦ προάγω dicitur, id eſt perlicio, adhortor. Ariſtot. in 2. Politic. Βουλόμενος γὰρ ὁ νομοθέτης ὡς πλείστους εἶναι τοὺς Σπαρτιάτας, προάγεται τοὺς πολίτας ὅτι πλείστους ποιῆσαι παῖδας, id eſt præmiis & immunitatibus allicit & excitat. Sic Xenoph. Τοῦτο γὰρ τοὺς πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἁμαρτάνειν. Προάγεσθαι etiam eſt εἰς ἀνάγκην καθίστασθαί τι ποιεῖν, cum eo vſq; quis progreſſus eſt, vt referre pedem non poſſit, & regredi. Eſt etiam ornari & creſcere. Plutarch. Μαρκέλλου πρὸς τὸν ὑπὸ Πομπηΐου προῆχθαι δοκούντων. Προαγωγὸς idem qui προαγωγεὺς, hoc eſt μαστροπὸς, ὁ καὶ ἡ. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει, κἂν ἁλῶσι, θανάτῳ ζημιοῦν. Latine perductor vel productor dicitur: & productrix. & Προαγωγικὸς qui vim habet conciliandi amoris. Προαγωγός.
Dionyſius ἐν τῷ περὶ καλοῦ καὶ ἔρωτος, de conciliatore amoris diuini hoc verbum dixit, Οἷα αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ ἐστὶ προαγωγικὸς καὶ κινητικός. Παράγειν Παράγω.
tranſire, præterire, vt προάγειν præire, & προσάγειν accedere. Matthæi vice-

ſimo capite, Δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδὸν, ἀκούσαντες ὅτι ὁ Ιησοῦς παράγει, ἔκραξαν. Παράγειν, in medium adducere. Plato lib. I I I. de Legibus, Εμοὶ γοῦν οὕτω φαίνεται. διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις, hoc eſt eam cõmemorare ciuitatem volui. Παράγειν, admittere & intro producere. Lyſ. Τοῦτον παράγει εἰς τὸν δῆμον, teſtem producit in medium. Demoſthenes, Ως εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα, καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον, in medium produxerũt. Παράγειν etiam eſt verbum militare, hoc eſt porro agere, promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id eſt ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ζυγὰ, atque etiam tranſuerſos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circũueniendos hoſtes. Xenoph. in primo παιδείας, Εἴ σοι ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι, ἀλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, πῶς χρὴ ἀντιπαράγειν; Idem, Καὶ ὁπότε δοκοίη αὐτῷ καιρὸς εἶναι, παρήγγελλε τὸν δεύτερον λόχον παράγειν, καὶ τὸν τρίτον, καὶ τὸν τέταρτον εἰς μέτωπον. Et rurſus, Εκ τούτου παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον. Arrian. lib. V, Τούτων τοὺς μὲν ἱππέας, ἐπὶ τὰ κέρατα διελὼν, παρήγαγε. ἀπὸ δὲ τῶν πεζῶν τῶν προσηγμένων, πυκνοτέραν τὴν σύγκλεισιν τῆς φάλαγγος ποιήσας, αὐτὸς ἀναλαβὼν τὴν ἵππον τὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τεταγμένην, παρήγαγεν ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ εὐώνυμον τῶν Ινδῶν ἁμάξας. Et in libris ἀναβάσεως ſæpe hoc verbũ legitur. Παράγειν, παραλογίζεσθαι, diſſerendo & diſputando fallere. Alexand. in I. Topic. Ο γὰρ εἰδὼς τὴν τοῦ πιθανοῦ φύσιν, οὐκ ἂν ὑπ᾽ αὐτοῦ παραχθείη ποτὲ, ὡς ἀληθοῦς ὄντος. ἀλλὰ προσκέψοιτο ἂν τὰ φαινόμενα ἀληθῆ τῶν μὴ ἀληθῶν, τῇ παραβολῇ αὐτῶν τῇ πρὸς ἄλληλα. δι᾽ ὧν γὰρ τὸ ἀληθὲς τινες ἀφανίζειν πειρῶνται, τούτοις τις ἐγγεγυμνασμένος, οὐκ ἂν ποτε ὑπ᾽ αὐτῶν παράγοιτο. Παράγειν peruertere & tranſuerſum agere. Antiph. Οἱ γὰρ θεοὶ οὐδὲν πρέπειν ποιοῦσιν, ἢ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὰς διανοίας παράγουσι. Demoſth. Καὶ οἰόμενος δεινὸς εἶναι, καὶ λόγοις πειρᾶσθαι περὶ ἀδίκων πραγμάτων, οἴεται παράξειν ὑμᾶς ὅπου ἂν βούληται. Παράγειν oratione blanda vel muneribus perducere quo quis velit, hoc eſt perſuaſione ſubdola obrepere. Plato libro ſecundo de Repub. id quod Homerus dixit, λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ᾽ ἄνθρωποι, ipſe παράγειν ἀναπείθοντας dixit. eſt enim παράγειν ἀπατᾶν. Idem ipſe libro ſexto ita inquit, Δι᾽ ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι, ἀπὸ τοῦ λόγου παρ᾽ ἕκαστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι. Accipitur & in bonam partem, vt apud Plutarchum de Cratippo cum Pompeio iam victo Mitylenæ diſſerente, Υποκατακλινομένου τοῦ Κρατίππου, καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, id eſt, verbis & conſolatione deducente ad

Παραγωγή. meliorem ſpem. Παραγωγὴ eſt παραλογισμὸς, vnde εὐπαράγωγος. Plato in Timæo, Ετι δ᾽ αὖ θάρρος καὶ φόβον ἄφρονε ξυμβούλω, θυμὸν τε δυσπαραμύθητον,

Εὐπαράγωγος. ἐλπίδα τ᾽ εὐπαράγωγον αἰσθήσει τε ἀλόγῳ καὶ ἐπιχειρητῇ παντὸς ἔρωτι. Παραγωγὴ etiam eſt peruerſio, idem quod παράχισμα. vt in Hippiatr. Εγράψας μοι ζητῶν ποίᾳ μεθόδῳ τὴν ἔκπλωσιν τοῦ τραχήλου ἐν τοῖς ἵπποις, εἰς τὸ κατὰ φύσιν καταστήσεις. γινώσκειν οὖν σε θέλω ὅτι οὐκ ἔστιν ἐκβολὴ, ἀλλὰ παραγωγὴ, id eſt, non eſſe ceruicem luxatam, ſed peruerſam. eſt enim Παράγειν, παρὰ φύσιν ἄγειν. Παραγωγὴ etiam eſt productio & traductio ordinum ab altitudine aciei, id eſt ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza deductionem tranſtulit ex AEliano. Poteſt & ex eo eſſe dicta quòd παράγειν, vt dixi, eſt in mediũ & porro agere, vt παριέναι eſt prodire. Xenoph. in I I I I. ἀναβάσ. Παρήγγελλε δὲ

τοῖς

τοῖς ἄλλοις στρατηγοῖς παράγειν τοὺς λόχους, ὅπως ἐπὶ φάλαγγος γένοιτο τὸ στράτευμα. Significat etiam ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ὑπόστασιν. Philopon. in Proclum de mundi æternitate, lib. 1 x, Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ κόσμου μόνην ψιλὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν. Παραγωγὴ etiam dicitur deceptio. & verba dare, & à propoſito ſubdola oratione abducere, παραγαγεῖν appellatur. Demoſth. κατὰ Ἀριστοκράτ. Οὐ τοίνυν οὐδ᾽ ἐκεῖνό με λέληθεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ἁπλῆν μὲν οὐδὲ δικαίαν οὐδ᾽ ἡντινοῦν ἀπολογίαν Ἀριστοκράτης ἕξει λέγειν, παραγωγὰς δέ τινας τοιαύτας ἐρεῖ, ὡς ἄρα πολλὰ τοιαῦτα ἤδη γέγονε ψηφίσματα πολλοῖς. Alibi, Λόγους ταῦτα καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστι. Et rurſus alibi, Ψευδόμενος καὶ παραγωγὰς λέγων. Παράγειν deducere, deriuare. ὅθεν παράγωγα ὀνόματα καὶ ῥήματα λέγεται. & Παραγώγως deductiuè, deriuatiuè. Athenæus, Ἀχαιὸς δὲ ἀντὶ τοῦ κύλικας παραγώγως κυλιχνίδας εἴρηκε. Παράγειν ornare aliquẽ honoribus & augere, vt παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, id eſt promouere. quod non ſemel Chryſoſtomus dixit ἐν τῷ περὶ ἱερωσύνης. Παράγειν eſt in eſſe producere. Lucian. in Prometh. Καὶ πρῶτον μὲν ὡς ζημία ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται τοῖς θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι διεξελθεῖν. Dionyſius ἐν τῷ περὶ ὄντος καὶ παραδειγμάτων, Παραδείγματα δέ φαμεν εἶναι τοὺς ἐν θεῷ τῶν ὄντων οὐσιοποιοὺς καὶ ἑνιαίως προϋφεστῶτας λόγους, οὓς ἡ θεολογία προορισμοὺς καλεῖ, καὶ θεῖα καὶ ἀγαθὰ θελήματα τῶν ὄντων ἀφοριστικὰ καὶ ποιητικά, καθ᾽ οὓς ὁ ὑπερούσιος τὰ ὄντα πάντα καὶ προώρισε καὶ παρήγαγεν. Idem de diuinis nominibus, Ἐπειδὴ πάντα πρὸς τὸ εἶναι παρήχθη διὰ τῆς αὐτῆς οὐσιοποιοῦ ἀγαθότητος. Damaſc. ἐν τῷ περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, Ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγει, ἀλλ᾽ ὅπερ ποιεῖ, ἐκ τῆς προϋποκειμένης ὕλης ποιεῖ. ὁ δὲ θεὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγεν. Philoponus lib. 1. contra Proclum, de Deo loquens, ὁ γὰρ ἐν χρόνοις αὐτὸν παράγων, οὐκ ἂν δήπου χρονικῆς παρατάσεως εἰς τὸ ποιεῖν τὰ ὄντα δέοιτο, id eſt ὁ ὑφιστῶν. & Παρακτικὸς qui vim habet ſubſtantias creandi. Idem, Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἡ τῶν ζώντων ζωή, καὶ τῶν ὄντων οὐσία, πάσης ζωῆς καὶ οὐσίας ἀρχὴ καὶ αἰτία, διὰ τὴν αὐτῆς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ συνοχικὴν ἀγαθότητα. Idem Philoponus de lumine & vmbra loquens, πῶς ἂν οὖν τις νοῦν ἔχων εἴποι, τὸ ἐν φωτὶ σῶμα τὸ καθ᾽ αὑτὸ μὴ ὄντος αἴτιόν τι καὶ παρακτικὸν εἶναι, id eſt corpus ſoli expoſitú cauſam eſſe productricem vmbræ & genitricem. Prioris ad Corinthios ſeptimo cap. Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς μὴ καταχρώμενοι. παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Exiſtimo ita rectè verti poſſe, Et qui vtuntur hoc múdo, tanquam non abutẽtes. tranſuerſos enim agit ſpecies huius mundi. Eſt enim παράγειν vt παραφέρειν, περιτρέπειν, de quibus alibi dicendum, vt ex iis quæ diximus liquere poteſt. Καταχρῆσθαι autem dicitur καταναλίσκειν & καταπολαύειν. Significat etiam ſupra modú & immodicè vti, & præterquam natura vel moribus comparatum eſt. Lyſ. ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων, Τῇ δὲ προτεραίᾳ ἢ ἀνήγετο, εἰσελθὼν εἰς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν, ἐκέλευσε χρῆσαι ὅ, τι εἴη ἀργύριον. προσδεῖν γὰρ ἔφη πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελτασταῖς. ἦσαν δ᾽ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ. ὁ δὲ καὶ ταύτας λαβὼν, κατεχρήσατο, id eſt κατήλωσε, profudit, abſumpſit. Iſocrat. in Panegyrico, Ἀνάγκη δὲ τὰ μὲν μέγιστα τούτων ἤδη καταχεχρῆσθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλελεῖφθαι, paſſiue dixit pro conſumpta eſſe, ἀνηλῶσθαι. quare & accuſatiuo iúgitur, vt καταναλίσκειν. Plutarchus in Demetrio, Οἱ δὲ καίπερ ἐκκεχυμέ-

Παρακτικός.

Καταχρῆσθαι.

νοι πρότερον πρὸς αὐτόν, καὶ κατακεχρημένα πᾶσαν φιλοτιμίαν, ὅτ' ἐδόκουν ὅμως καὶ τότε πρόσφατοι καὶ καινοὶ ταῖς κολακείαις φανῆναι. Inde Προκατακεχρῆσθαι apud Demoſthenem περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκ ἔτ' ἦν ὑπόλοιπος οὐδεμία, διὰ τὸ προκατακεχρῆσθαι, γράφω ψήφισμα βουλεύων, τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, id eſt, quòd iam antea omnes concionum dies conſumpti eſſent. Iſocrat. in Panegyr. Αἱ μὲν γὰρ πράξεις αἱ προγεγενημέναι κοιναὶ πᾶσιν ἡμῖν κατελείφθησαν. τὸ δὲ ἐν καιρῷ ταύταις καταχρήσασθαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι, τῶν εὖ φρονούντων ἴδιόν ἐστιν. hìc καταχρήσασθαι ſignificat abundè commemorare, copioſè earum illuſtratione vti. Cicero pro Milone, Quanquam in hac cauſa Iudices, Titi Annii tribunatu rebus omnibus pro ſalute Reipub. geſtis, ad huius criminis defenſionem non abutemur, niſi oculis videritis inſidias Miloni à Clodio factas. hîc abuti vel alieno tempore vti ſignificat: vel magnopere vti. ac ſi diceret, non magnopere huius cauſæ fiduciam in rebus geſtis Milonis ponam. parum hoc valeat in hac cauſa, niſi innocentia etiam tutus ſit. Idem de Natura deorum, Nos elephantorum acutiſſimis ſenſibus, nos canum ſagacitate ad vtilitatem noſtram abutimur, καταχρώμεθα, id eſt multum vtimur: non autem παραχρώμεθα, hoc eſt perperam vtimur. quanquam abuti intelligi poſſit alioſum vti quàm natura comparatũ ſit, etiam ſi non perperam. Exiſtimo igitur Apoſtolum illis verbis immodico vſu rerum ſecularium nobis interdixiſſe, ac ſi diceret, ita his omnibus vtendum vt fructuarii probi vti ſolent: non vt plane domini, & perpetui poſſeſſores, qui abſumere & quouis modo vti & exhaurire quaſi iure ſuo poſſunt. Καὶ οἱ ἀγοράζοντες (inquit) ὡς μὴ κατέχοντες. Κατέχειν enim eſt magnopere aliquid tenere vel retinere. de cuius verbi ſignificatione alibi dicturi ſumus, ſi locus occurrerit. Qui igitur rebus fluxis ita incumbit, tanquam perpetua animi deſtinatione occupauerit, ille non vtitur, id eſt οὐ καρποῦται μὲν εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον, καταπολαύει δὲ καὶ καταχρῆται, καὶ κατόχως χρῆται. Καταχρῆσθαι etiam ſignificat male accipere, verberibus vel morte afficere. AEſchin. κατὰ Τιμάρχου, Εἰ δοκῶ ὑμῖν παραπλησίως βεβιωκέναι, παραδίδωμι τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς Ἕλληνας. οὐδ' ἥκω παραιτησόμενος ὑμᾶς, ἀλλὰ καταχρήσασθέ μοι, εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι, ſed meo ſupplicio vtimini ad auertendũ dedecus à republica, hoc eſt nolite mihi parcere.

Προκατακεχρῆσθαι.

Abuti.

Παρεξάγω exercitũ duco in hoſtes, apud Demoſthenẽ in epiſtol. Philippi, ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις οὐδὲν μέτριόν μοι δοκεῖτε ποιεῖν, τῆς εἰρήνης συντεθειμένοι, καὶ ὁμοίως ἀντιπαρεξάγοντες, & nihilo ſecius infeſto exercitu in me eũtes. Plutarch. in Bruto, Τὸ δὲ εὐώνυμον κέρας ὡς μὴ κυκλωθείη, τῶν ἡγεμόνων ἀντιπαρεξαγόντων διεσπᾶτο τὸ μέσον. Ἀντιπαράγω, hoſtiũ exercitũ captans cũ exercitu ipſe adequito, vt Fabius Cũctator è ſuperiore loco Annibali ſemper imminebat, ſimul cũ eo caſtrametãs & mouẽs, ita vt eius latus cingeret, occaſionibus imminẽdo, & eius exercitũ pabulatione prohibẽdo. Polyb. in III, ὁ δὲ φάβιος ἐξήεσαν ἐν φανερῷ, τῆς μὲν παρωρείας ἐπιφερόμενος, ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. εἰς δὲ τὸ πεδίον οὐ καθίει τὴν δύναμιν, εὐλαβούμενος τοὺς ὁλοσχερεῖς κινδύνους, Idẽ, Μάρκος δὲ παρειληφὼς τὰς δυνάμεις παρὰ φαβίου, τὸ μὲν πρῶ-

Ἀντιπαρεξάγω.

τι αὐτίπαρῆγε τῆ ἀχρωρείαις. ἀκούσας δ' τοὺς καρχηδονίους τὴ χώραι στολογεῖν, ἐκ τῆ ἀχρωρίῶν κατέβαρε. Alibi ἐκπλαγὶς γέγονε dixit, cũ prius ἀντιπαρῆγε dixiſſet. Περιάγω, ὃ καταφανῆ ποιῶ, id eſt circunduco, vt circũfero. Περιάγω circumeo, vt Matthæi x x i i i, Περιάγετε τὴ θάλασσαν καὶ τὴ ξηράν. vt προάγω, προσάγω, præcedo, accedo, & alia. Sic enim ἄγειν & compoſita ab eo de peditibus dicuntur, vt ἐλαύνειν & compoſita de equitibus. Περιάγω etiam verſo, & Περίακτος verſatilis. Τοῖν γὰρ ποδοῖν ἑστώτων ἐπί τινος βάσεως ἀστρόφου, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, & reliqua. ἀντὶ τοῦ στρεπτῶν. Περιάγω redigo, afficio tandem. Dioſcor. in v i, Σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις ἐς ὁμοιοτρόποις περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, ſimiliter afficiũt, ad ſimiles affectiones redigunt. Δι' ἣν αἰτίαν ἐπὶ τῶ πλείστων τὰ κοινὰ βοηθήματα αὐτῆς. Themiſt. in i i i. Phyſicõn, Εἰ γὰρ φησιν ἐπιχειρήσεις τι ἔστι τόπος ἀποδιδόναι, εἰς τὸ μὴ εἶναι αὐτὸ ὁμολογεῖν περιαχθήσῃ. Περιάγειν tandẽ adducere, & ad extremum attrahere & aſciſcere. Herodianus de filiis Seueri loquẽs in i i i i, Ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τε καὶ ἐπεβούλευον. πάντα τε ἑκάτερος ἔπραττεν ἑκάτερος, πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὐτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem, Ο δὲ Ἀντωνῖνος ἀνάγκῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον ἢ ἀληθῆ περιήγετο, Adductus eſt tandẽ ad conditiones amicitiæ & concordiæ. Hoc verbũ autẽ ſignificat ſenſim & ægrè aliquid fieri. Ariſtoteles in 2. Politicõn, καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν βουλόμενος κοινοτέραν ποιῆσαι ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. de Socratis politia loquens apud Platonem. Plutarch. in Politicis præceptis, Κολούων ἀξίωμα συνάρχοντος, καὶ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων. καὶ πάντα συλλήβδην ἀνατιθεὶς ἅμα, καὶ περιάγων ὑπ' αὐθαδείας εἰς ἑαυτόν, ſibi tribuẽs, & ſui muneris faciens, ad ſe trahens. Περιάγειν etiã eſt in diuerſum & in contrariũ conuertere. Syneſius Αναστασίῳ, Ὡς ἐπειδή μοι συνέπεσεν ἀποβαλεῖν τῶν παιδίων τὸ φίλτατον, κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπεριήγαγε, καὶ πρὸς ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς τὸν νοῦν ἔχειν ἐποίησε, cogitationem meam in diuerſum circumegit. Περιάγομαι voce paſſiua pro circumago, vt ἄγομαι mecum duco. Athen. in x i i. de Dionyſio tyranno, Τρυφῆς οὖν δοῦλος ὢν καὶ κακουργίας, διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλοις ἀπήναις περιαγόμενος καὶ ἵπποις καὶ θεράπουσι ὡραίοις. ὕστερον δὲ πλουσίᾳ ἐφυβρίστως κατέστρεψε τὸν βίον, id eſt ſecum trahens, circumagi iubens. auriga autem & agitator περιάγειν dicitur non περιάγεσθαι. Περιάγω contorqueo, torquendo confringo. Χίων μάτειδι, Καὶ τὸ λοιπὸν δὲ λακτίζων, καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα, ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ξίφος, extortam ei ſicam abieci, hoc contorto brachio ereptam. Συνάγω præter notam ſignificationem, eſt contraho quod apertum eſt, id eſt claudo. Ariſtoteles in i i i. de partibus animal. Πέφυκε δὲ τοῖς φολιδωτοῖς τε καὶ πτερωτοῖς, ἀντὶ τῆς ἐπιγλωττίδος συνάγεσθαι καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ. Et in 2. hiſtor. animal. de pinnophylace, Καὶ διοίγοντες καὶ συνάγοντες θηρεύουσι τὰ ἰχθύδια τὰ μικρά. πρὶν μὲν εἰσελθεῖν διοίγοντες, ὅταν δὲ εἰσέλθῃ συνάγοντες. Συνάγειν conciliare, εἰς ὁμόνοιαν ἄγειν. Herodianus in i i i, Ο μὲν δὴ τοιαῦτά τινα λέγων ἑκάστοτε, ποτὲ μὲν λιπαρῶν, ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, σωφρονίζειν αὐτοὺς ἅμα καὶ συνάγειν ἐπειρᾶτο. οἱ δ' οὔτι γε ἐπείθοντο, ἀφηνίαζον δὲ καὶ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον. Alibi, Αμφοτέροις τε τὰς χεῖρας ὑποβαλοῦσα, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγκάλας ἀ-

Περιάγω.

Περίακτος.

Ἀντιπεριάγω.

Περιάγομαι.

Συνάγω.

Συναγωγεύς. γοῦσα, μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῆς συνάγει ἐπιμελῶς. de matre loquẽs. & Συναγωγεὺς conciliator & congregator. Plato in Sympoſio, Ἐστι δὴ ἐκ τοσούτου ὁ ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς. Lyſ. Συναγωγεῖς μὲν τῶν πολιτῶν, ἄρχοντες δὲ τῶν συνωμοτῶν, id eſt ſodalitatum coactores. Συνάγω intendo, augeo. Gregor. Ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ

Συναγωγή. βεβαιότερον. Συναγωγὴ contractio, adductio. Iſocrat. in Euag. Σεμνὸς ὢν

Συναγώγιμος. οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς. Συναγώγιμος collatiuus. apud Athenæum in VII συναγώγιμα συμπόσια vocãtur, & συνα-

Ἐπισυνάγω. γώγιμα δεῖπνα, τὰ ἐκ τῶν συμβολῶν, hoc eſt συμβλητά. Ἐπισυνάγω, cogo, exercitum conflo. Polyb. in V, Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτην τὴν πόλιν, χρυσογόνον μὲν ἐξαπέστελλε κατὰ σπουδὴν, ἐπισυνάξοντα τοὺς ἄνω μακεδόνας. Idem, ἐπισυνάγοντες τοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς πατρικοὺς, σὺν δὲ τούτοις ἔχοντες τοὺς μισθοφόρους. ſic dicitur vt

Ἐπισυντίθημι. Ἐπισυντίθημι, aggrego, agglomero, addo. Philopon. in I. Poſter. analytic. εἰ γὰρ βουληθείημεν ὁρίσασθαι τὸν ἄνθρωπον, πρῶτον μὲν ζητοῦμεν τί τὸ γένος τοῦ ἀνθρώπου. εἶτα συλλογισάμενοι ὅτι ζῶον, πάλιν τὰς διαφορὰς ἑκάστης συλλογιζόμεθα, καὶ συνεπιτίθεμεν τῷ γένει ἕως τὸ συναθροισθὲν ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ προκείμενον. Idem alibi de principiis Geometriæ loquẽs, ταῦτα οὖν ἐπισυντιθέμενα ἀλλήλοις ποιοῦσι τὰ ἐν γεω-

Ἐπισυνάπτω. μετρίᾳ θεωρήματα ἐπιστημονικά. Ἐπισυνάπτω eodẽ modo componitur. Baſil. περὶ τοῦ μὴ προσπαθῶσθαι τοῖς βιωτικοῖς, Ἔτι γὰρ τοῦ προτέρου τὴν τοιάνδε συμφορὰν ἐξαγγέλλοντος, ἕτερος ἄγγελος ἤρχετο χείρονων πραγμάτων φέρων κατήφειαν, ἀλλήλοις τε ἐπισυνῆπτε τὰ δεινὰ, καὶ τὴν τῶν κυμάτων ἐπιδρομὴν ἐζήλουν αἱ συμφοραὶ, alia aliis incommoda damnáque adiungebantur, hoc eſt ἐπαλλήλως συνήπτετο.

Ὑπάγω. Ὑπάγω ἀντὶ τοῦ προάγω procedo. Plutarch. in Antonio, Ὑπαγόντων δὲ κατὰ μικρὸν τῶν προσώπων, ὁ ποταμὸς ἐφάνη. Idẽ, Δώσας δὲ πολλοὺς αὐτῷ τοῦ Ἀντωνίου ψιλούς τε καὶ ἱππέας, προσβαλόντας ἀνέκοπτε τοὺς πολεμίους, οὐχ ὥσπερ πρότερον ὑπάγων ἅμα πρὸς τοὺς ὁπλίτας καὶ ἀναχωρῶν, ἀλλὰ ὑφιστάμενος, καὶ συμπλεκόμενος παραβολώτερον, non vt antea progrediẽs ſimul & viciſſim pedẽ referens. Sic dicitur vt ὑφηγεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ προηγεῖσθαι. καὶ ὑπειπὼν, ἀντὶ τοῦ προειπών. & ὑπολαβὼν ὁ προλαβών. & vt aliqui dicunt ὑπόμνησις pro πρόμνησις. & ὑπαναγινώσκω τὸ προαναγινώσκω. Sic Demoſthenes περὶ στεφάνου, Αὕτη τῶν περὶ Θήβας ἐγίνετο πραγμάτων ἀρχὴ, καὶ κατάστασις πρώτη τὰ πρὸ τούτων εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, impulſis & prouectis. Idem, Οὗτος δὲ διακρουόμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρὸν, productus & adductus eſt, & protruſus. Gregor. Ἀλλὰ γὰρ ἔλαθον ἐμαυτὸν εἰς τοὺς ἐμοὺς ὑπαχθεὶς ἐπαίνους. Ὑπάγω demittor, & clunem ſubmitto, vel ὑποπίπτω ſuccido. Ariſtotel. in v. de hiſtor. Τῶν τε ζωοτόκων καὶ μεγέθη ἐχόντων, οὔτε τοὺς ἄρρενας ἐλάφους αἱ θήλειαι ὑποδέχονται, οὔτε τοὺς ταύρους αἱ βόες, διὰ τὴν τοῦ αἰδοίου συντονίαν, ἀλλ᾽ ὑπάγοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γο-

Ὑπαγωγή. νὴν, ſe ſubmittentia. Vnde Ὑπαγωγὴ huiuſmodi ſubmiſſio & ſuccidua exceptio maris. Idem in VI, Ἡ δ᾽ ἔλαφος τὴν μὲν ὀχείαν ποιεῖται καθάπερ ἐλέχθη πρότερον, τὰ πλεῖστα ἐξ ὑπαγωγῆς. οὐ γὰρ ὑπομένει τὸν ἄρρενα ἡ θήλεια πολλάκις. Ὑπάγω ſubduco, id eſt clàm eximo, vt manum ferulæ ſubducere. Iliados vndecimo, Ἕκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης. Eſt etiam Ὑπαγωγὴ ἡ ἀναχώρησις: quod fit cum receptui canitur. vt apud Thucydidem ἡ ὑπαγωγὴ opponitur τῇ διώξει. quæ quia interdum ſubdola eſt, ad

perliciendum hoſtē in inſidias. ideo ὑπαγωγὴ ἀντὶ ἀπάτης ponitur. vel ideo dicta eſt ὑπαγωγή, quòd ὑπάγω τὸ ἐξαπατῶ ſignificat & pellicio. Xenoph. Hipparch. Εἰ δὲ σοι μὲν κρυπτὰς ἔχοις φυλακὰς ἐξέσται φανεροῖς ὀλίγοις ἐμπροσθεν τῶν κρυπτῶν φυλάττοντα, πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Εν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πολλάκις ἀφέμενοι τῶν εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λόγων, ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπάγεσθε, καὶ πάντων ἀδικώτατον ἔθος εἰς τοὺς ἀγῶνας παραδέχεσθε, Fallimini, dolo adducimini. Significat enim etiam adduco, id eſt perpello, perlicio. Herodian. Ο δὲ αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. vt eſt illud, ὑπαγόμενος τοὺς παῖδας προσωτέρω τῆς πόλεως, apud Suidam citatum. Idem Herodian. Ες τε φιλίαν τοὺς Γερμανοὺς ὑπηγάγετο, ὡς καὶ συμμάχοις παρ' αὐτῶν λαβεῖν. Et paſſiua etiam voce dicitur, vt apud Iſocratē πρὸς Φίλιππον, Τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαγόμενος, καὶ πιστοὺς δοὺς τῶν ἐκείνῳ νομιζομένων τοὺς μεγίστας, συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Themiſt. ἐν τῷ περὶ φιλίας, Καθάπερ οὖν οἱ θηρευταὶ σφάττια καὶ τεμάχια ἐπιπολεύοντες, διὰ τούτων τὰ ὁμόφυλα θηρεύουσι, καὶ ἑκόντα ὑπάγονται εἰς τὸ ἴχνος ἢ τοὺς βρόχους, ὧδε ἄρα δεῖ καὶ ἡμᾶς, & reliqua. Dicitur etiam pro eodem προσάγομαι. quare ὑπάγομαι ἀντὶ τοῦ προσάγομαι in vſum venit. vel quia ἡ ὑπὸ dolum ſignificat in ὑπάγομαι, vt in ὑπέρχομαι, quod aſſentationem ſignificat & obreptionem ſeſe alteri captioſè ſubmittentis. Lucian. Τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ηρα, οἶσθα γὰρ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διός, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν. Idem, Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Ποσειδῶν ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοί, διεκόρησας τὴν παῖδα. Significat etiam obſequioſè colo, θεραπεύω, alicui me vendito, & eum obſeruo. Andocid. κατὰ Αλκιβιάδου, Εἰκότως δέ μοι δοκοῦσιν οἱ χρηστοὶ ὑπέρχεσθαι Αλκιβιάδην, ὁρῶντες Ταυρέας τοσαῦτα μὲν χρήματα αἰτιώσαντα, προπηλακιζόμενον· τὸν δὲ τοιαῦτα πραττομένους, μέγιστον δυνάμενον. Paulo poſt κολακεύειν pro eodē dixit. Demoſth. κατὰ Αριστοκρ. Συμβέβηκε γὰρ ἐκ τούτου αὐτοῖς μὲν ἀντιπάλους εἶναι τούτοις, ὑμᾶς δὲ ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν, Inde contigit vt tres illi reges inter ſe hoſtes eſſent, vos autem vt ipſi colerent & obſeruarent. quod Quintilianus in quarto κατὰ λέξιν reddidit Latinè, Interim verò (inquit) fallendus iudex, & variis artibus ſubeundus eſt. Philoſtrat. Ζεὺς ὑπῆλθε χρυσῷ, ὕδατι, βοΐ, καὶ δράκοντι, καὶ ἄλλοις προσχήμασι. Dicitur & pro eodem Υποτρέχω itidem cum accuſatiuo. Plato lib. IIII. de Repub. ὃς δ' ἂν σφᾶς οὕτω πολιτευομένους ἥδιστα θεραπεύῃ καὶ χαρίζηται ὑποτρέχων, καὶ προγιγνώσκων τὰς ἡμετέρας βουλήσεις, καὶ ταύτας δεινὸς ᾖ ἀποπληροῦν, οὗτος ἄρα σοφὸς ἔσται ἀνήρ, καὶ τιμήσεται ὑπὸ σφῶν. AEſch. Οὗτος, ὡς ἐγὼ ἀκούω, τὸν Αλέξανδρον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ διὰ τούτου γράμματα, venditat ſe Alexādro. Idem Plato lib. XI. de Legib. pro captare vſus eſt, id eſt ἀντὶ τοῦ θηρᾶν τὸν κλῆρον, καὶ θεραπεύειν τὸν ἄπαιδα ἐπὶ διαθήκαις. ſic enim inquit, καὶ ἐάν τις ὑμᾶς θωπείαις ὑποδραμὼν ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας, παρὰ τὸ βέλτιστον διατίθεσθαι πείθη, συγχωρήσομαι ἑκών. Euripid. in Oreſte, Κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω. id eſt, οὐ ταῦτα λέγω ἀπατῶν σε τῇ κολακείᾳ. Athen. lib. V, Καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων πρεσβευτής, ὅτε εἰς Μιθριδάτην τὰ πράγματα μετέρρει, ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων εἷς ἐγένετο. Xenoph. in I. παιδείας pro curſu comprehendere dixit, vel fugientem reprehendere, Χρῶνται δὲ τοῖς μέσοις τῶν ἐφήβων αἱ ἀρχαί, ἤν τι φρουρῆσαι δέησῃ, ἢ κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν,

Υπάγομαι.

Υπέρχομαι.

Subeo.

Υποτρέχω.

ἢ καὶ ἄλλο τι ὅσα ἰσχύος τι καὶ τέχνης ἔργα ἐστί. Baſil. pro ſubire, hoc eſt in mentē venire: quod etiã Latinè ſuccurrere dicitur. Baſil. κατ' ἐργαζομένων, Τούτων ἕκαστον ὑποτρεχέτω σου τὴν διάνοιαν, καὶ καταστελλέτω τὴν φλεγμονήν. Alibi pro ſurrepere & latēter inſinuari, Ἡμεῖς σε παρακαλοῦμεν μήτε βουλεύεσθαι αἰσχύνης ἄξια, καὶ εἴ τι ὑπέδραμέ σου τὸν νοῦν, ἀπελάσωμεν τοῦτο τῆς διανοίας, σεαυτοῦ γενέσθαι πάλιν. Et pro ſubire ſimpliciter. Themiſt. in 1. Poſter. ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει.

Ὑποδρομή. τὸ δὲ ὑποτρέχειν ἐπισκοτεῖ. & Ὑποδρομὴ ipſe actus ſubeundi. Idem, ἔκλειψίς ἐστιν

Ὑπέρχεσθαι. ἐπισκότησις ἡλίου δι' ὑποδρομὴν σελήνης. Apud eundē Baſiliũ Ὑπέρχεσθαι pro induere, ſimulare & ſubire ponitur homil. v i i. de polypode enim loquēs ita ſcribit, ὃς ὁποίᾳ ποτ' ἂν ἑκάστοτε πέτρᾳ περιπλακῇ, τὴν ἐκείνης ὑπέρχεται χρόαν.

Ἀνατρέχει. Ἀνατρέχω, erigor, attollor. Baſil. εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ, Πλὴν δὲ ἡ ψυχὴ ἀπὸ κακίας δι' ἀρετῆς ἀποκαθαιρομένη, πρὸς τὴν ὁμοίωσιν ἀνατρέχει τοῦ κτίσαντος. inde illud Homeri Odyſſ. κ, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, in altum erigitur. quod de germinibus dicitur è gemma recens exiſtentibus. Theophr. τὰ γὰρ εὐθὺς ἀνατρέχοντα, λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ γίνεται. Idem Baſil. in Hexaëm. πάντα δὲ ἀνέτρεχε δένδρα, τὰ πρὸς

Ἐπανατρέχει. μήκιστον ὕψος διαναστῆναι πεφυκότα. Alibi, πόσα τότε γῆν φυτῶν ἐπιδέδραμε. Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις, ſignificat altius rem repetere. Polyb. in 1. hiſt. τὴν οἰκειοτάτην κρίναντες ἀρχὴν, ἀπὸ ταύτης ἐποιησάμεθα τὴν ἐπίστασιν, ἀναδραμόντες ἐπὶ τοῖς χρόνοις, τοῦ μηδὲν ἀπόρημα καταλιπεῖν. Idem, διόπερ οὐ δεῖ θαυμάζειν οὐδ' ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐάν που προσαναστρέχωμεν τοῖς χρόνοις περὶ τῶν ἐπιφανεστάτων πολιτευμάτων. Theod. in i i i. Eccleſ. hiſt. ἐπεὶ δὲ οἱ ἰουδαῖοι ἐκ θεμελίων, πῦρ ἐκ τῶν ὀρυσσομένων θεμελίων

Ὑπάγομαι. ἀναδραμὸν, πλείστους τῶν ὀρυττόντων ἐνέπρησε, ſcatens, exiliens. Ὑπάγεσθαι etiam perſuadere ſignificat. Xenoph. in 2. ἀναβάσ. Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸς τὸν παρὰ βασιλέως πρεσβεύοντα, συμβουλεῦσαι μὴ παραδοῦναι τὰ ὅπλα, ὅπως εὐέλπιδες μᾶλλον οἱ Ἕλληνες εἶεν. Ὑπάγειν εἰς δίκην eſt deferre, & ad iu-

Ἀνθυπάγω. dicium exhibere iudicandū. Et Ἀνθυπάγω recriminor. Thucydid. in i i i, Καὶ ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην, λέγοντες Ἀθηναίοις τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν. ὁ δὲ ἀποφυγὼν, ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας, φάσκων τέμνειν χάρακας. Xenoph. in 1. ἑλληνικ. Ὃς ὑπαγόμενος θανάτου ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι διὰ τὴν προδοσίαν, ἀπέφυγε. Et in ſecundo, Πρῶτον μὲν οὓς πάντες ᾔδεσαν ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας, συλλαμβάνοντες ὑπῆγον θανάτου. Hermogenes ſæpe vtitur pro

Φέρω. accuſo, defero. Nunc Φέρω verbum explicãdum eſt cum compoſitis ab eo, præter ἀποφέρω, quod ſupra explicatum eſt. Φέρω καὶ ἀναφέρω τὸ βαστάζω. Φέρω tolero, ὑπομένω. Plut. Τοῦτο δὲ αὐτὴν οὐχ ἐπιεικῶς ἐνεγκεῖν, ἀλλὰ πολὺν ὑπὸ λύπης χρόνον νοσῆσαι. Demoſth. Ἐγὼ δὲ ἐνεγκὼν χαλεπῶς ἐφ' οἷς περὶ τὴν λειτουργίαν ὑβρίσθην, ἔτι χαλεπώτερον τούτοις τοῖς μετὰ ταῦτα ἤνεγκα, καὶ μᾶλλον ἠγανάκτησα. Andocid. Ταῦτα ῥαθύμως φέρετε, Hæc vos remiſſo animo ſupinóque trāſmittitis: hoc eſt non acriter vindicatis. Damaſc. περὶ τῆς παραβάσεως loquens, οὐ γὰρ ἔφερεν ὁ φθονερὸς καὶ μισόκαλος δαίμων, αὐτὸς διὰ τὴν ἔπαρσιν κάτω γενόμενος, ἡμᾶς τῶν ἄνω τυχεῖν, non tulit. Φέρειν pēdere, penſitare. indéque

Φορολόγος. Φόρος tributum. Et Φορολόγος ὁ τῶν φόρων ἐκλογεύς. Demoſth. ὑπὲρ Φορμίωνος, Ἡ μὲν γὰρ τράπεζα ἑκατὸν μνᾶς ἔφερεν. τὸ δὲ ἀσπιδοπηγεῖον τάλαντα, hoc eſt, quotannis reddebat: quaſique tributum annuũ pendebat. Xenoph. metaphoricè vſus eſt, Ἡδοναὶ δὲ οὕτως ἄρχουσι τῶν ἀνθρώπων, ὧν μὲν ἐπικρατήσωσιν, ὥστε ἕως

μὲν ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς ἡβῶντας, καὶ δυναμένους ἐργάζεσθαι, ἀναγκάζουσι φέρειν ἃ ἂν ἐργάσωνται, καὶ τελεῖν εἰς τὰς αὐτῶν ἐπιθυμίας, id eſt, cogunt eos conferre quæcunque lucrantur, & dependere ad tolerandas ipſarum cupiditates. Φορὰ etiam eſt collatio. & Φορὰν φέρειν, eſt penſitare. Thucyd. Ἐργαζόμενοι, καὶ φορὰν φέροντες ἣ ἂν ὑμῖν μόνη ἱκανὴ ἔσεσθαι. cum alioqui ſignificet vbertatem & copiam. Plutarch. Ἐκ τύχης τότε συνέβη φορὰν γενέσθαι τῶν σοφιστῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι. vt Demoſthenes dixit, φορὰν προδοτῶν καὶ δωροδόκων συνέβη γενέσθαι, quaſi εὐετηρίαν dixit. Significat etiam ἔρανον: vtroque enim pro eodem vtitur Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τούτῳ τὰς αὐτὰς φορὰς παρ' ἑκάστου δίκαιον ὑπάρχειν. οὐ δὴ πληρωτὴς τούτου γεγονὼς ἐράνου, σαυτῷ τοῦτον δίκαιος εἶ συλλέξασθαι. Et Athenæus itidē vſus. Significat etiam impetū caſus temerarii. Sic Demoſth. Φορὰν τινα πραγμάτων χαλεπὴν καὶ τύχην κοινὴν dixit. & Gregorius αὐτόματον φορὰν, & συντυχίαν pro eodem dixit. Φορὰ etiam vna eſt quatuor motionum Ariſtoteli in 1. de anima, Τεσσάρων κινήσεων οὐσῶν, φορᾶς, ἀλλοιώσεως, φθίσεως, αὐξήσεως. Idem in 1. de cælo, Πᾶσα δὲ κίνησις ὅσα κατὰ τόπον, ἣν καλοῦμεν φοράν, ἢ εὐθεῖα, ἢ κύκλῳ, ἢ ἐκ τούτων μικτή. Φέρειν καὶ ἄγειν eſt populari & diripere, vt alibi dictum eſt. Φορὸς ὀξυνόμενον adiectiuū eſt, vt φορὸς ἄνεμος, ventus ferens & ſecúdus, ὁ τοῖς πλέουσι δεξιός. Plinius perferentē appellat, & ferentem in Panegyrico, & Seneca. οὔριος etiam dicitur. vnde verbū Οὐριοδρομεῖν, & Ἐπουρίζειν, quo Ariſtoteles vſus eſt pro vento obſecundante ferri. ſic enim inquit quodam loco, διὰ τὸ πνεῦμα συνεπουρίζειν. Lucianus ἐπουριάζειν dixit per metaphorá, δεινός γάρ ποτε ποιητικοῦ τινὸς ἀνέμου ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια, perlaturo, & vt ipſe inquit, καὶ συνωθοῦντος ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Φορὸς etiā eſt εὔφορος, ferax & fertilis, vt ἡ συκῆ φορὸς σύκων, ἀντὶ τοῦ φορὰν σύκων ἔχουσα. Lucianus quodā loco φορὸν κύβον pro ſecunda alea & proſpera dixit. Φορὸς etiam eſt ferens & cōmodus ad finem aſſequendum qui homini propoſitus eſt. Alexand. ἐν τῷ ὅτι οὐκ αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν, de verbis Stoicorum loquēs quorum meminit Cicero in III. Finium, πᾶν γὰρ τὸ προηγμένον, εἴς τι προῆκται, τὸ πρὸς φορὸν εἶναι πρὸς τὸ προκείμενον μᾶλλον ἄλλου. διὰ τοῦτο λέγεται καὶ προῆχθαι πρὸς τὸ τέλος. καὶ ἡ προαγωγὴ αὐτῶν δῆλον ὡς συνεργεῖ πρὸς εὐδαιμονίαν. Et interius, τί γὰρ μᾶλλον τὰ πρὸς τοῦτο φορά, προηγμένα, ἢ τὰ πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτῷ. Φέρειν etiam eſt creare & deſignare. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Οὔτε φυλὴ πώποτε ἐτόλμησεν ἐνεγκεῖν οὐδεμία οὐδένα τῶν ἀπ' ἐκείνου χορηγόν, οὔτ' ἐνεχθεὶς αὐτοῖς ἄλλος οὐδεὶς, ἀντιδοῦναι. ἐνεχθεὶς dixit ἀντὶ τοῦ προβληθεὶς χορηγεῖν. Φέρειν auferre. Greg. Καὶ εἰ μὲν ψευδεῖς, αὖραι φέροιεν, auferant venti: in ventos abeat. Φέρειν ψῆφον, ferre ſuffragium. Demoſth. Καὶ περὶ τούτου οἰσθήσεται ψῆφος νυνὶ, feretur ſuffragium & decernetur. Vnde Ψηφοφορία dicta. Φέρειν ferre, id eſt tendere & pertinere. Gregor. Καὶ οὐδὲν ἀπὸ τῶν εἰς τοῦτο φερόντων, eodem pertinentium. Herodot. Φέρει ὁ ἀγὼν ἐστὶ εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Ariſtot. in ſecundo de partibus animal. Ἐκ μὲν οὖν τῶν ὀφθαλμῶν οἱ πόροι φέρουσιν εἰς τὰς περὶ τὸν ἐγκέφαλον φλέβας. Idem in decimo τῶν μετὰ τὰ φυσ. Δεῖ τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἕκαστον εἶναι γνώριμον, καὶ μὴ πολλά, μόνον δὲ ἕν. κἂν πλείονα σημαίνῃ, φανερὸν ποιεῖν ἐφ' ὃ φέρει τοὔνομα τοῦτο, ad quod potiſſimum pertinet. Gregor. in 1. κατὰ Ἰουλ. Καταγῆς μὲν εἴς τι τῶν ἀδύτων τοῖς πολλοῖς ἀβάτων, ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρου-

Φορά.
Φορός.
Οὐριοδρομεῖν.
Ἐπουρίζειν καὶ ἐπουριάζειν.

σὴν, Deſcendit quidem in locum vulgo inacceſſum, vtinam verò ille in
φέρομαι. viam ad inferos ferentem. Dicitur etiam φέρεσθαι voce paſſiua pro vergere & tendere. Theophraſt. Ἐπὶ τοῦτο δὲ φέρονται καὶ ὅσοι φασὶ δεῖν πέτραι τε εἶ καὶ μὴ παχεῖαι μηδὲ πυκνὴν μηδ' ἁλμυραί, ἀλλά ποτε μὲν καὶ ψαθυραί. Antiphō per metaphoram dixit, Φανερῶς δὲ τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, Planè enim
φέρειν διὰ γλώσσης. ſuſpicionis veſtigia in hunc hominem tendunt. Φέρειν διὰ γλώσσης ſic dicitur vt ἔχειν & ἄγειν, hoc eſt hominem verbis celebrare, in ore ſemper habere. Greg. de Baſilio, Ὅταν μὲν τὴν αὐτοῦ ἐξαλείφειν μεταχειρίζωμαι, καὶ διὰ γλώσσης φέρω, μετὰ τοῦ κλέους γίνομαι, cum pronuncio & recito. Herodia. in 2,
φέρειν διὰ μνήμης. Οἱ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέρουσι διὰ μνήμης, id eſt obliuiſci non poſſunt,
χάριν φέρειν. meminerunt. Φέρειν χάριν eſt conferre beneficium, obſequi & gratificari. Iliad. ι x, Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν. quod ipſe ἦρα φέρειν etiam dicere ſolet, & ἐπίηρα φέρειν. Iliad. ξ, Ἄλλοις δ' ὀτρυνέοντες ἀνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται, animo ſuo obſequentes. Idem alibi, Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρων δέ. Greg. Οὐ τοσοῦτον βασιλῆος ὁ μέγιστος ὡς τὸ πρόσθεν Γρηγόριος, φυλακῇ ἦρα φέρων ὀλίγην; Κείμενος ἐν μέσοισι καταφρονῶν τε δαπάνης. ἀλλ' ὀλίγην βοήθειαν καὶ χάριν φέρων τῇ χρηματιστικῇ, loculis parum tribuens. Andocid. Τουτὶ τὸ ψήφισμα ὃ ἠκούσατε, ψηφισάμενοί μοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ὕστερον ἀφείλεσθε, χάριν ἑτέροις φέροντες, id eſt χαριζόμενοι, vt alii obſequere-
φέρομαι χάριν. mini. Alibi pro eodē δοῦναι χάριν dixit. Paſſiue verò φέρεσθαι χάριν dicitur qui beneficium accipit vel præmium. Idem in eadem oratione, quæ eſt περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου, Χάριν οὖν εἰκός με οὐ μῖσος περὶ τοῦ δυστυχήματος τούτου φέρεσθαι παρ' ὑμῶν. Sic φέρεσθαι δόξαν παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ φέρεσθαι τὸ ἆθλον, ἀντὶ αἱρεῖσθαι, hoc eſt ferre & mereri. Greg. Ὅσον ἐν τοῖς ὀλίγου χρόνου παρὰ πᾶσιν ηὐδόκησεν. Φέρεσθαι μισθὸν eodē modo dicitur. Xenoph. in OEcon. Νὴ Δία καὶ πολύν γε μισθὸν φέροιτ' ἄν, εἰ δύναιτο ἄκων παραλαβὼν, πλεῖν ὅσα δεῖ. Dicitur & ἀποφέρεσθαι. Alciphr. Φλύαρεις μὲν, ὦ Φαβιανὴ, φλύαρεις. καὶ ταῦτα ἀρτίως ὅλον τὸν ἀγρὸν ἀπενεγκαμένη. τί γὰρ οὐ τὴν ἐμὴν λαβοῦσα ἔχεις; Greg. εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον, Τοῦτο εἰ μή τι ἄλλο, ἐντεῦθεν ἀποφερόμενοι, τὴν εὐσέβειαν. Cicero pro hoc auferre ſolet dicere. vt pro Quintio, Mihi ſiquid deberetur, peterem: atque iudicio iampridem abſtuliſſem. Dicitur & voce actiua, vt ipſe Xenophon paulo poſt, Γελοῖον μέντοι εἴη, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, εἰ τοὺς ἐχθροὺς αὔξων, προσέτι καὶ μισθὸν τούτου φέροι. Ἔλαττον φέρομαι ſignificat poſteriores fero: vt ἔλαττον ἔχειν eſt vinci & ſuperari in ludo, vel alia re. Greg. Οὐχ ὅτι καὶ τούτοις ἔλαττόν τινος ηὐδόκησε, Non quòd cuiquam in hiſce rebus ceſſerit. Sic etiam Plutarchus vſus eſt. Lucian. Οἱ μὲν ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, primas partes ferebant, primariam auctoritatem habebant. Pauſ. in Achaïcis, Θήβας δὲ Ἀπελλῆς καὶ Τιμησιθίδας παρεδίδοσαν, φερόμενοι τὰ πρῶτα ἐν Θήβαις. Ka-
καλῶς φέρεσθαι. λῶς φέρεσθαι dicitur is quicum bene agitur. & ἄμεινον & χεῖρον φέρεσθαι eodem modo dicuntur, & κακῶς φέρεσθαι. Andocid. Εἰ μέν τι νομίζουσι τῆς πόλεως εὖ πραττούσης, καὶ τὰ ἴδια σφῶν αὐτῶν ἄμεινον ἂν φέρεσθαι, id eſt, melius ſecum priuatim agi: melius ſuis fortunis conſultum eſſe poſſe. Plutarch. in Alcib. Ἐκ δὲ τούτου κακῶς φερομένῳ περὶ Νικίαν, πρῆσαν ὥσπερ κατὰ τύχην πρέσβεις ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος. Thucydid. Καλῶς δὲ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, φθειρομένης τῆς

πατρίδος, οὐδὲν ἧσσον συναπόλλυται. Φέρεσθαι rapi & auferri impetu. Iſocrat. in Helene, Αἰσθάνομαι δ᾽ ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τοῦ καιροῦ, Sentio me auferri lõgius à propoſito, & hæc commemorare intempeſtiué. Φέρεσθαι etiam pro verſari & occupatum eſſe, & ſtudio alicuius rei teneri. Laërt. in Carneade, Φιλόπονος δὲ γέγονεν ἄνθρωπος εἰ καί τις ἄλλος, ἐν μὲν τοῖς φυσικοῖς ἧττον φερόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἠθικοῖς μᾶλλον. Φέρεσθαι etiam dicuntur quæ in manibus hominum verſantur, vt liber editus. vt de Ariſtide legitur, Μὴ δυνάμενος οὖν ὃν παιδαγωγικὸν εἰπεῖν διὰ τὸν φθόνον τοῦ Ἡρώδου, μηχανῇ αὐτὸν μετῆλθεν· διαθέμενος γὰρ αὐτοῦ λόγον παιδαγωγικὸν εὐτελῆ καὶ ψυχρὸν, ὃς καὶ φέρεται, ἠδυνήθη λαβεῖν τὴν ἄδειαν τοῦ λέγειν, id eſt ὃς καὶ περιφέρεται. Ἐκφέρεσθαι & παραφέρεσθαι ſignificationem habent non abſimilem cum illa ἔξω φέρεσθαι. Ipſe Iſocrates alibi, Οὕτως ἀτυχῶς φέρομαι παρ᾽ αὐτοῖς, Sic mihi res infeliciter procedunt apud ipſos. Thucydid. Εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, Cui res militaris & imperatoris munus rectè cedebat. Μέγα φέρει Plato pro magni referre dixit, hoc eſt πολὺ διαφέρει. ſic enim inquit lib. v. de Repub. Μέγα γάρ τοι φέρει οἰόμεθα καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. Quo modo loquẽdi lingua vernacula vtitur, importare id vocans & Gallicè & Italicé. Τὴν ἐνεγκοῦσαν etiam dicunt patriã ſignificantes. Baſil. εἰς μάρτυρα Γόρδιον, Οὕτω καὶ οὗτος ἐκ τῶν λαγόνων τῆς ἡμετέρας ἀναδραμὼν, τῇ ἐνεγκούσῃ καὶ θρεψαμένῃ, τῶν οἰκείων τῆς εὐσεβείας καρπῶν τὴν ἀπόλαυσιν ἐχαρίσατο. Syneſ. Οὐ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὦ Πυλαιμένες, οὐκ ἀπέσκωψά σου εἰς τὴν ἐνεγκοῦσαν εὔνοιαν. Idem, Σέ με δεῖ προσανακλαύσασθαι τῆς ἐνεγκούσης συμφοράς. Alibi, Νόμος ἀνατείνεται πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς μνηστεύουσι τὴν τῆς ἐνεγκούσης ἀρχήν. Φέρει enim patria dicitur. Inde illud Ariſtidis in Panath. Τὴν δὲ ἡμετέραν χώραν κοσμεῖ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὃ κάλλιστον, οὐ κατὰ τοὺς ἐν Ἰνδοῖς μύρμηκας ὑπερπλέθρους ἄξιον εἰπεῖν. πρώτη γὰρ ἤνεγκεν ἄνθρωπον, καὶ πρώτη πατρίς ἐστιν ἀνθρώπου. καὶ ὅπερ πᾶσι τοῖς ἐπιγείοις ἐστὶν ἡ πᾶσα γῆ, τοῦτο ἥδε νενίκηκεν εἶναι τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, μήτηρ καὶ τροφὸς κοινὴ, ἐκ τῆς φύσεως ἀφορμή. Φέρων interdũ pars eſt orationis, ornatus magis cauſa quàm ſignificationis poſita. Greg. Τῷ μέν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, id eſt nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc ſi tollas verbum φέροντες, eadem erit ſententia. Idem, Καὶ τούτοις φέροντες τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν περιέθηκαν. Lucian. Σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας, teipſum cum ipſa philoſophia venũ dediſti. vel magis ad verbũ, teipſum addictum iuiſti cũ ipſa philoſophia. Apud AEſchinẽ κατὰ Κτησιφῶντος planè περιέλκει, Καὶ ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ᾽ εἰ μὲν μὴ πέμποι Φίλιππος πρέσβεις, καταφρονεῖν αὐτὸν ἔφη τῆς πόλεως. Huic ſimile fere eſt illud Salluſtianum, Bonorum præmia ereptum eunt, pro eripiunt. Et rurſus, Fuere tamen ciues qui ſeſe rémque publicam obſtinatis animis perditum irent. Terent. in Heautont. Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæſitum ſcelus. quod genus antiquis vſitatum fuit. Plaut. Soror ſi mea eſſes, quî magis potueris honorem ire habitum, neſcio. Liuius, Tum qui te in Italia retineret: & ſi id publico bono faceret: ſimul cum bello materiã gloriæ tuæ ire ereptum videri vellet. Curtius, Meleagri temeritatem armis vltum ire decreuerat, id eſt vlciſci, hoc eſt τιμωρῆσαι potius quàm τιμωρήσασθαι. vt in illo Quintiliani, Illa bonum decent, malos odiſſe, publica vice

Μέγα φέρει.

Ἡ ἐνεγκοῦσα.

Φέρων οἷον παρέλκει.

Παρέλκοντα.

λθ.

commoueri, vltum ire ſcelera. non enim futurum eſſe poteſt in hoc loco. Tacitus de Quintiano, A Nerone probroſo carmine diffamatus, contumelias vltũ ibat. Simile eſt illud Demoſthenis περὶ στεφάνου, Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὡς ἐκράτησε Φίλιππος, ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών, καὶ μετὰ ταῦτ' ἦγεν ἡσυχίαν, μηδένα μηδὲν λυπήσας, ὅμως ἦν ἄν τις κατὰ τῶν οὐκ ἐναντιωθέντων οἷς ἔπραττεν ἐκεῖνος, μέμψις. & Platonis in Phædone, Ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, τὸ μὲν θνητόν, ὡς ἔοικεν, αὐτοῦ ἀποθνήσκει· τὸ δ' ἀθάνατον, σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιόν, ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ.

Ὤχετο ἀπιών.

Eodem ſchemate dictum mihi videtur illud Ariſtophanis ἐν βατράχοις, Καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδε. Eiuſdem generis ſunt Μαθὼν ἔχω, ἀντὶ ἔμαθον. καὶ συλλαβὼν ἔχω, ἀντὶ συνέλαβον, complector. Demoſth. πρὸς Λεπτίνην, Τίνες οὖν ἦσαν αὗται; τὰς μὲν καθ' ἕκαστον ἐάσω. μίαν δ' ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δείξω, vnam autem quæ alias complectitur, commemorabo. Ariſtid. Δοκεῖ δέ μοι καὶ Ἡρακλῆς ὕστερον, παράδειγμα τοῦ βίου τήνδε τὴν πόλιν ποιησάμενος, τὴν διάνοιαν ἐκείνην ὑπὲρ ἁπάντων ἀνθρώπων λαβεῖν, ἢ μετὰ τῶν θεῶν αὐτὸν καταστήσασα ἔχει, id eſt κατέστησεν, in deorum cœtum adoptauit. Greg. ἃ δὴ καὶ μάλιστα τῶν ἡμετέρων εἶχε θαυμάσας, id eſt ἐθαύμαζε. Arrianus in quarto, de cæde Cliti loquens, Ἱκανὸν γὰρ εἶναι τίθεμαι ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ τὸ καθ' αὑτὸν σιγῶντα ἔχειν, μηδὲ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἐς κολακείαν πλημμελεῖν, Satis (inquit) fuiſſet mea ſententia in ea temulenta iactatione Alexandri ſilentium ſeruare, ſecum ipſum ſilentium prementem, contumelioſo regi non aſſentari. ἔχειν σιγῶντα dixit ἀντὶ σιγᾶν. Sic παίζεις ἔχων, & ſimilia. vbi ἔχων prorſus redundat, quod ad ſignificationẽ attinet. Plato in Gorg. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Quos malũ calceos deblateras? Lucia. Ἰκαρομένιππος, Περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, εἰ μὴ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις ἔχων, ἔφη, irrides, inquit. Ariſtoph. νεφέλ. Χορός. τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Συλλαβὼν ἔχω καὶ τὰ ὅμοια.

Sic Ληρεῖς ἔχων apud eũdẽ βατράχοις Atticè dicitur, ἀντὶ ληρεῖς. Et Διατελῶ ποιῶν τὰ δέοντα, ἀντὶ ποιῶ. Demoſth. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν. & ſic identidẽ. licet aliquãdo aliter accipiatur. vt Ariſtot. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐκ ἔτι οὐδὲν τίκτουσιν, ἀλλ' ἄγονοι διατελοῦσιν, ſed ſteriles permanẽt. Iſocr. in Buſir. Ἕκαστοι τὰ αὑτῶν ἔχοντες, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν, feliciter vitã traduceremus. Sic ἔφθην ποιήσας, de quo ſtatim dicemus.

Ληρεῖς ἔχων, παίζεις ἔχων, καὶ τὰ ὅμοια.
Διατελῶ.

Adnotauimus & alia non pauca τῶν παρελκόντων, id eſt in oratione vacantium ſignificatione, aut certè quæ vacare videntur. Baſil. homil. I I I. in hexaëm. Εἰ οὖν οὕτω πέφυκε τὸ ὕδωρ, παρέλκον ἂν τὸ πρόσταγμα τὸ κελεῦον συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν, id eſt, ſuperuacaneus fuit iuſſus Dei dicentis, Congregentur aquæ. Παρέλκον eſt igitur quod vacat & abundat, ornatus tãtum gratia poſitum. Themiſt. in I I I. de anima, Ὅτι δὲ οὐ παρέλκουσα ἡ ζήτησίς ἐστι, σκεπτέον ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων φυσικῶν, quod autem non ſuperuacua ſit hæc quæſtio. Theodor. in 2. Eccl. hiſt. Ἐνέθηκα δ' ἂν καὶ τὰ τῶν κοινωνῶν ὀνόματα, εἰ μὴ παρέλκον ὑπέλαβον.

Παρέλκοντα, καὶ παρέλκειν.

vt ἐν τῷ τανῦν εἶναι. Xenoph. in v. παιδείας, Σὺ δὲ Ἀλκεύνα, ἄλλων αἰδοῖς, ἐπιμελοῦ τανῦν εἶναι πάντων τῶν ὄπισθεν. Greg. περὶ θεολογίας, Τὸ δὲ νῦν εἶναι βραχεῖά τις ἀπόρροια εἰς ἡμᾶς φθάνον, id eſt, ἐν δὲ τῷ παρόντι. & τὸ δὲ νῦν ἔχον. Syneſ. Οὐ μὴν ἐξεγένετο πέμπειν τανῦν ἔχον, Nec tamen nunc licuit mittere. Idem τῷ ἀδελφῷ, Αἱ δὲ Ἀθῆναι πάλαι μὲν ἦν πόλις ἑστία σοφῶν. τὸ δὲ νῦν ἔχον σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιτουργοί. Di-

Τανῦν εἶναι.
Τανῦν ἔχον.

citur & Ταυτῶ pro eodem. Plato lib VI. de Repub. Ἀλλ' ὦ μακάριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν ἐάσωμεν τανῦν εἶναι. πλέον γάρ μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι, τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοὶ ταυτῶ. Sic Greg. ſic Ariſtotel. Παρέλκειν etiam ſignificat prolatare & cunctari. Polyb. in V, Οἱ δ' αἰτωλοὶ ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι, παρεῖλκον, ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ ῥίον παρουσίαν ἡμέραν, Sperantes motum & ſeditionem in aula Philippi futura, procraſtinabant, diem conueniendi prorogantes. Idem, Οἱ δὲ στρατιῶται τῶν ὀψωνίων παρελκομένων καὶ καθυστερούντων, παραπλήσιοι ἐποίουν ἐπὶ τὰς βοηθείας, id eſt, cum annonæ militares & frumentum ad diem non præberentur, ſed differrentur. Ἑκὼν εἶναι etiam pro ἑκὼν dicitur, & in plurali ἑκόντες εἶναι. Xenoph. in Tyran. Οὔτε σύ, οὔτε ἄλλος μὲν δὴ οὐδεὶς πώποτε ἑκὼν εἶναι τυραννίδος ἀφεῖτο. & in ſecundo παιδείας, Οὐδὲ μὴν φίλοις γε οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. & in quinto, Οἱ οὔτε ἀδικεῖν ἂν θέλοιεν, οὔτε ἂν ψεύδοιντο ἑκόντες εἶναι. Baſilius πρὸς τοὺς νέους, Καὶ μηδένα φαίνεσθαι ἐν τῷ τότε εἶναι ἄλλο τι ἂν δόξαι ἢ μᾶλλον, ἢ ὁ δυσσεβία φησί. hoc in loco εἶναι prorſus vacat. Apud eundem Xenophontē Φαίναι vacat ἀντὶ εἰπεῖν, in primo παιδείας, Καὶ τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι, Τί τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ λέγεις; ὅτι σὲ φαίναι ὁρῶ ὅταν μὲν ἄρτου ἅψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον. Idem, Καὶ τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, διὰ τί, ὦ πάππα, τὸν μὲν οὕτω τιμᾷς καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν, οὐχ ὁρᾷς φαίναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως; Et ruſſus, Καὶ τὸν Κῦρον ἐπεὶ ἑώρα πολλὰ τὰ κρέα, εἰπεῖν, ἦ καὶ δίδως μοι, ὦ πάππα, ταῦτα πάντα τὰ κρέα, ὅ, τι ἂν βούλωμαι αὐτοῖς χρῆσθαι; νὴ Δία φαίναι ἐγώ σοι, ὦ παῖ. In his locis aut φαίναι vacat, aut ἀντὶ ἔφη ponitur, vt Latinè dicere, pro dicere cœpit. quo etiam oratores vtuntur, vt Cicero pro Cluētio, Hîc iudices ridere, ſtomachari, atque acerbè ferre. patronus cauſam ſibi eripi. Et in Verrem, Iſte tum petere ab illis, tum minari, tum ſpem, tum metū oſtendere. A quo non abhorret illud Demoſthenis περὶ παραπρ. Ὡς δὲ ἀκούσαι τοὺς πρέσβεις, κρότον καὶ ἔπαινον φησί. de quo alibi dicendum. Idem in OEcon. Συνεπαινεῖ δὲ ἔφη φαίναι καὶ ὁ νόμος αὐτά, συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Et ruſſus, Τῇ δὲ γυναικὶ ἧττον τὸ σῶμα δυνατὸν πρὸς ταῦτα φύσας, τὰ ἔνδον ἔργα αὐτῇ φαίναι ἔφη προστάξαι μοι δοκεῖ ὁ θεός. Plato in Sympoſ. Ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν εἴσω δοκεῖ ἔφη φαίναι τὸν Ἀγάθωνα. Idem, Οὐκοῦν καλεῖ αὐτόν, καὶ μὴ ἀφῇς. καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, μηδαμῶς. ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν, ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει, ac ſi dicas, infit dicere. Xenoph. in III. παιδείας, Λέγεις σὺ ἔφη ὁ Κῦρος, ἱππέας μὲν ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τέτατον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ. πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. hîc vel ἀμφὶ vel σχεδὸν περιττεύει. vt illud ἐκ παραλλήλου dictum, Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε. quod tamen non redūdare Gellius rectè exiſtimauit. Adde quod Græci μᾶλλον cum comparatiuo iungunt. Andocid. Ἀποδείξω αὐτὸν ἐπιτηδειότερον τεθνάναι μᾶλλον ἢ σώζεσθαι. Iſæus, Πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, multo promptius. Iſocrat. in Helene, Ἡγήσατο κρεῖττον εἶναι τεθνάναι μᾶλλον. Plato, Αἰσχυντηρότερον μᾶλλον τοῦ δέοντος. Rurſus Iſocrates, ἧς οἱ τυχόντες πολλῷ μᾶλλόν εἰσι ζηλωτότεροι τῶν μεγάλας πόλεις κατεστρεφομένων. rarius illud. Xenoph. in VIII. παιδείας, Ὅπως δὲ καὶ τοῦτο εἰδῇς, ἔφη, ὦ Κροῖσε, ἐγὼ οὐ τοὺς πλεῖστα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας, πλεῖστα εὐδαιμονεστάτους ἡγοῦμαι, maximè feliciſſimos. Illud verò Pauſaniæ ſimile eſt Latinæ locutionis, Ἐμοὶ δὲ παρέσχε καὶ τοῦτο μὲν θαυμάσαι, παρέσχε δὲ πολλῷ μάλιστα Αἰγυπτίων ὁ κολοσσός,

Ταυτῶ.

Παρέλκειν.

Ἑκὼν εἶναι.

Φαίναι περιττεῦει.

Ἔφη φαίναι.

Μᾶλλον cum comparatiuo.

Περὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν.

Πολὺ μάλιστα.

multo maximé·vt Cic.pro lege Manilia, Multo maxima parte dignitatis atque imperii caruit. Similiter illud Thucydidis Latini imitati ſunt, Εἰ μὲν γὰρ ἀμαθίᾳ κατηπειγόντο, ὁ μὴ πείσας ἀξυνετώτερος ἢ ἀδικώτερος ἀπεχώρει, imperitior quàm iniuſtior abiret. Halicarnaſſ. de Areopagitico Iſocratis, Οὐ μόνον πάντα πασί γε τῶν Ἰσοκράτειον ἀγωγὴν ἐκβέβηκε. ἀκαιρῆ δέ τινα διεγείρει τῆς κατασκευῆς τε καὶ σεμνολογίας ἐκείνης ἐνθυμήματα, καὶ ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα. Syneſ. de quodam epiſcopo, Τὰ μὲν ἄλλα, ὁποῖον ἂν γένοιτο παίδευμα τοῦ Χριστοῦ. τὰ δὲ εἰς τὸ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι θαῤῥαλεώτερος μᾶλλον ἢ νομιμώτερος, fidétior quàm legũ tenacior. Liuius lib. IIII. ab vrbe, Initio anni peſtilẽtia coorta, minacior tamẽ quàm pernicioſior. Et vt dicimus quantus maximus, & quàm potui celerrimè: ſic illi. Xenoph. Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον ἔδωκε, quantũ plurimum. Idem, Ἐξώπλισε τὴν στρατιὰν, καὶ κατέταξεν ὡς ἐδύνατο κάλλιστά τε καὶ ἄριστα. Demoſth. Καὶ χρώμεθ' ἀλλήλοις ὡς οἷόν τε μάλιστα. Ariſtoteles aliter id expreſſit in ſeptimo Politicôn, Ἡ δὲ πόλις κοινωνία τίς ἐστιν, ἕνεκεν τῆς ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, vitæ gratia quàm fieri poteſt optimæ. Atticorum autem eſt

Ὑπερθετικὰ ἀντὶ τῶν συγκριτικῶν. τοῖς ὑπερθετικοῖς ἀντὶ τῶν συγκριτικῶν χρῆσθαι. Ariſtot. in IIII. de generatione, Αἴτιον δ' ὅτι ἐν τοῖς ἀνθρώποις πολὺ διαφέρει τὸ ἄῤῥεν τοῦ θήλεος τῇ θερμότητι τῆς φύσεως. διὸ κινητικώτατά ἐστι κυούμενα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλέων, longè magis mouentur in vtero. Xenoph. in Sympoſ. Τί τοῦτο, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ὢν ταῦτα κομπάζεις. νὴ δί' ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ἢ πάντων σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην, aut alioqui longè turpior eſſem. Demoſth. πρὸς τὰς Θηραμένους βλασφημίας, Οὐκοῦν ἀφ' ὧν ἐγὼ συνεβούλευσα, τῶν μὲν ἀντισχόντων, ἄριστα πράττειν τῇ πόλει συμβέβηκε. τῶν δὲ συνηγωνισμένων ἐνδοξοτέρας εἶναι πασῶν. ἄριστα τῶν ἀντισχόντων dixit ἀντὶ τοῦ πολλῷ κρεῖττον τῶν ἀντιπάλων καὶ ἐναντίων. Idẽ Ariſtot. in Probl. ſect. x, Διὰ τί ἄνθρωπος τῶν ἐκ γενετῆς χωλὸς μάλιστα τῶν ἄλλων ζώων, id eſt πολλῷ μᾶλλον τῶν ἄλλων

Συγκριτικὰ ἀντὶ τῶν ὑπερθετικῶν. ζώων. Syneſ. cõtrà, Μακρῷ πάντων βαρύτερος, longè omniũ grauiſſimus. Χίων Platonicus μετ' ἄλλα, de Platone loquens qui puellas quaſdam τῶν ἀδελφιδῶν nuptui collocauerat, Ἥρμοσαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις Ἀθήνησιν. ἀλλ' οἱ μὲν, πλουτοῦσι, Σπεύσιππος δὲ χαριέστερος ὢν πένεται. ἀντὶ τοῦ χαριέστατος πάντων.

Εὖ οἶδ' ὅτι. Eſt etiam Εὖ οἶδ' ὅτι, τῶν προσκειμένων. Demoſth. περὶ παραπρεσβείας. Πολλὰ δὲ καὶ δεινὰ κατηγορεῖν ἔχων ἔτι πρὸς τούτοις ἕτερα, βούλομαι περὶ πάντων ὧν μικρῶν λέγειν, μνημονεύοντας εὖ οἶδ' ὅτι τοὺς πολλοὺς ὑπομνῆσαι. Idem alibi, Ἐκεῖνοι τοίνυν ὡς ἅπαντες εὖ οἶδ' ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε, Καλλίαν τὸν Ἱππονίκου μικροῦ δεῖν ἀπέκτεινα. Alibi videtur locum ſuum tenere, Τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν δῶρα ἐξ ὧν

Εὖ ἴσθι. ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινόν. Cui ſimile eſt εὖ ἴσθι, quod uel nihil, vel vtique plærunque ſignificat. Lucian. Αἰσχυνοίμην ἂν εὖ ἴσθι ἐπ' αὐτῷ. Greg. Ἀπαιδευτότερος εὖ ἴσθι τὸ ἀπαρχῆς γεγυμνασμένον, εἰ τῶν περὶ τῆς γυμνάσεως, ἢ ἐκείνων. Pro quo Cicero mihi crede dicere ſolet, vt in Verrem, Fuit tanti mihi crede: haberes quod defenderes. Et pro Deiotaro, Quod abeſt longiſſimè (mihi crede) Cæſar. Brutus ad Ciceroné, Bibulum noli dimittere è ſinu tuó tantũ iam virum, ex quanto (mihi crede) poteſt euadere qui veſtris paucorum reſpondeat laudibus. Credo verò ironicon

Οἶμαι. Credo. etiam Græcorum eſt μίμημα. Demoſth. περὶ παραπρεσβείας. Ἀλλ' οἶμαι παρεῖναι μὲν οὗτοί μου. φέρε δὴ τί τούτῳ πεπραγμένον παρὰ ταῦτα, καὶ τί τῷ Φιλοκράτει, θεάσασθε. παράλληλα

γὰρ ἔςαι φανερώτερα, At credo iſti præſtantiores ſe quàm ipſe me præbui.at iſti(credo)in ea re me ſuperauerunt.Cicero de Natura deorum,de latronibus & ſacrilegis loquens , Credo aut hos mortis timor terret: aut hos religionis.Et pro Cecinna , Conceſſit credo Ebutio quantum vellet de Cæſeniæ bonis vt haberet.Interdum ipſum οἶμαι περιέλκει apud Demoſthenem,pro vtique vel nimirum.vt Καὶ τὰ τοιαῦτα ζηλωτὰ ἐστιν οἶμαι καὶ λαμπρά. Cic in Verr.act. quinta,Pueri autem Siſennæ, credo qui audiuiſſent quæ in iſtum teſtimonia eſſent dicta,oculos de iſto nuſquam deiicere, neque ab argento digitum diſcedere.pro nimirũ qui audiuiſſent.vtique qui. Et pro Roſcio Amerino,Credo propterea quòd quibus in rebus ipſi intereſſe non poſſumus, in iis operæ noſtræ vicaria fides amicorum ſupponitur, pro vtique. Sic Οἶμαι apud Platonem interdum ἀργὸν inuenitur.vt libro ſexto de Rep. Ἀνόητα δὲ ποιοῖ, οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεσθαι τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν; nónne cogetur. an non tandẽ. Et lib.v i i, Οὐκ ἄτοποι οἴει ἡγήσεται τὸ νομίζοντα γίνεσθαί τι ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως, καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν. Οἶμαι

Eius itidẽ περιέλκει apud Latinos.Liuius,Id vt eos prohiberet,quoad eius ſine bello poſſet , Prætori mandatum eſt. Cic.ad Licinium Craſſum,Vt quoad eius fieri poſſit præſentiæ tuæ deſiderium meo labore minuatur. Cato, Surſum vorſum quoad eius facere poteris viteis facito vti ducas. Eiuſdem generis eſt Ὅσπερ οὖν, ἀντὶ ὅσπερ. Pauſ.in Lacon. Τοὺς ἀπογόνους οἱ τοὺς Μεμβλιάρου παραχωρήσασθαι τῆς βασιλείας ἤλπιζον ἑκόντας, ὅσπερ οὖν καὶ ἐποίησαν. Plato in Euthyd. Καὶ ἡμεῖς πάντες ἐβλέπομεν πρὸς αὐτόν, ὡς αὐτίκα ἀκουσόμενοι θαυμασίους τινὰς λόγους, ὅσπερ οὖν καὶ συνέβη ἡμῖν. Greg. εἰς Βασίλειον, Τοῖς δὲ κατ᾽ ἀμφότερα εὐδοκιμεῖν ὑπῆρχε, ὅπερ οὖν ἐκείνῳ συνέβη,id eſt ὃ δή. Et Ὥσπερ οὖν,ἀντὶ τοῦ ὥσπερ. Syneſ. Εἴ τινές εἰσι ψυχαὶ τῶν πόλεων, ὥσπερ οὖν εἰσίν, ἔφορεσι, θεῖαί τε καὶ δαιμόνιοι. Plato, Τειχῶν διαςησόμεθα δημοκρατουμένην πόλιν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔχει. Galen.in primo Therapeut. Ἀλλ᾽ εἴπερ μεθόδῳ τινὶ ταῦτ᾽ ἐξεῦρες, ὥσπερ οὖν διαζοιδῇ, τί οὐχὶ καὶ ἡμῖν ἔφρασας αὐτήν; Simile Καθάπερ οὖν. Themiſt. in 2.phyſ. Καθάπερ οὖν ἤρξατο καὶ πρότερον.& alibi ſæpe. Pauſ. Ὡς οὖν pro ὡς poſtquàm, Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, συνήγαγε τοὺς ἐν τέλει. Plato lib.v. Legũ circa finem, Καὶ γάρ, ὦ Μέγιλλε καὶ Κλεινία, μηδὲ τοῦθ᾽ ὑμᾶς λανθανέτω περὶ τόπων, ὡς οὖν εἰσὶν ἄλλοι τινὲς διαφέροντες ἄλλων τόπων πρὸς τὸ γεννᾶν ἀνθρώπους ἀμείνους καὶ χείρους.ſic enim legendum puto contra fidem exemplarium,in quibus ὡς οὐκ legitur,ſenſu refragante.Theophr.in tertio de Cauſis, Ταῖς δ᾽ οὖν ἀμπέλοις ἢ διὰ τεττάρων ἢ πλειόνων ἐτῶν παραβάλλουσι κόπρον, ἀντὶ τοῦ ταῖς δέ, ἢ ταῖς δὲ δή,de quo infrà ſcripturus ſum. Iliad.π, Σαρπηδὼν δ᾽ ὡς οὖν ἴδ᾽ ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους, Κέκλετ᾽ ἄρ᾽ ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισι. Baſil. εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ, Καὶ γὰρ φύσει ἀρετὴ λόγου μήτε ἀσαφείᾳ κρύπτειν τὰ σημαινόμενα, μήτε περιττὸν εἶναι καὶ μάταιον, ὁποῖος οὖν δή ἐστιν ἀρτίως ὑμῖν ἀνεγνωσμένος. ὁποῖος οὖν δὴ pro ὁποῖος δὴ dixit. Simile eſt Ὥσπερ οὖν δή. Greg. Εὐδοξίῳ ῥήτορι, Κοινὰ γὰρ ποιούμεθα πάντα τὰ τῶν φίλων, οὗ τε καὶ ὡς ἑτέρως ἔχοντα, ὥσπερ δὴ καὶ φιλίας νόμος ἐστίν. Et paulo poſt, Εἴ τι δεῖ φιλοσοφῆσαι, καὶ τὰ εἰκότα διαλεχθῆναί σοι, ὥσπερ οὖν δὴ καὶ ὁ τῆς φιλίας ἀπαιτεῖται νόμος. Οἷος οὖν, Themiſt. in v i i. phyſic. Τούτων γὰρ τὰ μὲν φαίνεται ἔχειν τὴν ἀναλογίαν, τὰ δέ, οὐ δύναται, οἷον οὖν καὶ τὸ πεπερασμένον τῷ εἰρημένῳ. Aliquãdo δὲ

Quoad eius.

Ὅσπερ οὖν.

Οὖν περιέλκει.

Ὥσπερ οὖν.

Καθάπερ οὖν.

Ὡς οὖν.

Ὁποῖος οὖν δὴ.

Ὥσπερ οὖν δή.

Οἷος οὖν.

eodem modo παρέλκει. Idem in VIII, ὥστε ἀναξανθέντα μὲν, ἡ κίνησις ἄρξαιτο ἂν, συνεχῶς ἐστι, καθάπερ δὴ καὶ ὁ κόσμος. Plato lib. x. de legib. τὰ δύο μὲν πάθη περὶ θεοὺς
Εἴτ' οὖν. μεῖναι, πολλοῖσι μὲν, οὐ μεῖναι δ' οὖν τισί. ἀντὶ τισὶ δὲ, ſed aliquibus. In εἴτ' οὖν etiã παρέλκει
Ἐάν τ' οὖν. τὸ οὖν, & in ἐάν τ' οὖν. Idẽ lib. XI. earundẽ legũ, μαινομένοις δὲ ἂν οἱ προσήκοντες φυλαττόντων ὅτῳ ἂν ἐπιςῶνται τρόπῳ. ἢ ζημίας ἐκτινόντων, ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον περιορῶσι. id eſt ἐάν τε, ſiue. Idem in XII, ἐάν τε ſine οὖν dixit, ἐάν τε
Ἐάν τε. παντοφόρῳ, ἐάν τε μὴ ἁλίσκηται. Fortaſſe autem conuenientius eſt dicere τὸ οὖν eſſe παραπληρωματικὸν, quàm παρέλκον, vt δὴ, vt αὖ, vt μὴν, vt που identidem apud Platonem: vt libro Legum XII, νῦν οὖν ἐν τίνι ποτὲ τῶν τῆς πόλεως μερῶν
Δ' οὖν. ὁποίου τινοῦ τὸν φυλακτήριον ἔχομεν φράζειν. Κλ. οὐ δῆτα, ὦ ξένε, σαφῶς γε. εἰ δ' οὖν τοπάζειν δεῖ, δοκεῖ μοι, & reliqua. εἰ δ' οὖν τοπάζειν δεῖ, quòd ſi coniectura vti opor-
Αὖ. tet: quod εἰ δὲ δὴ, & εἰ δ' αὖ dici poteſt. Idẽ in eodem, ἄνευ γὰρ λόγου καὶ φύσει γίγνεται ἀνδρεία ψυχή. ἄνευ δὲ αὖ λόγου, ψυχὴ φρόνιμός τε καὶ νοῦν ἔχουσα οὔτ' ἐγένετο πώποτε, οὔτ' ἔστιν. ἄνευ δὲ αὖ pro ἄνευ δὲ δὴ dixit. At verò hæc particula Ioni-
Ὦν. cè ὦν dicitur: & ſæpe apud Herodotum non modo παρέλκει, ſed etiam inter præpoſitionem & verbum compoſitum interponitur. vt in ſecundo libro, Οἱ δὲ φέροντες εἰς τὴν ἀγορὴν ἀπ' ὧν ἔδοντο, ἀντὶ τοῦ ἀπέδοντο καὶ ἐπὶ προσέσχον. Et alibi in eodem, Κοιλίην μὲν πᾶσαν ἐξ ὧν εἷλον, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον, exemerunt. Et alibi, Ἀπ' ὧν ἔβαψεν ἑωυτὸν βὰς ἐπὶ τὸν ποταμόν. ἤγουν ἀπέβαψεν. & κατ' ὧν ἐ-
Τε. κάλυψε πάσῃ τοῦ κτήνεος τῇ πιμελῇ, hoc eſt, κατεκάλυψε. Τε etiam in ἐφ' ᾧ τε παρέλκει, & ἄλλα, de quibus alibi dicetur. apud poëtas identidẽ, vt Iliad. ρ, αἴας δ' ἀμφὶ μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας, Εἱστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, Ὧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ Ἄνδρες ἐπακτῆρες, ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων. in quolibet horũ verſuum τε παρέλκει, & δὲ in vltimo redũdat, vel eſt παραπληρωματικὸν, vt δὴ. Iliad. ο, καί τε iunxit quaſi ἐκ παραλλήλου, Ξεινὸς ἐνυδήιος καί τε κτάμενοιο κατέκτα. & Odyſſ. ρ, Καί τε
Καὶ παρέλκον. θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιςρωφῶσι πόληας. Καὶ παρέλκον frequẽtiſſimum eſt apud Atticos. Xenoph. in 2. ἑλλην. Ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν. ὅστις δὲ μηδετέροις ἀρέσκει, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; Et in VII. παιδείας, Ἔμοιγε μέντοι ἄξιοι τὰ χρήματα εἶναι καὶ ἔχειν αὐτὰ ἄξιοί εἰσιν. ὥστ' ἐὰν τι καὶ κλέψωσι, τὰ ἑαυτῶν κλέψονται, ἀντὶ τοῦ, ἐὰν τούτων τι κλέψωσι. Thucydid. Ἔτυχον δὲ δύο φυλαὶ ἐν ταῖς μυλαῖς τῶν Μεσσηνίων φρουροῦσαι, καί τινα καὶ ἐνέδραν πεποιημέναι. Pauſan. in Laconicis, Καὶ οὐ πρίν σφισιν ὁ θεός. καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κερκώνων ἥττες. Gregor. Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς τοιαῦτα τεύομαι τὴν γνώμην. Idem, Ὅτι μὲν φανερὸς οὗτος ὁ λόγος ἐκβαίνει τὸν υἱὸν τῆς θεότητος, τί χρὴ καὶ λέγειν; ἡμῖν δὲ πῶς ἄν τις καὶ χρήσαιτο; Syneſ. Ἵν' εἰδῶμεν ὅ, τι καὶ λέγει, vt ſciamus quid ille dicat. Dicemus & de hac particula plenius infrà, vt ſpero.

Ἔφθην ποιήσας etiam ἀντὶ τοῦ ἐποίησα dicitur, quod eiuſdem notæ eſt cum
Φθάνω. ſupradictis. Athen. Περὶ δὲ Κλησίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες. Ariſtotel. in 1. de generatione, Νέοις δὲ οὖσιν οὐκ ἐνυπάρχει τὸ σπέρμα διὰ τὴν αὔξησιν. φθάνει γὰρ ἀναλισκόμενοι πρῶν, id eſt ἀναλίσκεται. Sic Xenophon, Ἔφθη κατακωλυθεὶς, ἀντὶ τοῦ κατεκωλύθη. & Syneſius, Ἐφθάκειν πυθόμενος, audieram, & μετὰ παρακειμένου. Themiſt. in 2. Phyſic. καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις προειρηκότες. Aliquando ſuam ſignificationem retinet etiam in eodem

modo sermonis, vt apud Xenophontẽ in 2. ἀπομνημον. Καὶ μὴν πλείστου γε δοκεῖ ἐπαίνου ἀνὴρ ἄξιος εἶναι, ὃς ἂν φθάνῃ τοὺς φίλους εὐεργετῶν, id est ὁ ὑπάρξας τῆς εὐεργεσίας. Plutarch. in Apophthegmatis, Ἔφθη γὰρ τελευτήσας πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. vt Thucydides, Ἵνα μὴ φθάνωσι προεπιβουλευόμενοι, ne inſidiis occupẽtur. Liuius libro 1. id imitari voluit, Fidenates prius quàm tantum roboris eſſet quantum futurum apparebat, occupant bellum facere. Occupo. Idem inferius, Cum bellum vtrique ſumma ope pararent, occupat Tullus in agrum Sabinum tranſire. Vſum autem huius verbi addemus, qui non cuiuis obuius eſt. Quare multis vtar exemplis. Significat enim aliquando καταλαμβάνω καὶ παρακολουθῶ, hoc eſt aſſequor quod efficere cõtendi: & aliud præterea quod non ſatis vno verbo exprimi poteſt. Demoſth. πρὸς Μακάρτ. Οὐ γὰρ ἔφθη ὁ Θεόπομπος τὴν ἐπιδικασίαν ἡμῖν ποιησάμενος τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου τὸν τρόπον ὃν ὑμεῖς ἀκηκόατε, καὶ εὐθὺς ἐνεδείξατο ὅτι τὰ οὐδὲν προσήκοντα ἑαυτῷ ἔχειν ἐνόμιζεν, Neque enim facere potuit Theopompus cum litem nobis Hagniæ hæreditatis intendit, eo modo quo vos à me audiſtis, quin cupiditatem ſuam proderet: quippe qui nihil ad ſe pertinentia ablaturum ſperauerit. Et πρὸς Εὐβουλίδην, Οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία, καὶ εὐθὺς ὥσπερ φυγάδος ἤδη μου ὄντος καὶ ἀπολωλότος, τούτων τινὲς ἐπὶ τὸ οἰκίδιον ἐλθόντες, ἐν ἀγρῷ νύκτωρ ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν, Vt enim primum ea calamitate afflictus ſum, protinus iſti tanquam me iam extorri patria facto & fortunis euerſo, in gurguſtium agreſte inuaſerunt: ac diripere omnia quæ intus erant & exportare aggreſſi ſunt. Iſocrat. in Panegyr. Οἱ δὲ οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ἀμυνοῦντες, At iſti ſimulac audiuerũt, omnibus aliis curis poſthabitis, ſuppetias uenerunt. Hanc elocutionem hoc modo vt exiſtimo enunciare ſolet Cicero, vt in 1. de Diuinatione, Non enim ſunt dii: nec ſignificant futura. ſunt autem dii: ſignificant ergo, οὐ γὰρ φθάνουσιν ὄντες θεοὶ, καὶ τὰ μέλλοντα προσημαίνουσιν. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ θεοὶ, προσημαίνουσιν ἄρα. vel ſic, οὐ γὰρ φθάνοιεν ὄντες οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέλλοντα προσημαίνοντες. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Εἰ οὖν μὴ τιμωρήσεσθε τούτους, οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος τούτοις τοῖς θηρίοις δουλεῦον, fieri non poteſt quin, vel vt non hæc multitudo ſeruiat his belluis. Cic. in Topicis, Non & legatum argentum eſt, & non eſt legata numerata pecunia, εἰ γὰρ τύχοι καταλειπόμενον τὸ ἀργύρειον, οὐκ ἂν φθάνοι καταλειπόμενα τῶν χρημάτων τὰ ἀριθμητά. Poteſt & aliis modis Latinè reddi: quæ alibi fortaſſe dicentur. Gregor. ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, de Trinitate loquens, Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι. οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, Vnum animo cõcipere nequeo, vt non trium ſplendore circunfundar. tria diuidere non poſſum, quin continuò ad vnum referar. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Τὸ μὲν πρότερον ἐπὶ τὰς τέχνας οὐκ εἴων οὐκ ποδῶν ἐποιήσαντο, τὸν δῆμον κατέλυσαν. τὸ δ' ὕστερον οὐκ ἔφθησαν ἡμᾶς καταδουλωσάμενοι, deinde protinus in ſeruitutem nos redegerũt. Plato in Phædone, ἀλλ' εἴ μοι δίδως τι καὶ συγχωρεῖς εἶναι ταῦτα, ἐλπίζω σοι ἐκ τούτων αἰτίαν ἐπιδείξειν, καὶ ἀνευρήσειν, ὡς ἀθάνατον ἡ ψυχή. ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Κέβης, ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις, atqui, inquit Cebes, omnino igitur id facies, quãdo ille tibi hoc quod poſtulas protinus con-

ceſſerit. Sic in Sympoſio, τἀληθῆ ἐρῶ. ἀλλ' ὅρα εἰ ἐφίης. Ἀλλὰ μέντοι φαίη, τά γε ἀληθῆ παρίημι καὶ κελεύω λέγειν. Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, Vera dicam, ſed vide vt id bona tua venia liceat. Ego verò, inquit, vera dicere & permitto & iubeo. Omnino igitur id faciã, inquit Alcibiades. Et in Euthyd. Πρῶτον δέ μοι διήγησαι τὴν σοφίαν τοῖν ἀνδροῖν τίς ἐστιν, ἵν' εἰδῶ ὅ,τι καὶ μαθησόμεθα. Σωκ. Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, ὡς οὐκ ἂν ἔχοιμί γε εἰπεῖν ὅτι οὐ προσεῖχον τὸν νοῦν αὐτοῖν, Iamiam audies. quippe cum excuſare non poſſim me non ſatis attentè eam diſputationem audiuiſſe. Dicitur etiam οὐκ ἂν φθάνοις pro eo quod eſt, propoſiti ſummam non aſſequêris: voti compos non eris. quale illud eſt Solonis ad Periandrum tyrannũ à Laërtio relatum, Ἐπαγγέλλεις μοι πολλούς σοι ἐπιβουλεύειν. σὺ δὲ εἰ μὲν μέλλεις ἐκποδὼν πάντας ποιήσασθαι, οὐκ ἂν φθάνοις. ἐπιβουλεύσειε δ' ἄν τις καὶ τῶν ἀνυπόπτων, Tu verò ſi omneis male tibi cogitantes vrbe eiicere ſtatueris, exitum res nõ inueniet. ſiquidem & eorum qui tibi non ſuſpecti ſunt, quidam inſidias tibi ſtruere poterunt. Φθάνω etiam peruenio ſignificat. Greg. de lege Moſi data loquens, Τὸ μὲν φαινόμενον τοῦ κόσμου, τοῖς πολλοῖς καὶ κάτω μένουσι. τὸ δὲ κρυπτόμενον, τοῖς ὀλίγοις καὶ ἄνω φθάνουσιν, hoc eſt ἐκβαίνουσι καὶ περιγινομένοις, qui euadunt in ſublime. Sic apud Homerum Iliados ι x, περὶ τῆς ἄτης, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Et ipſe Gregorius, Κἂν μέχρι τρίτου κατὰ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσῃς. & in ſororis ſuæ epitaphio, ὦ βοῆς νυκτερινῆς, νεφέλας διερχομένης, καὶ φθανούσης πρὸς τὸν οὐρανόν. Φθάνω etiam occupo & anteuerto, hoc eſt προκαταλαμβάνω. Demoſth. Ὀργῇ καὶ προπετείᾳ φθάσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτὼν ἔφησε, Ira præcipiti atque temeritate lapſum rationi anteuertiſſe. & alibi, ἃ μὲν αὐτὶς φθάσας τὸν λογισμὸν ἐξαχθῆ πρᾶξαι. Φθάσαν etiam dicitur & προφθάσαν quod præteriit. vt, ἔννοιας δὲ ἀνὴρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γινώσκει, id eſt τῶν παρῳχημένων. Dicitur & προλαβόν. Gregor. Μὴ ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν ἡμῖν χρόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν προειληφότων, Non ſolum nobis æqualium, ſed etiam maiorum. Syneſ. Δῆλον οὖν ἐποίησεν ὅτι κἂν ἐδάκρυσεν εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν, de Amaſide & Polycrate loquens. Nunc ſcribendũ de deriuatis & cõpoſitis huius verbi φέρω, quorũ

Εὔφορος. ἀποφέρω iam explicatũ eſt. Εὔφορος præter notã ſignificationem, etiam is dicitur, qui ferendæ eſt ægritudini vel ægrotationi. Gal. in 1. ad Glauconẽ, ἔμενε δὲ κατὰ τοὺς σφυγμούς τό,τε τοῦ πυρετοῦ σημεῖον, ἀλλὰ τά γε ἄλλα καὶ πάνυ εὔφορος εἶχε

Εὐφορία. κατὰ τὴν ἑσπέραν, καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Idem, καὶ ἡ τοῦ κάμνοντος εὐφορία, μέγιστόν τι καὶ αὐτὴ σημεῖον οὖσα, καθάπερ τις σφραγὶς, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐνδείξεταί σοι τὴν ἐπιείκειαν τοῦ πυρετοῦ. & rurſus, καὶ εἰ μετὰ τὸ λουτρὸν ἐν εὐφορίᾳ μένοι ἐφεξῆς, θαρρῶν ἤδη τρέφοις ἂν αὐτούς, id eſt, ſi hilariter ferre morbũ, nec afflictari videbuntur. cui verbo lingua vernacula alludit. Polybius, εὐφορώτερον σῶμα ἔχειν μέλλοντες, id eſt agilius & expeditius. Δύσφορος δυσφορία apud eundẽ Galenũ, prioribus illis op-

Δυσφορεῖν. poſita ſunt: & δυσφορεῖν verbũ implacidè affectum eſſe, ὥστε δυσφορεῖν καὶ ἀλύειν.

Δυσφορεῖσθαι. δυσφορεῖσθαι etiam voce paſſiua dicitur: de quibus, vt opinor, alibi diximus.

Ἀναφέρειν. Ἀναφέρειν eſt referre originẽ. Herodian. Ἀνέφερε γοῦν εἰς Αἰνείαν τὸν Ἀφροδίτης τὴν τοῦ γένους διαδοχήν, Aiebat ſe oriundũ ab AEnea. Et referre ad Senatũ vel cõſiliũ. Idẽ, Πρὸς τὴν σύγκλητον ταῦτα ἀνενεγκών. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου, Πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες, ὅτι ἔδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἑλέσθαι.

Ἀναφέρειν

Ἀναφέρειν referre quæſtionem. Inde Ἀναφορὰ ius referendæ quæſtionis in alium quempiam quàm cum quo iudicium prius agitatum eſt. Ἀναφορά. Recurſus ſaluus à forenſibus dicitur, hoc eſt actio ſubſidiaria, & reiecta in alium. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Ἔδωκε γνώμην ὁ Εὐκτήμων ὡς δυνατὸν δικαιοτάτην, ἡμᾶς μὲν εἰσπράττειν τοὺς τριηράρχους, ἐκείνοις δ᾽ εἶναι περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναφοράν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσί τι, ποιεῖν διαδικασίαν. & Ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν ἐπ᾽ ἄλλον, eſt referre & reiicere crimen in alium, vt ſolét qui excuſant. & Ἀναφορὰ, relatio criminis & tranſlatio. Lyſ. κατ᾽ Ἀγοράτου, Ἀκούω δ᾽ αὐτὸν καὶ εἰς Μενέστρατον ἀναφέρειν τι περὶ τὴν γραφὴν τούτων, id eſt trãſferre. Euripid. in Oreſte, Ἀλλ᾽ ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς, Φοῖβος κελεύσας μητέρος ἐκπρᾶξαι φόνον, Licet excuſare oraculum Apollinis, quo nobis auctor fuit parricidii. Idem alibi de eodem, ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι μίασμα λῦσαι; id eſt ſcelus in eum transferenti. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἀλλ᾽ ὁ μὲν γράφων οὐκ ἂν ἐπρέσβευσεν· ὁ δὲ πρεσβεύων οὐκ ἂν ἔγραψεν. ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥᾳστώνην, ἅμα δὲ εἴ τι γένοιτο, ἀναφοράν, relinquebat ſibi vnuſquiſque ſimul fungendi officii facilitatem: ſimul ſi quid ſecus accidiſſet, criminis relationem. Aliter tamẽ accipitur paulo inferius, Καί τοι πότε ἦν Δημομέλην τὸν ταῦτα γράφοντα, καὶ τὸν Ὑπερείδην, εἴπερ ἀληθῆ μου νῦν κατηγορεῖ, μᾶλλον ἂν εἰκότως ἢ τόνδ᾽ ἐδίωκε. διὰ τί; ὅτι τῷ μὲν ἔστ᾽ ἀνενεγκεῖν ἐπ᾽ ἐκείνους καὶ τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις, καὶ τὸ, τοῦτον αὐτὸν ἐκείνων μὴ κατηγορηκέναι τῶν ταὐτὰ γραψάντων ἅπερ οὗτος νυνὶ, καὶ τὸ, τοὺς νόμους μηκέτι ἐᾶν περὶ τῶν οὕτω πραχθέντων κατηγορεῖν, nempe quòd huic aduerſus illos & aduerſus iudiciorum cognitiones recuſare criminationem multipliciter licet. Primum enim dicet præiudicia in illorum abſolutione facta: deinde quod huic non licet accuſare Cteſiphõtem, qui prius illis negocium nullum exhibuerit qui eadem tum tulerunt quæ hic nunc tulit. & quòd legibus non liceat iam huiuſcemodi res criminari. hîc ἀναφέρειν pro recuſare ponitur, hoc eſt exceptione crimen ſummouere & reiicere. Ἀναφέρω refero, id eſt huius cauſa facio, huic omnia tribuo, vt Cicero pro Sextio, Cum omnia ſemper ad honeſtatem retuliſſem, nec ſine ea quicquam in vita expetendum eſſe putarem. Sic Alexand. in 2. περὶ ψυχῆς, Εἰ δὲ τοῦτο δηλοῖ ὡς χρείαν ἔχει ὁ σοφὸς τούτων, γελοῖος ἂν εἴη, ἐκλεγόμενος μὲν αὐτὰ, πρὸς οὐδὲν δ᾽ αὐτῶν ἀναφέρων τὴν ἐκλογήν, ad nullum horum electionem referens, id eſt nullius eorum gratia id faciẽs. Et ἀναφορὰ eodem ſignificatu. Idem ἐν τῷ περὶ τοῦ ποιητικοῦ νοῦ, hoc eſt de mente diuina, in eodem volumine, οὗτος δὲ ὁ νοῦς, inquit, ἤτοι μόνος αὐτὸς τὰ ἐνθάδε διοικεῖ πρὸς τὴν τῶν θείων ἀναφοράν, καὶ συγκρίνει καὶ διακρίνει, ὥστε αὐτὸς εἶναι δυνάμει νοῦ δημιουργὸς, ἢ μετὰ τῆς τῶν οὐρανίων ἀτάκτου κινήσεως. ὑπὸ γὰρ ταύτης γίνεται τὰ ἐνθάδε τῇ προσόδῳ καὶ ἀφόδῳ τοῦ ἡλίου. Idẽ, καὶ μὴν τοῖς ἀπὸ τῆς στοᾶς ἔδοξεν εἶναι καὶ ἐν τοῖς ἐνταῦθα νοῦν, καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ τὰ θεῖα ἀναφορὰν γενέσθαι τὴν ἐνταῦθα πρόνοιαν. Idem, οὐδὲ γὰρ ἄλλη τις τέχνη ἐκλέγεταί τι, αὐτοῦ χάριν τοῦ ἐκλέξασθαι μόνου, ἀλλὰ πάντων ἡ ἐκλογὴ πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, hoc eſt συντείνει εἰς τὸ τέλος, vt paulo ſuperius, ἀλλ᾽ ἕκαστον τῶν ὑπὸ τέχνης γινομένων συντείνει πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτῆς τέλος. & rurſus, εἰ τῷ σοφῷ τὰ κατὰ φύσιν ὀρεκτὰ, οὐδενὸς δὲ μάτην ὀρέγεται, ἔχοι ἂν ταῦτα ὧν ὀρέγεται πρὸς τὸ τέλος τὸ οἰκεῖον τὴν ἀναφορὰν, id eſt ſcopũ. vt idem de fato ad Imperatores Seuerum & Antoninũ,

σώζειν γὰρ ὡς ἔτυχε τῶν τοῦ λόγου γινομένων γίνεται, ἀλλ' ἐπί τινα σκοπὸν ἡ ἀναφορὰ αὐτοῖς. Ἀναφέρειν etiam eſt referre & reducere, quod & ἀνάγειν dicitur. Ariſtot. in III. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Ἐπεὶ πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον, οἷον ὅσα ἓν λέγεται, πρὸς τὸ πρῶτον ἕν. In VI. Politicôn, Ἄλλη δ' ἐστὶν ἀρχὴ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, καλοῦσι δ' ἀποδέκτας. pro inferri dixit & comportari. vt ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. AEſch. ἐν τῷ περὶ παραπρ. Καὶ πάλιν ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἑπτακισχίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνηνέγκαμεν διὰ τὴν εἰρήνην ταύτην. Demoſth. κατὰ Θεοκρίνου, Ὥστε μήτ' ἐκτίσαι, μήτ' εἰς ἀκρόπολιν ἀνενεχθῆναι, quaſi inter ærarios referri & pecunia mulctatos. Sic Ἀναφέρειν pro conferre in medium, quaſique in cumulum. Ariſtotel. 2. OEcon. Ἀνενεχθέντων δὲ πάντων ἃ εἶχον, θύσας τῇ θεῷ, τὸν κόσμον ἀπήνεγκεν. de auro muliebri loquens ad Cereris templum collato. Idem, Δανεισάμενός τε χρήματα παρὰ τῶν πολιτῶν ἐπ' ἀποδόσει, ὡς ἀπῄτουν αὐτόν, ἐκέλευσεν ἀναφέρειν ὅσον ἔχει τις ἀργύριον πρὸς αὐτόν. ἀνενεχθέντος δὲ τοῦ ἀργυρίου, χαρακτῆρα ἐπικόψας, ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς. Dici tamen propriè videtur pro conferre ad cultum diuinum. Chryſoſt. ad Rom. XII. in ea ſignificatione vſus eſt, ſcriptor antiquæ eruditionis & ſermonis retinens. enarrans enim illud, παρακαλῶ ὑμᾶς ἀδελφοὶ παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ θεῷ, ita inquit, εἰ γὰρ οἱ τὰς παλαιὰς ἀναφέροντες θυσίας, ἐκελεύοντο πάντα περισκοπεῖν, καὶ οὔτε ὠτότμητον, οὔτε κολοβόκερκον, οὔτε ψωραγιῶντα ἐπετρέποντο ἀναφέρειν, πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς, τοὺς οὐ πρόβατα ἄλογα, ἀλλ' ἑαυτοὺς ἀναφέροντας, πλείονα ἀκρίβειαν ἐπιδείκνυσθαι χρή. Ἀναφέρειν ſubuehere, tollere.

Ἀναφέρεσθαι. & Ἀναφέρεσθαι ſurſum ferri, exiſtere, idem quod ἄνω φέρεσθαι. Theoph. Βρεχόμενος δ' ἐν βυθῷ ξηραίνεται, καὶ ὅταν τελέως ξηρὸς γένηται, τότε ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ, exiſtit & innatat. Et in VI. de Cauſis, Ἡ δ' ἀμμωνὶς εἴθ' ὑπὸ τῶν ῥιζῶν ἕλκεται, εἴθ' ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος ἀναφέρεται, κατ' ἀμφοτέρους τρόπους οὐκ ἂν ἀκίνητος ἀπὸ τῆς γῆς εἴη, id eſt ſurſum attrahitur & emergit. Plut. in Platonicis quæſtionibus, Οὕτω δὲ καὶ τὰ πηγαῖα τῶν ὑδάτων ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀναφέρεσθαι, τοῦ θύραθεν ἀέρος εἰς τὰς κοιλότητας ἐν βάθει χώρας ὑποφερομένου. & itidé in Sympoſ. τῶν ἑπτά, vbi de Arione loquitur.

Ἀναφορά. & Ἀναφορὰ emerſio, ſurſum verſus latio, ſubuectio. Ariſtot. περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγ. Ὥσπερ οὖν τὸ ἀτμίζον ὑγρὸν ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸν ἄνω τόπον, διὰ τὴν ψυχρότητα αὐτοῦ καταψύχεται, καὶ συστὰν καταφέρεται γενόμενον πάλιν ὕδωρ, οὕτως ἐν τῇ ἀναφορᾷ τοῦ θερμοῦ τῇ πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, & cætera. Idem in IX. de hiſt. animal. de nautilo piſce, Ἐπιπλεῖ γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάττης, τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, quod Plinius ita reddidit, Supinus in ſumma æquorum peruenit, ſe paulatim ſubrigens. Ἀναφέρειν ἀπὸ μανίας, ἢ ἀπὸ νόσου, ἢ ἀπὸ λιποθυμίας, ἢ ἀπὸ κάρου, ἀντὶ τοῦ ἐγρηγορέναι dicitur, καὶ ῥαΐζειν & ἀναπνεῖν. ᾧ ἐναντίον ἐστὶ τὸ καταφέρεσθαι. Hermog. ἐν δόξῃ μανίας μητρυιὰ τὸν μὲν υἱὸν ἔπεισε, τὸν δὲ πρόγονον ἀπέκτεινε, καὶ ἀνενεγκοῦσα φεύγει φόνου, & cū ad ſe rediiſſet, cū reſipuiſſet. Ἀναφέρειν erigi animo. Plutarch. ἐν τῷ πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκοπῆς. Τότε δ' ὁ Σόλων αὖθις ἀναφέρειν τῷ φρονήματι, καὶ λέγειν πρὸς ἑαυτόν, τί φῂς ὦ Σόλων. Lucian. Ὥσπερ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες. Plut. Ἐκ δὲ ταραχῆς ἐξέλιπε, καὶ μόλις ἀνήνεγκε. Dicitur & ἀνα-

Ἀναφέρω. φέρω pro reſipiſco. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, de Pythagora loquens, κελεῦσαι δὲ τὸν αὐλητὴν τὸν τοῦ κώμου κατάρχοντα, μεταβαλόντα τὴν ἁρμονίαν, ἐπαυλῆσαι σφίσι τὸν δώ-

ειον. τοὺς δὲ οὕτως ἀναφερθῆναι ὑπὸ τοῦ μέθους, ὥστε τοὺς σφαίους ἀναρρίψαντας, ἀσχημομένους ἐπιμεληθῆναι. Herodianus paſſiua voce vſus eſt, Ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοις ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν. μόλις δέ ποτε ἀνενεχθεὶς εἶπεν. Dicitur & Ἐξαναφέρω. Plutarch. in Ἐξαναφέρω.
Symp. ἑπτὰ σοφῶν, Περίανδρος δὲ ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλως ἐξαναφέρειν, χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι γε νῦν, καὶ συνουσίας ἀνδρῶν τῶν νοῦν ἐχόντων ἐπαγόμενος. ἐξαναφέρειν dixit pro ῥαΐζειν, ἀναλαμβάνειν, recreari, conualeſcere, meliuſculè valere. Ipſe in Demetrio pro vires reparare dixit, & recreari, & priſtinæ fortunæ reſtitui, Ὄψιν εἶδε καθ' ὕπνους. ἐδόκει γὰρ αὐτὸν Ἀντίγονον ἀγωνίζεσθαι μετὰ τῆς στρατιᾶς ἁπάσης δίαυλον, ἐρρωμένως καὶ ταχὺ τὸ πρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τέλος ὡς ἔκαμψεν, ἀσθενῆ γενόμενον καὶ μεστὸν ἄσθματος, οὐ ῥᾳδίως ἀναφέρειν, hoc eſt vires & ſpiritum recipere. Idem circa principium, Πλεῖστα δὲ ἐπικρατοῦντες, πλεῖστα δὲ ἀποβαλόντες, ἀπροσδοκήτως δὲ πταίοντες, ἀνελπίστως δὲ πάλιν ἀναφέροντες, διετέλεσαν, rurſúſque in gradum potentiæ fortunǽque reſtituti. Idem in Antonio, Οὐκ ἂν ὑπῆρξεν αὖθις ἡττωμένοις ἀναφέρειν καὶ ἀνατολμᾶν τοσαυτάκις. Ἀνατολμῶ & ἀναμάχομαι Ἀνατολμῶ.
pro eodem ferè dicuntur. eſt enim ἀναμάχεσθαι, acceptam cladem offen- Ἀναμάχομαι.
ſionémque belli, victoria vel alia ratione ſarcire, & quaſi paria cū accepta clade facere. Polyb. in 1. hiſt. ὁ δ' οὗτος ἀνακομισθεὶς ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἐκ τῆς ναυαγίας, καὶ περιπαθὴς ὤν, ἐγίνετο πρὸς τὸ καινοτομῆσαί τι καὶ πρᾶξαι τῶν δεόντων, σπουδάζων ἀναμαχέσασθαι τὴν προγεγενημένην περιπέτειαν. Plut. in apophtheg. τῶν δὲ ἀργείων φασκόντων τὴν προτέραν ἧτταν ἀναμαχεῖσθαι, θαυμάζω, ἔφη, εἰ δύο συλλαβῶν προσθήκῃ κρείττονες ἔσεσθε ἢ πρότερον. Xenoph. καὶ πόλεις ἄγουσαι, συμμάχους προσκαλοῦσαι, οἴονται ἀναμαχέσασθαι ἄν. Plut. in Antonio, ῥωμαίων μὲν τοὺς μαχομένους πεπομένων, ἐκείνων δὲ τοὺς φεύγοντας ἀναιρούντων, οὐκ ἂν ὑπῆρξεν αὖθις ἡττωμένοις ἀναφέρειν καὶ ἀνατολμᾶν τοσαυτάκις. Eiuſdē eſt ſignificatus ἀναπαλαίω. Theod. Ἀναφέρω.
in 111. Eccleſ. hiſt. καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς ἰόντες, χριστιανοί τε εἶναι ἐβόων, καὶ βασιλικοῖς παρα- Ἀναπαλαίω.
κεκροῦσθαι τεχνάσμασι, καὶ παλινῳδίαν ᾄδειν, καὶ τὴν ἐξ ἀγνοίας συμβᾶσαν ἧτταν ἀναπαλαίειν, id eſt, & quod nefaria arte Iuliani Chriſtianiſmon abiurauerāt, victi eius calliditate, nunc Chriſti agnitione & amplexu fidei ſárcire velle, & in integrū reſtitui Chriſtianiſmo. Idem in 1, Ἀλλὰ καὶ πάλιν ταῖς ἐξ ἔθους χρησάμενοι μηχαναῖς, καὶ τὴν βασιλέως φιλανθρωπίαν ἐφόδιον ἐξ ἀπάτης εὑρόντες, ἀνεπάλαισάν τε, καὶ τὴν προτέραν δυναστείαν ἀπέλαβον. lingua vernacula reuindicare vocat. Significat etiam reſpirare, quæ ſignificatio vicina eſt præcedenti. Iliad. τ, Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε. τοῦ ἀθρόως τὸ πνεῦμα ἀνήγαγε καὶ ἀνέπνευσε. Ἀνάφορον eſt ſporta doſſuaria, aut quippiam ſimile quo vtun- Ἀνάφορον.
tur baiuli. Ariſtoph. βατράχοις, Μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς. τοῦ μεταφέρων ἀπὸ ὤμου εἰς ὦμον. fulcimētum doſſuarium vel humerarium, vel potius vectis humerarius. Qui etiā ἀναφορεὺς dicitur, vt ſecundi Paralip. v. cap. Ἀναφορεύς.
vbi enim Latinè legitur, Ita vt Cherubim expanderent alas ſuas ſuper locum in quo poſita erat arca, & ipſam arcam tegerent cum vectibus ſuis: Græcè legitur, καὶ συνεκάλυπτον χερουβεὶμ καὶ τοὺς ἀναφορεῖς αὐτῆς. & rurſus, καὶ ἐβλέποντο αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀναφορέων ἐκ τῶν ἁγίων, id eſt capita vectium. Ἐπαναφέρειν etiam vt ἀναφέρειν, eſt vel crimen, vel culpā, vel criminis cauſam, vel actionem in alium reiicere. Ariſtoph. Μοιχὸς ἦν τὸ χρέος δηλοῖ, τὸ δ' αἴτιον πρὸς αὐτὸν,

ὡς οὐδὲν ἠδίκησας. εἶτ' εἰς τὸν Δία ἐπανενεγκεῖν, κἀκεῖνος ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν, exemplum facti auctoritatémque in Iouem reiiciendum. Sic apud Demoſthenem de pluribus tutoribus, quorum vnuſquiſque in alios tutelæ actionem reiiciebat, in ſecundo κατὰ Ἀφόβου, Καὶ τότε μὲν εἰς ἀλλήλους ἀναφέρετε. πάλιν δ' εἰληφέναι κατ' ἀλλήλων μαρτυρεῖτε, id eſt tranſfertis. Idem in 1, Οὔτε γὰρ ὡς ὀφείλοντά με ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπέφηνεν. οὔθ' οἷς ἀποδεδωκέναι ταῦτ' ἔφη παρέσχηται μάρτυρας, οὔτ' αὖ τὸν ἀριθμὸν τῶν χρημάτων εἰς τοὺς συνεπιτρόπους ἐπανέφερεν, ὅσον παρ' αὐτοὺς φαίνεται λαβών. Significat etiam refero, renuntio. quo Xenophon voce paſſiua vſus eſt, Οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς

Ἐπαναφέρω. Ἀθήνας. Ἐπαναφέρειν etiã repetere & cõduplicare ſignificat: vnde ſchema ἐπαναφορά. Plut. in Homero, Τοῦ δ' αὐτοῦ γένους ἐστὶ καὶ ἡ ἐπαναφορά, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας. Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο ἄνακτος. Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Hermog. αἱ μὲν οὖν ἐπαναφοραὶ εἰ κατὰ κόμματα γίγνοιντο, γοργὸν ποιοῦσι τὸν λόγον, ἀλλ' οὐ καλόν. οἷον, προεστιὼν τῇ βουλῇ, προεστιὼν δὲ τῷ δήμῳ. Et ἐπαναφέρειν, repetere, referre. Idem, ἐπαναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου. μέχρι τούτου φίλος ὠνομάζετο Λεωσθένης, μέχρι τούτου ἡ μόλαος, cui penè cõtraria eſt ἀντιστροφή.

Ἐκφέρω. Ἐκφέρειν, efferre funere. Antiph. Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς, ταύτῃ παρεσκευάζοντο αἰτιᾶσθαι καὶ προαγορεύειν εἴργεσθαι τῶν νομίμων. paulo poſt ſubdit, Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ᾗ ἐξεπλέετο.

Ἐκφορά. Et Ἐκφορά, ἐκκομιδή, elatio funeris. Lyſ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου, Ἐπ' ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολουθήσασα ἡ ἐμὴ γυνή, ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου ὀφθεῖσα, χρόνῳ διαφθείρεται, de funere matris loquẽs. Ἐκφέρειν narrare, commemorare. Plut. Ταῦτα μὲν ὀλίγα ἕνεκεν δείγματος ἐξενηνόχαμεν. Ἐκφέρειν referre ad ſenatum vel cõſilium, vt ἀναφέρειν. Idem, Καὶ τοῦτο πρὸς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε. Ἐκφέρειν etiam pendere ſignificat. Polybius de fœderibus primi belli Punici loquens, ἐξενεγκεῖν Καρχηδονίους ἐν ἔτεσι δέκα, δισχίλια καὶ διακόσια τάλαντα. Idem, Καρχηδονίους ἠναγκασμένους παρὰ πάντα τὰ δίκαια, ἐκχωρῆσαι μὲν Σαρδόνος, ἐξενεγκεῖν δὲ τὸ προειρημένον πλῆθος χρημάτων. Ἐκφέρειν prodere, deferre, arcanũ enũciare, & foras efferre, id eſt καταγορεύειν. AEſch. περὶ παραπρ. Τὸν δ' ἐκ φύσεως προδότην πῶς χρὴ θεωρεῖν; ἆρά γε οὐχ ὡς σὺ τοῖς ἐντυγχάνουσι καὶ πιστεύσασι κέχρησαι; λόγους εἰς τὰ δικαστήρια γράφοντα, μισθοῦ τούτους ἐκφέρειν τοῖς ἀντιδίκοις. ἔγραψας λόγον Φορμίωνι τῷ τραπεζίτῃ χρήματα λαβών. τοῦτον ἐξήνεγκας Ἀπολλοδώρῳ τῷ περὶ τοῦ σώματος κρίνοντι Φορμίωνα. Plutarch. Ἐπὶ τούτοις ἐξενεχθεῖσιν εἰς πολλοὺς χαλεπῶς μὲν ἔφερον οἱ πρῶτοι. de pactis & cõuentis Cæſaris & Pompeii loquens initis cũ Craſſo, hoc eſt peruulgatis, & in vulgus exeũtibus. Inde ἐκφέρειν τὰ προβεβουλευμένα, eſt ea quæ intus & intra curiam conſultata ſunt & decreta, promulgare, & de iis populũ rogare, vt in oratiõe κατὰ Ἀνδροτίωνος, Ἐγὼ δ' αὐτὸ τοὐναντίον οἶμαι, νομίζω δὲ καὶ ὑμῖν συνδόξειν, περὶ τούτων τὰ προβουλεύματα ἐκφέρειν μόνων περὶ ὧν κελεύουσιν οἱ νόμοι. Ἐκφερόμενα enim dicuntur quæ ad vulgus commemorantur. & ἐκφορὰ peruulgatio. inde illud Periandri, Λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. Plinius lib. 2, Et rationem quidem defectus ſolis & lunæ primus Romani generis in vulgus extulit Sulpitius Gallus. Cicero in 2. de Oratore, Efferebátque in album, & proponebat tabulã do-

Ἔκφορος. mi, poteſtas vt eſſet populo cognoſcendi. Vnde Ἔκφορος proditus, per-

uagatus, vulgatus: & peruulgandus, prodendus. Greg. Ἐχεις τοῦ μυστηρίου τὰ
ἐκφορα, ἃ ταῖς τῶν πολλῶν ἀκοαῖς οὐκ ἀπόρρητα, hoc eſt euangelio peruulgata.
Idem, Μὴ ῥιπτεῖν εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα, non prodenda, id eſt τὰ μυστικὰ,
hoc eſt μὴ ἐξάκουστα, μὴ ἔκφαντα, μὴ ἔκπυστα. Quod etiã ἀνάπυστον dicitur, vt Ἀνάπυστα.
Odyſſ. λ. de OEdipode & Iocaſta, ὃ δ᾽ ὃν πατέρ᾽ ἐξεναρίξας Γῆμεν. ἄφαρ δ᾽ ἀνά- Ἔκπυστα.
πυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, id eſt decãtata, & hominũ ſermone peruagata. He-
rodian. ὡς δὴ διαθέουσα ἡ γνώμη, ἔκπυστα καὶ φανερὰ ποιῇ τὰ ἐκ τῆς γνώμης δηλούμενα.
Thucyd. πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι ὥσπερ ἔχομεν. Ἐκφερομυθῶ etiã dicitur effero, Ἐκφερομυθῶ.
prodo, peruulgo. Baſil. εἰς τὸ κατὰ ἰωάννην εὐαγγ. de principio eius euangelii
loquens, ταῦτα οἶδα πολλοὺς καὶ τῶν ἔξω τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας μέγα φρονούντων ἐπὶ
σοφίᾳ κοσμικῇ, καὶ θαυμάσαντας, καὶ τοῖς ἑαυτῶν συντάγμασιν ἐγκαταλέξαι τολμήσαν-
τας. κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος, καὶ τὰ ἡμέτερα ἐκφερομυθεῖ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑποφήτας.
Dicitur etiam ἔκφορος cõcitatus, percitus. Syneſ. Αἰσθάνομαι γινόμενος ὑπὸ
τοῦ πάθους ἔκφορος. Ἐκφέρεσθαι enim eſt rapi, auferri, & tranſuerſum agi, vt
qui fluctibus & vndis æſtúque auferuntur. ſic enim Plutarchus vſus eſt.
Ariſtot. Ἐκφερόμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, qui à re ipſa tranſuerſus agi-
tur. Et Ἐκφέρειν dicitur equus qui ſeſſorem contumaciter aufert. hoc enim
Xenophon περὶ τῶν ἑτερογνάθων ἵππων dixit, hoc eſt, qui in alterũ tantum la-
tus flectũtur propter oris contumaciã. & Ἐκφορὰ eſt impetus equi ſeſſo- Ἐκφορά.
rem auferentis, & frænum commordentis. Τοὺς γοῦν ἑτερογνάθους μηνύει
μὲν καὶ ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία· πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν.
πολλοὶ γὰρ οὐκ ἐγχειροῦσιν ἐκφέρειν, ἢν μὴ ἅμα συμβῇ ὅτε ἀδικος γνάθος καὶ ἡ πρὸς οἶ-
κον ἐκφορά. Ἐκφέρειν etiam eſt è carceribus curſorum exire, & curſum au- Ἐκφέρειν.
ſpicari. Ilia. ψ, Τοῖσι δ᾽ ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ὦκα δ᾽ ἔπειτα Ἐκφέρ᾽ ὀϊλιάδης. ἐπὶ
δ᾽ ὄρνυτο δῖος ὀδυσσεὺς. ἔκφερε pro erumpere dixit, καὶ ἐκ τῆς ἀφετηρίας ἐξῆλθεν.
Id autem quod eſt in eodem libro, ἄφαρ δ᾽ ἵπποισι τάθη δρόμος. ὦκα δ᾽ ἔπειτα
Αἱ φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι. Τὰς δὲ μετεξέφερον διομήδεος ἄρσενες ἵπποι. ſic
intelligendum cenſeo, vt illud Xenophontis ſuprà dictum. vt ſit ἔκφερον,
aurigam præ impetu rapuerũt in curuli certamine: quod Virgilius ſigni-
ficauit in 1. Georgicôn his verſibus, Vt cum carceribus ſeſe effudere qua-
drigæ, Addũt in ſpatia: & fruſtra retinacula tendens Fertur equis auriga,
nec audit currus habenas. ex quo illud Satyrographi Satyra XIIII, Et qui
per fraudes patrimonia conduplicare Dat libertatem: totas effudit habe-
nas Curriculo. quem ſi reuoces, ſubſiſtere neſcit, Et te contẽpto rapitur.

Ἐκφέρειν εἰς φῶς eſt edere librũ. Plato in Parmenide, καί τις τὸ γράμμα ὑπὸ Ἐκφέρειν εἰς τὸ
νέου ὄντος ἐμοῦ ἔκλεψε γραφέν, ὥστε ἐμὲ οὐδὲ βουλεύσασθαι ἐξενεγκεῖν, εἴτ᾽ ἐξοιστέον αὐ- φῶς.
τὸ εἰς τὸ φῶς, εἴτε μή. Ἐκφέρειν τὸν πόλεμον, inferre bellum. Iſocrat. πρὸς Φίλιπ.
Μὴ πρότερον ἐκφέρειν τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον πρὶν ἂν διαλλάξῃ τοὺς Ἕλληνας. Idem,
Ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις. μεθ᾽ ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Lu-
cian. Δέδιε μὴ καὶ οὗτοι ἀποστάσιν ἐπ᾽ αὐτὸν βουλεύσωσι, ἃ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς
θεούς, ὥσπερ οἱ γίγαντες. Polybius identidem vſus eſt. Demoſth. περὶ παραπρ.
pro edere & proferre, Ταῦτα πολιτευομένου τούτου ἐστι, καὶ τοῦτο τὸ δεῖγμα ἐξενηνοχό-
τος περὶ ἑαυτοῦ, & hoc de ſe ſpecimen edente. Idẽ, Ἀλλ᾽ ἐπάρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγη-
θὼς, καὶ λαρυγγίζων, ᾤετο μὲν ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ᾽ ἐξέφερε καθ᾽ ἑαυτοῦ ὅτι

οὐδὲν ὁμοίως ἔχει τοῖς ἄλλοις. Ἐκφέρειν etiã fœminæ dicũtur quæ vterũ ad exactos mẽses perferũt,& maturũ pariũt. Ariſtot. in VII. hiſt. animal. Τὸ δ᾽ ἔμβρυον ἐὰν ᾖ γόνιμον, περικαταβαίνει τῷ ὀγδόῳ μηνί. τὰ δὲ μὴ γόνιμα, ἀλλ᾽ ἀποπεπνιγμένα ὀκτάμηνα ἐν τοῖς τόκοις, οὐκ ἐκφέρουσιν ὀκτάμηνα αἱ γυναῖκες, ὅτε περικαταβαίνει κάτω τὸ ἔμβρυον ὀγδόῳ μηνί. Idẽ, Εἰσὶ δὲ καὶ τῶν γυναικῶν τινὲς, αἳ μόλις μὲν συλλαμβάνουσιν. ἐὰν δὲ συλλάβωσιν, ἐκφέρουσιν. αἱ δὲ τοὐναντίον, συλλαμβάνουσι μὲν ῥαδίως, οὐ δύναν͂ται δ᾽ ἐκφέρειν. Inde illud Plutarchi in Demet. Ἀνδρῶν μάλιστα δὴ τῷ πλάτωνι μεμαρτυρηκότων, ὅτι καὶ κακίας μεγάλας ὥσπερ ἀρετὰς αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσιν, id eſt edunt & pariunt. Ἐκφέρομαι fero, aufero, id eſt mereor, reporto, vt φέρομαι. Demoſth. περὶ συμμοριῶν, Περὶ γὰρ πραγμάτων ἐπιχειροῦντες λέγειν, αὐτοὶ μὲν τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, & reliqua. Ἐκφέρεσθαι etiam ἀντὶ τοῦ ἐκφέρειν dicitur, vt ἐπιφέρεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιφέρειν. Xenoph. Ὥστε οἱ τούτοις ὁμογνώμονες ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν. Ἐκφορεῖν τὸ ἐκφέρειν. Herodian. Τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταφρήσαντες. Lucian. Σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας. Ἐκφορήσασθαι ὡς πλεῖστα Demoſthenes pro pignerari: & ἐκπεφορημένα σκεύη pignora capta dixit, Τὰ ἐκ τῆς ἄλλης οἰκίας ἐξεφορήσαντο σκεύη, ἀπαγορευούσης τῆς γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι αὐτῶν, καὶ λεγούσης ὅτι αὐτῇ εἴη ἐν τῇ προικὶ τετιμημένα.

Ἐκφρεῖν & φρεῖν per ſyncopã ἀπὸ τοῦ φέρω nata eſſe vidẽtur. Ariſtoph. σφηξί, Τί δράσετε; οὐκ ἐκφρήσετε; non emittetis, οὐ προήσεσθε; φρῶ γὰρ καὶ φρημὶ τὸ προΐεμαι. Súntque qui tradant hoc modo eſſe formata. Φέρω γὰρ τὸ προϊέναι σημαίνει φασὶ, περὶ τὸ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ φρῶ, ὅθεν φρημὶ, καὶ φρὲς vt θὲς, καὶ εἴσφρες vt ἄφες. Idẽ Ariſtoph. Οὐκ ἔτ᾽ αὐτὸν ἐξεφρείομεν, ἀντὶ τοῦ ἐξεφέρομεν. & εἰσφρῆσαι. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Καὶ εἰσέφρησαν τὸ στράτευμα, καὶ διέσωσαν καὶ ὑμᾶς καὶ τοὺς συμμάχους, admiſerunt, εἰσεδέξαντο. Ariſtoph. σφηξίν, Εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς εἰσίτω. ὡς ἡνίκ᾽ ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, nam cũ cauſæ orari cœptæ fuerint, iam neminem admittemus intro. Laërt. in Anacharſ. Ὁ δὲ καταπλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα, εἰσέφρηκεν αὐτὸν, καὶ μέγιστον φίλον ἐποιήσατο. Demoſthenes paſſiua voce dixit περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, Ἀλλὰ καὶ εἴ τισι μᾶλλον ἀπιστοῦσιν ἢ ἡμῖν, καὶ τούτους εἰσφρήσεσθαι μᾶλλον, ἢ ἐκείνῳ παραδώσειν τὴν πόλιν, ἀλλ᾽ ὅπερ μὴ φθάσῃ λαβὼν αὐτοὺς; vbi ſubauditur οἴεσθε. an eos potius admiſſuros in vrbem Byzantios exiſtimatis, aut illi vrbem udedituros? Poteſt & aliter intelligi ſine interrogatione, vt ἄλλοι repetatur: quod probabilius videtur. Ariſtot. περὶ τῶν θαυμασίων ἀκουσμάτων, Φασὶ τοὺς πελεκᾶνας τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας, καταπίνειν. ἔπειτα ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, ἐξεμεῖν, cum multas deuorauerint, poſtea euomere. hoc eſt ἐπειδὰν προσενέγκωσι. quod ipſe alibi εἰσφέρεσθαι dixit ἐν τῷ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. ſic enim inquit, Καὶ γὰρ ἡ τροφὴ ποιεῖ κατάψυξιν εἰσιοῦσα, καθάπερ καὶ τοῖς ἀνθρώποις τὸ προσφέρον εἰσενεχθὲν μόνον. αἱ δὲ πέψεις θερμαίνουσι καὶ δίψας ποιοῦσι. Εἰσφέρω tributum pendo, quod Plinius in Panegyrico Græcorum more inferre tributum dixit. Plut. Ὥστε μηκέτι τὸν δῆμον εἰσενεγκεῖν, Ita vt populus tributum pẽdere deſierit. Et Εἰσφορὰ tributum & collatio. Lyſ. in apologia δωροδοκίας, Καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος, καὶ καθ᾽ ἡμέραν ὑπὲρ ὑμῶν κινδυνεύων, ὅμως εἰσφορὰς τὴν μὲν, τετταράκοντα μνᾶς, τὴν δὲ, τετρακισχιλίας δραχμὰς εἰσενήνοχα. Thucyd. Εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα, penſitantes. Demoſth. περὶ στεφάνου, Χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας μήτε ἰ-

Ἐκφορεῖν.
Φρεῖ, ἐκφρεῖ.
Εἰσφρεῖ.
Εἰσφέρω.
Εἰσφορά.

δίας μήτε δημοσίας ἀπολείπεσθαι, hoc eſt, in publicũ pro modo cenſus cõferre. Dicitur & de priuata benignitate, & de annuis aut mẽſtruis priuatis hominibus collatis. Idem περὶ στεφάνου, Τί σὺ πώποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσενήνοχας; ἢ τίνα δὴ πεποίηκας; Inde Ἀνεισφορία eſt immunitas. Plut. in Eumene, Τοῖς μὲν Ἀνεισφορία.
ἐγχωρίων τοῖς ἱππεύειν δυναμένοις ἀνεισφορίας καὶ ἀτελείας δίδωσι. Εἰσφέρειν τὸν νόμον, eſt legem ferre & rogare, ad populum ferre, cum populo agere. Athen. Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ νόμον εἰσενεγκὼν ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος, ὃς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται, νόθον εἶναι. Aristot. in 2. Politic. ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον, οὐ διακοῦσαι μόνον ἀποδιδόασι τῷ δήμῳ τὰ δόξαντα τοῖς ἄρχουσιν, ἀλλὰ καὶ κύριοι κρίνειν εἰσί, καὶ τῷ βουλομένῳ τοῖς εἰσφερομένοις ἀντειπεῖν ἔξεστι. Demoſth. Ἐφ' ἡμῶν ἐποίησαν οἱ νόμοι διαχειροτονίαν, πότερον εἰσοιστέος ὁ νόμος καινός. Οἰστὸς enim & οἰστέος ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι dicitur. Plato, Οὐ προσοιστέον ἄρα αὐτῷ ἡδονήν. & οἰσθήσομαι ferar. Ariſtoteles in quarto περὶ ἀρχῶν, Ἔτι εἰ ἔστι τι ὁ τόπος ἐστερημένος σώματος ὅταν ᾖ κενόν, ποῦ οἰσθήσεται τὸ ἐντεθὲν εἰς αὐτὸ σῶμα. Et in III, Ὥστε εἰ μὲν ὁμοειδές, ἢ ἀκίνητον ἔσται, ἢ ἀεὶ οἰσθήσεται. Ἀντεισφέρειν eſt legem legi contrariam ferre. quod Ἀντεισφέρω.
& παρεισφέρειν dicitur. quod anteà dictum eſt. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Οὐκοῦν Παρεισφέρω.
ἐναντίον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῷ κυρίας εἶναι τὰς δωρεὰς ἃς ὁ δῆμος ἔδωκε, τὸ μηδένα εἶναι τούτων ἀτελῆ, οἷς ὁ δῆμος ἔδωκε, σαφῶς γε οὑτωσί, ἀλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὅδε ἀντεισφέρει νόμῳ. Idem, Ἀλλ' ὁ παλαιὸς ὃν οὗτος παρέβη νόμος οὕτω κελεύει νομοθετεῖν, γράφεσθαι μὲν, ἄν τις τινὰ τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχειν ἡγῆται. παρεισφέρειν δὲ αὐτὸν ἄλλον ὃν ἂν τιθῇ, λύων ἐκεῖνον. Εἰσφέρομαι in medium affero, introduco. Halicarnaſſ. de Εἰσφέρομαι.
Lyſia, Τίνι δὲ κέχρηται χαρακτῆρι λόγων, καὶ τίνας ἀρετὰς εἰσενήνεκται, ἤδη πειράσομαι λέγειν. Significat etiam intro admitto. Ariſtot. περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγ. Ἰσχὺν δὲ ποιεῖ ἡ τοῦ πνεύματος κάθεξις, τοῖς μὲν εἰσφερομένοις ἡ θύραθεν. τοῖς δὲ μὴ ἀναπνέουσιν ἡ σύμφυτος. διὸ καὶ βομβοῦντα φαίνεται τὰ πτερωτὰ ὅταν κινῆται. Simile eſt εἰσφέρεσθαι τῷ προσφέρεσθαι, cibum ſumere: vel haurire quippiam, vt iam dictum eſt. vt in IIII. de Generatione animal. Ποιὰ γάρ τις ἡ τροφὴ γίνεται μάλιστα καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων, μάλιστα δὲ διὰ τὴν τοῦ ὕδατος τροφήν. τοῦτο γὰρ πλεῖστον εἰσφέρονται, καὶ ἐν πᾶσίν ἐστι τοῦτο τροφὴ καὶ ἐν ξηροῖς. Dicitur & εἰσφέρω voce actiua. Idem in III. de partibus animal. Ἀδυνατεῖ δὲ πέσσειν ἡ θερμότης διὰ τὸ πλῆθος καὶ ὑπερβολὴν τῆς εἰσφερομένης τροφῆς.

Ἐμφορεῖσθαι eſt χορτάζεσθαι, ἐμπίμπλασθαι. Lucian. Τοῦτο δὲ ποιεῖ τὸ ἄμετρον τῆς πό- Ἐμφοροῦμαι.
σεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. Ponitur & per tranſlationem pro inſolenter & immodicè vti. Plut. de coniuratis comprehenſis loquens, Τήν τε γὰρ ἄκραν καὶ προσήκουσαν τοῖς ἀδικήμασι τηλικούτοις τιμωρίαν ἐξευλαβεῖτο καὶ κατώκνει, δι' ἐπιείκειαν ἤθους, ἅμα καὶ ὡς μὴ δοκοίη τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι, καὶ πικρῶς ἐπεμβαίνειν ἀνδράσιν, inſolẽter exercere imperiũ ſibi à Senatu permiſſum. Ponitur & pro frui in vtrãque partem, vt ἀπολαύειν. Iulian. Aug. Ἡμᾶς δὲ δεῖ τῆς ὑπὸ σου μουσικῆς ἐμφορουμένους ἠρεμεῖν. Phalaris in malã partem vſus eſt. Ἐμφορεῖν verò eſt infligere & incutere, ἐντείνειν. Plut. Καὶ Ἐμφορῶ.
τῶν τειχῶν αὐτοῦ λαβομένη, πολλὰς ἐνεφόρει τῷ προσώπῳ πληγάς. Significat etiam importare, vt ἐκφορεῖν exportare. Idem, Ἐνταῦθα τῶν βασιλικῶν ἐνεφόρει τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, μαργαρίτας, σμαράγδους. Διαφέρω præſto & antecel- Διαφέρω.
lo, etiam in malam partem. Athen. Τοσοῦτον ἀσωτίᾳ διενήνοχε τοῦ δήμου τῶν Ta-

περιττῶν. Iſocr. *περὶ εἰρήνης*, *Τοσοῦτον ἀνοίᾳ διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων*, Vſq; adeo ſupra omnes homines amentia præditi erant. Ariſtot. in VII. Polit. Εἰ *εἴησαν τοσοῦτον διαφέροντες οἱ ἕτεροι τῶν ἄλλων, ὅσον τοὺς ἥρωας ἡγούμεθα τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν*. Et *Διαφερόντως* vehementer, maximé. AEſch. *Εν αἰτίαις δὲ ἦσαν πρέσβεις, πολὺ δὲ διαφερόντως Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης*. Idem, *Ταῦτ' ἤδη διαφερόντως ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι*. Dicitur autẽ *διαφέρειν ἀρετῇ* & *ἐπ' ἀρετῇ*. vt Iſocrat. in Helene, *ἣ καὶ τῷ γένει καὶ τῷ κάλλει καὶ τῇ δόξῃ πολὺ διήνεγκε*. Ibidem, *Περὶ τῶν ἀγαθῶν ἢ καλῶν ἢ τῶν διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ λέγειν ἐπιχειρήσαντες*. *Διαφέρειν* vt *διαπέμπειν*, in diuerſas partes ferre & importare. Ariſtoteles de electro loquens, *Καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφέρεται εἰς τοὺς Ελληνας*. traiicere. Appia. in quarto *τῶν ἐμφυλίων*, de proſcriptis loquens, *Ρεβοῦλον δὲ ναύκληρος ἐς τὴν ναῦν ὑποδεξάμενος, ὡς διοίσων ἐς σικελίαν, ᾔτει χρήματα*. Idem, *Απτῖον δὲ ἡ γυνὴ στρωματοδέσμῳ κατείλησε, καὶ ἐπέθηκε τοῖς μισθοῦ φέρουσι, καὶ διήνεγκεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν*, exportauit, pertulit. *Διαφέρειν τὸ ὑπομένειν*. Pauſ. *Διαφέρειν τὴν πολιορκίαν*, perferre. *Συνδιαφέρειν* cũ alio tolerare. vt *συμπάσχειν, συναθλεῖν*. Syneſ. *Εὐθὺς ἐξεδραμόμην ἐφ' ᾧ παρακαθίζησαι καὶ συνδιενέγκαι τὴν συμφοράν*. Galen. *Ως δύνασθαι διενεγκεῖν τὸν προξυσμόν*, hoc eſt *ἀλύπως ἐνεγκεῖν*. *Διαφέρειν* in diuerſum ferre, & variè agitare. Plutarchus de Cæſaris nece loquens, *Διαφέρων τῇδε κἀκεῖσε τὸ σῶμα, καὶ κεχηνώς*. Et animo verſare aliquid, agitaréq; cogitando. Idem de tranſitu Rubiconis, *Καὶ πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε, σιγῇ ἐπ' ἀμφότερα τὴν γνώμην μεταλαμβάνων*. *Διαφέρειν* præpollere, præualere. Xenoph. in OEcon. *Ραδίως γὰρ ἀνὴρ εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι. καὶ ἄλλος γε ἀνὴρ διαφέρει τῷ πρὸ τῆς ὥρας ἀπιέναι. τὸ δὲ δὴ ἐᾶν ῥᾳδιουργεῖν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, ῥᾳδίως τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ παντός*. *Διαφέρει μοι τοῦτο*, hoc intereſt mea: hoc ad me pertinet. quod etiam per genitiuum dicitur, *διαφέρει μοι τούτου*, vt *μέλει μοι τούτου*, & *προσήκει*. Demoſth. *ᾧ ἐκείνοις συνθέσθαι μάλιστα διέφερεν*. Inde *Διαφέρειν*, τὸ *ἐπιτηδείως ἔχειν*. vt, *ὁ σπουδαῖος φιλεῖ προνοεῖσθαι καὶ τῶν διαφερόντων αὐτῷ*, Vir bonus ſolet proſpicere etiam neceſſitudine coniunctis. Ponitur & pro *συμφέρει*, conducit, conducibile eſt & commodum. Iuſtinus martyr, *Τὸ δὲ παρ' Ιουδαίοις ἔτι καὶ νῦν τὰς τῇ ἡμετέρᾳ θεοσεβείᾳ διαφερούσας σώζεσθαι βίβλους, θείας προνοίας ἔργον ὑπὲρ ἡμῶν γέγονεν*. Idem, *γνώτω ἀπ' αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις γεγραμμένων, ὅτι οὐκ αὐτοῖς τοῖς Ιουδαίοις, ἀλλ' ἡμῖν ἡ ἐκ τούτων διαφέρει διδασκαλία*. *Διαφέρει* refert, id eſt ad rem pertinet. Theophr. in VII, *Διαφέρει γὰρ πρὸς τὸ θᾶττον καὶ βραδύτερον παραγίνεσθαι ἡ τῶν σπερμάτων παλαιότης. τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ νέων παραγίνεται θᾶττον*. Idẽ in VIII, *Επεὶ καὶ περὶ τὴν περισπορὰν ἕκαστα καὶ ὀψισπορὰν αἱ χῶραι διαφέρουσι*, refert regionum qualitas. Plin. lib. XIIII, His exemplis, niſi fallor, manifeſtum eſt patriam terrámque referre. & de materie cædenda loquens, Infinitum refert lunaris ratio, nec niſi à viceſima in triceſimam cædi volunt. Celſ. Quia non interſit quid morbum faciat, ſed quid tollat. Cicero in Verrem, Etenim cum omnibus in rebus, tum in Repub. permagni intereſt ratio atque inclinatio temporum, *καὶ γὰρ ἐπὶ πάντων μὲν πραγμάτων, μάλιστα δ' ἐπὶ τῆς πολιτείας ἥ τε τῶν καιρῶν κατάστασις διαφέρει, καὶ ἡ μετάπτωσις τῶν καθεστώτων*. *Διαφέρει* refert, id eſt varium eſt & diuerſum, quod etiam *παραλλάττει* dicitur. Idem Theophr. *Διαφέρει δὲ ταῦτα κατὰ τοὺς ἀρό-*

Συνδιαφέρω.

τοῖς ἑκάστου. περιϊάπτατοι γὰρ τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις, Refert autem qua quidq; ſementi
ſatum ſit. Inde Ἀδιάφορα dicta ea quæ non referunt, quæ nihil momẽti
habẽt, quaſi οὐκ ἀνήκοντα, καὶ μὴ προσήκοντα. Chryſoſt. ad Epheſ. v, Ἀλλ᾽ ἐπειδή
τισιν ἀδιάφορον εἶναι τὸ πρᾶγμα δοκεῖ, ὃ καὶ δυσφύλακτόν ἐστι, φέρε μικρὰ περὶ τούτου
διαλεχθῶμεν, Verũ quoniã hoc nõ magnopere ad ſalutẽ pertinere aut per-
niciẽ animæ exiſtimatur. Idem, πρῶτον μὲν οὖν εἰ καὶ ἀδιάφορον ἦν, οὐδὲ οὕτως
ἐχρῆν αὐτὴν καταφρονεῖσθαι, εἰδότας ὅτι μεγάλα ἀπὸ τούτου τίκτεται κακά. inde ἀδιάφο- Ἀδιάφορος.
ροι homines dicuntur negligentes, & diſcrimen rerum non attendentes.
Cicero in III. Finiũ indifferens ἀδιάφορον dixit. quod enim Zeno ἀδιάφο-
ρον dicit, id mihi ita occurrit vt indifferẽs dicerem. id etiam ἀπαράλλακτον
Græci dicunt. Tranquil. de Cæſare, Nam circa victum Oppius indifferen-
tẽ fuiſſe docet. quod Plutarchus εὔκολον dicit, hoc eſt minimè moroſum,
ἀδιακρίτως ἔχοντα. Cicero tamẽ ad Atticum ἀδιαφορίαν dicere maluit quàm
indifferentiam. Neque me (inquit) tam δυσελπιστία conſolatur, quàm ἀδια- Ἀδιαφορία.
φορία, qua nulla in re tam vtor, quàm in hac ciuili ac publica. quibus ver
bis ſignificat rerum euentum iam negligere cœpiſſe, hoc eſt neglectim
tranſmittere, & vt olim dicebant, ſuſque dèque ferre, poſtquam ſcilicet
tyrãnidẽ appetentẽ ſentire cœpit. quod ἀδιαφορεῖν dicitur. Idem Chryſoſto- Ἀδιαφορεῖν.
mus ad Epheſios cap. IIII, εἰ δέ τις ἀδιαφορεῖν, αὐτὸς ἂν εἰδείη, quod ſi cui non
curæ eſt hoc quod dicimus, ipſe viderit. Baſil. εἰς τὴν μάρτυρα ἰουλίτταν, Ἐπι-
στενάζειν μὲν οὖν ταῖς συμφοραῖς τῶν πενθούντων ἀκόλουθον. οὕτω γὰρ ἑαυτὸν τοῖς πάσχου-
σιν οἰκειώσῃ, μὴ καθηλαφρονούμενος τὴν συμφορὰν, μὴ δὲ ἐναδιαφορῶν τοῖς ἀλλοτρίοις
ἀλγήμασι. quem auctorem, vt Gregorium, ideo libens cito, quòd antiquis
non cedunt elegantia ſermonis, vbi ex perſonis ſuis loquuntur. Διαφέ- Διαφέρομαι.
ρομαι, ὃ μάχομαι καὶ ἐναντιοῦμαι, contendo, diſſideo, ὃ ἐναντίον συμφέρομαι. Athe-
næus de Platone & Xenophõte, Καὶ ἴσως καὶ περὶ πρωτείων διεφέροντο, conten-
debant, æmuli erant. Inde illud Heracliti, quod Ariſtoteles in libro de
Mundo retulit, Συνάψιας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ ἀπᾷδον.
Plato libro XI. Legum, ἐὰν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῆ ξυμφέρωνται τρόπων δυστυχίᾳ
χρώμενοι, δέκα μὲν ἄνδρας, &c. Paulo poſt διαφέρεσθαι dicit, id eſt diſſidere. Idem
in Hippia minore, pro opinione diſſentire, καὶ δὴ τοῦ νῦν ἃ σὺ λέγεις, οὐχ ὁμολο-
γῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα, id eſt vehementer à te diſſentio. & rur-
ſus ibidem. Ponitur & pro ἀμφισβητῶ, ambigo, litigo. vnde Διαφορὰ litis Διαφορά.
dicta eſt, & contentio, & μάχη. Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Ἀπέχει γὰρ ἃ νῦν τοῖς παρ᾽
ἐκείνων γινωσθεῖσιν ἐμμένειν, ὥστε μηδεμίαν ἡμῖν εἶναι πρὸς τουτονὶ διαφοράν. Et Διά-
φορον πρᾶγμα, res controuerſa. & διάφορον quod inter ſcribentes nõ con-
uenit Pauſanias dixit, ἐφ᾽ ᾧ διαφέρονται οἱ λογογράφοι. Διαφέρεσθαι ἑαυτῷ, eſt
non conſentanea dicere, ſed ſeſe collidentia: & ſecum diſcrepare. Anti-
phon de teſtibus, Οἱ γὰρ ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς περὶ τῶν αὐτῶν λόγους λέγοντες, πιστότεροι τῶν
διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς, diſſentientia teſtificãtibus. Plutarch. διενεχθεὶς τοῖς
λογισμοῖς, de homine dixit incerto propoſiti, & in diuerſa impetum animi
capiente. Διαφέρομαι iactor, huc & illuc temere feror. vt cap. XXVII,
Act. Apoſtol. Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ κατὰ μέσον τῆς νυκτός. Non diſſi-
mile eſt differri cupidine apud Plautum, & apud Terẽtium in Adelphis,

Διάφορος. differri doloribus. Διάφορος præſtans à Platone dicitur, quo Gaza in Lælio Ciceronis vſus eſt, Οὐδεὶς διαφορώτερος τῆς εὐσεβείας, Nemo pietate præſtantior. Διάφορος etiam ἐχθρὸς, diſſentiens & diſſidens. Pauſan. in Phocicis, καὶ οἱ Θηβαῖοι τοῖς Φωκεῦσι ἐς πόλεμον ἐκ τοῦ φανεροῦ καθεστήκεσαν, διάφοροι καὶ τὰ πρότερα ὄντες. Ariſtoteles in 1. Politicôn, εἰ τοσοῦτον διάφοροι γένοιντο τὸ σῶμα, ὅσον αἱ τῶν θεῶν εἰκόνες. Demoſth. Ἐν δὲ τῇ δημαρχίᾳ διάφορος ἐγενόμην, εἰσπράττων ὀφείλοντας πολλοὺς αὐτῶν μισθώσεις τεμενῶν, καὶ ἕτερα ἃ τῶν κοινῶν διηρπάκεσαν. Διαφέρεσθαι etiam eſt dilabi, in diuerſa digredi & abire. Plutarch. in Cæ-

Διαφορῶ. ſare, Καὶ πόλεις ἀνισταμένας φυγῇ διαφέρεσθαι. Διαφορῶ digero, diſcutio. Galen. lib. XIII. Therapeut. Εἰ δὲ καὶ κινηθείη ποτὲ τὰ φάρμακα ὑπὸ τοῦ πλήθους τοῦ πύου, καὶ φαίνοιτο μὴ δυνάμενα διαφορῆσαι πᾶν αὐτό, τέμνειν χρή. Alexand. lib. 1. Probl. Ἄλλως τε καὶ τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς ἔχει τὰ παιδία δερματῶδες καὶ ἀραιοπόρον, ὃ διαφορεῖ τὰ περιττώματα, digerit, diſcutit, per poros & meatus caluæ exerit. Et

Διαφοροῦμαι. Διαφοροῦμαι immodico ſudore exhaurior & reſoluor. Idem, Διὰ τί τῶν λουομένων οἱ μὲν εἰσιόντες διψώδεις, γίνονται ἄδιψοι· οἱ δὲ τοὐναντίον; ὅσοι μὲν ξηρότεροι διψῶντες, ὑπὸ τοῦ λουτροῦ ὑγραινόμενοι, γίνονται ἄδιψοι (ἡ δίψη γὰρ ἀπὸ ξηρότητος) καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, & præſertim ſi in laconico ſicco nō diſtabuerint immodica ſudatione. ὅσοι δὲ ὑγρότεροι καὶ ἄδιψοί εἰσιν, ἐγχρονίσαντες, καὶ μάλιστα ἐὰν ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, διψώδεις ἀποτελοῦνται, & maximè ſi aëre vehementer calido, & va-

Εὐδιαφόρητος. porario ſicco ſudoribus immodicis exhauſti ſint. Inde Εὐδιαφόρητοι dicūtur οἱ ῥᾳδίως διαπνεόμενοι, hoc eſt, quibus facile ſucci perſpirabili cute di-

Δυσδιαφόρητος. geruntur. quibus contrarii ſunt Δυσδιαφόρητοι. Galen. Εὐδιαφόρητοι δ' εἰσὶν οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν, καὶ μᾶλλον ἅμα θερμότατοι, καὶ ἀραιοὶ τὴν ἕξιν. Idem, Τῶν κενουμένων δ' αὐτῶν τὰ μὲν ὑγρὰ καὶ λεπτὰ καὶ θερμὰ διαφορεῖται τάχιστα. τὰ δὲ παχέα καὶ γλίσχρα καὶ ψυχρά, δυσδιαφόρητά ἐστι. Et in XII, Φαίνονται δὲ λιποδρανοῦντες καὶ καταλυόμενοι τὴν δύναμιν οἱ κάμνοντες. ἔνιοι δὲ ἀποθνήσκοντες, ἔσθ' ὅτε μὲν ἀπολλυμένου τοῦ σώματος, ἔσθ' ὅτε δὲ ἀλλοιουμένου, ποτὲ δὲ διαφορουμένου. Hi etiam, vt dictum

Διαπνεόμενος. eſt, Διαπνεόμενοι dicuntur. Idem in VIII, Ταῦτα οὖν ἅπαντα διαφυλακτέα τοῖς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις, ὅσα τε γλίσχρα καὶ κακόχυμα, id eſt, qui exhalant per cuticulares meatus fuliginoſa. Plato in Phædone, Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν νεκρῷ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι.

Διαφοροῦμαι. Διαφοροῦμαι etiam ſignificat compilor & ſpolior. Demoſth. περὶ τῆς παραπρεσβ. Διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Idem alibi, Ἐπειδὴ ἀπώλετο ἐκ φίλος καὶ τῶν ὄντων ἐξέστη, οὐχ ἥκιστα ὑπὸ τούτου καὶ τῶν τοιούτων διαφορηθείς. Sic Plutarchus Διαπεφορῆσθαι καὶ ἠφανίσθαι τὰ χρήματα

Ἐπιφέρω. dixit diripi & in prædam exportari. Ἐπιφέρω idē quod ἐπάγω. Demoſth. ἐπιφέρων αἰτίας ψευδεῖς, falſum crimen obiiciens, criminationem falſam im-

Ἐπιφέρομαι. pingens, ſæpe dixit. Ἐπιφέρομαι etiam paſſiua voce pro importo dicitur. Idem κατ' Ἀριστοκράτ. Τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει, admiſſi periurii piaculum importans. Herodianus de Maximino orationē recitante, Ἀνελθὼν δ' ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐπιφερόμενος τὸ βιβλίον, ἔλεξε τοιάδε, id eſt proferens librum proménſque. Idem, Ἕκαστος δὲ ἐπεφέρετο εἶχε θυρεὸν ἢ ξιφίδιον, ἢ πέλεκυν, ἢ δοράτια. Lyſ. ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφ. χρημ. Ἐκεῖνος γὰρ ὅτ' ἦν ἐν τῇ ἡλικίᾳ, παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην, quæ ni-

hil dotis attulit. Ἐπιφέρομαι, in eam ſententiam eo vel feror, & vergo. Ariſtotel. περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν, Δοκεῖ δ᾽ ἐνίοις ἡ καπνώδης ἀναθυμίασις εἶναι ἡ ὀσμή, οὖσα κοινὴ γῆς καὶ ἀέρος. καὶ πάντες ἐπιφέρονται ἐπὶ τοῦτο περὶ ὀσμῆς. Idem, ἐπὶ δὲ τὴν ὀσμὴν πάντες ἐπιφέρονται, οἱ μὲν, ὡς ἀτμίδα, οἱ δὲ, ὡς ἀναθυμίασιν. Significat etiã cum impetu feror, & irruo. Xenophon de lepore currente, Καταβαίνων καὶ παραβαίνων ὅ ἕτεροι οἱ πλάγιοι, ὁπότερα ἂν λυπῆται ἀποφεύγει. διὸ δὴ εἰς τὸ ὑποστρέφεσθαι ταχὺ, ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον, in breui ſpatio longè relinquens canum perſequentium cœtum. Idem de canibus loquens, Ἐπειδὰν δὲ περὶ τὸν λαγὼ ὦσι, δῆλον ποιήσουσι τῷ κυνηγέτῃ, πολεμικῶς ἐπιφερόμεναι, φιλονείκως παραθέουσαι, συντρέχουσαι φιλοπόνως, συνιστάμεναι ταχὺ, διιστάμεναι, πάλιν ἐπιφερόμεναι. quibus verbis deſcribit geſtientium canum affectus, cum in proximo leporem eſſe perſentiſcunt. Sic Syneſius, Μηδένα τῶν ἐρρωμένως ἐπιφερομένων ὑφίστασθαι. Idem Xenophon in 2. παιδείας, pro à tergo irruo, Ἀετὸς δ᾽ ἐπιπτάμενος αἴσιος, ὡς κατεῖδε τὸν λαγὼ φεύγοντα, ἐπιφερόμενος ἔπαισέ τε αὐτὸν, καὶ συναρπάσας ἐξῆρε. Inde Ἐπιφορά, impetus & impreſſio. Polybius de Ho- Ἐπιφορά.
ratio Coclite, Καὶ κατέσχε τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, οὐχ οὕτω δύναμιν, ὡς τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων, Suſtinuit impreſſionem hoſtium vel impetum. & Ἐπιφορὰ morbus oculorũ, hoc eſt impetus pituitæ, quod verbũ ſæpe apud Plinium legitur. Ἐπιφορὰ illatio quæ aſſumptionem, id eſt πρόσληψιν, ſequitur in argumentis: hoc eſt complexio & συμπέρασμα. Laërt. in Zenone, λόγος δέ ἐστι τὸ συνεστηκὸς ἐκ λήμματος καὶ προσλήψεως καὶ ἐπιφορᾶς. οἷον ὁ τοιοῦτος, Εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστι. πρόσληψις, τὸ ἡμέρα δέ ἐστιν. ἐπιφορὰ δὲ, τὸ φῶς ἄρα ἐστί. alibi συμπέρασμα dixit. & ἐπιφέρω ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ἐπιφορὰν ἔχω καὶ συμπέρασμα. Idem, τρίτος δ᾽ ἐστὶν ἀναπόδεικτος λόγος, ὁ δι᾽ ἀποφατικοῦ συμπλοκῆς, καὶ ἑνὸς τῶν ἐν τῇ συμπλοκῇ, ἐπιφέρων τὸ ἀντικείμενον τοῦ λοιποῦ. οἷον οὐχὶ τέθνηκε Πλάτων, καὶ ζῇ Πλάτων. ἀλλὰ μὴν τέθνηκε Πλάτων. οὐκ ἄρα ζῇ Πλάτων. & alibi itidem. Themiſt. in 1. poſter. analytic. οὐ μόνον δὲ τῆς ἐπιφορᾶς πιστότερα εἶναι δεῖ τὰ λαμβανόμενα, ἀλλὰ καὶ τῶν αὐτοῖς ἐναντίων. εἰ γὰρ μηδὲν μᾶλλον τούτοις ἢ ἐκείνοις πιστεύοι, οὐ τῷ συμπεράσματι μᾶλλον πιστεύσει τοῦ ἐναντίου. Alexand. ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐν οἷς μὴ τὸ οἰκεῖον συμπέρασμα ἐπιφέρεται, ἄλλο δέ τι ἑπόμενον ἢ συμβεβηκὸς, οὐδ᾽ οὗτοι συλλογισμοί. Significat etiam clauſulam vel ſententiam additam ſermoni præcedenti. Hermogen. tomo IIII, δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τὰ αὐτοτελῶς εἰρημένα ἡ σεμνότης διορθοῦται, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ, Οἴμοι δράκων μου γίγνεται τὸ ἥμισυ. τοῦτο γὰρ αὐτοτελῶς εἰπὼν, ἐτραγῴδησε τῇ ἐπιφορᾷ, Τέκνον περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί. ἐπιφορὰ etiam eſt inuectiua oratio, & cum impetu prolata. Idem ἐν τῷ περὶ ἀληθινοῦ λόγου, Λέξις δὲ πᾶσα μὲν ἡ τραχεῖα καὶ σφοδρὰ καὶ πεποιημένη, διάθεσιν ἔχει τὴν μετ᾽ ὀργῆς, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐπιφοραῖς, ἐν αἷς καὶ αἱ μὴ συνήθεις λέξεις· αὐτόθεν δὲ ποιηθεῖσαι, χαίρειν ἔχουσι, οἷον, ἔπειτ᾽, ὦ κατάρατε, καὶ γραμματοκύφων. & infrà, ἀλλ᾽ ἐπὶ μὲν ἐπιφορῶν ἰσχύουσιν ὡς ἔφην, αἱ τραχεῖαι καὶ σφοδραί. Idem περὶ πολιτικοῦ λόγου, Εἴ τις τοὺς Φιλιππικοὺς φήσει διὰ τὸ τοῦ Φιλίππου πρόσωπον μέγεθος λαβεῖν, ὅτι ἐκ τινος ἐπιφορὰν ἐνεδέχετο καὶ σφοδρότητα. Ἐπιφορὰ etiam, inquit Pollux, ſignificat τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ, id eſt corollariũ. Ἐπίφορος ἄνεμος eſt ventus ſecundus, qui & perferens di- Ἐπίφορος.
citur. qui etiam φορὸς dicitur & οὔριος. de quo Virgilius, Proſequitur ſur- Οὔριος.
gens à puppi vẽtus eunteis. Homerus ἴκμενον vocat, παρὰ τὸ ἱκόμενον ἴκμενον Ἴκμενος.

Πλησίστιος. dictum, Iliad.1, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων. & πλησίστιον, τοῦτ' ἐστι πληρουῦντα τὸ ἱστίον καὶ τὸ ἐπιφορον. vt Odyſſeæ λ, ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον Κίρκη ἐϋπλόκαμος. Pauſanias in Bœoticis, λέγεται δὲ ὡς ἐν αὐλίδι πνεῦμα τοῖς νήεσιν οὐκ ἐγένετο ἐπίφορον. φανέντος δὲ ἐξαίφνης σφίσιν οὐρίου, θύσαι μὲν ἕκαστος ὅ,τι εἶχε. Lucian. Σκέψασθε εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα. Thucydid. Καὶ ἄνεμος τῇ φλογὶ ἐπεγένετο, ἐπίφορος εἰς τὴν πόλιν. Ἐπίφορος etiam dicitur fœmina vterum ferens, id eſt κυοφοροῦσα. Xenoph. κυνηγετικῷ, Ἄγειν δὲ καταπαυομένας δεῖ, ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίνωνται, πρὸς κύνας ἀγαθούς. ἐπειδὰν δ' ὦσιν ἐπίφοροι, μὴ ἐξάγειν ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον ἐνδελεχῶς. Theophraſtus in III. de Cauſis, Ἐπὶ τὸ μὲν μετόπωρον ἔγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον. τὸ δὲ ἐαρινὸν, ἄρτι κυΐσκεσθαι. Idem, Ὥστε συμβαίνει τὰς μὲν ἄρτι κυϊσκομένας πολλὰ τυφλὰ τίκτειν· τὰς δὲ ἄρτι κυούσας καὶ ἐπιφόρους, τὰ πλεῖστα τέλεα καὶ καλά. Sic enim dicitur ἐπίφορος

Ἐπίτοκος. partui vicina, vt Ἐπίτοκος ſub tempus partus exiſtens, & Ἐπίγαμος nubilis,

Ἐπίγαμος. ἐπίκωπος καὶ ἐπήρετμος ὁ ἕτοιμος ἐρέσσειν. & in manu remum tenẽs. Odyſſ.2, Ἤδη μέντοι ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι Εἵατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν. & ſimilia alia.

Ἐπίφορος etiam dicitur ὁ ὁρμητικῶς ἔχων, & procliuis ad aliquid. qui etiam

Εὐεπίφορος. εὐεπίφορος dicitur. Significat etiam ſimpliciter pronũ. Hippocrates Δημαγήτῳ, Καὶ ταῦτα εἰπὼν, κατέβαινον ἡσυχῆ. ἦν δὲ ὀξὺ καὶ ἐπίφορον ἐκ τοῦ χωρίου.

Εὐέκφορος. μόλις δ' οὖν διαστηριζόμενος διῆλθον. Εὐέκφορος verò dicitur mulier ῥᾳδίως κυοφοροῦσα, καὶ τελεσφοροῦσα. Ariſtotel. in VII. de hiſtor. animal. Τὰ δὲ ὀκτάμηνα περὶ μὲν Αἴγυπτον, καὶ ἐν ἐνίοις τόποις ὅπου εὐέκφοροι αἱ γυναῖκες, καὶ φέρουσί τε πολλὰ ῥᾳδίως καὶ τίκτουσι, γεννώμενα δύναται ζῆν. Dicitur ideo quòd ἐκφέρω ſignificat τελεοτοκεῖν. Καταφέρω deorſum fero, opponitur τῷ ἀναφέρω. Καταφέρω allido, incutio, adigo. Lucian. Σκάπτε ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων, alte ligonem adigens. Idẽ alibi, Ἄθλιος καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. Idem, Κέχρηνθι. κατοίσω σοὶ καὶ τρίτην, tertiam plagam

Καταφέρομαι. incutiã. Et Καταφέρεσθαι eſt ſidere, mergi, peſſum ire. cui opponitur ἀναφέρεσθαι. Ariſtotel. in VIII. de hiſtor. animal. Αἱ δὲ χελῶναι ἀπόλλυνται πολλάκις, ὅταν ἐπιπολάζουσαι ὑπερξηρανθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. καταφέρεσθαι γὰρ πάλιν οὐ δύνανται. Καταφέρω deturbo, deiicio, euerto. Chryſoſt. primæ ad Corinthios ſexto, οὐ γάρ ἐστιν ἴσον οἰκίας κατενεχθείσας ἀναστῆσαι, καὶ μὴ δὲ ὅλως ὑφεστώσας παραγαγεῖν. & ad Coloſſ. 1, ὁρᾷς τὸν διάβολον πῶς ἐπεχείρησε κατενεγκεῖν τὸν ἀδάμ; Gregor. Τείχη κατενεχθήσεται καὶ δίχα μηχανημάτων. & Καταφέρομαι delabor, decido. Idem, πρὶν παντελῶς ἔξω πεσεῖν, καὶ κατενεχθῆναι εἰς θάνατον. Apud Demoſthenẽ κατὰ Μειδίου, Ἐπειδὰν δὲ βούλωνται κατακοινόν, μηδέτερος ἐν τοῖς ὑπὸ τούτου διαγνωσθεῖσι, καὶ μηκέτι καταφερέτωσαν ὑπὸ τούτου ἐφ' ἕτερον δικαστήριον, mẽdoſè pro μεταφερέτωσαν legitur. Καταφέρεσθαι ruere. Greg. Πόλεις σεισμῷ κατενεχθεῖσαι, Vrbes terræ

Καταφορά. motu euerſæ, peſſum euntes. Καταφέρομαι τοῦ ἐχθροῦ, ruo, & impetũ in hoſtẽ facio. & καταφορὰ vt ἐπιφορὰ ἀντὶ τῆς ὁρμῆς λέγεται, & pro alliſione vehemẽti. & priuato nomine ſoporis vehemẽtis impetus ſic appellatur. Polybius, Τὰς δὲ καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται ὁ θυρεὸς, ictus vehementiores innocuos

Καταφορικός. præbet. Et Καταφορικὸς vehemẽs, impetu incurrẽs. Chryſoſt. primæ ad Corinth. XV. enarrãs illud, ἄφρον σὺ, ὃ σπείρεις οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ. ἀδιόριστον (inquit) τέθεικε τὸν ἀντιλέγοντα, ἵνα μετὰ ἀδείας καταφορικῷ χρώμενος λόγῳ, σφόδρα

πλήξῃ τοὺς ἀκούοντας. Idē cap. 2, ἀλλ᾽ ἐν τῇ συγκρίσει τῆς ἔξωθεν σοφίας σφόδρα ἀποπίπτεται, ἔνθα καὶ καταφορικωτέρῳ ἠδύνατο χρήσασθαι λόγῳ. vnde Καταφορικὸς ὕπνος Καταφορικός.
AEginetæ ſomnus vehementius incubans. Galenus, Ἐπὶ δὲ τῶν ἐναντίων παθῶν ἐπιχειρεῖν καὶ τέμνειν καὶ θερμαίνειν προσήκει τὸ πάχος τοῦ λυποῦντος χυμοῦ, ὅστις αὐτὸ μὲν τοῦ σήπεσθαι καταφορὰς βαθείας ἐργάζεται χωρὶς πυρετῶν, ἃς ὀνομάζουσιν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς. Καταφορὰ etiā eſt ictus cæſim enſe ſublato adactus. Polyb. in 2. hiſtor. αἱ δὲ τῶν γαλατῶν μάχαιραι ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσι τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυστροῦνται καὶ κάμπτονται κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος. Idem, ἅμα δὲ πρὸς τὰ δόρατα ταῖς πρώταις καταφοραῖς χρωμένων τῶν γαλατῶν, ἀχρειωθείσας τὰς μαχαίρας, συνδραμόντες οἱ ῥωμαῖοι εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς μὲν κελτοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, ὅπερ ἴδιόν ἐστι τῆς γαλατικῆς χρείας, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν. αὐτοὶ δ᾽ οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ᾽ ἐκ διαλήψεως ὀρθαῖς χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, πραγματικοῦ τοῦ κεντήματος περὶ αὐτὰς ὄντος, τύπτοντες εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ στέρνα. & in III, τὰ δὲ ξίφη τὴν ἐναντίαν εἶχε διάθεσιν. τῆς μὲν γὰρ οὐκ ἔλαττον κέντημα τῆς καταφορᾶς ἴσχυε πρὸς τὸ βλάπτειν. ἡ δὲ γαλατικὴ μάχαιρα μίαν εἶχε χρείαν τὴν ἐκ καταφορᾶς. Καταφέρω ſopio, in ſomnum ſterno. Alexand. in I. Probl. Ακούουσα οὖν ἡ ψυχὴ τοῦ τοιούτου μέλους παρὰ τῶν μελιζόντων, ὑπομιμνησκομένη μὲν, ἀναδιδάσκεται ἡσυχάζειν τὰ βρέφη. θελγομένη δὲ, καὶ εἰς ὕπνον αὐτὰ καταφέρει. Καταφέρεσθαι verò eſt obdormiſcere vehementius. Ariſtotel. in III. de generatione animal. Ἀλλ᾽ ὅμως ἐγρηγορότα φαίνεται καὶ ἐν τῇ μήτρᾳ, εἶτ᾽ εὐθὺς καθεύδουσι καὶ καταφέρεται πάλιν. Idem περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγ. Καὶ καταφερόμενοι καὶ νυστάζοντες τοῦτο δοκοῦσι πάσχειν. Lucas Euangeliſta in Act. Apoſtol. cap. XX. eleganter vſus eſt, Καθεζόμενος δέ τις νεανίας ὀνόματι Εὔτυχος ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγομένου τοῦ Παύλου, ἐπὶ πλεῖον κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου, altiore ſomno obdormiſcens diſſerente Paulo, cum amplius in ſomnum collapſus eſſet. vel vt interpres ſcripſerat, victus ſomno, hoc eſt obrutus & merſus, pro quo ductus verbum errore librariorum obrepſit. Significat autē hoc verbum ſubitam collapſionem vel delapſionem. Hippocrat. Ἐνταῦθα δὲ ὁ ἀνὴρ εἰς τὸ εἰωθὸς πάθος κατηνέχθη, καὶ μάλα ἄθρουν τι ἀνεκάγχασε, Cum hoc ego reſpondiſſem, ibi tum ille in ſolitum morbum vel affectum delapſus eſt, & vehementiore cachinno agitatus eſt. Cui verbo ἀναφέρειν opponitur. vt ἀναφέρειν ἐκ τοῦ νοσήματος, ἀνενεγκὼν ἐκ κάρου ἢ ληθάργου. & voce paſſiua ἀναφέρεσθαι, vt ſupra dictum eſt. Καταφερὴς pronus. Athenæus, Πρὸς τὰ ἀφροδίσια Καταφερής.
καταφερής, id eſt λάγνος. Laërt. de Arceſilao, φιλομείρακιός τις ὢν καὶ καταφερής. & Καταφέρεια.
Καταφέρεια procliuitas. Idē, Ὁμοιότητι δὲ εἰς τὴν καταφέρειαν ἡδονῆς, τὴν πόλιν μητέρων εἰκάζω τῇ Κυρήνῃ. Dicitur & Κατωφερὴς ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἀκολάστου. Κατωφερής.
καὶ κατωφερὴς ὁ καταπρηνής, ὁ ἐπιῤῥεπής. Alexā. in I. Probl. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ σκέλει διὰ τὴν κατωφερῆ ῥοπὴν ἐπισύρεται ῥοπὴ πλεῖον. Ανωφερὴς ſublimipeta, qui ſubli Ανωφερής.
mia petit. vt βαρύ τι χρῆμα τὸ χρυσίον. κοῦφον δέ τι καὶ ἀνωφερὲς πρᾶγμα ἡ ἀρετή. Ariſtotel. in Probl. Τὸ δὲ θερμὸν καὶ αἱ ὀσμαὶ ἀνωφερεῖς, διὰ τὸ ἐν ἀέρι τι εἶναι, καὶ τὸ αἰσθητήριον αὐτῶν ἄνω εἶναι, μὴ κάτω. Sic ipſe alibi ἔλαιον ἀνωφερὲς vocat, quaſi ſuperna petens, καὶ ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπολάζον. Damaſc. τὰ δὲ βαρέα καὶ καταφερῆ, τὴν κατωτέραν χώραν ἔλαχεν, ἥτις ἐστὶν ἡ μέση. ἔστι μὲν οὖν κουφότερον καὶ ἀνωφερέστερον συ-

Ἀνάφορος. Κατάφορος. Ἀνάφοιτος. Κατάφορος.

χῶον τὸ πῦρ. Dicitur & Ἀνάφορος vt Κατάφορος: vt ἀνάφορον πῦρ Dionyſius dixit quod ἀνάφοιτον οὐσίαν Philo in libro de mundo appellat. Alexand. in Problem. Τὸ γὰρ βαρὺ, κατάφορον. Apud Galenum quodam loco κατάφορον legitur, Ἐν δὲ τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου, κατάφορον γὰρ σαφῶς ὅτι τὴν φύσιν ἐπι-

Εὐκατάφορος.

σκεπτέον, iudicatu pronum, id eſt planum & perſpicuum. & Εὐκατάφορος propenſus, procliuis. Ariſtotel. in 2. Ethicorũ, Σκοπεῖν δὲ δεῖ πρὸς ἃ εὐκατάφοροί ἐσμεν. ἄλλοι γὰρ πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν. Idem, Διὸ καὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν πρὸς ἀκολασίαν ἢ πρὸς κοσμιότητα. Exiſtimo tamen κατάφωρον legendum apud Galenum, hoc eſt φανερὸν καὶ καταφανὲς & ἐξηλεγμένον, manifeſtum & deprehen-

Κατάφωρος. Περίφωρος.

ſum. vt Κατάφωρος μοιχὸς dicitur ὁ καταφωραθείς. Plutarch. in apophtheg. Laconic. περίφωρον dixit pro eodẽ, Ὡς δὲ ὕστερον ἐκείνων ἀπελθόντων ἐξητάσθη τὸ γεγονὸς οἱ παῖδες, ἐμέμφοντο λέγοντες ἄμεινον εἶναι φανερὸν ποιῆσαι τὸ ἀλωπέκιον, ἢ μέχρι θανάτου κρύπτειν. οὐ μὲν οὖν εἶπεν, ἀλλὰ κρεῖττον ταῖς ἀλγηδόσι τελευτᾶν, ἢ περίφω-

Εὐπερίφωρος.

ρον γενόμενον διὰ μαλακίαν τὸ ζῆν αἰσχρῶς περιποιήσασθαι. & Εὐπερίφωρος. Idem, Ἅμα δὲ τὸ αἱματῶδες τοῦ χρώματος παρέχει τὸ μὴ εὐπερίφωρον τοῖς πολεμίοις εἶναι, ἐάν τις αὐτὴν πληγῇ, ἀλλὰ διαλανθάνει διὰ τὸ ὁμόχρουν.

Προφέρω, προφέρομαι.

Προφέρω & προφέρομαι, profero, id eſt enuncio. Themiſt. in III. de anima, οὐδὲ παρατείνεται τῇ διεξόδῳ τῆς λέξεως δι᾽ ἧς προφερόμεθα τὸ, ἄνθρωπος, ἢ σύνθεσις τοῦ νοήματος, id eſt, cũ pronunciamus hoc vocabulum ἄνθρωπος. Hermog. de AEſchine loquẽs, σφοδρότητι δὲ καὶ τραχύτητι χρώμενος ἐστιν οὐ, τόνον οὐδένα ἔχει, διὰ τὸ μὴ πεπονθότως, μὴ δὲ ἀληθινῶς προφέρεσθαι τὸν λόγον, id eſt ἐνδιαθέτως λέγειν. Et cito, allego, profero, id eſt παρέχομαι, vt litigantes προφέρουσι τὰ δικαιώματα, vel eorum patroni. Xenoph. Ἐγὼ οὖν καὶ τούτων τῶν νόμων, ἔφη, προφέρων ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν βασι-

Profero.

λικῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους ἀπεργάζεσθαι. Cicero in 2. Rhetoricôn, Deinde poſtulabit, vt legem qua lege fecerit, proferat. Et ſic ſæpe in

Δικαιολογοῦμαι.

eodem volumine. Hoc etiam Δικαιολογεῖσθαι dicitur, vt alibi, vt opinor, diximus. Plutarch. Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου. καὶ λεγόντων, καὶ τὰ λοιπὰ, id eſt ambigentium & cauſificantium. Dicitur & voce

Δικαιολογῶ.

actiua δικαιολογῶ. Ariſtot. in primo Rhetoric. κἂν μὴ καθ᾽ αὐτὸν ἐπαίνου εὐπορῇς, πρὸς ἄλλους δεῖ τι παραβάλλειν, ὅπερ Ἰσοκράτης ἐποίει, διὰ τὴν ἀσυνήθειαν τοῦ δικαιολογεῖν. Thucyd. in III, Αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε, προφερόμενοι ὅρκους οὓς οἱ πατέρες ἡμῶν ὤμοσαν. Polyb. in v. ἴδιον μὲν γὰρ ἔργον ἐπιφανὲς καὶ κατηξιωμένον προφέρεσθαι τοῖς παρακαλουμένοις, οὐδέποτε αὐτῶν εἶχε, διὰ τὸ προσφάτως παρειλῆφθαι τὰς ἀρχάς. προφέρειν etiam eſt obiicere argumentando, hoc eſt ὑποφέρειν. Gregor. περὶ ἀνθρώπου, Τοῦτο γὰρ προσφόρως ἀποκρινόμεθα τῷ προφέροντι πῶς ἂν ἦν δίχα τοῦ γάμου ὁ ἄνθρωπος. & alibi eodem modo. Cicero pro Cornelio, Proferam teſtes, proferam legatos, excitabo laudatores. Sic proferre inſtrumentum in Cap. Diuus, ad legem Corneliam de falſis. Προφέρειν, τὸ ὀνειδίζειν. οἷον, προφέρω σοι τὴν δυσγένειαν, exprobro. Homerus Iliad. ſecũdo, Καί σφιν ὀνείδεα τι προφέρεις, νόστον τε φυλάσσεις. Cicero pro Murena, Sic à me defenditur, vt nulla fraus, nulla auaritia, nulla perfidia, nullum petulans dictum proferatur. id eſt obiiciatur. Et pro Flacco, Nullum eius in priuatis rebus factum auarum, nullam in re pecuniaria contentionem, nullam in re familiari ſordem

poſſe proferri. Polyb. in v. προσφέρεσθαι dixit ſignificatione actiua, καὶ σκόπει μὲν καὶ διεμάχου περὶ ἕκαστον εἰς ἀσέλγειαν καὶ παρανομίαν ὠνείδιζε, τὴν ἐν διαδόσει καὶ δόσει προσφερόμενος ἀσέβειαν. Arrianus, ὅστις δὲ κακίζει Ἀλέξανδρον, μὴ μόνον ὅσα ἄξια κακίζεσθαί ἐστι, προσφερόμενος, κακιζέτω· ἀλλὰ ξύμπαντα ξυναγαγὼν, &c.

Προφέρειν, τὸ ἐπιδιδόναι, ἐπίδοσιν ποιεῖν, proficere, incrementũ facere. Heſiod. in 2. περὶ ἔργων, Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου. Προσφέρομαί σοι, Προσφέρομαι. exhibeo me tibi, ago tecum aut bene aut ſecus. Demoſth. Τοῖς μὲν παρ' ὑμῶν λέγουσι δικαίως ὅσ' ἂν φρονῶσι, τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρεται, ſic Philippus cũ bonis viris agit. Idem, Ἐγὼ μὲν οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, Talem me vobis exhibui & præſtiti. Sic illud Apoſtoli ad Heb. x i i. intelligendũ, niſi fallor, εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός, Si diſciplinam ſuſtinetis, ſic deus vobiſcũ, vt cum filiis agit. hoc eſt, patrẽ vobis ſeſe præſtat. quia ſuprà dixerat, Flagellat autem omnem filium quem agnoſcit. Dicitur & Προσφέρεσθαι πρός τι. Iſocrat. Πρός τε γὰρ τοὺς πολίτας μετὰ τοσαύτης πρᾳότητος προσενηνέχθην, ὥστε & reliqua. Ponitur & pro vti. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, Βουλόμεθα καὶ τοῖς νεωτέροις δηλῶσαι, ᾗ ἂν νομίζομεν αὐτοὺς ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι. Προσφέρεσθαι allego, cito, προτείνομαι. Laërt. in Arceſilao, καὶ αὐτοῦ κρατῶν ἐρωτικῶς διατεθεὶς, ἐπύθετο, τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου προσενεγκάμενος, ὦ παρθένε, εἰ σώσαιμί σε, εἴσῃ μοι χάριν; Idem alibi, καὶ πρὸς τοὺς διασύροντας προσεφέρετο τὰς Ἀριστίππου χρείας, id eſt allegabat dicta & apophthegmata Ariſtippi, vel celebria Ariſtippi apophthegmaticáque reſponſa. hoc enim χρεία ſignificat, Χρεία. quaſi χρειῶδες ἀπομνημόνευμα, vt inquit Aphthonius, καὶ σύντομον. Sic apud eundẽ in Ariſtot. διαγνοὺς ἰσχάδα αὐτῷ διδόντος, νοήσας ὅτι εἰ μὴ λάβῃ, χρείαν εἴη μεμελετηκώς, λαβὼν ἔφη, διημαρτηκέναι μετὰ τῆς χρείας καὶ τὴν ἰσχάδα ἀπολωλεκέναι, id eſt cum dicto etiã ficum perdidiſſe. & χρειώδη ἀποφθέγματα apud eum, dicta ſenten- Χρειώδης. tioſa. Significat etiam prælio congredi. Plut. Πάρθοι οἱ γνωριμώτατοι μαλακώτεροι τοῖς Ῥωμαίοις προσεφέροντο περὶ τὰς συλλογίας, καὶ τὰς δίψας ἀπεδυσπέτησαν. & alibi ſæpe. Herodi. pro proſequor beneficentia, Ἔχαιρον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται διὰ τὰς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, quibus eos proſequebatur, quibus in eos vtebatur effuſiſſimẽ. Προσφέρεσθαι etiã eſt eſitare, cibum ſumere. Theophr. in i i i i, Τὴν δὲ σάρκα γλυκεῖαν ἔχει καὶ ἡδεῖαν σφόδρα καὶ εὔπεπτον. οὐδὲν γὰρ ἐνοχλεῖ πολὺ προσενεχθεῖσα. Pro hoc Celſus aſſumere dicit, Iuuenũ minus intereſt quæ aſſumãt & quo modo curentur. Et Προσφέρω, Προσφέρω. cibum offero edendum, & porrigo poculum & medicamentum, vt medicus ægroto. quod apud Galenũ ſæpe legitur. Plutarch. Καὶ τὸ φάρμακον τοῦτο χρῆναι τοῦ προεστῶτος τὸν ἰατρὸν ἀναγκάσασθαι προσφέροντος. & Προσφορὰ Προσφορά. cibus & cibi aſſũptio. Theophr. in i i i i, Ἑψόμενοι δὲ γίνονται λευκώδεις, ἡδὺ δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ. Et τὰ προσφερόμενα cibus & poculũ. Ariſtot. in v i i i. de hiſt. animal. de ſaginandis ſuibus loquens, Καὶ ἅμα φασὶ τὸ μὲν, ἐμφυσᾶν. τὸ δὲ, παρέχειν τῶν προσφερομένων, id eſt eorum quæ eſitãtur. Προσφέρω τὰς χεῖρας, Προσφέρειν τὰς χεῖρας. manus affero. Polyb. in v, ἀποσφαλέντες δὲ καὶ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς, προσήνεγκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας εὐψύχως πάνυ καὶ λακωνικῶς. Cicero ad Atticum, Sed non faciã vt aut tuum animum angam querelis, aut vulneribus meis ſæpe manus Manus afferre. afferam. id eſt ſæpe animi mei dolorem ægritudinémque redulcerem. &

in Verrem, Iiſne rebus manus afferre non dubitaſti: à quibus etiam oculos tè cohibere religionum iura cogebant? Manus ſibi ipſi afferre eſt ſeſe ferire & occidere, vt Polybius dixit loco ſupra dicto, & alibi in eodem, οὐδὲ μὴν συννοήσας ὁ Λεγγῖνος, λαβὼν πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ἐσομένας περὶ αὐτὸν αἰτίας ἐὰν ὑποχείριος γένηται, καὶ ζωγρείᾳ ληφθῇ, προσήνεγκε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ. Προσφέρειν λόγον, verba facere, appellare aliquē, id eſt ſolicitare, alloqui. Plut. in Ariſtide; ἐν τούτῳ δ' ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, Παυσανίας Ἀριστείδῃ προσέφερε λόγον, ἀξιῶν τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τὸ δεξιὸν μεταταξαι, καὶ κατὰ τοὺς Πέρσας ἀντιπαραταχθῆναι. Προσφέρω etiam eſt ori vel naribus admoueo. Idem in Probl. ſegmento 2. de cæpis loquens; Καὶ γὰρ ἀνάρρινον μᾶλλον δάκνον, οὐ ποιεῖ ὁμοίως δακρύειν προσφερόμενον· τὸ δὲ, προσφερόμενον καὶ κατατρωγόμενον, Etenim anarrinon vel naſturtiú cum ſit mordacius, non perinde lachrymam ciet naribus vel oculis admotum: cæpa autem, & naribus admota & eſitata. Προσφέρομαι etiā voce paſſiua admoueo ſignificat & adhibeo. Plato lib. VIII. de Rep. de licentia democratiæ

Παραφέρω. loquens, Κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι. Παραφέρω detorqueo, deprauo. vt παραφέρω τὸν ὀφθαλμὸν, hoc eſt limis aſpicio. Lucian. Κἂν εἰς ἄνοιαν ἢ παραφροσύνην παραφέρωσιν, id eſt in malam partem atque in amentiam interpretentur quod errore lapſus admiſi. Παραφέρω tranſuerſum aufero. Idem, Ἢν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, αὐτοῦ καὶ

Παραφέρομαι. τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα. Παραφέρομαι perperam agor, perperam moueor. Ariſtot. in I. Ethic. Ἀτεχνῶς γὰρ καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια, εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται, καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς οὕτως. ἐπὶ τἀναντία γὰρ αἱ ὁρμαὶ τῶν ἀκρατῶν. ἀλλ' ἐν τοῖς σώμασι μὲν, ὁρῶμεν τὸ παραφερόμενον· ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς οὐχ ὁρῶμεν. Παραφέρομαι erro, σφάλλομαι aberro. Greg. περὶ ἀνθρώπου, ἡ γὰρ εἰκὼν εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον ὁμοιότητα, κυρίως τοῦτο κατονομάζεται. εἰ δὲ παρενεχθείη τοῦ προκειμένου ἡ μίμησις, ἄλλο τι καὶ οὐκ εἰκὼν ἐκείνου τὸ τοιοῦτόν ἐστι. Plato in Politico, Ταύτῃ μὲν πάμπολυ παρηνέχθημεν.

Παραφορά. Vnde τῆς διανοίας παραφορὰ ponitur pro furore. Plut. de virtutibus mulierum, Μάλιστα δὲ εἰκάζετο κρᾶσιν ἐκστατικὴν λαβὼν ὁ ἀὴρ, ἔκπτωσιν αὐταῖς καὶ διανοίας παραφορὰν ἐνεργάσασθαι. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης καρηβαρείας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν, id eſt τὰς ἀρρωστίας τοῦ διανοητικοῦ, vt ibidē legitur. Παραφέρω in mediū affero, profero, vt παράγω produco in mediū. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Ἔπειτα δὲ Ἑρμῆν τὸν Ἀνδοκίδου καλούμενον παραφέρει ἐν σκώμματος μέρει, ὡς ἤδη ἀνὴρ, καὶ περὶ τὰς ἰδίας διατριβὰς γέλοιος. Et Παραφέρω in menſam cibos affero, & in medium prolatos ſtruo. Xenoph. in III. παιδείας, Καὶ ὁ μάγειρος οὐδὲν αὐτὸν ἔτι δεῖσθαι ὄψου οἰόμενος, ᾤχετο παραφέρων πρὶν λαβεῖν αὐτὸν ἔτι περί. Περιφέρειν etiam ibidem aliquando legitur, quemadmodum apud Athenæum vtrunque legitur: fortaſſe ſimilitudine præpoſitionū, & quòd περὶ & παρὰ eodem ſcribendi cōpendio notantur, vel potius ſignificationum vicinitate. vt lib. IX. ipſe inquit, Ἔδοξεν οὖν πᾶσι διὰ τὸν τηλικόνδε ὅρκον μὴ βιάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον. ἐπ' ἄλλο δέ τι τῶν παραφερομένων χεῖρας ἐπιβάλλειν. Ex iis autem quæ ſequuntur apparet vtroque modo ab antiquis dictum fuiſſe, ídque mox docebimus in περιφέρω. Lucian. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ. Καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ εἰ ἀφίκοιτο

μέχρι

μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων. Idẽ Athen. lib. x i, Παρὰ δὲ τὸν ἀγῶνα πάντα οἶνος αὐτοῖς ᾠνοχοεῖτο, καὶ τραγήματα παρεφέρετο, καὶ τοῖς χοροῖς εἰσιοῦσιν ἐνέχεον πίνειν. Plato lib. i. de Repub. Ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται, ἁρπάζοντες πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως ἀπολαῦσαι. Παραφέρω ſupero. Ariſtid. in Panath. Ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις, καὶ μηδὲν καταλιπὼν ἄπορον νομίσαι Ξέρξης ὁ Δαρείου, κατέγνω τοῦ πράγματος ὡς ἐνδεοῦς ἐπιχειρήσαντος. Xenoph. pro prætereo, de lepore currẽte, Καὶ ἡ ποδωκία πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν αὐτῷ πολὺ συμβάλλεται. ταχὺ γὰρ ἕκαστου παραφέρει τὴν ὄψιν πρὶν νοῆσαι τί ἐστι, id eſt prætergreditur, præterlabitur. Παραφέρω cũ alio affero, id eſt vnà affero, vel obiter affero. Plato Διονυσίῳ, Οἷον καὶ περὶ Ἱέρωνος ὅταν διαλέγωνται ἄνθρωποι καὶ Παυσανίου τοῦ Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες, ἅ, τι ἔπραξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. καὶ Περίανδρον τὸν Κορίνθιον, καὶ Θαλῆν τὸν Μιλήσιον ὑμνεῖν εἰώθαμεν ἅμα, καὶ Περικλέα καὶ Αναξαγόραν. Παρεκφέρεσθαι, præter modũ efferri vel cõcitari, vel aliàs affici. Plut. περὶ μουσικῆς, Τὸ δὲ πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ ξυναύξειν τὰ πάθη, παρὰ φύσιν εἶναί φημι. Παρεκφέρεσθαι.

Ὑπερφέρω, præſto, excello, hoc eſt διαφέρω, accuſatiuo iungitur. Iſocrat. in Paneg. de Hercule & Euryſtheo, Καὶ τὸν μὲν ὑπερενεγκόντι τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὃς ἐκ Διὸς μὲν ἦν γεγονώς, ἔτι δὲ θνητὸς ὤν, θεοῦ ῥώμην εἶχε, τούτῳ μὲν ἐπιτάττων καὶ λυμαινόμενος, ἅπαντα τὸν βίον διετέλεσε. hoc eſt παρενεγκόντι καὶ ὑπερβαλόντι. AEſch. Τοὺς δ' ἀρεταῖς ὑπερενεγκόντας Αρμόδιον καὶ Αριστογείτονα, τοιούτους ὁ ἔρως ἔννομος ἐπαίδευσε. Xenoph. in i i i. παιδείας, Οἱ δὲ τὸ πολὺ ὑπερενεγκεῖν καὶ κρατιστεῦσαι καταπεπραγμένοι ὄντες, ὑπερεῖχον τῶν ἀντιπάλων. Ὑποφέρω τὸ ὑπομένω, & ὑποφέρω τὸ ὑποβάλλω notæ ſunt ſignificationis. Ὑποφέρω ἀντὶ προφέρω, obiicio, exprobro, ex more eſt Atticorum, vt ὑπάγω ἀντὶ προάγω, & ὑποτίθεμαι, τὸ προτίθεμαι, & alia. Herodia. Ἀλλ' εἴ τι ὑποπτεύετε, ἑτέροις ὑποφέρει τὸ ἔγκλημα δεῖ. Inde Ὑποφορά obiectio. vnde fit Ἀνθυποφορά, quæ exceptio dici poteſt. opponitur enim obiectioni. & inde Ἀνθυποφέρω. Greg. περὶ υἱοῦ in i, Ὅταν δὲ ἀνθυποφέρωμεν αὐτοῖς, τί οὖν οὐ κυρίως θεὸς ὁ υἱός, ὥσπερ οὐδὲ ζῷον τὸ γεγραμμένον; πῶς οὖν θεός, εἰ μὴ κυρίως θεός; τί γὰρ κωλύει φασὶ καὶ ὁμώνυμα ταῦτα εἶναι, καὶ κυρίως ἀμφότερα λέγεσθαι; id eſt cum per ſermonis exceptionem obiicimus. Chryſ. primæ ad Corinth. x i i i, Ερώμεθα οὖν τοὺς ταῦτα ἡμῖν ἀνθυποφέροντας, ἆρα πᾶς πλοῦτος καὶ πᾶσα πενία παρὰ κυρίου; Inde anthypophora figura grammaticorum & oratorum. Quintilianus ſubiectionem mihi vocaſſe videtur libro nono, cum inquit, Cui diuerſum eſt cum alium rogaueris non expectare reſponſum, & ſtatim ſubiicere. Domus tibi deerat? at habebas. pecunia ſuperabat? at egebas. quod ſchema quidã per ſubiectionem vocãt. Cicero ἀνθυποφέρειν Latinè, vt opinor, referre dixit, vt pro Cecinna, Non deieci (inquis) ſed eieci. peracutũ hoc tibi videtur. hic eſt mucro defenſionis tuæ. in eũ ipſum cauſa tua incurrat neceſſe eſt. Ego enim tibi refero, Si nõ ſum ex eo loco deiectus, quò accedere prohibitus ſum: at ex eo ſum deiectus, quò acceſſi. Replicare iuriſconſulti vocãt. in Partitionibus oratoriis etiam idem vſus eſt non ſemel. Non abſimili ratione ὑποτυγχάνειν dicitur pro ὑπολαμβάνειν, protinus & commodè appoſitéque reſpõdere. Plutarch. in Apophth. Lacon. Δερκυλλίδας Πύρρου τὴν στρατιὰν ἐπὶ τῆς Σπάρτης ἅμα ἔχοντος, πεμφθεὶς πρὸς αὐτὸν πρεσβευτής, τοῦ Πύρρου προστάττοντος κα-

Marginalia: Παρεκφέρεσθαι. — Ὑπερφέρω. — Ὑποφέρω. — Ἀνθυποφορά. — Ἀνθυποφέρω. — Ὑποτυγχάνω.

παραδέχεσθαι τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεώνυμον, ἢ γνώσεσθαι ὡς οὐδὲν τῶν ἄλλων ἀνδρειότεροι τυγχάνουσιν, ὑποτυχὼν εἶπεν, εἰ μὲν θεός ἐστι, οὐ φοβούμεθα τοῦτον· οὐδὲν γὰρ ἀδικοῦμεν. εἰ δὲ ἄνθρωπος, οὐχ ἡμῶν γε κρείσσων. Idem in Conſolatione pro ὑποφέρω, Ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν ἂν φαίης Ἀπολλώνιε φίλτατε, σφόδρ' ἦν ἐπιτετευγμένος ὁ νεανίσκος Ἀπολλώνιος ἐν μοίραις, καί σε ἔδει ὑπ' ἐκείνου τελείου γενομένου κηδευθῆναι μεταλλάξαντα τὸν βίον, Atenim erat filius tuus, & reliqua. pro quo paulo poſt dicit, Ἀλλ' ἀώρως ἐτελεύτησε, atenim dices. Hippocr. Δημοκ. Ὑποτυχὼν δ' ἐγὼ ἔφην, ἀλλὰ μὴν σοφῶν ἄριστε Δημόκριτε, πόθεν & cætera, id eſt ὑπολαβών.
Ὑποφέρω. Ὑποφέρω veſtigium fallo, & pedem aufero. vt Ὁ δ' ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας, id eſt, ventus validus non ſinebat pedem ſublatum figere humi. & χωρία ὑποφέροντα dicuntur, quæ veſtigium fallunt præ lubricitate, hoc eſt δύσχερα, inquit Pollux. Et Ὑποφέρεσθαι labi, decidere. Appian. in 2. τῶν ἐμφυλίων, de Catilina, Σύλλα φίλος τε καὶ στασιώτης καὶ ζηλωτὴς γεγονώς, ἐκ δὲ φιλοτιμίας καὶ
Ὑποφέρομαι. ὅδε εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος. Ὑποφερόμενον etiam dicitur quicquid labaſcit aut titubat, nec firmiter nixum eſt, ſed peſſum ire videtur. Plutarch. in Sertor. Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, Cinna autem labantem iam Marii factionem rerum nouarum molitione reparabat & erigebat. Idem in Cæſ. Ἐν ἀναρχίᾳ τὴν πόλιν ὥσπερ ἀκυβέρνητον ὑποφερομένην ἀπολιπόντες, iam peſſum euntem. Et de faſtis confuſis loquẽs, Ὥστε τὰς θυσίας καὶ τὰς ἑορτὰς ὑποφερομένας, κατὰ μικρὸν εἰς ἐναντίας ἐκπεπτωκέναι τοῖς χρόνοις ὥρας, id eſt paulatim loco diebúſque ſtatis emotas. eſt enim hoc in loco ὑποφέρεσθαι tenorem non ſeruare nec ordinem conſtitutum. hoc eſt τῶν τεταγμένων ἡμερῶν παρολισθαίνειν. Idem in Lycurgo, Τῶν βασιλέων τὰ μὲν, ἀπεχθανομένων, περὶ βιάζεσθαι τοὺς πολλούς. τὰ δὲ, πρὸς χάριν ἢ δι' ἀσθένειαν ὑποφερομένων, Regibus partim inuiſis propter violentiam, qua populares opprimebant: partim per gratiam, aut propter fractas iam opes imperii ius atque auctoritatem minimè retinentibus. Ariſtoteles in VIII. hiſt. de equorum morbis loquens, Λαμβάνει δὲ καὶ εἰλεός. σημεῖον δὲ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, καὶ ὑποφέρουσιν, ὥστε ἀλλήλοις συγκρούειν, huius autem morbi ſignum, cum poſteriora crura languidè priora ſubſequuntur, & ipſa inter ſe poſteriora titubante ingreſſu colliduntur. hoc enim ſignificat id verbum eo loco. Ὑποφέρομαι etiam eſt idem quod rapior, & vehementer inclinor. Idem Plutarch. in Coriol. Ἐπεὶ δὲ οἱ πατρίκιοι ἐγένοντο φανεροὶ πρὸς μηδὲν οὕτω μηδέποτε σπουδάσαντες, ἐξέπεσον αὖθις οἱ πολλοὶ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας, εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι. Et in Eumen. Ὑποφερομένου τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν περσικὸν ζῆλον ἀντιλαμβανόμενος. Quin & Ὑποφέρω ἀντὶ παραφέρω ponitur, vt apud Ariſtidem, Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ, Verum enim oratio ipſa fluctus inſtar tranſuerſum me ſua vi rapuit. Suprà autem dixerat, Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος περιήνεγκε. Φέρων autem περιέλκει cum ὑπήνεγκε iunctum, vt ſuprà diximus. Ὑποφέρω etiam ſubduco, eximo. Iliad. ε, Ἐρχόμενοι ἢ φρένα ναῦται Δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται. ἀντὶ ὀλίγον ἐκ θανάτου ὑπεξάγονται, parum abſunt à morte. Ὑποφέρεσθαι etiã pro delabi, abduci, abripi. Baſil. in Hexaëm. Θαυμάζω πῶς οὐ φθέγγουσιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, πρὸς οὕτως ἀθεμίτους βλασφημίας ὑποφερόμενοι. Idem

alibi in III. homil. Ταῦτα μὲν οὖν οἱ ὕλην ἀγένητον ἐπεισάγοντες τῷ δημιουργῷ φαντάζονται, ἐκ τῆς περὶ τῆς μυθοποιΐας πρὸς τὸ ἀκόλουθον ψεῦδος ὑποφερόμενοι, quaſi lubrico veſtigio delapſi. Et ad Maximum philoſophum ſcribens, Ἀντιβαίνων γὰρ σφοδρῶς τῇ ἀσεβείᾳ τοῦ Σαβελλίου, ἔλαθεν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἐναντίον κακὸν ὑπενεχθείς. Themiſt. in primo de anima, Μήποτε δὲ καὶ τῶν Πυθαγορείων τινές, φησὶν Ἀριστοτέλης, εἰς τοιαύτην δόξαν περὶ τῆς ψυχῆς ὑποφέρονται, οἱ μὲν, ταῦτα τὰ ἐν τῷ ἀέρι κινούμενα σώματα, οἱ δὲ τὸ ταῦτα κινοῦσαν αἰτίαν τὴν ψυχὴν ἀποφηνάμενοι. Συμφέρω confero, id eſt ὠφέλιμός εἰμι, καὶ ὁμοῦ πράγματά τινα φέρω. Συμφέρομαί σοι ἀντὶ τοῦ ὁμοδοξῶ καὶ συγχωρῶ, tecum ſentio. opponitur τῷ διαφέρομαι. Greg. Διὰ τὸ τοὺς τὰ ἄλλα διεστῶτας, ἐν ἄλλοις συμφέρεσθαι. Plato in Protag. Οὗτοι πάντες φοβηθέντες τὸν φθόνον, ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο. ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι. quo in loco εἶναι παρέλκειν mihi videtur. Et lib. VI. Legũ, Περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἔγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφερoίμην. Sic Xenophon, ſic Plutarchus vtũtur. Significat etiam congredior tecum & conuenio te, apud Platonem & Herodotum. Plutarchus quodam loco, Δυνάμενοι συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ δεόμενοι τῶν περιττῶν dixit, pro eo quod eſt ſorte ſua acquieſcentem, & modicis contentum, qui nihil præcipuum ſibi poſtulat. Idem in Timoleonte, de Dionyſio Corinthi vitã agẽte, Πλὴν ἀλλὰ καὶ λόγοι τινὲς αὐτοῦ μνημονεύονται, δι' ὧν ἐδόκει συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν οὐκ ἀγεννῶς, id eſt, non degeneri animo accommodare præſenti fortunæ patientiam. Συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, ἀντὶ τοῦ συμπλέκομαι, συναράσσομαι, συμπίπτω, εἰς χεῖρας ἔρχομαι, συμβάλλω τὰς δυνάμεις. Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, vnus ſum è multis, non ſum eximius, εἷς τῶν τυχόντων εἰμί, εἷς τῶν πολλῶν τυγχάνω ὤν, hoc eſt συνεξετάζομαι τοῖς τυχοῦσι. Sic Plutarch. Ἐὰν μή τις εὖ μάλα φυλαττόμενος, οὕτως συμφέρηται τοῖς ἐκτός, Niſi qui vitam philoſophicam inſtituit, cum multa cautione in publicum prodeat, & ad Reipub. adminiſtrationem accedat, hoc eſt, vnum ſe è multis faciat qui ſapientiæ ſtudium non attigerũt. Συμφέρεσθαι etiam contingere ſignificat. Idem in Cæſ. Ἀλλὰ καὶ τύχη τις ἄγροικος τῷ Καίσαρι συνηνέχθη κατὰ τὸν οἶκον, id eſt euenit, de Claudiano ſtupro loquens. Herodot. Συνενειχθῆναί οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Lucian. in amoribus, Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ παρέπλοῳ σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μακρός. Arrianus identidem vtitur. Συμφορῶ congero, accumulo. Xenoph. Συμφορῶ.
Ὅταν δ' ἐπινίφῃ συνεχῶς, οὐ χρὴ ἰχνεύεσθαι τοὺς λαγώς· ἐπικαλύπτει γὰρ οὐδ' ἐάν τι βῶμα ᾖ μέγα· συμφορεῖ γὰρ τὴν χιόνα ἀφανίζει. Συμφορούμενοι autem οἱ ὄρνιθες Συμφοροῦμαι.
dicuntur, quando nidos conſtruunt. Ariſtotel. Ἀλλ' εἰσδυόμενος εἰς τὰ στελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος, ſine vllo ſubſtramine. Lucian. Ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν χεδία μεγάλῃ προσοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. Virgilius in Palæm. notaui Ipſe locum aëriæ quo congeſſere palumbes. Apud Platonem συμπεφορημένοι opponuntur διαπεφορημένοις, hoc eſt compoſiti diſperſis & diuulſis. Περιφέρω circunfero, id eſt mecum ſemper fe Περιφέρω.
ro, in comitatu meo fero. Syneſ. Τῆς ἱερᾶς σου ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Περιφέρω traduco, per ora oculóſque hominum circunduco. quod & περιάγω dicitur. Syneſ. Τοὺς πονηροὺς περιενέγκατε, πᾶσι ποιήσατε καταφανεῖς οἵτινές εἰσι. Περιφέρομαι vagor, erro, palor. Idem, Ἐγὼ δὲ περιηνέχθην Περιφέρομαι.

ἀπολυπαγοῦ τῶν πραγμάτων, ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μερίζόμενος, id eſt, vagis & variis cogitationibus euagatus ſum, huc illúcq; animum circumagēs. Plutarchus de Cæſare ad Rubiconem loquens, Καὶ περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμωμένων, ἔσχετο δρόμου, quaſi diſtractus animo in varia cōſilia, & quoquouerſus circumactus ad rei magnitudinem æſtimandam. Greg. Μή που τὸν λογισμὸν ὀκλάσῃς, αἷμα θεοῦ καὶ πάθος ἀκούων καὶ θάνατον. μή που περιενεχθῇς ἀθέως ὡς θεοῦ συνήγορος, necubi hallucineris perperam hæc æſtimando, quaſi indigna quæ de Deo credantur: hoc eſt, vide ne mente errabunda abripiare, & auferare quò temerariæ cogitationes te abduxerint. Plutarch. de Cicerone proſcripto, Ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, καὶ περιφεύγοντα τὸν θάνατον, hoc eſt, erratica fuga mortem euadere cupientem & connitentem. Hoc enim præpoſitio περὶ in compoſitione ſignificat in qui-
Περινοστῶ. buſdam verbis, vt in Περινοστεῖν. Syneſ. Theophilo, de vagis ſacerdotibus, qui compendia ſua ſequebantur ſacerdotia commutantes, Καρποῦνται δὲ τὰς τιμάς, ἐκεῖ περινοστοῦντες ὅπου κερδαλεώτερον. Demoſth. περὶ παραπρ. Καὶ λογάρια δύστηνα μισθαρνήσας καὶ φωνασκήσας, οὐκ οἰει δίκην δώσειν τηλικούτων καὶ τοσούτων ἀδικημάτων, κἂν πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, περινοστῇς, καὶ ἐμοὶ λοιδορῇ, oberres, obambules, expatieris per vrbem. Idem Syneſius cum accuſatiuo iūxit, Καὶ νῦν ἀντ' ἐμοῦ δεσπότην αἱρούμενος, περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Plutarch. Οἱ περὶ Χρύσιππον οἴονται φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν, οἷς οἱ θεοὶ δημίοις χρῶνται, per orbem terrarum circumire & omnia perluſtrare. Περινοστεῖν tamē qui-
Περιπολῶ. dam dicunt κυρίως σημαίνειν, τὸ ἀπὸ ἀποδημίας οἴκαδε ἀφικέσθαι. Sic Περιπολῶ oberro. Iſocrat. Καὶ οὐδὲ τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν ἄξιον φοβηθῆναι, οὐδὲ τὴν Περσῶν ἀνδρίαν, id eſt exercitum prætorianum, & quem ipſe in comitatu circunducit. Plutarch. de ſole, Καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν ἅρμασι λέγουσι περιπολεῖν. Sic περιφθείρομαι, quod alibi videndum eſt. Περιφέροντες etiam dicuntur qui fercula in conuiuiis circunferunt, & ſtruunt in menſis, cum vnicuique partes apponuntur, & lances diſtribuuntur. Xenoph. Καὶ ἐγένετο ἑκάστῳ ἡμῶν τρία κρέα ἢ καὶ πλείω τὰ περιφερόμενα. καὶ ἤρξατο μὲν ἀπ' ἐμοῦ μάγειρος τὴν πρώτην περίοδον περιφέρων. ὅτε δὲ δεύτερον εἰσῄει περιοίσων, ἐκέλευσα ἐγὼ ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἄρχεσθαι, καὶ ἀνάπαλιν περιφέρειν. Et rurſus, Καὶ ἐν τοσούτῳ
Περιφορά. περιέφερε ὁ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς. Et περιφορά, ferculorum miſſus, qui conuiuiis apponuntur, aut ſingulis conuiuis, aut quaternis, vt nunc fieri ſolet. Παραφέροντες etiam dicūtur ſtructores epularum, vt ſuprà diximus. Et παραφερόμενα fercula in medium prolata. Et Περιφέρειν κύλικα ἢ ποτήριον. Ariſtot in VII. Politic. Ἐν δὲ Σκύθαις οὐκ ἐξῆν πίνειν ἐν ἑορτῇ τινι σκύφον περιφε-
Περιφερόγραμμον. ρόμενον, τῷ μηδένα ἀπεκτακότι πολέμιον. Περιφερόγραμμον σχῆμα eſt circulus & ſphæra. Ariſtot. in 2. de cælo, Ἅπαν δὲ σχῆμα ἐπίπεδον, ἢ εὐθύγραμμόν ἐστιν, ἢ περιφερόγραμμον. καὶ τὸ μὲν εὐθύγραμμον, ὑπὸ πλειόνων περιέχεται γραμμῶν. τὸ δὲ
Εὐθύγραμμον. περιφερόγραμμον, ὑπὸ μιᾶς. Εὐθύγραμμον figura eſt lineis rectis conſtans pluribus, vt τρίγωνον, τετράγωνον, & alia. Περιφερόγραμμον conſtat linea vna circúcurrente: & tale eſt in planis, id eſt ἐν τοῖς ἐπιπέδοις, quale σφαιροειδὲς ἐν τοῖς στερεοῖς. Strabo lib. v. de forma Italiæ loquens, Ὥστε εἴφημι δεῖν συγχωρεῖν, περιφερογράμμου σχήματος θετέον καὶ τὴν βάσιν καὶ τὴν πλευράν. Eſt autem

Σχῆμα ἀγώνιον, hoc eſt angulis carens. vt εὐθύγραμμοι συνέστηκε γραμμαῖς τῆ ἀγωνίοις. Idẽ Strabo, Τρίγωνον δὲ ἰδίως τὸ εὐθύγραμμον καλεῖται σχῆμα. Περιφερόγραμμα etiã ſolida διαφέρει τῶ σφαιροειδῶν. Περιφορὰ præter ferculorũ miſſus, ſignificat etiã hallucinationẽ, & vitam errabundã. quod cõuenit cum ſignificatione verbi περιφέρεσθαι. Greg. in 2. περὶ θεολογίας, Καὶ ὅταν γαλήνην ἔχωμεν ἔνδον ἀπὸ τῆς ἔξω περιφορᾶς, ὥστε μὴ καθάπερ οἱ λύζοντες τῷ πνεύματι διακόπτεσθαι, Interim dũ tranquillitatẽ animi habemus ab obturbatione mẽtis atq; erratione, ob multitudinẽ externarum cogitationum, tẽporariarúmque curarum. Idem in primo κατ' Ιουλιανοῦ, Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα παρῆκα τοῖς βουλομένοις, πλοῦτον, εὐγένειαν, εὔκλειαν, δυναστείαν, ἃ τῆς κάτω περιφορᾶς ἐστὶ καὶ ὀνειρώδους τέρψεως. Capite ſecũdo Eccleſiaſtæ, Καὶ ἔβλεψα ἐγὼ τοῦ ἰδεῖν σοφίαν καὶ περιφορὰν καὶ ἀφροσύνην, Et oculos aduerti vt viderem ſapientiã & mentis errores & dementiã. Et in principio eiuſdẽ capitis, vbi trãſlatio recepta habet, Riſum reputaui errorẽ, & gaudio dixi, quid fruſtra deciperis: Græcè legitur, τῷ γέλωτι εἶπον περιφοράν. καὶ τῇ εὐφροσύνῃ, τί τοῦτο ποιεῖς; Dicitur etiã Περιφέρεια. vt capite decimo eiuſdem, Καὶ ἐσχάτη στόματος αὐτοῦ περιφέρεια. Alibi, Περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν, in errorem inducit, vel perturbat. Περιφέρω vt περιάγω, redigo, circumago, & eodem reuoluo. Appian. in v. τῶν ἐμφυλ. Ναῦν δὲ οὐδεμίαν ἔχων ὁ Καῖσαρ, ἐνωρρώδει ναῦς ἐκείνων ἐχόντων πεντακίων, μὴ τὴν Ιταλίαν περιπλέοντες, ἐς λιμὸν περιενέγκωσιν, ne Italiam tandem ad famem redigerẽt. & Περιφέρομαι eodem reuoluor. Plato in ſecundo de Leg. Δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος εἰς ταυτὸν περιφερόμενος ἥκειν. Idem in Gorg. Ἐν πολλῷ γὰρ τῷ χρόνῳ ὃν διαλεγόμεθα, οὐδὲν παυόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι. Συμπεριφέρομαι, vnà circunferor & circunrapior. Lucian. Οὐκοῦν ἢν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσών, τὸ ἔχω ἄθλιος περιοδεύεις συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεί. Significat etiam coëo, comitor, vnà huc illúcque ventito. Athen. Οὐ γὰρ ἵνα συῤῥυέντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τῆς ἕως τοῦ ὀρθρίου γινομένης, τραπέζης ἀπολαύσωσι, ἢ χάριν ἐξουσίας ἐποιήσαντο τὰς συνόδους ταύτας οἱ περὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Σπεύσιππον· ἀλλ' ἵνα φαίνωνται τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι, καὶ τὸ πλεῖστον ἕνεκεν ἀνέσεως καὶ φιλολογίας. Et Συμπεριφορὰ comitatus, & frequẽs huc illúcque aſſectatio. Polyb. in v, Ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐπὶ μὲν τὰς συνουσίας καὶ τοιαῦτα τῶν ἡμῶν προσελαμβάνετο. τῶν δὲ διαβουλίων, καὶ τῆς μεθ' ἡμέραν συμπεριφορᾶς οὐ μετεῖχε. Significat etiam comiter alicui ſeſe dare, & morigerum eſſe. Laërt. in Socrate, Καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, θάῤῥει. εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἄν. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Idem, Ἔλεγε συνεῖναι τραχείᾳ γυναικί, καθάπερ οἱ ἱππικοὶ θυμοειδέσιν ἵπποις. ὡς γὰρ ἐκεῖνοι, φησί, τούτων κρατήσαντες, ῥᾳδίως τῶν ἄλλων περιγίνονται, οὕτω κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμενος, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι, id eſt morigerabor, & facilem me præbebo aſſenſorẽ: non moroſum me exhibebo. vnde Εὐσυμπερίφορος, qui ea vitæ facilitate & comitate præditus eſt: vt idem in Zenone, Ἦν δέ φασιν εὐσυμπερίφορος, ὡς πολλάκις Ἀντίγονον τὸν βασιλέα ἐπικωμάσαι αὐτῷ, καὶ Ἀριστοκλέα τὸν κιθαρῳδὸν σὺν αὐτῷ ἐλθεῖν ἐπὶ κῶμον. Idem in Zenone, Καθήκοντα μὲν οὖν εἶναί φασιν ὅσα λόγος αἱρεῖ ποιεῖν, ὡς ἔχει, γονεῖς τιμᾶν, ἀδελφούς, πατρίδα, συμπεριφέρεσθαι φίλοις. παρὰ δὲ τὸ καθῆκον, γονέων ἀμελεῖν, συγγενῶν ἀφροντιστεῖν, τοῖς φίλοις μὴ συνδιατίθεσθαι. In hiſtoria Maccabæorum

Περιφέρεια. Περιφέρω. Περιφέρομαι. Συμπεριφέρομαι. Συμπεριφορά. Εὐσυμπερίφορος.

libro ſecundo, capite nono, Antiochus Epiphanes filium ſibi ſucceſſorẽ deſignans, ad Iudæos ita ſcribit, πέπεισμαι γὰρ αὐτὸν ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει, συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Confido enim eũ inſtitutæ à me æquitatis humanitatiſque retinentem, comiter vobiſcum & indulgenter acturum. voluntatibus veſtris atque poſtulatis facilem ſe præbiturum atque aſſentientem: vel, vt ab interprete verſum erat, comẽ vobis futurum. pro quo verbo communem mendoſè legi cœptum eſt.

Περιμένω. Περιφέρω perfero, ad extremum vſque tolero, περιττῶς φέρω. vt Περιμένω ad extremum maneo & expecto. plus eſt enim, vt cenſeo, quàm ἐπιμένω & ἀναμένω. Syneſ. Κἀκείνους δὲ περιμένει τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια, Manent enim illos ad extremum ſupplicia inferorum. Plato libro ſecundo πολιτείας, Εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς. μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Sic Περινοεῖν, περιττῶς νοεῖν. Greg. de Baſilio,

Περίνοια. Καὶ περίνους τῇ διανοίᾳ μείζονα καὶ ὑψηλότερα. & Περίνοια ſingularis intelligẽtia, & plena mentis comprehenſio. Idem περὶ θεολογ. Εἰ δέ τις ἐν περινοίᾳ τούτου κἂν ἐπὶ ποσὸν ἐγένετο, τίς ἡ ἀπόδειξις. τίς οὕτως εἰς ἔσχατον σοφίας ἀφίκετο. τίς τοιούτου χαρίσματος ἠξιώθη ποτέ. de Dei cognitione & comprehenſione loquens. Idem ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, Οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως ἐν περινοίᾳ τοῦ θείου γενέσθαι, id eſt percipere & comprehendere Dei intelligentiam. Aliquando ſolertiam & vafrum commentum ſignificat. vt idem κατὰ Ἰουλιανοῦ, ὃ γὰρ φανερῶς βιάζεσθαι μὴ δυνατὸν, τοῦτο συνετωτέρον τῷ τῆς περινοίας, id eſt τοῦ τεχνάσματος. pro eodẽ enim

Περινοεῖν. vtroque vtitur. Lucian. Ὀξέος νοῦ καὶ περινοίας τινός. Περινοεῖν etiam comminiſci & excogitare ſignificat. Baſil. homil. x i, Ἐπειδὴ γὰρ τὴν ἰσχυροτέρων εἰς ἀπόλαυσιν οἱ νοσοῦντες ἐκπεπλήκασι, σύμμετρα τοῖς ἀσθενέσιν οἱ κολακεύοντες αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις περινοοῦσιν. Idem πρὸς τοὺς νέους, Γαστρὶ μέντοι τὰ ἀναγκαῖα ὑπηρετοῦντες, οὐχὶ τὰ ἥδιστα, ὡς οἵ γε τραπεζοποιούς τινας καὶ μαγείρους περινοοῦντες, καὶ πᾶσαν διερευνώμενοι γῆν τε καὶ θάλατταν. Περινοεῖν mente cõplecti, animo cõcipere. Plutarch. in Phocione, Ἔπειτα δὲ μεγάλα τῷ ἐλπίσι περινοῶν ὁ Φίλιππος, εἰς Ἑλλήσποντον ἦλθε μετὰ πάσης δυνάμεως, ὡς χερρόνησον ἐν ταυτῷ καὶ πέρινθον ἕξων καὶ Βυζάντιον. Hermog. ἐν τῷ περὶ ἀφελείας, Αἱ γὰρ ἔννοιαι πάντων ἀνθρώπων κοιναί, καὶ εἰς πάντας ἀνθρώπους ἀνελθοῦσαι, ἢ δόξασαι ἀνελθεῖν, καὶ μηδὲν ἔχουσαι βαθὺ μηδὲ περινενοημένον, δῆλον ὡς ἀφελεῖς ἂν εἴποιμι, id eſt περιττῶς νενοημένον, altius & exquiſitius inuentum & excogitatum. Idem περὶ δριμύτητος, Μέθοδος δέ τις ἐστὶ τῆς ἀφελείας τὸ μὴ περινενοημένως λέγειν, ἁπλῶς δὲ καὶ ἀνειμένως τὰ περινενοημένα, ſed ſimpliciter & remiſſè indicare ea quæ acutè & ſolerter & ingenioſè animo cõcepta ſunt, illud eſt artificiũ tractãdæ τῆς ἀφελείας. & ἐν τῷ περὶ δεινότητος, Τοιγαροῦν

Σινθετα ἀπὸ τῆς περί. ἔννοιαι μετὰ τῆς τοιαύτης δεινότητος αἱ παράδοξοι καὶ βαθεῖαι καὶ βίαιοι, καὶ ὅλως περινενοημέναι. de Philippicis loquẽs. Sic Περιχαρὴς, ſupra modũ lætus, gaudio perfuſus, ὁ ἀμέτρως χαίρων. Cui opponitur Περιαλγὴς à Platone. Περίφοβος pertrepid', qui

Περιχαρής. Περιαλγής.

Περιδεής. & Περιδεὴς dicitur, & Περιδεὴς pauore offuſus apud Platonẽ. formidoloſus apud Iſocratẽ, hoc eſt qui timori eſt aliis. Ἐπίφοβος ὁ ἠρέμα φοβούμενος, vt

Περίθυμος. ἐπιδεής. Sic Περιαλγὴς, περιαλγής. & Περίθυμος excãdeſcẽs, ἄγαν τεθυμωμένος. Plut. in Mario, Ἐνταῦθα αἱ γυναῖκες ἀπαντῶσαι μετὰ ξιφῶν καὶ πελέκεων, δεινὸν τε τετριγυῖαι καὶ

Περίλυπος. περίθυμοι, ἠμύνοντο. Περίλυπος. Ariſtot. in IIII. Ethic. Καὶ ὅτ' εὐτυχῶν περιχαρής

ἔςαι,οὔτ᾽ ἀτυχῶν περίλυπος. Περίλοιπος verò eſt ὁ περιὼν,qui ſupereſt.Idē in 2. OEconomicō,Ὁπότε ᾖ ἀπαλλάτ]οιντο εἴ τι περίλοιπον εἴη αὐτοῖς,ἐπώλουν. Περιπληθὴς prægrādis.Lucia.Ἕκαςον ὡς ἂν πίθου περιπληθέςερον. Plutarch' pro perpleno vſus eſt & redūdāti.Περιφλεγὴς vt Περικαὴς,ardēs,peruſt',peraridus. Plut.Διψήσας περιφλεγῶς.Sic Περιπαθὴς & Περιώδυνος apud Demoſthenem, qui toto corpore cōtuſus eſt,& dolore vehemēti affectus.vt Περιαλγὴς.Περίπυςος celebratus, illuſtris. Περιεσκεμμένος conſideratus, circunſpectus. Gregor. εἰς Βασίλειον, Οἱ δ᾽ αὐτοί μοι δοκοῦσι ῥᾳδίως ἂν καὶ ὃν ἄνδρα οἱ καλέσαι θρασὺν,καὶ δῆλον τὸν περιεσκεμμένον. Quintilianus,Modeſtè tamen & circunſpecto iudicio de tantis viris pronunciandum. Περικαίω peruro & retorridū facio. Theophraſt. Θερμὸς γὰρ ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, καὶ οὐ ποιεῖ πέψιν. Andocid. pro dolore vehementi afficio, Καί μοι μέγιςον θαῦμα περιέςηκε εἴ ποτε οὗτοι οἱ ἄνδρες δεινῶς οὕτω περικαίονται,εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι. Terentius, Vro hominem, pro ango. Et alibi, Si quando illa Phædriam, te vt male vrat. Tranq. in Tyb. Vrebant inſuper & anxiam mentem varia vndique conuicia. Περιχαίρω.Gregor.Μόνον μὴ τοῖς ἀγαθῶν περιχαρὴς καὶ ὑψηλὸς ἄμετρα,καταπέσῃς ἐν ᾧ ἐπαρθῆναι. Idem, Καὶ μάλιςα τῇ ἐπὶ ἀσεβείᾳ περιχαιρόντων.

Περιφοβοῦμαι paueo. Xenoph. Ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἀξίπονται μόνον νυκτὸς αἱ ἔλαφοι, διὰ τὸ μεθημέραι περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους. Περιψύχεσθαι perfrigeſcere,id eſt καταψύχεσθαι. Plutarch.in ſexto Sympoſ.Περιψύχεσθαι γὰρ ἱκανῶς καὶ πυκνοῦσθαι τὰ σώματα τῶν βαδιζόντων διὰ χιόνος. Et Περίψυξις eſt affectio febre laborā tium,quæ præcedit horrorem,hoc eſt φρίκην:vt φρίκην διαδέχεται ῥῖγος,inquit Alexander.Galen. Πότερον μετὰ περιψύξεως ἢ μετὰ φρίκης ὁ παροξυσμὸς ὑπήρξατο πυνθάνονται. Idem Plutarchus de Chryſippo loquens,περίψυξιν pro refrigeratione denſante ponit, Πῶς γὰρ οἷόν τε λεπτομερὲς ἐκ παχυμεροῦς καὶ ἀραιὸν γενέσθαι κατὰ περίψυξιν. Περιηγοῦμαι,ſingillatim expono,ἢ κατὰ λεπτὰ διηγοῦμαι,ſingulas partes narro & commemoro. Lucianus,πρὸς τοῦ πλούτωνος,ὦ αἴακε, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Hermogen. ἐν ᾧ δὲ κατὰ κτησιφῶντος δημοσθένης τῆς ὕβρεως περιήγησιν ἐποίησεν,ἀκριβῶς ἕκαςα διηγούμενος. δῆλον ὅτι τὴν φαυλότητα τοῦ πράγματος αἴρων εἰς μέγεθος τῇ περιττοτέρᾳ ἑρμηνείᾳ. Idem Lucianus, ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς ὦ φίλτατοι ἑρμήδιον, περιήγησαί με τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι.hoc loco circunducere ſignificat,hoc eſt ξεναγεῖν:quo verbo etiam eodem loco vtitur. ξεναγήσεις γάρ με εὖ οἶδ᾽ ὅτι περιοστῶν.pro quo Plautus perducere dixit in Muſtel. Eho iſtum puer circunduce haſce ædis & conclauia. nam egomet ductarem, niſi mihi eſſet ad forum negocium. Idem, Perductet quiſpiam ædes dico. Tr.Eo intró igitur ſine perductore.Idem, Errabo potius quàm perductet quiſpiam.quo modo accipi poteſt apud Ciceronem pro Cluentio, Aſinius autē quaſi in hortulos iret, in arenarias quaſdam extra portam AEſquilinā perductus occiditur. Eſt alioquin perducere προσαγωγεύειν, & perductor προσαγωγὸς,vt apud Tranquillum in Veſpaſiano,Cum perductæ pro concubitu HS cccc. donaſſet. Περιήγησις ἡ λεπτομερὴς τοῦ πράγματος ἀφήγησις,cum ſcilicet quaſi in rem præſentē lectores ſcribendo hiſtorici vel alii ſcriptores perducunt: quale eſt opus Pauſaniæ.Athen.lib.VII, καὶ ὥσπερ οἱ τὰς περιηγήσεις καὶ τοὺς περίπλους ποιή-

Περίλοιπος. Περιπληθὴς. Περιώδυνος. Περιεσκεμμένος. Περικαίω. Περιχαίρω. Περιφοβοῦμαι. Περιψύχομαι. Περίψυξις. Περιηγοῦμαι. Περιήγησις.

σάμενοι μετ' ἀκριβείας, ἐπειδὴ πάντα ἐκτίθεσθαι ὅπου ἐστὶν ἕκαστον. ὅθεν περιηγηματικὸς λόγος, huiuſcemodi deſcriptio. Aphthon. ἔκφρασίς ἐστι λόγος περιηγηματικὸς εἰς ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. Ioſepus cõtra Appionẽ, de diſcrepãtia hiſtoricorũ loquẽs, καὶ τί δεῖ λέγειν περὶ τῶν κατὰ πόλεις. ὅπου περὶ τῆς περιηγήσεως τῆς Περσικῆς στρατιᾶς

Περιηγητής. τῶν ἐν αὐτῇ παραγενομένων οἱ δοκιμώτατοι διαπεφωνήκασι. inde περιηγητὴς eſt ξεναγωγός. Iuſtin. in Paræne. de Sibylla Cumæa loquẽs, αὐτοὶ γὰρ ἐν τῇ πόλει γενόμενοι, παρὰ τῶν περιηγητῶν μεμαθήκαμεν, τῶν καὶ τοὺς τόπους ἡμῖν ἐν οἷς ἐχρησμώδει ἀποδειξάντων. Lucian. ὡς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν ἐπιβουλή τις ἐστιν, ἡ δὲ ἀπάτη, id eſt ὁ λεπτομερῶς ἐκτιθέμενος τὴν εἰκόνα. Baſilius etiã pro ξεναγωγεῖν vſus eſt homil. VI. in Hexaẽm. δεῦρο δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι, περιηγοῦνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. Hos perductores Cicero in Verrem xenagogos appellat. Strabo lib. 2. exponere exordiens ſitũ orbis, πρὸς ἅπαντα δὲ τὰ τοιαῦτα ἡ παρ' ἡμῖν θάλαττα πλεονέκτημα ἔχει μέγα. καὶ δὴ καὶ ἔνθεν ἀρκτέον τῆς περιηγήσεως.

Περιηγητικός. Περιηγητικὸς peruagator, peruulgatus. Plut. περὶ τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς, Τὴν δὲ κοινὴν καὶ περιηγητικὴν δόξαν εἰς τὸ μέσον παρῆγον, peruulgatã opinionẽ in

Περιπεποιημένος. medium adduxerunt. Περιπεποιημένος eſt quaſi περινοίᾳ τινὶ πεποιημένος, ſolerter & affabre factus, περιττῶς πεποιημένος. Theophraſt. Ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ φασίν, οὐκ ἐκπλήττοντες τὴν δᾷδα, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δένδρου περισκάπτειν, φέροντες ὄργανόν τι

Ἐκπλήσσειν. περιπεποιημένον. quo in loco ἐκπλήσσειν ſignificat ictu ſecuris excutere. Sic Thucydides quodã loco, ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. quod verbũ alioquin perterrefacere & conſternatione afficere ſignificat, & in ſtuporem præ admiratione redigere. AEſchin. κατὰ Τιμάρχου, Ἄτοπον γὰρ εἴη ὡς δοκεῖν ἑαυτοῖς, εἰ τοὺς μὲν υἱεῖς τοὺς μηδέπω γεγονότας, ἅπαντες εὔχεσθε οἱ μέλλοντες παιδοποιεῖσθαι, καλοὺς κἀγαθοὺς τὰς ἰδέας φῦναι, καὶ τῆς πόλεως ἀξίους· τοὺς δὲ ἤδη γεγονότας, ἐφ' οἷς προσήκει σεμνύνεσθαι τὴν πόλιν, ἐὰν κάλλει καὶ ὥρᾳ διενεγκόντες, ἐκπλήξωσί τινας, καὶ περιμάχητοι ἐξ ἔρωτος γένωνται, τούτους ἀτιμώσετε, id eſt qui ſua ſpecie & forma homines in ſtuporem agunt, & certamen amatorium. ἐν δὲ τῷ περιφεύγω ἡ περὶ idem ſignificat quod in περιγίνομαι, hoc eſt ita fugio vt ad extremum euadam. vel ad extremũ euado, & ſuperſtes ſum, vt περιγίνομαι. Demoſth.

Περιφεύγω. Ὥστε μήτε τοὺς οἰκείους, μήτε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾶν περιφεύξεσθαί με, ὑγιάνας καὶ σωθεὶς ἀπροσδοκήτως. Idem, Ἡνίκ' ἐγὼ ἀσθενῶν κατεκείμην, οὐκ εἰδὼς εἰ περιφεύξομαι. Plato in III. de Legibus, Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν, σχεδὸν ὄ-

Περισώζω. ρειοί τινες ἂν εἶεν νομεῖς, qui ſuperfuerũt. Sic Περισώζω tandẽ ſeruo. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Εἶτα καταγεὶς μέσον κέρας ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δ' οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περιέσωσεν. οὐ γὰρ τὴν ἀρχὴν οἷοί τ' ἦμεν ἐνεγκεῖν τὴν βίαν τοῦ πνεύματος, Poſtquam autẽ antemna fracta nos tamẽ non euertit, ea vtique ipſa nos incolumes tandẽ ſeruauit: nec enim alioquin intento velo & expanſo ferre

Ἀποσώζω. vim tẽpeſtatis potuiſſemus. hoc etiã Ἀποσώζειν dicitur. Xenoph. in 2. ἀναβάσ. Εὕρημα ἐποιησάμην εἴ πως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς. Et in 2. Ἑλληνικ. Καὶ ὁ Κοιρατάδας ἐν Πειραιεῖ ἔλαθεν

Περιφέρω. ἀποδρὰς, καὶ ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Περιφέρω etiã eſt in diuerſum fero atq; in cõ-

Περισπῶ. trariũ. vt περιάγω, & περισπῶ, & περιτρέπω. Ariſtotel. in V. Ethic. Εἰς τἀναντία δὲ μεθίσταται ἡ πολιτεία, οἷον ἡ μὲν ἀριστοκρατία εἰς δῆμον. ὡς ἀδικούμενοι γὰρ περισπῶσιν εἰς

τυννάννοι οἱ ἀπορώτεροι. αἱ δὲ πολιτεῖαι εἰς ὀλιγαρχίαν. Sicq; videtur illud Plutarchi in Cicerone accipiendũ, Δείσασα δ' ἡ βουλὴ νέον ἄνδρα καὶ τύχῃ λαμπρᾷ κεχρημένον, ἐπειρᾶτο τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἀποκαλεῖν αὐτοῦ τὰ στρατεύματα, καὶ περισπᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν. Ἀντιπερίσπασμα eſt ſtrategema auxilia hoſtiũ alibi diſtinẽtis, Ἀντιπερίσπασμα.
quod & ἀντίσπασμα dicitur: vel cum hoſtes domũ reuocantur ad tuendam patriã: quale fuit Scipionis Annibalem ex Italia tandem abſtrahentis, & quaſi ſtatiua Punica conuellentis, vt aliorſum abduceret. Polybius in 2. hiſtor. Τοιγαροῦν ὁρμήσαντες ἐπὶ τὸ πολυπραγμονεῖν, καὶ χειρῶν ἄρχειν ἀδίκων, οὐχ οἷς ἴσως ἄν τι τῶν ἐπινοηθέντων, ἀλλ' ἀτυννάννοι, καὶ τὸν ἄριστον τότε περιεστῶτα, καὶ τὸ ἔθνος ἐσωματοποίησαν, πραγματικῶς ἀντιπερισπάσαντος ἐκείνου, καὶ λυμηνάμενοι τὰς ἐπιβολὰς αὐτῶν. Idem alibi de bello Gallico loquens, Μετὰ δὲ τούτων οὐενετοὶ καὶ γονομάνοι δυσμένειοι. τούτους δ' ἔταξαν ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς Γαλατίας, ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν, ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας. & rurſus de iis loquens qui Ἀντιπερισπᾶν.
Romam ceperunt, Γενομένου δὲ ἀντισπάσματος, καὶ τῶν οὐενετῶν ἐμβαλόντων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, τότε μὲν ποιησάμενοι συνθήκας πρὸς Ῥωμαίους, καὶ τὴν πόλιν ἀποδόντες, ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκείαν. ex quo loco ſumma vanitas hiſtoriæ Liuianæ deprehendi poteſt, qui ad vnũ Gallos cæſos eſſe ſcripſit. inde apud Galenũ ἀντισπα- Ἀντισπαστικόν.
στικὰ φάρμακα, vt in XIII. Therapeut. Ἀντισπᾶν γὰρ χρὴ τῶν ἀρχομένων ῥευματί- Ἀντισπᾶν.
ζεσθαι πορρωτάτω τὸ περιττόν, οὐχ ἕλκειν ἐπ' αὐτά. κατὰ τοῦτον οὖν τὸν λόγον, οὔτε γαστρός, οὔτε ἐντέρων ἀρξαμένων φλεγμαίνειν, ὑπηλάτῳ χρῆσθαι προσήκει. apud eum ἀντίσπασις & παροχέτευσις opponũtur. Idẽ, Τό γε μὴν ἐμέτοις χρῆσθαι τῶν αἰδοίων πεπονθότων, ἀντισπαστικόν ἐστι βοήθημα. Περιτρέπω circumago, & interdũ circum- Περιτρέπω.
actu euerto & percello. Lucian. Χειμὼν δὲ καὶ γνόφος ἐμπεσών, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. Gregor. Ὥσπερ οἱ τοὺς ἵππους τοῖς ῥυτῆρσιν ἀθρόως μεθέλκοντες φερομένους, καὶ τῷ ἀδοκήτῳ τοῦ ἀναγμοῦ περιτρέποντες, Inopinata & violenta fræni excuſſione reſupinãtes, retrorſum agentes. Interdum in bonam partem accipitur, vt cum res male cœpta bene vertit. Lucian. Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς δέον ὁσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον προωλίσθον, id eſt felicius ceſſit & in diuerſum quàm inſtitueram. Ariſtid. Μόνη γὰρ ὡς εἰπεῖν ἡ πόλις διαγέγονε πρὸς τὴν ἁπάντων τύχην ἁμιλλωμένη, καὶ πειρωμένη πᾶσι περιτρέπειν τὰς συμφορὰς ἐπὶ θάτερα. Inde illud Act. Apoſt. cap. XXVI, Μαίνῃ Παῦλε. τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, multæ te literæ è ſana mẽte ad inſaniam redigunt. Περιτρέπω σε dicitur ἀντὶ τοῦ σφάλλω, in errorem induco & impello. vt περιτρέπομαι ἀντὶ τοῦ σφάλλομαι, quod etiã dicitur cum hominis conſiliũ in diuerſum agitur vel in bonã vel in malam partẽ. vt ſi quis cæcum recta ingredientẽ in diuerticulum flectat, vel retrorſus conuertat: vel vice verſa, aberrantẽ in rectam viã rectámq; itionẽ reponat. Περιτροπή circuma- Περιτροπή.
ctus. & quod Latini dicunt, in orbem aliquid facere, hoc Græci ἐκ περιτροπῆς dicunt. Baſil. homil. VIII, Ὡς μὲν αἱ στρατιαὶ τὰς ἐν νυκτὶ φυλακὰς ἐκ περιτροπῆς ὑποδέχονται. Liuius, Cum priores decẽuiri ſeruaſſent, vt vnus faſces haberet, & hoc inſigne regium in orbem ſuam cuiuſque vicẽ per omnes iret. Dicitur & ἐκ περιόδου à Polybio. Eadem præpoſitionis vis eſt in πε- Ἐκ περιόδου.
ριῆλθεν & περιέστη, deuenit, degenerauit. Syneſius, Καὶ περιέστηκεν ἡμῖν εἰς τὸ Περιέστημαι.
τοῖς μὲν ἠδικηκόσι, δεῖσθαι φιλανθρωποῦ, τοὺς δὲ οὐδὲν ἠδικηκότας, ἠδικηκέναι, eo iam

mores nobis euaſerunt. Demoſth. Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὐναντίον μοι περιέ-
στη, Res mihi atrociſſimè ceſſit, & quaſi in contrarium ceſſit euentu gra-
uiſſimo. Et cauſam ſubdit, ἀντὶ γὰρ τοῦ δίκην ὧν ἐπεπόνθειν λαβεῖν, δοῦναι πραγμά-
των ὧν οὐδέν μοι προσῆκεν, ἐκινδύνευον. Syneſ. Ἅπαντα γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περιέστη.
Valet hæc ſignificatio & in actiua voce. Athenæus lib. XII. de Callia lu-
Περιίστημι. xurioſo, Ἀλλ' ὅμως εἰς τοσοῦτον αὐτὸν περιέστησεν ὁ περὶ ἡδονὴν βίος, ὥστε μετὰ γραϊδίου
βαρβάρου διατελεῖν ἠναγκάσθαι. καὶ τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων ἐνδεὴς γενόμενος, τὸν βίον
ἐτελεύτησεν, vſque adeo hominis fortunam circumegit in contrarium vita
voluptuaria. Sic AEſch. κατὰ Κτησιφ. Καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα,
ὥστ' εἰ μὲν μὴ πέμποι Φίλιππος πρέσβεις, καταφρονεῖν αὐτὸν ἔφη τῆς πόλεως· εἰ δὲ πέμποι,
κατασκόπους πέμπειν, ita tandem ciuilis vitæ Reipub. ſtatum immutauit, &
in contrarium commutauit. Herodi. Τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων εἰς πενίαν
περιστήσας, redigens. Ariſtot. in quinto Politic. Καὶ Περίανδρον συνεκβαλὼν τοῖς
ἐπιτιθεμένοις ὁ δῆμος τὸν τύραννον, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν, in poteſtatem
ſuam redegit. Plut. in Antonio, Ταῦτα, ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν, ἐνί-
κα, oportebat enim vi fatali imperii ſummam ad vnum Cæſarẽ deuenire.
Herodot. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ βασιληίη ἐς Ἀλέξανδρον περιήιε, Verum tamen regnum
ad Paridem tandem non erat peruenturum, ſed ad Hectorem. Περιίστημι
etiam circundo, circunuenio, vndique immitto. Polyb. in 2. hiſt. ὑπέλαβον
ῥᾳδίως καταγωνίσασθαι τοὺς ἀχαιούς, ἐν χερσὶ συνεπιτιθέμενοι, καὶ πανταχόθεν περιστή-
σαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. Idẽ in V, ὁμοίως δὲ καὶ ῥωμαῖοι πρὸς τοὺς ἕλληνας ἐπρέσβευον,
δεδιότες τὴν τοῦ Φιλίππου τόλμαν, καὶ προορώμενοι μὴ συνεπίθηται τοῖς τότε περιεστῶ-
σιν αὐτοὺς καιροῖς. Inde περίστασις pro neceſſitate hominem vndique vrgente,
apud eum ſæpe. Appia. in III. bellorũ inteſti. Καὶ ἡ βουλὴ συγγινώσκουσα αὐτῷ
διὰ σφᾶς ἐπιβουλεύοντα τὸν δῆμον, ἔδωκε φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, ἐκ τῶν
ἐκστρατευμένων ἑαυτῷ καταλέγοντα, id eſt, Senatus ei permiſit cuſtodes corpo-
ris è numero militũ ſibi deligere, & corpori circundare. Περιίστασθαι etiã
circunſtare & circũfundi. Thucydid. Ὅτι περ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πό-
Περίστασις. λιν. Περίστασις præter notum ſignificatum, eſt neceſſitas & caſus incom-
modus, clades & ſtatus afflictio. Polyb. Ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, Cũ
neceſſitas & inopia vrget. Et in 2. hiſt. de Arato, ἄνδρα δυνάμενον πάσης εὐ-
στοχεῖν περιστάσεως, qui opprimi nullo aduerſo caſu poſſit: vel qui perſpicere
poſſit quid potiſſime agendum ſit in vnaquaque neceſſitate. Idem in I,
εἰς τοῦτ' ἤγαγε περιστάσεως, ὥστε μήτε διακινδυνεύειν τολμῶντας, μήτε ἀποδρᾶναι δυ-
Περιίστασθαι. ναμένους, τέλος ὑπὸ λιμοῦ συναγομένους ἐσθίειν ἀλλήλων ἀναγκασθῆναι. & Περιΐστα-
σθαι verbum eodem pertinẽs. Baſil. περὶ εὐχαριστίας, Τίς γάρ ἐστι ἀρετή φησιν,
νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν διαχύσει ψυχῆς φαιδρὸν καὶ γεγανωμένον διάγειν. πῶς δὲ καὶ δυνα-
τὸν κατορθωθῆναι τοῦτο, μυρίων περιϊσταμένων ἡμῖν ἀβουλήτων κακῶν, ἀναγκαίαν τῇ ψυ-
Περιστατικός. χῇ τὴν κατήφειαν ἐμποιούντων. Περιστατικὸς, aduerſus, calamitoſus, minus ſe-
cundus. Idem εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ προοιμίου, Οὔτε γὰρ τὰ δεξιὰ καὶ περισπούδαστα τοῖς
πολλοῖς, ὃ ἑστὼς καὶ μόνιμον ἔχει· οὔτε τὰ περιστατικὰ τῶν πραγμάτων καὶ κατηφῆ, παγίως
ἥδρυνται. & in apologia ad Cæſarieſes eodẽ modo vſus eſt. Περίστασις etiam
rerum euẽtum ſignificat, & viciſſitudines. Idem Γαζῃ φίλῳ ἐπισκόπῳ, Ὡς μὴ
προσέχειν ἀνθρώποις, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐαγγελικῆς ἐντολῆς καταρτίζεσθαι, αἳ οὔτε καιροῖς,

οὔτε περιστάσει τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων συμμεταβάλλονται, ἀλλ' αἱ αὐταὶ διαμένουσι. Περιεστάμενον verò κακὸν dicitur euentus incōmodus & calamitoſus. Alexād. περὶ εἱμαρμ. ad Cæſares, Μόνοις γὰρ ὁρῶμεν ἐπὶ τὴν εἱμαρμένην καταφεύγοντας τῶν ἰδιωτῶν τοὺς μηδὲν συνειδότας αὑτοῖς δεξιόν, ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν τῶν περιεστώτων αὐτοὺς κακῶν, ἀφ' αὑτῶν μεταφέροντας. περιεστηκότα enim dicūtur ea quæ hominem in arctum redigunt & opprimunt. Idem ea referens quæ dicunt ii qui neceſſitatem fati ponunt, ἡμεῖς δὲ οὐδενὸς κύριοι, ἑπόμεθα δὲ ταῖς περιστάσεσιν ἀεί, ταύταις ἐνδιδόντες τε καὶ συγκατατιθέμενοι. μὴ γὰρ εἶναι δυνατὸν ἡμῖν ὄντων τῶν περιεστώτων τοιούτων, ἄλλο τι ποιεῖν. Laërt. in Zenone, Γεύσεσθαι δὲ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν τὸν σοφὸν κατὰ περίστασιν, id eſt neceſſitate vrgēte. Idem in Heril. ποτὲ δὲ ἔλεγε, μηδὲν εἶναι τέλος· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, id eſt pro rerum euentu & varietate caſuū immutari. Idem, Διονύσιος δὲ ὁ μεταθέμενος, τέλος εἶπε τὴν ἡδονὴν διὰ περίστασιν ὀφθαλμίας. ἀλγήσας γὰρ ἐπιπόνως, ὤκνησεν εἰπεῖν πόνον ἀδιάφορον, id eſt propter incommodam & aduerſam oculorū affectionē. Idem in Zenone, Καὶ τῶν καθηκόντων τὰ μὲν, ἄνευ περιστάσεως, τὰ δὲ, περιστατικά. καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως, οἷον ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια. κατὰ περίστασιν δέ, τὸ πηροῦν ἑαυτόν, καὶ τὴν κτῆσιν διαρριπτεῖν. περιστατικὸν dixit calamitoſum & affligentem, & ad neceſſitatem adigentem. Περίστασις etiam verbū eſt rhetoricorum. Περίστασις. Aphthon. Διενήνοχε δὲ θέσις ὑποθέσεως, τῷ τὴν μὲν ὑπόθεσιν, ἔχειν περίστασιν, τὴν δὲ θέσιν ἀπερίστατον εἶναι. περίστασις δέ ἐστι πρόσωπον, πρᾶγμα, αἰτία, χρόνος, τόπος, τρόπος, inquit Hermogenes. περίστασις, inquit idem tomo. III. περὶ εὑρέσεων, ἐστὶ τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, καὶ δίκαις καὶ ὑποθέσεσι, καὶ βίῳ, τόπος, χρόνος, τρόπος, πρόσωπον, αἰτία, πρᾶγμα. προστιθέασι δὲ οἱ φιλόσοφοι καὶ ἑβδόμην τι, τὴν ὕλην. Fabius lib. v. argumenta à circunſtantia, & complexu cauſarum vocat. alibi adiuncta appellat & accidentia. Cicero Latinum vocabulum non reddidit, quod meminerim. Περιστατοῦμαι, circundor. Areth. in Apocalypſ. Περιστατοῦμαι. Καὶ ὁ πειρασμὸς τῆς διαθήκης μεταλαμβάνει τὰ περιστατούμενα καὶ πειραζόμενα, id eſt ii quos ille circunſtat. vt illud Virgilii, Nec quæ circunſtant te deinde pericula cernis? Idem Polyb. de Athenienſium ciuitate loquens, Διωσαμένη γὰρ ἐνίοτε τὰς μεγίστας καὶ δεινοτάτας περιστάσεις, διά τε τὴν τοῦ δήμου καὶ τὴν τῶν προεστώτων ἀρετήν, ἐν ταῖς ἀπεριστάτοις ῥαστώναις εἰκῇ πως καὶ ἀλόγως ἐνίοτε σφάλλεται. ῥαστώνην ἀπερίστατον appellat ſtatum rebus ſecundis florentē, in quem Ἀπερίστατος. nulla clades, aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortuniū. Cum per ſe Ῥαστώνη ſignificet rerum ſecundarum proceſſum, & fortunæ indul- Ῥαστώνη. gentiā nullis caſibus aut cladibus interruptam, hoc eſt τοῦ βίου εὐπραξίαν: cui opponuntur τὰ παρὰ τῆς τύχης ἀντιπίπτοντα. Cicero vitæ tranquillitatē vocat. Iſocrat. in Euag. Ὀλίγοις πολλὰς ῥαστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῥᾳθυμίας μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος. Greg. in I. cōtra Iulianū, Εἰ τούτῳ τῷ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, καὶ τοὐναντίον τὸ κακοδαιμονεῖν τοῖς ἀντιπίπτουσιν. Hoc vocabulū etiam facilitatem ſignificat. Plato in Gorg. Οὐκοῦν πολλὴ ῥαστώνη, ὦ Σώκρατες, γίγνεται μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν. de rhetorica loquens. Significat etiam laboris leuamentum, & facilem rationem rei conficiendæ. Lyſ. Ῥαστώνην ἐμαυτῷ ἐξευρὼν εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων, id eſt, equo vtor propter corporis

Ῥᾳστωνεῖν. vitium, & facilem modum inueni lõgioris itineris conficiendi. Ῥᾳστωνεῖν eſt ocio languere, & captare ocium, & indulgere inertiæ. Xenoph. Ὅταν μὲν πορεύηται ἐφ' ὅπερ ὥρμηται βαδίζων, οὐδὲ ῥᾳστωνεῖ ἡ τῇ ψυχῇ, πρὸς χρείαις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος. Dicitur & paſſiue ἐρρᾳστωνευμένος. Hoc idẽ Ῥᾳδιουργεῖν & ῥᾳδιουργία dicitur, hoc eſt negligere, ceſſare, ſine intentione & cura viuere, & ſegniter negocia obire, vt operarii qui operis conſummationem ad ſe pertinere non magnopere putant. Idem in eodem OEcon. Τὸ δὲ δὴ ἐᾶν ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, ῥᾳδίως τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ ἔργου παντός. Idem, Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἔργοις πολὺ διαφέρουσιν εἰς τὸ αὐτὸ οἱ ἐπιστάται, τινὲς ἐφ' ὅπερ τεταγμένοι εἰσί, καὶ οἱ μὴ ἐπιστάται, ἀλλ' ἀνευρίσκοντες προφάσεις τοῦ μὴ

Ῥᾳδιουργεῖσθαι. ἐργάζεσθαι, καὶ ἐώμενοι ῥᾳδιουργεῖν. Ῥᾳδιουργεῖσθαι voce paſſiua, ſupino ocio ceſſare ſignificat, & prorſus remiſſum eſſe, vt ἀθυμοῦμαι & ἀπορῶ(?) & ἀπορεῦμαι plus ſignificant, quàm actiue enunciata verba. Idem ἐν τῇ τῶν Λακεδ. πολιτ. Λυκοῦργος τοίνυν παραλαβὼν τοὺς Σπαρτιάτας, ὥσπερ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας οἴκοι σκηνοῦντας, γνοὺς ἐν τούτοις πλείστους ῥᾳδιουργεῖσθαι, εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια.

Περίστασις. Περίστασις etiam ſignificat coronam, id eſt turbam circunfuſam, & circulum efficientem. Polyb. in 1, Ταχὺ δὲ διὰ τὴν περίστασιν τῶν τοῦ Ξανθίππου λόγων διαδοθέντων εἰς τὰ πλήθη καὶ τοὺς στρατηγούς, ἔγνωσαν οἱ προεστῶτες ἀνακαλέσαι καὶ πεῖραν αὐτοῦ λαμβάνειν, id eſt peruulgato ſermone per eos qui ipſum loquẽtem

Ἀντιπερίστασις. circunſteterant. Ἀντιπερίστασις verbum eſt τῶν φυσιολόγων. Theophr. in 1. de Cauſis, de incremento arborum loquens, & quòd radices hyeme creſcant, & ſtipes & rami æſtate, Πιθανὸς δὲ καὶ ταύτῃ δόξειεν ὁ λόγος, ὅτι τὰ μὲν ἄνω κωλύεται διὰ τὸ περιέχειν ἀέρα ψυχρὸν ὄντα, τὰ δὲ κάτω στεγαζόμενα τῇ γῇ, καὶ ἅμα συγκατακλειόμενα ὑπὸ τοῦ θερμοῦ διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν. Idem in ſecũdo de riguis loquens, Τῶν δὲ ποτίμων ὑδάτων τὰ ψυχρὰ, βέλτιστα. καὶ γὰρ πέττειν ποιεῖ μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν τοῦ θερμοῦ καὶ καταψύχειν τὰς ῥίζας, id eſt propter cohibitũ & coarctatum calorem à circunfuſo frigore. eſt enim Ἀντιπερίστασις cohibitio & compreſſio vndique circunfuſa, & fit non minus à calore quàm à frigore. Ariſtot. in 1. Meteorolog. Καὶ περὶ τὴν Ἀραβίαν τοῦ θέρους τὰ ὕδατα γίνεται, οὐ τοῦ χειμῶνος, καὶ ταῦτα ῥαγδαῖα διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ταχὺ γὰρ ψύχεται τῇ ἀντιπεριστάσει, ἣ γίνεται διὰ τὴν ἀλέειαν τῆς χώρας ἰσχυρῶς. de ea loquens quæ fit in nubibus.

Ἀντιπεριΐσταμαι. & Ἀντιπεριΐσταμαι cohibeor & coerceor vndique. Idem in v 1, Ἡ δὲ πέψις πάντων τῶν καρπῶν γίνεται μὲν ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, καθάπερ εἴρηται. δοκεῖ δὲ καὶ τῶν ὀψικάρπων, ὑπὸ τοῦ ψύχους, διὰ τὴν ὥραν. πέττει γὰρ, ὥσπερ ἀεὶ λέγομεν, τὸ θερμὸν ἀντιπεριϊστάμενον, concoquit enim calor, vt ſemper diximus, intra terram compreſſus & cohibitus coactúſque. Paſſiue enim hoc verbum accipitur, vt circa finem eiuſdem libri, Ἀντιπεριϊσταμένη γὰρ ἡ θερμότης εἰς τὴν γῆν, καὶ συνελαυνομένη, πέττει. Ariſtot. in Probl. ſect. vigeſimaquarta, Διὰ τί τῶν ἀγγείων οἱ πυθμένες ἕως ἂν ᾖ ψυχρὸν τὸ ὕδωρ, θερμότεροί εἰσιν; ἢ διότι ψυχροῦ μὲν ὄντος τοῦ ὕδατος, ἐγκατακλείεται τὸ θερμὸν καὶ ἀντιπεριΐσταται εἴσω, κωλυόμενον ἐξιέναι; Voce autem actiua ſigni-

Ἀντιπεριΐστημι. ficat comprimo, coarcto, intro cohibeo, vt idem ſect. decimatertia, Διὰ τί ἐν τῇ ψυχροτάτῃ χώρᾳ οἱ καῦσοι μᾶλλον γίνονται; ἢ διότι ἀντιπεριΐστησι τὸ ψῦχος εἴσω τὴν θερμότητα. in 1. Meteorolog. ὁ δὲ βορέας διὰ τὴν ψυχρότητα ἀντιπεριϊστὰς τὸ θερμὸν, ἀναζεῖ(?). Ἀντιπερίστασις etiam dicitur in corpore humano cum è loco ſuperiore ſpiritus infra coercentur : & vice verſa. ldque fit per conſenſum &

cognationem partium,hoc eſt per ſympathiam.vt apud eundẽ in Probl.
ſect.trigeſimatertia, Καὶ αἱ νόσοι ἀντιπεριΐστανται αἱ τοῦ ὠτὸς εἰς τὰ τοῦ πνεύμονος πά-
θη. ἐνίοις γὰρ σκαλεύουσι τὸ οὖς βῆχες ἐγγίνονται. in hoc verbo vir doctiſſimus Theo-
dorus interpres Ariſtotelis non perinde felix fuit meo iudicio,vt in ple-
riſque. Idem Ariſtotel. Διὰ τί λύγγα παύει πταρμὸς καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις καὶ ὄξος.
ἢ ὅτι ὁ μὲν πταρμὸς, διὰ τὴν ἀντιπερίστασίς ἐστι τοῦ κάτω πνεύματος, ὥσπερ αἱ ἄνω φαρμα-
κεῖαι πρὸς τὴν κάτω κοιλίαν, Vtrum quantũ ad ſternutationem attinet,quòd
cohibitio eſt ſuperni ſpiritus, vt fit in medicamentis quæ in ventriculo
exiſtentes flatus infra coercent. Hoc autem fit διὰ τὸ συνωθεῖσθαι τοὺς ἄνω
τόπους εἰς τὸν πνεύμονα, vt ipſe inferius dixit. Id quod dicimus cõfirmat quod
ſequitur. Ἀντιπερίωσις enim pro ἀντιπερίστασις dicitur. & Ἀντιπεριωθεῖν ἀν- Ἀντιπερίωσις.
τιπεριΐστασθαι. Plutarch. in Platonic. quæſtionibus, de antiperiſtaſi loquẽs ex Ἀντιπεριωθῶ.
Platone, Η δὲ τῶν ἐπὶ γῆς ὑδάτων ῥύσις οὐχ ὁμοίως εὐσυνόπτον ἔχει τὸν τῆς ἀντιπε-
ριώσεως τρόπον. Idem, Καὶ αἱ ῥύσεις οὕτω τῶν φερομένων ἀεὶ ὑδάτων, τὰ ὑποχωροῦντα
τοῦ ἀέρος διώκουσαι, τοῖς δ' ἀντιπεριωθουμένοις ἐξαινόμεναι, τὸ ἐνδελεχὲς καὶ ἀγώφυτον ἔχου-
σι. διὸ καὶ φέρονται θᾶττον οἱ ποταμοὶ πληθύοντες. ὅταν δὲ ὀλίγον ᾖ καὶ κοῖλον, ἵεται τὸ ὑγρὸν
ὑπὸ ἀσθενείας, οὐχ ὑπείκοντος τοῦ ἀέρος, οὐδὲ πολλὴν ἀντιπερίστασιν λαμβάνοντος, id eſt
obnixum & compreſſionem recipiente. Περιωθῶ, pulſo, vexo, male ac- Περιωθῶ.
cipio, ſugillo, iniuria afficio. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Πάντα τρόπον περιωθῶν καὶ
ἐξαίνων τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰ σύμβολα συγχέων, concutiens & vexans. Greg. in 1.
κατὰ Ἰουλ. Καὶ ὃ τούτου μεῖζόν ἐστι, τοὺς ἐμμένοντας τῇ ὁμολογίᾳ περιωθῶν, καὶ τοιούτοις κακοῖς
περιβαλὼν οἷς αὐτὸς περιπεσεῖν ἦν ἄξιος. Ariſtot. Γίνονται δὲ αἱ στάσεις καὶ ἐκ τοῦ περιω-
θεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων τῶν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ, καὶ καταστασιάζεσθαι κατὰ γάμους ἢ δίκας.
Thucydid. Ἀμύνατε οὖν ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἡμῖν ἄδικα παθοῦσιν ἀνταπόδοτε χάριν
δικαίαν ὧν πρόθυμοι γεγενήμεθα, καὶ μὴ τοῖς τῶνδε λόγοις περιωσθῶμεν ἐν ὑμῖν, ſugil-
lemur, vel repulſam feramus à vobis ſpreti & auxilio fraudati. Sic Πε- Περιυβρίζω.
ριυβρίζω, ſingulari iniuria afficio. Plut. Λεύκολλος ὑπὸ Πομπηΐου περιυβρισμέ-
νος. Athen. lib. x i i, Ὕστερον δὲ πολυοινίᾳ ἐφυβρίστως κατέστρεψε τὸν βίον, ὑπὸ τῶν οἰκε-
τῶν περιυβρισθεὶς, omni genere iniuriæ affectus. Herodot. in Terpſich. ὃς
ἐπείτε δὴ ἡμέας ἐξανδρωθεὶς ἀνέκυψε, ἡμέας μὲν καὶ τὸν βασιλέα ἡμέων περιυβρίσας ἐξέ-
βαλε. Περιελαύνω eadem ratione vexo & violenter tracto. Baſil. πρὸς τοὺς Περιελαύνω.
πλουτ. Καὶ ὅ,τι ἂν τύχῃ αἰτιασάμενος, περιελαύνων καὶ ἐξωθῶν, καὶ ἕλκων ἀεὶ καὶ σπαράσσων,
οὐ πρότερον παύεται, πρὶν ἂν ἐπαγάγῃ αὐτοῖς ἀνάγκην μεταναστάσεως. Περιγίνεσθαι, Περιγίνεσθαι.
euadere: vt περισώζεσθαι, incolumem eſſe, & ſeruari à morte. Demoſth. κατὰ Ο-
λυμπιοδώρου, Καὶ ἐγὼ ὡς ᾐσθόμην ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι, μετεπεμψάμην
τουτονί. Περιγίνεσθαι, τὸ νικᾶν, καὶ κρείττονα εἶναι, ὑπερφέρειν. περιγίνεται opponitur τῷ ἐλ-
λείπει. Plato lib. v. de Legib. αὕτη δὲ ἡ ἀρχὴ σκεψαμένη τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγιγνο-
μένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, πορίζέτω μηχανὴν ὅτι μάλιστα, ὅπως αἱ πεντακισχίλιαι καὶ τετ τα-
ράκοντα οἰκήσεις ἀεὶ ἔσονται, hic magiſtratus reputans quid iis faciendum erit
qui vel numerum excedent, vel qui numero deerunt, rationem commi-
niſcatur, &c. Idem in eodem de iis loquens qui conſtitutum cenſum au-
gent, πλείονα δ' ἄν τις κτᾶται τούτων εὑρὼν, ἢ δοθέντων ποθὲν, ἢ χρηματισάμενος, ἢ τινι
τύχῃ τοιαύτῃ κτησάμενος ἄλλῃ, τὰ περιγενόμενα τῇ πόλει ἂν αὐτὰ ἀπονέμων, εὐδόκιμός τε
καὶ ἀζήμιος ἂν εἴη. eſt enim Περιγίνεσθαι περιττὸν εἶναι, hoc eſt περιουσιάζειν, περιλείπε-

σθαι, reliquum eſſe. & Περιγίνεσθαι, ſupereſſe, promptũ eſſe, integrum eſſe, πλέον εἶναι. vt Ἀρίστιππος ἐρωτηθεὶς τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ δύνασθαι πᾶσι θαῤῥούντως ὁμιλεῖν, id eſt, τί πλέον ἐγένετο, τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἄν, καὶ τὰ λοιπά. Διὰ πολλῶν γὰρ δὴ τῷ ὄντι πόνων διεξελθοῦσι, μόλις ἂν τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων τυχεῖν περιγένοιτο. Thucydides, Καίτοι εἰ ῥαθυμίᾳ μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι, Tametſi ſi ignauia magis quàm laborum exercitatione periclitari nobis placeret: ita ſunt res noſtræ conſtitutæ vt nobis ante triſtium rerum euentũ nequaquam laborãdum ſit, & poſtquam euenerint, non minus ſtrenuis videri liceat, quàm illis quos perpetuus labor exercet. hoc eſt ſupereſt nobis, & integrum nobis eſt. Περιγίνεται etiam ſignificat εἰς ἐναντίον συμβαίνει. Vt autem περιγίνεσθαι ſignificat ſuperſtitem eſſe, ſic περιβιοῦν ſuperuiuere. Plut. in Antonio, Ἀπελαυνομένου δὲ τούτου, μὴ περιβιώσεσθαι, ἀλλ' ἐπιζῆσαι, καὶ ἐπιβιώσεσθαι.

Περίειμι. Περίεστι ἀντὶ τοῦ περιττεύει, abundat, redũdat, amplius eſt. hoc enim

Περίεστι. in cõpoſitione ἡ περὶ ſignificat, vt apud Homerum Iliad. ι x, Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ, amplius quid eſt, καὶ περιττότερον ἢ τοῖς πολλοῖς. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, de Timotheo, ὅς γε τοσοῦτον περιῆν τῆς τέχνης, ὥστε καὶ θυμὸν ἐγείρειν διὰ τῆς συντόνου καὶ αὐστηρᾶς ἁρμονίας, cui tantum artis fuit: qui tanta arte præditus fuit, & abundauit. & Περίεστι ἀντὶ ἔτι ζῇ, ſuperſtes eſt. & Περίεστι περίλοιπόν ἐστι, hoc ſaluum eſt & integrum, abũde licet, facultas ſupereſt. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ὥστ' αὐτῶν ἐνίοις τῇ ἀληθείᾳ τὸ μηδὲν ἀναλῶσαι καὶ δοκεῖν λελειτουργηκέναι, καὶ τῶν ἄλλων λειτουργιῶν ἀτελέσι γεγενῆσθαι περίεστι, id eſt euenit, & abunde licet. Thucydid. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, pro reliquiis exercitus dixit. Vt autem dicunt ἔνεστιν, ἔξεστιν, ἐνδέχεται, licet, facultas eſt, ius eſt: ſic περίεστι, περιγίνεται, quod pleniorem ſignificationem habet, eãdem tamen. Plutarch. Κάτωνι δὲ περιῆν δυσκόλου καὶ πολυπράγμονος λαβεῖν δόξαν, ad extremum contigit, reliquum hoc fuit tantúm.

Περιήκω. Περιήκω, mutatis in orbem vicibus peruenio. Arrianus, Ὡς δὲ περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακή, Poſtquã permutatis in orbẽ vicibus, vigiliarũ munus ad Antipatrũ peruenit, Antipatro ceſſit. Περιήκω recido. Syneſ. Ποιητικῇ γὰρ ἔδωκεν ὁ θεὸς τὴν εὔκλειαν ταμιεύειν, ἧς τὸ καλὸν εἴς σε περιήκει, cuius gloriæ decus ad te peruenit, recidit. tu enim ſummus poëta eſſe duceris. Περιιέναι & περιελθεῖν deuenire, tandẽ venire. Plut. in Antonio, ταῦτα (ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν) ἐνίκα, oportebat enim imperii ſummam ad Cæſarẽ deuenire. Herod. ἡ μὲν ὦν δὴ ἡ βασιληΐη ἐς Ἀλέξανδρον περιῆιε. Περιέρχεσθαι etiã eſt ἐξαπατᾶν, vt Latinè circũuenire. Ariſtoph. σκέψασθε δέ μ' εἰ σοφῶς αὐτοὺς περιέρχομαι. Pauſ. in 2. Eliacôn, de Tiſamene legato Lampſacenorũ loquẽs, βασιλέα γὰρ οὐ τὰ πάντα ἤπιον, ἀλλὰ καὶ τὰ μάλιστα θυμῷ χρώμενον Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου, τέχνῃ περιῆλθε τοιᾷδε. vtũtur & Herodot' & Lucianus.

Περιχωρεῖ. Περιχωρεῖν etiã vt περιιέναι dicitur, tãdem cedere. Idẽ Pauſ. in Phocicis, Φαΰλλου δὲ ἀποθανόντος, ἐς Φάλαικον τὸν παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ Φωκεῦσι δυναστεία. Περιχωρεῖν etiã eſt circuitu redire. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Ζωὴ γοῦν καὶ θάνατος ταῦτ' ἄττα λέγεται, πλεῖστον ἀλλήλων διαφέρειν δοκοῦντα, εἰς ἄλληλα περιχωρεῖ πως καὶ ἀντικαθίσταται. ἡ μὲν γὰρ ἐκ φθορᾶς ἀρχομένη τῆς μητρὸς ἡμῶν, καὶ διὰ φθορᾶς ὁδεύουσα τῆς ἀεὶ

τῆ παρόντος ἐκςάσεως, εἰς φθορὰν καταςρέφῃ τὴν βίου τούτου κατάλυσιν. Περιπίπτω Περιπίπτω.
etiam ſic dicitur vt præcedentia. Greg. Δέδοικα μὴ ῥᾳθυμίας ἔγκλημα φεύγων, ἀπληςίας περιπέσω γραφῇ, recidam in crimẽ intemperãtiæ, in diuerſum cedente propoſito meo. Idem κατ' Ιουλ. Ταῦτα περιάπτων τε καὶ τὰ λοιπὰ, οἷς οὐδ' ἂν αὐτὸς ὡς δικαίως περιπλομένοις ἔχῃ συνηγορεῖν. οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, in ſemetipſam incurrens: ipſa ſibi contraria. Lucian. Ὅρα οὖν μὴ περιπέσῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ ὁ λόγος σοὶ περιςῇ, reuoluatur & circumagatur. Eſt etiam ἑαυτῷ περιπίπτειν, ita agere vt rei exitus in pernitiem agentis cedat. Greg. Ἐδεῖ γάρ σε πολλοῖς ἐγχειροῦντα καὶ παρανόμοις κακοῖς, εἰς τοῦτο ὑπαχθῆναι τελευτῶντα, καὶ σαυτῷ περιδήλως περιπεσεῖν, id eſt tibimetipſi male te conſulere. Sic Περιῤῥαγῆναι, allidi vehementer & impingi. Greg. εἰς Βασίλειον, Τοιούτῳ τῷ προςάτῃ τῆς ἐκκλησίας ἐνέτυχε, καὶ τοσούτῳ προβόλῳ περιῤῥαγεὶς διελύθη. cuius thema eſt περιῤῥάσσομαι. Aliquando tamen Περιπίπτω tãtùm incido ſignificat & offendo, & obuiam fio, vt περιτυγχάνω. Demoſth. Περιτυχὼν αὐτῷ περὶ τὸν Ερμῆν, προςκαλεσάμενον πρὸς τοὺς ἀποστολέας. Syneſ. pro ἐντυγχάνω, Τοῦ περιτυχεῖν σε πάντως μιᾷ γε τινὶ τῶν ἐπιστολῶν, vt ſaltem vnam legeres, & vna in manus tuas incideret. Frequentius tamen ἐντυχεῖν dicit. Plato pro ſuperuenio, & forte aduenio ſuper ſermoné, in Sympoſio, Ἀνεχώρει οὖν ἐσκεδασμένων ἤδη αὐθέρπων, κἀγὼ περιτυγχάνω, καὶ ἰδὼν εὐθὺς παρακελεύομαι θαῤῥεῖν. Περιτρώγω, peredo, vt περικαίω. Περιτρώγω.
Ariſtot. in VIII. hiſt. Τὸ δὲ ἱππομανὲς λεγόμενον ἐπιφύεται τοῖς πώλοις. αἱ δὲ ἵπποι περιλείχουσαι καὶ καθαίρουσαι περιτρώγουσιν αὐτό. Eandẽ vim habet præpoſitio in Περιχανεῖν. Idem in eodem, Καὶ ἐὰν ςαφυλῖνον περιχάνῃ (τοῦτο δ' ἐστὶν ἡλίκον ἡ σφονδύλη.) id eſt deuorarit. Lucian. Καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Περιχανών.

Βάλλω notæ ſignificationis eſt, vt βάλλω λίθον, καὶ βάλλω τινὰ λίθῳ. Βάλλειν λόγῳ, Βάλλω.
inceſſere maledictis, & cõuiciis velut figere. Greg. Πολλοῖς δ' ἱςορεῖν τοῦτο σπουδασθήσεται, οἷς μέρος εὐσεβείας δόξει λόγῳ βάλλειν τὸν δυσσεβῆ.... de Iuliano loquẽs. Idẽ, Νῦν οὖν σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐκ ἄν τις βέβληκεν, ἤδη τοῦ λόγου προςησόμεθα. Βάλλομαι Βάλλομαι.
εἰς νοῦν, paſſiua voce dicitur pro animaduerto. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν οὖσαν αἰτίαν, οὐκ εὐθὺς εἰς νοῦν ἐβαλλόμεθα, non ſtatim cauſam intelleximus.

Βεβλημένος εἰς νοῦν à Chryſoſtomo dicitur pro eo quod dicimus qui in animum induxit, & vt faceret conſilium cepit. Herod. Βαλλόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ, ſecum ipſe cogitans. Iliad. ξ, Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς. Alibi, Ἐν θυμῷ βάλλοντο ἔπος, in animo verſabant, memores eius erãt. Et Iliad. IX, Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ βάλλεαι, id eſt ſi conſtituis & hoc cogitas. Heſiod. in Ergis, ὃς δέ κε μήτ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται, ὁ δ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ, nec cum ab alio audiuerit, animaduertit & in memoria verſat. Βάλλεσθαι χάρακα & βάλλεσθαι κρηπῖδα vt καταβάλλεσθαι, iacere. Plutarch. in Pomp. Ἤδη δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης βεβλημένου χάρακα, καὶ γυμνάζοντος ἑαυτοῦ ἵππον, γραμματηφόροι προςήλαυνον ἐκ πόντου. Et Greg. Βαλλόμενος χάρακα καὶ τάφρον ὀρύττων ἐπιμελῶς. Idem de Conſtantino in ſecundo κατ' Ιουλιανοῦ, Τόν τε πατέρα ἐννοοῦντες τὸν βαλλόμενον τὴν κρηπῖδα τῆς βασιλικῆς τῷ χριστιανισμῷ δυναστείας ἐκ πίστεως, καὶ τὸν εἰς αὐτὴν κατελθόντα κλῆρον τοῦ δόγματος ἐγγράφειν τὰ εἰκότα, id eſt καταβαλλόμενον.

Βόλος. Βόλος rete piſcatorium, id eſt funda, vt opinor, & retis iactus. Ariſtot.
in VIII. de hiſt. animal. Φασὶ δὲ καὶ πολλάκις πειβομένου τοῦ βυθοῦ, ἁλίσκεσθαι
πλείους ἐν τῷ αὐτῷ βόλῳ τοὺς λύπερους ἢ τὸ πρότερον, id eſt eodem rete. Idem pro re-
tis iactu, Περὶ δὲ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολὰς λέγονται εἶναι ὡραῖοι βόλοι. διὸ καὶ τὰ δίκτυα
ταύτην τὴν ὥραν ἀναιροῦνται οἱ ἁλιεῖς. Plutarchus βόλον πρίασθαι dixit, emere re-
tis iactum. Βόλος πεττικὸς καὶ παιστικὸς καὶ κυβευτικὸς dicitur pro aleæ iactu. Eſt
etiam Βόλος τῶν ὀδόντων in veterinis, cum dentes pullinos amittũt. Ariſto-
teles in VI. de hiſt. Ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ὅταν δὲ πάντας
ὦσι βεβληκότες, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι τὴν ἡλικίαν. διὸ καὶ λέγουσι γνώμην ἔχειν ὅταν ἄβολος
ᾖ. ὅταν δὲ βεβληκότες, οὐκ ἔχειν. ὅμως δὲ μάλιστα γνωρίζεται ἡ ἡλικία μετὰ τοὺς βόλους
Ἄβολος. τῷ κυνόδοντι. Ἀβόλους appellat qui nondum dentes amiſerunt ætatis in-
Γνώμονες. dices, id eſt γνώμονας. ſic enim appellantur à Xenophõte. Plato lib. VIII.
Legum, Πώλοις τε ἀβόλοις καὶ τελείων καὶ ἀβόλων τοῖς μέσοις. Ariſtot. lib. VI. hiſt.
animal. Ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους (id eſt dentium indi-
cum amiſſiones, qui pullini vocantur) ὅταν δὲ πάντας ὦσι βεβληκότες, οὐ ῥᾴ-
Βολίς. διον γνῶναι τὴν ἡλικίαν. διὸ καὶ λέγουσι γνώμην ἔχειν ὅταν ἄβολος ᾖ. Βολὶς eſt perpé-
Ἀναβάλλω. diculum nauticum, Act. Apoſt. XXVII. Ἀναβάλλω τὸ ἀναβιβάζω. Xenoph.
in VII. παιδείας, Καταπηδήσας δέ τις ἀπὸ τοῦ ἵππου τῶν τοῦ Κύρου ὑπηρετῶν, ἀνα-
βάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἵππον, ſuſtulit in equum ſuum. Et in quarto ἀναβά-
Ἀναβολεῖς. σεως, Καὶ ὁπότε παρείη, οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν. Inde Ἀναβολεὺς,
qui huiuſcemodi munere fungitur. Plutarch. in Craſſo, Ἅμα δ' ἵππος τῷ
Κράσσῳ παρέστη χρυσοχάλινος, καὶ οἱ ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιεβίβασαν, καὶ παρεί-
ποντο πληγῇ τὸν ἵππον ἐπιταχύνοντες. de ſtratoribus Parthorum regis loqués.
Strator. Siquidem ſtratores à ſternendis equis dicti ſunt. Vlpianus de officio Pro-
conſulis, Nemo Proconſulum ſtratores ſuos habere poteſt, ſed vice eorũ
milites eo miniſterio in prouinciis funguntur. Spartianus in Caracala,
Denique cum eum in equum ſtrator eius leuaret, pugione latus eius cõ-
fodit. In iure huius vocabuli mentio ſatis multa eſt. vt Cap. vltimo de
iure immunitatis. & in Cap. In eadem, vbi Vlpianus, In eadem cauſa ſunt
(inquit) & qui à militibus ſtratoribúſque vel à municipalibus miniſte-
riis obſeruantur, ſi probentur rei ſuæ截 ſupereſſe non potuiſſe. Hîc fortaſſe
Stator. non ſtrator ſed ſtator legendum. vt in libro primo de cuſtodia reorum
Cod. vt fuerint ſtatores apparitores à ſiſtendis reis. Cic. ad Caninium,
Literas à te ſtator mihi tuus reddidit Tarſi. Idem ad Cælium, Exiſtimaui
tamen eſſe faciendum vt ad te ſtatores meos & lictores cum literis mit-
terem. Plancus ad Ciceronem, Præſto mihi fuit ſtator eius cum literis
quibus ne venirem denũciabat. vbi viatorem potius & κήρυκα quàm ta-
bellarium ſignificari puto, quo tamen Procõſules pro tabellario vtebá-
tur. Hodie huiuſmodi curſores ſunt aſſeclæ, quos laquaios vocamus. Síc-
que fortaſſe ſtatores accipiendum in titulo de Stratoribus libro XII. Co-
dicis Iuſtiniani. Licebat enim eis equos à prouincialibus ſumere. quod ſi
eſt, ſtrator dictio pro ſtatore inualuit. Ἀναβολεῖς etiã ſunt ſubices ephip-
piarii è cremaſteribus pendentes, quibus velut adminiculis in equos ſcã
dimus. Plutarch. in Gracch. Ἄλλους δὲ λίθους ἔλαττον ἀπέχοντας ἀλλήλων ἑκατέρω-
θεν τῆς

θεν τῆς ὁδοῦ διέθηκεν, ὡς εἴη ῥᾳδίως τοῖς ἵπποις ἔχουσιν, ἐπιβαίνειν ἐπ' αὐτοὺς ἀναβολέως μὴ δεομένοις. Xenoph. in Hipparch. Τοὺς γε μὴν πρεσβυτέρους ἤδη περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι προσεθίσας, καὶ τούτους ὠφελήσαις ἄν, id eſt ἀναβιβάζεσθαι, vt ipſe in eodem libro. Eſt enim Αναβάλλειν oppoſitum τῷ καταβάλλειν. Ariſtotel. in Probl. Διὰ τί ὁ ἀφροδισιάζων καὶ ὁ ἀποθνήσκων ἀναβάλλει τὰ ὄμματα, ὁ δὲ καθεύδων καταβάλλει. Αναβάλλω ſterno & excutio, vt equus ſeſſorem. Xenophon, Χρὴ γὰρ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προσνεύειν. ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύνοι ὁ ἵππος, καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην. Αναβάλλομαι vt ἀνατίθεμαι, reiicio, cunctor, prolato, Αναβάλλομαι. procraſtino. quod & Επαναβάλλομαι dicitur, dilationes quærere, diem de die ducere. Baſil. Μὴ τοίνυν ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. ἀλλὰ μὴ ὑπερτίθεσο εἰς ἄλλην τε καὶ ἄλλην ἡμέραν. Sic Plutarch. in Cæſare, Τὴν σύγκλητον ἀναβαλέσθαι, Senatus diē diſtuliſſe. Actiua enim voce dicitur ἀναβάλλω, τὸ εἰς ἀναβολὰς καθίστημι, Αναβάλλω. hoc eſt remoror, protraho, prolatationibus implico. Demoſth. ἐν τῷ κατὰ Φιλίπ. τρίτῳ, Εἰ τὴν τῶν ἑαυτοῦ μισθοφορούντων τοὺς λόγους ἀφέλοιτε, οἳ ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, λέγοντες ὡς ἐκεῖνός γε οὐ πολεμεῖ τῇ πόλει, id eſt nos remorantur & differre cogunt. Et in illo prouerbio, Εχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει, pro ἀναβάλλεται poſitum eſt. vt Odyſſ. τ, Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον. Greg. εἰς Βασίλειον, Η δὲ τοῦ θεοῦ μάχαιρα ἐπελβοῦτο ἔτι, καὶ ἀνεβάλλετο, καὶ τὸ τόξον ἐτείνετο μὲν, κατείχετο δέ. Αναβάλλομαι etiā pro reſupinor dicitur, & pro θρύπτομαι. Halicarnaſſeus de quadā oratione Iſocratis loquēs, Τὸ μὲν ὕπτιον καὶ οἷον ἀναβεβλημένον τῆς ἀναγωγῆς, ἐν τῇ περιόδῳ τὸ μειρακιῶδες ἔνεστι κἀν τούτοις, id eſt ſupinū & delitiis affluēs. Αναβάλλομαι, ad iudiciū alterius reiicio, arbitrio eius permitto. Lucian. Αλλ' ἐπί σε τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα, καὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. Αναβάλλομαι τὸ προοιμιάζομαι, id eſt, præfationē dico, vel præludiū cātus facio, quod etiā ἀνακρούομαι dicitur. Iſocr. in Panath. ἃ μὲν οὖν ἠβουλήθην καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς, προαναβαλέσθαι, ταῦτ' ἐστιν, id eſt quæ præfari ſtatueram eo modo quo chorus quædam præcinere ſolet. Odyſſ. ι, ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. ἀντὶ τοῦ ἀνεκρούετο, ἐφροιμιάζετο. Αναβάλλομαι καὶ Επαναβάλλομαι amicior, ἐνδύομαι. vnde ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι ſignificat induere in Επαναβάλλομαι. modum amiculi, amictim circumiacere. Herodotus, Επαναβληδὸν εἵματα Επαναβληδόν. φορέουσαι, hoc eſt quaſi circumiectim & obuolutim. Sic formatur vt ἀναβαδὸν, quod ſupergrediendo & ſcanſim ſignificat. Ariſtoteles in v i. de hi- Αναβαδόν. ſtor. animal. Αἱ δὲ ἄρκτοι τὰς ὀχείας ποιοῦνται, ὥσπερ εἴρηται, οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κατακλιθεῖσαι ἐπὶ τῆς γῆς. Αναβάδην autem accentum habet in penultima. Ari- Αναβάδην. ſtophan. ἀχαρν. Αναβάδην ποιεῖς, ἐξὸν καταβάδην. & ἀναβάδην κάθημαι, inquit Pollux, ἀντὶ τοῦ ἄνω πόδας ἔχων. vt Συλλήβδην, collectim. vt Λίγδην, quaſi ſtri- Επιῤῥήματα εἰς δην λήγοντα. ctim & ἀκροθιγῶς. Κρύβδην, κρύφα καὶ σιγῇ, quæ genitiuo iunguntur, vt κρύφα τινὸς & κρύβδην, clam. Demoſth. Οὐ γὰρ εἰ κρύβδην ἐστὶν ἡ ψῆφος, λήσει τοὺς θεούς. Sic Αρδην ἀντὶ μετεώρως, vt ἄρδην ἀνέλκειν. & ἀντὶ ἀναιρετικῶς, ἀφανιστικῶς. Φοράδην geſtabundè, Lucianus, Εἴποτε τρωθείης, καὶ βλέποι σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον. Sic Φύρδην, ἀντὶ πεφυρμένως. Χύδην, ἀντὶ τοῦ κεχυμένως. Iſocrat. pro nullo diſcrimine, ἀκρίτως. Επιψαύδην & Επιγράβδην idem quod ἐπιλίγδην ſignificant, hoc eſt ſtrictim. Αναβολὴ, inquit Euſtathius, ἀνάπαυσις, id eſt ὄκνησις cunctatio, ἀρχὴ καὶ προοίμιον. Significat etiā τὸ ἐπίβλημα amictū. Syneſ. Αναβολή.

Ἀποβάλλω. Σοί τε θρέπτρα πρέποντα καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. Ἀποβάλλω δὲ ῥίπτω καὶ ἀ-
Ἀποβάλλομαι. φίημι, repudio, reſpuo. quod etiam Ἀποβάλλομαι dicitur, hoc eſt floccifa-
cio, deſpicor. Volunt autem eam eſſe differentiam, vt ἀποβάλλειν ſit homi-
nis inuiti, & qui inuitus perdit ἀποβάλλων dicatur: qui autem libens, ἀπο-
βαλλόμενος, hoc eſt reiiciens, reſpuens. Hermogen. γράφεσθαί τινα ἔξεστι, καὶ πά-
λιν ἀναιρεῖσθαι τὰς γραφὰς ἔξεστι γαμεῖν ὅθεν βούλεταί τις, καὶ ἀποβάλλεσθαι τὴν οὖσαν γυ-
ναῖκα. Lucianus de philoſophis loquens, Εὕρισκον γὰρ τοὺς ἀποβαλλομένους τὴν δό-
ξαν, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ποιοῦντας, hoc eſt qui floccifacere ſe gloriam atque à
Ἐκβάλλω καὶ ἐκβολή. ſe ſummouere dictitabant. Ἐκβάλλω eiicio, expello. & ἐκβάλλω, erumpo,
exeo. ἐκβάλλει ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀντὶ ἐμπίπτει, atque etiam ἐκπίπτει. Inde
Ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν, oſtia fluminum. Plato in Phædone, Τέτταρες δὲ ποταμοὶ τού-
Ἐκπίπτω. των κατὰ μέσον ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν πυρὶ πολλῷ καιό-
μενον. Idem, Τούτου δὲ καταντικρὺ ὁ τέταρτος ἐκπίπτει εἰς τόπον, πρῶτον δεινόν τε καὶ
ἄγριον. Polybius in III, Οὐ μακρὰν τῆς εἰς θάλατταν ἐκβολῆς τοῦ Πάδου στομά-
των. Idem in IIII, εἰς τὰ προειρημένα χωρώματα πολλῶν καὶ μεγάλων ποταμῶν ἐκ
τῆς Ἀσίας ἐκβαλλόντων. de Ponto loquens. Idem in IIII, ὅσῳ μείζους καὶ πλεί-
Ἐκδίδωμι. ους εἰσὶν αἱ ῥύσεις τῶν εἰς τοῦτον ἐκπιπτόντων ποταμῶν. Dicitur hoc etiam ἐκδιδόναι.
Pauſan. in I. Eliacôn, ἰόντων γὰρ ἐρχόμενος ἐκδίδωσιν ἐς τὸν Ἀλφειόν, ἀντὶ τοῦ ἔξεισι.
Syneſius, Πηγαὶ δὲ ἐπ' αὐτὴν ἐκδιδόασι τὴν ἠϊόνα καθαροῦ καὶ ἡδίστου νάματος. Ari-
ſtoteles, Καὶ ποταμῶν ἐκβολαὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ δένδρων ἐκφύσεις. Ἐκβάλλω par-
tum abigo, abortum pario. Plutarch. Πᾶσαι γὰρ αἱ τότε γυναῖκες ἐξέβαλον ἀνά-
πηρα, ἃ ἔτεκον διεφθαρμένα παιδία, καὶ ἐξήμβλωσαν. Theophraſt. in nono, Ἡ δὲ
θηλυπτερὶς γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασίν· ἐὰν δὲ μή, τὸ ὅλον ἄτεκνον
Ἐκβόλιμος. γίγνεσθαι. Ἐκβόλιμος eiectitius. Ariſtot. in III. de partibus animal. de cor-
de & iecore loquens, Φαίνεται γὰρ ἐν μὲν τοῖς ᾠοῖς τελείοις οὖσι στιγμῆς ἔχοντα μέ-
γεθος, πάμμικρα δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν ἐμβρύων. Cui opponitur Ἐμβόλιμος, id
eſt intercalaris. Ἐκβολὴ præter exitum fluminis, etiam quęcunque exitum
Διεκβολή. ſignificat. vnde Διεκβολὴ δίοδος, eruptio & exitus per locum anguſtum &
interceptũ. Diodorus, Ὁ δὲ ἐπυνθάνετο παρὰ τῶν ἐγχωρίων μή τις ἑτέρα ἐστὶ διεκβο-
λή, πάντων ἀποφαινομένων δίοδον μηδεμίαν ἄλλην ὑπάρχειν. Polyb. in I, Τῶν γεωλό-
φων τῶν ἐπιζευγνυόντων τὸν αὐχένα τὸν συνάπτοντα τὴν Καρχηδόνα πρὸς τὴν Λιβύην,
ὄντων δυσβάτων, καὶ χειροποιήτους ἐχόντων διεκβολὰς ἐπὶ τὴν χώραν, ὑφίσταται τὴν ἐκβολήν.
Plutarch. in Demetrio, Ἅμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀποτειχίζει ἐκβολάς, id eſt exitus
Eiicere. Tauri montis ab Armenia. Latini etiam eiicere dicunt Græcorum imita-
tione, pro abortum parere. Vlpianus, Si mulier pugno, vel equa ictu à te
percuſſa eiecerit, Brutus ait Aquilia te teneri, ἐὰν ἡ ἵππος ἐκτρώσῃ, ἐὰν ἐκβάλῃ.
Inde eiectitiæ vuluæ dictæ Plinio. Ἐκβάλλομαι voce paſſiua eſt iactum le-
Ἐκβάλλομαι. uãdæ nauis cauſa facere. & Ἐκβολὴ iactus, Demoſth. πρὸς Λακρίτου παραγρ.
Πλὴν ἐκβολῆς ἣν ἂν οἱ σύμπλοι κοινῇ ψηφισάμενοι ἐκβάλωνται. Et in Act. Apo-
ſtol. Ἐκβαλλόμενοι σῖτον. Baſil. Εὐστάθιῳ voce actiua vſus eſt, οὔτε οἱ πλέοντες ἑκου-
Ἐκβάλλω. σίως ἐκβάλλουσι τὰ ἀγώγιμα, ἀλλ' ὥστε διαφυγεῖν τὰ ναυάγια. Gregor. de Baſilio,
Ἀφιλότιμος δὲ πένης ὢν καὶ ἀνύπεροπτος, καὶ πάντων ἐκβολὴν στέρξας ὧν ποτὲ εἶχε, κοῦφος
διέπλει τὴν τοῦ βίου θάλασσαν. Significat etiã egredi, vt in illo theoremate geo-
metrico, τὰς ἀπ' ἐναλλὰξ δύο ὀρθῶν ἐκβαλλομένας συμπίπτειν. Ariſtotel. in I.
de Cælo oſtendere volens non eſſe cæli globum infinitum, εἰ γὰρ ἄπειρον τὸ

κύκλῳ φερόμενον σῶμα, ἄπειρον ἐστὶ) καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ μέσου ἐκβαλλόμεναι, id eſt lineæ à cētro egredientes ad cæli ambitū. Ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν vt βάλλομαι dicitur, in animū induco & concipio. Ἐμβάλλομαι Demoſth. περὶ στεφάνου, Ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι, καὶ τοῦτ' εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι, animo concipere. Sic Plutarchus, Εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι τηλικοῦτον κακόν. Conſtruitur etiā cum datiuo. Idem in Lucullo, Καίτοι πολλὰ προσλιπαρεῖ Λούκουλλος, ἀξιῶν αὐτοὺς προθυμίαν ἐμβαλέσθαι ταῖς ψυχαῖς, ἄχρις ἂν ἀνδρὸς ἐχθίστου ἔργον ἀποτελέσωσιν. Inde illud Homericū, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. & illud Heſiodi in Ergis, ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ. Ἐπεμβάλλομαι, deuoro. Ἐπεμβάλλομαι. Baſil. homil. 1 x, Γέρδατον χειμῶνος προσιόντος λάβρως τὴν τροφὴν ἐπεμβάλλεται, ὥσπερ ἐπισιτιζόμενοι πρὸς τὴν μέλλουσαν ἔνδειαν. Et πρὸς τοὺς νέους, Καὶ γὰρ αἰσχρὸν τῶν μὲν σιτίων τὰ βλαβερὰ διωθεῖσθαι· τῶν δὲ μαθημάτων ἃ τὴν ψυχὴν ἡμῶν τρέφει, μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ χειμάρρους παρασύροντας ἅπαν τὸ προστυχὸν ἐμβάλλεσθαι. quaſi προσφέρεσθαι dixit, καὶ καταπίνειν καὶ ἐμφορεῖσθαι. ἐμβάλλομαι etiam ἀντὶ ἐντίθεμαι. Lucian. περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας lib. 2, Καὶ τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι καὶ τἄλλ' ἐπιτήδεια. Idem lib. 1, τούτου γέ τοι πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμεθα, ἰχθῦς δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμεθα. Ἐμβάλλομαι μαρτυρίαν etiam actiuam habet ſignificationē. Demoſth. κατ' Ἀφόβου, Μαρτυρίαν δ' ἐνεβάλλετο τοιαύτην, περὶ ἧς πιθανώτατα ἦν λέγειν. Idem, Καὶ μαρτυρίαν μὲν μηδεμίαν ἐνεβάλετο ὁ ταῦτ' εἰπεῖν ἀξιώσας. Ἐμβάλλω καὶ εἰσβάλλω, τὸ μετ' ἐφόδου καὶ λείας ἐπέρχομαι, populabundè percurro, hoſtiliter ingredior, & infeſto exercitu irrūpo: hoc eſt ἐπιστρατεύω. Ἐμβάλλω. Antiphon, Ἐμβαλόντων τῶν πολεμίων εἰς τὴν Ἀττικήν. Xenophon in v i i. Ἑλληνικ. Οὔτε τοὺς Λακεδαιμονίους ἐᾶν σφᾶς ἐμβαλεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας. Idem, Ἐκ δὲ τούτου ἐμβάλλουσιν οἱ τοῦ Διονύσου εἰς Σικυωνίαν, καὶ μάχῃ νικῶσι τοὺς Σικυωνίους ἐν τῷ πεδίῳ. Ἐμβάλλω, impetum facio, incurro, offendo. Plato libro v i i i. de Repub. Καὶ δὴ καὶ ἵπποι κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται, niſi ceſſerit occurrentibus. idem enim ſignificat quod προσβάλλω. Syneſ. Καὶ ταξάμενοι παρεσκευασμένοι, ὡς δὴ ἐμβαλοῦμεν ἀμυνούμενοι. Idem, Ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας ἐρρωμενέστερον ἐμβάλλειν τοῖς τῶν ἀντιτεταγμένων σώμασι, validius & firmius incumbere, & impetu maiore incidere. Ἐμβάλλω τὴν δεξιὰν, dextram porrigo. Demoſthenes, Ἐμβαλὼν τὴν δεξιὰν, id eſt dextram dextræ inſerens. Idem illud Solomonis in Prouerbiis, Χειρὶ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ὁ ἄδικος, οὐκ ἀθῳωθήσεται. Ariſtophanes σφηξὶ, Ἐμβαλεῖ τὴν χεῖρ' ἀπαλὴν τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν. Ἐμβάλλω πληγὴν, incutio plagam, ἀντὶ ἐντείνειν. Plutarch. in Cæſare, Διὸ καὶ Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα, vulnus inflixit, ictum adegit. Ἐμβάλλω vt εἰσβάλλω, ingredior, irrumpo. Plutarchus in Antonio de Lupercalibus loquens, Ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῷ διέστη, Poſtquam cedente turba in forum irrupit. Antiph. Αἰσχρὸν εἶναι νομίσας τοῦτον περιορᾶσθαι εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβαλόντα, καὶ τῶν ἱερῶν κοινῶν μετέχοντα. Ἐμβάλλειν interſerere, intercalare. Inde Ἐμβόλιμοι ἡμέραι, καὶ ἐμβολιμαῖος μήν. & Ἔμβλημα emblema, de qua dictione in Annotationibus in Pādectas diximus olim. Significat etiam immitto & inſero. Xenoph. in OEcon. Τοὺς δὲ δὴ σκαλέας, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; id eſt qua de cauſa operas ad ſarriendas ſegetes immittitis? Idem περὶ ἱππικῆς, Ταῦτα δ' ἥκιστ' ἂν λανθάνοι, εἰ ὁρῶντος τοῦ ὠνου-

μθύου ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός. Et inſero arborem. Demoſth. Ὅσα ἐν αὐτῷ φυτὰ ἀκρόδρυα ἦν, ταῦτα ἐμβεβλημένα, καὶ τὰς ἀμπελουργίας ἐξέκοψε. Hoc etiã ἐγκεντρίζω dicitur, ἐμφυτεύω, & à quibuſdã ἐμφυλλίζω. Ενοφθαλμίζω. Dicitur etiam Ἐνοφθαλμίζω. Theophraſt. in 2, Αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμὸς καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γενέσεις. Ενοφθαλμισμός. Idem in v. de Cauſis, Ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἐν τῷ πλείονι διαφόρων. Ἐμβάλλειν etiam dicuntur flumina εἰς τὴν θάλασσαν, vt ἐκβάλλειν. Demoſth. Καὶ δὴ κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον γινομένης ἐπομβρίας συνέβη τὸ ὕδωρ ἐμβάλλειν. Idem, Ἐμβαλὸν δὲ τὸ ὕδωρ τὰ χωρία ἐλυμήνατο. Eſt enim idem quod ingredi. Themiſt. in Sophiſta, Καὶ δορυφοροῦ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συρφετὸς οὗτος. Ἐμβολή. Ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, eſt hoſtilis inuaſio, & conflictus aciei inſtructæ, & impreſſio in hoſtes facta. Ariſtotel. in 2. Politicôn, Ἐδήλωσαν δ' ἐπὶ τῆς Θηβαίων ἐμβολῆς. θόρυβον γὰρ παρεῖχον πλείω τῶν πολεμίων. Vtitur identidem Xenophon. Δυσέμβολος. Inde Δυσέμβολος χώρα, ἢ δυσέμβατος, in quam difficilis eſt acceſſus exercitui. Plutarchus de Germania dixit. Ariſtotel. in v i i. Politicôn, Ὅτι χρὴ τὴν χώραν μὲν τοῖς πολεμίοις εἶναι δυσέμβολον, αὐτοῖς δ' εὐέξοδον. Εὐέμβολος. Contrà Εὐέμβολος quæ inuaſu facilis eſt, hoc eſt εὐπρόσοδος, ab eodem dicitur. Ἐμβολὴ τῶν νεῶν, eſt συμβολή, σύρραξις, conflictus claſſis apud Plutarchum. & ἐμβάλλειν eſt τὸ κρούσαι τὴν ναῦν ταῖς κώπαις, Ἐμβάλλειν. vt Odyſſeæ x, Αἶψα δ' ἐμοῖς ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα Ἐμβαλέειν κώπῃσ', ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν. Polyb. in primo, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος τῶν καρχηδονίων ἐποιεῖτο τὸν ἐπίπλουν ὡς εἰς ἐμβολήν. Idem, πιστεύοντες δὲ τῷ ταχυναυτεῖν, οἱ μὲν ἐκ πλαγίων, οἱ δὲ κατὰ πρύμναν ἐμπεριπλέοντες, ἀσφαλῶς ἤλπιζον ποιήσασθαι τὰς ἐμβολάς. Idem, οὐ μὴν ἀλλὰ τελέως κατεγνωκότες τῶν ἐναντίων, ἐνέβαλλον οἱ πρῶτοι πλέοντες τετολμηκότες. Ἔμβολος καὶ ἔμβολον. vnde Ἔμβολον roſtrum nauis. Idem in Antonio, Τοῖς ἐμβόλοις τόπον κοσμήσας. Polybius genere maſculino dixit, Πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ad locum qui roſtra dicitur in foro Romano. Ἔμβολος apud AElianum eſt acies cuneata. & Ἐμβολοειδὴς προσβολή, eſt impreſſio agminis in cuneũ aut roſtrum conformati & cõpoſiti. & pars machinæ qua machina ingruit. Polyb. 1. hiſtoriarũ, claſſem deſcribens trigonam & cuneatam, ita inquit, καὶ συναρμοσθέντων πάντων κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, τὸ μὲν ὅλον ἀπετελέσθη σχῆμα τῆς τάξεως, ἔμβολος. οὗ τὸ μὲν ἐπὶ τῆς κορυφὴν μέρος, ἦν κοῖλον. τὸ δὲ πρὸς τῇ βάσει, στερεόν. τὸ δὲ σύμπαν ἐνεργὸν καὶ πρακτικόν. Idem, ἐπεὶ δὲ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον στόλον ἁπλῶς εἰς ἔμβολον ἔταξαν, ἐπέβαλον τούτοις ἐπὶ μίαν ναῦν τὸ τέταρτον στρατόπεδον. Ἐμβολὴ etiam eſt caput arietis machinarii. Thucydid. Ἡ δὲ δοκὸς ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Ἐμβόλιμος. Significat etiam oſtium fluminis, vt ἐκβολή. Ἐμβόλιμος, inſertus, intercalatus. ὅθεν καὶ μῆνες καὶ ἡμέραι ἐμβόλιμοι dicuntur. & ἐμβόλιμα dicta ſunt pars quædam tragœdiæ, carmina quædã vel cantica intercalaria, Agathonis inuentum. Ariſtotel. περὶ ποιητικῆς, Διὸ ἐμβόλιμα ᾄδουσι, πρώτου ἄρξαντος Ἀγάθωνος τοῦ τοιούτου. καίτοι τί διαφέρει ἢ ἐμβόλιμα ᾄδειν, ἢ ῥῆσιν ἐξ ἄλλου εἰς ἄλλο ἁρμόττειν, ἢ ἐπεισόδιον ὅλον; Vt fortaſſe apud Ciceronẽ pro Sextio legendum ſit, Non ſolum ſpectator, ſed actor & acroama, qui omnia ſororis embolima nouit. & ad Quintum fratrem lib. i i i. epiſt. 1, Itaque mirificum ἐμβόλιμον cogito. & reliqua quæ ſequũtur. Ἐμβάλλω ἔρωτα, immitto, incutio, inſpiro. Polybius, Καὶ θεοῖς χάριν εἰδέναι ὅτι σοι Αὐτολύκου ἔρωτα ἐνέβαλον. Xenoph. in i i i.

παιδείας, Καὶ διδάσκειν ἕκαστον τοὺς ἑαυτοῦ, καὶ πειρᾶσθαι αὐτοὺς ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν πᾶσι τῆς στρατιᾶς. Εμβάλλω λόγον εἰς τὸν δῆμον, rem ad populum refero,& rem populi diſceptationi permitto vel conſilii.Xenoph.in 2.παιδείας.Et ἐμβάλλειν βουλὴν εἰς τὸν δῆμον,rem diſceptandam & conſultandam proponere, Καὶ ὁ Κῦρος εἶπε πρὸς τοῦτον, ἆρα οὖν πρὸς τῶν θεῶν κράτιστον ἡμῖν ἄνδρες ἐμβάλλειν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸ στράτευμα, πότερα δοκεῖ εἶναί τι ἐκ τῶν πόνων δῷ ὁ θεὸς ἀγαθὸν, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν. καὶ τί δεῖ, ἔφη ὁ Χρυσάντας, ἐμβάλλειν λόγον περὶ τούτου, καὶ οὐχὶ προειπεῖν ὅτι οὕτω ποιήσεις; Et inferius, Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ, ἐμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον, De eorum ſententia qui aderant viſum eſt, rem per diſquiſitionem agitandam, vt decretum de omnium ſentẽtiis fieret. Et ἐμβάλλειν ψῆφον, eſt διδόναι ψῆφον, hoc eſt in ſuffragia mittere. Idem, Καιρὸς οὖν ἐδόκει εἶναι δεῖν ἐμβάλλειν περὶ τούτου ψῆφον. Εμβάλλω etiam impello ſignificat & iniicio. Dinarch. κατὰ Φιλοκλ. Οὐκ ἀποκτενεῖτε ὦ Ἀθηναῖοι, πάντες ὁμοθυμαδὸν, τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα; Αντεμβάλλω refundo, repen- Αντεμβάλλω.
do, viciſſim repono. Theophraſt. in nono de herbis legendis loquens, ὃ δὲ προστιθέασιν, ἄτοπον. οἷον τὸ πάνακες τὸ ἀσκληπίειον τέμνοντα, ἀντεμβάλλειν κελεύουσι τῇ γῇ παγκαρπίαν καὶ μελιτοῦτταν. ὅταν δὲ τὴν ξίριν τέμνωσι, μελιτούττας ἀντεμβάλλειν μισθόν. Επεμβάλλω eſt ἐμφυτεύω, vt ἐμβάλλω, hoc eſt ἐγκεντρίζω. Επεμβάλλω alium ſuper alium immitto. Plato in Timæo, οὔτε οὖν δὴ τὸ παρὸν ἄκριτον καὶ ἀδίκαστον ἀφέντα, ἄξιον φάναι διισχυριζόμενον ἔχειν οὕτως· οὔτ' ἐπὶ μήκει λόγου πάρεργον ἄλλο μῆκος ἐπεμβλητέον, Atqui neque præſentem quæſtionem dignã exiſtimamus quam citra diſceptationem iudiciúmque ita conſtituamus, vt ita eſſe affirmemus: nec rurſus hic locus eſt, vt diſputationi per ſe longæ obiter aliam æquè longam attexamus. Επεμβάλλω etiam ſuper alium ingredior, vt ἐπεμβαίνω, vt fluuius in alium fluuium influens. Xenophon in quarto ἑλληνικῶν, Οἱ μὲν γὰρ ποταμοὶ πρὸς μὲν ταῖς πηγαῖς οὐ μεγάλοι εἰσίν, ἀλλὰ διάβατοι. ὅσοι δ' ἂν πόρρωθεν γίνωνται, ἐπεμβάλλοντες ἄπειροι ποταμοὶ, ἰσχυρότεροι αὐτῶν τὸ ῥεῦμα ποιοῦσι. Significat etiam ἐπιμετρῶ, auctarium addo. Lucian. Μὴν παραχάρουσμαι δέ; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Επεμβολὴ & ἐπεμβάλλειν figura eſt oratoria, nõ admodũ abſimilis παρενθέ- Επεμβολή.
σει. Hermog. περὶ τῆς περιβολῆς loquẽs, Μέθοδοι δὲ ποιοῦσιν αὐτὴν περιβολὴν, τὸ ἀναστρέ- Επεμβάλλω.
φειν τὰ πράγματα, καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, καὶ τῷ σχήματι χρῆσθαι τῷ κατ' ἐπεμβολήν. Vt apud Demoſthenẽ, Ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἥκομεν ἐκ τῆς πρεσβείας ταύτης τῆς ἐς τοὺς ὅρκους, ἧσπερ εἰσὶν αἱ νῦν εὐθῦναι. deinde ἐπενέβαλε τὰ πρῶτα Orator, οὔτε μικρὸν, οὔτε μέγα οὐδ' ὁτιοῦν διῃρημένοι τῶν ὑπὸ τούτου, ὅτε εἰρήνην ἐποιεῖσθε, λεχθέντων καὶ προσδοκηθέντων. & reliqua quæ ſequuntur, vſque ad illa verba, προσῆμεν τῇ βουλῇ. Hic ordo, inquit, περιβολικὴν μέθοδον ποιεῖ. Επισυνάπτειν verò eſt poſtremo loco dicere, Επισυνάπτω.
non intermedio, vt ἐπεμβάλλειν. Idem, τὸ γοῦν ἀναστρέφειν τὰ πράγματα περιβάλλει κατὰ μέθοδον, ἵν' ὅπερ ἔφην, ἤτοι ἀναγκάζηται ἐπεμβάλλειν, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἐπισυνάπτειν ἀναγκαίως τὰ πρῶτα, vt in hoc loco, ἀλλ' ἐν τῷ πανδοχείῳ τῷ πρὸς τοῦ διοσκουρείου, εἴ τις ἡμῶν εἰς Φερὰς ἀφῖκται οἶδεν ὃ λέγω, ἐνταῦθα ἐγίνοντο οἱ ὅρκοι. huc vſq;, inquit, ἐπεμβολή τις γέγονεν, ἡ τοῦ, εἴ τις ἡμῶν εἰς Φερὰς ἀφῖκται, οἶδεν ὃ λέγω. quod deinde ſequitur, inquit, ἐπισυνῆπται. Alibi ἐν τῷ περὶ ἐπιμελείας, Καὶ τὸ ὑπερβατὸν δὲ εἰ μὴ κατὰ
παρένθεσιν γίγνοιτο, ἀλλὰ καθ' ὑπέρθεσιν, κάλλος ποιεῖ. ἔστι δὲ τὸ μὲν καθ' ὑπέρθεσιν ὑπερ- Παρένθεσις. Υπέρθεσις.

βατὸν τοιοῦτον, οἷον, τὸ ποὺ διαπράξασθαι ταῦθ᾽ ἃ μηδεὶς πώποτε ἄλλος μακεδόνων βασιλεὺς, δόξαι, ἀλλ᾽ ἀσφαλῶς, ἠρεμαίως. τὸ δὲ κατὰ πρόσθεσιν, ἐξ ἐπεμβολῆς γὰρ, οἷον, τοῦτ᾽ ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει, φαῦλον φαίνεσθαι. Idem περὶ μερισμοῦ loquens, ὅταν οὖν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἐπεμβάλλωνται οἱ μερισμοὶ, μεσότητα ποιοῦσι. καὶ ὅταν ἀλλήλων ἐξηρτημένοι ὦσι. & rurſus, ὅλως οὖν ἡ μεσότης γίνεται, ὅταν σχήματα περιβλητικὰ, δι᾽ ἀλλήλων πλεονάσῃ κατὰ ἐπεμβολὴν ἢ κατὰ ἐξάρτησιν, ἢ καὶ ἑτέροις περιβλητικοῖς ἕτερα τοιαῦτα οὑτωσίπως συμπλακῇ, οἷον μερισμῷ τῷ καθ᾽ ὑπόστασιν, ἢ ἄλλῳ τῷ ἄλλο τοιοῦτον ἐπεμβληθὲν ἢ ἐξαρτηθὲν, id eſt inſertum, vel vt appendix adnexum.

Εἰσβάλλω. Εἰσβάλλω ingredior, vt ἐμβάλλω introeo. Theophr. in IX, Εἰσβάλλοντι δ᾽ εἰς τὸν τόπον εὐθὺς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει. Εἰσβάλλειν etiã dicuntur fluuii influentes, vt ἐκβάλλειν. Polyb. in IIII, Τοῦ γὰρ ἴστρου πλείοσι στόμασιν ἀπὸ τῆς εὐρώπης εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος, συμβαίνει πρὸς τοῦτον συνεστάναι ταινίαν ἡμέρας δρόμον ἀπέχουσαν τῆς γῆς.

Εἰσβολή. & Εἰσβολὴ ingreſſus & oſtium. Idem, τῶν δ᾽ ὑπατιόντων καὶ περάτως ῥεόντων, περὶ αὐτὰς τὰς εἰσβολὰς οἱ θῖνες συνίστανται. Idem, καὶ γὰρ τὰ τυχόντα τότε τῶν ῥείθρων ἐπειδὰν ἐπικρατήσωσι τοῦ κύματος κατὰ τὴν εἰσβολὴν, προωθοῦσι τὸν χοῦν εἰς θάλατταν. Εἰσβάλλω inuado, aggredior. Sic Εἰσβάλλει πυρετὸς dicitur, hoc eſt παροξύνει. Gal. in x. Therap. Εἰ μὲν οὖν μετὰ τοιαύτης διαγνώσεως οἱ ἐφήμεροι εἰσβάλλοιεν, ἀτυχήσαντες μὲν, ἰατρῶν περιεπίπτοσαί τινι τῶν σφαλλόντων τὴν διαίτην. Et ad Glauconé, Καὶ εἰ κεφαλῆς, ἢ τινος ἄλλου μέρους ἄλγημα συνεισέβαλεν, οὐδὲ τοῦτ᾽ ἂν ἔτι μένοι. Εἰσβολὴ hoſtilis ingreſſus, vt ἐμβολή. & Εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ, ἡ περίοδος, παροξυσμός.

Ἐπιβάλλω. Ἐπιβάλλω τὸ διαφέρω καὶ προσήκω, vt ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, pertinet ad me. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τὸ δὲ προσκροῦσαι, καὶ μὴ πάνθ᾽ ὡς ἠβουλόμεθ᾽ ἡμῖν συμβῆναι, τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ᾽ ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Quòd autem noſtra ciuitas alioqui felix, in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi ſententia ſucceſſerunt, in eo ego verò ratam quandam partem ad nóſque pertinentem tuliſſe exiſtimo communis aliorum mortaliũ fortunæ. ac ſi diceret, τὸ καθῆκον μέρος. Conſtruitur etiam cum datiuo. Ariſtot. in III. Politic. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον συνάγει, καθ᾽ ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, Verum tamen communis vtilitas ciuitates cogit, pro ea parte vtilitatis quæ ad vnumquenque attinet ad commodius viuendum. Lucæ XV, Πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, Da mihi attinentem ad me partem bonorum vel facultatum. vel vt Interpres, quæ me cõtingit. Vlpian. de iniuriis, Idem Labeo ſcribit, ſi cum alium contingeret locatio, alii hoc onus Duumuiri iniunxerũt, non poſſe agi iniuriarũ ob laborem iniũctum, εἰ ἐπιβαλλούσης ἐφ᾽ ἑτέρῳ ἐκμισθώσεως, οἱ δύο ἄρχοντες ἑτέρῳ ἀνέθεσαν, οὐκ ἔστιν ὕβρεως ἔγκλημα τοῦ ἐπιταχθέντος ἕνεκα λειτουργήματος. Cicero in Somnio Scipionis, Hic autẽ alter circulus ſubiectus Aquiloni, cerne quàm tenui

Contingo. vos parte cõtingat, id eſt quàm parua eius pars imperio Romano pareat, & eius ſit ditionis. Significat etiam ἁρμόττω. Baſil. Διοδώρῳ, Εἴπερ ὅλως ἐπιβάλλει ἡμῖν διαβάλλειν ἀνθρώποις, τῶν πραγμάτων ἀφεμένοις, Si omnino res ipſa poſcit, & officio noſtro conuenit in homines inuehi, & interim ob id à propoſito digredi. Ariſtot. in Politic. Διὸ τὸν ἄρχοντα τελέαν ἔχειν δεῖ τὴν ἠθικὴν ἀρετήν. τὸ γὰρ ἔργον ἐστὶν ἁπλῶς τοῦ ἀρχιτέκτονος. ὁ δὲ λόγος ἀρχιτέκτων. τῶν δ᾽ ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, aliorum autem vnumquenque pro eo quantum eſt

quod ad functionem eius attinet, vel quatenus functioni eius congruit & conuenit. Inde Συνεπιβάλλω pro συνάπτω, competo, incurro eodem. Συνεπιβάλλω.
Polyb. in 2. hiſt. ὅσα δὲ συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, περὶ τούτων ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμῖν διαφωνεῖν, quæ incurrunt in ea tẽpora de quibus ego ſcribo.

Sic autem dicitur Επιβάλλω πρὸς τοῦτο, vt ἐφαρμόττω. Idem in 111, Ο μὲν οὖν μάλιστ' ἂν ἐφαρμόσας πολίτης ἐπὶ πάντας τοὺς λεγομένους πολίτας, σχεδὸν τοιοῦτός ἐστιν, id eſt, cui cum omnibus conueniat maximè qui eo nomine vocantur, cum hoc nomẽ multipliciter accipiatur, id eſt qui quadret & cõſentaneus ſit, hoc eſt qui omneis numeros ciuitatis habeat. Idem alibi per genitiuum, Οὐ γὰρ ἐφαρμόττει τὸ ἐκ πολίτου ἐπὶ τῶν πρώτων οἰκησάντων. Alibi per datiuum, Ομοίως δὲ καὶ κοινὸς ἐφαρμόσει πᾶσιν. Rurſus per accuſatiuum in 1. Poſter. Η δ' ἀπόδειξις οὐκ ἐφαρμόττει ἐπ' ἄλλο γένος, ἀλλ' ἢ ὡς εἴρηται. & Εφαρμογὴ cõuenientia, Ἐφαρμογή.
cohærentia, quadratio. Plut. πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον, Ωσπερ ὁ κανὼν αὐτὸς ἀστραβὴς γενόμενος καὶ ἀδιάστροφος, οὕτως ἀπευθύνει τὰ λοιπά, τῇ πρὸς αὑτὸν ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει συνεξομοιῶν. Dionyſ. theologus, Καὶ διὰ τὸ καλὸν αἱ πάντων ἐφαρμογαὶ καὶ φιλίαι καὶ κοινωνίαι, καὶ περὶ καλῷ πάντα ἥνωται. Τῷ ἐφαρμόζειν opponitur ἀφαρμόζειν, hoc eſt ἀπᾴδειν, diſſonum & ἀπρεπὴς eſſe. Baſil. homil. decima, ἀποσκεδάσον τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. ἔκβαλε ἀπό σου διανοίας ἀφαρμόζουσαν περὶ μεγέθει τοῦ θεοῦ. Pro hoc ἐπιβάλλω ab Ariſtotele dicitur in nono τῶν μετὰ τὰ φυσ. Καὶ τὴν ἐπιστήμην μέτρον τῶν πραγμάτων λέγομεν καὶ τὴν αἴσθησιν, διὰ τὸ αὐτό, ὅτι γνωρίζομέν τι αὐταῖς. ἐπεὶ μετροῦνται μᾶλλον ἢ μετροῦσιν, ἀλλὰ συμβαίνει ἡμῖν, ὥσπερ ἂν εἰ ἄλλου μετροῦντος ἐγνωρίσαμεν πηλίκοι ἐσμέν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, Et ſcientiam & ſenſum menſuram ob eandem cauſam rerum dicimus, quòd per ea aliquid noſſe nobis contingit, cum alioquin non tam metiantur, quàm menſuram admittant. ſed ſcilicet nobis per ea itidem res cedit, atque ſi alio nos metiente, quãti ſumus ex eo diſceremus, quod quotæ magnitudinis noſtræ parti cubitus quadret, perciperemus. vel ex eo diſceremus, quod ad totam magnitudinis noſtræ partem cubitus pertineret. Idem in primo de generatione animal. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων ζώων γενέσεως λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον καθ' ἕκαστον αὐτῶν, id eſt prout cuiuſque ratio tulerit. quod verbum etiam ratam portionem denotat, vt Cato, Ad minores arbores pro ratione indito, id eſt pro portione, κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον ἑκάστῳ. Sic grãmatici dicunt, ἀπαρέμφατον ῥῆμα λέγεται τὸ εἰς πάντας ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλον, conueniens, cohærens, quadrans. Επιβάλλω etiam incumbo ſignificat & ingruo. Athen. de piſtaciis ex Polybio, Ἐπιβάλλω.
ἃ δὴ βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, λευκόφλοιον ὄντα καὶ μακρόν, παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει, hoc eſt ἐπαλλήλως ἐπίκειται. Plato in Phædro, Αἱ δὲ δὴ ἄλλαι γλιχόμεναι μὲν ἅπασαι τοῦ ἄνω, ἕπονται· ἀδυνατοῦσαι δέ, ὑποβρύχιαι συμπεριφέρονται, πατοῦσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιβάλλουσαι, ἑτέρα πρὸ τῆς ἑτέρας πειρωμένη γενέσθαι. Theophr. in 111. de Cauſis, de interlucatione arborum loquens, Καὶ ἔτι τὰ πυκνὰ καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλοντα, καὶ ὅσα τὴν ἔκφυσιν ἐκ τῶν μέσων ἔχει. πάντα γὰρ ταῦτα καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ἥλιον ἀφαιρεῖται. Halicarnaſſ. de Lyſia, Εν οὐδενὶ δὲ λόγῳ πέφηνεν οὔτε ἀπιθάνως προοιμιαζόμενος, οὔτε ἀπηρτημένη τῶν πραγμάτων ἀρχῇ χρώμενος, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἐπιβέβληκε τοῖς αὐτοῖς, οὐδ' ἐπὶ τὰς αὐτὰς

κατειλέχεται διανοίας, ſed neq; iiſdem argumẽtis incubuit, iiſdem enthymematis nixus eſt, ἐπεσκήψατο. Plut. Καὶ αἱ σκιαὶ πολὺ τῶν ὀμμάτων προϊοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλλον, Vmbræ Romanorũ lõgius porrectæ vergebãt in hoſtes, atque in eos incubantes deſinebãt, ἐνέκειντο, καὶ προσέβαλλον. Idem in Ariſtide, αὐτοὶ δὲ παραδοῦναι τὸ εὐώνυμον κελεύει, ὅπου τὴν ἡγεμόνα οἱ μηδίζοντες ἐπιβάλλειν ἔμελλον, in quam partem incubituri erant Græci Perſarum auxiliares, hoc eſt προσβάλλειν. Ἐπιβάλλω φόρον, indico tributum, repeto, iterũ indico. Plut. in Antonio, Τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον, ἐτόλμησεν Ὑβρέας ὑπὲρ τῆς Ἀσίας λόγον εἰπεῖν. Et in Catone, Ὅπως βαρυνόμενοι ταῖς ἐπιβολαῖς, καὶ τοὺς εὐσταλεῖς καὶ λιτοὺς ὁρῶντες ἀπὸ τῶν ἴσων ἔλαττον τελοῦντας εἰς τὸ δημόσιον, ἀπαγορεύσωσι. Eſdræ cap. VII, ὅπως μηδεμία φορολογία, μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γίνηται τούτοις, & ἐξουσίαν μηδένα ἔχειν ἐπιβάλλειν τι τούτοις, indictionem indicendi ſacerdotibus. Ἐπιβάλλω aggredior, capeſſo, incepto, ἐπιχειρῶ. Idem, Τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν, id eſt τῆς πολιτείας ἅπτεσθαι. frequentius tamen voce paſſiua dicitur, vt mox dicemus. Ptolem. in Geogr. lib. 1, δοκεῖ δὴ Μαρῖνος ὁ Τύριος, ὕστατός τε τῶν καθ' ἡμᾶς, καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιβάλλειν τῷ μέρει τούτῳ. Idem, τοῦτο δὲ ἐγίνετο οὐ ῥᾳθυμίᾳ τῶν ἐπιβαλλόντων ταῖς ἱστορίαις, ἀλλ' ἴσως τῷ μηδέ πω τότε προχείρως κατειλῆφθαι τῆς μαθηματικωτέρας ἐπισκέψεως. & Ἐπιβολὴ inceptatio, exorſus. Idem, ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς, τοιαύτης ἂν εἰκότως ἔχοιτο προθέσεως, Eum igitur qui mundi deſcriptionem aggreditur, huiuſcemodi propoſitum perſequi conſentaneũ eſſe videtur. Ἐπιβολή, ἐπιδρομή, infeſtus & hoſtilis acceſſus, impetus & incurſus aciei. Plut. in Cæſare, Οὐδὲν γὰρ ἀντέξειν βάθος ὁπλιτικῆς φάλαγγος, ἀλλὰ συντρίψεσθαι καὶ καταρράξεσθαι πάντα τοῖς ἐναντίοις, ἐπιβολῆς ἅμα τοσούτων ἱππέων γινομένης, id eſt προσβολῆς & ἐπιδρομῆς. Ἐπιβάλλω addo, adiicio. Ariſtot. in 1. Politic. de nomiſmate loquens, Τὸ μὲν πρῶτον ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ. τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρα ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπολύσῃ τῆς μετρήσεως αὐτούς. Et in primo τῶν μετὰ τὰ φυσ. Καὶ καθ' ἕνα μηδὲν ἢ μικρὸν ἐπιβάλλειν τῇ φιλοσοφίᾳ, ἐκ πάντων δὲ συνα θροιζομένων γίνεσθαί τι μέγεθος. Ἐπιβάλλω τὸ ἀκολουθῶ καὶ ἕπομαι καὶ παρέπομαι, è veſtigio ſequor, veſtigiis hæreo. Plut. in AEmyl. Τούτοις ἐπέβαλλε τὸ ἅρμα τοῦ βασιλέως, quaſi incumbebat. Polyb. Εἰς μὲν οὖν τὴν προτοπορείαν τάττουσι τοὺς ἐπιλέκτους. τούτοις δὲ τὸ τῶν συμμάχων ἐπιβάλλει κέρας, continuò aſſequitur. Ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας eſt manus iniicere, ἀντιποιεῖσθαι. Polyb. in V, τὸν δ' Ἀντίοχον πρᾶξιν συνεχῶς, οἰόμενος δεῖν ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας τοῖς κατὰ τὴν κοίλην Συρίαν πράγμασι. Ἐπιβάλλειν etiam eſt imponere vectigal & ſtatuere. Ariſtoteles in 2. OEconomicõ, Ὁ δὲ ἐξαγωγὴν μὲν τοῦ σίτου ἐποίησε, τέλος δὲ τῷ σίτῳ ἐπέβαλλε. Idem, Οὔτ' ἐκεῖνος πλείους φόρους ἐπιβάλλειν ἢ αὐτοὶ ἔταξαν. Ἐπιβάλλω ἐπιβολὴν dicitur ἀντὶ τοῦ ζημιῶ, id eſt mulcto, mulctam indico ni pareatur imperio. Lyſias ὑπὲρ Πολυστράτου, Οὗτος δὲ οὔτε ὀμόσαι ἤθελεν, οὔτε καταλέγειν, ἀλλ' αὐτὸν ἠνάγκαζον, ἐπιβολὴν ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιοῦντες, mulctam irrogantes. Idem κατὰ Νικομάχου, Ἐπιβαλλόντων δὲ τῶν ἀρχόντων ἐπιβολάς, καὶ εἰσαγόντων εἰς τὸ δικαστήριον, οὐκ ἠθέλησε παραδοῦναι. Et ὑπὲρ τοῦ Στρατιώτου, ἐπιβάλλοντες τὸ ἀργύριον, mulctantes pecunia, Ἐπιβάλλοντες τὸ ἀργύριον, πράξασθαι μὲν οὐκ ἠθέλησαν, ἐξιούσης δὲ τῆς ἀρχῆς, γράψαντες εἰς τὸ λεύκωμα, τοῖς ταμίαις παρέδοσαν, id eſt cum mulctam mihi dixiſſent, exigere tamen non

Ἐπιβολή

conati ſunt, quippe nec rectè nec ordine irrogatam. Xenophon in primo ἑλληνικῶν, Ἀρχίδαμος τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις Ἐρασινίδῃ ἐπιβολὴν ἐπιβαλὼν, κατηγόρει ἐν δικαστηρίῳ, φάσκων ἔχειν χρήματα ὄντα τοῦ δήμου. καὶ ἔδοξε τῷ δικαστηρίῳ δῆσαι τὸν Ἐρασινίδην, id eſt cum diem dixiſſet, poſtulato mulctam irrogauit. Mulctam enim irrogare interdum accuſatoris eſt, vt alibi diximus. Ἐπιβάλλειν etiam cum alio accuſatiuo ſignificat irrogo, vt apud eundem ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν Λακεδ. Εἴποι δ' ἂν οὖν τις, τί δῆτα εἴπερ τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε, πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ; id eſt, cur lege ſanxit vt in furto deprehenſum cædere ad multas plagas vſque liceret, & virgis lacerare? Ἐπιβάλλειν κλήματα, eſt ſubmittere palmites, de quo verbo nos in Annotationibus ſcripſimus. Theophraſtus in quarto, de vite ſeneſcente loquens, Ὅταν δὲ ἤδη δοκῇ καταφέρεσθαι, κλήματά τ' ἐπιβάλλειν, καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτόν. Et in quinto de cauſis, de remediis vitium luxuriantium, Καὶ αἱ ἀποψιλώσεις τῆς ἀμπέλου, καὶ ἀποκνίσεις τῶν οἰναρίων τῶν μεγίστων περὶ ὅλον τὸ θέρος, καὶ αἱ περικαθάρσεις τῶν ἀνωτάτω ῥιζῶν, καὶ τὰ κλήματα ἐπιβαλλόμενα καὶ ὑποκατώρυχα καθιέμενα, id eſt, euocata ſarmēta & ſubmiſſa, & in depreſſum locum deiecta. hoc enim ἐπιβάλλειν ſignificare cenſeo. pro quo Cicero immittere dixit in libro de Senectute, Sarmētorum ea quam dixi aliorum amputatio, aliorum immiſſio. vt immiſſa barba Virgilio in tertio AEneidos. Columell. Itaque vna tantùm materia iugo proxima, & vnus infra eam cuſtos ſubmittendus qui vitem mox in annum renouet. Ἐπιβάλλειν etiam ſol dicitur in ortu cum irradiat, & incumbit ſuis radiis & ingruit. Theophraſtus in IX. de legendis herbis loquens, Τὰς μὲν νύκτωρ, τὰς δὲ καθημέρας, ἐνίας δὲ πρὶν αὐτὸν ἥλιον ἐπιβάλλειν. Ariſtoteles in octauo de hiſt. animal. de piſcibus loquens, Ἀμείνους δ' εἰσὶν οἱ πρόσγειοι τῶν πελαγίων. ὅπου γὰρ ἂν ὁ ἥλιος ἐπιβάλλῃ, φύεται πλείω καὶ βελτίω καὶ ἁπαλώτερα, ὥσπερ ἐν κήποις. Ἐπιβάλλω claudor, operior. Idem in tertio de partibus, de auibus & piſcibus loquens, Πέφυκε δὲ τοῦτο συνάγεσθαι καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὥσπερ τρόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλεταί τε καὶ ἀναπτύσσεται, τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπτυσσόμενος, quemadmodum illis quæ arteriam habent & pulmonē, clauditur & aperitur pulmo aſpirando & reſpirando. Inde Ἐπιβλὴς, ὁ μοχλὸς τῆς θύρας, peſſulus, vectis, repagulum. Iliad. vltimo, θύρην Ἐπιβλής.
δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος. qui etiam ὀχεὺς dicitur. Ibidem, ἆψ δ' ὤιξε Ὀχεύ.
πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας, ἐς δ' ἄγε Πρίαμον. Ἐπιβλὴς ὁ ἐπιβαλλόμενος τῇ θύρᾳ μοχλός. Significat etiam prorogo. Plutarch. in apophth. Ἐπεὶ δ' ἐκ τῆς Λακωνικῆς ὑποστρέψας ἔφευγε θανάτου δίκην, μετὰ τῶν συστρατήγων, ὡς ἐπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ παρὰ τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας, τοὺς μὲν συνάρχοντας ἐκέλευεν ἀναφέρειν εἰς ἑαυτὸν τὴν αἰτίαν ὡς ἐκβιασθέντας. Sed hæc ſignificatio conuenit cum eo quod ſuprà diximus. prorogare enim eſt ſpatium addere. Ἐπιβάλλω etiam liceor eadem ratione ſignificat. Ariſtot. de Thalete in primo Polit. Ὀνειδιζόντων γὰρ αὐτῷ διὰ τὴν πενίαν ὡς ἀνωφελοῦς τῆς φιλοσοφίας οὔσης, κατανοήσαντά φασιν αὐτὸν ἐλαίου φορὰν ἐσομένην ἐκ τῆς ἀστρολογίας, ἔτι χειμῶνος ὄντος, εὐπορήσαντα χρημάτων ὀλίγων, ἀρραβῶνα διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργίων τῶν ἐν Μιλήτῳ πάντων, ὀλίγου μισθωσάμενον, ἅτ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, id eſt nemine pluris licente. Sic Cicero in ſecundo de Oratore, de ambiguis iocis loquens, Nihil addo, ducas licet.

Ἐπιβάλλω. οὐδὲν ἐπιβάλλω, ἀγνοῆσαί σοι ἔξεστι. Poſtremo ἐπιβάλλω ſignificat τὸ ἐπιτυχῶς στοχάζομαι, id eſt quod mente agitaui aſſequor & percipio. Plutarchus de partibus medicinæ loquens, Πῶς δ' ἂν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιβέβληκεν; id eſt πῶς κατενόησεν, πῶς ἠκρίβωσεν τὰ τῆς ἰατρικῆς καθ' ἕκαστα; Eſt enim ἐπιβάλλειν certa cõmentatione incumbere ad intelligentiã rei. Dionyſ. de diuinis nominibus, Οὐ γὰρ ἐκ τῶν ὄντων τὰ ὄντα μανθάνων οἶδεν ὁ θεῖος νοῦς, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐν ἑαυτῷ κατ' αἰτίαν τὴν πάντων εἴδησιν καὶ γνῶσιν προέχει καὶ προείληφεν· οὐ κατ' ἰδέαν ἑκάστοις ἐπιβάλλων, ἀλλὰ κατὰ μίαν τῆς αἰτίας περιοχὴν τὰ πάντα εἰδὼς καὶ συνέχων, non per formam ſingulis rebus incumbẽs ac ſeſe applicans & admouens. quod etiã προσβάλλειν dici poteſt. Ariſtot. Ὁ ἥλιος ἐπιβάλλει τῇ σελήνῃ, hoc eſt προσβάλλει incubat, radios ſuos appellit & admouet. Philoponus, Ὁ νοῦς ἐπιβάλλει τοῖς πράγμασιν, id eſt notione percipit & incumbit, ἐφίστησιν, ἐπερείδει. Idem, Ἡ δὲ γνῶσις ἡμῶν κατὰ τὰ εἴδη γίνεται. διόπερ καὶ ἡ ὕλη τῷ ἑαυτῆς λόγῳ ἄγνωστος, ὡς ἀνεί-

Ἐπιβλητικῶς. δεος, νόθῳ δὴ λογισμῷ ληπτή, ὡς ὁ Πλάτων φησί. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἡμᾶς ἐπιβλητικῶς τῇ αὐτῆς φύσει πλησιάσαι, id eſt vt in eam incumbat intellectus. Baſil. εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν παροιμιῶν, Ἐπειδὴ δὲ ἡ τῶν μαθημάτων ἀνάληψις παιδεία λέγεται, τὸ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἑαυτὸν μαθήμασιν ἐπιβάλλειν, ἀλλὰ γνῶναι τὴν χρησιμωτάτην παιδείαν, οὐ μικρὸν πρὸς σωτηρίαν. hîc accuſatiuum addidit, quaſi ſeſe addicere ſignificare volens, & animum appellere. Inferius autem ſine caſu, Μήποτε γὰρ καὶ ἐπαγγελίαν τοῦτο ἔχει, τὸ τὰ προοιμιακὰ παιδευθέντα, δυνήσεσθαι λοιπὸν ἐπιβάλλειν τῇ

Ἐπιβολή. ἀκριβείᾳ τῆς θεολογίας, id eſt aſſequi & contingere. & Ἐπιβολή, notio & conceptus mentis, hoc eſt ἔννοια. & quas Cicero primas notiones vocat in libris de Natura Deorum, πρώτας ἐπιβολὰς Græci dicunt. vnde κατὰ πρώτην

Primæ notiones. ἐπιβολὴν Galenus pro prima notione dixit. Quid autẽ primæ notiones à viſis, id eſt ἀπὸ τῶν φαντασμάτων differant, docet Themiſtius in tertio de anima, qui intelligentiam duplicem eſſe ait, Ὥσπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μὲν λευκὸν καὶ τὸ φῶς, κατ' ἐπιβολὴν, τὸ δὲ μέλαν καὶ τὸ σκότος κατὰ στέρησιν, καὶ τῇ ἀκοῇ, ἡ μὲν φωνὴ κατ' ἐπιβολὴν, ἡ σιωπὴ δὲ κατὰ στέρησιν· οὕτω καὶ τῷ νῷ, τὸ μὲν ἀγαθὸν, κατ' ἐπιβολὴν, τὸ δὲ κακὸν, κατὰ στέρησιν νοητόν. Ἐπιβολὴν appellat applicationem intellectus & incubitum in rem intelligibilem, vel ipſius rei intelligibilis in intellectum incurſum: quem etiã ἐπέρεισιν appellat ex Platone, quaſi impreſſionem. Καὶ

Νόθος λογισμός. πλατωνικὸν ἂν εἴη περὶ τῆς ὕλης ὅτι νόθῳ λογισμῷ ληπτή (de materia ſpecie vacua loquens) νόθος γὰρ ἀκριβῶς ἐνέργεια καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς αἰσθήσεως, ἡ μὴ κατ' ἐπέρεισιν εἴδους, ἀλλὰ κατὰ ἀναχώρησιν γινομένη. Idem alibi, Ὥσπερ ἡ τοῦ ἐπιστήμονος ἡ περὶ τὰ ἐπιστητὰ ἐνέργεια καὶ ἐπιβολὴ, οὐ κίνησις, ἀλλ' ἐνέργεια, διότι τελείου, καὶ αὐτὴ τελεία. Ἐπιβολὴ etiam eſt ἐπιπτυχή. Galen. Καὶ τὸ τοῦ κροτάφου ὀστοῦν λεπιδοειδεῖς ἔχει ἐπιβολὰς, hoc eſt applicamenta ſquamatim incumbentia. vel in modum ſquamarum inſidentia. Celſus, Ex his cæteræ quidem ſuturæ in vnguem committuntur. hæ verò quæ ſuper aures tranſuerſæ ſunt, totis oris paulatim extenuantur, atque ita inferiora oſſa ſuperioribus leniter inſidunt, id eſt ἐπιβάλλουσι. Thucydides ἐπιβολὰς πλίνθων appellat ſtructuram lateritiam, quia laterculis conſtat aliis ſuper alios incumbentibus. Et ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους eſt

Ἐπίβολος. acceſſio frigoris in febre. Ἐπίβολος ἀπὸ τοῦ ἐπιβάλλω τὸ ἐπιτυχῶς στοχάζομαι, ſic dicitur de eo qui cum ſucceſſu in aliquod theorema incumbit, ὁ ὀξέως

καὶ ἐπιβολητικῶς ἐπιβάλλων τοῖς πράγμασι, ὁ τῶν στοχασθέντων καὶ τῶν ἐσκεμμένων ἐπιτευκτικός. de quo vocabulo ita inquit Euſtathius, Ἐπήβολος ὁ ἐπιτευκτικός, ᾧ ἐναντίον ἀβέλτερος, ὁ ἐπιτυχής, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάλλειν. ὁ τυχὼν πράγματός τινος, Ὁμήρῳ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ συνετός. Odyſſ. 2, Εἶμι μὲν, οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, ἣν ἀγορεύω Ἔμπορος. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι, ἀλλ' ἐπιτυχὴς καὶ ἐγκρατής. Ἔμπορος αutẽ eſt παρ' Ὁμήρῳ, ὁ ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενος, qui ἐπιβάτης à recentioribus dictus eſt. Baſil. Cæſarien. Ὡς γὰρ ἡ αἴσθησις τῶν αἰσθητῶν, οὕτω καὶ ὁ νοῦς τῶν νοητῶν ἐπήβολός ἐστιν, hoc eſt ἀντιληπτικός. & paulum infrà, Οὐδεὶς γὰρ διδάσκει τὰς ὄψεις τῶν χρωμάτων ἢ σχημάτων ἀντιλαμβάνεσθαι, οὐδὲ τὸν νοῦν ἐπιβάλλειν τοῖς νοητοῖς διδάξοι τις ἄν. Ariſtoteles quodam loco, Μεγάλων καὶ καλῶν πραγμάτων γενόμενος ἐπήβολος, magnarum rerum compos. Porphyrius autem in Homerum ita inquit, Ἐπήβολος ὁ ἐπιτυχὴς καὶ ἐγκρατής, ἀπὸ τοῦ βάλλειν, ὃ σημαίνει τὸ κρατεῖν τοῦ σκοποῦ. καὶ ἡ βουλὴ δὲ οἷον βολή τις ἐστί. Ἐστι δὲ ἀττικὴ λέξις ἐπήβολος. Plato in Euthydemo, Πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι, ἢ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους, id eſt compotes & peritiam adeptos. Idem in ſecundo de Legibus, Ὄντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι γεγόνατε τῆς καλλίστης ᾠδῆς. στρατοπέδου γὰρ πολιτείαν ἔχετε, ἀλλ' οὐκ ἐν ἄστεσι κατῳκηκότων. ſic enim legi debet. Ariſtot. in primo Ethic. Οὕτω καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν κἀγαθῶν οἱ πράττοντες ὀρθῶς, ἐπήβολοι γίνονται, compotes & adepti: aſſecuti ſunt enim quæ in vita ſunt & bona & honeſta, vt gloriam, & bonorum exiſtimationem. ὥστε καὶ ὁ βίος (inquit) αὐτῶν ἡδύς. Ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας eſt iniicere manum, Plutarcho in Cæſare. & Ἐπιβολὴ χειρὸς, eſt manus iniectio in Pandectis Græcis. de quo verbo nos in Annotationibus in Pandectas diximus. Lucian. Οἱ δὲ καὶ αὐτοῖς σοι τὰς χεῖρας ἐπιβεβλήκασιν ὀλυμπιάσιν. Ἐπιβάλλομαι eſt idem quod ἄρχομαι, ἐφίεμαι, ἐπιχειρῶ, cœpi, incepto, aggredior, auſpicor, affecto viam ad aliquid & inſiſto, in animum induco, propono, id eſt certũ eſt mihi facere. Apud Demoſthenẽ in quodam pſephiſmate ita legitur, Καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ εἰρήνην. & rurſus, Ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος τοὺς Θηβαίους εἰς ἀλλοτριότητα ἐπιβάλλεται καταστῆσαι, conatur, aggreditur. Baſil. Παρ' αὐτῷ δὲ τῷ ποταμῷ κτίζω τὸ ἀσκητήριον, καὶ ἄγρια σκεύη προσδιαπεπίζομαι. σὺν θεῷ δὲ εἴην ἐπιβαλλόμενος, quod vtinam Deo beneuolente auſpicatus ſim. Ariſtot. in ſecundo Polit. Ἀλλ' ἵνα δόξῃ τὸ μὴ καλῶς ἔχειν ταύτας τὰς νῦν ὑπαρχούσας, διὰ τοῦτο ταύτην δοκῶμεν ἐπιβαλέσθαι τὴν μέθοδον. Plato in Timæo, Μήτε οὖν οἴεσθε δεῖν ἐμὲ λέγειν, οὔτ' αὐτὸς ἂν πείθειν ἐμαυτὸν εἴην δυνατὸς, ὡς ὀρθῶς ἐγχειροίην ἂν τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. Ἐγχειρεῖν & ἐπιβάλλεσθαι pro eodem dixit per accuſatiuum, quaſi ἀναιρεῖσθαι. Idẽ in x. Legum, Φυλάττωμεν δὴ μὴ πρεσβύτας ἡμᾶς ὄντας νεοπρεπὴς ὢν λόγος παραπείσῃ, καὶ δόξωμεν μείζονα ἐπιβαλλόμενοι, καὶ τῶν σμικρῶν ἀποτυχεῖν. Conſtruitur etiam cum genitiuo vt ἄρχομαι. Lucian. in Prometh. Καὶ δὴ κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, id eſt συνάρξασθαι, καὶ συνεπιχειρεῖν. Iliad. VI, μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε μιμνέτω, ἀλλ' ἐπιθυμῶν καὶ γλιχόμενος τῶν ὅπλων. Theophraſtus de tribus arborum germinationibus loquens, Μετὰ δὲ ταῦτα διαλείποντα περὶ τετταράκοντα ἢ μικρῷ πλείους, ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστοὺς ἀπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς, ἐκ τῶν προτέρων βλαστῶν, denuo orditur & inſtau

rat. Et rurſus, Ἡ δὲ μέγαιρα καὶ ἐπὶ πλείους ἡμέρας μὲν χλωρὸς ἐστὶ, καὶ αὐξάνεται, διαλείπουσα δὲ μετὰ τοῦτο πεντεκαίδεκα ἡμέρας, πάλιν τὸ τρίτον ἐπιβάλλεται βλαστούς. Ariſtoteles in primo Politicôn cum genitiuo iunxit, pro cupio & affecto. Ὅσοι δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται, τὸ πρὸς τὰς ἀπολαύσεις τὰς σωματικὰς ζητοῦσιν. Ἐπιβάλλω etiam actiua voce in eadem ſignificatione inuenitur, vt ſupra

Ἐπιβολή. dictum eſt. Ἐπιβολὴ eſt aggreſſio & affectatio, inceptũ. Polybius de bello Punico ſecundo loquens, Τῷ γὰρ προειρημένῳ πολέμῳ κρατήσαντες ῥωμαῖοι καρχηδονίων, καὶ νομίσαντες τὸ κυριώτατον καὶ μέγιστον μέρος αὐτοῖς ἠνύσθαι πρὸς τὴν τῶν ὅλων ἐπιβολὴν, τότε πρῶτον ἐθάρρησαν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνειν ἐπιβολὴν dixit αὐτὴν ἐγχειρήσεως. Idem, Ἵνα μηδεὶς διαπορῇ καὶ ζητῇ ποίοις διαβουλίοις καὶ ποίαις δυνάμεσι καὶ χορηγίαις χρησάμενοι ῥωμαῖοι, πρὸς ταύτας ὥρμησαν ἐπιβολάς. Idem auctor ἐπιβάλλομαι τῷ ἐγχειρεῖν datiuo iunxit, his verbis, Καὶ γὰρ τὸ προσκαλεσάμενον ἡμᾶς καὶ παρορμῆσαν πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἱστορίας, μάλιστα τοῦτο γέγονε. σὺν δὲ τούτῳ καὶ τὸ μηδένα τῶν καθ' ἡμᾶς, ἐπιβεβλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει. Idem alibi, Οὐδὲν γὰρ οὐδὲν ὑπολείπομεν πλεονέκτημα τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ἴσα δὲ πάντα ποιοῦσα τοῖς ἀεὶ προσλαμβανομένοις, ταχέως καθίκετο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, ſtatim aſſecuta eſt quod faciendum ſuſceperat, quod in animum induxerat. Idem de Arato Sicyonio, Πάσας τὰς ἐπιβολὰς καὶ πράξεις πρὸς ἓν τέλος ἀναφέρων. & idẽtidem ſic vtitur. Idem in quinto etiam datiuo iunxit ἐπιβάλλεσθαι. Κατὰ δὲ καιρὸν τοῦτον θεόδοτος αἰτωλικὴ μὲν, οὐκ ἀνάνδρῳ δὲ ἐπεβάλετο τόλμῃ καὶ πράξει. Plutarch. in Alexand. Ἡ τε γὰρ τύχη ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπείκουσα, τὴν γνώμην ἰσχυρὰν ἐποίει, καὶ τὸ θυμοειδὲς, ἄχρι τῶν πραγμάτων ἐπεξέφερε τὴν φιλονεικίαν ἀήττητον, οὐ μόνον τοὺς πολεμίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς τόπους καὶ καιροὺς βιαζομένην. ἐπιβολαῖς dixit pro inceptis & ſuſceptis rebus agendis. Ἐπιβάλλομαι καὶ ἐπαναβάλλομαι τὸ ἐν-

Ἐπίβλημα. δύομαι. Ariſtot. Γλίσχρα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι. & Ἐπίβλημα exterius veſtimẽtum, & amiculum, & ſtragulum torale. Galen. Μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα μὴ ψυχρὰν, ἢ ἕτερον ἐπίβλημα. Idem, Ἐνθάλπων ἑαυτὸν ἐπιβλήμασι. Significat etiam additamentum & auctarium, προσθήκην καὶ πρόσθημα. Sic accipitur Matthæi nono, Οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, Nemo autem adſuit additamentum panniculi impoliti veſti vetuſtæ. αἴρει γὰρ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱματίου, καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται, aufert

Veſtis. enim illud ſupplementum eius à veſte, & deterior fiſſura fit. Quo in loco

Ἱμάτιον. veſtis pro ſtragulo ponitur. Cic. in Verr. Dico te maximum pondus argenti, eboris, purpuræ, plurimam veſtem ſtragulam, multam Deliacam ſupellectilem Syracuſis exportaſſe. Sicq; ἱμάτιον Græcè accipitur. Athen. lib. x i i, Κατεσκεύαστο δὲ ὁ οἶκος πολυτελῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἱματίοις τε καὶ ὀθονίοις πολυτελέσιν, ὑπὸ δὲ ταῦτα πορφυροῖς καὶ φοινικοῖς χρυσοϋφέσιν. Aliàs ſignificat pallium, hoc eſt τὸ τριβώνιον, quod ſupra tunicam induitur. Demoſth. Ὥστε μὲν θοἰμάτιον περιέσθαι, ἐμὲ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα. Lyſias ἱμάτια γυναικεῖα, veſtem muliebrem dixit. Plutarchus pro toga Romana vtitur. Ἱματουργὸς eſt textor, qui veſtem texit. Plato, Φῶμεν δὲ καὶ ὑφαντικὴν ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ μέγιστον ἦν μόριον, μηδὲν διαφέρειν πλὴν ὀνόματι ταύτης τῆς ἱματουργικῆς.

Ἱματισμός. Ἱματισμὸς eſt veſtitus & cultus, & quod Latinè veſtiarium dicitur. vt Lucæ v i i, Ἰδοὺ οἱ ἐν ἱματισμῷ ἐνδόξῳ καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες, ἐν τοῖς βασιλείοις

εἰσί. Polyb. Οὔτε σῖτον, οὔτε ἱματισμὸν, οὔτε ὀψώνια δύναται χορηγεῖν τοῖς στρατιώταις, hoc eſt σιτισμὸν καὶ σκευήν. Ῥάκος autem licet ſignificet interdum διερρωγὸς ἱμάτιον, hoc eſt pannum & veſtem laceratam, vt apud Ariſtophanem Pluto, Ἀντὶ ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα σχοίνων, κόρεων μεστὴν, tamen pāniculum interdum ſignificat, & interdum linteolum. Galen. Ἀναλαμβανέσθω διπλύχῳ ῥάκει πεισάκῳ ὀξαλίδος χυλὸς, καὶ ψυχρὸν ἱκανῶς ἐπιτιθέσθω. μὴ παρόντος δὲ τοιούτου ῥάκους, ὀθόνιον δίπλυχον ἀναδεύσας ἐπίθες, Excipiatur ſuccus oxalidis pāniculo veſtis detritæ. Dioſcorides ῥάκος λινοῦν ſæpe dixit ἀντὶ ὀθονίου. vt, Λινῷ ῥάκει πυριάσαντες τὸ αἰγίλωπα. Dicitur etiā Ῥάκιον & Ῥάκωμα veſtis vilis, detrita & pertuſa. Ariſtoph. ἀχάρν. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα. Idem, Δός μοι ῥάκιον τοῦ παλαιοῦ δράματος. Ῥακώδης ὁ ῥωγαλέος καὶ διερρωγώς. Galen. in 2. ad Glauconem, Ὅταν γεμίσῃ τὴν εἰς ἀπόστασιν ἀφικνουμένων ὄγκων ἡ τομὴ γίνηται βελτίους, δὲ δηλίαν τὴν θεραπευομένων μὴ ἐπιτρεπόντων τεμεῖν, ἀλλὰ περιμεινάντων ἐν χρόνῳ πλείονι διαβρωθῆναι τὸ δέρμα πρὸς τοῦ πύου, συμβαίνει πολλάκις ἄπαν τὸ περὶ τὴν ἀπόστασιν ἀθροισθὲν τῷ πύῳ δέρμα, λεπτὸν ἱκανῶς γίνεσθαι καθάπερ τι ῥάκος. ὅθεν ἤρτυμαι τὸ ὄνομα αὐτῷ πρὸς τὴν ἰατρῶν τεχνίας, τὸ ῥακῶδες. Linteoſum dici poteſt. Celſus libro ſecundo de ſudore loquens, Si minore vi opus eſt, etiam ſolum linteum: at ſi maiore, extincti titiones, inuolutíque panniculis, & ſic circundati. Et Ῥακοῦσθαι verbum, pro lacerari, & in modum detriti panniculi rumpi. Plutarchus in Sympoſio, περὶ τῶν λυκοβρώτων προβάτων loquens, Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα, καὶ τοὺς ὄνυχας μαλάσσεται, καὶ τὰ ἔρια ῥεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλυδᾷ καὶ ῥακοῦται. Eiuſdem Lucæ capite v, Ὅτι οὐδεὶς ἐπίβλημα ἱματίου καινοῦ ἐπιβάλλει ἐπὶ ἱμάτιον παλαιόν. εἰ δὲ μήγε, καὶ τὸ καινὸν σχίζει, καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ τὸ ἐπίβλημα, Quia nemo additamentum veſtis nouæ addit ad veſtem veterem: alioqui & nouam quidem findit, & veteri non cōgruit additamentum. Hilarius adſuere adſumētum dixit, Matth. I X, Οὐδεὶς ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Interpres antiquus mittere commiſſuram tranſtulit. Eſt tamen commiſſura συναφὴ, ἐφαρμογὴ, σύρραψις. Ἐπίβλημα verò eſt ἡ προσθήκη καὶ τὸ προσερραμμένον. Quintilianus in ſeptimo, Senſus ita inter ſe iuncti ſint ac cohærentes, ne commiſſura perluceat. Ἐπίβλημα igitur eſt ἐπίρραμμα. vt Marci ſecūdo, Οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιρράπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Ἐπιβολὴ autem eſt ἐπιπλυχὴ καὶ ἐπίπλυγμα, qualis eſt laterum poſitura in tectis huius vrbis, & ſquamarū ſitus in piſcibus, & in thoracibus. Plutarch. Ἐδόκει ἐπὶ τὴν ἐπιπλυχὴν τοῦ θώρακος ἀκοντίσματι. Lucian. Τριβώνιον ἔχων ταῖς ἐπιπλυχαῖς τῶν ῥαφῶν ποικίλον, adſumentis vel aſſutis panniculis diſtinctū. Dicitur & Ἐπίπλυξις. Baſilius homil. V I I. in Hexaëm. de piſcibus loquens, Ἐκείνοις δὲ ἡ τῶν βραγχίων διαστολὴ καὶ ἐπίπλυξις δεχομένων τὸ ὕδωρ καὶ διιέντων, τὸ τῆς ἀναπνοῆς λόγον ἀναπληροῖ. Mittere verò verbum hîc mea ſententia non conuenit, & ex ſupradictis apparet. ſed committere verti poſſet. Et Matthæi nono, vbi immittere commiſſuram, pro committere idem dixit. Ἐπίβλημα etiam eſt auctarium, hoc eſt ἐπίμετρον. Galen. Τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον. & τὸ ἐπιμετρούμενον. Lucian. Τὰ δὲ, ὡς ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων. Alibi, Ἐπιμετρήσαντες τοῦ μάρτυρος τὴν ὕλην καὶ τὸ πῦρ, reliquis mēdaciis etiā

Ῥάκος. Ῥάκιον. Ῥάκωμα. Ῥακώδης. Ῥακοῦμαι. Commiſſura. Ἐπίβλημα. Ἐπιβολή. Ἐπιπλυχή. Ἐπίπλυγμα. Ἐπίπλυξις. Ἐπίμετρον. Ἐπιμετρέω.

hoc addente. Idem ἀναβιοῦσι, Βάλλε βάλλε τὸν κατάρατον ἀφθόνοις λίθοις. ἐπέβαλλε τῶν βώλων. προσεπέβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων. Gregorius de Deo loquens, Ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιπαρατασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν, cum corollario admetiens. Plutarch. in Cæſare, Καίσαρι δὲ τὴν ἄλλην πενταετίαν ἐπιμετρηθῆναι στρατηγίας. Polyb. in v, Τῇ δ' εὐγνωμοσύνῃ καὶ μετριότητι πάντας Ἀθηναίους ἅμα καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἔσχεν ὑποχείριον, οὐκ ἐπιμετρῶν τῷ θυμῷ τοῖς προτετολμημένοις, id eſt, Cum victoriæ ius exercere in victos Athenienſes poſſet, modicè tamen vſus eſt & clemẽter: nihílque iracundiæ indulſit, quo minus modeſtiam moderationémque ſeruaret. Idem alibi, Τὸν γὰρ Μεγακλέα καὶ Κρίνωνα μεταπεμψάμενος ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ συνῆκε τὸ γεγονὸς, ἐπετίμα πικρῶς. οἱ δὲ οὐχ οἷον συνεστάλησαν, ἀλλ' ἐπεμέτρησαν, φάσκοντες οὐδὲ λήξειν τῆς προθέσεως, id eſt, non ſolum nõ ceſſerunt increpanti regi, ſed etiam hoc vltro addiderunt vt dicerent.

Σχίζειν καὶ χιστός. Σχίζειν verò apud Lucam ideo findere vertendum putamus, quaſi rimas facere, & Σχίσμα fiſſuram, quòd Theophraſtus in quinto ita ſcribit, Τῶν γὰρ ξύλων τὰ μὲν χιστὰ, τὰ δὲ πελεκητὰ, τὰ δὲ στρογγύλα. χιστὰ μὲν, ὅσα διαιροῦντες κατὰ τὸ μέσον σχίζουσι. πελεκητὰ δὲ, ὅσων ἀποπελεκοῦσι τὰ ἔξω. στρογγύλα δὲ, τὰ ὅλως ἄψαυστα. τούτων δὲ τὰ χιστὰ μὲν, ὅλως ἀρραγῆ, διὰ τὸ γυμνωθεῖσαν τὴν μήτραν ξηραίνεσθαι. Σχίζειν eſt diſſecare. Plato in Timæo, Ταύτην τὴν ξύστασιν κατὰ μῆκος σχίσας. quod Cicero in libro de Vniuerſitate diffindere in longitudinem vertit. Ἐπιβολὴ etiã vt dictum eſt, ſignificat inceptum, conatum, προκατάρξιν. Polyb. Ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὰς τῶν ὑπάτων ἐπιβολὰς δυσχερῶς ἀντιπαρέταττον. Diodor. Μεγάλης ἐπιβολῆς ἀποτυχὼν, qui ab ingenti incepto decidit. Idem, Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ τὸ αὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, Interdú enim fit vt temeritas caſuũ obſtet inceptis & conatibus virorum bonorũ. Significat etiã impetum. Idem de armatura Romanorũ loquens, Καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἑστηκυῖαν καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρείαν, Etenim ad propulſandos hoſtium impetus vſum habent tum ſtabilẽ, tum ad ſeruandos ordines accommodatum. Ῥῖγος. Fortaſſe apud Galenum ob id ἐπιβολὴ ῥίγους dicitur aggreſſio febris & primus impetus. vel acceſſio rigoris, hoc eſt incrementum. nam apud Dioſcoridem pro febre poni ſæpe videtur, quia eſt initium febris. Ariſtot. in Probl. Καὶ τῶν ἀρχομένων πυρέττειν τὸ γινόμενον ῥῖγος δι' ὁμοίαν αἰτίαν γίνεται. Apud Alexandrum tamen ita legitur, Γίνεται δὲ πρῶτον ψῦξις πρῶτον, εἶτα ἐπιταθεῖσα φρίκη, εἶτα ῥῖγος.

Καταβάλλω. Καταβάλλω abiicio, deiicio, negligo, καταφρονῶ. & Καταβεβλημένος abiectus, deſpectui habitus, neglectus, humi ſtratus, afflictus, demiſſus, hoc eſt ſeſe deiiciens & ſubmittens. ὅθεν καταβεβλημένον φρόνημα, ſpiritus abiecti & demiſſi. Καταβάλλω, telis peto & obruo, ſterno. Polyb. in v, Καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. τῶν δὲ πολιτικῶν αἰχμαλώτους ἔλαβον πολυμήδην καὶ τὸν αἰγαιέα. Idem, Τοῦ δ' ἀγαίου βιαζομένου ἐξελθόντες οἱ στρατιῶται, ἑπτακοσίους μὲν κατέβαλον τῶν μυσῶν, τοὺς δὲ λοιποὺς ἀπέστησαν τῆς ὁρμῆς. Plut. in Cimone, Καὶ σπασάμενοι ἐγχειρίδιον παραχειράμενοι, πατάξαι τὸν παρθένον καὶ καταβαλεῖν. Xenoph. Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλον. Pro demitto & deiicio. Plut. Καταβαλὼν ἑαυτὸν ὡς ἕνα τῶν παρημελημένων, vt vnũ neglectorũ & deſpicabilium. Καταβάλλω σπέρμα apud Demoſthenẽ iacio ſemen. & Καταβολὴ ἡ σπορά. Baſil. Ἀλλ' εὐθυμήσει μὲν ὁ γεωργὸς, μήτε σπέρματα

καταβαλὼν, μήτε θρεπτήριον ἐκτεισάμενος. alibi voce paſſiua, ad Italos ſcribens & Gallos, ἧς αἱρέσεως τὰ πονηρὰ σπέρματα πρότερον ὁ δυσώνυμος Ἄρειος κατεβάλετο. Chryſoſt. voce actiua primæ ad Corinth. x v, ἵνα προκαταβάλῃ τῆς πίστεως τὰ σπέρματα. Rurſus ad Rom. v i. paſſiua, σπερματικὸν ἵνα καταβάληται λόγον. Καταβάλλω ὃ ἐκτίνω καὶ κατατίθημι, ſoluo & pendo. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Καὶ δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον κατὰ πρυτανείαν, καὶ οὔσης αὐτῷ ἀτελείας ἐκ τῶν νόμων, γραφεὶς ὑπὸ Στεφάνου τούτου ἀστρατείας, ἥλω καὶ ἠτιμώθη, id eſt, menſtruas penſiones vectigaliũ ſoluere, vel pendere menſtruas ſummas.

Inde Προκαταβάλλω repræſento, ante diẽ ſoluo. & quod ſic ſoluitur, Προκατάβλημα dicitur. ſic appellabatur Athenis repræſentatio pẽſionis vectigalium. προσκατάβλημα verò eſt πρόστιμημα, & quod ob moram mulctæ nomine dependebant οἱ ὀφλόντες τῷ δημοσίῳ ὑπερήμεροι γινόμενοι, publicani ſcilicet & alii, qui altero tanto mulctabãtur. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. οὐ γὰρ ὄντων ἱκανῶν τῶν ἐκ τῶν τελῶν χρημάτων τῇ διοικήσει, τὰ προσκαταβλήματα ὀνομαζόμενα, διὰ τὸν τοῦ νόμου τούτου φόβον καταβάλλεται. Καταβάλλομαι fundamẽta iacio, primordia conſtituo. vt καταβάλλομαι τὸ θεμέλιον ἢ τὴν ἀρχήν. Plato, Οἷον δή τις ναυπηγὸς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος. Greg. εἰς Ἀθανάσιον, ἡ μεγάλη θεοῦ βουλὴ καὶ πρόγνωσις πόρρωθεν καταβάλλεται τὴν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις, id eſt materiã & argumenta rerum præſtruit, quaſique fundamenta iacit eorũ quæ contingunt. Significat etiã ordiri & præmoliri auſpicarique. Theophraſt. in 1. de Cauſis, Ἁπλῶς γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἡ φύσις οὐδὲν καθάπερ ἡ τέχνη ποιεῖ κατὰ μέρος, ἀλλ᾽ ἅπαντ᾽ ἀθρόα καταβάλλεται. συντελεῖ δ᾽ ἑτέρων ἕτερα πρότερον. Dicitur & Προκαταβάλλομαι. Idem in 1. κατὰ Ἰουλιαν. τὴν μὲν ἔχθραν διὰ τῆς ἀδελφοῦ σφαγῆς προκαταβαλλόμενος, τὴν δὲ δύναμιν διὰ τῆς βασιλείας προσθεὶς, Odiũ quidem interfecto fratre, quaſi fundamẽtum ponens, primordialémque cauſam atque occaſionẽ eorum quæ à Iuliano poſtea admiſſa ſunt. vel occaſionem præmoliens. Chryſoſt. primæ ad Corinth. x v, Μεγάλην τὴν κρηπῖδα καὶ θεμέλιον προκαταβαλλόμενος τοῦ περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγου. Inde Καταβολὴ τοῦ κόσμου Ioannis x v i i, non conſtitutionem mundi ſignificat, vt mea eſt opinio, Ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου, ſed verius ſic dici potuit, Quia me dilexiſti ante iacta mundi fundamenta. Origenes autẽ lib. i i i. περὶ ἀρχῶν, de mundi principio loquens, καταβολὴν τοῦ κόσμου, καταγωγὴν intellexit, quaſi hoc vocabulum ad deſcenſum ſuperorũ ad inferna alluderet: quod à dogmate antiquiſſimo manauit. in qua interpretatione fortaſſe falſus eſt: vt in ipſo dogmate: vir ille ſummus, & ingenio præditus iudicióque admirabili. quod ei contigiſſe puto ex vehemẽti ſtudio tuendi Chriſtianiſmi aduerſus eius obtrectatores. omnia enim obiecta diluere contendit, & ratione philoſophica refellere, tanquã ipſis hæreticis aut Chriſtianiſmi improbatoribus, quod dicebat ipſe, hac ratione approbaturus potiſſimé. tametſi non tam hominis crimen fuiſſe quàm criminatio videri poteſt æquè rem æſtimãtibus, & ea perpẽdentibus quæ ipſe homilia i i i. in Matthæũ ſcripſit. certè credibile mihi non videtur lumen illud verbi diuini in locis inſignibus extinctum planè fuiſſe. Baſil. εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν προοιμιῶν interpretans illud Pſalmiſtæ, οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν θεοῦ, οὕτως,

Προκαταβάλλω
Προκαταβολή.
Προσκατάβλημα.
Προκαταβάλλομαι
Καταβολή.

(inquit ipſe) εἰσί τινες καὶ σοφίας λόγοι τῆς ἀρχεγόνου, τῆς περὶ τὴν ἄλλων ἐν τῇ δημιουρ-
γίᾳ συγκαταβληθείσης τῇ κτίσει. quod ad enarrationem dixit illius dicti Prouer-
biorum, ὁ θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν. & κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ,
quod de ea ſapientia dictum eſt, quam mundi fabrica præ ſe fert. quare
Deus à Baſilio συγκαταβεβλῆσθαι τὴν σοφίαν τῷ δημιουργουμένῳ κόσμῳ dixit, id eſt
vnà molitus eſſe. Chryſoſtomus & ipſe in externa doctrina mea ſentẽtia
aliquando perpolitus, cap. I. ad Epheſios, enarrans illa verba, καθὼς ἐξελέ-
ξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου. τί ἐστιν (inquit) ἐν αὐτῷ ἐξελέξατο; διὰ τῆς
εἰς αὐτὸν πίστεως ὁ χριστὸς τοῦτο κατώρθωσε φησὶ πρὶν ἢ γενέσθαι ἡμᾶς. μᾶλλον δὲ πρὶν ἢ τὸν κόσμον
καταβληθῆναι. καὶ καλῶς (inquit) καταβολὴν εἶπεν, ὡς ἀπό τινος ὕψους καταβεβλημέ-
νου μεγάλου αὐτὸν δείκνυς. καὶ γὰρ μέγα καὶ ἄφατον τὸ ὕψος τοῦ θεοῦ, οὐ τῷ τόπῳ, ἀλλὰ τῷ
ἀποκεχωρηκότι τῆς φύσεως. καὶ πολὺ τὸ μέσον κτίσματος καὶ κτίστου. καταβολὴν quaſi ex
alto deorſum mundi iactum intellexit, & ad imum mundi fabricam de-
iectam, rerum materialium & ſpiritalium, & mũdi intelligibilis ad ſenſu
perceptum intercapedinem, & præcipuè opificii in rerum naturam pro-
ducti, ad ipſum opificẽ & productorem, hoc verbo ſignificari volens. The-
miſt. in exordio Poſteriorum analyticôn, Τὸ δὲ σμικρῶν ἕνεκα περὶ ἐξηγήσεων
ὁλοκλήρους καταβάλλεσθαι πραγματείας, ὅμοιον τῷ τὴν ἀθηνᾶν βουλομένῳ μετακινεῖν
τὴν φειδίου, ὅτι τὰ δεσμὰ ᾤετο τῆς κρηπῖδος ἀμείνω ποιήσειν. Καταβάλλεσθαι, niſi fal-
lor, pro moliri & ab integro texere dixit, quaſique ab elemẽtis ordiri. In
voce etiã paſſiua paſſiuam ſignificationẽ habet, vt actiuam. Idem in ſexto
Phyſicôn, γέγονε τοῦτο οἰκία. οὐκοῦν καὶ ἐγίνετό ποτε οἰκία. καὶ γὰρ ὅτε τὰ θεμέλια κατε-
βάλλετο, ἐγίνετο οἰκία, cum iaciebantur fundamenta. Potuit autẽ illud Ioan-
nis XVII. & ſic fortaſſe verti, ante molitionẽ mundi. Cicero de Natu-
ra deorum, Sin quæreret quiſpiam cuiuſnam cauſa tantarum rerum mo
Moliri. litio facta ſit, id eſt παρασκευή, καταβολή. Et de Vniuerſitate, Hanc igitur ra-
Molitio. tionẽ habuit effector mundi molitórque Deus. Plutarch. Ζήνων ὁ τὴν Στωϊ-
κὴν αἵρεσιν καταβαλόμενος, id eſt ὁ προκατάρξας, auctor & conditor, ὁ ἀρχηγός.
vt Cicero pro Cluentio, Atque etiam ipſe conditor totius negocii Gut-
tam aſpergit huic Bulbo. Poſtea architectum dixit. Conſtitutio autẽ ci-
uitatum eſt σύστασις, hoc eſt συναγωγὴ εἰς πολιτείαν. vt Cicero de Oratore lo-
cutus eſt in primo dialogo, Quæ vis alia potuit aut diſperſos homines in
vnum locum congregare? aut à fera agreſtique vita ad humanum cul-
tum ciuilémque deducere? aut iam conſtitutis ciuitatibus leges, iudicia,
iura deſcribere? Conſtitutio verò corporis eſt κατασκευὴ & κατάστασις. Iſo-
crat. πρὸς Φίλιππον. Ἀπαλλάξαι τε τοὺς ξενιτευομένους τῶν κακῶν ὧν αὐτοί τ' ἔχουσι, καὶ
τοῖς ἄλλοις παρέχουσι, καὶ πόλεις ἐξ αὐτῶν συστῆσαι, καὶ ταύταις ὀχυρῶσαι τὴν Ἑλλάδα. Κα-
ταβάλλεσθαι etiam eſt præſtruere, præparare. Greg. εἰς Κυπριανόν, Αἴγυπτος βα-
σιλεύεται, θάλασσα τέμνεται, ἄρτος ὕεται, γῆ τῆς ἐπαγγελίας κληροδοτεῖται. ἔδει γὰρ πόρ-
ρωθεν καταβάλλεσθαι τῶν μεγάλων πραγμάτων ἐν σοφίᾳ τὰς ὑποθέσεις. Καταβολὴ
etiam vt ἐπιβολὴ eſt acceſſio & impetus febris. Demoſthenes ἐν τῷ κατὰ
Φιλίππου τρίτῳ, quæ nona eſt vt dicitur Philippica, Ἀλλὰ μείζω γιγνόμενον
τὸν ἄνθρωπον περιορῶμεν, τὸν χρόνον κερδᾶναι τοῦτον ὃν ἄλλος ἀπόλλυται ἕκαστος ἐγνω-
κώς, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν οὐδὲ πράττων. ἐπεὶ

ὅτι γε

ὅτι γε ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ ἢ τινος ἄλλου κακοῦ, καὶ τῷ πάνυ δοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι, προσέρχεται, οὐδεὶς ἀγνοεῖ δήπου, Hominem verò (de Philippo loquens) in dies maiorem fieri ipſi neglectim ſinimus: vnuſquiſque ſe id temporis vtique lucrifacere cenſens, quo tempore alius opibus euertitur: nec, vt mea quidem fert opinio, in cómune conſulens, nec id agens potiſſimum quo Græcorum vires incolumes ſeruentur. Neminem enim noſtrũ fugit, quòd tanquam circuitus quidam aut impetus vel febris vel cuiuſuis alterius noxæ in orbem repetentis, hoc malum aduentat, eíque etiam imminet vnde longiſſimè abſceſſiſſe nunc videtur. Galen. in 1. ad Glaucon. Αὖθις δὲ περὶ τὴν ἕω τῆς τρίτης ἡμέρας δευτέρα καταβολὴ γίνεται, τὰ πάντα τῇ προτέρᾳ παραπλησία, πλὴν τοῦ χρόνου. Idem, Ἀλλ' οἱ μὲν τριταῖοι εὐθὺς ἐν τῇ προτέρᾳ καταβολῇ πολλάκις μετὰ σφοδροῦ τοῦ ῥίγους ὑπῆρξαντο. Apud Platonem in Hippia minore ſic intelligendum eſt, ἐνίοτε μέντοι καὶ τοὐναντίον δοκεῖ μοι τούτων, καὶ πλανῶμαι περὶ ταῦτα δηλονότι διὰ τὸ μὴ εἰδέναι. νυνὶ δὲ ἐν τῷ παρόντι μοι ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθε, in præſenti verò res mihi redit ad quendam veluti circuitũ alternãtis opinionis, & ruſus repetit & refricat morbum animi addubitantis & hæſitãtis. Sic Ariſtot. in 1. Meteorolog. ἕως ἂν ἔλθῃ πάλιν ἡ καταβολὴ τῆς περιόδου τῆς αὐτῆς. Vocabulum eſt per metaphoram ductum ab eorum ſimilitudine quibus ſtatis diebus in orbẽ redeuntibus certas ſummas pecuniarum dependere ſolenne eſt, vt ſunt αἱ καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, pendere penſiones. Προκαταβεβλημένον etiã ſignificãs antegreſſum, & fundatum, & præexiſtens, προϋπάρξαν. Alexan. περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, in 2. de anima, Διὸ καὶ προαιρούμεθα ἐφ' ὅτι ταῦτα, ὧν ἡ αἰτία οὐ προκαταβέβληται ἐν ἡμῖν. Idẽ, ἃ οὕτως ἀναιτίως, καὶ μὴ προϋπαρχούσης αἰτίας προαιρούμεθα, ταῦτά ἐστι τὰ λεγόμενα ἐφ' ἡμῖν. ὧν καὶ τὰ ἀντικείμενά ἐστι δυνατά, διὰ τὸ μὴ αἰτίαν προκαταβεβλῆσθαι, ἥτις προϋπάρχουσα πάντως ἂν τοῦ γενέσθαι τοῦτο ἀνάγκην παρεῖχε. & idẽtidem in eodem tractatu vſus eſt. & ad Imperatores Seuerũ & Antoninũ, Οὐ γὰρ κενὸν, οὐδ' ἄστοχον τἀληθοῦς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων φύσις, καθ' ἣν περὶ τινῶν ὁμοδοξοῦσιν ἀλλήλοις, ὅσοι γε αὐτῶν μὴ διά τινας προκαταβεβλημένας δόξας ὑφ' αὐτῶν, διὰ τὸ σώζειν τὴν πρὸς αὐτὰς ἀκολουθίαν, ἄλλως ἀναγκάζονται λέγειν, duntaxat qui neceſſitate non adiguntur aliter cenſendi dicendíve, ob tuendas conſequentias earũ opinionum quas anticipatas habent, animóque perſidentes, & penitus fundatas. Alibi προηγούμενα αἴτια ſæpe vocat, cauſas antegreſſas & iam exiſtentes, hoc eſt προκαταβεβλημένα. vtroque enim vocabulo pro eodem vtitur. προκαταβεβλημένον non multum abeſt à ſignificatione τοῦ προηγουμένου καὶ προϋφεστηκότος καὶ προϋποκειμένου. — Προκαταβεβλημένον.

Παραβάλλω τὸ συγκρίνω καὶ ὁμοιῶ. Liban. Τὸ δ' ἐμὸν τοιοῦτον, — Παραβάλλω.
οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος, ἀντὶ τοῦ παραθεωρούμενος. Iſocr. in Euag. Εἰ πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς Εὐαγόρου πράξεις παραβάλλοιμι. Παραβάλλω τὸ παρατίθημι admoueo. Plut. de duobus Ciceronibus in proſcriptione triumuirali, Καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν ἐφιστάμενοι, καὶ τὰ φορεῖα παραβάλλοντες, ἀλλήλοις προσωλοφύροντο. Theophr. in 111. de Cauſis, Καὶ ὡς παρὰ τὰς μυρρίνους κελεύουσιν ἰσχυροτέρας ἔτι τὴν κόπρον παραβάλλειν, οἷον τὴν βυρσοδεψικὴν, καὶ οὖρον παραχεῖν ὅταν ἐκβλαστήσωσι. Idẽ, Ταῖς δ' οὕτως ἀμπέλοις ἢ διὰ τεττάρων ἢ πλειόνων ἐτῶν παραβάλλουσι κόπρον, radici-

bus admouent. Παραβάλλω tranſmitto, traiicio. Thucyd. Καὶ ἐλπίδα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον ναῦς Πελοποννησίων εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, traiecturas eſſe, vel appulſum iri potius. Idē, Καὶ παραβάλλειν εἰς Σικελίαν ὡς τὸν τύραννον. Ariſtot. in VIII. hiſtoriæ de coturnicibus loquens, Ὅταν μὲν οὖν ἐκεῖθεν παραβάλλωσιν, οὐκ ἔχουσιν ἡγεμόνας. ὅταν δ' ἐντεῦθεν ἀπαίρωσιν, ἥ τε γλωττὶς συναπαίρει καὶ ἡ ὀρτυγομήτρα, cum illinc huc appelluntur.

Διαβάλλω. Dicitur & Διαβάλλω pro eodem, τουτέστι διαπεραῶ. Appian. in Libyco, οἱ μὲν δὴ θύσαντες εἰς Σικελίαν ἔπλεον, ὡς ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἤπειρον διαβαλοῦντες. Arrian. in V, Τοὺς δὲ ἐν τοῖς πλοίοις διαβάλλοντας, συναρραχθέντων πλοίων ἐπὶ τὰς πέτρας, αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι διαφθαρῆναι. Idem Thucyd. Παρὰ γῆν σφᾶς κομιζομένων, καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλλόντων.

Παραβάλλω. Παραβάλλω permitto, indulgeo, & condono aliquid & vtendū offero. cuius exēplum relatum eſt apud Suidam, Ἡ δὲ οὐ προσίετο τὴν δόσιν, ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, τὸ ἑαυτὴν παραβάλλειν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, τὸ ὥσπερ ὤνιον τὸ κάλλος ἀποδόσθαι, At illa munificentiam non admiſit, meretriciúmque eſſe quæſtum dixit, homini ſeſe ignoto indulgere, & tanquam venalem formā precio addicere, vel vtendā permittere. Poteſt & pro admouere intelligi, vt patet ex ſupradictis, & ex Theophraſto in v. de Cauſis, Καὶ ὅσα παραβαλλόμενα περὶ τὰς ῥίζας αὐαίνει, admota, circūpoſita. Παραβάλλω accedo & appropinquo, & vt Cicero loquitur, ad aliquem me applico, τοῦτ' ἔστι προσομιλῶ. Ariſtot. in VII. Ethic. περὶ εὐδαιμονίας loquens, Οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι τὴν αὐτὴν πάντες, ἡδονὴν μέντοι πάντες. ἴσως δὲ καὶ διώκουσιν οὐχ ἣν οἴονται, οὐδ' ἣν ἂν φαῖεν, ἀλλὰ τὴν αὐτήν. πάντα γὰρ φύσει ἔχει τι θεῖον, ἀλλ' εἰλήφασι τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν αἱ σωματικαὶ ἡδοναί, διὰ τὸ πλειστάκις τε παραβάλλειν εἰς αὐτάς, καὶ πάντας μετέχειν αὐτῶν, verum huius vocabuli hæreditatem nactæ ſunt voluptates corporis, licet ad alias honeſtiores pertineat: ídque ideo quòd homines ſæpius ſe ad eas applicāt, nec vllus eſt earum non particeps. Idem in VII. Politic. Αὕτη δέ ἐστιν ἀγορὰ ἣν δεῖ καθαρὰν εἶναι τῶν ὠνίων πάντων, καὶ μήτε βάναυσον μήτε γεωργόν, μήτ' ἄλλον μηδένα τοιοῦτον παραβάλλειν μὴ καλούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχόντων. Baſil. datiuo iunxit, τοῖς ἐν νεοχειροτονίᾳ λογιωτάτοις ſcribens, οὔτε γὰρ ἄν τις ἀκυβερνήτου πλοίου συμφερόμενων ἐπιβαίη, οὔτε ἐκκλησίᾳ παραβάλλοι, ἧ δὲ κλύδωνα καὶ τὸν ζάλην αὐτοὶ οἱ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθεζόμενοι ἐμποιοῦσι. Sic Laërtius vſus eſt in Menedemo, & alibi ſæpiſſime. Plut. in Demetr. Ἔπειτα Κλεωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας, ἐπαρθέντες οἱ Βοιωτοὶ ἀπέστησαν, ſpe erecti à Demetrio deſciuerunt appropinquāte eo. & in Dione, θείᾳ τινὶ τύχῃ Πλάτωνος εἰς Σικελίαν παραβαλόντος, applicante. Παραβάλλω obiicio edendum brutis. Athen. Ἄρτι γὰρ τῇ καμήλῳ παρεβέβλητο τροφή, appoſitum erat pabulum. Plato in Phædro, Ὁ δὲ ἡνίοχος πρὸς τῇ φάτνῃ τοὺς ἵππους στήσας, παρέβαλεν τὴν ἀμβροσίαν. Odyſſ. IIII, Πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Hoc de hominibus προσφέρειν dicitur, vt ſuprà dictum eſt. Plutarch. de cauſis naturalibus, Διὰ τί παραβάλλουσι τοῖς θρέμμασιν ἅλας οἱ νομεῖς.

Obiicio. Hoc Latinè obiicere dicitur. Cicero pro Roſcio Amer. de parricidis loquens, Noluerunt maiores corpus feris obiicere, ne beſtiis quoque quæ tantū ſcelus attigiſſent, immanioribus vterentur. Spartian. in Caracal. Si quādo feris obiectos vidit, fleuit. Tacitus, Captus in eo prælio Marricus, ac mox feris obiectus. Lucianus παραβάλλειν τοῖς λέουσι dixit.

Παραβάλλομαι. Παραβάλλομαι etiam obiicio & oſtēto, quaſi προβάλλομαι.

Plut. in Dione, ἀλλὰ δαίμων τις ὡς ἔοικε, πόῤῥωθεν ἀρχὴν ἐλευθερίας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις, καὶ τυραννίδος κατάλυσιν μηχανώμενος, ἐκόμισεν ἐξ Ἰταλίας εἰς Συρακούσας Πλάτωνα. Παραβάλλω flecto, detorqueo, vt παραβάλλω τοὺς ὀφθαλμοὺς, Παραβάλλω. oculos intorqueo. Athen. Μόνος Σωκράτης βρενθυόμενος καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλων εἱστήκει, Solus Socrates conſtiterat præ inſolẽtia limis oculis toruiſque aſpiciens. id quod ſumptũ ex Ariſtophanis choro in Nubibus ad Socratem loquente,

Ὅτι βρενθύῃ τ' ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλῃ,
Κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχῃ, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Sic Plato in Phædo. Καὶ ὁ Σωκράτης παραβαλὼν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀκούσας, ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευκας. His verbis ſignificat habitum aurem alteri admouentis ad auſcultandum. Lucian. Ἐγὼ δὲ ἡσυχῆ μειδιάσας, πρὸς τὸν Ἀθήναιον ἠρέμα τὼ ὀφθαλμὼ παραβαλὼν, id eſt, leniter oculos ad Athenæum deflectẽs, vt ſolent qui in medio duorum ambulantes viciſſim ad vtrũque conuertuntur. Παραβάλλω adambulo. Plut. in Catone, Τῶν δὲ φίλων οἱ συνεκδημοῦντες ἵπποις ἐχρῶντο, καὶ πολλάκις ἑκάστῳ παρέβαλλεν ὁ Κάτων, ἐν μέρει προσδιαλεγόμενος, περιπατῶν αὐτὸς ὀχουμένων. Plato lib. VIII. de Rep. Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι, ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι, ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις, ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις, ἢ κατὰ θεωρίας, ἢ κατὰ στρατείας, μηδαμῇ ταύτῃ καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων. ἀλλ' οὐκ & reliqua. παραβάλλειν hoc in loco ſignificat ex æquo & ſocialiter ingredi vel equitare, non comitum numero locóque. Παραβάλλομαι Παραβάλλομαι. voce paſſiua τὸ παραβόλως μάχομαι, καὶ κατατεθαῤῥηκότως ἀποκινδυνεύω, audacia præcipiti periculum adeo, ῥιψοκινδυνῶ. Thucyd. Πολῖται ὄντες, καὶ πλείω παραβαλλόμενοι, qui maioris diſpendii aleã ſubibant. Homerus Iliad. I, Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, cum accuſatiuo dixit, pro eo quod eſt diſcrimini intrepidè obiiciens. Sic Thucyd. lib. 2, Οὐ γὰρ οἷόν τε ἴσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι, οἳ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι, κινδυνεύωσιν. Plut. in libro de virtutibus mulierũ, de Clœlia & virginibus Romanis eius comitibus loquens, Μιᾶς δὲ αὐτῶν ὄνομα Κλοιλίας περιζωσαμένης, ἀναδησάμεναι περὶ τὰς κεφαλὰς τοὺς χιτωνίσκους, παρεβάλοντο πρὸς ῥεῦμα πολὺ, καὶ δίνας βαθείας διεπέρασαν νέουσαι. Idem Homerus παραβάλλειν τὴν ψυχὴν etiam dicere ſolet, vt Odyſſ. III, Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται, Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες. Apud Ariſtophanem in Ranis, Χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον. Χάρ. ὠόπ, παραβαλοῦ, ſignificat accede, vel vt gloſſularius interpretatur, ὅρμισον τὴν ναῦν, hoc eſt appelle nauem, de qua ſignificatione ſuprà exempla citauimus. Idem inferius, ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ, ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Poſtremo Παραβάλλω ſignificat in latus cõuerto. Xenoph. de lepore fugiente & à canibus oppreſſo, Οὐρὰ δ' ἔχει οὐκ ἐπιτηδείαν πρὸς τὸ ἐπευθύνειν τὸ σῶμα, ἀλλὰ τῷ ὠτὶ ἑκατέρῳ τοῦτο ποιεῖ, καὶ ὅταν ἁλίσκηται ὑπὸ τῶν κυνῶν. καταβάλλει γὰρ καὶ παραβάλλει τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον. Ariſtoph. Ἱππεῦσιν, Ἐπὶ νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιόν. τὸν δ' ἕτερον, εἰς Καρχηδόνα. Sed hoc cum eo cõuenit quod ſupra diximus παραβάλλειν τὠφθαλμώ. Παράβολος audax, Παράβολος. confidens, temerarius periclitator. Plutarch. de Cæſare, Τῶν ἐγχειρημάτων τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν ἔφη δεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλεύεσθαι. Καὶ παράβολον ἐρ-

γον dicitur audax facinus, in bonam quoque partem. Polyb. Τῶν γὰρ παραβόλων καὶ καλῶν ἔργων ἐφίενται μὲν πολλοί, τολμῶσι δ᾽ ὀλίγοι ψαύειν. Syneſ. pro hoc τόλμαν ῥιψοκίνδυνον dixit.
Φιλοπαράβολος. Vnde Φιλοπαράβολος. Plut. in Philopœm. ἡ δ᾽ ὄψις αὕτη τὸ θάρσος αὔξουσα, καὶ παρακαλοῦσα τὴν ὁρμὴν, ἐποίει φιλοπαράβολον καὶ πρόθυμον ἐπὶ τοὺς κινδύνους.
Proiectus. Pro hoc Cicero proiectũ dicere ſolet, vt pro Cluent. Quorũ eminet audacia atque proiecta eſt. Et Liuius, Si quid proiectis ac proditis ad incõſultam atque improuidam pugnã legionibus accideret, παραβεβλημένοις, προειμένοις. Dicitur & τόλμημα παρακεκινδυνευμένον, auſum diſcriminis plenum. Iſocr. in Archid. Καὶ θαυμάζουσιν εἴ τινες οὕτω χαλεπῷ καὶ παραβόλῳ πράγματι πιστεύειν ἀξιοῦσιν, hoc eſt bello. Παράβολον etiam ſignificare volunt οὐ γνήσιον, vt apud Ariſtophanem σφηξὶ, Πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης, καὶ παράβολος. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς πονηρὸς εἶ, ἀλλὰ φύσει. παράβολος δὲ ἀντὶ τοῦ οὐ γνήσιος, inquit Interpres. Volunt etiam παραβάλλεσθαι τὸ ἐξαπατᾶν ſignificare, vnde illud Homericum dictũ eſſe in IIII. Iliad. Αὐτίκ᾽ ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην Κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων, ἀντὶ παραλογιστικῶς.
Παραβλήδην. Προσβάλλω. Προσβάλλω, occurro, appellor & pello, inceſſo. Lucian. Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόῤῥωθεν, id eſt pepulit aures noſtras. Grego. Ἐάν σοι προσβάλῃ μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ τοῦ φωτὸς διώκτης καὶ πειραστὴς (καὶ γὰρ καὶ τῷ λόγῳ καὶ τῷ θεῷ μου προσέβαλε διὰ τὸ κάλυμμα) ἔχεις ᾧ νικήσεις, Si in te incurrerit, ſi te inceſſerit, hoc eſt, ſi te intus male afficere tentarit inſectator lucis ſpiritus, innocentium interpellator: qui etiam in verbum Dei incurrere atque impingere auſus eſt ſub carnis velamento conditi.
Προσβολή. Et Προσβολὴ incurſus, acceſſus violentior. Cicero appulſum vocare ſolet, vt in lib. I. de Natura deorũ, Quia pars terrarũ appulſu ſolis exarſerit, pars obriguerit niue pruináque ſolis abſceſſu. Alibi appulſum caloris & frigoris dixit in ſecũdo, Vt omnes ict⁹, omnéſque minimos caloris & frigoris appulſus ſentire poſſim⁹. Theophr. in IX, Εἰσβάλλοντι δ᾽ εἰς τὸν τόπον εὐθὺς ὀσμὴ προσβάλλει, incidit, incurrit, appellitur. hoc idem auctor in 2. de Natura deorum imitari ad verbũ conatus eſt è verbo ductum, hoc modo, Extrà autem imminent aures, & tegẽdi cauſa factæ, tutandíque ſenſus: & ne adiectæ voces laberentur atque errarent priuſquã ſenſus ab iis pulſus eſſet. adiectæ ἀντὶ προσβάλλουσαι dixit. Et rurſus in eodem, Itaque & aquilonibus reliquíſque frigoribus adiectis, dureſcit humor, & idẽ viciſſim mollitur tepefactus & tabeſcit calore. Προσβάλλω τὸ συμβάλλω, καὶ συμπλέκομαι, confligo, irruptionẽ vel impreſſionem facio, hoc eſt μάχομαι, & oppugno. Xenoph. Οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, προσβαλὼν κατὰ κράτος εἷλε. Idem in 2. ἑλληνικῶν, Προσβαλὼν δὲ τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων συμμάχων, τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος εἷλε, ſecũda oppugnatione. Προσβάλλω etiã impingo, intorqueo, illido. AEſchines Φιλοκράτει, Ἐκ τούτου οἶμαι προσβάλλειν αὖθις τὸν θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. Προσβάλλεσθαι autẽ eſt incurſu peti, oppugnari. Et Προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiã incurrit vel incidit, vel incumbit & appellitur, & quod oppugnatur. Plato, Καὶ ὃ δὴ ἕκαστον εἶναί φαμεν χρῶμα, οὔτε τὸ προσβάλλον ἔσται, οὔτε τὸ προσβαλλόμενον. Plutarchus τὸν ἐκ προσβολῆς ἀγῶνα vocat pugnã circa muros vrbiũ. Προσβάλλω καὶ τὸ συναράττω καὶ συγκρούω, hoc eſt allido, collido, confligo, impingo. Plut. de Bruto, Καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον, ἀπέθανεν. Vnde Προσ-

βάλλειν τινὰ ἑτέρῳ, eſt incitare in eum & irritare, ſtimulare & impellere. Demoſth. περὶ στεφάνου, Οὐκ ἐξαιτούμενος, οὐκ ἀμφικτυονικὰς δίκας ἐπαγόντων μοι, οὐκ ἀπειλούντων, οὐκ ἐπαγγελλομένων, οὐχὶ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς προὔδωκα ἐγὼ τὴν εἰς ὑμᾶς εὔνοιαν, ne tum quidem cum iſtos calumniatores ſceleratiſſimos homines, tanquã feras in me beſtias protruderent & adurgerent, charitatem ciuilẽ patriámque deſtitui aut prodidi. Προσβολὴ appulſus nauis, & impreſſio ruentis aciei, impetúſque militum cuneatim incurrẽtium. Plut. Φάλαγγι χρώμενος προσβολὴν οὐκ ἐχούσῃ, id eſt quæ perrumpi impreſſione nõ poterat. Eſt etiam Προσβολὴ τῶν ἀθλητῶν, cum inter ſe aggrediuntur, vt προσβολὴ τῶν πολεμίων. & petitio gladiatorum ad vulnera infligẽda. Προσβολὴ etiam noxam offenſionémque ſignificat. Syneſ. Ἔδει δὲ ἄρα χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τοῦ πάθους τὴν προσβολήν. καὶ δὴ τοῦτο ὁ δαίμων ὃ μάλιστα βλάπτειν τὰ ἐμὰ, προσῳκονομήσατο μηδέ σε τὴν φίλην μοι περιῆναι κεφαλήν. Προσβολὴ tẽtatio dæmonis, hoc eſt inceſſentis obreptio. Theod. in 1. eccleſ. hiſt. κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἄλφος ἰδὼν τὸν ἀλέξανδρον τῆς ἱερωσύνης ἐγχειρισθέντα τοὺς οἴακας, οὐκ ἤνεγκε τοῦ φθόνου τὴν προσβολήν, inceſſentis animo inuidiæ appulſum. Προσβάλλειν ἀτιμίαν, eſt notare infamia, irrogare ignominiam & infligere, quo Plutarchus ſæpe vſus eſt. & Προσβολὴ τῆς ἀτιμίας, eſt ἀτίμωσις. Προσβολὴ appulſus & incubitus. Plato in Theæteto, Καὶ ἡμῖν οὕτω μέλαν τε καὶ λευκὸν, καὶ ὁτιοῦν ἄλλο χρῶμα, ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν ὀμμάτων, πρὸς τὴν προσήκουσαν φορὰν φανεῖται γεγενημένον, καὶ ὃ δὴ ἕκαστον εἶναί φαμεν χρῶμα, & cetera proximè citata. vbi προσβαλλόμενον dicitur, εἰς ὅ,τι ἀπερείδεται, vt viſus in rem ſpectabilem, hoc eſt εἰς τὸ ὁρατόν. Προσβάλλω admoueo, vt παραβάλλω applico. Galen. Σικύας μεγίστην ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς προσβαλών. Cicero accommodo ex Platonis Timæo vertit, Ταύτην οὖν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, μέσην πρὸς μέσην ἑκατέραν ἀλλήλαις οἷον χῖ προσβαλών, κατέκαμψεν εἰς κύκλον. Cicero, Hãc igitur omnẽ coniunctionem, duplicem in longitudinem diſſidit, mediáque accõmodans mediam quaſi decuſſauit. Ibidémque προσβολὴν appellat punctum huiuſmodi diſſectionis applicationiſque, quod Cicero commiſſuram vertit, quaſi iuncturam cohærentem, ξυνάψας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς. Προσβάλλω δὲ ἀτενίζω, & oculum obtutúmq; figo. Plut. in Sympoſ. τῶν ἑπτὰ, de monſtroſo quodam infante loquẽs, Ὁ μὲν οὖν Νειλόξενος ἀλεξίκακε εἰπὼν, ἀπεστράφη τὴν ὄψιν. ὁ δὲ Θαλῆς προσέβαλε τῷ παιδίσκῳ πολὺν χρόνον, hoc eſt τὴν ὄψιν προσέβαλε. vt μετήλλαξεν δὲ ἀπέθανεν, hoc eſt μετήλλαξε τὸν βίον. id quod alibi cum aliis dicetur. Προβάλλω profero, promo, vt ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ προβάλλει τὸ ἀγαθὸν, ἀντὶ τοῦ προφέρει καὶ ἐκφέρεται. Προβάλλω deſigno, creo. Liban. Ἐν δὲ τοῖς Διονυσίοις προὐβάλετο χορηγὸς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς. Greg. de Athanaſ. Ἐπεὶ δὲ οὕτω προβάλλεται, οὕτω καὶ τὴν ἀρχὴν διαδέχεται. Exiſtimo autem verbũ hoc eſſe μέσον καὶ κοινὸν, & vtrãque ſignificationem ſub paſſiua voce habere, quoniã actiuam vocem legiſſe non memini. Demoſth. Χειροτονῶν γὰρ ὁ δῆμος τὸν ἐροῦντα ἐπὶ τῶν τετελευτηκότων, οὐ σε ἐχειροτόνησε προβληθέντα καίπερ εὔφωνον ὄντα, ἀλλ' ἐμέ. hoc loco ſignificat quod nunc præſentem ſiſtere dicunt & nominare prodeŕeque, cuiuſmodi iuris pontificii ſcriptores vocant ius patronatus habere, hoc eſt no

Προσβολή.

Προβάλλω.

Προβάλλομαι.
Nominare.

Προβολή. minandi deſignandum. & Προβολὴ nominatio, proditio. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Ἐστασίαζεν ἡ Καισαρέων πόλις περὶ προβολὴν ἀρχιερέως, καὶ τοῦ προήσθαι τὸν ἐπίσκοπον τινὲς τὸν ἀρχιερέα δώσοντες. ὡς δ' εἰς πλείους τοῦ δήμου διαιρεθέντος, καὶ ἄλλων ἄλλον προβαλλομένων, τέλος συμφρονήσας ὁ δῆμος ἅπας, & quæ ſequũtur. AEſch. περὶ παραπρ. Χειροτονουμένων δὲ τῶν δέκα πρέσβεων, ἐγὼ μὲν προυβλήθην ὑπὸ Ναυσικλέους, Δημοσθένης δὲ ὑπὸ τοῦ Φιλοκράτους, ὁ νυνὶ Φιλοκράτους κατηγορῶν, hoc eſt, Nauſicles cenſuit me inter decem legẽdum, & nominauit inter decem legatos. Brutus ad Ciceronem, Bibulus in Panſæ locum petere conſtituit: eam nominationem à te petimus. neque coniũctiori dare beneficiũ quàm nos tibi ſumus, neque digniorem nominare potes. Eſt enim ὁ προβαλλόμενος productor & commẽdator eius qui eligitur. Idem, Πῶς γὰρ ἂν ἐγὼ Δημοσθένην ὑπὸ Φιλοκράτην παρεκάλουν, ὃν ᾔδειν συνειπόντα μὲν Φιλοκράτει ὅτ' ἦν ἡ τῶν παρανόμων γραφή, προβληθέντα δὲ εἰς τὴν πρεσβείαν. Greg. ὃν κοινὸν παιδευτὴν ἀρετῆς ὁ πόντος τηνικαῦτα προὐβάλλετο, deſignabat, creabat, præficiebat. Dinarch. Ἐπειδὴ δὲ προσῆκεν οἴκοι κινδυνεύειν, πρεσβευτὴν αὑτὸν αὐτὸν προβαλλόμενος, ᾤχετο ἐκ τῆς πόλεως ἀποδράς. Greg. de epiſcopo eligendo loquens, ἄλλοι μὲν οὖν δὴ ἄλλους προβάλλονται, κατὰ τοὺς ἑαυτῶν ἕκαστοι τρόπους. ἡμεῖς δὲ οὐδένα προτιμῆσαι δυνάμεθα τοῦ τιμιωτάτου ἡμῶν υἱοῦ Βασιλείου. Idem Gregorius Gregorio, πᾶσι γὰρ δῆλον ὅτι μὴ Ναζιανζοῦ, Σασίμων δὲ προεβλήθημεν. εἰ καὶ πρὸς ὀλίγον, ὡς ξένοι, τὴν προστασίαν κατεδεξάμεθα.

Προβάλλω. Προβάλλω quæſtionem in mediũ affero. Plut. in conuiuio τῶν ἑπτὰ, Ἀλλὰ μὴν ἐν τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν ἔθος ἦν τοιαύτας ἀλλήλοις ἀπορίας προβάλλειν, id eſt ænigmata proponere explanãda. Athen. in ix, Συὸς δὲ ἀγρίου ἐπεισενεχθέντος, ὃς κατ' οὐδὲν ἦν ἥττων τοῦ καλοῦ γραφομένου Καλυδωνίου, προβάλλω τις ἔφη ζητεῖν φροντιστὰ καὶ λογιστὰ Οὐλπιανέ, τίς ἱστόρηκε, & cætera. Καὶ τὰ προβαλλόμενα dicuntur problemata & in quæſtionẽ adducta, & in modum προτάσεως poſita, vt ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος. & rurſus, ἡ ἀντικειμένη ταύτης πρότασις, ὅτι οὐκ ἀθάνατος ἡ ψυχή. & ὅτι ἡ ἡδονὴ ἀγαθόν. deinde ἀντικειμένως, ὅτι ἡ ἡδονὴ οὐκ ἀγαθόν. & προβάλλω πρόβλημα propono, vt προτείνω πρότασιν intẽdo. Ariſtot. in 1. τῶν τοπικῶν, Οὐ γὰρ πᾶσαν πρότασιν, οὐδὲ πρόβλημα διαλεκτικὸν θετέον. οὐδεὶς γὰρ ἂν προτείνειε νοῦν ἔχων τὸ μηδενὶ δοκοῦν, οὐδὲ προτείνειε τὸ πᾶσι φανερόν. Plutarch. in lib. ſupradicto, ἤ που τῶν περὶ τὰ αἰνίγματα δεινότητα καὶ σοφίαν τῆς κόρης ἐπαινεῖς. καὶ γὰρ εἰς Αἴγυπτον ἔνια τῶν προβαλλομένων ὑπ' αὐτῆς διῖκται, id eſt αἰνιγματωδῶς ζητουμένων. Hæc etiam προτεθέντα dicuntur. Alexan. in primũ Topicorum Ariſtotelis, Διαλεκτικὴ γὰρ ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι. τὸ δὲ διαλέγεσθαι ἐν ἐρωτήσει τε καὶ ἀποκρίσει. ὁ δὲ ἐρωτῶν ἐρωτᾷ περὶ παντὸς τοῦ προβεβλημένου ὑπὸ τοῦ προκειμένου. καθόσον μὲν οὖν περὶ παντὸς τοῦ προτεθέντος πειρᾶται συλλογίζεσθαι, οὐκ ἐξ ἀληθῶν ἔσται συλλογιζόμενος. οὔτε γὰρ πᾶν τὸ προτιθέμενον ἀληθές. προτίθεται γὰρ καὶ τὰ ἀντικείμενα, id eſt προβάλλεται. Ioſepus, Εἶτα δὴ Ἀβδήμονόν τινα νεώτερον ἄνδρα τὰ προτεθέντα αἰνίγματα λῦσαι, καὶ ἄλλα προβαλεῖν.

Προβάλλομαι. Προβάλλομαι propugnaculũ oppono, velamentũ & integumentũ obtendo & circũdo. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ταῦτα προυβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς ὅσον ἦν ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ δυνατόν, καὶ τούτοις ἐτείχισα τὴν χώραν, His ego propugnaculis circũmuniui Atticũ agrum. Idem, Σκοπεῖτε γὰρ τί χρῆν τὸν εὔνουν πολίτην ποιεῖν. οὐκ ἐκ μὲν τῆς θαλάττης τὴν Εὔβοιαν προβαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς; ἐκ δὲ τῆς μεσογείας τὴν Βοιωτίαν; Greg. Ἡττήμεθα βασιλεῦ τοῦ τῆσδε προβεβλημένου τῆς ἐκκλησίας, Vincere imperator nó poſſumus huius ec-

cleſiæ epiſcopũ & defenſorẽ. de Baſilio loquẽs præfectus ad eũ deterrendũ miſſus. Eſt etiã Προβεβλημένος, ὁ ἀντὶ τοῦ προβόλου ἑστώς, propugnator, protector. Et Προβεβλημένον obtentum, obductũ. Dionyſ. theologus in quadã epiſtola, Καὶ αὐτὴ δὲ τοῦ φαινομένου παντὸς ἡ κοσμουργία, τῶν ἀοράτων τοῦ θεοῦ προβέβληται, καθάπερ φησὶ Παῦλός τε καὶ ὁ ἀληθὴς λόγος, id eſt, poſt velamentum vniuerſæ molitionis & compagis mũdi, latent arcana Dei, & oculis humanis inſpectabilia. Et Προβεβλημένος dicitur qui huiuſcemodi velamento & obtentu circundatus eſt. Greg. Ἡμῖν οὖν τοῖς γνωρίμοις τοῖς δεσμίοις τῆς γῆς, ὥς φησιν Ἱερεμίας, καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον προβεβλημένοις, hoc eſt craſſa hac obductis caruncula. Cicero in ſecundo de Legibus, de ſepultura loquens, Corpus ita locatum ac ſitum, quaſi operimento matris obducitur. Et de Natura deorum, Obducunturque libro aut cortice trunci ſtirpiũ, quo ſint à frigoribus & caloribus tutiores, id eſt, καὶ τὰ στελέχη τῶν δένδρων τὸν φλοιὸν προβέβληται τοῦ τε ψύχους ἀσφάλισμα καὶ τοῦ πνίγους. Idem Gregorius εἰς Βασίλειον, Τούτῳ βρέμοντι κατὰ τῆς ἐκκλησίας, καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένῳ, λεόντειον δὲ βρυχωμένῳ, μηδὲ προσιτὸν τοῖς πλείοσιν, ὁ γενναῖος ἐκεῖνος προσάγεται. de Baſilio loquens & præſide in eccleſiam ſæuiente. λεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι ſignificat leoninam ſpeciẽ præ ſe ferre. Sic Plato in Sympoſio, Ὁρᾶτε γὰρ ὡς Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν, καὶ ἀεὶ περὶ τούτους ἐστὶ καὶ ἐκπέπληκται. καὶ αὖ ἀγνοεῖ πάντα, καὶ οὐδὲν οἶδεν, ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο οὐ σιληνῶδες σφόδρα γε. τοῦτο γὰρ οὗτος ἔξωθεν προβέβληται, ὥσπερ ὁ γεγλυμμένος Σιληνός. ac ſi diceret, τοῦτο γὰρ προφαίνει δείκνυται, hoc enim præfert. Προβάλλομαι, cito, allego. Greg. Καὶ τοὺς νόμους προὐβάλλετο, id eſt προείχετο, προὔφερε. Προβάλλομαι deſpuo, abominor, auerſor, execror. Plutar. περὶ φιλοπλούτ. Ὥσπερ οὖν ἐχίδνας καὶ κανθαρίδας καὶ φαλάγγια μᾶλλον προβαλλόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν ἄρκτων καὶ λεόντων, ὅτι κτείνει καὶ ἀπόλλυσιν ἀνθρώπους, μηδὲν χρώμενα τοῖς ἀπολλυμένοις ὑπ' αὐτῶν. Idẽ in Galba, de Othone loquens, Ὄθων οὐδὲ ἄφοβος ἦν περὶ τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ τὸν Πείσωνα δεδιώς, καὶ τὸν Γάλβαν προβαλλόμενος, καὶ τῷ Οὐινίῳ χαλεπαίνων, ἀπῄει πολλῶν παθῶν πλήρης. Phalaris Τεύκρῳ, Φέρει γὰρ ἡμᾶς κακοὺς πανταχόθεν ἡ φήμη περιβοῶσα τοῖς ἀκουσομένοις. καὶ διὰ ταύτην οὐδ' ἰδόντες ἐμὲ τῶν νῦν ὄντων τινές, οὔτε πειραθέντες, ὡς ἐπ' ἀνθρώπων γεγονότα ὀλέθρῳ, προβέβληνται. Προβάλλομαι μάρτυρας, teſtes produco. Iſocr. in Paragr. Προβαλλομένου δέ μου μάρτυρας ὡς οὐκ εἰσαγώγιμος ἦν δίκη διαίτης γεγενημένης, ἐκεῖνοι οὐκ ἐπεξῆλθε, cum paratus eſſem teſtibus planum facere. Vſus eſt & Demoſthenes κατὰ Εὐέργου in principio, Ἵν' ἐπισκηψάμενος ταῖς μαρτυρίαις ὁ ἀδικηθεὶς, καὶ ἐπιδείξας περὶ τοῦ πράγματος τοὺς μάρτυρας τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότας, παρά τε τούτων δίκην λάβῃ, καὶ τὸν προβαλλόμενον ὑπόδικον ἔχῃ τῆς κακοτεχνιῶν.

Obductus & obducere.

Προβάλλομαι.

Προβάλλομαι protendo & prætendo. Grego. Ὕδρα ἐννέα κεφαλὰς ἀντὶ μιᾶς προὐβάλλετο, id eſt προὔφερε. Xenoph. Κἀγὼ οὐκ παιδὸς εὐθὺς προβάλλεσθαι ἠπιστάμην πρὸ τούτου ὅτῳ ὤμην πληγήσεσθαι. Προβάλλομαι etiam προφασίζομαι, αἰτιῶμαι. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτ. Ἀλλ' ἀναγκαῖος ὁ πλοῦτος διὰ τοὺς παῖδας. εὐπρόσωπος ἀφορμὴ πλεονεξίας αὕτη. τοὺς γὰρ παῖδας προβάλλεσθε, τὴν δὲ καρδίαν πληροφορεῖτε. Idem, Οἱ ἄτεκνοι δὲ τίνα ἡμῖν εὐπρόσωπον αἰτίαν τῆς φειδωλίας προβάλλονται. Προβάλλομαι præ me fero. Idem ad epiſcopos Occidẽtis, Οἱ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ προβάτου περιβεβλημένοι, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἡμερον προβαλλόμενοι καὶ πρᾳεῖαν, οὗτοί εἰσιν οἱ

χαλεποὶ καὶ δυσφύλακτοι. Significat etiam infeſtum telum obiicere & porrigere. Polyb. Οἱ μὲν ἢ δι' ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν προβαλλόμενος τὴν σάρισσαν. Inde

Προβόλιον. Προβόλιον venabulum. Xenophon κυνηγετ. de venatione aprorum loquẽs, Τὰ δὲ προβόλια ἔστω πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα, τὸ μὲν μέγεθος πενταπαλαίστους, κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους, Venabula autem eſto primum quidem ſpiculis præmunita, magnitudine quinum quadrantum. qua verò ſpiculum haſtili induitur & adnectitur, ibi in medio aureis æratas habeto. Idem, Προβόλιον

Προβάλλεσθαι. προβάλλεσθαι δεῖ. Προβάλλεσθαι etiam dicuntur pugiles pugnos plagáſque intendentes, aut pugnos infeſtos prætẽdentes. quo modo accipitur apud Gregoriũ ἐν τῷ κατὰ Ιουλιανοῦ δευτέρῳ, Ο δὲ πρὸ τοῦ κτήσασθαί τι τῶν ἐλπιζομένων, πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσι κινδυνεύων, γίνεται δυόντες. καί μοι προσεοικέναι δοκεῖ πύκτῃ τε κακῷ τὴν τέχνην, καὶ πρὶν τὴν στάσιν εὖ θέσθαι, προβαλλομένῳ, mihíque aſſimilis eſſe videtur pugili artis ignaro, qui priuſquam ſtatum ſtabilito pede compoſuit, pugnos in aduerſarium intendit, quaſi aduerſarii petitiones excepturus. Inde Προβολή, de qua dictione mox dicturi ſumus. Προβάλλεσθαι etiam eſt inſimulare & poſtulare, hoc eſt reum deferre, diem dicere. quod genus propriè & priuatim κατὰ τῶν ἀδικούντων περὶ τὰς ἑορτὰς ſolẽne erat. ſed tamen in cæteris etiam accuſationibus in vſu apud oratores inuenitur. Demoſth. κατὰ Μειδίου in principio, Καὶ προὐβαλόμην ἀδικεῖν τουτονὶ περὶ τὴν ἑορτήν. Idem, Εγὼ δὲ εἰ μὴ προὐβαλλόμην αὐτὸν, ἀλλ' ἐδικαζόμην, οὐναντίος ἂν ἧκεν εὐθύς μοι λόγος, ὡς εἴπερ ἦν τι τούτων ἀληθές, προβαλέσθαι με ἔδει, καὶ παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα τιμωρίαν ποιεῖσθαι. ἐγὼ γὰρ ὁ πεπονθὼς ταῦτα χορηγὸς ἦν, Quòd ſi ego illi ſtatim diem non dixiſſem ob temeratam ludorum celebritatem, ſed priuatum iudicium iniuriarum intendiſſem: obiectum vtique illico mihi foret, non eſſe quod quererer veriſimile. quippe ſi id verum eſſet, oportuiſſe hominem in re præſenti poſtulatum, quando ea iniuria ad populum pertineret, cum in munere publico fungẽdo iniuriã paſſus eſſem. Et in fine orationis, Ωστε ἃ μίσους ἐστὶ σημεῖα, ταῦτ' ἐποίησε. προὐκαλεῖσθε ἐπὶ τιμωρίαν τὸν παθόντα. ἐχροτονεῖτε ὅτε προὐβαλλόμην αὐτὸν ἐν τῷ δήμῳ.

Προβολή. Προβολή apud Iſocratem legitur pro actione quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντούντων. Eſt autem Προβολή intentio & obiectio iudicii dictati, quaſi petitio digladiantis. Hermogenes περὶ στάσεων, in ea ſignificatione vti ſolet, vt ζωγράφος ναυάγια γράψας, ἐπὶ τῶν λιμένων ἀνέθηκε. μηδενὸς καταίροντος, δημοσίων ἀδικημάτων φεύγει. ἡ μὲν προβολὴ φανερά, cum nemo mercator frumẽtum adueheret, & naues appelleret, pictor accuſatur. Προβολή (inquit) manifeſta, nempe mercatores tabula expoſita deterruiſti. Eſt etiam intẽtio eius qui præmium petit lege propoſitũ. Idem, Τύραννον ἔπεισε φιλόσοφος ἀποθέσθαι τὴν τυραννίδα, καὶ αἰτεῖ τὸ γέρας, ἡ προβολή, ἔπαυσα τὴν τυραννίδα, καὶ δεῖ λαμβάνειν με τὴν δωρεάν. Eſt etiam apud eum προβολή intentio accuſatoris.

Προβολή etiam eſt propugnaculum & caſtellum, ambitúſque mœnium hoſtilem impetum arcens. Xenophon τὰ ὄρη τῆς Αττικῆς προκείμενα, προβολὴν τῆς χώρας vocat. Προβολή etiam eſt proiectura & protectum, & pars prominens vel tecti vel ſuggrundæ vel rei cuiuſcunque. vt palpebrarum pili προβολαί ſunt τῶν ὀφθαλμῶν. Polybius de phalange & ſariſſis loquens,

Τούτων δὲ τῶν δεκατεσσάρων πηχῶν τοὺς τέσσαρας ἀφαιρεῖ τὸ μεταξὺ ταῖν χεροῖν διάστημα, καὶ τὸ κατόπιν σήκωμα τῆς προβολῆς, id eſt cum ea parte quæ ponè relinquitur, vt æquilibrium anterioris & infeſtæ partis faciat, hoc eſt quæ hoſtibus pro mucrone opponitur. Polyb. in 2. hiſt. Ὥστε παραπλήσιον εἶναι τὸ σύμπαν σχῆμα τῆς στρατοπεδείας, τῆς τῶν ἀγαθῶν ὁπλομάχων προβολῆς. οὐδὲν γὰρ ἀπέλιπε τῶν πρὸς ἐπίθεσιν ἅμα καὶ φυλακήν. Plutarch. in Cæſare, Ἐπὶ δὲ σημεῖον ἐμέλλον ἀμφότεροι τὴν ἔφοδον, Πομπήϊος μὲν ἐκέλευσε τοὺς ὁπλίτας ἑστῶτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντας ἀραρότως, δέχεσθαι τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολεμίων, μέχρις ἂν ὑσσοῦ βολῆς ἐντὸς γένωνται, iuſſit anteſignanos in procinctu atque in veſtigio ſtare, infeſta pila haſtáſque tenētes: ſicque hoſtium impetum excipere, quoad intra pilorum iactum eſſent. Ex quibus verbis melius intelligi poſſunt Ciceronis verba ad Atticum in grandi epiſtola libri decimitertii: quo loco ita ſcripſit, Nec eſt melius quicquā quàm vt Lucullus ſuſtineat currū equóſque, vt bonus ſæpe agitator. Sempérq; Carneades προβολὴν pugilis & retētionem aurigæ ſimilem facit. Diximus ſupra προβάλλεσθαι dici pugiles, cū veſtigium affirmantes, comparant ſe ad pugnam aduerſarii excipiēdam, nec temerè procurrunt. Quare προβολὴ eſt ſtatus pugilis in procinctu ſtantis, occaſioníque inferendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currúmque ſuſtinentis, id eſt τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα ἐπέχοντος, ἄχρις ἂν ἐκ τῆς βαλβῖδος ἐξίωσιν. In quo loco hæſiſſe Ciceronem facile eſt intelligere, atque addubitaſſe. Ibidémque, quod alibi admonuimus, apparet eundem auctorem perperam hoc verbum Græcum intellexiſſe πρύμναν ἀνακρούεσθαι, id eſt nauigium retro inhibere, tum cum dialogos de Oratore ſcripſit, quos ipſe vehementer probabat. In primo enim dialogo ſic inquit, Vt incitato nauigio, cum remiges inhibuerunt, retinet tamen ipſa nauis motum & curſum ſuum, intermiſſo curſu pulſúq; remorum: ſic in oratione perpetua cum ſcripta deficiunt, parem tamen retinet oratio reliqua curſum, ſcriptorum ſimilitudine & vi cōcitata. Hactenus in primo de Oratore. In epiſtola autem ſupradicta ita legitur, Nunc vt ad rem redeam: inhibere illud tuum quod valde mihi arriſerat, vehemēter diſplicet. eſt enim verbum totum nauticum. quanquam id quidem ſciebam: ſed arbitrabar ſuſtineri remos, cum inhibere eſſent remiges iuſſi. Id non eſſe eiuſmodi didici, cum ad villam noſtram nauis appelleretur. Non enim ſuſtinent, ſed alio modo remigāt. Id ab ἐπέχειν remotiſſimum eſt. Quare facies vt ita ſit in libro quemadmodum fuit. Hactenus Cicero. Suſtinere remos eſt ἐπέχειν τὰς κώπας, & παύειν τὴν κωπηλασίαν καὶ τὴν εἰρεσίαν, τὰς κώπας ἀέροντας. Inhibere autem nauigium, hoc eſt ἀνακρούεσθαι τὴν ναῦν, καὶ τὸ πρύμναν διακρούεσθαι, eſt eo amplius, εἰς τοὔμπαλιν ἐρέσσειν καὶ κωπηλατεῖν, hoc eſt retrorſum quoque nauem ſenſim agere, non modo curſum nauis ſiſtere. Plut. in Pomp. Ὡς οὖν εἶδον οὐ βασιλικὴν οὐδὲ λαμπρὰν, οὐδὲ τῆς Θεοφάνους ἐλπίσιν ὁμοίαν ὑποδοχὴν, ὑπείδοντο τὴν ὀλιγανδρίαν. καὶ τῷ Πομπηΐῳ παρῄνουν εἰς πέλαγος ἀνακρούεσθαι τὴν ναῦν, ἕως ἔξω βέλους εἰσίν. Ariſtoph. σφηξὶν, Ἀνάβαιν' αὔσας κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ ταῖσι φυλλάσι παῖε, ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις, ἀντὶ τοῦ ἵνα εἰς τοὐπίσω ἀναδράμῃ, vt retrocedat. Vbi inquit

Inhibere nauigium.

Ἀνακρούεσθαι τὴν ναῦν, καὶ διακρούεσθαι.

Interpres, Ἀνακρούειν γάρ ἐστι τὰς κώπας, τὸ ἐπέχειν τοῦ δρόμου οὐ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν ναῦν. Idem, Τὸ δὲ πρύμναν κρούσασθαι φασί τινες λέγεσθαι, ὅταν μετακαθίσαντες οἱ ἐρέται, ἐλαύνοιεν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν, ὡς ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχωνται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν. Greg. εἰς Βασίλειον, Ὡς δὲ τῆς διαλέξεως ἔγνων οὐκ ἀπόρρητον οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, ἐξαίφνης μεταβαλὼν πρύμναν τε ἐκρουσάμην, ἐκείνῳ θέμενος, καὶ ἐπεκλινέα τὴν νίκην ἐποίησα, id eſt in contrariã partem tranſiui, & fauorem meum in cõtrarium verti. deſtitui (inquit) quos ſubleuabam, & à quibus ſtabam, retróque ſenſim victoriam inclinaui. Idem ad Baſilium ſcribens, Ἐγὼ μὲν διὰ ταῦτα πρύμναν ἐκρουσάμην, καὶ ἀναδύομαι. σοὶ δὲ εἰ δοκεῖ καὶ αὐτὸ τοῦτο δεδόχθω φυγεῖν τοὺς ἐν μέσῳ θορύβους. Eſt autem πρύμναν κρούσασθαι, κατ᾽ ὀλίγον ἐπὶ πρύμναν χωρεῖν στρέψαντας τὸ πλοῖον. quod qui faciunt, in puppim non in proram nauigãt, ne fugere videãtur. Thucydid. in III, Οἱ δ᾽ ὑπεχώρουν ἤδη πρύμναν κρουόμενοι, καὶ ἅμα τὰς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν, id eſt ceſſim ibãt, paulatim, & ſimul effugiendi ſpatium dare Corcyrenſibus volebant hoſtes ſuſtinentes. Liuius, Vt quæq; nauis roſtrata retro inhibita onerariam poſt ſe traheret, ſcindi videres vincula. Quintilianus in præfatione XII, Vnum modo in illa immẽſa vaſtitate cernere videmur Marcum Tulliũ, qui tamen ipſe quanuis tanta támque inſtructa naui hoc mare ingreſſus, cõtrahit vela, inhibétq; remos. id eſt vltra progredi nõ audet, quod minus eſt quàm retro nauem inhibere. Sic metaphoricè Gregorius Eudoxio ſcribens, Διὰ τοῦτο ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι τὸ τοῦ λόγου, καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς συσταλῆναι, ὥσπερ τὸν ναυτίλον φασὶν ἰχθὺν ὅταν χειμῶνος αἰσθάνηται. alioqui διακρούεσθαι ſignificat propulſare, diſpellere. Hermogen. de proœmio loquẽs, Τὸν μὲν οὖν φθόνον εἴ τις ἐμφαίνοιτο τῷ προβλήματι, διακρουσόμεθα. Vt inhibere tela. Idem Liuius libro X. ſecũdi belli Punici, Deinde ſpeculatoriæ naues propugnatoribus quoque incommodæ erant, quòd permixtæ cum hoſtium nauibus, inhibere ſæpe tela cogebant, id eſt ἐπέχειν. Dici poteſt etiam ἀνακόπτειν τὰ ἀκοντίσματα. Gregorius dixit ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, pro retro inhibere fluctũ. Lucian. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην. ἀντὶ τοῦ ἀνεστάλην. vt ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, τοῦτ᾽ ἔστιν ἀναπαύω, inhibeo impetum tuum. Idem, Καὶ πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν, ἱδρῶτι καταρρεόμενος, τοῦτο δὲ, φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην, καὶ ἡ φωνὴ ἐξέλιπε. Verùm Ciceronem in quibuſdam falſum fuiſſe dicere, non piaculi inſtar eſſe cenſeo, vt in entelechia & meſenterio, quod nos in primo de Aſſe libro non diſſimulandũ duximus. Boëthius in ſexto commentario Topicôn, hæc eius verba in Topicis reprehẽdit: Cauſarum quæ non ſunt conſtantes, aliæ ſunt perſpicuæ: aliæ latẽt. Perſpicuæ ſunt quæ appetitionem animi iudiciúmque tangunt. latent quæ ſubiectæ ſunt fortunæ. Cũ enim nihil ſine cauſa fiat: hoc ipſum fortunæ euentus, obſcura cauſa & latente efficitur. ipſúmque Ciceronem authoritate Ariſtotelis reprehendit, quaſi Cicero vel ignorarit vel nõ meminerit quid ille philoſophus in ſecundo τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως dixerit de fortuna. Vult enim Ariſtoteles fortuitos euẽtus in iis rebus quæ propter aliud fiũt, exiſtere, ſed per accidens. qua in re vtrũque peccaſſe puto, qui caſum & fortuitum euentum confuderint. nam

Πρύμναν κρούσασθαι & ἀνακρούσασθαι & ἐκκρούσασθαι.

Inhibere remos.

Ἀνακόπτω.

Cicero fortunã & caſum, quam temeritatẽ ipſe vocare ſolet: non diſtinguit. vt in 2. de Natura deorũ, Nulla igitur in cælo nec fortuna nec temeritas nec erratio ineſt. & in 2. de Diuinatione, Quid enim ſors eſt? idẽ propemodũ quod micare: quod talos iacere: quod teſſeras: quibus in rebus temeritas & caſus: nõ ratio & conſiliũ valet. & pro Marcello, Nunquã enim temeritas cũ ſapientia commiſcetur: neq; ad conſiliũ caſus admittitur. at Ariſtoteles loco ſupradicto de fortuna & caſu loquẽs, ita inquit, διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ αὐτόματον ἐπὶ πλεῖόν ἐστι. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τύχης, ἀπὸ ταὐτομάτου. τοῦτο δὲ οὐ πᾶν ἀπὸ τύχης, Differunt autẽ, quòd caſus temerarius latius patet. ſiquidẽ quod fortuitũ eſt: temerariũ quoque. quicquid autẽ temerariũ: non continuò fortuitũ. & reliqua. Eſt autẽ fortuitus caſus ex ſententia Ariſtotelis, qui in actionibus humanis accidit: nõ etiã in actionibus brutorũ, aut pueribus. quæ ſcilicet οὐκ ἀπὸ προαιρέσεως manãt, & in quibus nec εὐπραξία nec εὐτυχία eſſe propriè dici poteſt. Plut. ἐν τῷ περὶ εἱμαρμένης, Κατὰ δὲ τοὺς ἀπὸ πλάτωνος ἔτι ἴδιον ἔτι προσιόντας τῆς τύχης τῷ λόγῳ, οὕτως ἀφώρισται ἡ τύχη, αἰτία κατὰ συμβεβηκὸς τῶν ἕνεκά του ἐν τοῖς κατὰ προαίρεσιν, At ſecundũ Platonicos, qui adhuc propius ad fortunæ definitionem accedunt, cauſa accidentaria eorum quæ cuiuſpiam gratia fiũt: duntaxat quæ arbitrio agũtur & propoſito. deinde ſubdit, Τότε δὴ καὶ ἀπὸ τύχης προσαγορεύεται. οἷον τὸ εὑρεῖν χρυσίον, σκάπτοντα ἵνα φυτεύσῃ. ἢ παθεῖν τι ἢ δρᾶσαι τὸ παρὰ τὸ ἔθος, φεύγοντα ἢ διώκοντα, ἢ ἄλλως βαδίζοντα, οὐ τούτου ἕνεκα ὅπερ συνέπεσεν, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς χάριν. Ex iis apparet euentuum fortunæ cauſas non latentes eſſe, ſed temerariorũ caſuum, vt commodè vel incommodè caſitantis aleæ. & aliorum quæ ſunt συμπτώματα τῶν ἐνδεχομένων. τὰ δὲ τυχηρὰ accidentia ſunt τῶν ἐφ' ἡμῖν, quæ in noſtra poteſtate & arbitrio ſunt. Ανακόπτω etiam elido ſignificat. vt ἀνέκοπτε τοὺς ὀφθαλμούς. Inde Ανακοπὴ inhibitio, vt ἀνάκρουσις remorũ vel nauis inhibitio, ἐπὶ τοῦ πρύμναν Ανάκρουσις.
κρούεσθαι. Inhibere equum eſt ἀναλαμβάνειν, quod etiam ὑπολαμβάνειν dicitur, de quo verbo alibi dictum eſt. quod cum fit frenos ſuccutiendo, Ανακρούειν dicitur. Xenoph. Ανακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου οὔτε ἄγαν χαλεπῶς, οὔτε Ανακρούειν.
ἄγαν ἡσύχως ὡς μὴ αἰσθάνεσθαι. ἐπειδὰν δὲ ἀνακρουόμενος αἴρῃ τὸν αὐχένα, δοτέον εὐθὺς χαλινόν. Idem, ἢν οὖν ὑπολαβόντος αὐτὸν τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια, ἀνακρούσῃ τῷ χαλινῷ, ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Baſil. Εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ, Ταύτην τοίνυν τὴν χαυνότητα τῆς διανοίας καὶ τὴν φλεγμονὴν τῶν λογισμῶν καταπιέζων ὁ λόγος, καὶ οἷον χαλινῷ τινὶ ἀνακρούων τῆς διανοίας τὸ ἄστατον, παραγγέλλει τὸ μέγα τοῦτο παράγγελμα, velut freno ſuccuſſo reprimens. Vbique autem voce paſſiua legitur apud ſcriptores. Herodot. Vrania, præpoſitionem addidit, Οἱ μὲν δὴ ἄλλοι Ελληνες ἐπὶ πρύμναν ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς νέας, in puppim inhibuerunt vel inhibebãt, vt appulſuri. Dicitur & Αναχαιτίζω de naui, vt Αναχαιτίζω.
Lucianus quodam loco, Αναχαιτίζειν τὴν ναῦν τοῦ δρόμου. Demoſth. in ſecunda Olynthiaca, Οταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις ὥσπερ οὗτος ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέστρεψε καὶ ἀνέκοψε. metaphoricè dixit pro eo quod eſt omnia retroagit, & rerum proceſſum interpellat & abrumpit. Quare & pro reuoco & diſſuadeo ponitur, id eſt μεταπείθω & pro ἀναχαλινῶ. Alexand. in quintum Topicôn, Αλλ' ἐπὶ τῶν ἀνα-

τῶν ἀνθρώπων ἀρχὴ τὸ λογικὸν τοῦ θυμικοῦ καὶ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καὶ ἀναχαιτίζει αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς, refrenat, vt Cicero loquitur Philip. xi. Plut. aliter in Antonio, Εἰς δὲ βίον τὸν ἡδυπαθῆ ὡς πρῶτον ἀνεχαίτισε τῶν πραγμάτων, ἐκκεχυμένος, poſtquam è negociorũ multitudine emerſit, fortaſſe pro ἀνεχαιτίσθη, hoc eſt retractus eſt, ſeipſum retraxit, ἀνεστάλη. Baſil. itidẽ εἰς τὴν ἰουλίτταν, Ἐπεὶ καὶ οἱ πωλοδάμαι τοὺς δυσηνίους τῶν πώλων οὐκ εὐθὺς κατάγχουσι τοῖς χαλινοῖς, οὐδὲ ἀνακρούουσιν. ἀναχαιτίζειν γὰρ οὕτω καὶ ἀποσείεσθαι τοὺς ἐπιβάτας διδάσκουσι. Idem πρὸς Σωφίλον ſcribens, οἷόν τις πῶλος ἀδάμαστος οὔπω φέρειν τὸν ἀναβάτην δεδιδαγμένος, ἐκ μικρᾶς ὑποψίας ἀναχαιτίσει καὶ ἀπεσείσατο.

Ἀναχάζω. Ἀναχάζομαι. Ἀναχάζω etiam & ἀναχάζομαι vtraque voce dicitur, pro retrocedo, ceſſim eo, iter inhibeo vel greſſum. Xenoph. in IIII. ἀναβάσ. Ἔνθα δὴ ἀνεχάζοντο οἱ Ἕλληνες ἐπιδιώκοντες, καὶ πάλιν ἀναχάζοντες πορεύεσθαι. Idem, Ἔνθα δὴ Καλλίμαχος μηχανᾶται, παρατρέχει ἀπὸ τοῦ δένδρου ὑφ' ᾧ ἦν αὐτὸς, καὶ δύο καὶ τρία βήματα. ἐπεὶ δὲ οἱ λίθοι φέροιντο, ἀνεχάζετο εὐπετῶς, ceſſim ibat. Et in ſeptimo παιδείας, Οἱ δὲ Πέρσαι οὐκ ἐδύναντο ἀντέχειν, ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο παίοντες καὶ παιόμενοι. Χάζεσθαι ceſſim ire, ὑποχωρεῖν. Iliad. λ, ἐν δ' κυδοιμὸν ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός. &, ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων. Plutarchus in Cæſare metaphoricè dixit, Ὁ μὲν Πομπήιος αὖθις εἰς τὸν ἀρχαῖον ἀνεκρούετο λογισμὸν τῆς γνώμης ἔτι, καὶ φασμάτων οὐκ αἰσίων προσγινομένων καὶ καθ' ὕπνον ὄψεως. pro reuoluebat, referebátque ſententiam, vel reuoluebatur animo in priſtinam ratiocinationem.

Ἀνακρούομαι. Ἀνακρούομαι τὸ μέλος, τὸ προοιμιάζομαι, vt citharœdi proludentes. Plutarch. de Arione, Καὶ ὡς ἤδη θεῶν πελαγίων ἀνάκλησιν προαναακρουσάμενος, ᾄδει τὸν νόμον τὸν πυθικὸν, pro præludio quandam deorum marinorum inuocationem exordiens. niſi ἀνάκλησιν ἀντὶ τῆς ἀνακρούσεως dixerit, vt Iulianus ἀνάκλημα ἀντὶ τοῦ ἐνδοσίμου poſuit ad Iamblichum ſcribens, Ὥσπερ οἱ χορευταὶ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες. Plato in Philebo, Πάλιν οὖν αὐτὸν τὸν λόγον ἀνακρουώμεθα, Denuo igitur diſputationem ipſam exordiamur. Polyb. in IIII. hiſtor. ἔτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα ἀνακρουομένου, παρακαπισόντες οἱ παρακεκλημένοι τὴν νέαν, τοῦτον συνεκέντησαν, adhuc eo hæc dicere exordiente. Ἀνακρούεσθαι etiam eſt pulſare organũ. Greg. Ἐκείνην ᾠδὴν ἣν ποτε ᾖσεν ὁ Ἰσραὴλ ἐπὶ τοῖς Αἰγυπτίοις, ἐξαρχούσης τῆς Μαρίας καὶ ἀνακρουομένης τὸ τύμπανον. & iiſdem verbis ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ.

Πρόβλημα. Vt ad rem redeam, Πρόβλημα eſt quæſtio, id eſt ζήτημα. Ariſtoteles, Ἐμπίπτει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν. ἀπορήσειε γάρ τινες, & cætera. Themiſt. in I. de anima, ταῦτα δ' οὐχ οἷόν τε διακρῖναι τὰ προβλήματα, μὴ περὶ πάσης ψυχῆς ἐπισκοπουμένους. ſuprà ζητήματα dixerat. πρόβλημα καὶ πρότασιν idẽ eſſe Ariſtoteles docet in I. Topicôn, differẽtiámque eſſe tantùm in modo enunciandi, id eſt περὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκφορᾶς. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐρώτημα μετὰ τοῦ πότερον λεγόμενον καὶ μετὰ τῆς ἀντιφάσεως πρόβλημά ἐστι. μετὰ δὲ τοῦ, ἆρά γε, πρότασις. φανερὸν οὖν ὅτι ἴσα τε καὶ ταυτά ἐστι τά τε προβλήματα τὰ διαλεκτικὰ καὶ αἱ προτάσεις αἱ διαλεκτικαί. Πρόβλημα apud Geometras differt à theoremate, vt docet Proclus in Euclidem lib. III. in duas enim partes ſeſe explicat Geometria, in problemata, & in theoremata. Πρόβλημα proponit aliquid inueniendum & deſcribendum & comminiſcẽdum: Θεώρημα verò docet & aſtruit quæ natura ſubiectis ineſſe comparatum eſt. vtrunque autem ſuis omnibus nu-

meris plenũ ſex partes continere ait, πρότασιν, ἔκθεσιν, διορισμὸν, κατασκευὴν, ἀπόδειξιν, συμπέρασμα. Πρόβλημα eſt igitur ὅταν ἡ ἐρώτησις ἀποκρίσεώς ἐστιν αἴτησις, (vt inquit Alexãder) ἐξ ἧς δίδοται τῷ ἀποκρινομένῳ ἐξεῖναι ὁπότερον βούλεται μέρος τῆς ἀντιφάσεως. vt πότερον τὸ ζῶον, δίπουν ὁρισμός ἐστιν ἀνθρώπου, ἢ οὔ. πρόβλημά ἐστιν, ἆρά γε τὸ ζῶον, πεζὸν δίπουν ἐστὶν ἀνθρώπου, πρότασις. ἔστι γὰρ ἀποκρίσεως αἴτησις τοῦ ἑτέρου μορίου τῆς ἀντιφάσεως. Poteſt & hoc modo adnotari differẽtia, ὅτι τὸ πρόβλημα τὴν ἀντίφασιν ἐρωτᾷ. ἡ δὲ πρότασις, τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἀντιφάσεως. & quod πρόβλημα οὐκ αἴτησις ἀποκρίσεώς ἐστιν, ἀλλὰ δείξεως τοῦ ἑτέρου μορίου τῆς ἀντιφάσεως. καὶ κατασκευῆς αἴτησις, καὶ διαλεκτικοῦ λόγου. διὸ καὶ δοκεῖ τὸ πρόβλημα πυσματικῇ ἐρωτήσει ἐοικέναι. quippe αἴτησίς ἐστι κατασκευῆς. Hæc ex Ariſtotele & Alexãdro. Quid ſit autẽ πυσματικὴ ἐρώτησις, id eſt percũctatoria interrogatio, vel ſciſcitatiua, docet Ammonius in librũ περὶ ἑρμηνείας, Διττὸν (inquit ille) εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τῆς ἐρωτήσεως εἶδος. τὸ μὲν, τῆς διαλεκτικῆς· τὸ δὲ, τῆς καλουμένης πυσματικῆς. καὶ διαλεκτικὴ μέν ἐστι, πρὸς ἣν ἐστιν ἀποκρίνασθαι τὸ ναὶ μόνον, ἢ τὸ οὒ εἰπόντα, ἢ συμβολικῶς κατανεύσαντα μόνον ἢ ἀνανεύσαντα. κατὰ γὰρ τὸ ναὶ, ἢ τὸ κατανεῦσαι, ὁμολογοῦμεν ἀληθὲς εἶναι τὸ ἠρωτημένον τὸ ἕτερον τῆς ἀντιφάσεως μόριον. οἷον καταφατικῶς μὲν, ἆρα ἡ ψυχὴ ἀθάνατος; ἢ ἀποφατικῶς, ἆρά γε ἡ ψυχὴ οὐκ ἀθάνατος; διὰ δὲ τὸ κατανεῦσαι, καὶ διὰ τοῦ εἰπεῖν οὒ, ὁμολογοῦμεν τὸ ἕτερον τῆς ἀντιφάσεως μόριον, ἀπομαχόμενοι πρὸς τὴν ἐρώτησιν. ἐνίοτε δὲ λόγου πλείονος δεῖ τῷ ἐρωτωμένῳ, πρὸς τὴν ἀπόκρισιν. διδαχθῆναι γάρ τι περί τινος βουλομένων ἐστὶν ἡ πυσματικὴ ἐρώτησις. οἷον, πότε ἦλθες; πῶς καλῇ; ποῦ οἰκεῖς; πόθεν δῆλον ὅτι ἀθάνατος ἡ ψυχή; διὰ τί ἡ μαγνῆτις λίθος ἕλκει τὸν σίδηρον; In hoc tamen differunt, vt ipſe in ſecundo tomo docet, quòd πρόβλημα controuerſum eſt, & addubitatũ, πρότασις autẽ nota & indubitata, & in opinione poſita. τό, τε γὰρ γνώριμον καὶ ἔνδοξον, ὁποία ἡ πρότασις ἡ διαλεκτικὴ εἶναι βούλεται, καὶ τὸ ἀμφιδοξούμενόν τε καὶ ἀπορούμενον, ὁποῖον δή φησιν εἶναι τὸ διαλεκτικὸν πρόβλημα, πάντα ἐν ἀντιφάσει περιττεύεταί τε τὸ προβάλλεσθαι. Πρόβλημα propoſitũ vocat in Partitionibus oratoriis Cicero. Hermogenes omnes cõſultationes & cõtrouerſias generis deliberatiui, προβλήματα vocat tomo ſecũdo περὶ τῶν εὑρέσεων. Interdũ etiam controuerſiam iudicialem ſic vocat, vt tomo tertio περὶ τῶν ἐπιχειρημάτων. ἔστι δὲ πρόβλημα ὁ περικλῆς, ὁ κενόμενος προδοσίας, ὅτι μὴ ἐδῄωσεν αὐτοῦ τοὺς καρποὺς ἀρχίδαμος. Sed ideo ſic appellat, quia non in foro ſed in ſcholis res agitur declamatoriè. Προβάλλειν eſt diſſerentem interrogare. Plutarchus περὶ τοῦ ἀκούειν, ὅταν δὲ τοὺς ἀκούοντας ὁ λέγων ἐρωτᾷν καὶ προβάλλειν κελεύῃ, χρήσιμόν τι δεῖ καὶ ἀναγκαῖον προβάλλοντα φαίνεσθαι, id eſt quæſtionem proponentem. Προβληματώδης, addubitatus, in quæſtione poſitus & diſceptatione. Plutarchus, Τοῦτο τὸ μέρος προβληματῶδες γέγονε καὶ ἄπορον. Significat etiam τὸ ὅπλον ἀμυντήριον καὶ ἀσφάλισμα, & quodcunque propugnaculum, vt eſt ſcutum, vt teſtudo militaris. de qua Plutarchus ita inquit, Καὶ τῶν προβλημάτων στεγνότατόν ἐστι. teſtudinem nunc dico τὸν συνασπισμὸν, de qua Liuius, Ipſe ſcalas ferri ad muros ab omni parte muri iuſſit, ac teſtudine ad portas ſucceſſit, id eſt continuata ſcutorũ crate ſupra capita, τῶν πάντων ἅμα συνασπιζόντων ὑπεισῆλθε. Gaza ex AEliano conſtipare vertit. Lucian. ἀναβιοῦσι, Καὶ σὺ ὦ Πλάτων βάλλε, καὶ σὺ ὦ Χρύσιππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα συνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πόλεμος.

Πυσματικὴ ἐρώτησις καὶ διαλεκτική.

Προβληματώδης.

Συνασπισμός.

Συνασπίζω

hunc συνασπισμὸν deſcribit Homerus Iliad. ν, his verſibus, Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Huius dictionis ſignificatio ex Platonis Politico intelligitur. in quo libro ita inquit, Τῶν ἀμυντηρίων τὰ μὲν ἀλεξιφάρμακα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα. τὰ δὲ προβλήματα. τῶν δ' αὖ γε προβλημάτων, τὰ μὲν, πρὸς πόλεμον ὁπλίσματα. τὰ δὲ, φράγματα. καὶ τῶν φραγμάτων, τὰ μὲν, παραπετάσματα, τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια. Idem alibi ὅπλα, τείχη, ἐσθῆτα hoc nomine complectitur, Πάντα δ' ὅσα γήινα περιβλήματα καὶ λίθινα, καὶ μυρία ἕτερα. προβολῆς δ' ἕνεκα ξυμπάντων αὐτῶν εἰργασμένων, δικαιότατ' ἂν ὅλον προσαγορεύοιτο πρόβλημα. καὶ πολλῷ μᾶλλον τέχνης οἰκοδομικῆς ἔργον καὶ ὑφαντικῆς τὸ πλεῖστον νομίζοιτ' ἄν, ἢ πολιτικῆς. Eſt autem

Προβολή. Προβολὴ integumentum, tutela, lorica. Theophr. in 2. de Cauſis, Διὸ καὶ τὰς ῥόας πυκνὰς φυτεύουσι καὶ τὰς μυρρίνους, ἵνα συσκεπάζωσιν ἄλληλα, καὶ προβολὴν ἔχωσι τοῦ ἡλίου. Ariſtoteles in quinto de generatione animal. προβολὴν τοῦ ὄμματος καὶ σκέπασμα καὶ ἐπισκύνιον pro eodem dixit, ſupercilium ſignificãs. Gregor. περὶ ἀνθρώπου, Κεράτων δὲ προβολῆς, καὶ ὀνύχων ἀκμῆς ἰσχυρότερός τε καὶ τομώτερος ἐπινενόηται τοῖς ἀνθρώποις ὁ σίδηρος, οὐκ ἀεὶ συμπεφυκὼς ἡμῖν ὥσπερ τοῖς θηρίοις ἐκεῖνα, ἀλλ' ἐπὶ καιροῦ συμμαχήσας. hîc προβολὴ πρόβλημα ſignificat, id eſt ἀμυντήριον, & tutelare munimentũ tauri vel cerui. Ponitur etiam pro prominẽtia, vt

Πρόβλημα. in Hippiatr. Φλεβοτομεῖν δεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν κοτύλην προβολῇ. Πρόβλημα Lucianus de homine dixit, Τὸ μέγα ὄφελος τοῦ βίου. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων. τὸ πρόβλημα

Πρόβολος. τῆς Ἑλλάδος, columen Athenienſiũ, ſalus & tutela Græciæ. Πρόβολος etiã in eadem ſignificatione dicitur, hoc eſt tutor, propugnator, defenſor, & ſecuritatis cõciliator & præſidium. Xenoph. in IIII. παιδείας, Ἐβουλεύσαντο κοινῇ φυλάττειν τὸ φρούριον, ὅπως ἑαυτοῖς μὲν, πρόβολος εἴη τοῦ πολέμου· τοῖς δ' Ἀσσυρίοις ἐπιτετειχισμένον, vt ipſis eſſet præſidium, Aſſyriis autem caſtellum oppoſitum. Greg. Τοιούτῳ τῷ προστάτῃ τῆς ἐκκλησίας ἐνέτυχε, καὶ τοσούτῳ προβόλῳ περιρραγεὶς διελύθη. Tranſlatio eſt à ſcopulis eminentibus qui impetum æſtus frangunt. hoc enim vocabulo Demoſthenes eminẽtem ſcopulum vocat, vt Homerus Odyſſ. μ, Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Baſil. ὥσπερ τις πρόβολος εἱστήκει τὰς τοῦ χειμῶνος ὑποδεχόμενος προσβολὰς, καὶ διαλύων εἰς ἀφρὸν τὴν τῶν κυμάτων βίαν. Gregorius fortiſſimum epiſcopum ſignificat, qui tyranni ferociã infregit virtute ſua. Ariſtoph. νεφέλ. Τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς, ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων, πρόβολος ἐμὸς, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς, propugnator & defenſor, ſcutũ & tutamen meũ.

Προβάλλομαι. Προβάλλεσθαι etiam eſt pro integumẽto vti, & obicem hoſtibus opponere. Polyb. in v, Ἑρμείᾳ μὲν ἐδόκει παρὰ τὸν Τίγριν ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, προβαλλομένους

Προβολεύς. τοῦτόν τε καὶ τὸν Λύκον ποταμὸν καὶ τὸν Κάπρον. Προβολεὺς, productor, γεννήτωρ. Dionyſ. περὶ φωτὸς καὶ καλοῦ καὶ τῶν ἑξῆς, Τί δὲ ὅλως οἱ θεολόγοι βουλόμενοι, ποτὲ μὲν ἔρωτα καὶ ἀγάπην αὐτὸν φασι, ποτὲ δὲ ἐραστὸν καὶ ἀγαπητόν; τοῦ μὲν γὰρ, αἴτιος καὶ ὥσπερ προβολεὺς καὶ ἀπογεννήτωρ· τὸ δὲ, αὐτός ἐστι. καὶ τῷ μὲν, κινεῖται· τῷ δὲ, κινεῖ. ἢ ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ ἐστι προαγωγικὸς καὶ κινητικός. cauſam productricẽ & προβολέα pro eodem dixit. Greg. in I. περὶ υἱοῦ, de patre in diuinis loquens, Ὁ μὲν γεννήτωρ καὶ

Πρόβλημα. προβολεὺς, λέγω δὲ ἀχρόνως, ἀπαθῶς, καὶ ἀσωμάτως. Et κατὰ Ἰουλ. in I, Πρόβλημα idem quod γέννημα eſſe ſignificat, de theogonia loquens, Οἱ δρακοντόποδες

ὑμῶν, οἱ κεραυνοφόροι θεοί, αἱ τούτοις ἐπαφιέμεναι νῆσοι, βέλη τε ὁμοῦ καὶ τάφοι τοῖς ἀπομυ-
τήσασι. τὰ πικρὰ τούτων γεννήματα, καὶ προβλήματα, ὕδραι, χίμαιραι, κέρβεροι, γοργόνες.
Et rurſus in primo περὶ υἱοῦ, Πῶς δὲ οὐ θελήσεως καὶ τοῦτο κατά σε πρόβλημα. Da-
maſc. de Trinitate, Πάντων μὲν ποιητὴν, ἑνὸς δὲ καὶ μόνου πατέρα φύσει, τοῦ μονογενοῦς
υἱοῦ, καὶ προβολέα τοῦ ἁγίου πνεύματος, id eſt ἀφ' οὗ ἐκπορεύεται τὸ ἅγιον πνεῦμα.
& Προβλητικὸς, idem alibi, de patre loquens, Πηγὴ γεννητικὴ, καὶ προβλητικὴ τοῦ Προβλητικός.
ἐν αὐτῇ κρυφίου ἀγαθοῦ. αὐτὸς μὲν οὖν ἐστὶ λόγου γεννήτωρ, καὶ διὰ λόγου προβολεὺς ἐκ-
φαντορικοῦ πνεύματος. & rurſus, Πατὴρ δὲ υἱοῦ μόνου, καὶ προβολεὺς τοῦ ἁγίου πνεύμα-
τος. differentiā facit vbiq; inter γεννήτορα καὶ προβολέα, hoc eſt productorem.

Et verbū Προβάλλομαι ἀντὶ τοῦ παράγω, id eſt in rerum naturā produco. Idem Προβάλλομαι.
Dionyſ. περὶ τοῦ ὄντος καὶ παραδειγμάτων, Πρώτην οὖν τὴν τοῦ αὐτοεῖναι δωρεὰν ἡ αὐθυπεράγα-
θότης προβαλλομένη, τῇ πρεσβυτέρᾳ πρώτως τῶν μετοχῶν ὑμνεῖται. καί ἐστιν ἐξ αὐτῆς
καὶ ἐν αὐτῇ καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι. Μετοχὰς autem appellat τὰς ἀρχὰς τῶν ὄντων, vt eſt τὸ
εἶναι, ἡ ζωὴ, ἡ σοφία, ἡ τάξις, & reliqua. Antiquiſſimum autem & digniſſimum
horum eſt αὐτὸ τὸ εἶναι, quo Deus appellatur. αὐτοζωὴ enim & αὐτοεῖναι dicitur,
ὡς ὁ αὐτὸ τὸ εἶναι παραγαγὼν καὶ ὑποστήσας, vt ipſe alibi, Πάντων οὖν εἰκότως τῶν ἄλ-
λων ἀρχηγικώτερον ὡς ὢν, ὁ θεὸς, ἐκ τῆς πρεσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεῶν ὑμνεῖται.

Ὑποβάλλειν præter notam ſignificationē, interfari ſignificat, ſermoném- Ὑποβάλλω.
que interpellare, & præproperè excipere, hoc eſt ἀκαίρως καὶ ἀώρως ὑπολαμ-
βάνειν. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Ἐπειδὰν τοίνυν ἐξαπατῶντες ὑμᾶς λέγωσιν, ὡς προσγέ-
γραπται ἐν τῷ νόμῳ ἐξεῖναι στεφανοῦν ἐὰν ψηφίσηται ὁ δῆμος, ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς
ὑποβάλλειν, ναὶ, εἴγε σέ τις ἄλλη πόλις στεφανοῖ, mementote excepto ſermone hoc
reſpondere, ſi quidē tibi externa quædam ciuitas coronam detulerit. Προ-
βάλλεσθαι eſt eligendos proponere & nominare, vt Plato in VI. de Legib.
τούτων δὲ στρατηγοὺς μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως ταύτης οἱ νομοφύλακες προβαλλέσθων. &
quæ ſequuntur. ὅθεν Ὑποβλήδην aduerbium, vt in I. Iliad. Τὸν γὰρ ὑποβλή- Ὑποβλήδην.
δην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεὺς, ἀντὶ τοῦ, τούτῳ δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ὑποβαλὼν τὸν λόγον ἀπεκρίθη.
vel τούτου γὰρ ἐγκόψας τὸν λόγον ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπέλαβε. & Iliad. τ, Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέ-
μεν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν. χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. ὑποβάλλειν pro interfari
dixit & interpellare loquentem. moleſtum eſt & graue interpellari etiam
ab homine ſapiēte. Ὑποβάλλομαι ſubſterno, ſubiicio. Lucia. Ὑποβεβλημένοι Ὑποβάλλομαι.
πορφυρίδας, toralia & ſtragula ſubſternentes. Greg. Aſterio, ὃν καὶ γηρωκόμον καὶ
νοσοκόμον γινώσκομεν, καὶ οὗ ἔρεισμα καὶ βακτηρίαν τῆς ἀσθενείας ἡμῶν ὑποβεβλήμεθα. Po-
nitur & ἀντὶ τοῦ προβάλλομαι καὶ ὑποτίθεμαι. Baſil. Διοδώρῳ, Ἐὰν μέν τοι πᾶσι προκεκη-
ρυγμένον ἐπὶ αὐθαδείᾳ τὸ πρόσωπον ὑποβαλώμεθα, χρὴ ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦ προσώ-
που ποιότητος παραπλέκειν τῷ λόγῳ, id eſt ſi deſcribendum nobis propoſueris,
aut de eo quoquo modo ſcribendum. Significat etiam falſò quippiā mihi
aſcribo, mihi quaſi ſubdititium aſſumo. Strabo libro vltimo de Eudoro
& Ariſtone qui eadem de Nilo ſcripſerunt, ita vt alter alterius gloriam
ſuppilarit, Πότερος δ' ἦν ὁ τἀλλότρια ὑποβαλλόμενος, ἐν Ἄμμωνος εὕροι τις ἄν, Vter
autem aliena ſcripta ſibi aſſeruerit, ex Ammonis noſſe quis poſſit qui ve-
lit. Plutarch. in Pomp. Ὅθεν οὐ θαυμάζειν εἰ τὸν Ἀρμενιακὸν καὶ ποντικὸν πόλεμον
ὑποβάλλεται τὴν δόξαν ἀνθρώπος ἑαυτὸν εἰς δραπετικὸν θρίαμβον ἀμαστιγώτως ἐμ-
βαλεῖν μηχανησάμενος, Ob quæ ſe nō admirari ſi Armeniaci Ponticique bel-

li gloriæ ſuccidaneum ſe inferret, homo qui etiam vt fugitiuorú triumpho quouis modo insereretur molitus ſit. verba ſunt Luculli in Pompeium, hoc eſt, ὑποβολιμαῖον ἑαυτὸν ποιεῖται τῆς δόξης τῆς ἀπ' ἐκείνων τῶν πολέμων ὑμῖν ὀφειλομένης. Id Cicero ad Atticum his verbis ſignificauit, A te autem peto vt me hanc quaſi falſam hæreditatem alienæ gloriæ ſinas cernere, τοῦτο δὲ παρά σου αἰτοῦμαι, ἵν' εἰς τήνδε τὴν κληρονομίαν, vel, ἵνα τήνδε τὴν κλῆρον τοῦ ἀλλοτρίου κλέους ἐμβατεύειν ἐᾷς ἐμέ.
Υποβολιμαῖος. Υπόβλητος. Inde Υποβολιμαῖοι & Υπόβλητοι ſubdititii pueri. Lucian. Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκ παίδων ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός.
Προϋποβάλλομαι. Προϋποβάλλομαι eſt ferè idẽ quod præſtruo, præmolior, & fundamẽti loco vel inchoamenti pono. Themiſt. in 2. de anima de viribus animæ loquens, Οἷς γὰρ τῶν θνητῶν ἡ φύσις ἔδωκε λογισμὸν, τούτοις καὶ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς δορυφορίαν τοῦ λόγου προϋποβέβληται, οἷς δὲ ἐκείνας, οὐ πᾶσι λογισμόν. Idem inferius, Πρότεραι γὰρ καὶ σαφέστεραι πρὸς ἡμᾶς τῶν δυνάμεών εἰσιν αἱ ἐνέργειαι. προεντυγχάνομεν γὰρ αὐταῖς, καὶ τὰς δυνάμεις ἀπὸ τούτων ἐπινοοῦμεν. καὶ τὸ εἶδος δὲ ἑκάστης καὶ ὁ λόγος κατὰ τὸ ἔργον. τούτων γὰρ αὐτῶν τὸ τέλος ἐστίν. εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβάλλεται τὰς δυνάμεις, καὶ προτέρας ἐκείνας ἐνδίδωσι τῶν ἐνεργειῶν, οὐδὲν θαυμαστόν. ἄλλο γὰρ ἐν τῇ φύσει πρότερον, καὶ ἄλλο τὸ πρὸς ἡμᾶς, Quòd ſi natura comparatum eſt, vt prius inſint potentiæ in homine quàm actus: ingenerentur & inſint, quaſi inchoamenta animæ. Υπόβολος pignerationi obnoxius & obiectus pro pignore, quá hypothecá verbo Græco Iuriſconſulti ſæpe vocãt. Eſt enim
Υπόβολον. Υπόβολον τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, ſiue domus, ſiue prædium, ſiue
Υπώβολον. res mobilis ſit. Τὸ δὲ Υπώβολον ſecunda producta ſignificat τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιμαίῳ τόκῳ, id eſt quod in vſuras ſeſtantes obſtrictũ eſt pignoratitio conuento, vt auctor eſt Euſtathius, & citat hæc verba ex Pherecyde, Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τοῦ Γλαυκωνος κειμένην ὑπώβολον; id eſt ὑποτεθεῖσαν. Υπόβολον in Pandectis Græcis idem eſt quod δωρεὰ προγαμιαία, hoc eſt donatio propter nuptias. Υποβάλλομαι etiam ſuppono partum. Baſil. de vita ſolitaria, Καὶ εἴ τι παρ' ἑτέρου δεδίδακται, μὴ ἐπικρύπτειν, ὥσπερ αἱ φαῦλαι τῶν γυναικῶν αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι. Υποβάλλω, ſuggero, admoneo, vt ὑποβάλλω σοὶ λογισμοὺς
Καθυποβάλλω. ἀγαθούς, quod etiam καθυποβάλλω dicitur. Xenoph. Καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ἤν τι ἐπιλανθάνηται. Herodian. Ὥστε ὑποβάλλοντός τινος αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο, cuiuſdam admonitu cõminiſcentes, vel commenti quo modo populo imponerent, hoc eſt ὑπομιμνήσκοντός τινος. Et Υποβολὴ, admonitio. Καθυπο-
Υπερβάλλω. βαλλόμενος τῷ δεσμῷ dicitur pro in vincula cõiecto. Υπερβάλλω, τὸ ὑπερέχω καὶ ὑπερβαίνω, excello, ſupero. Xenoph. Τοσοῦτον ὑπερέβαλλε τῇ φιλοπονίᾳ, ὥστε ὁμολογεῖν τοὺς τῶν Ἑλλήνων περιττοὺς ὑστέρους εἶναι τὰ ἐς πόλεμον, ἐκείνου. Et voce actiua plærũque dicitur. nec Ariſtoteles aliter (vt cẽſeo) vtitur. ὅθεν Υπερβολὴ quæ ἐλλείψει opponitur. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τοῦτο γὰρ τοῦτο οὐκ ἔχει ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, Hoc ſcelus nullo ſcelere ſuperari poteſt. Inde illa locutio, οὐδεμίαν λείπειν ὑπερβολήν. vt idem κατὰ Αφόβου, Τίνος δ' οὗτοι λελοίπασιν ὑπερβολὰς εἰπεῖν, A quo ſuperari iſti poſſunt dicẽdi facultate. Lucian. Σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν, ſi quid reliquit ſibi quo ſceleratior fieri poſſet. Υπερβάλλω etiã ſignificat in auctione vinco, id eſt pluris liceor. Andocid. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀντωνεῖτο οὐδεὶς, παρελθὼν ἐγὼ εἰς τὴν βουλὴν, ὑπερέβαλλον ἕως ἐπριάμην ἓξ καὶ τριάκοντα ταλάντων,

λάντων, de vectigalibus loquẽs ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων. Αντωνοῦμαι eſt liceor, ſed Αντωνοῦμαι.
ὑπερβάλλω eſt ſupra omnes liceor: hoc eſt οὐ μόνον τιμῶμαι, ἀλλὰ καὶ ὑπερτιμῶμαι. Dicitur & ab aliquibus Πλειστηριάζω. dicitur & Υπερθεματίζω. Et Υπερθεματισμὸς vocatur melior allata cõditio in pacto addictionis in diem. At Γλειστηριάζω. Υπερθεματίζω.
Curtius cum dixit licitari hoſtium capita, hoc ſignificare voluit quod illi dicunt ἐπικηρύττειν χρήματά τινι. vt Demoſth. περὶ παραπρ. Διδάσκειν γὰρ Επικηρύττειν χρήματά τινι.
αὐτὸς ἔφη δεῖν Φίλιππον ὅτι οὐδὲν ἧττον ἠσεβήκασιν οἱ βεβουλευκότες, τῶν ταῖς χερσὶ πραξάντων, καὶ διὰ ταῦτα χρήματα αὐτοῦ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι, & eapropter Thebanos pecuniæ quandam ſummam edicto pronunciaſſe ei dandam qui eum interfeciſſet. In quo ſermone ſubintelligimus ἐπὶ, vt ſit ἐπ᾽ αὐτοῦ φόνῳ ἐπικηρύξαι. Sic Plutarchus, Εκείνου ἀπαγορεύοντες, καὶ χρήματα ἐπικηρύξαντος αὐτοῦ, id eſt ſupplicis & exulis preces reiiciente, inſupérque caput eius pecunia pronunciata licente. Significat etiã ſufficere & ſubſtituere. Greg. Gregorio, Ημῶν δὲ μηδεὶς καταψευδέσθω, παρακαλῶ, μηδὲ τὴν κυρίαν τῶν ἐπισκόπων, ὅτι ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπικήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον. ταύτην γὰρ ἤτησα παρ᾽ αὐτῶν χάριν. Υπερβάλλομαι δὲ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερτίθεμαι, hoc eſt in aliud tempus Υπερβάλλομαι.
reiicio, differo, quod notius eſt quàm vt exemplis confirmandum ſit. Υπερβάλλομαι etiã voce paſſiua pro ὑπερβάλλω dicitur interdum. Xenoph. in primo ἑλληνικῶν, Εθέλοντος δὲ τότε κρίνεσθαι παραχρῆμα, τῆς αἰτίας ἀρτι γεγενημένης ὡς ἠσεβηκότος εἰς τὰ μυστήρια, ὑπερβαλλόμενοι οἱ ἐχθροὶ τὰ δοκοῦντα δίκαια εἶναι, ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρίδος. Et in quinto παιδείας, Εἰ γὰρ πᾶσι φανοίμεθα, τοὺς μὲν κακῶς ποιοῦντας νικᾶν πειρώμενοι κακῶς ποιοῦντες, τοὺς δ᾽ εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι, εἰκὸς ἐκ τῶν τοιούτων φίλους μὲν ἡμῖν πολλοὺς βούλεσθαι γενέσθαι, ἐχθρὸν δὲ μηδένα. Plato libro quarto de Legibus, Οὔσης γὰρ τρῖς τῆς μὲν, ὑπερβεβλημένης, τῆς δ᾽ ἐλλειπούσης, τῆς δὲ μετρίας, τὴν μίαν οὐ ἑλόμενος τὴν μέσην, ταύτην ἐπαινεῖς καὶ ἐπήνεσας ἁπλῶς. Greg. ἐν τῷ προτρεπτικῷ τῷ στηλιτευτικῷ. Αγὼν δὲ ἦν ἅπασιν εἷς, ἀλλήλους ὑπερβαλέσθαι τῇ περὶ ἐν πρεσβύτην θρασύτητι. Iſocrat. περὶ ζεύγους, Ιπποτροφεῖν δ᾽ ἐπιχειρήσας, οὐ μόνον τοὺς ἀνταγωνιστὰς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πώποτε νικήσαντας ὑπερεβάλετο. Sed eſt vox aoriſti medii, qua etiam complures vtuntur. Ariſtoteles de delphinis loquens, Καὶ ὑπερβάλλονται τοὺς ἱστοὺς ἐὰν παρατύχωσι τῶν πλοίων, Saltu ſuperant vela nauigiorum ſi eis tunc occurrerint. Sed emendatius alibi ὑπεράλλονται legitur, Καὶ ὑπεράλλονται μεγάλων πλοίων ἱστούς.

Υπέρβλητος excellens, προέχων, ἐξαίρετος. Demoſth. Υπέρβλητον πάντη λόγῳ Υπέρβλητος.
τὴν αὐτῶν ἀρετὴν καταλελοίπασι, id eſt πάντα λόγον ὑπερβάλλουσαν. Περιβάλλω, Περιβάλλω.
amplector, ambio, circundo, cingo. Xenoph. de lepore, Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐτράφη. Ariſtoph. Εἴ τις τυραννεῖν ἐπεθύμησε λαμπρῶς, καὶ τὰ τείχη τῇ πατρίδι περιέβαλε. Inde Περίβολος ambitus & ſeptũ, θριγκὸς, lorica muro- Περίβολος.
rum, ἕρκος. hæc enim omnia ſignificat. Syneſ. Καὶ ἔζων μετ᾽ ἀγαθῶν τῶν ἐλπίδων, ὥσπερ ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τῷ κόσμῳ ζῶον ἄφετον καὶ ἀνάθημα, in ſacro quodam ſepto & viuario. Pauſanias de quodam templo loquens Athenis exiſtente, Δύο δ᾽ εἰσὶν ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναοί. Περιβάλλω τῷ νῷ, complector animo Theodorus ex Cicerone dixit. Ipſe Cicero Latinè ad verbum circũiicere Circumiicio.
pro περιβάλλειν dixit ſatis audacter, id eſt circundare & amplecti. ſic enim inquit in libro de Vniuerſitate, Sic animus à medio profectus, extremita-

tem cæli à ſuprema regione rotundo ambitu circuniecit, περιέβαλε. Περιβάλλω induo & amicio. Greg. τὴν ἴδης γυμνὸν, περίβαλε. Herodia. Χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. Περιβάλλω, irretio, opprimo, περιτίθημι. Iſocrat. πρὸς Φίλιππον, Δεδιότες μὴ πάλιν ἐπιμεληθέντες μείζοσιν αὑτοὺς συμφοραῖς περιβάλωσιν. AEſch. Τούτων ἑκάστοις ἀνιάτοις κακοῖς περιβαλεῖ. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Οὕτως αἰσχροῖς ὀνείδεσι περιβαλὼν ἐκεῖνον, Vſque eò turpibus probris hominem induit & implicuit. Herodia. Τινὰς τῶν πλουσίων καταδίκαις περιβαλὼν, εἰσπράττειν τὰ χρήματα εὐθέως ἐπειρᾶτο. Baſil. Gregorio fratri, Ηὐξάμεθα διαστῆναι τὴν γῆν, ῥᾳδιουργίας καὶ ψεύδους καὶ ἀπάτης ὀνείδει περιβληθέντες, oppreſſi, circunuenti. Inde autē ductū eſſe mihi videtur illud Ciceronis in Academicis, In id ipſum ſe induit quod timebat. hoc eſt, eo quod vitare cupiebat reuolutus eſt. Et

Induo me in laqueum. in Verrē, Hic videte in quot laqueos ſe induit, quorū ex nullo vnquā ſe expediet, ὁπόσοις ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλεν. & actiua tātùm voce in hoc ſignificatu reperitur. Περιβάλλω ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλω καὶ τοῦ ὑπεραίρω. Odyſſ. ο, Ὃ γὰρ

Περιβάλλομαι. περιβάλλει ἁπάσας μνηστῆρας δώροισι, ſuperat & vincit. Περιβάλλομαι, aſſumo, capeſſo, induo. Plutarch. Ἐκ τούτων περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. Sic Liuius de Bruto, qui reges expulit, Iuuenis longe alius quàm cuius ſimulationē induerat, περιεβέβλητο, περιεστάλητο. Idem, Adeóque ſibi nouum ingenium induerat, vt plebicola repente euaderet. Περιβάλλομαι vt περιβάλλω, cingo ambitu & circūdo. Ariſtot. in VII. Politicôn, Ὁμοίως δὲ καὶ ταῖς οἰκήσεσι ταῖς ἰδίαις μὴ περιβάλλειν τείχους. Ibidem voce paſſiua, Οὐ τοῖς περιβεβλημένοις τείχη περὶ τὴν πόλιν, ἔξεστιν ἀμφοτέρως χρῆσθαι ταῖς πόλεσι. Iſocrat. in Areop. Καίτοι τὰς εὐπραγίας ἅπαντες ἴσμεν καὶ παραγινομένας καὶ παραμενούσας, οὐ τοῖς μέγιστα τὰ τείχη καὶ κάλλιστα περιβεβλημένοις, ἀλλὰ τοῖς ἄριστα τὴν ἑαυτῶν διοικοῦσι. Sic Xenophō περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει dixit, & περιβάλλεσθαι ἐρύματα, hoc eſt vallo & caſtellis cingere. Herodotus cum duobus accuſatiuis iunxit, hoc modo, Τεῖχος περιβάλλεσθαι τὴν πόλιν, quaſi muris amicire & induere. Περιβάλλομαι amplector, id eſt colligo, comparo, quæro, κτῶμαι, προσλαμβάνομαι. Xenoph. Φυλαττόμενος αὐτὸς φθέγγεσθαι, καὶ νομίζων τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι, in quarto ἀπομνημον. Iſocrat. πρὸς Φίλιππ. Τηλικαύτην δύναμιν περιεβάλετο καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικὴν, ὅσην οὐδεὶς ἀνὴρ τῶν πρὸ ἐκείνου γεγενημένων. Lucian. de Amore, id eſt Cupidine, Παῖς καλὸς καὶ τοξότης καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων, qui ſibi potētiam magnam comparauit, hoc eſt προσειλημμένος, προσπεποιημένος, προσκεκτημένος, περιπεποιημένος. Artemid. in Onirocriticis, Πρὸς γὰρ τῷ πολλὰς κεφαλὰς κτήσασθαι, καὶ οὐσίαν περιβαλέσθαι πολλὴν, καὶ παῖδες αὐτῷ ἀγαθοὶ ἔσονται. Athenæus, Πολύβιος δέ φησι Καπυσίους τοὺς ἐν Καμπανίᾳ, διὰ τὴν

Προσπεριβάλλομαι. ἀρετὴν τῆς γῆς πλοῦτον περιβαλλομένους, ἐξοκεῖλαι εἰς τρυφήν. & Προσπεριβάλλομαι. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, de auaritia & cupiditate immodica loquens, Παραπλησίως τοῖς κατὰ παράνοιαν φερομένοις, πρὸς οὐδὲν στάσιμον ἔχοντες ἀποβλέψαι, οὐδαμοῦ τῆς εἰς τὸ πρόσω φορᾶς ἵστανται, ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πλείω προσπεριβάλλωνται, τοῦ ἴσου δέονται ἢ καὶ πλείονος. Chryſoſt. ad Rom. VII, Μὴ τοίνυν ἀπὸ τοῦ πολλὰ περιβάλλεσθαι, νόμιζέ σοι προσγίνεσθαί τινα ἡδονὴν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μὴ θέλειν πλουτεῖν. Περιβάλλομαι cingo me & circundo ſepióque potentia & copiis. Lucian. de Baccho, δύναμιν οὐ μικρὰν περιβαλλόμενος. Sic intelligi poteſt illud Socratis ſupradictū,

δυνάμιν περιεβάλετο καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικήν. Sic Liuius libro primo ſecundi belli Punici, Iuuenem flagrantem cupidine regni, viámque vnam ad id cernentem, ſi ex bellis bella ſerendo, ſuccinctus armis legionibúſque viuat, ad exercitum miſiſtis, εἰ ἐκ πολέμων πολέμοις καταβαλλόμενος, τά τε ὅπλα περιβεβλημένος καὶ τὰ στρατόπεδα διάγοι. hoc eſt, τοῖς στρατοπέδοις δορυφορούμενος τοῖς ἡμετέροις, vel τοῖς ὅπλοις ἐξηρτημένος τοῖς ἡμετέροις καὶ τοῖς τάγμασι διατελοίη. vel magis ad verbum, εἰ ταῖς δυνάμεσιν ὁπλοφορούμενος ταῖς ἡμετέραις. Cicero in Verrem, Nõ enim Charybdim tam infeſtam neque Scyllã nautis, quàm iſtum fuiſſe arbitror. hoc etiam infeſtior iſte, quòd pluribus ſe canibus ſuccinxerat, ὅσῳ πλείους κύνας περιεβέβλητο, vel ὅσῳ πλείους ἐτύγχανεν ἐξαρτήσας. Succingor.

Περιβολὴ amplexus, & fotus. Xenophon de catellis loquens matri propriæ ſubiiciendis, Τῶν δὲ μητέρων καὶ ὁ γάλα ἀγαθὸν, καὶ ὁ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι. Περιβολὴ cõprehenſio & ſumma rei. Iſocr. πρὸς Φίλιππ. Ἡ μὲν οὖν περιβολὴ τοῦ λόγου πάντως, τοιαύτη τις ἐστίν. Significat etiam cultum & geſtamen. Baſil. περὶ ταπεινοφροσύνης, Οὐδὲ μόνοι τοῖς ἀπὸ χρημάτων καλλωπίζεσι διαίταις τε καὶ περιβολαῖς ἐπαίρονται ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ χρηστοτητοῖς ἀξιώμασιν ὑπὲρ φύσιν ὑψοῦνται. Herodian. Οὔτε τοῖς ἄλλοις μακραῖς διαδοχαῖς ἐπαπείδας, οὔτε ταῖς πλούτου περιβολαῖς λαμπρῷ. niſi pro copia accipiamus. hoc enim etiam ſignificat. Baſil. περὶ φθόνου, ἡ δὲ τῶν χρημάτων περιβολὴ, καὶ ὥρα σώματος, καὶ ὄγκος ἀξιωμάτων, οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Idem Herodian. in primo, Ὁ δὲ διδιέναι προσεποιεῖτο μή τις προκαταλάβοι τὴν βασίλειον ἑστίαν. εἶτα ὥσπερ ἐξ ὀχυρᾶς ἀκροπόλεως δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας, ἐπιθῆται τῇ ἀρχῇ, id eſt copias & inſtrumentum apparatúmque imperatorium. Significat etiam ambitum orationis & periodũ apud Iſocratem in Panathen. Philoſtr. de eo loquens, Ἐπεμελήθη δὲ καὶ περιβολῆς, καὶ ῥυθμοῦ, καὶ συνθήκης καὶ κρότου. Inde περιβολὴ apud Hermogenem tomo primo τῶν ἰδεῶν, ſchema orationis & ſententiæ, quam ipſe τὴν κατ' ἔννοιαν περιβολὴν. de qua ita inquit, Ἡ γὰρ ὅταν προσλάβῃ τις τῶν ἔξωθέν τι, περιβολὴν ποιεῖ κατ' ἔννοιαν, ἢ ὅταν μὴ ψιλὰ λέγῃ τὰ πράγματα, μηδὲ καθ' ἑαυτὰ, ἀλλὰ μετὰ τῶν παρακολουθούντων, οἷον τόπου, χρόνου, αἰτίας, τρόπου, προσώπου, πάντων τε ἁπλῶς τῶν τοιούτων. quæ etiam περιστάσεις appellantur, vt ſuo loco dictum eſt: cuiuſmodi παράδειγμα Hermogenes dedit, ὑπεσχόμην χορηγήσειν. πότε; πέρυσι ἔτος τουτί. ποῦ; ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. διὰ τί; οὐ καθεστηκότος χορηγοῦ, καὶ διὰ τοῦτο πολλῶν λόγων καὶ λοιδοριῶν γινομένων. πῶς; ἐθελοντής. τίς ὤν; οὐ πάνυ πλούσιος. τίνι γνώμῃ; διὰ φιλοτιμίαν. Inde περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. Idem, Σχήματα δὲ περιβλητικὰ πρῶτα μὲν εἰσι καθόλου πάντα τὰ ἐφελκόμενα δευτέρας ἢ καὶ τρίτας ἐννοίας, πρὸς δὲ τούτοις ἔτι ἄλλα περὶ ὧν καθ' ἕκαστον ἐροῦμεν. Alibi, ἔτι οὖν ἀπαριθμησίς ἐστι σχῆμα περιβλητικὸν, καὶ τὰ ἐοικότα ταύτῃ. λέγω δὲ ἀπαριθμητικὰ, οἷον, πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν, καὶ τὰ ἑξῆς. ἔπειθ' ὅπερ ἐστὶν ὑπὲρ ὑμῶν. Et ἐμπερίβολος λόγος, vt ἐγκατάσκευος, ἐνδιάσκευος. Idem, Δύναται δὲ καὶ αὔξεσθαι ἕκαστα τούτων, καὶ μᾶλλον ποιεῖν ἐμπερίβολον τὸν λόγον κατ' ἔννοιαν, καὶ ἐξ ἑτέρων, οἷον, ὑπεσχόμην χορηγήσειν πένης ὤν. τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ προσώπου ψιλόν. αὔξηται δὲ, πῶς; πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς πρὸς ἑτέρους διαφορᾶς, οἷον, μηδενὸς ὑπισχνουμένου. εἶτα ἄλλη αὔξησις, μηδὲ πλουσίων. εἶτα ἑτέρα, μηδὲ τὸν ἄλλων λειτουργιῶν ἀτελὴς μεμενηκώς. quæ omnia ſumpta ſunt à Demoſthene. Alibi, οὐ τοὐναντίον ἰσοκράτης ἐν

Περιβολή. Περιβλητικός. Ἐμπερίβολος.

τῷ ἀρχαϊσμῷ ποιήσας, ἧττόν τι ἐμπερίβολον, καὶ πόῤῥω δεινότητος πεποίηκε τὸν λόγον. cui opponitur ἀπερίβλητος λόγος καὶ καθαρός. Idem, Εἰ μὴ κομματικόν τις ὑπολαβὼν, λέγοι ὡς ἀπερίβλητόν τε καὶ καθαρόν ἐστι. Idem ἐν τῷ περὶ σαφηνείας, Περιβολαὶ γὰρ ἅπαντα ταῦτα, καί εἰσιν ἔννοιαι περιβολῆς αὗται, ἅ ἐστιν ἐναντία καθαρότητι, id eſt, puro ſermoni, nudóque. περιβάλλει δὲ καὶ ὅσα φύσει παρακολουθεῖ τοῖς πράγμασιν, εἰ προσλαμβάνοιντο. οἷς τόπος, πρόσωπον, χρόνος, ἤ τι τοιοῦτον. ἀπηλλάχθαι οὖν δεῖ τούτων ἁπάντων τὸν καθαρὸν λόγον κατὰ τὴν μέθοδον. περιβάλλοντα vocat orationẽ illuſtrãtia & locupletãtia. nã integra locutio eſt περιβάλλειν τὸν λόγον, hoc eſt fuſam & amplã orationẽ facere (vt ipſe idem locutus in capite περὶ δεινότητος) & omnia adiuncta complectentem. Et παραβεβλημένον τὸν ἐμπερίβολον

Γοργός. appellat, & eundem περιβάλλοντα. cui Γοργὸς λόγος, id eſt celer & incitatus

Τμητικός. opponitur: & qui Τμητικὸς & τέμνων dicitur, τέμνων ἐν βραχέσι τὰ πράγματα, & quaſi ſibi inſtans, & ad finem properans. Sic autem ille inquit in capite περὶ γοργότητος, Τοῦ δ' αὖ δοκοῦντος μὲν τέμνειν τὰ πράγματα, οὐ μὴν τέμνοντός γε ὡς ἀληθῶς, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ περιβάλλοντος λόγου, παράδειγμα τόδε. ἀλλ' ὁ τὴν εὔβοιαν ἐκεῖνος σφετεριζόμενος, καὶ κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, καὶ τὰ ἑξῆς vſque illuc, πότερον ταῦτα ποιῶν, καὶ τὰ ἑξῆς. hîc inquit ille, δοκεῖ μὲν λέγειν, καὶ τὴν διὰ ταχέως ἀφ' ἑκάστου αὐτῶν ἀπαλλάττεσθαι. διὸ καὶ γοργότητά τινα ἔχει ὁ λόγος, καὶ τομὴν ἐμφαίνει. non tamen multa dicit re vera, nec breuibus verbis ſigillatim defũgitur, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιμένει περιβάλλων, id eſt fuſiore oratione amplioréq; immoratur. Idem, Ἀνάπαυσις δὲ γοργή, ἡ εἰς τροχαῖον φύσει καταλήγουσα. οὐ γὰρ δύναται γοργὸς ῥυθμὸς εἶναι βεβηκώς. Alibi περὶ γοργοῦ λόγου, Πλεονάζειν μέντοι καὶ ἐνταῦθα τοὺς τροχαίους, καὶ τὰς τροχαϊκὰς συζυγίας προσήκει. Xenophõ περὶ ἱππικῆς, ὅταν οὖν τις ἵππον εἰς ταῦτα προσάγῃ, ἀφ' ὧν αὐτὸς σχηματοποιεῖται ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, οὕτως ἡδόμενός τε τῇ ἱππασίᾳ, καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ γοργὸν, καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ τὸν ἵππον. Idem, Καὶ ἅμα ἰδόντες τοῦτον ἵππον, ἀποκαλοῦσιν καὶ ἐλευθέριον καὶ ἐθελουργὸν, καὶ ἅμα ἡδύν τε καὶ γοργὸν ἰδεῖν, id eſt pernicem, acrem, εὐκίνητον, ferocem.

Γοργοῦσθαι. Vnde Γοργοῦσθαι ῥῆμα. Idem, Μάλιστα δὲ ὅταν παρὰ θηλείας ἔλθῃ, τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν γοργούμενος, id eſt in ferociam compoſitus & ferociens: qualis à Virgilio deſcribitur in quarto, Auróque inſignis & oſtro Stat ſonipes, & frena ferox ſpumãtia mandit. & melius in vndecimo, Ac velut abruptis fugit præſepia vinclis, & reliqua vſque ad eum locũ, Emicat, arrectiſq; fremit ceruicibus altè Luxuriãs, ludúntq; comæ per colla, per armos. quod ab Homero penè cõuerſũ eſt Iliad. ν 1, Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται Ὤμοις ἀΐσσονται. ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει κατά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Προσπεριβάλλομαι vltra modũ amplector, hoc eſt vltra iuſtos fines prorogo imperiũ, vel vltra modũ à maioribus acceptũ. Pauſ. in Atticis, Ἐνταῦθα ἤδη Λυσίμαχος πολεμήσεσθαι ἤλπιζεν ὑπὸ Δημητρίου, καὶ αὐτὸς ἄρχειν ἠξίου πολέμου, πατρῷον ἐπιστάμενος ὂν Δημητρίῳ προσπεριβάλλεσθαι

Μεταβάλλω. τι ἐθέλειν. Μεταβάλλω muto & mutor ſignificat. Ariſtot. in quarto de partibus, Τῷ δὲ ἀνθρώπῳ τάς τε βοηθείας πολλὰς ἔχειν, καὶ ταύτας ἀεί ἔξεστι μεταβάλλειν. Et in Probl. Ἴδοι δ' ἄν τις ὅτι ὁ οἶνος παντοδαποὺς ἀπεργάζεται, θεωρῶν ὡς μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ προσαγωγῆς, mutat. Idem in quinto Politic. Ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ τάξις πᾶσα τῆς πολιτείας εἰς δυναστείαν τῶν ἐπιχειρησάντων νεωτερίζειν, mutata eſt.

Theophraſt.in vi.de Cauſis,de vino loquẽs, Μεταβάλλειν δὲ καὶ ἀποκαθίστασθαι πάλιν συμβαίνει μὲν ὡσαύτως ἀνωμάλως, ἐν μάλιστα δ᾽ ὅταν θαλαττωθῇ. ὅθεν Μεταβλητικὸν Μεταβλητικόν.
mutabile. Idẽ in vi.de Cauſis, Δεῖ γὰρ ἐξ οὗ τι μέλλει γίγνεσθαι, μεταβλητικὸν εἶναι. τὸ δ᾽ ἁλμυρὸν, ἀπαθὲς καὶ ἀμετάβλητον. Liuius lib.ix.ab Vrbe, Adeóque nullo dum certamine inclinatis animis, poſt Caudinã pacẽ animi mutauerant, vt clariorẽ inter Romanos deditio Poſthumiũ, quàm Pontiũ incruẽta victoria inter Samnites faceret. mutauerãt dixit pro mutati erant. Significat etiã quod mutationẽ facit, vt apud Ariſtotelem in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ. Αἴτιον δὲ καὶ ὁ πατὴρ τέκνου, καὶ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος. Et lib.viii, Οἷα προτέρων ἐνέργεια δυνάμεώς ἐστι. λέγω δὲ δυνάμεως οὐ μόνον τῆς ὡρισμένης, ἣ λέγεται ἀρχὴ μεταβλητικὴ ἐν ἄλλῳ ἢ ᾗ ἄλλο, ἀλλ᾽ ὅλως πάσης ἀρχῆς κινητικῆς. hoc autem ideo fit quòd μεταβάλλω actionem & paſſionem ſignificat, vt ex ſupradictis apparet, & ex Platone libro octauo de Repub. ἢ τοῦτο ἁπλοῦν ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς, ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ ἡ στάσις ἐγγένηται. Et in v, Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο πειρώμεθα ἀποδεικνύναι, τίνος ἂν σμικροτάτου μεταβαλόντος ἔλθοι εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας ἡ πόλις, quo mutato, τίνος μεταβληθέντος. Μεταβάλλω, migro, id eſt ἐκτοπίζω, ſedem muto, & in aliam regionem cõmeo. & Μεταβολὴ huiuſcemodi migratio. Ariſtot.in viii. Μεταβολή.
hiſtor.animal. Καὶ τὰ μὲν ἐκ τῶν ἐγγὺς τόπων ποιούμενα τὰς μεταβολάς, τὰ δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐσχάτων ὡς εἰπεῖν, οἷον αἱ γέρανοι ποιοῦσι. μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν σκυθικῶν εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου. deinde ſubdit, Καὶ οἱ πελεκᾶνες δὲ ἐκτοπίζουσι. Idem, Συμβαίνει Ἐκτοπίζειν.
δ᾽ ἐκ τῶν ψυχρῶν ἅμα μεταβάλλειν, καὶ ἐκ τῆς ὥρας τῆς θερμῆς. de coturnicibus dixit. Idem etiam dicit ibidem de piſcibus ſtationem mutantibus, Τῶν δ᾽ ἰχθύων οἱ μὲν ὥσπερ εἴρηται, μεταβάλλουσιν εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ πελάγους, καὶ εἰς τὸ πέλαγος ἀπὸ τῆς γῆς. Dici etiam hoc poteſt μεταβάλλεσθαι. Idem de anguillis loquẽs, Καὶ μεταβαλλόμεναι τοῦ θέρους εἰς τοὺς ἐγχελεῶνας, ἀποθνήσκουσι. χειμῶνος δ᾽ οὔ, tranſlatæ vel commeantes. quanquam hoc idem verbum eadem voce tranſferre ſignificat. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, ἣν δύο τοξόται συντύχωσιν, ὁ μὲν φεύγῃ ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβαλλόμενος ὑποχωρῇ, ὁ δὲ διώκῃ ἐσφαιρωμένα ἔχων ἀκόντια. Significat etiam muto, vt dictum eſt. Idem alibi, Οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται, καὶ ὑποδήματα ὑποδοῦνται. Iſocrat.in Buſir. Εἰδὼς τοὺς μεταβαλλομένους τὰς ἐργασίας, πρὸς οὐδὲν τῶν ἔργων ἀκριβῶς ἔχοντας. Μεταβάλλομαι etiam eſt tranſeo, id eſt ſum tranſfuga. Plutarch.in Apophth. Ἐπεὶ δὲ Ῥυμητάλκης ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτὸν, οὐκ ἐμετρίαζε παρὰ τοὺς πότους, ἀλλ᾽ ἦν ἐπαχθὴς ὀνειδίζων τὴν συμμαχίαν, προπιὼν τινὶ τῶν βασιλέων ὁ Καῖσαρ εἶπεν, ἐγὼ προδοσίαν φιλῶ, προδότας δ᾽ οὐκ ἐπαινῶ. de Auguſto loquens. Significat etiã μετανοεῖν καὶ μεταβουλεύομαι, quæ ſignificatio accedit ad proximam. Xenoph.in 2. ἑλληνικῶν, Δεῖ δὲ, ὦ Θηράμενες, ἄνδρα τὸν ἄξιον ζῆν, οὐ προάγειν μὲν δεινὸν εἶναι τοὺς ξυνόντας ἐς πράγματα· ἢν δέ τι ἀντικόπτῃ, εὐθὺς μεταβάλλεσθαι. ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσιν. Paulo poſt ipſe Theramenes ita reſpondet, ἃ δ᾽ αὖ εἶπεν, ὡς ἐγώ εἰμι οἷος ἀεί ποτε μεταβάλλεσθαι, κατανοήσατε καὶ ταῦτα. Μεταβολεὺς ὁ κατὰ κοτύλην πωλῶν. Propola à Cicerone dicitur. Αὐτοπῶλαι ſunt qui ſuos redditus in Μεταβολεύς. Αὐτοπώλης.
patria vendũt, οἱ τὰς ἑαυτῶν προσόδους ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλοῦντες. Κάπηλος ὁ ἀπὸ Κάπηλος.

+ Schol. in Aristoph. Plutum v. 1156 (p. 445 Hemsterh.)

Εμπορος. τοῦ αὐτοπώλου ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. Εμπορος ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου ὠνούμενος. Παλιγκάπηλος ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν. Μεταβάλλω τὰ νῶτα, verto terga. Greg. εἰς Βασίλειον, Ηδη κλινομένων αὐτῶν καὶ τὰ νῶτα μεταβαλόντων.

Γαλιγκάπηλος.

Ισημι, καὶ συνίστημι. Ιστημι omnes ferè præpoſitiones in compoſitione admittit, latéque patet cõpoſitorum enarratio. de quibuſdam autem eorum iam quæ dicenda habebamus, diximus. ſcripſimus enim in præcedentibus περὶ τοῦ ἐνίσταμαι, περὶ τοῦ περιΐστημι, καὶ τοῦ περιΐστημι. De reliquis nunc dicẽdum quæ hactenus cõmentãdo collegimus. Ιστημι erigo. Ariſtoteles ſegmẽto tertio Probl. de horrore loquens, Εἰς κατακλειόμενον γὰρ τὸ ψυχρὸν εἴσω, καὶ ἀντιπεριϊστάμενον, ἵστησι τὰς τρίχας. Idem in ſeptimo, de inhorreſcentibus loquens, Διὸ συμβαίνει ἵστασθαι τὰς τρίχας. πᾶσαι γὰρ φύσει νενεύκασι κάτω. Alibi ἐξανίστασθαι dixit. Vnde Ισάναι τὸ φᾶρον. & Ιστίον velum quod erigitur. quo tamen verbo omne velamen ſignificatur. Plato in Parmen. Οἷον εἰ ἱστίῳ καταπετάσας πολλοὺς ἀνθρώπους, φαίνοις ἐπὶ πολλοῖς ἓν εἶναι ὅλον. Dicitur & Ανίστημι frequentius. Xenoph. Επειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων, οἳ πρῶτον μὲν μόνον τῶν ζώων ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν. Ιστημι inſtituo, id eſt παιδεύω. Greg. in 1. κατὰ Ιουλ. Καὶ οὐδὲ ὑπὸ τῆς κοινῆς εὐφροσύνης εἰς ταυτὸν ἔρχεται, ἀλλ' ἰδίαν ἵστησιν καὶ ἄρρυθμόν τινα ταύτην χορείαν, οὐδὲ ἐναρμόνιον. Plut. in Apophth. Δαμωνίδας δὲ ταχθεὶς εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ χοροῦ τάξιν ὑπὸ τοῦ τὸν χορὸν ἱστάντος, εὖ γε εἶπεν, ἐξηῦρες ὅπως καὶ αὕτη ὁ τόπος ἔντιμος γένηται. Chryſoſt. 1. ad Timoth. v, Αλλὰ πάντες μετ' εὐλαβείας τὸν ὕπνον ἀποθέμενοι, διαναστάντες, τοῦ προεστῶτος αὐτοὺς διεγείροντος. καὶ ἑστήκασι οἱ ἅγιοι στησάμενοι χορόν. καὶ τὰς χεῖρας εὐθέως ἀνατείναντες, τοὺς ἱεροὺς ᾄδουσιν ὕμνους. de omnibus in cœnobio concinentibus dixit, quaſi chorum cõſtituentibus & cogẽtibus. vnde Στάσις de choro dicitur, & Χοροστάτης καὶ χοροστατῶν ὁ χοροδιδάσκαλος, ὁ χοροῦ ἐξάρχων καὶ κορυφαῖος. Ad quod alluſiſſe videtur Gregorius cum inquit quodã loco, Εἴθε μοι χορὸς ἦν κἀκεῖνο τὸ σύστημα, ὃ σὺν τῷ θεῷ προεστάθη οὐκ εὐκαταφρονήτων οὐδὲ ἀδοκίμων, ἀλλὰ τῆς δεξιᾶς ποτὲ στάσεως ἀξιούμενον. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Αλλὰ καὶ τὸν χοροδιδάσκαλον διέφθειρέ μου. καὶ τὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ. Ariſtot. in 111. Politic. Οὐδὲ δὴ χοροδιδάσκαλος τὸν μεῖζον καὶ κάλλιον τοῦ παντὸς χοροῦ φθεγγόμενον ἐάσει συγχορεύειν, quia ſcilicet nimium emineret ſuper alios. Iulian. Aug. Χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες. Χορευταὶ ſunt qui chorũ conficiũt, quos & ὑποκριτὰς Ariſtot. in Problem. inter φωνασκοῦντας numerat. Ιστάναι etiã appellere ſignificat. Odyſſ. ρ, Στῆσαι δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας. alibi καταστῆσαι dixit. Ιστημι appẽdo. ὅθεν ζυγοστάτης, καὶ σταθμίον pro libra & põderib', vt in Prouerbiis Solomonis, Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον κυρίου, σταθμίον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ.

Σταθμία. Vſitatius tamẽ eſt in plurali. Lucian. Τί δέουσι τὰ σταθμία; ζυγοστατῶν ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους. Greg. in 2. κατὰ Ιουλ. Τοῖς εἰρημένοις προσθεῖναι τὰ δίκαια τοῦ θεοῦ σταθμία, καὶ

Σταθμά. οἷς ἀντιταλαντεύεται ταμεῖα, repẽditur. Demoſthenes τὰ σταθμὰ dicit, vt τὰ ζυγά.

Ιπποστασίαι. quæ etiã ſtationes equorum in ſtabulis ſignificãt, hoc eſt τὰς ἱπποστασίας. τὰ

Ιπποστάσεις. ἱπποστάσια etiam dicũt, & τὰς ἱπποστάσεις, vt ὀνοστάσεις, κτηνοστάσεις. Greg. Ηνιόχους, ἵππους, ἱπποστασίας. Xenoph. Τὰ τοιαῦτα σταθμὰ στερεοῖ τοὺς πόδας τῶν ἵππων. Ο σταθμὸς τὰ σταθμὰ facit, vt ζυγὸς ζυγά. Demoſthenes quodam loco, Ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχον. Ariſtot in Mechan. Ακριβέστερα δὲ ζυγὰ τὰ μείζω τῶν ἐλαττόνων. quo tamẽ loco

Ariſtoteles librile tranſuerſum intelligit, ex quo lances dependent. habet enim formam iugi. Quare Cicero in ſecundo de Diuinatione Græcorum more vſus eſt, Romámque in iugo cum eſſet luna natam eſſe dicebat: nec eius fata tenere dubitabat. id eſt cum luna eſſet in libra. Eſt autẽ iugum, id eſt ζυγὸς, τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος, id eſt ſeries porrecta τῶν παραστατῶν. Ariſtot. in v. de hiſtor. animal. de ſepiis, Βαδίζουσι δὲ κατὰ ζυγά. Chryſoſt. Καὶ οὐκ ἔτι ἡμῖν ὁ ζυγὸς οὗτος ἴσος ἦν. ἀλλ' ἡ μὲν ἐκείνου πλάστιγξ ἐκουφίζετο μετέωρος. Τὰ ζυγὰ καὶ τὰ σταθμὰ Cicero pondera dixit pro Plancio, Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non ſolum quid cuique debeam, ſed etiam quid cuiuſque interſit. hoc eſt mea libra. Ζυγὸς etiam iugum lyræ dicitur, quod manu ſiniſtra tenent citharœdi. Ariſtoteles in Mech. Διόπερ πρὸς μὲν τὸν ζυγὸν τοὺς κόλλοπας ὄργανα ποιοῦνται οἷς ῥᾷον στρέφουσιν. Neutro genere ibidem legitur, Διὰ τί ῥᾷον κινοῦνται περὶ τὸ αὐτὸ ζυγὸν οἱ μείζους τῶν ἐλαττόνων κόλλοπες. Sunt autẽ Κόλλοπες veluti verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur. quo verbo Ariſtophanes σφηξὶ per metaphoram perlepidam vſus eſt, Χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνῶμεν. ἀντὶ τοῦ τὴν τάσιν τῆς ὀργῆς. Σταθμῶμαι, æſtimo, perpendo, examino. Plato in Gorg. Καὶ γὰρ εἰ μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεστάτει, ἀλλ' αὐτὸ αὑτῷ, καὶ μὴ ὑπὸ ταύτης κατεθεωρεῖτο καὶ διεκρίνετο ἥ τε ὀψοποιητικὴ καὶ ἰατρική, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἔκρινε σταθμώμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς αὐτό, πολὺ ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἦν ὦ φίλε Πῶλε. Pauſan. in Achaicis, κάτοπτρον καλωδίῳ δήσαντες, καθιᾶσι, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος τῷ κύκλῳ τοῦ κατόπτρου, ita librantes ne vltra aquæ ſuperficiem demittant, ſed eatenus demũ vt ſummam aquam ſtringant. Significat etiam coniecturam facio, στοχάζομαι. Theophraſt. in nono, Ἐπεὶ καὶ τὸ περὶ Σάρδεων πεφυκὸς τὸ τοῦ Λιβανωτοῦ δένδρον ἐν ἱερῷ τινὶ, δαφνοειδὲς ἔχει τὸ φύλλον, εἴ τι δεῖ σταθμᾶσθαι τούτῳ, ſi quidem oporteat ex eo coniecturam facere, & argumentum ducere. Herodot. in Thalia, Σταθμώσασθαι Ionicè dicit, Πολλοῖσι μέν νυν καὶ ἄλλοισί ἐστι σταθμώσασθαι ὅτι τοῦτο οὕτω νενομίκασι ποιέειν.

Vnde Ἀστάθμητος dicitur inconſideratus, improuidus, qui res perpendere nõ didicit, ſed temere agere. Plutarchus de Lentulo & coniuratis, Οἷα δὲ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων, καὶ μετ' οἴνου τὰ πολλὰ καὶ γυναικῶν ἀλλήλοις ἐντυγχανόντων βουλεύματα; λογισμῷ νήφοντι ἐδίωκεν ὁ Κικέρων. Demoſthenes de plebe dixit temere multa decernẽte. Xenophon pro vago & errone, Καὶ τοὺς πλανήτας ἀσταθμήτους ἀστέρας γράφαι. Σταθμῶ etiã dicitur: vnde Ἀντισταθμῶ repẽdo, è contrario pondero. Baſil. τοῖς ὑφ' ἑαυτὸν οἰκέταις, Καὶ τοῦτ' ἐστι τὸ ἔγκλημα ὃ ἠδικήσαμεν ἡμεῖς. καὶ οἱ μακρόθυμοι οὐκ ἀντεστάθμησαν τὴν πρὸ τούτου δουλείαν ἡμῶν, ἣν ἐδουλεύσαμεν αὐτοῖς ἐν ἀγάπῃ, rationem non habuerunt exhibiti à nobis officii ſeruilis & addicti. nõ compenſandum duxerunt quod ipſis ſeruiuimus. Ἀστάθμευτος verò nomen eſt immunitatem habentis, ἀπὸ τῆς ἐπισταθμείας apud Plutarchum. quia Σταθμεύειν & Ἐπισταθμεύειν eſt ſtabulari, diuerſari, ſtatiua habere. & Σταθμὸς πανδοχεῖον, manſio, diuerſorium militare. Plutarchus in Antonio, Καὶ συμφερόντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν οἰκίαι χαμαιτύπαις καὶ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι, ad ſtationes & noctes muliercularũ deſignatæ ab iis qui ἐπίσταθμοι dicuntur, id eſt ab hoſpitiis principis. Et in Sylla,

Ζυγὸς καὶ τὰ ζυγά. Pondera. Κόλλοψ. Σταθμῶμαι. Ἀστάθμητος. Ἀντισταθμῶ. Ἀστάθμευτος. Σταθμεύω καὶ ἐπισταθμεύω. Ἐπίσταθμος.

Ἰδίᾳ δὲ τοῖς οἴκοις ἐξέτεινεν ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων, id eſt τῶν καταλυόντων. Καταςαθμεύειν eſt in ſtabulo aut ſtatione aut diuerſorio collocare. Strabo de Britannis, Περιφράξαντες γὰρ κύκλον εὐρυχωρῆ, ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται, καὶ τὰ βοσκήματα καταςαθμεύουσιν, οὐκ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ἀνεπισάθμευτος, qui immunis eſt ab hoſpitiis præbēdis exercitui vel principis comitatui. Ἱστάναι præter id quod ſupra diximus in mentione verbi μετρεῖν, inire ſignificat. Ariſtot. in ſecundo OEcon. Ἱσταμένου δὲ χρόνου ἐν ᾧ ἔμελλον τὴν τιμὴν ἀποδώσειν τοῖς ἐμπόροις, καλῶς εἶχε μὴ κωτυλίζειν. Plutarch χειμῶνος ἐν Ἠπείρῳ ὄντος, ἱσταμένου ἰανουαρίου μηνός, ὄντως ἂν εἴη ποσειδεὼν Ἀθηναίοις. Odyſſ. τ, Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο. Idem, Ὡς ὅτε πανδαρέου κούρη χλωρηὶς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδησιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Σταθεύω torreo Theophraſto, Ὁ γὰρ ἀνθέρικος, ἐδώδιμος σταθευόμενος. Ariſtot. in v. de hiſtor. animal. Καὶ τῶν σηπιῶν δὲ τὰ ὠάρια σταθεύσαντες ἕνεκα τῆς ὀσμῆς, δελεάζουσι τοὺς ...ις. προσέρχονται γὰρ μᾶλλον. Athen. Ἐσταθευσα τῷ πυρί, ὡς μήτε κατακαῦσαι, μήτ' ὠμὸν ἀφεῖναι. fit ἀπὸ τοῦ αὔω. Et Σταθερὸς οὐ μόνον ὁ ἀσταθὴς καὶ στερεὸς καὶ στάσιμος, ἀλλὰ καὶ θερμός. Syneſ. Καὶ ταῦτα κατὰ τὸ τῆς μεσημβρίας ἑδραῖον σταθερώτατον, ferventiſſimo ſole. Ἀνίστημι, erigo, exuſcito, moueo, vt ἀνέστησε τὸν στρατόν, caſtra mouit. migrare cogo, ſedibus pello, vel excio. hæc enim omnia ſignificat. Pauſan. in Corinth. Ἀργεῖοι δὲ ὕστερον τούτων Ὀρνεάτας ἀνέστησαν. ἀναστάντες δὲ σύνοικοι γεγόνασιν Ἀργείοις, id eſt ſedibus ſuis exciti Argos migrauerunt. Idem, Περιιοῦσι δὲ ἐντεῦθεν καὶ ἐκτραπεῖσιν ἐς δεξιάν, Τίρυνθός ἐστιν ἐρείπια. ἀνέστησαν δὲ καὶ Τιρυνθίους Ἀργεῖοι, συνοίκους προσλαβεῖν, καὶ τὸ Ἄργος ἐπαυξῆσαι θελήσαντες. Hoc etiam dicitur Ἐξανίστημι. Herodot. in primo, Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν νομάδων ἐξαναστάντες, ἀπίκοντο ἐς τὴν Ἀσίην. Inde Ἀνάστατος ſedibus pulſus. & ἀνάστατα πόλις, euerſa, Euripid. καὶ νῦν μὲν πόλις πᾶσ' ἀνέστηκε δορί, in Hecuba. Idem Pauſan. Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιησάντος τοῦ Μεμμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Ponitur & pro euerſo, καὶ ἀντὶ ἀνατετραμμένου. Iſocrat. Καὶ τὰς πόλεις ἀπόλλυσθαι, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς ἰδίους ἀναστάτους γίνεσθαι. Demoſth. Ὡς ἠλάσατο, καὶ ἀνάστατος ἡ πόλις αὐτῶν γέγονε. Inde ἀνάστασις euerſio, ſedibus expulſio vel euocatio. & Ἀναστατῶ ῥῆμα, τὸ ἀνατρέπω, ἀνάστατον ποιῶ. & Ἀναστάτωσις quæ etiã ἀνάστασις dicitur. & Ἀναστατικός. ἀνίσταμαι præter nota ſignificata, ἀντὶ ἀνταίρεσθαι ponitur, vt Odyſſ. σ, Ἠλυθες ὅτι ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; Μή τις τοι τάχα ἶρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, Vide ne alius quiſpiam Hiro valentior tecum certaturus exiſtat. hoc eſt ἀνταγωνίσηται. Inde κατανίσταμαι, κατάντιος ἀνίσταμαι, repugnaturus inſurgo. Polyb. lib. I, Οὐδενὸς δὲ τολμῶντος ἐπ' αὐτὸν ἀνάγεσθαι διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας, ἀπέπλευσε, μιᾷ νηὶ κατανίστασθαι πάντες τῷ τῶν ἐναντίων στόλου. Idē, ὁ δὲ ῥόδιος ἐν τοῖς προφανοῖς τῷ ἀνταγωνιζόμενος ποιούμενος, κατανέστη τῶν πολεμίων τῇ τε τόλμῃ καὶ τῷ ταχυναυτεῖν. Ανίστασθαι etiã eſt extruere, vt ſuprà in verbo ἀνορθῶ dictũ eſt. Ἀφίστημι dirimo, diſſocio, fide abduco, ad defectionē ſollicito & impello. Herodian. in VII, Ἡ δὲ σύγκλητος ἅπαξ ἀναρριφθέντος κινδύνου, φόβῳ τοῦ Μαξιμίνου πάντα ἔπραττεν εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτῷ τὰ ἔθνη. Idē, Οἱ πλεῖστοι μὲν οὖν προσήκαντο τὴν πρεσβείαν, τὰ ἔθνη ἀποστήσαντες ῥᾳδίως μίσει τῆς Μαξιμίνου τυραννίδος. AEſch. Σὺ γὰρ αὖ κώμην ἀποστήσαις; Quare ἀφεστηκὼς opponitur προσπεφυκότι. Ariſt. in VII. de hiſtor. animal. Καὶ πρῶτον μὲν τοῦ ἐσχάτου χρόνου ἐντὸς γὰρ τὸ ζῷον.

εἰθ' ὑμῖν περὶ τούτων δῆλος, ὃ μὲν πλεῖστον περιαπτικῶς τῇ μήτρα, τῇ δὲ, ἀφεστὼς καὶ ὕδωρ ἔχον, hoc eſt diuulſus, exemptus, diſiunctus. Idem in v i i i. de exuētibus ſenectutem loquens, Οἷον δὲ ἄρχονται ἐκ δυοῖν οἱ ὄφεις, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφίστασθαι πρῶτόν φασιν, ὥστε δοκεῖν τισὶ γίνεσθαι τυφλοὺς, τοῖς μὴ συνιοῦσι τὸ πάθος, id eſt ſenectus ipſa primum ab oculis explicatur, & corpus relinquit.

Ἀφιςῶ etiā ſeparo, ſeiūgo. Baſil. περὶ διαφορᾶς οὐσίας καὶ ὑποστάσεως, Καὶ τόπον λέγουσα, καὶ τὰ τῷ ἤθους γνωρίσματι, καὶ ὅσα τῶν ἔξωθεν συμπαρειλημμένα, χωρίζει αὐτὸν καὶ ἀφιςᾷν ἔμελλε τῆς κοινῆς σημασίας. Dicitur & Ἀποδιΐςῶ pro dirimo & diſtinguo. Areth. in Apocalypſ. cap. x i i i i, enarrans illud, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν ἰησοῦ, Οὐ διαιρῶν (inquit) καὶ ἀποδιϊςῶν τὴν εἰς θεὸν πίστιν, τῆς τοῦ κυρίου πίστεως, τοῦτό φησι, ἀλλ' εἰσαγικώτερον τῷ λόγῳ χωρεῖν. Themiſt. in i. de anima, Οὐ γὰρ ὥσπερ γραμμὴν καὶ ἐπίπεδον τῷ λόγῳ δυνατὸν ἀποστῆσαι τῆς ὑποκειμένης ὕλης, οὕτω καὶ θυμὸν καὶ φόβον, ἀλλὰ δεῖ τοὺς ὅρους τούτων συμπλέκεσθαι τοῖς παθήμασι τοῦ σώματος, abſtrahere, abiungere. Ἀφίςαμαι, abſcedo, recedo, reducor. Idem in Problemat. Τοῖς δὲ μακροτέρω ἀφεστηκόσιν, ἀεὶ λεπτοτέρα ἡ φωνὴ ἀφικνεῖται. Et abſcedere, id eſt ſuppurare & colligi τὰ ἀποστήματα dicuntur, vnde nomen ſumpſerunt. Galen. lib. x i i i. Therapeut. Εἰ δὲ φαίνοιτο τὰ φάρμακα διαφορῆσαι μὴ δυνάμενα, τέμνειν χρὴ τὸ οὕτως ἀφιστάμενον. Plut. in Cicerone, Ὁ δὲ εἰς τὴν πόλιν ἐπανῆλθεν, ἤδη τῶν πραγμάτων ὥσπερ ὑπὸ φλεγμονῆς ἀφισταμένων περὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. metaphoricè dixit, ex rerum nouarum molitione tāquam vomica quadam iam collecta, vnde bellum inteſtinum erupit. Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, abire & abdicare ſe. Plato lib. x i. de Legib. ἐὰν δὲ ἀδικία δόξη κακῶσαι τὸν ὀρφανὸν, πρὸς τῷ τιμήματι, τῆς ἀρχῆς τῶν νομοφυλάκων ἀφιστάσθω. ὁ δὲ κοινὸν τῆς πόλεως ἕτερον νομοφύλακα ἀντὶ τούτου καθιστάτω. Ἀφίςαμαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' μακρὰν εἰμὶ, hoc eſt non ſum particeps, non cōmunico conſilia cum aliis, nolo implicari. Demoſth. περὶ στεφάνου. Καὶ ὅπως γε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἔφην, ἄν τι τούτων γένηται, τούτους ἐπαινέσεσθε καὶ στεφανώσετε, ἐμὲ δὲ μή. καὶ μέντοι κἄν τι τῶν ἐναντίων, ὅπως τούτοις ὀργιεῖσθε, ἐγὼ δὲ ἀφίςαμαι. ac ſi diceret, ad me vero harum rerum vel præmii vel offenſionis nihil pertinere volo, idque conteſtor. Idem, Ἵν' εἰδῆτε ὅτι ἐγὼ μὲν, οὐ τότε σιγήσας νῦν ἀφίςαμαι τῶν πεπραγμένων, ἀλλ' αὐθὺς κατηγόρουν καὶ προηγορεύομην τὰ μέλλοντα. Ἀφίςαμαί σοι τούτου, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ & ἐξίςαμαι cedo. Et ἀφίςαμαι τῆς κληρονομίας, abſtineo hæreditate, vt alibi dictum eſt: & Latinè abſiſto, vt Liuius, Legati ad Annibalē: atque inde Carthaginem ſi nō abſiſteretur bello, ad ducem ipſum depoſcendum miſſi.

Ἀφίςαμαι abhorreo, alienus ſum, ἀπήλλαγμαι. Demoſth. Εἶτα καὶ Λακεδαιμόνιοι τῶν τοιούτων ἐθῶν ἀφεστᾶσιν. ἄλλαι δέ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ τιμαὶ, ἃς ἀπώσαιτ' ἂν ἅπας ὁ δῆμος ἐνταυθοῖ γενέσθαι. Ariſtid. Καὶ τοῖς βαρβάροις ἐστὶν ἐπιπλεῖστον ἀλλόφυλος. καὶ γὰρ ὅσοι τῇ φύσει τούτου κεχώρισαι, τοσοῦτον καὶ τοῖς ἤθεσι τῶν ἀνδρῶν ἀφέστηκε. Ἀφίςαμαι diſto. Galen. Ὁπόσον ἀφέστηκεν ἡ νόσος τῆς συμμετρίας. ἀντὶ τοῦ ἀποκεχώρηκε, vt ipſe alibi. Inde Ἀπόςασις pro diſtātia ponitur. Theophr. in i i i. de Cauſis, loquens de ſpatiis arborū conſitarum, Δεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸν τόπον ὁρῶντα ποιεῖσθαι τὰς ἀποστάσεις. Ἀποςάτης qui abſcedit ab eo quod tuendum ſuſcepit, id eſt transfuga & defector. Vnde ἀποστάτας dicunt priuatim dogmatis euāgelici proditores. Dionyſius ἀποστατικὴν πληθὺν pro ſtygiis copiis dixit, quæ etiam

Margin notes: Ἀφιςῶ. — Ἀποδιΐςῶ. — Ἀφίςαμαι. — Ἀπόςασις. — Ἀποςάτης.

Ἀποστατικαὶ δυνάμεις. Ἀποστατικαὶ δυνάμεις dicuntur, quaſi virtutes transfugæ. Greg. εἰς ἅγιον κυ-
ριακόν, Ἐπειδὴ ταχεῖαι πρὸς τὴν τούτων ὑπηρεσίαν αἱ ἀποστατικαὶ δυνάμεις καὶ φθονεραὶ
Διΐστημι. πολλοὺς κοινωνοὺς ζητοῦσαι τοῦ πτώματος. Διΐστημι etiam diſſocio, dirimo, & ad
Διΐσταμαι. diſſidium impello. Et Διΐσταμαι, diſſideo. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἐπειδὴ ἡ
Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει. Sic in illo Homerico, Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην
Diſcedere. ἐρίσαντε. Diſcedere Latinè id dicitur. Liuius lib. I x. ab vrbe, Ex eo tẽpore
in duas partes diſceſſit ciuitas: aliud integer populus, & cultor bonorum,
aliud forenſis factio tenebat. Vnde diſceſſiones in ſenatu dictæ, vt in Phi-
lip. x I I I I. Cicero, In has ſentẽtias meas ſi conſules deſignati diſceſſionẽ
facere voluiſſent, omnibus illis latronibus auctoritate ipſa ſenatus iam-
pridem arma de manibus cecidiſſent. Διΐσταμαι, diſcrepo, differo. Ariſtot.
in I I I I. de generatione, Διέστηκε μὲν οὖν ὅλως πρὸς ἄλληλα τό, τε θῆλυ καὶ τὸ ἄῤ-
ῥεν, πρὸς τὴν ἀῤῥενογονίαν καὶ θηλυγονίαν, διὰ τὰς εἰρημένας αἰτίας, hoc eſt natura di-
uerſa ſunt. Polyb. Καὶ πλείω γέγονε δοκοῦντα πολιτεύματα παρόμοιον ἔχειν τοῖς ἀρι-
στοκρατικοῖς, ἃ πλεῖστον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διεστᾶσιν. Διΐσταμαι diuiſus ſum & diremptus
diſtractúſque. Ariſtot. Διεστῶσαι δ᾽ ἄνωθεν ἥ τε μεγάλη φλὲψ καὶ ἡ ἀορτή, κάτω δ᾽
ἐναλλάττουσαι συνέχουσι τὸ σῶμα. Idem, Ὁ δὲ πνεύμων ἐν τοῖς ᾠοτόκοις τοσοῦτον διέστη-
κεν, ὥστε δοκεῖν δύο ἔχειν ταῦτα πνεύμονας. Plut. Ὡς οὖν αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη, Poſtquã
autem turba plebeia ei per mediũ viam fecit. Sic Latinè diſcedere ῥήγνυ-
σθαι ſignificat & hiare. Cicero in 2. de Diuinatione, Cũ duo viſi ſoles eſſent,
& cum cælum diſceſſiſſe viſum eſſet. Idem, Ita te nec terræ fremitus, nec
cæli diſceſſus, nec faces viſæ terrebũt. ῥῆγμα γῆς ab Ariſtotele dicitur. Pla-
to lib. 2. de Rep. de Gyge loquẽs, ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ, ῥαγῆναί
τι τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμεν. Cicero in I I I. de Officiis, Hinc
ille Gyges à Platone inducitur, qui cum terra diſceſſiſſet magnis quibuſ-
dam imbribus, in illum hiatum deſcendit. Dicitur etiam ἡ γῆ διέστη, ἀντὶ τοῦ
ἐῤῥάγη, vt Latinè diſceſſit. Liban. ἐν τῷ πρεσβευτ. πρὸς Ἰουλιανόν, Ἀλλὰ τί με ποιεῖν
ἐχρῆν; ἀναιρεῖν δεομένους; ἐρήμους ἐᾶν; ἄνωθεν τε ταῦτα ἐφορῶντος ἡλίου, καὶ γῆς διαστῆναι δυ-
ναμένης; dehiſcere. Διΐστασθαι etiam eſt dimenſionem habere. Alex. in I. To-
pic. probare volẽs τὴν στιγμὴν ἀδιάστατον εἶναι, Τὸ σημεῖον (inquit) εἰ διέστηκεν, ἤτοι ἐφ᾽
ἓν διέστηκεν, ἢ ἐπὶ δύο, ἢ ἐπὶ τρία. ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἐπὶ τρία, σῶμα ἔσται. εἰ δ᾽ ἐπὶ δύο, ἐπιφά-
Διάστασις. νεια. εἰ δὲ ἐφ᾽ ἕν, γραμμή. ἀλλ᾽ οὐδέν ἐστι τούτων. Διάστασις vt διάστημα interuallũ.
Plato in Timæo, Ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, ἐκ
τούτων τῶν δεσμῶν ἐν ταῖς πρόσθεν διαστάσεσι, τῷ τοῦ ἐπογδόου διαστήματι τὰ ἐπίτριτα
πάντα ξυνεπληροῦτο. Et Διΐστασθαι dimenſionẽ habere. Ariſtot. in x. τῶν μετὰ τὰ
φυσ. Σῶμα γάρ ἐστι τὸ πάντῃ ἔχον διάστασιν. ἄπειρον δὲ τὸ ἀπεράντως διεστηκός. Et
itidem in tertio Phyſicorum, Ὥστε τὸ ἄπειρον σῶμα πανταχῇ ἔσται διεστηκὸς εἰς
ἄπειρον, Itaque infinitum corpus quoquo verſus dimenſionem habebit
& interuallum in infinitum. Laërt. περὶ τῶν ἀρεσκόντων τῷ Πλάτωνι lo-
quens, Τὴν δὲ ψυχὴν ἔφη, ἀρχὴν ἔχειν ἀριθμητικήν, τὸ δὲ σῶμα γεωμετρικήν. ὡρί-
ζετο δ᾽ αὐτήν, ἰδέαν τοῦ πάντῃ διεστῶτος πνεύματος, qui vſquequaque dimenſio-
Διαστατός. nem haberet. Inde διαστατός. Philopon. lib. x I. in Proclum de primis ſub-
iectis loquens, πρώτην οὖν ὕλην, καὶ ἁπλῶς ὕλην εἶναί φασι τὴν ἀσώματον ἐκεί-
νην καὶ ἀνείδεον. δευτέρως δὲ τὸ τριχῇ διαστατόν τε καὶ ἄποιον σῶμα, δεύτερον φασι μετὰ τὴν

ὕλην ὑποκείμενον. τρίτως δὲ τὸ περισχίστερον τὰ πάντα ἐκ στοιχεῖα. Idem paulo ſuperius, Ταύτῃ δὲ τῇ ἀιδίῳ τε καὶ ἀσωμάτῳ ὕλῃ τὸ ποσὸν φασι συνδυαζόμενον τὸ πρῶτον διαστατὸν, ἀπεργάζεσθαι, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἄποιόν τε καὶ ἁπλῶς λεγόμενον σῶμα. & infra πρῶτον διαστατὸν interpretatur τὸ ταῖς τρισὶ διαστάσεσιν ὁριζόμενον. & Ἀδιάστατον, quod Ἀδιάστατος. nullam habet dimenſionē, vt σημεῖον καὶ κέντρον. Alexand. in 1. Topic. ἀδιαστάτου γὰρ μηδὲ φαντασίαν τινὰ δύναται λαβεῖν ὁ Ζήνων ἔλεγε. μηδὲν γὰρ εἶναι ὃ μήτε ἀφαιρούμενον μειοῖ τι, μήτε προστιθέμενον αὔξει. Significat etiam diſſidium. Idem in v. Ethic. Μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάστασις, ἀρετὴ καὶ κακία, εἶτα πλοῦτος καὶ πενία, id eſt, ſeditionis cauſa in ciuitatibus virtus eſt & vitium. Διαστασιάζω ad ſe- Διαστασιάζω. ditionem & diſſidium perpello, diſſidere facio, diſſidium cieo. Plut. Ὁ δὲ Μάλλιος διεστασίαζε τὴν πόλιν. Ariſtotel. in v. Ethic. Οἱ δὲ προσλαμβάνοντες τοὺς ἐν τῷ πολιτεύματι, διεστασίασαν πρὸς τούτους. Syneſ. Ἔπειτα τὰ περὶ τὴν πρεσβείαν λαμπρῶς διεστασίασεν ἡμᾶς. Καταστασιάζω autē eſt ſeditione opprimo & affligo. Καταστασιάζω. Demoſth. πρὸς Λεωχάρην, Καί με περιεῖδεν πένητας ἀνθρώπους καὶ ἀσθενεῖς, καὶ καταστασιασθέντας ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου. Et πρὸς Εὐβουλ. Πολλῶν γὰρ ἐξεληλαμένων δικαίως ἐκ πάντων τῶν δήμων, συγκεκοινωνήκαμεν τῆς δόξης ταύτης οἱ κατεστασιασμένοι. Xenoph. Καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων. Ἐξίστημι, corrūpo, im- Ἐξίστημι. muto, degenerare facio. Ariſtot. in III. Ethic. Καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν. ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν τοιοῦτο ποιεῖ. Idem, Δόξειε δ' ἂν οὐχ ὁμοίως ἑκούσιον ἡ δειλία εἶναι τοῖς καθ' ἕκαστον. αὐτὸ μὲν γὰρ ἄλυπος. ταῦτα δὲ διὰ λύπην ἐξίστησιν, ὥστε καὶ τὰ ὅπλα ῥίπτειν, καὶ τὰ ἄλλα ἀσχημονεῖν, id eſt degenerem animum reddunt hominis timidi. Et in primo περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, Οὐκ ἐξίστησι γὰρ ἄλληλα τῆς φύσεως ὅσα μήτ' ἐναντία, μήτε ἐξ ἐναντίων ἐστὶ, id eſt οὐ φθαρτικὰ ἀλλήλων ἐστί. Dicitur & Παρ- Παρεξίστημι. εξίστημι, ſed cum quodā augmento ſignificationis. Plutarch. in VII. Sympoſ. Ἄγει δὲ αὐτὸς τὸ μέτριον διαφυλάττειν, μὴ παθαινόμενος μηδὲ ἀνασοβῶν, καὶ παρεξιστὰς βόμβυξι καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν, ὑγρὰν ὑπὸ μέθης καὶ ἀκροσφαλῆ γεγενημένην. de acroamatis conuiuialibus loquens. Inde Ἐξιστάμενοι dicūtur degenerantes & immutati, & naturam ſuam non aſſeruantes. Theophr. in 2, Δάφνην δὲ μεταφυτευομένην καὶ μυρρίνην διαφέρειν ποτέ φασιν. ὡς ἐπιτοπολὺ δ' ἐξίστασθαι, καὶ οὐδὲ τὸ χρῶμα διασώζειν. Dicitur etiam Παρεκβαίνειν. Ariſtotel. in Παρεκβαίνειν. IIII. de generatione animal. Καὶ γὰρ ὁ μὴ ἐοικὼς τοῖς γονεῦσιν, ἤδη τρόπον τινὰ τέρας ἐστί. παρεκβέβηκε γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις ἐκ τοῦ γένους τρόπον τινά. quod verbum interdum genitiuo vt ἐξίσταμαι, interdum accuſatiuo iungitur. Idem in v. Politic. Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα δεῖ μὴ λανθάνειν ὃ νῦν λανθάνει τὰς παρεκβεβηκυίας πολιτείας τὸ μέσον. Idē in ſecundo, Παρεκβαίνει δὲ τῆς ἀριστοκρατίας ἡ τῶν Καρχηδονίων τάξις μάλιστα πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. ἀντὶ τοῦ ἐξίσταται. Et Παρέκβασις. Idē in VIII. Παρέκβασις. Ethic. Παρέκβασις δὲ βασιλείας μὲν, τυραννίς. ἄμφω γὰρ μοναρχίαι, id eſt exceſſus & degeneratio. Theoph. in III. περὶ φυτῶν, Οἷον ὅταν παρέκβασις γένηται ποταμοῦ παρεκβαίνοντος τὸ ῥεῖθρον. Ariſtot. in IIII. Ethic. Ὁ γὰρ μικρὸν παρεκβαίνων οὐ ψέγεται, οὔτ' ἐπὶ τὸ μᾶλλον οὔτ' ἐπὶ τὸ ἧττον, qui modū egreditur iræ iuſtæ. Idē, Ὁ δὲ πόσον καὶ πῶς παρεκβαίνων, ψεκτός. Idē in VIII, Πολιτείας εἴδη τρία. ἴσαι δὲ καὶ παρεκβάσεις οἷον φθοραὶ τούτων, hoc eſt exceſſus degenerātes & corruptores, vt regni in tyrannidē, ariſtocratiæ in oligarchiā. Significat etiā digreſſionē & egreſſionē à propoſito, quā etiā egreſſum Quintilianus vocat. Polyb. in IIII. hiſt. ἀπὸ γὰρ

τούτων παρεξέβημεν, hinc enim digreſſi eramus, hinc egreſſum à propoſita
Παρεκβατικός. cõmemoratione feceramus. & ſic ſæpe. Vnde Παρεκβατικὸς λόγος huiuſcemodi egreſſus. Greg. εἰς τὴν ἁγίαν πεντηκοστήν, Ῥητέον γάρ, καὶ εἰ μικρόν τι παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, etiamſi longiuſculæ digreſſionis eſſe videtur. ſic enim intelligo. licet aliter Suidas interpretetur.
Ἐξίστημι. Ἐξίστημι ad tabē & interitū perduco. Ariſt. in IIII. Phyſicorū, Φθορᾶς γὰρ αἴτιος καθ' αὑτὸν μᾶλλον ὁ χρόνος. ἀριθμὸς γὰρ κινήσεως. ἡ δὲ κίνησις ἐξίστησι τὸ ὑπάρχον. Ἐξεστηκὼς οἶνος eſt vappa. opponitur τῷ παρισταμένῳ, de quo ſupra dictū eſt. Ἐξίστημι τὸ ἐκπλήττω καὶ εἰς θαῦμα ἐνάγω, mente emoueo & alieno, in furorem & mentis alienationem ago. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν, ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι, Hæc permouent homines, hæc extra ſe erũpere faciunt, hoc eſt mente alienari & furere. Hoc Cicero pro Cecinna ſic extulit, Etenim recuperatores non ea ſola vis eſt, quæ ad corpus noſtrum vitámque peruenit, ſed etiam multo maior ea quæ periculo mortis iniecto, formidine animum perterritū loco ſæpe & certo de ſtatu dimouet, ἢ βεβαίας τε πλεονάκις καὶ ἐρηρεισμένης τῆς καταστάσεως καθήρηκε. Lucæ cap. vlt. Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον, Sed & mulieres quædam à nobis nos alienarũt, de ſtatu mentis nos deiecerunt, hoc eſt ad ſtuporem vſque nos perculerunt, ἐξέπληξαν ἐκστατικῶς, vel ἐκστατικῶς διέθεσαν ἡμᾶς. idem enim prope ſignificat ἐκπλήττω quod ἐξίστημι, vt ex iis apparet quæ ſuperius diximus. Sic autẽ dixit Lucas, ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, vt Demoſthenes, Ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν, hoc eſt ἐξ ἑαυτῶν. quem locum totum oratoris nos in Annotationibus in Pandectas interpretati ſumus, citatum à Iuriſconſulto in tractatu de Pœnis. Eſt autem in eo loco ἐξεστηκέναι, impotentem animi eſſe præ iniuriæ magnitudine, & propriè, vt Ci-
Exire è poteſtate. cero dixit, exire è poteſtate, vt in tertio Thuſcul. Qui igitur exiſſe è poteſtate dicuntur, iccirco dicuntur, quia non ſunt in poteſtate mentis, cui regimen totius animi à natura tributū eſt. Idem, Eos enim ſanos intelligi neceſſe eſt, quorū mens motu quaſi morbo perturbata nullo ſit. qui contra affecti ſunt, hos inſanos appellari neceſſe eſt. Itaque nihil melius quàm quod eſt in conſuetudine ſermonis Latini, cum exiſſe è poteſtate
Ἐξίσταμαι. dicimus eos qui effrenati feruntur aut libidine aut iracundia. Ἐξίσταμαι alienor, abdicor. Plato in Phædro, Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς. Quibus verbis deſcribit quos ecſtaſi correptos dicimus, id quod quibuſdam viris ſanctis ſæpe contigit, qui prorſus ſui, id eſt corporis eiúſque affectionū obliti, toti ſunt in contemplatione occupati, & velut à corpore eiúſque curis auocati. Nam & Xenophon ἐξίστασθαι pro obliuiſci, & prorſus abdicari alienaríque dixit, Ἰόντων δὲ εἰς μάχην σὺν ὅπλοις πολλοὶ καὶ τῶν μαθημάτων ἐξίστανται. & Ἐξίσταμαι pro ſententiam muto, aliud propoſitum ſequor. Thucyd. Ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι. ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, vos autem mutamini. Ἐξίσταμαι, abſtineo, vito, caueo. Galen. Κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον καὶ ἡμεῖς αὐτοί, καίτοι ἐξιστάμενοι μάλιστα χρῆσθαι τοῖς καρωτικοῖς φαρμάκοις, ἐσθ' ὅτε καὶ κωλικοῖς ἐδώκαμεν αὐτά. Plut. accuſatiuo iũxit, Οὐδένα κιν-

δύναιτο ὑπὲρ δόξης ἐξέστη, vitauit, ſubterfugit. Ἐξίσταμαι τῶν ὄντων & ἀφίσταμαι, cedo bonis. Demoſth. ὑπὲρ Φορμίω. Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἐδίκοσε διαλύειν οἷς ὤφελον, ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων. Et cedo tibi hac re, id eſt παραχωρῶ σοι τούτου τοῦ πράγματος. Plut. de proſcriptione triumuirali, Κικέρωνος μὲν Ἀντωνίῳ Καῖσαρ ἐξέστη, τούτῳ Ἀντώνιος Λευκίου Καίσαρος, Cicerone quidẽ Cæſar Antonio ceſſit. Vtitur & Demoſthenes itidem cum genitiuo. Et cedo, id eſt concedo, hoc eſt me ſubmitto. Iulianus Iamblicho, Ἐπεὶ καὶ Πανὶ μῦθος λεγόμενος ἤχουν τι πᾶς τις ἐκστάη, κἂν Ἀρισταῖος ῇ. Ἔκστασις degeneratio, & παρέκβασις. Ἔκστασις perculſio & ſtupor, vt in Act. Apoſt. Καὶ ἐπλήσθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι. Et mentis emotio, quæ extaſis à plerisque Latinè dicitur. Et Ἐκστατικός, fanaticus, ἔνθους, numine afflatus, in contemplationem auferens. Dionyſ. περὶ φωτὸς καλοῦ καὶ ἔρωτος, Ἔστι δὲ ἐκστατικὸς ὁ θεῖος ἔρως, οὐκ ἐῶν ἑαυτῶν εἶναι τοὺς ἐραστάς, ἀλλὰ τῶν ἐρωμένων. Idem, Διὸ καὶ Παῦλος ὁ μέγας ἐν κατοχῇ τοῦ θείου γεγονὼς ἔρωτος, καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφώς, ἐνθέῳ στόματι, ζῶ ἐγώ φησιν οὐκ ἔτι, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. Interdum ἐκστατικὸς dicitur qui in furorem agit, hoc eſt ὁ ἐξιστάς, & qui mutari & deſciſcere à ſeſe facit. Themiſt. in IIII. phyſic. Μεταβολὴ γὰρ πᾶσα φύσει ἐκστατικόν. ἔστι γὰρ ἡ κίνησις καὶ ἡ μεταβολή, καθ᾽ αὑτὴν μὲν ἐξίστησι τῶν προϋπαρχόντων. & paulò poſt, ἐπειδὰν συμβαίνῃ τι ἐξίστασθαι ταῖς προτέρας αὐτῶν οὐσίας, μεταβάλλειν εἰς ἑτέρας. Theophr. in nono, Γίνονται δέ τινες τῶν γλυκειῶν, αἱ μὲν, ἐκστατικαί, καθάπερ ἡ περὶ Τεγέαν, ἣν ἔστι ἀνδριαντοποιὸς φαγὼν ἐργαζόμενος ἐν τῷ ἱερῷ, ἐξέστη. Ἐκστατικὸς etiam eſt ὁ ἐξεστηκώς, ὁ ἐκμανείς, furioſus. Ariſtot. in illo celebri Probl. vndetriceſ. ſegmento, Ἔτι δὲ τὰ περὶ Αἴαντα καὶ Βελλεροφόντην, ὧν ὁ μὲν, ἐκστατικὸς ἐγένετο παντελῶς, ὁ δέ, τὰς ἐρημίας ἐδίωκε. Sic etiam appellatur qui pronus eſt ad iracundiam furibundam, & qui facile ad impotentiam animi erũpit, & in cæcos ac præcipites impetus, quales ſunt quos Cicero effrenatos appellauit. Idem in 2. de Partibus, Τὰ δὲ πολλὰς ἔχοντα καὶ παχείας ἶνας, θυμώδη τὸ ἦθος καὶ ἐκστατικά. Idem, Οἱ δὲ ταῦροι καὶ οἱ κάπροι θυμώδεις εἰσὶ καὶ ἐκστατικοί. Idem in VII. Ethic. Καὶ ὁ αὐτὸς ἐγκρατὴς καὶ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ, καὶ ἀκρατὴς καὶ ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. Idem, Ἔτι εἰ πάσῃ δόξῃ ἐμμενετικὸν ποιεῖ ἡ ἐγκράτεια, φαύλη, οἷον εἰ καὶ τῇ ψευδεῖ. καὶ εἰ πάσης δόξης ἡ ἀκρασία ἐκστατική, ἔσται τις σπουδαία ἀκρασία. Ἐξίστασθαι Latinè à ſeſe diſcedere dicitur: & à mẽte diſcedere. Cic. in 2. de Diuinatione, Ille autẽ Græcus quid mirum ſi magnitudine timoris, vt plerunque fit, à conſtantia atque mente, atque à ſe ipſe diſceſſit. In Bruto pro degenerare vſus eſt: quod quodammodo eſt mente alienari, vt illud quod modo dixi. Hic autẽ (inquit Cicero) cum ſumma volũtate bonorũ ædilis curulis factus eſſet, neſcio quomodo diſceſſu meo diſceſſit à ſeſe. Ἐξανίστημι idẽ quod ἀνίστημι. Et Ἐξανάστασις, euerſio, è ſedibus eiectio. Polyb. in 2. hiſtor. νομίσαντες οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονείας ἔτι τὸν ῥωμαίων πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι πόλεμον, ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς. Ἐξανίστημι etiam erigo, tollo in altum. & ἐξανέστηκα, ſublimis ſum & editus. Idẽ lib. 1, Ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον, ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανόν. Κατεξανίσταμαι contra aliquem inſurgo. Baſil. μὴ δή αὖ πάλιν ἐπιτρέψῃς τοῖς πάθεσι κατεξανίστασθαι τοῦ λόγου, καὶ εἰς αὐτὰ τὸ κράτος τῆς ψυχῆς περιστῆσαι. Chryſoſt. in octauũ ad Romanos, πολεμοῦν ἅπασι μηδεμιᾶς ὑποκειμένης αἰτίας, πάντων κα-

Ἔκστασις. Ἐκστατικός. Ἐξανίστημι. Ἐξανάστασις.

Κατεξανίσταμαι. τεξανιστάμενος, τοῖς πλουσίοις βασκαίνων. hoc loco κατεπαιρόμενοι ſignificat, vt in ſecundum ad eoſdem, de Iudæis loquens, ὅτι ἐν δώρῳ τούτῳ οὐκ εἰς τὴν σωτηρίαν τὴν ἑαυτῶν, ἀλλ' εἰς τὸ τῶν ἄλλων κατεξανίστασθαι καὶ ὑπεροράν, κατεχρήσαντο. hic enim elationem Iudæorum notat, qui Græcis ſe inſolenter præferebant propter legem. & ad Epheſ. IIII, περὶ ταπεινοφροσύνης γὰρ διαλέγεται, καὶ τοῦ μὴ δεῖν ἕτερον κατεξανίστασθαι τοῦ ἑτέρου. Greg. περὶ τῆς φιλοπτωχ. μὴ τὸν μὲν πένητα, τὸν δὲ πλούσιον ἀπολάβῃς, ἵνα καὶ μᾶλλον κατεξαναστῇς τοῦ πένητος. οὐ γὰρ δῆλον εἰ θεόθεν ἡ τοιαύτη διαίρεσις.

Ἐφίστημι. Ἐφίστημι τὸ τάττω, præficio. ὅθεν Ἐφίσταμαι, præfectus ſum. &

Ἐπιστάτης. Ἐπιστάτης ὁ προστάτης, præfectus, rector, βραβευτὴς, ἔφορος. & Ἐπίστασις, quæ

Ἐπίστασις. etiam ἐπιστασία dicitur, cura & inſpectio, κηδεμονία, curatio. Et Ἐπιστατῶ, ἐφορεύω, βραβεύω, rego, moderor. & Ἐπιστατοῦμαι, βραβεύομαι, vt ἐπιτροπεύομαι, ἄρχομαι, & ſimilia. Athen. de quodam rege, Καὶ τῶν λαῶν δοκεῖ σκληρῶς ἐπιστατεῖν. Ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι dicuntur qui ſummæ rerum præfecti ſunt. Ἐφίστημι ſiſto, retineo, reprimo, coerceo. Plut. de Cæſare ad Rubiconem, Ἔσχετο δρόμου, καὶ τὴν πορείαν ἐπιστήσας, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διενόει, greſſúmque coercens, & reſiſtens, multa in vtranque partem verſabat in animo. Inde

Ἐπιστάσιος. ἐπιστάσιος Ζεὺς à Græcis dicitur Iupiter Stator. Plutarch. in Romulo, ἐστησαμένου περὶ τὴν νῦν ὁ τοῦ Διὸς τοῦ στάτορος ἵδρυται νεὼς, ὃν ἐπιστάσιον ἄν τις ἑρμηνεύσειε. poteſt etiam στατικὸς dici. Quemadmodũ autem παριστάναι ſignificat ſiſtere ad iudicium, vt iam diximus ſupra, ita ἐφιστάναι eſt ſiſtere aliquẽ, & vt præſto ſit vel præſens facere, & vt inter negocium tractandũ adueniat, etiam vt interdũ importunus adſit, & tractantes agentéſque opprimat, vt apud Demoſthenem περὶ παραπρ. ἵνα γὰρ τοῦτο πάντων πρῶτον τῶν ἀδικημάτων, τὸ τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τούτοις, id eſt, hoc egiſſe vt Philippus impara-

Ἐφίσταμαι. tos opprimeret. Cui verbo actiuo paſſiuum ſuum reſpõdet. Ἐφίσταμαι γὰρ τὸ ἐξαίφνης ἵσταμαι καὶ παραγίνομαι. Vtroque verbo vſus eſt Hippocrates eodẽ loco Philopœmeni ſcribens, his verbis, Ὥσπερ γὰρ οἱ μαθητὲς καὶ οἱ παῖδες ἐν τοῖς οἴκοισι θορυβέοντες καὶ στασιάζοντες, ὁκόταν ἐξαπιναίως αὐτοῖς ἡ δέσποινα ἐπιστῇ, πλησθέντες ἐφησυχάζουσι· παραπλησίως δὲ αἱ λοιπαὶ αἱ κατὰ ψυχὴν ἐπιθυμίαι, δυνάμει ποιοῦσι καὶ ὑπηρέτιδες, ἐπὴν σοφίης ὄψις ἑαυτὴν ἐπιστήσῃ, ὡς δοῦλαι τὰ λοιπὰ πάντα ἐκκεχώρηκε, cũ ſapiẽtiæ oculus ſeipſum præſentem ſiſtit in actu rerum. Interuenire Plinius appellat. Cameli ſolitudines & ſecreta certa petunt: neque interuenire ſine pernicie datur. Ἐφίσταμαι etiã aduento, inſto, appeto. Greg. Καὶ γὰρ ἐν πολλαῖς γλώσσαις ἔκειτο πρὶν ἐπιστῆναι, antequam adueniret. Herodian. Ἐπεὶ περὶ τὸν Σεβῆρον ἤδη καὶ αὐτῇ τῇ πόλει ἐπιστησόμενον ἤκουον, iamiam affuturũ, & iam inſtare eius aduentum. Idem, Ἀνύσας δὲ τὴν ὁδὸν, πάντος λόγου καὶ ἐλπίδος θᾶττον τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέστη, Britannos oppreſſit celeritate maiore quàm vt ſperari po-

Ἐφίστημι. tuerit. Lucianus vſus eſt quodã loco pro repẽte ex inſidiis prodire. Ἐφίστημι admoueo. Galen. Οἱ παλαιοὶ γοῦν δὲ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐφιστῶ dixit, vt ἱστῶ & παριστῶ. id eſt, nutricem lactantem admouebant tabe laborãtibus. Ex quo fit vt ἐφιστάναι ſignificet animum intendere, animaduertere, & intentum eſſe. Polyb. Δεῖ δὲ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τῶν τοιούτων, diligentius conſiderare talia, & animaduerſione accuratiore perſequi. Ipſe alibi ſine caſu, Ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, & reliqua,

Operæ autem precium eſt conſiderare & commentando quærere. Idem in III.hiſt. συνεφιστάναι pro eodem dixit, Ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνε- Συνεφίστημι
πιστήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τὸν λέγοντα, καὶ λαβόντες ἐν τῷ δέοντι κατὰ τοὺς καιρούς ὁ γρά-
φων γέγονε, καὶ τοῦ συνεδρίου μετεῖχε τὴν ῥωμαϊκὴν, πάνυ ἀληθῶς ἡγοῦνται τὸ λεγόμε-
νον ὑπὸ τούτου πιστόν. Baſilius de Prouerbiis Solomonis, Ὅπως δὲ διεξθῇ τῆς λέξεως ταύτης ὁ νοῦς, πάνυ δὲ γρώεμον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι. Indéque ἐπιστήμη Ἐπιστήμη.
dicta eſt, παρὰ τὸ ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν, à ſiſtenda intelligentia. Ariſtot. in Probl. ſect. XXX, Ἡ γὰρ αἴσθησις καὶ ἡ διάνοια τῷ ἠρεμεῖν τὴν ψυχὴν ἐνεργεῖ, ᾧ καὶ ἡ ἐπιστήμη δοκεῖ εἶναι), ὅτι τὴν ψυχὴν ἵστησι. κινούμενος γὰρ καὶ φερόμενος, οὔτε αἰσθάνεσθαι οὔτε διανοηθῆναι δύναται). διὸ καὶ τὰ παιδία καὶ οἱ μεθυόμενοι ἀνόητοι. Quare lingua vernacula noſtra hominē mentis compotem ſignificare volens, ſiſtendi verbo vtitur. Alexand. περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, Ὅτι δ' ἔστι τὸ μὴ ὂν ἐν τοῖς οὖσιν ἐνεργείᾳ, εὐκόλως ἄν τις ἐπιστήσας μάθοι, id eſt προσσχὼν τὸν νοῦν. Hoc etiam Φροντίζω dicitur, de quo ſuprà ſcripſimus. Ariſtot. in primo περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, loquēs Φροντίζω.
περὶ αὐξήσεως καὶ ἀλλοιώσεως, τίνα τρόπον ὑπάρχουσι τοῖς πράγμασιν, Ὅλως δὲ (inquit) παρὰ τὰ ἐπιπολῆς περὶ οὐδενὸς οὐδεὶς ἐπέστησεν ἔξω τοῦ Δημοκρίτου. οὗτος δ' ἔοικε μὲν περὶ ἁπάντων φροντίσαι. ἐπιστῆσαι & φροντίσαι pro eodē dixit, hoc eſt φυσιολογικῶς σκέψασθαι. plena oratione vſus eſt, Περὶ τὸν ὁρισμὸν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, incumbens animo ad definitiones explicandas, vel tractandas. Idem περὶ κόσμου, datiuo iunxit ſine præpoſitione, Οὐδέποτε γὰρ τούτοις ἐπιστήσαντες, ἐθαύμαζόν τι τῶν ἄλλων, id eſt animo & ſtudio ad hæc incumbentes. Vt enim dicunt ἐπέχω τὸν νοῦν τούτῳ, & ἐπέχω τὴν γνώμην, ita etiam ἐφίστημι. vtrunque Ἐπέχω τὴν γνώμην τούτῳ, καὶ
enim adhibeo & applico ſignificat. Philoſophi autem ἐπέχω περὶ τούτου, & ἐπέχω περὶ
ἐπιστῆσαι δεῖ περὶ τούτου dicunt. Lucianus ἐν τῇ τῶν βίων πράσει, Ἐπέχω περὶ τούτου, τούτου.
τοῦ διστάζω, σκέπτομαι, διαπορῶ. hoc eſt ἐπέχω τὴν συγκατάθεσιν περὶ τούτου, hoc eſt retineo & inhibeo aſſenſionem, vt vult Cicero. Et Ἐφίστημι περὶ τούτου, τοῦ φροντίζω, σκοπῶ. quæ verba ſunt ſcholaſtica, ἐπὶ τοῦ θεωρεῖν καὶ ἐξετάζειν περί τινων ἀπόρων, quod eſt ἐφίστημι τὴν διάνοιαν περὶ τούτων. Plutarch. Οἱ πεφροντικότες τὰ τοιαῦτα, καὶ μεμαθηκότες, hoc eſt οἱ τεθεωρηκότες, οἱ ἐσκεμμένοι. Ἀποφαίνεσθαι καὶ δογματίζειν dicuntur qui aliquid ponunt & ſtatuunt: qui autem nec affirmant nec negant, ſed ſuſpenſo ſunt iudicio, ii ἐπέχειν dicuntur. Laërt. in Platone, Ὁ τοίνυν Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν, ἀποφαίνεται. τὰ δὲ ψευδῆ διελέγχει. περὶ δὲ τῶν ἀδήλων, ἐπέχει. Idē, Ἐπεὶ καὶ τὰ Σωκράτους καὶ τὰ Τιμαίου λέγων Πλάτων, δογματίζει. Similis eſt vſus verbi Προσέχω. Demoſth. Προσέχειν δὲ δεῖ τὸν νοῦν Προσέχω.
τῷ γράμματι. Xenoph. Τῷ ἐξαπατᾶν προσέχοντας τὸν νοῦν. Plutarchus ſine caſu nominis dixit, Τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν πρώτῃ διεστρατηγοῦν, αὖθις ἠνάγκασε τῷ πεζῷ προσέχειν τὸν Ἀντώνιον, id eſt animū conuertere & appellere. Antiph. Διὸ δεῖ, ὦ ἄνδρες, προσέχειν τὸν νοῦν τούτῳ τῷ ἀγῶνι, καὶ μηδὲν περὶ πλείονος ποιήσασθαι τοῦ δικαίου. Eſt autem προσέχω τὴν διάνοιαν τούτῳ, τὸ ἔχω πρὸς τούτῳ τὴν διάνοιαν. vt AEſchines locutus eſt, Οἱ δὲ δικασταὶ ὥσπερ ἐπῳδὴν ἀκροώμενοι, πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσι. Προσέχω etiam auſculto & obtempero ſignificat, octauo Act. Apoſtolorum, Προσεῖχον δὲ αὐτῷ, διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς, auſcultabant ei. AEſch. Ἵν' εἴ τινες προσέχοιεν τῷ πλήθει τῷ ἡμετέρῳ, εἰς τὴν ἐσχάτην ἐμπέσοιεν ἀθυμίαν. Plutarch. Διάταγμα γράψας, ὅπως ἡ μὲν ἠθροισμένη δύναμις εἰς Συρίαν πλέῃ, οὓς δὲ Πομπήϊος κατάγει, μὴ προσέχοιεν αὐτῷ.

Προσίχομαι. Προσίσχομαι. Προσίχομαι autem & προσίσχομαι, τὸ προσαπέφυκα καὶ προσκολλῶμαι, adhæreo. Theophraſtus de thure loquens, Τὸ δὲ δάκρυον, τὸ μὲν καταπίπτει· τὸ δὲ, τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι. Verùm ἀπὸ τοῦ ἐφίστημι, τὸ ἐπέχω τὸν νοῦν, venit

Ἐπιστασία. Ἐπίστασις. Ἐπιστασία & Ἐπίστασις, quæ ſignificant animaduerſionem, καὶ προσοχὴν, id eſt meditationem, conſiderationem. Polyb. Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, Quapropter non mediocri animi intentione & commentatione opus eſt ei qui ea intelligere contendit quæ in ipſa eximia ſunt & præſtantia. Idem in 2. hiſtor. Ἄπερ οὐ παρέργως, ἀλλὰ μετ' ἐπιστασίας θεωρητέον. Ariſtot. in ſecũdo Phyſic. Καίτοι γε εἰ οὕτως ἔχει τοῦτό γε αὐτὸ ἄξιον ἐπιστάσεως, καὶ καλῶς ἔχει λεχθῆναί τι περὶ αὐτοῦ τούτου. Idem in ſeptimo Politicôn, περὶ τεκνοποιίας loquens, Ποίων δέ τινων τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασι μᾶλλον λεκτέον ἐν τοῖς περὶ παιδονομίας. τύπῳ δὲ ἱκανὸν εἰπεῖν καὶ νῦν, id eſt accuratius & exquiſitius

Ἀνεπιστάτως. commentantibus, & animaduertentibus. & Ἀνεπιστάτως dicitur pro ſine animaduerſione commentationéque. Polyb. Διὸ ὑπέλαβον ἀναγκαῖον εἶναι τὸ μὴ παραλιπεῖν, μηδ' ἐάσαι παρελθεῖν ἀνεπιστάτως τὸ κάλλιστον ἅμα καὶ ὠφελιμώτατον ἐπιτήδευμα τῆς τύχης.

Ἐφίστημι. Ἐφιστάναι etiam ſiſtere ſignificat & inhibere progredienté. Arrian. lib. v, Ἀλέξανδρος δὲ ὡς ἤδη καθεώρα τοὺς ἰνδοὺς ἐκτασσομένους, ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω, ὡς ἀναλαμβάνειν τῶν πεζῶν τοὺς ἀεὶ προσάγοντας. Idem, Καὶ Ταξίλης περιππεύσας ἐφ' ὅσον ἀσφαλὲς ἐφαίνετο, τῷ ἐλέφαντι, ὃς ἔφερε τὸν Πῶρον, ἐπιστῆσαί τε ἠξίου τὸ θηρίον, καὶ ἀκοῦσαι τῶν παρ' Ἀλεξάνδρου λόγων.

Ἐφίσταμαι. Ἐφίστασθαι etiam eſt aggredi aliquid tractandum vel dicendum, ad ídque animum adiicere, in eóque commentando inſiſtere & immorari. Iſocrates in Helene, Ἐπιστὰς γὰρ ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα, καὶ λέγειν ἀρξάμενος περὶ αὐτῶν, ὀκνῶ μεταξὺ παύσασθαι. Ἐφίσταμαι, vrgeo, inſto. Demoſth. Ἐφειστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος καὶ Ἰφικράτης, τῷ τε πράττειν καὶ τῷ εἰπεῖν δυνάμενοι. Quibus verbis ſignificat illos vi eloquentiæ & calliditate tractãdæ accuſationis hominem reum & cauſam dicentem premere & vrgere inſtitiſſe. & κατὰ Τιμοκράτ. Ἀλλὰ γράψασθαι νὴ Δί' ἑκάστῳ ἔστιν. ὃ κἀγὼ νυνὶ πεποίηκα. κἂν ἐν τούτῳ ἀπαλλάξῃ ποιεῖ τὸν ἐπιστάντα, ἡ πόλις παρακέκρουσται, Enimuero licet vnicuique legem accuſare vt perperam promulgatam. id quod ipſe nunc feci. Quòd ſi ipſi legis promulgatori ſummouere licuerit accuſatorem, à ſéque dimittere, id profectò non ſine circunuentione fit ciuitatis, cui hoc facto obreptũ eſt. Verum illud νὴ Δία quid ſignificet, quoniam frequenter apud Oratorem ipſum legitur, alibi explanabimus, tum ſcilicet cum iis quæ nunc inſtant & præcedentibus hærent, defuncti fuerimus. Ἐφίσταμαι iis amplius ſignificat reſiſto, reſtito, progredi nequeo, & in curſu hæreo. vt, Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος, ſubinde reſtitans. Syneſius de quodam memoriter pronunciante, Οὐ προσπταίων, οὐ διαπλογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ᾽ ᾧ τὴν μνήμην ἀθροῖσαι, non offenſans, non ſeſe reuocans, non ad colligendam memoriam reſiſtens.

Ἐνίσχομαι. quod etiam Ἐνίσχομαι dicitur. Plutarchus in Cicerone de iudicio Miloniano, Κραδαινόμενος τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, corpore præ metu vibrante & voce interrupta. Quintilianus interſiſtere vocat, & offenſare, & ſingultantiũ modo verba conciſa eiicere.

re. Cicero

re. Cicero Græcorum more in Oratore dixit, Sæpe accidit vt aut citius inſiſtendum ſit, aut longius procedendum, πολλάκις δὲ εἰ τύχοι ἢ θᾶττον ἐπιστατέον ἐστίν. Idem, Inſiſtit autem ambitus modis pluribus. id eſt deſinit & cluditur, ἐφίσταται. Et in Finibus, Quæ cum dixiſſet, paulúmque inſtitiſſet, ταῦτα δὲ λέξας, καὶ ἐπ' ἔλαττον ἐπιστάς. Dicitur & Reſiſto, vt idem de Natura deorum, Nullam tamen oram videat in qua poſſit reſiſtere. Liuius libro decimo, Prope reſtitantes Conſules in concionem pertraxerunt. Metaphora tracta à iumentis, & ab equis conſternatis, aut aliàs pauctibus, quæ habenis pertrahuntur, identidem reſiſtentes, hoc eſt ἀπαυχενίζοντες, ἀποδυσπετοῦντες, ζυγομαχοῦντες. Philo περὶ κόσμου, Ῥήγνυται γὰρ θᾶττον ὑπὸ τῶν διδόντων, ἅτε ἀπαυχενιζόντων. Lucian. Ἐπειδὰν δ' εἰς μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται, πολλοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε καὶ ἀναστρέφουσιν ἀσθμαίνοντες. Plinius de leone loquens, Contemptim reſtitánſque cedit in campis & dum ſpectatur, ὑποφατικῶς τε ἐν τοῖς πεδίοις εἴκων, καὶ κατὰ βραχὺ ἐφιστάμενος ἐν ὅσῳ ἀνὰ τὸ εὐσυνόπτον χωρεῖ. Ἐφιστάναι etiam eſt ἐπιτάττειν καὶ ἐπιβάλλειν, hoc eſt ἐπὶ τοῖς τεταγμένοις ἱστάναι. Polyb. in primo hiſt. Ἐξήρεις δύο οὔσας ἐφ' ὧν ἔπλεον οἱ στρατηγοὶ, παρ' ἀλλήλας ἐν μετώπῳ παραλλήλους ἔταξαν. τούτων δὲ ἑκατέρᾳ συνεχεῖς κατὰ μίαν ναῦν ἐπιτάττοντες, τῇ μὲν, τὸ πρῶτον, τῇ δὲ, τὸ δεύτερον στόλον ἐπέστησαν. Idem, Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέστησαν τὰς ἱππηγούς. Et Ἐπίστασις in eadem ſignificatione, quaſi ſubſtitutio, Ταῖς δὲ πρώραις ἐξωτάτω τὰ σκάφη τὴν ἐπίστασιν ἐπαλλήλως εἶχε. Ἐφίστημι etiam aſciſco, adduco: cui opponitur ἀφιστῶ, hoc eſt abduco, deterreo, deduco, abſiſtere facio. Laërtius in Socrate, προτρεπτικῇ δυνάμει καὶ ἀποτρεπτικῇ præditum fuiſſe hominem ſignificans ac docens, ita ſcribit, Καὶ γλαύκωνα μὲν τὸν πλάτωνος ἀδελφὸν θέλοντα πολιτεύεσθαι, ἀπέστησε, διὰ τὸ ἀπείρως ἔχειν, ὥς φησι ξενοφῶν, χαρμίδην δὲ τοὐναντίον ἐπέστησεν οἰκείως ἔχοντα. Καθίστημι conſtituo, inſtituo. Ariſtot. in Politic. Ἔοικε μὲν ὁ Σόλων ἐκεῖνα μὲν ὄντα πρότερον οὐ καταλῦσαι. τὴν δὲ δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. Inde Καθεστηκὸς dicitur conſtitutum. & Καθέστηκεν, in more poſitum eſt, ſolenne eſt. Pauſ. in primo Eliacôn, Καὶ ὅσοι τὰ σώματα ἀσκοῦσιν ἠλείων, οὐ σφίσιν ἐς τὸν ἀγῶνα ἐσελθεῖν καθέστηκεν. & ſic identidem vtitur. & in Bœoticis, Θηβαίοις δὲ ἦν καθεστηκότος ὁπόσους αἰχμαλώτους ἕλοιεν, χρημάτων ἀφιέναι, moris erat. & τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ, rerum nouarum molitio. Et ἐμμένειν τοῖς καθεστηκόσι, vel στέργειν τοῖς καθεστηκόσι, καὶ ἀγαπᾶν καὶ ἀρκεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῖς καθεστηκόσιν ἀτρεμεῖν, & ἐναπομένειν τοῖς καθεσταμένοις, καὶ ἐφησυχάζειν, ἐπαναπαύεσθαι, & στέργειν τὰ καθεστηκότα, τουτέστι τὰ παρόντα μὴ κινεῖν, μηδὲν νεωτερίζειν, μηδὲν καινοτομεῖν.

Inſiſtere. Ἀπαυχενίζω. Ἐφίστημι. Καθίστημι. Τὰ καθεστηκότα.

Καθιστῶ, efficio, afficio, redigo. Thucydid. Ἀνέλπιστον αὐτὴν καταστῆσαι. τουτέστιν ἀποτελέσαι, ἀπεργάσασθαι, παρασκευάσαι, ad deſperationem redigere. Idem, Ἐς χεῖρας μὲν οὐκ ἰόντων σφίσι τῶν στρατιωτῶν, ἄποθεν δὲ σφενδονώντων, καὶ ἐς ἀπορίαν καθισάντων. Additur autem ei præpoſitio εἰς, & interdum ἐπὶ, cum ſignificat afficio. vt idem in ſecundo, Ὁπότε γοῦν αἴσθοιτό τι αὐτοὺς παρὰ καιρὸν ὕβρει θαρσοῦντας, λέγων κατέπλησσεν ἐπὶ τὸ φοβεῖσθαι. καὶ δεδιότας αὖ ἀλόγως, ἀντικαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν, id eſt timore afficiebat, in timorem coniiciebat. Thucydides, Ἐς φόβον δὲ καταστάντες διαφθείρονται πολλοί. Idem, Καὶ κατέστησαν μὲν ἐς ἀλκὴν μηδένα τρέπεσθαι, φεύγειν δὲ ἐς Πάτρας, Eo redegerunt eos, vt

nemo ad pugnā acriter erigeretur. Plato lib. VIII. de Repub. Συνελκόμενος δὲ κατ' ἀμφοτέροις ἀνδράσι, φύσιν τε τὴν διαφθείροντων βελτίω ἔχων, ἀγόμενος ἀμφοτέροις, κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν, id eſt mediocritatem ſequutus eſt. Cum autem ſine præpoſitione enunciatur, conſtituere & creare ſignificat. Ariſtotel. in IIII. Politicôn, Ἔστι δὲ τῶν τελῶν τούτων, ἓν μὲν, τίνες οἱ καθιστάντες τὰς ἀρχάς. δεύτερον δὲ, ἐκ τίνων. λοιπὸν δὲ, τίνα τρόπον. ἑκάστου δὲ τῶν τελῶν τούτων διαφοραὶ τρεῖς εἰσίν. ἢ γὰρ πάντες οἱ πολῖται καθιστᾶσιν, ἢ τινές. καὶ ἢ ἐκ πάντων, ἢ ἔκ τινων. & Κατάστασις creatio. Idem in eodem, Περὶ δὲ τὰς τῶν ἀρχῶν καταστάσεις, πειρατέον ἐξ ἀρχῆς διελθεῖν. Similiter cum efficere ſignificat, vt ſuprà dictum eſt. Baſil. Iuliano, Ἡμῖν δὲ ἀκόλουθα ἑαυτοῖς καθιστᾶν τὸν βίον, καὶ πάνυ ῥᾴδιον, ἐὰν τοὺς ἔνδοθεν ἐκ τῶν παθῶν ἐπανισταμένους ἡμῖν θορύβους κατασιγάσωμεν, καὶ τῶν ἔξωθεν προσαπτομένων ὑψηλοτέραν τὴν γνώμην καταστησώμεθα. In ſecundo loco collocare ſignificat. vt apud Xenophontē in ſexto παιδείας, Καὶ ὑμεῖς οἱ τῶν πελταστῶν ἄρχοντες, ἐπὶ τούτοις ὡσαύτως, τοὺς λόχους καθίστατε, hoc eſt τάττετε, & vt ibidem καταπάττετε. Et rurſus, Σὺ δὲ ὃς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν αἳ ἄγουσι τὰς γυναῖκας, καταστήσον αὐ-

Καθίσαμαι. τὰς τελευταίας. Καθίσαμαι ἀντὶ τοῦ γίνομαι, fio & ſum. Iſocrat. Πλείστων ἀγαθῶν δεσπόται καθίστανται. Lucian. Ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα, καὶ σχεδὸν αὐτοῖς καθίστασθαι τοὺς ὑπερηφανίας αἰτίους, in cauſa eſſe. & Καθίσαμαι ἄρχων, ἀντὶ τοῦ γίνομαι. Plutarch. Καὶ κατέστησαν ὕπατοι Δομέτιος καὶ Μεσσάλας. Xenoph. Καὶ τοὺς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ τῶν κυάμων καθίστασθαι. Καθιστῶ σε

Creare periculum. εἰς ἀγῶνα dicunt ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ καὶ εἰς δικαστήριον εἰσάγω, quod Cicero creare periculum dicere ſolet. vt ad equites Rom. Si dum in ciuitate manere licitum eſt, nemini iniuſtè periculum creaui, nemini innocenti fui calamitati. Et pro L. Flacco, Neminem vnquam putaui per eos ipſos periculum huius fortunis atque inſidias creaturum, εἰς κίνδυνον καταστήσοντα τὰ τούτου ὑπάρχοντα. vel κίνδυνον ἐπάξοντα τούτῳ καὶ τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ. Καθεστηκὼς autem & καθεστὼς ſignificationem habent paſſiuam, & ſimiliter κατασταθείς, hoc eſt κατασταθεὶς & καθεσταμένος, vt μεθεστηκὼς & μεθεστὼς & μετασταθεὶς, & ἀφεστηκὼς, & alia compoſita. Xenoph. Ἐφ' οἷς ἐφεστᾶσιν, ὧν ἐφεστήκασιν, ἐφίστανται. Thucyd. Οὐδ' αὖ μέχρι τούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος τοῦ ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, id eſt ἀεὶ καθεσταμένου. At verò ἔστακα cum voce actiua vna ſignificationem habet actiuam. Gregor. Ἐγηγέρθαι παρὰ τοῦ πατρὸς λέγεται καὶ ἀνειλῆφθαι, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν ἀνεστακέναι, καὶ ἀνεληλυθέναι πάλιν. Sic Polybius, Ἄνδρας ἐπιμελεῖς ἐφεστάκει πρὸς ταύτην τὴν χρείαν, præfecerat. In VIII. Actuum Apoſtol. de Simone Mago, Διὰ τὸ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς, id eſt in furorē & inſaniam egiſſe, de ſtatu mentis deieciſſe. Ἑστήκειν autem ἀπὸ τοῦ ἵστημι manauit, vt εἱστήκειν ἀπὸ τοῦ ἑστήκω. Ariſtoph. Ὁ πλοῦτος ὦ δέσποιν' ἀνέστηκε βλέπων. Demoſth. Ἐγὼ δὲ χορηγὸς καθεστήκειν. Sic ἐφεστήκειν, præeram, præfectus eram.

Στήκω. & ἀφεστήκειν, & alia. Ἑστήκω autem facit ἑστήξω & ἑστήξομαι, vt βαδιοῦμαι. & ſignificat βεβαίως διαμενῶ, permanebo, conſtanter ſtabo. Syneſ. Ὀρθὸς ἑστήξει. Ariſtotel. in VIII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἀεὶ γὰρ τό, τε ἑστηκὸς ἑστήξεται, καὶ τὸ καθήμενον καθεδεῖται. Demoſthen. πρὸς Λεπτίν. Καὶ τί φήσομεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅταν τὰ μὲν τρόπαια ἑστήκῃ δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις, ἃ ὑπὸ ἡμῶν στρατηγῶν ἐκεῖνος ἔστησε, τῶν δ' ἐπὶ τούτοις δωρεῶν ἀφῃρημένοι τι φαίνηται. Philoſtrat. Εὖ κεῖσεται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἑστή-

ξει, perennis erit. Idem Demoſthenes, Τεκμήριον ἑστήξουσιν αἱ στῆλαι, perpetuo indices erūt. Lucianus προεστήξῃ dixit, pro immobilis aſtabis. Εστηκὼς etiā conſtantem & firmum ſignificat. Plato lib. VII. Legum, ἐν ᾗ γὰρ ἂν ἐκ παίδων τις μέχρι τῆς ἑστηκυίας τε καὶ ἔμφρονος ἡλικίας διαβιῷ σώφρονι μὲν μούσῃ καὶ τεταγμένῃ, ἀκούων δὲ τῆς ἐναντίας, μισεῖ, καὶ ἀνελεύθερον προσαγορεύει. Xenoph. in ſecundo ἀναβάσ. Αὖθις δὲ ὁ ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται, ἅμα τοιαῦτα ποιουμένων ἡμῶν, εὐθὺς Αριαῖος ἀφεστήξει. ὥστε φίλος ἡμῖν οὐδεὶς λελείψεται. ἀλλ' ἀποστήσεται. Poteſt etiā illud, ὅταν ἅπαντα ἑστήκῃ, apud Demoſthenem eſſe παρακείμενος ἀπὸ τοῦ ἵστημι.

Εστηκώς.

Αφεστήξει.

Interdum enim, licet rarius, vtuntur Græci eo tempore in ſubiunctiuo, vt Iſocrates in Plataico, Ὅσῳπερ ἂν μᾶλλον περὶ σφᾶς αὐτοὺς δεδίωσι. Xenoph. in Sympoſio, Ἀλλ' ὅμως σὺ αὐτὸν μὴ εἴκαζε, ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. Ariſtoteles in III. de partibus animal. Πλείοσι γὰρ καὶ κατὰ μεῖζον διέξεται, ὅσῳπερ ἂν ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀνερρώγῃ τὸ στόμα. Xenoph. Ὁποτέρωθι ἂν λελήθῃς περιών. Ariſtoph. βατράχ. Ἀλλ' εἰώθαμεν. ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπόται ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.

Εαν ἑστήκῃ, ἐαν δεδίωσι, & ſimilia.

Vſitatius eſt autem per participia loqui, vt Demoſthen. Εάν τις ἠδικηκώς τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν. Ariſtoteles in VI. de animal. Ὅταν δὲ πάντας ὦσι βεβληκότες τοὺς ὀδόντας, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι τὴν ἡλικίαν. Idem, Εαν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον, Niſi ſit aſinus quem equa lactauerit.

Εαν ἠδικηκὼς τυγχάνῃ, & ſimilia.

Vſus verò optatiui frequentior eſt. Syneſius, Πρὸς ταῦτα ὁ εὐλαβέστατος Παῦλος ἐπεχείρησε μὲν ἀντιλογίας κεκμήσασθαι εἶναι, ὅτι τε προκατεσχήκοι τὸν λόφον, καὶ ἐκκλησίας παλαίτερον ἀποδέδεικτο. Pauſan. Τέλος δὲ αὐτὴν τε μαθεῖν ὡς ἡμαρτήκοι τῆς ἐλπίδος, καὶ & cætera. Xenoph. Εἰ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καλῶς προεστήκει. Thucydid. Ὥστε καὶ ἐλέχθη ὑπ' αὐτῶν, ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. Plutarch. in Cæſare, Κατεγέλασαν ὡς οὐκ εἰδότων ὃν ᾑρήκοιεν. Idem alibi, Εἴ τις ἐκκεκηρύχοι ἄκριτον πολίτην. Plato in ſecūdo de Repub. Κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτῆς ἀγαθὸν πεπόνθοι. Sed ſæpius tamē per participium loquentes inuenias. Demoſth. Συμβεβηκὸς ἂν εἴη, contigiſſe videtur. & περὶ τῶν μεγαλοπολιτῶν, Οὐδὲ γὰρ ἂν φιλάνθρωποι γεγονότες εἶεν. Herodian. Ἀπήγγελλεν αὐτῷ διατρίβοντι ἐπὶ τῆς Ῥώμης, ὅτι ἄρα εἶεν πολλὰ εἰς αὐτὸν ἀποσκώψαντες. Xenoph. Καὶ πλούτων ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν.

Εἰ ἑστήκει, ὅτι κατεσχήκει, καὶ τὰ ὅμοια.

Vtuntur etiam participiis pro futuro indicatiui, vt ſuperius docuimus. Xenoph. in VII. ἑλληνικῶν, Τοῦτο δὲ χρὴ εὖ εἰδέναι, ὅτι ἐὰν ταῦτα πράξῃς, τοῖς μὲν πολεμίοις ἐπιτετυχηκὼς ἔσῃ, φιλίαν δὲ πόλιν διασεσωκώς. Idem in quarto ἑλληνικῶν, Καὶ τοῦτο οὖν ἔφη, σὺ μὲν Ἀθηναίοις κεχαρισμένος ἔσῃ, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους τετιμωρημένος. Et in VII, Εἰ δὲ καταλείψοι ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς παντάπασι λελυμασμένος τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο, gloriam ipſe ſuam prorſus fœdaturus eſſet.

Επιτετυχηκὼς ἔσῃ, καὶ τὰ ὅμοια.

Καθιστάναι τὸν ἵππον καὶ καταστῆσαι, eſt equum concitatum ſiſtere. quod & ἀναλαμβάνειν dicitur. Significat etiam mulcere & placidum reddere, componere, hoc eſt ſedare. Plutarch. Παραμείνας δὲ χρόνον ὅσον τὰς μεγίστας καταπαῦσαι ταραχάς, καὶ τὰ φλεγμαίνοντα μάλιστα καταλῦσαι καὶ διαλῦσαι τῶν πραγμάτων, ἀπῆγε τὸν στρατόν. Tranſlatio eſt à medicis, qui fomenta locis tumentibus vel malagmata admouent, vt dolores & inflammationes ſedent. Sic Galenus, Εἰ δ' ἐμπνευμάτωσις εἴη, ἐκείνην καθιστῶντες. Idem in ſecūdo ad Glauconē, περὶ οἰδήματος loquens, Καὶ γὰρ διάτειψις μόνη μετὰ ὀξυρροδίνου, καί ποτε δι' ἐλαίου καὶ ἁλῶν κατέστησε τὸ πάθος, hoc eſt προσέστειλε. de quo dictum eſt ſuprà. Idem, Εἰ τούτων ἐπὶ τοῖς προειρημένοις μὴ

Καθίστημι.

καθίσαιντο, τότε ἰσχυροτέρων φαρμάκων δεῖ. Vnde καθεστηκότα καὶ καταστάντα λέγεται, τὰ ἀταράχως ἔχοντα καὶ ἠρεμοῦντα. Lyſ. Τοσοῦτο μόνον ὑμῖν ἐπιδείξω ὡς εὔνους εἰμὶ τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι, καὶ ὡς ἠνάγκασμαι τῆς αὐτῆς κινδύνων μετέχειν ὑμῖν, quòd amicus ſum rebus pacatis quietiſque cōſiliis. Idem, Ἕως ἂν τὰ πράγματα καταστῇ. Iſocrat. Εἰ γὰρ ἡμῶν ὁμονοησάντων αὐτοὺς ἐν ταραχαῖς ὢν χαλεπὸς ἔσται πρὸς τὸ πολεμεῖν, ἦπου σφόδρα χρὴ δεδιέναι τὸν καιρὸν ὅταν καταστῇ τὰ πράγματα, καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης, cum compoſita omnia fuerint, tranquilláque. Plinius

Sterno. ſternere vocat imitatione Græcorum, lib. 2, Ante brumam autem ſeptem

Στορέννυμι. diebus totidémque poſtea ſternitur mare Halcyonum fœturæ, στορέννυται, ἀντὶ τοῦ πραΰνεται καὶ καταπαύεται. Baſil. κατὰ τῶν ὀργιζομένων, Οὐ δεδόθη πρὸς τὸ ἔξω τὸ πάθος, ἀλλ᾽ οἱονεί τι κῦμα εἴσω τὴν ἀγριότητα κατακλασθὲν, ἐστορέσθη. Significat etiam complanare καὶ ἁπλῶσαι. Idem Gregorio, Τούτου τοῦ ὄρους ταῖς ὑπωρείαις πεδίον ὕπτιον ὑπεστόρεσται, ταῖς ἐκ τοῦ ὄρους νοτίσι διηνεκῶς πιαινόμενον. Sic aqua turbida & ſpurca Καταστῆναι dicitur, cum eius craſſamentum ſubſedit. Idem, Ἐτάραξε μὲν οὗτος τὴν πόλιν, ὑμεῖς δὲ κατεστήσατε. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, Ταύτῃ τῇ μουσικῇ καὶ Δαβὶδ χρώμενος, ἐκ τῆς μανίας, ὥς φασι, τὸν βασιλέα καθίστη, cōponebat, ad ſeſe reducebat. Significat etiam firmare & ſtabilire, conſtituere. Gregor. Ὁ δὲ ἐν τόμοις καὶ θυσίαις καθιστᾷ τὰ βασίλεια. Iſocrat. ὧν ἄξιον θαυμάζειν, εἰ τὴν ὑπ᾽ ἀνθρώπου βαρβάρου καταστασιασθεῖσαν δύναμιν καὶ συναχθεῖσαν ἐπὶ δουλείᾳ, ταύτην ὑπ᾽ ἀνδρὸς Ἕλληνος καὶ πολλὴν ἐμπειρίαν ἔχοντος μὴ νομίζουσιν ἂν ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ διαλυθῆναι. Theophraſt. in IIII. περὶ φυτῶν, Τούτῳ μὲν οὖν τῷ ἔτει κακῶς φέρει σφόδρα. τῷ δ᾽ ὑστέρῳ βέλτιον. τῷ δὲ τετάρτῳ καθίστασθαι, καὶ φέρει πολλοὺς καρπούς, ſtabiliri, roborari, & confirmari, & fructuoſum robur aſſequi. Dicitur etiam καθιστάνω ἀντὶ καθίστημι. Polybius in ſecundo hiſtor. Μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ἔδοξεν αὐτοῖς ἕνα στρατηγὸν καθιστάνειν, καὶ τούτῳ πιστεύειν περὶ τῶν ὅλων. vt παριστάνω, & alia apud eundem.

Καθίσαμαι. Καθίστασθαι etiam paſſiua voce vt καθίστημι dicitur, pro conſtituo, moderor, rego, vt καθίστασθαι τὴν ἀρχὴν ſæpe apud Thucydidem, ἀντὶ τοῦ οἰκονομεῖν. Ariſtoph. σφηξὶν, Ἡ δ᾽ ὀξυθυμηθεῖσά μοι ἤρετ᾽ εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα, id eſt conſtituo vel reſtituo. Plutarch. πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον, Μιμούμενον τὸν ἥλιον τοῦ ἄρχοντος, ὃς ὅταν ὕψωμα λάβῃ μέγιστον ἐξαρθεὶς ἐν τοῖς βορείοις, ἐλάχιστα κινεῖται, τῷ σχολαιοτέρῳ τὸν δρόμον εἰς ἀσφαλὲς καθιστάμενος, id eſt καθιστῶν, tarditate tutiorem curſum ſuum efficiens, & quaſi in tuto collocans. Et καθίστασθαι etiam εἰς τὸ βέλτιον μετάγειν, διορθοῦν ſignificat. Latinè cōſtituere Rem-

Conſtituere Rempub. & maieſtatem. pub. dicimus. & conſtituere imperium, & conſtituere maieſtatem, hoc eſt labantem ſtabilire, confirmare, ad meliorem ſtatum redigere. quod καθιστᾶν & καθίστασθαι Græci dicunt. Polyb. in quinto de Antiocho loquens, αὐτὸς δὲ καταβὰς εἰς Σελεύκειαν, καθίστατο τὰ κατὰ τὰς πόλεις στρατείας, ἡμέρως χρώμενος

Κατάστασις. πᾶσι καὶ κοινεχῶς. & Κατάστασις eſt eiuſmodi compoſitio, & rerum conſtitutio in meliorem ſtatum: quæ etiam διόρθωσις dicitur. Idem, τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν μόλωνος ἀπόστασιν, καὶ τὸ διὰ ταῦτα γενόμενον κίνημα περὶ τὰς ἄνω στρατείας, τοιαύτης ἔτυχε διορθώσεως καὶ καταστάσεως. Lyſ. Ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι pro inſtituere, tueri, & confirmare. cui καταλῦσαι opponitur. Καθίσταται & καθέστηκεν & κατέστη dicunt pro νενόμισται, in more poſitum eſt, moribus receptum eſt. Pauſanias, Ἐν ὅσοις καθέστηκεν θεοὺς δήοις σέβειν ἐν δήμοις, τούτων ἦσαν τὴν

Αθηναῖοι ἄγριοιν ἐν τιμῇ, id eſt ii apud quos moris eſt recepti deos alios colere. Idem, Ες ταύτην οὖν τὴν γυναῖκα ὑβρίζειν αὐτούς, οὐ μόνον ᾗ καθέστηκεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πᾶν ὁμοίως σῶμα, id eſt qua parte legitimum eſt, & moribus bonis conuenit, & vt natura comparatū eſt. Et παρὰ τὸ καθεστηκὸς dicunt pro indecorè, illicité. Demoſth. πρὸς Φορμίωνα. Εἰσάγοντες πλείους ἢ μυρίους μεδίμνους πυρῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς πέντε δραχμῶν τὸν μέδιμνον, id eſt legitimo & moderato precio iuſtóque. Thucyd. Ημεῖς δὲ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ ἐπαυξήσαμεν. Sic Galenus ἄνδρα καθεστώσης ἡλικίας dixit de homine tricenario, quaſi plena & confirmata ætate. Significat etiam ὡρισμένον καὶ πεπαγμένον, hoc eſt conſtitutum, ſtatum & fixum. Polybius, Καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις καθεστηκυίας καὶ πεπαγμένην ἔχουσι τὴν χρείαν. τουτέστι μόνιμον, καὶ σταθηρὰν, σαδιαίαν, vſum ſtatarium. Significat & quod iam receptum eſt, & moribus comparatum. Ariſtoteles in quinto Ethicorum, Διὸ καὶ στασιάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσιν. Καὶ τῶν καθεστηκότων μετάπτωσις eſt quā Cicero pro Cornelio, & alibi appellat inclinationē temporū. Κατέστη etiam ἀντὶ τοῦ καθέστηκε dicitur. Pauſanias, Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρῶτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν, hoc eſt Amphiaraum colere primi Oropii inſtituerunt. eorum eſt inſtitutum & exemplum. Idem, Γέγονε δὲ ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε αὐτοῖς κατέστη σέβεσθαι. Thucydid. Οὕτω πᾶσα ἰδέα κακοτροπίας κατέστη τῷ ἑλληνικῷ, Hoc modo omne genus improbitatis in Græcia extitit: vel enatum eſt, cœptum eſt. Significat enim aliquando τὸ γινόμενον. vt idem alibi, Καὶ ὃν τρόπον τοῖς νῦν καθεστηκόσι δεῖ ἐχθροῖς ἀνθίστασθαι, τοῖς οἰκείοις συμμάχοις πολεμήσομεν, hoſtibus qui nunc ſunt, aut eſſe cœperunt. Iſocrates, Πλείστων ἀγαθῶν δεσπόται καθίσανται. Latinè, exiſtunt & fiunt. & τὰ Καθεστῶτα præſentia, Plutarch. in Phocione, Οὕτως ἡ κάτωνος ἀρχαιοτροπία, διὰ χρόνων πολλῶν ἐπιγινομένη βίοις διεφθορόσι καὶ πονηροῖς ἔθεσι, δόξαν μὲν εἶχε μεγάλην καὶ κλέος, οὐκ ἐνήρμοσε δὲ ταῖς χρείαις, διὰ βάρος καὶ μέγεθος τῆς ἀρετῆς, ἀσύμμετρον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς, Sic mores Catonis longo temporum interuallo reducti & repetiti, & in mores corruptos incurrentes, ingentem opinionem eius viri gloriámque excitauerunt: cæterum accommodari non potuerunt aptéque cohærere vſui rerum ciuilium, præ grauitate nimia & magnitudine virtutis, quæ rationem nullam habebat modíque communitatem cum ſtatu præſentium temporum. Cicero in Verrem actione vltima, Etenim ipſi Siculi ſic res ſuas conſtitutas habent, vt ipſis pacem expediat eſſe. id eſt οὕτω καθέστηκε τὰ τῶν σικελῶν, ſic ſunt res Siculorum. Et Καθιστάμενος πόλεμος dicitur bellum cœptū. Idē, Νομίζοντες αὐτοὺς εἰς πόλεμον ἄρτι τότε καθιστάμενον ὠφελίμους εἶναι, id eſt nuper cœptū. vt in principio hiſtoriæ ſuæ Thucydides, Ξυνέγραψε τὸν πόλεμον ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. & Καθιστάναι τὸν πόλεμον, eſt cōmittere, hoc eſt συμβάλλειν. Liuius libro primo ſecundi belli Punici, Sed ita forſan decuit cum fœderum ruptore duce ac populo deos ipſos ſine vlla humana ſpe cōmittere ac profligare bellū, ἀλλὰ γὰρ ἴσως καθῆκον ἦν οὕτω τοῖς θεοῖς, ἀντὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων προσδοκίας τόνδε τὸν πόλεμον πρὸς τὸν παρὰ σπονδὰς ὁδεύσαντα καταστῆσαί τε καὶ κατεργάσασθαι στρατηγὸν τε καὶ δῆμον. Iſocrat. in Panegyr. Συγκρούειν dixit cum idē ſignificare vellet, Ημεῖς δὲ τοσούτου δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκείνου πραγμάτων

Καθεστῶτα.

Συγκρούειν.

ἢ ποιεῖν στασιάζειν, ὥστε καὶ τὰς διὰ τύχης αὐτοῦ γεγενημένας ταραχὰς διαλύειν ἐπιχειροῦμεν. συγκρούειν dixit pro collidere & in conflictum impellere. Ariſtot. in v. Ethic. Καὶ διαβάλλειν ἀλλήλοις, καὶ συγκρούειν καὶ φίλους φίλοις, καὶ τὸν δῆμον τοῖς γνωρίμοις, καὶ τοὺς πλουσίους ἑαυτοῖς, τυραννικόν. Cyprian. Epiſcoporum cohærentem con-
Collidere. cordiam ſubdola temeritate collidere, hoc eſt συναράσσειν, συγκρούειν. Sic apud Quintilianum in vii, Confligunt leges inter ſe & colliduntur, ἐπὶ τῆς ἀντινομίας. Herodian. Συνέκρουον δὲ αὐτοὺς οἱ κόλακες, id eſt ſimultatē inter eos
Ταράττειν. ciebant & alebant. Dicitur & Ταράττω. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ταῦτα δὴ ὁρῶν ὁ Φίλιππος, τοῖς παρ' ἑκάστοις προδόταις χρήματ' ἀναλίσκων, πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, id eſt bella inter eos committebat & ciebat. Idē, Ὡς δὴ ἅπαξ ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμος πρὸς τοὺς Ἀμφισσεῖς ἐταράχθη, τὸ μὲν πρῶ-
Συγκρουσμός. τον, & reliqua. Et Συγκρουσμὸς à Plutarcho huiuſcemodi colliſio dicitur. & Σύγκρουσις. Καταστήσασθαι pro cœpiſſe. Iſocr. in Panegyr. Ἐπειδὴ τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας τῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, hoc eſt ἐνεστησάμην. Significat etiam σχηματίζειν, ἀνάγειν, id eſt formare, componere, fingere, inſtituere. Theophr. in iii. de Cauſis, Οὐδὲ γὰρ οὐδὴ ἐπὶ τούτων μικρόν ἐστι, τὸ καταστήσασθαί πως τὰ δένδρα, καὶ τὰ κακῶς πεφυκότα καὶ ἐμποδίζοντα τοὺς καρποὺς ἀφαιρεῖν. Et paulo poſt, Διὸ δεῖ ταῦτ' ἐξαιροῦντα μεταβιβάζειν τὴν βλάστησιν εἰς τὸ δένδρον. Quibus verbis ſignificat τὴν τῶν δένδρων ἀναγωγήν, de qua ſupra diximus. quæ & Θερα-
Κατάστασις. πεία dicitur & Κατάστασις. Idē, Σχεδὸν δὴ ἡ τοιαύτη θεραπεία καὶ κατάστασις ὁμοία τῇ
Καθίστασθαι. διακαθάρσει τυγχάνει τελείων ὄντων τῶν δένδρων. Et Καθίστασθαι eſt animo componi & ſedari. Ariſtot. in viii. Politic. Ἐκ δὲ τῶν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τούτους ὅταν χρήσωνται τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, καθισταμένους, ὥσπερ ἰατρείας τυχόντας καὶ καθάρσεως. Idem, Εὐθὺς γὰρ ἡ τῶν ἁρμονιῶν διέστηκε φύσις, ὥστε ἀκούοντας ἄλλως διατίθεσθαι, καὶ πρὸς μὲν ἐνίας ὀδυρτικωτέρως καὶ συνεστηκότως μᾶλλον, πρὸς δὲ τὰς, μαλακωτέρως τὴν διάνοιαν. μέσως δὲ καὶ καθεστηκότως μάλιστα πρὸς ἑτέραν. συνεστηκότως contracto animo dixit. καθεστηκότως cópoſito & moderato. & Κατάστασις animi perciti cópoſitio & ſedatio, eidem in 2. Rhetoricôn. Idem in Probl. ſect. xi. de iis loquens qui in trepidatione vocem habent tremulam, Διὸ καὶ οἱ τεχνικοὶ τῶν ᾀδόντων ὅτι ἀγωνιῶσι, μικρὸν διαλέγονται ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄχρι οὗ ἂν καταστῶσι, id eſt quoad animum receperint, & ab exanimatione conquieuerint. Eſt enim, vt diximus, Καταστῆσαι componere, & quod labat ſtabilire, (quod etiā ἁρμόσαι dicitur ab Appiano, ἔστιν δὴ πραΰνσις, κατάστασις, καὶ ἠρέμησις τῆς ὀργῆς) vel eum qui labat vel pauet cōfirmare. Qua ſignificatione autem vſum eſſe arbitrer Lucam Euangeliſtam in xvii. Actor. Apoſt. non facilè dixerim, Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν. fortaſſe eos intelligere poſſumus, qui Paulum comitatu ſuo confirmabant, ſecurita-
Κατάστασις. tem ei præſtantes. & Κατάστασις conſtitutio, id eſt confirmatio, & ad priſtinum ſtatū reductio. Appian. de Triumuiris Reip. conſtituendæ, Καὶ δήμαρχος πούπλιος ἐνομοθέτει καινὴν ἀρχὴν ἐπὶ καταστάσει τῶν παρόντων ἐς πενταετὲς εἶναι τριῶν ἀνδρῶν, λεπίδου τε, καὶ ἀντωνίου, καὶ καίσαρος, id eſt ad conſtabiliendū ſtatum labefactati imperii populi Romani. ἁρμοσταὶ autem, inquit, verbo Græco dici poſſent. ὃ οἱ λακεδαιμόνιοι τοῖς καθισταμένοις τὰ ὑπήκοα ἐτίθεντο ὄνομα. Καταστῆσαι etiam eſt moderari, & ad bonam frugem hominem luxu aut li-

bidine præditum reuocare & reducere. Ariſtotel. in v i i. de hiſt. animal. Καθίσανται δὲ καὶ σωφρονίζονται μᾶλλον ὅσαι τῶν γυναικῶν ἀκόλαστοι περὶ τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀφροδισίων εἰσίν, ὅταν τοῖς τόκοις χρήσωνται πολλοῖς. Ἐπικαθίστημι ſubſtituo, ſufficio in locum demortui, vel abeuntis magiſtratu. Polyb. in 2. hiſt. ἐν δὲ τῇ μάχῃ ταύτῃ λευκίου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος, μάρκον ἐπικατέστησαν ἐν χρείᾳ. Idem alibi, ἔδοξε τοῖς αἰτωλοῖς ὅς ἂν ἐπικατασταθεὶς κρατήσῃ τῆς πόλεως, κοινὴν ποιεῖν καὶ τῷ προϋπάρχοντι στρατηγῷ τὴν οἰκονομίαν τῶν λαφύρων. Dicitur & Ἀντικατασταθεὶς pro eodē à Plutarcho. Ἀποκαθίστημι reſtituo, id eſt ἀποδίδωμι. Polyb. in i i i i, ὁ γὰρ βασιλεὺς αὐτίγονος ὀρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν, οὐκ ἀπεκατέστησε τοῖς ἀχαιοῖς, ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε. Significat etiam reſtituo in priſtinum ſtatum. Herodian. τὰς τοῦ κομμόδου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντες ἃς ἡ σύγκλητος καθεῖλε. Ἀποκαθίστασθαι etiā τὸ ἐξιστάμενον dicitur, id eſt reddi ſibi id quod ad naturam ſuam redit. Theophr. in v i i i. de plātis, ἂν δὲ ἐπιχείρωσιν ἅπαξ μόνον, ἐξίστασθαι τὸν πυρὸν φασὶ καὶ γίνεσθαι μακρὸν, ὃν καλοῦσι καμακίαν, καὶ οὐκ ἀποκαθίστασθαι πάλιν σπειρόμενον. Significat etiam deſinere, redigi, καταστρέφειν. Idem in i i i i, Τῶν δὲ σκωλήκων οἱ μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς συκῆς γίνονται, οἱ δ' ἐντίκτονται ὑπὸ τοῦ καλουμένου κεράστου, πάντες δὲ εἰς κεράστην ἀποκαθίστανται, hoc eſt conformātur. Vſus eſt eodē modo & in v. de Cauſis, Ἔχει δὲ ἡ συκῆ ἐξ αὐτῆς σκώληκας. πάντες δ' εἰς τὸν κεράστην ἀποκαθίστανται. Significat etiam conſidere, ſubſidere, id eſt καταστῆναι apud Dioſcoridem, vt aqua turbulenta. & Ἀποκατάστασις reſtitutio in priſtinā formam vel ſtatum. Sic Gregor. de baptiſmo, καὶ ταῦτα οὐκ οὔσης δευτέρας γεννήσεως, οὐδὲ ἀναπλάσεως, οὐδ' εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστάσεως, id eſt nataliū reſtitutionis. Idem, μετὰ τὴν τοῦ σωτῆρος ἀποκατάστασιν οὐκ ἔτι ἀπιστουμένου τοῦ πράγματος, poſt reſurrectionē. Ἀποκατάστασις etiā dicitur circuitus ſolis & lunæ & aliorum errantium anno vertente in eodem ſigno. Plut. in Cæſare, de faſtis loquens, ὃν μῆνα ρωμαῖς ὁ βασιλεὺς πρῶτος λέγεται ἐμβαλεῖν, μικρὰν βοήθειαν ἐξευρὼν τῆς περὶ τὰς ἀποκαταστάσεις πλημμελείας. Columella lib. i i i i, Tempus quo ſol in eandem partem ſigniferi per eoſdem numeros redit, per quos curſus ſui principium ceperat, ἀποκατάστασιν vocant ſtudioſi rerum cæleſtium. Finis ſæculorum ſic appellatur cap. i i i. Actuum Apoſt. Greg. in 2. περὶ υἱοῦ, Ἔσται δὲ ὁ θεὸς πάντα ἐν πᾶσιν ἐν καιρῷ τῆς ἀποκαταστάσεως, hoc eſt τοῦ τέλους τῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου. ἀποκατάστασις etiā eſt rei turbulentæ & cōmotæ ſubſidentia & compoſitio. Polyb. in i i i i. hiſt. Καὶ παρακαλέσαντες αὐτῶν ἐπισχεῖν τὴν προουσίαν, ἕως ἐκ τοῦ γεγονότος κινήματος εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἔλθῃ τὰ κατὰ τὴν πόλιν. Γερίσαμαι τὸ ἐμπροσθεν ἵσταμαι, καὶ βοηθῶ τοῖς ὄπισθεν. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Καὶ τοσούτῳ ῥᾷόν ἐστιν ἰδίᾳ τινὰς θεραπεύειν, ἢ τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, Cum interim procliuius ſit quoſdam priuatim colere, quàm iura veſtra tueri & defenſitare. Idem ὑπὲρ στεφάνου, Καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστὰς, πάντα ταῦτα ὑγιῶς καὶ δικαίως πεπολίτευμαι, id eſt curæ & adminiſtrationi præfectus, & ſummam curam habēs & poteſtatem. Γερίσαμαι præficio, præfecturam confero. Idem κατὰ Νεαίρας, Σοβαρὸν δὲ καὶ ὀλίγωρον εἰδυῖα αὐτὴν τὸν τρόπον ὄντα, προΐσταται Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, Metuens ſibi à Phormionis moribus, hunc ſibi Stephanum tutorem & defenſorem vindicémque aſſumit. de ſcorto loquens. Andocid. περὶ τῶν μυστηρίων, Εἶτα οἱ μὲν

Ἐπικαθίστημι. Ἀντικαθίστημι. Ἀποκαθίστημι. Ἀποκατάστασις. Γερίσαμαι.

θεοὶ ἐκ τῶν τοσούτων κινδύνων ἔσωζόν με. σφᾶς δὲ αὐτὴν προὐστήσαντο τὴν μωρὸν τὴν ἀνέλης Κιφίσιον τὸν πονηρότατον τῶν Ἀθηναίων. Significat etiam Προΐστασθαι liti pro alio ſe opponere, cauſæ alienæ defenſionem ſuſcipere, euentúmque præſtare. Itidem cum genitiuo. Idem Demoſth. κατ᾽ Ονήτορος, Προεστάμενόν τε αὐτὸν ἀποδείξω ἐπὶ ἀποστερήσει τὴν ἐμὴν, Ἀφόβου, καὶ τούτοις ὑπομένοντα τοὺς ἀγῶνας. ὥστε ὑμᾶς πάντας εἴσεσθαι σαφῶς, ὅτι δικαίως καὶ προσηκόντως ταύτην ὑπ᾽ ἐμοῦ φεύγει τὴν δίκην. Idem, Οἳ γὰρ ἐν τοσούτῳ χρόνῳ καὶ ὀφλῆσαι, καὶ ἀποδοῦναι, καὶ οὐ κομίσασθαι, καὶ τὸ χωρίον ἀποτιμήσασθαί φασι, πῶς οὐ φανερὸν ὅτι προστάντες τοῦ πράγματος, τά γνωσθέντα ὑφ᾽ ὑμῶν ἀποστερῆσαί με ζητοῦσι; προστάντες τοῦ πράγματος dixit, pro alienæ liti ſe opponentes vltro, & cauſam pro alio recipientes, vt homines circunforanei loquuntur. Hoc enim de iis dicitur quos euentum litium præſtare neceſſe eſt, ſi de cauſæ defenſione appellẽtur, vt ad eos præcipuè pertinente. Vt verbi gratia, ſi emptor à quo res empta vindicatur, venditorem ſuum in iudicium euictionis vocet, auctoritatíſque aſſerendæ nomine cum eo experiri inſtiterit, vel eidem in iudicium vocato denũciarit controuerſiam ſibi notã emptæ rei nomine. tunc enim venditor niſi liti interceſſerit, defenſorémque ſe exhibuerit, litis euentum æſtimatio-

Προστασία. némque præſtabit. Et Προστασία. Idem in eadem, Ταῦτ᾽ οὐ πολλὴ περιφάνεια ἐστί; ταῦτ᾽ οὐχ ὁμολογουμένη προστασία; Nónne his planum fit iſtos liti alienæ ſe opponere? ſéque eius tutores, vindices, aſſertores ingerere? Προΐστασθαι enim defendere & patrocinari ſignificat. Chryſoſt. in epiſt. ad Hebr. cap. x I I, ἐὰν οὖν εἴπῃ ὁ μαθητὴς, τοῦτ᾽ ἔστιν ὁ τὸ ἓν τάλαντον ἐμπιστευθεὶς, μαθητής εἰμι, οὐκ ἔχω κίνδυνον, καὶ ὃν ἔλαβε παρὰ τοῦ θεοῦ λόγον, τοῦτον κοινὸν καὶ ψιλὸν κατακρύψῃ, μὴ παρρησιάσηται, μὴ ἐλέγξῃ, οὐ προστήσεται αὐτοῦ τὸ εἰπεῖν, ὅτι ἓν τάλαντον εἶχον. Idẽ alibi

Προστάτις. in eandem, ἡ γὰρ ἐλεημοσύνη τεχνῖτις ἐστὶν ἀρίστη, καὶ προστάτις τῶν ἐργαζομένων αὐτήν. φίλη γὰρ τοῦ θεοῦ ἐστιν. ἀεὶ πλησίον ἕστηκεν αὐτοῦ, ὑπὲρ ὧν ἂν βούληται εὐκόλως αἰτοῦσα χάριν, id eſt ſuffragatrix & patrona. Appian. in 2. ciuilium bellorũ, de Catilinæ coniuratione loquens, οἱ δὲ Ἀλλόβριγες ἐνδοιάσαντες ἐκοινώσαντο Φαβίῳ

Προστάτης. Σάγγᾳ, ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων προστάτης, in cuius clientela erant Allobroges,

Προΐστημι. ὥσπερ ἁπάσαις πόλεσίν ἐστί τις ἐν Ῥώμῃ προστάτης. Προΐστημι proſtituo, idẽ quod προαγορεύω, vt προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον. & Προεστῶσα γυνὴ proſtans, proſtituta, ἡ ἐργαζομένη, id eſt merẽs publicè, ἡ ἑταιρεῖν ἐκμισθωθεῖσα, ἡ ἑταιρηκυῖα, ἡ ἐφ᾽ ἑταιρισμῷ μεμισθωμένη. Athen. Προεστηκυῖαι ἐπ᾽ οἰκήματος, in fornice proſtãtes. Idẽ, Καὶ ἠργυρίσαντο αἱ προεστῶσαι τῶν οἰκημάτων, Et quæ in fornicibus proſtabãt, æra venerea meruerunt, capturas meretricias factitauerunt. AEſch. Προεστάναι τὴν μητέρα, τοὺς τὸν πατέρα ἐμπεσεῖν εἰς τὸ δικαστήριον. ἀντὶ τοῦ προεστηκέναι. vt ἐφεστήκασιν & ἐφεστᾶσιν, ἑστήκεσαν ἕστασαν. Lucian. Εἰς ἀπολογίαν καθίσταμαι. Herodian.

A memoria, à libellis, & ſimilia quomodo Græcè dicantur. Τῆς βασιλείας μνήμης προεστὼς, qui erat principi à memoria. de quodã liberto loquens, hoc eſt ὁ ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ βασιλέως. variè enim hæc enũciantur à Græcis. vt οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, à cyathis. ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν γενόμενος, ab epiſtolis. οἱ τῶν γραμματείων προεστάμενοι τῶν ἱκετηρίων, à libellis ſupplicibus, vel οἱ ἐπὶ τῶν ἱκετηρίων. οἱ ἐπὶ τῶν ἀποκριμάτων, à reſponſis. οἱ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, à ſecretis. Apud Plutarchum οἱ ἐπὶ τῶν ξενίων, qui diuerſoriis præſunt in comitatu principis

Ἐπίσταθμοι. Ἐπισταθμία. diſpertiẽdis, qui vno verbo Ἐπίσταθμοι dicũtur. quorũ munus Ἐπισταθμία

dicitur,vt alibi diximus.Curtius imitatione Græcorũ dixit in quinto,Nobili iuueni ſuper armamẽtarium poſito,quod ſcelus pararetur,indicat, τῷ ὁπλοθήκης προεστηκότι, vel τῷ ἐπὶ τῆς ὁπλοθήκης κατεῖπε ὅ,τι τὸ κακούργημα παρασκευάζοιτο. Idẽ, Sed per diſpoſitos quos ſuper ſomnũ habebat, omnes procul relegatos, ne fremitu murmurantium inter ſe excitaretur. id eſt ſeruos à cubili, τοὺς ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος, οὓς εἶχεν ἐφεστηκότας τῷ ὕπνῳ τῷ ἑαυτοῦ, οἷς ἐχρῆτο κατακοιμισταῖς. Προΐσαμαι auctor ſum. Themiſt. in IIII. Phyſic. de inani & Προΐσαμαι. vacuo loquens, Νῦν μὲν οἱ δεικνύναι πειρώμενοι ὅτι τὸ κενὸν οὐκ ἔστιν, οὐ κατὰ θύρας ἀπαντῶσι τῷ προβλήματι. οὐ γὰρ πρὸς τὴν κενοῦ φύσιν ἀντιλέγουσιν, ἣν ὑπερπολοῦσιν οἱ προϊστάμενοι τῆς δόξης, qui auctores ſunt & aſſertores huius opinionis.

Προΐσαμαι prætendo, prætexo. Demoſth. περὶ στεφάνου, Καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται, οὐδαμοῦ δ' ἐπ' αὐτὴν ἀπήντηκεν ἐμοί. Et προΐσαμαι ἀντὶ προβάλλομαι, quod etiam προτείνομαι καὶ προΐσχομαι dicitur, hoc eſt Προΐσχομαι. allego, prætendo, vt ſolent οἱ δικαιολογούμενοι. Herodian. Ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, Ipſe autem ſenectutem excuſans, repudiauit, deprecatus eſt. Syneſ. Καὶ τοῦτο προΐσχονται, & hoc ipſi prætendunt. Plutarch. Προϊσχόμενος γυμνὸν τὸ ξίφος, id eſt προβαλλόμενος. Thucyd. Νόμος δὲ τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν χεῖρας προϊσχομένους, id eſt qui manus ſupplices porrigunt. Libanius in argum. τοῦ πρὸς Ἀπατούρ. Ταῦτά τε οὖν ὁ τὴν δίκην ἔχων προτείνεται τὰ δίκαια, καὶ παραγράφεται τὸν ἀγῶνα. Προτείνομαι. Plato lib. VII. de Repub. Τοῦτο δὴ σφόδρα ἄνω πη ἄγει τὴν ψυχήν, καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον ἐάν τις αὐτῇ ὁρατὰ ἢ ἁπτὰ σώματα ἔχοντας ἀριθμοὺς προτεινόμενος διαλέγηται. Demoſthenes περὶ παραπρ. προτείνεσθαι pro palàm offerre & proferre in medium dixit, Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τὴν ἀσφάλειαν ὁρῶ προτεινομένους· τουτονὶ δ' Αἰσχίνην πολὺ τἀναντία τούτων. Προΐσαμαι propono, id eſt ὑποτίθεμαι. Lucian. Καὶ τί δ' ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην; Quodnam autẽ exemplum melius proponerem? Προΐσαμαι præpono, antepono & præfero. Greg. Τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσαντο. de iis loquens qui deos AEgyptiorum colebant. Idem ἐν τῷ Καισαρίου ἐπιταφίῳ, Οὐ μικρὸν δ' εἴ τις τὸν δεύτερον προστησάμενος βίον, καλοκαγαθίας μεταποιοῖτο, id eſt vitam ciuilem philoſophicæ præoptans. Plato lib. VII. de Repub. Ἀμφότεροι τὰ ὦτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι, Vtrique plus auribus quàm menti tribuentes. Significat & in primis pono, in principiis loco. Gregorius de Baſilio loquens, Ἤδη δὲ πρὸς ταύτην ἡμῖν ἰτέον τὴν εὐφημίαν, αὐτὸν προστησαμένοις τοῦ λόγου τὸν ἐκείνου θεόν, μὴ καθυβρίσαι τὸν ἄνδρα, quaſi defenſorem & protectorem moderatorémq; orationis huius Deum imprimis locantes. ὅθεν Προστατήριος Ἀπόλλων λεγόμενος, quaſi veſtibularius & Προστατήριος. liminaris, quaſique ianitor dictus. Demoſth. Καὶ εὔχεσθαι Διὶ ὑπάτῳ, καὶ Ἡρακλεῖ καὶ Ἀπόλλωνι προστατηρίῳ περὶ τύχης ἀγαθῆς. Προΐσαμαι præ me fero. Ariſtid. circa principium Panathen. Μηδεὶς δ' ὑμῶν, ὦ νῦν παρόντες τοῖς λόγοις, μηδεμίαν προπέτειαν, μηδὲ εὐήθειαν καταγνῷ τοῦ πολυτελοῦς ἐγχειρήματος, εἰ μήτε προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου, μήτε ἃ πολλὰ καὶ ἐργώδη τῷ λόγῳ πρόσεστι, δείσαντες, ὑπέστημεν ἐκ τοῦ φανεροῦ τοσοῦτον ἀγῶνα, nec ſpeciem oratione ipſa inferiorem præferentes. Προΐσαμαι τὴν ἐκκλησίαν, pro moderor & rego,

hoc eſt προΐσταμαι τῆς ἐκκλησίας, quod & ἐφίσταμαι τῇ ἐκκλησίᾳ dici poteſt. Syneſius τοῖς πρεσβυτέροις, ὃς δ' ἂν τὴν ἐκκλησίαν προεστησάμενος αὔξῃ βδηλαίνων, οὗτός ἐστιν ὃν ἡμεῖς συνόδου Χριστιανῶν ἐκκηρύττομεν. vel τὴν προβαλλόμενος, quod potius eſſe videtur. cuius exemplum ſuperius citatum eſt: qui obtentu

Προΐσχομαι. eccleſiæ tuendæ & adminiſtrandæ ſibi negotium gerit. Προΐσχομαι etiam ſignificat opponere pro velamento & integumento. Plutarch. Ἀποστρεφόμενοι, καὶ προϊσχόμενοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, vt qui videre nolunt, & quos

Πρόσχημα. pudet cernere. Vnde Πρόσχημα, πρόφασις, καὶ οἱονεὶ προκάλυμμα. Thucydid. Τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα, velamentum, & vt recentiores locuti ſunt, prætextus. Marcel. in tract. de Adulter. Tunc autem puniendus eſt maritus, cum excuſare ignorantiam non poteſt, aut adumbrare patientiam prætextu incredulitatis. Valerius de Publicola, Plurimorum ac ma-

Prætextus. ximorum operum prætextu titulum imaginum ſuarum amplificauit.

Prætextum. Tranquillus genere neutro dixit, Et prætextum quidem illi ciuilium ar-

Cauſa. morum hoc fuit. Cicero cauſam dicere ſolet, & ſimulationem. Dicitur &

Obtentus. per ſpeciem. Tacitus, Lactantius, Liuius obtentum appellant. Quintilia-

Color. nus & obtentũ & colorem. quo ſignificato apertè Cicero nunquam vſus eſt, niſi memoria lapſus ſum. Tranquil. in Othone, Quare diducto matrimonio ſepoſitus eſt per cauſam legationis in Luſitaniam. Cic. in Prætura vrbana, Iſte qui hoſpitis relinquendi cauſam reperire non poſſet, Rubrium delitias ſuas parum lautè diuerſari dixit: ad Philodamum deduci iubet. Et pro domo ſua, Per cauſam inopum atque peregrinorum in bo-

Prætexo. na locupletum repentinos impetus comparares. Quintilianus prætexere verbo vſus eſt in eo ſenſu poſt Virgilium, vt circa finem libri primi, Difficultatis patrocinia prætexímus ſegnitiæ. Lactantius libro primo, Vera ſunt ergo quæ loquuntur poëtæ, ſed obtentu aliquo, ſpecieque velata. Idem, Non ergo res ipſas geſtas finxerunt poëtæ, ſed rebus geſtis

Titulus. addiderunt quendam colorem. Alii vocant titulum. Liuius, Scita plebis iniuncta Patribus ſub titulo æquandarum legum noſtrarum. Plinius in Paneg. Sub titulo gratiarum agendarum. Iterum Liuius lib. 2. ab vrbe, Haud parua res ſub titulo prima ſpecie minimè atroci ferebatur: ſed quæ patriciis omnem poteſtatem per clientium ſuffragia creandi quos

Species. vellent tribunos, auferret. Idem alibi per ſpeciem dixit, quod Græcum vocabulum planè reddit. Itaque per aliquot dies cum iam expiraſſet Tarquinius, celata morte per ſpeciem alienæ fungendæ vicis, Seruius opes

Speciosus. ſuas firmauit. Et ſpecioſus, qui prætextum & colorem habet. Idem, Quidam in quibus minus ſpecioſa criminatio erat futura, clam interfecti. Idem, Bruti quoque haud abnuit cognomen, vt ſub eius obtentu cognominis, liberator ille populi Romani animus latens, aperiretur tempore ſuo. Tranquil. in Cæſare, Aſſidentem conſpirati ſpecie officii circũſteterunt. Cic. pro domo ſua, Cum tu in annonæ caritate in Conſules, in Senatum, in bona fortunáſque locupletum, per cauſam inopum atque peregrinorum, repentinos impetus comparares. Liuius lib. 1 x. ab vrbe cõdita, de deditione loquens Sp. Poſthumii, Eam pacem Romani irritam

facitis: & ſemper aliquam fraudi ſpeciem iuris imponitis. Per autem prætextum ſignificat, per cauſam, per ſpecië, per occaſionem. Sic per nomen. Tacitus, Vologeſes vt æmulationis ſuſpectos per nomen obſidum amoueret, tradit nobiliſſimos ex familia Arſacidarum. Quintil. Quòd ſi nulla cõtingit excuſatio, ſola colorem habet pœnitentia, de eo qui alterum accuſat cum de ſe fateatur. *Color.* Idem alibi, Dandus deformibus color, idq; etiam apud malos. Neque enim eſt quiſquam tam malus vt videri velit. id eſt cauſa facti ſpecioſa exquirenda eſt. Marcel. de donationibus inter virum & uxorem, Si color, vel titulus, vt ſic dixerim, donationis quæſitus eſt. Inde colores rhetorici dicti à Quintiliano in tertio, Nõ eſt *Colores rhetorici.* autem ſatis vti coloribus in narratione, niſi per totam actionem conſentiant, cum præſertim quorundam probatio ſit in aſſeueratione & perſeuerantia. Vt ille paraſitus; qui ter abdicatum à diuite iuuenem & abſolutum, tanquam filium ſuum aſſerit, habebit quidem colorem quo dicat, paupertatem cauſam ſibi exponendi, & ideo paraſiti perſonam à ſe ſuſceptam, quia in illa domo filium haberet. Idem, Falſarum autem expoſitionum duplex genus eſt. alterum, quod eſt tuendum dicentis ingenio. Id interim ad ſolam verecundiam pertinet, vnde etiam mihi videtur dici color. & lib. IIII, Sed ne illud quidem ignorare oportet, quædã eſſe quæ colorem non recipiant, ſed tamen defendenda ſunt. Vt ille diues qui ſtatuam pauperis flagellis cecidit, reus eſt iniuriarum. nam factum eius modeſtum eſſe nemo dixerit. Idem in XII. de litigatoribus loquens, qui libellos patronis ſuis conſcribunt, Hi porrò non tantum nocerent ſi omnia ſcriberent vti geſta ſunt. nunc conſilium & colores adiiciunt, & omnia peiora veris: quæ plærique cum acceperunt, mutare nefas habent. Colores hîc vocauit quæ media defenſionum vocantur à forenſibus. Cicero verò colores rhetoricos pro pigmentis rhetoricis accipit, ornamẽtíſque orationis. vt cum de Pompeio loquens, ad Atticum libro ſecundo ita inquit, Et vt Apelles ſi Venerem, aut ſi Protogenes Hyaliſium illum ſuum cœno óblitum videret, magnum credo acciperet dolorem: ſic ego hunc omnibus à me pictum artis coloribus, ſubito deformatum non ſine magno dolore vidi. Colores autem illos intelligit, quibus vſus eſt in oratione de imperio Gn. Pompeii. ſic enim vocat orationis ornamenta & lumina: quibus detractis, res ſimpliciter indicata non magnopere ſuapte natura vel conditione placeret. Hoc enim Cicero vt plæraque ex Platonicis ſcriptis, aliorú auctorum Græcorum primariæ auctoritatis, tranſtulit. Sic autem Plato lib. x. de Repub. ſcripſit, Οὐκοῦν τιθῶμεν ἀπὸ Ὁμήρου ἀρξαμένους πάντας τοὺς ποιητικοὺς μιμητὰς, εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων περὶ ὧν ποιοῦσι, id eſt omniúmque quæ poëticè ſcribunt. τῆς δὲ ἀληθείας οὐχ ἅπτεσθαι. ἀλλ' ὥσπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας, καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων τε καὶ τῶν σχημάτων θεωροῦσι. πάνυ μὲν οὖν. οὕτω δὴ οἶμαι καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἄττα ἑκάστων *Χρώματα & σχήματα τῶν τεχνῶν.* τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαΐοντα ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι, ὥστε ἑτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι, δοκεῖν, ἐάν τε περὶ σκυτοτομίας τις λέγῃ ἐν

μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ καὶ ἁρμονίᾳ, πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι. ἐάν τε περὶ στρατηγίας, ἐάν τε περὶ ἄλλου ὁτουοῦν. οὕτω φύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλην τινὰ κήλησιν ἔχει. ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν λεγόμενα, οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται, nam ſi ea coloribus muſicæ nudaueris, ipſa per ſe indicata, qualia iam videantur, exiſtimo te probè noſſe. Ἐπαΐειν autem eſt intelligere, & cum præpoſitione περὶ iungitur. vt in hoc loco, & in Gorgia, Ὅτι οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. Aliquando genitiuo iungitur ſine præpoſitione, vt lib. VII. de Repub. Ἄλλο τι οὖν τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, μάθημα ἀναγκαῖον πολεμικῷ ἀνδρὶ θήσομεν μᾶλλον, ἢ λογίζεσθαί τε καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι; πάντων γ' ἔφη μάλιστα, εἰ καὶ ὁτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπαΐειν. Plutarch. in Bruto, Οἱ δὲ συνωμόται τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, τεκμαιρόμενοι δὲ ἀφ' ὧν ὑπενόουν. Ariſtoph. σφηξί, Καταγελώμενος δ' οὐκ ἐπαΐεις τῶν ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς, ſine caſu poſuit, Nõ ſentis te ludibrio haberi. Color tamen à Quintiliano & recentioribus pro obtentu & prætexto non temere vſurpatus eſt. Cicero enim ipſe colorem pro ſpecie accepit, id eſt ἀντὶ σχήματος, ad Atticum ſcribens, Amiſimus mi Pōponi non omnem modo ſuccum ac ſanguinem, ſed etiam colorem & ſpeciem priſtinam ciuitatis. Ex cuius imitatione Lucanus in IX. dixit, Non iam regnare pudebit, Nec color imperii, nec frōs erit vlla ſenatus. & Colorare verbum in ſecundo de Oratore, Fatebor aliquid tamẽ: vt cum in ſole ambulem, etiam ſi ob aliam cauſam, fieri tamen natura vt colorer: ſic cum iſtos libros ſtudioſius legerim, ſentio illo cantu orationem meam quaſi colorari, id eſt χρωματοποιεῖσθαι. Sic dixit vt Plato ἐπιχρωματίζειν. Eſt enim colorata oratio, quæ certam habet ſuam phraſim. Quintil. in X, Sed dum aſſequimur firmam, vt dixi, facilitatem, optimis aſſueſcẽdum eſt, & multo magis quia multorum lectione formanda mens, & ducendus color, id phraſeos genus comparandū. Prætexere, vnde prætextus, ἀντὶ προΐσχεσθαι Virgilius dixit, Non tamen Anna nouis prætexere funera ſacris Germanam credit. Alibi, Coniugium vocat, hoc prætexit nomine culpam. Cicero Prætẽdere dixit. & Quintil. in præfatione operis. & in VIII, de Virbio Criſpo loquẽs. & Obtẽdere, vt in XII, Hi ſunt enim qui ſuæ imbecillitati, ſanitatis appellationem, quæ eſt maximè contraria, obtendunt. Liuius in III. ab vrbe, Appius edicto præfatur quàm libertati fauerit, eā ipſam legem declarare quam Virginii amici poſtulationi ſuæ prætendāt. Cic. in Vatinium, Tu, qui te Pythagoricum ſoles dicere, & viri doctiſſimi nomen tuis immanibus ac barbaris moribus prætendere. Græcè etiam προκαλύπτεσθαι dicitur. Plato in Gorg. Καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, corpore & oculis & auribus animam tectam & velatā habentes. & in Protagora, Τοὺς δὲ φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς, πρόσχημα ποιεῖσθαι, καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν, ποίησιν, οἷον Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον. τοὺς δὲ αὖ τελετάς τε καὶ χρησμῳδίας, τοὺς ἀμφί τε Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον. Chion μάλιστα, Τὸ δὲ εἶναι τύραννον χαλεπῶς καὶ τελέως, ὠφελιμώτερον ἔγωγε ἡγοῦμαι τῇ πόλει, ἢ δημοκοπεῖν αὐτὸν καὶ προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, modeſtiæ ſpeciem præferre, modeſtiam prætẽdere. Inde Ἀπαρακαλύπτως ſine velamẽto & colore quæſito, prætextúq; nullo, apud eundẽ. Πρόσχημα

etiam decus ſignificat & rem viſendam, quaſi προέχοι σχῆμα καὶ ἐξαίρετον. Herodot. Καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. Ariſtot. περὶ κόσμου, Ἀλλ' οἷ ἱστορεῖ τὸ Καμβύσου Ξέρξου τε καὶ Δαρείου πρόσχημα, εἰς σεμνότητος καὶ ὑπεροχῆς ὕψος μεγαλοπρεπῶς διεκεκόσμητο. πρόσχημα vocat magnificam ſpeciem regiæ Perſicæ, & ſpectatu mirabilẽ. Plut. in Fabio, Σεμπρωνοφάβου Μινουκίου καὶ χαίροντος ἐπὶ τῷ, τὸ πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης καὶ μεγίστης ἀρχῆς ὑφεῖσθαι καὶ προπεπηλακίσθαι δι' αὐτόν, ὑπεμίμνησκεν ὁ Φάβιος, καὶ τὰ λοιπά. πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης ἀρχῆς dictaturæ maieſtatẽ vocauit. Προσίσταμαι adſum, & proximus ſum, vt παρίσταμαι. AEſch. κατὰ Τιμαρχ. Ὁρῶ δὲ πολλοὺς μὲν νεωτέρων προσεστηκότας τῷ δικαστηρίῳ, πολλοὺς δὲ τῶν πρεσβυτέρων. Demoſth. κατὰ στεφάνου, Καίτοι τοὺς μὲν τὰ πεπραγμένα μαρτυροῦντας, προσήκει οἴκοθεν τὰς μαρτυρίας κατεσκευασμένας μαρτυρεῖν· τοὺς δὲ τὰς προσκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταυτομάτου προσστάντας, καὶ ἐν μάλθη γεγραμμένους τὴν μαρτυρίαν, id eſt teſtes fortuitos, qui fortè interim affuerũt. Προσίσταμαι congredior, aggredior. Plato in Philebo, Προσιστώμεθα δὲ καθάπερ ἀθληταὶ πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, Aggrediamur igitur hanc quoque diſputationẽ.

Προσίσταμαι τὸ ἐναντιοῦμαι καὶ ἐμποδίζω καὶ προσκρούω, aduerſor, obſtrepo, obſiſto. vt προσίσταμαί σοι, ὡς ἐχθρός σου εἰμί, inquit Polybius. Dionyſius Halicar naſſeus de rhythmis Iſocratis loquens, & nimio eorum vſu, Καὶ πᾶς ὁ τῶν σχημάτων κόσμος πολύς ἐστι παρ' αὐτῷ, καὶ λυπεῖ πολλάκις τὴν δηλῶν κατασκευήν, προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς, obſidens aureis & offendens. Et rurſus, Τῷ γὰρ μὴ ἐν καιρῷ γίγνεσθαι, προσίστασθαί φημι ταῖς ἀκοαῖς. Chryſoſt. primæ ad Corinth. primo, Τί δὲ περὶ αὐτοῦ λέγοντες ἔμελλον εἶναι πιθανοί; ὅτι ἐσταυρώθη; ὅτι ἀπὸ γυναικὸς ἐτέχθη Ἰουδαίας, πτωχῆς, Ἰουδαίῳ τέκτονι μεμνηστευμένης; ἀλλὰ ταῦτα πάντα οὐχὶ οὐ πείθειν μόνον καὶ ἐφέλκεσθαι τοὺς ἀκούοντας, ἀλλὰ καὶ προσίστασθαι πᾶσιν ἦν ἱκανά. id eſt ἐμποδίσαι, ἐναντιοῦσθαι. Ariſtot. in 1. de generatione animalium, Καὶ κεναὶ δ' οὖσαι αἱ ὑστέραι, ἄνω προσιστάμεναι πνίγουσι, id eſt ſurſum verſus obſidentes, & moleſtæ, & obſtruentes. hoc enim ſignificat. quemadmodum apud eundem Problemat. ſegmento ſecundo. Προσιστᾶν ſignificat obicem opponere, ſiſtere & inhibere, Διὰ τί τῶν ὀξέων κινήσεων μᾶλλον θερμαίνειν δοκουσῶν, τὸν δὲ καθεῦδον ἧττον, αἱ πρὸς τὸ σιμὸν πορεῖαι καθεότεραι οὖσαι, ἱδρῶτάς τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι καὶ τὸ πνεῦμα προσιστῶσι. Idem inferius, Ὥστε διὰ μὲν τὴν τοιαύτην κίνησιν ἐκθερμαίνεται, καὶ μᾶλλον τοὺς ἱδρῶτας ἐκκρίνει, καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, & ſpiritum inhibet, ac commeare vetat. Συμβαίνεται δὲ ἡ ἐν ταῖς πορείαις καὶ ἡ τοῦ σώματος σύγκαμψις, πρὸς τὸ μὴ εὐθυπορεῖν τὸ πνεῦμα προσιστᾶσα, inhibens quo minus recta commeet. ſic enim vbique legi atq; intelligi oportet. Sic ſegmento IIII, Διὰ τί ὅσοι θερμοὶ τὴν φύσιν, ἐὰν ἰσχνοὶ ὦσι καὶ εὔπεφθες, ἐὰν μὴ ἀφροδισιάσωσι, χολή τε προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, καὶ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἁλμυρὸν γίνεται. Προσίσταται legendum eſt, pro moleſta eſt & malè afficit. licet aliter Interpres vir doctiſſimus ſenſerit. cuiuſmodi loca interdum diſſimulare ſine præuaricatione nõ poſſum, cum eo quòd ignorãtia lapſus eſſe videbor, in eo quod ſilentio transmiſero, & rariſſimè tamen id facere inſtitui. Προσίστημι etiã eſt affirmo, id eſt firmiter colloco. Antiph. in apolog. φόνου ἀκουσίου, Τοῦ δὲ παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος, καὶ τὸ σῶμα προσστήσαντος τοῦ σκοποῦ τυχεῖν, ὁ δὲ ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ἐλθὼν ἐβλήθη, & corpus affirmante vt in ſcopum

Ὑφίσαμαι. collimaret, vt certius iacularetur. Ὑφίσαμαι ſubſideo, ſido, peſſum eo. cui opponitur ἐπιπολάζω. Ariſtot. in Probl. Εἰ τὰ μὲν ἀπόῤῥυτα διηθεῖται διὰ τῆς γῆς. διηθουμένων δὲ ἀεὶ μάλιστα ὑφίσαται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον, ἐκκρίνεται δὲ τὸ κοῦφον. Et in quarto de Cælo, Πρῶτον μὲν διωρίσθω, βαρὺ μὲν ἁπλῶς, τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, κοῦφον δὲ τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον. Idem, Ἀὴρ μὲν γὰρ ὁπόσος ἂν ᾖ, ἐπιπολάζει ὕδατι· ὕδωρ δὲ ὁπόσον ἂν ᾖ, ἀέρι ὑφίσαται. Ὑφίσαμαι ſubeo, ſuccedo. Plato lib. VI. de Repub. Οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ ὑπὸ πνεύματος φερομένου, ὑπὸ τειχίον ὑποστάς. Et ſubeo, id eſt ſuſtineo, & ſuſcipio. Lyſ. κατὰ Φιλοκρ. Οὗτος δὲ οὐδὲν πώποτε κεκτημένος, ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ ἐθελοντὴς ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν. Idem ibidem, Ὥστε ἐθελοντὴν ὑποστῆναι τριηραρχεῖν, id eſt τριηραρχίαν. quo loquẽdi modo etiam Demoſthenes vſus eſt his verbis, Ἔχειν γὰρ αὐτὸν ὅτ' ἐγὼ τῆς Πανδιονίδος χορηγὸς ὑπέστην ἐν τῷ δήμῳ, τότε τῆς Ἐρεχθηΐδος ἀναστάντα τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς, ἀνθυποστῆναι. Plutarch. in Pelop. Ὑφίσαται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας πρῶτος. εἶτα Μέλων καὶ Δαμοκλείδης. id eſt facinus ſibi depoſcit, aggreditur rem audendam. Ὑφίσαμαι etiam ſignificat κρυφίως ἵσταμαι, καὶ ὑποχωρῶ. & poëticè Ὑποχνοῦμαι, quod etiam apud hiſtoricos legitur. vt apud Xenophontem in ſexto παιδείας, Ἐγώ σοι, ὦ Κῦρε ἐθελούσιος ὑφίσταμαι τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν, εἰ μή σοι ἄλλο δοκεῖ, recipio & polliceor me habiturũ. Et paulò poſt, Ὁ δὲ διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης ἧπερ ὑφίσατο. Plato in Alcibiad. 2, Εἰ δέ σε ὁρώη ἔτι δοκοῦντα ἔλαττον ἔχειν, εἰ μὴ καὶ πάσης Εὐρώπης ὑποστάιη σοι τύραννον γενέσθαι, οὐ μόνον τοῦτο ὑποσταίη αὐθημερόν. & reliqua. Significat etiam ſuſcipio, id eſt aggredior, ἀναιροῦμαι, ἀναλαμβάνω, inſtituo & incepto. Iſocrat. πρὸς Φίλιπ. Ἀπάντας μὲν οὖν χρὴ τοὺς νοῦν ἔχοντας, τὸ κράτιστον ὑποστησαμένους πειρᾶσθαι γενέσθαι τοιούτους. Ariſtid. in Panathen. Μηδεὶς δὲ ἡμῶν καταγνῷ τοῦ παντὸς ἐγχειρήματος, εἰ μήτε προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου, μήτε ἃ πολλὰ καὶ ἐργώδη πρόσεστι τῷ λόγῳ διιδόντες, ὑπέστημεν ἐκ τοῦ φανεροῦ τοσοῦτον ἀγῶνα. Ὑφίσαμαι ſuppono, pono, id eſt τίθεμαι & ὑποτίθεμαι. Athen. Οἱ δ' ἀρχαῖοι καὶ τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι, καὶ τὰ περὶ τὰς ἑορτὰς διέταξαν. & Ὑφισάμενοι ἀντὶ τοῦ ὑποκειμένου. Philoponus περὶ τῆς κατὰ φύσιν κατηγορίας loquens, Ἐν ὑποκειμένῳ γὰρ (inquit) τῇ οὐσίᾳ ὑφίσαται τὸ συμβεβηκός, ὅταν ἡ οὐσία συμβεβηκότος κατηγορῆται. ὡς ὅταν εἴπω τὸ ξύλινον ἐκεῖνο ξύλον εἶναι). Idẽ de ideis, Πῶς οὖν καθ' αὑτὰ ὑφεστᾶσι ταῦτα ἃ μὴ πέφυκεν ὑφίστασθαι καθ' αὑτά, ἀλλ' ἀνάγκη πάντως ἐν ὑποκειμένῳ ἔχειν τὸ εἶναι). Ὑφίσαμαι ſuſtineo, id eſt δέχομαι excipio, non cedo irruẽti. Syneſ. Οὗτός ἐστιν ὁ πρῶτος ὑποστὰς ὁπλίτην γυμνός. Plutarch. Μαχόμενοι οὖν φείδονται τῶν ἐνδιδόντων, ἀναιροῦσι δὲ τοὺς ὑφισταμένους, Idem, Βιαζόμενοι δὲ αὐτὸν πρόσω, ἐκ δ' ἐγκλίναντα τοὺς πρώτους, ὑποστάς τις, ὦθεῖ διὰ στόματος τὸ ξίφος. & in Demetrio, Οὐδενὸς ὑφισταμένου τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ φευγόντων καὶ παραδιδόντων τὰς πόλεις. Liuius Græcorũ imitatione libro primo ita ſcripſit, Iam non feras tantùm ſubſiſtere, ſed in latrones præda onuſtos impetũ facere, paſtoribúſq; capta diuidere. & libro nono, Et poſteaquam præpotẽtem armis Romanũ nec acies ſubſiſtere vllæ nec caſtra poterant: omnium curæ eò ſunt intẽtæ in

Ὑφίστημι. Samnio, vt inſidiis quæreretur locus. Ὑφίστημι ſignificat in naturã rerũ produco. vt ὁ θεὸς ὑπέστησε τὰ πάντα ἐξ οὐκ ὄντων. Greg. de baptiſmo, Ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, ſic in naturam pro-

ductos denuo finxit. Alexand. in primo Problem. Τὰ δὲ ὄντα πάντελῶς, ἔστι θεῷ μόνῳ γνώριμα, περὶ καὶ τὴν τούτων οὐσίαν ὑποστήσαντι. Idem Gregorius in primo περὶ υἱοῦ, Θέλων ὑπέστησεν ὁ θεὸς τὰ πάντα, ἢ βιασθείς; Et περὶ θεολογίας, Πῶς γὰρ ἂν καὶ ὑπέστη τόδε τὸ πᾶν ἢ συνέστη, μὴ θεοῦ τὰ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος. Ipſe ἐν τῷ εἰς τὰ γενέθλια, ὑποστῆσαι dixit ἀντὶ τοῦ ὑποστῆσαι, περὶ κοσμοποιΐας loqués, Ἄλλον πρὸς ἄλλο τι καλῶς ἔχοντας, καὶ πάντων πρὸς ἄπαντα εἰς ἑνὸς κόσμου συμπλήρωσιν, ἵνα δείξῃ μὴ μόνον οἰκείαν ἑαυτοῦ φύσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ξένην ὑποστήσασθαι δυνατὸς ὤν. Sic Damaſcenus de Chriſto in vtero Virginis cócepto, ἀλλ' ἐνοικήσας τῇ γαστρὶ τῆς ἁγίας παρθένου, ἀπεριγράπτως ἐν τῇ ἑαυτοῦ ὑποστάσει ἐκ τῶν ἁγνῶν τῆς ἀειπαρθένου αἱμάτων, σάρκα ἐψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ ὑπεστήσατο. Ὑφεστικὸς dicitur quod in naturam rerum cadit, vt Quintilianus locutus eſt. Philo περὶ κόσμου, Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε θεῷ, nihil extitit, nihil in rerum naturam proditum eſt. Idem, Ἐν αἰῶνι δὲ οὐδὲν παρελήλυθεν, οὐδὲ μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Inde αὐθυπόστατον dicitur τὸ καθ' ἑαυτὸ ὑφεστηκὸς, καὶ οὐδὲν ἑτέρου δεόμενον πρὸς τὸ εἶναι: vt ſi quis me roget, τί ἐστιν οὐσία, & reſpondeã, τὸ αὐθυποστάτως ἔχον. Et Προϋφεστηκὸς τὸ προϋποκείμενον. Προϋποκείμενα enim dicuntur τὰ πρότερα φύσει ὄντα. quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις cenſentur, καὶ τοῖς προκαταβεβλημένοις: de quibus ſuprà dictum eſt. quæ præeuntia & antegredientia dici Latinè poſſunt, vt προϋφεστηκότα præorſa & primordia naturæ. Plutarch. περὶ εἱμαρμένης, Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ἑξῆς ῥητέον ὡς τό γε ἐφ' ἡμῖν καὶ ἡ τύχη, τό, τε δυνατὸν καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ τὰ τούτων συγγενῆ, ταχθέντα ἐν τοῖς προηγουμένοις, ταῦτά τε σώζοιτ' ἄν, καὶ τὴν εἱμαρμένην σώζοι. ἡ μὲν γὰρ εἱμαρμένη πάντα περιέχει καθάπερ καὶ δοκεῖ. τὰ δ' οὐκ ἐξ ἀνάγκης γενήσεται, ἀλλ' ἕκαστον αὐτῶν οἷον καὶ πέφυκεν εἶναι. πέφυκε δὲ τὸ δυνατὸν ὡς γένος προϋφεστάναι τοῦ ἐνδεχομένου. τὸ δὲ ἐνδεχόμενον ὡς ὕλη, τῷ ἐφ' ἡμῖν προϋποκεῖσθαι. τὸ δὲ ἐφ' ἡμῖν, ὡς κύριον χρῆσθαι τῷ ἐνδεχομένῳ. Idem, Τριῶν τοίνυν τούτων, δυνάμεως, καὶ δυναμένου, καὶ δυνατοῦ. δυνάμεως μὲν ὡς τὸ εἶναι προϋπόκειται τὸ δυνάμενον. δυνατοῦ δὲ, ἡ δύναμις προϋφίσταται. Προηγούμενα alioqui præcipua dicuntur. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, Οὕτω δὲ καὶ ψυχῇ προηγουμένως μὲν καρπὸς, ἡ ἀλήθεια. οὐκ ἄχαρι γε μὴν οὐδὲ τὴν θύραθεν σοφίαν περιβεβλῆσθαι, οἷόν τινα φύλλα, σκέπην τε τῷ καρπῷ καὶ ὄψιν οὐκ ἄωρον παρεχόμενα, id eſt in primis, & præcipué. Προϋποτιθέντα etiam τὰ προηγούμενα dici poſſunt, hoc eſt ſuppoſita. Ariſtoteles in VII. Politicôn, Διὸ δεῖ πολλὰ προϋποτεθεῖσθαι καθάπερ εὐχομένους. εἶναι μέντοι τούτων μηδὲν ἀδύνατον. Dionyſius περὶ τοῦ ὄντος, Πάντων οὖν εἰκότως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερος ὁ θεὸς, ἐκ τῆς πρεσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεᾶς ὑμνεῖται. καὶ γὰρ καὶ τὸ προεῖναι καὶ ὑπερεῖναι προέχων καὶ ὑπερέχων, τὸ εἶναι πᾶν, αὐτό φημι καθ' αὑτὸ τὸ εἶναι προϋπεστήσατο, καὶ τῷ εἶναι αὐτῷ πᾶν τὸ ὁπωσοῦν ὂν ὑπεστήσατο, Quippe & præeſſe & ſuper omnia eſſe cum ante omnia habuerit & ſuper omnia, omne eſſe, ipſummet inquã eſſe per ſe, præorſus eſt. & per ipſum eſſe omne quod eſt quoquomodo, in naturam rerum prodidit ac produxit. ὑφίστασθαι etiam eſt ὑπόστασιν καὶ πρόσωπον εἶναι. Damaſcenus de duabus naturis Chriſti loquens, οὐ γὰρ ἰδιοσυστάτως ὑπέστη ἡ τοῦ θεοῦ λόγου σάρξ, οὐδὲ ἑτέρα ὑπόστασις γέγονε παρὰ τὴν τοῦ θεοῦ λόγου ὑπόστασιν, Neque enim caro Chriſti & humanitas peculiaré & propriam perſonam facit in verbo Dei præter ipſam verbi Dei hypoſtaſim. Ὑπόστασις in Trinitate diuina, idem eſt

Marginalia (right): = 3.c.2. (manuscript) · Ὑφεστικός. · Αὐθυπόστατος. · Προϋφεστικός. · Προϋποκείμενον. · Προηγούμενον. · Προϋποτιθέμενον. · Ὑπόστασις.

quod ἰδιότης,& quod πρόσωπον. Gregor.εἰς τὰ ἐπιφάνια, Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράφθητε καὶ τρισί. τρισὶ μὲν, κατὰ τὰς ἰδιότητας εἴτουν ὑποστάσεις εἴτινι φίλον καλεῖν,εἴτε πρόσωπα. ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον εἴτουν θεότητος. Et Dionyſius de Deo loquens , ἑνάδα τρισυπόστατον dicit, τουτέστι τριπρόσωπον. Sacroſanƈta enim concilia ſtatuerũt vnam in Trinitate eſſe οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις,vt docet Baſilius ἐν τῷ περὶ διαφορᾶς οὐσίας καὶ ὑποστάσεως: licet interdum οὐσίαν & ὑπόστασιν pro eodem dicerent,vt ſubſtantia & eſſentia apud Latinos.quale eſt illud quod legitur in decreto Sardicẽſis concilii,in quinto hiſtor.eccleſ. ἡμεῖς δὲ ταύτην παρειλήφαμεν καὶ δεδιδάγμεθα, καὶ ταύτην ἔχομεν τὴν καθολικὴν παράδοσιν,καὶ πίστιν καὶ ὁμολογίαν, μίαν εἶναι ὑπόστασιν ἣν αὐτοὶ οἱ αἱρετικοὶ οὐσίαν προσαγορεύουσι,τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. καὶ εἰ ζητοίη τίς ἡ τοῦ υἱοῦ ἡ ὑπόστασίς ἐστιν, ὁμολογοῦμεν ὡς αὕτη ἣν ἡ μόνη τοῦ πατρὸς ὁμολογουμένη. Quæ ſit autem differentia horum vocabulorum,docet Damaſcenus poſt Baſilium his verbis, ὅτι οὖν ἕτερόν ἐστιν οὐσία καὶ ἕτερον ὑπόστασις, πλειστάκις εἰρήκαμεν. καὶ ὅτι ἡ μὲν οὐσία, τὸ κοινὸν καὶ περιεκτικὸν εἶδος τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων σημαίνει, οἷον θεός, ἄνθρωπος. ἡ δὲ ὑπόστασις ἄτομον δηλοῖ, οἷον πατέρα, υἱόν, πνεῦμα ἅγιον, πέτρον,παῦλον.Subſtantia etiam natura dicitur,vt in Chriſto naturæ duæ,δύο φύσεις, & vna hypoſtaſis. In diuinitate veró vna natura & ſubſtantia, tres hypoſtaſes. Idem alibi,κατηγορεῖται δὲ ἡ οὐσία τῆς ὑποστάσεως, διότι ἐν ἑκάστῃ τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων τελεία ἡ οὐσία ἐστί. Subſtantiæ verbo Cicero nunquã vſus eſt:ſed pro eo naturá dixit. Eſt autem Ὑπόστασις res natura & re vera ſubſiſtens. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων, τὰ μέν ἐστι κατ᾽ ἔμφασιν. τὰ δὲ, καθ᾽ ὑπόστασιν. Themiſt.in ſecundo Phyſic.Οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες,ἃ μὴ ἢ τῷ λόγῳ χωριστὰ,ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι.Idem,Ὅλως γὰρ τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς, ἀλλὰ αὐτὸ τρίγωνον αὐτὸ λαβόντες ἢ κύβον, οὕτω θεωροῦσιν ἄνευ ὕλης τε καὶ κινήσεως. ταῦτα δὲ εἰ μὲν καθ᾽ ὑπόστασιν ἐχώριζον, ἀδύνατον ἂν ὑπελίγετο. οὐ γάρ ἐστιν ὑπόστασις τῶν περάτων καθ᾽ αὐτὰ, χωρὶς ὧν ἐστὶ πέρατα. νῦν δὲ ἐπεὶ τῷ λόγῳ μόνον οἱ γεωμέτραι ταῦτα διαιροῦσιν ὡς πέφυκε καὶ χωρίζεσθαι, οὐδὲν αὐτοῖς ἕπεται ψεῦδος. Ὑπόστασις & ὕπαρξις pro eodem accipiuntur. Philopon.in x 1.contra Proclum, Τὸ γὰρ ζῶον ἄνευ τινὸς τῶν οἰκείων διαφορῶν ἐν ὑπάρξει εἶναι ἀδύνατον.Et paulo inferius, Ἐν ὑποστάσει μέν τοι αὐτὴν εἶναι ἄνευ τινὸς τῶν διαφορῶν τούτων ἀδύνατον. Alexand.in 2.de anima, Διὰ τοῦτο γοῦν οὐδὲ ἡ ὕλη αὐτὴ καθ᾽ αὑτὴν ὑπόστασιν ἔχειν δύναται, ὅτι μηδέπω εἶδός ἐστιν ἐν αὐτῇ. Ὑπόστασις etiã eſt audacia & fortitudo animiq; præſentia.Polyb.de Coclite,Οὐχ οὕτω τὴν δύναμιν,ὡς τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ἐναντίων. ὅθεν

Ὑποστατικός. Ὑποστατικὸς,ὁ ὑπομενετικὸς καὶ θαρραλέος,præſidẽs.Significat etiã auctorẽ & conditorẽ ſubſtantiæ.Dionyſ.περὶ ζωῆς, Καὶ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ὄντος ἐλέγομεν,ὅτι καὶ τὸ αὐτοεῖναί ἐστιν ὁ αἰών,οὕτω καὶ ἐνθάδε πάλιν,ὅτι καὶ τῆς αὐτοζωῆς ἐστιν ἡ θεία ζωὴ καὶ ζωτικὴ καὶ ὑποστατική.Idẽ περὶ σοφίας,Φέρε δὴ εἰ δοκεῖ τὴν ἀγαθὴν καὶ αἰωνίαν ζωὴν,καὶ ὡς σοφὴν,καὶ ὡς αὐτοσοφίαν ὑμνῶμεν,μᾶλλον δὲ ὡς πάσης σοφίας ὑποστατικήν. Eſt enim

Ὑποστάτης. Ὑποστάτης ὁ ὑποστήσας,qui condidit & in naturã rerum edidit.vt idem περὶ ὄντος,Ὁ ὢν,ὅλου τοῦ εἶναι κατὰ δύναμιν ὑπερούσιός ἐστιν. ὑποστάτης αἰτία καὶ δημιουργὸς ὄντος. ὑπάρξεως,ὑποστάσεως,οὐσίας,φύσεως ἀρχὴ,καὶ μέτρον αἰώνων.Idem περὶ σοφίας,Ὑπέρσοφος καὶ πάνσοφος αἰτία,καὶ τῆς αὐτοσοφίας καὶ τῆς καθ᾽ ἕκαστόν ἐστιν ὑποστάτις. Ὑποστάτης etiã dicitur

furca

furca qua quid fulcitur. Plutarch. in Coriolano, ἐκαλεῖτο δὲ φουρκίφερ ὁ τοιοῦτο παθὼν οἰκέτης. ὃ γὰρ οἱ ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο οἱ ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι.

Ὑπόστημα etiã pro hypoſtaſi dicitur. Greg. ἐν τῷ περὶ θεολογίας de prophetis loquens, Πλὴν οὔτε οὗτοι περὶ ὧν ὁ λόγος, οὔτε τις ἄλλος τῶν κατ' αὐτοὺς ἔστη ἐν ὑποστήματι καὶ οὐσίᾳ τοῦ κυρίου κατὰ τὸ γεγραμμένον, οὐδὲ θεοῦ φύσιν εἶδεν ἢ ἐξηγόρευσε. Ὑπόστημα.

Vnde Ἀνυπόστατος ſubſiſtentiam non habens: cui Ἐνυπόστατος opponitur. Ἀνυπόστατος. Ἐνυπόστατος.
Damaſc. de verbo Dei loquens, Ἀεὶ δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννώμενον, οὐ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον ἀνυπόστατον καὶ εἰς ἀέρα χεόμενον, ἀλλ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον. & identidem apud eum hoc vocabulum legitur pro perſona. Significat etiam ſedimentum, & quod ex vrina ſubſidit, vt Celſus loquitur. Παρυφίσαμαι autem minus eſt quàm ὑφίσαμαι, id eſt ferè in natura rerum ſum, vel propemodum ſubſiſto. Dionyſ. περὶ φωτός, Μένει δὲ καὶ ἔστιν ἡ νόσος, οὐσίαν ἔχουσα τὴν ἐλαχίστην τάξιν, καὶ ἐν αὐτῇ παρυφισαμένη. τὸ γὰρ πάντη ἄμοιρον τοῦ ἀγαθοῦ, οὔτε ὄν, οὔτε ἐν τοῖς οὖσι. Quibus verbis ſignificat morbum non habere ſuam & propriam ſubſtantiam, ſed ſubſiſtere in aliqua & tenui boni participatione, & qualicunque temperantia. quæ ſi nulla ſit, iam corpus interibit & morbus cum eo. Inde Παρυπόστασις, de qua ſupra diximus. Παρυφίστασθαι etiã eſt συνυφίστασθαι, vt παραδυναστεύω τὸ συνδυναστεύω. vel κατ' ἀκολουθίαν ὑφίστασθαι. Damaſc. de libero arbitrio loquens, πᾶς οὖν ὁ βουλευόμενος, ὡς ἐπ' αὐτοῦ τῆς αἱρέσεως οὔσης τῶν πρακτῶν βουλεύεται, ἵνα τὸ προκριθὲν ἐκ τῆς βουλῆς ἕληται, καὶ ἑλόμενος πράξῃ. εἰ δὲ τοῦτο, ἐξ ἀνάγκης παρυφίσταται τῷ λογικῷ τὸ αὐτεξούσιον. Baſil. in Hexaëmeron, de iis loquens qui mundum coæternum Deo poſuerũt, Καθότι πολλοὶ τῶν φαντασθέντων συνυπάρχειν ἐξ ἀϊδίου τῷ θεῷ τὸν κόσμον, οὐχὶ γεγενῆσθαι παρ' αὐτοῦ συνεχώρησαν, ἀλλ' οἱονεὶ ἀποσκίασμα τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ὄντα, αὐτομάτως παρυφιστάναι. Idẽ alibi, Τὸ τοίνυν ἐγκόσμιον σκότος, τῇ σκιᾷ τοῦ οὐρανοῦ σώματος παρυπέστη. ὥστε οὐ κατ' οὐσίαν ὑπέστη, ἀλλὰ στερήσει φωτὸς οἷόν τι πάθος ἐπεγένετο ἀνυπάρκτως ἢ ἀνυποστάτως, καὶ οὐ προηγουμένως. προηγούμενα enim ſunt, vt diximus, τὰ ὑφεστηκότα καθ' ἑαυτά. Idẽ, Τοιοῦτον οὖν κἀκεῖνο τὸ σκότος ὑπόθου, οὐ προηγουμένως ὑφεστηκός, ἀλλ' ἐπακολουθῆσαν ἑτέροις. Προηγούμενον etiã dicitur ἀρχέτυπον Ariſtoteli, καὶ ἡ ζωγραφία τῶν χρωμάτων ἐξεργασαμένη φύσις, τὰς εἰκόνας τοῖς προηγουμένοις ἀπετέλεσε συμφώνους. Προηγούμενον.
Significat etiã cauſam præcedentẽ & antegreſſam. Gal. ad Glauc. σκοπεῖσθαι δὲ χρὴ καὶ χώρας καὶ ὥρας καὶ καταστάσεις, καὶ ἡλικίας, ἔθη τε καὶ τὰ προηγησάμενα τῶν αἰτίων. Sũt & apud eum τὰ προηγησάμενα relata ad ſua συμπίπτοντα, vt febris quæ quartanam peperit & reliquit. παρυφισάμενον eſt quaſi obreptione in naturam rerum productum. Greg. περὶ ἀνθρώπου, de homine loquens τὴν εἰκόνα non aſſeruante, in quo ſcilicet ὁ νοῦς τῇ ὕλῃ παραχωρεῖ, καὶ τὸ ὑπερέχον τῷ ὑποβεβληκότι. ἐπεὶ γὰρ ἦν (inquit) κάτοπτρον κατὰ τρόπον τὴν τῶν ἀγαθῶν ἰδέαν ὁ νοῦς ποιησάμενος, ἐκβάλλει μὲν τὴν ἔκλαμψιν τοῦ ἀγαθοῦ τὰς ἐμφάσεις, τὴν δὲ ὕλης τὴν ἀμορφίαν εἰς ἑαυτὸν ἀναμάσσεται. καὶ τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ τοῦ κακοῦ ἡ γένεσις, διὰ τὴν ὑπεξαιρέσεως τοῦ καλοῦ παρυφισαμένη.

Συνίστημι cogo, coagmento, fingo, formo. Lucian. in Prometheo, Ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ζῷά τινα συστήσασθαι καὶ ἀναπλάσαι, ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, id Συνίστημι καὶ συνίσταμαι.
eſt homines fingere. Idem, Καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς τοὺς θεοὺς συνεστήσαντο, id eſt ἔφυσαν. Ariſtot. etiam voce paſſiua dixit, de veſpis loquens, in nono hiſtoriæ, Οἱ δὲ ἡγεμόνες ὅταν λάβωσι τόπον εὔσκεπον, εὐθύς τότε κηρίον πλάττονται τὰ κηρία, καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκωνάς τοὺς

σμικροῖς δὲ τετραθύροις, conſtruunt fauos ſuos quadrifores. Polyb. in III, Τοῖς δὲ περὶ τὸν γνάιον διεσάφησαν, ὁλοσχερῆ μὲν κίνδυνον κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι, τοῖς δὲ κατὰ μέρος ἀκροβολισμοῖς, ὡς ἐνεργοτάτοις ποιεῖσθαι καὶ συνεχεστάτοις, clarè interdixerunt ne prælium de ſumma totius belli ſuſciperet, & ad id decernendum vires ſuas cogeret & ſimul inſtrueret in aciẽ. Idem in v. pro colloco & cõſtituo in loco & firmo, Ἀντίοχος δὲ συνεσταμένος πολιορκίαν περὶ τὴν καλουμένην πόλιν δοῦρα, καὶ περαίνειν οὐδὲν δυνάμενος, συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος συνεχώρησεν ἀνοχὰς ποιήσασθαι. Idem, προελθὼν δὲ, καὶ συνθεασάμενος τὸν λόφον, ταύτῃ προσέβαινε, καὶ κατὰ τούτους συνίστατο τοὺς τόπους τὰς τῶν μηχανημάτων κατασκευάς. & alibi ſæpe. Plato in Timæo voce actiua vſus eſt, de mundi creatione loquẽs, Τούτου δὴ ὑπάρχοντος αὖ τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἡμῖν λεκτέον, τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς συνέστησεν. Idem, Ἐκ γὰρ πυρὸς παντὸς, ὕδατός τε καὶ ἀέρος καὶ γῆς ξυνέστησεν αὐτὸν ὁ ξυνιστάς. Rurſus voce media vſus eſt, Ξυνέδησε καὶ συνεστήσατο οὐρανὸν ὁρατὸν καὶ ἁπτόν. Inde Συνιστάναι ſignificat conciliare, ad concordiam adducere, quaſi cõſociare. Iſocr. πρὸς Φίλιππ. Ὡς μὲν οὖν οὐκ ἀδύνατόν ἐστί σοι συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας, ἐκ τῶν εἰρημένων ἡγοῦμαί σοι γεγενῆσθαι φανερόν. Ab huius verbi imitatione Cicero

Conſtituo.

cõſtituere pro in vnũ conciliare & conſociare dixit, in primo de Oratore, Vt verò iam ad illa ſumma veniamus, quæ vis alia potuit aut diſperſos homines vnum in locum congregare, aut à fera agreſtique vita ad hunc humanum cultum ciuilémque deducere, aut iam conſtitutis ciuitatibus, leges, iudicia, iura deſcribere: τῶν πόλεων ἤδη συνεστηκυιῶν. Idem alibi, Ab oratoribus ciuitates & ab initio conſtitutas, & ſæpe conſeruatas eſſe dixiſti.

Συνίστημι cõtraho, corrugo, obduco. Plut. in Sympoſ. τῶν ἑπτά, Ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρός, ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον, ἐγὼ τοίνυν ἔφη. Συνίστημι etiam πήγνυμι, & concreſcere facio. Ariſtot. in 1. de generatione, Οἷον ἐν τῇ τοῦ γάλακτος πήξει, τὸ μὲν σῶμα, τὸ γάλα ἐστὶν, ὁ δὲ ὀπὸς ἢ πυτία, τὸ τὴν ἀρχὴν ἔχον τοῦ συνιστᾶσθαι. Συνίσταμαι conflo, communi conſenſu comparo, vnanimiter molior. Iſocr. in Helene, Ὑπὲρ δὲ ταύτης οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Plutarch. Ναξίοις δὲ καὶ Μιλησίοις συνέστη πόλεμος διὰ τὴν Ὑψικρέοντος γυναῖκα. Demoſth. ἐν τῷ περὶ Ῥοδίων, Καὶ διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ᾽ ἡμᾶς τὸν τελευταῖον τοῦτον πόλεμον. Dicitur etiam de cõiuratione. Ariſtot. in v. Politic. Οἷον Κινάδων ὁ τὴν ἐπ᾽ Ἀγησιλάου συστήσας ἐπίθεσιν ἐπὶ τοὺς Σπαρτιάτας. Demoſth. Συνειστήκει πόλεμος Φιλίππῳ καὶ Ἀθηναίοις, datiuo, bellum exortum inter eos. &, Συνειστήκει πόλεμος Φωκεῦσι πρὸς

Ἐκκαίειν πόλεμον.

Θετταλοὺς, exarſit, ἐξεκαύθη. Nam Ἐκκαίειν πόλεμον καὶ συνιστάναι pro eodem à Polybio dicitur, vt in 2. hiſt. Καὶ στασιάσαντες οἱ μισθοφόροι πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, τὸν προσαγορευθέντα τῶν λιβυκὸν πόλεμον ἐξέκαυσαν. Ponitur & pro conſero. Maccabæor. lib. 1. cap. 2, Καὶ συνεστήσαντο πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, pugnã conſeruerunt. & Cap. 1, Καὶ συνεστήσατο πόλεμον πρὸς Πτολεμαῖον βασιλέα Αἰγύπτου, καὶ ἐνετράπη Πτολεμαῖος ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἔφυγε. Inde Συνιστάμενοι dicuntur coniurati & coeuntes, & fœdus ineuntes & conſociati. Plut. Ὅτε συνωμόσαντο ἀλλήλοις οὗτοι, καὶ συστάντες ἠγωνίζοντο. quibus διαστάντες καὶ

Σύστασις.

διαφερόμενοι opponuntur. Et Σύστασις eſt coniuratio, conſpiratio, ſodalitium in perniciem legum. & quam Cicero coitionem vocare ſolet, & lex Cornelia vocabat, vt nos in Annotationibus ſcripſimus. Demoſth. in 1. κατὰ Στεφάνου, Κατατεχνῶν δὲ φαίνῃ περὶ τὰς διαθήκας, τὰ ψευδῆ μὲν αὐτὸς μαρτυρεῖν ἐποί-

μους. κλέπτων δὲ τὰς ἐγγύας μαρτυρίας. ἐξαπατῶν δὲ τοὺς δικαστάς. συνιστάμενος δ' ἐπὶ ταῖς δίκαις. οἱ δ' νόμοι καὶ περὶ τῶν τοιούτων γραφὴν πεποιήκασι. συνιστάμενος ἐπὶ ταῖς δίκαις dixit, cum conueneris & coieris quo rei iudicio circunuenirentur & condemnarentur. vt Cicero pro Cluetio ex verbis legis Corneliæ loquitur, Et coire de innocentium fortunis. Sūt & alia verba quibus à Græcis iſta ſignificantur, quæ ſuo loco dicentur. Idē in ſecundo κατὰ στεφάνου, Οἱ δ' ἐκ περιουσίας ὥσπερ οὗτοι ποιοῦσι, οὐδεμίαν πρόφασιν δικαίαν ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, ἀλλ' αἰσχροκερδείᾳ καὶ πλεονεξίᾳ καὶ ὕβρει, καὶ τὸ τὰς ἑαυτῶν συστάσεις κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦν εἶναι, ταῦτα φανήσονται προστάττοντες. Συνεστηκὸς dicitur quod cōſiſtere poteſt, vt συνεστηκὸς ζήτημα, quæſtio eſt quæ ita controuerſiam in iudicio facere poteſt, vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci poſſint, & inde exiſtere id quod κρινόμενον dicitur, Cicero & Quintilianus iudicationem appellant. Quintil. lib. III, Cicero in Partitionibus diſceptationē, in qua (inquit ille) quid veniat in iudiciū, & de quo diſceptetur, quæri ſolet. vt in iudicio Miloniano, an Clodius inſidias fecerit. In priore libro Rhetoricorū Cicero iudicationē appellat. Iudicatio eſt (inquit) quæ ex cōfirmatione & infirmatione rationis naſcitur cōtrouerſia. ἀσύστατον autē eſt in quo τὸ κρινόμενον cōſiſtere non poteſt: cuius plura genera ab Hermogene ponūtur, ego verò exempli gratia duo hic adnotabo, Τρίτον ἐστὶν (inquit) τὸ κατὰ ἀντίστροφον. ἀπαιτεῖ τις δάνειον καὶ τόκους. ὁ δὲ, παρακαταθήκην φάσκων ἔχειν, οὐκ ὀφείλειν ἔλεγε τόκους. μεταξὺ πεποίηται χρεῶν ἀποκοπὰς ὁ δῆμος, καὶ ὁ μὲν, παρακαταθήκην ἀπαιτεῖ. ὁ δὲ, ὡς χρέος οὐκ ὀφείλειν ἔτι φησίν. Hîc iudicatio cōſiſtere non poteſt, nec argumentorum vtrinque probationūmque conflictio procedere. vterque enim ſuis verbis cauſam ſuā euertit. qui enim prius vt nomen exigebat, poſt nouarum tabularum pſephiſma decretū & à populo ſcitum, depoſitum nūc vocat, ne lege ſummoueatur. At ea erat exceptio defenſoris ne in vſuras dānaretur, qui à lege perlata vtitur intētione petitoris, ne ſi depoſitū agnoſcat, reddere cogatur. περιπεπτώκασιν, vt ait Hermogenes, τοῖς ἑαυτῶν ἀμφότεροι λόγοις. Quartū genus eſt aſyſtati κατὰ τὸ ἄπορον, cuius exitus nullus eſt, οἷον Ἀλέξανδρος ὄναρ εἶδεν ὀνείροις μὴ πιστεύειν, καὶ βουλεύεται. ὅ, τι γὰρ ἂν συμβουλεύσῃ τις ἐνταῦθα, τὸ ἐναντίον αὐτῷ περαίνει. Gellius lib. V. ἀντίστρεφον appellat. Lactant. lib. III. aſyſtatum argumentum. Dicitur etiā Ἐπισυνίσταμαι. Plutarch. Πρὸς οὖν τὰ τοιαῦτα τῶν νομοθετημάτων χαλεπήναντες οἱ ἔφοροι, ἐπισυνέστησαν. Vt Ἐπισυνάγω. Polyb. in I, Δόντες ἑβδομήκοντα μὲν κεφαλὰς, καὶ τοὺς ἐπισυνηγμένους τῶν μισθοφόρων. Matth. XXIII, Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας. Idem Plutarch. in Gracch. Ἐπιβουλεύοντες δὲ τῷ Τιβερίῳ κρύφα, καὶ συνίστασθαι ἐπ' αὐτὸν τοὺς ἀναιρήσοντας, decuriabant & conſcribebant, vt Cicero in Philipp. & pro Plancio, Non rurſus improbos decuriabit? Et ad Quintum fratrē, Senatuſconſul. factum eſt, vt ſodalitates decuriatique diſcederent, οἱ συστάντες, οἱ κατειλεγμένοι, οἱ κατατεταγμένοι, καταλελοχισμένοι. AEſch. περὶ παραπρ. Φὴς γάρ με ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρεσβείᾳ λαθεῖν σαυτὸν συνεστηκότα ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ αἰσθέσθαι. Συνεστηκότα vocat cōiuratum, & qui conſiliū proditionis iniit. Idē, Πότερον οὖν ἐγὼ τοὺς πρεσβύτας ἐκώλυσα τὸν δῆμον μιμεῖσθαι, ἢ σὺ καὶ οἱ μετά σου συνεστηκότες ἐπὶ τὰ κοινά; & Συνεστηκὼς, compactus, ſolidus, nō fluxus. Ariſtotel.

Επισυνίσταμαι.

Επισυνάγω.

Συνεστηκώς.

in VIII. de hiſt. animal. Διὸ καὶ σάρκες συνεστήκασι μᾶλλον τῶν προσγείων ἰχθύων. τῶν δὲ πελαγίων ὑγραί εἰσι καὶ κεχυμέναι. Theophr. in 2. de Cauſis, Βορείων δ᾽ οὐσῶν ἐπομβρειῶν, ἰσχυρά τε τὰ δένδρα καὶ ἐκπέττει μᾶλλον, ἅτε τῆς μὲν γῆς διαξήρου οὔσης, αὐτά τε συνεστῶτα, καὶ ἐναπειληφότα οἰκεῖον θερμόν. Idem, Ἁπλῶς δ᾽ αἰεὶ τὰ βόρεια βελτίω τῶν νοτίων. καὶ γὰρ ψυχρότερα, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν ποιεῖ πλείω ξυνεστηκότων καὶ ἰσχυόντων

Σύστασις. καὶ τῶν καρπῶν καὶ τῶν δένδρων. & Σύστασις coagmentum, concrementum. Ariſtotel. in 1. de Cælo, Ἔκ τε δὴ τούτων φανερὸν, ὅτι πέφυκέ τις οὐσία σώματος ἄλλη παρὰ τὰς ἐνταῦθα συστάσεις, θειοτέρα καὶ προτέρα τούτων πάντων. de cælo loquens.

Συνίστημι. Xenoph. Οὔπω ἔχουσαι συνεστῶτα τὰ σώματα. Συνιστάναι etiã eſt aſtruere & cõfirmare. Alexan. περὶ τῆς εἱμαρμένης, Τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. ἡ γὰρ φύσις οὐ κενὸν, id eſt non temere innata eſt hominibus hæc anticipata opinio quaſi dictante natura. Idẽ in eodem alibi, de libero arbitrio loquens, id eſt περὶ τοῦ ἐφ᾽ ἡμῖν, Ἱκαναὶ δὲ καὶ αἱ νομοθεσίαι τοῦτο συστῆσαι, ἐν αἷς διδασκαλίαι τοῦ τινῶν κελεύειν, καὶ προστάττεται τὰ ποιητέα. & rurſus, Ἱκαναὶ δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχαὶ, συστῆσαι εἶναί τινα ἐνδεχόμενα. & Σύστασις idẽ quod κατασκευή. Idẽ, Τὸ γὰρ εἰς τὴν τούτου σύστασιν χρήσασθαι τῷ λέγειν τινὰς αὐτομάτως νοσεῖν ὅταν ἄδηλος ἡ αὐτοῖς ἡ αἰτία τῆς νόσου, ψεῦδος. Greg. de homine, Τοῦτο τῶν σαδδουκαίων εἰς σύστασιν τοῦ ἑαυτῶν δόγματος προφερόντων. Συνίστημί τινα, ἀντὶ γνώριμον ποιῶ καὶ μαρτυρῶ. Demoſth. πρὸς Κάλλιππον, Καὶ ἐὰν μὲν γιγνώσκωσι τὴν ὄψιν τοῦ ἀνθρώπου ᾧ ἂν δέῃ ἀποδοῦναι, τοσοῦτον μόνον ποιεῖν, γράψαι ἃ δεῖ ἀποδοῦναι. ἐὰν δὲ μὴ γιγνώσκωσι, καὶ τούτου τοὔνομα προσπαραγράφειν ὃς ἂν μέλλῃ συστήσειν, καὶ δείξειν ὃν ἂν δέῃ κομίσασθαι τὸ ἀργύριον, id eſt quem oporteat oſtendere & teſtificari eum eſſe cui dari oportet. Idem, Δεῖξαι δ᾽ ἂν αὐτὸν τῷ πατέρι τῷ ἐμῷ καὶ συστῆσαι, τῷ Ἀρχεβιάδῃ καὶ τῷ Φασίᾳ προσέταξε. Iſæus περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου, Καὶ ταῦτα Διοκλῆς ἀκούσας, οὐδὲν ἀντεῖπεν. ἀλλ᾽ ἐωνῆσθαί τι τῶν εἰς ταφὴν, τὸν δὲ ἀρραβῶνα δεδωκέναι αὐτὸς φάσκων, ταῦτα ἠξίου παρ᾽ ἐμοῦ λαβεῖν. καὶ διωμολογήσατο τῶν μὲν ἠγορασμένων τιμὴν ἀπολαβεῖν, ὧν δὲ ἀρραβῶνα ἔφασκε δεδωκέναι, συστῆσαι τοὺς λαβόντας. Συνίστημι etiam nobilem & notum facio. Syneſ. Θεοτίμῳ, Ἐκεῖνο δὲ κοινὸν, ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, καὶ διὰ τῆς Θεοτίμου ποιήσεως ἔστ᾽ ἂν Ἕλληνες ὦσι, πολὺς Ἀνθέμιος ἐν ταῖς τῶν λόγων διατριβαῖς. His verbis ſignificat poemate Simonidis Hierona, & poemate Theotimi Anthemiũ illuſtratos, & poſteritatis memoriæ commendatos. συνιστάναι enim opponitur τῷ διαβάλλειν. Baſil. τοῖς ὑφ᾽ ἑαυτὸν ἀσκηταῖς, Οὐχὶ καὶ παιδικὴ διανοία δῆλά ἐστιν, ἀδελφοὶ τιμιώτατοι, ὅτι οὗτοι ἀεὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες, ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνιστᾶν ἐπιχειροῦσι. Idem τοῖς ἀσκητικοῖς, Ἀλλὰ παιδιαὶ αὗται τῶν πρὸς τὸ αὐτῶν συμφέρον καὶ διαβάλλειν ἀνθρώπους, καὶ πάλιν συνιστᾶν ἐπιχειρούντων. Chryſoſt. 2. ad Corinth. 2, μαθητῶν γὰρ ἀρετὴ τὸν διδάσκαλον εἴωθε κοσμεῖν καὶ συνιστᾶν, id eſt commendare. Συνίστημι etiam commendo ſignificat. Syneſ. Συνίστημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ τὸν θαυμάσιον. Laërt. in Arceſilao, Καί τινος νεανίσκου μὴ εὐαρεστουμένου τῇ διατριβῇ αὐτοῦ, ἀλλ᾽ Ἱερωνύμῳ τῷ περιπατητικῷ, αὐτὸς ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ, id eſt cõciliauit & cõmẽdauit. Συνίσταμαι ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν λαμβάνω, καὶ ὕπαρξιν ἔχω καὶ φύσιν εἰς τὸ εἶναι, id eſt conſto, componor, quæ ſignificatio nota eſt. Συνίσταμαι coniuro, conſpiro, & datiuo iungitur. Plutarch. Οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ. Et ad bellum cõſociari. Xenoph. in VII. ἑλληνικῶν, de Epaminonda, Αἴτιος γεγενημένος

διὰ τὴν ἐς Πελοπόννησον στρατείαν, τοῦ συνεστάναι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Et Συνίστημι ad defectionem vel ad res nouas ſolicito. Pauſ. Τοῦτον συνέβη διαθῆναι καταγνωσθέντα Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπὶ τὸν βασιλέα συνιστάναι. Ἀφιστάναι autẽ fide deducere, ad defectionẽ elicere. AEſch. Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; Συνίστημι conſtituo. Polyb. in 2. hiſt. ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ διεσαφήσαμεν, πότε ῥωμαῖοι συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν ἰταλίαν, τοῖς ἐκτὸς ἐγχειρεῖν ἤρξαντο πράγμασιν, id eſt iã conſtitutis & firmatis rebus Italiæ. Et conſtituo, id eſt κατασκευάζω, aſtruo. Baſil. in Hexaëm. homil. 111, ὧν ὅταν ἀπελέγξωσι τὸ ἀπίθανον αἱ ἐμβριθέστεραις ἀποδείξεσι χρώμενοι, καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις συστήσωσι μὴ ἔχειν φύσιν ἄλλον οὐρανὸν γενέσθαι παρὰ τὸν ἕνα, τότε μᾶλλον καταγελασόμεθα τῆς γραμμικῆς καὶ ἐντέχνου φλυαρίας. Idem ἐν τῷ, ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ θεός, de Pſalmiſta loquens, Ποτὲ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ τάχος αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως, ἣν παρέχεται τοῖς ἀληθινῶς ἐκζητοῦσιν αὐτόν, id eſt confirmat, aſtruit, quaſi κατασκευάζει, ἀποδείκνυσι. Idem ad Euſtath. Συγγνώμη γάρ μοι ἀπιστοῦντι τοῖς κατ' αὐτῶν λεγομένοις, ἐπειδὴ ἡ κατ' ἐμοῦ πεῖρα τὸ πρὸς συκοφαντίαν εὔκολον τῶν κατηγορουμένων συνίστησιν, id eſt ἀποδείκνυσι, βεβαιοῖ. Greg. Olympio, Διόπερ οὖν ἡ πόλιν ἀποθανεῖν ἣν βασιλεὺς ἱδρύσατο, ὃ χρόνος συνεστήσατο, καὶ ἀκολουθία μακρὰ διεφύλαξε. Sic illud Pauli ad Romanos 111. intelligendum puto, Εἰ δὲ ἀδικία ἡμῶν, θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν; Alibi in eodẽ, νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; μὴ γένοιτο, ἀλλὰ νόμον ἱστῶμεν. ἀντὶ τοῦ συνίσταμεν. vt Latinè conſtituere Remp. pro ſtabilire labantem, & conſtituere maieſtatem. Cum autem dicit, τὸν νόμον ἱστῶμεν, ſignificat legẽ labefactatam. Οὐ μόνον (inquit) ἡ πίστις οὐ καταργεῖ τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ ἵστησί πως. ὁ γὰρ νόμος σῶσαι βουλόμενος, οὐκ ἴσχυσεν. ἡ δὲ πίστις, σώζει. τὸν οὖν σκοπὸν τοῦ νόμου πληροῦσα ἡ πίστις, ἵστησι τὸν νόμον. Σύστασις conſtitutio. Galen. Ταύτην γὰρ ἡμᾶς ὁ Πλάτων ἐδίδαξε τὴν μέθοδον ἁπάσης τέχνης συστάσεως. Σύστασις etiam craſſitudo & coagmẽtum. Idem in decimoquarto Therapeut. Εἶτ' αὖθις ἐμβαλὼν κακκάβῳ ἄσβεστον, λίαν ὡς ἄλευρον ἔμπλαττε μέχρι πηλώδους συστάσεως. Idem, Λύονται μέχρι γλοιώδους συστάσεως, vſque ad craſſitudinem ſtrigmentitiam. Et in 2. ad Glauconẽ, Ἁρμόζει δὲ μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἑψηθέν. Significat etiam corpus & concretionem. Ariſtot. in v. de hiſt. animal. Ὅτι δὲ ἐνδέχεται μὴ καίεσθαι συστάσεις τινῶν ζῴων, ἡ σαλαμάνδρα ποιεῖ φανερόν. αὕτη γὰρ ὥς φασι βαδίζουσα διὰ τοῦ πυρὸς σβέννυσι τὸ πῦρ. Significat etiam conſtitutionem corporis. Alexand. περὶ εἱμαρμ. ad Cæſares, Ὁρῶμεν γοῦν ὅτι ὡς τὸ σῶμα ποιὸν ἢ τοιὸν εἶναι τὴν φύσιν, καὶ ἐν νόσοις καὶ ἐν φθοραῖς ἀκολούθως τῇ φυσικῇ συστάσει γίνεται. Paulo poſt φυσικὴν κατασκευὴν pro eodem dixit. Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, de tragœdia loquens, Μέγιστον δὲ ἐστὶν ἡ τῶν πραγμάτων σύστασις, id eſt τοῦ μύθου σύνθεσις, vt ibidem, hoc eſt compoſitio. & ibidem συνίστασθαι pro componere. Σύστασις conciliatio & ad concordiam reductio. Iſocrat. in Paragr. Πρὸς μὲν γὰρ τὸν πόλεμον πολλαὶ πόλεις ἂν εὑρεθεῖεν καλῶς ἠγωνισμέναι. περὶ δὲ συστάσεως οὐκ ἔστιν ἣν ἄν τις ἐπιδείξειεν ἄμεινον τῆς ἡμετέρας βεβουλευμένην. Significat etiam prælium collato pede pugnatum. Herodian. Μὴ φέροντες τὴν ἐκ συστάσεως μάχην, id eſt τὴν σταδίαν, vel τὴν συστάδην μάχην, quod idem eſt, hoc eſt ſtatariam pugnam. Apud eundem enim συστάδην καὶ συσταδὸν μάχεσθαι, eſt comminus pugnare, & differt τοῦ διὰ δοράτων. Συνίσταμαί σοι aſtipulor tibi, & à par-

Συνίστημι.

Ἡ σταδία μάχη.

tibus tuis ſto. Themiſt. in IIII. Phyſic. ἐπισκεπτέον τοίνυν ἃ λέγουσιν οἱ συνιστά-
μενοι τὸ κενόν. Cui opponũtur ἀντίσταμαι & ἐνίσταμαι. Diximus ſupra de ſignifi-
catione verbi τίθημι & τίθεμαι, & ὑποτίθημι & ὑποτίθεμαι. nunc explicanda
Ἀποτίθεμαι. ſunt reliqua compoſita eius verbi. Quorũ Ἀποθέσθαι reiicere ſignificat,
hoc eſt ἀναβαλέσθαι, ἀναθέσθαι. Xenoph. in 2. ἀπομνημον. devo luptariis homi-
nibus loquẽs, Τὰ μὲν ἡδέα, ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ, εἰς τὸ γῆρας ἀπο-
θέμενοι. Iſocr. in Paragraph. Καίτοι δοκεῖ ἂν ἡμῶν ὅστις ἐπὶ τῶν τριάκοντα κόσμιον ἑαυ-
τὸν παρέχειν, εἰς τοῦτον ἀποθέσθαι τὸν χρόνον ἀδικεῖν, ἐν ᾧ καὶ τοῖς πρότερον ἡμαρτηκόσι με-
τέμελεν. Quare ea quæ nos manent, ἀποτεθειμένα καὶ ἀποκείμενα dicuntur.
Ἀπόκειμαι. Greg. χρηστείῳ τῷ τῆς νύσσης, Καὶ τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, τὸ Βασιλείου θά-
νατον ἀκοῦσαι, hoc fatum vitæ meæ impẽdebat. Significat etiã deponere.
Plutarch. in Politicis præceptis, Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τὸν Ἀριστείδην καὶ τὸν Θεμιστο-
κλέα ἐπαινοῦσι, τὴν ἔχθραν ἀποτιθεμένους ὁσάκις ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἢ στρατείαν ἐξίοιεν.
Athen. in V. δειπνοσοφιστῶν, Ὃς ὑπὸ τῆς πατρίδος στεφανηφόρος αἱρεθεὶς, τουτέστιν ἱερεὺς
Ἡρακλέους, οὐκ ἀπετίθετο τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἐξ ἱματίου τύραννος ἦν, non abdicabat
ſe magiſtratu. Plutarchus ἀποθέσθαι τὴν ἀρχὴν & καταθέσθαι pro eodẽ dixit.
Appian. in 2. bellor. ciuil. Ἀλλά τε τούτοις ὅμοια ἔλεγε, καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τότε ὑπισχνεῖτο
ἀποθήσεσθαι. Idem, Κουρίων δὲ τὸ σόφισμα Πομπηΐου διελέγχων, οὐχ ὑπισχνεῖσθαι δεῖν ἔφη
μᾶλλον, ἢ αὐτίκα ἀποθέσθαι. Ἀποθέσθαι τὰ ἔντερα εἰς τὴν οἰκείαν χώραν Galenus di-
Ἀπόθεσις. xit pro reponere, & vt Celſus loquitur, refundere. Et Ἀπόθεσις τῶν ἐντέρων
apud eundem eſt refuſio inteſtinorum. Ἀποθέσθαι τὰ γινόμενα παιδία, expo-
nere. Ariſtot. in VII. Politicôn, Ἐὰν ἡ τάξις τῶν ἐθῶν μηδὲν κωλύῃ ἀποτίθεσθαι τῶν
γινομένων. Idem, Περὶ δὲ ἀποθέσεως καὶ τροφῆς τῶν γινομένων, ἔστω νόμος, μηδὲν πεπη-
ρωμένον τρέφειν. Ἀποθέσθαι etiam recondere, hoc eſt εἰς φυλακὴν καὶ τήρησιν τί-
θεσθαι. Quod Latinè reponere dicitur, vt in præfatione Paradoxorum Ci-
ceronis, Non enim eſt opus tale, vt in arce reponi poſſit quaſi Minerua
Ἐναποτίθεμαι. Phidiæ. quo modo Celſus vſus eſt ſæpe. Ἐναποτίθεμαι ibi depono & relin-
quo. Galen. in XII. Methodi, περὶ τῶν καρωτικῶν loquens, Τὰ μὲν πλεῖστον ἔργα
τῶν καρούντων, ἃ δοκιμεῖ μὲν ἐν τῷ παραυτίκα μᾶλλον, ἰσχυρὰν δὲ καὶ δύσλυτον ἐνα-
Ἀνατίθημι. ποτίθεται ψύξιν ἐν τῷ κάμνοντι. ὧν ἐγκαταλιμπάνει. Ἀνατίθημι expono & narro,
οἷον, ἀνατίθημί σοι τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ βουλήν. vt in Actis Apoſt. cap. XXV, Ὁ Φῆστος
τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον. Ἀνατίθημι καὶ τὸ ἐπιτρέπω, καὶ ἐφίημι, permitto,
cõmitto, mando. οἷον, ἀνατίθημί σοι τήνδε τὴν ἐπιμέλειαν. & ἀνατίθημί σοι τὸ φορτίον,
onus iniungo. Polyb. de caſtris Rom. loquens, & obeundis vigiliis, Ἡ δὲ
τῆς ἐφοδείας πίστις ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, Vigiliarũ autem circuitus fidei equitũ
cõmittitur. Ἀνατίθημι τὸ προσλογίζομαι, tribuo, acceptum fero. quod etiã
προστίθημι dicitur. Syneſ. Ἐγὼ δὲ ἀνετίθουν ἀεὶ ταῦτα τῷ θεῷ. Et tribuo, id eſt
propenſus ſum in aliquem, & illi multum faueo. Plato de amore loquẽs
in Sympoſ. Τὸ δὲ ἄρα ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέ-
γιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι, καὶ ὡς κάλλιστα, ἐάν τε ἀληθῆ ᾖ, ἐάν τε μή. Idem, Διὰ ταῦ-
τα δὴ πάντα λόγον κινοῦντες, ἀνατίθετε τῷ ἔρωτι. Ἀνατίθημι τὸ ἀνάπτω ſuſpendo, οἷον,
ἀνατίθημι τόδε τὸ λάφυρον τούτῳ τῷ ἀγάλματι. Ariſtoph. Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι
Ἀναθήματα. πρὸς τὸν θεόν. ἀντὶ τοῦ ἐξαρτήσων καὶ κρεμάσων. ὅθεν Ἀναθήματα τὰ ἀφιερώματα, id
eſt donaria. Macrobius, Ornamenta (inquit) fanorum ſunt clypei, coro-

næ,& huiuſcemodi donaria. neque enim donaria dedicantur eo tempore quo delubra ſacrantur. Herodot. in primo, Γύγης δὲ τυραννεύσας ἀπέπεμψεν ἀναθήματα εἰς Δελφοὺς οὐκ ὀλίγα, ἀλλ' ὅσα μὲν ἀργύρου ἀναθήματά ἐστιν οἱ πλεῖστα ἐν Δελφοῖσι. πάρεξ δὲ τοῦ ἀργύρου χρυσὸν ἄπλετον ἀνέθηκε. quæ donaria etiam ἀνακείμενα dicuntur. Idem ibidem, Κρητῆρές οἱ ἀριθμὸν ἓξ χρύσεοι ἀνακέαται. Pauſ. in ſecundo Eliacôn, Ἐφεξῆς δὲ ἀνάκειται πύκτης ἐκ Λεπρέου τῶν Ἠλείων. ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστής, id eſt ἄγαλμα ἔχει καὶ ἀνάθημα. Ἀνάκειμαι etiam & Προσανάκειμαι deditus ſum & addictus, vt προσιστάμενος. Areth. in Apocalypſ. cap. XVII, Καί φησιν ἐκείνην εἶναι τὴν γυναῖκα τὴν ἔχουσαν τὸ κράτος ἐπὶ τῶν τοῖς γηΐνοις προσανακειμένων. οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἤδη καὶ τοῖς γηΐνοις προσδιαφθείρονται. dicitur & Προσανατίθεμαι. Hoc enim vocabulo etiam ſtatuæ ſignificantur. Andocid. περὶ μυστηρίων, Περὶ δὲ τῶν ἀναθημάτων τῆς περικοπῆς, καὶ τῆς μηνύσεως, ὥσπερ ὑπεσχόμην ὑμῖν, οὕτω καὶ ποιήσω. Significantur etiam templa, baſilicæ, porticus, & alia vrbis ornamenta. Strabo lib. V. Geograph. Ὡς δ' εἰπεῖν, οἱ παλαιοὶ μὲν τοῦ κάλλους τῆς Ῥώμης ὠλιγώρουν, πρὸς ἄλλοις μείζοσι καὶ ἀναγκαιοτέροις ὄντες· οἱ δ' ὕστερον, καὶ μάλιστα οἱ νῦν καὶ καθ' ἡμᾶς, οὐδὲ τούτου καθυστέρησαν, ἀλλ' ἀναθημάτων πολλῶν καὶ καλῶν ἐπλήρωσαν τὴν πόλιν. Iſocrates pro templis & ſacris monumentis vtitur. Ἀναθηματικὰ σκεύη inde dicuntur vaſa quæ ornatus cauſa habentur, non vſus, vt λέβητες ἄπυροι, & ſupellex argentea ad ornamentum abaci. quædam enim vaſa ſunt in inſtrumento, quædam in ornamento. Odyſſ. XXI. in fine,

Ἀνάκειμαι.

Προσανάκειμαι.

Ἀναθηματικὰ σκεύη.

Νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσι τετυκέσθαι
Ἐν φάει. αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι
Μολπῇ καὶ φόρμιγγι. τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός,

hæc enim ſunt ornaméta cóuiuii. vel, hæc ſunt dicata cóuiuio acroamata. quáquá prius magis probo. Ἀνάθεσις eſt dicatio & cóſecratio. Athen. lib. XV, Στεφανοῦσι δὲ τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας, οὐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ ἔρωτι ποιούμενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνάθεσιν. Inde Ἀναθήματα dicti ſacri homines, quorũ capita diis inferis dicata ſunt & deuota. Chryſoſtomus tamen enarrans illud ad Rom. IX, Optabam anathema eſſe à Chriſto, aliter ἀνάθεμα interpretatur. Vult enim ἀνάθεμα ἀποχωρισμὸν ſignificare. quemadmodum enim (inquit) τὰ ἀναθήματα intacta ſunt vt Deo conſecrata, hominúmque commercio atque vſui exempta, ſic ab Eccleſia eiecti & extorres, communione & conuictu fidelium mulctati ſunt & abſtracti. Photius etiam apud OEcumenium ἀνάθεμα εἶναι χωρισθῆναι καὶ ἀλλοτριωθῆναι interpretatus eſt: vt ſit ſenſus eius loci, O Iudæi, nolite exiſtimare ideo me vos ſolicitare, & ad Chriſti fidem euocare, quòd iam ad Chriſtum tranſierim. tanti enim mihi fuit ſalus populariũ meorum, vt ſi fieri poſſet, diuinitus optarim vos ad fidem aſcitos eſſe, & & me adhuc à Chriſto alienatum. Aut eſt locutio hyperbolica, ſi quidem conferatur cũ eo quod in fine capitis antecedentis dixit. ex eo enim emphaticè declaratur quanta dilectione popularium ſuorum præditus eſſet.

Ἀνάθεσις.

Ἀνάθημα.

Ἀνατίθημι, attribuo, accommodo, Dionyſio de cæleſti hierarchia, cuius verba trãſcribemus in mentione verbi ἀποικέται, pro quo ipſe alibi προσανατίθεμαι dixit. Ἀνατίθεμαι τὸ ἀναβαστάζω. Vt enim ἀνατίθεναι dicitur is qui

Ἀνατίθεμαι.

onus tollit, & in alium inclinat: ita ἀνατίθεσθαι ὁ ἀναιρούμενος καὶ ἀχθοφορῶν, qui in humeros ſuos tollit, vel humeros ſubmittit oneri admittendo, & onus geſtat. Syneſ. Ἀλλ' ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία. Xenophon pro onus ſuſcipio & prouinciam, & ſuſcipio aliquid præſtandum atque efficiendum, vſus eſt. cuius exemplum nunc non memini.

Ἀνατίθεμαι etiam τὸ ἀνατίθημι, id eſt onus iniungo, vt ſuprà dictum eſt. Xenoph. in 2. ἀναβάσ. ὧδε οὖν χρὴ ποιεῖν, ἀπιόντας δειπνεῖν ὅ,τι τις ἔχει. ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι, ὡς ἀναπαύεσθαι, συσκευάζεσθε. ἐπειδὰν δὲ τὸ δεύτερον, ἀνατίθεσθε ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. Idem in tertio voce actiua vſus eſt, Ἐμοὶ δὲ, ὦ ἄνδρες δοκεῖ, τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μήτε προσιέσθαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὖθις, ἀφελομένους τε τῆς λοχαγίας, σκεύη ἀναθέντας, ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι, vaſa ei geſtanda iniungere. οὗτος γὰρ τὴν πατρίδα καταισχύνει. Ἀνατίθεμαι τὸ ὑπερτίθεμαι καὶ ἀναβάλλομαι. quod etiam ἀποτίθεμαι dicitur, vt iam dictum eſt. hoc eſt differre, reiicere in futurum. Plut. in Politic. præceptis, Ἀναθετέον οὖν τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον. Syneſ. Ἱεροφίλ. Καὶ ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, μέχρις ἂν αὖθις δὴ γένηται πρὸς τὴν μακαριωτάτην σου κεφαλὴν ὑπὲρ τούτου ψήφισμα πέμψαι καὶ πρεσβευτήν. Themiſt. in III. de anima, Ἀλλ' εἰ τοιοῦτος ὁ δυνάμει, τίνα ἂν λέγοι τὸν παθητικὸν νοῦν καὶ φθαρτόν. τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, hactenus diſtulimus diſputare & commentari. Ἀνατίθεμαι τὸ μετατίθεμαι ἢ μετανοῶ, μεταβουλεύομαι, muto ſententiam & retracto. Lucian. Ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν γενναῖον ὄντα, ἂν ἀναστρέπω, ἀναιρῶ. Idem, Εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ ἀνατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα. Xenoph. in IIII. ἀπομνημ. Ἀλλὰ μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, εἴπερ ἔξεστι. δεῖ γέ τοι ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐξεῖναι, πολὺ μᾶλ-

Μετατίθεμαι. λον ἢ μὴ ὀρθῶς θέσθαι. Μετατίθεμαι muto, transfero, vnum pro altero pono vel dico. Demoſth. Ξενίαν καὶ φιλίαν τὴν μισθαρνίαν μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα. Idē, Τοῦτο δὲ ὄνομα ἀξιοῖς ἀφεὶς, ἕτερον μεταθέσθαι σαυτῷ. Et transferre ab vno ad

Μετάθεσις. aliū, vt μεταθέσθαι τὴν βασιλείαν. & Μετάθεσις. Idem de præſtigiatoribus, Ψήφοις παίζειν, τὴν ὄψιν κλεπτούσαις ὑπὸ τάχει τῆς μεταθέσεως. Et pro mutatione, Idem, Τὴν μὲν κοινωνίαν οὐ δέξασθαι, τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενον. Plato in Minoe pro muto dixit. Ἐπειδὴ αὖ δὴ ἐννοήσω ὅτι οὐδὲν παυόμεθα ἄνω κάτω μετατιθέμενοι τοὺς νόμους, οὐ δύνα-

Μεταπεττεύω. μαι πεισθῆναί σοι. Iſocrates Μεταπεττεύειν dixit, Ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα ὅτι ταὐτά ἐστιν. Ἀνατίθεμαι igitur, τὸ μετατίθεσθαι ἢ μεταβουλεύεσθαι καὶ ἀναψηλαφᾶν, καὶ μεταγινώσκειν. Tranſlatio eſt ἀπὸ τῶν πεττευόντων, qui calculos male promotos poſtea errore intellecto tutius collocant & commodius. Plato in Gorg. Καὶ ἔγωγε ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων, εἴ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὡμολογῆσθαι, ἀναθέσθαι ὅ,τι ἂν σὺ βούλῃ, retractare. Citatur & illud Antiphontis ἐκ τοῦ

Ἀνατίθημι. περὶ ὁμονοίας. Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔξεστιν. Ἀνατίθημι voce actiua etiam dicitur τὸ μεθίστημι. vt δημοσθενικὸν δή ἐστι τὸ τοιοῦτον θεώρημα, τὸ τὰς καθ' ἡμᾶς αἰτίας εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι τῇ τέχνῃ. Ἀναθέσθαι etiam eſt familiariter arcanum ſuum exponere, quaſi in ſinu amici deponere, vt ſupradictum eſt περὶ τοῦ ἀνατιθέναι τὴν βουλήν. Plutarchus de amatoriis narrationibus, Ἐν νῷ δὴ ἔχων ὁ Φείδων ἐπιθέσθαι τούτοις, τὴν πρᾶξιν ἀνέθετο τῶν ἑταίρων τισί. Ponitur & pro oſtendo legēdúmq; porrigo. vt ἐν τοῖς προλεγομένοις εἰς τὸν Ἀριστείδην, Μὴ δυνάμενος οὖν διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἡρώδου τότε εἰπεῖν τὸ πλασματικὸν, μηχανῇ αὐτὸν μετῆλθεν. ἀναθέμενος γὰρ αὐτῷ ἀνέγνω πλασματικὸν εὐτελῆ καὶ ψυχρὸν, ὃς καὶ φέρεται, ἠδυ-

τήθη λαβεῖν τὴν ἄδειαν οὗ λέγειν. Componitur hoc verbũ,& fit Προσανατίθεμαι, Προσανατίθε-
quod idem ſignificat, hoc eſt conſulo amicum vel fidum hominem & μαι.
conſultum, & conſilium meum vel negotium expono. Diodor.de Alexandro, Καὶ χαρεὶς καταπλήξεως ἠσυχῆ τὸν ἄνθρωπον ἀνέκρινε, τίς ὢν καὶ τί βουλόμενος τοῦτο ἔπραξε, τοῦ δὲ εἰπόντος μηδὲν ἁπλῶς γινώσκειν, τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου, τοῦτον κατὰ τὴν ἐκείνων κρίσιν ἀπέκτεινε, id eſt cum ſuper portento Chaldæos conſuluiſſet. Apoſtolus in ſecundo ad Galatas, Ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, Mecum enim qui imprimis cenſebantur, nihil communicauerunt: ſed contrà à me abhorrebant. vel ſic, qui verò aliqui eſſe videbantur, prorſus me conſultore non vſi ſunt. conſilia mecum ſermonémque non contulerunt, οὐδὲν παρ' αὐτῶν ἔμαθον. οὐδὲν αὐτοὶ προσέθηκαν ἢ ἀφεῖλον τῷ ἐμῷ κηρύγματι. ſignificat etiam, mihi addicti non erant, & mei ſtudioſi. Eſt enim Προσανατίθεμαι, τὸ προσανάκειμαι, vt paulo ſuperius dictum eſt. Ibidem, Ἀνέθηκα δὲ κατὰ ἀποκάλυψιν, καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον. ſignificat, expoſui arcanum euangelii, hoc eſt conſortes euangelii feci. Idẽ capite primo vſus eſt pereleganter eo modo quo Diodorus, Οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα, Non adhibui in conſilium carnem & ſanguinem. non cum ciuibus (inquit) & gentilibus meis conſilia de Euangelica prouincia mihi mandata diuinitus, communicaui: ſed profectus ſum ad gentes. OEcum. autem ita locum interpretatur, Οὐ περιεπιμησάμην ἰδεῖν τοὺς συγγενεῖς, καὶ συνήθεις, καὶ πατρίδα, καὶ εἰς λόγους ἐλθεῖν τοῖς ἀποστόλοις περὶ τοῦ κηρύγματος, ἀρκεσθεὶς τῇ θείᾳ ἀποκαλύψει. Sic Lucianus in dialogo Ζεὺς τραγῳδὸς ſtatim in principio, ὦ Ζεῦ τί σκυθρωπὸς καὶ κατὰ μόνας λαλεῖς. ὠχρός, φιλοσόφου τὸ χρῶμα ἔχων; ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων. Προσανατίθεμαι καὶ τὸ προσεπιφορτίζομαι, inſuper hoc oneris ſuſcipio, ἐπὶ τῷ προτέρῳ ἄχθει καὶ τόδε αἴρομαι. Xenoph. in 2. ἀπομνημον. Καὶ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ἄφρονος ἀνθρώπου εἶναι, τὸ, μεγάλου ὄντος τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο, ἀλλὰ προσαναθέσθαι τὸ, καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται πορίζειν. περὶ τοῦ πολιτεύεσθαι loquens. Διατίθημι afficio. Demoſth. Ἴστε γὰρ δή που ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκε, quibus incommodis affecerit, quo modo vexarit eos. Ἐπανατίθεμαι, attribuo, acceptum refero. Aphth. in progymnaſ. περὶ ἐγκωμίου loquẽs, Τιμᾶν ἄξιον τοὺς εὑρόντας τὰ χρήσιμα, οἷς ἐποιήσαντο κάλλιστα, καὶ τὸ παρ' ἐκείνων φανὲν, ἐπανατίθεσθαι δικαίως τοῖς δείξασι. Διατίθημι τὸ καθιστῶ καὶ οἰκονομῶ, conſtituo, compono. Lucian. Σὺ μέντοι διατίθει τὰ βάθρα. Διατίθημι τὸ ἀποτελῶ καὶ ἀπεργάζομαι, efficio, reddo. Demoſth. Ἵν' οὖν τετταράκοντα ἄνθρωποι λειτουργήσωσιν ἡμῖν, τοὺς ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν; infidos nobis reddemus? Διατίθημι.
Ἐπανατίθημι.

Διατίθεμαι paſſiua voce ſignificat benè aut ſecus de re aliqua ſtatuo, vtórque. Iſocrat. in Panathen. Μηδ' ἀνέξονται φωνὴν τῶν τὰ μὲν σώματα τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐπονειδίστως διατιθεμένων, συμβουλεύειν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀξιούντων. Sic Greg. εἰς Βασίλειον, Προσθήκην γὰρ τῆς ἐκκλησίας ποιεῖται τὴν στάσιν, καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται, calamitatem in bonum commodiſſimè vertit. Et de Athanaſio, Καὶ τὴν φυγαδείαν ὡς κάλλιστα διατίθεται, de exilio ſuo commodiſſimè ſtatuit. Xenoph. in 2. ἀπομνημον. de veris amicis loquens, Δύνανται δὲ καὶ τὴν ἔριν οὐ μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως ἀλλήλοις διατίθεσθαι, καὶ τὴν ὀργὴν Διατίθεμαι.

κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον περιϊέναι, id eſt componere, ad concordiam reducere. Sic Baſil. in Hexaëm. homil. I I I, Ἡμεῖς δὲ ἀξιοῦμεν τοὺς τῶν ἑλλήνων σοφοὺς μὴ πρότερον ἡμᾶς καταχλευάζειν, πρὶν τὰ πρὸς ἀλλήλους διαθέσθαι. εἰσὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς οἳ ἀπείρους οὐρανοὺς καὶ κόσμους εἶναί φασι, id eſt prius quàm inter ſe diſcrepantia concorditer conſtituerint. Significat etiam placare, ſatiſfacere alicui. Appian. in ſecundo ciuil. bell. de Cæſare obærato, Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν χρηστῶν διεκαρτέρει, ἐν ῥώμῃ, πολὺ πλέονας τῆς περιουσίας ὀφλῶν, διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδυνάτο, τῆς ἰβηρίας ἐπέβη, manum iniicientibus creditoribus vt potuit ſatiſfaciens. Dicitur hoc etiam εὖ θέσθαι, vt ſuperius dictum eſt. à quo

Εὐθετῶ, διευθετῶ. fit Εὐθετῶ compoſitum, & Διευθετῶ, quod ſignificat compono, digero, concinno, ſuo vnumquodque loco colloco. Lucian. Εωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ. εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ. Syneſius, Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσας τε ἐνθυμιάσας τὸ δωμάτιον, id eſt, Honeſtum igitur erit ſi omnia digerens & componens, etiam euerras cubiculum, ſuffitúque vapores. Διευκρινῶ non abſimilem habet ſignificationẽ.

Εὐκρίνεια. εὐκρίνεια enim eſt ordinata rerum digeſtio: vnde εὐκρίνεια inter formas orationis ponitur ab Hermogene tomo primo περὶ ἰδεῶν, quæ multum confert ad orationem dilucidam efficiendam: & propterea coniuncta eſt καθαρότητι καὶ σαφηνείᾳ. éſtque eius vſus multiplex, vt idem auctor docet in

Εὐκρινής. cap. περὶ εὐκρινείας. Quin & εὐκρινὴς λόγος eſt purus & dilucidus ſermo: ſed εὐκρίνεια eſt etiã ἐν τοῖς σχήμασι: quæ opponitur τῇ συγχύσει τοῦ λόγου. ἐναντίον δὲ (inquit) εὐκρινείας σύγχυσις, ἣ δὴ γὰρ ὅλαι χώρας τῶν ποιούντων εὐκρίνειαν, περιβάλλῃ τις καὶ μεσὸν ποιῇ τὸν λόγον ἢ ταῦτα καὶ κακία ἐστὶ λόγου. Xenoph. ὅτι τε χύτρας φησὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας, hoc eſt ſuo quanque loco poſitas & digeſtas. Εὐκρινὲς etiam explicatum ſignificat & declaratum. Plato, ὧδε τοίνυν ἰὼ δή ἐγώ, λάβωμεν, ἵν' εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα. Iſæus πρὸς ξενάρετον, Οὐ μὴν διὰ τοῦτο ὑμῖν ἥδε ἡ γνῶσις ἧττον περὶ αὐτῆς εὐκρινὴς φανήσεται, id eſt clara & explicata. Hermogenes de loco quodam Demoſthenis, διὰ τούτων γὰρ εὐκρινῆ τε καὶ σαφῆ

Διευκρινῶ. πεποίηκε τὸν λόγον. & Διευκρινῶ explico. Xenoph. τίς δὲ οὐκ ἂν πολεμίους φοβηθείη, ἰδὼν διευκρινημένους ἱππέας, ὁπλίτας, πελταστάς, τοξότας, id eſt ordines diſtinctos & explicatos, hoc eſt διατεταγμένους, τεταγμένως ἑστηκότας. Idem, ἀκριβέστερον ὁ κατὰ φύσιν μεταβολῆς τῶν πολιτειῶν παρὰ πλάτωνι διευκρινεῖται λόγος, id eſt enucleatè diſputatur & explicatè. Cicero ad Atticũ, Et ſimul illud πρόβλημα διευκρινήσεις ſanè πολιτικόν, id eſt diſcuties & enucleabis. διευκρινῶ diſcerno, dignoſco. Laërt. in Zenone, de dialectica loquẽs, τό, τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος διαγινώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανόν τι, τε ἀμφίβολον λεγόμενον διευκρινεῖσθαι. Polyb. libro tertio pro diſcepto, & attentè examino. Διατίθεμαι, καὶ τὸ διαθήκας ποιῶ, teſtor, & in teſtamento meo aliquid mando hæredibus. Demoſth. Επειδὴ τοίνυν ὁ Πασίων ἐτετελευτήκει ταῦτα διαθέμενος. Idem, Σκέψασθε δὲ ἃ διέθετο. AEſchin. Διαθέσθαι τὰ ἑαυτοῦ, in bonis teſtari, vel ex bonis. Plato lib. x I. de Legibus, de iure teſtamẽtorum Loquens, τὸν λόγον τοῦτον ὦ γαθὲ φοβούμενοι, τὸν νόμον ἐτίθεσαν τόνδε, ἐξεῖναι τὰ ἑαυτοῦ διατίθεσθαι ἁπλῶς, ὅπως ἄν τις ἐθέλῃ τὸ παράπαν.

Διαθήκη. Vnde Διαθήκη, & pluraliter διαθῆκαι, pro teſtamento ponitur, & pro hæreditate quæ teſtamẽto obuenit. Iſocrat. AEginetico, Θρασύλοχος γὰρ ὁ πα-

τὴρ τοῦ καταλιπόντος τὴν διαθήκην ἐμοί, παρὰ μὲν προγόνων οὐδεμίαν οὐσίαν κατέλιπε. Idem pro teſtamento ibidem, Ὥστε καὶ τεθνεῶτος αὐτοῦ πειρᾶται τήν τε διαθήκην ἄκυρον, καὶ τὸν οἶκον ἔρημον ποιῆσαι. Plurali autem vſus eſt in principio eiuſdẽ orationis, Ὥστε μηδένα ἂν ποτ' ἐλθεῖν ἐναντία πράξοντα ταῖς διαθήκαις ἃς ἐκεῖνος κατέλιπε. Διατίθεμαι τὸ πωλῶ, καὶ ἐπὶ πράσει τὰ σκεύη ἢ ἄλλα τινὰ εἰς μέσον τίθεμαι, id eſt vænalia expono. Arrian. libro 1, Ἀλέξανδρος δὲ τὴν λείαν ὀπίσω ἀπέπεμψεν, Λυσιμάχῳ καὶ Φιλώτᾳ παραδοὺς διατίθεσθαι, vt vænundarent. Demoſth. Ἐπειδὰν δὲ διαθῆται τὰ φορτία, ἐφ' ἑτέρας νεὼς ἔφη ἐκπλεύσεσθαι, id eſt poſtquam vendiderit. αὐτὶ τοῦ, ἐπειδὰν ἀποδεδομένος ᾖ. Διατίθεσθαι τοὺς λόγους, ſignificat verba facere. Polybius in tertio, Οἱ καὶ παραγενόμενοι πρὸς τὰς δυνάμεις, καὶ συναθροίσαντες τὰ πλήθη, τήν τε τῆς συγκλήτου γνώμην διεσάφησαν τοῖς πολλοῖς, καὶ παρεκάλουν τὰ πρέποντα τοῖς παροῦσι καιροῖς, ἐξ αὐτοπαθείας λευκίου διατιθεμένου τοὺς λόγους. Idem, ὅτι μὲν γὰρ ἀπείρως διέκεισθε τῆς πρὸς ῥωμαίους μάχης, ἔδει τοῦτο ποιεῖν. καὶ μετ' ὑποδειγμάτων ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς πολλοὺς διεθέμην λόγους. Sic Appianus, δεινὸς δ' ὢν ὁ καῖσαρ ὑποκρίνεσθαι, λόγους ἐν τῇ βουλῇ περὶ ὁμονοίας διέθετο, orationem in ſenatu habuit, verba fecit. Διατίθεμαι etiam ἀντὶ συντίθεμαι, id eſt paciſcor. Ariſtoph. ἢν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί, niſi mihi ſtipulanti promittant. Demoſthen. πρὸς Ἀπατούρ. Ἐνεστηκυίας δὲ τῆς δίκης, δίδωσιν ὁ Παρμενίων ὅρκον τούτῳ περί τινων ἐγκλημάτων. καὶ οὗτος ἐδέξατο, ἐπιδιαθέμενος ἀργύριον ἐὰν μὴ ὀμόσῃ, Lite autem conteſtata Parmenio huic iuſiurandum de quibuſdam actionibus defert. quod iſte ſtatim accepit, atque eo amplius pecuniá certam depactus eſt niſi iuraſſet, in quæ verba erat concepta delatio. Et Διαθήκη numero ſingulari pactum & conuentum & pollicitatio, hoc eſt ἐπαγγελία. Ex quo factum vt teſtamẽtum in ſacris monumentis vocetur pollicitatio diuina Abrahamo patriarchæ facta. de qua inquit Apoſtolus ad Epheſios ſecũdo, Ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, hoſpites pactorum, pollicitationis. In tertio Act. Apoſtolicorum, Ὑμεῖς δέ ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν, καὶ τῆς διαθήκης ἧς ἔθετο ὁ θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν. Quibus verbis non tam teſtamentum quàm pactum ſignificatur, quod Deus pactus eſt cum maioribus de ſeruatore ex eo genere naſcituro. licet eo nomine teſtamẽtum vocetur, quia teſtatoris morte demum confirmatum eſt, vt idem inquit ad Hebræos cap. VIII. & quòd Deus teſtamentũ mutaſſe dicitur, vt hæreditatẽ vitæ immortalis ad externas conuerteret nationes, vt Lactantius inquit. Cũm autem teſtamentum ſignificat, pluraliter plerunque enunciatur, vt apud Iſæum περὶ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου, Ἤδη δὲ ἀσθενῶν ταύτην τὴν νόσον ἐξ ἧς ἐτελεύτησεν, ἠβουλήθη ταύτας τὰς διαθήκας ἀνελεῖν. Idẽ, Πρῶτον μὲν οὖν ὑμῖν παρέξομαι μάρτυρας, ὡς οὐχ ἡμῖν ἐγκαλῶν, ἀλλὰ Δεινίᾳ πολεμῶν, ταύτας τὰς διαθήκας διέθετο. Demoſth. in 2. κατ' Ἀφόβου, Ἀλλ' ἐχρῆν ἐπειδὴ τάχιστα ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ, εἰσκαλέσαντα μάρτυρας πολλοὺς, παρασημήνασθαι κελεῦσαι τὰς διαθήκας. licet in eadem ſingulari numero διαθήκην bis legatur. Ἐνδιάθετος λόγος dicitur mentis conceptus, id quod quis intus ſentit, & ſermo quem in corde loquimur: qui διαφέρει τοῦ προφορικοῦ λόγου. Damaſcenus, λόγος ἐστὶν ὁ οὐσιωδῶς τῷ πατρὶ ἀεὶ συμπαρών, verbum diuinum. λόγος πάλιν ἐστὶν ὁ ἐνδιάθετος, ὁ ἐν καρδίᾳ λαλούμενος. καὶ πάλιν λόγος ἐστὶν ἄγγελος νοήματος. Plutarch. ἐν τῷ, ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ

Διατίθεμαι λόγους.

Ἐπιδιατίθεμαι.

Διαθῆκαι

Ἐνδιάθετος λόγος.

τὸν φιλόσοφοι διαλέγεσθαι, Τὸ δὲ λέγειν ὅτι δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν, ἐνδιάθετος, ἡγεμόνος ἑρμοῦ δῶρον, ὁ δ᾽ ἐν προφορᾷ, διάκτορος καὶ ὀργανικὸς, ἕωλόν ἐστι. καὶ ὑποπιπτέτω τῷ, τουτὶ μὲν ἤδειν πρὶν τέοσιν γεγονέναι. ἐκεῖνο δ᾽ οὐκ ἐνοχλήσειεν, ὅτι καὶ τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ προφορικοῦ φιλία τέλος ἐστὶ, τοῦ μὲν, πρὸς ἑαυτὸν, τοῦ δὲ, πρὸς ἕτερον. Eſt etiam ἐνδιάθετος λόγος Hermogeni is qui ex ſententia animi profertur, hoc eſt non fallax & ſimulatus. Idē Damaſcenus, Πάλιν δὲ διαιρεῖται τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς, εἴς τε τὸν ἐνδιάθετον λόγον, καὶ εἰς τὸν προφορικόν. ἔστι δὲ ὁ ἐνδιάθετος, κίνημα τῆς ψυχῆς, ἐν τῷ διαλογιστικῷ γινόμενον ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως. ἐνδιάθετος λόγος etiam ἀληθὴς & ἔμψυχος dicitur. Hermogen. tomo ſecundo περὶ τῶν ἰδεῶν, Ο ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος, τὸ μὲν πλεῖστον ἔχει περὶ τὴν μέθοδον καὶ τὰ σχήματα καὶ τὴν λέξιν, γίνεται μὴν καὶ κατ᾽ ἔννοιαν. cuius apud eum exempla videre licet ex De-
Ενδιαθέτως & ἐμψύχως καὶ ἐνδιακειμένως λέγειν. moſthene. Eſt enim ſchema rhetoricum. vnde ἐνδιαθέτως λέγειν eſt è ſententia animi loqui, vt quidem ſermo ipſe præ ſe fert, quum orator ita ſibi oratoria ſolertia fidem aſtruit, vt ita affectus animo exiſtimetur à iudicibus, vt verba enunciata ſignificant. Quare & ἐμψύχως dicere & ἐνδιακειμένως dicitur. Idem ἐν τῷ περὶ ἀληθινοῦ λόγου, Ο οὖν ἐσκεμμένως λοιδορήσασθαι τῷ ἐχθρῷ δοκῶν, καὶ μὴ ὑπ᾽ ὀργῆς, καὶ οἷον ἐξεστηκὼς ὑπὸ τοῦ πάθους, οὐκ ἔτι πιθανός ἐστι, τῷ μηδὲ ἐνδιαθέτως, μηδὲ ἐμψύχως λέγειν. ὁ γὰρ ἐνδιακειμένως τι λέγων, σφόδρα γε ἑαυτὸν
Διάθεσις. γοῦν πεπεικέναι δοκεῖ, διὸ καὶ πιθανός ἐστι. Διάθεσις etiam eſt πρᾶσις, venditio. Plutarchus in Lycurgo, de abrogatione nomiſmatis aurei & argentei loquens, ἔμελλον δέ που καὶ μηδενὸς ἐξελαύνοντος αἱ πολλαὶ τῶν περιττῶν τεχνῶν τῷ κοινῷ νομίσματι συνεκπεσεῖσθαι, διαθέσιν τῶν ἔργων οὐκ ἐχόντων, id eſt emptoré non in-
Εντίθημι. uenientibus. Εντίθημι τὸ ἐμποιῶ, καὶ τὸ ἔν τινι εἴδος τίθημι. οἷον, ἐντίθημι ἐν κηρῷ τὸν τοῦ δακτυλίου τύπον. Εντίθημι intus condo. Lucian. de Baccho loquens, Κελεύει μοι ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτὸ τὸ ἔμβρυον, ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπεὶ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα. Εντίθημι in animum induco. Plutarchus in Demetrio, Οὐ μὴν ὑπέπληξε Δημήτριος, ἀλλὰ φήσας, οὐδ᾽ αὐτὸν μυριάκις ἐπληρῶσθαι μάχας ἄλλας, ἐνθήσω γαμβρὸν ἀγαπήσειν ἐπὶ μισθῷ Σέλευκον, τὰς μὲν πόλεις ἐκράτυνε φρουραῖς. Homerus Iliados nono, σὺ δ᾽ ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, αἴδεσαι δὲ μέλαθρον, Intus animum placabilem habeto, vel accipito. Εντί-
Εντίθεμαι. θεσθαι etiam indere & inſerere ſignificat. Athen. lib. x, Οὗτος δὲ ἐντιθέμενος τῷ στόματι χώνην, ἀπαύστως ἔπινε χεομένου οἴνου. ὅθεν καὶ χώνη ἐπεκλήθη. Vnde fit vt Attici hoc verbo ἐπὶ τροφῆς vtantur, vt inquit Euſtathius. Ariſtoph. ἱππεῦσιν, Επίσταμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται. ἀλλ᾽ ὥσπερ αἱ τίτθαι γε σιτίζεις κακῶς. μασώ-
Ενθεσις. μενος γὰρ, τῷ μὲν, ὀλίγον ἐντιθεὶς, αὐτὸς δ᾽ ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας: & Ενθεσιν τὴν τροφὴν vocent. quæ dictio etiam fruſtum in os inditum ſignificat, id eſt ψωμὸν, & μάσημα quod pueris à nutricibus datur, hoc eſt manſum, vt Cicero vocat, & quaſi turundam. Lucian. Κρωβύλη, Οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις. σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ᾽ ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, id eſt compoſitè bucceas in alteram tantùm buccam infercit. Athen. de Theſſalorum voracitate loqués, Διὰ τοῦτο καὶ τὴν θετταλικὴν ἔνθεσιν εἶπον, ἀντὶ τοῦ μεγάλην. Alibi, Ποιεῖτε δὲ τὴν ἔνθεσιν κατὰ τὸν Αντιφάνη, id eſt, vos cibum ſumitis. Καὶ ἔνθου, ἀντὶ τοῦ ῥόφησον, hauri, ſorbe. Ariſtoph. ἱππεῦσιν, Ενθου, ῥόφησον, ἔντραγε, ἔχε τριώβολον. Ενεθέμην καὶ

ἐνεμβαλλομένην τῆς τροφῆς, Lucianus dixit ἀντὶ τοῦ ἐκφρέσθαι. Dicitur etiam ἐμβάλλομαι, quaſi ἐντίθεμαι. Lucian. περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας lib. 2, Καὶ τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. Ἔνθεμα dicitur quod inditum & inſertum eſt, quod Theophraſtus de ſurculo inſito dixit, vt in primo de Cauſis, Δεῖ δὲ ἀρραγῆ τηρεῖν τόν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιὸν, καὶ τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ γυμνοῦν τὴν μήτραν. Ἔνθεμα partem ſurculi vocat quæ in fiſſuram trunci mergitur. Idem, Καὶ ὅταν σχίσαντες ἐντιθῶσι τὸ ἔνθεμα, σφηνοειδὲς ποιήσαντες, ἐξαίνουσιν ἐν σφύρᾳ. Ἔνθετος inſit', inſititius, & qui inſeri poteſt. Theognis, Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, Οὔποτε ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός. Ἐντίθεσθαι etiam dicuntur negociatores qui naues implent mercibus. Demoſthen. Οὔτε τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν, κελευούσης τῆς συγγραφῆς ἐπάναγκες ἐντίθεσθαι. Alibi, Κελεύοντος τοῦ ναυκλήρου αὐτὸν ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα. Et rurſus alibi, Ἐντέθηται χρήματα. Theophraſtus in nono, Καὶ αὐτοὶ διαφυλακὰς εἰς τὰ πλοῖα λαβόντες ἐντίθεσθαι τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης. Cicero ad verbum Imponere vocat. vt ad Atticum libro primo, Signa noſtra vt ſcribis, cum commodiſſimè poteris, velim imponas: & ſiquod ὤνιον aliud eius loci quem non ignoras reperies. Idem, Si Lentuli nauis nõ erit, quo tibi placebit imponito. Liuius, Alterum poſtulatum redemptorum fuit, vt quæ nauibus impoſuiſſent, ab hoſtium tempeſtatíſque vi publico periculo eſſent. Plinius Nepoti in tertio epiſtol. Fuerat Petus in partibus, Romam trahebatur, erat aſcenſurus nauem. Arria milites orabat vt ſimul imponeretur. Ἐντίθεσθαι in os indere. Galen. Ὥστε ἐκέλευον οἱ παλαιοὶ τοὺς ὑπὸ φθόης συντετηκότας, ἐντιθεμένους τοῦ τιτθοῦ τῆς γυναικὸς τὴν θηλὴν, βδέλλειν τὸ γάλα. Εἰστίθημι, intro condo. Pauſa. in Arcad. Καὶ αὐτὴν ὁ ἱερεὺς ἐσθέμενος ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφίησιν ἐς θάλασσαν. Appian. in quarto ciuil. bell. de proſcriptione Ciceronis loquens, Οἱ δὲ θεράποντες σημειωσάμενοι τὸ γινόμενον εἶναι σημεῖον ἔκ του θεοῦ, ἐς φορεῖον ἐσθέμενοι τὸν κικέρωνα, αὖθις ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἦγον, indentes in vehiculum. Ἐπιτίθημι multa habet ſignificata, quorum plæraque nota ſunt. Ἐπιτίθημι σφραγῖδα καὶ σημαίνειν τῇ θύρᾳ, obligo, καὶ κατασημαίνομαι. Ἐπιτίθημι τὴν θύραν, ἀντὶ τοῦ κατακλείω, quaſi ianuam obdo. quod etiã ἐπαράττω dicitur, quaſi allido. vt, Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. Iliados θ, Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὧραι, Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς οὔλυμπός τε, Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι. & Odyſſeæ III, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί. ἀντὶ τοῦ ἐπετίθεντο. Ἐπιτίθημι τὸ τέλος. Plutarchus, Ἐπεὶ Πομπήϊος ὑπ' ἀρρωστείας τινὸς ἔργῳ μεγάλῳ τέλος οὐκ ἐπέθηκε. ὅθεν τὸν κολοφῶνα ἐπιτίθημι. Plato libro ſecundo de legibus pro clauſula libri poſuit, Οὗτος, ὦ ξένοι, ὑμῖν εἰ ξυνδοκεῖ, κολοφὼν ἐπὶ τῷ περὶ οἴνου λόγῳ εἰρήσθω. Ita alibi, Τὸν κολοφῶνα, ὦ θαυμάσιε, ταῖς ὑποθέσεσι τὸν μανικώτατον ἐπέθηκας, id eſt vltimam manũ, & veluti faſtigiũ impoſuiſti & addidiſti. hoc enim ſignificat, vt inquit Feſtus. quod etiam τὸ κεφάλαιον ἐπιτιθέναι dicitur. Sic enim intelligendũ cenſeo illud Gregorii εἰς Ἀθανάσιον, Κακὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ἐπιθείς. quod tamen alibi aliter interpretatus ſum. ſignificat enim imperatorem Conſtãtium ſub finem imperii in ſceleſtam culpam delapſum eſſe propter Arianiſmũ, cui obſtinatiſſimè fauit, Athanaſio in

Ἔνθεμα.

Ἔνθετος.

Imponere.

Εἰστίθημι.

Ἐπιτίθημι.

Τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναι.

exilium acto, & Iulianũ quem Cæſarem deſignauerat. Sicque potius intelligendũ locum illum exiſtimo. Κολοφὼν autem & κορωνὶς, κορυφὴ, κεφάλαιον, τέλος καὶ πέρας pro eodem ponuntur. Eſt autem prouerbiale τὸν κολοφῶνα ἐπιθεῖναι. quo verbo ſignificant decreto accedere eius ſentẽtiam cuius eſt ſumma vltimáque auctoritas in rebus decernẽdis, hoc eſt τὴν κυριωτάτην καὶ βεβαιοτάτην ψῆφον. Ductum eſt autem prouerbium à Colophoniis, & à conuentu qui cogebatur & celebrabatur à duodecim oppidis Ioniæ,

Πανιώνιον συνέδριον. ob id Πανιώνιον συνέδριον dictum. In quo ſi duodecim oppidorum ſententiæ adæquabant, Colophonii adhibiti rem decernebant, addentes ſcilicet τὴν νικῶσαν ψῆφον. Strabo tamen aliá cauſam reddit lib. x i i i i. ait enim equeſtres copias Colophoniorũ adeo celebres fuiſſe, vt in vtram partẽ tranſirent Colophonii, vndéque ſtetiſſent, eo procul dubio inclinaturam victoriam dictitaretur, Ὡς ὅπου ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τὸ Κολοφωνίων ἐπικουρήσειε, λύεσθαι τὸν πόλεμον. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὴν παροιμίαν ἐκδοθῆναι τὴν λέγουσαν, τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, ὅταν τέλος ἐπιτεθῇ βέβαιον τῷ πράγματι. Επιτίθημι τὴν ἐπιστολήν τινι, id eſt δίδωμι, ὥστε διακομιζομένην ἐπιδοῦναι τῷ φίλῳ, Do epiſtolam cuipiam amico meo aut cuiuis reddendam, Syneſ. Ἐπέθηκα τῷ ἀδελφῷ πρὸς Κόμητα γράμματα. Idem, Οὐκ ἔδοξεν ἡμῖν τὸν ἀδελφὸν ἐν μνήμῃ ποιήσασθαι, καὶ ἐπιθεῖναι πρὸς αὐτὸν γράμματα. Baſil. Λεοντίῳ σοφιστῇ, Πολλῶν δὲ καὶ συνεχῶν ἐπιδημησάντων ἡμῖν ἀπὸ τῆς ὑμετέρας, εἰ πᾶσιν ἐφεξῆς γράμματα ἐπετίθεις, οὐδὲν

Αντεπιτίθημι. ἂν τὸ κωλῦον αὐτῷ σοι δοκεῖν συνεῖναι ἡμᾶς. Et Ἀντεπιτίθημι γράμματα. ἀντὶ τοῦ ἀντιγράφω, ἀντεπιστέλλω τοῖς κομισθεῖσι γράμμασι. Thucydid. in 1, Καὶ παρὰ Παυσανίαν

Επιτίθημι. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπιθεῖναι αὐτῷ ὡς τάχιστα διαπέμψαι. Επιτίθημι τὸ ἐπιβάλλω, addo. Halicarnaſſ. de Iſocr. Ταῦτα προειπὼν, καὶ οὕτω διαθεὶς τοὺς ἀκούοντας, ἐπιτίθησι τούτοις τὴν σύγκρισιν τῶν τότε ἀνθρώπων πρὸς τοὺς προγόνους. Idem, Καὶ πρὸς τούτοις ἃ μετ᾽ ὀλίγον ἐπιτίθησι, & reliqua. Επιτίθημι καὶ τὸ ἐπάγω καὶ προστρίβομαι, id

Επιθεῖναι δίκην ἢ ζημίαν. eſt irrogo, impingo. οἷον ἐπιτίθημί σοι τὴν δίκην, καὶ ἐπιτίθημι τὴν τιμωρίαν. Herodian. in 2, Μάλιστα δὲ ἐξορμήσας ἡμᾶς τοῖς πρότοις ὑπαγομένοις ἐς ἡμᾶς, δίκην ἐπιθεῖναι. Sic Odyſſ. 2, Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ᾽ ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. eſt enim θωὴ ζημία καὶ τίμημα. ὅθεν ἄθωος ὁ μὴ θωῇ ἐνεχόμενος, qui nullã mulctam paſſus eſt. ſic mihi dictum illud Polybii videtur lib. v, οἱ δ᾽ οὐχ οἷον συνεστάλησαν, ἀλλ᾽ ἐπεμέτρησαν, φάσκοντες οὐδὲ λήξειν τῆς προθέσεως, ἕως ἂν τὸν μισθὸν ἐπιθῶσι τοῖς περὶ τὸν Ἄρατον, quoad paria cum Arato fecerint, meritámque pœnam irrogauerint. Baſil. Athanaſio, de tyranno quodam Libyæ præſide loquẽs, Ἐκείνας μὲν οὖν αἱ μάστιγες μένουσι παρὰ τοῦ δικαίου κριτοῦ, τῷ ἴσῳ μέτρῳ ἀντιμετρηθησόμεναι, ἃς αὐτὸς προλαβὼν ἐπέθηκε τοῖς ἁγίοις, quibus ſanctos dei affecit & cecidit. Cic. in i i i i. Finium, Cõferam autem auum tuũ Druſum C. Graccho

Imponere. eius ferè æquali. quæ hic Reip. vulnera imponebat, eadem ille ſanabat. & pro Sextio, Ego verò ſi mihi vni pereundum fuiſſet, ac non accipienda plaga mihi inſanabilis illa quam Reipub. impoſuiſſet, ſemel perire, Iudices, quàm bis vincere maluiſſem. Idem in Verrẽ actione v, Hi te homines auctoritate ſua publicè ſubleuent, quibus tu priuatim contumelias plurimas iniuriáſque impoſuiſti. Valerius lib. i x. cap. x, Permiſit vt aut tricenas ab his drachmas exigeret, aut denas plagas ſingulis imponeret. Non

male igitur illud verſum Latinè Lucæ x. de eo qui deſcendebat in Hiericho, Et plagis impoſitis abierũt, ſemiuiuo relicto, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἡμιθανῆ ἀφέντες. Theod. in III. hiſt. eccleſ. Πρῶτοι μὲν ἠκίσαντο, τὸ σῶμα γυμνώσαντες, καὶ τοῖς μέρεσιν ἅπασιν ἐπιθέντες τὰς μάστιγας. Idem Cicero ad Atticũ, de iudicio Clodiano loquens, Tanto impoſito Reip. vulnere alacris exultat improbitas. Ἐπιτίθεμαι voce paſſiua τὸ ἐπιχειρῶ καὶ ἐπιβουλεύω, aggredior, immineo. οἷον ὑποτίθεμαι τῇ δυναστείᾳ, ἢ τῇ τυραννίδι. Diodor. Δόξας τὸν Ἰνδὸν ἐπιβούλως πεποιῆσθαι τὰς ἐπαγγελίας, ὅπως ἀπαρασκεύοις τοῖς Μακεδόσιν ἐπίθηται. Ἐπιτίθεμαι τὸ ἐγχειρῶ, aggredior & molior res nouas, & cõſpiro. Ariſtot. in v. Polit. Νῦν δὲ τῆς ῥητορικῆς ηὐξημένης, οἱ δυνάμενοι λέγειν δημαγωγοῦσι μὲν, δι' ἀπειρίαν δὲ τῶν πολεμικῶν οὐκ ἐπιτίθενται, non affectant & aggrediuntur tyrannidẽ. ſubaudiendus enim datiuus τυραννίδι. vt ipſe paulo poſt, Οἱ δὲ προστάται τοῦ δήμου ὅτε πολεμικοὶ γένοιντο, τυραννίδι ἐπετίθεντο. Idem, Διὰ γὰρ ἀδικίαν καὶ διὰ φόβον ἐπιτίθενται πολλοὶ τῶν ἀρχόντων ταῖς μοναρχίαις. Alibi, Ἀλλὰ τοῖς γε ἐκποπίζουσι τυράννοις ἀπὸ τῆς οἰκίας, καὶ συμφέρει τοῦτο μᾶλλον, ἢ καταλιπεῖν ἀφιερώσαντας. ἧττον γὰρ ἂν οἱ φυλάττοντες ἐπιτίθοιντο τοῖς πράγμασι, ſic enim fiet vt qui ab eo cuſtodes potentatus relicti ſunt, non tam facilè rebus nouis ſtudeant, vel rerum ſummæ immineant, & tyrannidem ipſi occupent. Galen. pro aggredior, id eſt incepto, ſuſcipio, capeſſo, Ἐπιθησόμεθα ταῖς ἐξηγήσεσι τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Ἐπίθεσις ἐγχείρησις, conatus, aggreſſus. Hermog. περὶ στάσεων, Ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ἐπιθέσεως, μεταξὺ τῆς δίκης οὔσης, ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀριστεύσας, ᾔτησεν εἰς τὸ γέρας ἀναίρεσιν τῆς γραφῆς. Idem, Νέος πλούσιος πάντας τοὺς ἀποκηρύκτους τρέφει, καὶ τυραννίδος ἐπιθέσεως φεύγει. Dicitur & ἀντὶ ἐπιτίθημι. Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, Ἔστι δὲ καθόλου μὲν, τὸ τῷ ποίῳ τὰ ποῖ' ἄττα συμβαίνει λέγειν ἢ πράττειν, οὗ στοχάζεται ἡ ποίησις ὀνόματα ἐπιτιθεμένη. Idem, Συστήσαντες γὰρ τὸν μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, οὕτω τὰ ὀνόματα ἐπιτιθέασι. hîc voce actiua vſus eſt. Ἐπιτίθεμαι καὶ τὸ ὅλως προστίθεμαι καὶ ἐπικέκυφα, καὶ προσέχομαί τινος ἐπιτηδεύματος, toto pectore incumbo, magnopere & ſummo ſtudio intentus ſum. Syneſ. Ἐπιτιθέμενος ταῖς θεατροκοπίαις, deditus ſpectaculis & addictus. Iſocrat. ἀντὶ ἐμπίπτειν καὶ ἐπιέναι vſus eſt, id eſt irruere. Gaza ex Cicerone pro incumbere, id eſt inſtare & aduentare, in Catone, Ἐπιτιθεμένου γήρως ἢ καὶ ἐπερχομένου. Ἐπιθέσθαι pro mandare & iniũgere prouinciã Athenæus dixit in vndecimo, Ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις, ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε, hoc eſt οὐκ ηὐλαβήσατο ἐπισκῆψαι τοῖς προσήκουσι. Συνεπιτίθεμαι τῷ καιρῷ, arripio occaſionẽ, vtor occaſione oblata. Polyb. in v. de Antiocho victo loquẽs, Ἠπίστει μὲν γὰρ τοῖς ὄχλοις διὰ τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα περὶ αὐτόν. ἐφοβεῖτο δὲ τὸν Ἀχαιὸν μὴ συνεπίθηται τοῖς καιροῖς. pro eodẽ paulò poſt dixit ἐπιλαβέσθαι τῶν ἀφορμῶν. Idẽ, Ὁμοίως δὲ καὶ Ῥωμαῖοι πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐναρέσβευον, δεδιότες τὴν τοῦ Φιλίππου τόλμαν, καὶ προορώμενοι μὴ συνεπίθηται τοῖς τότε περιεστῶσιν αὐτοὺς καιροῖς. de tẽpore ſecũdi belli Punici loquẽs. Ἐπίθημα integumentũ, operculum, & quicquid ſuperpoſitum eſt. Pauſ. in Achaicis, Ἐπίθημα δὲ τῷ μνήματι ἀνήρ ἐστιν ὡπλισμένος. Idem, Ἐπίθημα δὲ καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι στήλη τε ἦν ἐπὶ τοῦ χώματος, καὶ Ἡρακλῆς ἐπειργασμένος. Κατατίθημι τὸ καταβάλλω καὶ ἐκτίνω, ſoluo, dependo, οἷον κατατίθημι τὸν μισθόν. Plato, τὴν τιμὴν καταθείς. Dicitur & ἐπὶ χάριτος, ἀντὶ τοῦ παρέχειν, hoc eſt gratiam collocare, beneficium conferre. οἷον, Ταύτην σοι

Ἐπιτίθεμαι. Ἐπίθεσις. Συνεπιτίθεμαι. Ἐπίθημα. Κατατίθημι.

τὴν χάριν κατέθηκα. Et in illa ſententia & præcepto, ᾧ τινι τὴν χάριν καταθῇς, θᾶττον τὴν χάριν δίδου. quo verbo Lucianus ſæpe pro rependere gratiam & paria facere vſus eſt. Demoſthenes voce paſſiua vſus eſt ἐν τῷ περὶ παραπρ. de tabellariis ſententiis loquens, Παρὰ γὰρ τῶν θεῶν κρεῖττόν ἐστιν ἑκάστῳ τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας τοῖς παισὶ καὶ ἑαυτῷ, τὰ δίκαια γνόντα, περιποιήσασθαι, ἢ τὴν ἀφανῆ καὶ ἄδηλον χάριν τούτοις καταθέσθαι, id eſt quàm ab iſtis occultam & incertam gratiã inire, à reo ſcilicet abſoluto, & ab eius amicis qui ignorabunt damnantes & abſoluentes. Idem, Οἰόμενος εἰς τὴν ἄνθρωπον χάριν καταθήσεσθαι, Exiſtimãs à muliere gratiam ſe initurũ, hoc eſt καταχαρίσασθαι. Latinè collocare gratiam dicitur. Lucas cap. XXIIII. Act. Apoſtol. Θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ, κατέλιπε Παῦλον δεδεμένον, Volens gratiam à Iudæis inire. Xenoph. in VIII. παιδείας, Ἔνθα δὴ λέγεται ὁ Κῦρος ἐρέσθαι τὸν νεανίσκον, εἰ δέξαιτ᾽ ἂν βασιλείαν ἀντὶ ἵππου. τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, ὅτι βασιλείαν μὲν οὐκ ἂν δεξαίμην, χάριν δὲ ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι δεξαίμην ἄν, Pro equo (inquit) regnũ mereri nollẽ. gratiã autem apud virum bonum collocatam pro equo dono dato non recuſarem. Καταθέσθαι eſt onus excutere. Ariſtoph. Κατάθου θοἰμάτιον, hoc eſt ἀποφορτίζου, ἀποσκευάζου, ἀποστίου. Καταθέναι reponere & ſuo loco cõdere. Idem Xenophon in OEcon. de ſupellectili componenda loquens, Δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν, Seorſum etiam quæ in annuum vſum deputata ſunt condidimus, & ſuo loco collocauimus. Idẽ, Καὶ ἀπολαμβάνουσαν δεῖ καταθέναι πάλιν ὅθενπερ ἕκαστα λαμβάνῃ. Iungitur hoc verbum cum datiuo & genitiuo quando ſignificat ἀποτίνω καὶ καταβάλλω, more Attico. vt apud Demoſthenẽ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, Καὶ δεῖται αὐτοῦ ἡ Νέαιρα, προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον οὗ προσεῖδεν εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτῆς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι, Orauitque eum vt addito ad id quod præſenti pecuniæ dabat, eo quod deerat ad viginti minas conficiendas, depẽderet illis manumiſſionis ſuæ precium. Et rurſus, Καὶ προσθεὶς τὸ ἐπίλοιπον αὐτὸς, κατατίθησιν αὐτῆς τὰς εἴκοσι μνᾶς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ. Et rurſus, Φύλαρχος μάρτυρες παρεῖναι ὅτε Φρυνίων ὁ Δημοχάρους ἀδελφὸς κατετίθει εἴκοσι μνᾶς Νεαίρας τῆς νῦν ἀγωνιζομένης, Τιμανορίδῃ τῷ Κορινθίῳ, καὶ Εὐκράτει τῷ Λευκαδίῳ. Vbique enim ἕνεκα, vel alia particula ſubauditur. Κατατίθεμαι τιμὴν ἢ σπουδὴν, ſignificat colloco & defero honorem vel ſtudium in aliquo ornando. Herodian. Νῦν οὖν καιρὸς ὑμῖν καιρὸς ἐμοὶ ἀποδείξασθαι μὴ μάτην πρὸς ὑμᾶς κατατεθεῖσθαι σπουδήν. Κατατίθεμαι μαρτυρίαν, defero teſtimonium, teſtificor. Syneſ. Ἐπεὶ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπερόριος, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, de eo elogium memoriæ mãdo, & teſtimonium literis perhibeo & prodo. Κατατίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, eſt idem quod ἀποτίθεσθαι, hoc eſt eiurare & deponere, de quo ſupra dictum eſt. Laërt. de Periandro, Ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί οὐκ ἀποτίθεται τὴν ἀρχήν, εἶπεν, ὅτι καὶ τὸ κατ᾽ ἀνάγκην ἄρχοντι, καὶ τὸ ἑκουσίως ἀποστῆναι κίνδυνον φέρει. ἀντὶ τοῦ ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀπείπασθαι τὴν ἀρχήν.

Προστίθημι. Πρόσκειμαι. Προστίθημι δὲ εἰς αὔξησιν τίθημι, addo. & Προσκείμενον additum. Polyb. lib. III. hiſt. Οὐ γὰρ προσέκειτο καθάπερ ἐπὶ ταῖς λουκτατίου, κυρίας εἶναι ταύτας τὰς συνθήκας, ἐὰν καὶ τῷ δήμῳ δόξῃ τῶν ῥωμαίων. & inferius, Προσέκειτο γὰρ ἂν ἤτοι τὸ μὴ προσλαμβάνειν ἑτέρους συμμάχους παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας, ἢ τὸ μὴ προσλαμβάνεσθαι

τοὺς

τοὺς ὕστερον προσληφθέντας τούτων τῆς συνθήκης. Προσκείμενος addictus, deditus: ſtudioſus: incumbens. Gregor. Εὐδοξίῳ ῥήτορι, Ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ἑώρων περὶ τοὺς μετρίους τοῦτο ποιοῦντα, ἢ πλεονεκτικῶς τῇ φιλοπονίᾳ προσκείμενον, κἂν ἐμεμψάμην.

Προστίθημι καὶ τὸ ἀνατίθημι καὶ προσάπτω, attribuo, contribuo, aſcribo, aſſigno, & προσλογίζομαι, imputo. hæc enim omnia ſignificat. Thucydid. Τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, datú eſt virilitati & aſcriptum. hoc eſt, præcipitis celeritatis cauſam virilitatem eſſe cenſebant. Προστίθημι addico, ὅθεν Πρόσθετος. Προστίθεμαί σοι, aſſentior, aſtipulor, hæreo, tráſeo in partes, in ſententiam alicuius pedibus eo. Plutarch. Προσθέμενος τοῖς Ἀριστοτέλους λόγοις, addictus dogmati Ariſtotelico. Dicitur etiam τίθεμαι, vt alibi dictum eſt. Plutarch. in Demetrio, Ἡράκλειαν ἔλαβεν ἑκουσίως αὐτῷ προσθεμένην. Idem alibi, Γεγραφὼς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ὡς ἑκὼν αὐτῷ προσέλθοι Βερῦτος, id eſt in partes ſuas tranſiuiſſet. Alibi, ἑαυτὸν προέδωκεν αὐτῷ, pro eodem dixit. Significat etiam fauere, quod penè idem eſt cum ſuperiori ſignificato, quod etiã τίθεσθαι dicitur, vt apud Syneſiũ, Ἀλλὰ τό γε προαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα, καὶ τίθεσθαι τοῖς ἀδικουμένοις, οὐκ ἀφαιρήσεται. Quod autem περὶ τοῦ προστίθεμαι diximus, περὶ τοῦ πρόσκειμαι etiam ſentiendum. Herodian. lib. 2, Ἀνεπλήσθησαν δὲ πάντες, καὶ μηδὲ μνησθέντες προσέκειντο, ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων. Greg. εἰς Βασίλ. Καὶ λιταῖς προσκείμενος εἴπερ ποτέ ποτε, καὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένος. Sic Ἀνακείμενος, ἀντὶ ἀνατιθέμενος. & Περικείμενος, ἀντὶ περιτιθέμενος. & Ἀποκείμενον, ἀποτεθειμένον καὶ τεταμιευμένον. & de reliquis ſimiliter. Greg. Κλαυθμῷ καὶ δεήσει προσέκειντο νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Aſſidui erãt in precationibus atq; obſecrationibus noctu & interdiu. Eſt enim προστίθεσθαί τινι καὶ προσκεῖσθαι, τὸ διηνεκῶς τοῦτο ἐνεργεῖν, vt πρόσκειται τῇ ἀναγνώσει, ἀντὶ ἀναποστάτως διάκειται καὶ διαμένει συνεχῶς. Et Πρόσθετος, addictus creditori. Plutarch. in Lucullo, Αὐτοὺς τε τέλος μὲν ἦν προσθέτοις γινομένοις δουλεύειν, addictos ſeruire, hoc eſt ἀγωγίμοις. Πρόσθετον etiam admotum ſignificat. Et priuatim πρόσθετα dicuntur medicamenta quæ in vellere naturalibus mulierum admouentur, hoc eſt peſſi. Ariſtoteles in ſecundo de generat. animalium, de probatione ſterilium loquens, Τὰς δὲ γυναῖκας βασανίζουσι τοῖς τε προσθέτοις, ἐὰν διικνῶνται αἱ ὀσμαὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τὸ θύραθεν, καὶ τοῖς ἐγχρίστοις. Dicuntur etiam Προσθέματα. Dioſcorides de coſto, Δύναμιν δὲ ἔχει ἐμμηνίων ἀγωγὸν, καὶ περὶ τὴν ὑστέραν παθῶν ἀρωγὸν, ἐν προσθέμασι καὶ καταντλήμασι καὶ πυριάσεσιν, id eſt appoſitu, & fotu. Προσθήκη additamentũ & augmentum. Προσθήκην γὰρ τῆς ἐκκλησίας ποιεῖται τὴν στάσιν, καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται. Προσθήκη acceſſio & appendix. Plutarch. in Antonio, Οὕτω δὲ ἄρα προσθήκη γυναικὸς ἦν, ὥστε τῷ πεζῷ πολὺ διαφέρων, ἐβούλετο τοῦ ναυτικοῦ τὸ κράτος εἶναι διὰ Κλεοπάτραν, Adeo ſe velut comitis & aſſeclæ loco & numero eſſe voluit. Sic Plato προσθήκην & πρόσθημα pro additamento & acceſſione poſuit. Demoſthenes περὶ συντάξεως, Κύριοι μὲν τῶν ἀγαθῶν οὗτοι, καὶ διὰ τούτων ἅπαντα πράττεται. ὁ δὲ δῆμος ἐν προσθήκης μέρει, id eſt numerus eſt tantùm, vt, Nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati. vel, nulla ratio populi habetur, nullo loco habetur, nullóque numero. Πρόσθεσις etiam eſt appendix & acceſſio. vnde τὸ ἐκ προσθέσεως dictum, quod quid ſit docet Ariſtoteles in ſexto τῶν

Margin notes (right): Προστίθημι. — Προστίθεμαι. — Πρόσκειμαι. — Πρόσθετος. — Πρόσθετοι. — Πρόσθεμα. — Προσθήκη.

Παρατίθημι. μετὰ τὰ φυσικά. Παρατίθημι cóparo, contendo, id eſt παρ' ἄλληλα τίθημι. Alexand. περὶ εἱμαρμ. ad Cæſares, Η δὲ κατασκευὴ τῶν εἰρημένων ἔσται φανερωτέρα, παρατιθέντων ἡμῶν ταῖς προηγουμέναις τῶν κειμένων ἀποδείξεσι τὰ ἑπόμενα ἄτοπα τοῖς πάντα καθ' εἱμαρμένην γίνεσθαι λέγουσι. μιγνύντες γὰρ οὕτω τὸν λόγον τῶν δοξῶν πρὸς ἀλλήλας θέσει, γνωριμώτερον τἀληθὲς ποιήσομεν. Idem in Topica lib. 1. tomo 2, Ενδοξοι δὲ ἐν παραβολῇ δόξειεν ἂν εἶναι καὶ ὃ ἐναντίον περὶ τοῦ ἐναντίου λεγόμενον. ἔστι γὰρ τὸ ἐν παραβολῇ, τὸ ἐν παραθέσει. Et infrà, Καὶ γὰρ εἰ καθ' αὑτὸ ῥηθὲν, τὸ δεῖν τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ποιεῖν, μὴ ἔνδοξον, ἀλλὰ ἔνδοξον αὐτὸ φαίνεσθαι ποιεῖ, παρατεθὲν τὸ, δεῖν τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἐν παραβολῇ. Aphth. ψόγῳ Φιλίππου, Εἶτα τίς αὐτῷ παραθήσει τὸν ἔχετον; ecquis iam Philippo Echetum comparabit crudelitate?

Παρακείμενα etiã dicuntur quæ naturæ propinquitate coniuncta ſunt, & quaſi cognatione deuincta. Alexand. in primũ Topic. Αλλ' ἔστι σύστοιχα καὶ πτώσεις τὰ παρώνυμα, παράκεινται μὲν ἀλλήλοις δοκοῦντα, διαφέροντα δέ. Idem in 2, Εἶπε δὲ καὶ περὶ οἰκείων τε καὶ παρακειμένων ἑκάστῳ αὐτῶν, ἃ δι' ὁμοιότητα συμπίπτει αὐτοῖς. Plutarch. ἐν τῷ περὶ εἱμαρ. Οτι μὲν οὖν τὸ δυνατὸν τοῦ ἐνδεχομένου πρότερον τῇ φύσει, τὸ δ' ἐνδεχόμενον τοῦ ἐφ' ἡμῖν προϋφίσταται, καὶ οἷα αὐτῶν τυγχάνει ὂν ἕκαστον, καὶ πόθεν ὀνομάζεται, καὶ τά γε παρακείμενα αὐτοῖς, σχεδὸν εἴρηται. παρακείμενα τῷ ἐφ' ἡμῖν, τὸ κατὰ προαίρεσιν dixit, καὶ τὸ καθ' ὁρμήν. Idem Alexand. in octauum Topic. Παράκειται δὲ τῷ μὲν περὶ τῆς ἐρωτήσεως, καὶ τὰ πρὸς κρύψιν παραλαμβανόμενα, id eſt poſtquã Ariſtoteles docuit τὴν τέχνην τῆς διαλεκτικῆς ἐρωτήσεως, ἀμέσως & protinus tractat περὶ τοῦ κρυπτικῶς πυνθάνεσθαι. hoc enim προσεχές ἐστιν. ἔστι δὲ κρύψις μέθοδός τις. Παρατίθημι in medium affero. vnde παραθέται dicuntur ſtructores epularum, qui fercula in menſa ſtruunt, & conuiuis apponunt. vt apud Lucianum, Παρατιθέναι χρὴ τὴν ἀμβροσίαν, id eſt apponere epulantibus. Odyſſ. 1, Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας Παντοίων. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα. Et Παρατιθέμενα dicuntur fercula, vt παραφερόμενα, & παρακείμενα. Ariſtot. in primo Politic. Καθάπερ καὶ τὸν Μίδαν ἐκεῖνον μυθολογοῦσι δι' ἀπληστίαν τῆς εὐχῆς ἀπολέσθαι λιμῷ, πάντων γινομένων τῶν παρατιθεμένων αὐτῷ χρυσῶν. Xenoph. Καὶ οἶδά γ' ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, ὅτι τούτῳ κρίνουσιν οἱ πλεῖστοι ἥδιον ἡμᾶς καὶ πίνειν καὶ ἐσθίειν τῶν ἰδιωτῶν, ὅτι δοκοῦσιν καὶ αὐτοὶ ἥδιον ἂν δειπνῆσαι τὸ ἡμῖν παρατιθέμενον δεῖπνον ἢ τὸ ἑαυτοῖς. Iliad. τ, Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. Lucian. Αρξάμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα, ἐκείνῳ παρατέθεικε. Apponere dicitur Latiné. Plin. lib. xxxvi, Extant leges cenſoriæ glandia & glires in cœnis apponi vetantes. Plin. in Panegyr. Non enim ante mediũ diem diſtentus ſolitaria cœna, ſpectator conuiuis tuis immines: nec ieiunis ipſe eructans, non tá apponis quàm obiicis cibos. Cicero ad Atticum, Quid te in vaſis fictilibus appoſiturum putem? Παρέγκειμαι αἰτία τοῦ παρεντίθεμαι. Themiſt. lib. vi. Phyſic. Ητοι γὰρ οὐδὲν μεταξὺ τῶν ἐφεξῆς σημείων, ἢ ἔσται μεταξύ. οἱ μὲν τοίνυν οὐδὲν παντελῶς, ἅπτοιντο ἂν ἀλλήλων ἀμερῆ. οὐδὲν γὰρ παρεγκείμενον κωλύει. Παρατιθέμενος verò conuiua dicitur, cui fercula apponũtur, vt παραθέτης ſtructor, & qui apponit. Xenoph. in Hierone, Ωστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλὰ, τῶν μετρίως διαιτωμένων. De conuiuante etiam intelligi poteſt. Idem, Αλλὰ ναὶ μὰ Δί' ἔφη ὁ Σιμωνίδης, ὅσον ἂν χρόνον ἡ ψυχὴ προσοίηται, τοῦτον πολὺ μᾶλλον ἥδονται οἱ ταῖς πολυτελεστέραις παρα-

Margin: Παρατίθημι. — Παρατιθέμενα. — Παρακείμενα. — Appono. — Παρέγκειμαι. — Παρατίθεμαι.

σκιαῖς τρεφόμενοι, τῶν τὰ ἀτελέστερα παρατιθεμένων. Hoc verbo Athenæus in vndecimo vtitur, pro exemplum citare, & promere auctoritatem ſcriptoris, his verbis, Κοτυλίσκος δὲ καλεῖται ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ ᾧ χρῶνται οἱ μύσται, ὡς Νίκανδρός φησι, παρατιθέμενος τὸ ἐκ νεφελῶν Ἀριστοφάνους, μηδὲ σπένδω κοτυλίσκον. Idem, Διόδωρος δὲ ἐν ἰταλικαῖς γλώσσαις, καὶ Ἡράκλειτος, ὥς φησι Πάμφιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι καὶ ἡμίναν, παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου, καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν ἡμίνας δύο. Παράθεσις cōpoſitio, id eſt ἡ παρ᾽ ἄλληλα θέσις, παραθεώρησις, contentio & cōparatio. Polyb. in III, Ἐκ παραθέσεως γὰρ θεωρουμένης τῆς τῶν ἀγωνιζομένων καὶ ζώντων ταλαιπωρίας, τούτους μὲν ἠλέουν, τὸν δὲ τεθνεῶτα πάντες ἐμακάριζον. & ſic ſæpe vſus eſt. Παράθεσις etiam eſt ἀπόθεσις, quaſi in penu depoſitio: & παραθέσθαι recondere. Idem in eodem, Κύριος δὲ γενόμενος χρημάτων πολλῶν καὶ σωμάτων, τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς προέθετο, τὰ δὲ σώματα διέσωζε. & infrà, Αὐτός τε πολλὰ τῶν χρημάτων κατειργάσατο διὰ τῆς τῶν χορηγιῶν παραθέσεως. Alibi, Γενόμενος δὲ κύριος τῆς τε φρουρᾶς καὶ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως, τούτῳ πρὸς τὸ παρὸν ἐχρήσατο. Παράθεσις ferculum. Athen. in decimo ex Polybio, Καὶ τοὺς διακόνους δὲ τοὺς τὰς παραθέσεις φέροντας αὐτὸς εἰσῆγεν. Παραθέσθαι etiam ſignificat obiicere, periculo exponere, quale eſt illud Odyſſeæ ſecundo, de procis dictum, Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσῆος. Vulgò dicunt, ego ceruicem expono abſcindendam. Παρατίθημι τὴν κεφαλὴν, ἀντὶ ἐπὶ κορμοῦ τοῦ μαγειρικοῦ τίθημι ὥστε ἀποκόπτεσθαι. προτείνω ὑπὲρ ἐπιξείνου. vel παραθέσθαι τὴν κεφαλὴν pignori obiicere, vt vulgò dicunt cum omnino ita quippiam futurum eſſe contendunt. Dicitur etiam ψυχὴν παρατίθεσθαι, vt παραβάλλεσθαι: vt ſuperius annotauimus. Παραθέσθαι eo amplius enarrare & interpretari: quod Latinè exponere à multis dicitur. Areth. in Apocalypſ. cap. IIII. eo in loco vbi legitur, Καὶ τέσσαρα ζῶα ἓν καθ᾽ ἓν vel ἓν καθ᾽ αὐτὸ εἶχον ἀνὰ πτέρυγας ἓξ κυκλόθεν. Τῶν (inquit) καὶ ἡμεῖς ὡς ἐφικτὸν ἡμῖν, κατὰ τὸ κατ᾽ ἀξίαν δοθὲν χάρισμα παρεθέμεθα, ὅτι τὸ προνοητικὸν περὶ πᾶσαν τὴν περίγειον αὐτοῦ κτίσιν, παριστῶντές ἐστι τοῦ θεοῦ. Idem paulo ſuprà, Ἑπτὰ δὲ λαμπάδας φησὶ καὶ πνεύματα, διὰ τὴν ἐφορείαν τῶνδε τοῦ κόσμου στοιχείων ἀριθμῷ ἑπτὰ, ὡς ἤδη παρεθέμεθα, id eſt ἐξηγησάμεθα. Cicero lib. v. de Finib' charta prima quod explanare dixerat, exponere paulo poſt dixit: quo modo etiam vſus eſſe exiſtimari poteſt in exordio Topicorum. Exponere enim non modo διηγεῖσθαι, ſed etiam ἐξηγεῖσθαι ſignificare poteſt. cum etiam ἐξηγεῖσθαι & narrare & enarrare ſignificet, & explicare. & identidem apud eūdem legitur, ὡς πρὸ μικροῦ, vel ὡς ἐν τοῖς ἄνω παρεθέμεθα, vt in ſuperioribus expoſuimus, ἐξεθέμεθα. Philoponus in Proclum pro citare, id eſt allegare, recēſere, & in medium afferre, vtitur ſæpenumero, vt libro octauo, Ἀρκέσει δὲ εἰ καὶ μίαν ἐκ τῶν εἰς τὸν Φαῖδρον ὑπομνημάτων αὐτοῦ τοῦ πρόκλου περικοπὴν παραθέσθαι. τὸ γὰρ προκείμενον περὶ ψυχῆς λόγον τοῦ πλάτωνος ἐξηγούμενος, ταῦτά φησιν ἐπὶ λέξεως. Et in IX, Ἀλλ᾽ οὔτε γίνεται τὰ εἴδη φησὶν, οὔτε φθείρεται, ἀλλὰ χωρὶς γενέσεως ὑφίσταται, καὶ χωρὶς φθορᾶς πάλιν ἀπόλλυται, ὡς καὶ τοῦ πρόκλου ἐν αἷς παρεθέμεθα λέξεσιν ἀρτίως ἠκούσαμεν λέγοντος. Alibi voce actiua vſus eſt. Themiſt. in III. de anima, Ἀμείνον δὲ καὶ τὰ Θεοφράστου παραθέσθαι περί τε τοῦ δυνάμει νοῦ, καὶ τοῦ ἐνεργείᾳ. deinde recitatis verbis Theophraſti, Τὰ δὲ ἐφεξῆς μακρὸν ἂν εἴη παρατίθεσθαι, καίτοι μὴ

Παράθεσις.

μακρῶς εἰρημένα, ἀλλὰ λίαν συντόμως τε καὶ βραχέως τῇ γε λέξει. τοῖς δὲ πράγμασι μεστά ἐστι πολλῶν μὲν ἀποριῶν, πολλῶν δὲ ἐπιστάσεων. Alexand. in primũ Topic. tomo ſecundo, Καὶ παρατίθεται δὲ τῆς τοιαύτης δείξεως δεικτικὸν παράδειγμα τοιοῦτο, id eſt citat, & verba eius recenſet. Plato lib. v. Legum, Τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ζώων, ἐλάττονος τε σπουδῆς, καὶ παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξια παραθέσθαι τῷ λόγῳ, & exempli gratia digna quæ tantum recenſeantur, non etiam diſputentur.

Παρακατατίθεμαι. Παρακατατίθεσθαι voce paſſiua & παρατίθεσθαι dicitur deponere, id eſt cõmendare, datiuo iunctum. Plato de Repub. lib. I, Δῆλον γὰρ ὅτι οὐ τοῦτο λέγει ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, τὸ, τινὸς παρακαταθεμένου τι ὁτῳοῦν, μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι, ἀποδιδόναι. Hermog. Πρεσβεύων τις παρέθετο τῷ στρατηγῷ τὴν θυγατέρα. ἐβιάσατο αὐτὴν ἐκεῖνος.

Παρακαταθήκη. Παρακαταθήκη depoſitum. Inde AEſch. κατὰ Τιμοκράτ. Καὶ τούτοις τοὺς νόμοις ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπέστησαν φύλακας. Idem, Πρῶτον μὲν τοῖς διδασκάλοις, οἷς ἐξ ἀνάγκης παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας, ὅμως ἀπιστῶν φαίνεται. Et Παρακαταθέσθαι eſt dare quidpiã fiducia cõtracta, de quo verbo nos in Annotationibus in Pand. diximus. Et Παρακαταθήκη fiducia. Pauſ. in Corinth. Ἡρακλέα γὰρ ἔφασι, ἀποκτείναντα Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας, παρακαταθέσθαι Τυνδάρεῳ τὴν χώραν. τοιαῦτα δὲ καὶ περὶ τῆς Μεσσηνίας ἕτερα ἔλεγον, παρακαταθήκην Νέστορι δοθῆναι καὶ ταύτην ὑπὸ Ἡρακλέους ἑλόντος Πύλον, id eſt fiduciariam dediſſe. Iſocrat. itidem in Archidamo, Νέστορι δὲ παρακατατίθεται τὴν πόλιν. Ariſtot. in Probl. ſegm. vndetriceſ. Ἔτι παρακατατίθενται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἐπιβουλευόμενοι καὶ ἀτυχοῦντες, δανείζουσι δ' οἱ εὐποροῦντες. Xenoph. in VI. Ἑλληνικῶν, Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει οὕτως ἐδόκει καλός τε κἀγαθὸς εἶναι, ὥστε στασιάσαντες οἱ Φαρσάλιοι παρακατέθεντο μὲν ἀκρόπολιν, καὶ τὰς προσόδους ἐπέτρεψαν, depoſuerunt tanquam apud ſequeſtrem. Polyb. in v, Δοθείσης ἐν παρακαταθήκῃ τῆς Λαοδίκης αὐτῷ τῆς Ἀχαιοῦ γενομένης γυναικὸς, ἔτρεφε ταύτην ὡς θυγατέρα. Ponitur & pro credere. Xenoph. Δῆλον γὰρ ὅτι ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ ὁ δεσπότης παρακατατίθεται, quaſi fidei committit creditque. Significat etiã fortunæ cõmittere. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Νῦν δ' οἶμαι διὰ τὸ ἄδηλον καὶ τὸ περιμάχητον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀείμνηστον ἐκ τῆς νίκης, ἐθελονταί τινες τὰ σώματα παρακαταθέμενοι, καὶ τὰς μεγίστας ταλαιπωρίας ὑπομείναντες, διακινδυνεύειν. Ἀντιπαρατίθημι eſt ἀντιπαρατείνω, ἀντιπαραβάλλω, contẽdo, inter ſe comparo. Hermog. Ἐνδείξασθαι δεινότητα λόγων βουλόμενος Φαίδρῳ,

Παρεντίθεμαι. ἀντιπαρατίθησι τὸν αὐτοῦ λόγον τῷ Λυσίου παρὰ Πλάτωνι. Παρεντίθεμαι τὸ ἐντίθεμαι. Demoſthenes, Ἡ δὲ συγγραφὴ καὶ παρεντίθεσθαι τὰ ἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν κελεύει σε.

Παρενθήκη. Παρενθήκη eſt additamentum, appendix, & id quod obiter & per digreſſionẽ fit & exceſſum ab opere propoſito, hoc eſt τὸ πάρεργον. Pauſ. in Atticis, Ὅσα μὲν δὴ Φιλεταίρῳ πεπραγμένα εἰς τὴν ἀπόστασίν ἐστι τὴν ἀπὸ Λυσιμάχου, καὶ ὡς Σέλευκον ἐπηγάγετο, ἔσται μοι τῶν ἐς Λυσίμαχον παρενθήκη. id eſt, Illa quidem ego dicam inter ea commemorandum quæ ad Lyſimachum pertinent. hoc eſt, erunt acceſſio eius hiſtoriæ & quaſi πάρεργον. Eſt autem metaphora ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν τῶν παρεργαζομένων καὶ παρεντιθέντων ἔνια λεπτά, hoc eſt parerga minuta facientium & intercalantium. vel à rebus mercibúſque minutis, quæ inter merces maiores compoſitas & digeſtas facile locum inueniunt. Syneſ. Αὐξεντίῳ, Ἂν γράψωμαί σε φιλίας ἀδικουμένης, καὶ θεοῦ καὶ θείων ἀνδρῶν

δικαζόντων, ἁπάσαις αἰρήσω. τίς γὰρ παρενθήκη σοι γέγονα τῆς πρὸς ὃν ἀδελφὸν δυσμενείας. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸν λέγων οὐκ ἔπειθες, ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργήν. Sic παρενθήκην dixit vt Cicero pro Sextio, Interceſſit Ligus iſte neſcio qui, additamentum inimicorũ meorum, παρενθήκη τῶν ἐχθρῶν μου. hoc eſt ἑαυτὸν παρεμβεβληκὼς τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς. Plutarchus de Pompeio Mithridatem perſequente, Ετέρας δὲ τοῦ πολέμου παρενθήκας ἐποιεῖτο, καὶ τὸν χρόνον εἷλκεν. In vita Thucydidis pro amœna digreſſione ponitur, Τῷ δὲ συγγραφεῖ οὐκ ἐμέλησε πρὸς τέρψιν τῶν ἀκουόντων, ἀλλὰ πρὸς ἀκρίβειαν τῶν μανθανόντων γράφειν. πολλὰ γὰρ τῶν πρὸς ἡδονὴν ἀπέφυγε, τὰς παρενθήκας, ἃς εἰώθασι ποιεῖν οἱ πλείονες, ἀποκλίνας. Προτίθεμαι propono, id eſt conſtituo aliquid faciendum, πῶς οὖν οἷόν τε διαρκεῖν, καὶ τίνας ἔχειν ψυχὰς ἀνθρώποις τοῖς τὰ ἴσα προτιθεμένοις δουλεύειν, καὶ πρὸς τὰς μελλούσας ὁρᾶν ἐλπίδας. Προτίθεμαι.

Παρένθεσις etiam eſt ἰδέα λόγου non abſimilis ἐπεμβολῇ, vt in ea dictione ſcripſimus. Aliúdque eſt κατὰ παρένθεσιν dicere, & καθ' ὑπέρθεσιν. Υπεκτίθεμαι etiam voce paſſiua clam depono ſignificat, & fidei committo, veluti κρύφα παρακατατίθεμαι, ſed apud externum amicum. Athen. lib. x 11, Επεὶ δὲ πάλιν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἐπέστειλεν εἰς τὴν Ερέτριαν στράτευμα, προστάξας ἀνάστατον ποιῆσαι τὴν πόλιν, εἰκότως ὑπεξέθεντο ὅσοι χρημάτων ηὐπόρουν. οἱ οὖν καταλελειμμένοι τῆς τοῦ Διομνήστου οἰκίας, παρ' Ιππόνικον τὸν Καλλίου τὸν Αμμωνα ἐπικαλούμενον, ὑπεξέθεντο τὰ χρήματα εἰς τὰς Αθήνας. καὶ ἀνασκευασθέντων ἁπάντων τῶν Ερετριέων, κατέσχον οὗτοι τὰ χρήματα πολλὰ ὄντα. ὥστε Ιππόνικος ὁ τοῦ ἐκείνου γεγονὼς τοῦ τὴν παρακαταθήκην λαβόντος, ᾔτησέ ποτε ἐν ἀκροπόλει τόπον ἵν' οἰκοδομήσηται τοῖς χρήμασιν ὅπου κεῖσεται. Notanda autem cõſtructio ὑπεκτίθεμαι εἰς τὰς Αθήνας, clam exporto Athenas deponendum, vt apud Demoſthenem περὶ παραπρεσβείας. Επεὶ δὲ δολοφονηθεὶς ἐτελεύτησεν ἐκεῖνος, φοβηθέντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ὑπεξέθεντο τὰς θυγατέρας παιδία οὔσας εἰς Ολυνθον. Antiph. Αλλὰ μὴν Αὐτολύκου κατεψηφίσασθε, μείναντος μὲν ἐν τοῖς κινδύνοις, αἰτίαν δ' ἔχοντος τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθέσθαι, id eſt clam ex vrbe ſubduxiſſe & exportaſſe. Sophocl. Οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ᾧ 'κ χερῶν κλέψασ' ὀρέστην τῶν ἐμῶν, ὑπεξέθου; id eſt quem furtim alẽdum mandaſti externo amico, vt Virgilius de Polydoro dixit in tertio. Verba ſunt Clytæmneſtræ ad Electram. Υπεκτίθεμαι.

Εκτίθημι expono puerum. Ariſtoph. Κἀγώ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν μοι πω τεκεῖν, ἐξέθηκα. παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσα, ἀνείλετο, expoſitum ſuſtulit. Εκτίθημι. Εκτίθημι etiam expono in terram, hoc eſt è naui educo in littus. Synesius Πυλαιμένει, Αλλ' οὐκ ἄξιον ποιεῖσθαι κατάλογον τῶν πεμφθέντων μέν, ὥστε Πυλαιμένη λαβεῖν, ἐν Αλεξανδρείᾳ δὲ ἐκτεθέντων διὰ τὸν δυστυχέστατον ἀπόπλουν. Εκτίθεμαι voce paſſiua pro expono, prodo, edo. Iuſtinus in Parænet. Αριστοτέλης δὲ ἐν τῷ πρὸς Αλέξανδρον τὸν Μακεδόνα λόγῳ, σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὅρον, σαφῶς καὶ φανερῶς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀναιρεῖ δόξαν. Idem, Πρότερον τοὺς χρόνους καθ' οὓς γέγονε Μωϋσῆς, μετὰ πάσης ἀξιοπίστου παρ' ὑμῖν μαρτυρίας ἐκθέμενος. id eſt παραδοὺς ἢ ἐκδεδωκώς. & rurſus de Platone loquens, Τὸ δὲ καλῶς εἰρημένον ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, οὐχ ὡς παρ' ἐκείνου μαθών, ἀλλ' ὡς ἑαυτοῦ ἐκτιθέμενος δόξαν, ἐν τῷ ἐσπουδασμένῳ αὐτῷ λόγῳ Τιμαίῳ γέγραφε. Athen. in v 11, Καὶ ὥσπερ οἱ τὰς περιηγήσεις ποιησάμενοι μετ' ἀκριβείας, ἐθέλει πάντα ἐκτίθεσθαι ὅπου ἐστὶν ἕκαστον κάλλιστον καὶ βρωτόν. & itidem Polybius & Alexãder. Εκτίθεμαι.

Et Εκθεσις editio alicuius dogmatis. Theod. in ſecundo hiſtor. eccleſ. Εκθεσις.

Ἐπειδὴ τὰ τῆς πίστεως διακριθῆναι βούλει βασιλεῦ, ὁ Εὐστάθιος ἔφη, ὁρᾷ τὰς κατὰ τοῦ μονογενοῦς βλασφημίας ὑπὸ Εὐδοξίου τετολμημένας. καὶ ἅμα λέγων ἐπιδίδωσιν ἔκθεσιν, ἣ πρὸς τοῖς ἄλλοις δυσσεβέσι, καὶ ταῦτα προσέκειτο. & infrà, Τότε μέντοι ὁ βασιλεὺς μαθὼν, εἰσαχθῆναί τε προσέταξε τὸν Ἀέτιον, καὶ εἰσεληλυθότος, τὴν ἔκθεσιν ἐκείνην ἐπέδειξε, πυνθανόμενος εἰ αὐτὸς ἐκείνοις τετοκὼς εἴη τοὺς λόγους. ἔκθεσιν appellat editũ & promulgatũ dogma Chriſtianiſmi. Idem, Οἱ δὲ περὶ Εὐδόξιον καὶ Ἀκάκιον, τοῖς ἐκτεθεῖσιν ἐν νίκῃ τῆς Θράκης συνθέμενοι, ἀντὶ τοῦ περὶ βασιλέων καὶ ἐλευσίου, ἑτέρους ἐν ταῖς αὐτῶν

Προέκθεσις. ἐκκλησίαις ἐχειροτόνησαν. Προέκθεσις eſt quam Cicero & Fabius propoſitio-

Προεκτίθημαι. nẽ vocant. Et Προεκτίθεσθαι proponere. Hermog. ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος, Τὸ ἐν ἀρχῇ τι λέγειν ἐπὶ κεφαλαίων, περὶ ὧν τις μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προέκθεσιν. τὸ δὲ ἐπὶ τέλους ἀναμιμνήσκειν τὰ ἀποδεδειγμένα, ἢ λελεγμένα, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσιν ἀνακεφαλαίωσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν μὲν προέκθεσιν καλοῦσιν

Ὑπεκκείμενοι. ὑπόσχεσιν, τὴν δὲ ἀνακεφαλαίωσιν καλοῦσιν ἐπάνοδον. Ὑπεκκείμενα etiam dicuntur clam ſic exportata ab Herodoto, vt ab Ariſtotele in ſecundo OEcon. Ἐπεὶ δὲ ἐθάρρησαν ἅπαντες, καὶ οὐκ ἔτι ἀποκεκρυμμένοι ἦν αὐτοῖς ἢ ὑπεκκείμενοι ὃ μεθ᾽ ἑαυτῶν εἶχον, συλλαβὼν αὐτοὺς πάντα περιείλετο. Pauſ. in Bœoticis, Ἐκέλευον δὲ ὑπεκθεμένους εἰς τὴν Ἀττικὴν γυναῖκας καὶ παῖδας, ὡς πολιορκηθησομένους αὐτοὺς παρα-

Ὑπεκπέμπω. σκευάζεσθαι. Ὑπεκπέμπω idem penè ſignificat, hoc eſt clam emitto, vt fit in tumultu. Plutarch. de Cornelia, Ἐκεῖ γὰρ εἰς Λέσβον αὐτὴν ὑπεξέπεμψεν ὁ Πομπήιος. Euripid. in Hecuba, ὅς μ᾽ ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν ἑλληνικῷ, δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός. Sophocl. in Electra, Οὗ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν. id eſt ὑπεξετέθην, quo alibi vſus eſt.

Ὑπεξαίρομαι. Sic Ὑπεξαίρομαι clam de medio tollo. Xenophon de tyrannis loquens, Ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι. Significat etiam eximo, ſummoueo, reiicio. Plato in Theæteto, Ἐὰν ἄρα σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς, ἡγήσωμαι εἴδωλον καὶ μὴ ἀληθές, εἶ-

Ὑπεξαιροῦμαι. τα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω, μὴ ἀγρίαινε. Sic Ὑπεξαιροῦμαι ſubduco, ſuppilo, clam aufero & auerto. Lucian. de Prometheo, ὃς τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἀπατηλὴν ἐποιήσω, ὡς αὐτῷ μὲν, τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ

Ὑπεκχωρεῖν. παραλογίσασθαι. Ὑπεκχωρεῖν ſic dicitur & ὑπεκφεύγειν, ὑπεκρεῖν, ὑπεξάγειν, ὑπεξίστασθαι. Plato in Phæd. Ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, τὸ μὲν θνητὸν ὡς ἔοικεν αὐτοῦ, ἀποθνήσκει· τὸ δ᾽ ἀθάνατον, σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιὸν, ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ, ſeſe à morte ſubducens. Idem in Philebo, Ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον τοῦτον ἐπιφερόμενον βούλομαι. τῇ δ᾽ οἷον διαφθοροῦ μοι φεύγειν. καὶ σύ μοι σύμφευγε, id eſt declinare. Idem in Sympoſio, Τὸ δὲ ποριζόμενον ἀεὶ ὑπεκρεῖ. ὥστε οὔτε ἀπορεῖ ἔρως ποτὲ, οὔτε πλουτεῖ, id eſt ſenſim & clam euaneſcit & ef-

Ὑπεξαναδύομαι. fluit. Ὑπεξαναδυόμενος ſenſim & clam exiſtẽs, fallẽs emergẽdo. Homerus,

Ὑπεξανάγομαι. Λάθρη ὑπεξαναδῦσα πολιῆς ἁλός. Ὑπεξανάγομαι clam è littore ſoluo & enaui-

Ὑπεκτρέπομαι. go. Ὑπεκτρέπομαι ſenſim vito & declino, auerſórque paulatim. Plato in Phæd. Ταύτην ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται, καὶ οὔτε ξυνέμπορος οὔτε ἡγεμὼν ἐθέ-

Ὑπεξίσταμαι. Decedo. λει γίγνεσθαι. Ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ, ſignificat cedo tibi via, id eſt decedo. quod etiam ἐξίσταμαι dicitur, τουτέστι παραχωρῶ. Decedo autem Latinè interdum ἀντὶ τοῦ ἐκτρέπομαι accipitur, hoc eſt ἀποστρέφομαι. Cæſar, Quibus ita interdictum eſt, iis omnes decedunt, aditum ſermonémque defugiunt, τοὺ-

τρεις ἐκτρέπονται πάντες. Ὑπανίσαμαί σοι τῆς καθέδρας, καὶ ἐξανίσαμαι, καὶ ὑπεξανίσαμαι, honoris cauſa aſſurgo. Xenoph. Ὑπανίσανται δ' ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδοῦ τε παραχωροῦσι. Paulo poſt Ἐξανίσανται θάκων dixit. Et Ὑπανάστασις, honor habitus in loco cedẽdo. Ariſt. in III. Ethic. Παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει. Ὑπερανίσαμαι lõgè ſublimior ſum, valde antecello, longè præſto, genitiuo iunctũ. Aretha in Apocalypſim de Trinitate loquẽs, Τοῦτο δὲ τὸ τελειὸν τῆς ὑποστάσεως, τὸ ὑπερούσιον, τῆς πεζῆς καὶ θνητῆς φύσεως ὑπερανεστηκὸς ὅσον, τίς ἂν διὰ λόγων παρεμφαίνοιτο. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Τὸ γὰρ μόνον ἐν τοῖς οὖσι ὄρθιον εἶναι τὸν ἄνθρωπον, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασι πρὸς τὸ κάτω νενευκέναι τὰ σώματα, σαφῶς δείκνυσι τῆς ἀξίας διαφορὰν, τῶν τε ὑποκυπτόντων τῇ δυναστείᾳ, καὶ τῆς ὑπερανεστώσης αὐτῶν δυναστείας. Idẽ, ὡς οὖν ἀναβέβηκεν ὁ ψυχικὸς ἀνὴρ τὸν σαρκικὸν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καὶ ὁ πνευματικὸς τοῦτον ὑπερανέστηκεν. Περιτίθημι τὸ ἐνδύω καὶ περιστέλλω καὶ περιβάλλω, amicio, circũdo. Et Περιτίθεμαι τὸ ἐνδύομαι καὶ περιβάλλομαι. Herodian. de Ianuariis calendis loquẽs in I, Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται. Lucian. Προσωπεῖον περικείμενος. Περιτίθημι καὶ τὸ περιάπτω, οἷον περιτίθημί σοι δόξαν καλλίστην ἢ στέφανον, ἀντὶ περιποιοῦμαί σοι, cõcilio & quæro, parióq; Περιτίθημι accõmodo, tribuo. AEſch. περὶ παραπρ. Κἂν εἰ ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, πάντα ἂν πεπραχθῆναι νομίζω, id eſt auctoritatémque ipſis legationíſque fidem dediſſet. Hermog. περὶ γλυκύτητος, Ταυτὸν δὲ συμβαίνει, καὶ εἴ τις τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰ ἀνθρώπου ἴδια περιθείη, ὥσπερ Ξενοφῶν λέγων τὰς κύνας ἐπισκυθρωπάζειν, καὶ πάλιν μειδιᾶν. Περιτίθημι aſſigno, tribuo. Cicero in præfatione libri de Senectute, Omnẽ autem ſermonẽ tribuimus non Tithono, ſed M. Catoni. vbi Gaza περιτεθηκότες ἐσμὲν vertit, & rectè. Sic enim Plutarchus vſus eſt, & Herodian. lib. VI, Παραλαβόντες δὲ τὴν ἀρχὴν Ἀλεξάνδρου, τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο. ἡ μόνη τῆς ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ ταῖς γυναιξὶ διῳκεῖτο. Synesius pro ἐνδεδυκὼς, περιτιθέμενος. ſcribens enim Theophilo ita inquit, Ἐγὼ δὲ τὴν δεισιδαιμονίαν ἀξιῶ διαστέλλειν ἀπὸ τῆς εὐσεβείας. κακία γάρ ἐστιν ἀρετῆς προσωπεῖον περικειμένη. Gregor. εἰς Ἀθανάσιον, de quodam ſcelerato homine loquens, Οὐκ εὐλαβείας σχῆμά γ' οὖν τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος, κακουργῆσαι δὲ καὶ συγχέαι πράγματα δεινότατος, Non talis qui ſaltem religionis ſimulationem inanem indueret. Idem ipſe εἰς τὰ ἐπιφάνια, Οἶδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀσθένειαν περικείμενος, καὶ ὡς ἂν μετρήσω, μετρηθησόμενος, Scio enim me infirmitate circundatũ eſſe & circunfuſum. & quo modo menſus fuero, eodem me accepturum, vel eodem me ſubditum iri. vtrunque enim ſignificare poteſt. alludens ad illud quod dicitur Lucæ ſexto, & Marci quarto, Ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν. Synesius, Χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητό τε καὶ περιέκειτο, Aurum & gemmas partim appenſa, partim circundata geſtabat. Ariſtophan. Περίθου τόνδε πρότερον περὶ λέχει, ἀντὶ τοῦ στεφανοῦ. Ἐπίκειμαι etiã eandem formam conſtructionis obtinuit. Pauſan. in primo Eliacõn, Διὸς δὲ ἄγαλμα τοῦ κατὰ μέσον πεποιημένου μάλιστα τὸν ἀετὸν, ἐστὶν αἰόμαος ἐν δεξιᾷ τοῦ διὸς, ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ. Paulo poſt aliter, Στέφανος δὲ ἐπίκειταί οἱ τῇ κεφαλῇ, μεμιμημένος κλάδας κλώνας. Idem, Ἐνταῦθα ἀπολλώνιος κατεσκευάσατό τε τοῖς ἱμᾶσιν ὡς ἐς μάχην, καὶ ἐσέδραμεν ἐπὶ τὸν ἡρακλείδην, ἤπτετο ἐπικειμένου ἤδη τὸν κότινον, iam coronã apii ca-

Ὑπανίσαμαι. Ὑπεξανίσαμαι. Ὑπανάστασις. Περιτίθημι. Περιτίθεμαι. Περίκειμαι. Περίθου. Ἐπίκειμαι.

piti imponentem apprehendit. Idem, Ο δὲ περικείμενος τὸν ὅρμον, ἡ ἡλικία παῖς ἔτι, ἀνάθημα ἀνδρός ἐστι Φλιασίου. Idem in 2. Eliacôn, Η δὲ μήτηρ ἀνδρὸς ἐπιτεθειμένη γυμνασοῦ σχῆμα, ἐπὶ τῷ ὀλυμπίων ἀγῶνα ἤσκησεν, id eſt ἐπικειμένη. & Appianus itidem de triumphantibus loquens in Libyco. Περίδου verò ſignificat paciſcere, fac ſponſionem. Ariſtophan. Νεφέλ. Περίδου νῦν ἐμοὶ εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον. ἀντὶ τοῦ σπεῦδου, συνθήκας ποίησον. παρὰ τὸ δίω τὸ δεσμεύω, vt enarratores tradunt. Iliados XXIII, Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος. ἀντὶ τοῦ συνθήκας ποιώμεθα, ſponſionem faciamus. Et Odyſſeæ XXIII, Αλλ' ἐπεὶ. αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, Αἴκέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ. τοῦ, κατ' ἐμαυτοῦ συνθήκην ποιήσομαι, Ego verò hoc me obſtringam pacto, vt ſi te feſellero, impunè me liceat occidere. Συντίθημι compono & concinno. Theophraſt. in nono, de dyctamo, Συντίθεσθαι δὲ ὥστε κατὰ χρόνους τακτοὺς ἀναιρεῖν, οἷον δίμηνον, τρίμηνον, ἑξάμηνον. Idem, Συνέθηκε δὲ καὶ φάρμακα πολλὰ ἐκ πολλῶν. Συντίθημι compono, id eſt ſtruo, & conſpiratione & coitione fingo & comminiſcor. Antiph. Επειδὴ δὲ ἐγώ τε ἐχόμην πλέων, καὶ οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα καὶ ἐμηχανήσαντο κατ' ἐμοῦ, τότε ἠπιάσαντο. Hoc etiam Παρασκευάζω dicitur & παρασκευάζομαι. Συντίθεσθαι eſt conſtituere cum aliquo & conuentum facere. Xenoph. in ſexto ἑλληνικῶν, Ενταῦθα κατέστησε τοὺς σκοποὺς, κἀκείνοις μὲν συνέθετο, προσπλεόντων καὶ ὁρμούντων τῶν πολεμίων, ὡς δέοι σημαίνειν. Interdum cum præpoſitione πρός. Idem, Συντίθεσθε μὲν πρὸς τὰς συμμαχίδας πόλεις τοῦτο πρῶτον, ἀκολουθεῖν ὅποι ἂν ὑμεῖς ἡγῆσθε. Significat etiam aſtipulor & aſſentior. Pauſ. Ριανῷ μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῶς κατάγε τοῦτο συνθήσομαι. Baſil. Εὐσταθίῳ ἰατρῷ, Ο δὲ συντιθέμενος καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς μετὰ παιδὸς καὶ υἱοῦ τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος οἰκονομεῖσθαι, ἐνεργεῖ τεκμηρίῳ τῷ κατὰ τὴν ἰδίαν ζωὴν ἐπερειδόμενος, περὶ τούτων διηγείζεται. Idem πατροφίλῳ ἐπισκόπῳ, Καὶ εἰς τὸ μέσον καταστάντες τότε, ᾐδέσθησαν τὴν ἀπάτην, δι' ἧς ὑπήχθησαν συνθέσθαι τῷ ῥήματι τῷ παρὰ τοῦ συστήματος ἀνθεξίου συντεταγμένῳ. & infrà, Ινα τὴν ἐποίησαν βλάβην ταῖς ἐκκλησίαις τῇ πρὸς τὸ κακὸν συνθήκη, ταύτην ἐπανορθώσωνται τῇ ἐπισυναγωγῇ τοῦ βελτίονος, id eſt aſſenſu & aſtipulatione. Idem alibi συνθήκην & ὑπογραφὴν pro eodem dixit. Gregor. σιμπλικίᾳ αἱρετικῇ, Εκεῖνο δέ σοι πρὸ πάντων δῆλον, ὅτι οἱ τότε μὲν συντιθέμενοι, νῦν δὲ ἀρνούμενοι, πρᾶγμα ποιοῦσιν οὔτε εὐσεβὲς, οὔτε ἔννομον. Alexand. in ſecundo de anima, de iuſtitia latronum loquens eorũ ſocietatis conſeruatrice, Εἰ γὰρ τὰ μὲν, συντεθειμένων δὲ μὴ συντεθειμένων, τηρεῖ τὴν κοινωνίαν, τὰ δ' ἀντικείμενα τούτων φθείρει ἃ συντεθειμένους σώζει, φύσει ταῦτά ἐστι, κἂν κατὰ συνθήκην γένηται. ἔοικε γὰρ ἡ συνθήκη ζήτησίς τις εἶναι τοῦ δικαίου. συνθέσθαι vocat communi conſenſu aliquid in commune ſtatuere. Συνθήκη autem eſt huiuſmodi compactum & conſenſio. Συνίημι, ἀντὶ τοῦ ἄκουσον. & Συνθέσθαι ἀκοῦσαι, προσέχειν. Iliados vndeuiceſimo,

Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι. αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σύνθεσθ' Αργεῖοι, μῦθον δ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.

animaduertite, προσέχετε, κατὰ νοῦν λάβετε. Et Odyſſ. I, Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν, animaduertit, in animum admiſit. Et rurſus Iliad. VII, Τοῦ δ' ἔλεγος πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ βουλὴν, animo cõcepit & intellexit. licet infrà dicat, Ως γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων. Επισυνίημι cu

mulatim adnecto, adiungo. Themiſt. de Pythagoreis loquẽs, Λαβόντες γὰρ μονάδα, τοὺς ἐφεξῆς αὐτῇ περιττοὺς ἐπισωρεύουσι, χωρὶς ἕκαστον, οἷον γ. καὶ ε. καὶ ζ. καὶ θ. ἑκάστη τοίνυν τούτων ἐπισωρεύσις τοὺς συναγομένους ἀεὶ τετραγώνους διαφυλάττει, id eſt cumulata cõiũctio. Sic dicitur vt Ἐπισυμβαίνειν. Idem in 2. de anima, Κλίνη δὲ, καὶ τρίπους, καὶ ἱμάτιον, καὶ ὅλως τὰ τεχνικὰ συμβεβηκότος χώραν ἔχει πρὸς τὰ τῆς φύσεως σώματα. ἐπισυμβαίνει γὰρ τὸ μὲν, ξύλοις. τὸ δὲ, σιδήρῳ. τὸ δὲ, ἐρίοις. Corpora (inquit) naturalia, vt elementa prima ſubiecta, ex quibus omnia alia corpora natura componit. artificialia autem corpora, accidentium numero cenſenda ſunt, vt ſerra, vt lectus, & veſtis: quorum formæ ligno, ferro, & lanis à natura conditis, inſuper acceſſerunt. Sic in 2. Phyſic. Ανάγονται δὲ ἐς τὸ ποιητικὸν εἶδος τῶν αἰτίων, ὅτι ποιητικοῖς αἰτίοις ἐπισυμβαίνει ἢ φύσει ἢ διανοίᾳ, eo amplius accidunt. Hermog. περὶ εὑρέσεων tomo primo, Ἐνίοτε τοῖς προσώποις καὶ περὶ τῶν πραγμάτων ἴδιαι παρακολουθοῦσιν ὑπολήψεις, οἷον αἰσχρὸν, δημοσθενικὸν. δεύτεραι δὲ αἱ ἐπισυμβαίνουσαι ἀπὸ τῶν πραγμάτων, id eſt αἱ ἐπιγινόμεναι, vt paulo poſt dixit, quæ præter perſonam etiã à rebus ipſis ducũtur opiniones & ſuſpiciones. Idẽ tomo III, Μαινόμενος ἀπέκτεινε τύραννον, σωφρονήσας αἰτεῖ τὸ γέρας. ὁ συλλογισμὸς ἀπὸ τῶν ἐπισυμβαινόντων τῷ πράγματι ἐπισκευασθήσεται, id eſt ἀπὸ τῶν μετὰ τὸ πρᾶγμα συμβαινόντων, καὶ ἐπιγεγονότων. Simile eſt ἐπισυνάπτω, de quo alibi diximus.

Συνθήκη, fœdus & pactũ, conuentúmq;. Ariſtot. in III. Politic. Καὶ ὁ νόμος συνθήκη, καθάπερ ἔφη Λυκόφρων ὁ σοφιστὴς, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Lex eſt cõuentum, & vt Lycophron ſophiſta dixit, veluti ſponſor quidã inter ciues iuris vnicuique ſui obtinendi. Et Κατὰ συνθήκην ſignificat ex compacto & veluti in commune conditione lata. vt idem in V. Ethic. Οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔχει νόμισμα· ὅτι οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ ἐστὶ, id eſt ciuili conſenſu & inſtituto & iure recepto. Idẽ, Τὰ δὲ κατὰ συνθήκην καὶ τὸ συμφέρον, τῶν δικαίων, ὅμοιά ἐστι μέτροις. οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ τὰ σιτηρὰ μέτρα. Dicunt etiã συνθήκας plurali numero ἀντὶ συμβολαίου. Demoſth. Αἱ μὲν οὖν συνθῆκαι καθ' ἃς ἐμίσθωσε Πασίων τὴν τράπεζαν τούτῳ, αὗταί εἰσι. Idem, Καὶ τοῦτο παρὰ συνθήκας φησὶν ἃς συνέθετο πρὸς ἐμὲ, id eſt contra fidem pacti & cõtractus. Et ſic idẽtidem. Et pro fœdere itidẽ pluraliter. Lyſ. ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας, Πυνθάνομαι δ' αὐτὸν μέλλειν ἀπολογήσεσθαι, ὡς αἱ συνθῆκαι καὶ αὐτῷ εἰσὶ καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις. καὶ τοῦτο πρόσχημα ποιούμενος, οἴεται πολλοὺς ὑμῶν δεδιότας μὴ λύσητε τὰς συνθήκας, αὐτὸν ἀποψηφίσασθαι. ὡς οὖν οὐδὲν προσήκει αὐτῷ τῶν συνθηκῶν, τούτῳ λέξω. οὔτε μὰ τὸν Δία τῶν πρὸς Λακεδαιμονίους, ἃς ὑμεῖς συνέθεσθε, οὔτε τῶν πρὸς τοὺς ἐν ἄστει ἐκ Πειραιῶς. Demoſthenes etiã numero ſingulari vſus eſt, vt Ariſtoteles, in definitione legis, κατὰ Ἀριστογείτ. Ἐπανόρθωμα τῶν ἀκουσίων καὶ ἑκουσίων ἁμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινὴ, καθ' ἣν πᾶσι προσήκει ζῆν τοῖς ἐν πόλει. Σύνθημα ſignũ bellicum quod datur inſtructæ aciei, id eſt teſſera. Xenoph. in III. παιδείας, Ἕως δ' ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν, παρηγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμών. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἧκε τὸ σύνθημα ἀνταποδιδόμενον, ἐξῆρχεν αὐτὸς ὁ Κῦρος παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Idem in VII, Ταῦτα εἰπὼν, καὶ σύνθημα παρεγγυήσας Ζεὺς σωτὴρ καὶ ἡγεμὼν, ἐπορεύετο. Significat etiam ſignum, id eſt vexillum. Et Σύνθημα νυκτερινὸν apud Polybium teſſera vigiliarum, quæ erat tabella ſcripta à Tribuno data. Greg. Τολμᾷ δὲ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος ὁ μετὰ τῶν σταυ-

Ἐπισώρευσις.
Ἐπισυμβαίνειν.
Συνθήκη.
Σύνθημα.

ρου πομπικῇ, καὶ ἄγει τὸν στρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον. Et ſignum pugnæ. Plut. Συνθήματος διδομένου παρ᾽ ἀμφοτέρων, Signo pugnæ vtrinque dato. Ἀπὸ συνθήματος, ex cōpoſito. Greg. Ἐκ παρασκευῆς εἰς ταυτὸ συνελθόντες, ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος, tanquam ex cōpacto & conſtituto. Syneſ. Εἰ δὲ ἐξῃρήκει ἡμᾶς ἱερᾶσθαι ὁ τοῦτο θεὸς δέδωκεν, ὑποδυσόμεθα τὴν ἀνάγκην, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα ὑποδεξόμεθα, tāquam

Συγκείμενον. Dei numen & nutū ſignūmque diuinitus datum. Dicitur & ἀπὸ συγκειμένου. Pauſ. in Arcad. Ἄρατος δὲ ἀπὸ τοῦ συγκειμένου αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, ὑπέφυγεν, αὐτός τε καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός.

Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα. Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα notæ quædā erant epiſtolares, indices & commendatrices eorum qui eas reddebant. Greg. in 1. contra Iulianū, Καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τήν τε ἄλλην ὁπόση, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν, οἷς ἡμεῖς ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος τοὺς χρῄζοντας παραπέμπομεν, ἃ δὴ καὶ μάλιστα τὰ ἡμέτερα εἶχε θαυμάσας, id eſt in teſſeris epiſtolaribus. In eccleſ. hiſt. quæ Tripartita nūcupatur, lib. v i. Sozomenus de eodem Iuliano ita inquit, Præcipuè verò æmulatus eſſe dicitur notas literarum Epiſcopalium, quibus ſolent inter ſe ſcribentes cōmendare peregrinos: & quò proficiſcantur, & vnde veniāt, indicare. Dimiſſoriæ literæ vocātur à Gratiano diſtinct. l x x i i i. Ibidem etiā formatas vocari ſcripſit. Cur autem Iulianus eiuſdem epiſtolas admiraretur, intelligi ex eadem diſtinctione poteſt: in qua ratio & forma earum epiſtolarum deſcribitur. Earū fit mentio in conſtitutionibus Chalcedonenſis cōcilii, vbi epiſtolæ Cōmendatitiæ vocātur ab interprete. Fortaſſe huiuſmodi σύνθημα Hieronymus intelligi voluit in epiſtola ad Iulianū, quæ incipit, Filius meus frater tuus, Iam dimiſſo (inquit) ſynthemate equus publicus ſternebatur. vbi dimiſſum Auſonium intelligo. In Pandectis Græcis συνθήματα vocātur διπλώματα, quæ his dabantur qui curſu publico vtebantur. cuius eſt

Συνθηματικαὶ ἐπιστολαί. mētio lib. x x i i. Codicis Iuſt. Vnde Συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ dictæ. quo verbo etiam furtiuæ ſignificantur, cuiuſmodi hodie maximè frequentātur, præſertim ab iis qui per hoſtica loca bellóque infeſta tabellarios mittūt.

Συγκατατίθεμαι. Συγκατατίθεμαι, aſſentior, comprobo, cum accuſatiuo conſtructum. & Συγκατάθεσις aſſenſio. Plato in Gorg. Σὺ δὲ πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντίφῃς; Alibi συμφάναι pro eodem dixit. Baſil. Εὐσταθίῳ, Ὁ μὲν οὖν τοῦ σοφιστοῦ λόγος, ἐπειδή φησι μὴ γίνεται πράγματα ὡς βουλόμεθα, ὡς γίνεται βουλώμεθα. ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γνώμην τοῖς πράγμασι συγκατατίθεσθαι, οὐκ ἀποδέχομαι, τὸ δὲ ἀβουλήτως ἑαυτὰς ποιεῖν τι τὴν ἀνάγκην, οὐκ ἀποδοκιμάζω, id eſt ſententiā rerum comitem eſſe, & rerum mutationi ſeruire non probo. Idem in 2.

Συγκατάθεσις. περὶ νηστείας, Τίς συγκατάθεσις ναῷ θεοῦ μετὰ εἰδώλων. Themiſt. in i i i. de anima, Λογικὴ γάρ ἐστι συγκατάθεσις ἡ δόξα.

Συγκαταινεῖν. Συγκάταινος. Hoc etiam Συγκαταινεῖν dicitur. Xenoph. τῶν δὲ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινεῖν, ἠξιώμεν ὡς τάχιστα. Et Συγκάταινος in epiſtola Philippi apud Demoſthenem pro Cteſiphonte, Βουλόμενοι ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ᾽ αὐτῶν παρακαλουμένοις, hoc eſt aſtipulatores, καὶ συνεπαίνους, collaudatores.

Συνεπαινεῖν. Συνεπικυροῦν. nam apud Herodotū Συνεπαινεῖν collaudare & cōprobare ſignificat. quod etiam Συνεπικυροῦν dicitur, cum maior auctoritas vel poteſtas probat quod minor cenſuit. Polyb. ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος, Niſi populus iuſſerit & ſciuerit quod ſenatus cē-

ſuit. Plut. Τοὺς μεταχόντας τοῦ φόνου καὶ τοὺς συνεπαινέσαντας ἀπῴκισαν εἰς Λευκα-
νίαν, aſtipulantes & comprobantes. Simile eſt Συνεπιψηφίζω, pro auctori- Συνεπιψη-
tatem accommodo, auctor fio. Ariſtot. in 2. Politic. Ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι φίζω.
πάντες, κυρία δ᾽ οὐδενός ἐστιν, ἀλλ᾽ ἢ συνεπιψηφίσαι τὰ δόξαντα τοῖς γέρουσι καὶ τοῖς κό-
σμοις. Hæc autē præpoſitio in compoſitione adiuuat vim verbi & gratiā Ἡ σὺν ἐν τῇ
addit. vt Συνεκτελῶ, ad conſummationē confero. Theophr. in 1. de Cauſis, συνθέσει.
Οὐ μὴν ἀλλ᾽ οὐδέν γε ὡς εἰπεῖν, τῶν δικαρποιούντων ὅμοιον γίνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ᾽ ὡς ὁρ-
μὴν μόνον τοῦ φυτοῦ λαμβάνοντος, οὐ συνεκτελέσαντος τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρος, id eſt οὐ συν- Συνεκπέττω.
εκπέψαντος. Vt idem in quarto, Ὅτι καὶ τὰ σπέρματα καὶ τὰ ἐδάφη κουφότερα, καὶ ἡ
χιὼν συνεκπέττει. Συνεκθερμαίνω Plutarcho pro concalefacio, intus excito.
Καὶ τὸ μάχιμον ἤδη τοῦ Μετέλλου σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, συνεξεθέρμαινεν αὖθις καὶ
συνερρίπιζε. Idem, Ἡ γὰρ μετὰ δρόμου σύρραξις ἔν τε ταῖς πληγαῖς βίαν προστίθησι, καὶ
συνεκκαίει τὸν θυμὸν ἐκ πάντων ἀναρριπιζόμενον. Idem, Τῶν δ᾽ ἀγῶν ὅσους ἔξω παρει- Συνεκκαίω.
σῶρα λανθάνοντας, οἰκείους ἂν καὶ συνεξέπεμψε, deductoribus datis emittebat. Συν-
επικουρῶ. Xenophon in Tyrann. de amicitia loquens, Συνήδονται δ᾽ ἐπὶ τοῖς
αὐτοῦ ἀγαθοῖς, συνεπικουροῦσι δὲ ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσι. Συνεπικοσμῶ, cohone-
ſto Xenoph. Αὐτὸ γὰρ τὸ τετιμῆσθαι, μάλιστα συνεπικοσμεῖ, ὥστε τὰ μὲν δυσχερῆ ἀφα-
νίζειν, τὰ δὲ καλὰ λαμπρότερα ἀναφαίνειν, honor homini delatus cohoneſtat &
viſendum reddit. Συνεπισχύω, confirmo, ſuppetias ferendo roboro. Idē Συνεπισχύω.
de vero amico loquens, Καὶ ἄν τε ἵνα εὖ ποιῆσαι δέῃ, συνεπισχύει· ἄν τε τις φόβος
ταράττῃ, συμβοηθεῖ, vires ſufficit & corroborat. Συνεκδίδωμι confero ad do- Συνεκδίδωμι.
tem filiæ, adiuuo ad collocandam puellam. Demoſth. Εἰσί τινες τῶν πολιτῶν θυ-
γατέρας συνεξέδωκα. Lyſ. Καὶ ἰδίᾳ τισὶ τῶν πολιτῶν ἀπορούσι συνεξέδωκε θυγατέρας.

Sic apud Ariſtotelem Συνεπουρίζων ἄνεμος pleniorem habet ſignificatio- Συνεπουρίζω.
nem, quàm οὔριος vel ἐπουριάζων. Lucian. Δεήσει ποτὲ ποιητικοῦ τινος ἀνέμου καὶ
ἐπουριάζοντος τὰ ἀκάτια, vento obſecundante, οὐριοδρομεῖν τὰ πλοῖα ποιοῦντος. Ἐπουριάζω.
quod alibi dictum eſt. Ariſtot. in 111. de Cælo, de motu ſecūdum naturā,
& motu præter naturam, qui βίαιος & κατὰ δύναμιν dicitur, Καὶ τὴν κατὰ φύσιν δὲ
(inquit) ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, Et verò motus ipſe violentus
motum naturalem impulſu ſuo adurget quaſi ventus ſecundus & ponè
impellens. actiuè vſus eſt. Συνενδεικνύμενα à Galeno dicuntur quæ indi- Συνενδείκνυ-
cationi conferunt, quod verbum eſt medicorum peculiare: vt ἀντενδεικνύ- μαι.
μενα quæ contrariam indicationem habent. vt lib. 1x. Therapeut. Εὐλόγως Ἀντενδείκνυ-
δήπου τὰ μὲν, συνενδείκνυται τὴν φλεβοτομίαν τὰ δὲ, ἀντενδείκνυται. κένωσις μὲν γὰρ αὐ- μαι.
τῆς ὁ σκοπός. Simile eſt Συναπορῶ & συναπορίζω, de quibus iam diximus.
Συνευδοκῶ idem penè eſt quod Συνεπαινῶ, συγκατατίθεμαι, aſſentio apud
Athenæum. quo etiam Lucas in Actis Apoſtolorum vſus eſt octauo cap.
Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. Accipiuntur etiam hæc verba pro-
prio ſignificato, vt præpoſitio ſuam vim retineat in compoſitione quam
habet in appoſitione. vt συνεφέλκω ſimul traho, vna rapio. Plato de anima
loquens, Ἐὰν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοι-
νωνοῦσα ἐν τῷ βίῳ αὐτῷ. Συνεκτίκτω & Συναποτίκτω vnà cū partu edo, in pri- Συνεκτίκτω.
mo Politicorum, Καὶ γὰρ μετὰ τῆς ἐξ ἀρχῆς γενέσεως, τὰ μὲν συνεκτίκτει τῶν ζώων τοσαύ- Συναποτίκτω.
την τροφὴν, ὡς ἱκανὴν εἶναι μέχρις ἂν δύνηται αὐτὸ αὑτῷ πορίζειν τὸ γεννηθὲν, οἷον ὅσα σκω-

λημμάτων καὶ τὸ ὠὸν ἔχει. Συναποτικτόμενα apud eundem ſunt congenita & σύμφυτα. Significat etiam Συνεκτίκτω ad partum conduco, vt συνεκτρέφω ad nutricationem confero. Theophr. in IIII. de Cauſis, Καὶ τὸ συνεκτρέφεσθαι δὲ καὶ πλείους ταῖς τελείωσεσιν οὐκ ἄλογον. de auena loquēs.

Συνεμφαίνω. Συνεμφαίνω. Theophr. in VI. de Cauſis, Πάντα γὰρ ἐν τῇ φύσει τῶν χυλῶν μεταβολὴ μετὰ τὴν πέψιν, ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλους χυμούς. Et inferius, Καὶ τὰ μὲν εἰς πλείους, τὰ δ᾽ εἰς ἐλάττους. τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ πικροῦ, καθάπερ ἐλαία συνεμφαίνουσα, παρὰ τὸν στρυφνόν, id eſt in guſtu referēs ſaporem ligni ſui. hoc eſt vnà cum ſapore acerbo referens ſuccū ligni oliuæ. Idem, Ἁπλῶς τῶν δ᾽ ὅσα χυλὸν ἔχει, τὰ μὲν εὐθὺς καὶ ὀσμώδη τυγχάνει, τὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γευομένοις ὀσμήν, ἔνια δὲ καὶ θλιβόμενα μόνον καὶ κινούμενα, id eſt odorem quendam vnà cum ſapore referunt. hoc eſt ſimul referunt, quaſique comitem habent ſaporis odorem cum guſtantur. Alibi, Ἁπλῶς τε γὰρ ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλόν.

Παρεμφαίνω. Hoc idē Παρεμφαίνω dicitur. Gal. lib. IX. Therapeut. in præfatione, Ἀλλά σοι ἐπισταμένῳ τά τε τῶν ἐφημέρων πυρετῶν γνωρίσματα, καὶ τὰ τῶν ὑπολοίπων δύο γενῶν, ἐπειδὰν ἤδη νοσθῶνται κατά τι τὰ τῶν ἐφημέρων πυρετῶν γνωρίσματα, ἢ τὰ τῶν ὑπολοίπων δύο γενῶν, ἢ παρεμφαίνηται τὰ τῶν ἄλλων, οὐδὲν ἂν εἴη χαλεπὸν ὑποπτεύειν ἤδη τὴν μετάπτωσιν, hoc eſt, aut cum ſimul notæ aliorum generum eduntur & conſpicuæ ſunt. Sic enim dictum eſt vt Παρασκευαστεύω ἀντὶ τοῦ συνάρχω, καὶ Παραπολαύω τὸ συναπολαύω. Ariſtotel. in IIII. Phyſicæ auſcult. Δοκεῖ δὲ μέγα τι εἶναι καὶ χαλεπὸν ληφθῆναι ὁ τόπος, διά τε τὸ παρεμφαίνεσθαι τὴν ὕλην καὶ τὴν μορφήν, καὶ διὰ τὸ ἐν ἠρεμοῦντι τῷ περιέχοντι γίνεσθαι τὴν μετάστασιν τοῦ φερομένου, id eſt, propterea quòd ſimul ſignificetur & oſtendatur materia & forma, hoc eſt διὰ τὸ συνεμφαίνεσθαι: vel, ideo quòd præterea ſignificetur materia. vtrunque enim intelligere poſſumus. Vt ipſe alibi in eodem quarto de iis loquens qui dicunt res humanas circulum eſſe, ita inquit, Ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γινόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ χρόνου εἶναί τινα κύκλον. τοῦτο δέ, ὅτι μετρεῖται τῇ κυκλοφορίᾳ. παρὰ γὰρ τὸ μέτρον οὐδὲν ἄλλο παρεμφαίνεται τὸ μετρούμενον, ἀλλ᾽ ἢ πλείω μέτρα τὸ ὅλον, præter menſuram enim nihil ſignificatur amplius quod ipſa menſura metiatur. vel, nihil enim vnà cum menſura præter menſuram ſignificatur. vtrunque enim idem eſt. Παρεμφαίνειν etiam referre ſignificat, id eſt ſimulare, ſimile eſſe. Dioſcor. in I. περὶ τηλίνου σκευασίας loquens, Ἐκλέγου δὲ τὸ πρόσφατον καὶ μὴ λίαν παρεμφαῖνον τῆς τήλεως ὀσμήν. Et in eo quod de Socrate legitur, Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν σιληνῷ παρεμφαίνειν. σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. Ἐμφαίνειν etiam à Dioſcoride pro eodem dicitur. Significat etiā declaro explanóque, Athenæo. Inde Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, modus infinitiuus dictus, quaſi οὐδὲν παρεμφαίνουσα καθ᾽ ἑαυτήν.

Παρεμφαντικός. Παρεμφαντικὸς declaratiuus, ſignificatiuus, repræſentatiuus.

Ἐμφαίνω. & Ἐμφαίνω præfero, præ me fero, repræſento, ſpeciē præbeo, quaſi προφαίνω. Theophr. in VI. de Cauſis, Ἁπλῶς τε δὲ πως ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλόν, ὥσπερ ἴσως ἀναγκαῖον, ἐξ ἐκείνου γ᾽ ὄντας. ὠμοὶ μέν, μᾶλλον, πεπαινόμενοι δ᾽ ἧττον. Et Ἐμφαινόμενα dicuntur quæ in ſpeculo apparent, quaſi repræſentata, ſimulata. Plutarch. in Platonicis quæſtionibus, Ἐπὶ τῶν μὲν νοητῶν, ἓν κριτήριον ὁ νοῦς. καὶ γὰρ ἡ διάνοια νοῦς ἐστιν, ἐν τοῖς μαθηματικοῖς ὥσπερ ἐν κατόπτροις ἐμφαινομένων τῶν νοητῶν.

Ἔμφασις. Et Ἔμφασις idem quod εἰκών, ἀπεικόνισμα, re-

præſentatio, vt Celſus in 2. de vrinis loquens, inanis rei exhibitio, ſimulachrum, id eſt ὁμοίωμα, ſpecies edita. Idem in eodem libro, Ἔτι καθάπερ αὐτῶν αἰσθητῶν ἕκαστοι εἰκόνας ἔχει πλείους καὶ εἴδωλα καὶ σκιάς, οὕτως ἀνάγκη τὰ ἐνταῦθα τὴν ἐκεῖ πληθὺν διαφέρειν κατὰ τὸν Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας τὰ νοήματα τῶν αἰσθητῶν ὥσπερ εἰκόνων ἢ ἐμφάσεων ὑποτιθέμενον. Ariſtot. περὶ κόσμου, Τῶν μὲν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν. κατ' ἔμφασιν μὲν, ἴριδες καὶ ῥάβδοι. καθ' ὑπόστασιν δὲ, σέλα καὶ διάττοντες καὶ κομῆται. κατ' ἔμφασιν εἶναι appellat ſpeciem tantùm præbere & ſubſtantiæ ſimulachrum. Idem in 1. τῶν μετεωρολ. Εἰ μὲν γὰρ τό, τε ὁρῶν ἠρεμοίη, καὶ τὸ ἔνοπτρον, καὶ τὸ ὁρώμενον ἅπαν, ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ τοῦ ἐνόπτρου τὸ αὐτὸ φαίνοιτο ἂν μέρος τῆς ἐμφάσεως, in eodem vtique pũcto ſpeculi eadem pars editæ imaginis cerneretur. & verbũ Ἐμφαίνειν eſt ſpeciem edere, & ſpeculari ratione oſtendere. Idem, Ἔτι δὲ νύκτωρ ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνόπτροις τὸ μὲν γάλα ἐμφαίνεται θεωροῦσι, id eſt Circulus lacteus noctu in aqua & huiuſmodi ſpeculis editur atq; repræſentatur. Et in tertio eorũdẽ, Διότι τῶν ἐνόπτρων ἐν ἐνίοις μὲν οὐ μόνον τὰ χρώματα, ἀλλὰ καὶ τὰ σχήματα ἐμφαίνεται. Eſt autẽ ἐμφαίνειν τι, αὐτοῦ φαντασίαν ἐμποιεῖν. huiuſmodi eſt arcus cæleſtis, & area, & parelii, quæ ἀνακλάσεις εἰσὶ τῆς ὄψεως. Inde ἀνέμφατον τὸ μὴ ἐμφαῖνον, καὶ μὴ ἐμφαινόμενον, quod latet, quod luculentã ſpeciẽ non præbet. Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου, Κάλλους δὲ δεῖ πλεονάζοντος τοῦ κομμωτικοῦ, καὶ μάλιστα ὅτε δυνατῶς ἐξαγγέλλειν τι δέοι, ἀνεμφάτως δὲ, καὶ ἧττον ἔχοντος φανερὰν τὴν ἐπιτήδευσιν. Ἐμφαντικὸς eſt ſignificatiuus cum emphaſi. Syneſ. Θεοφίλῳ, Ἵνα διὰ τῆς συνηθεστέρας τῇ πολιτείᾳ φωνῆς, τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφαντικώτερον παραστήσαιμι, ſignificantius oſtendam. Chryſ. enarrans illud Apoſtoli ad Epheſ. 2, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ, Οὐδὲν (inquit) κυριώτερον τῆς λέξεως, οὐδὲν ἐμφαντικώτερον. Cui ἀνέμφατον opponitur. Ἀπεμφαίνω ſignificat diſſimilis ſum, non conuenio, nullo modo refero. Polybius, Τὴν δὲ σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις, ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς παρασταίνειν τοῖς θεωμένοις. διόπερ ἀφέμενοι τούτων, ἐπὶ τὴν λακωνικὴν ἐπάνιμεν πολιτείαν, id eſt, Cõtentionem autem inanimatorum cum animantibus, inferiorem & plane diſſentaneam & abſimilem occurrere ſpectantibus, veriſimile eſt. id eſt ſimulachri cum animante comparatio primo ſtatim aſpectu impar videtur & inepta. Dionyſius de cæleſti hierarchia cap. 11, Τὸ μὲν γὰρ ἡμῶν τε ἀναγωγικώτερον ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ τὰς ὑπερκοσμίους ἐκφαντορίας οὐ κατήγειν εἰς τὰς ἀπεμφαινούσας ὁμοιότητας. τὸ δὲ καὶ εἰς θείας ἀκόσμως οὐκ ἐξύβριζε δυνάμεις, Etenim cum illud accõmodatũ erat ad mẽtem noſtram meditatione attollendam, nec eiuſmodi quod rerum cœleſtiũ explanationes ad ſimilitudines diſſentaneas & abhorrentes deduceret, tum hoc procul ab eo abfuit, vt petulanter de ſupernis & diuinis copiis diſſereret. Plato τοῖς Δίωνος οἰκείοις, Ἂν δ' οὖν γίγνηται τὰ νῦν ἀπεμφαίνοντα, οἷα εἰκὸς αὐτὰ γίγνεσθαι, ἀπορῶ μὲν ὅ, τι χρήσωμαι ἐμαυτῷ, Quòd ſi ea quæ Dionyſius facturum ſe pollicetur contra quàm veriſimile eſt atque conſentaneum eum facturum eſſe, ita eueniant vt facile eſt euentura præſciſcere, quid tũ facturus ſim neſcio. Dicitur etiam Ἀπεοικὸς τὸ ἀπεμφαῖνον. Hermog. περὶ τῶν στάσεων, Οὐκ ἀπέοικε δὲ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ὁ ἄσωτος ὁ ἐπὶ τῷ πατρὶ ἀφανεῖ ἀπολογούμενος φόνου, non diſcrepat, conſentaneus eſt. Idem Dionyſ. Εἰ δὲ τὰς

Κατ' ἔμφασιν καὶ καθ' ὑπόστασιν.

Ἐμφαίνω.

Ἀνέμφατος.

Ἐμφαντικός.

Ἀπεμφαίνω.

Ἀπεοικός.

ἀπεμφαινούσας εἰκονογραφίας αἰτιᾶσθαί τις, αἰδεῖσθαι λέγων ἀνατιθέναι τὰ οὕτως αἰσχρὰ μορφώματα ταῖς θεοειδέσι καὶ ἁγιωτάταις διακοσμήσεσιν, ἀπόχρη πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν ὡς διττός ἐστι τῆς ἱερᾶς ἐκφαντορίας ὁ τρόπος. ὁ μὲν, ὡς εἰκὸς, διὰ τῶν ὁμοίων προϊὼν ἱεροτύπων εἰκόνων. ὁ δὲ, διὰ τῶν ἀνομοίων μορφοποιιῶν, εἰς τὸ παντελῶς ἀπεοικὸς καὶ ἀπεμφαῖνον πλαττόμενος. Ipſe alibi ταῖς θεοειδέσιν ἁπλότησι τὰς ἐπὶ γῆς ἐσχάτας περιθέντες πολυμορφίας dixit, pro quo hîc ἀνατιθέναι poſuit, id eſt attribuere, accom-

Επεοικώς. modare, aptare. Επεοικὸς verò decorũ ſignificat. Arrian. lib. v i, Οὐδὲ τῷ ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεοικὸς εἶναι, καὶ ἀθρόῳ τότε ἐς τὰ μάλιστα ὄντι, παρὰ βασιλέα ἀλλόφυλον, ἄλλως τε καὶ ἐς τοσόνδε ἀπὸ τῆς οἰκίας, πρεσβεῦσαι. Verum vt ad rem redeamus, vt Latinè dicimus condocefacio, commonefacio, collabefacto, commemini, cohoneſto, commiſeror, commitigo, collaudo, commõſtro, vt Cicero in 2. de Oratore, Si aurum cuidã quod multifariam defoſſum eſſet, commonſtrare vellem: Et cõmunio, vt cõmunire caſtra apud Liuium: & commurmuro apud Ciceronem, & concîdo pro lacero virgis, & per-

Συμπαιδεύω. multa alia: Sic apud Græcos inuenias Συμπαιδεύω pro cõdoceo. Xenoph. in OEcon. Συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία. Idem, Κύνες τε τῇ

Συμπαρέχω. Συνεπαινῶ. ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσι, ἀντὶ τοῦ παρέχουσι. Συνεπαινῶ collaudo.

Συμπείθω. Idem, Συνεπαινεῖ δὲ καὶ ὁ νόμος ταῦτα. Συμπείθω. Demoſth. Εἰ τοὺς Θετταλοὺς ἢ τοὺς Θηβαίους συμπείθοι βαδίζειν ἐφ' ὑμᾶς. Plut. in Cicerone, Ο Μίλων δὲ συνέπεισεν ἐν φορείῳ κομισθέντα πρὸς τὴν ἀγορὰν, ἡσυχάζειν. Polyb. Συμπαιδεύω aliter dixit, Ο μὲν ὀξύτητι καὶ πικρίᾳ διαφέρων, ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, in violentia

Σύντροφος. & iracundiæ furore educatus. hoc eſt ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ σύντροφος, aſſuetus &

Απότροφος. exercitatus. vt apud Lucianũ, Παιδείᾳ σύντροφος ἀνήρ. Τῷ ἐναντίον Απότροφος. Idem, Καὶ τὸ νόσημα τὴν σύντροφον εἶναι. τὸ ῥεῦμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὖθις αὐτῷ κατεληλύθει, & morbus erat aſſuetus. Απότροφος ὁ μὴ τρόφιμος. Syneſ. Χαλεποὶ δὲ εἰς πίστιν τὸ ἑκάστοις ἀπότροφον, id eſt res peregrinas vix credimus. Apud eundem datiuo iungitur, niſi ſit menda in epiſtola ad Theophilum, Απαντα γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περιίσταται, ὅτι ἄνθρωπος ἐν ἁμαρτίαις, ἀπότροφος ἐκκλησίαις, ἀγωγὴν ἑτέραν ἠγμένος, θυσιαστηρίων ἡψάμην θεοῦ. Vbi tamen legẽdum cenſeo ἐκκλη-

Συνωφελῶ. σίας, vt ἀπότροφος τῆς φιλοσοφίας, abhorrens & alienus à philoſophia. Συνωφελῶ commodo. Xenoph. de meſſe loquens, Τὸ δ' ἐν τῇ γῇ λειφθὲν ἡγοῦμαι καὶ κατακαυθὲν συνωφελεῖν ἂν τὴν γῆν, καὶ εἰς κόπρον ἐμβληθὲν τὴν κόπρον συμπληθύ-

Συσκοτάζει. νειν. Συσκοτάζει contenebraſcit, vt Varro protulit. Demoſth. Επειδὴ θᾶττον

Συμπέττω. συνεσκότασε, Cum ſtatim adueſperaſſet. Συμπέττω concoquo, quod etiam ἐκπέττω dicitur. Ariſtotel. in v i. de hiſt. animal. Η δὲ τοῦ ᾠοῦ γένεσις μετὰ τὴν ὀχείαν, καὶ ἐκ τοῦ ᾠοῦ πάλιν συμπεττομένου, ἡ τοῦ νεοττοῦ γένεσις, οὐκ ἐν ἴσοις χρόνοις πᾶσι

Συμποδηγῶ. συμβαίνει. Συμποδηγῶ, duco, dirigo. Plato, Τὸ γὰρ πᾶν τόδε, τοτὲ μὲν, αὐτὸς ὁ θεὸς

Συμπαρομαρτῶ. συμποδηγεῖ πορευόμενον, καὶ συγκυκλεῖ· τοτὲ δ' ἀνῆκε. Συμπαρομαρτῶ. Xenoph. Οὐ

Συμπαρέπομαι. ὀσμαὶ πολλαὶ καὶ ἥδισται συμπαρομαρτοῖεν τοῖς περιπατοῦσι, comitantur. Συμπαρέπομαι accedo. Idem, Υπῆρχε δὲ πᾶσι πρῶτον μὲν θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλαι τιμαὶ αἱ πρέπουσαι ἑκάστοις συμπαρείποντο, præterea cedebant & obtingebãt, vel accedebant. Idem, Ωστε οὐ μόνον αὐτὸς ὁ ἱππαρχῶν, ἀλλὰ

Συνανασκάζω. καὶ πάντες οἱ συμπαρεπόμενοι ἀξιοθέατοι ἂν φαίνοιντο. Συνανασκάζω τὸ κατασκάζω, quod etiam προσαναγκάζω dicitur. Xenoph. Καὶ νόμῳ σύνωσκασμένοι καὶ πε-

φυκότες. Polyb. Εἰ δὲ μὴ, κρίναντες συναναδικάζουσι τὸν σύσσημα στεφανοῦν. Συμπλάττω cõſingo, cõminiſcor, & calumnioſè exquiro. Syneſ. Ἐπ' αὐτῷ ταῦτα συμπλάσαι. Συμπράττω conficio quippiam alicui, id eſt eius cauſa efficio. & ſtudeo tibi. Xenoph. Οἱ δὲ πελασγικὰ ἔπεισαν Λύσανδρον, φεύγειν σφίσι συμπρᾶξαι ἐλθεῖν. ὁ δὲ πεισθεὶς, τοῖς τε φεύγουσι σφίσι καὶ Καλλίβιον ἁρμοστὴν συνέπραξεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. Thucydid. Συνέπρασσον δὲ αὐτῷ τῶν Λοκρῶν μάλιστα οἱ Ἀμφισσεῖς, id eſt fauebãt. Hîc autem præpoſitio non vacat, ſicut in Συμπροθυμοῦμαι, quod ſignificat in eandem cauſam incumbo, ad idem efficiendum contendo. Xenoph. in VI. παιδείας, Οἵ τε ἄλλοι πάντες ἀνιστάμενοι, συμπροθυμήσεται ταῦτ' ἔφασαν καὶ Κυαξάρης, eodem incũbet. Et in VII. ἀναβάσ. Ὁ δὲ Θρᾷξ πέμπει Μηδοσάδην, καὶ κελεύει Ξενοφῶντα συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Eſt enim Προθυμεῖσθαι aliquid magno ſtudio ſuſcipere, & inſtituere, cum accuſatiuo iunctum. vt in Ariſtotelis dicto, Θεοῦ μὲν ἐστι πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι, in animum inducere, & cupere efficere. Plato in Phædo. Οἱ γὰρ φιλόνεικοι ὅταν περί του ἀμφισβητῶσιν, ὅπῃ μὲν ἔχει περὶ ὧν ἂν ὁ λόγος ᾖ, οὐ φροντίζουσιν ὅπως δὲ ἃ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξῃ τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦνται. Idem alibi, Καὶ ταῦτα προθυμοῦμαι, ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά. Demoſthenes cum infinitiuo, Καὶ ποιεῖν τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ. Συμπλάττω. Συμπράττω. Συμπροθυμοῦμαι. Προθυμοῦμαι.

Συμποσιαρχῶ. Plutarch. in I. Sympoſ. Ὅ, τε αὖ παντάπασι τῆς φωνῆς ἀηδὴς, καὶ παιδαγωγικοῦ μᾶλλον ἢ συμποσιαρχικοῦ ἐπιτήδειος. Cõpoſitum eſt à ſympoſio. vt Συμποσίαρχος, cui ſorte principatus conuiuii obtigit. Συμπλείονες non modo complures, ſed complures ſimul collectos ſignificat. vt σύμπαντες, σύνδυο. σύνδυο γεννηθέντες, id eſt δίδυμοι. Σύνδυο etiam bini, vt Σύντρεις terni apud Demoſthenẽ. & Odyſſ. I X, Σύντρεις αἰνύμενος. & Συνεκκαίδεκα ſenideni apud eundẽ Demoſth. ἀνὰ ἑκκαίδεκα. Συναμφότεροι & Σύνολον. Ariſtot. in 2. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Εἰ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀνάγκη τι εἶναι παρὰ τὸ σύνολον, τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος, hoc eſt ipſum è materia & forma cõſtans. Et in VI, Λέγω γὰρ τὴν ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν. τὴν δὲ μορφὴν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας. τὸ δ' ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα τὸ σύνολον. Id eſt autem τὸ σύνολον cuius eſt ὁρισμός. Ponitur & pro σύμπαν & παράπαν. Theophr. in ſecundo de Cauſis, Ὡς δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν, ἐπίπονον εἶναι χρὴ τὸν τόπον, Omnino autem, vt in vniuerſum autem dicam, pro quo ἐπίπαν ibidem dixit, Διὸ καὶ ὡς ἐπίπαν εἰπεῖν, βελτίω τὰ βόρεια τῶν νοτίων. Τὸ σύνολον etiam τὸ ἐξ ἀμφοῖν dicitur, id eſt ſubſtantia ipſa concreta & formata. Idem, Τὴν μὲν τοίνυν τὴν ἐξ ἀμφοῖν οὐσίαν, λέγω δὲ τὴν ἐκ τῆς ὕλης καὶ τῆς μορφῆς, ἀφετέον. Συναμφότεροι vtrique ſimul. Demoſth. ἃ συναμφότερα οὗτοι πεπράχασιν αἰσχρῶς. Thucyd. Ὁ δὲ λοχαγὸς εἰς ὁδόν τινα κοίλην καὶ λοχμώδη ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, συναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, qui ſimul iuncti ad quadringentos erant. Pauſ. in Meſſ. Οἱ συναμφότεροι ἐλάσσους πεντακοσίων ἦσαν. Et Ξυναμφότεροι numero ſingulari, licet ἀμφότεροι tantùm dicatur pluraliter. Galen. Συναμφοτέρου δὲ ἐσχάτου. Ariſtoteles in X. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, περὶ ἀντιφάσεως loquens, Καθάπερ γὰρ διῃρημένων αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον κατάφασις ἢ ἀπόφασις ἀληθεύεται, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τοῦ συναμφοτέρου καὶ τοῦ συμπεπλεγμένου, & reliqua. Dicitur etiam & Συνάμφω. Polyb. in primo, Ἐν ᾧ πολέμῳ ἅπαξ μὲν οἱ συνάμφω πλείοσιν ἢ πεντακοσίοις σκάφεσι πεντηρικοῖς ἐναυμάχησαν πρὸς ἀλλήλους. Συναίτιος cauſa adiu-

Συμποσιαρχῶ. Συμπλείονες. Σύνδυο. Σύντρεις. Σύνολον. Συναμφότεροι. Ξυναμφότεροι. Συναίτιος.

trix. Plato in Politic. Circa omnia quæ fiunt (inquit) duæ artes ſunt, ἡ μὲν αἰτία, ἡ δὲ συναίτιος. προεῖπον μὲν τοίνυν δύο τέχνας οὔσας περὶ πάντα τὰ δρώμενα θεασώμεθα, τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ᾽ αὐτὴν αἴτιον. Cicero cauſæ adiuuantia vocat τὰ συναίτια in libro de Vniuerſitate.

Συνάδελφος. Συνάδελφος dicitur qui fratrẽ habet, opponitúrq; τῷ Ἀναδέλφῳ. Xenoph. ἀπομν. 2, Πρὸς δὲ τούτοις καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τιμῶσι μᾶλλον τοὺς συναδέλφους τῶν ἀναδέλφων.

Τὰ συναναιρούμενα καὶ τὰ συναίροντα. Τὰ συναναιρούμενα dicũtur, quibus ſublatis altera quoq; tolluntur. Ariſtot. in xi. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, ἡ δὲ συναναιρεῖται τοῖς γένεσι τὰ εἴδη, τὰ γένη ταῖς ἀρχαῖς ἔοικε μᾶλλον. ἀρχὴ γὰρ τὸ συναναιρούμενον. Dicitur & Συναίρειν, ſecum aliud tollens. Ariſtoteles in primo de generatione, de ſemine genitali loquens, Ὀλίγοις δέ τισιν ἐν μικρῷ χρόνῳ κατὰ τὰς ἡλικίας κουφίζει τοῦτ᾽ ἀπιὸν ὅταν πλεονάσῃ. καθάπερ ἡ πρώτη τροφὴ ἂν ὑπερβάλῃ, ἔτι ὅταν συναίρῃ ἄλλα περιττώματα. οὐ γὰρ μόνον σπέρμα τὸ ἀπιόν, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι μεμιγμέναι δυνάμεις τούτοις συναπέρχονται.

Συναισθάνομαι. Συναισθάνεσθαι ſic dicitur, vt συναλγεῖν & συνηδεῖν, hoc eſt conſentiſcere & συμπάσχειν. Plutarchus, Συναισθάνεσθαι καὶ συνήδεσθαι ἀλλήλοις, de ciuili charitate loquens.

Συναίσθησις. & Συναίσθησις verbũ medicorum apud Galenũ lib. XIII. Therapeut. in principio, quæ eſt veluti morbi conſcientia. Dionyſius theologus, Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, genitiuo iunxit, id eſt nobis conſcii noſtri ſumus & ſic nouimus.

Συνεπαισθάνομαι. Συνεπαισθάνομαι vnà ſenſum & fructum percipio. Greg. Ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις οὐράνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται.

Συμφρονῶ. Συμφρονῶ vna intelligentia concipio & comprehendo. Ariſtot. de Mundo, Καὶ τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησε.

Συννοῶ. Συννοῶ eſt quaſi mecum ipſe intelligo. apud Platonem φροντίζω, & ἀντὶ τοῦ ἐπαΐω. Plutarch. Οἱ δὲ συννοήσαντες, οὐκ ἠνέσχοντο λαβεῖν, re apud ſe æſtimata & perpenſa. Συννοεῖν etiã pro intelligere ſic accipitur, vt συνορᾶν. Plato Epinom. de planetis loquẽs, Τὰς δὲ ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν. ſuprà autem dixerat, Τὰς δὲ ἑπτὰ περιόδους οὐκ ἄν ῥᾳδίως ποτὲ πᾶσα φύσις ἱκανὴ γένοιτο θεωρῆσαι. & Σύννοια intelligentia, in eodem libro.

Συννοοῦμαι. Dicitur & voce paſſiua συννοοῦμαι pro συννοῶ. Idem in ſecũdo Alcibiad. Φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν ὥς τις συννοούμενος. Ἀλκ. Καὶ τί ἄν τις συννοοῖτο, ὦ Σώκρατες. Σωκράτ. τὸ μέγιστον, ὦ Ἀλκιβιάδη, σύννοιαν, ὥς γε μοι δοκεῖ.

Σύννους. Σύννους qui ſecum ipſe res æſtimat, vt homines cogitabundi & ob id vultuoſi, id eſt φροντίζοντες.

Σύννοια. Et Σύννοια huiuſmodi cogitatio int' cõdita. Lucian. Καὶ ἐπὶ συννοίᾳ ἠρέμα βαδίζουσα. Greg. Ἀντὶ γελοιαστοῦ σύννους, ἀντὶ καλλωπιστοῦ δυστίμων, id eſt νηφῶς, καὶ ἀεί τι σκεπτόμενος.

Συνορῶ. Συνορῶ τὸ καθορῶ, perſpicio, comprehendo, intelligo, Αὐτοὺς οὖν χρὴ συνορᾶν ὅσης ἂν εὐδαιμονίας τύχοιμεν, εἰ τὸν πόλεμον τὸν νῦν περὶ ἡμᾶς ὄντα, πρὸς τοὺς ἠπειρώτας ποιησαίμεθα. Et Συνῶπται Ariſtoteles, pro exploratum eſt, compertum eſt, intellectũ eſt.

Συνοπτικός. Συνοπτικὸς perſpicax. Plato. Ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς, διαλεκτικός. ὁ δὲ μὴ, οὔ.

Συν in compoſitione ſignificat aliquando contractionem ſenſim procedentem.

Σύνοξυς. vt Σύνοξυς ſenſim mucronatus, in muctonẽ deſinens. Theophraſtus, Καὶ ἀεὶ σύνοξυς.

Σύστομος. Σύστομος, ore ſenſim compreſſo, & contracto,

Μύουρος. καὶ ὁ μύουρον ἔχων στόμα, vt inquit Ariſtoteles in tertio de Partibus, de piſcibus loquens, Διὸ τὰ μέν ἐστι συστομώτερα. τῶν δὲ βοηθείας χάριν ἐχόντων, τὰ μὲν, καρχαρόδοντα, πάντα ἀνερρωγότα. Idem, Καὶ τὰ μὲν ἀνερρωγὸς ἔχει τὸ στόμα, τὰ δὲ μύουρον, ὅσα

ειν· ὅσα μὲν σαρκοφάγα, ἀνέῤῥωγότα, ὥσπερ τὰ καρχαρόδοντα. ὅσα δὲ μὴ σαρκοφάγα, μύουσιν. niſi μείουσιν legatur per ι. Συνήκω deſino, coëo. Ariſtot. in primo de hiſtor. Ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χονδρώδεις εἰς ὀξὺ συνηκούσας, contractas, cocunteis. Idem penè Συντελῶ ſignificat. Idem in tertio de Partibus, de iecore loquens, Τὸ δ᾽ αἴτιον ἡ τοῦ σώματος διάστασις, διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχήν. Suprà Συμβάλλειν pro eodem dixerat. Herodian. Οὐδ᾽ ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἀνθρώποις θανάτου αἰτία, διαφέρει δὲ οὖσαι, εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. Συντελῶ.

Συντελοῦντες etiam dicuntur οἱ εἰς τὸ αὐτὸ τελοῦντες, hoc eſt in eandem gentem contributi. Pauſ. in Phocicis, Βασιλεὺς δὲ Αὔγουστος μετεῖναι μὲν νικοπολίταις τοῖς πρὸς τῷ ἀκτίῳ συνεδρίου τῶν ἀμφικτυόνων ἠθέλησε. μάγνητας μὲν οὕτω καὶ φθιώτας θεσσαλοῖς συντελεῖν. Idem cum gentes τῆς ἀμφικτυονίας μετέχοντας enumeraſſet, ita ſubdit, Ἀπὸ δὲ ἐθνῶν τῶν κατειλεγμένων, ἑκάστη πόλει ἀνὰ μέρος ἐς ἀμφικτύονας καὶ ἐν χρόνου περιόδῳ συντελεῖν ἔστι, id eſt, gentium enumeratarum ſingulæ ciuitates in orbem & viciſſim ἕνα πρόεδροι εἰς τὸ συνέδριον mittunt μετὰ τῶν ἀμφικτυόνων συνεδρεύσοντα. Συνοξύνω in acutum ſenſim extenuo. Polyb. Τὸ δὲ κέντρον αὐτὰ μιᾶς ὂν. εἶτα τοσοῦτον εἰς λεπτὸν ἐξεληλασμένον καὶ συνωξυσμένον, ὥστε κατ᾽ ἀνάγκην εὐθέως κάμπτεσθαι, de pilo Romano loquens. Συνοίομαι, συμφέρομαι, conſentio, aſſentior. Plato lib. VII. de Rep. Συνοίομαι ἔφη καὶ ἐγὼ ὅσον γε ἔπος δυνάμαι. ἴθι δὴ τόνυν τόδε ἐγώ, καὶ τόδε ξυνοίηθητι, age igitur & hoc quoque aſſentire. Συννεύω contrahor, & in me vergo. Alexand. in primo Probl. Διὰ τί οἱ λυπούμενοι ὠχριῶσι; ὅτι πᾶσα φύσις ἀπομιμνησκομένη τὸ ἀνιαρόν, κατ᾽ ὀλίγον συννεύει πρὸς τὸ βάθος, μετὰ τοῦ ῥοιζοῦντος αἵματος τὸ δέρμα. Idē, Διὰ τί τῶν ἐρώντων τὰ ἄκρα ποτὲ μὲν ψυχρά, ποτὲ δὲ θερμὰ γίνεται. ὅτι ὅτε ἀπελπίζουσι τοῦ τυγχάνειν αὐτῆς, τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς βάθος συννεύει καὶ μετὰ τῆς φύσεως. Συντήκω idē quod ἐκτήκω, colliquefacio, contabefacio, abſumo, quaſi μαραίνω. Συντηκτικὸς πυρετὸς quæ liquefacit τὸ καταπίμελον τοῦ σώματος. vt ὁ μαρασμώδης quæ paulatim exeſt & ad tabem perducit. Galenus in fine libri decimi Therapeut. Εἰσὶ μὲν οὖν καὶ μαρασμώδεις πυρετοὶ πλὴν τῆς ἐκ τῶν συντηκόντων ἰδέας. ἀλλὰ διαφέρουσι τῷ, τὸ συντηκόμενον ἑκάστοτε τῆς σαρκός, ἐπὶ μὲν τούτων διαφορεῖσθαι, καταῤῥεῖν δὲ ἐπ᾽ ἐκείνων εἰς γαστέρα. Σύντηγμα dicitur quaſi colliquamentum, id quod è corpore deteritur liqueſcendo. Ariſtoteles in primo de generatione animaliū, Λέγω δὲ περίττωμα τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα, σύντηγμα δέ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως. Idem in Probl. Οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν, συντήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσί. Et Συντετηκὼς ἀνὴρ dicitur tabe & macie extenuatus. Plutarchus in Cicerone, Συντετηκὼς ὑπὸ φροντίδων τὸ πρόσωπον. Συντήκω etiam τὸ συμφύω, hoc eſt coaleſcere facio, conglutino & coagmento. Plutarchus in Sympoſio, Εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυμεῖτε, ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφυσαι εἰς τὸ αὐτό, ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι. de amicis dictum qui auelli nequeunt. Ariſtoteles in quarto de generatione animalium, ἐὰν δὲ ᾖ τὸ ζῷον τὸ τερατῶδες, ἢ πλείω συμπεφυκότα δεῖ νομίζειν. Hoc etiā Συνάπτω dicitur. Theophr. in IX, Ἑτέραν δέ τινα ῥίζαν συνεψομένην τοῖς κρέασι, συνάπτειν εἰς τὸ αὐτό, Eſſe etiam aliam radicem quæ ſi cum fruſtis carnis coquatur, in vnum ea conglutinet. Quod verbum etiam committi & coaleſcere ſignificat & cohære-

Margin: Συνήκω. Συντελῶ. Συνοξύνω. Συνοίομαι. Συννεύω. Συντήκω. Συντηκτικός. Σύντηγμα. Συντήκεσθαι. Συνάπτω.

re. Idem in quarto, Φύεται δὲ καὶ ἕτερον ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, ὃ οὐ συνάπτεται τῇ γῇ, quod nõ hæret ſolo. Ariſtot. Αἱ δὲ φλέβες ὥσπερ ῥίζαι πρὸς τὴν ὑστέραν συνάπτουσι. Significat etiam coire & committi, quod penè idem eſt. Idem in primo de generatione, Τὰ δ᾽ ἔχει μὲν ὄρχεις, ἐντὸς δ᾽ ἔχει τούτους. ἀπὸ δὲ τούτων ἑκατέρου, πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες πάντες, à quorum vtroque meatus habent in vnum deſinentes & coeuntes. Significat etiam quadrare & ἁρμόττειν. Idem in ſeptimo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ γένει καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι. κατὰ τὸν αὐτὸν γὰρ λόγον οὐσίαι δοκοῦσιν εἶναι, conueniunt, eiuſdem ordinis ſunt, eadem conditione cenſentur, quaſi συστοιχοῦσι. Ibidem, Πρὸς τὸ

Συντήκομαι. εἶδος συνάψασα, adhæreſcens, & quadrans. Συντήκομαι etiam pro συνάπτω καὶ συμπέφυκα. Plato in Sympoſio, de amore probabili loquens, Ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς, διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντακείς, cohærens & glutinatus. Idem, Καὶ πάλαι ἄρα ἐπεθύμει συνελθὼν καὶ συντακεὶς τῷ ἐρωμένῳ, ἐκ δυοῖν εἷς γενέ-

Συντετηκώς. σθαι. Dicitur etiam Συντετηκὼς vt προστετηκὼς τῷ πράγματι, ὅ ἐστι προσκεί-

Προστετηκώς. μενος καὶ λίαν χαίρων, καὶ ἀναποσπάστως διακείμενος, addictus & ita incumbens vt auelli nequeat. Et Προστετηκὼς τοῖς παθήμασι. Plut. περὶ φιλοπλούτου. Οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς ὅταν ἴδωμεν ἄνδρα τῷ πορισμῷ προστετηκότα, καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἐπιστένοντα, τί φήσομεν τὸ πάθος εἶναι; quærendis diuitiis intabeſcentẽ & quaſi illiqueſcentẽ,

Εκτήκομαι. & impendendis illachrymantẽ. Gregor. Ἐκτακεὶς τοῖς δάκρυσιν, qui lachrymis collicuit, qui intabuit lachrymando. Ἐντετηκὸς inuſtum, inexpiabile. Sophocles in Electra, μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, matrem inexpiabili odio proſequor, quaſi ἀνέκπλυτον. Iulianus Cæſar Ἐκδικίῳ, Ἐμοὶ δὲ βιβλίων κτήσεως ἐκ παιδαρίου δεινὸς ἐντέτηκε πόθος, id eſt προσπέφυκεν ἀναποσπάστως. Εν-

Εντήκω. τήκω illiquo. Plutarch. Ἐνέτηξε μόλιβδον τῇ κεφαλῇ, illiquefecit. Συνεπισπῶμαι idem eſt quod ἐπισπῶμαι, attraho, allicio. Ariſtotel. Ὥστε οἱ ἐν ἀκμῇ πλείω συνεπισπῶνται τὸν ἀέρα. οὕτως οὖν βραδυτέρως ἰὼν, βραδυτέραν παρασκευάζει τὴν φωνήν. Xenoph. in ſecundo παιδείας, Ἡ δ᾽ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα, οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ ξυνεπισπᾶσθαι, non magnopere pollet acrimonia

Συνεργάζομαι. ad ſibi aſciſcẽdos homines primore aſpectu & qualibet illecebra. Συνεργάζομαι, cõficio, ſubigo, id eſt κατεργάζομαι. Theophraſt. in tertio de Cauſis, Καὶ γὰρ γύρους εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πᾶσαν γῆν ὀρυκτέον, ἵν᾽ ὡς μάλιστα συνεργασθεῖσα

Συνεπιτείνω. δέχηται τὸ ὕδωρ. Συνεπιτείνω τὸ ἐπιτείνω, intendo, adaugeo. Baſil. de Iobo loquens, id eſt patientiæ exemplo, Ἀλλ᾽ οὔτε τῶν φίλων τῶν εἰς παραμυθίαν ἡκόντων, ἐπεμβαινόντων αὐτῷ, καὶ συνεπιτεινόντων τὰ ἀλγεινά, παρωξύνθη. Ariſtoteles paſſiua ſignificatione in actiua voce vſus eſt ἐν τῷ περὶ ἐνυπνίων. vt Συντείνω de quo ſupra diximus, Καὶ ταῦτ᾽ ἐνίοτε συνεπιτείνει τοῖς πάθεσιν οὕτως, ὥστ᾽ ἂν μὲν μὴ σφόδρα κάμνωσι, μὴ λανθάνειν ὅτι ψεῦδος· ἐὰν δὲ μεῖζον τὸ πάθος, καὶ κινεῖσθαι πρὸς αὐτά. de viſis febri laborantium loquens. id eſt, ſimul intenduntur, vnà augen

Συνεξομοιῶ. tur. vbi præpoſitio vim ſuam retinet. Συνεξομοιῶ τὸ ἐξομοιῶ, aſſimulo & ad imitationem effingo. Plutarchus in Politicis præceptis, Οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοί, ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται.

Συνεπιγράφω. Ἐν τῷ συνεπιγράφω præpoſitio non vacat, & ſignificat mecũ aſcribo, conſortem laudis facio, partem laudis impertio. Idem in eodem, Οἱ μὲν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσι. ὡς Πύθων ἐπὶ τῷ

Κότλιω ἀποκτεῖναι ὑπομόμϑυος ὑπ' Ἀϑηναίων, ὁ ϑεὸς, ἔφη, ταῦτ' ἔπραξε, τὴν χεῖρα παρ' ἐμοῦ χρησάμϑυος. Συνεπευφημῶ, τὸ συνεπαινῶ, comprobo, collaudo, ὁμοῦ ἐπαινῶ, συγκαταινῶ. Diodorus, Συνεπευφημούντων δὲ καὶ ἄλλων, καὶ λεγόντων τὴν πρᾶξιν ταύτην πρεσήκειν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Ἀλεξάνδρου συνεξαρθέντος, πάντες ἀνεπήδησαν ἐκ τοῦ πότου. Συνεπισένω, τὸ συνάχθομαι καὶ προσαποκλαίω, συνολοφύρομαι. Plutarch. Συνεπισένει ὡς ἄριστα πεπονθότι, congemiſcere, συναγανακτεῖν, συνεπιδυσωπεῖν. Συνεπηχῶ, cõſona voce accino. Xenoph. Ο μὲν ἐξῆρχεν αὖ διασκύρεις παιᾶνα τὸν νομιζόμϑυον. οἱ δὲ θεοσεβεῖς πάντες συνεπήχησαν μεγάλη τῇ φωνῇ. de exercitu loquens. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Συνεισβάλλω, τὸ συμπίπτω. Galenus ad Glauconem in primo, Κελεύει δὲ σκοπεῖσθαι καὶ ὥρας καὶ χώρας, καὶ καταστάσεις καὶ ἡλικίας καὶ κράσεις σωμάτων, ἔθη τε, καὶ τὰ προηγησάμϑυα αἴτια, καὶ τὰ συνεισβάλλοντα τοῖς νοσήμασι, καὶ ὅσα μεταξὺ ἐπιφαίνεται, id eſt τὰ συμπτώματα. Idem, Καὶ καυσώδει δὲ καὶ κακοήθει πυρετῷ συνεισέβαλέ ποτε λειποθυμία, id eſt συμπίπτει ἐνίοτε. Quid ſit Εἰσβολὴ τοῦ νοσήματος, nos ſuprà diximus. Συμπίπτω verò eſt incurro, coeo, competo. Ariſtotel. in primo de hiſtor. Οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πόροι παράλληλοί εἰσι, καὶ οὐ συμπίπτουσιν. οἱ δὲ μέσοι συμπίπτουσι, mutuo interſecãtur. Idẽ in nono, Ἐκτέμνονται δὲ οἱ ὄρνιθες κατὰ τὸ ὀρροπύγιον, καθ' ὃ συμπίπτουσιν ὀχεύοντες, quo hærent in coitu. de caſtratione loquens. Σύμπτωμα in morbo eſt acceſſio morbi. Differt autem ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. Galen. in primo Therapeut. Τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπόμϑυα ταῖς κατασκευαῖς ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμϑυ, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα· νοσούντων δὲ, συμπτώματα καλεῖται. Idem, Οὕτω οὖν κἀκεῖνοι συγχωρείτωσαν ἡμῖν ἡγῶνισί τε ἅμα καὶ διαλεκτικῶς οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύειν. ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος. Pallor in morbo σύμπτωμα eſt, hoc eſt morbi acceſſio. Celſus libro ſecundo, Acria tormina quidem periculoſa non ſunt, ſi ſanguis & ſtrigmenta deſcendunt, dum febres cæteræque acceſſiones huius morbi adſint. Et Συμπίπτειν accedere. Idem, At dolores capitis, quibus oculorũ caligo & rubor cum quadam frontis prurigine accedunt, ſanguinis profuſione vel fortuita vel etiam petita ſummouentur. Ariſtoteles verò ἐν τῷ περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς, τρία ponit, αἴτιον, σημεῖον, σύμπτωμα. vt in deliquio ſolis, luna cauſa eſt deliquii, & dolor cauſa eſt febris. σημεῖον δὲ τῆς ἐκλείψεως, τὸ τὴν ἀστέρα εἰσελθεῖν, cum luna ſubit. ἡ δὲ τραχύτης τῆς γλώττης, τοῦ πυρέσσειν. acceſſio verò vel ſymptoma curſus lunaris eſt deliquium ſolis. σύμπτωμα δὲ τοῦ βαδίζοντος, ἐκλείπειν τὸν ἥλιον. Significat etiam caſum alicuius rei aſſeclam. Idem in nono de hiſtor. Ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ὀφθῇ, οὐκ ἔστι θηρίον. ᾧ καὶ σημείῳ χρώμϑυοι κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς, καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς. ἔοικε δὲ συμπτώματι, καθάπερ ὅπου ἂν ᾖ κοχλίας, σῦς οὐκ ἔστιν. Ponitur & pro quocunque caſu. Idem de apibus, Ἀπόλλυνται δὲ διά τε ἄλλα συμπτώματα, καὶ ὅταν ἡγεμόνες πολλοὶ γινόμϑυοι, ἕκαστος αὐτῶν μέρος ἀπαγάγῃ. Dicitur etiam Σύμπτωσις. Idem in ſeptimo, Αἱ δὲ μὴ δυνάμϑυαι συλλαμβάνειν, ἐὰν ἢ διὰ θεραπείας συλλάβωσιν, ἢ δι' ἄλλην τινὰ σύμπτωσιν, ὡς ἐπιτοπολὺ θηλυτοκοῦσι μᾶλλον. Σύμπτωσις etiam eſt incurſio rerum eodem deſinentium, vt linearum quæ non ſunt parallelæ. Significat etiam con-

Συνεπευφημῶ. Συνεπισένω. Συνεπηχῶ. Συνεισβάλλω. Συμπίπτω. Σύμπτωμα. Συμβεβηκός. Σύμπτωσις.

L.ii.

tractionem & compreſſionem. Et Συμπίπτειν cótrahi & συνιζάνειν, id eſt conſidere. Xenophó μυκτῆρας ἀναπεπταμένους τοῖς συμπεπτωκόσιν opponit. Ariſtoteles in ſecundo de Gener. de oculis loquens, Μέγιστοι μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς φαίνονται καὶ πεζοῖς καὶ πλωτοῖς καὶ πτηνοῖς. τελευταῖοι δὲ γίνονται τῶν μορίων. ἐν τῷ μεταξὺ γὰρ χρόνῳ συμπίπτουσιν, id eſt conſidunt & aſtringuntur, & quaſi περιστέλλονται. Res enim tumida cum ad habitum ſuum redit, συμπίπτειν dicitur, hoc eſt conſidere, συνίζειν καὶ καθίστασθαι. Idem de iiſdem loquens in eodẽ, Ἐξ ἀνάγκης οὖν ὁ τόπος περιλαμβάνει μέγεθος τὸ περιττόν. συμπίπτει δ' ὕστερον. καὶ γὰρ ὁ περὶ τὸν ἐγκέφαλον συμπίπτει τὸν αὐτὸν τρόπον. τὸ περιττὸν γὰρ ὑγρὸς καὶ πολύς. ἀποπνέοντος δὲ καὶ πεττομένου σωματοῦταί τε μᾶλλον καὶ συμπίπτει. Συμπίπτω etiam τὸ συῤῥήγνυμαι & συμπλέκομαι καὶ συμβάλλω, confligo, ὡς συμπίπτω τοῖς πολεμίοις. Συμπίπτω καὶ

Προσπίπτω. τὸ ἁρμόζω, cógruo, conuenio. Προσπίπτω etiam τοῖς πολεμίοις ἀντὶ τοῦ προσβάλλω, impingo, irruo, incurſo, καὶ βαρέως ἐπιτίθεμαι καὶ σφοδρῶς. cuius creber eſt vſus apud auctores. Προσπίπτω etiam ſupplex fio, genibus aduoluor, καὶ ἐμαυτὸν καταβάλλω. Gregor. Nectario, Τοῦτο καὶ νῦν ἡμῖν χάρισαι διὰ τῆς ἀνεψιᾶς ἡμῶν, αὐτῆς προσπιπτούσης σοι δι' ἡμῶν. αἰδεσθεὶς τὴν ἡλικίαν τῆς ἱκέτιδος, quæ tibi nunc ſupplicem ſeſe offert verbis noſtris. quæ genibus tuis aduoluitur. Idem Olympio, Ταύτην σοι τὴν πόλιν νόμισον προσπίπτειν δι' ἡμῶν, καὶ φωνὴν ἔχειν, καὶ σχῆμα πένθικόν. Et ſic Appianus vſus eſt. Significat etiam Προσπίπτειν accidere. Ariſtoteles in tertio Politicôn, Δοκεῖ δὲ εἶναι τὸ καθ' ὅλου μόνον οἱ νόμοι λέγειν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν, non autem de iis ſtatuere quæ quotidie alia atque alia accidunt & occurrũt. Cicero ad Atticum,

Accido. Vetas me ſuſpicari quicquam accidiſſe ad animum tuum, quod ſecus à me erga te commiſſum ſit, προσπεσεῖν τῇ γνώμῃ τῇ σῇ. Idem, In quibus ipſi aculei, ſi quos habuiſti in me reprehendendo, non ingrati mihi acciderunt, id eſt non ſine iucunditate me pepulerunt. Sic accidentia tela legimus apud Cæſarem circa finem libri tertii de bello Gallico. Προσπίπτειν etiam ἡμῖν dicitur quod auribus noſtris incurrit, id eſt quod fando diſcimus: quod ad aures noſtras peruenit. Polybius in ſecundo hiſtor. Καὶ γὰρ τόποις εὐφυεστέροις προκατέχων, καὶ τόλμῃ μείζονι πρὸ ὡρμημένος, ὅμως ἅμα τῷ προσπεσεῖν αὐτῷ, διότι κατειλῆφθαι συμβαίνει τὴν τῶν ἀργείων πόλιν ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν, φυγῇ παραπλησίαν ἐποιεῖτο τὴν ἀποχώρησιν. Cicero pro Sextio, Nihil vt videretur vnquam tam populare ad populi Romani aures accidiſſe. Idem, προσπεσόντος δὲ διὰ τῶν κατασκόπων αὐτῷ, τοὺς ἐξ ὀρχομενοῦ στρατιώτας παραβεβοηθηκέναι πρὸς τὸν κλεομένην, παραυτίκα ποιησάμενος ἀναζυγήν, ἠπείγετο. & ſubinde eodem modo vſus eſt. Secundi Maccabæorũ VIII, Τῷ δὲ ἰούδᾳ προσέπεσεν περὶ τῆς τοῦ νικάνορος ἐφόδου, Iudas autem reſciuit Nicanoris aduentum atque hoſtilem incurſum. Et cap. IX, ὄντι δὲ ἀντιόχῳ κατ' ἐκβάτανα, προσέπεσε τὰ περὶ τὸν νικάνορα καὶ τοὺς περὶ τιμόθεον γεγονότα, Cum autẽ Antiochus ad Ecbatana exercitum admouiſſet, ad eum nuncius perlatus eſt de Nicanore & Timotheo victis. Quintilianus lib. XII, Vbi verò quid exquiſitius dictum accidit auribus imperitorum, qualecunque id quod modò ſe ipſi aſſequi poſſe deſperent, habet admirationẽ. Tacitus, Ordinem inſidiis compoſuerant, vt Lateranus quaſi ſubſidium rei familiari oraret deprecabundus, & geni-

bus principis accidens. προσπεσών, id eſt aduolutus. Περιπίπτω deuenio, Περιπίπτω.
decido. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Επεὶ δὲ τοὺς νόμους μᾶλλον ἔδεισε τὴν ἀπειλὴν τούτου,
τηνικαῦτα τηλικαύτῃ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου, id eſt περιβέ-
βληται ὑπὸ τούτου, deiectus eſt & decidit. Περιπίπτειν incurrere, vt προσπί-
πτειν, niſi quòd ad extremũ incurrere, & quodam circuitu reuolui ſigni-
ficat. Gregor. κατὰ Ἰουλ. Εδει γάρ σε πολλοῖς ἐγχειροῦντα καὶ παρανόμοις κακοῖς, εἰς τοῦτο
ὑπαχθῆναι τελευτῶντα, καὶ σαυτῷ προδήλως περιπεσεῖν, id eſt tibi ipſi tandem
male conſulere. in teipſum ſecus quippiam ſtatuere & admittere. Iſocra-
tes, Τοῦ γένους ἅπαντος τῶν Πελοπιδῶν διαφθαρέντος, καὶ κακοῖς ἀνηκέστοις περιπεσόν-
τος. Et in Areopag. Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Di-
ximus ſuprà de hoc & ſimilibus, vt περιελθεῖν, περιτραπῆναι. Περιπίπτειν ἑαυ-
τῷ eſt ſibi ipſi contradicere, ſecum pugnantia dicere vel agere. Chryſoſt.
primæ ad Corinth. 1, καὶ ἵνα μὴ δόξῃ ἑαυτῷ περιπίπτειν, οὐκ εἶπεν ὅτι οὐδεὶς σο-
φὸς, ἀλλ' οὐ πολλοὶ σοφοί. Alexander περὶ εἱμαρμένης. Επεὶ δὲ οὗτοι αὐτοῖς περιπίπτουσι,
περὶ τὰ μέγιστα φανερῶς οὕτω διαφωνίαν ἔχοντες, ἀπιθανώταται γοῦν εἰσὶν αὐτῶν αἱ πρὸς
τὴν τούτων συμφωνίαν εὑρεσιλογίαι. Gregor. κατὰ Ἰουλιανοῦ, Εδει γάρ σε πολλοῖς ἐγχει-
ροῦντα καὶ παρανόμοις κακοῖς, εἰς τοῦτο ὑπαχθῆναι τελευτῶντα, καὶ σαυτῷ προδήλως
περιπεσεῖν, in teipſum incurrere. de te male conſulere. tecum ipſum pu-
gnare. Et rurſus in eodem, οὕτως εὐάλωτος ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περι-
πίπτουσα. Inde περιπετής. Hermogen. περὶ στάσεων, de generibus τῶν ἀσυστάτων
ζητημάτων loquens, Τέταρτον δὲ κατὰ τὸ ἀντίστροφον, οἷον ἀπῄτει τις δάνειον καὶ τόκους. ὁ δὲ
παρακαταθήκην φάσκων ἔχειν, οὐκ ὀφείλειν ἔλεγε τόκους. μεταξὺ πεποίηται χρεῶν ἀπο-
κοπὰς ὁ δῆμος. καὶ ὁ μὲν, παρακαταθήκην ἀπῄτει. ὁ δὲ, ὡς χρέος οὐκ ὀφείλειν ἔτι φησίν.
ἐνταῦθα γὰρ οὔτε διαφορὰ οὔτε ἰσχυρὰ τὰ τῶν πίστεων αὐτοῖς. περιπετεῖς γὰρ ἑαυτῶν ἄμ-
φω γίνονται λόγοις, Vterque enim ſuis ipſius verbis redarguitur. in ſua verba
incurrit. Eſt autẽ Περιπετὴς ὁ περιπεσών. Plutarch. Ινα μὴ περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ τοῦ Περιπετής.
φόνου τοῦ ζητουμένου γένηται, Ne in crimẽ incurreret & incideret. Idẽ in Cicerone,
Ως δ' οὖν ἐπέπρακτο τοῖς περὶ Βροῦτον καὶ Κάσσιον τὸ ἔργον, καὶ τῶν Καίσαρος φίλων συνι-
σταμένων, αὖθις ἦν δέος ἐμφυλίοις πολέμοις περιπετῆ γενέσθαι τὴν πόλιν. Idem, Ο δὲ Καῖ-
σαρ μικροῦ ἐδέησε διώκων, τοῖς ὀρύγμασι περιπετὴς γενέσθαι. Inde Περιπέτεια, τὸ τυ- Περιπέτεια.
χὸν σύμβαμα, inquit Euſtathius. Συμπεσεῖν γὰρ λέγεται τὸ κατὰ τύχην συμβεβηκέναι.
ὅθεν καὶ πεσὸς λέγεται. Significat autẽ Περιπέτεια caſuum varietatẽ, & rerum
euentum. Chryſoſt. περὶ προνοίας, Η γὰρ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος, οὐχὶ τούτων ἐστὶ περι-
πέτεια, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἡ ἡμετέρα διάνοια. Ariſtotel. in VIII. de hiſtor. Οἱ δὲ κάραβοι
κρατοῦσι μὲν τῶν μεγάλων ἰχθύων. καί τις συμβαίνει περιπέτεια τούτων ἐνίοις. τοὺς μὲν
γὰρ καράβους οἱ πολύποδες κρατοῦσιν, ὥστε κἂν ὄντας πλησίον ἐν ταὐτῷ δικτύῳ αἴσθων-
ται, ἀποθνήσκειν οἱ κάραβοι διὰ τὸν φόβον. οἱ δὲ κάραβοι τοὺς κόγγρους. διὰ γὰρ τὴν τρα-
χύτητα οὐκ ἐξολισθαίνουσιν αὐτῶν. οἱ δὲ κόγγροι τοὺς πολύποδας. Hîc Ariſtoteles πε-
ριπέτειαν ἀντὶ τοῦ θαυμασίου συμπτώματος dixit, niſi me fallit opinio. Strabo
libro primo de Homero loquens, contra Eratoſthenem eius criminato-
rem, Ως δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ, οὕτως ἐκεῖνος ταῖς ἀληθέσι
περιπετείαις προστίθησι μῦθον, ἡδύνων καὶ κοσμῶν τὴν φράσιν, πρὸς δὲ τὸ αὐτὸ τὸ τέ-
λος τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τοῦ τὰ ὄντα λέγοντος βλέπων. ἀληθεῖς περιπετείας appellat hi-
ſtoriam belli Troiani, hoc eſt, vt ipſe inquit, οὕτω δὴ τόν τε ἰλιακὸν πόλεμον

γεγονότα παραλαβὼν, ἐκόσμησε ταῖς μυθοποιΐαις, καὶ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην ὡσαύτως. Περιπέτειαι Polybius quaſi συμφορὰς & περιστάσεις dixit, cui opponit εὐτυχίας, Τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις περιουσίας μὴ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως, ἐν δὲ ταῖς περιπετείαις εὐλαβῶς ἵστασθαι καὶ νουνεχῶς. Idem in 1. hiſt. ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων περιπετειῶν συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γίνεσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα, ex ſupra dictis autem cladibus naufragiiſque Romanorum quæ tempeſtatibus acciderant, euenit vt vberiores iam partes Carthaginenſium, exiſtimatioréſq; eſſent. Hoc enim ἐπικυδέστερα ſignificat. Vt lib. v,

Ἐπικυδέστερον. Ὁ δὲ περιλήψης ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι κατὰ τὴν ναυμαχίαν, συνθεωρήσας δὲ κατὰ τοὺς πεζοὺς ἐλάττωμα καὶ διατραπεὶς, ἀσφαλῶς ἐποιήσατο τὴν ἀποχώρησιν, maiore expectatione ac fiducia præditus in nauali certamine. Sic Greg. εἰς ἅγιον βάπτισ. Ἀναβάλλονται δὲ οἱ μὲν διὰ ῥαθυμίαν, οἱ δὲ οὐδ᾽ εἰσὶν ἐν δυνάμει τοῦ δέξασθαι, ἢ διὰ νηπιότητα τυχὸν, ἤ τινα τελέως ἀκούσιον περιπέτειαν, ἐξ ἧς οὐδὲ βουλομένοις αὐτοῖς ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ χαρίσματος. Diodorus cõtrà ἀντὶ τῆς εὐτυχίας vſus eſt. de admirãda enim & rara fortuna eius loquens, quem Alexander Tyriorũ regem conſtituit, & Hepheſtioni diademate donandum mãdauit, ita inquit, Περὶ οὗ τὰ κατὰ μέρος οὐκ ἄξιον παραλιπεῖν, διὰ τὸ τῆς περιπετείας παράδοξον, quia ſcilicet ex egenti rex factus erat. Et inferius, Δηλώσας δὲ τὴν περιπέτειαν, καὶ περιθεὶς τὴν βασιλικὴν στολὴν, ἀνήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγορὰν, denunciata illi regia fortuna repẽte ipſi delata. Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, de tragœdiis loquẽs, earúmque actionibus, quaſdam ſimplices eſſe, quaſdam autẽ implicitas: deinde ita ſcribit, Πεπλεγμένη δέ ἐστιν, ἐξ ἧς μετὰ ἀναγνωρισμοῦ ἢ περιπετείας ἢ ἀμφοῖν ἡ μετάβασίς ἐστι. ἔστι δὲ περιπέτεια ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολὴ, cuius exemplum in tragœdia, ἤγετό τις ὡς ἀποθανούμενος, ἠκολούθει ἕτερος ὡς ἀποκτενῶν αὐτόν. συνέβη ἐκ τῶν πεπραγμένων τὸν

Παραπίπτω. μὲν ἀποκτενοῦντα, ἀποθανεῖν, σωθῆναι δὲ τὸν ἀποθανούμενον. Παραπίπτω contingo & accido eueniόque. Plato lib. IIII. de Leg. Καὶ δὴ καὶ νομοθεσίᾳ ταυτὸ τοῦτο δοτέον, τῶν ἄλλων ξυμπιπτόντων ὅσα δεῖ χώρᾳ ξυντυχεῖν, εἰ μέλλοι ποτὲ εὐδαιμόνως οἰκήσειν, τὸν νομοθέτην ἀληθείας ἐχόμενον, τῇ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἑκάστοτε πόλει δεῖν, id eſt euenire & contingere, hoc eſt vt ipſa nanciſcatur talem legiſlatorẽ. Παραπίπτω, impingo, offenſo, hoc eſt incurro, & obuiã fio, καὶ παρατυγχάνω. Plut. in Galba, Τῷ δὲ δήμῳ χαριζόμενος, οὐκ ἐκώλυε τὸν παραπίπτοντα τῶν Νέρωνος, ἀποτυμπανίζειν, obuium quenque Neronianorum. Polyb. in 2, παραπεσὼν δ᾽ εἰς Ἄργος, καὶ κατὰ ποσὸν ἀντιποιησάμενος τῆς πόλεως, μετὰ ταῦτα τῶν Ἀργείων ἐκ μεταμελείας αὐτὸν ἀμυνομένων, ἀποπεσὼν δὲ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς, ἐπανῆλθεν ἐς τὴν Σπάρτην, id eſt cũ vi irrũpere tentaſſet. Ariſtot. in v. de hiſt. animal. Οἱ δὲ ἰχθύες πάντες ἔξω τῶν πλατέων σελαχῶν, παραπίπτοντες ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια, ποιοῦνται τὸν συνδυασμόν. τὰ δὲ πλατέα καὶ κερκοφόρα, οὐ μόνον παραπίπτοντα τοῖς ὑπτίοις ἐπὶ τὰ πρανῆ τῶν θηλειῶν.

Παραπίπτοντες. παραπίπτοντας appellat τοὺς παρατριβομένους τὰ ὕπτια, id eſt qui mutuo attritu ſupinarum partium coeunt. incurrũt enim mutuo atterentes inferiores

Ἐπιπίπτοντες. partes, hoc eſt attritu accidunt. Ἐπιπίπτοντας autem vocat, qui ſuperue-

Παράπτωσις. niunt, quaſi ἐπικύπτοντας in pronas partes. Et Παράπτωσις appellatur huiuſmodi attritio & incurſus partium. Idem in 1, Περιπλέκονται δ᾽ ἀλλήλοις οἱ ὄφεις διὰ τὴν ἀφυΐαν τῆς παραπτώσεως. μικρῷ μὲν γὰρ προσαρμόζοντες μορίῳ λίαν μακροὶ ὄντες, οὐκ εὐσυνάρμοστοί εἰσι. Hoc & applicari, & appelli, & accidere Cicero

dicere ſolet. Hoc idem & Παραπείθομαι ſignificat. Idem Ariſtoteles, Αἱ δὲ ῥίναι, καὶ ὅσοις πολὺ τὸ οὐραῖον, παραπειθόμεναι μόνοι ὀχεύεται τὰ ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια. Παραπείθομαι.

Ex eo fit vt Παράπτωμα pro offenſione ponatur, hoc eſt πταῖσμα, πρόσκομμα & peccatum. Xenoph. in Hipparch. Καὶ γὰρ φρονήσεως δεῖ πολὺ πλείονος, ὁπότε καιρὸς παραπέσοι, cum occaſio & tẽpus inciderit. Ariſtides, Ἀλλ᾽ ἐνταῦθα μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος παρώθησε, τῆς ἀεὶ παρεμπιπτούσης ἀκολουθίας ἐχόμενος. Verùm huc-uſque vt digrederemur à propoſito orationis ratio fecit, quæ ſeriem ipſa rerũ ſecuta eſt, quæ ſe intermedias obtulerunt. Eſt enim παρεμπίπτειν quaſi παρεμβάλλειν ἑαυτὸν, hoc eſt intercalare, interſerere, interlabi. quod & Παρεμπίπτειν dicitur. Sequitur enim, ἐπιστρεπτέον δὲ πάλιν ἐπὶ χώραν. Ariſtotel. in 2. de Partibus, de piſcibus loquens, Ταχεῖα δὲ ἡ δίοδος εἰς τὴν κοιλίαν τῶν χυμῶν, διὰ τὸ μὴ οἷόν τ᾽ εἶναι διατρίβειν ἐγχυμίζοντας. παρεμπίπτοι γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ, aqua enim interlaberetur. Greg. περὶ θεολογίας, Οὕτως ἀμήχανον τοῖς ἐν σώματι, δίχα τῶν σωματικῶν πάντη γενέσθαι μετὰ τῶν νοουμένων. ἀεὶ γάρ τι παρεμπίπτει τῶν ἡμετέρων. Idé, Μή τι παρεμπέσῃ μέσον, καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, ne interrepat quippiam quod interpellet deſiderium. Galen. Παρεμπεσόντος τοιούτου, ὡς ἐφ᾽ ἑαυτὸ τὴν ὅλην ἐπιστρέψαι θεραπείαν. Æſch. περὶ παραπρ. Παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, καὶ τοῖς τρόποις οὐ μετρίων, πάλιν εἰς πόλεμον κατέστημεν, obrepẽtibus. Et Παρέμπτωσις. Galenus παρέμπτωσιν αἵματος ἐν ἀρτηρίαις vocat ſanguinem in arterias aberrantem & curſum ſuum flectentem. Παρεισπίπτω irrepo, εἰσδύομαι, παρείσειμι. Theophr. Ὁ δὲ φοῖνιξ πιεζόμενος, παρεισπεσόντος ἀέρος τε καὶ ἀλλοτρίου θερμοῦ, διαφθείρεται. Plut. in Demetr. Ἐλπίζων ἔρημον εὑρήσειν τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ περάσας ἄφνω τὸν Εὐφράτην, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν (ingrediens & irrumpens hoſtiliter) ἔφθη τῆς ἑκατέρας ἄκρας ἐκκρούσας τὴν τοῦ Σελεύκου φρουράν. Lucian. Καὶ ὁ μὲν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται. τὸ δὲ τῶν παρεισπεσὸν, καλὸν εἰπεῖν αὖθις ἀναγκάζει, id eſt ſeſe inſinuans, & incautis obrepens fallit pro κ. Huius contrariam habet ſignificationem τὸ Παρεκπίπτειν, vt παρεκβαίνειν τῷ παραβαίνειν. Μεταπίπτω tranſeo & degenero ab vna ſpecie ad aliam, hoc eſt μεταβάλλομαι apud Galenum, quod & μεταρρέω dicitur. & Μεταπίπτω tranſeo ad aliam vitæ conditionem. Antiph. Ὥσπερ γὰρ ἀνθρώπῳ ζῶντι μὲν, ὅστις ἐκ τῶν κακῶν πρᾶξαι μεταπεσεῖν τελευτήσαντι, οὕτω καὶ περὶ τὰς πόλεις συμβαίνει πέρας ἔχειν τὴν ἀτυχίαν, ὅταν ἀνάστατοι γένωνται. Plato in Apolog. Socratis, Εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγειν ἄν, Si tres ſententiæ ex damnatoriis in abſolutorias mutatæ eſſent, ἀντὶ τοῦ μετέβαλον vel μετεβλήθησαν. Et pro ſpe excido. Æſch. Εἰ δὲ μιᾷ μόνον ψήφῳ μετέπεσεν, ὑπερώρισ᾽ ἄν, hoc eſt ἀφῄρητο. Iſocrates μεταπίπτειν dixit pro mutari in meliorem voluntatẽ & laudabiliorem. ſic enim inquit in Euag. Πρὶν μὲν γὰρ λαβεῖν Εὐαγόραν τὴν ἀρχὴν, οὕτως ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς εἶχον, ὥστε καὶ τῶν ἀρχόντων τούτους ἐνόμιζον εἶναι βελτίστους, οἵτινες ἂν ὠμότατα πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι τυγχάνοιεν. νῦν δὲ τοσοῦτον μεταπεπτώκασιν, ὥσθ᾽ ἁμιλλᾶσθαι μὲν οἵτινες αὐτῶν δόξουσι φιλέλληνες μᾶλλον εἶναι. Alibi pro in deteriorem partem mutari, hoc eſt labi & euerti, ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον. Καὶ πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης, καὶ Πελοποννησίων ἁπάντων ἐπιχειρησάντων ἀνάστατον ποιῆσαι τὴν Σπάρτην, ἡμεῖς [illegible] τῆς σωτηρίας αὐτοῖς αἴτιοι κατέστημεν, id eſt, & contrà rebus Lacedæmoniorum afflictis. Μετάπτωσις mutatio in vtranque par-

Παράπτωμα.

Παρεμπίπτειν.

Παρεισπίπτω.

Παρεκπίπτω.

Μεταπίπτω.

Μετάπτωσις.

tem,& degeneratio mutatióque à ſpecie in ſpeciem Galeno. Polyb.in v, Ταχὺ δὲ συνυποκριθεὶς ἐκ μεταπεσὼν ἑρμείας, καὶ φήσας δεῖν τὸ κριθὲν ἄπραξας ἀπαραφασίστως ποιεῖν, ἕτοιμος ἦν καὶ πολὺς πρὸς ταῖς παρασκευαῖς, id eſt repentè in ſimulatione compoſitus,& mutatus ex priore habitu. Ἐμπίπτω irruo, προσβάλλω, ἐπέρχομαι, inuado. Ἐκπίπτω τὸ μεταπίπτω καὶ ἐξίσταμαι, id eſt degenero, deſciſco à priſtino inſtituto, & mutor. Plato, Καὶ ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον, ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχει τὴν αὑτοῦ δύναμιν, εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Idem in VI. de Repub. Ὁρᾷς οὖν ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν, ὡς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἴτια τρόπον τινὰ τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, deſciſcendi ab inſtituto. Et rurſus, Οὗτοι μὲν τοι οὕτως ἐκπίπτοντες οἷς μάλιστα προσήκει, ἔρημον καὶ ἀτελῆ φιλοσοφίαν λιπόντες, αὐτοὶ μὲν βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι. Ἐκπίπτω τοῦ λόγου, cum deficior ſermone,& oratio mihi non ſuppetit, & cum memoria me deficit & deſtituit. AEſch. περὶ παραπρ. Καὶ μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τὸν πραγμάτων, ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη. τελευτῶν δὲ ἐκπίπτει ἐκ τοῦ λόγου. Ἐκπίπτω emano, exeo,& prodeo foras. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Ταῦτα μὲν οὖν ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως συνεκπίπτειν πέφυκε, de pluuiis & grandinibus loquens. Accipitur & pro emanare ad vulgus, hoc eſt ἔκφορον καὶ ἔκπυστον γίνεσθαι. Plato ad Dionyſiũ ſcribens, Εὐλαβοῦ μέντοι μή ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ ἔστι τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα. Idem, Μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. οὐ γάρ ἐστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν. Ἐκπίπτω ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλομαι, eiicior, expellor. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐξεκκλησίαζον. ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον, explodebaris. Idem alibi, Αὐτοὶ δὲ ἐκ τῶν ἔργων τούτων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐξέπεσον, eiecti ſunt. Significat etiã explodor, nó placeo, vt fabula quæ ſtare non potuit. Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, Τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πληροῦν, ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας, id eſt ſatietas facit vt exigantur. Alibi, ὅσοι γὰρ πέρσιν ἰλίου ὅλην ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὡς Εὐριπίδης νιόβην ἢ μήδειαν, ἢ μὴ ὥσπερ αἰσχύλος, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται. Ὑπερεκπίπτω τὸ ὑπερβάλλω, excello, exupero, ſupergredior. Greg. εἰς τὰ γενέθλια de Deo loquens, Πᾶσαν ὑπερεκπίπτων ἔννοιαν καὶ χρόνου καὶ φύσεως, νῷ μόνῳ σκιαγραφούμενος, καὶ τούτῳ λίαν ἀμυδρῶς.

Διαπίπτω elabor, interlabor. Xenoph. in III. ἑλληνικῶν, Οὗτοι ἐπεὶ αἰσθάνοιντο τὸ πρᾶγμα, ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, ἀμνηστευμένων τῶν Βιθυνῶν. Et in IIII, Οἱ δ' αὖ Θηβαῖοι ὡς εἶδον τοὺς ξυμμάχους πρὸς Ἑλικῶνι πεφευγότας, διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν, συσπειραθέντες ἐχώρουν ἐρρωμένως. Et eadem ratione ſignificat intercido, quaſi inter digitos labor. Significat etiã diffluo & vaneſco, hoc eſt διαλύομαι καὶ φθείρομαι. Plato in Phædone, Ἐπειδὰν δ' ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν σῶμα τι ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Ἀδιάπτωτον dicitur quod nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi poteſt. Polybius etiam ἀντὶ τοῦ ἀδιαπταίστου vſus eſt, id eſt in quo nulla erratio eſt, in quo error non admittitur: in quinto hiſtor. Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐκμετρήσεως καὶ κατασκευῆς τῶν τοιούτων εὔχρηστος καὶ ἀδιάπτωτος. Διεκπίπτω etiã per medium elabor & euado. Sicque dictũ eſt vt διεκ-

Ἐμπίπτω. Ἐκπίπτω. Ὑπερεκπίπτω. Διαπίπτω. Ἀδιάπτωτος. Διεκπίπτω.

πλέω καὶ διέξειμι, διεξελαύνω, & alia de quibus alibi dictum eſt, & vnà de hoc ipſo verbo διεκπίπτω. Plutarch. Αἱ δὲ Κλεοπάτρας ἑξήκοντα νῆες αἰρόμεναι τὰ ἱστία πρὸς ἀπόπλουν, καὶ διεκπίπτουσαι διὰ μέσου φυγὴν ἐποίουν. Sic Διεκδύομαι. Plutarch. in Sertor. Γυμνοῖς δὲ χρώμενος ἀεὶ καὶ κυνηγεσίοις ὁπότε σχολάζοι, πάσης διεκδύσεως φεύγοντι, καὶ διώκοντι κυκλώσεως, ἐμπειρίαν προσειλήφει. Cui opponitur περιδύεσθαι. Sic Διεκβάλλειν per medium emittere & traiicere. Galen. Δεῖ δὲ διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ γαστρορραφίᾳ. διεκβάλλειν δὲ διὰ τοῦ πλησίον δέρματος. ἐκεῖθεν δ' αὖ πάλιν εἴσω διείρειν, id eſt introrſus extrorſúſque penetrare & tranſſuere. hoc eſt ἔσωθεν ἔξωθεν ἔσω, καὶ ἔσωθεν ἔξω. Eſt autem Εἴρω, ὅθεν Διείρω traiicio, tranſeo. Καὶ διεῖρε, ὧν ἐπειρώτησα. ὡς ἐνεῖρε καὶ παρεῖρε καὶ συνεῖρε. Lucianus, Καὶ διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, inſerens, traiiciens. Idem, Εἷς γὰρ τῶν δεδεμένων οὐκ οἶδ' ὅθεν τῆς ῥινὸς εὐπορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποπρίει τὴν ἅλυσιν ἧ ἐδέδεντο, ἑξῆς τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρμένων, deinceps traiectis. Ἐνείρω ἐμπείρω. & Παρενείρω παρασυνάπτω, infibulo. Significat etiam traiicio & penetro, intromitto. Plutarch. ἐν τῷ, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, Οὐδὲ γὰρ ἀκμάζων καὶ δυνάμενος ἀνὴρ ἐπαινεῖται πάντα συλλήβδην ἀναδεὶς ἑαυτῷ τὰ κοινὰ πράγματα, καὶ μηδὲν ἑτέρῳ παριέναι βουλόμενος, ὥσπερ Στωϊκοὶ τὸν Δία λέγουσιν. εἰς πάντα παρενείρων, καὶ πάντα καταμιγνὺς ἑαυτὸν ἀπληστίᾳ δόξης, ἢ φθόνῳ τῶν μεταλαμβανόντων ἁμωσγέπως τιμῆς τινὸς ἐν τῇ πόλει καὶ δυνάμεως, omnibus ſeſe inſerens, & per medios actus intromittēs & inſinuans. Greg. de baptiſmate in fine, Κἂν ἐντεῦθεν ἑαυτὸν ἀξιώσῃ τῆς ἐκεῖθεν λαμπροφορίας, καὶ λαθὼν ἑαυτὸν παρενείρῃ, κεναῖς ἐλπίσιν ἐξαπατώμενος, ſeſe intro inſinuet, ſeſe intro penetret, vt Plautino more loquar. Διεκδύομαι. Διεκβάλλω. Διείρω. Ἐνείρω. Παρενείρω.

Παρὰ verò præpoſitio in malam partem plerunque accipitur. vt ἐν τῷ παρεισέρχομαι, παρεισδύομαι, παρεισάπτω. Interdum ſignificat penitus, vt παρεισδέχομαι, παρεισάγω. Plutarch. in Galba, Ἀλλ' ὅσω βουλομένου γε τοῦ Γάλβα περὶ τοῦ διαδόχου, τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν ὁ Οὐίνιος, οὐδὲ τοῦτο πρὸς ἴκα προέφαινεν, inſinuauit in aulam, & protulit. Athen. Ἀλλ' ἐπιχαρίτως παρενείρας ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἤκουσε τὸν ἔπαινον, τὸ μὲν πλουσίοις εἶναι οὐκ ἀρέσκεται, id eſt venuſtè ſermonem excipiens & interfatus. hoc eſt ſermonem medium intercipiens, & verba ſua interſerens & veluti intercalans. Παραφράζω eodem ſermone verto & transfero, vt inquit Fabius. Plut. in Homero, Πολλὰς δὲ γνώμας καὶ παραινέσεις ἀγαθὰς Ὁμήρου ἐξενεγκόντος, παρέφρασαν οὐκ ὀλίγοι τῶν μετ' αὐτόν, id eſt eaſdem aliter enunciarunt. Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος, Τοῦ τὰ αὐτὰ λέγοντα ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ τινί, μὴ δοκεῖν τὰ αὐτὰ λέγειν, διπλῆ μέθοδος, τάξεως μεταβολή, καὶ μῆκος καὶ βραχύτης. ἡ δὲ αὐτὴ καὶ τοῦ παραφράζειν μέθοδος. Secundum hoc ἡ παράφρασις nō modo longior vel breuior etiam eſſe poteſt eo quod παραφράζει. ἢ γὰρ τὴν τάξιν μεταβάλλεις (inquit ille) ἢ τὸ μέγεθος. εἶπεν γὰρ διὰ μακρῶν ἐκεῖνος, ταῦτα ἐν βραχέσι συνελὼν λέγεις, ἢ τὸ ἐναντίον. deinde docet methodū παραφράσεως. Alibi de Homero loquēs, qui duobus verſibus τὴν πόλεως ἅλωσιν ſcripſit, Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. quibus uerbis τραγῳδῆσαι τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως dicit Homerū. Et paulo poſt, Ταυτὰ ταῖς δημηγορίαις, καὶ οὕτω τραγῳδεῖ Φωκέων ἅλωσιν ἔθνους ὅλου, ἐν ὀλίγοις ῥήμασι λέγων, τὰς ἰδίων οἰκίας κατεσκαμμένας, τείχη περιῃρημένα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ. γύναια δὲ καὶ παι- Η παρὰ ἐν τῇ συνθέσει. Παρεισάγω. Παραφράζω.

Ειρεσις. δάεια καὶ πρεσβύτας ἀνθρώποις οἰκεῖ. μονονουχὶ περιέφερε τὸ ὁμηρικόν. Ειρεσις ἀπὸ τοῦ ἐνείρω dicitur, quod ſignificat conſero, apto, vt lorica hamis conſerta. Et Ενειρόμενον, conſertum & aptum. Thucydides in prima charta, Οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦ ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, aurearum fibularum ſerie cincinnos colligentes. vel aurearum fibularum nexu conſerto. Sunt enim τέττιγες ornamenta ad cincinnos colligēdos, id eſt πρὸς ἐπιπλοκὴν τῶν τριχῶν. quo ornatu priſci Græci vtebantur. vnde Ariſtophanes νεφέλ. Αρχαῖά γε, καὶ δὴ πολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, hoc eſt priſca & obſoleta. Iob x. vbi Latinè legitur, Pelle & carnibus veſtiſti me, oſſibus & neruis cōpegiſti me: Græcè legitur, δέρμα δὲ καὶ κρέας με ἐνέδυσας, ὀστέοις δὲ καὶ νεύροις με ἐνεῖρας, quaſi connexuiſti & compegiſti.

Συνείρω. Συνείρω τοὺς λόγους, continuo ſermonem, oratione continua vtor. Ariſtoteles in VII. Ethicorum, Καὶ οἱ πρῶτον μαθόντες συνείρουσι μὲν τοὺς λόγους, ἴσασι δ' οὔπω. δεῖ γὰρ συμφυῆναι. τοῦτο δὲ χρόνου δεῖ. Idem in primo de generatione animalium, Περὶ δὲ τῆς τῶν ἄλλων ζώων γενέσεως λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον καθ' ἕκαστον αὐτῶν, ἀπὸ τῶν εἰρημένων συνείροντας, id eſt ab iis quæ iam diximus ſermone continuato. Lucian. in Prometh. Ουκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν, περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη συνεῖρε. ὁ Ερμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται, id eſt orationem perpetuam exordire. Dicitur de iis qui facundè & expeditè loquuntur. Idem, Καί μοι δοκεῖ εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, κἂν πρὸς κίονά τινα ἢ ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι πάντα συνείρων ἀμυστί. Et Συνεῖραι ἀπνευστὶ περιόδους inquit Xenophō, quod Quintilianus connectere dixit libro ſecundo, Nonnulli certa ſibi initia priuſquam ſenſum inuenerint, deſtinant: eáque clarè ſecum diúque meditati, deſperata connectendi facultate deſerunt, καὶ ταῦτα δὴ συνείρειν ἀπεγνωκότες, ἐκεῖνα ἀφίενται. Idem alibi continuare verba vocat, Turbari memoria, vel continuandi verba facilitate deſtitui, nuſquam turpius. Demoſth. περὶ στεφάνου, Καὶ πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους, τούτους συνείρει σαφῶς καὶ ἀπνευστὶ, ὅπου μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν ἐνδεινός. Hoc Cicero declamare appellat in oratione pro Planco & pro Roſció Amerino.

Σωώρεξις. Συνέρξις verò eſt copulatio, καὶ συναφή. Plato in Timæo, de cōiugatione viri & mulieris in nuptiis loquens, Οπως δὲ δὴ κατὰ δύναμιν εὐθὺς γίγνοιντο ὡς ἄριστοι τὰς φύσεις, ἆρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν καὶ τὰς ἀρχούσας δεῖν εἰς τὴν τῶν γάμων συνέρξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισὶν, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς, οἵ τ' ἀγαθοὶ, ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι συλλέξονται. Ibidem σύλλεξιν pro eodem dixit. Idem in eodem, Τὴν δὲ ψυχὴν οὐχ ὡς νῦν ὑστέραν ἐπιχειροῦμεν λέγειν, οὕτως ἐμηχανήσατο καὶ ὁ θεὸς νεωτέραν. οὐ γὰρ ἂν ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου συνέρξας εἴασεν, id eſt copulans. Συνείρειν etiā pro συνάπτειν dici poteſt, de quo ſuprà dictū eſt. Ariſtot. in 2. μετεωρολογικῶν, Τὰ δὲ τῆς Ινδικῆς ἔξω, καὶ τῶν ἡρακλείων στηλῶν, διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται συνείρειν, ὡς συνεχῶς εἶναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Partes autem Indiæ exterioris, & quæ ſunt ad columnas Herculis, ita coniūgi non poſſunt, vt continuus ſit terræ habitabilis ambitus. Suprà autem dixerat, Ο γὰρ λόγος δείκνυσιν ὅτι ἐπὶ πλάτος μὲν ἡ οἰκουμένη ὥρισται. τὸ δὲ κύκλῳ συνάπτειν ἐνδέχεται διὰ τὴν κρᾶσιν. συνάπτειν & συνείρειν pro eodem dixit. Oppoſuit enim

συνάπτειν τῇ ὡρείᾳ, hoc eſt zonis diſtinctam eſſe orbis latitudinem ratione coſmographica, non autem longitudinem calore intenſo aut frigore definitam eſſe & terminatam. Idem in priore περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, reprehendens eos qui poſuerunt atomos eſſe corpuſcula & magnitudines, Αἴτιον δὲ τοῦ ἐπέλαττον δύνασθαι τὰ ὁμολογούμενα συνορᾶν, ἡ ἀπειρία. διὸ ὅσοι συνῳκήσασι μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς, μᾶλλον δύνανται ὑποτίθεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς, αἳ ἐπὶ πολὺ δύνανται συνείρειν, Cur autem minus perſpicere quidam poſſint ea quæ ſunt congruentia, in cauſa eſt imperitia. Quare qui inter phyſicos verſati ſunt, magis poſſunt huiuſmodi principia ponere & ſtatuere, quæ diu conſentanea eſſe poſſint in phyſiologicis diſputationibus, & cohærere, & non ſtatim incurſura ſint in difficultates inexplicabiles. (ſic enim intelligendum duco.) quod cum euenit, diſputatio progredi vltrà non poteſt. principiis enim cõtrouerſis argumenta non procedunt, & interpellatur diſputatio, nec continuari poteſt. Idem alibi in eodem libro, Ἔχει δὲ ἀπορίαν ἱκανὴν καὶ τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γένεσιν, εἴπερ τὸ φθειρόμενον, εἰς τὸ μὴ ὂν ἀπέρχεται. τὸ δὲ μὴ ὂν, μηδέν ἐστιν, id eſt, quæ cauſa ſit generationis continuæ, vt nihil ſit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς καὶ γενέσεως. hoc eſt συνεχῶς ἔχειν. Alioquin εἰ τῶν ὄντων ἀεί τι φθείρετο, φροῦδον ἂν ἀπείη τὸ πᾶν. quare ἡ θατέρου φθορὰ, θατέρου γένεσις, & vice verſa dũtaxat quod ad ſubſtãtias attinet. Vſus eſt autẽ voce paſſiua eodem ſignificatu libro ſecundo, docens continuam eſſe generationem & corruptionem, vt vniuerſi ſumma permanere poſſit, Τούτῳ τῷ τρόπῳ (inquit) συνεπλήρωσε τὸ ὅλον ὁ θεὸς, ἐντελεχῆ ποιήσας τὴν γένεσιν. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα συνείροιτο τὸ εἶναι, διὰ τὸ ἐγγύτατα εἶναι τῆς οὐσίας τὸ γίνεσθαι ἀεὶ τὴν γένεσιν, ſic enim maximè continuari poteſt & perpetua eſſe generatio. Ἐξείρω exero, vt exero linguam. Ariſtoph. ἱππεῦσιν, Εἶτ' ἔνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ, σκεψόμεσθ' ἂν κἀνδρικῶς κεχηνότος τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ. Quibus verbis deſcribit ſpeciem explorantium ſues vænales. in lingua enim agnoſcitur an grandinoſi intus ſint. ſed παρ' ὑπόνοιαν κωμικὴν τὸν πρωκτὸν ἀντὶ στόματος dixit. Ἀντιπίπτω τὸ ἀντιπαλαίω, repugno, reſiſto. Et Ἀντιπίπτω malè cedo. καὶ τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα, res aduerſæ dicuntur. Gregor. κατὰ Ἰουλ. Ἐπὶ τούτῳ τῇ ἐνθένδε ῥαστώνῃ μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, καὶ τῷ ἐναντίῳ τὸ κακοδαιμονεῖν, τοῖς ἀντιπίπτουσιν. Εἰσπίπτω irruo, irrumpo intro, vt εἰσπίπτω εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀναπίπτω τὸ ἀθυμῶ καὶ τὸ ἀνακλίνομαι. de animo enim vt de corpore dicitur. Plus eſt autem ἀναπίπτειν id eſt ſupinum eſſe, quàm ἀνακύπτειν. Xenoph. in OEcon. Διὰ τί δὲ ἄλλο ἄλυποί εἰσιν ἀλλήλοις οἱ ἐμπλέοντες, ἢ διότι ἐν τάξει μὲν κάθηνται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσι, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσι; id eſt viciſſim & rectè atque ordine incumbunt in remos, & rurſus reſupinantur. Idem περὶ ἱππικῆς, Χρὴ γὰρ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνεύειν. ἐν μικρῷ δὲ ἀναλαμβανομένου, ἀναπίπτειν, id eſt ὑπτιώτερον εἶναι, vt ipſe alibi dixit. Demoſthenes ad animum retulit cum inquit, Δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, id eſt ὕπτιοι καὶ νυστάζοντες (inquit interpres) οὐκ ὀρθοὶ καὶ νήφοντες, hoc eſt animo nec ſtrenuo nec vigilanti, erectóque: ſed ſupini & deſides, & malis veſtris indormiſcentes. Hoc Cicero animo concidere appellat, vt, Si ſimul animus cum re concidit. Liuius, Victi autem ceciderant animis. Dicitur & Iacêre Latinè. Ponitur & pro frigeo, remiſſus

Ἐξείρω.
Ἀντιπίπτω.
Εἰσπίπτω.
Ἀναπίπτω.

ſum. vt Demoſthenes, Ἀναπεπτώκει δὲ τὰ τῆς ἐξόδου, Quod agitatum fue-
Ἀνάπτωσις. rat de equitatu mittẽdo refrixerat. populus iam conſiliũ mutarat. Ἀνά-
Ἵημι. πτωσις, ὄκνησις, animus iacens & remiſſus. Vt ad inſtitutum redeam, Ἵημι
Ἵεμαι. voce actiua τὸ πέμπω ſignificat. voce paſſiua non modo πέμπομαι ſignifi-
cat, ſed etiam τὸ ὁρμῶ καὶ προθυμοῦμαι καὶ ἐπείγομαι, καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχω, id eſt
contendo & gliſco, geſtio & feſtino. Odyſſ.ο, Τηλέμαχ᾽ οὔτι σ᾽ ἔγωγε πολὺν
χρόνον ἐνθάδ᾽ ἐρύξω ἱέμενον νόστοιο: ἀντὶ τοῦ ἐφιέμενον. Gregor. in 1. κατὰ Ιουλ. Ἤδη δέ μοι
πηδᾷ καὶ ἵεται πρὸς πανηγυρισμὸν ὁ λόγος, καὶ τοῖς ὁρωμένοις συμφαιδρύνεται, Animus
meus geſtit & fertur in panegyricam orationẽ cõtra tyrannum. Odyſſ.α,
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. Et in Iliade itidem ſæpe ἀντὶ τοῦ ἐφίεμαι
Ἰθύω. legitur. Ἵεμαι autem & Ἰθύω apud eundem cognatas & eaſdem penè ſi-
gnificationes habent: vt cum de Tantalo dicit, Τῶν ὁπότ᾽ ἰθύσει᾽ ὁ γέρων ἐπὶ
χερσὶ μάσασθαι Τὰς δ᾽ ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, cum poma manibus
appeteret: cum prehendere geſtiret. Herodot. Ὁρμὴν ἰθύσειε στρατεύεσθαι, ἀντὶ τοῦ
προθυμήσαιτο, cum impetum caperet. Variè tamen ſcribitur. nunc enim
δασυνόμενον, nunc ψιλούμενον legitur. Xenoph. in quarto παιδείας, Ἐννόει δ᾽ ὅ-
τι αἱ σύες ἐπειδὰν ὀφθῶσι φεύγουσι, καὶ πολλαὶ οὖσαι σὺν τοῖς τέκνοις. ἐπειδὰν δέ τις αὐτῶν
θηρᾷ τι τῶν τέκνων, οὐ φεύγει οὐδ᾽ ἢν μία τύχῃ οὖσα, ἀλλ᾽ ἵεται ἐπὶ τὸν λαμβάνειν πειρώ-
Ἵεμαι. μενον. ἀντὶ τοῦ ὁρμᾷ καὶ βιαίως φέρεται. Et ἵεμαι τὸ πορεύομαι, ἀπὸ τοῦ ἵημι ἀχρήστου.
Lucian. Ἀλλ᾽ ἐπὶ οἰκίαν ἵεται δρομαῖος. Syneſ. Ἐὰν ἀνασφήλω, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν
εὐθὺς ἵεμαι. Idem Lucianus de ſacerdote Cybeles, Ὁ δὲ ἀνεὶς τὴν κόμην, ἵεται
μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν, bacchatur, incitatè & fanaticè fertur. Iliad.x x, Αἰνείας
δ᾽ ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ᾽ ἀνέσχε Δείσας. ἐγχείη δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ Ἔστη ἱεμέ-
νη, διὰ δ᾽ ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, id eſt incitata, impetu de-
lata, καὶ ὁρμωμένη. Exiſtimo autem cum πορεύομαι ſignificat, ψιλωτέον εἶναι, vt
illud Odyſſ.ρ, Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει Ἄστυδε ἱέμενος. aliàs au
tem δασυντέον. Legitur enim interdum voce actiua ἀντὶ εἶμι, vt apud Alexã-
Ἀνίεμεν, καὶ drum in primo Probl. Διὰ τί μᾶλλον κλίμακα κατίεμεν ἢ ἀνίεμεν. ὅτι ἐρχόμενοι ἐν
κατίεμεν τῷ κατέρχεσθαι τὸ βάρος τοῦ σώματος συμβοηθούμενον τῇ κάτω φορᾷ. ἐν δὲ τῷ ἀνιέναι
Διεξιείς. κάμνει ἡ δύναμις, ἀνέχουσα πρὸς τὸ ἄνω τὸ βάρος τοῦ σώματος. Inde Διεξιεὶς καὶ
Παρεξιείς. παρεξιείς. Thucyd. Εἰς θάλασσαν διεξιείς, perrumpens, irrumpens. Plutarch.
in Cicerone, Καὶ τὸ λοιπὸν οὕτως ἀντιπαρεξιέντες ἀτρέμα καὶ φυλαττόμενοι διετέ-
λουν, hoc eſt ἀντεκτρεπόμενοι, inuicem decedentes via, & in occurſu non ſa-
lutantes, vt ſolent qui ſimultatem inter ſe exercent. Ἀφίημι & ἀφίεμαι
ſuprà explicata ſunt, vt μεθίημι & μεθίεμαι. Fortaſſe autem Ἵεμαι ſignificat
ire cupio & contendo, vt Odyſſ.ι x, Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα Ἤλ-
θομεν. Ἐφίημι τὸ ἐντέλλομαι καὶ προστάττω. ὅθεν Ἐφετμή. Ἐφίημι καὶ τὸ ἐποτρύνω καὶ
ἐφορμῶ. vt Iliad. primo, ἦ δὴ λοίγια ἔργ᾽ ὅτ᾽ ἔμ᾽ ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, vrgebis,
Ἐφίημι. coges. Ἐφίημι τὸ ἐπιτρέπω ſignificat indulgeo & permitto. & Ἐφίεμαι τὸ
ἐπιτρέπομαι, cũ mihi permittitur & indulgetur aliquid. Ariſtot. in primo
τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Διὸ περὶ Αἴγυπτον αἱ μαθηματικαὶ πρῶτον τέχναι συνέστησαν. ἐκεῖ
γὰρ ἐφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, illic enim licuit ſacerdotum nationi feria-
Ἔθνος, natio. tos eſſe. Quo in loco Ariſtoteles ἔθνος pro ordine & ſocietate poſuit &
genere hominum. Quare Cicero pro Murena Græcorum imitatione

dixit, Quid ſi illa officioſiſſima natio candidatorum obuiam venit? Et in Piſonē, Dicam obuiam tibi veniſſe penè neminem, ne de officioſiſſima quidem natione candidatorum. Sic Plato in Gorgia, Ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ᾖ τῇ πόλει σύλλογος, ἢ περὶ ναυπηγῶν, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς δημιουργικοῦ ἔθνους. Ἐφίημι appello maiorem iudicem, id eſt prouoco. & Ἔφεσις appellatio, vt ſuprà dictum eſt. Ἐφίεμαι, amore captus ſum, concupio, & cupidè peto, appetóque. Polyb. Τῶν ἀγαθῶν φύσει, καὶ τῆς ἀρετῆς φιλοτίμως ἐφιεμένων. Significat etiam ἐντέλλομαι, mando. Sophocl. in Aiace, Ἐκεῖνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον. vbi ἐξ περιέλκει metri cauſa. Et in Electra, Ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον ὡς ἐφίετο στέψαντες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν, id eſt vt Apollo iuſſit. Et in OEdipo, Ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; Ἐφίεμαι peto, capto, στοχάζομαι. Plut. in Pompeio, Καὶ περιστάμενοι κατὰ ἵππων ὡς ἐδιδάχθησαν ὑψηλοῖς ἐχρῶντο τοῖς ὑσσοῖς, ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, aduerſas facies petentes pilis ſuis. Et in Cæſare de iiſdem loquens, Τῶν ὄψεων ἐφιέμενοι, καὶ τὰ πρόσωπα στοχαζόμενοι. Idem alibi, Καὶ Βιθυνίας ἔχοντα καὶ Καππαδοκίας, Ἀρμενίας ἐφίεσθαι. Hoc Cicero petere vocat. Viceſimus eſt (inquit) annus, cum omnes ſcelerati vnum me petunt, ἔτος δὲ ἤδη τοῦτο εἰκοστὸν πάντες οἱ ἐναγεῖς ἄνθρωποι ἐμοῦ ἐφίενται. vel, ἐφιέμενοι διατελοῦσι. Sic Virgil. Malo me Galatea petit. Inde cornu petere, hoc eſt Κυρίττειν, quod Atticè κερατίζειν ſignificat. quo Plato μεταφορικῶς vſus eſt libro nono τῶν πολιτειῶν, Καὶ ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες, ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασί τε καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιννύασι δι' ἀπληστίαν. Et petitiones gladiatorum ab eodem Cicerone dictæ in Oratore perfecto, οἱ στοχασμοί. Xenophon, ἐὰν δέ ποτε πόλεμος γένοιτο, ἵνα καὶ δύναιντο τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι. vbi tamen ἀντὶ τοῦ εὐστοχεῖν, καὶ βάλλειν τὸ σκοπούμενον, poſitum eſt. de quibus alibi dictum. Curtius, Multíſque eminus vulneratis, expoſitus ipſe ad ictus vndique petebatur, πολλοὺς δὲ τιτρωσκόντων ἀπὸ τούτου, τοῖς γε βέλεσιν ἐκκείμενος ἑκασταχόθεν αὐτὸς ἐπεχειρεῖτο πόρρωθεν. vel, ἁπάντων ἐκείνου ἐφιεμένων, οὐκ ἔστιν ὅθεν ἀποθεν οὐκ ἐβάλλετο. Et petitiones, Ἐπιχειρήσεις dici poſſunt. Thucydid. in 2, Οὕτω γὰρ πρός τε τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἂν εἶεν, πρός τε τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι, ab aliorum petitionibus & aggreſſionibus tutiſſimi. Sic Plutarch. in Sertor. Ἐπιχειρούμενος διχόθεν, aggreſſu ancipiti circunuētus. Quod verbum & datiuo & accuſatiuo conſtruitur. Ariſtot. in v. Politic. Ὥσπερ ἔνιοι τοῖς τυράννοις ἐπιχειροῦσιν, ὁρῶντες κέρδη τε μεγάλα καὶ τιμὰς οὔσας αὐτοῖς. Et Ἐπιχειρῶ τοῖς πολεμίοις, ἀντὶ τοῦ ἐπιτίθεμαι. Plutarchus de virtutibus mulierū, Ὡς δ' ᾔσθετο καὶ τὴν Ἀρεταφίλαν τὰ αὐτὰ βουλευομένην καὶ σπουδάζουσαν, ἐπιχειρεῖ τὸ ἔργον. καὶ Δάφνιν τὸν οἰκέτην παρορμήσας, ἀπέκτεινε δι' ἐκείνου τὸν Νικοκράτην. Sic Iſocrat. πρὸς Δημόνικον, Καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν, οὐ μὴν περὶ τὸ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διατρίβουσιν. Ἐπιχειρῶ etiam eſt argumentis aſtruo, & aliquid tueri conor & probare aggredior, quaſi aduerſarium peto argumentis & inuado. Eſt enim tranſlatio vſitata apud oratores à campo in forum, & ab acie inſtructa ad argumētorum ordinē atque diſpoſitionē. Laërt. in Polemone, Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ καθίζων ἔλεγε πρὸς τὰς θέσεις, φασί, περιπατῶν δὲ ἐπεχείρει, Nec verò ſedens diſſerebat de quæſtionibus propoſitis, vt ferunt: ſed ambulans argumenta explicabat. Idem in Arceſilao, Πρῶτος δὲ καὶ εἰς ἑκάτερον ἐπεχείρησε.

Ἐφίεμαι.

Peto.

Κυρίττειν.

Ἐπιχείρησις.

Ἐπιχειρῶ.

& primus vtroqueuerſus argumentatus eſt. id eſt,& cótra affirmantē & contra negantem argumentari inſtituit. Quintilianus libro quinto, Ἐπι-
Ἐπιχείρημα. χείρημα Valgius aggreſſionem vocat. Celſus autem indicat non noſtram adminiſtrationem, ſed ipſam rem quam aggredimur, id eſt argumentũ quo aliquid probaturi ſumus. Idem circa finem eiuſdem libri, Epicherematos quatuor & quinque & ſex etiam factæ ſunt partes à quibuſdam. Cicero maximè quinque defendit. & reliqua quæ proſequitur. Alexand.
Ἐπιχείρησις. in VIII. Topic. Ἔστι δὲ ἐπιχείρημα διαλεκτικὸς συλλογισμός. Ἐπιχείρησις argumētatio. Ammonius, Οἱ μὲν στωϊκοὶ τὴν ἑαυτῶν δόξαν κατασκευάζουσι διὰ δύο ἐπιχειρήσεων. Et Ἐπιχειρούμενον dicitur quod eſt argumētatione aſtructum, hoc eſt τὸ ἐπιχειρήματι κατασκευαζόμενον. Philo περὶ κόσμου, Πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ μειώσεως τῆς θαλάττης ἐπιχειρηθὲν, ἐκεῖνο δεόντως ἂν λέγοιτο, id eſt Ad id quod aſtruere volunt argumento imminutionis maris, illud non ſufficienter reſpondetur. Philoponus, Διελέγχει τῶν λόγων τούτων τὴν πιθανότητα, καὶ δείκνυσι τὸ καθόλου κρείττονα, καὶ πρὸ τοῦ ἐπιχειρεῖν ἐκ τοῦ ἐναντίου φησίν. Deinde ſequitur, Πρώτη μὲν οὖν ἐπιχείρησις αὕτη. δευτέρα δὲ, ἡ διὰ τὸ καθόλου,& reliqua. Themiſt. in IIII. Phyſicorum, Οὕτω μὲν οὖν ἐκ τῆς κινήσεως ἐπιχειροῦσιν, His igitur argumentis à motu ductis vacuum aſſerere conantur. Alexand. in I. Topic. Διαλεκτικοῦ γὰρ περὶ πάντων τῶν προτεθέντων ἐπιχειρεῖν. Idem, Ὁ γὰρ ῥήτωρ ἐκ τῶν πιθανῶν τὰς ἐπιχειρήσεις ποιήσεται ὁμοίως τῷ διαλεκτικῷ. καὶ γὰρ ὁ αὐτὸς εἰς τὰ ἀντικείμενα ἐπιχειρεῖ, in vtranque partem argumentatur. Ariſtot. in I. de Cælo, Λογικώτερον δὲ ἔστιν ἐπιχειρεῖν καὶ ὧδε, Verùm logica facultate prædito cóuenientius eſt hoc quoque modo aſtruere quod dicimus. Hermog. tomo III. περὶ εὑρέσεων, Εὑρίσκεται τοίνυν πᾶν ἐπιχείρημα γινόμενον ἀπὸ τῆς περιστάσεως. περίστασις δέ ἐστι τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν καὶ λόγοις καὶ πράγμασι καὶ δίκαις καὶ ὑποθέσεσι καὶ βίῳ, τόπος, χρόνος, τρό-
Εὐεπιχείρητος. πος, πρόσωπον, αἰτία, πρᾶγμα. Inde Προβλήματα εὐεπιχείρητα Ariſtoteli. Alexand. in ſecundum Topic. Ἐπεὶ γὰρ πᾶν εὐεπιχειρητότερον γίνεται σαφέστερον γινόμενον, φησὶ δεῖν μεταλαμβάνειν τὸ ἀσαφέστερον εἰς τὸ σαφέστερον, καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν πειρᾶσθαι. εὐπορωτέρα γὰρ ἡ πρὸς τὸ σαφὲς ἐπιχείρησις. Ariſtot. in VIII. Topic. Οὐκοῦν
δυσεπιχείρητος. καθ᾽ αὑτὴν ὅταν δυσεπιχείρητος ἡ θέσις. Et δυσεπιχείρητα dicũtur, quæ facilè aut ægre
Ἐπιχειρηματικός. aſtrui & confici poſſunt. & Ἐπιχειρηματικὸς ἀνήρ, exercitatus in argumētationibus,& ſolers argumentator. Significat etiam hominem qui omnes petitiones athleticas & gladiatorias nouit. & τὸ πολύτροπον καὶ πολύβουλον, ſo-
Ἐγχειρητικός. lertem in rebus vel hominibus aggrediendis. Qui etiam Ἐγχειρητικὸς dicitur. Xenoph. ἦν δὲ οὐκ εὔχαρις ἀνὴρ οὐχ ἧττον Θύμβρωνος, μᾶλλον δὲ συντεταγ-
Ἐγχειρεῖν. μένος, καὶ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός. Eſt enim Ἐγχειρεῖν τὸ ἐπιχειρεῖν. Ariſtot. in quinto Politic. Καὶ οὕτω τοῖς μονάρχοις ἐγχειροῦσιν, οὐ κτήσασθαι βουλόμενοι μοναρχίας, ἀλλὰ δόξαν. Idem, Μάλιστα δὲ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἐγχειροῦσιν οἱ τὴν φύσιν μὲν, θρασεῖς, τιμὴν δ᾽ ἔχοντες πολεμικὴν παρὰ τοῖς μονάρχοις. Et Ἐγχειρούμενον ἔργον
Ἐγχειρίζομαι. τὸ ἐπιχειρούμενον. Syneſ. Οὔπω δὲ τότε φόνος ἐνεκεχείριστο. Ἐγχειρίζομαι τὸ ἐπιτρέπομαι, vt alibi dictum eſt. Greg. de Cæſare ſub Conſtantino magno, Καὶ μέρος οὐκ ὀλίγον ἐγχειρίζεται τῆς οἰκουμένης, Pars non contemnenda orbis terrarum, eius imperio creditur & commendatur.

Ἐνίημι. Ἐνίημι τὸ ἐμβάλλω, ὅθεν Ἔνεμα Paulo AEginetæ, vt ἔνθεμα, id quod immitti-

tur, vt ἔγκλυσμα, id eſt quod infunditur per inferna in aluum. quod etiã τὸ ἐνιέμενον dicitur. Celſus & Plinius infuſum vocant, τουτέστι τὸ ἐγκλυζόμενον. Et Ἐνίημι infundo. Celſus libro ſecundo, Id quod infunditur neque frigidum eſſe oportet neque calidum, ne alterutro modo lædat cum infuſum eſt: quantum fieri poteſt continere ſe in lectulo debet æger, nec primæ cupiditati deiectionis cedere. In Hippiatria ita legitur, Δεῖ οὖν χρῆσθαι κλυσμοῖς, διὰ τῆς ἕδρας ἐνιέντας ὑδρέλαιον. Galenus ad Glauconẽ, Διὰ τοῦτο οὖν πνεύματος τῆς ὀδύνης γιγνομένης ἐν τῇ κάτω γαστρὶ, τὸ λεπτομερὲς ἔλαιον ἐνιεὶς ἅμα τοῖς ἐναφεψημένοις αὐτῷ φαρμάκοις, αὐτίκα παύσεις αὐτήν, id eſt ſi clyſtere infuderis. Ἐνίημι τὸ ἐμποιῶ καὶ ἐντίθημι. Idem in ſecundo ad eundem, Καὶ τό γε διὰ χάρτου κεκαυμένου σὺν τιθέμενον ἡμέτερον φάρμακον οἶδας με πολλάκις ὀλίγον πολλῷ ῥοδίνῳ μιγνύντα, καὶ διὰ τοῦ τοιούτου πυουλκοῦ τοῖς κόλποις ἐνιέντα. Syneſius, Ταῦτα θέλγητρον ἐνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι, Hæc illecebram infigunt lectoribus, vel inſerunt, intúſq; relinquunt. Δίημι tranſmitto. Xenoph. Καὶ διῆκε τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας. ἀντὶ τοῦ διήκεσθαι ἐπέτρεψε, καὶ ἀντὶ τοῦ διαφῆκε. Theophraſtus in ſexto de Cauſis, Ἐφισταμένης μὲν οὖν καὶ ὥσπερ εἱλουμένης ἐνταῦθα τῆς τροφῆς, ἡ οὐλότης γίνεται τῶν ξύλων. ἐκείνη δὲ ἀεὶ διίεται πρὸς τὸ πόρρω. διὸ καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς νέοις οὐλότης. Ariſtotel. in tertio de animal. Δασύνονται δέ τισι καὶ αἱ ὀφρύες γινομένοις πρεσβυτέροις, διὰ τὸ ἐπὶ συμφύσει ὀστῶν κεῖσθαι, ἃ γηρασκόντων διϊστάμενα, διίησι πλείω ὑγρότητα. Δίημι dimitto, id eſt ἀφίημι, ἀπαλλάττω. Plutarch in Demetrio, Οὐ πολλῷ δ' ὕστερον ἁλίσκεται Λυσίμαχος ὑπὸ Δρομιχαίτου. καὶ πρὸς τοῦτο κατὰ τάχος ἐξορμήσαντος ἐπὶ Θράκην τοῦ Δημητρίου ὥσπερ ἔρημα καταλειψομένου, πάλιν ἀπέστησαν οἱ Βοιωτοὶ, καὶ Λυσίμαχος ἅμα διειμένος ἀπηγγέλλετο. Διεὶς autẽ non ſolũ ἀπὸ τοῦ δίημι venit, ſed etiam ἀπὸ τοῦ δίημι τελοσυλλάβου, quod ſignificat διυγραίνω, aſpergo, madefacio, perfundo. Theophraſt. Οἴνου κοτύλῃ διεὶς, perfundens & percolans. Sic in Hippiatricis, Καὶ λιβανωτὸν τρίψας, καὶ θεῖον ἐν μέλιτι καὶ οἴνῳ διεὶς, ἔγχει διὰ τοῦ μυκτῆρος. Dioſcor. Σμύρναν οἴνῳ διειμένην, dilutam. Idem libro primo περὶ καλαμίνθου, Καὶ ἀμβλυωπίας ἰᾶται διεθὲν οἴνῳ. Dicitur etiam διαίνω, vt Iliados χ, Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. Dicitur & Δίεμαι voce paſſiua & ſignificatione actiua, hoc eſt ἀντὶ τοῦ βρέχω καὶ διυγραίνω. Ariſtoph. Pluto, Ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ, συμπαραμιγνὺς ὀπὸν καὶ σκίνον. εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ, κατέπλασεν αὐτοῦ βλέφαρ' ἐκστρέψας. Poeticè verò δίεμαι τὸ διώκω ſignificat. Iliad. χ, Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται Ὄρσας ἐξ εὐνῆς διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας. alibi, Δείδω μὴ δή μοι θρασὺ ἐκπέρσας Ἀχιλλεὺς Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται. Καὶ Δίεσις, perfuſio, madefactio, percolatio. Dioſcor. περὶ κρόκου, Ἐπιμήκης, ὁλομελής, ἄθραυστος, δυσέκλειπτής. βάπτων ἐν διέσει τὰς χεῖρας, cum madefit, vel perfunditur aqua. Δίεσις etiam verbũ eſt muſicum. ſignificat enim eum ſonũ qui primum ſenſu percipi poteſt: principiúmque eſt muſicis & elementum, vt punctum & monas arithmeticis. Ariſtoteles in nono τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Διὸ ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ τὸ τοιοῦτον ἓν ἀρχὴ καὶ μέτρον. τὴν κίνησιν γὰρ ὁμαλὴν ὑποτίθενται καὶ ταχίστην τὴν τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς ἣν κρίνουσι τὰς ἄλλας. καὶ ἐν μουσικῇ δίεσις, ὅτι ἐλάχιστον, καὶ ἐν φωνῇ, στοιχεῖον. de momento temporis loquens, quod ipſe vult eſſe temporis menſurã. πάντα χοῦ γὰρ τὸ μέτρον ἕν τι ζητοῦσι καὶ ἀδιαίρετον. τοῦτο δὲ τὸ ἁπλοῦν, ἢ τῷ ποιῷ ἢ τῷ ποσῷ. ὅπου μὲν

Infundo.

Δίημι.

Δίημι.

Διαίνω.

Δίεμαι.

Δίεσις.

ὅθεν δοκεῖ μὴ εἶναι ἀφελεῖν ἢ προσθεῖναι, τοῦτο ἀκριβὲς τὸ μέτρον. διὸ τὸ τοῦ ἀριθμοῦ, ἀκριβέστατον. τὴν γὰρ μονάδα τιθέασι πάντῃ ἀδιαίρετον, Itaque numeri menſuram faciunt id quod eſt exquiſitiſſimum. ponunt enim monadem vt numeri principium, quæ monas quoquo verſus indiuidua eſt. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μιμοῦνται τὸ τοιοῦτον. vt in aſtrologia κίνησιν τὴν ταχίστην. ὀλίγιστον γὰρ αὕτη χρόνον ἔχει. vt verbi gratia in muſica dieſis, & in voce elemetum. Macrobius in ſecundo in ſomnium Scipionis, Hemitonium (inquit) vocitauerũt Pythagorici ſonum tono minorem, qui ita à tono diſtat, vt octonarius à nouenario. hócque Hemitonium Pythagorici veteres dieſim nominabant: ſed ſequens vſus ſonum ſemitono minorem dieſim conſtituit nominandum.

Ἀνίημι. Ἀνίημι τὸ ῥαθυμεῖν ποιῶ, remitto, languidum reddo. ᾧ ἐναντίον Ἐπιτείνω. Ἀνίημι τὸ ἀφίημι, manu emitto, vt ἀνίημι τὸν κύβον. καὶ ἀνίημι τὸν ἐνεχόμενον, libero, id eſt acceptum fero debitum. Syneſius, Ἀνες τὴν πενθερὰν αὐτοῦ τῆς ἀτόπου ζημίας, fac vt abeat libera & ſoluta. Alibi ἀνειμένον τῆς λειτουργίας dixit, pro immunitatem conſecuto. Et Ἀνίημι relinquo. Theophraſtus in fine libri octaui, Διὸ καὶ οἱ βουλόμενοι τελέως φθεῖραι (δύσφθαρτον γὰρ τῇ φύσει τυγχάνει) τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη. καὶ ὅταν ἀναβλαστήσῃ, τὰ πρόβατα ἀφιᾶσι. Ἀνίημι remitto impetum, vt canes in veſtigiis non hærentes, ſed laſſeſcentes, & veſtigationem deſerentes. Xenoph. Διώκουσι δὲ αἱ μὲν ἀρχόμεναι, σφόδρα. διὰ δὲ μαλακίαν ἀνιᾶσι.

Ἐπανίημι. Ἐπανίημι etiam remitto, condono. Hermogen. περὶ προοιμίων loquens, Πωλοῦσι τὰ τέκνα οἱ ποιηταί, καὶ γράφει τις παρ' Ἀθηναίοις ἐπανεῖναι τὸν φόρον. Ἀνίημι licentiam permitto, ſolutè & ſine diſciplina habeo, vt herus nimium ſeruis indulgens. Ariſtoteles in 1. OEcon. Ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτε ἀνιέναι. ὅθεν Ἀνειμένος καὶ ἀνιέμενος, licenter agens, & vagabundus. Ariſtoteles in ſecundo Politicôn, περὶ τῶν εἱλώτων loquens, quod genus ſeruorum fuit apud Lacedæmonios, Ἀλλὰ τὸ τῆς ἐπιμελείας αὐτῶν ἐργῶδές τι εἶναι ἔοικεν. ἀνιέμενοι γὰρ ὑβρίζουσι, καὶ τῶν ἴσων ἀξιοῦσιν ἑαυτοὺς τοῖς κυρίοις. καὶ κακοπαθῶς ζῶντες ἐπιβουλεύουσι καὶ μισοῦσι. Ἀνειμένον etiam dicitur quod diſſolutum eſt, & nullis finibus terminatum. vt apud Euripidem in Oreſte, εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με, Ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἄν. Verba ſunt Oreſtis ad Argiuorum populum, Quòd ſi me nunc ob parricidium morte afficietis, nullus iam modus erit, léxque impunitatis de vxoribus lata erit à vobis, quæ viros longo interuallo domum redeunteis interfecerint. Vulgo dicunt, legis habenas laxare. ἀνεῖται igitur ἀντὶ τοῦ ἀπολέλυται.

Ἄνεσις. & Ἄνεσις licentia, & immodica libertas. Plato de licentia Spartanarum matronarum loquens, Ἐπαινετὰ μὲν ἐστὶ τὰ τοιαῦτα ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις. ὅπου δ' ἀνεῖνται, βλακικώτερα. ταχὺ γὰρ ἄν σου λάβοιτ' αὐτῆς τῶν παρ' ἡμῖν ἀμυνόμενος, δεικνὺς τὴν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν. Ariſtoteles de iiſdẽ in ſecundo Politicôn, Ἔτι δὲ ἡ περὶ τὰς γυναῖκας ἄνεσις, καὶ πρὸς τὴν προαίρεσιν τῆς πολιτείας βλαβερά, καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν πόλεως. Interdũ in bonam partẽ accipitur. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Τούτου δ' ἕνεκα ταῦτα προεῖπον, ὅτι περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ παντάπασιν ἀνειμένως μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, id eſt ingenuè loqui & ſoluta libertate. & vt ibidem ipſe dixit, ἀποκεκαλυμμένως. Ἀνίημι interdũ non remitto laxóque, ſed cõtrà παρορμῶ, id eſt ſtimulo & vrgeo ſignificat, & acuo.

& acuo. Iliad. υ, ἦ μάλα δή τινα κύπρις ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε, & reliqua. ἤτοι ἀναπείθουσα, ἐπεγείρουσα. Alibi in eodem, ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὅς οὔ τινα οἶδε θέμιστα. tranſlatio eſt à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, & cum occaſio adeſt emittunt, & in feras incitant. Odyſſ. 2, οὐδέ κε Τηλεμάχοιο χεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης, extimulares, irritares, perſuaderes. Iſocr. in Helene de Theſeo loquens, Τόν τε ταῦρον τὸν ἀνεθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος, τήν τε χώραν λυμαινόμενον, μόνος χειρωσάμενος, μεγάλου φόβου πάντας τοὺς οἰκοῦντας τὴν πόλιν ἀπήλλαξε. ἤτοι ἐπαφιέμενον καὶ προορμηθέντα. quod Latinè immittere dicitur à Tranquillo in Nerone, vt feras in populũ immittere. Ariſtot. in VIII. Politic. Οἱ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνέντες τοὺς παῖδας, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπαιδαγωγήτους ποιήσαντες, βαναύσους κατεργάζονται κατά γε τὸ ἀληθές. de iis loquẽs qui ad exercitationem nimiam vrgent pueros. Ἀνίημι, emitto, ſubmitto, id eſt ἐκφύω. vel ſcatebrã emitto. Ariſtid. de Athenienſibus indigenis, hoc eſt περὶ αὐτοχθόνων, καὶ αὐτῆς τῆς χώρας ἐγγόνων loquens, Ἐπειδὴ γὰρ ἀνῆκεν ἡ χώρα τοὺς ἄνδρας, ἐχρῆτο καὶ κατεσκεύαζε τὸν βίον αὐτοῖς, ἃ μηδεὶς τῶν ἔργα ποιοῦσα. Thucydid. Ἤδη γὰρ ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων, ἀπὸ ταὐτομάτου πῦρ, καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε, excitauit, emiſit, ſubmiſit. Sic ἀνίησι ἡ γῆ τὰ φυτά, ἤτοι ἀναδίδωσι, ſubmittit. Pauſ. in Bœoticis, Οὐ πόρρω δὲ ἀποφαίνουσι χωρίον, ἔνθα Κάδμου λέγουσι, Κάδμου τοῦ δράκοντος ὃν ἀπέκτεινε τοὺς ὀδόντας σπείραντος, ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν. Lucretius, Lætificos nequeat fœtus ſubmittere tellus. Ἀνεῖσι δὲ τὸ φυτόν, ἀντὶ τοῦ ἀναδίδοται, quaſi aſcendit, emergit, ἀνατέλλει. Ἀνίημι τὸ πρόσωπον, exporrigo frontem & exhilaro, hoc eſt φαιδρύνομαι. & Ἄνεσις pro voluptate dicitur. Chryſ. in IIII. ſecũdæ ad Corinth. Καὶ γὰρ καὶ τοῦτ' οὐ μικρὸς τρόπος κολάσεως, ὥσπερ οὖν ὁ ἐναντίος, τρυφῆς καὶ ἀνέσεως. Idem, Τίνες γὰρ ἐν ἀνέσει, οἱ τὸν πρὸ τοῦ παρὰ χρησάμενοι βίῳ, ἢ οἱ φιλοσοφήσαντες; Significat & res ſecundas. Idẽ cap. XII, Δυνήσομαί σοι δεῖξαι καὶ ἐν θλίψει γινομένους καὶ ἐν ἀνέσει. Idem, οἷος λαμπρότερος μὲν τῶν καὶ ἐν ἀνέσει. λαμπρότερος δὲ μετὰ τὴν θλῖψιν ἐφάνη. Ἀνίημι τὸ ἐκτήκω, liquefacio. Galen. in 2. ad Glauc. Εἰ δέ ποτε ἐπικρατοίη καὶ πολλὴ φλόγωσις, ἀνιέναι χρὴ γλυκεῖ τὸ φάρμακον ἢ ἀρνογλώσσου χυλῷ. Idem, Καὶ εἰς κυκλίσκους ἀναπλάττεται τὰ πλεῖστα, καὶ δεῖται ἀνίεσθαι γλυκεῖ. Et rurſus, Ἔστι δὲ τραυμάτων κολλητικόν, ἀνιέμενον τ' ὄξει, κἄπειτα μετ' οἴνου μετρίως παλαιοῦ φυρώμενον. Dioſcorid. lib. V. περὶ ἰουδαϊκοῦ λίθου, Ἀνιέμενος δ' ἐστὶν ἄποιος ἐν τῇ γεύσει. Ἀνίεμαι voce paſſiua pro ἀνίεται Ariſtotel. dixit ἐν τῷ περὶ τῶν θαυμασίων ἀκουσμ. Παρὰ δὲ τοῖς Ὀμβρικοῖς φασὶ τὰ βοσκήματα τρὶς τίκτειν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίους ἀνίεσθαι τῶν καταβαλλομένων, ſubmittere vel reddere. Iliad. χ, Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε. ἤτοι χαλῶσα καὶ ἀπογυμνοῦσα. Ariſtides, voce actiua, vt ſuprà diximus, vſus eſt. Et alibi, Οὐ γάρ ἐστιν ὑπὲρ τὸν ἄρτον πάρος οὐδὲν εὑρεῖν εἴ τις ὑπερβολὴν ζητοίη. ἀλλ' ὥσπερ τὰ ὕδατα ὅσα μαντικὰ καὶ πνεύματα αὐτόθεν ἴσχει, οὕτω καὶ τοῦτ' ὁ χῶρος ὥσπερ ἀνιέναι δοκεῖ τὴν τοῦ θείου γνῶσιν ἐναργῆ. Ἀνίημι τὸ ἀνατίθημι, dico, cõſecro. Pauſ. Ἔχει δὲ βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι. ἤτοι ἀνάκειται. καὶ ἀνειμένον ἄλσος. Inde Ἄνετος γῆ, ἀντὶ τοῦ ὀργάς, καὶ ἀνειμένη τῷ θεῷ τινί, vt lucus. Xenoph. Κατασκέψασθαι δὲ πρότερον προσελθόντα εἰς τὰς ὀργάδας οὗ εἰσὶν ἔλαφοι πλεῖσται. Ἀνειμένη γῆ etiã dicitur inculta. Baſil. homil. X, Οὕτως εἶναι ἡ γῆ, ἢ μὴ ἐγγεγελασθῆ πρὸς οἴκησιν ἐπιτηδείων, ἢ βελτίων ἢ δὲ, πρὸς γεωργίαν ἀναγκαία, ἄλλη πρὸς βόσκημα τῶν τετραπόδων ἀνεῖται. ἀνειμένη autem ideo

Ἄνεσις. Ἀνίεμαι. Ἄνετος. Ὀργάς. Ἀνειμένη.

dicitur, quaſi omnibus expoſita & obuia, nulli priuatim mácipata. Idem εἰς τὸ ἐσχάτην τὴν προοιμ. Εἶτα τὸ κοινωφελὲς τῆς σοφίας ἐνδεικνύμενος, καὶ ὅτι πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ὠφέλιμον αὐτῆς, ἔσφαξέ φησι τὰ ἑαυτῆς θύματα. Strabo lib. v. de Aquileia, Ἀνεῖται δ' ἐμπόριον τοῖς περὶ τὸν Ἴστρον ἔθνεσιν. & de Antio, Νυνὶ μὲν οὖν ἀνεῖται τοῖς ἡγεμόσιν εἰς σχολὴν καὶ ἄνεσιν τῶν πολιτικῶν, quaſi dicatú eſt ſeceſſui magiſtratuū Romanorū. Significat remiſſum & laxum, atque etiam diſſolutum & licentius habitum. Greg. Οσφὺς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἄνετος ἔστω καὶ ἄδετος. οὐ γὰρ λόγον ἔχουσι τὸν κρατοῦντα τῆς ἡδονῶν. σοὶ δὲ ἀνασταλλέσθω ζώνη. Herodianus ἄνεσιν ἐξουσίας τῶν στρατιωτῶν appellat licentiá militum ſub Commodo Imperatore. Ἄνετος, patens: cui opponitur ἄβατος. Theod. in v. hiſt. Eccleſ. Ἐγὼ δὲ ὀλοφύρομαι τὴν ἐμαυτοῦ συμφοράν, λογιζόμενος ὡς τοῖς μὲν οἰκέταις καὶ τοῖς προσαίταις ἄνετος ὁ θεῖος νεώς, καὶ εἰσίασιν ἀδεῶς, ἐμοὶ δὲ καὶ οὗτος ἄβατος. verba ſunt Theodoſii poſt cædé Theſſalonicenſem. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ἐπιταφίῳ, Εἴθε νεκρώσαιμι τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εἴθε πλοῦτα τῷ πνεύματι δαπανήσαιμι, τὴν στενὴν καὶ ὀλίγοις βατὴν ὁδεύσας ὁδόν, μὴ τὴν πλατεῖαν καὶ ἄνετον, id eſt omnibus apertam & expoſitā. Ἄφετος etiam pro ἄνετος dicitur. Syneſ. κατ' Ἀνδρονίκου, Καὶ ἔζων μετ' ἀγαθῶν τῶν ἐλπίδων, ὥσπερ ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τῷ κόσμῳ ζῶον ἄφετον, ἀνακείμενον ζῶν, In mūdo tanquam in ſacro quodam ſepto, bona ſpe fretus viuebam, vti animal quoddam liberum & dedicatum Deo. Ἄφετοι etiam γυναῖκες dicebantur αἱ ἀφοσιούμεναι, de quo verbo nos in præcedentibus diximus. Athen. lib. XII, Οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφετοι οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν περὶ Κύπρον, καὶ πάντων ἁπλῶς τὸν ἑταιρισμὸν τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, παλαιᾶς τινὸς ὕβρεως ἔοικεν εἶναι ὑπόμνημα καὶ τιμωρία. ἀφέτους κόρας vocauit quaſi animalia ſacra quæ in deorū tantùm tutela erant & ſine paſtore, vt apud nos hodie ſues Antonianæ, quas ſolas vrbe arcere nefas eſſe cenſent. Ἄφετος abſolutus. Greg. de hac dictione θεὸς loquens, Ἀλλ' οὖν τὸ πρὸς τι λεγομένων ἐστί, καὶ οὐκ ἄφετος. Ἄφετος expoſitus, pro derelicto habitus. Chryſoſt. ſecúdæ ad Corinth. III, Καὶ καθάπερ παιδίον ἄφετον ὁ βουλόμενος ἀνδραποδίζει τὴν τοιαύτην ψυχήν. Ἄφετος etiam reiectaneus, reiectus. Dioſcorid. Ἄφετον δὲ πᾶν γάλα σπληνικοῖς, ἡπατικοῖς, εἰ μὴ καθάρσεως ἕνεκα. Ἀνιᾶσιν ἀπὸ τοῦ ἀνίημι eſt παραιτούμενοι, vt ἀνιᾶσιν ἑαυτοὺς ἡδοναῖς. Ἀνίασι δὲ παρεγχύτονοι ἀπὸ τοῦ ἄνειμι. Sic Καθιᾶσι χαλῶσι. καθίασι δὲ τὸ κατέρχονται. Μεθιᾶσι τὸ ἀφιᾶσι καὶ συγχωροῦσι. μετίασι τὸ διώκουσι καὶ ζητοῦσι, veſtigát, indagant, vlciſcuntur. Διιᾶσι τὸ συγχωροῦσι διελθεῖν καὶ διαβῆναι. δίιασι παρὰ τὸ δίειμι τὸ ἀναγινώσκω καὶ ἀφηγοῦμαι. Lucian. ἃ δὲ ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως ἤσκηται, ἤδη σοὶ δίειμι, iam tibi narrabo. Ἐπεξίασι τὸ ἐπεξέρχονται, de quo ſupra diximus. Παρίασι τὸ εἰς μέσον ἔρχονται, prodeunt, καὶ τὸ πλησίον γίνονται διὰ τὸ ὁδοιπορεῖν, accedunt & prætereūt, παρέρχονται. Et Πάρεισιν in ſingulari accedit, prodit. In plurali adſunt & adueniūt. ὅθεν πάρειμι & παρών. Πάρειμι etiam adſum, id eſt παρεκλήθην, aduocatus ſum, & συνηγορῶ. Lyſ. Εἶπον δέ τινες τῶν τούτῳ παρόντων ὅτι εἴη αὐτοῦ ἀδελφὸς ὃς ἐξαιρήσεται αὐτόν. Sic Demoſth. πρὸς Φορμίωνα, Τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν. Πάρειμι etiam in promptu ſum. Plut. in Antonio, Οὐκ οἶδας ὅτι ὁ διδοὺς Ἀντωνίου παῖς ἐστίν, ᾧ τοσαῦτα πάρεστι χρυσᾶ χαρίσασθαι, cui in promptu ſunt tot aurea vaſa ad donandum. vel cui promptum & facile eſt tot donare, hoc eſt ἔξεστιν. Aduertédum autem quód quanuis πάρειμι πάρεις πάρεστι

Ἄφετος.

Ἀνιᾶσι καὶ ἀνίασι, & ſic ſimilia.

Πάρειμι.

ſit ἀπὸ τοῦ εἶμι, id eſt eo, tamen πάρει in ſecunda perſona ἀπὸ τοῦ εἰμὶ & πάρειμι, etiam accedis, aduenísque & παραγίνῃ ſignificat: licet ades propriè ſignificet. tale eſt illud in Euágelio ſupplicii Dominici, Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ſodalis = Matth. 26. v. 50. qua de re venis? ἀντὶ τοῦ ἦλθες. id quod Interpres non ignorauit. verbi enim ſubſtantiui ſignificatio immutata eſt in cōpoſitione. AEſch. περὶ παραπρ. Ὡς δ' ἦλθεν ἐν Μακεδονίᾳ, Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα κατειλήφαμεν, è Thracia venientem offendimus. Lucian. Ἐμοὶ δοκεῖν, ἔκ τινος πολέμου παρόντες, τραυματίαι δὲ πλέοντες ἐπέπλεον. Plut. in Cicerone, Οἱ δὲ συνίσαντο Κατιλίνᾳ, καὶ παρῆσαν εἰς Ῥώμην συναρχαιρεσιάσοντες. Παρεῖναι. Hoc idē penè Παριὼν ſignificat. Plato, Καὶ τοῖς ἀεὶ παριοῦσι σημαίνοντες ὧν ἕνεκα ταῦτα ἀποθύοιεν. Xenoph. Ὅτι εἰ μηδείς τις ἐκείνῳ συμμίξειν, παρ' αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα δεῖ παριέναι. Παριέναι. Sic Παρουσία pro aduentu, Matth. XXIIII, Εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας. Παρουσία. qua dictione Gregorius pro comitatu vſus eſt, de ſeruatore loquēs, Ἥξει δὲ πάλιν μετὰ τῆς ἐνδόξου αὐτοῦ παρουσίας, κρινοῦντα ζῶντας καὶ νεκρούς. Παρὸν ſic dicitur vt ἐξὸν & ſimilia. Lyſ. Παρὸν μοι πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν.

Ἐπανίημι remitto impetum & contentionem, vt ἀνίημι. Xenoph. Διωκέτωσαν δὲ ἐῤῥωμένως καὶ μὴ ἐπανῶσι, σὺν πολλῇ κραυγῇ, Proſequantur autem ſtrenuè cum multo clamore, nec vſquam relangueſcat impetus. Ἐπανίημι. Lucian. pro eo quod eſt vultus & frontis ſeueritatem remittere, Μειδιάσας ὁ Ζεὺς, ὦ μικρὸν ἐπανεὶς τὴν ὀφρύων. Ἐπανιέναι ἀπὸ τοῦ ἐπάνειμι, eſt repetere. Plato, Ἐπανιὼν τοῖς λόγοις, τὸ ἐπανελθὼν, repetens, recenſens. Ἐπανιέναι. Καθίημι, demitto, ſummitto, καὶ λαμβάνεται ἐπὶ ἐνέδρας. Καθίημι. vt καθιέναι λόχον apud Syneſiū, inſidias collocare. Alibi, Καὶ βαρβαρικὸν μὲν δρᾶμα συνθεὶς, τὸ σφαγέα δὲ καθεὶς τὸν σαυτοῦ λοχιτῶν τὸν ὠμότατον. Latinè dicitur ſummittere percuſſorem vel ſicariū. Καθιέναι πεῖραν ἢ ἀπόπειραν ſignificat tentare, probare, id eſt experiri. Καθιέναι πεῖραν. Baſil. Gregorio fratri, εἴτε οὖν ἀπόπειραν μοι καθεὶς, εἴτε ὡς ὄντι παρὰ τῶν ἐπισκόπων λαβὼν, τὴν ἐπιστολὴν ἔπεμψας, ἔχεις τὰς ἀποκρίσεις. Idem τοῖς κατὰ Νεοκαισάρειαν λογιωτάτοις, Καθῆκαν δέ τινα πεῖραν δι' ἐπιστολῆς καὶ πρὸς τὸν ὁμόψυχον ἡμῶν Ἄνθιμον τὸν Τυάνων ἐπίσκοπον, tētare etiā epiſtola ſcripta Anthimon ſuſtinuerunt. Καθίεμαι pro ſummitto, Καθίεμαι. voce paſſiua, ſignificatione actiua dicitur. vt καθειμένος τὸν πώγωνα, τὸ καθεικώς. Lucian. Ἑκατέρωθεν καθειμένος βοστρύχους, καὶ τῇ μίτρᾳ τούτους ἀναδεδεμένος. Idē, Καὶ καθεῖτο τὴν ὑπήνην, ἀντὶ τοῦ μακρὰν εἶχεν. Id ſummittere barbam & capillum Latinè dicimus. Dicitur & immittere. Virgil. in III. AEneid. Reſpicimus, dira illuuies, immiſſáque barba. Cic. de Seneƈt. Propagatio vitiū ſarmentorúmq; ea quam dixi, aliorū amputatio, aliorum immiſſio. Καθιέναι τὴν φωνὴν demittere & ſummittere vocem. Herodian. Ὡς μηδ' ἀκούεσθαι διὰ τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς. Παρίημι τὸ ἐῶ καὶ ἀπολύω, dimitto, relinquo. Greg. Τὰς δ' ἄλλας δὲ τοῖς βιβλιοθήκαις παρήκαμεν. Παρίημι. Παρίημι trāſmitto, omitto, admitto, permitto, ſino. Plato in Sympoſ. Ἀλλὰ πάρες μοι Ἀγάθωνα μικρ' ἄττα ἐρέσθαι. Ἀλλὰ παρίημι φάναι τὸν Φαῖδρον, ſino, permitto. Et in 2. de Repub. Οὐδ' ὁπωσοῦν τοῦτο ἀκούειν τοὺς παῖδας παρήσομεν. Baſil. Leontio, ἃ εἴτε παιδιὰν χρὴ καλεῖν, εἴτε μικρῷ παιδιᾶς σπουδαιότερα, αὐτοῖς συγκρίνειν παρίημι. Ariſtot. in VII. Politic. Ὥστε δεῖ τὸν δυνάμενον ἄρχειν, μὴ παριέναι τῷ πλησίον, ἀλλὰ μᾶλλον ἀφαιρεῖσθαι, indulgere, permittere, condonare, ſumendū relinquere, cedere. Hermog. Ταῦτι δὲ οὐχ ὡς διαπ-

ἐρωῶντες εἴπομεν, πολλὰ γὰρ παρεῖται, ἀλλ' ὅσον ἐνδείξασθαι τῇ φύσει τῶν κεφαλαίων, multa
enim omiſimus. Παρίημι admitto, id eſt προσάγω καὶ εἰσδέχομαι, intromit-
to. Plato lib. VIII. de Rep. Καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ τῆς ψυ-
χῆς ἀφικνῆται, κλείσαντες οἱ ἀλαζόνες λόγοι ἐκεῖνοι τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύ-
λας, οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν, οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν
εἰσδέχονται. Idem inferius, Καὶ λόγον ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παριεὶς εἰς τὸ φρού-
ριον. Idem in Phædone, Εἰς τὴν ψυχὴν παριέναι dixit pro ſibi perſuadere, in
animum inducere. Xenoph. in V. ἑλληνικῶν, Εἰπὼν αὐτῷ μηδένα παριέναι εἰς τὴν
ἀκρόπολιν ὅντινα μὴ αὐτὸς κελεύῃ, tranſmittere, admittere. Demoſth. voce paſ-
Παρίεμαι. ſiua dixit ἐν τῷ περὶ Ῥοδίων, παρεῖνται αὐτὶ τοῦ παρείκασι. Et παρίημι idem quod ἀνίη-
μι, remitto, ſoluo. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Ἐκ τούτων τοίνυν ὁ ἄνθρωπος νοῦς δείκνυ-
σιν ἐναργῶς, ὅτι τῆς φύσεως ἔχεται, συνεστώσης μὲν καὶ ἐγρηγορυίας, καὶ αὐτὸς συνεργῶν καὶ κινού-
μενος, παρεθείσης δὲ τῷ ὕπνῳ, μένων ἀκίνητος. Παρίημι ſoluo, extinguo, vires fran-
go. Dioſcor. de cicuta, Παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλασθεῖσα, tabefacit. pro quo
Plinius dixit venerē extinguit. Greg. Nazan. Καὶ τὸ μὲν εἰς χεῖρας ἰέναι Πέρσαις
οὐδαμῶς οἷός τ' ἦν, τοῦ στρατοῦ παρειμένου τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἐλπίδας, cū exercitus eius
velut collapſis languidiſque manibus, ſpem etiā haberet intermortuam.
Et Παρειμένοι οἱ παραλελυμένοι καὶ χαυνωθέντες καὶ συντετηκότες. Greg. de baptiſ.
Χθὲς ἐπὶ κλίνης ἔρριψο παρειμένος καὶ λελυμένος, καὶ οὐκ εἶχες τὸν ἄνθρωπον, ἵνα ὅταν τα-
ραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ σε εἰς τὴν κολυμβήθραν. Athen. Συντήκονται δὲ μετὰ τὸν τόκον καὶ
παρίενται. Euripid. in Oreſte, Τὸν μὲν κατηφῆ καὶ παρειμένον νόσῳ, Τὸν ὥστ' ἀδελφὸν ἴσα
φίλῳ λυπούμενον. Plutarch. Καὶ παρειμένον μὲν τό, τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς συμ-
φορᾶς, ἀνοίκειον ἦν παρακαλεῖν ἀνθρωπίνως φέρειν τὸ συμβεβηκός. συμπαθεῖν δ' ἦν ἀναγ-
καῖον, Et hominem quidem animo & corpore defectum præ mœſtitia, pa-
rum erat conſentaneum hortari ad perferendum caſum humano more.
Polyb. in I, οἵ τε Ῥωμαῖοι καὶ Καρχηδόνιοι κάμνοντες ἤδη τοῖς πόνοις διὰ τὴν συνέχειαν τῶν
κινδύνων, εἰς τέλος ἀπήλγουν, τήν τε δύναμιν παρελέλυντο καὶ παρεῖντο διὰ τὰς πολυχρο-
Πάρεσις. νίους εἰσφορὰς καὶ δαπάνας. Πάρεσις ipſa defectio & lāguor, & virium corpo-
Πάρετος. riſque extenuatio, & tabes. & Πάρετοι οἱ παραλελυμένοι καὶ συντακέντες. de quo
verbo ſupra dictum eſt, & μαρασμώδεις vel μαραινόμενοι. & μαρασμὸς tabes &
defectio, quo nomine Galenus ſeniū in homine ſignificari dixit. Eſt au
Μαραίνομαι. tem Μαραίνεσθαι marceſcere, extingui & areſcere. Ariſtot. in Probl. Τὸ μὲν
Μαραίνω. γὰρ γῆρας μαραίνει τὸ θερμόν. Idem, Ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένου τοῦ θερμοῦ ἀθυμίαι γί-
νονται, μᾶλλον ἀπάγχονται, id eſt quibus cor circa præcordia marceſcit & exo-
leſcit. quod verbum de igne etiam dicitur paulatim collabente & ſenſim
extincto. Homerus, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη. Idem Ariſtot.
Μάρανσις καὶ σβέσις. περὶ νεότητος καὶ γήρως, Ἀλλὰ μὴν (inquit) πυρός γε δύο ὁρῶμεν φθοράς, μάρανσίν τε καὶ
σβέσιν. καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, μάρανσιν. τὴν δ' ὑπὸ τῶν ἐναντίων, σβέσιν. τὴν
μὲν, γῆρας. τὴν δὲ, βίαιον. Quo in loco ipſe docet cur ſenium hominis ſit μά-
Αὔανσις. ρανσις, hoc eſt τοῦ θερμοῦ φθορά, caloris tabes. id quod in ſtirpibus eſt Αὔανσις,
vt inquit Galen'. Ariſtot. περὶ ἀναπνοῆς, Τοῖς μὲν οὖν φυτοῖς αὔανσις. ἐν δὲ τοῖς ζώοις
καλεῖται τοῦτο γῆρας. Alibi, ἡ δὲ κατὰ φύσιν τοῦ θερμοῦ μάρανσις διὰ χρόνου μῆκος γινομένη
καὶ τελειότητα, τοῖς μὲν φυτοῖς αὔανσις, ἐν δὲ τοῖς ζώοις καλεῖται θάνατος. Dicitur & Ἀπο-
μαραίνεσθαι, quod ſignificat deſinere, emori, exoleſcere, ἀπολήγειν. vt de ſono

vel motu ſenſim exoleſcẽte. Ariſtot. Probl. ſegm. vndecimo quærẽs διὰ τί εὐηκοώτερα τὰ τῆς νυκτός, infra ita ſubdit, Καὶ ὥσπερ τὸ πρῶτον ψοφοῦν τὸ κινοῦν ἐστὶ τὸν ἀέρα, οὕτω δεῖ πάλιν ποιῆσαι τὸν ἀέρα, καὶ ἀεὶ ἄλλον κινοῦντα εἶναι, τὸν δὲ, κινούμενον. διὸ ὁ ψόφος συνεχής, ὅτι ἀεὶ ἐκδέχεται κινοῦντα κινῶν, ἕως ἂν ἀπομαρανθῇ. ὃ ἐπὶ τῶν σωμάτων ἐστὶ τὸ πεσεῖν, ὅταν μηκέτι δύνηται ὠθεῖν ὁ ἀὴρ ἔνθα μὲν τὸ βέλος, ἔνθα δὲ τὸν ἀέρα. Idem προβλήματι διὰ τί ἡ φωνὴ ὀξυτέρα φαίνεται τοῖς μακροτέρω ἀφεστηκόσιν, ita ſcribit, Τοῖς δὲ μακροτέρω ἀφεστηκόσιν ἀεὶ λεπτοτέρα ἡ φωνὴ ἀφικνεῖται, διὰ τὴν ὀλιγότητα τοῦ ἀέρος τοῦ κινουμένου. μαραίνεται γὰρ ἡ κίνησις. μαραινόμενος δὲ ὁ ἀριθμὸς εἰς τὸ ἓν μὲν τελευτᾷ. σῶμα δὲ εἰς διάστημα ἕν, ὅ ἐστιν ἐν σώματι λεπτότης, ὁμοίως δὲ ἐν φωνῇ. Plut. in Platonicis quæſt. περὶ συμφωνίας loquens, Ὀξὺς μὲν γὰρ ὁ ταχὺς τοῦ φθόγγου, βαρὺς δὲ ὁ βραδύς. διὸ καὶ πρότεροι κινοῦσι τὴν αἴσθησιν οἱ ὀξεῖς. ὅταν δὲ τούτοις ἤδη μαραινομένοις καὶ ἀπολήγουσιν, οἱ βραδεῖς ἐπιβάλωσιν ἀρχόμενοι, τὸ κραθὲν αὐτῶν δι' ὁμοπάθειαν ἡδονὴν τῇ ἀκοῇ παρέχει. Cic. in 2. de Natura deorũ, Etenim videmus cæteras opiniones fictas atque vanas diuturnitate extabuiſſe. Tabes igitur & ſenium hominis eſt μάρανσις & μαρασμὸς, & inde Μαρασμώδης πυρετὸς, διαφέρων τοῦ συντηκτικοῦ. Senium autem & tabes plantarũ vt diximus eſt Αὔανσις. Eſt enim Αὐαίνεσθαι areſcere. Plato in Phædro, Ὅταν δὲ χωρὶς γίγνηται καὶ αὐχμήσῃ, τὰ τῶν διεξόδων στόματα ᾗ τὸ πτερὸν ὁρμᾷ, συναυαινόμενα καὶ μύσαντα, ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ. Xenoph. Ὡς αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος. Αὐαίνω areſacio. ὅθεν Καθαυαίνω καὶ Ἀφαυαίνω. Theophr. in VIII, Πολλάκις δὲ ἐν τῷ ἁδρύνεσθαι τὸν καρπὸν, ἐὰν μεγάλα καὶ πλείω χρόνον πνεύματα ἐπιγίνηται, ξηραίνει καὶ ἀφαυαίνει, ὃ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι. Idem in 1. de Cauſis, Καὶ τῶν δένδρων ἀφαιροῦσι τὰ ἀφαυαινόμενα. Ἀφαυαίνεσθαι Athen. pro inedia exareſcere & conſumi dixit. Ἐξαυαίνω exareſacio, exicco. Ariſtot. in dicto libro περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, de interitu arborum loquens, ἂν δὲ ἡ τὸ περιέχον ὑπερβάλλῃ ψυχρότητι διὰ τὴν ὥραν, ἰσχυρῶν γινομένων τῶν πάγων, ἐξαυαίνεται, ἢ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνῃ καύματα, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμὸν, ὃ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα. Ἀφαύω etiam dicitur pro eodem. Ariſtoph. ἱππεῦσι, Νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγον, ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει. Eſt etiam Αὔω τὸ καίω. ὅθεν Ἐναύω, accendo. Lucian. Τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης. Xenoph. in 2. ἀπομνημ. Καὶ τῷ γείτονι βούλεσθαι ἀρέσκειν, ἵνα πῦρ ἐναύῃ ὅταν δέῃ. Vnde Ἔναυσμα fomes, fax, id eſt incitamentum. Herodian. Τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν. Idem, Ἥ τε περὶ ἐκεῖνα σπουδὴ καὶ φιλονεικία, ἐναύσματα ἔριδός τε καὶ ἔχθρας παρέχε. Herodotus in Vrania de ignominia publica Spartanorum loquens, quæ ſimilis erat hodiernæ mulctæ eorum qui ciuili cõmunione arcentur, Γάμων δὲ τοιάδε, ἠτίμωτο. οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἔναυε, οὔτε διελέγετο. Dinarch. κατὰ ἀριστογ. ὥστε ἐκείνους ἀποψηφίσασθαι, μήτε πῦρ ἐναύειν τούτῳ, μήτε συσσιτεῖν μηδένα, μήτε θυσιῶν τῶν γινομένων κοινωνεῖν. inde illud Euripidis in Oreſte, ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε, μήθ' ἡμᾶς στέγαις, μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ μητροκτονοῦντας. Hoc idem Ὑπέκκαυμα dicitur & Ἐμπύρευμα, hoc eſt ſuſcitabulum, vt Nonius loquitur. Gregor. Οὔτε πόθος ὑφίσταται μαραινομένου τοῦ ὑπεκκαύματος. Plutarch. in Cæſare de quibuſdam factioſis egentibus, Οἳ τοῦ παντὸς ὑπέκκαυμα πλήθους ἦσαν. Cicero facem dicere ſolet, vt in Philipp. ſeptima, Sed quæ prouincia eſt tam exigua ex qua illa fax excitare nõ poſſet incendiũ? Et pro domo ſua, Nonne

Μαρασμώδης. Αὔανσις. Αὐαίνεσθαι. Ἀφαυαίνω. Ἀφαυαίνεσθαι. Ἐξαυαίνω. Ἀφαύω. Αὔω. Ἐναύω. Ἔναυσμα. Ὑπέκκαυμα. Ἐμπύρευμα.

Senatui prouidendum fuit, ne in hanc tantam materiam ſeditionis iſta funeſta fax ſeditionis adhæreſceret? Παρίημι eo amplius ſignificat laxo & demitto. Ariſtoph. ἐπανῦσι, Αθρῇ, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει. ὡς σοῦ ἤδη κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ, Laxa paulum rudentes, hoc eſt metaphoricôs, remitte paululum de contentione. τί δῆτα βούλει τὴν Γαλάτειαν λαβὼν σιωπᾶν. Χορ. αὐτὴ ρ᾽ ἂν ἡδέως λάβοι, τούς τε θρίους παρίει. ἀντὶ τοῦ τοὺς κάλως ἐχάλα τοὺς ἐκ πρύμνας. Παρίεμαι, ἀντὶ τοῦ παραιτοῦμαι. Plato lib. 1. de Repub. Πρὸς ταῦτα κακούργει ἢ συκοφάντει εἰ δύνασαι. οὐδέν σου παρίεμαι, non deprecor, non recuſo. Παρίεμαι etiam ἀντὶ τοῦ δέχομαι καὶ προσίεμαι, admitto. Polyb. in 2. hiſt. ὡς μὲν οὖν ἐπὶ τὸ πολὺ παρίενται τοὺς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς, ὡς ἱκανὰ πάντ᾽ ἔχειν τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ἡμιασσαρίου.

Παρίημι etiam τὸ νικῶ ſignificat, vt παρέρχομαι. Verùm quod apud auctores ſæpe legitur ὅπῃ παρείκοι, videri poteſt ab hoc verbo eſſe παρακείμενος. Greg. de aquis calidis erumpentibus, Εἶτ᾽ ἐκπυρούμεναι, τῷ σφοδρῷ τῆς πάλης, ὅπῃ παρείκοι ἀναρρήγνυνται. ἀντὶ τοῦ ὅπῃ ἐχώρει, ὅπῃ ἐνεδέχετο, vbi erumpendi viam natura comparauit. vbi tranſitum nactæ fuerint. vel vbi natura cedit illis. Plato in Theæt. Οἱ δέ μοι συγγιγνόμενοι, τὸ μὲν πρῶτον φαίνονται πάντες ἀμαθεῖς· προϊούσης δὲ συνουσίας οἷς περ ἂν ὁ θεὸς παρείκῃ, θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες. Hoc loco perſonale verbum eſt: hoc eſt quibuſcunque hoc Deus indulſit & permiſit. quibus deus hanc facultatem dedit. Et in 2. de Repub. Ὅμως δὲ οὐκ ἀποδειλιατέον, ὅσον γ᾽ ἂν δύναμις παρείκῃ. & in x 1. de Legib. τὴν κλοπαίων δὲ καὶ βιαίων πάντων τὰς ζημίας λεγομένας, οἵας δεῖ γίγνεσθαι, λεκτέον, ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοί, καὶ θεῶν παῖδες, νομοθετεῖν. Alibi imperſonaliter, Ὅσον ἂν δυνώμεθα, καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ, prout cuique promptũ fuerit, pro facultate quam quiſque adeptus fuerit. Eſt autẽ Εἴκω τὸ παραχωρῶ, ὅθεν ὑπείκω καὶ παρείκω. Plutarch. in Camil. Εχώρουν ἄνω μετὰ σιωπῆς, συμφυόμενοι χωρίοις ἀποτόμοις οὖσι καὶ χαλεποῖς. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἢ προσεδοκήθη πειρωμένων αὐτῶν προσιεμένοις ἢ παρείκουσι, verùm locis lubricis vltra quàm ſperatum erat greſſus admittẽtibus, conatuíque ſcandentium militum cedentibus. Quare ab hoc verbo παρείκω, παρείκοι in optatiuo, & παρείκῃ in ſubiunctiuo imperſonale eſſe mihi magis videtur. vt ſit ὅπῃ ἂν παρείκῃ, τὸ ὅπῃ παρήκῃ, ὅπῃ ἂν δόξῃ καὶ παρῇ. Et ὅπῃ παρείκοι ſic dicitur, vt ὅπῃ δοκοῖ. Thucydid. Ἱππεῖς δὲ προσμεταπεμψάμενοι ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων, ὅπῃ δοκοῖ ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἐσέβαλλον ἐς τὸ στράτευμα τῶν Θρᾳκῶν, id eſt cum commodum videretur, cum ita viſum fuerat. Sic ὅπῃ παρείκοι, cum daretur occaſio. Plato lib. v. Legum, ὅθεν ὁ μὲν σώφρων ἡδίων ἡμῖν τὸν βίον, ὁ δὲ ἀκόλαστος, λυπηρότερος ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει κατὰ φύσιν γίγνεσθαι. καὶ τόν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκ ἔτι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν, non iam natura comparatum eſt, imperſonaliter poſitum eſt. non iam facile eſt & promptum. Aliud autem eſt παρεῖκα παρακείμενος, vt apud Gregorium in loco ſupra citato, τοῦ στρατοῦ παρεικότος τὰς ἐλπίδας, in ſecũdo κατὰ Ιουλιανοῦ.

Γαρήκω etiam legitur interdum in ea ſignificatione, vt apud Plutarchum in Cicerone, Εἶπεν ὅτι τοῖς κινδυνεύουσιν ἀεὶ, καθ᾽ ὅσον οἱ νόμοι παρήκουσιν, ἐκέχρητο ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως, quatenus leges ſinunt. quatenus per iura liceret. Quare interdum ὅπῃ παρήκῃ legimus διὰ τοῦ η, ſed errore librariorum. παρείκουσι enim apud Plutarchum lego in loco ſuprà citato.

Eſt tamen παρήκω vt καθήκω, ἀνήκω, quod ſignificat pertranſeo, & porrigor & pertineo. Pauſ. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι προσοικοῦσι Μαύρεις Αἰθίοπες, ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, id eſt pertingentes & protenti. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις πολυμερέστατος ὢν πόντος, id eſt, Exaduerſo autem horum porrigitur pontus, plurimis partibus conſtans. Polyb. Ὥστε παρ' ὅλον τὸ πλάτος ἀεὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν στρατοπέδων παρήκειν. Quare & deſinere ſignificat. Xenophon de canibus, Πλευρὰς δὲ εἶναι μὴ ἐπίπεδον βαθείας, ἀλλ' εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, deſinentes & porrectas. Ἀνήκω, attineo, referor & ſpecto. Demoſth. Τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, ad virtutem ſpectantia. Idem, Καὶ τὰ εἰς γένος ἀνηκόντων, id eſt ad natalium nobilitatem ſpectãtium. Ariſtot. in IX. Ethic. Περὶ συμφέροντα γὰρ ἐστὶν ἡ ὁμόνοια ἡ πολιτικὴ, καὶ τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα. Significat etiam aſcendo, & euado. Iulianus Zenoni, Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα σοὶ μαρτυρεῖ καὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης εἰς τὰ πρῶτα ἀνήκειν, id eſt artis ſummam attigiſſe, ad ſummum euaſiſſe. Significat etiam pertingo & porrigo, vt παρήκω καὶ καθήκω, atque eo amplius προσήκω. Herodot. in Erato, Κῶς ὦν δὴ ταῦτα οἷά τε ἐστὶ γενέσθαι, καὶ κῶς σε ἔτι τουτέων ἀνήκει τῶν πρηγμάτων τὸ κῦρος ἔχειν, νῦν ἔρχομαι φράσων, decet te, καὶ προσήκει. Et paulo poſt, Ταῦτα ὦν πάντα ἐς σὲ νῦν τείνει, καὶ ἐκ σέο ἤρτηται. Ἀντιπαρήκω. Ἀνήκω.

Καθήκω etiam προσήκω, conuenio, conſentaneus ſum ſignificat. Syneſ. Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτε πόρρωθεν ἐντεθράφθαι τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, οὔτε ἤδη μοι καθήκει πολλὰ μεμαθηκέναι, πάρεστιν οὔπω γεγονότι τοῦ καταλόγου, nec conſentaneum eſt, nec veriſimile eſt. Καθήκει μοι, officii mei eſt & muneris. Polyb. de conſulibus Romanis, Ὅσα δεῖ συντελεῖσθαι τῶν πρὸς τὰς κοινὰς πράξεις ἀνηκόντων, τούτοις καθήκει φροντίζειν. Lyſ. Ὥστε ὑμῖν καθήκει περὶ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀκριβεστέραν δοκιμασίαν ἢ περὶ τῶν ἄλλων ποιεῖσθαι. Καθῆκον, officium. Greg. εἰς πενθηκοστὴν, Μήποτε οὖν τοσοῦτον ἀμνηστήσωμεν ἀρετῆς, ἢ τοῦ φιλικοῦ καθήκοντος. Et τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν Xenophon pro officio perfungi dixit. Lucian. Σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων, id eſt officii detrectatio. Homerus αἶσαν appellare ſolet, vnde αἴσιμον & ἐναίσιμον, quod officioſe factum eſt. vt Iliad. III, Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. & Odyſſ. VII, Ξεῖν' ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε Παῖς ἐμὴ, οὕνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν Ἦγεν ἐς ἡμέτερον. & paulo poſt, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. Et Αἴσιμος ἀνὴρ bonus & probus & officioſus. Iſæus περὶ φιλοκτ. κλήρου. Πῶς οὖν ἂν αἴσιμός τις τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφιδοῦν υἱὸν ποιησάμενος κατέλιπεν, ᾧ ὁμοίως ὁ νόμος τὴν κληρονομίαν ἀποδίδωσι, καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ γινομένοις. Καθήκω. Τὸ καθῆκον. Αἶσα. Αἴσιμον. Εναίσιμον.

Αἴσιον etiam inter alia καθῆκον ſignificat, & iuſtè officioſéque factum. vnde Αἰσυμνῆται olim dicti, quod genus eſt regum, οἱονεὶ αἰσίως πάντα νέμοντες, eſt enim iuſtitia quæ ius ſuum vnicuique tribuit. Αἰσυμνῆται οὖν οἱονεὶ αἰσιονεμηταί. de quibus Ariſtot. in III. Politic. Τρίτη δὲ βασιλεία, ἣν αἰσυμνητείαν προσαγορεύουσιν. αὕτη δέ ἐστιν αἱρετὴ τυραννίς. Idē alibi, Δεῖ γὰρ τὸν βασιλέα ἔχειν ἰσχύν. εἶναι δὲ τοσαύτην τὴν ἰσχὺν, ὥστε ἑκάστου μὲν καὶ ἑνὸς καὶ συμπλειόνων κρείττω, τοῦ δὲ πλήθους ἥττω. καθάπερ οἱ ἀρχαῖοι τὰς φυλακὰς ἐδίδοσαν ὅτε καθισταῖέν τινα τῆς πόλεως ὃν ἐκάλουν αἰσυμνήτην ἢ τύραννον. quare Homerus veluti τοῦτο τὸ ἔτυμον huius dictionis αἰνιττόμενος, αἰσυμνῆτας vocauit quos poſteriores βραβευτὰς appellauerũt, hoc eſt τοὺς αἰσίμως νεμητικοὺς τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας. Odyſſ. θ, Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐῢ πρήσσεσκον ἕκαστα. Καθῆκον etiam Αἴσιος. Αἰσυμνήτης. Αἰσυμνητεία.

Τεταγμένος. dicitur ἀπὸ τεταγμένου, τεταγμένον, ſtatū & cōſtitutum. Polyb. lib. III, Οἱ δ' ἀχαιοὶ καθηκούσης αὐτοῖς ἐκ τῶν νόμων συνόδου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἧκον ἐς αἴγιον. Idem, Οἱ δ' αἰτωλοὶ παραγενομένης αὐτοῖς τῆς καθηκούσης ἐκκλησίας, συνελθόντες ἐβουλεύσαντο. τῆς νομίμου καὶ ὡρισμένης.
Σύγκλητος. quæ autem indictiua eſt, Σύγκλητος appellatur: vt apud Demoſthenem in Pſephiſ. ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἐπὶ ἄρχοντος νεοκλέους, μηνὸς βοηδρομιῶνος, ἐκκλησίας συγκλήτου ὑπὸ στρατηγῶν συναχθείσης. Ipſe Demoſthenes ἐν τῷ περὶ παραπρ. Ἐφοβοῦντο δὲ μὴ σύγκλητος ἐκκλησία γένοιτο ἐξαίφνης, εἶτα ἀκούσαντες ὑμεῖς ἐμοῦ τἀληθῆ, ψηφίσαισθέ τι τῶν δεόντων. AEſch. in eadem, Πλείους δὲ ἐκκλησίας συγκλήτους ἠναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν μετὰ φόβου καὶ θορύβου, ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων. Vnde fit vt σύγκλητος βουλὴ pro Senatu Ro. ponatur à Græcis, & interdum σύγκλητος ſine adiectione, vt apud Plutarchum & Herodianum.
Κύριος. Κυρία etiam ἐκκλησία dicitur, vt κυρία ἡμέρα, ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη. Theophr. in primo de Cauſis, Φανερὸν δὲ ἐν τοῖς ἀφαιρουμένοις φυτοῖς ἀμπέλων τε καὶ ἑτέρων, καὶ συντιθεμένοις ἐν πίθοις. προβλαστάνουσι γὰρ οἱ βλαστοὶ τῆς ὥρας καθηκούσης, id eſt ſuo & conſtituto tempore. Idem, ὃ καὶ καθηκούσης ἐνίοτε γίγνεσθαι τῆς ὥρας ὅταν ἀντικόψῃ ὁ χειμών, obſiſtente hyeme ne germina erumpāt.
Ἱκνούμενος. Alibi pro eodem κατὰ τοὺς ἱκνουμένους καιροὺς dixit, vt Ariſtoteles in quarto de generatione animalium, de iis animalibus loquens quæ vno coitu implentur, cum ſint πολυτόκα. vbi ſic inquit, Ὅσα οὖν τῶν ζώων διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν πλεῖον προΐεται σπέρμα, ἢ εἰς ἑνὸς ζώου ἀρχήν, οὐκ ἐνδέχεται ἐκ ταύτης ἓν γίγνεσθαι πάσης, ἀλλὰ τοσαῦτα ὅσα τοῖς μεγέθεσιν ὥρισται τοῖς ἱκνουμένοις. Idem in Problemat. ſeg. 2. de cucumeribus loquens hyeme ſerendis in calathis, Οὗτοι δὲ πρώϊμοι ἔσονται, ἐὰν ὡς ἔχει ἐν τοῖς ταλάροις εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν εἰς τὴν γῆν φυτεύσῃ, ſi tempeſtiuè, & ſuo tempore. Καθήκω, τὸ προσήκω, id eſt pertineo, porrigor, protendor. Pauſ. Καθήκει δὲ ὁ τῶν Κορινθίων ἰσθμὸς τῇ μὲν, ἐς τὴν ἐπὶ Κεγχρέας, τῇ δὲ, ἐς τὴν ἐπὶ Λεχαίῳ θάλασσαν. Polyb. in v, Τούτοις συμβαίνει μὴ πολὺ διεστάναι τῶν ἐθνῶν τῶν ἐπὶ τὸν Εὔξεινον καθηκόντων πόντον. Καθήκω, emano, accido. Pauſ. Ἀλλ' οὐδείς πόρος ἐστὶν ἀνθρώπῳ παραβιῶσαι τὸ καθῆκον ἐκ τοῦ θεοῦ, quod diuinitus accidit. Καθήκω, deuenio. AEſch. περὶ παραπρ. Ἐπειδὴ οἱ πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις, ὑπὲρ τῆς πρεσβείας εἰρήκασιν, καὶ καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, & vices loquendi ad nos deuenerunt. Idem, Ῥηθέντων δὲ τούτων, ἤδη καθῆκεν εἰς Δημοσθένην τὸ τῆς πρεσβείας μέρος.
Περιήκω. Περιήκω, mutatis in orbem vicibus redeo vel peruenio. Arrian. Ὡς οὖν περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακή, & cætera. Sic dicitur vt περιῆλθεν καὶ περιέστη, de quibus alibi diximus.
Προσήκω. Προσήκω τὸ καθήκω καὶ ἀνήκω. Demoſth. Καὶ γὰρ αἰτίαν ἐπήγαγέ μοι φόνου ψευδῆ, καὶ οὐδὲν ἐμοὶ προσήκουσαν, nihil ad me pertinentem, cuius crimen in me non eſt veriſimile, non conuenit. Idem, Καὶ δίκην δοῦναι πραγμάτων ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσῆκεν, ἐκινδύνευον.
Affinis culpæ. Simili ratione affinem culpæ & crimini dicimus. Sunt enim Προσήκοντες οἱ οἰκεῖοι, cognati & affines. Cicero pro Sylla, Hic cōtrà ita quieuit, vt eo tempore omni Neapoli fuerit, vbi neque homines fuiſſe putātur huius affines ſuſpicionis. Idem, Circunſpicite pauliſper mētibus veſtris hoſce ipſos homines, qui huic affines ſceleri fuerunt. Valer. lib. VIII, Septies tortus pernegauit ei ſe culpæ affinem eſſe, ἑπτάκις εἰς βάσανον καταστὰς, διετέλεσεν ἔξαρνος γνώμῃ μηδὲν αὐτῷ τῆσδε τῆς αἰτίας προσήκειν. Iſocr. Εἰ μηδέν σοι

προσήκων, οὕτω προχείρως ἐπιχειρῶ σε νουθετεῖν, nulla tibi neceſſitudine cõiunctus. Plato τὸ προσῆκον τοῦ πράγματος dixit, pertinẽs ad cauſã, & quaſi affine cognatúmque & coniunctũ cum cauſa. Demoſth. Εἰ κατὰ τοῦτο οἴει σοι προσήκειν τὰ τούτου, ὅτι ὁ παῖς ποτε ἐγένετο τοῦ σοῦ, Si quia iſte olim ſeruiuit patri tuo, ideo ad te pertinere bona eius cenſes. Plato, Τοῦ δικαίου πέρι καὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους ξυμβολαίων, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, ius ſuum vnicuique tribuere. Idem lib. VII. de Repub. Καὶ μηνῶν, καὶ ἐνιαυτῶν, οὐ μόνον γεωργίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ οὐχ ἧττον, ſed etiam artis imperatoriæ refert tempeſtates præſciſcere & tenere, hoc eſt, ad eam pertinet, & ei coniunctum eſt.

Ἥκω etiam ἀντὶ καθήκω καὶ ἐπιβάλλω. Greg. in primo κατὰ Ἰουλ. Χρὴ γὰρ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τῶν διωκόντων φείδεσθαι, ὡς πού γε εἰς αὐτοὺς ἥκει μέρος, μὴ τῷ κινδύνῳ τι συνεισφέρειν τῶν πολεμίων, quantum in ipſis eſt. Syneſ. Ἀλλ' ἐγὼ τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον ποιῶ, quod ad me attinet impleo. Demoſth. Τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, εἰ ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, ταῦτα πάντα ἀπώλεσεν οὗτοι, quæ pars ſalutis Phocenſium in ea legatione ſita erat. quantum erat ſalutis Phocenſium in ea legatione poſitum. Εἰς ὅσον δυνάμεως ἥκω, ſignificat ὅσον δύναμαι, quam maximè poſſum. Pauſ. Καὶ Πτολεμαῖος ἐς ὅσον δυνάμεως ἧκε, σφίσι συνήρατο ἐς τὸν πόλεμον. Idem, Καὶ ἐς ὅσον ἧκον δυνάμεως, τὰ Μακεδόνων ηὔξον. Ἥκω ἀντὶ τοῦ ἐς ἡλικίας ἦλθον dicitur ἀττικῶς, vt vice verſa εἰμι ἀντὶ τοῦ ἐς ἡλικίας προβαίνομαι. Προσίεμαι paſſiua voce in vſu eſt, ἀντὶ τοῦ δέχομαι, οὐ διακρούομαι, ἀποδέχομαι, προσδέχομαι, admitto, accipio, non repudio cõditionem. Liban. Καὶ προσήκαντο τὴν πρεσβείαν τῶν Ὀλυνθίων οἱ Ἀθηναῖοι. Xenoph. Μωρὸς δὲ εἴ τις χρημάτων ἐπιθυμῶν, ἧτταν προσίετο, id eſt vinci ſe patitur, vel ſi pecunia perpulſus, non reſpuit conceſſæ ab ſe victoriæ conditionem, hoc eſt ſi admittit. Sic ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην προσίεται, cedit equiti equus, & aſcenſorem admittit. Προσίεμαι, admitto, comprobo, δοκιμάζω. Galen. in primo Therapeut. Λέγοντος γὰρ Ἱπποκράτους ὀρθῶς, ὡς σύμπνουν καὶ σύρρουν ἅπαν ἐστὶ τὸ σῶμα, προσίενται μὲν ἀμφότεροι τοῦτο, διαφέρονται δὲ ὡς, & reliqua. Xenoph. in VIII. παιδείας, Καὶ ὑπογράφεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσί, non improbabat. Προσίεμαι τοῦτο, hoc committo. Idem in VII. παιδείας, Ἐννοήσατε δὲ κἀκεῖνο, ἵνα πρόφασιν ἔχοντες δή, προσιέμεθα κακίονες ἢ πρόσθεν γενέσθαι. hoc committeremus vt deteriores quàm prius eſſemus. Idem admitto etiam Latinè dicitur. Cic. de Legibus, Quid in ſe admittat, qua mẽte, qua pietate religiones colat. Et in Philippicis, Tu autem eo liberior, quòd ea in te admiſiſti, quæ à verecundo inimico audire nõ poſſes, τοιαῦτα εἰς σαυτὸν παραγενόμενος, οἷα οὐδ' ὑπ' ἐχθροῦ ἂν ἀκούσαις. οὕτω δεινὰ σαυτὸν εἰργάσω. Admitto, agnoſco. Plut. in Public. Οὐ προσίεμαι τὸ πένθος. Liuius lib. I, Dextra Hercules data accipere ſe omen, impleturúmq; fata ara condita atque dicata ait, Προσίεσθαί τ' ἔφη τὸν κληδόνα, τά τε εἱμαρμένα ἀποτελέσειν, κτισθέντος δὴ τοῦ βωμοῦ καὶ ἀνατεθέντος. hoc eſt, δεξιωσάμενος δὲ Ἡρακλῆς, δέχομαι, φησί, τὸν οἰωνόν, καὶ τὸ κατὰ τὴν εἱμαρμένην ἀποπληρώσω. Πρόσημι tamẽ inuenitur voce actiua, vt apud Xenophontẽ in quarto ἀναβάσ. Οἱ δὲ ἤδη πάλαι ἥκοντες, καὶ πῦρ ἀνακαίοντες, οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, εἰ μὴ μεταδοῖεν πυρούς. Idem in VII. παιδείας, Οἱ δὲ ἂν θεράποντες ὡς ἔγνωσαν ὅτι προσδέχοιτο, ἧκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, καὶ

Ἥκω. Εἰς ὅσον δυνάμεως ἥκω. Προσίεμαι. Πρόσημι.

ὠθουμένων περὶ τῆ προσπλεῖν, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν. οἱ δὲ ὑπηρέται ὡς ἠδύναντο διαχρίναντες, προΐεσθαι.

Προΐεσθαι. Προΐεσθαι etiam voce paſſiua plærunque in vſu eſt, & ſignificat proiicere, abiicere, obiicere, prodere, deſtituere, effundere, erogare, & alia. Ariſtoteles, Καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα, effundit, emittit. Demoſth. περὶ Μεγαλοπολ. Εἰ μὲν ὑπὲρ τούτου μόνου βουλευτέον, εἰ χρὴ μεγάλην πόλιν ὑμᾶς προέσθαι Λακεδαιμονίοις, ἢ μή, prodere & condonare, vel euertendã obiicere. Idem, Αἱρετώτερον εἰ οἷόν τ' εἰπεῖν, ἡγοῦμαι τὸν Ὠρωπὸν ἐᾶν, ἢ Λακεδαιμονίοις τὴν Μεσσήνην προέσθαι καὶ Πελοπόννησον. Hoc idem Καθυφιέναι dicitur. Idem in eadem, Ἐγὼ δὲ νομίζω τὴν πόλιν προέσθαι μὲν καὶ χωρὶς τοῦ καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τινὰς Ἀρκάδων, Ὠρωπὸν ἂν κομίσασθαι. de quo verbo ſatis ſuprà diximus cum verbo ὑφίεμαι. Dinarch. Τῆς δὲ Ἁρπάλου ἀφίξεως δυσχεροῦς οὔσης, ἐκ ἧς συμβέβηκεν ἀτύχημα τῇ πόλει, διότι πεῖραν εἰλήφατ' ἀκριβῆ τὴν ἕνεκα ἀργυρείου καὶ χρυσίου προϊεμένων πάντα τοῖς πόλεως ἐχθροῖς, id eſt προδιδόντων. Alibi, Προέσθαι καὶ προδοῦναι τὴν εὔορκον ψῆφον. Plurarchus pro dimittere ſæpe vtitur. vt, Τότε δὲ ὁ Πομπήϊος τὸν Καίσαρα ἐδόκει οὐ προήσεσθαι τὴν δύναμιν, non dimiſſurum exercitum. Προΐεμαι, largior & effundo, erogo. Ariſtotel. in IX. Ethic. Τοῖς δ' ὑπεραποθνήσκουσι τοῦτ' ἴσως συμβαίνει. αἱροῦνται δὴ μέγα καλὸν ἑαυτοῖς. καὶ χρήματα προοῖντ' ἂν ἐφ' ᾧ πλείω λήψονται οἱ φίλοι. Paulo poſt pro cedere & condonare amico, Ἐνδέχεται δὲ καὶ πράξεις τῷ φίλῳ προΐεσθαι, καὶ εἶναι κάλλιον τοῦ αὐτὸν πρᾶξαι, τὸ αἴτιον τῷ φίλῳ γενέσθαι. Et rurſus, Καὶ περὶ τὰς τιμὰς δὲ καὶ ἀρχὰς ὁ αὐτὸς τρόπος. πάντα γὰρ τῷ φίλῳ ταῦτα προήσεται. καλὸν γὰρ αὐτῷ τοῦτο καὶ ἐπαινετόν. Sic Baſilius pro largiri cum datiuo iunxit, περὶ πλεονεξίας, Οὐχ ὁρᾷς τοὺς ἐν τοῖς θεάτροις, παίκτας, πύκτας καὶ μίμοις καὶ θηριομάχοις, ὑπὲρ τῆς ἐν ὀλίγῳ τιμῆς, καὶ τῶν παρὰ τοῦ δήμου κρότων, τὸν πλοῦτον προϊεμένους; Plutarchus προέσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον, pro mortem ſibi conſciſcere, dixit. quod Latinè Lucanus effundere dixit, animas effundere viles Quolibet hoſte paras. Virgilius ad verbum in ſexto AEneidos, vitámque peroſi Proiecere animas. Lyſ. Ἀλλ' οὐκ ἂν δεξαίμην ἐμοὶ μὲν ἀχάριστα εἶναι τὰ εἰς ὑμᾶς ἀνηλωμένα, ἐκείνοις δὲ δοκεῖν ὀρθῶς βεβουλεῦσθαι, ὅτι ὑμῖν οὐδὲν προεῖνται τῶν σφετέρων, largiti ſunt. Προΐεσθαι χρήματα Demoſthenes dixit, homini obærato & egenti & labefactatæ fidei credere.

Προΐημι. Προΐημι, immitto, porro ago, in primam aciem promoueo. Xenophon in VII. παιδείας, Πάντως δὲ προΐετε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. Idem, Ὡς δὲ ᾔσθετο ὁ Ἀρταξέρξης ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, ἐπιτίθεται καὶ αὐτὸς κατὰ τὰ εὐώνυμα, προεὶς καμήλους ὡς Κῦρος ἐκέλευσε.

Λαμβάνομαι. Λαμβάνομαι vt λαμβάνω dicitur, ſed genitiuo iungitur, vt ἀντιλαμβάνομαι. ſignificat prehendo, nanciſcor, corripio. Syneſ. Ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, Si ocium nactus fuero. Thucydid. Καὶ λαβόμενοι τῶν ὁρῶν, διαφεύγουσιν ἐς Ἀθήνας. Significat etiã ἀντιλαμβάνομαι. Andocid. Εὐθὺς προσαπηδῶ πρὸς τὴν ἑστίαν, καὶ τῶν ἱερῶν λαμβάνομαι, & aram tenui, aræ adhæſi. Et interdum accuſatiuo conſtruitur. Lucian. Λαμβάνεταί με ἐκ τῆς οὐρᾶς. Significat etiam reprehendo, & increpo. Plato in primo de Legibus, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένε τάχα γὰρ ἄν σου λάβοιτ' ἄν τις τῶν παρ' ἡμῖν ἀμυνόμενος, δεικνὺς τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν, licentiam tibi obiiciens matronalem, facilè te conuincere poſſet atque corripere. Gregor. Eudoxio, Λαμβάνονταί σου τινές, αἰσθάνομαι γάρ, ὡς φιλοκαλοῦντος.

Λαμβάνω. Λαμβάνω, accipio, id eſt patior.

Xenoph. in OEcon. Κἂν ἀεργὸς γέ τις ἵππον πριάμενος μὴ ἐπίσταιτο αὐτῷ χρῆσθαι, ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ κακὰ λαμβάνῃ, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστὶν ὁ ἵππος. Sic Latinè, magnum cepi dolorem, capies moleſtiam dicimus. & cepit me dolor, εἴληφε. Xenophon in Sympoſio, Ἀλλ' ἦ ὀδύνη σε εἴληφε; καὶ μὰ Δί' ἔφη ὦ Καλλία, μεγάλη γε. Λαμβάνω, τὸ αἱρῶ καὶ δάκνω, καὶ ἐλέγχω καὶ καταγινώσκω. Demoſthen. Δικαστῶν δέ γε σωφρόνων ἐστὶν, ὃν ἂν λάβωσιν ἀσελγαίνοντα, κολάζειν. Idem, τὰ δεινότατα ἐργαζόμενοι ληφθῆναι, conuinci & damnari magni ſceleris. Inde Solonis dictum, Κλέπτης μὴ κλέπτου. εἰ δὲ μὴ, τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ, id eſt damnato. Ἐν τῷ λαμβάνειν, eſt animaduertere, recordari. Polyb. in quinto, Ταῦτ' οὖν ἔχειν καὶ τότε Φίλιππον ἐν τῷ λαμβάνοντα συνεχῶς, μὴ οὕτω τῆς ἀρχῆς, ὡς τῆς προαιρέσεως καὶ τῆς μεγαλοψυχίας διαδέδεχθαι αὐτὸν δεῖν, καὶ κληρονόμον τῶν προειρημένων ἀνδρῶν. Ἐπιλαμβάνομαι, τὸ ἁμαρτόντος ἅπτομαι, corripio, emendo, καταγινώσκω, genitiuo. Xenophon, Μόνος ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Plato in Gorgia, ὦ μακάριε, ἐμοῦ δὴ λέγοντος, τῶν λόγων ἐπιλαβοῦ, reprehēde ſi potes quæ dico. Idem, Ἀλλ' οὖν ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν. Simile eſt, ἐπελαμβάνετο γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, mentem conſciam reprehēdebat. Significat etiam incautum opprimere, & imparatū aggredi. Ariſtoteles in quinto Politicôn, Ἐπιλαβόμενος γὰρ στασιαζόντων τῶν γνωρίμων ὁ δῆμος, καὶ λαβὼν προστάτην ἐξ αὐτῶν, ἐπιθέμενος ἐκράτησε. Ἐπιλαμβάνομαι vindico, id eſt ἐφάπτομαι. Plato lib. x 1 1. Legum, de vſucapionibus loquēs, Τῶν δ' ἄλλων δὲ ἀμφισβητησίμων ὅ, τι ἄν τις κεκτημένος ᾖ, ἐὰν μὲν κατ' ἄστυ καὶ κατ' ἀγορὰν χρώμενος φαίνηται, καὶ μηδεὶς ἐπιλάβηται, ἐὰν μὴ ἀποκρυπτόμενος φανερὸς ᾖ, ἐὰν οὕτω τις ἐνιαυτὸν ὁπουοῦν κεκτημένος διαγένηται, μὴ ἐξέστω τοιούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. & Ἐπίληψις vindicatio. ἐὰν δὲ ἐν ἄλλῳ δημίᾳ κέκτηται, μηδεμίαν εἶναι προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως. Ἐπιλαμβάνω, excipio, id eſt διαδέχομαι, ἐκδέχομαι, ſuccedo. Theophraſtus in tertio de Cauſis, Ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν, ἐρυσιβώσῃ, æruginem creet. Et in quarto, Ἐὰν δὲ ψακάδες καὶ δρόσοι πλείους γίνωνται, καὶ ὁ ἥλιος ἐπιλάβῃ καὶ ἄπνοια, τότε σήπεται. de ærugine loquens. Significat etiam opprimo. Thucyd. Καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. Gregor. Ἕως ὁ τῆς θείας ἐπιλάβῃ καιρὸς, καὶ δῷ τῇ γλώσσῃ παρρησίαν, id eſt ſequatur & ſuccedat. Thucydid. Νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον, Cum nox oppreſſiſſet, & opus diremiſſet. Pauſanias in Achaicis, Καὶ τὸν μὲν ἐν τῇ ἀτυχίᾳ τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, fatum & mors huic manū iniecit. Baſilius Libanio, Τάφους γὰρ τοὺς οἴκους κεκτήμεθα μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ, quoad ver ſuccedat hyemi. Cæſar, Hanc legionem ſperans Cæſar opprimere poſſe, & cupiens acceptum detrimentū ſarcire, & cætera. Cicero in Diuinatione, Nunquam me opprimet conſilio, nunquam artificio peruertet, οὐδέποτε ἐπιλήψεταί μου τῇ γνώμῃ. quod idem eſt ac ſi diceret, conſiliis eius anteuertam, omnia prouidebo, οὐκ ἂν φθαίνοι ὑστερείσας ἐμοῦ τῇ βουλῇ. Ἐπαναλαμβάνω τὸ ἀνακεφαλαιοῦμαι, epilogum facio, & ἐπανάληψις ἐπίλογος. Plutarchus in Homero, ἐπίσταται δὲ ταυτὰ καὶ διὰ πολλῶν λέγειν, καὶ δι' ὀλίγων ἐπαναλαμβάνειν. ὅπερ καλεῖται ἀνακεφαλαίωσις. Significat etiam reuoco lectorem. Plato in Phædro, Οὐ γὰρ οἶδα ὅτι χρυσίου λόγον ἀκούων ἐκεῖνος οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων, ἐκέλευσεν οἱ λέγειν. Eſt etiā ἐπανάληψις repetitio vnius dictionis ornatus cauſa: cuius

Λαμβάνω. Ἐν τῷ λαμβάνειν. Ἐπιλαμβάνομαι. Ἐπίληψις. Ἐπιλαμβάνω. Ἐπαναλαμβάνω. Ἐπανάληψις.

Hermogenes triplicẽ cauſam aſſignat ἐν τῷ περὶ μεθόδου τῆς δεινότητος. vt apud Homerũ ſæpe, & Demoſthenẽ, & Xenophontẽ, Ὡς πολλάκις κύνες ἐπιλαμβάνονται. Demoſth. Ἀλλ᾽ ἀνθρωπίνων μὲν τῆς πομπείας ἐπισκευαστὴς, ἀνδραπόδων, ὦ γῆ καὶ θεοί. Ἀντιλαμβάνω, obthuro, πωμάζω. Ariſtot. in Problem. ſegm. x v i. de clepſydra loquens, Ὁ γὰρ ἀὴρ ἐστιν αἴτιος ἐναπολαμβανόμενος ἐν αὐτῇ τοῦ μὴ εἰσιέναι τὸ ὕδωρ ἐπιληφθέντος τοῦ αὐλοῦ. οὐ μὴν ἁπλῶς γε αἴτιος. καὶ γὰρ ἐάν τις αὐτὴν πλαγίαν ἐνῇ εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπιλαβὼν τὸν αὐλὸν, εἴσεισι τὸ ὕδωρ. Alibi, Πωμασθέντος τοῦ αὐλοῦ dixit. Γρηγ. περὶ ἀνθρώπου, de ſermone humano loquens, Χηλέων δὲ διαστολὴ καὶ ἐπίμυσις ταυτὸν ποιεῖ τοῖς διὰ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, id eſt digito admoto ſpiritum tibiæ retinente. Demoſth. κατὰ στεφάνου, Λαβὲ δή μοι αὐτὴν τὴν μαρτυρίαν, καὶ ἀνάγνωθί μοι. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Tu ſcriba recita teſtimonium. tu verò ὦ ἐφύδωρ interim ſiſte aquã fluentem, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπίβυσον τὴν κλεψύδραν, ne ſcilicet tempus agendi minueretur oratori. Et κατὰ Κόνωνος, Λέγε αὐτοῖς ταυτασὶ τὰς μαρτυρίας. σὺ δ᾽ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Quæ verba ad apparitorem per apoſtrophen dicebat qui clepſydris moderandis

Ἐφύδωρ. præfectus erat, ob id Ἐφύδωρ dictus. Ἐπιλαμβάνω, extremũ ſumo. Καὶ Ἐπι-

Ἐπιλαμβάνω. λαμβανόμενον, τὸ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις λαμβανόμενον. Dioſcorides περὶ ῥαφανίου, Δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν μᾶλλον συνεργοῦσαν τῇ ἀναδόσει. προεσθιομένην δὲ μετεωρίζει τὴν τροφὴν, id eſt à cæteris cibis comeſſe conuenit, vt magis digeſtioni opituletur quæ membratim à natura adminiſtratur. Opponitur τῷ προλαμβάνειν. Ἐπέλαβε pro cõtigit. Pauſan. in i i i. Eliacôn, Πισαίοις μὲν τοῖς, καὶ ὅσοι Πισαίοις πολέμου μετέσχον, ἐπέλαβεν ἀναστάτοις ὑπὸ Ἠλείων γενέσθαι. Idem in Achaicis, Τοῦτον ἀνθρώπων μάλιστα ἐπέλαβεν ἄδικα ἐξ ἔρωτος παθεῖν. quod ita imperſonaliter dictũ eſt, vt tamen aliquod ſubiectũ ſubintelligatur. vt εἱμαρμένη vel χρεὼν,

Κατέλαβε. vel quid ſimile. Dicitur etiã κατέλαβε. Idẽ in Bœotic. αὖθις δὲ σφᾶς κατέλαβε γενέσθαι τε ἀναστάτους, καὶ αὖθις ἐς Βοιωτίαν κατελθεῖν. Et alibi in eodem libro, ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Κάσσανδρον κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ Τηλέφου. Paulò poſt, ὅτε σφᾶς ἐπέλαβεν ὑπὲρ τῶν ὅρων πολεμῆσαι τῆς χώρας. Iungitur etiam genitiuo ἀντὶ τοῦ λαμβάνομαι. Ariſtot. in v i i. de hiſtor. animal. de abortionibus loquens, Τὸ δὲ θῆλυ ἔμβρυον ὅ, τι μὲν ἂν διαφθαρῇ ἐντὸς τῶν τετταράκοντα ἡμερῶν, ἀδιάρθρωτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φαίνεται. ὅ, τι δ᾽ ἂν ἐπιλάβηται τοῦ τετάρτου μηνὸς, γίνεται ἐσχισμένον, καὶ διὰ ταχέων λαμβάνει τὴν διάρθρωσιν, quodcunq; autẽ quartũ menſem attigerit & nactũ fuerit. Idem, Καὶ γὰρ ἑπτάμηνα καὶ ὀκτάμηνα καὶ δεκάμηνα τὸ πλεῖστον. ἔνια δ᾽ ἐπιλαμβάνουσι καὶ τοῦ

Ἐπιληψία. ἑνδεκάτου μηνὸς, attingunt. Ἐπιληψία, retentio, obthuratio. Ariſtot. in Problem. ſegm. 2, Ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν κλεψυδρῶν, ὅταν πλήρεις οὔσας ἐπιλάβῃ τις. ὅταν δὲ ἐξέλθῃ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον, πολὺς γίνεται ὁ ἱδρὼς, διὸ τὸ ἐν αὐτῇ ἐπιληψίᾳ ἀθροισθῆναι κατὰ μικρὸν, in retentione ſpiritus, cum ſiſtitur ſpiritus. Ἐπιληψία

Ἐπίληπτος. etiã morbus comitialis. Et ἐπίληπτος comitialis homo, vt Plinius loqui-

Ἐπιλήψιμος. tur. Ariſtot. Διὰ τί τῶν ζώων ἄνθρωπος ἢ μόνον, ἢ μάλιστα διαστρέφεται. ἢ ὅτι ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτον ἐν τῇ νεότητι γίνεται, ὅτε καὶ διαστρέφεσθαι συμβαίνει πᾶσιν. Ἐπίληπτος etiam ὁ ἔγκλητος καὶ Ἐπιλήψιμος, reprehenſione dignus, ὁ ἐπίμεμπτος. τῷ ἐναντίος ἀνεπίληπτος. & qui comitiali morbo laborat, hoc eſt ἐπιληψίᾳ. ἐπίληπτοι etiam dicuntur à dæmone correpti, καὶ οἱ κατεχόμενοι. Inde illud Gregorii de Cypriano martyre, ὁ οὕτω ἄφρων ἐραστὴς καὶ σώφρων ἐπίληπτος ζητεῖ τοῦ κα-

χοῦ τὴν λύσιν, καὶ ἀνίεισιν. ἀμήχανοι γὰρ ἅπτειν τὸ πιεζόμενον. τίς ἡ λύσις; ἐπεὶ οὖν τῆς
παρθένου καταφθείρει ἐρῶν. quod ideo dicit quia cũ ſanctam virginẽ deperiret,
ſacrificiis impiis & philtris magicis vti cœpit: deinde à dæmone arreptus,
in fidem Chriſti venit. Inde Ἐπιληπτίζω, comitiali morbo laboro Plutar- Ἐπιληπτίζω.
chus dixit. Ἀντιλαμβάνομαι paſſiua voce profertur, & ſignificat ἀντιποιοῦμαι, Ἀντιλαμβάνομαι.
ἀντέχομαι, vendico. Significat etiam ſenſu corporis percipio, & ἐφάπτο-
μαι. & Ἀντίληψις eſt perceptio. Baſilius Cæſarienſ. Οὐδεὶς γὰρ διδάσκει τὰς ὄψεις
χρωμάτων ἢ σχημάτων ἀντιλαμβάνεσθαι, οὐδὲ ἀκοὴν ψόφων τε καὶ φωνῶν. Alexand.
in Problemat. Ὅτι ἡ ψυχὴ καθ' ἑαυτὴν σχολάζουσα, καὶ μηκέτι κατά τε τὰς ὄψεις
καὶ τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις ἐνεργοῦσα, καὶ περιελκομένη πρὸς τὰς ἔξω πράξεις, πλέον
ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὴν ἁπτικὴν αἴσθησιν. Idem, Καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ
εἰς ὕψος ὑπὸ τῆς κινήσεως λεπτυνόμενος, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις σμηχόμενος, δίδωσι τῇ ὄψει
καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρώων σωμάτων. Themiſt. in ſecundo de anima,
Αἴσθησις τοίνυν ἐστὶν ἡ ἀντιληπτικὴ τῶν αἰσθητῶν. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Οὐδὲ γὰρ ἡμῖν Ἀντιληπτικός.
πολλαί τινές εἰσιν αἱ ἀντιληπτικαὶ τῶν πραγμάτων δυνάμεις, εἰ καὶ πολυτρόπως διὰ τῶν
αἰσθήσεων, τῶν κατὰ ζωὴν ἐφαπτόμεθα. μία γάρ ἐστι δύναμις αὐτὸς ὁ ἐγκείμενος νοῦς, ὁ δι'
ἑκάστου τῶν αἰσθητηρίων διεξιών. Ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo & retineo, id eſt ἐπι-
λαμβάνομαι. & Ἀντίληψις, apprehenſio. quæ & Ἀντιλαβὴ dicitur. Xenophon Ἀντίληψις. Ἀντιλαβή.
de coma equina, Ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ. Thucydid. Ὅπως
ἂν ἀπολισθαίνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χείρ, ἐπιλαβομένη, vt non habeat manus
quod apprehẽſum retineat, ſed in lubrico fallatur. Lucianus in Timone,
Ὡς δὲ λεῖος εἶ ὦ πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικός, οὐδεμίαν ἀντι-
λαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν. Trãſlatio eſt à luctatoribus. Vnde fit vt pro anſa
reprehenſionis ponatur, & pro eo quod eſt argumentum reprehendendi
& contradicendi. Plato in Phædone, Πολλὰς γὰρ τὰ λεχθέντα ἔτι ἔχει ὑποψίας καὶ
ἀντιλαβάς, εἴ τις μέλλει αὐτὰ ἱκανῶς διεξιέναι. Dicitur & Ἀντίληψις, obiectio diſputã-
tis cũ altero, id eſt ἀντιλογία καὶ ἔνστασις τοῦ ἐλέγχοντος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπό-
των χρηστηρίων, Ταῦτα πολλάκις ἀνασκέψασθαι καὶ ὑμᾶς παρακαλῶ καὶ ἐμαυτόν, ὡς ἔχοντα
πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον. Plato in eodẽ Phædone, Ὡς μέντοι οὐκ
ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώματος, οὐ συγχωρεῖ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει. Signi-
ficat etiã auxiliũ. Baſil. ad epiſcopos Galliæ & Italiæ, Ἤδη μὲν οὖν καὶ ἄλλοτε ἐπε-
βοησάμεθα τῆς ὑμετέρας ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν καὶ συμπάθειαν, ἀλλὰ πάντως διὰ τὸ μὴ
ἀναπληρωθῆναι τῆς ἐκδίκησιν ἡμῶν, οὐ συνεχωρήθητε διαναστῆναι πρὸς τὴν ἀντίληψιν,
implorauim' & aliàs auxiliũ veſtrũ, & in calamitate affectũ cõdoleſcẽtiæ.
Et ἀντιλαμβάνεσθαι opẽ ferre. Idẽ in eodẽ, οὕτω προσδεξάμενοι ἐν εἰρήνῃ, διὰ τα- Ἀντιλαμβάνομαι.
χέων ἀποπέμψατε, ἀγαθὰ ἡμῖν εὐαγγέλια φέροντα τῆς σπουδῆς ὑμῶν ἣν ἔχετε πρὸς τὸ
ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος, hoc eſt συνεπιλαμβάνεσθαι τοῖς ὑμετέροις ἀδελφοῖς,
ad manũ adiutricẽ porrigẽdã. Ἀντιλαμβάνομαι enim eſt corripio & repre-
hẽdo, id eſt ἐπιλαμβάνομαι. Plato in Gorg. Ἐὰν δέ τῳ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμο-
λογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. οὐδὲ γάρ τοι ἔγωγε εἰδὼς λέγω ἃ λέγω, ἀλλὰ
ζητῶ κοινῇ μεθ' ὑμῶν. Paulo poſt, Ἀλλ' οὖν ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τί σοι δοκῶ
μὴ καλῶς λέγειν. Ἀντιλαμβάνομαι, capio, id eſt delecto, perſuadeo. Idẽ in Phæ-
done, Θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ ἀεί, τὸ ἁρμονίαν τινὰ εἶναι
ἡμῶν τὴν ψυχήν, mihi hæret in animo, me adducit. Ἀντιλαμβάνομαι, capeſſo,
ſuſcipio, ἅπτομαι. Demoſth. Καὶ ἕως ἐστὶ καιρός, ἀντιλαμβάνεσθε τῶν πραγμάτων.

Ἀντιλαμβάνω. Ἀντιλαμβάνω, viciſſim accipio, vt ἀντιδωρούμενοι viciſſim dono Greg. dixit. Diximus alibi quid ſignificet ἀντιλαμβάνω. quare ad alia compoſita tranſ-
Ἀπολαμβάνω. eundum eſt. Ἀπολαμβάνω, capio, deprehendo, intercludo, intercipio, cohibeo. Xenoph. Ἀνάγκη τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι. τοὺς δὲ διὰ
Ἐναπολαμβάνω. δυσχωρίας ἀπολαμβάνεσθαι. Dicitur & Ἐναπολαμβάνω τὸ ἐναποκλείω. Ariſtot. in Probl. ſect. 2, Ὡς δὲ ὑπὸ τῆς χειρὸς, οὕτω καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀποληφθῆναι τὸ ὕδωρ ῥέον, ὥσπερ ἐν τῇ κλεψύδρᾳ. καὶ πάλιν πρὸς τὴν κύστιν, ἀπολαμβάνει γὰρ ἐντός. ὁμοίως οὖν πολλῆς κινήσεως οὔσης, τὸ πνεῦμα ἐναπολαμβάνεται. Idem, Ἀπολαμβανόμενον γὰρ ἀθρόον τὸ ὑγρὸν, ὅταν ἀνεθῇ τὸ πνεῦμα, ἀθρόον ἐξέρχεται. Alibi καταλαμβάνειν pro eodem dixit. Idem in eadem, Τοῦ δὲ χειμῶνος πεπυκνωμένων ἐκτὸς τῶν σωμάτων, πολὺ κατειλημμένον τὸ τῆς φύσεως θερμὸν, εἰς πνεῦμα οὐ διαλύει τὸ ὑγρόν. Et rurſus, Ἀλλ' ἐντὸς κατειλημμένον τὸ θερμὸν καὶ μένον, διαλύει τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά. Proclus de Sphæra, ἰσημερινὸς δέ κύκλος ἐστὶν ὁ μέγιστος τῶν πέντε κύκλων ὁ διχοτομούμενος ὑπὸ τοῦ ὁρίζοντος, ὥστε ἡμικύκλιον μὲν ὑπὲρ γῆν ἀπολαμβάνεσθαι, ἡμικύκλιον δὲ ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα. Ariſtot. in 2. Meteorolog. de terræ motu loquẽs, δεῖ γὰρ νοεῖν ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ τρόμων καὶ σφυγμῶν αἴτιόν ἐστιν ἡ τοῦ πνεύματος ἀπολαμβανομένη δύναμις, οὕτω καὶ ἐν τῇ γῇ τὸ πνεῦμα παραπλήσια ποιεῖν. Paulò ſuprà ἐναπολαμβάνεσθαι
Ἐμπεριλαμβάνομαι. dixerat, hoc eſt συνέχεσθαι. quod & Ἐμπεριλαμβάνεσθαι dicitur. vt idem in eodem 2, ἡ μὲν οὖν ἐκκρινομένη θερμότης, εἰς τὸν ἄνω διασπείρεται τόπον. ὅση δ' ἐμπεριλαμβάνεται τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως, ἐν τῇ μεταβολῇ ψυχομένου τοῦ ἀέρος, αὕτη συνιόντων τῶν νεφῶν ἐκκρίνεται. Idem de fulgure loquens, Καίτοι τινὲς λέγουσιν ὅτι ἐν τοῖς νέφεσιν ἐγγίνεται πῦρ. τοῦτο δ' ἐμπεδοκλῆς μέν φησιν εἶναι τὸ ἐμπεριλαμβανόμενον τῶν τοῦ
Ἐμπερίληψις. ἡλίου ἀκτίνων. & Ἐμπερίληψις interior coarctatio. Idem improbans opinio-
Ἀπόληψις. nem Empedoclis, ἄλογος δὲ καὶ ἡ πυρὸς ἐμπερίληψις. pro qua dictione ἀπόληψιν paulò pòſt dixit, τὴν δὲ ἀπόληψιν τί ἂν ἀλογώτερον λέγοι τις, ἢ καθάπερ ἐν τοῖς πυκνοτέροις. Theophr. in v. de Plantis, Καὶ τὰ μὲν χιστὰ τῶν ξύλων, ὅλως ἀπορραγῆ, διὰ τὸ γυμνωθεῖσαν τὴν μήτραν ξηραίνεσθαι. τὰ δὲ πελεκητὰ καὶ στρογγύλα ῥήγνυσθαι, διὰ τὸ ἐναπειλῆφθαι τὴν μήτραν. Et in 2. de Cauſis, Ἅμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῖ συγκατακλείουσαν καὶ ἐναπολαμβάνουσαν τὸ θερμὸν, cohibentẽ. de imbre aquilonio loquẽs.
Ἐναπόληψις. Ἐναπόληψις, intercluſio, cohibitio, concluſio. Idem in eodem ſecundo, Ἀποβλητικὰ δὲ τῶν καρπῶν, πρὶν πεπᾶναι συκῆ καὶ ἀμυγδαλῆ, διὰ τὴν ἐναπόληψιν ὑγρότητός τινος καὶ πνεύματος. Præpoſitio autem ἀπὸ vim habet in quibuſdam aliis
Ἀποφράττω. verbis eãdem, quam in ἀπολαμβάνω. Vt in Ἀποφράττω. Ariſtot. in Probl. Ὅτι τότε μὲν ὥσπερ ὑπὸ τῆς χειρὸς ἢ ἄλλου τινός ἐστιν ὕδωρ ῥέον ἀποφράξαι, id eſt ἀπο-
Ἀποστέγω. λαβεῖν, vt paulo poſt dixit. Idem etiã Ἀποστέγω dicitur, hoc eſt intus coerceo & cohibeo. licet etiã arceo ſignificet & propulſo & inhibeo. vt Polyb.
Ἀποσώζω. Ἥρμοσται δὲ τῷ θυρεῷ καὶ σιδηροῦς κόγχος, ὃς τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγάς, arcet. Ἀποσώζω, intro condo vt ſeruem, intus incolumem contineo. καὶ μόλις ἀπεσώθησαν εἰς στρατόπεδον. Xenoph. in 1. Ἑλληνικῶν, Καὶ ὁ Κοιρατάδας ἐν Πειραιεῖ ἔλαθεν ἀποδρὰς, καὶ ἀπεσώθη ἐς Δεκέλειαν. Greg. εἰς ἅγιον πάσχα, Μὴ στῶμεν ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ, εἰς τὸ ὄρος ἀποσωθῶμεν. Verùm hæc locutio, εἰς τὴν Δεκέλειαν ἀπεσώθημεν, à cõpendio ſermonis inualuit, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Δεκέλειαν εἰσελθόντες ἀπεσώθημεν. Sic Iſæus περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου, Ὅμως δὲ δεομένων τούτων καὶ συνεξέπλευσα καὶ συνε-
Εἰς τοὺς πολεμίους ἑάλωμεν. δυστύχησα, καὶ ἑάλωμεν εἰς τοὺς πολεμίους, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐληλυκότες εἰσκεκομίσμεθα εἰς τὴν τῶν

πολεμίων. Laërt. in Platone, Ὁ δὲ Ἀρχύτας αὐτὸν ὁ πυθαγορικὸς, γράψας ἐπιστολὴν πρὸς Διονύσιον, παρῃτήσατο, καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας, & incolumem reduxit vel remiſit. Pauſ. in Phocicis, Σώζονταί τε δὴ πρὸς τὴν νῆσον οἱ παῖδες τὴν λευκόφρυν. Διασώζω. Σώζω.

Ἀποτειχίζω, muro obſtruo, muro interſepio & cõcludo. Xenoph. in III. ἑλληνικῶν, Εἰ δ' ἀποτειχισθείη ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, καὶ σφίσιν ἂν γῆν πολλὴν καὶ ἀγαθὴν εἶναι ἐργάζεσθαι. de Cherroneſo loquens. Idem in 2, Βουλομένων τὴν Πελάκοντα ἀποτειχίζειν, ὡς ἐκπολιορκήσαιεν αὐτοὺς, ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Ἀποτειχίζω. Ἐπιτειχίζω etiã pro eodẽ dicitur. Idem in v, Πέμψαντες εἰς Αἴγιναν καὶ ὁπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Πάμφιλον, ἐτείχισαν Αἰγινήτας, καὶ ἐπολιόρκουν αὐτοὺς, muro cinxerunt. Ἐπιτειχίζω. Ἐπιτειχισμὸς, & Ἐπιτείχισμα, & Ἐπιτείχισις, munitio & caſtellũ, opúſque ad oppugnationem factum. Idem, Τὸ δὲ ἐπιτείχισμα διεφύλαττεν ὁ Πάμφιλος. Thucydid. Φρούριον δ' εἰ ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν ἄν τι μέρος καταδρομαῖς, οὐ μέντοι ἱκανόν γ' ἔσται ἐπιτειχίζειν τε καὶ κωλύειν ἡμᾶς πλεύσαντας εἰς τὴν ἐκείνων. Ἐπιτειχισμός. Ἐπιτείχισμα. Ἐπιτείχισις. Dicitur & voce paſſiua Ἐπιτειχίζομαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιτειχίζω. Idem, Καὶ μὴν οὐδ' ἐπιτείχισις, οὐδὲ τὸ ναυτικὸν αὐτῶν ἄξιον φοβηθῆναι. τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι, ἤπου δὴ ἐν πολεμίᾳ τε, καὶ οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων, id eſt ἀντεπιτετειχικότων. Poteſt tamen hîc etiam paſſiue intelligi. Ἐπιτειχίζομαι. Ἐπιτετειχισμένον dicitur quod contra aliquos munitum eſt. Sic enim dicitur ἐπιτειχισμὸς vt ἐπιστρατεία. Xenoph. in quinto παιδείας, Τοῦτο δὲ φρούριον τὸ τῆς χώρας, ὅ φατε Ὑρκανίοις τε καὶ Σάκαις ἐπιτετειχίσθαι, τῇδε τῇ χώρᾳ πρόβολον εἶναι τοῦ πολέμου, hoc eſt, ὥστε εἶναι πρόβολον, quod dicitis contra Hyrcanos munitum eſſe, vt ſit huic agro propugnaculum. Idem, Ἐπεὶ δὲ συνῆλθον οἷς ἔμελε περὶ τοῦ φρουρίου, ἐβουλεύσαντο κοινῇ φυλάττειν, οἷσπερ ἀγαθὸν ἦν φίλιον ὂν, ὅπως ἑαυτοῖς μὲν πρόβολος εἴη πολέμου, τοῖς δ' Ἀσσυρίοις ἐπιτετειχισμένον, vt eſſet arx cõtra Aſſyrios munita. Διαλαμβάνω, diſtinguo, dirimo, diduco, interſepio, intercipio, diſpeſco, diſtribuo. Xenoph. in v. παιδείας, Ἐκ τούτου ἐκέλευε τοὺς Πέρσας διαλαβεῖν τὰς σκηνὰς, τοῖς μὲν ἱππεῦσι, τὰς τούτοις πρεπούσας· τοῖς δὲ πεζοῖς, τὰς τούτοις ἀρκούσας. Herodian. in Thalia, Ἐκ δὲ ὦν τοῦ περικληΐοντος ὄρεος τούτου ῥέει ποταμὸς μέγας. οὗτος πρότερον μὲν ἄρδεσκε διαλελαμμένος πανταχοῦ, τῶν εἰρημένων τούτων τὰς χώρας, διὰ διασφάγας ἀγόμενος ἑκάστης ἑκάστοισι, olim rigabat regiones horum iam dictorũ vbique diſtributas diuiſáſque, id eſt διειλημμένος, καὶ διώρυξιν διοχετευόμενος. Plato in Sympoſ. Τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, dirimat, diſgreget, diducat. Ariſtot. in IIII. Politic. Ἐν γὰρ ταῖς μικραῖς ῥᾴδιόν τε διαλαβεῖν εἰς δύο πάντας, ὥστε μηθὲν καταλιπεῖν μέσον. Διαλαμβάνω. Διάληψις interceptio, intercapedo. Ariſtot. in 2. de Partib. Αἱματικὴ γὰρ ἡ φύσις πάντων τῶν σπλάγχνων ἐστὶ, διὰ τὸ τὴν θέσιν ἔχειν ἐπὶ πόροις φλεβικοῖς καὶ διαλήψεσιν, id eſt intercapedine venarum. Διάληψις. Διάληψις etiam eſt αἵρεσις, προαίρεσις & πρόθεσις identidem apud Polybium, & pro eo quod quis ex animi ſui ſententia faciendum ſibi inſtituit. ſic enim inquit in III, Προσθετέον δ' ἂν εἴη ταῖς προειρημέναις πράξεσι τήν τε τῶν κρατούντων αἵρεσιν ποία τις ἦν μετὰ ταῦτα, καὶ πῶς προεστάτει τῶν ὅλων, τάς τε τῶν ἄλλων ἀποδοχὰς καὶ διαλήψεις, πόσαι καὶ τίνες παρ' ἑκάστοις ἐπεκράτουν καὶ κατίσχυον. & inferius, Ἐγὼ δὲ πάντων ἀρχὰς μὲν εἶναί φημι τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ πράξεις τῶν ἤδη κεκριμένων. αἰτίας δὲ τὰς προκαθηγουμένας τῶν κρίσεων καὶ διαλήψεων, id eſt eorum quæ quis iudicat ſibi ſuſcipienda & ince-

ptanda. λέγω δὲ τὰς ἐπινοίας καὶ διαλήψεις, καὶ τοὺς περὶ ταῦτα συλλογισμούς, καὶ δι' ὧν ἐπὶ τὸ κρῖναί τι καὶ πρᾶξαι παραγινόμεθα. Idem, ἰᾶσθαι δὲ ἑκάστων ἐστὶ πρώτας τὰς περὶ τὰς ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις, primis conatibus inceptiſque obuiam ire. Alibi, Τὰ γὰρ προεληλυθότα τῶν ἔργων, ἐξ αὐτῶν πραγμάτων λαμβάνοντα τὴν δοκιμασίαν, δηλοῖ σαφῶς ἐμφαίνει τὰς ἑκάστων αἱρέσεις καὶ διαλήψεις, Poſt res (inquit) peractas & præteritas, cum opera è rebus ipſis probationem accipiant, in promptu eſt iudicare qua voluntate & propoſito conſilióque quiſque fuerit in rebus ipſis agẽdis. Idem de Fabio cunctatore, ἦκε γὰρ Φάβιος ἐπὶ τὰς δυνάμεις, οὐδὲν ἠλλοιωμένος ὑπὸ τῶν συμβεβηκότων, ἔτι δὲ βεβαιότερον μένων ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς διαλήψεως, in priſtino conſilio & propoſito non conferendi ſigna cum Annibale. quia Διαλαμβάνω ſignificat conſilium agito, conſulto. Idem lib. IIII, Καταλαβὼν δὲ τοὺς ἀπὸ τῶν συμμαχίδων παραγεγονότας εἰς τὴν Κόρινθον, συνήδρευε, καὶ διελάμβανε μετὰ τούτων τί δεῖ ποιεῖν, καὶ πῶς χρήσασθαι τοῖς Αἰτωλοῖς. Alibi pro ſtatuo, conſtituo. Idem lib. V, Ὁ δὲ Φίλιππος ἀσμένως ἐπιλαβόμενος τῆς προφάσεως ταύτης διὰ τὸ θαρρεῖν ἐπὶ τῷ πολέμῳ, καὶ διειληφὼς ἀποτρίβεσθαι τὰς διαλύσεις, παρακαλέσας τοὺς ἀπαντητικότας τῶν συμμάχων, &c. id eſt ſtatuens reiiciendam eſſe componendarum diſcordiarum pacificationiſque mentionem. Idem in eodem, Οἱ γὰρ περὶ τὸν Σωσίβιον συνεδρεύσαντες, τοιαύτας τινὰς ἐποιήσαντο περὶ τῆς Κλεομένους διαλήψεις, id eſt diſceptationes & ratiocinationes inter deliberandum de Cleo-

Διαλαμβάνω menis poſtulato, hoc eſt συλλογισμοὺς καὶ πραγματείας. Διαλαμβάνω, diſcepto, diſputo, tracto & commentor, vt Latinè diſcepto, quod ad verbum è Græco ductum eſſe videtur. Ariſtot. Δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας τί ἐστι. πότερον ἐπιστήμη τις, ἢ δόξα, ἢ εὐστοχία. Plato in Timæo, Κοινῇ δὲ διαλαμβάνοντες πάντες, πειρασόμεθα τὸ πρέπον εἰς δύναμιν οἷς ἐπέταξας ἀποδοῦναι, Communi cõſenſu diſputantes quæ iuſſiſti. Laërt. in Platone, Ἐπεὶ δ' οἱ μέν, φασὶν αὐτὸν δογματίζειν, οἱ δ' οὔ, φέρε καὶ περὶ τούτου διαλάβωμεν. Alexand. Καὶ γὰρ περὶ φυσικῶν καὶ περὶ ἠθικῶν καὶ περὶ λογικῶν προβλημάτων ὁ διαλεκτικὸς διαλαμβάνει. Et

Διάληψις. Διάληψις ὁ ὑπομνηματισμός, καὶ πραγματεία, diſputatio, diſceptatio, ratiocinatio, explicatio rei quæ tractatur: commentatio, vt ſcribentis commentarios. Polybius, περὶ τῆς δεισιδαιμονίας τῶν Ῥωμαίων loquens, Μεγίστην δέ μοι διαφορὰν ἔχειν δοκεῖ τὸ Ῥωμαίων πρὸς τὸ βέλτιον ἐν τῇ περὶ θεῶν διαλήψει, in iis quæ de diis diſputant, & prodiderunt. Idem, Διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας, καὶ τὰς περὶ τῶν ἐν ᾅδου διαλήψεις οὐκ εἰκῇ οὐδ' ὡς ἔτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν, hoc eſt, commentationes diſputationéſque inferorum non temere edere & peruulgare: vt ſcilicet populares continerent à ſceleribus, opinione impendentis iræ diuinæ. Quæ verba ſunt hominis inferorum ſupplicia animorúmq; immortalitatẽ fabulas eſſe cẽſentis. Theophr. in VIII, Χρὴ γὰρ καὶ τὰς ἀναβλαστήσεις καὶ τὰς διαφύσεις ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν, in vniuerſum & collectim explicare, ſummario tractatu cõplecti. Διαλαμβάνω, adminiſtro, rego, διαχειρίζω. Plato in Politic. de ſæculo Saturni loquens, Τότε γὰρ αὐτῆς πρῶτον τῆς κυκλήσεως ἦρχεν ἐπιμελούμενος ὅλης ὁ θεός, ὡς νῦν κατὰ τόπους ὑπὸ θεῶν ἀρχόντων πάντη τὰ τοῦ κόσμου μέρη διειλημμένα, id eſt διῳκημένα, διακεχειρισμένα. Deinde ſubdit, καὶ δὴ καὶ τὰ ζῶα κατὰ γένη καὶ ἀγέλας οἷον νομεῖς θεῖοι διειλήφεσαν δαίμονες, αὐτάρκης εἰς πάντα ἕκαστος ἑκάστοις ὢν οἷς αὐτὸς ἔνεμεν, adminiſtrabãt, regebãt, vnuſquiſq; ſufficiẽs ſingulis ad omnia quorũ regimini præfe

ctus erat. Διαλαμβάνω, cócipio, cóprehẽdo. Ariſtot.in VII. Polit. Ῥᾴδιον μὲν περὶ τούτων ἐκ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίστιν, probationẽ & explorationẽ capere, & animo cócipere. vt ſit διαλαμβάνω τὸ λαμβάνω. Διαλαμβάνω etiã διορίζω ſignificat. Xenoph.in OEcon. Ἤδη δ᾽ ἔφη ὦ Σώκρατες ἐκ διειλημμένως πολλάκις ἐκρίθην, ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, Iam verò ô Socrates & ſæpe ipſe ita cauſam dixi, & accuſatus ſum certa & præciſa hac iudicii formula, quonã me ſupplicio, quáve mulcta affici oporteret. Et ſequitur, ὑπὸ τοῦ; ἔφην ἐγώ. ὑπὸ τῆς γυναικός, ἔφη. alludẽs ad formulã foreſem de qua ſuprà diximus. διειλημμένως τὸ διωρισμένως dixit, vt quidẽ ego cẽſeo. Διαλαμβάνω, intercipio. Polyb. Ὁ δὲ διέλαβεν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, vias obſedit, & intercepit trãſitus ſtationariis militibus. Et in quinto, Τὰ στενὰ διειληφὼς φυλακαῖς εὐκαίροις. Διαλαμβάνω etiam refertur ad διαδίδωμι, vt ſit διαμερίζομαι; de quo alibi dictũ, cum ſinguli ad menſuram accipiunt frumentum, aut virilem portionẽ. Demoſth. Οἱ δ᾽ ἐν τῷ Πειραιεῖ διελάμβανον κατ᾽ ὀβολὸν τοὺς ἄρτους. Sic Διανέμομαι, vt διανέμεσθαι τὰ κοινὰ apud Andocidem, partiri inter ſe peculatum.

Διαλαμβάνω etiam diiudico: exiſtimo, & ſtatuo, hoc eſt cenſeo. Polyb. in tertio, Ἀλλ᾽ ἔστιν ἀνθρώπων τὰ τοιαῦτα μὴ διειληφότων, ἀρχὴ τί διαφέρει καὶ πόσον διέστηκεν αἰτίας. Idem, Καθάπερ γὰρ ἐπ᾽ ἐκείνων τῶν συμπτωμάτων ὃν μὲν νικήσαντα καὶ τεθνεῶτα πάντες ἐμακάριζον, τοὺς δὲ ζῶντας ἠλέουν, οὕτως ᾤετο δεῖν περὶ τῶν κατ᾽ αὐτοὺς διαλαμβάνειν. quod etiam διάληψιν ποιεῖσθαι ipſe vocat. Διόπερ ᾤετο δεῖν αὐτούς, ἀποκεκομμένης καθόλου τῆς τοιαύτης ἐλπίδος, τοιαύτην διάληψιν ποιεῖσθαι περὶ τῶν κατ᾽ αὐτοὺς πραγμάτων. Idem, Τίνα χρὴ διάληψιν ποιεῖσθαι τοῦ μέλλοντος τοὺς ὀρθῶς λογιζομένους. Idem, Καθόλου δὲ τῶν πεζικῶν στρατοπέδων ἀκεραίων ὄντων, ἀκεραίους εἶναι διελάμβανον τὰς ὑπὲρ τῶν ὅλων ἐλπίδας. Idem de pugna ad Trebiam loquens, Ὁ δὲ Πόπλιος τὴν ἐναντίαν εἶχε διάληψιν περὶ τῶν ἐνεστώτων, contrarium iudicium atque opinionem. Καταλαμβάνω offendo, id eſt inuenio, aſſequor, nanciſcor, & anteuerto, & complector, & comperio, hoc eſt compertum habeo. & Κατάληψις, quam Cicero comprehenſionem vocat in Academicis: quam Stoici poſuerunt, Academici tollebãt. Et Καταλαμβάνω τὸ ἐναπολαμβάνω, vt ſupra dixi. Καταλαμβάνω nanciſcor, deprehendo. Xenophon in Sympoſio, in perſona Socratis loquens, Οὐκ ἴστε ὅτι οὑτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον; offendit, deprehendit. Themiſt. in 2. Phyſic. Εἰς τὴν ἀγορὰν τις ἐλθὼν ἵνα τῷ δεῖνι διαλεχθείη, κατέλαβε τὸν ἑταῖρον ἐκ τῆς ἀποδημίας ἐπανήκοντα. ὃν ἐβουλήσατο μὲν ἰδεῖν, οὐκ ᾤετο δὲ τηνικαῦτα. τούτου εἰ ἔροιο τὴν αἰτίαν, καὶ ὅπως κατείληφε τὸν ἑταῖρον, ἀπὸ τύχης ἂν φαίη, quo modo nactus eſt & offendit amicum & ſodalem. Theophr. in v. περὶ φυτῶν, Ὅτι δὲ περίφυσις καταλαμβάνει τοὺς ὄζους φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων τῶν ὁμοίων. καταλαμβάνει pro contegit, obducit, complectitur dixit, hoc eſt περιλαμβάνει, vt infrà ſubdit, Καὶ ἐάν τις ἐμβάλῃ λίθον εἰς τὸ δένδρον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο, κατακρύπτεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως. Inde illa κατάληψις Zenoniana, quam Cicero vt dixi, comprehenſionem vertit, quæ fit quaſi digitis in pugnum contractis.

Καταλαμβάνω τὸ διελέγχω καὶ αἱρῶ τὸν κατηγορούμενον, id eſt reum perago. Antiph. Τόν τε γὰρ διώκοντα, οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται. τόν τε φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται. Καταλαμβάνω, occupo, quod etiam καταλαμβάνομαι dicitur. Diodor. Οὗτος οὖν

Marginal notes: Διάληψιν ποιεῖσθαι. — Καταλαμβάνω. — Καταλαμβάνομαι.

ἐπηγγείλατο καθηγήσασθαι διὰ τῆς δυσχωρίας, καὶ ποιήσειν αὐτὸν ὑπερδέξιον γενέσθαι τῶν κατειλημμένων τὴν πέτραν βαρβάρων. Plato in Timæo, Τῇ δὲ ταὐτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιιόντα, ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνοντα, καταλαμβάνεσθαι, id eſt occupare & occupari, vel vincere & vinci celeritate, vt Cicero tranſ-
Ἐπικαταλαμβάνω. tulit. Ab hoc fit Ἐπικαταλαμβάνω, quod idem ſignificat, ſcilicet aſſequor & anteuerto. Idem in eodem Timæo, Μεὶς δ' ἐστὶν ἐπειδὰν ἡ σελήνη περιελθοῦσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον, ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. Theophr. in 2. περὶ φυτῶν, Πεπαίνουσι δὲ ἐν τρισὶν ἔτεσιν, ὥστε καρπὸν ἔχειν ἐπικαταλαμβάνοντος τοῦ νέου τὸν ἔνον. Significat & opprimo, vt in illo Xenophontis, Ἔθεον δὲ δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν ἐν ταῖς εὐναῖς βουλόμενοι. Cic. in Frumentaria, Antonium in mediis eius iniuriis mors oppreſſit, Ἀντώνιον δὲ μεταξὺ ὑβρίζοντα ὁ χρεὼν ἐπικατέλαβε. Componitur etiã
Ἐπικατασφάττω. ἐπὶ cum κατὰ, ita vt ſignificationem propriam habeat, vt ἐπικατασφάττειν. Pauſ. in Meſſẽ. Αἱ γυναῖκες αὗται τρεῖς οὖσαι τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ Μυρτήσης ἀρξάμεναι, προαποθανοῦσι πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφαξαν, id eſt ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι
Ἐπικατάγω. κατέσφαξαν. Thucyd. in III, Ἡ δ' ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται, καὶ διεκώλυσε μὴ δια-
Ἐπικάθημαι. φθεῖραι, id eſt ἐπὶ τῇδε κατάγεται, poſt appellitur. Ἐπικάθημαι & Ἐπικαθίζομαι
Ἐπικαθίζομαι. idem quod κάθημαι ſignificat. Demoſth. Ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, in-
Συγκατακλείω. ſtitor mẽſæ. Συγκατακλείω idem quod κατακλείω. Xenoph. in IIII. παιδείας,
Ἐπικατέρχομαι. ἐπικατακλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἔρυμα. Ἐπικατέρχομαι deſcendo. Thucyd. Ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος εἰς τὴν κοιλίαν. Ἐπικαθίστημι ſufficio, ſubſtituo. de quo alibi
Ἐπικαταβάλλω. dictum eſt. Ἐπικαταβάλλω τὸ καταβάλλω. Xenoph. de canibus, Ἐμμειδιῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα. habet etiã ſignificationem oppoſitam τῷ προκαταβάλλω. Κατέλαβέ με τὸ πρᾶγμα τοῦτο, mihi hoc contigit, mihi accidit. Syneſ. Καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνενεγκεῖν τινὰ γνώμην. Herodian. Πολλῶν δὲ καὶ δεινῶν κατειληφότων τὴν πόλιν. peſtem & famem ſignificans quibus vrbs afflicta erat. Plutarch. Τοιαῦτα μερμηριζόμενον τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνουσιν, oppreſſerunt. Ponitur & imperſonaliter pro contigit. Herodot. in VI, Καί μιν ἀνελόμενον τοῖσι αὐτοῖσι ἵπποισι ἄλλην ὀλυμπιάδα, κατέλαβε ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν Πεισιστράτου παίδων. Pauſ. in Atticis, Τὴν δὲ οἱ συνοικήσασαν ἀδελφὴν κατέλαβεν ἔτι πρότερον ἀποθανεῖν ἄπαιδα. Idem alibi, Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων τεταγμένους. Et pro aduenit, perſonaliter. Herodian. Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, id eſt ſpectaculorum verò diebus. Καταλαμβάνω etiam ſignificat æquo, aſſequor, οὐκ ἀπολείπομαι. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτοῦντας, Ὅταν δὲ τοῦτον τὸν πλούσιον καταλάβωσιν, εὐθὺς τῷ πλουσιωτέρῳ παρισωθῆναι φιλονεικοῦσι, cum pares
Ἐκλαμβάνω. illi facultates & opes adepti ſunt. Ἐκλαμβάνω verbum eſt in compoſitionibus medicorum vſitatum. Dioſc. περὶ πίτυος, Ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καιομένη, ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Pro quo interdum dicitur ἀναλαμβάνω. Et περὶ πισσελαίου, Ἐκλαμβάνεται δὲ ἐν τῇ ἑψήσει τῆς πίσσης, ὑπερ-
Excipio. αιωρουμένου ἐρίου καθαροῦ. Excipio Latinè dicitur. Celſus lib. v, Hæc excipiuntur cærato ex roſa facto. Idem, Medicamenta compoſita molli lana excipiuntur, eáque lana naturalibus condita. Hoc verbum ſignificat medicamenta contuſo aliquo humore diluta colligi. Ἐκλαμβάνω percipio, Iſocr. τοῖς Ἰάσονος παισὶν, Ἐλπίζουσι δὲ ὅσοι ἀγαθοί εἰσιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι, τὰ δὲ ἄλλα πάντα τὰ προσόντα τῷ πράγματι καὶ τὰ κακὰ διαφεύξεσθαι. Ἐκλαμ-

βαίνω,excipio,id eſt interpretor,intelligo. Greg. Ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινὲς ἐξειλήφασιν, ἀντὶ θεοῦ τὰ τοῦ θεοῦ σέβοντες. Damaſc. Εἰ δὲ καὶ τὰς ἑπτὰ ζώνας ἑπτὰ οὐρανοὺς ἐκλαβεῖν θελήσας, οὐδὲν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας λυμαίνεται. quod Euſtathius voce paſſiua extulit, Ὀδύσσεια μὲν εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσι. τὴν δὲ ὑπὸ αὐτοῦ διωκομένην Πηνελόπην, εἰς φιλοσοφίαν ἐκλαμβάνονται. ὧν ὑπολογίζον(ται), ἐκδέχονται. Dionyſ.de Cæleſti hierarch. Καὶ δυνατόν ἐστι δι᾽ αὐτῶν ἀνάγεσθαι πρὸς τὰς ἀΰλους ἀρχετυπίας, ἀνομοίως, ὡς εἴρηται, τῶν ὁμοιοτήτων ἐκλαμβανομένων, id eſt exceptis & intellectis, vt excipere & accipere Latinè interpretari ſignificat. Προλαμβάνω, occupo, anteuerto, quod & καταλαμβάνω & προκαταλαμβάνω dicitur. Theophr.in VIII, Ἁπλῶς δὲ προεξιαπορεῦσι τὰ μὲν, δι᾽ ἰσχὺν, ὡς καὶ δυνάμενα φέρειν τοὺς χειμῶνας. τὰ δὲ, δι᾽ ἀσθένειαν, ὅπως προλάβωσι ταῖς εὐδίαις τὴν αὔξησιν, vt incrementum præſumere valeant clementia temporis. Cicero anticipare dixit. Alibi cum genitiuo caſu, Ταῦτα γὰρ διὰ τὴν ἀσθένειαν προλαβεῖν τῇ ῥιζώσει βούλεται τοῦ χειμῶνος, anteuertere hyemi. Quare προλαμβάνω ἀντὶ τοῦ φθάνω ponitur, & præcedo. Syneſius de Amaſide & Polycrate loquens, Δῆλον ἐποίησεν ὅτι κἂν ἐδάκρυσεν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν, ſi amicitiæ renunciationem calamitas Polycratis præceſſiſſet. καὶ Προειληφότα præcedentia antiquioráque dicuntur. Baſil.homil.VI. de creatione luminarium loquens, Εἰ προείληφε τοῦ φωτὸς ἡ γένεσις, πῶς νῦν ὁ ἥλιος πάλιν εἰς φαῦσιν λέγεται γεγονέναι. Idem, Οὐρανὸς προειλήφει καὶ γῆ. τὸ φῶς ἐπὶ τούτοις δεδημιούργητο. ἡμέρα καὶ νὺξ διεκέκριτο. Quare οἱ Προλαβόντες, maiores & deceſſores & anteceſſores dicuntur. Greg. Μὴ ὅτι τὸν κατ᾽ ὃν αὐτὸν ἡμῖν χρόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν προειληφότων. Idem, Ἐπειδὰν οὖν τις ἐπιστῇ τῶν νέων, πρότερον μὲν ξεναγεῖται παρά τινι τῶν προειληφότων ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, Cum aliquis aduenerit, prius diuerſorium ei datur apud eos qui iamdiu in vrbe moram traxerunt. Πρόληψις, opinio anticipata, cogitatio & cura quæ iam animum occupauit. Baſil. Οὔτε γὰρ ἐν κηρῷ γράψαι δυνατὸν, μὴ καταλεάναντα τοὺς ἐναποκειμένους χαρακτῆρας· οὔτε τῇ ψυχῇ δόγματα θεῖα παραθέσθαι, μὴ τὰς ἐκ τοῦ ἔθους προλήψεις αὐτῆς ἐξελόντα. Cicero in Academicis anticipationem & prænotionem vertit. Et in primo de Natura Deorum, Ex quibus (inquit) notitiæ efficiuntur, quas Græci tum ennœas, tum prolepſis vocant. Idem Baſilius homil.x. enarrare volens illa verba, Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ᾽ εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἡμετέραν, ἀποκαθάρωμεν (inquit) καρδίαν ἰδιωτικὴν, πρόληψιν ἀπαίδευτον, ἀμαθεῖς περὶ θεοῦ ὑπολήψεις. Alexand. περὶ τύχης, ἡ τύχη (inquit) καὶ τὸ αὐτόματον ὅτι μέν ἐστιν ἐν τοῖς οὖσιν, ἱκανὴ περὶ αὐτῶν ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων πρόληψις μαρτυροῦσα, communis ſenſus hominũ, & communis animi conceptus. Idem περὶ εἱμαρμένης, Τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. Et rurſus, Τί δέ ποτ᾽ ἐστὶ καὶ ἐν τίσιν ἡ εἱμαρμένη, οὐκ ἔτι ἱκανὴ τοῦτο μηνύσαι ἡ τῶν ἀνθρώπων πρόληψις. Et Προλαμβανόμενον dicitur quod eſt per prolepſim animo conceptũ. Idẽ in alio tractatu de Fato ad Cæſares, Ἀλλ᾽ ὅτι μὴ τούτων προηγούμενα προειρημένα; ἀλλ᾽ ἄλλου τινὸς χάριν ἐγένετο, διὰ τοῦτο ἀπὸ τύχης γίνεσθαι προείληπται. περὶ τῆς τύχης καὶ αὐτομάτου loquens. Προλαμβάνω, opinionem præſumo, exiſtimo. Plut.in Cæſare, οἱ τοῦτον εἶναι προλαβόντες, ὥρμησαν εὐθὺς καὶ διέσπασαν ἐν μέσῳ τὸν ἄνθρωπον. de Cinna loquens qui errore populi diſcerptus eſt, ὁμώνυμος αὐτὸς ὢν

Προλαμβάνω.

Πρόληψις.

Κίνα τοῦ συνωμόσαμλυ τοῖς τὸν Καίσαρα ἀνῃρηκόσι. Inde præſumo verbum, pro opinione anticipata ducor: quo verbo Iuriſconſulti vſi ſunt, & inde titulus in Pandectis de præſumptionibus. & in titulo de ædilitio edicto. cap. Præcipiunt. Præſumptum eſt, pro veriſimile eſt, pro comperto ferè eſt.

Ὑπολαμβάνω δὲ ἵππον idem quod ἀναλαμβάνω, vt ſuprà dictũ eſt. Xenoph. ἐὰν δέ εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον ὑπολαμβάνειν βούλῃ, οὐ δεῖ ἐξαπιναίως ἀνάγειν, Si impetum equi retinere ductu habenæ velis. Significat etiam παραλαμβάνω. Thucydid. Οὐ γὰρ ἂν Κέρκυραί γε ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον.

Παραλαμβάνω. Παραλαμβάνω, per manus traditum accipio, vt ſucceſſor facit qui prouinciam accipit. Sic enim Demoſthenes vſus, & Gaza ex Cicerone. Significat & à maioribus accipio, & quaſi per manus traditum accipio, vt parentes liberis. Plato libro primo de Repub. Πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; ποῖ ἐπεκτησάμην ἔφη, ὦ Σώκρατες; μέσος τις γέγονα χρηματιστὴς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. ὁ μὲν γὰρ πάππος τε καὶ ὁμώνυμος ἐμοὶ, σχεδόν τι ὅσην ἐγὼ νῦν οὐσίαν ἔχω καὶ κέκτημαι, παραλαβὼν, πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε τῆς νῦν οὔσης. Ariſtid. in Panath. Τὰς πράξεις μὴ παρελθεῖν, πλείους μὲν ἢ τὰς τῶν ἄλλων συμπασῶν, μείζους δὲ ἁπασῶν οὔσας ἃς παρειλήφαμεν, à maioribus audiendo accepimus. Παραλαμβάνω τὸ ἐκδέχομαι καὶ διαδέχομαι. Ariſt. in ſecundo μετεωρολογ. de terræ motu loquens, Ἔστι δὲ τὰ παρειλημμένα μέχρι γε τοῦ νῦν χρόνου τρία, καὶ παρὰ τριῶν, Quæ hac de re hactenus prodita ſunt, tria ſunt, & à tribus auctoribus tradita. Baſil. de vita ſolitaria, Πᾶσα ἡμέρα ἰδίας ἥκει φέρουσα τῆς ψυχῆς ἐπισκότησιν. καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας παραλαβοῦσαι, ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις τὸν νοῦν ἐξαπατῶσι. Cic. in Catone, Sed memoriã illius viri omnes excipient anni conſequentes. Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actam excepit, id eſt ſubſecuta eſt, διεδέξατο, ἐξεδέξατο, παρείληφε, ἐξείληφε.

Διαδέχομαι. Lucian. Ἀκούεις δὲ ἴσως περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διεδέξατό ποτε τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀνεπαύσε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ, quonam pacto ſucceſſerit Atlanti, vel exceperit vices Atlantis. Sic διαδέχεται ὁ υἱὸς τὸν τοῦ πατρὸς πλοῦτον, ſuccedit diuitiis & excipit. καὶ διαδέχεται τὴν ἀρχὴν, ἢ τὸν ἄρχοντα, ſuccedit magiſtratui, ſuffectus eſt in locum. καὶ διαδέχεται τὸν πατριάρχην, ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου. Alexand. in Probl. Καὶ πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν διαδέχεται τὰ τέκνα, Liberi ſuccedunt multis morbis parentum.

Ἐκδέχομαι. Ἐκδέχομαι propriè id dicitur. Ariſtot. in Probl. ſeg. x i, Διὸ καὶ ὁ ψόφος συνεχὴς, ὅτι ἀεὶ ἐκδέχεται κινοῦντα κινῶν ἀὴρ, ἕως ἂν ἀπομαρανθῇ, ὃ ἐπὶ τῶν σωμάτων ἐστὶ τὸ πεσεῖν. Pauſ. in Lacon. Ξευξιδάμου δὲ ὁ παῖς ἐκδέχεται τὴν ἀρχήν. Ibidem διαδέχεται etiam dixit. Greg. Ὁ δὲ Διοκλετιανὸν διωγμὸν ἐκδεξάμενος Μαξιμιανός. Polyb. in primo, Μετὰ δὲ τὰς διαλύσεις ταύτας ἴδιόν τι καὶ παραπλήσιον ἀμφοτέροις συνέβη παθεῖν. ἐξεδέξατο γὰρ πόλεμος ἐμφύλιος, ῥωμαίους μὲν ὁ πρὸς τοὺς φαλίσκους, ὃν ταχέως ἐπετέλεσ. καρχηδονίους δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν οὐ μικρὸς οὐδ᾽ εὐκαταφρόνητος, ὁ πρὸς τοὺς ξένους καὶ νομάδας. ſic Latinè Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actum excepit.

Παραδέχομαι. Παραδέχομαι eſt idem quod παραλαμβάνω, accipio à maioribus, & fama referente accipio. Plato in quarto de Legibus, Φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. Significat etiam ſuſcipio, id eſt ἀναιροῦμαι, ἐπιβάλλομαι, incepto. Demoſth. περὶ τῶν συμμοριῶν, Μείζω γὰρ τῶν

ὑπὸ ἐκείνων προσαχθέντων οὐδένες αὐτοὶ προσδέξασθαι δεδυνήωνται. Προσδέχομαι præterea accipio, & admitto, & expecto ſignificat. Xenoph. Επεμψέ με ὁ Κῦρος, ὦ Ινδὲ, πρός σε. φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων, προσδεχόμενος καὶ ἄλλην στρατιὰν οἴκοθεν ἐκ Περσῶν. Lucæ ſecundo, Δίκαιος καὶ εὐλαβὴς, προσδεχόμενος τὴν παράκλησιν τοῦ Ισραήλ. Significat etiã ſuſcipio. quo Gaza ex Cicerone vſus eſt. Significat etiam admitto & probo. Polyb. in primo, Τούτων δὲ ἐπαναχθέντων εἰς τὴν ῥώμην, οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. Idem, Προσδεξαμένων δὲ καὶ τοῦτο τῶν καρχηδονίων, πάλιν τῆς προσοφειλομένης σιτομετρίας τὴν μεγίστην γεγονυῖαν ἐν τῷ πολέμῳ τιμὴν ἔφασκον αὐτοῖς δεῖν κομίζεσθαι. Ibidem καταινέσαι pro eodem dixit, hoc eſt cõcedere, acquieſcere oblatis aut poſtulatis. Οὐ μὴν ἀλλὰ πρὸ τοῦ δυνατὸν ὑπισχνουμένων τῶν καρχηδονίων, κατήνεσαν ἐπιτρέψαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἐπὶ τῶν στρατηγῶν. Ενδέχομαι, τὸ εὐμενῶς δέχομαι, libens admitto. Sic Demoſthenes & Galenus vtuntur. Ενδέχομαι τὴν αἰτίαν τούτου, ἀντὶ ἀναδέχομαι, recipio in me crimen, & culpã præſtare volo. Demoſth. Μετὰ δὲ ταῦτα πάντα γ' ἐνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ προειρημένα, Seſe reum omniũ fecit, crimen vt ſuum agnouit, omnia in ſeſe recepit. Αναδέχομαι τὴν δίκην, ſpondeo, ἐγγυῶμαι, vt ſponſor vadimonii. Phalaris Τεύκρῳ, Μέτελθε ταύτην αὐτὸς, καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, interpellato matrem de nuptiis filiæ, & promittito, ſpondeto, iubeto fide eſſe tua quinque talenta dotis genero, cum filia ei nupſerit. Verba ſunt eius qui dotem dare volebat alienæ filiæ. Sequitur enim, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὑπ' ἐμοῦ ὀφειλόμενον διορθούμενος, Planéque affirmato & ingenuè, non magis me filiæ dotem dare, quàm patri debitum reddere. Eſt enim Διορθοῦσθαι, vt alibi diximus, aliquid cum aſſeueratione dicẽtis, non ſimulationem præferentis aut timiditatem aut verecundiam.

Αναδέχομαι, recipio, id eſt ſeruo & colligo diſperſos. vt, ὅδε ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ τῆς μάχης ἀνασωζομένων. αὐτὶ τοῦ ἀνέλαβε. Ενδέχεται, fieri poteſt, facultatis eſt noſtræ, & probabile eſt, defendi poteſt, vſu venit interdum: quarum ſignificationum exempla ſunt crebra apud auctores. Theophr. in principio libri tertii, Τοῦτο δὲ οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως, ἀλλ' ἴσως διὰ τὸ μὴ πειρᾶσθαι μηδένα μήτε φυλάττειν, Non quia non poſſit & alio modo fieri. Et in VIII, Αλλὰ ταῦτα ὡς ἐνδεχόμενα λεκτέον διὰ τὸ σπάνιον, Verùm hæc quia rara ſunt, pro contingentibus accipienda ſunt. Ariſtot. in VIII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τὸ ἄρα δυνατὸν εἶναι, ἐνδέχεται καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι. τὸ αὐτὸ ἄρα δυνατὸν καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι. τὸ δὲ δυνατὸν μὴ εἶναι, ἐνδέχεται μὴ εἶναι, contingit. Et, οὐκ ἐνδέχεται impersonaliter, pro fieri non poteſt. Demoſth. κατ' Αφόβου, Οσα δὲ ἰδίᾳ ἕκαστος εἴληφε, καὶ ὁπόσα κοινῇ πάντες ἀποστεροῦσι, οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν. Antiph. Ταῖς ἐνδεχομέναις τιμωρίαις ἐκόλασαν, iis ſupplicijs affecerũt quorum res ipſa facultatem eis dedit. Κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον Syneſius dixit pro quatenus licuit. Et, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad eius fieri poteſt. Polyb. in V, Ο δὲ προειρημένος βασιλεὺς πρὸς μὲν τὸ παρὸν, ἐνδεχομένως ἐβουλεύσατο, τοῦ δὲ μέλλοντος ἠστόχησε, quàm fieri potuit maximè. Hoc etiam participium iungitur cum ſuperlatiuo. Ariſtot. in VII. Politic. Η δὲ πόλις κοινωνία τίς ἐστι τῶν ὁμοίων, ἕνεκεν δὲ ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, quàm fieri poteſt

Προσδέχομαι.
Καταινέσαι.
Ενδέχομαι.
Αναδέχομαι.
Ενδέχεται.
Ενδεχόμενον.

optimæ. quàm natura humana capit optimæ. Quid autem τὸ ἐνδεχόμενον differat τοῦ δυνατοῦ, Plutarchus docet ἐν τῷ περὶ εἱμαρμένης, ſubtili ſatis diſputatione: cuius hanc ſummam colligere poſſumus. quòd quædam ſunt δυνατὰ, quibus nullus caſus obſtare poteſt: & illa ſunt ἀναγκαῖα, vt ortus & occaſus ſtellarũ, & ſimilia. horúmque ἀντικείμενα ſunt τὰ ἀδύνατα. τὰ δὲ ἀντικείμενα, αὐτά τε ἐστὶ καὶ τὰ ἀντικείμενα. Cum autem tria ſint, τὸ δυνατὸν, τὸ ἐνδεχόμενον, τὸ ἐφ᾽ ἡμῖν, quod etiam τὸ κατὰ προαίρεσιν dicitur, id eſt arbitrarium: horum contingens à poſſibili quid differat, iam dictum eſt. Ab arbitrario autem eo differt, quòd contingens & ipſum eſt contingens, & eius oppoſitum. Arbitrarium verò altera pars eſt contingentis. ἀφορίζοιτο δ᾽ ἂν ὧδε, ὅτι τὸ μὲν ἐνδεχόμενον, ὅπερ αὐτό τε καὶ τὸ ἀντικείμενον, vt pluere ſole occidente & non pluere. τὸ δὲ ἐφ᾽ ἡμῖν, θάτερον μέρος τοῦ ἐνδεχομένου. Quod tamen ἐφ᾽ ἡμῖν dicitur, id eſt arbitrarium, latius patet quàm τὸ κατὰ προαίρεσιν. continet enim τὸ ἐξ ἐπιλογισμοῦ καὶ διανοίας, quod ratione fit compoſita: καὶ τὸ ἐκ πάθους καὶ θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας, quod propriè κατὰ προαίρεσιν, id eſt conſulto factum dici non poteſt. Adde & illud ſi placet, ὅτι τὸ δυνατὸν, τοῦ ἐνδεχομένου τῇ φύσει πρότερόν ἐστι. τὸ δὲ ἐνδεχόμενον, τοῦ ἐφ᾽ ἡμῖν προϋφίσταται. Deinde ὅτι τριῶν τούτων ὄντων, δυνάμεως καὶ δυναμένου καὶ δυνατοῦ, δυνάμεως μὲν ὡς τὸ εἶναι προϋπόκειται τὸ δυνάμενον. δυνατοῦ δὲ ἡ δύναμις προϋφίσταται, id eſt prius in naturam rerum

Ἀποδέχομαι. cadit. Ἀποδέχομαι, τὸ δοκιμάζω καὶ συναινῶ, probo, commendo. & variè conſtruitur, interdum cum genitiuo & accuſatiuo, vt ἀποδέχομαί σου τὸν τρόπον. Plato in ſecundo de Repub. Καὶ δὴ καὶ τότε τὴν Θρασυμάχου ἀπόρρησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Idem, Οὐ ἂν παρὰ Θρασυμάχου λέγων ὑμῖν ἀποφαίνοι, ὡς ἄμεινον δικαιοσύνη ἀδικίας, οὐκ ἀποδέξασθέ μου. Iſocrates & cũ genitiuo ſolo, & cum accuſatiuo ἐν τῷ πρὸς Εὐθύνουν, Ενθυμεῖσθαι δὲ χρὴ εἰ ἀποδέξεσθε τῶν τὰ τοιαῦτα λεγόντων, ὅτι νόμον θήσετε ὡς χρὴ ἀδικεῖν. Sic Demoſth. Ἄξιον ἀποδέχεσθαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις διαφυλαττομένων ἐμμένειν. Iſocrat. rurſus cũ accuſatiuo πρὸς Δημόνικον, Μηδένα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Idem, Δόξεις γὰρ αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Cum autem genitiuo iungitur, accuſatiuus ſubintelligitur. Dici enim poteſt, ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδὴν, καὶ ἀντιστρόφως, ἀποδέχομαί σε τῆς σπουδῆς, vt ζηλῶ, vt μακαρίζω, vt εὐδαιμονίζω, & ſimilia. Plutarch. περὶ μουσικῆς, Ἀποδέχομαι μὲν οὖν τῆς συνέσεως τὸν διδάσκαλον Λυσίαν, ἀλλὰ μὴν καὶ τῆς μνήμης ἣν ἐπεδείξατο. Ariſtot. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, Οἱ μὲν οὖν, ἐὰν μὴ μαθηματικῶς λέγῃ τις, οὐκ ἀποδέχονται τῶν λεγόντων. οἱ δ᾽ ἂν μὴ παραδειγματικῶς. vbi τὸν λόγον ſubin-

Ἀποδοχή. telligendum. Ἀποδοχὴ, laus & commẽdatio. Halicarnaſſ. Τὰ δὲ ἀντίθετα καὶ ἰσόκωλα καὶ ὁμοιοτέλευτα, τότε μὲν διὰ τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς, ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο, de

Ἀποδέκτης. ſæculo Gorgiæ loquens. Ἀποδέκται & ἀποδεκτῆρες ſunt coactores tribu-

Ἀποδεκτήρ. torum & vectigalium, ἀπὸ τοῦ ἀποδέχεσθαι καὶ ἀργυρολογεῖν. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Προσόδων ταμίαι καὶ ἀποδεκτῆρες. Ὑποδέχομαι, τὸ ὑποτιθεὶς τὰς χεῖρας δέχομαι, καὶ δεξιοῦμαι, καὶ φιλοφρονοῦμαι. & accipio, id eſt ἑστιῶ. vnde Ὑποδοχὴ, epulũ & conuiuatio. Plutarch. in Galba, Ὑποδοχὰς δὲ ποιούμενος, ἐδείπνιζε τοὺς ὑπατικοὺς καὶ τοὺς ἡγεμονικούς. Idem in ſympoſ. ſapientum, Παρεσκεύαζε δὲ οὐκ ἐν τῇ πόλει τὴν ὑποδοχὴν ὁ Περίανδρος, ἀλλ᾽ ἐν τῷ περὶ τὸ λεχαῖον ἑστιατορίῳ.

Συλλαμβαίνω etiã & Συλλαμβαίνομαι dicitur pro adiuuo. Iſocr. πρὸς Δημον. Συλλαμβαίνω.
Ορῶ δέ σε τῇ τύχῃ ἡμῖν συλλαμβάνουσαν, καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον. Pro concipio καὶ κυῶ Ariſtoteles identidẽ vtitur in primo de generat. animal.

Συλλαμβάνομαι Herodot. & Συνεπιλαμβάνομαι pro inceptum adiuuo, opitulor, ſimul incumbo, vt in Thalia, Οἱ δὲ οὐκ ἂν συνελάβοντο τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐπὶ Σάμον, τούτης ἕνεκα τῆς αἰτίης. Idem, Συνεπελάβοντο δὲ τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐπὶ Σάμον, ὥστε γενέσθαι, καὶ Κορίνθιοι προθύμως. Significat & ſuſcipio, accuſatiuo iunctum. Plato libro quarto de Legibus, Ως θεὸς μὲν πάντα, καὶ μετὰ θεοῦ τύχη καὶ καιρὸς τἀνθρώπινα διακυβερνῶσι ξύμπαντα. ἡμερώτερον μὴν τρίτον συγχωρῆσαι, τούτοις δεῖν ἕπεσθαι τέχνην. καιρῷ γὰρ χειμῶνος ξυλλαβέσθαι κυβερνητικὴν ἢ μὴ, μέγα πλεονέκτημα ἔγωγ᾽ ἂν θείην. Συλλήπτωρ, adiutor. Συλλήπτεια adiutrix, Αγαθὴ δὲ συλλήπτεια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων. Σύλλαβος, index libri, ſi Ciceroni credimus, qui ad Atticum ſcribens ita inquit, Iiſque librariis imperes vt ſumant membranulam ex qua indices fiant, quos vos Græci, vt opinor, συλλάβους appellatis. Eſt enim Συλλαμβάνειν cõprehendere. Lucian. Εἴπατέ μοι οἵτινες ὄντες, συνειλήφατέ με ἐπὶ θανάτῳ. Idem, Τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας. Vt autẽ dicunt συνεπιλαμβάνομαί σοι & συλλαμβάνομαι, ita etiam συναίρομαι. vt, συναίρομαί σοι τὴν δυστυχίαν, hoc eſt ſubleuo, & συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον, ἀντὶ τοῦ συναγωνίζομαι. Demoſth. in I. Olynth. Δεῖ τοίνυν τὴν ἀχθείαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ἡμέτερον νομίσαντας, ἑτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα, καὶ πρεσβευομένους ἐφ᾽ ἃ δεῖ, καὶ στρατευομένους αὐτοὺς, καὶ παροξύνοντας τοὺς ἄλλους ἅπαντας, id eſt συνεπιλαμβάνεσθαι, συναίρεσθαι, ſimul cum aliis ſuſcipere, in commune conſulere de opprimendo Philippo in articulo. Vel vt interpres, σὺν τῇ τύχῃ ἀγωνίζεσθαι, fortunæ ſeſe danti inſtare. Prior tamen interpretatio ex vſu eſt auctorũ. Herodian. Πλεῖν παρεμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. οὐ γὰρ παντάπασιν ἄπρακτος ἐπανῆλθε. Συλλήπτεια. Σύλλαβος. Συναίρομαι.

Συνεφάπτομαι minus eſt quàm συναίρομαι, quaſi ſummis digitis attingere, vel ſimul onus attingere, non etiam tollere, & in humeros ſuſcipere: quod verbum alibi explicatũ eſt cum verbo ἐνάπτομαι. Απτομαι verò capeſſo ſignificat. Plutarch. Τότε δὲ Καῖσαρ πρῶτον ἥψατο πολιτεύματος. Απτομαι, eſito, guſto. Idem, Εβρώθη δὲ καὶ φλοιὸς, ὡς λέγεται, καὶ ζώων ἀγεύστων πρότερον ἥψαντο. Απτομαι, attingo & tracto artem aliquã, & illi ſtudeo. Athen. de Pythagora, Οὐ παρέργως ἁψάμενος μουσικῆς. Sic Plato Απτεσθαι τῶν μαθημάτων. Αψασθαι πολέμου, committere. Plutarch. Καὶ διαβάντες ἥψαντο πολέμου. Απτεσθαι etiam eſt quod tentare noſtri dicũt, id eſt lædere. Dioſcor. περὶ ἀγρου, Απτεται δὲ καὶ κεφαλῆς, καὶ ῥίγη ἐπιφέρει. Plinius tentare valetudinem lib. x x x I. dixit. Cæſar, Exercitũ grauis autumnus valetudine in Apulia tẽtauerat, id eſt læſerat. Cicero ad Atticũ, Valetudinem tuam confirmatã eſſe & à vetere morbo & ab omnibus tẽtationibus gaudeo. Απτομαι δὲ συμφύομαι, hæreo, conglutinor. Theophraſt. Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως δὲ δρύϊνον τῷ πευκίνῳ καὶ ἐλατίνῳ, Materia querna non ita cohæret & conglutinatur cum materia pinea & abiegna. Απτὸς, tractabilis. Plato, Ορατὸς γὰρ, ἁπτός τε ἐστὶ καὶ σῶμα ἔχων οὐρανός. Απτόμενος aptus, id eſt conſertus & compoſitus, προσδεδεμένος. Ariſtotel. in ſecundo de Partibus, Εχει δὲ ὁμοίως ἡ τῶν ὀστῶν καὶ ἡ τῶν φλε- Συνεφάπτομαι. Απτομαι. Tentare & tentatio. Απτός. Απτόμενος.

τῶν φύσις. ἑκατέρα γὰρ αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς ἠρτημένη, συνεχής ἐστι. καὶ οὔτε ὅσονοῦν ἐστιν αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐστίν. ἀλλ' ἢ μέρεσιν ὡς συνεχές, ἢ ἀπτόμενον καὶ προσδεδεμένον. Cicero de Fato, Quòd ſi cõcedatur nihil poſſe euenire niſi cauſa antecedente, quid proficietur, ſi non ea cauſa æternis cauſis apta ducatur? Suprà autem dixerat, conſertã & contextam naturalem colligationem cauſarũ. Aptus etiam eſt ἀπτόμενος καὶ ἀναρτώμενος, dependens ex aliquo. Idem in v. Tuſculanarũ, Qui glorianti cuidam mercatori quòd multas naues in omnem maritimã oram dimiſiſſet: non ſanè optabilis iſta quidem, inquit, rudentibus apta fortuna, hoc eſt ἐξηρτημένη. ſic in Paradoxis, Sapiens totus eſt aptus ex ſeſe.

Aptus.

Παράπτεσθαι eſt manu aberrãte attingere. In Hippiatr. Ἐὰν δὲ σπιλάδες γένηται, φανερὰν αὐτὴν ποιήσας περίκαυσον, φυλαττόμενος μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος, ne temere attingas, & ne aberrãte manu.

Παράπτομαι.

Περιάπτω pro amuleto appendo. Plutarchus de Põpeio qui præſidiũ miſit piratis contra Metellum, Τοῖς ἀνοσίοις ἀνθρώποις καὶ ἀθέοις ὄνομα χαρίσαντα, καὶ περιάπτοντα τὴν αὑτοῦ δόξαν ὡς ἀλεξιφάρμακον. Theophraſt. in ix, Ἀγαθὸν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ εἰς ὠτοκίους περιάπτειν καὶ εἰς φίλτρα. Inde Περίαμμα, amuletum. Dioſcor. lib. iiii, Καλοῦσι δὲ αὐτοὶ ἱερὰν βοτάνην, διὰ τὸ εὔχρηστον ἐν τοῖς καθαρμοῖς εἶναι εἰς περιάμματα. Idẽ περὶ ἱππογλώσσου, Δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι. Plinius tamen libro xxvii. de ea loquens ita inquit, Capitis dolorem corona ex iis impoſita minuit. Appellãtur etiã Περίαπτα à Theophraſto alligata alexipharmaca.

Περιάπτω.

Περίαμμα.

Περίαπτα.

Περιάπτω etiã idem quod περιτίθημι, impono, imprimo, iniungo. Demoſth. Νῦν τοίνυν οὗτος ὁ νόμος ταύτην τὴν δόξαν ἀντὶ καλῆς αἰσχρὰν τῇ πόλει περιάπτει. Ariſtoph. Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι. Plato in Apolog. Οἱ ἐμοὶ δοκοῦσιν αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Significat etiã acquiro & aſciſco. Xenoph. Νομίζοντες πολὺν μὲν ὄλβον, πολλὴν δὲ εὐδαιμονίαν, μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. Significat etiam pro ornamento colli geſto. Plato lib. iii. de Repub. in fine, Ἀλλὰ μόνοις αὐτοῖς ἀπτέσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου οὐ θέμις. οὐδ' ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι, οὐδὲ περιάψασθαι, οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. καὶ οὕτω μὲν σώζοιντ' ἄν, καὶ σώζοιεν τὴν πόλιν.

Προσάπτω, appendo, προσαρτῶ, affigo. Lucian. Καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι, Adeo animi intentionẽ defigunt in præteritæ voluptatis recordatione, vt amorũ præſenti deſiderio non magnopere afficiãtur. Προσάπτω, attribuo, contribuo, aſſigno. Ariſtot. περὶ κόσμου, Τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν, τῇ Λιβύῃ οἱ δὲ, τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσιν, id eſt προσνέμουσι. Προσάπτομαι, τὸ ἄκροις τοῖς δακτύλοις ἅπτομαι.

Προσάπτω.

Προσάπτομαι.

Ἀνάπτω etiã & προσάπτω τὸ περιάπτω, τουτ' ἔστι τὸ περιτίθημι, & ἀνάπτω ἀνατίθημι, tribuo, acceptũ refero. Plutarch. Αὐτοὶ τὴν χάριν ἀνάπτουσιν.

Ἀνάπτω.

Ἀνάπτω, exuſcito, ἀναζωπυρῶ, ἀναῤῥιπίζω. Chryſoſt. Μὴ δὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν.

Σκευάζω, apparo, compono. Et Σκευασία, cõpoſitio, conditura. Dioſcor. Κῦφι θυμίαμά ἐστι σκευασία κεχαρισμένη θεοῖς. Idem, Μίγνυται δὲ τὸ βρύον καὶ μύροις βαλανίνοις καὶ χρίσμασι. καὶ εἰς θυμιαμάτων δὲ καὶ ἀκόπων σκευασίαν ἐστὶν εὔθετον.

Σκευάζω.

Σκευασία.

Et Σκευαστὸς, factitius, compoſitus. Idem περὶ νασκάφθου, Θυμιώμενον διὰ τὴν εὐωδίαν, καὶ μιγνύμενον τοῖς σκευαστοῖς θυμιάμασι. Idem, Πάντες δὲ οἱ σκευαστοὶ οἶνοι ἀναλαμβάνουσι τὴν δύναμιν τῶν μιγμάτων. Plato pro eo quod opificio conſtat, in ſexto de Repub. Τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα, καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν, καὶ

Σκευαστός.

σκευασὶν ὅλον γένος. Σκευασία etiam conditionē ſignificat & apparatum ciborum. Plut. de Tito Flaminio loquens, Εἰπεῖν δὲ τὸν ξένον ὅτι πάντα τὰ κρέα χοίρειά ἐστιν, ἡδύσμασι δὲ καὶ σκευασίαις διαφέροντα. Liuius lib.v. de bello Maced. Homo non tam quàm iſti ſunt glorioſus, renidens, condimentis ait varietatē illam & ſpeciem ferinæ carnis ex manſueto ſue factam. Σκευάζω, veſtio, cultu cōpono, & induo, armíſque contego. Plutarch. in Antonio, Ἐσκευασμένοι δὲ παραπλησίως Πάρθοις. Idem alibi, Ἐπιδεικνύμενος ἄνδρας ἐπὶ μεθίων τὰς γνώμας πεφυκότας, ἐν ἐσθῆσιν οἰκειοτάταις. οὕτω γὰρ ἀπὸ Ῥώμης σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φόβον ὑπεξῄεσαν. Idē, Ἐσθῆτι κελτικῇ σκευασάμενος, cultus, cultu Celtico tectus. Appian. in v. τῶν ἐμφυλίων, Παλμυρηνῶν δὲ τοῦτο προμαθόντων, καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ μετενεγκόντων, καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εἴ τις ἐπιχειροίη, σκευασαμένων τόξοις, πρὸς ἃ πεφύκασιν ἐξαιρέτως. Σκευὴ, armatura. Thucydid. Σκευῇ ψιλῇ χρώμενοι. Et διακόσμησις, οἷον ὅπλων σκευή. Σκευὴ, cultus & geſtamen, vt στολὴ & πανοπλία. Σκευὴ, armamenta nauis, vt cap. x x v i i. Act. Apoſt. Καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν. Vel inſtrumentū nauticum, quia σκευὴ ſignificat inſtrumentum, vt κατασκευὴ, hoc eſt τὰ σκεύη τὰ κατ' οἶκον, τουτέστι τὰ ἔπιπλα, vt auctor Pollux eſt in decimo. Vnde Σκευοθήκη, ἐν ᾗ ἀποτίθεται τὰ χρηστήρια σκεύη ἢ τὰ ἀπόθετα, vaſa vſus non quotidiani, vt ornamentum domus, quod differt ab inſtrumento, hoc eſt, ἐν ᾧ αἱ πολυτελεῖς σκευαί εἰσι. AEſch. ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχὴν, καὶ σκευοθήκην ᾠκοδόμουν. pro armamentario poſuit. Σκευοφόροι calones & lixæ appellantur. Καὶ σκευοφόρα κτήνη, iumēta ſarcinaria & clitellaria. Herodian. Τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη τε καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας, αὐτὸς ἅμα τοῖς δορυφόροις ὀπισθοφυλακεῖν εἵπετο, hoc eſt impedimenta exercitus. Σκευοποιῶ, inſtruo, armo apud Plutarchum & fabricor. Idem, Ὄργανα ἐσκευοποίει. Idem Σκευοποίημα pro habitu ſcenico, hoc eſt pro inſtrumento ſcenico, & cultu apparatúque ſcenicorum. Athen. in x i. de quodam calice loquens quod κέρας dicebatur, Δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρώτου τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου βασιλέως, φόρημά τι γενέσθαι τῶν Ἀρσινόης εἰκόνων. & Σκευοποιὸς perſonarum artifex. Ariſtotel. περὶ ποιητικῆς, Ἔτι δὲ κυριωτέρα περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη ἐστὶ, τῆς τῶν ποιητῶν. quod ideo dicit, quia ἡ ὄψις pars erat artis tragicæ, vt μελοποιία καὶ διάνοια καὶ λέξις. moris autem erat vt perſonæ ſcenicæ iconicæ fierent, & ex earum effigie, eorum facies repræſentarentur qui in actibus inducebantur. quod ſatis ex Ariſtophane intelligi poteſt, qui ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ita inquit, de Cleone loquens, καὶ μὴ δέδιθι. οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος. ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν γνωσθήσεται. τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν, Nec minus (inquit) notus erit. ita enim à me figuratè ſignificatus eſt, vt ſpectatores acres percipiant & intelligant Cleonem τούτοις τοῖς στίχοις εἰρῆσθαι. εἰ καί τις τῶν σκευοποιῶν ἐτόλμησε τὴν ἐκείνου ὄψιν εἰκάζειν καὶ σχηματίζειν. ἔθος γὰρ ἦν, ait interpres, ὅμοια τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα φανεροὶ εἶεν. δεξιὸν autem ἀντὶ δεινοῦ καὶ νοητικοῦ τοῦ ἀστείως εἰρημένου intelligendum puto. licet interpres aliter exiſtimarit, qui Ariſtophanem ipſum in ſcená prodiiſſe ſcripſit, & milto vel fæce illitum Cleonem repræſentaſſe. Sic pauld antè, καὶ τὸ θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς, id eſt acutus & intelligens σκωπτικοῦ ποιήματος,

Σκευή.

Σκευοθήκη.

Σκευοποιῶ.

Σκευοποίημα.

Σκευοποιός.

& figurarum ſcenicarum. σκευοποιηθῆναι pro inſtructum fuiſſe & exornatum gemmis & aliis rebus precioſis. Sequitur enim ibidem, Τῇ γὰρ δεξιωνύμῳ χειρὶ τοιοῦτο φέρει δημιούργημα πλούτου τὴν ὡραίων πλῆρες ἐμφαινόντων τὸ δημιουργῶν. ὡς καὶ τοῦ τῆς ἀμαλθείας ἐστὶν ὀλβιώτερον τὸ κέρας τοῦτο.

Σκευάζομαι. Σκευάζεσθαι etiam ornari ſignificat. Syneſ. Εὐοπλίᾳ, Εἶτα χρυσῆ τις ἐξαρτᾶσθαι χρυσίον οἷς ἐστὶ. καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δορυφόροις ἀρπεδόνας διένεμον. Ponitur & pro σκευάζω.

Ἐνσκευάζω. Plato, Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Ἐνσκευάζω, orno, adorno, induo. Ariſtoph. ἀχαρν. Νῦν οὖν μὲν πρὶν τοι πρὶν λέγειν, ἐάσατε ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον, ſinite me adornari & amiciri in modũ hominis egentiſſimi, aut calamitoſiſſimi. Plato in Critone, Σκευήν τινα περιθέμενος, ἢ διφθέραν λαβὼν, οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες. Lucian. Ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε, τῷ πίλῳ, τῇ λεοντῇ, καὶ τῇ λύρᾳ. Sic varia veſte exornatus, Phædria apud Terentium, & pro Eunucho deductus. Apud Plutar-

Ἐνσκευάζομαι. chum in Sylla Ἐνσκευάζεσθαι pro συσκευάζεσθαι poſitum eſt, id eſt compilare & interuertere, vbi de bibliotheca Apelliconis loquitur, Λέγεται δὲ ταύτης εἰς Ῥώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά.

Διασκευάζω. Διασκευάζω, orno, adorno. Lucian. Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη, βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν ἐπιθεῖσα. Sic apud Plutarchum in Anton. Ἄνδρες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διεσκευασμένοι, hoc eſt ἐσκευασμένοι, ἐνεσκευασμένοι, exornati, compoſiti. Hermog. Εἰ δὲ τρόπος ἐν διηγήσει πλατύνοιτο, διασκευάζεται τὸ πρόβλημα, quòd ſi expoſitionis modus latius fundatur, controuerſia fit ornatior. vnde ἐνδιάσκευος διήγησις καὶ λόγος, vt inferius dicemus. Idẽ alibi, Διασκευὴ δὲ τοῦ προβλήματος, ἡ διατύπωσίς ἐστι τοῦ πράγματος, ὥσπερ ἐν ποιητικῇ ἡ καθ' ἕκαστον τῶν γινομένων ἀφήγησίς τε καὶ διατύπωσις. διὸ μὲν τῶν πεπραγμένων τοῦ διασκευάζοντος, ὀφείλοντος πλατῦναι τὸ πρᾶγμα μόνον, οὐ μέντοι γε αἰτίαις, οὐδὲ συλλογισμοῖς, οὔτε ἄλλῳ ἐπιχειρήματι. & infrà, συνελόντι δὲ εἰπεῖν, ἡ διασκευὴ ποιητικῆς ἔχει φιλοτιμίας. οὐδὲν γὰρ ἕτερον ἡ ποιητικὴ ἔχει, πλὴν ἑκάστου τῶν γινομένων ἀφήγησίν τινα καὶ διατύπωσιν. apud eum autem exempla ſunt καὶ διασκευῆς καὶ διατυπώσεως. Significat etiã armari, & διεσκευασμένος στρατὸς ὁ ἔνοπλος, καὶ ξιφήρης καὶ ἡτοιμασμένος, ſub armis exiſtens, vt Cæſar dixit, & quaſi accinctus. Sic Antiph. κατὰ Λεωχάρους, Ἀκούετε τοῦ ψηφίσματος ὦ ἄνδρες, ὅτι τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ χρηματιοῦσαν περὶ φυλακῆς τοῦ Πειραιέως ἐν τοῖς ὅπλοις ἔδοξε, καὶ πράττειν διεσκευασμένην ὅ, τι ἂν δοκῇ τῷ δήμῳ συμφέρειν εἶναι. Plut. in Pelop. Ὁ δὲ χάρων διεσκευασμένους τοὺς ἄνδρας εὗρεν οὐχ ὡς ἂν ἵνα νίκην ἢ σωτηρίαν ἐλπίζοντας, ἀλλ' ὡς ἀποθανουμένους λαμπρῶς, καὶ μετὰ φόνου πολλοῦ τῶν πολεμίων. Demoſth. in III. κατὰ Φιλίππου, Ὥστε οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς τοιούτου κακοῦ προσιόντος, ῥῆξαι φωνὴν, πρὶν διασκευασάμενοι πρὸς τὰ τείχη προσῄεσαν οἱ πολέμιοι.

Διασκευή. Διασκευὴ, apparatus, ornamẽtum, & inſtrumentum, vt lectiſternia, & lectiſtrati apud Athenæũ. Διασκευάζεσθαι, digeri, diſponi ordinibus diſcretis. Greg. εἰς Ἀθανάσ. Κατὰ γὰρ γένη καὶ ἡλικίας καὶ τέχνας διαιρεθέντες ἦσαν. φιλοῦσι γὰρ μάλιστα ἡ πόλις οὕτω διασκευάζεσθαι

Διασκευάζομαι. ὅταν τινὰ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν. Διασκευάζομαι τὸ συσκευάζομαι, id eſt ſarcinas compono, colligo vaſa, vt qui foro ceſſuri ſunt, aut aliàs migraturi. Demoſth. πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυρ. Ἀλλὰ διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, καὶ παραδοὺς τὴν μὲν οἰκίαν Ἀφόβῳ, τὸν δὲ ἀγρὸν Ὀνήτορι, πρὸς μὲν ἐκείνου δίκην καὶ πράγματ'

ἔχειν ἐμὲ πεποίηκεν. Ἐκσκευάζομαι, exporto, ἐκφορῶ. Strabo lib. x v, Πάντα δὲ τὰ Ἐκσκευάζο-
ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα, καὶ ταῦτα θησαυρῶν καὶ κατασκευῆς μαι.
μεστά. Ἀποσκευάζω inter alia ſignificat aufero & tollo de medio. Syneſ. Ἀποσκευάζω.
Οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς αὐ ἐπεποιήκειν τὸν ἄνθρωπον, αὐτῇ τῇ περαιτέρᾳ σὺν βίᾳ τὸν κα-
τήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας, amolitus, abſterrens, & de medio ſummouens.
Ἀποσκευάζω abiicio, depono, excutio. Baſil. homil. decima, Ἀποσκεύασον τῆς
καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. ἔκβαλε ἀπὸ σου διανοίας ἀφαρμόζουσαν τῷ μεγέθει τοῦ
θεοῦ. Alibi pro euerto, demolior, περὶ πλεονεξίας, Ἀφανίσον πάντα οἴκον πλεονε-
ξίας φύλακα. ἀποσκεύασον ὀροφοὺς, περίελε τοίχους. Rurſus περὶ τοῦ μὴ προσηλῶσθαι τοῖς
βιωτικοῖς, de iactu loquens qui in tempeſtate fieri ſolet, Ἐὰν δὲ κλύδων ἐπανα-
στῇ ζέων ἐκ τοῦ πελάγους αὖθις, ὅπως ἔχωσι τάχους τὸ πολὺ τοῦ βάρους ἀποσκευάζουσι,
abiiciunt in mare, exonerant. Significat etiã onus leuo, exonero. Greg.
Anyſio, Ἰδοὺ καὶ δεύτερός σοι γαμβρὸς, καὶ τὸ γλυκὺ φορτίον ἀποσκευάζει, καλῶς ποιῶν.
Herodianus voce paſſiua vſus eſt, Ὁ δὲ Περέννιος ἀποσκευασάμενος πάντας οὓς καὶ Ἀποσκευάζο-
ὁ Κόμμοδος ᾐδεῖτο, καὶ ὅσοι πατρῴαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο, ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ' μαι.
ἐξουσίαν, ἐπιβουλεύει τῇ ἀρχῇ. Et lib. v i i, Εὐθέως οὖν τούς τε φίλους πάντας οἳ συνῆ-
σαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, συνέδρους τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπιλεχθέντες, ἀποσκευά-
σατο. καὶ οὓς μὲν, εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέπεμψε. τινὰς δὲ ἐπὶ προφάσει διοικήσεως ἀπεσεί-
σατο, μόνος εἶναι βουλόμενος ἐν τῷ στρατῷ. Quod verbum non modo amandare
& ablegare ſignificat, vt in locis proximè dictis, ſed etiam de medio pror-
ſus tollere & necare, vt apud eundem de Commodo loquentem, Τοὺς μὲν
πρεσβυτέρους, καὶ λοιποὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελε, αἰδούμενος ἔχειν
αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας, hoc eſt φονεῦσαι, vt ibidẽ ſubdit. Alibi dixit, Ἀλλὰ
τοιούτους ἄνδρας φόνῳ ἀπεσκευάσατο. Ἀποσκευάζομαι repudio, reiicio, nõ admit-
to. Themiſt. in 2. de Anima, de iis loquens quæ ζωόφυτα vocãtur, vt oſtrea,
quæ αἴσθησιν tantum habẽt τῆς ἁφῆς, Τούτων δὲ (inquit) ἡ αἴσθησις, ἁφή. ἀπτόμενα
οὖν τῶν ξηρῶν καὶ τῶν ὑγρῶν, καὶ τῶν θερμῶν καὶ τῶν ψυχρῶν, καὶ οὐχ ὡς ἁπτῶν μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὡς γευστῶν συναισθανόμενα, τὰ μὲν οἰκεῖα προσίεται, τὰ δὲ ἀλλότρια ἀποσκευάζεται.
Significat etiam refutare, refellere, conuincere, euertere, deſtruere. Greg.
Ἐπειδὴ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον, ὃ δεύτερόν ἐστι πρὸς ἡμᾶς αὖθις
ἴδωμεν. Et rurſus, Ἐπειδὴ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡ-
μέτερον. ac ſi diceret, ἐπεὶ τὰ ἀνεσκευάκαμεν τὰ τῶν ἄλλων, ἄγε κατασκευάσωμεν τὰ ἡμέ-
τερα. Ἀνασκευὴ enim opponitur τῇ κατασκευῇ, vt Quintilianus inquit his Ἀνασκευή.
verbis, Narrationibus non inutiliter ſubiungitur opus deſtruendi con-
ſtruendique eas, quod ἀνασκευὴ κατασκευήq; vocatur. Alexand. in 1. Topic.
Λέγει δὲ ὅτι μὴ δεῖ μέν τινα μέθοδον καθόλου ζητεῖν περὶ πάντων, ὡς ὁρισμῶν αὐτῶν τὰς
τε ἀνασκευὰς καὶ κατασκευὰς ποιεῖσθαι. Idem, Οὐ γὰρ εἰ αἱ ἀνασκευαὶ τῶν ἄλλων ἀνασκευά-
ζουσι καὶ τὸν ὁρισμὸν, ἤδη καὶ αἱ κατασκευαὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν τοῦ ὁρισμοῦ κατασκευὴν χρή-
σιμοι. & ἀνασκευαστικὸς καὶ κατασκευαστικὸς apud eundẽ, aſtruens & deſtruẽs, euer
tẽnſq;. Ἀποσκευάζομαι etiã eſt vẽtris onus pono. Καὶ τὸ ἀποσκευαζόμενον τοῦ
ἀνθρώπου dicitur ἡ κάθαρσις, ἡ ἀποσκευὴ, vt inquit Polybius. Herodia. Κατὰ δὲ τὴν Ἀποσκευή.
μέσην ὁδὸν ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀνεχώρει ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Ἀπο-
σκευάζεσθαι etiam eſt excutere quodcunque onus, hoc eſt ἀποφορτίζεσθαι,
ἀποσείεσθαι, ἀποτίθεσθαι τὸ ἄχθος, ἢ τὸ βάρος. Baſil. εἰς τὴν ἰουλίτ. Καὶ οἱ πολυδάπανοι

τοὺς δυσηνίους τῶν πώλων οὐκ εὐθὺς κατάσχουσι τοῖς χαλινοῖς, οὐδὲ ἀνακρούουσιν. ἀναχαιτίζειν γὰρ οὕτω καὶ ἀποσείεσθαι τοὺς ἐπιβάτας διδάσκουσιν, excutere ſeſſores & ſternere. Philopon. in Proclum lib. VII, Τοῦτο δὲ ἐντελέστερον ἰδίᾳ διεξελεύσεται, ἐπειδὰν τῆς ἐκ πασῶν τῶν ἀπορειῶν ὄχλησιν ἀποσκευασώμεθα. Ἀποσκευὴ etiam dicũtur exercitus impedimenta, καὶ τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδειά τε καὶ χρησιμεύοντα, vt vaſa viatoria & ſarcinæ. Lucian. Καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα εἰς τὴν ναῦν. Athenæus pro
Ἀνασκευάζω. inſtrumento aulæ viatoriæ & imperatoriæ in exercitu. Ἀνασκευάζω deſtruo, vt dictum eſt. Ἀνασκευάζω etiã inſtauro, ab integro reſtituo. Strabo lib. XVI, ἦν δὲ πυραμὶς τετράγωνος ἐξ ὀπτῆς πλίνθου, καὶ αὐτὴ σταδιαία τὸ ὕψος, σταδιαία δὲ καὶ ἑκάστη τῶν πλευρῶν. ταύτην Ξέρξης κατέσπασεν. τάφος δὲ ἦν τοῦ Βήλου. ἣν Ἀλέ-
Ἀνασκευάζομαι. ξανδρος ἐβούλετο ἀνασκευάσαι. πολὺ δ' ἦν ἔργον καὶ πολλοῦ χρόνου. Ἀνασκευάζεσθαι eſt collectis vaſis migrare, vel patria faceſſere, hoc eſt μετοικιζόμενον σκευαγωγεῖν, vt decoctores, & patria extorres, & qui ſolum vertũt. Pauſ. in Bœoticis, ἔστι δὲ ἐχυρὸν χωρίον ὁ χερνησός, ἐς ὃ πάλαι ποτὲ ἀνεσκευάσαντο οἱ παῖδες, κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τῶν Γαλατῶν, id eſt quò omnia ſua pignora exportarunt emigrãtes patria. Plut. in Cæſ. Τῶν Σουήβων ἐς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων. Demoſth. Ἡδέως δ' ἂν πυθοίμην εἰ ὀργίζεσθε τοῖς ἀνεσκευασμένοις τῶν τραπεζιτῶν. εἰ γὰρ ὀργίζεσθε ὅτι ἀδικοῦσιν ὑμᾶς, πῶς οὐκ εἰκὸς ἐστι βοηθεῖν; Et ἀνασκευασθεῖσα τράπεζα, ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούρ. Μετὰ ταῦτα τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης, καὶ τοῦ Ηρακλείδου κατ' ἀρχὰς κεκρυμμένου, ἐπιβουλεύει οὗτος τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος.
Κατασκευάζω. Κατασκευάζω, ædifico, extruo. Strabo lib. V, ἅπας δ' ἐστὶν ὁ κόλπος κατεσκευασμένος, τοῦτο μὲν ταῖς πόλεσιν αἷς ἔφαμεν, τοῦτο δὲ ταῖς οἰκονομίαις καὶ φυτείαις, αἳ μεταξὺ συνεχεῖς οὖσαι, μιᾶς πόλεως ὄψιν παρέχονται. Pauſ. in Lacon. Τοῦτο δὲ τὸ οἰκοδόμημα Επιμενίδην κατασκευάσαι λέγουσι. Idẽ, Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Θέτιδος κατασκευασθῆναί φα-
Κατασκευή. σιν ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ. Κατασκευή, ſtructura, artificium. Halicarnaſſ. in vita Lyſiæ, Γοργίας τε ὁ Λεοντῖνος ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικὴν ποιεῖ καὶ ὑπέρογκον τὴν κατασκευήν, id eſt orationis ſtructurã & compoſitionẽ. Idẽ, Οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος τῶν ῥητόρων,
Ἀκατάσκευος. τῇ γε ὁμοίᾳ κατασκευῇ τοῦ λόγου χρησάμενος, ἡδίον συνέθηκε. Inde Ἀκατάσκευος λέξις, ſoluta, incõdita & incõpoſita. Baſil. Διοδώρῳ, Καὶ τὸ τῆς λέξεως ἁπλοῦν καὶ ἀκατάσκευον, πρέπον ἔδοξέ μοι προσεῖναι Χριστιανῷ. Κατασκευὴ appellãtur ab Halicarnaſſeo ἰσόκωλα, πάρισα, ἀντίθετα, καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος τῆς λέξεως σχηματισμός, hoc eſt opificium & artifex compoſitio. Plut. in Homero, de tropis & figuris lo-
Ἐγκατάσκευος. quens, ἐγκατάσκευον λόγον dixit pro figurata & tropis diſtincta dictione. ἐπεὶ ὁ ἐγκατάσκευος λόγος φιλεῖ τὴν τοῦ συνήθους λόγου ἐξαλλαγήν, ὑφ' ἧς ἐναργέστερος ἢ σεμνότερος ἢ πάντα τερπνότερος γίνεται. καὶ ἡ μὲν τῆς λέξεως ἐκτροπὴ καλεῖται τρόπος, ἡ δὲ τῆς συνθέσεως, σχῆμα. Idẽ Baſil. in Hexaëm. homil. III, Καὶ μηδεὶς τῇ περιεργίᾳ τῶν περὶ ὕδατος φιλοσοφησάντων, τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀκατάσκευον τῶν πνευματικῶν λόγων παραβαλλέτω.
Ἐμπαράσκευος. ſic dicitur vt ἐμπαράσκευος. Idẽ in homil. ſexta, ἐμπαράσκευος ἥκεις ἀκροατής, καὶ πρέπων τῷ πληρώματι τοῦ σεμνοῦ τούτου καὶ μακαρίου θεάτρου, id eſt εὐπρεπής, παρεσκευα-
Πεζὸς λόγος. σμένος. Πεζὸς etiã λόγος dicitur ὁ ἀκατάσκευος, id eſt ἀφελὴς καὶ λιτός, & elocutionis ornatu carẽs. Idẽ εἰς μάρτυρα Γόρδιον, Οὐδ' ἂν προσέτρεψεν ἡμᾶς πανηγυρικῶς ἐμπομπεῦσαι τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, ὁ τὸ πεζὸν τῆς λέξεως, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἀκατάσκευον πανταχοῦ προτιμήσας. Laërt. in Zenone, τὰς ἀρετὰς τοῦ λόγου exponẽs ſecũdũ Stoicos, σαφήνεια (inquit) ἐστὶ λέξις γνωρίμως παριστῶσα τὸ νοούμενον. κατασκευὴ δέ ἐστι λέξις ἐκπεφευγυῖα τὸν ἰδιωτισμόν. Hermog. tomo. 2. τῶν εὑρέσεων de narratione loquẽs,

τρόποι (inquit) διηγήσεως τρεῖς, ἁπλοῦς, ἐγκατάσκευος, ἐνδιάσκευος. Simplici autẽ narratione vtendũ eſſe dicit, cum nuda negocii expoſitio varietate rerũ conſtans, atrocitatem præ ſe fert, nec verbis atque artificio oratoris adminiculanda eſt. Si verò breuis ſit ciuiliſque rei expoſitio, τότε ἐγκατασκεύῳ χρηστέον τρόπῳ, ταῖς αἰτίαις κατασκευάζοντας τὴν διήγησιν, cum ſcilicet rei natura & ſpecies iudices cõmouere non poteſt, niſi artificio exacerbetur, τῇ τε προσθήκῃ τῶν αἰτιῶν. Quòd ſi & breuis & illuſtris ſuapte natura ſit rei expoſitio, id eſt φαιδροτέρα, τῷ ἐνδιασκεύῳ χρῆσθαι δεῖ τρόπῳ, μὴ φειδομένους μηδὲ ἀπὸ τοῦ τρόπου κατασκευῆς. iccirco enim ἐνδιάσκευος vocatur, ὅτι τοῖς ἀπὸ τῆς διασκευῆς μέρεσι βοηθεῖται, id eſt, quia ab ornamẽto dictionis inualeſcit. αἰτία μὲν γὰρ κατασκευάζει, τρόπος δὲ διασκευάζει, cauſæ enim cõplexus fidem narrationi aſtruit, cæterum ornamenta exponendi artificio addũtur. Idem, ἐνδιάσκευον δὲ τὸ μέρος τῆς διηγήσεως, ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας παρὰ δημοσθένει. πρᾶγμα δεινὸν, ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι. & reliqua. Quid ſit autẽ cauſarũ adiectio in narratione Quintil. in IIII. docet, vnde fit ἐγκατάσκευος διήγησις. Et Κατασκευὴ cõſtitutio corporis & animi. Corporis apud Galenum ſæpe. Animi apud Platonẽ lib. VIII. de Rep. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν πόλεων πέντε, καὶ αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς πέντε ἂν εἶεν. Idem, Ὅπου δέ γε ἐξουσία, δηλονότι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευὴν τοῦ αὑτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἥτις ἐκεῖνον ἀρέσκει. κατασκευὴν pro cõſtitutione animi, & pro cõſtitutione vitæ & morum poſuit. Κατασκευὴν ποτηρίων Athenæus ſæpe dixit pro opificio & opere, vt, Materiã ſuperabat opus. Cicero etiam molitionem rei vocat, & inde illa τοῦ σώματος κατασκευὴ Galeno. Supellex etiam & vaſa & inſtrumẽtum domus vel fundi hoc nomine ſignificatur. Themiſt. in 2. Poſter. analyt. περὶ τῆς ὕλης ἑκάστου loquẽs, quam ἀνάγκην vocatam eſſe dixit, καὶ ἡ μὲν (inquit) τοιαύτη ἀνάγκη αὐτῆς ἑκάστῳ σύμφυτος. ἡ γὰρ ὕλη σύμφυτος ἑκάστῳ, καὶ αἱ κατ' αὐτὴν ἐνέργειαι οὕτως ἀναγκαῖαι, ὅτι ἀχώριστοι τοῦ πράγματος. διόπερ οὐδὲ παρὰ φύσιν οὐδὲ βίαιος ἡ ἀνάγκη, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ τὴν ὁρμὴν ἑκάστου. ἐκ γὰρ τῆς οὐσίας ὁρμᾶται καὶ τῆς ἑκάστου κατασκευῆς. Strabo de Perſis loquens, Τὸν δὲ πλεῖστον χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐν ταῖς κατασκευαῖς εἶναι, νομίσματι δὲ οὐ πολλῷ χρῆσθαι. Κατασκευή.

Ἀνασκευὴ etiam eſt ἀναζυγὴ, cum caſtra mouentur, & vaſa colligũtur: cui opponitur κατασκευὴ, id eſt caſtrorum metatio. & ἀνασκευάζεσθαι ἀναζευγνύειν, κατασκευάζεσθαι τὸ στρατοπεδεύεσθαι. Xenoph. in VIII, Διηγήσομαι δὲ καὶ ταῦτα, ὅπως πολύοχλος ὤν, εὐτάκτως μὲν κατεσκευάζετο, καὶ πάλιν ἀνεσκευάζετο. Idẽ, ὅταν γὰρ ἀνασκευάζωνται, συντίθησι μὲν ἕκαστος σκεύη οἷσπερ τέτακται χρῆσθαι. ἀναιροῦνται δ' αὖ πάλιν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. ὡσαύτως δὲ ἔχει καὶ περὶ τῆς κατασκευῆς, id eſt στρατοπεδεύσεως καὶ σκηνώσεως. Et Κατασκευάζω, inſtruo, orno. Idem, Καὶ βασίλειον κατεσκεύασε, regiam inſtrumento regio adornauit. Et rurſus, Πάντα γὰρ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα, καὶ ταῦτα θησαυρῶν καὶ κατασκευῆς μεστὰ, theſauris & inſtrumento regio plena. οὐδὲ τοῦθ' ἡγεῖτο βασίλειον, ἀλλὰ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ διενοεῖτο ταύτην προσκατασκευάζειν. ἐνταῦθα δ' ἔκειτο θησαυροί, nec Suſa regiã ſibi eſſe duxit, ſed Babylonem: quam etiam inſtituebat regio inſtrumento præter alias adornare. In Pandectis ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγροῦ, inſtrumentũ fundi dicitur, & ἡ κατ' ἀγρὸν σκευή. Demoſth. Πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον, ὑφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθῆσαι, armamẽtis omnibus inſtruens. Κατασκευὴ etiam apparatus & co- Ἀνασκευή.

piæ dicuntur, ſine quibus cõmodè aliquid adminiſtrari nequit. Iſocr. in Panegyr. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχῆς κατασκευῆς ἐν ᾗ κατῳκούμεθα, καὶ μεθ᾽ ἧς πολιτευόμεθα, καὶ δι᾽ ἣν ζῆν δυνάμεθα, αἰτίαν οὖσαν τὴν πόλιν ἡμῶν, quaſi ſupellectilẽ imperii, vel Reip. Græcorum inſtrumentum dixit. Κατασκευὴ, probatio, aſtructio, demonſtratio, pars eius adſtructoria. Philopo. Καλεῖται δὲ αἴτημα ὑπόθεσις οὐ γνώριμος, καὶ κατασκευῆς δεομένη, ἀναποδείκτως δὲ παρὰ τοῦ διδασκάλου λαμβανομένη. Proclus lib. III. in Euclid. στοιχεῖα, de theoremate quodã Euclidis loquẽs, Τοῦτο τὸ θεώρημα διαφοροῦσιν εἰώθασιν οἱ νῦν ἐπικούρειοι, καὶ ὄνῳ λέγοντες αὐτὸ δῆλον εἶναι, καὶ μηδεμιᾶς δεῖσθαι κατασκευῆς. Idem alibi, Πᾶν δὲ πρόβλημα καὶ πᾶν θεώρημα τὸ ἐκ τελείων αὐτοῦ μερῶν συμπεπληρωμένον, βούλεται πάντα ταῦτα ἔχειν ἐν ἑαυτῷ, πρότασιν, ἔκθεσιν, διορισμὸν, κατασκευὴν, ἀπόδειξιν, συμπέρασμα. τούτων δὲ ἡ μὲν πρότασις, λέγει τίνος δεδομένου τί τὸ ζητούμενόν ἐστι. ὁ δὲ διορισμὸς, ὅ, τι ποτέ ἐστι τὸ ζητούμενον διασαφεῖ. ἡ δὲ κατασκευὴ τὰ εἰωθότα τῷ δεδομένῳ πρὸς τὴν τοῦ ζητουμένου θήραν προστίθησι. Philopon. cõtra eundẽ Proclũ de mundi æternitate, παραθήσομαι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἀριστοτέλην ἐπὶ λέξεως τοῦτο κατασκευάζοντα, λέγω δὲ τὸ κατὰ μηδένα τρόπον ἐνεργείᾳ δύνασθαι τὸ ἄπειρον ὑφίστασθαι, argumẽtis aſtruẽtẽ & probãtẽ. Ἀφθόνιος, ἀνασκευή ἐστιν ἀνατροπὴ προκειμένου τινὸς πράγματος. κατασκευὴ δὲ, προκειμένου τινὸς βεβαίωσις πράγματος.

Κατασκευάζω. Κατασκευαστὴς eſt opifex & molitor, vt mundi deus molitor. Κατασκευάζω etiã verbũ eſt fraudis & ſubdolæ molitionis ſignificatiuũ, vt ſtruo Latinũ & molior. Demoſth. κατὰ Στεφάνου, Μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα ἐφ᾽ οἷς ὁ Στέφανος οὑτοσὶ ἐμοῦ κατεψευδομαρτύρησε, id eſt ſtruxit & molitus eſt. Idẽ, Ἔστι δὲ τοῦτ᾽ αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν, ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι, Hoc eſt autẽ quod ſignificat & plane demõſtrat, quòd omne hoc negociũ ex compoſito ab

Κατηγορῶ. ipſis ſtructũ eſt. Hoc enim Κατηγορῶ ſignificat cum accuſatiuo iunctũ. Iulianus Auguſt. Serapioni de melle loquẽs, Χολῆς γὰρ αὐτὸ ποιητικὸν εἶναι πάντες ὁμολογοῦσιν. ὃ δὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητος κατηγορεῖ τὴν γένεσιν. ἀντὶ τοῦ παρίστησι καὶ δείκνυσι, indicat. Baſil. Τὸ δὲ βάδισμα νωθρὸν τῆς ψυχῆς ἔκλυσιν κατηγορεῖ,

Exprobro. prædicat, παρίστησι. Seneca pro hoc exprobrare Latinè dixit, ad Albinam ſcribens, Nunquã te fœcunditatis tuæ quaſi exprobraret ætatẽ, puduit, nunquam more aliarũ, quibus omnis cõmendatio ex forma petitur, tumeſcẽtem vterũ abſcondiſti, οὐδέποτε σύγ᾽ ᾐσχύνθης τὴν πολυπαιδίαν, ὡς παρακμὴν τῆς ἡλικίας κατηγοροῦσαν, numerus enim puerorũ indicat & quaſi obiicit ætatem iam grandiorẽ matri. Plin. in Epiſt. Nam mala emptio ſemper ingrata, eò quòd exprobrare ſtultitiã domino videtur. Plinius auunculus lib. xxxv. de imaginibus gentilibus, Exprobrãtibus tectis quotidie imbellem dominũ intrare in alienum triumphũ, ἐξελεγχόντων τῶν οἴκων. Hoc etiam per

Obiurgo. obiurgo à Cicerone dicitur, vt ad Q. fratrem de ſumptuoſis ædificiis loquẽs, Quanquam ea villa quæ nunc eſt, tanquã philoſophia videtur eſſe, quæ obiurget cæterarũ villarũ inſaniã. Huiuſmodi autẽ exprobratio re fit, nõ verbis. quale eſt apud eundem ad eandem, Equeſtri inſidens ſtatuæ in ſacra via celeberrimo loco Chlœlia exprobrat iuuenibus noſtris puluinum aſcendentibus, in ea illos vrbe ſic ingredi, in qua etiam fœminas equo donauimus. ἀντὶ, ὀνειδιστικῶς παρίστησι καὶ κατηγορεῖ τούτων τὸ ἔκλυτον καὶ ἁβροδίαιτον.

Condemno. Hoc Cicero cõdemnare vocat, vt in I. de Diuinatione, Condẽnemus hos

ſtultitiæ aut vanitatis aut impudentiæ, qui cccclxx.annorum, vt ipſi
dicūt, monumentis cōprehenſa continent. & in Piſonē, Quid enim re-
fert, an tu conſciētia oppreſſus ſcelerū tuorum, nihil ad Senatū auſus ſis
ſcribere : an amici tui tabulas abdiderint, iidémque ſilētio ſuo temerita-
tem atque audaciam tuam condēnarint? id eſt, hoc facto reum te oſten-
derint temeritatis. Sic Dominus in Euāgelio loqui ſolet, vt Matth.xii,
& Lucæ xi, Regina Auſtri excitabitur in iudicio cum natione hac, & con
demnabit eam, ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινεῖ αὐτήν. Et
rurſus, Viri Niniuitæ exurgent in iudicio cum generatione hac, & con-
demnabunt eam, quia pœnitentiam egerunt, κατακρινοῦσιν αὐτήν, hoc eſt,
cōparatio eorum facti condemnabit Iudæos vt contumaces & venia in-
dignos. Simile eſt illud eodē Lucæ cap. Ideo ipſi iudices veſtri erūt, αὐτοὶ ἐλέγ-
ξουσιν ὑμᾶς, id eſt arguent. vt Cicero pro Rabir. An non intelligis quos vi-
ros mortuos ſummi ſceleris arguas? Tranquil. in Tiberio, Nihil honoris
adiiciet mihi patris appellatio. vobis autem exprobrabit aut temeritatē
delati mihi eius cognominis, aut inconſtantiam contrarii de me iudicii,
id eſt indicabit & prodet. Philo περὶ κόσμου, Θεόφραστος μέντοι φησὶ τοὺς τὴν γέ-
νεσιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντας, ὑπὸ τεττάρων ἀπατηθῆναι, qui mundū Κατηγορεῖν.
dānant ortus & interitus. vel potius, qui de mūdo hoc prædicāt. Eſt enim
prædicare, palàm cōmemorare. vnde prædicabile & prædicandū, quod pa-
làm dicendū eſt & gloriādū. Et Κατηγορεῖν, indicare & ſignificare nomine &
appellatione. Galen. lib. xiiii. Therapeut. Ὅταν οὖν μήτ' ἀκριβῶς ᾖ χολῶδες τὸ
ῥεῦμα, μήτ' αἱματῶδες, ἀλλ' ἐξ ἀμφοῖν μικτόν, ἀπὸ μὲν τοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ μίξει τοὔνομα
αὐτῷ τιθέσθω, κατηγορείσθω δὲ τοῦτο τὸ κρατούμενον, ὡς ἤτοι φλεγμονὴν ἐρυσιπελατώδη
καλεῖν ἡμᾶς, ἢ ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες, hoc eſt, appellatione ipſa ſignificetur &
declaretur. Vel potius, id quod vincitur, ſit adiectiuū nominis, & de eo præ
dicetur. Ariſt. in vii. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οὕτως καὶ τὸ ἡράκλειτον λόγον τὰ ἀληθεύειν. εἰ
δὲ μή, συμβήσεται τἀναντία τοῦ αὐτοῦ κατηγορεῖν. Genitiuo & accuſatiuo iungitur
etiā in hoc ſignificatu. Iungitur & cū duobus genitiuis pro accuſo. Pha-
laris Megarenſib. Κατηγορῶ δ' ἐμαυτοῦ τῆς εὐηθείας, ὅτι παραπληξιζόμενος ὑπὸ
τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. Plærunq; tamen cū accuſatiuo & genitiuo
conſtruitur, vt κατηγορῶ σου φόνον. & κατηγορεῖταί σου φόνος. Thucyd. de Pauſa-
nia, Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα μηδισμός, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Dicunt &
Κατηγορῶ σε. Chryſoſt. ad Rom. iiii, Ἐπειδὰν δὲ διαλυθῶμεν, ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα
κατηγορεῖ. ἕτερος ὕβρισε φανερῶς. Themiſt. in i. Poſt. analyt. Τοῦτο δὲ διῃρείσθω μὲν
ποσαχῶς λέγεται κατὰ συμβεβηκὸς ἕτερον ἑτέρου κατηγορεῖσθαι, aliud de alio prædica-
ri. Idem, Ἀλλὰ καὶ συμβεβηκὸς συμβεβηκότος κατηγορεῖται.. Eſt etiam Κατηγορῶ
idem quod λέγω. Alexand. de fato ad Cæſ. Οὐ γὰρ ὡς οὔσης μέν τινος αἰτίας, ἀδή-
λου δὲ αὐτοῖς, οὕτω λέγουσιν, ἀλλ' ἐφ' ὧν ἀναιτίως γεγονέναι πείθουσιν αὐτούς, ἐπὶ τούτων τὸ
αὐτόματον κατηγοροῦσιν, id eſt, hæc eſſe temeritatem caſus dicunt, hoc eſt, de
iis prædicant ταὐτόματον. Idem, Ἱκανοὶ γὰρ ὡς πρὸς τὸ προκείμενον, τὸ δεῖξαι ἐφ' ὧν
σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται τὰ εἰρημένα, id eſt in quibus ſignificatis
hæc vocabula accipiuntur. Significat etiam præ ſe ferre. Lucian. Πολλὴν
κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, id eſt ineptiam multam præ ſe ferētes. Hoc Ci-

Clamito. cero clamitare Latinè dixit pro Roſcio Comœdo, Nónne ſupercilia illa penitus raſa olere malitiam & clamitare calliditatem videtur? Quod tamen ex Demoſthene ad verbum tranſtulit περὶ παραπρ. Ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ καὶ λέγει ὅτι χρήματ' εἴληφεν Αἰσχίνης; Vt ad rem reuertar, κατεσκευασμένον δὲ πεπλασμένον ponitur. Idem, Οὐχ οὕτω τὰς παρέχεσθαι μὲν Φορμίωνι, γεγράφθαι δὲ Πασίωνος, ἐξελέγχεται κατεσκευασμένη ἡ διαθήκη, ψευδὴς δ' ἡ Κηφισοδώρου μαρτυρία. Sic alibi, Ἐκ δὲ τοῦ τρόπου πάντα κατεσκευασμένα καὶ πεπλασμένα φαίνεται. Et Κατασκεύασμα, fraus, commentum, molimentum ſubdolum, actus commentitius & falſus. vt κατασκεύασμα τῆς διαθήκης. Et Κατασκεύασμα, σόφισμα, τέχνασμα. Κατασκευάζειν cótechnari vocat Plautus. vt in Pſeudolo, Vide modo ne illic ſit contechnatus quippiã, μήποτε γ' ἐκεῖ τι τόχῃ τεχνάσας. quod Cicero contexere dixit. Demoſth. κατὰ Ἀριστοκρατ. Καὶ ὅτι ταῦτα οὕτως ὤοντο, καὶ τοῦτ' ἦν ὃ κατασκεύασμα αὐτοῖς, τὰ πεπραχθέντα αὐτὰ κατηγορεῖ, res ipſa indicat ex compoſito factum eſſe & ſtructum quod dico. Dicitur & Κατασκευασμὸς ab eodem in eadem, Καὶ κατασκευασμὸς ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν τόνδε τὸν νόμον τεθέντα, fraus, commentum & molimen excogitatum, ex compoſitóque adornatum. Accipitur & in bonam partem. Ariſtot. in v I. Politic. Ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα, χρήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην. quod ipſe alibi κατάλυμα dixit & σόφισμα, hoc eſt remedium excogitatum. quo modo etiam Τεχνάζειν ab eodem accipitur in primo, Ἀμφότεροι γὰρ ἑαυτοῖς ἐτέχνασαν γενέσθαι μονοπωλίαν. de Thalete loquens & quodam Syracuſano. id eſt excogitauerunt, & ſolerter inuenerũt. quod ſæpius Τεχνᾶσθαι dicitur. Thucyd. Αὐτὸς δ' ἀφ' αὐτοῦ ὁ πόλεμος τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον. Hippocr. Δημαγ. Ἀλλ' οὐδὲ ἰατρικὴν ὑπὲρ τούτων ἐχρῆν εἶναι μὴ τεχνωμένην παιώνια φάρμακα. Τεχνάζειν autem in deteriorem partem vt plurimum accipitur. καὶ δὴ κακουργεῖν. Ariſtot. in codé v I, Ἔτι δὲ καὶ τὰ τυραννικὰ κατασκευάσματα εἶναι δοκεῖ πάντα, οἷον ἀναρχία δούλων καὶ παίδων καὶ γυναικῶν, id eſt licentia ſeruorum & liberorum. Κατασκευαστὸς, ſubornatus, appoſitus, allegatus, adornatus, ſummiſſus. Ariſtotel. in 2. OEcon. Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὅσοι ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος. τούτων δὲ τοῦτο πραξάντων, οἱ δὲ πορώτατοι τὰ μὲν, αἰσχυνόμενοι, τὰ δὲ, φοβούμενοι, πολλῷ τούτων πλείω ἐπηγγείλαντο. Significat etiã compactũ & fabrilem. Plutarch. in Apophth. de Ageſilao loquens, Ἐμοῦ μηδεμία εἰκὼν ἔστω μήτε γραπτὴ, μήτε πλαστὴ, μήτε κατασκευαστή. Προκατασκευάζειν eſt præmoliri & præſtruere quippiam ad id quod efficere volumus. Et Προκατασκευὴ præſtructio. vnde pars hiſtoriæ, & orationis figura ſic vocatur. Polyb. lib. I. hiſt. Ἀφελόμενοι δὲ τούτων λέγειν περὶ τῶν προκειμένων, προεκθέμενοι τὰ ἐν τῇ προκατασκευῇ πράξεις. Idem, οὐ γὰρ ἱστορεῖν ὑπὲρ τούτων προυθέμεθα, μνησθῆναι δὲ κεφαλαιωδῶς προαιρούμεθα, χάριν τῆς παρασκευῆς τὴν μελλουσῶν ὑφ' ἡμῶν ἱστορεῖσθαι πράξεων. προκατασκευὴν vocat expoſitionem rei altius repetitæ, vt hiſtoriæ principium τοῖς ἄνωθεν cohæreat, quaſique attexta eſſe videatur. qualis eſt Liuiana præfatio ſecundi belli Punici. Idem, Διόπερ ἐπὶ κεφαλαίων ψαύοντες κατὰ τὸ συνεχὲς τῶν προειρημένων, πειρασόμεθα συνάψαι τὴν τελευτὴν τῆς προκατασκευῆς τῇ τῆς ἡμετέρας ἱστορίας ἀρχῇ καὶ προθέσει. Halicarnaſſ. de Lyſia, Καὶ περὶ τὰς ἐξεργασίας τῶν ἐπιχειρημάτων ἀφελής τις καὶ ἀπερίεργος.

Margin notes: Κατασκεύασμα. (beside "libi, Ἐκ δὲ…"); Κατασκευασμός. (beside "ex compoſito…"); Τεχνάζω. (beside "modo etiam…"); Τεχνῶμαι. (beside "eſt excogitauerunt…"); Κατασκευαστός. (beside "ſeruorum & liberorum…"); Προκατασκευάζω. (beside "μηδεμία εἰκὼν…"); Προκατασκευή. (beside "Προκατασκευὴ præſtructio…")

ἀπείεργης. οὔτε γὰρ προκατασκευαῖς, οὔτε ἐφόδοις, οὔτε ἄλλαις ποικιλίαις σχημάτων διείσκεται χρώμενος. Hermog. tomo tertio Inuentionum, προκατασκευὴν vocat quam Quintilianus propoſitione vocat, vel partitionem, hoc eſt, vel noſtrarum vel aduerſarii propoſitionũ enumerationem. Προκατασκευὴ, (inquit) πρεσβύτερόν ἐστι μέρος λόγου τῆς κατασκευῆς, pars eſt orationis præſtruens ea quæ aſtruenda ſunt argumentationibus. ἔργον δὲ αὐτῆς, προεκτίθεσθαι τὰ κεφάλαια, καὶ τὰ ζητήματα, οἷς πολλάκις ὁ λόγος συμπληροῖ τὴν ὑπόθεσιν. id eſt, quorum complexu controuerſia conſtat. Idem de Demoſthene loquens, Ποτὲ μὲν γὰρ μετὰ τὰ προοίμια τέθεικε τὴν προκατασκευὴν, ὡς ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας λόγῳ. ποτὲ δὲ μετὰ τὴν διήγησιν, ὡς ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Et προκατασκευάζειν apud eundem eſt proponere, id eſt propoſitione facere. Κατασκευάζειν verò eſt propoſita capita aſtruere δι' ἐπιχειρημάτων. & ἐπαγγέλλεσθαι pro eodẽ accipit, id eſt τὸ προκατασκευάζειν: vt de oratione περὶ παραπρεσβείας loquẽs, Καὶ ὅλως τὴν τάξιν τῆς ἐπαγγελίας συνεχείας, οὐχ ὡς ἐπηγγείλατο κατεσκεύασεν. Alibi, Προκατασκευὴ (inquit) ἐστὶ λόγος πρὸ τῆς κεφαλαίων λεγόμενος. Cæterum τῇ κατασκευῇ oppoſita eſt λύσις, quæ diluit τὴν κατασκευήν. Idem περὶ κεφαλαίων, Κεφάλαιον τοίνυν ἤτοι παρ' ἡμῶν αὐτῶν εἰσάγομεν, ὃ δεῖται κατασκευῆς. ἢ παρὰ τῶν ἐχθρῶν τίθεται, ὃ δεῖται λύσεως. Alibi, Εἴτε γὰρ κατασκευάζοιμεν, εἴτε λύοιμεν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν αἱ μέθοδοι τῶν νοημάτων τοῖς ἐπιχειρήμασιν, id eſt ἀνασκευάζοιμεν. vt idem, Καὶ πάντα τὰ κεφάλαια οὕτω καὶ ἀνασκευασθήσεται καὶ κατασκευασθήσεται. Προκατασκευὴ etiã eſt ſchema rhetoricon præmolliens dictum hyperbolicum quod dicturi ſumus, quod aliàs durum & κακόζηλον eſſet. Hermog. tomo IIII, Ἰστέον μέντοι ὅτι τὰ κακόζηλά ἐστι πολλάκις ἰᾶσθαι τῇ προκατασκευῇ, τῇ δὲ προθεραπείᾳ καλουμένῃ. cuius exemplum eſt apud Homerũ Odyſſ. I x. de Polyphemo Cyclope, Ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρῴροιο, ingens ſaxũ ſignificans. hoc enim κακόζηλον eſſet, niſi de Cyclope prius dixiſſet, Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, οὐδὲ ἐῴκει Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. πάντες γὰρ (inquit) οἱ περὶ τούτου προηγμασθέντες λόγοι πιστὸν ἐποίησαν εἶναι δοκεῖν τὸ παράδοξον τὸ περὶ τοῦ κύκλωπος ῥηθέν. τοιοῦτον γὰρ αὐτὸν προκατεσκεύασεν ὥστε δυνηθῆναι ποιῆσαι τὸ ῥηθέν, id eſt, ἀπορρῆξαι τοῦ ὄρους τὴν κορυφήν. Προθεραπείας igitur & Προκατασκευὴν pro eodem dixit. Quæ etiam προδιόρθωσις dicitur, & ἐπιδιόρθωσις, ſi ordo dicendi conuertatur: vt ſcilicet ſit ἐπικατασκευή, non προκατασκευή: & ἐπιθεραπεία, non προθεραπεία. Idem, Θεραπεύεται δὲ τὰ κακόζηλα, οὐ τῇ προδιορθώσει μόνῃ, ἢ τῇ προκατασκευῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐπιδιορθώσει καλουμένῃ. Idem ἐν τῷ περὶ γλυκύτητος de Platone loquens, qui in ſympoſio ταῖς παραπλοκαῖς τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, id eſt quædam poëtica quaſi per parodiam dixit, Οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ποιημάτων τινὰ ἀλλοτρίων ἐνταῦθα, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε, προδιορθωσάμενος μέντοι. οἷον ἐπέρχεται δέ μοί τι καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν. εἶτα τὸ μέτρον ἐπήγαγεν, id eſt præfatione veniæ vitii crimẽ deprecatus. Idem, Ὡς οὖν ἑτέρου λέγοντος, ἐνθουσιῶν δὴ μέτρον ἐφθέγξατο, ὡς λύκοι ἄρνα φιλεῦσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. οὐ μέντοι γε τοῦτο εἴασεν ἀπαραμύθητον, ἀλλ' ἐπήγαγέ τι ἐπιδιορθωτικὸν καὶ τοῦτο. id eſt παραμυθητικόν. Dicitur enim & hoc παραμυθεῖσθαι, de quo alibi dicem'.

Κατασκευή. Λύσις. Προθεραπεία. Προδιόρθωσις καὶ ἐπιδιόρθωσις.

Eſt etiam Επιδιόρθωσις aliud ſchema, ſui reprehenſio. Idem ἐν τῷ περὶ ἐνδιαθέτου καὶ ἀληθοῦς λόγου, Ἔτι ἐνδιάθετον σχῆμα ἡ τοιαύτη ἐπιδιόρθωσις, αὐξήσεως ἕνεκα παραλαμβανομένη. οἷον, ὀψὲ γάρ ποτε. ὀψὲ λέγω; χθὲς μὲν οὖν καὶ πρῴην. Et rurſus,

Κατασκευάζομαι. ὅς ἐστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων. Κατασκευάζομαι etiã voce paſſiua ἀπὸ τοῦ κατασκευάζω dicitur, pro inſtruo & exorno armóq;. Xenoph. in v i. παιδείας, Τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. Et pro cõficio, cõpono, fabricor. Ariſt. Φασὶ δὲ καὶ Φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν, & reliqua. Propriè autem κατασκευάζειν τὴν ναὸν ἢ τὴν εἰκόνα ἢ ἄλλο τι, artificis eſt: Κατασκευάζεσθαι δὲ, τοῦ ἐκδιδόντος καὶ τοῦ ἀναλίσκοντος, id eſt locatoris, qui opus impẽdiis ſuis faciendũ locat. Κατασκευάσασθαι etiã eſt παρασκευάσαι καὶ ἀποτελέσαι, hoc eſt perficere, & ἀπεργάσασθαι. Xenoph. in v i. ἑλληνικῶν, Ὁ δ' αὖ Πολύφρων ἦρχε μὲν ἕνα ἐνιαυτόν. κατεσκευάσατο δὲ Ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν, id eſt effecit & reddidit ſimilẽ, ad ſimilitudinem tyrãnidis redegit.

Ταγός. Ταγὸς magiſtratus eſt ſummus in Theſſalia. & Ταγεία principatus ipſe & ducatus.

Ταγεία. Ταγεύω. Idẽ, Ταχὺ δὲ ὁ Ἰάσων ὁμολογουμένως Ταγὸς τῶν Θετταλῶν καθειστήκει. ἐπεί γε μὴν ἐτάγευσε, διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν.

Εὐκατάσκευος. Εὐκατάσκευος λόγος, oratio eſt concinna & cõpoſita, & opificii rhetorici plena. hoc eſt certã quãdã ſtructurã habẽs, periodíſq; circũſcripta. cui opponitur Ἀκατάσκευος, vt iam diximus.

Ἀκατάσκευος. Ἀκατάσκευον etiã ſignificat nõ confectũ argumẽtis, nõ probatũ. Hermog. de Thucyd. ἀξιωματικὸς δὲ ὁ ἀνὴρ, ἀλλ' ὅτι μάλιστα. ταῖς δὲ ἐννοίαις εἴπερ τις ἄλλος, πολιτικὸς καὶ σεμνὸς, οὐδὲν γὰρ ἀκατάσκευον οὐδ' ἐν ταῖς ἱστορίαις ἀπολείπει.

Αὐτόσκευος. Αὐτόσκευον etiã dicitur τὸ ἀπαρασκεύαστον καὶ λιτὸν, nullo artificio cõſtãs, ſed rude, ſimplex, & incõditũ. Syneſ. Λύριόν τι ποιμενικὸν, λιτὸν καὶ αὐτόσκευον.

Παρασκευάζομαι. Παρασκευάζομαι etiã voce paſſiua verbũ eſt ſubornationis coitioníſq; improbandæ ſignificatiuũ, & quæ ad necẽ alicuius pertinet, aut perniciẽ. Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Αὐτὸς μὲν γὰρ μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκευάσαι περὶ τούτων, συγχορηγὸν ἔχων Ὀνήτορα τὸν κηδεστήν. Idẽ, Καὶ μὴ δυναμένοις ἄριστα παρασκευάσασθαι, ἀλλὰ τοῖς ἀδικουμένοις τῶν πολιτῶν βοηθεῖν ὑμᾶς δεῖ, Neq; verò hominibus rerũ foreſiũ peritis, quiq; apparatu ambitúq; in litibus & cauſis vti optimè poſſunt, adornatíſq; & appoſitis aduocationibus ad gratiã emerendã & fauorẽ, vos opitulari oportet. Sic Iſæus, Νῦν δὲ ἐκ τοῦ ἴσου διαγωνιούμεθα ὦ ἄνδρες. οἱ μὲν γὰρ καὶ λέγειν δεινοὶ, καὶ παρασκευάσασθαι ἱκανοὶ, ὥστε καὶ ὑπὲρ ἐκείνων πολλάκις ἠγωνίσαντο.

Παρασκευή. Et Παρασκευὴ, huiuſmodi hominum appoſitorũ coitio, vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos contra æquitatem iuris, legúmq; interdicta. Demoſth. Καὶ αὐτὸ ἐνίκησε τοὺς ἀμφισβητοῦντας οὐδεμιᾷ παρασκευῇ οὐδὲ συνωμοσίᾳ. Et πρὸς Λεωχάρην, Ἡμεῖς μὲν γὰρ ταῖς ἀληθείαις πιστεύοντες εἰσεληλύθαμεν. οὗτοι δὲ τῇ παρασκευῇ καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυριζόμενοι διατετελέκασι, Nos quidem iure & cauſæ fiducia ad iudicium affuimus : iſti autem coitione & opulenta factione, non cauſæ æquitate nitentes. Plutarchus de Catilina loquẽs, παρασκευὴν καὶ συνωμοσίαν pro eodem dixit. AEſchines in exordio τοῦ κατὰ Κτησιφῶντος. Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν παράταξιν, ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατὰ τὴν ἀγορὰν δεήσεις. Quid ſit coire & coitio ſatis in Annotationibus noſtris diximus. Παρασκευάζεσθαι μάρτυρας etiam paſſiua voce dicitur in bonam partem interdum, vt apud Demoſthenem, Ἡμεῖς δὲ οὐ προειδότες ἀγῶνα ἔσεσθαι, οὐ παρεσκευάσμεθα μάρτυρας. Παρεσκευασμένοι etiam dicitur quicquid ex compoſito factum eſt, & meditata fraude. Lyſ. κατὰ Ἀγοράτου, Νῦν δὲ ἄκων μὲν προσποιῇ, ἑκὼν δὲ πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν Ἀθηναίων ἀπέκτεινας. ὥστε παρεσκευάσθη ἅπαντα ἃ ἐγὼ λέγω. Παρασκευάζομαι ἀπὸ τοῦ παρασκευάζω, apparo. Xenoph. in v i i. παιδείας, Τὰς

τι μηχανὰς ἀνίστη, ὡς προσοισόμενον πρὸς τὸ τεῖχος, καὶ κλίμακας παρεσκευάζεν. Πα- Παρασκευάζω
ρασκευάζω præter notam ſignificationem, etiam ἀποτελῶ καὶ ἀπεργάζομαι ſignificat. quod & ἀποδεικνύω & ἀποφαίνω dicitur. Xenoph. Τοιαῦτα μέντοι λέγων τε, καὶ αὐτὸς ποιῶν, εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζεν. ἀντὶ τοῦ ἐποίει. Idem, Τὸν οὖν μέλλοντα καλῶς γεωργήσειν, δεῖ τοὺς ἐργαστῆρας προθύμους παρασκευάζειν καὶ πείθεσθαι θέλοντας. Hoc etiam κατασκευάζειν dicitur, vt ſupra dictum. Ariſtoteles cum infinitiuo in hac ſignificatione iunxit in octauo Ethicorũ, Διὸ τὰς τοιαύτας τέχνας ὅσαι παρασκευάζουσι τὸ σῶμα χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν. Syneſ. Καὶ τὸν Τρωΐλον ἑταῖρον παρασκεύασον ἐπιστεῖλαί μοι ὅτι κομισάμενος τυγχάνει τὰ βιβλία, fac vt ad me ſcribat. Απαράσκευος καὶ Απαρασκεύαστος, ὁ μὴ χρώμενος παρασκευῇ, qui ſimplici & frugali more vtitur, & qui imparatus occupatur & opprimitur. Ἀπαράσκευος.

Εγκατασκευάζω intus conficio & condo, & perficio. Themiſt. in 2. Poſter. analytic. de axiomatis loquens, Νοῦς οὖν ὁ ποιητικὸς τῶν ἀρχῶν. νοῦς δὲ ὁ πρῶτος, καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως ἐγκατασκευαζόμενος τῷ λογικῷ ζώῳ. Idem, Ἄνθρωποι γὰρ ἢ λευκὸν ἄρχεται καὶ λέγειν πρῶτον τὰ παιδία καὶ νοεῖν, ἐπειδὰν ἐγκατασκευάζηται λόγος αὐτοῖς. Alibi voce paſſiua vſus eſt in actiua ſignificatione, ὅτι δὲ νοῦς ἐστιν ὁ τὰς καθόλου καὶ ἀμέσους προτάσεις ἐγκατασκευαζόμενος, καὶ οὐδεμία ἄλλη δύναμις, δῆλον κἀντεῦθεν. Εγκατασκευάζω. Εγκατασκευάζομαι.

Επισκευάζω, τὸ ἀνοικοδομῶ καὶ ἀνακτῶμαι, ſarcio ædificium dirutum & inſtauro. Iſocrat. in Panegyr. Οὐ ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο εἴ τινες οἰκοδομήσαιεν, οὐκ ἀποροῦντες ὅθεν ἐπισκευάσουσιν, ἀλλ' ἵνα ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγιγνομένοις ᾖ. Inde ἐκδιδόναι τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευάς, locare ſarta tecta tuenda, de quibus in iiſdem Annotationibus diximus. Polybius de Republica Romanorũ, Πολλῶν ἔργων ὄντων τῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν τιμητῶν διὰ πάσης Ἰταλίας εἰς τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων. Idem, Τῆς δαπάνης ἣν οἱ τιμηταὶ ποιοῦσιν εἰς τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων κατὰ πενταετηρίδα, ſartis tectis tuendis per ſingula luſtra. Demoſthenes, Γενόμενος ἐπιμελητὴς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. Significat etiam reconcinno, & ſarcio quod fractum eſt. Lucian. Καὶ δίκην δώσουσιν ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω. κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται. Plato lib. v. de Legibus, εἴτ' ἂν καινὴν ἐξ ἀρχῆς τις ποιῇ πόλιν, εἴτ' ἂν παλαιὰν διεφθαρμένην ἐπισκευάζηται, περὶ θεῶν γε καὶ ἱερῶν οὐδεὶς ἐπιχειρήσει κινεῖν νοῦν ἔχων, ὅσα ἐκ Δελφῶν ἢ Δωδώνης ἔπεισαν παλαιοὶ λόγοι. paſſiua voce pro actiua vſus eſt. Inde Επισκευαστός, inſtauratitius, rediuiuus. Idem in Politico, Τὸ ζῆν πάλιν ἐπικτώμενος, καὶ λαμβάνων ἀθανασίαν ἐπισκευαστὴν παρὰ τοῦ δημιουργοῦ, rediuiuam immortalitatem accipiens à creatore & opifice. de cœlo loquens. Id enim rediuiuus propriè ſignificat apud priſcos. Vnde ponticulus irrediuiuus Catullo ad Coloniam, pro irreparabili, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνεπισκευάστου, nec inſtauratitio. Επισκευάζω. Επισκευαὶ καὶ κατασκευαί. Επισκευάζομαι. Επισκευαστός. Rediuiuus. Irrediuiuus.

Αναβεβιωκὼς autẽ non rediuiuus eſt, ſed qui reuixit. vt Αναβιοῦν & Αναβιώσκεσθαι reuiuiſcere. Plato in Phædone, ἦ ἀνάγκη ἀποδοῦναι τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τινὰ γένεσιν; πάντως που ἔφη. τίνα ταύτην; τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Idem, Καὶ ἡμεῖς αὐτὰ ταῦτα οὐκ ἐξαπατώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔστι καὶ τῷ ὄντι καὶ τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Quod verbum etiam exuſcitare & vitæ reſtituere ſignificat. vt apud eundem in Critone, ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περὶ τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ δόξης, καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα ὦ Κρίτων σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύ- Αναβιοῦν καὶ ἀναβιώσκομαι.

των, καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν εἰ οἷοί τε ἦσαν, οὐδενὶ ξὺν νῷ, τούτων τῶν πολλῶν. Vide ne hæc ſint animaduertenda non nobis, ſed multitudini, quæ temere ipſa morte homines mulctat, & rurſus temere necatos libens exuſcitaret ſi poſſet. Theophraſt. pro reuiuiſcere in IIII. περὶ φυτῶν, Ἐὰν δέ τις ἀφέληται τὴν κλωνίαν, ὥσπερ ἀμβλυωπόμενα τὰ φύλλα συμπίπτειν φασίν, εἶτα μετά τινα χρόνον ἀναβιώσκεσθαι πάλιν καὶ θάλλειν.

Ἐπισκευάζω. Ἐπισκευάζω etiam ἀντὶ τοῦ ἐπιφορτίζω καὶ ἐπιτίθημι, vt ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς apud Thucydidē. Et inſterno, clitellas impono iumētis, & onera ſuperpono, vt ἀποσκευάζω exonero. Ariſtotel. in 2. OEcon. Εἶτ' ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους ὡς ἀγούσας ἀργύριον, περιφερούσας τε ταῦτα, ἐβάδιζεν. Xenophon in quinto ἑλληνικῶν, Ὡς δ' εἶδε τὴν καταδρομὴν, ἡσυχίαν ἦγε, τούς τε ἵππους ἐπεσκευασμένους, καὶ τοὺς ἀναβάτας ὡπλισμένους ἔχων. ἀντὶ ἐπεστρωμμένους καὶ ἐπισεσαγμένους. hoc enim ſignificat

Ἐπισάττω. Ἐπισάττω. Idē, Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους.

Ἐπίσαγμα. ἔργον δὲ χαλινῶσαι. ἔργον δ' ἐπισάξαι. ἔργον δ' ἐπιθωρακίσασθαι. Et Ἐπίσαγμα, ὃ ἐπισαττόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ διαφόρων συῤῥαμμάτων, centones qui ſupponuntur clitellis, & ipſæ clitellæ. Quod verbum etiam conſtipo & inculco, conculcóque ſignificat, quia onera clitellis inculcantur. Ariſtotel. in Probl. περὶ τῆς σικυᾶς loquens, Καὶ γὰρ ἐάν τις ἀφελὼν τὴν βλάστησιν ὅταν καρποφορήσωσι, καὶ ἀποτεμὼν ἐπισάξῃ καὶ καταπατήσῃ τὴν γῆν περὶ τὰς ῥίζας, περιείμους οἷον σικύους.

Περισάττω. Alibi Περισάξαι dixit, & Περίσαξιν τῆς γῆς, accumulationem & aggerationem circa radices.

Μετασκευάζω Μετασκευάζω, idem quod μετασχηματίζω, in aliam formam habitúmque verto.

Μετασκευάζομαι. Μετασκευάζομαι, vitæ genus muto. in alias ſedes migro, & quaſi vaſa transfero, vt qui ſedes mutant. Syneſ. Καίτοι τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι καὶ τοὺς φύσει στρατιωτικῶς ἔχοντας τὸν ἀρχόντων μεταδιδάσκουσι καὶ μετασκευάζουσιν εἰς ἐμπόρους, hoc eſt μεταμορφοῦσι, & mutare genus vitæ vel ordinem faciunt. Gregor. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ἐπιταφίῳ, de iis qui φιλόχριστοι facti erant ἐξ ἀσεβῶν, δ' ἀπαλλάξιοι, συμπαθεῖς, ἁρπάζοντες τὰ πολλὰ σπιτῶν, ἢ λῃστῶν, καὶ τοῦ κοσμοκράτορος, ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὴν κατοικίαν μετασκευαζόμενοι, qui bona tēporaria & fortunæ pignora latronibus dæmoníque obnoxia ſecum rapientes, ex incolis ciues fiunt. Idē alibi quadā oratione, πρὸς τὸν ἄνω μετασκευαζόμενοι κόσμον. Syneſius de ſe epiſcopo facto loquens, δεῖσθαι ὥσπερ εἰς βίον ἀπὸ βίου μετασκευάζεσθαι. Gregorius alibi actiuè, Καὶ τῶν παρόντων ἀπαλλάττησι, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα μετεσκεύασε.

Συσκευάζομαι. Συσκευάζομαι voce paſſiua tantùm dicitur, pro molior, ſtruo, adorno, capto, & inſidiis aggredior, & negociū captioſum inſidioſúmque adorno. Demoſthenes πρὸς Ζηνόθεμιν, Ἀδίκημα τοιοῦτον μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο. Idē περὶ παραπρεσ. Τίς γάρ ἐστιν ὁ τὸν Ἰσχανδρον προσάγων ὑμῖν τὸ κατ' ἀρχάς. τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον βοῶν, inſidiis petere, imminere per inſidias & captare. Xenoph. in quinto, Ἴσως γὰρ θαῦττον ἀπῆλθες, ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ πέφυκε συσκευάζεσθαι ἀνθρώπων. οἱ πυρὸς γάρ τοι ἐπιγόντα, μὴ εὐθὺς καίεσθαι, id eſt captioſè tenere & capere laqueis. Plutarchus in Cæſare, Ὁ δὲ πάλιν ἐν τοῖς περὶ Πάδον χωρίοις συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, διεχείμαζε, captans, & vrbi inſidias reíque publicæ ſtruens. Herodian. Χρόνου δὲ διαγινομένου, ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ κατὰ τὸ αὐτὸ συνεσκευάσθη, altera adornata inſtructáq; coniuratio.

Συσκευή. Συσκευὴ, ſubornatio, captatio, inſidiarúmque adornatio, & molitio fraudulenta. Idē, Αὐτὸς δὲ συσκευήν τινα τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε. ἀντὶ ὑπου-

λογεῖται τὸ πρᾶγμα καὶ δολερὸν ὑφεωρᾶτο. Idē in tertio, Εκπλαγεὶς δὲ τῷ πράγματι, ἐδεῖτο καὶ ἐγιπάρη, ἀπελογεῖτό τε, πάντα φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ συσκευὴν κατ' αὐτὸν καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. Significat etiam Συσκευάζομαι comparare, apparare, conſtituere. Plutarch. in Catone, Ηδη λοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ χλιδὴν συσκευασάμενοι τὸν βίον, Inde iam ſeſe ad voluptatem conſectandam cõparantes. Xenophon in octauo παιδείας, ἐπεὶ καὶ δὲ ἤδη αὐτῷ ἐδόκει καλῶς ἔχειν τὰ ἐν βαβυλῶνι, ὡς καὶ ἀποδημεῖν, συνεσκευάζετο τὴν εἰς πέρσας πορείαν. Συσκευάζομαι, καὶ τὸ εἰς ὁδὸν εὐτρεπίζομαι, & ad verbum συσκευάζεσθαι eſt vaſa colligere, atque etiam cibaria ſecum portare. & accuſatiuo iungitur. Xenophon in quinto παιδείας, Ημεῖς δή ἔφη, σὺν ἵπποις τοῖς δυνατωτάτοις καὶ ἀνδράσι πορευώμεθα, τὰ ἐπιτήδεια τεττάρων ἡμερῶν λαβόντες. ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐπλέστερον, τόσῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον δειπνήσομέν τε καὶ δειπνήσομεν καὶ καθευδήσομεν. Idem, Οἱ δὲ ἄρχοντες αὐτῶν ἐπιμελείσθωσαν πάντων, ὅπως ἂν συνεσκευασμένοι πάντα ὦσι πρὶν καθεύδειν, vt omnia neceſſaria comportent. Idem in Sympoſio, Φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅς τις τε εἴη, καὶ διότι κατάγεσθαι βούλοιτο, συνεσκευασμένος τε παρεῖναι ἔφη πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὥστε δειπνεῖν τὰ ἀλλότρια. Idem, Συνεσκευάσατο δὲ πάντα ὁπόσοις ἂν οἶκος μέγας καλῶς οἰκοῖτο, id eſt abiens ſecum exportauit. Et Συνεσκευασμένος, ſuffarcinatus, & ad viam accinctus ſarcinis compoſitis. Idem in quarto παιδείας, Καὶ σὺ μὲν ἔφη συσκευάζου, καὶ τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε, Collige vaſa, & ad viam accingere. Lyſ. κατὰ Φίλωνος, Συσκευασάμενος γὰρ τὰ ἑαυτοῦ ἐνθάδε, εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐξῴκησε. Lucian. Ως συλλάβοιεν αὐτοὺς ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν, adhuc fugam adornantes. hoc eſt τὰ ἐπιτήδεια συλλαμβάνοντας καὶ συντιθέντας ἐπὶ φυγῇ. Gregor. ἐν τῷ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ἐπιταφίῳ, Ως δὲ ἦν ἡ κυρία πλησίον, ὥστε ἤδη τῷ θανάτῳ συσκευάζεται καὶ τῇ ἐκδημίᾳ, καὶ πληροῖ τὸν περὶ ταῦτα νόμον διὰ τῆς κατακλίσεως. Ponitur & pro ὁπλίζεσθαι ab eodem. Et Συνεσκευασμένος pro confertim, ſimul, collectim. Idem, Εν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκευασμένως χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι, καὶ τοῖς πρὸς τὸν πόλεμον ἀσκήμασι, καὶ ταῖς τοῦ πλούτου ἐπιμελείαις, ἀγαστά μοι ταῦτα φαίνεται. Nam Συσκευάζειν voce actiua eſt colligere in faſciculũ, vel in vnã ſarcinam connectere. Demoſth. περὶ παραπρ. Διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα ἐποίει συνεσκευάσθαι. Συσκευάζεσθαι etiã cõpilare ſignificat. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Επειδὴ οὖν ἀσελγῶς προὐπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ Φρυνίωνος, συσκευασαμένη αὐτῷ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ὅσα ἦν αὐτῇ ὑπ' ἐκείνου περὶ τὸ σῶμα κατεσκευασμένα ἱμάτια καὶ χρυσία, καὶ θεραπαίνας δύο, ἀποδιδράσκει εἰς Μέγαρα. Lucian. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες. Συσκευασία nomen vt σκευασία ab hoc verbo deflexum eſt, quæ dictio ſignificationes conuenientes habet verbo ſuo. Xenophon pro apparatu poſuit in IIII. παιδείας, vt Plutarchus συσκευάζεσθαι pro apparare, Καὶ τοίνυν ἔγνω ὅτι τούτοις μάλιστα πάντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν κατειλῆφθαι ἂν εἴη, διὰ τὸ ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν, circa ea apparanda quæ curandis corporibus neceſſaria ſunt. Conuaſari vt cõtechnare à Græcorũ imitatione tractum eſt. Terẽtius in Phormione, Aliquid cõuaſaſſem, atque hinc me protinus coniicerem in pedes. Συγκατασκευάζω inſtruo. Plato libro XI. de Legibus, Ηφαίστου καὶ Αθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος, οἳ τὸν βίον ἡμῶν συγκατεσκευάκασι τέχναις.

Margin: Συνεσκευασμένος. — Συσκευάζω. — Συσκευασία. — Conuaſa. — Συγκατασκευάζω.

Σκευωροῦμαι. Σκευωροῦμαι idẽ ferè quod συσκευάζομαι, id eſt ſtruo, molior, capto, ἐπιβουλεύω. Demoſth. πρὸς Ζηνόθεμιν, Τοῦ δ᾽ ἄρχοντος τῶν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ γνόντος ἀφορμάζειν τὴν ναῦν κατάπλεῖν. ὧν δ᾽ ἂν εἷς ἡμῖν ᾤετο δεῖν ὑπερ τολμῆσαι, τοιαῦτά γε ἐσκευωρημένον καὶ πεποιηκότα τοῦτον, qui talia contechnatus eſſet, qui huiuſcemodi incepta inſidioſa ſuſcepiſſet atque adortus eſſet. Idem, Καὶ γὰρ ἐκ τῆς μισθώσεως καὶ τῆς ἐσκευωρημένης ὄψεσθαι τὸ πρᾶγμα ὅλον ἐστὶν, id eſt quanquam ficta & impoſturæ plena, paſſiuè dixit ex vi τοῦ παρακειμένου, vt ſuprà docuimus. Alibi actiuè, Οὗτός ἐστιν ὁ πεμφθεὶς ὑφ᾽ ὑμῶν, Ἀριστοφῶν ὄνομα αὐτῷ, ὃς καὶ τὰ τοῦ Μικκαλίωνος πράγματα ἐσκευώρηται. Idem in tertia κατὰ Φιλίππου, Ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ταῦτα ποιοῦντα ἐκεῖνον ὁμολογεῖν ἄγειν τὴν πρὸς ὑμᾶς εἰρήνην, ὥστε καὶ ἐν Εὐβοίᾳ τυραννίδα κατασκευάζοντα, καὶ νῦν ἐπὶ Θράκην παριόντα, καὶ τὰ ἐν Πελοποννήσῳ σκευωρούμενον, λύειν φημὶ τὴν εἰρήνην, hoc eſt ſtruẽtem, molientem, machinantem. Et Σκευώρημα σκευωρεία que, huiuſmodi molitio, & fraudulenta rerum machinatio.

Tela texere. Cicero Σκευωρεῖσθαι telá texere dicit, in tertio de Orat. Ego verò, inquit Craſſus, doleo eos viros in eam fraudem in Repub. eſſe delapſos, quanquã ea tela texitur, & ea in ciuitate incitatur ratio viuendi, ac poſteritati oſtẽditur, vt eorũ ciuium quos noſtri patres non tulerunt, iã ſimiles eſſe cupiamus. Interpres Demoſthenis illud σκευωρούμενον interpretatur κατὰ μικρὸν ὑφαντοποιούμενον καττύοντες, τυρεύοντες. Sic Plautus in Bacch. Exorſa hæc tela non male eſt omnino mihi. Et Eſaiæ III, Vt ordiremini telam, & non per ſpiritum meũ. Demoſth. Ἀλλ᾽ ἔστι τοῦτο πλάσμα εὑρήσετε, καὶ σκευώρημα ὅλον, id eſt molimen fraudulentũ & captioſum. Idem alibi, Περιγενομένου μου τῆς τούτων σκευωρείας, cum ego abſolutus eſſem ab eorũ calum-

Σκευωρεία, καὶ σκευώρημα. nioſis actionibus, & quadruplatoriis perſecutionibus. Plut. in Dione, ἦν δὲ δόλος ἡ παρασπόνδησις αὕτη τοῦ τυράννου, καὶ σκευωρεία κατὰ τῶν συνηγορούντων, & captatio. Itaque quod Cicero de lege agraria dixit, Nunc quiſnam tam abſtruſus vſquam nummus eſſe videtur, quem non architecti huiuſce legis olfecerint? ſic Græce verti poſſet, νῦν δὲ τίς οὕτω δραχμὴ ἔνδον εἰσπαμένη, ὥστε τοὺς τόνδε τὸν νόμον ἐσκευωρημένους, ταύτης μὴ ὀσφρήσασθαι. vel, τί δαὶ, ἔσθ᾽ ὅ,τι που νόμισμα ἐνδομύχως ἐναπόκειται, οὗ γὰρ οὐχ οὗτοι ὠσφράνθησαν οἱ τουτονὶ τὸν νόμον συνεσκευασμένοι, τουτέστι σεσοφισμένοι. Et pro Cluent. Omnis teſtium copia quæ futura eſt, à matre initio eſt adornata, ἐσκευώρηται, παρεσκευάσαι, κατεσκευάσαι, συνεσκευάσθη. Σκευωρεία etiã περίεργον φυλακὴν καὶ ἔρευναν ſignificat, hoc eſt curioſam delatoriámque obſeruationem & cuſtodiam. quod etiam interdum in bonam partem accipitur. Ariſtot. in IX. de hiſt. animal. de gallinaceis loquens, Ἤδη δὲ καὶ τῶν ἀρρένων τινὲς ὤφθησαν ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοττοὺς ποιούμενοι σκευωρείαν, περιάγοντές τε καὶ ἐκτρέφοντες οὕτως, ὥστε μήτε κοκκύζειν ἔτι, μήτε ὀχεύειν ἐπιχειρεῖν. Et Σκευωροῦμαι, ſatago, perſcrutor, & excutio omnia ſagaciter & curioſè, & prædonũ more expilatorũmque. Plutarch. ἦν δὲ διαβολὴ Καίσαρος ὁ Ἀντώνιος μεθύων, καὶ Κορφίνιος τὴν Πομπηίου σκευωρούμενος οἰκίαν, καὶ μετοικοδομῶν ὡς ἱκανὴν οὐκ οὖσαν. Strabo de Corinthi euerſione loquens, Θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν τῶν γραμμάτων καὶ χαλκωμάτων, οὐδένα

Ἀσκευώρητος. τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν. Cicero in ſecunda Philip. obiiciens hoc Antonio quòd ſector Pompeii fuiſſet, ita inquit, At quàm inſolẽter ſtatim helluo inuaſit in eius viri fortunas, cuius virtute terribilior erat pop. Romanus

exteris gentibus, iuſtitia charior? In eius igitur copias cum ſe ſubito in-
gurgitauiſſet,& reliqua. Plutarch.in Camil. Σκευωρούμενοι δὲ καὶ καταίροντες τὸ
χωρίον, ἐντυγχάνουσι τῷ μαντικῷ ξύλῳ τοῦ Ῥωμύλου, κατὰ τέφρας καταδεδυκότι, per-
ſcrutantes, excutiẽtes omnia,& locum conuerrẽtes. Σκευωρούμενος etiam
dicitur captator,& qui imminet occaſioni prædæ,& intentus eſt, inſtánſ-
que cuſtodũ negligentiæ. qua ſignificatione vſus eſt Ariſtoteles, de aqui-
lis loquens, Τύπτουσι δὲ ταῖς πτέρυξι καὶ τοῖς ὄνυξιν, ἐάν τινα λάβωσι σκευωρούμενον
περὶ τὰς νεοττίας. Σκευωρία etiam dicitur vehemẽs occupatio circa aliquid Σκευωρία.
& delectatio. Idem lib.1. de generat. animal. de coitu ſerpentum loquens,
Ἐπεὶ οὖν οὐκ ἔχουσι μόρια οἷς περιλήψονται, ἀντὶ τούτων τῇ ὑγρότητι χρῶνται τοῦ σώμα-
τος, περιελιττόμενοι ἀλλήλοις. διὸ καὶ δοκοῦσι βραδύτεροι ἀπολύεσθαι τῶν ἰχθύων, οὐ μόνον
διὰ τὸ μῆκος τῶν πόρων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περὶ ταῦτα σκευωρίαν. Plut. in Sympoſio
ſapientum aliter vſus eſt hoc verbo, Καίτοι τὰ πολλὰ περισπαστέα τῶν ἀκροαμά-
των ἐστί, τραγῳδίαν, ὡς οὐ πάνυ τι συμποτικόν, ἀλλὰ σεμνότερον βοῶσαν, καὶ
σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκρίσεις πάθος ἐχόντων καὶ οἶκτον, hoc eſt tractan-
tem & molientem, vel ſatagentem circa ea. Eſt autem Σκευωροῦμαι di-
ctum ἀπὸ τῆς τῶν σκευῶν φυλακῆς, οἱονεὶ τὰ σκεύη ὡρεῖν.

Γράφω, τὸ ζωγραφῶ. AEſch. Ἐνταῦθα ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Plutarch. Γράφω.
Γραφόμενα καὶ πλαττόμενα τοῦ Ἡρακλέους πρόσωπα. Γραφῶ etiam περισπωμέ- Γραφῶ.
νως dicitur, vt τυπτῶ, ῥιπτῶ. vnde ἐγγεγραφήκειν apud Syneſium. Alibi, Καὶ τὰ πα-
ρὰ Γέρκλῳ γεγράφηκα καὶ πέπομφα. Γράφειν ψήφισμα ἢ νόμον, ferre & ſuadere,
vt identidem apud Demoſthenẽ ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Et decernere plebiſci-
to. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Εἰπατέ μοι πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες, πρόσεικα τοῦτον οἴεσθε γρά-
ψαι Διφίλῳ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν; Dicitur & γράφειν ſimpliciter pro roga-
tionem perferre, pſephiſma ſciſcendum ferre. Hermog. περὶ προοιμίων lo
quens, Φυγάδες πολεμουμένῃ τῇ πόλει ἐβοήθησαν, καὶ νίκην εἰργάσαντο, καὶ γράφει τις αὐ-
τοὺς κατάγειν. Idem, ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξετίθησαν ἀθηναῖοι τὰ χρέη. μεγαρεῖς
ἀναιρούμενοι ἔτρεφον. παυσαμένης τῆς τυραννίδος ἧκουσιν ἀποδιδόντες τὰ χρέη, καὶ γράφει
τις τὸ κατὰ μεγαρέων ἀνῃρῆσθαι πινάκιον, ad populum tulit, & eo auctore populus
nomen delendum ſciuit pecuniæ à Megarenſibus debitæ. Γράφειν, deſcri-
bere, ducere lineam, deliniare. Ariſtot. in Probl. Διὰ τί ὁ μὲν κύλινδρος ὠσθείς,
εἰς εὐθὺ φέρεται, καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις. Idem, Διὰ τί ἐὰν ὁ
κύκλος ῥιφῇ, τὸ μὲν πρῶτον εὐθεῖαν γράφει, παυόμενος δὲ ἕλικα. Γράφομαι, accuſo. Γράφομαι.
& Γραφή, accuſatio, quæ propriè eſt quando lex vt iniqua aut perperam Γραφή.
lata accuſatur. Demoſth. Γράφεσθαι μὲν ἄν τις τινὰ τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ κα-
λῶς ἔχειν ἡγῆται, προσφέρειν δὲ αὐτὸν ἄλλον ὃν ἂν τιθῇ, λύων ἐκεῖνον. Idẽ, Καὶ λέγει πρῶτον
μὲν ἃ τούτου τοῦ νόμου γεγράμμεθα. Alibi aliter, Καὶ γραφὴν λιποταξίου μὲν ἐγρά-
ψατο, πρὸς αὐτοὺς τάξεις λελοιπώς. Et Γράφομαι δίκην, litem intendo, iudicium di-
cto, in ius voco, cum duobus accuſat. Iſocrat. in Paragr. Πείσας δὲ τὸν ἄρχοντα,
πάλιν τὴν αὐτὴν δίκην ἐγράψατο, ὡς ἐν τοῖς πρυτανείοις μόνον κινδυνεύσων, id eſt τῇ
ἐπωβελίᾳ periclitaturus. Ariſtoph. ἐν σφηξί, Τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ' ἣν ἐγρα-
ψάμην, ἄνδρες δικασταί, τουτονί. Quid ſit γράμμα & γραμματιστής nos ſupra dixi-
mus. Ἀναγράφω, in acta refero, quod Cicero perſcribo dicere ſolet. Ari- Ἀναγράφω.
ſtotel. in VI. Politic. Ἑτέρα δ' ἀρχή, πρὸς ἣν ἀναγράφεσθαι δεῖ τά τε ἴδια συμβό-

Ἀναγραφή. λαια καὶ τὰς κρίσεις ἐν τῇ δικαστείᾳ. Et Ἀναγραφή, perſcriptio, & acta. Idem, Ἐπὶ τὰ περὶ τὰ δικαστήρια καὶ συναλλάγματα, καὶ ἀναγραφὰς καὶ πράξεις καὶ φυλακὰς, ἐπιλογισμούς τε καὶ ἐξετάσεις. Sic etiam appellatur cōmentarius, & breuariū, deſcriptio, enumeratio. Laërt. in Stilpone, Καὶ βουλομένου περὶ αὐτοῦ τὴν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν, ἔφη μηδὲν τῶν οἰκείων ἀπολέσαι. παιδείαν γὰρ μηδένα ἐξενηνοχέναι. Et liber cenſus peracti. Plutarch. Τέλος δὲ τοῦ πλήθους τὴν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσδέδωκε Καίσαρι. Diodor. de Alexandro, Οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, ἔφασαν εἶναι ἐν αὐτῇ διατελοῦντας ἐλευθέρους πλείους

Ἀνάγραπτος. πεντήκοντα μυριάδων. Ἀνάγραπτος, perſcriptus, in acta relatus. Baſil. de vita ſolitaria, Ἐν ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῶν πράξεων ὑποθῆκαι εὑρίσκονται, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι παραδιδόμενοι, οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι. de ſacris voluminibus loquens. Theod lib. 2. hiſt. Eccleſ. de Athanaſio, Ἐγὼ δὲ τοὺς ἀξιαγάστους λόγους οἷς ἐχρήσατο πρὸς Κωνστάντιον, ἐνθεῖναι βούλομαι τῇ συγγραφῇ. ἀνάγραπτοι γὰρ παρὰ τῶν τηνικαῦτα φιλοθέων γεγένηνται, ὡς ἱκανοὶ παραθῆξαι καὶ διεγεῖραι πρὸς ζῆλον τῶν θείων τοὺς ἐραστάς, id eſt memoriæ mandati ſunt. Arrian. in v i, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο οὐ πόῤῥω ἔξω τοῦ εἰκότος ἀναγεγράφθαι μοι δοκεῖ, id eſt ab hiſtoricis ſcriptū eſſe. & identidem ſic eo verbo vtitur. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Καὶ τούτους τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπιστάτας φύλακας, Cum in acta retuliſſent, cum perſcribēda in tabulario publico mandaſſent. Significat etiam colores addere formis vel imaginibus deliniatis. Ariſtot. in 1. Ethic. Περιγεγράφθω μὲν τἀγαθὸν ταύτῃ. δεῖ γὰρ ἴσως ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστε-

Ἀπογράφω. ρον ἀναγράψαι. Ἀπογράφω, ab exemplari deſcribo, id eſt exemplum ſcribo, & ab exemplari tabula depingo. Athen. de Phryne, Καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελ-

Ἀπόγραφον. λῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. Inde Ἀπόγραφον dicitur exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè deſcriptum & excriptum dicitur. Cicero de lege

Deſcribo. agrar. Cōcurrunt vno tempore plures meo iuſſu librarii: deſcriptam le-

Deſcriptio. gem ad me deferunt. Et Deſcriptio, id quod tranſcriptum eſt. Idem in Verrem act. quinta, Itaque tabulas in foro ſumma hominum frequen-

Excribo. tia excribo. adhibentur in excribendo de conuentu viri primarii. literæ lituræque omnes aſſimulatæ, expreſſæ de tabulis in libros transferuntur. Paulo poſt appellat deſcriptionem imaginémque tabularum αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον. Idem libro duodecimo Epiſt. ad Atticum circa finem, libros ſuos philoſophicos ἀπόγραφα vocat, quaſi Græcorum ſcriptorum imagines & exempla. De Latina lingua dices. ſecuri es animi qui talia conſcribis. ἀπόγραφα ſunt: minore labore fiunt. verba tamē

Ἀπόγραφος. affero quibus abundo. Ἀπόγραφος ab exemplari vel ad exemplar effictus, μεμιμημένος. Laërt. in Oneſicr. Καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου ὁ Ξενοφῶν, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου πεποίηκε, καὶ τῇ ἑρμηνείᾳ δὲ παραπλήσιος, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου, δευτερεύει. Ἀπογράφω, in tabulas refero, perſcribo, expenſum fero, vel acceptum refero. Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Ἀπεγράψατο ταῦτα πρὸς Θηριππίδην ὃν συνεπίτροπον ἔχοντα ἑαυτόν, id eſt ſe habere ſcripſit. Idem, Ἐχρῆν τὴν προῖκα ἀπογράψασθαι πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. Lyſ. Ἀπογράφει Ἀγύῤῥιος τῶν αὐτοῦ ἐχόντων τὰ ὀνόματα. Inde Ἀπογραφή, actorū tabulæ & perſcriptio. Demoſth. πρὸς Λεπτίνην, Καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς δύναταί τις ἰδεῖν. Ἀπογραφή

τῶν ἐγλογιστῶν dicitur calendarium & ephemeris publicanorum, apud eundem. Significat etiam quemcunque commentarium & indicem in quo res enumerantur:& rerum recenſionem,vt ἀναγραφή. Idem,Καί μοι λαβὲ πρῶτον μὲν τὴν ἀπογραφὴν ταυτηνί, καὶ λέγε αὐτοῖς ἅπερ ἑκάτερος ἡμῶν ἔχει. Inuentarium & repertorium Iuriſconſulti vocant.Demoſth.hoc loco pro commentario rerum in dotem vtrique datarum. Et Απογράφειν enumerare,indicem facere. Laërt.de Ariſtotele, Συνέγραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ἀπογράψαι, διὰ τὴν περὶ πάντας λόγους τἀνδρὸς ἀρετήν. Απογράφω,defero. & Απογραφαὶ ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andocid. περὶ τῶν μυστηρίων, Πρῶτος μὲν οὖν ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέγραψε τούτους. ὧν Πολύστρατος συνελήφθη καὶ ἀπέθανεν. Lyſ. κατὰ Αγοράτου, Επειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγένετο, μηνύει ὁ Μενέστρατος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν. Et inferius, Ωστε τότε Μενεστράτῳ ἀπογράψας, αἴτιος ἐκείνῳ ἐστὶ τοῦ θανάτου, καὶ τοῖς ὑπὸ Μενεστράτου ἀπογραφεῖσι πῶς αἰτιώτερος, ἢ ὁ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην ἐκεῖνον καταστήσας. Απογράφω.

Απογράφειν etiam dicebatur is qui eos deferebat,qui cum nō eſſent rerum domini, tamen liti ſe offerentes, contendebant res ad ſe pertinere, ne ſcilicet creditores pignerarentur bona ſibi obnoxia: vel vt rempublicam alioqui fraudarent, bonáque prædia ſponſionum nexu eximerent. Erat autem pœna publicatio bonorum, qui rempub. hac ratione fraudaſſe comperiretur. Id quod ex Demoſthenis oratione intelligēdum datur,quæ πρὸς Νικόστρατον inſcripta eſt, Τοσούτου δὲ δέουσιν ἐκ τίνος καθαὶ ἐνεσυνήσθησαν, ὥστε καὶ τῶν ὑμετέρων ἀμφισβητοῦσι. καίτοι οἱ νόμοι κελεύουσι τὴν οὐσίαν δημοσίαν εἶναι, ὃς ἂν ἐξυνησάμενός τι τῶν τῆς πόλεως, μὴ ἀποδῷ τὴν ἐγγύην. ὥστε καὶ εἰ τούτων ἦν τἀνδράποδα, προσῆκεν αὐτὰ δημόσια εἶναι. Idem, Διὰ μὲν ταῦτα ἀπέγραψα. ἀπογράψας δέ, ἐὰν ἀποδείξω τὰ ἀνδράποδα Αρεθουσίου ὄντα οὕτως ἐγγέγραπτο εἶναι, τὰ μὲν τρία μέρη ἐκ τῶν νόμων ὃ ἰδιώτῃ τῷ ἀπογράψαντι γίγνεται, τῇ πόλει ἀφίημι. Quibus verbis planum fit delatori tres partes rerum delatarum deberi. Nec mirum. quippe qui magna pecunia periclitaretur,hoc eſt decem minis,atque ignominia.vt ipſe in principio orationis docet, Οὐ γὰρ δήπου συκοφαντεῖν γε βουλόμενος ἀπεγραψάμην ἂν πεντήκοντα καὶ διακοσίων δραχμῶν ἄξια ἀνδράποδα, ὡς αὐτὸς ὁ ἀμφισβητῶν τετίμηται αὐτά. Erat autem Arethuſius olim præs populo factus, nec liberatus: cuius mancipia vt publica ab accuſatore delata erant. mater autē eius & ſoror vt Arethuſio ſeruarent, ea ſua eſſe aſſerebant. Επειδὴ δὲ οἱ νόμοι κελεύουσι τἀκείνου ὑμέτερα εἶναι, τὴν μὲν καὶ αὐτὰ πάντα ὢν ὁ Αρεθούσιος, ἃ τῶν μὲν ἡ μήτηρ ἀμφισβητεῖ, τὰ δὲ ἡ ἀδελφή. Delator igitur in principio orationis ait nō eſſe veriſimile ſe lucri cupidum ad delationem acceſſiſſe, ſed magis vt inimicum ſuum legibus vlciſceretur. ſe enim mancipia ducentis quinquaginta drachmis ab ipſo uindice & aſſertore æſtimata deferre. cuius delationis tres partes erant præmium, cum calumniæ pœna mille drachmarum eſſet, καὶ τὸ μηδέ ποτ' αὖθις μηδένα ὑπ' αὐτοῦ γράφεσθαι, ne vnquam poſtea accuſare ei liceret vt calumniæ damnato. Απογράψαι autē ideo hoc dicebatur, quòd is qui deferebat, in libello delationis res delatas recenſebat,& eorum quaſi enumerationem faciebat. Απογράψασθαι etiā δίκην alicui, eſt litem alicui mouere, vt δίκην γράψασθαι, iudicium ſcri Απογράψασθαι.

pto ac libello dictare. Idem κατ' Εὐέργου, Ταῦτα γὰρ σκεύη ὀφείλων ὁ Θεόφημος τῇ πόλει, εἰς Ἀφαρέα ἀνέφερε λόγῳ. ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, εὖ εἰδὼς ὅτι ἐλεγχθήσεται ψευδόμενος ἐὰν εἰσέλθῃ εἰς δικαστήριον, id eſt experiri non inſtitit cum Aphareo, nec eorum petitorem ſe conſtituit. Idem, Ὅτε δ' ἔζη ὁ Δημοχάρης, οὐκ ἀπεγράψατο διαδικασίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Θεόφημος, εἰσπραττόμενος παρ' ἐμοῦ τὰ σκεύη. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι idem pro repudium marito mittere dixit. Significat etiam in rationes & calendarium referre. vt πρὸς Τιμόθεον, Ἀπεγράψατο δὲ τὴν τε χρείαν εἰς ἣν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Ἀπογράφεσθαι etiam eſt adnotare. Baſil. homil. vi. in Hexaëm. de genethliacis loquens, Ἀλλ' ὥστε δεῖ τὰ ὡροσκοπεῖα καταμαθεῖν τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι, εἴτε ἡμερινὰ ταῦτα, εἴτε νυκτερινὰ τυγχάνοι. Idem, Καὶ πολλάκις παρὰ τὴν ἑνὸς τῶν λεπτοτάτων ἄγνοιαν, ὡς ἐν τῷ κακοδαιμονήματι αὐτῶν κείμενοι ἀπεγράψαντο. Significat & in acta referre. Idem in ſecundo περὶ νηστείας, Ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας, ὅρα μὴ διὰ μικρὰν ἡδονὴν βρωμάτων ζημιωθῇς τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἀγγέλου. Ἀπογράψασθαι etiam eſt ſcripto denunciare, & quaſi proſcriptione, id eſt programmate peruulgare. Iſocrat. in Areopag. Ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, id eſt denunciaui & grammate ædito profeſſus ſum concionem me habiturum. Quare apud Demoſthenem κατ' Εὐέργου ſic intelligi poſſunt illa verba, Καὶ παρὼν μὲν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ὅτε εἰσήγετο, οὐδαμοῦ ἀντιδίκησιν, οὐδ' ἀπεγράψατο διαδικασίαν πρὸς οὐδένα, εἴ τινά φησιν ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ ἀποδοῦναι, ἀλλ' εἴασε καθ' ἑαυτοῦ ψῆφον ἐπαχθῆναι, Et cum adeſſet in iudicio quando publico nomine cũ eo iudicium conſtituebat ob ea vaſa, nuſquam aut defenſionem exorſus eſt, aut motam ſibi controuerſiam cuipiam denunciauit. ſi apud alium ea vaſa eſſe dictitat, nec ad ſe eorum reſtitutioné pertinere. Ἀπογράφεσθαι etiam eſt nomen dare & profiteri. Arrian. in vi, Καὶ τὰ χρέα ἐπιλύσασθαί οἱ τῆς στρατιᾶς ἐν καιρῷ ἔδοξεν ὅσοις χρέα ἦν, καὶ κελεύει ἀπογράφεσθαι ὅσα ὀφείλει ἕκαστος, ὡς ληψομένους. Dicitur & voce actiua. Idem, Καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ὀλίγοι ἀπέγραψαν σφῶν τὰ ὀνόματα. Et rurſus, Ὡς δὲ ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοί, ἀλλ' ἐπικρύπτουσι, τὴν ἀπιστίαν τὴν στρατιωτῶν ἐκάκισεν. Et inferius rurſus voce paſſiua vſus eſt, Ἐπιλύεσθαι τὰ ὀνόματα ἐκέλευεν, οὐκ ἔτι ἀπογραφομένους τὰ ὀνόματα. Xenoph. in vi. ἑλληνικῶν, Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔφασαν ἀπογράψασθαι πλέον ἢ ἑξακισχιλίους εἵλωτας, id eſt nomina ad delectum ſponte dediſſe. Idem in eodem, Ἀπογραψάμενοι δ' ἐν ταῖς ὁμομοσίαις καὶ οἱ Θηβαῖοι, προσελθόντες πάλιν τῇ ὑστεραίᾳ οἱ πρέσβεις αὐτῶν, ἐκέλευον μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὀμωμοκότας, Cum auté Thebani nomen dediſſent inter vrbes fœderatas, vel cum inter fœderatos populos profeſſi eſſent. ὁ δ' Ἀγησίλαος ἀπεκρίνατο ὅτι μεταγράψει μὲν οὐδὲν ὧν τὸ πρῶτον ὤμοσάν τε καὶ ἀπεγράψαντο. εἰ μέντοι μὴ βούλοιντο ἐν ταῖς σπονδαῖς εἶναι, ἐξαλείφειν ἂν ἔφη εἰ κελεύοιεν. Idem alibi, Ὁρᾶτε τὰ ὅπλα, ὁ μὲν χρῄζων λαμβανέτω, καὶ ἀπογραφέσθω πρὸς τὸν ταξίαρχον εἰς τὴν ὁμοίαν τάξιν. Et Ἀπογράφεσθαι ad nomina vltro reſpondere in delectu militum. Plutarch. in Ageſil. Οἱ δ' ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμόνιοι τιμῶντες αὐτὸν, ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξά-

μένοι ἀπέστειλαν. Ἀπογράφεσθαι etiam eſt libello dato petere, vt qui iudiciũ dictant. Plato lib. VIII. de Legib. Αν τις διαφθείρῃ ἑκὼν ὕδωρ ἀλλότριον εἴτε πηγαῖον εἴτε καὶ συναγυρτὸν, ὁ βλαπτόμενος δικαζέσθω πρὸς τοὺς ἀστυνόμους, τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, id eſt damnum iniuria datum certa pecunia æſtimans. Significat etiam in actis profiteri & peruulgare, quod nunc Iuriſperiti inſinuare vocant. Ariſtot. in 2. OEcon. Νόμου δ' ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων, ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. Ἀπογράφεσθαι etiam dicũtur petitores & candidati. Plutarch. Ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, Præturam vrbanam petere cœpit. Lucæ ſecundo, Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου, καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι ἕκαστος ἐς τὴν ἰδίαν πόλιν, hæc deſcriptio vel cõſcriptio verti poteſt. Eſt enim deſcriptio, partitio & digeſtio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Cicero pro Plancio, Decuriatio tribulium, deſcriptio populi, ſuffragia largitione deuincta ſeueritatem Senatus excitauerunt. Idem, Hæc profer, huc incumbe Laterenſis: hæc doce, decuriaſſe Plancium: conſcripſiſſe, pronũciaſſe, diuiſiſſe. Et in Catilinam, deſcriptas & diſtributas partes vrbis ad incendium, dixit. In ea ergo populi recenſione edicto Auguſti facta, omnes nomina dabant in tabulis perſcribenda, & ciues ſe profitebãtur, vnuſquiſque in ſua ciuitate. Διαγράφω alibi explicatum eſt. Ἐγγράφω, inſcribo. quo verbo vtebantur in liberorum profeſſione. Demoſth. πρὸς Βοιωτὸν, Ἡ δὲ δεξαμένη, οὐ μόνον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν ἕτερον πρὸς τούτῳ κατωμόσατο ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τοῦ ἐμοῦ. ὡς δὲ τοῦτ' ἐποίησεν, εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας ἦν ἀνάγκη. Et paulo poſt, Ἵνα τὰ μέσα συντέμω, ἐνέγραφε τοῖς ἀπατουρίοις τουτονὶ μὲν Βοιωτὸν, τὸν δ' ἕτερον Πάμφιλον. Μαντίθεος δ' ἐνεγεγράμμην ἐγώ. συμβάσης δὲ τῷ πατρὶ τελευτῆς πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφὰς γενέσθαι, ἐλθὼν εἰς τοὺς δημότας οὑτοσὶ, ἀντὶ Βοιωτοῦ Μαντίθεον ἐνέγραψεν ἑαυτόν. Ex his verbis liquet Ἐγγραφὴν fuiſſe profeſſionem & apud phratoras & apud populares. Ἐγγράφω intra ſcribo. ſed inter Geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα dicitur quod intus ita comprehẽſum eſt, vt tamen angulis lineam comprehẽdentem ſtringat: vt τὸ εὐθύγραμμον intra circulum, ἐγγράφεσθαι λέγεται ὅταν ἑκάστη γωνία αὐτοῦ ἅπτηται τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου. cum verò extra circulum prominẽt eius anguli, tum demum περιγραφόμενον dicitur, ſi eius latera omnia attingãt extrinſecus lineam circuncurrentem. Ἐγγράφω etiam τὸ προσγράφω ſignificat, id eſt aſcribo, addo. vt apud Demoſthenem, Ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. & alibi ſæpe. Ἐγγράφεσθαι etiam dicuntur qui publicè mulctantur, id eſt οἱ ὄφλοντες. Demoſth. Αἴτιός μοι γενόμενος ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, id eſt quod altero tanto mulctatus ſim ob culpam nõ ſolutæ intra diem pecuniæ, quã Reipub. debebam ex conductione. Ἐγγεγραμμένοι γὰρ, οἱ καταδίκοι καὶ ἐζημιωμένοι, vt inquit Pollux. Eſt autem huius verbi ſignificatio duplex, atq; etiã triplex in oratione πρὸς Βοιωτὸν. vt in loco ſuprà citato de profeſſione liberorum. Alibi autem in eadem, Πότερος οὖν ταῖς ἐκ τῶν νόμων ἔσται ζημίαις ἔνοχος; τίνα δ' οἱ στρατηγοὶ τρόπον ἐγγράψουσιν, ἐὰν εἰς συμμορίαν ἐγγράφωσιν, ἢ ἐὰν τριήραρχον καθιστῶσιν, ἢ ἂν στρατεία τις ᾖ, τῷ δῆλον ἔσται πότερός ἐσθ' ὁ κατειλεγμένος; Hoc

Deſcriptio.

Conſcribo.

Ἐγγράφω.

Ἐγγραφαὶ δήμ.

loco ἐγγράφειν dixit τοῦ ἀπογράφειν ἢ καταγράφειν ἢ καταλέγειν, hoc eſt in numeros militares referre, aut inter claſſiarios. Quo (inquit) diſcrimine vter noſtrum ſit dignoſci poterit, cum ille nomen meum vſurparit in profeſſione? Inferius ἐγγράφειν τοῦ ζημιοῦν poſuit, Ἐὰν ὀφλῃ τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται ἢ ἐμοῦ; ὅτι νὴ δία εἴσονται πάντες πότερός ποτε ὦφλεν. καλῶς. ἐὰν δὲ, ὃ τυχὸν γένοιτ᾽ ἄν, χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτισθῇ τὸ ὄφλημα, τί μᾶλλον οἱ τούτου παῖδες ἔσονται τῶν ἐμῶν ἐγγεγραμμένοι, ὅταν τοὔνομα καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ φυλὴ καὶ πάντα ᾖ ταὐτά; Quòd ſi iſte damnetur & publicè mulctetur, quid magis mulctæ iudicatus erit quàm ego? Scient omnes credo vter Reip. debitor fuerit. Probé. Quid autẽ (quod fortaſſe futurum eſt) ſi longum temporis interuallum interceſſerit, necdum depenſa mulctatitia illa pecunia fuerit, hîc iam quonam modo huius liberi magis quàm mei, ærarii fuerint, cum nullum diſcrimen ſit inter vtroſque? Ἐγγράφω, inſcribo, id eſt ſcarifico, ἀμύσσω. Theophr. lib. v, Γίνεται ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν. Hoc Catullus conſcribillare vocat, Inuſta turpiter tibi flagella

Παρεγγράφω. conſcribillent. Ab hoc fit Παρεγγράφω, pro falſò inſcribo vel aſcribo, & ſubdolè interſero interponóque. Plutarchus in Antonio, de actis Cæſa-

Παρέγγραπτος. ris loquens, Καὶ τούτοις παρενέγραφον οὓς ἐβούλετο. Inde Παρέγγραπτος & Παρεγγεγραμμένος, aſcriptitius, non germanus. Lucianus Herculem & Bacchum & Ganymedem inter deos παρεγγεγραμμένους appellat. Greg. Ταῦτα γὰρ τῶν νόθων καὶ παρεγγράπτων ἱερέων ἐστὶ, hoc eſt eorum qui illegitimè creati ſunt, qui iuſti & germani epiſcopi non ſunt, qui obrepſerunt. Plut. in VI. Sympoſ. Ἐνταῦθα δὴ πῶς ἄν τις ἑαυτὸν μεταχειρίσαιτο, μὴ γνήσιος ὢν, μηδὲ αὐτόκλητος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ νόθος, καὶ παρεγγεγραμμένος εἰς τὸ συμπόσιον.

Παρέγγραφος. Παρέγγραφος etiam pro eodem dicitur. Athen. in v. δειπνοσοφιστῶν, Καὶ πρεσβύτην γενόμενον τὸν δεσπότην μετὰ τῆς μητρὸς ἐχειραγώγει. καὶ ἀποθανόντα κληρονομήσας, παρέγγραφος Ἀθηναίων πολίτης ἐγένετο. γήμας τε παιδισκάριον εὔμορφον, μετὰ τούτου πρὸς τὸ σοφιστεύειν ὥρμησε, id eſt factitius ciuis & aſcriptitius, & quolibet modo ciuitatem adeptus. Idem in quarto, Ἀλλ᾽ ὅπερ εἶπον, ἡ τῶν ἀκροαμάτων ἐς τὸ σῶφρον τοῦτο συμπόσιον εἰσα-

Παρεμβάλλω. γωγὴ, παρέγγραφός ἐστιν, ἐκ τοῦ κρητικοῦ χοροῦ μετεννηνεγμένη. Sic Παρεμβάλλω, interſero, latenter interiicio, clam immiſceo. Galen. lib. XIIII. Therapeut. Παρεμβάλλοντες οὖν ἡμεῖς τῷ ὀρρῷ λάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον, ἄκουσαν αὐτὴν ἐκκαθαίροντες, ἐθεραπεύσαμεν. Theophraſtus de lentore quarundem arborum loquens, qui ad medicamenta colligitur, Διὰ δὲ τὸ σωματωδεστέρας εἶναι τὰς ὑγρότητας, γλίσχρας, τὰς δ᾽ ὑδατώδεις ἀγλίσχρους, τῶν μὲν γίνεται πῆξις, τῶν δ᾽ οὔ. πρὸς ἐνίας δὲ καὶ παρεμβάλλουσί τι τοῦ πῆξαι καὶ συλλέγειν. Παρεμβάλλει etiam imperator exercitus cum in acie inſtruenda milites certo ordine locat. Polyb. in 2. hiſt. Ταχὺ δὲ συνιέντες τὴν τοῦ Γαΐου παρουσίαν ἔκ τινος τῶν ἀχθέντων αἰχμαλώτων, σπουδῇ παρενέβαλον τοὺς πεζοὺς, ποιούμενοι τὴν ἔκταξιν ἅμα πρὸς ἑκατέρας τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τὴν ἀπ᾽ οὐρᾶς καὶ τὴν κατὰ πρόσωπον. Idem, Οἱ δὲ Κελτοὶ τοὺς μὲν ἐκ τῶν Ἄλπεων ἔταξαν πρὸς τὴν ἀπ᾽ οὐρᾶς ἐπιφάνειαν, ἣν προσεδόκων τοὺς περὶ τὸν Αἰμύλιον. ἐπὶ δὲ τούτοις τοὺς Ἰνσόμβρους. πρὸς δὲ τὴν κατὰ πρόσωπον, τοὺς Ταυρίσκους, καὶ τοὺς

Παρεμβολή. ἐπὶ τάδε τοῦ Πάδου κατοικοῦντας Βοΐους παρενέβαλον. Et Παρεμβολὴ idem quod τάξις καὶ παράταξις. Idem alibi eodem libro, Ὥστε παραπλήσιον εἶναι τὸ σύμπαν

σχῆμα τῆς στρατοπεδείας, τῆς τῶν ἀγαθῶν ὁπλομάχων παρεμβολῆς. οὐδὲν γὰρ ἀπέλιπε τῶν πρὸς ἐπίθεσιν ἅμα καὶ φυλακήν, ἀλλ᾽ ἦν ὁμοῦ παράταξις ἐνεργής, καὶ παρεμβολὴ δυσπρόσοδος. Idem, Τοὺς δὲ πεζοὺς παρενέβαλε κατὰ τὰς εἰθισμένας παρ᾽ αὐτοῖς τάξεις, ὄντας μὲν Ῥωμαίους, εἰς μυρίους ἑξακισχιλίους, τοὺς δὲ συμμάχους, εἰς δισμυρίους. Et Παρεμβολή, intercalatio, interſitio ſubdola, interiectio rei nihil ad rem pertinẽtis. Demoſth. κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ᾽ ὅμως οὕτω σαφῶς τούτων διωρισμένων, πολλαὶ παρεμβολαὶ λόγων ὑπὸ Δημοσθένους εὑρεθήσονται. Idem, Ὁμολογουμένως γὰρ εἰς ἄνδρα, καίπερ οὐκ ὢν αὐτὸς ἀνήρ, τὰς βλασφημίας ποιήσεται, id eſt in Philippum extra rẽ inuehetur. ὅταν δὲ εἰς τὸν παῖδα πεπραγματευμέναις μεταφοραῖς ὀνομάτων, αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλῃ, καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιεῖ, cum verò verborum trãſlationibus longa cõmentatione excogitatis in Alexandrũ puerum vtitur, rerum fœdarum nihil ad rem attinentium ſuſpicione eum perſtringens, ridiculam ciuitatem veſtram facit. Idem κατὰ Κτησιφ. Ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔχων δίκαιον εἰπεῖν, ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων εἰς λήθην ὑμᾶς βούλεται τῆς κατηγορίας ἐμβαλεῖν. Παρεμβεβλημένον Cicero in epiſtolis intercalarem trãſtulit. Idem Polybius περὶ στρατοπεδείας τῶν Ῥωμαίων loquens, παρεμβάλλειν appellat tentoria collocare ordinibus diſtincta, atque inter ſe paribus ſpaciis congruentíque poſitu reſpondentia: Et Παρεμβολὴν ipſam locationem quæ fiebat miro artificio, Ἀπομετρηθέντων δὲ πάλιν ἑκατὸν ποδῶν, εἰς τὸ πρόσθεν κατὰ πάσας τὰς σκηνάς, λοιπὸν ἀπὸ τῆς τοῦτο πλάτος ὁριζούσης εὐθείας, ἥτις γίνεται παράλληλος ταῖς τῶν χιλιάρχων σκηναῖς, ἀπὸ ταύτης ἄρχονται ποιεῖσθαι τὰς τῶν στρατοπέδων παρεμβολάς, χρείζοντες ἐν τρόπον τοῦτον. παρεμβολὰς appellat tentoriorum ordines conſertos & ſeriem contextam. Deinde ſequitur, Διχοτομήσαντες τὴν προειρημένην εὐθείαν, ἀπὸ τούτου τοῦ σημείου πρὸς ὀρθὰς τῇ γραμμῇ τοὺς ἱππεῖς ἀντίους αὐτοῖς ἑκατέρου τοῦ στρατοπέδου παρεμβάλλουσι, πεντήκοντα διέχοντα πόδας ἀλλήλων. Idem, Αὖθις δὲ πεντήκοντα πόδας ἀφ᾽ ἑκατέρων τούτων ἀποστήσαντες, ἀντίους παρεμβάλλουσι τοῖς τριαρίοις τοὺς πρίγκιπας, id eſt oppoſitos è regione triariis principes collocãt poſitura caſtrenſi. Et in III. hiſt. Τὴν δὲ δύναμιν περὶ τῆς πόλεως παρεμβαλών, ὠχυρώσατο τάφρῳ καὶ χάρακι τὴν στρατοπεδείαν. Poſitus enim tentoriorum & metatio ordinatione caſtrenſi conſtans, παρεμβολὴ dicitur. Ex quo fit vt pro caſtris ponatur. Idem, Τὰς δὲ ἐκ τῆς παρεμβολῆς ἀναστρατοπεδείας ποιοῦνται τὸν τρόπον τοῦτον, Ex caſtrametatione autem mouent exercitum hunc in modum. Παρεμβολή

Ἀναστρατοπεδεία enim eſt ἀνάζυγή, & vaſorum collectio, tentoriorúmque refixio. Act. Apoſt. capite XXI, Ἐκέλευσεν αὐτὸν ἄγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολήν. Ἀναστρατοπεδεία.

Παρεμβολὴ etiam in acie inſtruenda eſt intercalatio ſubſidiariorum inter ordines primæ aciei, ὅταν παρεμβάλωσι τοῖς τῶν προτεταγμένων διαστήμασιν ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων. A qua ἡ παρένταξις καὶ ἡ ἔνταξις eo differt, quod non milites triarii, ſed leuis armaturæ milites τοῖς ὁπλίταις ἐντάττονται. Verba ſunt apud AElianum. Eadem ratione Παρεμβύω, interfarcio, & per media ſpatia inculcò ſignificat. Lucian. Εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ παρενεβέβυστο. Sic Παρεντίθημι & παρενθήκη, & παρέμπτωσις, de quibus alibi dictum. Καταγράφω alibi enarratum eſt. Παραγράφω, τὸ ἐν βίβλῳ παρὰ τὴν σελίδα γράφω, adnoto in margine. Et Παραγραφή, huiuſmodi adnotatio, & ſcholium, & adnotationis ſignum in margine Παρεμβύω. Παραγράφω. Παραγραφή.

aſcriptum. Iſocrat. περὶ ἀντιδόσεως, Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς, ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragraphi vel paragraphæ Iuriſconſultorum. Παραγράφειν etiam ſignificat appingere. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Ὥσπερ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην συνήθειαν οἱ τὰς εἰκόνας τῶν κρατούντων κατασκευάζοντες, τόν τε χαρακτῆρα τῆς μορφῆς ἀναμάσσονται, καὶ τῇ περιβολῇ τῆς πορφυρίδος τὴν βασιλικὴν ἀξίαν συμπαραγράφουσι. Παραγράφω, pro exceptione ſummoueo & præſcribo. vt παραγράφομαι, de quo & ἀντιπαραγράφομαι alibi diximus. Syneſius Εὐοπτίῳ, de tempeſtate loquens, qua ipſe cum multis in mari agitatus eſt vſque ad ſpem conclamatam, Ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτνιῶντο, τῶν φιλτάτων ὑπεμιμνήσκοντο. μόνος δὲ Ἀμάραντος εὔθυμος ἦν, ὡς αὐτίκα δὴ παραγράψων τοὺς δανειστάς. Suprà autem dixerat, Ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα καταχρεως ὤν, Mori (inquit) cupiebat vt ære alieno obrutus. vel pro circunſcripturus ἀναγράψων dictum eſt. Παραγράφω, perperã ſcribo. Demoſthenes περὶ στεφάνου ſic vſus eſſe videtur, Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, οὔτε μὰ τοὺς θεοὺς οἶμαι ὑμᾶς μανθάνειν, οὔτ᾽ αὐτὸς ἠδυνάμην συνεῖναι τοὺς πολλούς. Et vt γράφειν νόμον dicunt legem & rogationem ferre & promulgare, hoc eſt εἰσφέρειν: ſic παραγράφειν τὸ παρεισφέρειν, hoc eſt legi iã latæ & rogatæ aliam legẽ obrogare & opponere, quam dico eſſe præſtantiorẽ, vt ſcilicet eius contẽtione illa prius lata & rogata abrogetur. Sic enim dicitur παραγράφω vt παραγινώσκω. de quo alibi dictum. Demoſth. πρὸς Λεπτίνην, Ὡς μὲν τοίνυν οὐχὶ καλῶς ἔχει καὶ δικαίως ὁ νόμος, οὔτ᾽ ἐρεῖν οἶμαι Λεπτίνην, οὔτ᾽ ἐὰν λέγῃ, δεῖξαι δυνήσεσθαι. ἃ δὲ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἔλεγε, ταῦτ᾽ ἴσως λέγων, παράγειν ζητήσει. ἔφη γὰρ ἐξαπάτης εἵνεκα παραγεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον. ἐὰν δ᾽ ὃν αὐτὸς ἔθηκε λυθῇ, τοῦτον οὐ θετήσεσθαι, dixit enim fallendi veſtri gratia hanc obrogatam eſſe legem, & cum ſua lex illa antiquata fuerit, hanc minimè perlatum iri. Deinde ſubdit, Ἐγὼ δ᾽ ὅτι μὲν τῇ ὑμετέρᾳ ψήφῳ τούτου τοῦ νόμου λυθέντος, τὸν παρεισενεχθέντα κύριον εἶναι, σαφῶς ὁ παλαιὸς κελεύει νόμος, καθ᾽ ὃν οἱ θεσμοθέται τοῦτον ὑμῖν παρέγραψαν, ἐάσω, ἵνα μὴ περὶ τούτου τις ἀντιλέγῃ μοι. Παρεισενεχθέντα νόμον & παραγεγραμμένον eundem eſſe his verbis liquet. Idem orator ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν, παραγράφειν pro ἐγγράφειν poſuit his verbis, Ἀξιοῖ σε ἢ πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν, ἢ τοὔνομ᾽ ἔχειν ὃ ἐκεῖνος ἔδωκέ σοι. Προσπαραγράφω, aſcri-

Προσπαραγράφω. bo, iam ſcriptis addo. Idem πρὸς Βοιωτόν, Τί δὲ ἐὰν δέῃ τις ἀρχὴ καθιστῇ με λειτουργεῖν, οἷον ἄρχων, βασιλεύς, ἀθλοθέται. τί σημεῖον ἔσται πότερον καθιστᾶσι; quo ſigno dignoſcetur vtrum noſtrum conſtituerint? προσπαραγράψουσι νὴ Δία τὸν ἐκ Πλαταιῶν, ἐάν σε ἐγγράφωσιν. ἐὰν δέ με, τῆς ἐμῆς μητρὸς τοὔνομα, id eſt non modo te credo à patre denominabunt & à populo dicentes, Μαντίθεος ὁ Μαντίου

Παράγραμμα Θορίκιος, ſed etiam ὁ ἐκ Πλαγγόνος γεγονώς. Et Παράγραμμα, quod vltra iuſtum vel ſolitũ additur & aſcribitur. vt ibidem ſubdit, Καὶ κατὰ ποῖον νόμον προσγράφοιτ᾽ ἂν τοῦτο τὸ παράγραμμα, ἢ ἄλλο τι πλὴν ὁ πατὴρ καὶ ὁ δῆμος. Significat etiã aſcribo. Plato in Phædro, Οἵ τε καὶ ἐπειδὰν τινα γράφωσι λόγον, οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας, ὥστε προσπαραγράφουσι πρώτους οἳ ἂν ἐπαινῶσιν αὐτούς. Di-

Προσγράφω. citur & Προσγράφω. Plut. Προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριον, aſcripſit & ἐνέγραψε. Moſchop. Grãm. Ποῖέ μοι ἐκφωνεῖται τὸ ι τῇ δοτικῇ, ποῖε δὲ προσγράφεται μόνον, ὡς ἐν

Προσεγγράφω. τῷ γήρᾳ. Et Προσεγγράφω. Demoſth. Εἰκότως δ᾽ οὐ προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ δια-

μαρτυρία. Παραγράφειν etiã eſt παραποιεῖν τὴν λέξιν. καὶ παράγραμμα, ὃ παραποίημα, vt in eo verbo dicemus. Περιγράφω, deleo, oblitero, aufero è numero. Περιγράφω.
AEſch. Ὅταν ὑμᾶς ἐπερωτᾷ, ποῖ καταφύγω ἄνδρες Ἀθηναῖοι; περιγράψατέ με ἐκ τῆς πολιτείας; οὐκ ἔστιν ὅποι ἀναπλεύσομαι. Suidas intellexiſſe videtur pro ἀποκτεῖναι. Cicero ad verbũ Philipp. XIII. imitatus eſt, his verbis, Senatus in Capitolium. parata de circunſcribendo adoleſcente ſententia conſularis: cum repente affertur ei de quarta legione nuncius. quo perculſus abiecit conſiliũ referẽdi ad ſenatũ de Cæſare. hoc eſt de eiiciendo magiſtratu Octauio, & imperio ei abrogãdo. Et ad Atticũ lib. VII, Si fortè Tribunus plebis ſenatum impediens, aut populum incitans, notatus, aut ſenatuſconſulto circunſcriptus, aut ſublatus, aut expulſus ſit. Sic intelligo illud eiuſdẽ ad Octauium, Cur aut ingratus crudeliter, aut immemor beneficii ſui ſcelerate circunſcribis ſenatum? Suprà autẽ dixerat, Cohortibus armatis circunſeptus ſenatus. Circunſcribere ſenatũ, eſt auctoritatem ſtatuẽdi de ſumma reipub. ſenatui auferre, & quaſi ſenatum de medio tollere. Cæſar lib. I. de bello ciuili, Iniuriã inimicorum in eripiẽdis legionibus prædicat, crudelitatem & inſolentiã in circunſcribendis tribunis plebis. Tranſlatio eſt à fabris aut chirurgis, qui ea quæ ſerra amputaturi ſunt, prius circunſcribunt & præcidunt. Hoc idẽ circunducere dicitur. Paul. in cap. Acta, de re iudicata. Vlpian. in cap. Et poſt edictum, de iudiciis. Idem, Circũducto edicto, videamus an amplius cõueniri poſſit. hoc eſt inducto & interlito. Περιγράφω, præfinio, præſtituo, περιορίζω καὶ ἀφορίζω. Ariſtotel. in X. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Τούτων δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἑκάστη περιγραψαμένη τι γένος αὐτῇ, περὶ τούτου πραγματεύεται ὡς ὑπάρχον καὶ ὄν. Περιγράφω, coerceo, cohibeo, coarcto. Circumſcribo. Circunduco.
ὅθεν Περίγραπτος. Thucydides, Ἐκ βραχέος καὶ περιγράπτου, Ex præſcripto, & non liberè laxéque. Cicero de Publio Clodio in oratione pro Milone, Senatus credo Prætorem illum circunſcripſiſſet: ne cum ſolebat quidem id facere in priuato eodem, aliquid profecerat. an conſules in Prætore coercendo fortes fuiſſent? Περιγεγραμμένον σχῆμα τῷ κύκλῳ à Geometris dicitur, ὅταν ἑκάστη πλευρὰ τοῦ περιγεγραμμένου ἅπτηται τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου: vt ſuprà in verbo ἐγγράφειν diximus. Ἐπιγράφω, ſuperſcribo. vnde Ἐπιγραφὴ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστολῶν. Cicero ad Atticum, Puer legit epiſtolam inſcriptam patri ſuo. Syneſ. Πυλαιμένη, Ἧκεν ἀπὸ Θρᾴκης ἐπιστολὰς κομισάμενος, ἐνέτυχησα τῷ φακέλῳ τῶν γραμμάτων, εἴπου τις εἴη ἐπιγεγραμμένη Πυλαιμένους ὄνομα. Ἐπιγράφω, epigrammata ſcribo. Plutarch. Ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. Ἐπιγράφω, ἐπιξέω, ſcarifico, perſtringo, leuiter vulnero, vt corpus virgis inſcribo, hoc eſt conſcribillo, vt ſupradictum eſt. ὅθεν Ἐπιγράβδην τὸ ἐπιξύδην καὶ ἐπιψαύδην. & ἐπιγράψαι ἀντὶ τοῦ ἀμύξαι. Ἐπιγράφω, viritim collationem deſcribo & indico. Ariſtoteles in ſecundo OEcon. Δεηθεὶς δὲ χρημάτων, ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυρίου, τούτοις δὲ ἐσταθῆ τιμὴν κομιδῇ παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν ἔφησε. Et Ἐπιγραφὴ, indictio. Iſocrates in Trapezitico, Τῆς δὲ εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης, καὶ ἑτέρων ἐπιγραφῶν γιγνομένων, ἐγὼ πλεῖστον εἰσήνεγκα τῶν ξένων αὐτός τε καὶ οἱ ἐμοί. καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπιγραψάμενος εἰσφορὰν μεγίστην, mihi ipſe ſtatui, imperaui, & de- Ἐπιγράφω. Ἐπιγράβδην. Ἐπιγραφή.

Deſcribo. ſcripſi. Latinè enim hoc deſcribere dicitur. Cicero pro Flacco, Dimidium eius quo Pompeius vſus eſt imperauit. Num potuit parcius? Deſcripſit autem ad Pompeii rationem quæ fuit accommodata L. Syllæ deſcriptioni. qui cum omnes Aſiæ ciuitates in prouincias deſcripſiſſet, illam rationem in imperando ſumptu Flaccus ſecutus eſt. Vulgo taxare dicunt, hoc eſt τάξαι. Idem pro Rabirio, Quǽque multi homines neceſſarii ſecundis Poſthumi rebus deſcripta ſuſtinuerunt, nunc eius afflictis fortunis vniuerſa ſuſtinet. id eſt inter ſe partita & diuiſa. Sic Iuſtinus, Cum Athenienſes victis Perſis Græciæ tributum in tutelam claſſis deſcripſiſſent. Et vt

Ἐπιγραφεύς. ἐπιγραφὴ ipſa deſcriptio, & munus ipſum publicum, ita etiam Ἐπιγραφεὺς dicitur qui eo munere fungitur. Iſocrates in oratione ſuprà dicta, Καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπιγράψαμεν εἰσφορὰν μεγίστην. ὑπὲρ δὲ Πασίωνος ἐδεόμην τῶν ἐπιγραφέων, λέγων ὡς ἐμοῖς τυγχάνει χρήμασι χρώμενος. ἐπιγραφέων dixit ἀντὶ

Τίμημα ἐπιγράφω & ἐπιτίθημι. τῶν καθεστηκότων ἐπὶ τοῦ ἐπιγράφειν ἑκάστῳ τὴν εἰσφοράν. Ἐπιγράφω τίμημα, litem æſtimo, mulctam irrogo, pœnam inſcribo, vt fit in ſponſionibus, & ſimilibus, hoc eſt ſtatuo & æſtimo. Iſocrat. in Paragr. Οὐ γὰρ μόνον περὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων χρημάτων ἐστὶν οὗτος ὁ ἀγών. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν περὶ τούτων, ὑμῖν δὲ περὶ τῶν ὀλίγῳ πρότερον εἰρημένων, ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς οὔτ' ἂν ἀξίως εἰπεῖν δύναιτ' ἄν, οὔτ' ἂν τίμημα ἱκανὸν ἐπιγράψαι. τοσοῦτον αὕτη διαφέρει τῶν ἄλλων δικῶν. damnato enim imminebat ἐπωβελίας τίμημα. Dicitur & τίμημα ἐπιτίθημι. AEſchin. περὶ παραπρ. Γράφονται δ' οὗτοι παρανόμων τὸ ψήφισμα, Λυκῖνον ἐπὶ τὴν γραφὴν ἐγγραψάμενοι, καὶ τίμημα ἐπέθηκαν ἑκατὸν τάλαντα, mulctam irrogant. vt hodie delinquentibus & quippiam contra conſtitutiones regum agentibus procurator fiſci pœnam irrogare ſolitus eſt, hoc eſt poſtulare vt damnentur à iudicibus, & in eos animaduertatur ea pœna. Dinarch. κατὰ Ἀριστογείτ. Τοιαῦτα γράψας καὶ ψευσάμενος, ὥσθ' ὑμᾶς ἐπειδὴ τὴν ἀλήθειαν ἐπύθεσθε παρὰ τῶν κατηγόρων, πέντε ταλάντων τιμῆσαι τούτῳ, ὅσονπερ ἦν ἐπὶ τῇ παρανόμων γραφῇ τίμημα ἐπιγεγραμμένον, quanta erat mulcta ab accuſatoribus irrogata: Eſt enim accuſatoris etiam pœnā irrogare, & litem æſtimare. Apud AEſchinem κατὰ Τιμάρχου verba legis citantur, Ἄν τις Ἀθηναίων ἐλεύθερον παῖδα ὑβρίσῃ, γραφέσθω ὁ κύριος τοῦ παιδὸς πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, τίμημα ἐπιγραψάμενος.

Ἐπιγραφή. Ἐπιγραφὴ etiam titulus & honor. Polybius in primo, ὁ δὲ μάρκος ἀγωνιῶν μὴ συμβῇ τοὺς ἐπιπαραγινομένους στρατηγοὺς ἐκ τῆς ῥώμης φθάσαντας, τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, προσεκαλεῖτο τοὺς καρχηδονίους εἰς διαλύσεις. Ἐπι-

Ἐπιγράφομαι. γράφομαι μάρτυρας ſignificat teſtium nomina edo quos ſum producturus, vt hodie fit coram eo contra quem teſtificaturi ſunt. Demoſthenes, Ἐμβάλλεται μαρτυρίαν ψευδῆ, καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας ἀνθρώπους οὓς οὐδ' ἀγνοήσειν ὑμᾶς οἴομαι. Ἐπιγράφομαι etiam eſt de ſcripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Idem πρὸς Ἄφοβον, Οἱ δ' οἱ τότε ἀκούσαντες, οὐ μόνον αὐτοῦ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιγεγραμμένην ἐπετίμησαν, id eſt tanti damnauerunt, quantum petieram, vel quanti eam litem æſtimaueram, vt ſuprá. Iſæus περὶ τοῦ Νικοστράτου κλήρ. Ἄγνων μὲν γὰρ οὑτοσὶ καὶ Ἀγνόθεος Θρασυμάχου ἐπιγράψαντο τὸν Νικόστρατον, καὶ ἑαυτοὺς ἐκείνῳ ἀνεψιοὺς ἀποφαίνουσι. καὶ τούτων μάρτυρας παρέχονται, id eſt, in libello filiū eſſe Thraſymachi ſcripſerunt, Thraſymachum

ediderunt

ediderunt nomen patris Nicoſtrati. Ibidem, Νῦν δὲ πῶς οἴονται τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ δύο πατέρας ἐπιγράψασθαι; Nunc foreſes dicunt, qualitates litigatorũ aſcribere. Ἐπιγράφομαι etiam τὸ ἰδιοποιοῦμαι καὶ οἰκειοῦμαι, mihi hoc tribuo, mihi hoc ſumo. titulum hunc mihi vendico & vſurpo, hoc titulo me inſignio & honeſto, vt reges & poteſtatus magiſtratúſque faciũt. Plut. in Demetr. Ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τὴν πάνυ ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν. ὁ μὲν γὰρ πολιοῦχος, ὁ δὲ πολιορκητὴς ἐπίκλησιν ἔχει. Chryſoſt. 1. ad Corinth. x 1. de iis loquens quos Paulus reprehẽdebat, vt ſeſe ſingulis quaſi ducibus attribuẽtes, dicentéſque, ἐγὼ εἰμι παύλου, ἐγὼ δὲ κηφᾶ, Γεώργιζον (inquit) τοῦτο τὸ ἔθος ἀνασπάσαι βουλόμενος, ἑαυτὸν προενέθηκε. δηλῶν ὅτι εἰ καὶ αὐτός τις ἐπεγράφετο, τοῦ κοινοῦ σώματος ἀπορρηγνύμενος, καὶ οὕτως ἄτοποι τὸ γιγνόμενοι ἦσαν, καὶ παρανομίας ἐσχάτης, ſi quis eum ſibi ducem & auctorem vendicaret & aſcriberet. Idẽ cap. 2. de hoc loquens, εἰ γὰρ παύλου καὶ ἀπολλὼ καὶ κηφᾶ οὐκ ἐχρῆν ἐπιφημίζειν ἑαυτοῖς τὰ ὀνόματα, πολλῷ μᾶλλον ἑτέρων. εἰ τὸν διδάσκαλον καὶ πρῶτον τῶν ἀποστόλων, καὶ τοσοῦτον κατηχήσαντα δῆμον, οὐκ ἐχρῆν ἐπιγράφεσθαι, πολλῷ μᾶλλον τοὺς οὐδὲν ὄντας. Ἐπιφημίζειν & ἐπιγράφεσθαι pro eodem dixit. Ἐπιφημίζω. Greg. ἐν πρώτῳ στηλιτ. Καὶ παυσάσθωσαν οἱ τὸ ἐκείνου τάχος τοῖς δαίμοσιν ἐπιφημίζοντες, tribuentes, aſſignantes, quaſi ἀνατιθέντες. Lucian. πρὸς τὸν εἰπόντα προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις, Εἰ δὲ παρεικάζων τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνεία ἐνῇ φημί, id eſt Titanum principis titulo & nomine inſignis & ornas. Plut. ἐπιπεφημισμένον τὸ ὄχημα τῷ βασιλεῖ τῷ πάνυ καὶ πατρί, id eſt ἀφιερωμένον, aſcriptum, dicatum. Greg. εἰς τὸν μέγαν βασιλ. περὶ τῶν αἰακιδῶν loquens καὶ ἡρακλειδῶν, & ſimilibus, δαίμονάς δή τινας καὶ θεοὺς καὶ μύθους τοῖς προγόνοις ἐπιφημίζοντες, auctores ſui generis aſſumentes dæmonas. Ἐπιφημίζω etiam eſt peruulgo, rumorem diſſemino. Plut. in Sertorio, de cerua eius loquens, καὶ πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζεν αὐτῷ δηλοῦν, γινώσκων εὐάλωτον εἶναι πρὸς δεισιδαιμονίαν τὸ βαρβαρικόν. Συγγράφω, ſcribo & compono hiſtoriam. vt Thucydid. in præfatione, Συγγράφω. Θουκυδίδης ὁ Ἀθηναῖος συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, hoc eſt σύνεταξε. Iſocr. in Buſir. ἄρ' οὖν χρὴ τοιούτους λόγους συγγράφειν. Et Συγγραφὴ, hiſtoria, σύνταξις. Pauſ. Ἡ μὲν οὖν πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ, μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. Συγγραφὴ, ſcriptio à Cicerone dicitur, Συγγραφή. Nulla enim res tantum proficit ad dicendum quantũ ſcriptio.

Dicitur etiam voce paſſiua Συγγράφομαι pro eodem. Plato in Euthyd. Συγγράφομαι. Κράτιστοι ἀγωνίσασθαι, καὶ ἄλλον διδάξαι, λέγοντε καὶ συγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια. Vſus eſt alibi. Συγγράφεσθαι etiã eſt ſcripto cauere. Et Συγγραφὴ ſyngrapha, hoc eſt ſtipulatio & cautio. Συγγραφή. Caueo. Demoſth. ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγρ. Ἐπειδὴ συγγραφὴν συγγράψονται ναυτικήν. Et κατὰ Διονυσοδώρου, Εἰ γὰρ ἐστὶν ἡ ναῦς σῶα, καὶ μὴ διέφθαρται, διὰ τί ἡμῖν οὐκ ἀποδίδως χρήματα ἃ συνεγράψω; συγγραφὴ enim non ſemper obligatione reciproca cõſtabat, ſed etiã vnius tantum ſponſione & alterius ſtipulatione. Athen. lib. v 1. de Menecrate loquens medico ſpiritus elatiſſimi, quaſi deus eſſet medicinæ, Τοὺς οὖν θεραπευομένους ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἱερὰς καλουμένας νόσους, συγγράφεσθαι ἠνάγκαζεν ὅτι ὑπακούσονται αὐτῷ δοῦλοι περισωθέντες, καὶ ἠκολούθουν. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, Χρὴ μέντοι ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ, συγγραψάμενον ἃ δεήσει ἐπιστάμενον ἀποδοῦ-

ναι, οὕτως ἐκδιδόναι. ταῦτα γὰρ ὑποδείγματα ἔσται τῷ πωλοδάμνῃ ὧν δεῖ ἐπιμεληθῆναι εἰ μέλλοι τὸν μισθὸν ἀπολήψεσθαι, Vt autem qui puerum locat artem quandã edocendum, ſtipulari ſolet, & à conductore magiſtro cauere, quid oporteat eum ediſcere, ac tum demum locare: ita & in equo locando faciendum, cum domitor inſtituendum ſuſcipit. Cauere hic eſt ſtipulari. vt cauere Latinè. Cicero in Bruto, At verò inquam Brute tibi ego nõ ſoluam, niſi prius à te cauero amplius eo nomine neminem petiturũ, id eſt niſi à te ſpondẽte ſatis accepero. Cæſar, Quoniam in præſentia inter ſe cauere obſidibus non poſſent. Cauere igitur ab aliquo, eſt ſatis accipere. Cauere alicui, eſt ſatiſdare. Et cauere iureiurãdo, & chirographo. Et cauere capite,

Locus Theophraſti animaduertẽdus. quod nos in Annotationibus docuimus. Theophr. in v. περὶ φυτῶν, περὶ πύξου καὶ λωτοῦ καὶ πρίνου loquens, Τοὺς γὰρ στρόφιγγας τῶν θυρῶν τῶν πολυτελῶν ποιοῦσι μὲν ἐκ τούτων. συγγράφονται δὲ οἱ ἀρχιτέκτονες οὕτως, ἐκ μήτρας. vel potius μὴ ἐκ μήτρας. deeſſe enim negationem puto, Cauẽt enim architecti hoc modo è medulla ſcilicet non faciẽdos. Et paulopoſt, Διὸ καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται περιαιρεῖν τὰ πρὸς τὴν μήτραν, ὅπως λάβωσι τοῦ ξύλου τὸ πυκνότατον καὶ μαλακώτατον, Itaq; architecti hoc addunt in ſyngrapha, ac nominatim cauent, vt eximatur medulla. Vtrobiq; enim omnino ſic verti debet. Dicitur & aliis modis Græcè, qui dicentur à nobis ſi locus dicendi occurrerit. Iſocrates

Συγγράφω. voce actiua vſus eſt in Trapez. Ταῦτα συγγράψαντες, δίδομεν τῷ Σατύρῳ φυλάττειν τὰς συνθήκας. Συγγραφὴ etiam σύγγραμμα ſignificat, id eſt librũ, volumen. Pauſ. in Achaicis, ἐμνημόνευσε δέ μοι καὶ πρότερον ὁ λόγος τὸ ἐν τῇ ἀτθίδι συγ-

Παρασυγγραφῶ. γραφῇ, ὅσοι ἐθνῶν ἐναντία φιλίππου συνήραντο ἀθηναίοις. Παρασυγγραφῶ, cõtra ſyngraphæ cõuenta facio, & fidẽ promiſſam in ſatiſdãdo fallo. Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου, Σκοπεῖτε δὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πότερον ἡμεῖς τοῖς ἐκ τῆς συγγραφῆς δικαίοις χρώμεθα, ἢ οὗτοι. οἱ οὔτε εἰς τὸ συγκείμενον ἐμπόριον πεπλεύκασιν, ἀλλ᾽ εἰς Ῥόδον τε Αἴγυπτον. συντρίσης δὲ τῆς νεὼς καὶ οὐ διεφθαρμένης, ἄφεσιν οἴονται δεῖν εὑρίσκεσθαι τῶν τόκων παρασυγγεγραφηκότες. Idem, Εἰ δέ τινες ἀφείκασί τι σοὶ, καὶ συγκεχωρήκασι τοὺς εἰς Ῥόδον τόκους, ὅτῳ δήποτε τρόπῳ πεισθέντες, διὰ ταῦτα οὐδὲν ἀδικεῖς ἡμᾶς οὓς παρασυγγεγράφηκας, εἰς Ῥόδον καταγαγὼν τὴν ναῦν; quos ideo feſelliſti, quòd cõtra quàm ſyngrapha nautica cautum erat, tu nauem in AEgyptum appuliſti, hoc eſt παραβὰς τὰ συγκείμενα τε τὰ προσδιωρισμένα ἐν τῇ συγγραφῇ. Sic enim dici-

Παρασπονδῶ. tur vt Παρασπονδῶ, τὸ τὰς σπονδὰς τε συνθήκας παραβαίνω. Et aliquem contra fidem fœderis violo, accuſatiuo iunctum. Plut. in Sylla, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Βάκχος ἀμφοτέρων κύριος γινόμενος, κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι τὸν ἕτερον, id eſt perfidè prodendi. Et παρεσπονδημένος dicitur, qui perfidè violatur, & qui fiducia fœderis violatus eſt. Idem, Παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φε-

Παράσπονδος. ραίων τυράννου, τε δεθείς. Et Παράσπονδον dicitur quod per huiuſcemodi perfidiam patratum eſt. Xenoph. Οὗτοι δὲ ἔλεγον ὅτι οὐ νομίζοιεν εὐορκεῖν ἄν, στρατευόμενοι

Υπογράφω. μενοι ἐπ᾽ Ἀθηναίους μηδὲν παράσπονδον ποιοῦντας. Υπογράφω eſt τὰ ὑπαγορευόμενα γράφω, dictata excipio. Iulianus Auguſt. auunculo, Τρίτης ὥρας νυκτὸς ἀρχομένης, οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα, διὰ τὸ πάντας ἀσχόλους εἶναι, μόλις ἴσχυσα πρός σε ταῦτα γράψαι. Υπογράφω καὶ προσγράφω, vt ὑπάγω τὸ προάγω, & ὑφηγοῦμαι, & alia quæ alibi dicta ſunt. Eſt enim præſcribere, pueris qui docen-

tur ſcribere. Plato in Protag. Ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν· ὡς δὲ καὶ νόμους ἡ πόλις ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν ἀνδρῶν εὑρήματα, κατὰ τούτους ἀναγκάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. Et in IIII. de Leg. Πορεύεσθαι δὲ αὐτὸν δεῖ πρῶτον ταύτῃ ὅπῃπερ ἂν θελήσῃ, ἐάν τε πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα προτρέπεσθαι τοὺς πολίτας, ἐάν τε ἐπὶ τοὐναντίον, αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quaſi præſcribentem quæ agere debeant, & præliniãtem quæ ſequi eos oporteat. ὑπογράφειν ſubſcribere, id eſt aſtipulari & probare. Theodor. in I. hiſt. eccleſ. de ſynodo Nicææ loquẽs, Οἱ δὲ ἀρξάμενοι τῷ μήπως ἄρα τοσαύτης ἐν ταυτῷ συνόδου συγκεκροτημένης, ἐξοστρακισθεῖεν, ἀναθεματίζουσι μὲν προπηδήσαντες τὸ ἀπηγορευμένον δόγμα, συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρί. Idem alibi, Πρότερον μὲν συντρέχων τῇ ἀρειανῇ αἱρέσει, ὕστερον δὲ ὑπογράψας τῇ ἐν νικαίᾳ συνόδῳ. Eſt enim Ὑπογράφειν, primis lineis deformare, & prima manu aliquid informare. Et Ὑπογραφὴ, primæ ma nus deliniatio & deſcriptio, quæ pars eſt τῆς ζωγραφικῆς. Plato lib. VI. de Repub. Καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι, hoc eſt ἀκριβῶσαι, vt ipſe ibidem. ὑπογραφὴ verò eſt leuis deſcriptio, & rudis craſſáque adumbratio. Et lib. VIII, Αὕτη μὲν ἡ πολιτεία, καὶ οὕτω γεγονυῖα, καὶ τοιαύτη ἂν εἴη, ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα, μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι, διὰ τὸ ἐξαρκεῖν ἰδεῖν ἐξ ὑπογραφῆς τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον. ὑπογραφὴν appellat craſſæ Mineruæ explicationem, non ſubtilem atque multum artis habentem: quæ tranſlatio ducta eſt à pueris qui aut picturam docentur, aut ſcripturam. ὑπογραφὴ enim artis rudimenta continet. Id quod ex Ariſtotele intelligere licet, qui in ſecũdo de generat. animal. ita inquit, Ἅπαντα δὲ ταῖς περιγραφαῖς διορίζεται πρότερον, ὕστερον δὲ λαμβάνει τὰ χρώματα, καὶ τὰς μαλακότητας, καὶ τὰς σκληρότητας ἀτεχνῶς. ὥσπερ ἂν ὑπὸ ζωγράφου τῆς φύσεως δημιουργούσης. καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. ὑπογράφειν hoc loco pro liniamẽta ducere dixit, vel lineamenta quæ Græce πέρατα vocantur. Cicero in Orat. de Catone loquens, Intelliges nihil eius liniamentis, eorúmque pigmẽtorum quæ nondum inuẽta erant, florem & colorem defuiſſe. Significat etiam deſcribo. Baſilius Maximo, σοῦ δὲ ἐνεποίησέ μοι πόθον τῆς σῆς συντυχίας, σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, deſcripſit & quaſi depinxit animi tui formam. Itaque Ὑπογράφειν etiam commentarium rerum ſcribere ſignificat, quarum hiſtoriam alii poſtea enarratius ſcribãt, & ornamentis luminibúſque orationis additis abſoluant & expoliant. Iſocrat. πρὸς Φίλιππον. Καὶ γὰρ ἦν ἥμην τι, καὶ μὴ δυνηθῶ τὸν αὐτὸν τρόπον γράψαι τοῖς πρότερον ἐκδεδομένοις, ἀλλ' οὖν ὑπογράψειν γ' οἶμαι χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. Ariſtot. in III. de Partibus animal. ὑπογραφὴν τῶν θεμελίων vocat foſſam ductam & fundamenti circunſcriptionẽ. Baſilius ὑπογράφεσθαι pro deliniare dixit in Hexaëmeron, τῶν ἀστέρων τὰ διαστήματα καταμετροῦντες, καὶ τοὺς ἀφανεῖς αὐτῶν καὶ ἀρκτῴους ὑπογραφόμενοι. Similiter Plato ὑπογράψαι & ὑπογράψασθαι dicit, & διαγραφὴν & διαγράψαι, ὧν ὑπογράφειν, καὶ ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς, in VI. de Repub. Ὑπογράφομεν etiam voce paſſiua τὸ ψιμμυθοῦμαι καὶ ἐντεί-

ϐομαι,fuco vel ceruſſa illinor. Lucian.Καὶ φυκίον ἐντετριμμένω,καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογεγραμμένω.Athen. de Sardanapalo, Υπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς.Herodi. Περιῄει δὲ ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς,καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων. Τύπος & ὑπογραφὴ rem craſſa Minerua demonſtrant, non exactè vt ὁρισμός. meminit Gel.lib.1.Cicero in Topic.Cum autem quid ſit quæritur,notio explicanda eſt:& proprietas:& diuiſio & partitio. hæc enim definitioni attributa. Additur & deſcriptio,quam Græci ὑπογραφὴν vocant. Deſcriptio eſt:vt qualis ſit auarus,qualis aſſentator,cæteráque generis eiuſdẽ,in quibus natura & vita deſcribitur.Philopo.οὐ γάρ ἐστιν ὁρισμὸς ὁρισμοῦ,εἰ μὴ ὑπογραφή τις. εἴη ἂν οὖν ὑπογραφὴ ὁρισμοῦ τοιαύτη.ὁρισμός ἐστιν ὁ ἐκ τῶν κοινοτέρων μὲν εἰλημμένος λόγος καὶ κατ' οὐσίαν ὑπαρχόντων,ἴδιος δὲ τινος γινόμενος.Deſcribo pro definio oratoris modo, in Partitionibus dixit circa finem Tullius. Et ὑπογραφὴ fucus apud Lucianum, qua dictione Herodian. pro figurato dicto & ridiculo vſus eſt in quarto,Πεφύκασι δέ πως εἶναι φιλοσκώμμονες,καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιὰς,ἀπορρίπτοῦντες εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ,γελοῖα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα,λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι. Υπόγραμμα etiã dicitur τὸ ἐντείμημα, vt ὑπογραφή. Υπογράφω etiam ſubſcribo,id eſt probo & aſſentior, aſtipulor. Interpres Demoſth.Εδει δὲ τὴν τῶν διαιτητῶν γνώμην,καὶ τὴν δίκην τὴν διαιτηθεῖσαν ὑπογεγράφθαι παρὰ τῶν ἀρχόντων. Et ὑπογραφὴ approbatio, aſſenſio. Baſil. βοσπορίῳ,Ελυπήθην ἐπ' αὐτῷ λύπην οὐκ αἰσχρὰν ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως τῆς ὑπὸ τὸν περὶ γεώργιον ἀπὸ τῆς κωνσταντίνου πόλεως κομισθείσης. & alibi ſæpe.Μεταγράφειν vero eſt arbitrium inducere & circunducere, hoc eſt ſententiã arbitrorum antiquare,quod ἀποδιαιτημένην ποιεῖν τὴν δίαιταν, Demoſthenes vocat. Υπογράφω etiã deſigno deſtinóq; ſignificat,& faciẽdum propono. Greg.κατὰ Ιουλ. Οὕτω κἀκεῖνος τὰ μὲν ἤδη παρῳνομεῖτο,τὰ δὲ ὑπεγράφετο ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς καθ' ἡμῶν ἀπειλαῖς,inſtituebantur,deſtinabantur. Υπογραφεὺς,à manu ſeruus,amanuẽſis,qui dictata excipit.Syneſ.Ινα μὴ μάτην κόπτωμεν τὸν ὑπογραφέα,τὰς ἀποδοθησομένας ἐπιστολὰς ὑπαγορεύοντες. Υπογράφω etiam eſt oſtẽto, propono.Polyb.lib.v,ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς,ἠνάγκαζον τοὺς πάντας ἐκκαλεῖν τοὺς περὶ τὴν αὐλὴν,καὶ πᾶσιν ὑπογράφειν ἐλπίδας ἐὰν κατὰ λόγον αὐτοῖς χωρήσῃ τὰ πράγματα. τότε δὲ κατελιπούσης ὁ σωσίβιος τὸν κλεομένην διόμενος μὲν τῆς ἐκ τῶν βασιλείων ἐπικουρείας,ἔχοντα δὲ γνώμην,καὶ πραγμάτων ἀληθινὴν ἔννοιαν, ὑπογράφων αὐτῷ μεγάλας ἐλπίδας,ἅμα συμμετέδωκε τῆς ἐπιβολῆς.Alibi rurſus,μετὰ ταῦτα προσήγαγε μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως,εὐθαρσὴς καὶ μετέωρος ὢν πρὸς τὰς ὑπογραφομένας ἐλπίδας. Υπογραμμὸς,eſt forma deliniata,& præſcriptũ atq; exemplũ. Damaſc.περὶ τῆς θείας οἰκονομίας,de ſeruatore loquẽs, καὶ γὰρ ὑπήκοος τῷ πατρὶ,τῷ καθ' ἡμᾶς καὶ ἐξ ἡμῶν προσλήμματι τῆς ἡμετέρας παραχθεὶς ἰώμενος,καὶ ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γινόμενος,ἧς ἐκτὸς οὐκ ἔστι σωτηρίας τυχεῖν. Idẽ ἐν τῷ περὶ τῶν θελημάτων καὶ αὐτεξουσίων,Επειδὴ γὰρ ὁ αὐτὸς ὅλος ἦν θεὸς μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ,καὶ ὅλος ἄνθρωπος μετὰ τῆς αὐτοῦ θεότητος,αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος ἐν ἑαυτῷ καὶ δι' ἑαυτοῦ ὑπέταξε τὸ ἀνθρώπινον τῷ θεῷ καὶ πατρὶ,τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν διδούς. ὑπογράφω, præ me fero. Strabo lib.VIII, σχεδὸν δέ τι καὶ ἀκρόπολίς ἐστιν ἡ πελοπόννησος συμπάσης τῆς ἑλλάδος. χωρὶς γὰρ τῆς λαμπρότητος καὶ δυνάμεως τῶν ἐνοικησάντων ἐθνῶν, αὐτὴ ἡ τῶν τόπων θέσις ὑπογράφει τὴν ἡγεμονίαν ταύτην. Vt autem ὑπογράφεσθαι

dicũtur ii qui fuco vtũtur, ſic etiã Ὑπαλείφεσθαι. Greg. περὶ ἀνθρώπου, οὐκ ἐρύθημα καὶ λαμπρότης, καὶ ἡ ποιὰ τούτων πρὸς ἄλληλα μίξις, οὐδέ τινος μέλανος ὑπογραφὴ, ὀφρύωτε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα, & reliqua. Μεταγράφω, muto ſcriptũ. Xenoph. in vi. ἑλληνικῶν, Ἐκέλευον μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὁμομοκότας. Ὑπαλείφειν. Μεταγράφω.

Μεταγράφω τὸν νόμον, abrogo, refigo, Dinarch. ἐν τῷ κατὰ Δημοσθ. Μεταγράφω, tranſcribo. Pauſ. Τὰς γὰρ Μιλτιάδου καὶ Θεμιστοκλέους εἰκόνας εἰς ῥωμαῖον ἄνδρα καὶ θρᾶκα μετέγραψαν. vt Virgil. Et tua Dardaniis tranſcribi ſceptra colonis. ἀντὶ μετατάττεσθαι. Liuius lib. v. de bello Maced. Via fraudis inita erat; vt in ſocios qui non tenerentur iis legibus nomina trãſcriberent, hoc eſt debita fœneratoribus. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἷός τ᾽ ἦν πείθειν αὐτὸν τὴν δίκην ἣν καταδεδιῄτηκε, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν, id eſt τὴν ἑαυτῶν ὑπογραφὴν μεταβαλεῖν εἰς ἀθέτησιν καὶ ἀποδοκιμασίαν. Iſæus ὑπὲρ τοῦ Νικοστρ. κλήρου, Τοῦ δὲ συμβαίνοντός ἐστι τὸ γραμματεῖον διαγραφῆναι, καὶ τἀναντία ταῖς τοῦ τεθνεῶτος διαθήκαις μεταγραφῆναι, id eſt teſtamentũ falſum fieri, & contrariũ teſtamento vero ſcribi. Μεταγράφω τὸ ἀπογράφω, excribo, deſcribo. Et Μεταγραφὴ, exemplum libri & deſcriptio, τὸ ἀντίγραφον. Iulianus Ἐκδικίῳ, Μετέδωκε γάρ μοι περὶ τὴν Καππαδοκίαν ὄντι, πρὸς μεταγραφήν τινα βιβλία, καὶ ταῦτα ἔλαβε πάλιν. Sic dicitur vt Μεταφράζω, quod Plutarchus dixit de Cicerone dialogos philoſophicos ſcribente. Et Μεθερμηνεύω pro eodem. Plut. in Catone, Μεθερμηνευμένα κατὰ λέξιν, ad verbum tranſlata. Polyb. Τούτους καλοῦσιν ἐξτραορδιναρίους, ὃ μεθερμηνευόμενον ἐπιλέκτους. Μεταγραφή. Μεθερμηνεύω.

Ἀλλάττομαι, permuto, vendo & emo, & datiuo iungitur. Ariſtot. in 2. Politic. Καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος, ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς χρῆται τῷ ὑποδήματι, id eſt qui vẽdit ei, vel permutat cum eo qui calceo indiget. ἀλλάττεσθαι enim eſt commercia exercere. Idem, Ὅτι δ᾽ ἡ χρεία συνέχει τὴν πόλιν ὥσπερ ἕν τι ὂν, δηλοῖ. ὅταν γὰρ μὴ ἐν χρείᾳ ὦσιν ἀλλήλων ἢ ἀμφότεροι ἢ ἅτερος, οὐκ ἀλλάττονται. ὅθεν Ἀλλαγὴ, contractus & cõmercium. Ariſtot. in v. Ethic. Διὸ πάντα δεῖ συμβλητά πως εἶναι ὧν ἐστιν ἀλλαγή. ἐφ᾽ ὃ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. Ἀλλακτικὸς, cõmercialis, ex contractibus manans. Idem in eodem, Ἀλλ᾽ ἐν μὲν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέχει τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ ἀντιπεπονθὸς, κατ᾽ ἀναλογίαν, καὶ μὴ κατ᾽ ἰσότητα. Supra dixerat, τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ἀλλάττομαι, pro cõparo & emo. Plato in 2. de Repub. Αὐτοὺς γὰρ δεῖ μένοντας αὐτοῦ περὶ τὴν ἀγορὰν, τὰ μὲν, ἀντ᾽ ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, τοῖς δ᾽ ἀντὶ αὖ ἀργύριον διαλλάττειν ὅσοι τι δέονται πρίασθαι. Sic permuto Latinè pro emo. Plinius lib. xiii. de menſis citreis loquens, Interiit nuper incendio, quam Cethegus decedens è Mauritania HS. xiii. permutauerat, latifundii taxatione, ſi quis prædia tanti mercari malit. Et lib. xxxi. de garo, Singulis millibus nummum permutantibus congios penè binos. Ponitur & mutare pro vendere. Columel. Nam ſuburbanis regionibus porcus lactens ære mutandus eſt. Dicitur & muto pro permuto, vt ἀλλάττομαι ἀντὶ καταλλάττομαι. Liuius, Victricem patriam victa mutare. Idem, Victoriæ poſſeſſionem incerta ſpe mutare· hoc eſt à ſe alienare. Curtius, Doniſque & omni honore cultus, exilium patria ſede mutauerat, ἐτύγχανεν πρὸς πατρίδα καταλλαγμένος. Dicitur & cõmutare à Cicerone. Ἀπαλλάττομαι, muto & permuto. Demoſth. Ἀλλάττομαι. Ἀλλαγή. Ἀλλακτικός. Permuto. Muto. Ἀπαλλάττομαι.

Καταλλάττομαι. Νομίζων οὐκ ἀνταλλακτέον μοι εἶναι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν, οὐδενὸς κέρδους. Καταλλάττομαι muto, id eſt comparo, concilio. Dinarch. κατὰ Φιλοκλέους, Μὴ δὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν, τοὺς νόμους, καὶ τὴν δήμου καὶ τῆς βουλῆς ἀποφάσεων, Neq; ob iſtorum gratiam emerendam, leges & populi curiæque præiudicia cõdonare, iſtiſque indulgere. Conſtruitur etiam cum πρὸς præpoſitione. Ariſtot. in III. Ethic. de militibus loqués, Ἕτοιμοι γὰρ οὗτοι πρὸς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, modicis lucris vitã mutãt. Et in I. Politic. Αὐτὰ γὰρ τὰ χρήσιμα πρὸς ἄλλα καταλλάττονται, ἐπὶ πλέον δ' οὐθέν, οἷον πρὸς σῖτον διδόντες καὶ λαμβάνοντες. Ponitur & pro addico, vendóque & à me alieno. Herodian. Καὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ὥσπερ τι ἰδιωτικὸν, ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάξασθε. Καταλλάττω. Καταλλάσσω, concilio, & ἀποκαταλλάσσω, gratiã direptam & ſolutã ſarcio, & amicitiam reduco. Ponitur & pro ad concordiã & contubernium adduco. Greg. de Baſilio, Καὶ τούτους τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν, ἀσκητήρια καὶ μοναστήρια δειμάμενος μὲν, οὐ πόρρω δὲ τῶν κοινωνικῶν καὶ μιγάδων. Ἀντικαταλλάττομαι. Ἀντικαταλλάσσομαι etiam dicitur pro eodem, ſed conſtruitur cum ἀντὶ præpoſitione. Ariſtot. in VIII. Ethic. Ἕτεροι ἀντὶ ἑτέρου καταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. οἱ δὲ προηγουμένως ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι, effundere, & perdere pro ſeruanda ſalute communi. Iſocr. πρὸς Φίλιππον. Ἴδοις ἂν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ἐπιεικεστάτους ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαττομένους, ὑπὲρ δὲ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης ἀποθνήσκειν. Idem pro comparare poſuit in Archid. Ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι. Paulo poſt, Μεγάλου χρηστοῦ τιμὴν ἀνταλλάξασθαι dixit eodẽ ſenſu. Herodian. ſine præpoſitione dixit, Καὶ κακῶς ἠγόρασεν τὸν Ἰουλιανὸν, ἅτε χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχὴν, id eſt mercantem. Latini ſine præpoſitione etiam vtuntur. Quintil. lib. IX, Ergo iis omnibus primi homines non ſola compoſitione caruerunt. quorum ſi fieri nihil melius licebat, ne domibus quidem caſas, aut veſtibus pellium tegmina, aut vrbibus montes ac ſyluas mutare oportuit. hoc eſt derelinquere & abiicere. Significat etiã cõpenſare, vt ἀνταλλάσσεσθαι. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Οὔτε τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως, οὔτε τῶν ὅρκων οὓς ὀμωμοκότες φέρετε τὴν ψῆφον, ἀντικαταλλάξασθε τὰς τοιαύτας εὐεργεσίας, ἀλλ' ἑκατὸν ταλάντων ἐτιμήσατε, ὅτι χρήματα ἔφη παρὰ Χίων εἰληφέναι, Neq; beneficia rei olim in vos collata ab eo qui tum reus erat, cum iudicii quod tum exercebatur ſeueritate, neque cũ iuriſiurandi religione quod iurati ipſi ſententias fertis, compenſanda eſſe cenſuiſtis. Cicero in Finibus, de Epicuro loquens, Compenſabatur tamen cum his doloribus animi lætitia quam capiebam. Idem, Omniáq; eos perpeti videmus ipſa cognitione & ſcientia captos, & cum maximis curis & laboribus compẽſare eam quã ex diſcẽdo capiant voluptatẽ. Simile eſt illud exẽplum ſuperius citatum in verbo καταλλάσσεσθαι, Μὴ δὲ καταλλάσσεσθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν, & reliqua. Διαλλάττω. Διαλλάττω, concilio, vt καταλλάττω. Sed differre eo dicũtur, quòd διαλλάττειν ἐστὶ, τὸ διὰ μέσου τινὸς εἰς φιλίαν καὶ ὁμόνοιαν ἐπανάγειν. καταλλάττειν δὲ, καὶ τὸ ἄνευ μέσου. ὅθεν Διαλλακτής. Διαλλακτὴς, pacificator, & conciliator, & arbiter cõpromiſſarius, vt alibi dictum eſt, διαλλακτήριος διαιτητής. καταλλακτὴς autem non eſt in vſu. Διαλλάττειν etiã eſt ἀνταλλάττεσθαι & permutare, Platoni in x.

de Repub.& in ſecúdo, vt in exemplo à nobis tráſcripto in verbo διαλλάττο-
μαι. Significat etiam mutare, id eſt μεταβάλλειν, Xenoph. in 1. Ἑλληνικῶν, vt ali-
bi dictum eſt. Significat etiã præterire, id eſt ἀμείβειν. Idé in 1111, Ὁ δὲ Ἀγη-
σίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Quod & Παραλλάττω dicitur.
vt idem in quinto, Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν, ἐξαναστάντες οἱ περὶ
Χαβρίαν. Διαλλάττω etiam τὸ διαφέρω, ὅθεν Διαλλαγὴ differétia. Halicarnaſſ.
in Iſocrate, Πρώτην μὲν ἔφην ἀρετὴν εἶναι λόγων τὴν καθαρὰν ἑρμηνείαν, ἐν ᾗ διαλ-
λαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκον. Ἐναλλάττειν, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως. Ariſtot. Ἐναλλάττειν.
in tertio de Partibus, Διεστῶσαι δ᾽ ἄνωθεν ἥτε μεγάλη φλὲψ καὶ ἡ ἀορτή, κάτω δ᾽
ἐναλλάττουσαι, συνέχουσι τὸ σῶμα. προϊοῦσαι γὰρ σχίζονται κατὰ τὴν διφυΐαν τῶν κώλων.
καὶ ἡ μὲν, ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν εἰς τοὔπισθεν προέρχεται, ἡ δ᾽ ἐκ τοὔπισθεν εἰς τοὔμ-
προσθεν, καὶ συμβάλλουσιν εἰς ἕν, Et ſuprà quidé diſtractæ maior vena & ea quæ
aorta dicitur, infra verò variatis vicibus in hanc alterámque partem per-
tendentes, corpus vinctum coercent. ſcinduntur enim in modum cru-
rum corporis. Et Ἐνηλλαγμένως, ordine commutato. Greg. Καὶ πᾶσιν εὔδη-
λον ὅτι πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως τοῖς χρόνοις προφέρεται, id eſt
præterito tépore proferuntur quæ futura ſunt. Et Ἐνάλλαξις idem quod
ἐναλλαγή. Ariſtoteles in loco ſuprà citato poſt illa verba καὶ συμβάλλουσιν εἰς
ἕν, ita ſubdit, ὡς γὰρ ἐν τοῖς πλεκομένοις γίγνεται τὸ συνεχὲς μᾶλλον, οὕτω καὶ διὰ τῆς
τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως συνδεῖται τῶν σωμάτων τὰ πρόσθια τοῖς ὀπισθίοις. Et Ἐναλ-
λὰξ aduerbium τὸ ἐνηλλαγμένως, vice verſa, & è contrario. Ariſtot. Ἐναλλὰξ
τιθεμένων τῶν ἀποκρίσεων, τῆς μὲν, κατηγορικῆς· τῆς δὲ, ἀποφατικῆς. Ὑπαλλάττειν quid Ὑπαλλάττειν.
ſit docet figura Hypallage, cum oratio inuerſa vice profertur, vt, Dare
claſſibus auſtros. Ὑπαλλάττω & Ἀνταλλάττω penè idem ſignificant. Eſt e-
nim Ἀνταλλάττω τὸ ἄλλον ἀντ᾽ ἄλλου εἰσφέρω. Galenus pro muto identidem vti-
tur, vt, Ἐπιδήσας τε πάλιν ὡς εἴρηται, λῦε κατὰ τὴν ὑστεραίαν ἢ διὰ τρίτης, ὑπαλλάττων
ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὀθόνιον. Greg. κατὰ Ἰουλ. Πάντα καὶ ὢν καὶ γινόμενος, καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν
ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν, id eſt in alias aliáſque formas immutans. Ὑπάλλα- Ὑπάλλαγμα.
γμα eſt ſubſidiaria commutatio, & quod vicem alterius præbet, & res ſuc
cidanea, quaſi τὸ ἀντεμβαλλόμενον. Ariſtoteles in quinto Ethicorum, de per-
mutatione ciuili loquens, Ἡ γὰρ χρεία πάντα συνέχει. εἰ γὰρ μηδὲν δέοιντο, ἢ μὴ
ὁμοίως, ἢ οὐκ ἔσται ἀλλαγή, ἢ οὐχ ἡ αὐτή. οἷον δ᾽ ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγο-
νε κατὰ συνθήκην. eſt enim nummus veluti pro indigentia ſuccidaneus ho-
minum inſtituto & ciuili conſenſu: quia ſuccedit loco rei qua nobis o-
pus eſt. Ὑπάλληλα autem ſunt quorum alterum non pro altero, ſed ſub Ὑπάλληλα.
altero locatur & ponitur. Porphyr. in Iſagoge, Τὰ γὰρ περὶ τῶν εἰδικωτάτων ἄ-
χρι τοῦ γενικωτάτου ἀνιόντα, γένη τε λέγεται καὶ εἴδη ὑπάλληλα. ὡς Ἀγαμέμνων, ἀτρείδης καὶ
πελοπίδης καὶ τανταλίδης, Agamemnon ſub Atrida, Atrides ſub Pelopida, &
deinceps locantur, vt ſub genere, cũ genera rurſus ipſa ſpecies & formæ
fiant ſcanſim progrediendo. Ὑπάλληλα διαφέρει τῶν ἑτερογενῶν, id eſt à genere
diuerſis. Ammonius, Λέγεται δὲ καὶ τὰ ὑπάλληλα, ἕτερα, ὡς ἡ οὐσία καὶ τὸ σῶμα. διὸ
τοῦτο εἶπεν ὁ φιλόσοφος, τῶν ἑτερογενῶν καὶ μὴ ὑπάλληλα τεθειμένων. ſubſtantia enim
& corpus ὁμογενῆ ſunt, quia τὸ σῶμα ὑπάλληλόν ἐστι τῇ οὐσίᾳ. Ἐπάλληλα etiam Ἐπάλληλα.
opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις. ſunt enim Ἐπάλληλα, alia aliis ſuperpoſita ſi-

ne interceſſione aut interſtitio & intercapedine. Idem de malis medicis, Φυτὸν γάρ ἐστι καρποφορέον δι᾽ ὅλου τοῦ ἔτεος ἐπαλλήλως, id eſt, ita vt fructus nouus

Ἐπαλλάττω. veterem excipiat, aliis atque aliis malis ſuccreſcentibus. Ἐπαλλάττω, varius ſum, non eodem tenore procedo. Ariſtot. in IIII. de generat. animalium, Δημόκριτος μὲν οὖν ἔφησε γίγνεσθαι τὰ τέρατα, διὰ τὸ δύο γονὰς πίπτειν, τὴν μὲν, πρότερον ὁρμήσασαν, τὴν δ᾽ ὕστερον, καὶ ταύτην ἐξελθοῦσαν εἰς τὴν ὑστέραν ἐλθεῖν, ὥστε συμφύεσθαι καὶ ἐπαλλάττειν τὰ μόρια, ita vt genitura coaleſcant & variæ partes exiſtant. Significat etiam ἐναλλὰξ εἶμι, viciſſim hoc atque illo modo procedo, vt dentes ſerrati. Idem in tertio de partibus, de dentibus loquens, Ὅσα δὲ πρὸς βοήθειαν ἔχει τὴν ἀρχὴν, τὰ μὲν χαυλιόδοντας ἔχει, ὥσπερ ὗς. τὰ δ᾽ ὀξεῖς καὶ ἐπαλλάσσοντας, ὅθεν καρχαρόδοντα καλεῖται, id eſt ſerratos, hoc eſt breuiores alternis & longiores: quod ipſe ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν vocat, hoc eſt ἐναλλάσσειν. οἱ χρήσιμοι δὲ πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occurſu atterantur, vt ſerpentibus, piſcibus, canibus. Ἐπαλλάττω etiam actiuè accipitur, pro ἐπαλλάσσοντας τοὺς ὀδόντας ἔχω, euario, alternis hos atque illos emit-

Ἀνεπάλλακτος. to. ὅθεν Ἀνεπάλλακτα ζῷα, quæ continuos dentes habent, vt equus. Idem in ſecundo de hiſt. animal. Ἔτι τὰ μέν ἐστι καρχαρόδοντα αὐτῶν, οἷον λέων καὶ πάρδαλις καὶ κύων. τὰ δὲ ἀνεπάλλακτα, οἷον ἵππος καὶ βοῦς. καρχαρόδοντα γάρ ἐστιν ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ, quæ acutorum ſeriem ſimul habent pectinatim competentem. Ariſtot. in primo Poſter. analyt. Φανερὸν δὲ τοῦτο ἐκ τῶν συστοιχιῶν, ὅσαι μὴ ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλαις. vbi Philoponus, συστοιχίαν καλεῖ τὴν ἀφ᾽ ἑκάστου γένους καταγομένην σειρὰν, οἷον οὐσία, σῶμα, ἔμψυχον, ζῷον, λογικόν. ἐπαλλάττουσα δὲ πρὸς αὐτὴν συζυγία, τουτέστι κατά τι μὲν διαφέρουσα, κατά τι δὲ κοινωνοῦσα, οἷον οὐσία, σῶμα, ἄψυχον, βαρύ. αὗται γὰρ κοινὰ ἔχουσι γένη, τὴν δὲ οὐσίαν καὶ τὸ σῶμα. Hoc melius intelligetur ex iis quæ in verbo συστοιχεῖν infrà dicetur. Ἄψυχον & βαρὺ quæ ſunt in ſecunda ſerie, non ſociabilia ſunt cum animali & rationali, vt cum ſubſtantia & corpore. Quòd ſi è regione prioris verſus ponam, ποσὸν, συνεχὲς, διωρισμένον, ἀριθμὸς, quorum genus eſt quantitas, duo ſequentia ſunt differentiæ, hæc ſeries erit οὐκ ἐπαλλάττουσα, quia nihil ſocietatis & cõmunionis habet cũ oppoſita. Greg. Καὶ ἡ μὲν μέλιττα ποιεῖ τὰ κηρία, τὰς ἑξαγώνους καὶ ἀντιτύπους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα, id eſt, rectas lineas angulis euarians. actiuè enim & paſſiuè accipitur. quo modo Latinè euariare & variare & alternare & deſinere accipi poſſunt. Liuius, Miremur ſi cum ex hac parte ſecula plura numerentur quàm ex illa anni, plus in tam longo ſpatio, quàm in ætate tredecim annorum fortuna variauerit? de Alexandri imperio loquens. hoc eſt, ἡ τύχη ἐξήλλαξε. hoc enim verbum etiam tranſitiuè & abſolutè accipitur à Græcis. vel, τί ἄγασθαι δεῖ, εἰ τύχη παρὰ τοσοῦτο τοῦ χρόνου διάστημα πλέον ἢ παρὰ τὴν

Ἐξαλλάττω. τρισκαίδεκα ἐτῶν ἡλικίαν ἐξήλλαξε; Ἐξαλλάττω τὸ ἀμείβω καὶ ἀλλοιῶ, muto. οἷον, ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, καὶ τὸ χρῶμα ἐξαλλάττει, color ipſe mutatur. Iulianus Iamblicho, Πρωτέα μέντοι οἱ Αἰγύπτιοί φασι ποικίλαις μορφαῖς ἑαυτὸν ἐξαλλάττειν, immutare ſeſe. Gal. Εἰ δ᾽ ἄχθοιτο τῷ συνεχεῖ τῆς δόσεως τοῦ ὀξυμέλιτος, ἐξαλλάττειν μὲν ἐπὶ τὸ μελίκρατον καὶ πτισάνην, ἐπανέρχεσθαι δ᾽ αὖθις ἐπ᾽ αὐτό, tranſeundum ad mul-

ſum. Theophr. in v i i i. περὶ φυλῶν, pro immutari & degenerare poſuit abſolutè, Γένος δ' ὅλον ἐξαλλάττειν εἰς ἕτερον, οὐδὲν ἕτερον ἄλλο πέφυκε, πλὴν ὕφη καὶ ὕεα, id eſt μεταβάλλειν. vt ibidem, Μεταβάλλει δὲ τὰ ξενικὰ τῶν σπερμάτων, μάλιστα μὲν ἐν τρισὶν ἔτεσιν, id eſt immutantur, & ἐξίστανται. Et Ἐξαλλαγή, degeneratio & immutatio, vt tritici in lolium. Idem in quarto de Cauſis, Περὶ δὲ τῆς ἐξαλλαγῆς εἰς ἕτερον γένος, ὥσπερ ἐκ πυρῶν εἰς αἴρας, ἄτοπον αὐτὸ τὸ συμβαῖνον. Ἐξηλλαγμένον autem ſignificat idem quod παρηλλαγμένον, hoc eſt peregrinum, inuſitatum & inauditum. Diodorus, Ἔχει δὲ ἡ χώρα ὄφεων πλῆθος, μικρῶν μὲν τοῖς μεγέθεσι, ταῖς δὲ ποικιλίαις ἐξηλλαγμένων, varietate inuſitata & inaudita. Idem alibi, Οἱ δὲ Νεωῖται τὰ μὲν ἄλλα παραπλήσια τοῖς Ἰνδοῖς ἔχουσιν, ἓν δὲ ἐξηλλαγμένον, παντελῶς ἄπιστον. τῶν γὰρ τελευτησάντων τὰ σώματα φέρουσιν οἱ συγγενεῖς γυμνοὶ λόγχας ἔχοντες. Theophraſt. in quarto, Περιττότερα δὲ τῶν φυομένων, καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα τὰ εὔοσμα, τὰ περὶ Ἀραβίαν καὶ Συρίαν καὶ Ἰνδούς, inuſitata, & ab aliis nobis notis diuerſa. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Ἴσως δ' ἂν ἀκούσασιν ὑμῖν δεινὸν εἶναι δόξειε, καὶ πόρρω πολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας, id eſt abhorrens & alienum. Ἐξαλλάττω etiam ἀντὶ τοῦ διαφέρω, vt διαλλάττω. Themiſt. in primo de Anima, Μέρος μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει, δύναμις δὲ δυνάμεως τῷ διάφορα ἐνεργεῖν διενήνοχε. Ἐπαλλάττω etiam ſignificat prope idem quod ἐπαμφοτερίζω, datiuo iunctum. Ariſtoteles in ſecundo de hiſtor. Ἡ δὲ φώκη καρχαρόδους ἐστὶ πᾶσι τοῖς ὀδοῦσιν, ὡς ἐπαλλάττουσα τῷ γένει τῶν ἰχθύων. οἱ γὰρ ἰχθύες πάντες σχεδὸν καρχαρόδοντές εἰσι, quaſi affinem naturam habens generi piſcium, & in eorum genus hac ratione tranſiens & alternans. vel, ancipitis naturæ exiſtens, & à piſcium natura multum habens. hoc enim ſignificat ἐπαλλάττειν, vt apud eundem in primo Politicorum, vbi περὶ οἰκονομικῆς καὶ χρηματιστικῆς loquens, cum dixiſſet finem τῆς χρηματιστικῆς eſſe πλοῦτον ἄπειρον, non item τῆς οἰκονομικῆς, tamen vſu venire ait vt etiam ἡ οἰκονομικὴ nullo nec modo nec termino definiat τὴν κτῆσιν, Ἐπὶ δὲ τῶν γινομένων ὁρῶ συμβαῖνον τοὐναντίον, πάντες γὰρ εἰς ἄπειρον αὔξουσιν οἱ χρηματιζόμενοι τὸ νόμισμα. Et ſubdit cauſam, Αἴτιον δὲ τὸ συνεγγὺς αὐτῶν. ἐπαλλάττει γὰρ ἡ χρῆσις, τοῦ αὐτοῦ οὖσα ἑκατέρα, τῆς χρηματιστικῆς. τῆς γὰρ αὐτῆς ἐστὶ χρήσεως κτῆσις, ἀλλ' οὐ κατὰ ταὐτόν, tranſit enim ab altera in alteram vſus vterque, cum ſit eiuſdem ſcilicet nomiſmatis. & œconomica enim & quæſtuaria patrimonium augent & cenſum: & augmentum cenſus finis eſt quæſtuariæ & œconomicæ: ſed œconomicæ ad familiam tantùm tuẽdam. vſus quoque idem cenſus aucti & quæſitæ pecuniæ ab vtraque: ſed nõ eodem modo. lubricus tamen eſt tranſitus œconomici finis ad quæſtorium, vtique propter vſum ancipitem pecuniæ. & ad familiam enim tuẽdam accommodata eſt pecunia, & ad coëmendas poſſeſſiones, & redditus amplificandos. Idem in v i, Ταῦτα γὰρ συνδυαζόμενα ποιεῖ τὰς πολιτείας ἐπαλλάττειν, ὥστε ἀριστοκρατίας τε ὀλιγαρχικὰς εἶναι, καὶ πολιτείας δημοκρατικωτέρας, id eſt nõ planè Reſp. eſſe & germanas politias, ſed pluſculum democratiæ habentes. eſt enim propriè πολιτεία ὅπου οἱ νόμοι ἄρχουσιν, vt docet in quarto. Iũgitur & hoc verbum cum πρὸς præpoſitione, vt apud eundem in eodem quarto, vt opinor, Τυραννίδος δ' εἴδη μὲν διείλομεν ἐν οἷς περὶ βασιλείας ἐπεσκοποῦμεν, διὰ τὸ τὴν

δυνάμιν ἐπαλλάττειν πως αὐτῶν, καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν, διὰ τὸ κατὰ νόμον εἶναι ἀμφοτέρας ταύτας τὰς ἀρχάς. de iis tyrannorũ generibus loquens, qui olim à populo legebãtur, quales erãt αἰσυμνῆται, de quibus in tertio ita inquit, Τρίτη δὲ βασιλεία ἣν αἰσυμνητείαν προσαγορεύουσιν, αὕτη δ' ἐστὶν αἱρετὴ τυραννίς. Idẽ inferius, Καθάπερ οἱ ἀρχαῖοι τὰς φυλακὰς ἐδίδοσαν τοῖς βασιλεῦσιν, ὅτε καθισταῖεν τινα τῆς πόλεως ὃν ἐκάλουν αἰσυμνήτην ἢ τύραννον. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit, pro eo quod eſt in vicinia eſſe & confinio, ita vt facilis tranſitus ſit ab alteris formis ad alteras. Significat etiam alterũ pro altero accipi, & loco alterius eſſe. Idem περὶ βραχυβιότητος, Ἀρχὴ δὲ τῆς σκέψεως, πότερον τὰ αὐτὰ μακρόβια καὶ τὴν φύσιν ὑγιεινά, τὴν φύσιν συνεστώτων, ἢ κεχώρισται τὸ βραχύβιον καὶ τὸ νοσῶδες. ἢ κατ' ἐνίας μὲν νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις, κατ' ἐνίας δ' οὐδὲν κωλύει νοσώδεις εἶναι μακροβίους ὄντας, an quod quidem ad quoſdam morbos pertinet, eadẽ ſint breuis vitæ corpora & morboſa, ita vt altera ab alteris non differant. per alios verò morbos liceat morboſa corpora eadem eſſe longæua. Vt enim Διαλλάττειν διαφέρειν dicitur: ſic Ἐπαλλάττειν τὸ ὡσαύτως ἔχειν ponitur. At verò apud Xenophontem in Hipparch. ἐπαλλάττεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπαλλήλως εἶναι, ἢ ἐπάλληλα ἔχεσθαι legitur, Οὐδὲ δόρατα μὴν παραλείπω, ὡς ἥκιστα δὴ ἀλλήλοις ἐπαλλάττοιτο. δεῖ γὰρ μεταξὺ τῶν ὤτων τοῦ ἵππου ἕκαστον ἔχειν, εἰ μέλλει φοβερώτατά τε καὶ διακριτὴ ἔσεσθαι, καὶ ἅμα πολλὰ φανεῖσθαι, Ne illud quidem prætermittendum duxi, vt videant ne haſtæ ita geſtentur vt aliæ aliis incumbant. Ἐπάλλαξις eſt indiſcretus ab altero in alterum tranſitus: alterius viciſſim & alterius motio indiſcreta, ita vt oculum fallat, vt apud Ariſtotelem in Problem. ſect. XXXI, Ὥσπερ οὖν δύο ὁρᾶν τὸ δὶς ὁρᾶν οἴεται ἡ ψυχή, ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς ὑπαλλάξεως. δύο γὰρ τὸ ἓν δοκεῖ, ὡς δὶς ἁπτομένη ἑνί. Quibus verbis ſignificat celerrimum motum duorum digitorum cum alternos tollimus & demittimus. Idem περὶ ἐνυπνίων, Καὶ τῇ ἐπαλλάξει τῶν δακτύλων τὸ ἓν δύο φαίνεται. Hac eadem dictione, niſi fallor, digitorum micatio, id eſt ludus ſignificari poteſt. Ἐπαμφοτερίζειν etiam datiuo iungitur, & ſignificat vtroque pertinere, in vtranque partem vergere, ancipitem ſe præbere, & mediã naturam habere, inter duo aut plura genera ita intercedere, vt in nullo genere planè cenſeri poſſit. Ariſtoteles in tertio de partibus animalium, Δοκεῖ δὲ τῶν σπλάγχνων τὰ μὲν εἶναι μονοφυῆ, καθάπερ καρδία καὶ πνεύμων. τὰ δὲ, διφυῆ, καθάπερ νεφροί. τὰ δὲ ἀπορεῖται ποτέρως ἔχει. φανείη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν. καὶ γὰρ ὡς μονοφυὲς ἑκάτερον, καὶ ὡς ἀντὶ ἑνὸς δύο παραπλησίαν ἔχοντα τὴν φύσιν. hoc Gaza ambigere ſolet vertere. Neque id modo de duobus, ſed etiã de pluribus dicitur. vt idem Ariſtoteles in quarto de gener. animal. Ὁ δ' ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι. καὶ γὰρ μονοτοκεῖ, καὶ πολυτοκεῖ, καὶ ὀλιγοτοκεῖ ποτέ, id eſt, vt Gaza tranſtulit, cũ omnibus generibus ambigit. hoc eſt, cum omnibus generibus æque intercedit homini ſimilitudo, quod quidẽ ad partum attinet. Liuius de hermaphrodito, libro VII. de II. bello Punico, Et Sinueſſæ natum ambiguo inter marem & fœminã ſexu infantem, quos androgynos vulgus appellat. Ambigere Ciceroni eſt ἀμφισβητεῖν, & ambigi ἀμφισβητεῖσθαι, διαπορεῖσθαι, vt in Oratore, Erit enim perſpicuum nihil ambigi poſſe, in quo non aut res controuerſiam faciat, aut verba. Et

Αἰσυμνητεία.

Ἐπαλλάττεσθ.

Ἐπάλλαξις.

Ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων.

Ἐπαμφοτερίζειν.

Ambigere.

in primo de Oratore, In eo autē iure quod ambigitur inter peritiſſimos, non eſſe difficile oratori eius partis quancunque defendat, auctorem aliquem inuenire. Quare illud Platonis libro v. de Rep. Καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζει, καὶ οὔτε εἶναι, οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι, οὔτε ἀμφότερα, οὔτε οὐδέτερον, ſic verti poſſe cenſeo, Etenim hæc ambigi, hoc eſt ambigua eſſe & controuerſa, in vtram partem magis vergant. vt νυκτερὶς nec auis, nec non auis eſt: ſed ambigua inter auem eſſe & non eſſe. & eunuchus nec eſt vir plane, nec nō eſt vir. hæc enim & ſimilia, vt ipſe inquit, μεταξύ που κυλινδεῖται τοῦ τε ὄντος, καὶ μὴ ὄντος. Ariſtoteles in quarto de Partibus, Ὁ δὲ πίθηκος διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τ' εἶναι καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο οὔτε οὐρὰν ἔχει οὔτε ἰσχία. ὡς μὲν δίπους ὤν, οὐράν. ὡς δὲ τετράπους, ἰσχία. ſuprà autem dixerat περὶ τῶν τετραπόδων, διόπερ ἄϊσχια καὶ σκληρὰ τὰ σκέλη ἔχουσι, Simia verò ob id quòd in medio poſita ſit & bipedum & tetrapodum, quod quidem ad formā attinet. vel, quòd controuerſa ſit inter bipedes & quadrupedes. Significat etiam vtrique ſufficere. Idem in quarto de generatione, Κἂν συλλάβωσιν αἱ θηλαζόμεναι, ἀποσβέννυται τὸ γάλα, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν εἶναι φύσιν τοῦ γάλακτος καὶ τῶν καταμηνίων. ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν. ἀλλ' ἂν ἐπὶ θάτερα γίνηται ἀπόκρισις, ἀνάγκη ἐπὶ θάτερα ἐκλιπεῖν. Significat etiā alternare. Plutarch. Ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo ſententiis. Conſtruitur etiā cum ἐπὶ vel cum πρὸς, vt ἐπαλλάττω. Ariſtoteles in VII. Ethic. Ἔνια γάρ ἐστι διὰ τῆς φύσεως ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τῶν ἐθῶν, ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, id eſt ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius. Significat etiam in neutras partes tranſire, integrum ſe & medium præbere. Plutarch. Τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας ὅτε δῃοῖ τὴν χώραν, ἐπυνθάνετο, & cætera. Παραλλάττω, permutatim vario, accuſatiuo iun- Παραλλάττω.
ctum, alternis hoc & illo modo facio. Theophraſtus in quinto, de ſecandis lignis loquens, Τὰ δὲ χλωρὰ λίαν ξύλα συμμένει, καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα καὶ ἐμπλάττει. διὸ καὶ παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, ἵνα ἐξάγηται, quare fabri dentes ſerræ alternos variant. vel, alternis hinc & illinc prominentes faciunt, vt ſcobs inter adducendam & propellendam ſerrā educatur, quæ alioqui crenas ſerræ obſtruit. Significat etiā prætereo & ſupero, cū accuſatiuo. Syneſ. Καὶ τὸ φάλαιον μύρμηκα παρηλλάξαμεν μόλις περὶ μέσου τῆς ἡμέρας. Xenophon in primo παιδείας, Καὶ οὓς μὲν ἐλάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον. ὅσοι δὲ παραλλάξαντες ἔφθασαν, κατόπιν τούτους ἐδίωκον, καὶ οὐκ ἀνίεσαν, id eſt, qui è tranſuerſo occurrentibus anteuerterunt. Ariſtotel. in I. Meteorolog. Ταῦτα γὰρ διὰ τὸ πλησίον ἡμῶν εἶναι, πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, id eſt vincere celeritate. Herodotus de duobus hominibus dixit, qui paulū abfuerunt quin obuiam mutuo fierent, Ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico ſpatio ab occurſu aberrauerunt. Significat enim aberro, & per errorē in aliud incurro quàm conſtituerā. Plato cū accuſatiuo iunxit in hoc ſignificatu, Καὶ εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι πρῶτον μὲν εὐμαθεῖς, ἔπειτα μνήμονες, εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, nō aliud pro alio offendunt & nanciſcuntur. Παραλλάττειν etiam opponitur τῷ παράλληλα εἶναι. Theophraſt. Ἔχει δὲ ἀποπεφυκότα ἀπ' αὐτοῦ τριχώδη, τὰ μὲν πλεῖστα παράλληλα, τὰ δὲ καὶ παραλ-

λάττοντα κάτωθεν ἀπὸ τῆς ῥίζης μεγάλα, hoc eſt, alternis hoc & illo modo ſita, vt ſunt dentes in ſerra. Παραλλάττειν enim etiam ſignificat κατά τι μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατά τι δὲ διαφέρειν. Παραλλάττω, alterno. Iſocrates in Euagora, Καὶ τοσοῦτον τῆς δόξης παραλλαττούσης, οὐδετέρου τούτων ἐψεύσθησαν, Cum eo vſque eorum opinio de homine alternaret, hoc eſt de Euagora. οὔτε γὰρ ἰδιώτης ὢν διετέλεσεν, οὔτε περὶ ἐκείνους ἐξήμαρτεν. Hoc ἐπαλλάττειν Ariſtoteles dixit in primo Politicôn, Αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν, id eſt hominum ſententias varias eſſe, & nunc hoc, nunc illud eos céſere. Παραλλάττω etiam τὸ διαφέρω. & Παραλλάττει, refert, id eſt differentiam facit, & ad rem pertinet. Theophraſt. in VII, Ἀλλὰ τοῦτο σκεπτέον, ἐφ' ὧν τε παραλλάττουσιν οἱ χρόνοι, καὶ ἐφ' ὧν οὔ. καὶ γὰρ τὴν ῥαφανίδα φασί τινες τεταίαν ἐκβλαστάνειν καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. τὸ δὲ πεύτλιον παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας. hoc poſterius παραλλάττει ſignificat variè enaſcitur pro varietate temporum. Idem in quarto, Ἡ δὲ ῥίζα τοῦ καπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. τὸ μὲν γάρ ἐστι παχύ τι καὶ σαρκῶδες αὐτῆς, τὸ δὲ λεπτὸν καὶ ξυλῶδες. id eſt διαλλάττει, differt. Et in ſexto, de Cyrenaica, Ἀκριβέστεροι δὲ μάλιστα ἐκείνου τοῦ τόπου αἱ ὁρμαὶ διαφέροντος δὲ τοῦ χρόνου. πλεῖστον γὰρ οὗτος δοκεῖ παραλλάττειν, id eſt ab aliis locis differre, vel variare germinationẽ, & nunc hoc, nũc alio modo cedere. Genitiuo iungitur, vt διαφέρω. Plutarchus in Dione, εἶδε γυναῖκα μεγάλην, στολῇ μὲν καὶ προσώπῳ, μηδὲν Ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσαν. Παρηλλαγμένος eſt admirandus, inuſitatus, vt ἐξηλλαγμένος. Diodorus, Εἶχε γὰρ ἡ χώρα πολλοὺς καὶ παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις, ὥστε ἐκκαιδεκαπήχεις. Paulò poſt ἐξηλλαγμένους dixit. Lucian. Ξένον δὲ καὶ παρηλλαγμένον οὐδέν. Gregor. Τό, τε τῆς διαίτης σώμασιν οὐ γενναίοις συνόντι καὶ παρηλλαγμένον, alienum & abhorrens & incommodum. de quibuſdam nobilibus lo-

Ἀπαράλλακτος. quens in ſyluis abditis ob perſecutionem orthodoxiæ. Ἀπαράλλακτος non differens, non euarians, per omnia ſimilis. Idem εἰς γενέθλια, Τὸ δὲ ἦν αὐτὸς ὁ τοῦ θεοῦ λόγος ὁ προαιώνιος, ἡ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀρχή, τὸ ἐκ τοῦ φωτὸς φῶς, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου, ἡ μὴ κινουμένη σφραγίς, ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών. Damaſcenus, ἀδύνατον γὰρ εὑρεθῆναι ἐν τῇ κτίσει εἰκόνα, ἐν ἑαυτῇ ἀπαραλλάκτως τὸν τρόπον τῆς ἁγίας τριάδος παραδεικνύουσαν. Παραλλάττειν τὸ ἐν τῇ πα-

Παραλλάξ. ραθέσει ἀνόμοιον δείκνυσθαι. ὅθεν Παραλλὰξ κεῖσθαι, ſignificat in ſerie rerũ alternantem varietatẽ eſſe. quod etiam Ἐναλλὰξ dicitur, ὅταν ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀνόμοιον κέηται. Theophraſtus in ſexto, de ferula loquens, Βλαστάνει δὲ παραλλὰξ τὰ φύλλα, λέγω δὲ παραλλάξ, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ. Thucydides, Αἵ τε νῆσοι πυκναί, καὶ ἀλλήλαις τῆς προσχώσεως τοῦ μὴ σκεδάννυσθαι σύνδεσμοι γίγνονται, παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, οὐδὲ ἔχουσαι εὐθείας διόδους τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέλαγος, Crebræque ſunt inſulæ atque inter ſe alluuione retentæ. quippe quæ nó recta ſerie porrectæ ſint, ſed ſitu alternante. Huic

Κατὰ στοῖχον. opponitur κατὰ στοῖχον εἶναι. Ariſtoteles in primo περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, ἔτι δὲ ὁρᾶν φασὶ διά τε ἀέρος καὶ ὕδατος καὶ τῶν διαφανῶν, διὰ τὸ πόρους ἔχειν ἀοράτους μέν, διὰ σμικρότητα, πυκνοὺς δέ, καὶ κατὰ στοῖχον, id eſt διὰ τὸ εὐθυπορεῖν. Significat etiam alternis. Ariſtotel. περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, Ἐκ τῶν ζεύγους δὲ τῶν ἀετῶν, θάτερον τῶν ἀγόνων ἁλιαίετος γίνεται παραλλάξ, ἕως ἂν σύζυγα γένηται, alternis haliæetus & aquila naſcuntur, quoad par eiuſdem generis coniugabile naſcatur.

Sophocles in Aiace, ἔρπει παραλλαὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν ἄϑων ὑβριστὴς, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ, Hæc(inquit) viciſſitudinem habent & commutationem. vt ille antehac improbè præualebat, ſic nunc ego ſpiritus aduerſus eum ſuſtuli. Παραλλαγὴ, ἀλλοίωσις & differentia, vt ἐναλλαγή. Theophraſt. in ſexto, Παραλλαγή.
de roſis loquẽs, Ἐπεὶ τὰ δὲ τὰ ἐν γῇ τῇ αὐτῇ γινόμενα, ποιεῖ παραλλαγήν τινα εὐοσμίας καὶ ἀοσμίας, id eſt nonnullam diuerſitatẽ habẽt. Plato pro hallucinatione & aberratione vſus eſt. Dicitur etiã Παράλλαξις. Idẽ in Politico, Διὸ τὸ ἀνακύκλησιν εἴληχεν, ὅτι σμικροτάτην τῆς αὐτοῦ κινήσεως παράλλαξιν, differentiam. Baſil. Παράλλαξις.
homil. VII. in Hexaëm. πολλαὶ τῶν βίων αἱ παραλλαγαὶ, πολλαὶ καὶ περὶ τὰς διαδοχὰς ἑκάστου γένους διαφοραί. Sic autem Atticè dicitur παράλλαξις & ἐνάλλαξις & ἐπάλλαξις, ἀντὶ παραλλαγῆς καὶ ἐναλλαγῆς καὶ ἐπαλλαγῆς, vt Κάθεξις ἀντὶ κατοχῆς, καὶ Μέθεξις ἀντὶ μετοχῆς. Sic Παιδεία ἀντὶ τοῦ παίδευσις dicitur, & Ἔρεψις ἀντὶ ὀροφή, & alia permulta. Ariſtotel. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οἱ μὲν Πυθαγόρειοι μιμήσει τὰ ὄντα φασὶν εἶναι τῶν ἀριθμῶν. Πλάτων δὲ μέθεξιν, τοὔνομα μεταβαλών. Ὅθεν Μεθεκτικὸς in IIII. Phyſic. auſcul. Πλάτωνι μέντοι λεκτέον διὰ τί οὐκ ἐν τόπῳ τὰ εἴδη, εἴπερ τὸ μεθεκτικὸν ὁ τόπος, καθάπερ ἐν Τιμαίῳ γέγραφε. Et inde Ἀμέθεκτος. Dionyſius theologus de catechumenis, Εἰσὶ γὰρ ἀμέθεκτοι καὶ ἀμύητοι πάσης ἱεραρχικῆς τελεσιουργίας. Theophraſt. Τούτῳ γὰρ χρῶνται πρὸς τὴν ἔρεψιν. ἀντὶ ὀροφήν. vt Κάμψις ἀντὶ τοῦ καμπή. ὅθεν ἐρέψιμα ξύλα, πρὸς τὴν ὀροφὴν ἐπιτήδεια. Idem, Καὶ γὰρ δωδεκάπηχυς ἐξ αὐτῶν ἐρέψιμος ὕλη τέμνεται. Sic μετάπεμψις & μεταπομπὴ acceſſio. vtroque vocabulo Plato vſus eſt τοῖς Δίωνος οἰκείοις ſcribens. vt ἀπόπεμψις ἢ ἀποπομπὴ repudiũ à Demoſthene dicitur. Παρακμὴ languor, Παρακμή.
& remiſſio vigoris. Apud Galenũ remiſſionẽ febris ſignificat. vt, Μηκυνομένης μέντοι παρακμῆς, καὶ μηκέτ' ἐνδιδούσης ὡς ὑπῆρξατο, ὕποπτος ἡ διάθεσις. Significat etiã ſenilem ætatẽ & flacceſcentem, quando iam robur conſeneſcit. Theophr. Παράκμασιν dixit in primo de Cauſis, Ὅταν δ' ἤδη τὸ σπέρμα διὰ τὴν Παράκμασις.
ἡλικίαν ἢ παράκμασιν, ἐξαδυνατῇ τὸ γεννᾶν. Et Παρακμαστικὴ ἡλικία, ætas iã vergens & inclinata, Galeno. & παρακμαστικὸς πυρετὸς, qui ſenſim leuior fit & Παρακμαστικός.
languidior. cui opponitur Ἐπακμαστικὸς, quia Ἐπακμάζειν adoleſcere ſignificat, & eualeſcere, & vigeſcere creſceréq;. Idẽ, Πολλοὺς δὲ ἀνθρώπους συνόχους ἐθεασάμεθα, τοὺς μὲν ἐπακμαστικοὺς, τοὺς δὲ ὁμοτόνους, ἢ ἀκμαστικοὺς, ἐνίους δὲ ἐπακμαστικοὺς, id eſt Ἐπακμαστικός. Ἐπακμάζειν.
ſenſim inualeſcentes & efferueſcẽtes. Idem, Πυρετὸς δὲ ἐφαίνετο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός. Et ἐπακμαστικῶς, vigẽs, adoleſcẽs, validus, vegetus. Ἀκμὴ eſt quæ Ἀκμή.
Latinè ſumma dicitur, vt apud Quintilianũ in v, Vt enim ſunt tria tẽpora, ita ordo rerũ tribus momẽtis conſertus eſt. Habent enim omnia exordiũ: incrementũ: ſummam. Idem, Nam ex initiis ſumma colligitur. quale eſt, Non poſſum togã prætextã ſperare: cum exordium pullum videam. Celſus morbũ increſcentẽ vocat τὸ ἐπακμάζον, conſiſtentẽ & ſubſiſtentem τὸ ἐν ἀκμῇ νόσημα, ad ſanitatem inclinantẽ, & quĩ imminuitur τὸ παρακμάζον. vt ſit in morbo ἀκμὴ plenus impetus, & morbus iam adultus: παρακμὴ morbus iam inclinatus & cõſeneſcens. Morbus enim increſcit, conſiſtit, minuitur ſeu inclinatur. Febris etiã inſtat, incipit, accedit & augetur, cõſiſtit, inclinatur, decedit, & ſequitur integritas, id eſt ἀπυρεξία niſi deceſſio cõſiſtat, & illiberalis intermiſſio deceſſionẽ acceſſioni cõiũgat.

Ακμὴ etiã cuiuſq; rei ſummũ eſt incrementũ. ἀκμὴ etiã intercedit inter ἀνέσει & ἐπιτάσει ἐν τοῖς ἀνωμάλως κινουμένοις. Ariſtotel. in 2. de Cælo, Ἅπασα γὰρ (inquit) ἡ ἀνώμαλος φορὰ καὶ ἄνεσιν ἔχει καὶ ἐπίτασιν, καὶ ἀκμήν. ἀκμὴ δὲ ἐστιν, ἢ ὅθεν φέρεται, ἢ οἷ φέρεται, ἢ ἀνὰ μέσον. ἀκμὴ etiã eſt καιρός. Sophocles in Aiace, χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή, non tempus eſt ſedendi & quieſcendi. Significat etiam punctum occaſionis & momẽtum. Idem in Electra, ὡς ἐν τοῦτ' ἐσμέν, ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή, quandoquidem in eo ſumus vbi iam minimè cunctandũ eſt, ſed rei efficiendæ momẽtanea occaſio. vt ſit ἀκμὴ ἀντὶ τῆς ὀξύτητος καὶ σπουδῆς, id vt opinor, quod Virgilius in primo AEneid. dixit, haud tãto ceſſabit cardine rerum, de Iunone loquẽs. cum alioqui cardo γίγγλυμος Græcè dicatur. Παρηκμακώς, conſeneſcens, vt παρηβηκώς, παρηλικιωκὼς καὶ ἀφηβηκώς.

Παράγγελσις. Παράγγελσις etiã dicitur vt Παραγγελία. Xenoph. in IIII. ἀναβάσεως, Τὴν δὲ ταῦτα ἀνασάντες ἀπὸ παραγγέλσεως πορευόμενοι, ἀφικνοῦνται ἅμα τῇ ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρος. Eſt autem ἀπὸ παραγγέλσεως aliquid fieri in caſtris vel in acie, cum claſſico non edicitur, ſed per manus imperium traditur & accipitur. quod etiam Παρεγγυᾶν dicitur. Idem in Hipparch. Τὰς μὲν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ προγραφῆς. ἀγαθὸν οὖν καὶ πρὸς τὸ διὰ παραγγέλσεως ἐξάγειν, τὸ δεκαδάρχους καθιστάναι. Et τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δέχεσθαι, id eſt, ſic imperata celeriter exequi.

Παραγγέλλω. Παραγγέλλω denuncio, & veto, interdicóq;,

Παράγγελμα. atque etiam præcipio. vnde Παράγγελμα præceptũ, & interdictum, vetitúmque. Demoſth. Πάντες τοῦ στόλου πλείων ὄντων ἐν τάξει, καὶ τῶν τριηράρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι, cum edicta interdictoria propoſuiſſent. Iſocr. pro præcepto, & hortamẽto, conſilióque, πρὸς Δημον. Ἀλλὰ προειλόμενοι διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας, ἅμα τοῦ τε παρόντος βίου συμβουλίαν ἐξενεγκεῖν, καὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν. ὧν παρέδωκεν καὶ ὑποθήκην. Et interdicta prætoria παραγγέλματα dicũtur in Pãdectis. & παραγγέλλειν interdicere. Act. Apoſt.

Παραγγελία. cap. v, Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; Nónne conceptis verbis interdiximus vobis ne doceretis in hoc nomine? Et ibidem cap. XXIII. Pro edico autẽ, id eſt edicto præcipio, poſuit Demoſthenes his verbis, Ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς παρήγγελλεν ἀνάγεσθαι. Significat etiã denunciare, id eſt accerſere amicos. Lyſ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου, Καίτοιγε εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ' ἡμέρας παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μετ' αὐτοῦ εἰσῄειν. Ex quo factum mea ſententia, vt παραγγέλλειν petere ſignificet, id eſt ambire magiſtratum, & δεξιοῦσθαι. denunciabant enim amicis, & eos accerſebãt ἐπὶ τῷ συναρχαιρεσιάζειν. Appian. in 2. τῶν ἐμφυλίων, de Catilina, Καὶ περιπιπτόμενος ἔτι πρὸς δυνατῶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐς ὑπατείαν παρήγγελλεν, ὡς τῇδε προσδοκῶν ἐς τυραννίδα. Idem alibi de Cæſare conſulatũ petente antequam vrbẽ intraret, ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἦσαν παραγγελίαι, καὶ ἔδει τὸν παραγγέλοντα παρεῖναι. Idem, τοῦ δὲ Κάτωνος τὴν ἡμέραν τελευταίαν οὖσαν τῶν παραγγελιῶν ἀναλώσαντος ἐπὶ τοῖς λόγοις, ἐσδραμὼν ὁ Καῖσαρ ὑπεριδὼν τοῦ θριάμβου, καὶ παραγγείλας ἐς τὴν ἀρχήν. Et ἀντιπαραγγέλλοντες competitores apud eundem, πομπηίῳ δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε δομίτιος. Lucian. pro inuito & euoco, Τοῖς εἰς τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κακολογούμενοι. Plato pro condico, vt conſtituentes ſolent, in

Phædone, Παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρῳαίτατα εἰς τὸ εἰωθός, καὶ ἥκομεν. In Pandectis Græcis mulier prægnans poſt diuortium παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur, cum marito denũciat ſeſe prægnantẽ eſſe ex eo. & maritus Ἀντιπαραγγέλλει, cum agnoſcere vterum non vult, & negat ex ſe prægnantem eſſe. quod eſt quaſi obnunciare, vel nunciũ remittere prægnãti. Παραγγέλλω, peto, ambio, & ſum candidatus. Plut. Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγελλεν. αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῄει. Idem, Ο δὲ Φάβιος λαβὼν τὴν ἀρχὴν, τὸν Πόπλιον ἀποδείκνυσιν ὕπατον, οὐδ᾽ αὐτὸν παραγγέλλοντα τὴν ἀρχήν. Et in Phocione, ἐστρατήγησε δὲ πλείστας στρατηγίας, οὐ παραγγέλλων, οὐδὲ μετιών, ἀλλ᾽ οὐδὲ φεύγων, οὐδὲ ἀποδιδράσκων τῆς πόλεως καλούσης. Παραγγελία, ambitus, & preces amicorum pro reis cauſam dicentibus. Demoſth. περὶ τῆς παραπρ. Οὐδέν ἐστιν ὄφελος πόλεως ἥτις μὴ τοῦ παρ' ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἔχει. οὐδὲ πολιτείας, ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσιν. Et in principio eiuſdem, Οσην μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ παραγγελία γέγονε, σχεδὸν οἶμαι πάντας ὑμᾶς ᾐσθῆσθαι. Παραγγέλλω, edico, καὶ προστάττω, quod ipſum iam explicatum eſt. Xenoph. Ο δὲ καταφεύγει ἐς τὸ αὐτοῦ στρατόπεδον, καὶ εὐθὺς παραγγέλλει ἐς τὰ ὅπλα. Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, ἢ τελοῦμαι, virilem togã ſumo, ἠνδρώθην, καὶ ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἠριθμήμην, ad virilem ætatem perueni. Syneſ. κατ' Ἀνδρονίκου, Καὶ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδὲν τι παιδαρίου πρὸς ἀπρεπῆ ἀσχημοσύνην διήλλαξα, ἀλλ' ὥσπερ ἐν πανηγύρει σεμνῇ διεξάγων τὸν βίον, διὰ πάσης ἡλικίας ἵλεω καὶ ἀκύμαντον τῆς ψυχῆς διετήρησα τὴν διάθεσιν. Dicitur & Τελεῖν. Lucian. Ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην. Et ipſe Syneſ. Ἔτι μειράκιον ὂν, εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε. Ἐπαγγέλλω, denuncio, indico, vt ἐπαγγέλλω πόλεμον καὶ πολεμεῖν, quod etiã Καταγγέλλω dicitur, ὅθεν Ἀνεπάγγελτος πόλεμος. Polyb. in IIII, εἰ μὴ οὗτοι πρὸς ἀλλήλους φιλίαν ἄγοιεν καὶ συμμαχίαν, ὃν πόλεμον τοῖς ἀχαιοῖς ἐπήγγελον. Idem, αἰτωλοὶ γὰρ ληστεύοντες συνεχῶς τὴν ἑλλάδα, καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλοῖς, οὐδ' ἀπολογίας ἔτι κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας. Ἐπαγγέλλομαι promitto, vel polliceor potius & profiteor: quæ ſignificationes notæ ſunt: & denũcio & condico, hoc eſt cõſtituo, vt cœna condicta, δεῖπνον ἐπηγγελμένον. Demoſth. πρὸς λεπτίν. οὐδὲ γὰρ τοὺς λαβόντας ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ πλῆθος τῶν χρημάτων θαυμάσαι, ἀλλὰ τὴν προθυμίαν, καὶ τὸ αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον ποιεῖν, id eſt vltro hoc feciſſe. quod polliceri dicitur.

Ἀντιπαραγγέλλω. Παραγγελία. Ἐπαγγέλλω. Καταγγέλλω. Ἀνεπάγγελτος. Ἐπαγγέλλομαι.

& Ἐπάγγελμα huiuſmodi pollicitatio, quæ etiã ἐπαγγελία à Demoſthene dicitur. In Pandectis titulus eſt de pollicitationibus. Idem, τοὺς ἀπογινομένους ἐὰν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν, denunciet & edicat. Ἐπαγγέλλεσθαι etiam eſt poſcere, vel ſignificare potius quid nobis opus ſit, quod vim habet verecundæ petitionis. Idem περὶ παραπρ. εἰς δὲ τὴν θυσίαν ταύτην καὶ πανήγυριν πάντας τοὺς τεχνίτας συνήγαγεν, εἱστία δ' αὐτοὺς καὶ ἐστεφάνου τοὺς νενικηκότας, ἤρετο σάτυρον τουτονὶ τὸν κωμικὸν ὑποκριτήν, τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται. & paulo pòſt, εἰπεῖν δὲ φασὶ τὸν σάτυρον, ὅτι ὧν μὲν ἄλλοι δέονται οὐδενὸς ὧν ἐν χρείᾳ τυγχάνει, ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἥδιστα, εἶναι μὲν ἐστὶ Φιλίππῳ δοῦναι καὶ χαρίσασθαι πλοῦτον, δεδοικέναι δὲ μὴ διαμάρτῃ. & in eadem ſuperius, εἰς ταύτας τὰς προφάσεις καταφεύγειν, κἂν ἄρα ἐάν ποτέ τι καὶ προσαρξῆτε ὑμεῖς ἐπαγγείλασθαι, ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπει. καταγγέλλω etiam indico. Lyſ. ἀντὶ τῆς εἰρήνης πόλεμον κατηγγέλκασι. Significat etiam denunciare, obnunciare. vnde Καταγγελεὺς &

Ἐπάγγελμα. Καταγγελεύς.

Κατάγγελος. Καταγγελεύς. In actis Apoſtol. cap. x i i, ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Plut. in Apophth. Lacon. παραγγέλλοντά τις τὸν υἱὸν τεθνάναι μαχόμενον, ἐπύθετο τί ποιῶν ὁ παῖς. εἰπόντος δὲ, πάντας ἀπολώλεσαι, κεραμίδα ἄρασα ἐπαφῆκεν αὐτῷ, καὶ ἀνεῖλεν, εἰποῦσα, σὲ οὖν κατάγγελον ἔπεμψαν ἁμῖν; te obnunciatoré miſit?
Διάγγελος. Διάγγελος eſt internúcius. & Διαγγέλλω etiam eſt denúcio & effero prodóque, & edico: vt apud
Διαγγέλλω. Herodotum, τῆς ἐξόδου διαγγελθείσης. In nouo Teſtaméto repromiſſio ſæpenumero legitur pro pollicitatione, vt capite 2. epiſtolæ Ioánis, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἐπηγγείλατο ὑμῖν, & hæc eſt pollicitatio quã pollicitus eſt vobis. repromiſſio verò & expromiſſio verba ſunt iuris, ex formulis cauentium & ſtipulãtium ſumpta. ſic enim Plautus in Aſinaria, Repromittam iſtoc nomine ſolutam rem futurã. & Cicero in Bruto, Non mehercule repromittere iſtuc quidem auſus ſum, nemine amplius eo nomine petiturũ. At pollicitatio eſt promiſſum liberale & ſpontaneum, ad Heb. v i, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας, qui hæredes fiũt pollicitationum. Τέξις etiã ἀντὶ τόκου dicitur, vt partio pro partu. & Απότεξις. Dionyſ. περὶ τῶν κατηχουμένων, Εἰσὶ γὰρ ἀμέθεκτοι καὶ ἀμύητοι πάντες ἱεραρχικοῦ τελεστηρίου, μηδὲ τὴν κατὰ θείαν ἀπότεξιν ἔνθεον ἐσχηκότες ὕπαρξιν, ἀλλ' ἔτι πρὸς τῶν πατρικῶν λογίων μαιευόμενοι. Eſt enim Αποτίκτω pario, vt Εκτίκτω edo partũ, & enitor. Plato in Theæteto, ἢ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν, ὦ φίλε, περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν. Sic Ανάπνευσις ἡ ἀναπνοή. Ariſtotel. in Probl. Η μὲν ἔκπνευσις διωσίς ἐστιν. ἡ δὲ ἀνάπνευσις, συναγωγή. Sic Δίδαξις, διδασκαλία καὶ διδαχή. Idem in i i i. Phyſ. auſcult. Εστι γὰρ ἡ δίδαξις, ἐνέργεια τοῦ διδασκαλικοῦ. Πάθησις τὸ πάθος. Idem, Καὶ ἔσται εἴπερ ἡ μάθησις καὶ ἡ δίδαξις ταυτὸ, καὶ ἡ ποίησις καὶ ἡ πάθησις. καὶ διδάσκειν τῷ μανθάνειν ταυτὸ, καὶ τὸ ποιεῖν τῷ πάσχειν. Dicitur etiam πάθημα & πάθη. Plato in Philebo, Η παρὰ φύσιν τῶν πνίγους πάθη. Παίδευσις. Iſocrat. περὶ τὴν παίδευσιν τῆς τοιαύτης ἀρετῆς. Similia ſunt Πρέσβευσις ἀντὶ πρεσβείας, Καταβόησις ἀντὶ καταβοῆς, Αγάπησις ἀντὶ ἀγάπης. Sic Cicero congreſſionem, pro congreſſu: aſſenſionem, pro aſſenſu: motionem, pro motu: interuentum, & interuentionem: digreſſionem, & digreſſum: & permulta huiuſcemodi dicere ſolet. Μετάλλαξις ἡ μεταλλαγὴ, mutatio. Xenoph. de canibus leporé perſequentibus, Γνωρίζουσαι ἀπὸ τῆς μεταλλάξεως τῶν σημάτων. Et in v i. παιδείας,
Μεταλλάττω. Η γὰρ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις πᾶσαν ποιεῖ φύσιν ὑποφέρειν τὰς μεταβολάς. Μεταλλάττειν eſt apud Platonem inuerſo ordine aut immutatis vicibus aliquid facere, & cum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. quæ enim ſic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur. Μεταλλάττω eſt etiã μεταβαίνω ἀπό τινος εἴς τι; ὅθεν μεταλλάττω τὸν βίον, morior & migro. Antiph. Οἱ δὲ προῃροῦντο ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν, quàm è ſedibus ſuis migrare. Μεταλλάξαι pro mori dicunt, vbi τὸν βίον ſubaudiendũ. & Μετηλλαχὼς defunctus. Plut. in Conſolatione, Τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν, οὐκ ἐν τῷ λυπεῖν ἑαυτούς ἐστιν. εἴ γε ὁ μετηλλαχὼς βελτίονά τινα βίον μετείληφεν, ἀπαλλαγεὶς τῆς τοῦ σώματος λειτουργίας. Polyb. in 2. hiſt. ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος, καὶ συνθεμένων τὴν ἀχαιῶν συμμαχίαν πρὸς αἰτωλοὺς, ὑπεγένετο κοινωνικὴ καὶ φιλική τις διάθεσις αὖθις. Idem, δυσελπιστήσαντες ἐπὶ τῷ μετηλλαχέναι τὸν δημήτριον, ὃς ἦν αὐτοῖς οἱονεὶ χορηγὸς καὶ μισθοδότης. Iſocrates. in Archid. addidit accuſatiuũ,

Επὶ

Επεὶ Ηρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον, θεὸς ἐκ θνητοῦ γεγονώς. Similia ſunt permulta alia ex tranſitiuis abſoluta facta compendio ſermonis. vt Καταςρέφω τὸν βίον, finio vitam. καταςρέφω enim ſignificat finem facio, do exitũ & finem rei, & rem inclino conuertóque ad extremum. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Οὕτω κατέςρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡς τἀναντία γίνεσθαι τοῖς προσδοκωμένοις. Inde fabularum καταςροφαὶ dicuntur in ludis ſcenicis, id eſt exitus & inclinationes. Et καταςρέφω, deſino. Plutarch. in Sylla, Εκέλευσε σημαίνειν τὰς σάλπιγγας ἀρχὴν ἐφόδου, ἤδη δὲ εἰς ὥραν δεκάτην, ἤδη τῆς ἡμέρας καταςρεφούσης. Et in Cæſare, Τοῦ ἐνιαυτοῦ καταςρέφοντος ᾑρέθη δικτάτωρ τὸ δεύτερον, exacto anno. Et in VII. Sympoſ. de Menandri comœdia loquens, Οὔτε παιδὸς ἄῤῥενος ἔρως ἐστὶν ἐν τοσούτοις, αἵ τε φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταςρέφουσι. Pauſ. Ἐι μὲν ἐς ἐπιτροπὴν ἀκμὴν κατέςρεψεν εἰς τοῦτο, hunc exitum habuit. Sic Latinè, deſino artem, vt Cicero & Gellius, quod alibi dixiſſe memini, Libẽter me Hercule artẽ deſinerem. Vnde deſino abſolutum factum, quod λήγω ſignificat. Καταςρέφω, morior, abſolutè poſitum. Plutarch. de virtutibus mulierum, Οπως δὲ μὴ ταπεινῶς μηδ᾽ ἀναξίως ἑαυτῶν καταςρέψωμεν. Herodia. Αντωνῖνος οὕτω χρησάμενος τῷ εἰρημένῳ βίῳ, οὕτως ἅμα τῇ μητρὶ κατέςρεψεν. Arrianus, Καλῶς ἔχειν οἰόμενος ἐν τῷ τοιῷδε καταςρέψαι. Καταςροφὴ, mors. Baſilius, Καὶ ἡ καταςροφὴ ὁμοίως κατακλεῖδι περὶ ἐσαν. Significat etiam exitum & finem cuiuſque rei: vnde pro clauſula fabulæ ponitur. Lucian. Τοιοῦτο τὸ τέλος τῆς Αλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ δράματος ἡ καταςροφή. Verto etiam Latinè profertur abſolutè, pro euenio & deſino. Plaut. Quæ res rectè vertat tibique mihique tuæque filiæ, filiam tuam mihi vxorem poſco. Terent. Quæ res tibi male vertat. Tacitus, Seu temerè lapſa vox in præſagium vertit. Traiicere & tranſmittere mare, pro traiici & tranſmitti dicimus. Cic. in ſecundo de Natura deorum, Grues cum loca calidiora petentes maria tranſmittunt: triãguli efficiunt formam. id eſt cum tranſmittuntur. Καταςρέφω, cõuerto & inuerto. Ariſtot. de Nautilo piſce, Καὶ ἀναφέρεται μὲν κατεςραμμένον τοῦ ὀςράκου, ἵνα ῥᾷόν γε ἀνέλθῃ καὶ κενῷ ναυτίλληται, ἐπιπολάσας δὲ μεταςρέφει. Καταςρέφομαι τὸ δουλοῦμαι, in ſeruitutem redigo, ſubigo. quod Ariſtophanes voce actiua dixit Ἱππεῦσι, Καὶ κέκραγας, ὅσπερ ἀεὶ τὴν πόλιν καταςρέφεις. Aphth. ἐν ψόγῳ Φιλίππου, Πρῶτον μὲν γὰρ τὰς ἐπὶ θρᾴκης ἔχων καταςρέφετο πόλεις, αἱρεῖ μὲν ἀμφίπολιν, τὴν δὲ πύδναν χειροῦται. Idẽ, Ως γὰρ ἐπειῶν τὰ πολλὰ κατεςρέφετο, καὶ παρὰ σπονδῶν κατεςρέφετο, ἀγανακτοῦντες οἱ θεοὶ τρέπουσι αὐτοῦ τὴν τελευτὴν ἐπηγάγοντο. Sic Εφίςημι τὸν νοῦν, incũbo, applico animũ: & ἐφίςημι, vt in præcedẽtibus diximus. Τελευτῶ τὸν βίον. Iſocr. Ορφεὺς δὲ ὁ μάλιστα τῶν λόγων τούτων ἁψάμενος, διασπασθεὶς, τὸν βίον ἐτελεύτησε, vitam finiuit. vt Latinè mortem obiit, & obiit, ſine caſu. & defunctus eſt vita vel fato. Sic Μηκύνω τὸ μηκύνομαι, hoc eſt protrahor. AEſchin. in Epiſt. Ησυχάσας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, οὐχ ὑπ᾽ ἀργίας, ἀλλὰ μηκύνειν ἔδοξεν ἡ περὶ τὸ ἆσθμα νόσος. Simile eſt Αποτείνω. interdum enim dicunt ἀποτείνω τὸν λόγον, pro longam orationem habeo, hoc eſt ἀπομηκύνω. Plato in Gorg. Ισως μὲν οὖν ἄτοπον πεποίηκα, ὅτι σε οὐκ ἐῶν μακροὺς λόγους λέγειν, αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακα. Idem, Εὰν μὲν σου ἀποκρινομένου μὴ ἔχω ὅ, τι χρήσωμαι, ἀπότεινε καὶ σὺ λόγον. Alibi ſine caſu & abſolutè, in eodem, Πάλαι γὰρ ἦν τοι

Actiua abſolutè poſita. Καταςρέφω. Deſino artem. Καταςροφὰ Verto. Καταςρέφομαι. Αποτείνω.

πρὶν καὶ ὑμᾶς ἥκειν, ἐγὼ τοῖς παροῦσι πολλὰ ἐπεδεξάμην, καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτεινόμενοι διαλεγόμεθα, id eſt μακρολογήσομεν. Et in Protag. Ἀλλ᾽ ἐὰν καὶ σμικρόν τις ἐπερωτήσῃ τῶν ῥητόρων, ὥσπερ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει, ἐὰν μὴ ἐπιλάβηταί τις. Simile eſt Καταλύω pro morior, hoc eſt καταλύω τὸν βίον. Syneſ. Οὐ καταλύσας, οὐκ ἔχε διαδόχον. Et Κατάλυσις mors, vt καταστροφὴ apud Gregorium. Et Λανθάνω pro fallor. Ariſtot. in 1. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἀλλ᾽ οἱ τὸ ἄπειρον ποιοῦντες, λανθάνουσιν ἐξαιροῦντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φύσιν, id eſt fallunt ſeipſos,

Αποπίνομαι. & non intelligunt. Ἀποπίνομαι voce paſſiua eſt inuehor. Gal. Ἀποπίνεται εἰς Θετταλόν. Ἀπαλλάττω, libero, & libero dimittóque creditorē, hoc eſt à me ſummoueo. Demoſth. πρὸς Ἀπατούρ. Τὸν μὲν τρόπον τοῦτον ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας Ἀπατούριος. Vlp. Si filiuſſamiliâs acceperit pecuniam mutuam, vt eum liberaret, qui ſi peteret, exceptione nō ſummoueretur, Senatuſcōſulti ceſſabit exceptio. Et libero accuſatorem, hoc eſt ἀπαλλάττω, quod eſt placo & munere corrumpo, κατὰ Τιμοκρ. Ἀλλὰ γράψασθαι νὴ Δί᾽ ἕκαστόν ἐστιν, ὃ κἀγὼ νυνὶ πεποίηκα. κἂν ἐν τούτῳ τις ἀπαλλάξῃ τινὰ τὸν ἐπιστάντα, ἡ πόλις παρακέκρουσται. id eſt, κἂν διαφθείρῃ τὸν ἐγκείμενον καὶ κατήγορον. Et πρὸς Νικόστρ. Συλλέξας δ᾽ ἔφη τὸν ἔρανον, ἐπειδὰν τοὺς ξένους ἀπαλλάξω, σοὶ ἀποδώσω ὃ ἄν μοι χρήσῃς. Ἀπαλλάττω τὸ διατρίβω καὶ διαγίνομαι, verſor, ago. Xenoph. Ἀπήλλαττε δὲ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κῦρος ἐν Ἰωνίᾳ. Lucian. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι᾽ αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονηρῶς ἀπαλλάττειν, id eſt viuere & degere. Ἀπαλλάττω, ἀφανίζω, interimo, tollo, id eſt occido. Theophraſtus in 1 x. περὶ φυτῶν, de radicibus exitialibus loquens, Ἐν δὲ Σκύθαις αὕτη τε καὶ ἕτεραι πλείους, αἱ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσαι τοὺς προσενεγκαμένους, αἱ δὲ ἐν χρόνοις, αἱ μὲν ἐλάττοσιν, αἱ δὲ πλείοσιν. Inde Ἀπαλλάττομαι nō

Απαλλάττομαι. modo diſcedo ſignificat, vt apud Polybium, ὁ δ᾽ ἐπιμαρτυράμενος τοὺς συνέδρους, ἀπαλλάττεται: ſed etiam decedo, & vita defungor. Significat etiam abhorreo & ἀφέστηκα, vt apud Lucianum, Ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι.

Απαλλάττω. Ἀπαλλάττω, aboleo, deleo, eximo. Demoſth. περὶ παραπρ. Καὶ τὴν μὲν χώραν ἔσωσε τῇ πόλει, τὴν δ᾽ ὑπὲρ χρυσοῦ αἰσχύνην ἀπήλλαξε. Significat etiam libero, id eſt manumitto, libertate dono, & libero per acceptilationem, id eſt ἀφίημι τὸ χρέος. Ἀπαλλάττω abire iubeo, à me dimitto, vt ἀπολύω καὶ διαλύω. Plutarch. Ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας, abire à ſe iubens clientes & comitatum. vt ἀπαλλάξας τὸν κατήγορον. Demoſth. πρὸς ἀπατούρ. Τὸν μὲν τρόπον τοῦτον ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας Ἀπατούριος, hoc modo ſuos creditores liberauit, id eſt à ſe ſummouit. Idem κατὰ Τιμοκράτ. Ἀπαλλάξαι τὸν γραψάμενον, id eſt accuſatorem corrumpere. Paulus Iuriſcon. Si mulier pacta ſit vt ex fructibus fundi quem dedit in dotem, creditor mulieris dimittatur, an valeat pactū? Vlpia. Si filiuſſamiliâs accepit mutuā pecuniam, vt eum liberaret, qui ſi peteret, exceptione non ſummoueretur, Senatuſconſulti ceſſabit exceptio. Sic intelligendum illud Ariſtophanis νεφελ. Ἀλλ᾽ εἴτ᾽ ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ᾽, εἴτε μή, ἀπόπεμψον ἀποκρινάμενος, Verùm eloquere & reſpōde, an redditurus es nécne debitū, & me dimitte. Nec tantùm voce paſſiua ſignificat morior, ſed etiā actiua. Theophraſtus in 1 x. de aconito loquens, Συντίθεται δὲ ὥστε κατὰ χρόνους τακτοὺς ἀναιρεῖν, οἷον δίμηνον, τρίμηνον, ἑξάμη-

νον ἐνιαυτόν. χείριστα δὲ ἀπαλλάττειν τοὺς ἐν πλείστῳ χρόνῳ, καταφθίνοντες τοῦ σώματος, ῥᾷστα δὲ τοὺς παραχρῆμα, qui longiore tempore decedunt, per tabem enim corpus abſumi. Ibidem pro interimo, Ἔπεισιν γάρ τι ῥίζιον εἶναι ὃ καὶ ἐφήμερον ἀπαλλάττει. Ἀπαλλάττειν etiam ſæpe ponitur ἀντὶ ἀπαλλάττεσθαι, hoc eſt defungi & liberari. Aphthonius de Antiphonte, Ἐμαρτύρησε δ' αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητής, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας, id eſt, exitum optimum controuerſiarum referebat. Plato lib. 2. de Rep. Καὶ πείθοντες αὐτούς, ἀζήμιοι ἀπαλλαξόμεθα, ſine noxa defungemur. Ariſtotel. in Probl. ſect. quinta, Διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις, καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον. Et infrà, Κάμνει μὲν οὖν πολλάκις διὰ τοῦτο. ῥᾷον δ' ἀπαλλάττει, ὅτι πᾶν κοινωνεῖ τὸ σῶμα. εἰς πλείω γὰρ διανεμόμενον τὸ πάθος γίνεται ἀσθενέστερον, ὥστ' εὐαπαλλακτότερον, facilius morbo aut dolore defungũtur. vt Liuius, Defuncta morbis corpora, ſalubriora eſſe cœpere. Et ſect. tertia, Διὰ τί μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων, καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, facilius ebrietate liberantur & ſoluuntur. Inde Ἀπαλλαξείω ἀντὶ ἀπαλλακτικῶς ἔχω, liberari percupio. Thucydid. in III, Πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντές τινες, παρὰ δίκην γιγνώσκει. Similia ſunt ὀψείω, γαμησείω, χεσείω. quod etiam χεζητιᾶν dicitur, vt μαθητιῶ. Ariſtoph. νεφελ. Κ' εἰ θέμις ἐστὶ νυνί γε ἤδη, κ' εἰ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσείω. Alciphron, Γαμησείω νῦν, καὶ ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι. Ἀπαλλαγὴ mors. Theophraſt. de cicuta, Καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ῥᾳδίως καὶ ἄπονον ποιεῖ καταπόσιον δοθέν. Idē de eadem in IX, Μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ, καὶ ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ, πίνουσιν, ὥστε ταχεῖαν καὶ ἐλαφρὰν γίνεσθαι τὴν ἀπαλλαγήν. Vt autem ἀπαλλάξαι ἀντὶ ἀπαλλαγῆναι dicitur, ſic & multa alia: quorum ea ſubiiciam, quæ mihi hæc commentanti in mētem venerunt. Ἀναλαμβάνω recreor. Theophr. in V, Ὅταν δὲ καὶ ξηρὰ φύσαντα ἀναλάβῃ πάλιν καὶ εὐσθενήσῃ, συμβαίνει καταπίπτειν τοὺς ὄζους ἀπὸ τῆς περιφύσεως. ἀντὶ ὅταν ἀναληφθῇ, vt ſuprà docuimus. Iungitur etiam cũ accuſatiuo. Plutarch. in Antonio, Διαβάντες οὖν τὸν ποταμὸν καθ' ἡσυχίαν, αὐτοὺς ἀνελάμβανον, ſeſe recreabant. Ἀνακάμπτω, reflector. Ariſtot. in I. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τὰ δὲ εἰς ἄλληλα ἀνακάμπτει. ἡ γὰρ θατέρου φθορὰ, θατέρου ἐστὶ γένεσις. Et identidem Ἀνταποδίδωμι. Plato in Phæd. Εἰ γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, ὡσπερεὶ κύκλῳ περιιόντα, ἀλλ' εὐθεῖά τις εἴη ἡ γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρὺ, καὶ μὴ ἀνακάμπτοι πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον, μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο, οἶσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίη, καὶ τὸ αὐτὸ ἂν πάθος πάθοι, καὶ παύσαιτο γιγνόμενα. ἀνταποδιδοίη ἀντὶ ἀνταποδιδοῖτο dixit, viciſſim redderentur, & reflecterentur per reciprocationem ortus & interitus circulari proceſſu, vt fit in elementis. qua ratione nihil perit, ſed omnia reuiuiſcũt, & vt ipſe inquit, ἀναβιώσκεται. Idem, Ἀλλ' οἶσθ' εἰ τὸ καταδαρθάνειν μὲν εἴη, τὸ δ' ἀνεγείρεσθαι μὴ ἀνταποδιδοίη, γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος, οἶσθ' ὅτι τελευτῶντα πάντα λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε, καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο, διὰ τὸ καὶ τἄλλα πάντα ταὐτὸν ἐκείνῳ πεπονθέναι, καθεύδειν, Vt ſi dormire quidem eſſet, excitari verò viciſſim non redderetur, atque ex ſomno non denuo naſceretur. Ἐπανακάμπτω etiam reflector. Ariſtoteles in Probl. explanans illud quod aiunt, κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα, Ὥστε κἂν αὐτοὶ πρότεροι εἴημεν, καὶ θείη ἄν τις τὴν τοῦ εἱρμοῦ τάξιν εἶναι τοιαύτην, ὡς πάλιν ἐπανακάμπτειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Ibidem ἐπαναστρέφειν pro eodem dixit.

Ἀπαλλαξείω.

Γαμησείω.

Ἀπαλλαγή.

Εἰρημενικὰ ἀντὶ τῶν παθητικῶν.

Ὑποκάμπτω. Ὑποκάμπτω, flector, conuertor, circumagor, ambages fugæ implico, vt ceruus vel lepus fallere quærens. Xenoph. κυνηγετικῷ, Ὑπὸ δὲ τὴν ὕλωδῶν ὑπεισκόμενοι ἐκ διωκόμενοι, διαβαίνουσιν ἔστιν ὅτε τὰ ῥεύματα, καὶ ὑποκάμπτουσι, καὶ καταδύονται εἰς φάραγγας. Hoc etiam Ὑποστρέφεσθαι dicitur ab eodem, de lepore

Ὑποστρέφομαι. canes fugiente, Διὸ δὴ ὑποστρέφεται ταχὺ, ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον, Itaque celeri reflexu fallit, breui ſpatio longe relinquens canes veſtigiis ſuis inhiantes. Inde factum vt ὑποστρέφεσθαι ſit διαδύεσθαι, de quo

Ὑποστροφή. ante dictum eſt, & fugitando ludificari. Et Ὑποστροφὴ, ἐξαπάτη, vt inquit

Στροφή. Pollux, καὶ διάδυσις, quæ etam Στροφὴ dicitur, id eſt ſtropha, & cunctatio ſubdola, aut tergiuerſatio frauduleta & ludificatrix. Galen. Ἐπ᾽ ἐκείνων γὰρ τὴν αὐτὴν στρέφονται στροφὴν, eadem vtuntur fallacia. Plato lib. I I. de Repub.

Στρέφομαι. de homine litigioſo loquens, Ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθὼν, ἀποστραφῆναι, λογιζόμενος ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκας, omnia excogitans vt euadat iudiciū, nec ſatiſfacere cogatur. Et in Phædro, Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; Quid igitur tergiuerſaris? quid tandiu cunctaris? Sicque apud Martialem intelligendum lib. I I. Epigram. Nihil ſtropharum eſt: iam ſalariū dandum eſt. Inde illud Virgilii, Verte omnes tete in facies, & cōtrahe quicquid Siue animis ſiue arte vales, in X I I. AEneidos. Greg. in I. στηλιτευτ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἔστιν ὅπως ἑαυτὸν ἀποκρύψῃ, οὐδ᾽ ἂν πολλὰ στραφῇ, καὶ παντοῖος γένηται ταῖς ἐπινοίαις. eodē modo quo Virgilius dixit. Ὑποστροφὴ etiam eſt cum terga vertunt cedentes. Polyb. Γενομένων δὲ τούτων οἱ Ῥωμαῖοι συνεξάψαντες κατὰ τὸ δίωγμα περὶ τὴν καρχηδονίων χάρακι, καὶ καταπλήξαντες, αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπείγοντο. Ali-

Ἐξ ὑποστροφῆς. bi, πραγματικῶς καὶ γενναίως ἐξ ὑποστροφῆς ἀναχωρήσαντος αὐτοῦ, καὶ παρεμβαλλομένου

Ὑποστρέφω. ποιησαμένου ἐν τῷ ποταμῷ. Ὑποστροφὴ & Ὑποστρέφειν verba ſunt Rhetoricorum, & ſchema orationis. Hermog. περὶ γοργότητος, Ἐξαιρεῖται τούτου ὑψηλότητα λόγου σχῆμα τὸ καθ᾽ ὑποστροφὴν, καὶ ἔστι σφόδρα χρήσιμον ἐν ταῖς ἀφηγήσεσιν, οἷον, ἔστι τούτου οὐκ ὁ πρῶτος ἀθηναίων αἰσθόμενος Φίλιππον. εἶθ᾽ ὑποστροφὴν ὑπέστρεψεν ἐξ ἐπιμβολῆς, ὥς τότε δημηγορῶν ἔφη. καὶ πάλιν ἦλθεν ἐπὶ τὴν ἀφήγησιν, ἐπιβουλεύοντα τοῖς ἕλλησι. ſecundum hoc intelligimus illa verba, ὥς τότε δημηγορῶν ἔφη, dicta eſſe per hypoſtrophen, & κατ᾽ ἐπιμβολὴν, de qua alibi diximus. & non abſimilis eſt παρένθεσις. Eſt autem locus oratoris hoc modo contextus, Ἔστι τούτου οὐκ ὁ πρῶτος αἰσθόμενος Φίλιππον (ὥς γε δημηγορῶν ἔφη) ἐπιβουλεύοντα τοῖς ἕλλησιν. Idem, Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τό, τοῦ γὰρ φωκικοῦ συστάντος πολέμου. εἶθ᾽ ὑποστροφὴ, οὐ δι᾽ ἐμὲ, οὐ γὰρ ἔγωγ᾽ ἐπολιτευόμην πω τότε. εἶτα πάλιν ἀφήγησις, πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διέκεισθε, καὶ τὰ ἑξῆς. qui locus eiuſdem Demoſthenis ſic legitur, Τοῦ γὰρ φωκικοῦ συστάντος πολέμου, οὐ δι᾽ ἐμὲ, οὐ γὰρ ἔγωγ᾽ ἐπολιτευόμην πω τότε, οὕτω διέκεισθε. Ὑποστροφὴν ὑποστρέφειν, eſt tanquam progreſſum implicare, & inter excurrentem expoſitionem rei, repentè inſiſtere κατ᾽ ἐπιμβολὴν, móxque ad reliqua progredi. quare τοῦτο τὸ σχῆμά τινες καταπλοκὴν ὠνόμασαν. Idem ἐν τῷ περὶ περιβολῆς, Ἡ δὲ ἐπιμβολὴ, καὶ ὅλως τὸ πρὶν ἀναπαῦσαι τὴν ἔννοιαν, ὑποστρέφειν, καὶ ἐπεμβάλλειν ἑτέρας ἐννοίας, περιβολῆς ἐστιν. ὑποστρέφειν δὲ διακόπτειν τὴν ἀφήγησιν dixit, vt

Στρέφω. poſtea interpretatur. Στρέφω, animo verſo & voluto. Baſil. Euſtathio, Καὶ γάρ πως ἤδη καὶ κατ᾽ ἐμαυτὸν ἔστρεφον, μήποτε ἀληθές ἐστι τὸ παρὰ τῶν πολλῶν θρυλλούμενον, mecum ipſe verſabam animo. Ἔστραφη τὸν πόδα Herodotus dixit pro pedem luxauit. vnde Στρέμματα luxata apud Dioſcoridem. Στρέ-

φις. Ariſtoph. ἱππ. Ἀλαζὼν, κόπτεων, μιαρὸς, στρόφις. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ στρόφιγγος, ὁ δύστροφος καὶ δυσκίνητος, verſatili verſutia præditus. Στρόφιγξ non modo eſt cardo oſtii, ſed etiam verticulũ epiſtomii in aquæ ductibus, & in ſalientium ſigillis. Στροφοῦμαι eſt torminibus vexari & laborare. Στροφεὺς etiã eſt cardo oſtii, id eſt στρόφιγξ. Theophr. Διὸ καὶ τοὺς στροφέας ταῖς θύραις ποιοῦσι. Στροφὴ etiam dicitur cum equus à ſeſſore in obliquum flectitur, id eſt πλαγίωσις. Xenoph. Δεῖ δὴ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς, Oportet autẽ ſenſim equum retinere ante flexus. Et Στρέφω verbũ. Idem, Καὶ ἐκ τοῦ ἐσταναι δὲ στρέψαντα πάλιν ὁρμᾶν ἀγαθόν. Idem, Ἀγαθὸν οὖν τὸ στραφέντα ταχύνειν μᾶλλον ἐπιχειρεῖν.

Στρόφιγξ. Στροφοῦμαι. Στροφεύς.

Ἀνακάπτω autem eſt deuoro. Ὑποκάπτω, prᴂuoro, præripio & deglutio. Ariſtot. in IX. de hiſt. animal. Οἱ δέ φασι διὰ τὸ μέγεθος ὑπερέχειν τὸν νεοττὸν τοῦ κόκκυγος, ὑποκάπτοντα τὰ προσφερόμενα φθάνειν, ὥστε λιμῷ ἀπολλύσθαι τοὺς ἑτέρους νεοττούς. Et in V, Διόπερ οἱ πλεῖστοι νομίζουσι πληροῦσθαι τὰ θήλεα, τῶν ἀρρένων ἀνακάπτοντα τὸν θορόν. Idẽ, Κατὰ δὲ τὸν τόκον, οἱ ἄρρενες ταῖς θηλέσιν ἀποτικτούσαις ἀνακάπτουσιν. Eſt enim Κάψαι, mordicus petere, ore hianti rapere. Et Ἐπικάψαι. Ariſtoph. ἱππεῦσιν, Ἔχε νῦν, ἐπίκαψον λαβὼν τὰ δῖα τοῦ καταφαγε. Idem Ariſtot. in octauo, Πίνει δὲ τῶν ζώων τὰ μὲν καρχαρόδοντα, λάπτοντα. τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπᾷ, οὔτε λάπτει, ἀλλὰ κάπτει. Λάπτειν à noſtris lapere ſermone vulgi dicitur, vt canes ſolent bibere. Sic autem Ἐπικάπτειν dicitur, vt ἐπεγχάσκειν & ἐπεγγελᾶν. Plutarch. Ἐπεγχάσκων δὲ αὐτῷ οἱ ἐχθροί. AEſch. in epilogo τοῦ περὶ παραπρεσβείας. Πῶς δὲ οὐκ εἰκότως βλέπειν πρόσωπον τοῦ ἐχθροῦ ἐπεγγελῶντος, καὶ τοῖς ὠσὶ τῶν ὀνειδῶν ἀκοῦσαι; Sic, ἐπεγχάνῃ μοι, καὶ καταβοήσῃς μου. Ἐγχάσκειν & Ἐπεγχάσκειν. Ariſtoph. Σὺ δ᾽ ἐγχανὼν τεθνήξῃ, id eſt καταγελάσας, ἐνυβρίσας. Idẽ, Καὶ γὰρ ἡμῶν στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει. Significat etiam inhiantem, id eſt concupientem & appetẽtem. Alciphron in Epiſtol. Ἐγχανὼν τῷ πλακοῦντι. Ἐξαλλάττω etiam & παραλλάττω pro paſſiuis accipiũtur, vt liquet ex ſupradictis. Παρακινῶ labefacto ſignificat. Greg. κατὰ Ἰουλ. Νῦν δὲ τὸ πειρᾶσθαι τὰ Χριστιανῶν μετατιθέναι καὶ παρακινεῖν, οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ τὴν Ῥωμαίων παρασαλεύειν ἀρχήν. Παρακινῶ, inuerto, peruerto. Dionyſ. περὶ φωτὸς, Πλὴν ἵνα μὴ ταῦτα εἰπεῖν δοκῶμεν, ὥστε θεῖα λόγια παρακινοῦντες, ἀκουέτωσαν αὐτῶν οἱ τὴν ἔρωτος ἐπωνυμίαν διαβαλλόντες. Παρακινῶ etiam pro indecorè & inſtabiliter moueor, καὶ ἐκ τρέπομαι τοῦ καθεστηκότος. Ariſtoph. βατράχ.

Παρακινῶ.

Πῶς οὖν βασανίζω σφῷ δικαίως. Αι. ῥᾳδίως.

Πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον. Ξα. καλῶς λέγεις.

Ἰδού, σκόπει νῦν με παρακινήσαντ᾽ ἴδῃς, En tibi me, animaduerte num inter verbera indecorè tibi moueri videbor. hoc eſt παρακινηθέντα. Et Παρακεκινηκότες dicuntur in furorem verſi & furibundi, & οἱ ἐξιστάμενοι. Xenoph. in IIII. ἀπομνημ. Πολλοὶ μὲν γὰρ διὰ τὸ κάλλος, ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις παρακεκινηκότων διαφθείρονται, Multi pueri ſtuprum patiuntur ab iis qui furibundo amore perciti ſunt. Plato in Phædro, Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς. de homine afflato numine loquens & fanatico, qui furibundus eſſe à vulgo exiſtimatur. Lucianus voce paſſiua vſus eſt ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ πιστεύειν τῇ διαβολῇ, Γινόμενοι εἰς ὑπερβολὴν πάλκαλον, ὑπέρθερμον

Παρακεκινηκότες.

Παραχινούμενος. Παρακινητικός. δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷς δὴ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν λύπας δεικνύουσα. Et Παρακινητικὸς paſſiuè dicitur. Plutarch. in Solone, Εσκήψατο δ' ἔκςασιν τῶν λογισμῶν. καὶ λόγος εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς οἰκίας διεδόθη, παρακινητικῶς ἔχειν αὐτὸν. ἐξεςηκότως. Theophraſtus de vino quod ſub ſidere turbido motu vitiatur, in ſexto de Cauſis, Μεταβάλλει δὲ καὶ ἀποκαθίςαται πάλιν συμβαίνει μὲν ὡσαύτως παλινίως, καὶ μάλιςα δ' ὅταν θαλαττωθῇ, ἢ ἐπὶ τῆς τοῦ ἄςρου ἀνατολῆς παρακινήσῃ. Idem actiuè vſus eſt in nono περὶ φυτῶν, τῶν ἐξιςάναι καὶ ἐκ μανίαν, Αλλ' αὗται μὲν αἱ δυνάμεις πρὸς τὰ σώματα. πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν, τὸ μὲν ςρύχνον ὥσπερ παρακινεῖν ἢ ἐξιςάναι, ὥσπερ ἐλέχθη. Suprà autem dixerat, τὸ μὲν γὰρ ςρύχνον ὁ μὲν ὑπνώδης, ὁ δὲ μανικός. Plato lib. VII. de Repub. paſſiuè, Καὶ ἔτι ἐν τούτοις βασανιςέοι, εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι παρακινήσουσι, Probandi etiam in his, an ſolertia verſatili ad omne ſtudium traducti, in eo conſtabunt: an etiam exorbitaturi ſint, nec eo ſtaturi quod ſuſceperint. Et in IX, Φυλάττων μή τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ, ne quid perperam intus emoueatur, hoc eſt ne quid ſecus in ſe admittat, aut de ſe conſulat.

Συνάπτω. Συνάπτω, coniungo & conſero ſignificat, & coaleſcere facio, & ferrumino. Theophr. in IX. περὶ φυτῶν, Ετέραι δὲ τινα ῥίζαι συνεψομένην τοῖς κρέασι συνάπτειν εἰς τὸ αὐτὸ, id eſt carnis fruſta plura in vnum cõglutinare. Alibi in IIII. paſſiuè, quo modo plærunque accipitur, Φύεται γὰρ καὶ ἕτερον ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, ὃ οὐ συνάπτεται τῇ γῇ, quod non hæret ſolo, ſed innatat ſcilicet. Idem pro contingo poſuit, Αὗται δὲ συνάπτουσαι τῇ γῇ, ποιοῦσιν ὥσπερ δρύφακτον κύκλῳ περὶ τὸ δένδρον, id eſt, demittentes ſe ad ſolum, & terram contingentes, quaſi ſepto quodam cingunt arborem. Ariſtot. in tertio de hiſt. animal. Αὗται δὲ συνάπτουσι περὶ τὰς ἰγνύας ταῖς ἑτέραις φλεψίν. Significat etiam concurro, competo, incurro. Gal. Κατὰ τὸν πρῶτον χειμῶνα τὸν συνάπτοντα τῇ ἐπιςροφῇ τοῦ σώματος. Tranq. in Cæſare, Faſtos correxit iampridem vitio Pontificum per intercalãdi licentiam adeo turbatos, vt neque

Competo. meſſium feriæ æſtati, neque vindemiarum autumno competerent, id eſt incurrerent in autumnum, ὥστε μὴ συνάψαι πρὸς χειμῶνα τῷ φθινοπώρῳ τὸν τρυγητόν. Συνάπτω, confligo, congredior cum hoſtibus. Plutarch. in Antonio, Τῶν ὁπλιτῶν συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὅπλων. Et manus cõſero. Polyb. Οταν ἅπαξ συνάψωσιν εἰς τὰς χεῖρας. Demoſth. Εξ ἀντιλογίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος, ἔπειτα μὲν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, εἰς ἄρειον πάγον με τραυμάτων προὐκαλέσατο. Συνάπτω pro συνεγγίζω appropinquo, accedo. Polyb. in tertio, Ο δὲ Γνάϊος συνάψας τῷ ςόλῳ, καὶ τοὺς αἰτίους τῶν συμβεβηκότων κατὰ τοὺς πρὶν ἀνδρὸς ἐπισημοὺς κολάσας, ἐν Ταρράκωνι τὴν παραχειμασίαν ἐποιεῖτο. ſic dicitur vt συμμιγνύω. Alibi per accuſatiuum cum præpoſitione dixit, Ανίβας ἅμα τῷ τὸ πλεῖςον μέρος τῆς εἰς τὸν αὐχῶνα προσδέξασθαι, ἢ συνάπτειν πρὸς αὐτὸν ἤδη τὴν τῶν ἐναντίων πρωτοπορείαν, διαπεμψάμενος πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐνέδραις, & reliqua. & cum iam primum agmen hoſtium, extremum eius attigiſſet, vel appropinquaſſet extremo eius agmini. Συνάπτω etiam aduento & appeto ſignificat. Idẽ lib. V, Αντίοχος γὰρ συνεςαμένος πολιορκίαν, πράττειν δὲ οὐδὲν δυνάμενος διὰ τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου, συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος συνεχώρησε ἀνοχὰς ποιήσασθαι. Idem, Παραγγείλας διασαφεῖν αὐτῷ τὸ ταχίςην τὰ δόξαντα τοῖς περὶ τὸν Πτολεμαῖον, καὶ συνάπτειν εἰς σελεύκειαν, aduenire, venire. Ruſſus pro appeto & aduẽto, διόπερ ἐπεὶ πέρας

οὐδὲν ἐγένετο περὶ τὰς συνθήκας, συνῆπτε δὲ τὸ τῆς ἐαρινῆς ὥρας, Ἀντίοχος συνῆγε τὰς δυνάμεις. Συνάπτω, conuenio, congruo, quadro, conſentaneus ſum. Ariſtot. in VII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ γένει καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι, κατὰ τὸν αὐτὸν γὰρ λόγον οὐσίαι δοκοῦσιν εἶναι, eiuſdem ordinis ſunt, & eiuſdem conditionis. Idem in ſeptimo, Ἡ δὲ ψυχὴ ἔχει κινήσεως ἀρχήν. ὥστε ἄμφω ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς κινήσει, πρὸς τὸ αὐτὸ συνάψαντα, id eſt ad idem adhæreſcens & quadrans. Quintilianus in IIII, Nam aut aſſumere in cauſam naturas iudicum qua competent: aut mitigare qua repugnabunt oportebit, ᾗ συνάψουσιν, id eſt οἰκείως καὶ ἁρμοττόντως ἕξουσι. Ariſtoteles in primo de generat. Τὰ δὲ ἔχει μὲν ὄρχεις, ἐντὸς δὲ ἔχει τούτους. ἀπὸ δὲ ἑκατέρου τούτων πόροι συνάπτοντας εἰς ἕν, οἷον οἱ ὄρνιθες. ἀντὶ τοῦ συναπτομένους, coeuntes & confuſos in vnum. His ſimile eſt Συμβάλλειν, quod verbum inter alia παρὰ τὸ βάλλω deducta quoquomodo prætermiſſum eſt, hîc non incommodè enarrabitur. Συμβάλλω, τὸ συνάπτω καὶ συῤῥέω, vt confluentes. Theophraſt. in quinto de Cauſis, Ὅπερ καὶ ποταμοὶ ποιοῦσιν οἱ συμβάλλοντες ἀλλήλοις. Ariſtoteles de duabus venis grandioribus, Καὶ ἡ μὲν ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν εἰς τοὔπισθεν παρέρχεται. ἡ δὲ ἐκ τοῦ ὄπισθεν εἰς τοὔμπροσθεν, καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλαις, coeunt & committuntur, coniunguntur, commiſcentur. Συμβάλλω etiam congredior, & ἐντυγχάνω. Appianus in quinto τῶν ἐμφυλίων, Ὁ δὲ Ἀντώνιος ἐς τὴν Ἀσίαν ἧκε. ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει Κλεοπάτρα βασιλὶς Αἰγύπτου, καὶ εὐθὺς ὀφθεῖσα ἐκράτει. Συμβάλλω autem natura ſua actiuũ eſt, & ſignificat committo, collido, confligo. Plutarch. Ἡμέρας δὲ ἤδη τελευτώσης συνέβαλλον τὰς δυνάμεις, id eſt exercitus & acies inſtructas ad prælium commiſerunt. AEſchin. κατὰ Τιμάρχου, Οὐδὲ βελτιόνων διατριβῶν ἥψατο, ἀλλὰ διημερεύει ἐν τῷ κυβείῳ οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσι. Συμβάλλειν.

Τηλία circulum cribri ſignificat, hoc eſt τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου. Alii volunt etiam ſignificare σανίδα πλατεῖαν, ἐν ᾗ οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ξηραίνουσιν. Τηλία.
Ariſtoph. Pluto, priore ſignificatione vſus eſt, Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις. Χρ. εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία. Legitur apud eundẽ ἐν σφηξί, Ἀτὰρ οὐκ ἐσῤῥήσεις γε. ποῦ 'σθ' ἡ τηλία. δύου πάλιν. Vbi interpres operculũ caminale ſignificare dixit. de qua dictione ita inquit in Pluto, Καὶ δὴ καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο τηλία περίφραγμα σανίδων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ ἄλφιτα ἐπιπράσκετο. καὶ ὀρτυγοτρόφοι τοὺς ὄρτυγας συνέβαλλον ἐν τούτῳ. quæ interpretatio ſatis congruit loco AEſchinis ſupradicto. certè quidem hoc vocabulo, turpis ludi ſtudium ſignificatur, vt aleæ vocabulo apud Latinos. Syneſ. τῷ ἀδελφῷ, Καὶ γὰρ ἔφη καὶ τέθραπται κακῶς, καὶ ἀγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. Ariſtoteles lib. VI. de animal. de mulo Atheinenſi loquens, ὃς καὶ ἀφειμένος ἤδη διὰ τὸ γῆρας, συμπαραβάλλων, παραπορευόμενος, παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον. ὥστ' ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν. De quo Plinius ita inquit libro octauo verba Ariſtotelis vertens, Eo mulo gauiſi Athenienſes, cum templum in arce facerent, quòd derelictus ſenecta cedentia iumenta comitatu niſúque exhortaretur, decretum fecere, quo caueretur ne frumentarii negociatores ab incerniculis eum arcerent. Vbi haud ſcio an Ariſtoteles non incernicula intellexerit, ſed arcas frumẽtarias, hoc eſt vt Suidas inquit, πήγματα

τετράγωνα. vt arcæ aquariæ à Vitruuio dicuntur libro quinto, hoc eſt ſepta. Cicero pro Milone, Subito arrepti in quæſtionem, tamen ſeparantur à cæteris, & in arcas coniiciuntur. In huiuſmodi arcis feras peregrinas & viſendas circulatores hodie circunferunt. Frumentariæ autem arcæ, id eſt τηλίαι, in ſummo patentes erant. Συναμπρεύειν autem παρὰ τὸ ἄμπρον εἴρηται, quod funem extenſum ſignificat. & Αμπρεύειν τὸ ἕλκειν, vt inquit Heſych. Plutarchus in Catone maiore, his verbis dictum Ariſtotelis extulit, Μίαν δέ φασιν ἡμίονον καταβαίνουσαν ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὰ ἔργα, τοῖς ἀνάγουσι τὰς ἁμάξας ὑποζυγίοις εἰς ἀκρόπολιν συμπαρατρέχειν καὶ προηγεῖσθαι, καθάπερ ἐγκελευομένην καὶ συνεξορμῶσαν, τρέφεσθαι δημοσίᾳ μέχρι τελευτῆς ἐψηφίσαντο.

Συμβάλλειν. Συμβάλλειν etiam ſignificat collidere, συγκρούειν, id eſt inimicitiam inter duos & diſcordiam rixámque concitare. Xenophon in ſexto παιδείας, Η δὲ γυνὴ ἀπέφησε μὲν, id eſt amantis & appellantis preces reiecit, qui ipſam de ſtupro interpellabat. οὐ μέντοι κατηγόρησε τοῦ Αράσπου πρὸς τὸν Κῦρον, ὀκνοῦσα συμβαλεῖν φίλους ἄνδρας. Tractum hoc à beſtiis quæ irritantur ad pugnam. Pauſanias in Lacon. Επὶ δὲ τῇ θυσίᾳ κάπρους ἡθάδας οἱ ἔφηβοι συμβάλλουσι μαχουμένους. Xenophon, Ωσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σχολὴν ἄγοντες συμβάλλουσι. eſt enim συμβάλλειν paria cõparare. Pauſ. in 2. Eliacôn, ἐν δὲ αὐτῷ τῷ γυμνασίῳ συμβάλλουσιν οἱ ἑλλανοδίκαι τοὺς καθ' ἡλικίαν ἢ καὶ αὐτῷ διαφέροντας τῷ ἐπιτηδεύματι. συμβάλλουσι δὲ ἐπὶ πάλῃ. Συμβάλλω etiam abſolutè dicitur ἀντὶ τοῦ συμπλέκομαι, καὶ συμπίπτω, καὶ συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, καὶ εἰς χεῖρας ἔρχομαι, hoc eſt vires confero ad prælium, καὶ τὰς δυνάμεις συμβάλλω. Iſocrat. Αλλὰ πρὸς μόνους τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους συμβάλλοντες, ὁμοίως διεφθάρησαν, ὥσπερ ἂν εἰ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους ἐπολέμησαν. ἀντὶ τοῦ συμπλεκόμενοι.

Συμπλοκή. ὅθεν Συμπλοκὴ, prælium & conflictio. Baſilius de vita ſolitaria, Οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληκτισμοὶ, αἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαὶ, id eſt conflictus litium. Lucianus pro manuum

Συμπλέκομαι. conſertione, id eſt prælio. Gregorius, Αριστον δὴ αὖθις συμπλακῆναι ἐγγυτέρω, propius pedem conferre. quod etiam ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις dicitur. Plutarchus in Antonio, Οὐχ ὥσπερ πρότερον, ὑπάγων ἅμα πρὸς τοὺς ὁπλίτας καὶ ἀναχωρῶν, ἀλλ' ὑφιστάμενος καὶ συμπλεκόμενος παραβολώτερον. Syneſ. Οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων, ἀρρήτοις συνόδοις ὁμόσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. hic in bonam partem accipitur, pro amicè complecti & conuenire. Sic in Tabula Cebetis, Εὐθὺς ἀναπηδῶσιν αἱ ἡδοναὶ, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, complectuntur & hærent. Συμπλέκομαί τινι, ſignificat eſt mihi cum eo negocium, rem habeo cum eo. AEſchin. περὶ παραπρ. Συμπλέκομαι δὴ ἐν τῇ πολιτείᾳ καθ' ὑπερβολὴν ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ, ὃς οὐδ' ἂν ἄκων ἀληθὲς οὐδὲν εἴποι. de Demoſthene loquens cum quo legationis munere functus erat. id eſt, implicatus ſum, officii neceſſitate vinctus ſum. & vt Cicero in Diuinatione loquitur, ſortis neceſſitudine cõiunctus ſum: vt Quæſtor cum Conſule. Et coniunctio eiuſcemodi συμπλοκή. quæ dictio ad texturam pertinet. Plato in Politico, Τὴν δὴ βασιλικὴν συμπλοκὴν ὡς ἔοικε λεκτέον, ποία τέ ἐστι καὶ τίνι τρόπῳ συμπλέκουσα, ποῖον ἡμῖν ὕφασμα ἀποδίδωσιν. Et in fine libri,

Συμπλέκω. συνύφανσιν καὶ συμπλοκὴν pro eodẽ dixit. Συμπλέκω, cõſero, implico, commiſceo. Polyb. in v, Τὰς μὲν οὖν ἑλληνικὰς καὶ τὰς ἰταλικὰς, ἔτι δὲ τὰς λιβυκὰς πράξεις

οὗτος ὁ καιρὸς, καὶ τοῦτο τὸ διαβούλιον συνέπλεξε πρώτη. Idem, Επειδὴ σαφῶς ὑμᾶς δεδιδάχαμεν πότε καὶ πῶς καὶ δι' ἃς αἰτίας αἱ κατὰ τὴν ἑλλάδα πράξεις συνεπλάκησαν ταῖς ἰταλικαῖς καὶ λιβυκαῖς, id eſt conſertæ fuerunt, & cõnexas cauſas habuerũt.

Περιπλέκομαι eſt circũplicor, amplector, circumplector, & περιπλύσσομαι. Aristotel. in 1. de generatione, Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις, διὰ τὴν ἀφυΐαν τῆς παραπλώσεως. de coitu ſerpentum loquens, hoc eſt περιελίττονται. vt idem ibidem, Επεὶ οὖν οὐκ ἔχουσι μόρια οἷς περιλήψονται, ἀντὶ τούτων τῇ ὑγρότητι χρῶνται τοῦ σώματος, περιελιττόμενοι ἀλλήλοις. Παραπλέκω eſt attexo & immiſceo. Galen. in 2. ad Glaucon. Παραπλέκειν δ' ὅμως τι ἄμεινον καὶ τούτοις, ἢ ὄξους ἢ οἴνου. Et alibi identidem. Basil. Διοδώρῳ, Εἰ δ' μὲν οὖν πᾶσι περικεκρυμμένον ἐπὶ αὐθαδείᾳ τοῦ τρόπου πρόσωπον ὑποδυσώμεθα, χρή τινα καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου ποιότητος παραπλέκειν τῷ λόγῳ, attexere, admiſcere, cõtexere, conſerere. Inde παραπλοκὴ figura orationis, cum nonnihil è poëmate inſeritur. Hermog. περὶ γλυκύτητος, τὸ δ' αὐτὸ (inquit) αἴτιον οἶμαι τοῦ, ἐν ταῖς παραπλοκαῖς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ, ἡδονὴν ἔχειν, vt apud Platonem, σὺν τε δύ' ἐρχομένω βουλευσόμεθ' ὅ, τι ἐροῦμεν. Idẽ, ὁ δὲ πλάτων ἀφθονέστερον τῇ παραπλοκῇ ταύτῃ ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων τινὰ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε. Idẽ, εἰδέναι μέντοι χρὴ ὡς αὗται αἱ παραπλοκαὶ, εἴτε ἰδίων, εἴτε ἀλλοτρίων εἶεν ποιημάτων, εἰ μὴ οὕτω παραπλέκοιντο, ὥστε ἓν εἶναι δοκεῖν σῶμα αὐτῶν τε καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου, οὐ ποιοῦσιν ἀκριβῆ γλυκύτητα. Huic ſimile quodammodo Παρῳδεῖν eſſe videtur. & Παρῳδὴ, quod nomen ductum à canticis, vt inquit in 1x. Fabius, ad aliorum ſimilitudinẽ modulatis, abuſiuè etiã in verſificationis ac ſermonũ imitatione ſeruatur. Athen. lib. XIIII. ex Aristoxeno, ὥσπερ τῶν ἐξαμέτρων τινὲς ἐπὶ τὸ γελοῖον παρῳδὰς εὗρον. & Παρῳδοὶ poetæ, vt Matron, cuius idem eodem libro his verbis meminit, καὶ κατὰ τὸν παρῳδὸν μάτρωνα, Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι παρὰ ῥόδον ἄριστοι, Οἱ μὲν δὴ τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Εστι δέ τις κλεόνικος, ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Dicitur & Παρῳδία. Idem, πολλοί τινες παρῳδιῶν ποιηταὶ γεγόνασιν, ὦ ἑταῖρε, ἐνδοξότατος δ' ἦν εὔβοιος ὁ πάριος, γενόμενος τοῖς χρόνοις κατὰ φίλιππον. οὗτός ἐστιν ὁ τοῖς ἀθηναίοις λοιδορησάμενος, καὶ σώζεται αὐτοῦ τῶν παρῳδιῶν βιβλία τέσσαρα. Quid ſit autem παρῳδεῖν propriè Eustathius docet his verbis, ἰστέον δὲ ὅτι ὁμήρου γράψαντος, Ανδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, τὴν τις ὕστερον παρῳδήσας ἔγραψε, Ανδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύχροτον. ὅπερ ἐστὶ κακότεχνον, καὶ μὴ ἁπλοῦν. Laërtius in Bione, εὐφυὴς γὰρ ἦν παρῳδῆσαι, οἷά ἐστιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα, ὦ πέπον ἀρχύτα, ψαλληγενὲς, ὀλβιότυφε. Suidas, παρῳδία λέγεται ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ λόγος εἰς κωμῳδίαν, vt quædam apud Aristophanẽ ex Euripide. fiebãt autẽ huiuſmodi poëmata ἐπὶ τὰ γελοῖα, vt inquit Athenæus lib. XII. quare παρῳδεῖν τὸ χλευάζειν intelligitur. Hermog. ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος, χρῆσις ἐπῶν ἐν πεζῷ λόγῳ γίνεται κατὰ κόλλησιν καὶ παρῳδίαν. καὶ κόλλησις μέν ἐστι, ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔπος εὐφυῶς κολληθῇ τῷ λόγῳ. ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν, παρῳδία δὲ, ὅταν ὁ λέγων μέρος τοῦ ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ πεζῶς ἑρμηνεύσῃ. Περιπλοκὴ verò aliud eſt ſchema orationis. & Περιπλέκειν aliud quàm παραπλέκειν. Eſt autem περιπλέκειν, aliquam ſentẽtiam quam apertè dicere non audemus, verborum inuolucro obtegere, & tamen ἐμφατικώτερον dicere, vt ſiquod turpe flagitium & obſcœnum obiicimus aduerſario, quod ſine aurium offenſione dici non poteſt. Φυλαττόμενοι γὰρ τὴν ἀπρέπειαν τοῦ λόγου,

Περιπλέκομαι. Παραπλέκω. Παραπλοκή. Παρῳδεῖν. Παρῳδή. Παρῳδός. Παρῳδία. Περιπλοκή. Περιπλέκω.

αὐτοῦ τῷ περιπλέκειν δηλοῦμεν ὃ θέλομεν, μετ' εὐπρεπείας, vt inquit idē Hermog.
ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος. Fit etiã περιπλοκή, ὅταν λυπηρὰ ᾖ τὰ λεχθέντα ἢ ῥηθη-
σόμενα τοῖς ἀκούουσιν, vel ſi inuidioſa καὶ ἐπαχθῆ τῷ λέγοντι. Primæ formæ exem-
plũ eſt in oratione AEſch. κατὰ τιμάρχου, Εἰδὼς δ' αὐτὸν ἔνοχον ὄντα οἷς ὀλίγῳ πρό-
τερον ἠκούσατ' ἀναγινώσκοντος τοῦ γραμματέως. noluit enim dicere τῇ πορνείᾳ. Τῆς
δὲ λυπηρᾶς exemplũ eſt apud Demoſthenē in Philippicis, ὁ μὲν οὖν χαιρὸς πάρων
μονονουχὶ λέγει φωνὴν ἀφιεὶς, ὅτι τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον
ἐστίν. Deinde quoniã triſte erat apertè dicere, εἰ δὲ μή, ἀπολεῖται τὰ πράγματα,
his verbis (inquit) περιέπλεξεν, Εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας ὑμῶν αὐτῶν φροντίζετε. Sũt
& alia apud eum exempla. Idem, ὅτι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ σχήματος τοῦτό ἐστιν ἡ περιπλο-
κή, αἰσχίνης φησὶν ἐν τῷ κατὰ τιμάρχου, οὕτως, Φανήσεται οὖν οὐ μόνον ἡταιρηκὼς, ἀλλά, μὰ
τὸν διόνυσον οὐκ οἶδ' ὅπως δεῖ περιπλέκειν, ὅλην τὴν ἡμέραν πεπορνευμένος. quibus
verbis ſignificat ſe δι' ὅλου τοῦ λόγου περιπλέξαντα διὰ τὴν αἰσχρότητα, tandem vi-
ctum indignitate rei eò prorupiſſe vt diceret πεπορνευμένος. Παρῳδίας etiã
alibi meminit Hermogenes, his verbis, τοῦ κωμικοῦ λέγειν ἅμα καὶ σκώπτειν ἀρ-
χαίως, πρὸς μέθοδοι. τὸ κατὰ παρῳδίαν σχῆμα. τὸ παρὰ προσδοκίαν. τὸ τὰς ἐναντίας ποιεῖσθαι
τὰς εἰκόνας τῇ φύσει τῶν πραγμάτων. τὸ μὲν οὖν κατὰ παρῳδίαν οὕτως ἔχει ἐκ τοῦ κωμικοῦ,
Ὀλᾶς; θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει; ὀλᾶς; οὐδ' ὁρᾶς; & κόλακος ἀντὶ τοῦ κόρακος dixit,
σκώπτων τὴν φαυλότητα hominis. Superius autē genus eſt parodiæ, ὅταν μέρος
εἰπὼν τοῦ ἔπους, reliquũ ſententiæ proſa oratione perficit. & rurſus ὅταν μέρος
τοῦ ἔπους εἰπὼν, alterã ſententiæ partem ſuis ipſe verbis orator implet, vt vna
Επιπλέκω. ſit forma ſermonis. Επιπλέκω, implico, permiſceo. Idē Galen. in x. The-
rapeut. Μιᾶς μὲν γὰρ ἐν τῷ σώματι διαθέσεως οὔσης, εἰ καὶ μὴ τῷ λόγῳ, τῇ πείρᾳ γοῦν
εὑρεῖν αὐτῆς ἐστι τὴν ἴασιν. ἐπιπλεκομένων δὲ δυοῖν ἢ τειῶν, καὶ μάλιστα ὅταν ἐναντίων
Επιπλοκή. ἀλλήλοις δέωνται βοηθημάτων, ἀδύνατον μὲν εὑρεῖν τῇ πείρᾳ τὸ ποιητέον. Et Επιπλο-
Εμπλέκω. κή, implicatio & permixtio. Εμπλέκω etiam immiſceo, confundo. Ari-
ſtotel. in x. Ethic. Καὶ διὰ τοῦτο πάντες τὸν εὐδαίμονα οἴονται ἡδὺν βίον δεῖν εἶναι, καὶ
ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εὐλόγως, connectunt & permiſcent.
tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Εμπλέκεσθαι etiam implicari,
hoc eſt magnopere occupari, & extricare ſe non poſſe. vel etiam magno-
pere incũbere in aliquod inceptũ. Polyb. in 1. hiſt. Οἱ δὲ καρχηδόνιοι θεωροῦν-
τες τοὺς ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν σικελίαν, ὑπέλαβον βαρυ-
Αναπλέκω. τέρας παρασκευῆς, δι' ἧς ἀντοφθαλμεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμίοις. Ανα-
πλέκω, redimio, cæſariē colligo reticulo, hoc eſt ἀναλαμβάνω. Lucian. Πάν-
τες γὰρ ἑξῆς ἀναπλέκονται, ἀναδούμενοι κρώβυλον ὑπὸ τεττίγων ἀνειλημμένον.
Διαπλέκω. Διαπλέκω τὸ διασπῶ, diſſipo, perfringo, perrumpo. Plut. in Antonio, Οἱ
δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, ἤδη δὲ
πολλάκις ἡττημένοι καὶ πεφευγότες, αὖθις εἰρηνικῶς ἀνεμίγνυντο τοῖς ἐπὶ χιλὸν ἢ σῖτον
Διασπῶ. προερχομένοις. hoc enim ſignificat Διασπῶ. & præterea dilacero, perfrin-
go, diſtraho, & membratim dilanio. Demoſth. in 1111. κατὰ Φιλίππου, Μὴ τοί-
νυν ζητεῖτε ὅντινα αὐτὸς ὧν Φίλιππος ἁμαρτάνει μισήσετε, καὶ τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι
διασπάσασθαι παραδώσετε. Plut. in Cæſare, Αλλοι δ' ἐφοίτων πανταχόσε τῆς πόλεως,
συλλαβεῖν καὶ διασπάσασθαι τοὺς ἄνδρας ζητοῦντες. Iſocrat. de Orpheo, Διασπασθεὶς
τὸν βίον ἐτελεύτησεν. Ponitur & pro diſtringo, περισπῶ. Lucian. Τοσαῦτα περι-

μέρη τὰ ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς ταύτας ὑπηρεσίας διαπλεκόμενος. Διαπλέκω etiá ſignificat texo, id eſt molior, cóminiſcor. ὅθεν Ἀντιδιαπλέκω apud AEſchinem κατὰ Κτησιφῶντος. Ναί, ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο ῥήτως, λέγων ὡς οὔτ' ἔλαχε τειχοποιός, οὔτ' ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ δήμου. καὶ περὶ τούτου μὲν Δημοσθένης καὶ Κτησιφῶν πολλοὺς ποιήσονται λόγους, At enim excipiendo dicet ille ſtatim & replicabit, id eſt, habet autem ille quod contrà commentus eſt & quod replicaturus eſt. vnde replicationes dictæ, quæ ſunt ἀντιπαραγραφαί, hoc eſt ſecundariæ exceptiones. Eſt enim Ἀντιδιαπλέκειν, quaſi obtexere & contrà comminiſci quod reſpondeatur. vel ἀντιδιαπλέκει ſic dixit vt Latinè replicare dicimus. Vlpianus, Exceptio actoré excludit, replicatio reum. Συμβάλλοντες ποταμοὶ confluentes dicuntur, & Συμβολὴ concurſus confluentium. Arrian. in VI, ἔνθεν δὲ ὡρμήθη τὸ δεύτερον, καὶ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἀφίκετο ἐπὶ τὴν ξυμβολὴν τοῦ τε ὑδάσπου καὶ τοῦ ἀκεσίνου, ἵνα ξυμβάλλουσιν οἱ ποταμοὶ οὗτοι. Sæpius tamen ξυμβολὰς plurali numero dixit, ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο ἐς τὰς ξυμβολὰς τοῦ τε ἀκεσίνου καὶ τοῦ ὑδραώτου, ἐνταῦθα τοὺς ὑποφθάνοντας ὑπομένειν ἐκέλευσεν ἐς ὃ αὐτὸς ἥκοι αὐτός, καὶ τοὺς ἀμφὶ κράτερον καὶ πολέμωνα ξυμβαλεῖν αὐτῷ, quoad cum eo cóiungerentur, & ei occurrerent. hoc enim etiá ſignificat Συμβάλλειν, hoc eſt συμμιγνύναι. vt idem, οὕτω δὲ αὖθις ξυνέμιξε τῷ ναυτικῷ. Dicútur etiam flumina συμβάλλειν. Idem, τέσσαρες δὲ οὗτοι εἰς τὸν ἰνδὸν ποταμὸν τὸ ὕδωρ ξυμβάλλουσιν, οὐ σὺν τῇ σφετέρᾳ ἕκαστος ἐπωνυμίᾳ. Idem, αὖθις δὲ ὁ ἀκεσίνης τοῦ ξυμβάλλει τῷ ὑδραώτῃ. Συμβάλλω etiá paciſcor ſignificat, & contractus conuentáque ineo, hoc eſt συναλλάττω. Demoſth. Λέγε δέ μοι τὰς μαρτυρίας, τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους εἰμί. Iſocrat. πρὸς Εὐθύνουν, Τῷ μὲν γὰρ ὥσπερ Εὐθύνους δυνάμενος, ἐξῆν ἃ τ' ἔλαβεν ἀποστερεῖν, καὶ οἷς μὴ συνέβαλεν ἐγκαλεῖν, & cum iis experiri, quibuſcum nihil contraxit, nullum pactum iniit. Idem, Καὶ ὅτε ἃ οὐκ ἔλαβεν ἀποτίνειν ἠναγκάζετο, τότε καὶ ἃ μὴ συνέβαλεν, ἤλπιζε πράξεσθαι; Et cum Nicias dependere cogebatur quæ núquam mutuatus erat, tunc credibile eſt eum exigere conatum eſſe quæ non ſtipulatus erat? Vnde Συμβόλαια dicta, pacta, & conuenta. Plato, Συμβολαίων περὶ ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Sic Demoſth. Καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Hoc etiam Συναλλάττω dicitur, & Συνάλλαγμα, τὸ συμβολαίου. Ariſtot. in VIII. Ethic. Οὐχ ὁμοίως δὲ συναλλάξας καὶ διαλυόμενος ἐγκαλέσει. γίνεται οὖν τὰ ἐγκλήματα ὅταν μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν συναλλάξωσι καὶ διαλύωνται, tunc controuerſiæ oriuntur & iudicia intenduntur, quando non eadem concordia contrahunt pactiones, contractáſque diſſoluunt. Idem, Διόπερ ἐνίοις τούτων οὐκ εἰσὶ δίκαι, ἀλλ' οἴονται δεῖν στέργειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus cótractis verſantur. Eſt enim συναλλάττειν τινί, τὸ συντυγχάνειν καὶ κοινωνεῖν, rem habere, verba facere. Sophocl. in OEdip. Εἰ χρή τι κἀμὲ μὴ ξυναλλάξαντά πω Πρέσβεις σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ, etſi nondum cum eo cógreſſus ſum. Idem, ἢ συναλλάξας ποτέ; θερ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει. Συναλλάγματα, id eſt cómercia, duorú ſunt generú, ἑκούσια καὶ ἀκούσια. ἀκούσια ſunt οἷον κλοπή, μοιχεία, φαρμακεία. Idem in V, Ἑκούσια δὲ λέγεται ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν συναλλαγμάτων τούτων ἑκούσιος. οἷον πρᾶσις, ὠνή, δανεισμός. τῶν δ' ἀκουσίων τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπή, μοιχεία, δουλαπατεία, δολοφονία, ψευδομαρτυρία. Ἀντιδιαπλέκω. Συμβάλλοντες. Συμβολή. Συμβάλλω. Συμβόλαιον. Συναλλάττω. Συνάλλαγμα.

Δουλαπατίας δίκη, eſt actio ſerui corrupti. Ἀσυνάλλακτος eſt homo mo- Δουλαπατία. Ἀσυνάλλακτος.

roſus vel improbus, cum quo contrahi vel commercium haberi non po-
teſt, & cui nihil eſt commercii cum vita ciuili, quales decet eſſe τοὺς μονα-
χούς. Baſil. Αβίους, ἀκτήμονας, ἀπράγμονας, ἀσυναλλάκτους εἶναι δεῖ. Συμβάλλω, τὸ παρα-
βάλλω καὶ παραθεωρῶ, confero & contendo comparóque. Ariſtot. in 2. Ethic.
Ἀλλὰ θεωροῦμεν τοὺς ἐκ τῆς κοινωνίας διαφερομένους, πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες τοὺς
Συμβλητός. κεκτημένους ἰδίᾳ τὰς οὐσίας. Inde Συμβλητὸς, conferendus. Lucian. Τῷ δαιμο-
νίῳ δὴ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχε-
ρῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα. Ariſtot. in v. Ethic. Διὸ πάντα δεῖ συμβλητά πως εἶναι ὧν
ἐστὶν ἀλλαγή, Quare oportet omnia quæ in commercium cadunt, eſſe quo-
dam modo comparabilia & commutabilia. Et in III. Politic. Καὶ κατά γε
τὸν λόγον τοῦτον, πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν ἂν εἴη συμβλητὸν, conferendum. Quare συμ-
βλητὸν idem atque ἀδιάφορον apud eundem, vt in decimo τῶν μετὰ τὰ φυσ. Εἰ
μὲν οὖν συμβληταὶ καὶ ἀδιάφοροι αἱ μονάδες, ὁ μαθηματικὸς γίνεται ἀριθμὸς καὶ εἷς μόνος.
Ἀσύμβλητος. Idē, Καὶ ἐστὶ συμβλητὸς ὁποιαοῦν μονὰς ὁποιαοῦν μονάδι. Καὶ Ἀσύμβλητος, non con
ferendus, non æquus, impar. Idem, Πρῶτον μὲν οὖν σκεπτέον εἰ συμβληταὶ αἱ μο-
Συμβάλλομαι. νάδες, ἢ ἀσύμβλητοι. & infra, Εἰ μὲν οὖν διάφοροι αἱ μονάδες, & reliqua. Συμβάλλο-
μαι, cōfero, cōduco, συναίρομαι καὶ ἐπικουρῶ. Ariſtot. περὶ αἰσθήσεως, Ὅτι μὲν οὖν οὐ
συμβάλλεται ἐς τὴν ζωὴν τὸ ὀσφραντὸν ἢ ὀσφραντὴν, δῆλον, quod nihil cōfert, id eſt iu-
uat. Demoſth. Σὺ δὲ τίνι συμβέβλησαί που, ἢ τίνα εὖ πεποίηκας; Xenoph. de cōiu-
gibus, Καὶ οὐ τοῦτο δεῖ λογίζεσθαι, πότερος ἄρα ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῶν, quis
noſtrum plura contulit. Antiph. Οὐδὲν συμβεβλημένος εἰς τὴν τῆς πόλεως σωτη-
ρίαν. Iſocr. πλείους συνεβάλετο τριήρεις εἰς τὸν κοινὸν τῆς Ἑλλάδος κίνδυνον. Συμβάλλο-
μαι etiā τὸ στοχάζομαι καὶ εἰκάζω. Pauſ. in Meſſen. τότε μὲν δὴ Ἀριστόδημος καὶ οἱ μάν-
Συμβόλαιος. τεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. Συμβόλαιος δίκη, controuerſia vel iu-
dicium de pacto & contractu. Thucyd. in I, Καὶ ἐλασσούμενοι γὰρ ἐν ταῖς συμβο-
λαίαις πρὸς τοὺς συμμάχους δίκαις, καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις ποιήσαντες
Συμβολή. τὰς κρίσεις φιλοδικεῖν δοκοῦμεν. Συμβολὴ, conflictus & conflictio prælians. Xe-
noph. Ἀλλὰ φυγούσης μὲν ἑαυτοῖς ἐναντίας φάλαγγος, οὐδένα ἀπέκτειναν οἱ ὁπλῖται,
οὔτε προῆλθον ἐκ χωρίου ἔνθα ἡ συμβολὴ ἐγένετο. Significat etiā commiſſionem,
id eſt parium comparationem ad pugnam. Herodian. Δι' ὀρτύγων μάχας καὶ
ἀλεκτρυόνων συμβολάς. Συμβολαὶ etiam in cōuiuiis dicebātur quas Terentius
& Plautus ſymbolas vocauerunt. Athen. lib. VII, Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμ-
πόσιον ἀπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην, ἀρχαῖοι χῶν καλοῦσι. τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν. Cō-
Συναγώγιον. uiuium autem ipſum è ſymbolis coagmentatum, Συναγώγιον dicebatur,
Συναγώγιμον. & δεῖπνον συναγώγιμον, vt ipſe inquit. Qui autē ſymbolas non conferunt,
Ἀσύμβολος. ἀσύμβολοι dicuntur. & Ἀσύμβολος etiam pro inerti & inutili ponitur, qui
nihil in medium attulit. Plut. in Coriolano fabulam Menenii recenſens
de membris ventrem accuſantibus, ἔφη γὰρ τὰ μέλη πρὸς τὴν γαστέρα στασιάσαι,
καὶ κατηγορεῖν αὐτῆς, ὡς μόνης ἀργοῦ καὶ ἀσυμβόλου καθεζομένης. Significat etiam
Σύμβολον. coniecturam apud Plutarchum. vnde Σύμβολον, quam notā Cicero ver-
tit. συμβάλλω enim cōiicio ſignificat, vt συμβάλλω τὸ ἐνύπνιον. Et σύμβολον ſi-
gnum, vt ſigna militaria. Herodian. Τά τε στρατοπέδων σύμβολα ἐπιμήκη ὄντα,
χρυσοῖς ἀναθήμασι πολλοῖς κεκοσμημένα, ἐπιθεὶς τοῖς ὤμοις. Et inſignia, id eſt παρά-
σημα. Idem de Lucilla Commodi ſorore, Ἀλλ' ἐπεὶ συνέβη τὸν Λούκιον τελευτῆ-

σαι, μελλόντων τῇ Λουκίλλῃ τῶν τῆς βασιλείας συμβόλων, Πομπηιανῷ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐξέδοτο. οὐδὲν ἧττον μέντοι καὶ ὁ Κόμμοδος ἐφύλαττε τιμὰς τῇ ἀδελφῇ. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆστο ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆς. Σύμβολον etiam omen ſignificat, καὶ οἰώνισμα. Gregorius in primo κατὰ Ἰουλ. de quodā ſene loquens viro ſancto, qui pendens torquebatur, Μὴ δὲ γὰρ ἐν τοῖς δεινοῖς τὸ φαιδρὸν ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐντρυφᾷν ταῖς βασάνοις, καὶ τὸ μετεωριζόμενον ἐκεῖνο καὶ ἀδόμενον ἐπιειπεῖν, ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον, ἑαυτὸν μὲν ὑψηλὸν ὁρῶν, ἐκείνους δὲ ταπεινοὺς καὶ κάτω κειμένους, omen ſibi placere dixit. Dicitur & genere maſculino. Synesius περὶ ἀδελφῷ, Οὐ γὰρ οἶμαι νομίζεται νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπὶ ἐκφοράν, ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. Sic dicitur vt παράλογος, vt μετάμελος, vt ὑπόλογος. Σύμβολα etiam dicebantur teſſeræ quædā quæ dabantur publicè à ciuitatibus quibuſdam hominibus ſibi amicis, vt hoſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Lyſ. ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων, Δῆμος γὰρ ὁ Πυριλάμπους τριηραρχῶν εἰς Κύπρον, ἐδεήθη μου προσελθεῖν αὐτῷ, λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ βασιλέως τοῦ μεγάλου, φιάλης μὲν χρυσῆς, ὡς Ἀριστοφάνην λαβεῖν ἑκκαίδεκα μνᾶς ἐπ' αὐτῇ, ἃς ἔχοι ἀναλίσκειν εἰς τὰς τριηραρχίας. ἐπειδὴ δὲ εἰς Κύπρον ἀφίκοιτο, λύσασθαι, ἀποδοὺς εἴκοσι μνᾶς. πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων εὐπορήσειν διὰ τὸ σύμβολον ἐν πάσῃ τῇ ἠπείρῳ. Sic hodie vocari poſſunt teſſeræ collybiſticæ, quas literas collybicas vocant, quaſi ad permutandam pecuniam externam inſtitutas. Σύμβολον etiam τμῆμα, quaſi teſſera & fruſtum abſciſſum. Plato in Sympoſ. Ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον. Alibi τεμμάχιον dixit. σύμβολον, commiſſuram dicere videtur. homines enim eo in loco ait olim geminos fuiſſe, id eſt διφυεῖς. Σύμβολον etiam ſignificat ſimilitudinem & quandam naturæ cōmunitatem. Ariſtot. in 2. περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, docens πάντα εἰς ἄλληλα μεταβάλλειν πεφυκέναι, ita inquit, Ἦν αὐτὸν δὲ τρόπον, καὶ ἐξ ὕδατος γῆ, καὶ ἐκ γῆς πῦρ ἔσται. ἔχει γὰρ ἄμφω πρὸς ἄμφω σύμβολα. τὸ μὲν γὰρ ὕδωρ, ὑγρὸν καὶ ψυχρόν· ἡ δὲ γῆ, ψυχρὸν καὶ ξηρόν. ὥστε κρατηθέντος τοῦ ὑγροῦ γῆ ἔσται. Idē inferius, ὥστε φανερὸν ὅτι κύκλῳ τε ἔσται γένεσις τοῖς ἁπλοῖς σώμασι, καὶ ῥᾷστος οὗτος ὁ τρόπος τῆς μεταβολῆς, διὰ τὸ σύμβολα ἐνυπάρχειν τοῖς ἐφεξῆς. & rurſus alibi, ὅτι οὐχ ὁμοίως ταχέως ἄλλο ἐξ ἄλλου γίνεται. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα σύμβολον, θᾶττον γίνεται ἐξ ἀλλήλων· τὰ δ' οὐκ ἔχοντα, βραδύτερον. Σύμβολα πυθαγορικὰ dicta ſunt quædā quaſi ænigmata ſignificantia rei alicuius occultæ & reconditæ, vt illa apud Plutarchum in octauo Sympoſ. Συνταράττειν ἀναστάντας ἐκ εὐνῆς τὰ στρώματα. Vnde Συμβολικὸν pro allegorico & ænigmatico dicitur. Symbolū enim eſt nota & ſignum rei, vt dictio & nomen nota eſt rei animo conceptæ. Ariſtot. περὶ αἰσθήσεως, ὁ γὰρ λόγος αἴτιός ἐστι τῆς μαθήσεως ἀκουστὸς ὤν. ἐξ ὀνομάτων σύγκειται. τῶν δ' ὀνομάτων ἕκαστον σύμβολόν ἐστι. Cicero in Topicis, Etymologiā (inquit) notationem appellamus, quia ſunt verba rerum notæ. itaque hoc idem Ariſtoteles ſymbolū appellat, quod Latinè eſt nota. Inde igitur ſymbola Pythagorica & ſimilia dicta. Eadem etiā Συνθήματα dicuntur, hoc eſt αἰνιγμάτα, de quibus magnus Dionyſius ita ſcribit, Μὴ γὰρ οἰώμεθα τὰ φαινόμενα τῶν συνθημάτων ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀναπεπλάσθαι, Non enim exiſtimare nos oportet quæ figuratè diuinitus tradita ſunt, de nihilo ſic eſſe prodita, in

Σύμβολος.

Σύμβολα κολλυβιστικά.

Σύμβολα πυθαγορικά.

Συνθήματα.

cúmque ſenſum exaudienda quem præ ſe ferunt, ſed eſſe integuméta arcanæ intelligentiæ, ſcientiǽque non peruulgatæ, ne profanis ſcilicet hominibus liceat comprehendere res ſacroſanctas: ſed ſolis retegantur & aperiantur ſanctitatis & puritatis germanis amatoribus, vtpote qui ſenſus pueriles in mente vulgi informatos, procul à figuris illis conſecratis ſummouere amolirique didicerunt, Περιβεβλῆσθαι δὲ τῆς ἀπορρήτου καὶ ἀθεάτου τοῖς πολλοῖς ἐπιστήμης, ὡς μὴ τοῖς βεβήλοις εὐχείρωτα τὰ πανίερα. μόνοις δὲ ἀνακαλύπτεσθαι τοῖς τῆς ὁσιότητος γνησίοις ἐρασταῖς, ὡς πᾶσαν τὴν παιδαριώδη φαντασίαν ἐπὶ τῶν ἱερῶν συμβόλων ἀποσκευαζομένοις.

Συμβολικὴ θεολογία & τελεστική.

Inde Συμβολικὴ θεολογία dicta, quæ etiam τελεστικὴ vocatur & μυστικὴ, differtque τῆς φιλοσοφικῆς καὶ κατανοητικῆς καὶ ἀποδεικτικῆς. Symbolica eſt quæ in ſacramentis implicita eſt hodie in Eccleſia, vt olim in cerimoniis legalibus fuit. Philoſophica eſt quæ verſatur in theoria & rerum diuinarum commentatione. Idem, Ἄλλως τε καὶ τοῦτο ἐννοῆσαι χρὴ τὸ διττὴν εἶναι τὴν τῶν θεολόγων παράδοσιν. τὴν μὲν ἀπόρρητον καὶ μυστικὴν, τὴν δὲ ἐμφανῆ καὶ γνωριμωτέραν. καὶ τὴν μὲν συμβολικὴν καὶ τελεστικὴν, τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀποδεικτικήν.

Τελεστικός.

Τελεστικὸς ἀπὸ τοῦ τελεῖν dicitur, & τελεστικὴ quaſi initiatrix.

Τελῶ.

Τελῶ initio ſignificat & res diuinas facio, οἷον τελῶ σε τὰ ἀπόρρητα, ἀντὶ τοῦ μυῶ. Hoc modo enim homo abſoluitur & perficitur. Gregor. Τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι, initiatus. Καὶ ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, Luciano.

Τελετή.

Inde Τελετὴ, expiatio & cerimonia & ſacerdotium. Demoſth. Πλὴν εἴ τις ἱερωσύνη ἢ τελετή ἐστιν ἐκ γένους. Idem, Καὶ τελετῶν καὶ ἱερῶν καὶ τιμῶν μετέχειν τῶν ἐν τῇ πόλει, id eſt ſacerdotiorum. Plato libro ſecundo de Repub. ludos & ſacrificia hoc vocabulo ſignificat, appellátque λύσεις καὶ καθαρμοὺς ἀδικημάτων, Βίβλων τε ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, καθ' ἃς θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν. Auguſtinus libro decimo de Ciuitate hoc verbo conſecrationé ſignificari dixit. Lucianus Seruatoré noſtrum ait ἀνασκολοπισθέντα ὅτι καινὴν τελετὴν εἰσήγαγεν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ. Plutarchus in Demetrio pro initiatione poſuit, vt infrà videbimus. Syneſius altaris ſacrificium τελετὴν ἀπόρρητον vocare ſolet, quaſi arcanam & myſticam cerimoniam.

Τελετάρχης.

Inde Τελετάρχης vt cerimoniarum conditor Chriſtus appellatus eſt. Dionyſ. de Eccleſiaſt. hierarch. de Domino loquens qui diſcipulis ſacerdotium dedit, Διὸ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν ἱερατικὴν τελείωσιν ἄγων τοὺς μαθητὰς, καίτοι ὑπάρχων ὡς θεὸς τελετάρχης, ὅμως ἐπὶ τὸν πανάγιστον αὐτοῦ πατέρα καὶ τὸ θεαρχικὸν πνεῦμα, τὴν τελεταρχικὴν ἀνατίθησιν ἱεραρχικῶς τελεσιουργίαν.

Τελεταρχικός.

Idem, Ἡ δὲ τῆς ἱερατικῆς χειρὸς ἐπίθεσις, ὁμοῦ μὲν ἐμφαίνει τὴν τελεταρχικὴν σκέπην, ὑφ' ἧς ὡς παῖδες ἱεροὶ περιέπονται πατρικῶς. διδάσκει δὲ ἅμα καὶ πάσας τελεῖν τὰς ἱερατικὰς ἐνεργείας, ὡς ὑπὸ θεοῦ πράττοντας τοὺς τελεσθέντας. Quo in loco τελεῖν agere & celebrare ſignificat, & rem ſacram facere. Chryſoſt. Μετάβηθι τοίνυν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὰ νῦν τελούμενα, καὶ οὐ θαυμαστὰ ὄψει μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἔκπληξιν ὑπερβαίνοντα, de ſacra hoſtia loquens, quam τελετὴν ipſe vocat. Dionyſ. de precationibus exequialibus dixit,

Τελῶ.

Λαβόντες δὲ τὸν κεκοιμημένον, ἐπὶ τὸν ἱεράρχην ἄγουσιν. ὁ δὲ ἀσμένως ὑποδέχεται, καὶ τελεῖ τὰ κατὰ θεσμὸν ἱερὸν, id eſt peragit ea quæ ritus ſacer præſtituit. Gregor. de Paſcha, Πάσας

ὑπὸ παραγέουσα τὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς αὐτοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπ' αὐτῷ τελουμένας, id eſt quæ agi
in eius honorem ſolent. quod ἄγειν etiam dicitur, vt ἄγειν καὶ τελεῖν τὰ παναθήναια Libanius dixit. Herodian. Ὡρισμένης ἡμέρας πομπὴν μητρὶ θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Alibi, Ἱερὸν ἀγῶνα Διῒ καπιτωλίῳ τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Appian. Θέαι δ' ἦσαν, ἃς κρητώνιος ἀγορανομῶν ἔμελλε τελέσειν, Ludi inſtabant quos editurus erat ædilis Cretonius. & ſic ſæpe. Significat etiam perago, celebro. Idem, Τάς τε ὑπὲρ βασιλείας θυσίας τελέσαι. Dicitur & Ἐπιτελῶ. vt ἑορτὴ ἐπιτελεῖται τῷ θεῷ, Ἐπιτελῶ.
id eſt ἄγεται. Iulianus ὑπὲρ Ἀργείων, Ἐπὶ δὲ τὰ κυνηγέσια τὰ πολλάκις ἐν τοῖς θεάτροις ἐπιτελούμενα, ἄρκτους καὶ παρδάλεις ὠνοῦνται., ad venationes quæ in theatris eduntur. Herodian. Εἴδομεν δὲ ἐπ' αὐτοῦ καὶ θέας παντοδαπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις ὁμοῦ, ἱερουργίας τε καὶ παννυχίδας ἐπιτελεσθείσας. Quod verbũ ſignificat etiam obire & perfungi. Lucian. de Perſeo, Ἐστάλη μὲν ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Herodian. Νοῆσαί τε ὀξὺς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς. Xenoph. Καὶ ὅπου ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων (id eſt operc exequentium & peragentium) αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην πολιτείαν, ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι. Ἐπιτελεῖν τὰς εὐχὰς, eſt voti damnare, preces ratas facere.
quod & ἐπιτελεῖς ποιεῖν dicitur, hoc eſt οὐκ ἀπράκτους, ἀλλὰ εἰς πέρας ἀγομένας. Ἐπιτελὴς εὐχή.
Thucydid. Ἐξ ὧν φιλεῖ μηδὲν ἐπιτελὲς γίγνεσθαι. Sic ἐπιτελεῖς ἐπινοίας vocat Polybius inuenta & excogitata quæ irrita non euadunt. Τελῶ etiam τὸ τάττομαι καὶ ἐναριθμοῦμαι καὶ ἐγκρίνομαι, & cenſeor contribuórque. Pauſ. in primo Eliacôn, Ἐν δὲ τῷ προνάῳ βασιλέων ἀνδριάντας, Ἀδριανοῦ μὲν, αἱ ἐς τὸ ἀχαϊκὸν τελοῦσαι πόλεις ἀνέθεσαν, παρίου λίθου, Τραϊανοῦ δὲ, οἱ πάντες ἕλληνες, id eſt ciuitates Achæorũ contributæ, αἱ τῷ ἀχαϊκῷ προσνεμόμεναι, αἱ προστατ... μεναι, αἱ προσαπτόμεναι. Ariſtot. περὶ κόσμου, τὴν δὲ αἴγυπτον οἱ μὲν, τῇ λιβύῃ, οἱ δὲ, τῇ ἀσίᾳ προσάπτουσι. Hoc idẽ συντελῶ dicitur. Idẽ Pauſ. in Achaïcis, Τοὺς δὲ ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ συντελεῖν ἐς Ἀχαϊκοὺς ἔπεισεν. & alibi ſæpe. & interdũ datiuo iũgit. Syneſ. Theophilo, Ἀλέξανδρος ἀπὸ βουλῆς Κυρηναῖος, ἔτι μειράκιον ὢν εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε. τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἠξιώθη μετὰ ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, id eſt adhuc adoleſcentulus monaſticæ vitæ ſe dedidit, inter monachos profiteri
cœpit. Sic Lucian. Ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, Poſtquã inter viros cenſus Τελῶ εἰς ἄν-
ſum. vt Romæ qui togam virilem ſumebant. Greg. εἰς Βασίλειον, Ὡς δ' οὖν δρας, καὶ συντε-
ἐπληνήκαμεν, μικρὰ τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ χαρισάμενοι, τάχιστα ἐγενόμεθα ἡμῶν αὐτῶν, λῶ, & ſimilia.
καὶ τελοῦμεν εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων, ἀνδρικώτερον τῇ φιλοσοφίᾳ προσβαίνοντες. Ariſtid. in exordio Panathen. Οὐ τινας δ' ἂν ἑτέρας προτέρους ὑμῶν ἄγοι τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δοκῶν γε δήπως εἰς Ἕλληνας τελεῖν, οὐ ῥᾴδιον εὑρεῖν, qui quidem certè Græcus eſſe cenſeatur. Baſil. de quadraginta martyribus, Οὗτοι ἡλικίας ἀκμῇ καὶ δυνάμει τῇ καθ' ἑαυτοὺς πάντων διενεγκόντες, εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς τελεῖν ἐτάχθησαν καταλόγους, in cohortes & numeros legionum allecti ſunt & centuriati. Greg. Eudoxio, ἀλλὰ ῥήτωρ καλούμενος, πάντα πρότερον ἢ κατὰ τὸ ἦθος τελεῖς εἰς ῥήτορας, id eſt, cum orator voceris, nihil minus quàm mores colis forenſes, vt qui ad philoſophiam natus ſis. Sophocl. in OEdipode, Νῦν δ' ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, id eſt πεπολιτογράφημαι. Τελῶ etiam cẽſeor, id eſt τιμῶμαι. Inde τὸ θητικὸν τελοῦντες dicti qui erãt quaſi capite cẽſi. & τὴν ἱππάδα τελοῦντες apud Pollucẽ. de quibus vocabulis in libro quinto de Aſſe olim diſſerui-

mus. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Ἐν ᾧ νόμῳ ἔνι, οὐδὲ δήσω Ἀθηναίων οὐδένα, ὃς ἂν ἐγγυητὰς τρεῖς καθιστῇ τὸ αὐτὸ τέλος τελοῦντας, id eſt eodem cum eo cenſu cēſos. Τελεῖν etiam eſt imperio parere, & ὑπήκοον εἶναι. Theod. in primo hiſt. Eccl. de pietate Conſtantini Auguſti loquens, Οὐ μόνον τῶν ὑπηκόων ἐπιμελούμενος, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑφ᾽ ἑτέρα σκῆπτρα τελούντων προμηθούμενος. Idem alibi, Πᾶσι γὰρ τοῖς ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων τελοῦσιν ἡγεμονίαν ἐπέστελλε δήμοις. Τελεῖν etiam attribui & cōtribui dicitur, vt συντελεῖν. Idem in 2, Πόλις δὲ αὕτη μικρὰ, πάλαι μὲν εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσα, νῦν δέ γε τῇ Ἀρμενίᾳ τῇ δευτέρᾳ συναριθμουμένη. Τελῶ, penſito. vnde τέλος dictum vectigal, vt παρὰ τὸ φέρειν φόρος. Xenoph. Ἐθέλουσι τελεῖν ἀργύριον ὡς μὴ ἱππεύειν. & alibi τελεῖν καὶ φέρειν iunxit. Plato in Protag. Εἰπέ μοι ἔφην, ὦ Ἱππόκρατες, παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἰέναι, ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. Idem, Ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις παρὰ τὸν σαυτοῦ ὁμώνυμον ἐλθὼν Ἱπποκράτη τὸν Κῷον, τὸν τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σαυτοῦ μισθὸν ἐκείνῳ, pendere annuam vel menſtruam mercedem. Συντελοῦντες, vt diximus, dicuntur qui eiuſdem gentis cōcilio & communi attributi ſunt. Pauſ. in Achaïc. Κριτόλαος δὲ καὶ ἀχαιοὶ Ἡράκλειαν προσκαθήμενοι πολιορκοῦντες, οὐ βουλομένους ἐς τὸ ἀχαϊκὸν συντελεῖν. & Συντέλεια appellatur huiuſmodi communitas & conſortiū. Idem, Ἀγγέλους οὖν παρὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀποστέλλει Μέτελλος, ἀφιέναι κελεύων τῆς πρὸς σφᾶς συντελείας λακεδαιμονίους, καὶ πόλεις ἄλλας ὁπόσαι ἦσαν τῶν Ῥωμαίων. Alibi Συνέδριον appellat. Λέγει δὲ ὃ δίκαια ἡγεῖτο ἡ Ῥωμαίων βουλὴ, μήτε λακεδαιμονίους τελεῖν εἰς τὸ ἀχαϊκὸν, μήτε αὐτὴν Κόρινθον. ἀφεῖσθαι δὲ καὶ ἄργος καὶ Ἡράκλειαν συνεδρίου τῶν ἀχαιῶν. Idem de Corintho euerſa loquens, Συνέδριά τε κατὰ ἔθνος τὸ ἑκάστων Ἀχαιῶν, καὶ ἐν τῇ Φωκίδι που τῆς ἑλλάδος κατελέλυτο ὁμοίως πάντα. Συντελεῖν etiam eſt cenſeri & annumerari. Demoſth. κατὰ Ἀριστοκρ. Ἀλλ᾽ εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ τοῦτο συντελεῖ. Τελεῖσθαι τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα dicebant de ſacris Eleuſiniis. Plutarch. in Demetr. Τότε δ᾽ οὖν εἰς τὰς Ἀθήνας ἔγραψεν ὅτι βούλεται παραγενόμενος εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. τοῦτο δὲ οὐ θεμιτὸν ἦν. ἀλλὰ τὰ μικρὰ τοῦ ἀνθεστηριῶνος ἐτελοῦντο, τὰ δὲ μεγάλα τοῦ βοηδρομιῶνος. verbum ab effectu dictum, vt opinor. Τελετουργὸς δύναμις à Dionyſio vocatur vis diuina operans in ſacramentis Eccleſiaſticis. Et verbum Τελετουργῶ apud eundem pro conſecro, initio, dedico, Καὶ τοῦτο θεαρχικῶς ἐννόησον, ὅτι καὶ θείου θυσιαστηρίου τὴν ἱερὰν τελείωσιν ἡ τῶν ἁγιωτάτων τελετῶν θεσμοθεσία ταῖς τοῦ ἱερωτάτου μύρου τελετουργεῖ πανάγνοις ἐπιχύσεσιν. Idem, Αὕτη μὲν ἡ θειοτάτη τοῦ μύρου τελετουργία. Τελῶ etiam τὸ τελῶ, & ſacro & conſecro & initio. & Τελείωσις initiatio, conſecratio. Idem de conſecratione epiſcopali loquēs, Ὁ μὲν ἱεράρχης ἐπὶ τὴν ἱεραρχικὴν τελείωσιν προσαγόμενος, ἄμφω τὼ πόδε κλίνας ἐπίπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχει τὰ θεοπαράδοτα λόγια, καὶ τὴν ἱεραρχικὴν χεῖρα. καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς τοῦ τελοῦντος αὐτὸν ἱεράρχου ταῖς πανάγνοις ἐπικλήσεσιν ἀποτελεῖται. Et alibi ſæpe. Greg. κατὰ Ἰουλ. Καὶ τοσοῦτον αἵματι μὲν οὐχ ὁσίῳ τὸ λουτρὸν ἀπορρύπτεται, τῇ καθ᾽ ἡμᾶς τελειώσει τὴν τελείωσιν τοῦ μύσους ἀντιτιθείς. τελείωσιν appellat baptiſmum. Ipſe alibi, τοὺς τελειωθέντας δι᾽ αἵματος pro martyrio conſumptis dixit. Idem ἐν τῷ εἰς τοὺς Μακκαβαίους, Ἀπόρρητος οὗτος ὁ λόγος, σφόδρα πιθανὸς, ἔμοιγ᾽ οὖν καὶ πᾶσι τοῖς φιλοθέοις, μηδένα τῶν πρὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας τελειωθέντων, δίχα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως τούτου τυχεῖν. ex Apoſtolo hoc ſumptum

Συντελεῖν. Συντέλεια. Συνέδριον. Τελετουργός. Τελετουργῶ. Τελεῖν. Τελείωσις.

hoc ſumptum ad Hebræos x i, Τοῦ θεοῦ κρεῖττόν τι περὶ ἡμῶν προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χω-
ρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν, id eſt abſoluerentur, id eſt cælitum numerum diuo-
rúmque augerét, quæ naturæ humanæ eſt conſummatio, nempe τῆς θείας
εἰκόνος τήρησις, καὶ πρὸς τὸ ἀρχέτυπον ἐξομοίωσις, vt verbis vtar ipſius Gregorii
quodam loco. Idem Gregorius, Ἐπεὶ δὲ τοὺς ἑπτὰ παῖδας τελειωθέντας εἶδεν, διή-
ρετο τὴν κεφαλὴν μάλα φαιδρῶς, ὥσπερ τις ὀλυμπιονίκης, id eſt martyrio cõſum-
ptos. Τελειωτὴς ὁ βαπτιστής. Idem ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Τῷ δὲ τε- Τελειωτής.
λειωτῇ καὶ βαπτιστῇ τοσοῦτον ἐναργὴς ἡ ὄψις, ὥστε μηδὲ κατασχεῖν δυνηθῆναι τὸ μυστήριον.
Τελειοῦσθαι etiam dicuntur οἱ ἀνδρούμενοι καὶ δοκιμαζόμενοι, οἱ εἰς ληξιαρχικὸν Τελειούμενος.
γραμματεῖον ἐγγραφόμενοι. Ariſtot. in v i i i. Politic. Ἀλλ' ἴσως ἂν δόξειεν ἡ τῶν παί-
δων σπουδὴ παιδιᾶς εἶναι χάριν ἀνδράσι γενομένοις καὶ τελειωθεῖσιν. Hi etiam τελε-
σθέντες dicuntur, vt alibi dictum in verbo ληξιαρχικόν. Inde τέλειον ἱμάτιον
Plutarchus in Antonio, pro toga pura ac virili dixit, vt quidem ego cen-
ſeo. Τέλειος enim eſt iuſtæ magnitudinis & integræ ætatis. Diodorus, Τέλειος.
Οὗτος πεῖραν λαβεῖν βουλόμενος τῆς τῶν κυνῶν ἀρετῆς, εἰσήγαγεν εἴς τι περίφραγμα τὸν
λέοντα τέλειον, καὶ τῶν κυνῶν δύο τοὺς ἀτελεστάτους προσέβαλε τῷ λέοντι. Laërt. de Hera-
clito, Γέγονε δὲ θαυμάσιος ἐκ παίδων, ὅτε καὶ νέος ὢν ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι, τέλειος μέν-
τοι γενόμενος πάντα ἐγνωκέναι, vir factus. Appianus de proſcriptione triumui-
rali loquens, Ἀτίλιος δὲ ἄρτι τὴν τῶν τελείων στολὴν, ᾔει μὲν ὡς ἔθος ἐστὶ, σὺν πομπῇ φί-
λων ἐπὶ θυσίας, ἐς τὰ ἱερὰ, cum nuper virilem togam ſumpſiſſet. Τέλειοι etiã
equi dicuntur ἤδη βεβληκότες, hoc eſt qui dentes ætatis indices amiſerunt.
Plato lib. v i i i. de Legib. Μονίπποις δὲ ἆθλα τιθέντες, πώλοις τε ἀβόλοις, καὶ τελείων Ἄβολος.
δὲ καὶ τῶν ἀβόλων τοῖς μέσοις. Strabo τελειοῦσθαι ſic mihi accepiſſe videtur libro
decimoquarto de Tarſenſi gymnaſio loquens his verbis, Τοσαύτη δὲ τοῖς
ἐνθάδε σπουδὴ πρός τε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἄλλην παιδείαν ἐγκύκλιον πᾶσαν γέγονεν,
ὥσθ' ὑπερβέβληνται καὶ Ἀθήνας καὶ Ἀλεξάνδρειαν. διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι ἐνταῦθα μὲν οἱ
φιλομαθοῦντες, ἐπιχώριοι πάντες εἰσί. ξένοι δ' οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, οὐδ' αὐτοὶ οὗτοι μέ-
νουσιν αὐτόθι, ἀλλὰ καὶ τελειοῦνται ἐκδημήσαντες, καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν ἡδέως. κα-
τέρχονται δ' ὀλίγοι, eo autem differt quòd literis illic incumbentes omnes pe-
nè Tarſenſes ſunt. Peregrini verò non facilè eo veniunt. ne hi quidem
Tarſenſes illic permanent, ſed etiam in adoleſcentia peregrinãtur, & viri
facti libenter peregre viuunt, pauci autem domi permanent. Id quod cæ
li intemperie fiebat, vt opinor. Τελειοῦσθαι etiam à Græcis theologis ii
dicuntur qui mortem in ſpe æternæ vitæ moriuntur, vt martyres qui ba
ptizantur ſuo ſanguine. vt lib. v. hiſt. Eccleſ. Τῶν δὲ καὶ τελειωθέντων ἐν ταῖς
ἐξορίαις ἐπανεκομίσθη τὰ λείψανα. τινὲς δὲ μετὰ τὴν τῆς ἐξορίας ἐπάνοδον, πικρότε-
ρα τῶν ἐπὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπὶ τῆς οἰκείας ὑπέμειναν, λίθοις παρ' αὐτῶν τελειωθέντες κατὰ τὸν
μακάριον Στέφανον. Verba ſunt epiſtolæ epiſcoporum Oriẽtalium ad Roma-
num pontificem, & concilium Romæ coactum. Τέλεια etiam ἱερὰ di- Τέλεια ἱερά.
cebant eximia, vel ſanctiora vel iuſta, vel largiora & luculenta. De-
moſthenes κατὰ Νεαίρας, Προσκαλοῦνται αὐτὸν οἱ γεννῆται πρὸς τὸν διαιτητὴν ὀ-
μόσαι καθ' ἱερῶν τελείων, ἦ μὴν νομίζειν εἶναι αὐτοῦ υἱὸν ἐξ ἀστῆς γυναικός. Lucianus,
Τί φῂς, ὦ Ζεῦ, ἀγνοεῖς τὸν Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ὑμᾶς καθ'
ἱερῶν τελείων ἑστιάσας. Andocides, Ταῦτα δ' ὠμόσατε Ἀθηναῖοι πάντες καθ' ἱερῶν

τελείων, τὸν νόμιμον ὅρκον. Iliados 1, Αἴκεν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Apud Liuium libro 2. de bello Punico non abſimile eſt, Decretum (inquit) vt ea prodigia partim maioribus hoſtiis, partim lactentibus procurarentur. Alibi, Hoſtiæ meliores, quibus eſt diis edictũ, cæſæ. Alibi, Decreuit ſenatus vt Conſules maioribus hoſtiis rẽ diuinam facerent. Τέλεα ἱερὰ, vt aliqui dicunt, ἐνιαύσια, vel potius vt alii, ἐπὶ τέλειον ἥκοντα κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ μὴ λελωβημένα, hoc eſt eximiis hoſtiis facta. Pauſanias in Achaicis de ſacrificio Dianæ apud Patras loquẽs, Ἐσβάλλουσι γὰρ ζῶντας ἐς τὸν βωμὸν ὄρνιθάς τε τοὺς ἐδωδίμους, καὶ ἱερεῖα ὁμοίως ἅπαντα, ἔτι δὲ ὗς ἀγρίους καὶ ἐλάφους. οἱ δὲ καὶ λύκων καὶ ἄρκτων σκύμνους. οἱ δὲ καὶ τὰ τέλεια τῶν θηρίων, id eſt iuſtæ ætatis. & alibi itidem.

Ἱερά. Ἱερὰ in plurali aliquando ſunt exta. AEſchin. Οὐ γὰρ τελευταῖον ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων τῶν ἱερῶν ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον. Xenophon in quarto ἀναβάσ. Καὶ ὡς τάχιστα ἕως ὑπέφαινεν, ἐθύοντο πάντες οἱ στρατηγοί, καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν εὐθὺς, læta erant exta. AEſchin. Ὁ κήρυξ τῶν οὐκ ἦλθεν εἰς τὴν χώραν, ὅτι οὐ καλὰ ἦν τὰ ἱερά. Τέλειον (inquit Ariſtoteles in ſecundo de Cælo) ἐστὶν οὗ μηδὲν ἔξω τῶν αὐτοῦ λαβεῖν δυνατόν, perfectum eſt, cuius pars nulla extra ipſum ſumi poteſt. qua ratione vult circularem formam perfectam eſſe. τῇ μὲν γὰρ εὐθείᾳ ἡ εὐθυγράμμῳ πρόσθεσίς ἐστιν ἀεί. τῇ δὲ τοῦ κύκλου, οὐδέποτε.

Τέλειος. Τέλειον omnino pro eximio ponitur & amplo. Lucian. Νενίκηκε δὲ πὺξ, καὶ πάλην, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. quadrigas ſignificat, vt opinor, hoc vocabulo, ſed τῶν τελείων ἵππων, qui ſic dicebantur ad differentiam τῶν πώλων. Pauſan. in 1. Eliacôn, ἐνάτῃ δὲ ἤρεσεν ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ καὶ πώλων ἅρμασιν ἀγωνίζεσθαι. συνετέθησαν δὲ ὕστερον καὶ συνωρίδα πώλων, καὶ πῶλον κέλητα.

Τέλος. Τέλειοι etiam dicebantur οἱ γήμαντες, vt inquit Pollux. Τέλος enim γάμος ἐλέγετο, ὡς τελειῶν πρὸς τὸν βίον τὸν ἄνθρωπον. Καὶ τέλειος Ζεὺς ὁ τιμώμενος ἐν τοῖς γάμοις, ὁ ἔφορος τῶν γάμων, καὶ Ἥρα τελεία ὡσαύτως. Apud Plutarchum hoc verbum legitur pro eo qui vxorem habet, ſicut ἤιθεος pro cœlibe, Καὶ τῶν τελείων δὲ πρὸς ἐβουλήθη διασῶσαι. ſuprà autem dixerat, Τοὺς δὲ ἠιθέους βουλόμενος

Προτέλειος. σῶσαι, σκυτάλας ἔδωκεν. Inde προτέλειοι εὐχαὶ dicebantur ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, αἱ πρὸ τῶν γάμων μετὰ θυσιῶν εὐχαί. Dionyſ. Demoph. Γενόμενον μέ ποτε κατὰ τὴν Κρήτην ὁ ἱερὸς ἐξεναγώγησε Κάρπος, ἀνὴρ εἴ καί τις ἄλλος διὰ πολλὴν καθαρότητα νοῦ πρὸς θεοπτίαν ἐπιτηδειότατος. καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ἁγίαις τῶν μυστηρίων τελεταῖς ἐνεχείρει, μὴ πρότερον αὐτῷ κατὰ τὰς προτελείους εὐχὰς ἱερᾶς καὶ εὐμενοῦς ὁράσεως ἐπιφαινομένης. προτελείους εὐχὰς dixit per metaphoram προτελούσας καὶ προκαθαιρούσας ἐπὶ τῇ ἐπιτελέσει τοῦ μυστηρίου, hoc eſt τὰς γινομένας δεήσεις ὑπὲρ τῆς καθάρσεως πρὸ τῆς τελετῆς. vt ſolent exhomologeſim præfari ante ſacroſanctã epulationem,

Προτελεῖν. exordiúmq; à precatione facere ſacerdotes religioſi. Προτέλεια δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι, inquit Pollux. Greg. Τέως δὲ καθαιρώμεθα καὶ προτελώμεθα τῷ λόγῳ, ἵν' ὅτι μάλιστα ἡμᾶς αὐτοὺς εὐεργετῶμεν, θεοφιλεῖς ἐργαζόμενοι, initiantes, præparantes, & idoneos puróſq; nos reddentes. Προτέλεια etiã dicuntur ea quæ expiandi gratia ante rem ſacram fiebant. Alciphr. περὶ ἱεροσυμπόσιου loquens, Καὶ γὰρ ὡς ἔφη, καὶ καθαρσίῳ τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα, καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῶα ἱερεῦσαι. Hæc autem verba τελετὴ, τελεῖν, προτέλειοι εὐχαὶ, quaſi τελειοῦντα τὸν ἄνθρωπον, ab antiquis dicta ſunt vaniſſimè quidẽ illis,

vt inquit interpres Dionyſii, ſed in vſum tamen Theologorum verſa ſunt
ab ipſo Dionyſio commodiſſimè & doctiſſimè, vt alia non pauca. Προ- Magnus Dionyſius.
τέλεια etiam τῇ προπαιδείᾳ ponitur. Lucian. Εἰ μὴ προετελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ
τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ.
προπαιδείας autem appellatione continētur τὰ πρῶτα μαθήματα, quæ etiā Προπαιδεία.
προπαιδεύματα dicuntur, hoc eſt liberales artes quæ ante philoſophiam Προπαιδεύματα.
theologiámque doceri debent. Plato libro ſeptimo de Repub. τὰ μὲν τοί-
νυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας, καὶ πάσης τῆς προπαιδείας ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προ-
παιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προβάλλειν. Syneſius, Μὴ δὲ διὰ τῶν προπαιδευμάτων
ἠγμένοι, Qui ad philoſophiam illotis pedibus acceſſerunt. Προτελεῖν eo am-
plius προκαταβάλλειν, id eſt pecuniam repræſentare ſignificat, & ante diem
ſoluere. Xenophon in ſexto ἀναβάσ. Ἤν τέ τῳ τι ὑπισχνῶνται οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες,
οὐδὲν μείω διαπράττειν, ἢ ἄλλοι τὸ παραχρῆμα διδόντες. ἀναμνήσθητι δὲ καὶ σύ, τί προ-
τελέσας ἡμῖν, συμμάχους ἡμᾶς ἔλαβες. Προτέλεια dicuntur ἡ πρὸ τῶν γάμων δω- Προτέλεια.
ρεά, vel τὰ πρὸ τῶν γάμων δῶρα, vt inquit Pollux, donatio propter nuptias.
Ipſa προγάμεια etiam dicta προτέλεια καὶ ἡ προμύησις. Plato libro ſexto Le- Προγάμεια.
gum, ὅσα δὲ προτέλεια γάμων, ἤ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱερουργία μελλόντων ἢ γιγνομένων ἢ
γεγονότων προσήκουσά ἐστι τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς ἐρωτῶντα χρή, καὶ πειθόμενον ἐκεί-
νοις ἕκαστον, ἡγεῖσθαι πάντα ἑαυτῷ μετρίως γίγνεσθαι. Lucianus metaphoricè vſus
eſt περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Ἄρξομαι δὴ ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῆ, ὅ σε εἰ-
κὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης συνουσίας, id eſt veluti tyrocinium & ini-
tiatiuum. Γρηγόριος ὁ νυσσαῖος de Lazari ſuſcitatione loquens, καὶ ἤγοντο παρὰ
τοῦ κυρίου οἱ μαθηταί, οἱονεὶ τὰ προτέλεια τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως ἐν βηθανίᾳ μυηθη-
σόμενοι. Omnia etiam primordia rei diuinæ faciendæ ſic appellantur. Gre-
gorius Nazanzenus, Εὐχῶν τε τύπον, καὶ τῆς τῶν ἁμαρτανόντων κατὰ μέτρον ἐπιτιμή-
σεως, προτελείωντε καὶ τῆς τελειώσεως, καὶ ὅσα τῆς ἡμετέρας σαφῶς ἐστιν εὐταξίας. Plu-
tarchus in amatoriis narrationibus, Ὡς ἡ κόρη κατὰ τὰ πάτρια, ἐπὶ τὴν κισσό-
εσσαν καλουμένην κρήνην κατῄει, ταῖς νύμφαις τὰ προτέλεια θύουσα, de ſponſa lo-
quens & nuptiarum die. Συντελεῖς etiam dicuntur eodem tributum aut Συντελεῖς.
collectam conferentes. Demoſth. ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Καὶ δυοῖν ἔφαιν τριήραρ-
χος ὁ τῆς μιᾶς ἕκτος καὶ δέκατος ὢν πρότερον συντελής. οὐδὲ γὰρ τριηράρχους ἐπωνόμα-
ζον ἑαυτούς, ἀλλὰ συντελεῖς. & Συντελεῖν ῥῆμα. Idem, Οὐκοῦν οἱ μὲν ἐλάττω κεκτη- Συντελεῖν.
μένοι τῆς τριηραρχίας ἄξια ἔχειν, ἐν ταῖς συμφοραῖς συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον, id eſt
cum alio conferunt. & Συντέλεια eſt munus in decuria ſua conferendi, ἐν Συντέλεια.
τῷ πρὸς λεπτίνην, Τότε δ᾽ ἂν μικρᾶς συντελείας ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων γιγνομένης, οὐδὲν
ἔπαθε δεινὸν οὐδείς. συντέλεια etiā eſt finis, & rerum cōſummatio. Inde συν-
τέλεια τοῦ κόσμου apud Matthæū, Τί τὸ σημεῖον τῆς παρουσίας, καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος;
Damaſcenus duplicē hominis συντέλειαν eſſe dicit, τήν τε μερικὴν καὶ τὴν κοινήν.
Singulorum eſt enim συντέλεια θάνατος: vniuerſorum autem ἡ κοινὴ ἀνάστα-
σις. συντελεῖν etiam eſt eodem tendere & pertinere. Herodianus, οὐδ᾽ ἡ αὐτὴ
πᾶσιν ἀνθρώποις θανάτου αἰτία, διάφοροι δὲ οὖσαι εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. Ve-
rùm vt ex diuerticulis ad inſtitutum redeamus, Ἀντιστρέφω etiam vnum Ἀντιστρέφω.
eſt è verbis quæ in voce actiua ſignificationem habēt paſſiui. Ariſtot. in 1.
περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, Τῶν ὄντων τὰ μὲν ποιητικά, τὰ δέ, ὑπὸ τούτων παθητικά. τὰ μὲν

τούτων ἀντιστρέφει, ὅσων ἡ αὐτὴ ὕλη ἐστὶ, καὶ ποιητικὰ ἀλλήλων, καὶ παθητικὰ ὑπ' ἀλλήλων. Idem in primo Priorũ analyt. Τὴν δὲ κατηγορικὴν πρότασιν ἀντιστρέφειν μὲν ἀναγκαῖον, οὐ μὴν καθόλου, ἀλλ' ἐν μέρει. οἷον πᾶσα ἡδονὴ ἀγαθὸν, καὶ ἀγαθόν τι εἶναι ἡδονήν. τὴν δὲ ἐν μέρει, τὴν μὲν καταφατικὴν ἀντιστρέφειν ἀνάγκη κατὰ μέρος. εἰ γὰρ ἡδονή τις ἀγαθὸν, καὶ ἀγαθόν τι ἔσται ἡδονή. Idem in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, Τὸ μὲν πάντη ἀδιαίρετον, καὶ θέσιν ἔχον, στιγμή. τὸ δὲ μοναχῇ, γραμμή. τὸ δὲ διχῇ, ἐπίπεδον. τὸ δὲ τριχῇ διαιρετὸν κατὰ τὸ ποσὸν, σῶμα. καὶ ἀντιστρέψαντι δὴ, τὸ μὲν διχῇ διαιρετὸν, ἐπίπεδον. τὸ δὲ μοναχῇ, γραμμή. τὸ δὲ μηδαμῇ ἀδιαίρετον κατὰ τὸ ποσὸν, στιγμὴ καὶ μονάς. hîc ἐπιστρέψαντι ſignificat retrorſus agenti, actiuè. Superius autem ἀντιστρέφει ſignificat retrorſus agi, & retrorſus valere, quod & παλινδρομεῖν dicitur, vt ſyllogiſmi reciprocantes apud Gelliũ lib. v. Latinè etiam reciprocare & reciprocari pro eodem dicitur. Cicero lib. I. de Diuinatione, Artem quidem Stoicorum (inquam) Quinte defendis, ſiquidẽ iſta reciprocantur, vt ſi diuinatio ſit, dii ſint: & ſi dii ſint, ſit diuinatio. Liuius libro ſecundo ſecundi belli Punici, Deinde cum iam ſpiritũ includeret, nec reciprocare animã ſineret, auerſi à vento, parumper conſedere. Inde ἀντιστρέφοντα dicũtur apud Dialecticos τὰ ἀντικατηγορούμενα, id eſt quæ inter ſe viciſſim prædicati & ſubiecti vicem obtinent. quæ etiam ἐξισάζοντα quaſi adæquantia vocantur. Ariſtoteles in Poſter. analytic. Ἐπὶ δὲ τῶν ἀντιστρεφόντων οὐχ ὁμοίως ἔχει. οὐ γάρ ἐστιν ἐν τοῖς ἀντικατηγορουμένοις οὗ πρώτου κατηγορεῖται ἢ τελευταίου. πάντα γὰρ πρὸς πάντα ταύτῃ γε ὁμοίως ἔχει. quo in loco Philoponus, ἀντιστρέφουσιν (inquit) πρὸς ἄλληλα τὸ γελαστικὸν τὸ νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν, τὸ ὀρθοπεριπατητικὸν, τὸ πλατυώνυχον, ὁ ἄνθρωπος, τὸ λογικὸν θνητόν. In his enim nec vltimum ſubiectum ſumi poteſt, nec prædicatum extremum. quodcũque enim tu ſummum eſſe prædicatum feceris, idem etiam extremum ſubiectum eſſe poteſt. Idem inferius, διὰ τὸ, τὸν τυχόντα τῶν ἐξισαζόντων ὁμοίως ἔχειν πρὸς πάντας. Alibi, ὅταν γὰρ ἐξισάζωσι τό, τε ὑποκείμενον καὶ τὸ κατηγορούμενον, τότε τὸ ὑποκείμενόν ἐστιν ὅπερ καὶ τὸ κατηγορούμενον. Ἀντικατηγορεῖν alioqui ſignificat ἀντεγκαλεῖν καὶ ἀντιτιᾶσθαι. & Ἀντικατηγορία recriminatio, & incuſantis incuſatio, ἀντέγκλημα. Ariſtotel. in primo Topicôn, ἴδιον ἐστὶν ὃ μὴ δηλοῖ μὲν τὸ τί ἦν εἶναι, μόνῳ δὲ ὑπάρχει, καὶ ἀντικατηγορεῖται τοῦ πράγματος. οἷον, εἰ ἄνθρωπός ἐστι, γραμματικῆς δεκτικός ἐστι. καὶ εἰ γραμματικῆς δεκτικός ἐστιν, ἄνθρωπός ἐστιν. vbi Alexander, τὸ γὰρ μόνῳ καὶ παντὶ ὑπάρχον, ἀντικατηγορεῖται.

Ἀντικατηγορεῖσθαι καὶ ἐξισάζειν.

Ἀντεστραμμένος.

Ἀντίστροφος.

Ἀντιστροφή.

Ἀντεστραμμένος idem quod ἀντίστροφος, ἀντικείμενος. Idem Ariſtoteles in quarto Politic. Ἐν γὰρ ταῖς πολιτείαις ἀντεστραμμένως ποιοῦσι, hoc eſt oppoſito modo & ἀντικειμένως, vt ibidem. Ἀντιστροφὴ ſchema eſt oratorium, ex aduerſo reſpondẽs τῇ ἐπαναφορᾷ, de qua ſuprà dictũ eſt. Hermog. περὶ ἰδεῶν, ἐν τῷ περὶ ἀκμῆς, Ἔτι δὲ κἀλλοῖς ποιητικὸν τὸ τοιοῦτον σχῆμα, ἡ ἀντιστροφὴ, ἐναντίον πως τῇ ἐπαναφορᾷ, κατὰ τὸ τέλος ἐχόντων τῶν κώλων τὴν αὐτὴν λέξιν. οἷον, πράττεταί τι τῶν ἡμῖν δοκούντων συμφέρειν; ἄφωνος Αἰσχίνης. ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν ὃ οὐκ ἔδει; πάρεστιν Αἰσχίνης.

Ἐπαναστροφή.

Ἐπαναστροφὴ autem eſt ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἑτέρου κώλου ἀρχὴ ποιῆται. οἷον, οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναιτο διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δὲ, εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸν, οὐκ ἂν ἐγράψατο. Illud autem Homericum, Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ; ἐπαναστροφὴ eſt diſſimilis ſuperiori: διότι (vt inquit ille) μὴ συλλαβαῖς, μὴ δὲ λέξει,

κόμματι δὲ ὅλῳ ἐπαναστρέφειν. de quo verbo mox dicemus. Κλιμακωτὸν σχῆμα id eſt gradatio, etiam eſt ἐπαναστροφὴ πλεονάζουσα. οἷον, οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ. οὐδ᾽ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ. οὐδ᾽ ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δέ. eiuſdem Demoſthenis. Ἀντίστροφον etiam oppoſitum, è regione ſitum, obuerſum. Iſocrates, Κοινὰ δ᾽ οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον ἀντίστροφα τούτων ἐποίησε. Significat etiam exaduerſo reſpondens, & in coniugatis æquè pollens. Idem in eodem, Καί ἐστιν ἀντίστροφος αὕτη ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, ὥσπερ ἡ τυραννὶς ἐν ταῖς μοναρχίαις, Et quo modo ſe habet tyrãnis ad regnum, ſic hæc ſpecies vitium eſt atque exceſſus oligarchiæ. Idem, Καὶ τὸ τέταρτον εἶδος τῆς ὀλιγαρχίας, τοῦτ᾽ ἐστὶν ἀντίστροφον τῇ τελευταίᾳ τῆς δημοκρατίας, id eſt ἀνάλογον, vt ipſe alibi dixit. Inde Ἀντιστροφὴ pars comœdiæ, quæ etiam ἀντίστροφος dicitur, hoc eſt obuerſim reſpondens, & ſimilis τῇ στροφῇ. Interpres Ariſtoph. Ὅτε μὲν γὰρ ὁ χορὸς πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, πρὸς τὴν σκηνὴν ἀφεώρα. ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν, πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο, καὶ τοὺς ἀναπαίστους διεξῄει, τοῦτο ἐκαλεῖτο στροφή. ἦν δὲ ἰαμβεῖα τετράμετρα. εἶτα τὴν ἀντίστροφον προσᾴδοντες, πάλιν τετράμετρα ἐπέλεγον. In hymnis etiam deorum ἡ ἀντιστροφὴ opponitur τῇ στροφῇ, vt inquit Macrobius. Hermogen. in cap. περὶ περιβολῆς, Δύο γὰρ κῶλα συντεθέντα δύο κώλοις ἑτέροις συνεζευγμένοις, ὥσπερ ἐν στροφῇ καὶ ἀντιστρόφῳ, τὴν ἀνταπόδοσιν ἔχει. vt in hoc exemplo Oratoris, παρὰ μὲν γὰρ τοὺς τὴν χορηγίαν δαπανᾶς, μικρὸν ἡμέρας μέρος τοῖς θεωμένοις γίνεται. παρὰ δὲ τοὺς τὴν εἰς τὸν πόλεμον παρασκευὴν ἀφθονίας, πάντα τὸν χρόνον ἡ σωτηρία τῇ πόλει. Ἀντωδὴ etiã ἡ ἀντιστροφὴ vocatur. Sic autem ἀντιστροφὴν καὶ ἀντίστροφον, vt ἀποστροφὴν & ἀπόστροφον dicunt genere fœminino. Quintilianus in quarto, Sermonem à perſona iudicis auerſum qui ἀποστροφὴ dicitur, quidam in totum à procemio ſummouẽt. Hermogen. Ἡ δὲ ἀποστροφή, οἷον, παρά σοι κατέλυον αἰσχίνη, καὶ οὐ προεξένεις αὐτῶν, δοκεῖ μὲν πως εἶναι μέθοδός τις, id eſt cum oratio conuertitur ad aduerſarium. Eſt etiam μέρος παραβάσεως in antiquis comœdiis, ὅτε ὁ χορὸς οὐκ ἔχων πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διαλέγεσθαι, ἀπόστροφον ἐποίει πρὸς τὸν δῆμον, ἀναχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ πρώτου μέρους πληρωθέντος, inquit interpres Ariſtoph. Ἀπόστροφος etiam προσῳδία ob id dicitur, quòd auerſa ſit ἀπὸ τῆς δασείας. Eſt enim ἀπόστροφος auerſus. Synesius, Αἱ δὲ ἡμέτεραι φύσεις αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ. Ἐπιστρέφω intorqueo, contorqueo. Ariſtoteles in Problem. ſect. x x x i i i, Διὰ τί οἱ οὐλότριχες, καὶ ὧν ἐπέστραπται τὸ τρίχιον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σιμοί εἰσι. Ἐπιστρέφω retineo, ſiſto, ire porrò prohibeo. Iulianus Serapioni, καί με πλείω ἔχοντα λέγειν, ὁ τῆς ἐπιστολῆς ἐπιστρέφει νόμος. Significat etiam in diuerſum ago, retroago. Thucydid. Ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, μετωπηδὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος. Quare etiam pro ab errore reuoco ponitur à Plutarcho. & Ἐπιστρέφομαι pro reſipiſco & ad mentem redeo atque ad intellectum. Ἐπιστροφὴ cura & animaduerſio: & animaduertere dicunt Ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι. Demoſthenes ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. ἀκούει γὰρ ἔφη τὸν Φίλιππον, ὡς ἐὰν ἐπιστροφὴν ἡ πόλις ποιήσηται, καὶ πρέσβεις πέμψῃ, δίκην ἐκ Φωκέων δώσει, hoc eſt, ſi eam rem ciuitas diligenter animaduertendã eſſe duxerit. Ponitur & pro animaduerſione pœnali, quæ legibus vindicat maleficia. Polybius libro quarto, εὐήθεις ἔφη αὐτοὺς τελείως ὑπάρχειν, εἰ Δορίμαχον οἴονται

Κλιμακωτόν.

Ἀντιστροφὴ καὶ ἀντίστροφος.

Ἀντωδή.

Ἀποστροφή.

Ἀπόστροφος.

Ἐπιστρέφω.

Ἐπιστρέφομαι.

Ἐπιστροφή.

Ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι.

ᾗῶ περιπλακίζειν, ἀλλ' οὐ τὸ κοινὸν τῶν αἰτιῶν, καὶ καθόλου δεινοὶ ἡγεῖτο τὸ γινόμενον, καὶ κοινῆς αὐτοῖς ἐπιστροφῆς τυχέσθαι ἔφη, id eſt δίκην δοῦναι. & paulo poſt, ῥηθέντος δὲ τούτου, παραυτίκα μὲν εἴξας ὁ Δείμαχος τῇ περιστάσει, συνεχώρησε πάντων ἐπιστροφὴν ποιήσασθαι τῶν γεγονότων ἀδικημάτων τοῖς Μεσσηνίοις, neceſſitate oppreſſus cóceſſit & permiſit vt animaduerteretur in ſontes. quòd ſi ποιήσασθαι per futurum legeretur, ſic ego interpretandum cenſerem vt apud Demoſthenem. Idē Polyb. lib. v, οἱ δὲ περὶ τὸν Πτολεμαῖον ὁλοσχερέστερον ἐπιστρέψαντες τῷ Νικολάῳ, χορηγίας τε παρέχοι εἰς τοὺς κατὰ γάζαν τόπους δαψιλεῖς, καὶ δυνάμεις ἐξέπεμπον πεζικὰς καὶ ναυτικάς, id eſt, iam maiore cura incumbentes ad ſuppeditandũ omnia Nicolao præfecto ſuo. Ἀνεστραμμένον etiā dicitur recuruum, reuolutum, reſimum. Pauſ. in Phocicis, Τὰ δὲ χάσματα τοῦ σιδήρου τὰ ὀρθὰ ἀνέστραπται κατὰ τὰ
Ἀποστρέφομαι. ἄκρα ἐς τὸ ἐκτός, καὶ ἕδρα τοῦτο ἦν τῷ κρατῆρι. Ἀποστρέφομαι autem & conuertor & auertor ſignificat, quæ ſignificationes contrariæ ſunt. Ἀποστρέφομαι pro auerſor accuſatiuo iungitur, ὡς ἀποστυγιάζομαι. Galen. Οὕτω γὰρ ἂν ἀπεστραμμένος εἴη τὸν ἥλιον. Alibi, Οἱ ἀποστραφέντες τὸ μελίκρατον, Qui auerſantur & faſtidiunt. Syneſ. κατὰ Ἀνδρον. Ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην, καὶ πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται. Ἀποστρέφομαι πρὸς τοῦτον, ſignificat conuertor ad hunc. vnde fortaſſe figura ἀποστροφὴ dicta. Plato lib. vii. de Rep. Κἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, οὐκ οἴει ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα, καὶ φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθορᾶν; id eſt, nónne exiſtimas eum ab obtutu luminis inteſioris conuerſurum ſe ad ea, quorum aſpectum ferre poteſt? hoc eſt quæ in tenebris ſunt. Ariſtotel. in Probl. ſegmento vi, Διὰ τί καθεύδομεν ἐπὶ τὰ δεξιὰ μᾶλλον; πότερον ὅτι ἀποστραφέντες πρὸς τὸ φῶς, οὐ βλέπομεν. ἐν γὰρ τῷ σκότει
Ἀποστρέφω. θᾶττον ὕπνος λαμβάνει. Ἀποστρέφω, auerto. Galen. Ἐκτρέψαντες καὶ ἀποστρέψαντες ἑτέρωσε τὸ δι' αὐτοῦ φερόμενον. Idem, Ἀποστρέφεται δὲ καὶ ἀποτρέπεται τὸ αἷμα πρὸς ἕτερα μόρια. Ἀπεστραμμένοι ὀφθαλμοί, ὡς διεστραμμένοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς dicũtur. Ἀποστρέφω etiam pro ἀποστρέφομαι ἑτέρωσε ponitur, hoc eſt aliò iter flecto. Xenoph. in iii. ἑλληνικ. Ὁ δ' Ἀγησίλαος αὐτίκα ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, εὐθὺς τἀναντία ἀποστρέψας, ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο. Idem, Τούτου μέντοι φανέντος στρέψας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν θάλατταν. Plut. in Demetrio, Καταλιπὼν τὴν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαρικῇ, προῆλθεν εὐζώνους τινὰς ἔχων σὺν αὐτῷ. καὶ τούτων πάλιν ἀποστρέψας, ἀποσκηνώσει χωρίς, ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν τὴν γυναῖκα συνελθοῦσαν αὐτῷ, id eſt τούτων ἀποστρεψάμενος, cum ab eis ab-
Ἀναστρέφομαι. ſceſſiſſet. Sic Ἀναστρέφω & ἀναστρέφομαι pro eodē. Polyb. in i, Κατιδὼν δὲ προσχέστερον ἐπιφερομένους τοὺς ὑπεναντίους, ἀναστρέφειν παρήγγελλε πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ. καὶ τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς πρόσω πορείας ἀναστρέφοντας, σπουδὴν ποιεῖσθαι τὴν ἀποχώρησιν ἐκέλευε. Xenoph. in vi. ἑλληνικῶν, Οἱ δ' ἐπεὶ ἐγγὺς τοῦ τείχους ἐγένοντο, ἀνέστρεφον τότε καὶ ἀπὸ τῶν μνημάτων ἔβαλλον καὶ ἠκόντιζον, retro reuerſi ſunt. Idem, Οἱ δ' ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι, ἀσθενὲς νομίσαντες τὸ ἄκρον τῆς φάλαγγος ἔχειν, ἀναστρέφειν ἐπειρῶντο, id eſt ἐπαναχω-
Ἐπαναστρέφω. ρεῖν, vt paulo poſt. Sic ἐπαναστρέφω, τὸ ἐπαναχάμπτω, vt ſupra dictũ. Xenoph. Ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσών, id eſt fugiētib', terga dātibus. & Ἐπα-
Ἐπαναστροφή. ναστροφή, reflexio, reuerſio, & ſchema, vt paulò antè dictum eſt. quia ἐπανα-
Ἀναστρέφω. στρέφειν eſt retrorſus agere, reuocare, & veluti ἀναποδίζειν. Ἀναστρέφειν dicũtur cedentes & fugientes, cum conuerſi pugnam reſtituũt. Xenoph. in iiii. ἑλληνικ. Οἱ δὲ πελτασταὶ βάδην ἀποχωροῦντες, ὡς εἶδον παρὰ δόξαν φεύγοντας, οἱ μέν, ἔφυ-

γον, οἱ δ᾽ ἀνέστρεψαν. πολύμαχος μέν τοι ὁ φαρσάλιος ἱππαρχῶν, ἀνέστρεψε, καὶ μαχόμενος σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ἀπέθανε. Et ἀναστροφὴ huiuſmodi flexus in cõtrariam par- Ἀναστροφή. tem. Idẽ in Hipparch. εἰς δὲ τὸ μὴ πίπτειν τοὺς ἵππους, ὑπολαμβάνειν δεῖ ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς, id eſt, cum in decurſione ludicra conuertuntur, & ex auerſis aduerſi fiũt. Et plus eſſe videtur ἀναστροφὴ quàm στροφή. eſt enim ἀναστροφὴ τῶν ἱππέων, ὅταν αὖθις πάλιν στῶσιν ἀντιμέτωποι ἀλλήλοις, in finibus curriculi. Ἀναστρέφειν etiam eſt præpoſterum ordinem rerum facere. Hermog. μέθοδοι δὲ περιβολῆς ποιοῦσιν αὐτὸ, τὸ ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, εἶτα ἀναγκάζεσθαι ἐπιβάλλειν τὰ πρῶτα. Idem, τὸ γὰρ ἀναστρέφειν τὰ πράγματα περιβολῆς κατὰ μέθοδον. Et ἀναστροφὴ huiuſmodi præpoſterus rerũ ſitus. vt ἀναστροφή ἐστι δύο λέξεων τάξις ἐνηλλαγμένη, vt ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα. & ὄρνιθες ὥς. Et ἀναστροφὴ eſt ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν, καὶ ἀνταπόδοσις. Ἀναστροφὴ etiam & ἀναστρέφειν ἀντὶ τῆς ἀντιστροφῆς καὶ ἀντιστρέφειν ponuntur, hoc eſt pro reciprocatione & reciprocare. Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου, ὥσπερ γὰρ ἦν (inquit) ἡμῖν ὁ δημοσθένης κατὰ τὸν πολιτικὸν λόγον, ἔν τε τῷ συμβουλευτικῷ λόγῳ, καὶ δικανικῷ, καὶ πλάτων ἐν τῷ πανηγυρικῷ, τοῦτ᾽ ἂν ὅμηρος εἴη κατὰ τὴν ποίησιν, ἣν δὴ πανηγυρικὸν λόγον ἐν μέτρῳ λέγων εἶναί τις, οὐκ οἶδα εἰ διαμαρτήσει). ἐπεὶ καὶ ταῦτα ὁμοίως ἀναστρέφει τὸ πρᾶγμα, καθάπερ ἀνέστρεφε κἀκεῖ ἐπ᾽ ἀμφοῖν. ἀρίστη τε γὰρ ποιήσεων ἡ ὁμήρου, καὶ ὅμηρος ποιητῶν ἄριστος, Conuertitur enim (inquit) reciprocè negociũ in Homero, ſicut in Demoſthene & Platone. ſuprà autem dixerat, ἐπεὶ καὶ ἀντιστρέφει. ἄριστός τε γὰρ πολιτικῶν λόγων ὁ δημοσθενικὸς, ὅ, τε αὖ δημοσθενικὸς λόγος τῶν πολιτικῶν ἄριστος. Alibi rurſus ἀναστρέφειν dixit, καὶ γὰρ ἐν ταῦτα ὁμοίως ἀναστρέφει καθάπερ κἀκεῖ. ὅ, τε γὰρ ἄριστος πανηγυρικῶν λόγων ὁ πλατωνικὸς, ὅ, τε πλατωνικὸς λόγος τῶν πανηγυρικῶν λόγων ἐστὶν ὁ κάλλιστος. Sic Latinè reuerti & reuertere Cicero dicere ſolet. Quod au- Ἐπ᾽ ὀκτὼ τεταγμένοι, & ſimilia. tem dicit ἐπ᾽ ὀκτὼ τεταγμένοι, ſignificat à fronte introrſus octonariam militum diſpoſitionem fuiſſe. quod τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur, & ſignificat verſus à frõte ad tergũ porrectos. Idẽ Xenoph. in III. Τὸ μὲν πρῶτον ἔστησαν ἀμφότεροι, οἱ μὲν Ἕλληνες ἱππεῖς ὥσπερ φάλαγξ ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι. οἱ δὲ βάρβαροι τοὺς πρώτους οὐ πλέον ἢ ἐκ δώδεκα ποιήσαντες, τὸ βάθος δ᾽ ἐπὶ πολλῶν, id eſt fronte & longitudine aciei non vltra duodecim exporrecta, ſed introrſus ordinibus maiore numero conſtantibus. Phalangis autem vocabulo acies lõ- Φάλαγξ. gior quàm altior ſignificatur, propter duo cornua. vnde ὑπερφαλαγγεῖν καὶ ὑπερκερᾶν verba. Eſt autem ὑπερφαλάγγησις, cum vtrinque phalanx hoſtibus circũfuſa, aciem eorum coercet. Arrian. Οἱ πλεῖστοι ὑπερφαλαγγήσειν αὐτοὺς διὰ τὸ πλῆθος ἔμελλον. Ὑπερκέρασις eſt alterius cornu circunuentio. AElia. Ὥσπερ ὁ ὑπερφαλαγγῶν καὶ ὑπερκερᾶσαι. ὁ δὲ ὑπερκερῶν, καὶ ὑπερφαλαγγῆσαι. Liuius, Mox cornua extendẽdo clauſere & à tergo hoſtes. Idem AElian. Ὅταν μέν τοι ὑπερκεράσαι τοὺς πολεμίους βούλωνται, ἢ αὐτοὶ ὑπερκερασθῆναι φυλάττωνται. Xenoph. in 2. παιδείας, de ludicra militum exercitatione loquens, Ἄλλον δέ ποτε ἰδὼν ταξίαρχον ἄγοντα τὴν τάξιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὸ ἄριστον ἐφ᾽ ἑνὸς, hoc eſt manipulum ſuum in ſingularẽ verſum ducentem, καὶ ὁπότε δοκοίη αὐτῷ καιρὸς εἶναι, καὶ παραγγέλλοντα τὸν ὕστερον λόχον παράγειν, καὶ τὸν τρίτον καὶ τὸν τέταρτον εἰς μέτωπον. His verbis ſignificat quaternos in longitudinem collocatos; ita vt primi eſſent ipſi ductores manipulorum, atque ita vt ſi manipuli eſſent octonarii, duplex

eſſet altitudo agminis, hoc eſt altero tanto maior longitudine & fronte.

Ἐπὶ μιᾶς πεταγμέναι νῆες. καὶ ἐφ' ἑνὸς πεταγμένοι.

Idem in 1. Ἑλληνικῶν, Παρὰ δὲ Διομέδοντα οἱ Σάμιοι δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς πεταγμένοι, Samii autem in eo prælio nauibus decem inſtructi fuerunt, ita vt vnica in fronte eſſet, quam reliquæ deinceps ſequerentur in verſum porrectæ. Sic ἐφ' ἑνὸς πεταγμένοι, ſigillatim inſtructi à fronte ad tergum. Quid autem ſit ἐπὶ κέρως καὶ ἐπὶ μετώπου, nos alibi diximus.

Ἐπὶ δόρυ καὶ ἐφ' ἡνίαν κλίσις.

Ἐπὶ δόρυ κλίσις, & ἐφ' ἡνίαν κλίσις, ſunt verba caſtrenſia & militaris diſciplinæ. Polyb. ἦσαν δὲ κινήσεις ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, ἃς ἔδει συνεθίζεσθαι τοὺς ἱππεῖς, αὗται. καθ' ἵππον μὲν κλίσεις ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ, hoc eſt flexus in dextram & in ſiniſtram. haſta enim dextra tenetur, & habena ſiniſtra. de exercitatione militum ſub Africano loquens. Dicitur & ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἡνίαν, ab AEliano. & ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, & ἐπὶ δόρυ περισπᾶν, & ἐπ' ἀσπίδα.

Στοῖχος καὶ ζυγόν.

Στοῖχοι ordines ſunt à fronte ad tergũ ſigillatim porrecti. Ζυγὰ ſunt ab vno cornu ad alterũ ordines inſtructi.

Στοιχεῖν καὶ ζυγεῖν. Συστοιχεῖν & συζυγεῖν.

Quare οἱ κατὰ στοῖχον πεταγμένοι, στοιχεῖν dicuntur ab AEliano: vt illi ζυγεῖν qui iuga efficiunt. Συστοιχεῖν autem dicuntur οἱ τοῦ αὐτοῦ στοίχου ὄντες, hoc eſt οἱ ἐφ' ἑνὸς πεταγμένοι. & συζυγεῖν οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ. Polybius in loco ſupra citato, Ἐκ δὲ τούτου τὰς ἐπαγωγὰς τὰς ἐπὶ τοὺς ἐναντίους καὶ τὰς ἀποχωρήσεις ἔδει συνεθίζειν ἐν πάσαις ταῖς κινήσεσιν, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε δεῖν τῷ τάχει προσάγειν, ἐφ' ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαφυλάττειν, hactenus vt celeritate motus ordines ſuos ſeruarent.

Σύστοιχος, συστοιχῶν, ὁμόστιχος.

Σύστοιχοι etiam & συστοιχοῦντες ſunt eiuſdẽ ſortis & ordinis, & qui eandem ſeriem efficiunt. & σύστοιχα ſunt cognata & συγγενῆ, & conſociabilia, vt ſi dicas hominem cum cæteris animantibus συστοιχεῖν ἐφ' ὅσον θνητός ἐστι. atque etiam τὸν ἄνθρωπον τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ χρώμενον, τοῖς λοιποῖς τῶν ζώων σύστοιχον εἶναι. Σύστοιχα ſunt & ὁμόστοιχα vel ὁμόστιχα, quæ in eodem verſu locantur, vt ſocia natura. & eiuſmodi ſociabilitas & naturæ cognatio

Συστοιχία.

Συστοιχία dicitur. Ariſtotel. in 1. περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, Ἄδηλον δὲ καὶ τὸ, πότερον ἀρχὴν αὐτῶν θετέον τὸ ἕν, ἢ τὰ πολλά. λέγω δὲ πῦρ καὶ γῆν, καὶ τὰ σύστοιχα τούτοις, id eſt reliqua duo elemẽta. Theophr. in VI. de Cauſis, Οὐ μὴν ἀλλ' ὥστε καθόλου καὶ κοινῶς εἰπεῖν, οἱ γλυκεῖς καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τὴν συστοιχίαν, τροφιμώτεροι, καὶ μᾶλλόν εἰσι κατὰ φύσιν. Hoc verbo λιπαρόν, & ſi quis alius ſapor ſimilis eſt, intellexit. vt paulo poſt, Πάντα γὰρ ἐν τῇ γενέσει τῶν χυλῶν μεταβολὴ μετὰ τὴν πέψιν ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλους χυμούς. ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐκ τῆς στερητικῆς εἰς τοὺς κατ' εἶδος. οἷον ἐκ πικρῶν καὶ στρυφνῶν εἰς γλυκεῖς καὶ λιπαρούς, καὶ εἴ τις ἄλλος ὁμόστιχος. Sic ἁλμυρὸν σύστοιχόν ἐστι τῷ πικρῷ. Ariſtot. in III. τῶν μετὰ τὰ Φυσ. de principiis loquens, Ἔτι τῶν ἐναντίων ἡ ἑτέρα συστοιχία, στέρησις. καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὄν, καὶ εἰς ἓν καὶ πλῆθος. οἷον στάσις τοῦ ἑνός. κίνησις δὲ τοῦ πλήθους. στέρησις (inquit) alterã συστοιχίαν efficit τῶν πραγμάτων. quod dictum ab eo explicatur lib. IX. Sequitur autem in eodem tertio, Πάντες γοῦν τὰς ἀρχὰς ἐναντίας λέγουσιν. οἱ μὲν γὰρ περιττὸν καὶ ἄρτιον. οἱ δὲ θερμὸν καὶ ψυχρόν. οἱ δὲ πέρας καὶ ἄπειρον. οἱ δὲ φιλίαν καὶ νεῖκος. πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἓν καὶ τὸ ὂν καὶ τὸ πλῆθος. Impar numerus & par duæ ſunt συστοιχίαι, vel capita potius τῶν συστοιχιῶν, iis qui numeros pro principiis ponunt, vt Pythagorici fecerunt. ſi enim ab vno, tria, quinque, ſeptem, & deinceps alios impares ponas, συστοιχίαν vnam efficies: & alteram, ſi binarium, & quaternariũ, ſenarium, octonariúmque ponas. Idem in nono, Διὸ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συστοιχίᾳ

πάντα τὰ ἐναντία τῆς κατηγορίας, ὅσα εἴδει διάφορα καὶ μὴ ὑπ' ἄλληλα. ἕτερα δὲ ἀλλήλων μάλιστα, οἷον λευκὸν καὶ μέλαν ἐν τῷ ποιῷ. Et in tertio de Partibus, Διῄρηται γὰρ τῶν ἐναντίων ἑκάτερον πρὸς τὴν συγγενῆ συστοιχίαν. οἷον δεξιὸν ἐναντίον ἀριστερῷ, καὶ θερμὸν ἐναντίον ψυχρῷ. καὶ σύστοιχα γὰρ ἀλλήλων εἰσὶ τὸν εἰρημένον τρόπον. his verbis ſignificat duas ſeries fieri, ita vt altera alteris contraria è regione locentur: & τὸ ποιὸν ſit principium, vt ἐν ταῖς τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου συστοιχίαις numerus eſt principiũ. Vna igitur συστοιχία erit δεξιὸν, θερμὸν, λευκὸν, & ſimilia. altera ἀριστερὸν, ψυχρὸν, μέλαν. ita vt τῷ δεξιῷ τὸ ἀριστερὸν ἀντιστρόφως collocetur, quod ἀντιστοιχεῖν vocatur: vt ſi literarum συστοιχίαι fiant, τὸ κ ἀντιστοιχήσει τῷ χ. καὶ τὸ π, τῷ ψ. hoc eſt. ἀντεστραμμένως κείσεται. Dictum eſt ſuprà nonnihil in verbo ἐπαλλάττειν. *Ἀντιστοιχεῖν.*

Alexander in primũ Topicorum tomo ſecundo, enarrans illud Ariſtotelis περὶ τῶν πλεοναχῶς λεγομένων loquentis, ἔτι δ' ἐπὶ τῶν πτώσεων ἐπισκεπτέον. ἔστι (inquit) σύστοιχα καὶ πτώσεις καὶ παρώνυμα, παρακεῖσθαι μὲν ἀλλήλοις δοκοῦντα, διαφέροντα δέ. σύστοιχα μὲν γὰρ λέγεται ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὁμοίως ἔχοντα πρός τινα, ἃ καὶ κατ' ἀναλογίαν εἴη ἄν, ὡς τὰ τοιαῦτα, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ αἴσθησις. ἑκάτερον γὰρ αὐτῶν ὁμοίως ἔχει πρὸς τὰ ὑφ' αὐτά. ὁμοίως καὶ τὸ αἰσθητὸν καὶ τὸ ἐπιστητόν. ἑκάτερον γὰρ αὐτῶν ὁμοίως ἔχει πρὸς τὰ ὧν ἐστι σύστοιχα. λέγονται καὶ πάντα τὰ ἀπό τινος παρωνομασμένα, ἀλλήλοις τε καὶ ἐκείνῳ ἀφ' οὗ παρωνόμασται. οἷον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης παρωνόμασται ὁ δίκαιος, τὸ δίκαιον, τὸ δικαίως. ταῦτα δὴ ἀλλήλοις ἐστὶ σύστοιχα, καὶ αὐτῇ τῇ δικαιοσύνῃ. παρώνυμα δὲ μόνα, τὰ ἀπό τινος παρωνομασμένα, ἐκείνῳ λέγονται ᾧ παρωνόμασται, ἀλλ' οὐκ ἀλλήλοις. οὐδὲ ἐκεῖνο τούτοις. τῇ γὰρ γραμματικῇ ὁ γραμματικός, οὐκ ἔτι δὲ ἡ γραμματικὴ τῷ γραμματικῷ. πτώσεις δὲ, τὰ ἰδίως οὕτω παρά τινα ἐσχηματισμένα, ὡς τὸ γραμματικῶς. πτῶσις γὰρ τοῦ γραμματικοῦ. ὁμοίως τὸ δικαίως, μουσικῶς, φρονίμως, ἀνδρείως. Ariſtot. ipſe lib. 2. corundem Topic. Σύστοιχα μὲν οὖν τὰ τοιάδε, οἷον τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ. καὶ ἀνδρεῖος καὶ τὰ ἀνδρεῖα τῇ ἀνδρείᾳ. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιητικὰ, καὶ τὰ φυλακτικὰ, σύστοιχα ἐκείνου ἐστὶν ὧν ἐστι φυλακτικὰ καὶ ποιητικά. οἷον τὰ ὑγιεινὰ ὑγιείας, καὶ τὰ εὐεκτικὰ εὐεξίας. datiuo & genitiuo iũgitur. Sunt & Σύστοιχα & συστοίχως λεγόμενα, ſed in alio genere, hoc eſt ἑτερογενῆ. vt ipſe Ariſtot. ἐν τῷ περὶ αἰσθήσεως, Εἰ οὖν πλέον ἀπέχει ἔτι ἀλλήλων καὶ διαφέρει τὰ συστοίχως μὲν λεγόμενα, ἐν ἄλλῳ δὲ γένει, τῶν ἐν τῷ αὐτῷ γένει. λέγω δὲ, οἷον τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λευκὸν, καλῶ σύστοιχα, γένει δὲ ἕτερα, τὸ γλυκὺ δὲ τοῦ μέλανος πλέον ἔτι τῷ εἴδει διαφέρει, ἢ τοῦ λευκοῦ. *Σύστοιχα. Παρώνυμα. Πτώσεις.*

Σύζυγα etiam καὶ συζυγοῦντα dicuntur quæ Cicero coniugata vocat in Topicis, Eiuſdem inquit generis verba ſunt quæ orta ab vno variè commutantur, vt ſapiens, ſapienter, ſapientia. Hæc verborum coniugatio (vt Cicero loquitur) συζυγία dicitur & ὁμοζυγία. & ὁμόζυξ vt σύζυξ. ὁμόζυξ dicitur alter equus in iugo, Platoni in Phædro, quem & σύζυγα vocat. Significat etiam ſimilem & eiuſdem notæ. Ariſtot. in 2. Phyſicæ auſcult. Οὐδ' εὐτυχία οὐδὲ ἀτυχία ὑπάρχει τούτοις, εἰ μὴ καθ' ὁμοιότητα, ὥσπερ ἔφη Πρώταρχος εὐτυχεῖς εἶναι τοὺς λίθους ἐξ ὧν οἱ βωμοὶ, ὅτι τιμῶνται. οἱ δὲ ὁμόζυγες αὐτῶν καταπατοῦνται, hoc eſt ii qui ſunt in pauimentis. *Σύζυγα, καὶ συζυγοῦν. Ὁμόζυξ καὶ σύζυξ.*

Ἑτεροζυγεῖν Apoſtolus ſecundæ ad Corinthios ſexto pro ὁμοζυγεῖν dixit. ζεῦγος par ſignificat. & Ζυγὸν par boum iugatorum. quorum vterque ἑτεροζυγεῖν πρὸς ἕτερον dicitur, Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις, Nolite copulabiles eſſe infidelibus. *Ἑτεροζυγεῖν.*

Ariſtoteles coniugationes vocat contrariorum copulationes, quas ſex numero eſſe dicit, earúmque quatuor contrariam oppoſitionem effi-

cere. Οὐ μὴν οὕτως ἑξαχῶς συμπλέκεται, δῆλον. ἢ γὰρ ἑκάτερον ἑκατέρῳ συμπλακήσεται, τοῦτο δὲ διχῶς. τὸ τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν, καὶ τὸ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς. ἢ ἀνάπαλιν, τὸ τοὺς φίλους κακῶς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς εὖ. ἢ ὅταν ἀμφότερα περὶ τοῦ ἑνός. διχῶς δὲ καὶ τοῦτο. οἷον τὸ τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν, καὶ τὸ τοὺς φίλους κακῶς. ἢ τὸ τοὺς ἐχθροὺς εὖ ποιεῖν, καὶ τὸ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς. ἢ τὸ ἓν περὶ ἀμφοτέρων. διχῶς δὲ καὶ τοῦτο. οἷον τὸ τοὺς φίλους εὖ, καὶ τοὺς ἐχθροὺς εὖ. ἢ τοὺς φίλους κακῶς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς. Primæ autem duæ συμπλοκαὶ, id eſt copulationes, οὐ ποιοῦσιν ἐναντίωσιν. τὸ γὰρ τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ποιεῖν, nō ſunt cōtraria. ἀμφότερα γὰρ τοῦ αὐτοῦ ἤθους. nec τὸ τοὺς φίλους κακῶς, τῷ τοὺς ἐχθροὺς εὖ, ἐναντίον. quia ἀμφότερα φευκτά. Reliquæ autē quatuor συμπλοκαὶ ποιοῦσιν ἐναντίωσιν.

Ἀποδίδωμι. Ἀποδίδωμι etiā ἀντὶ ἀποδίδομαι dicitur. Ariſtoteles de ſimilitudinibus liberorū loquens, lib. VII. de hiſt. animal. Γίνονται δὲ καὶ ὅλως τὰ παρὰ φύσιν ἐοικότες πολλάκις, καὶ σημεῖα ἔχοντες συγγενῆ, οἷον φύματα καὶ οὐλάς. ἤδη δὲ ἀπέδωκε τῶν τοιούτων τι καὶ διὰ τριῶν, οἷον ἔχοντός τινος στίγματα ἐν τῷ βραχίονι, ὁ μὲν υἱὸς οὐκ ἐγένετο, ὁ δὲ υἱιδοῦς ἔχων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ συγκεχυμένον μέλαν. Quare apud Plinium lib. VII. ita lego, Tertio partu auorum originis nota in brachio redditur. Idem, Ἀποδίδωσι δὲ καὶ διὰ πλειόνων γενεῶν. οἷον ἐν Σικελίᾳ ἡ τῷ αἰθίοπι μοιχευθεῖσα. ἡ μὲν γὰρ θυγάτηρ ἐγένετο, οὐκ αἰθίοψ. τὸ δ' ἐκ ταύτης. Redduntur autem ſimilitudines parentum & poſt plures partus. Ἀποδιδόναι etiam attribuere & aſſignare ſignificat, & tribuere, hoc eſt ἀπονέμειν. Plato lib. v. de Repub. Καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικήν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Idem, Τὰ δὲ ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσιν. & in Politic. Καὶ παρ' ὑμῖν τῷ λαχόντι βασιλεῖ φασὶ τὰ σεμνότατα καὶ μάλιστα πάτρια τῶν θυσιῶν ἀποδεδόσθαι. Alibi, Ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, Tribuere vnicuique ius ſuum exquiſitè. Ariſtot. in IIII. de generat. animalium, Ἡ δὲ φύσις ἑκάστῳ τῶν περιττωμάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μόριον. Idem in tertio Politic. ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, iudicium tribuimus non minus doctis quàm ipſis opificibus. Ἀποδιδόναι etiam enarrare & explicare, & de re propoſita diſſerere. Plato in Timæo, Εἰδὼς ὅτι τὸν ἑξῆς λόγον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐθελόντων ἱκανώτερον ἀποδοῖεν. εἰς γὰρ πόλεμον πρέποντα καταστήσαντες τὴν πόλιν, πάντ' αὐτῇ τὰ προσήκοντα ἀποδοῖτ' ἂν μόνοι τῶν νῦν, nimirum ſoli vos huius ætatis, quæ conueniant ad bellum gerendum explicare poſſetis. In qua ſignificatione ſæpe apud Athenæum legitur. Ἀποδιδόναι, edere & promere. Ariſtot. in ſecundo de generat. Πρότερον δὲ δεῖ νοῆσαι ὡς εὖ καὶ ἐφεξῆς τὴν γένεσιν ἀποδίδωσιν ἡ φύσις. τὰ μὲν γὰρ τελειότερα καὶ θερμότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον κατὰ τὸ ποιόν. Alibi, Καὶ τὸ ἔργον αὑτῶν εὖ ἀποδίδωσιν. vt edere facinus. Ἀποδιδόναι, exprimere, & ſignificantius dicere. Themiſt. in ſecundo de Anima, Τὸν δὲ μέλλοντα ἀκριβέστερον ὁρίσασθαι, ἀποδοτέον ἰδίᾳ τίς ἐστι λόγος ἑκάστης ψυχῆς. οἷον τῆς φυτικῆς, ὅτι ἐντελέχεια τοῦ πρὸς τὸ φύειν ὀργανικοῦ. Idem, Ὅτι μὲν οὖν οἰκειότερον ἀποδίδωσιν ὁ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς χωρὶς ἑκάστην ἀφοριζόμενος, ἢ ὁ φιλοσοφῶν ἐξευρεῖν τινὰ λόγον, ὥσπερ μιᾶς φύσεως ἁπάσης ψυχῆς, φανερὸν ἐκ τῶν εἰρημένων. hîc quaſi pro definire poſuit, hoc eſt circunſcriptè deſcribere. vt in primo de definitione dialectica loquēs, & phyſica, ὥσπερ οἰκίας, ὁ μὲν, id eſt dialecticus, τὸ εἶδος καὶ τὸν λόγον τοῦ πράγματος ἀποδίδωσιν, ὅτι σκέπασμα κωλυτικὸν φθορᾶς τῆς ἀπὸ ἀνέμων καὶ ὄμβρων καὶ καυμάτων. ἄλλος δὲ τὴν ὕλην, ὅτι λίθοι καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα. Ἀποδέδοται ἀντὶ ὑπάρχει καὶ ἔξεστι. Idem in quarto Politic. Μάλιστα δὲ

ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀρχαὶ λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περί τινων, καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, quibus iure ſuo licet. quibus hoc tribuitur vt conſilia agitent. Et in ſecundo περὶ ῥητορικῆς, Δεῖ γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀναξίως πράττουσι κακῶς, συνάχθεσθαι, τοῖς δ' ἀναξίως εὖ πράττουσι νεμεσᾶν. διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀποδίδομεν τὸ νεμεσᾶν, id eſt attribuimus, proprium eſſe cenſemus. Ὑπτιάζω δὲ ὑπτιάζομαι, καὶ ἐξυπτιάζω ὁμοίως. Herodian. Ταύταις ἐπαιρόμενος τῆς ἐλπίσιν, ὑπτίαζέ τε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, καὶ ἐς τὸ ἀβροδίαιτον ἀνειμένος, τοῖς ἀνδρογύνοις συνηυφραίνετο, hoc eſt ſupinè delicatéque ſe habebat & ignauiter. Idem, Καὶ ἤδη οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὑπτιάζοντος, καὶ τὰ πραττόμενα ἀγνοοῦντος. Paulus in tractatu de Probationibus, Qui enim ſoluit, nunquam ita reſupinus eſt vt facile ſuas pecunias iactet. Ariſtot. in ſecundo de hiſtor. de feris bubus loquēs, Τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον. Lucianus actiuè vſus eſt, Καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. Ἐπέχω etiam interdum abſolutè ponitur, cum natura ſit actiuum. Ἐπέχω enim eſt moror & inhibeo, & retro ago, & remoror, & ἀνέχω. Herodianus de clade ab Alexandro accepta in Perſide, Μεγίστη τε αὕτη συμφορὰ, καὶ οὐ ῥᾳδίως μνημονευθεῖσα, Ῥωμαίους ἐπέσχε, δυνάμεως μεγίστης διαφθαρείσης, γνώμῃ καὶ ῥώμῃ μηδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης, id eſt retro egit Romanorum ſucceſſum & fortunā. Plutarch. Τίς δ' ἂν ἢ Σκυθῶν ἵππος, ἢ τόξευμα Πάρθων, ἢ Ἰνδῶν πλοῦτος ἐπέσχε μυριάδας ἑπτὰ Ῥωμαίων, morari potuiſſet & inhibere. Galenus τὰ παρὰ φύσιν ἐπεχόμενα dicit pro retentis, hoc eſt τὰ μὴ ἐκκρινόμενα, cum excerni debeāt. Alibi, Ὅτε ἐπέχονται αἱ ἐκκρίσεις. Ἐπέχω τῆς πορείας, δὲ ἐπέχομαι, retineor, ſiſtor. Xenoph. in IIII. παιδείας, Καὶ ὅπου δὲ ἀναπαύωνται ἢ ἐπίσχωσι τῆς πορείας, ἐκέλευσεν αὐτοῖς πρὸς ἑαυτὸν παρελαύνειν τινὰς, ἵνα εἰδῶσι τὸ ἀεὶ χρεῖον, aut vbicunque ſubſtiterint in itinere. Thucydid. in I, Καὶ ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἐπέσχον οἱ Ἀθηναῖοι, ſuperſederunt bello Græcorum. Significat etiam expecto & cunctor, moror, id eſt ſuſtineo. Xenoph. in V. παιδείας, Ἐγὼ γὰρ ἐπισχήσω ἕως ἂν καλῶς σὺ φῇς ἔχειν. Sic accipitur cap. XIX. Act. Apoſt. Ἐπέχω, differo. Demoſth. Καὶ ὃ λαμβάνειν δίκην ἐπέσχετε ταύτας τὰς ἡμέρας. Ariſtoph. pro intermitto, id eſt διαλείπω. Τύπτομαι, κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι. εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν, δικάζομαι. Ἐπέχω, retineo, vt Latinè obtineo pro conſeruo & retineo. Cic. ad Atticum, Quare & illa quæ violata expiabuntur, & hæc quæ ſunt ſanctiſſimè conſeruata, religionem ſuam obtinebunt. Inde ἐπέχω verbum philoſophicum, vt ſuprà dictum eſt. & Ἐποχὴ, ἡ τῶν σκεπτικῶν φιλοσόφων. vt apud Lucianum ἐν τῇ τῶν βίων πράσει, Ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι, δὲ ἐπέχω καὶ ἐφίστημι τὴν συγκατάθεσιν, καὶ διστάζω, retineo aſſenſionē, vt inquit Cicero. Sic cum Xenophon dixit ἐπίσχωσι τῆς πορείας, ſubaudimus ἑαυτοὺς, vel τὴν ὁρμὴν, vt cum dicunt ἐπέχω σε τοῦτο, obſto & veto ne facias. Plutarch. Ἐπέμφθη τὸν Ἡρώδην ἐφέξων τῆς μεταβολῆς. Syneſ. Εἶτα ὥσπερ ῥεῦμα ἐπισχεθὲν ἐρρύη, vt flumen retentum & cohibitum. Demoſth. ad ſcribam loquens, Καὶ λέγε, ἐπισχὼν οὗ ἄν σε κελεύω, Lege, & reſiſte vel ſuperſede vbicunque te iuſſero hoc facere. Plutarch. pro obthuro, Καὶ Κάτων ἐπισχόμενος τὰ ὦτα χεροῖν, οὐκ ἔφη ἔχειν αὐτοῦ παρὰ τὸν νόμον ἀκούειν. Inde ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, eſt lingua fauere, & placidè auſcultare. Cic. lib. I. de Diuinat. Rebúſque diuinis quæ publicè fie-

Ὑπτιάζω καὶ ἐξυπτιάζω.

Ἐπέχω.

Ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν.

rent, vt fauerent linguis imperabatur, οἱ ἐπισχεῖεν τὰς γλώσσας ἀνεκηρύττετο. Greg. κατὰ Ἰουλιανοῦ, Φέρε τοσοῦτον γοῦν ἀναπνεύσωμεν, ὅσοι μὴ ταχέως τὸν περὶ τούτων δέξασθαι λόγον, καὶ τὴν γλῶσσαν μικρὸν ἐπισχόντες, ἀνὰ ἄρα δυνῶνται, τὴν ἀκοὴν ἡμῖν ὑποθέτωσαν. Alibi, Ἐπίσχες τὴν γλῶτταν.

Κατασιγάζω. Κατασιγάζειν vno verbo id dici-

Κατασιωπῶ. tur, & κατασιωπᾶν, quæ iunguntur accuſatiuo. quod officium erat ſacrorũ

Ἱεροκήρυξ. præconum qui ἱεροκήρυκες dicuntur, vt apud Syneſium, Κατασιγαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, εἰς θρῆνον αὖθις ἀπετελεύτησεν ἡ βοή, id eſt fauere linguis iubentium. Idem, τοὺς λογοποιοὺς καταιδέσαι τι καὶ κατασιγάσαι, ad ſilentium redigere. Xenoph. in ſecundo ἑλληνικῶν, Κλεόκριτος δὲ ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ, μάλα εὔφωνος ὤν, κατασιωπησάμενος ἔλεξε. Κατασιγῶ verò eſt conticeſco Platoni. At

Κατασείω. Κατασείω eſt non voce ſed manu ſilentium indico, vel aliud ſignifico. Xenoph. in v. παιδείας, Οἱ δὲ προσεράνται ὡς εἶδον ταῦτα, αὐτοί τε ἐδίωκον, καὶ τῷ Γαδάτᾳ κατέσειον, ſignum dederunt. Syneſ. Εὐσπλία, Ἤδη δὲ ὑποφαινομένης ἡμέρας κατασείει τις ἀνθρωπος χειρικῶς ἐσταλμένος, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπόπλους. Pleno autem ſermone locutus eſt Lucas vndeuiceſimo capite Act. Apoſt. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ. Alibi, Κατασείσας δὲ τῇ χειρὶ σιγᾶν. Ἐπέχω τὸν νοῦν dicitur ἀντὶ τοῦ προσέχω. Lucian. Ἐπέχει τὸν νοῦν τοῖς μεγίστοις. Quod etiam ἐφιστάναι dicitur. Plut. Ἐπέσχε τῷ πολέμῳ τὴν γνώμην,

Ἐπέχειν τὸν μαστόν. applicuit animum, & adhibuit. Ἐπέχει τὸν μαστὸν ὁ τροφός, applicat, admouet. Pauſ. Ἐπισχεῖν αὐτῇ λέγεται μαστόν, καὶ θρέψαι. Iliad. x, Ἕκτορ τέκνον ἐμὸν τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον αὐτήν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον. Ἐπέχω τὸ κράτος, obtineo pro poteſtate, & rego imperio. Ariſtoteles de Deo non ſemel dixit, ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων. & Cicero pro Flacco, Cum Aſiam prouinciam cõſulari imperio obtineres. Ponitur & abſolutè. Greg. Τῷ φωτὶ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἐπέχουσαν τότε ἀκοσμίαν καὶ ἀταξίαν, omnia obtinentem & præualentem. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τὴν μέντοι τῶν πάντων ἀνθρώπων τύχην ἣ νῦν ἐπέχει, χαλεπὴν καὶ δεινὴν ἡγοῦμαι, id eſt τὰ πάντα κρατοῦσαν, τῶν πάντων καταχέουσαν, qua homines feruntur

Ἐποχή. & aguntur. Ἐποχή, retẽtio, aſſenſus, vt illa τῶν σκεπτικῶν, cuius Cicero meminit in Academicis his verbis, Ex iis neceſſariò illa nata eſt ἐποχή, id eſt aſſenſionis retentio, in qua melius ſibi conſiſtit Arceſilas. Et ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, hoc eſt ſuppreſſio menſiũ. cui contraria eſt ὑπερκάθαρσις, apud medicos. Ἐποχὴ etiam eſt remora, & impetus ruentis impedimentum atque inhibitio, quaſique ἀνθολκή. Baſil. Αἴτε γὰρ κατὰ τὸ σῶμα κακώσεις, καὶ τὰ ἐκτὸς

Ἔποχος. ἐπίπονα, πρὸς ἐποχὴν τῆς ἁμαρτίας ἐπιγινόμεναι. Ἔποχος eſt ὁ ἐποχούμενος, qui equo vehitur vel curru. Syneſ. Ὁ δὲ διὰ πάντων τῶν χρόνων ἔποχος ἦν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, nuſquam ex equo & ephippio deſcendens. Idem,

Ἔποχον. Ἐγὼ δὴ μόνος οὐκ ἔποχος ὢν ἵππου, τὴν ἐπισοχὴν ὑπηγόρευσα. Et ἔποχον inſtratum equi, vt ἐφίππιον, καὶ στρῶμα. Xenoph. Χρὴ δὴ καὶ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐρράφθαι, ὡς

Ἐποχεύω. ἀσφαλέστερον τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι. Ἐποχεύω, τὸ ἐπαναβαίνω, vt animantia ineuntia & coeuntia. Ariſtotel. in ſecundo de generat. animal. Τὰ γὰρ ὑπηνέμια γίνεται γόνιμα ἐὰν ἔν τινι καιρῷ τὸ ἄρρεν ἐποχεύσῃ.

Ἐφεκτικός. Ἐποχὴ etiam ἔφεξις dicitur vt μέθεξις, & alia. vnde Ἐφεκτικοὶ dicti οἱ σκεπτικοί, quorum meminit Gellius libro decimo. Ἐφεκτικὰ etiam dicuntur aluum aſtringentia, & quæ excrementa ſiſtunt in aluo. Athen. Τεύτλη δὲ

ἀντόμενος, παραστύφουσα, ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας. Ἐπίσχω etiã pro ἐπέχω dicitur, vt ἴσχω ἀντὶ ἔχω. Ariſtot. in Probl. Διὰ τί ἰσχνόφωνοι γίνονται. πότερον διὰ θερμότητα περιπατητικοί εἰσιν, ὥστε προσπταίοντες ἐπίσχουσιν ὥσπερ οἱ ὀργιζόμενοι, id eſt ἐνίσχονται, hærent, vocem retinent, vltra progredi nequeunt. Cui opponitur τῷ λόγῳ συνείρειν. Inuenitur & in aliis verbis actiua vox pro paſſiua poſita. Idem in quinto hiſtoriæ de elephantibus loquens, Ὀχεύεται μὲν ἡ θήλεια συγκαθίσασα καὶ διαβαίνουσα, ὁ δὲ ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύει, id eſt συγκαθεσθεῖσα, hoc eſt, ἑαυτὴν συγκαθίσασα. Xenoph. Hipparch. Οἱ δέ γε δεδιδαγμένοι τάφρους τε πηδᾶν, καὶ τειχία ὑπεραίρειν, καὶ ἐπ᾽ ὄχθους ἀναπηδᾶν, καὶ ἀφ᾽ ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι, οὗτοι δ᾽ αὖ διαφέροιεν ἂν τῶν ἀμελετήτων. καθιέναι ἀντὶ καθάλλεσθαι dixit, & ſeſe demittere deſiliendo & deorſum librare, ſine caſus adiectione. Simile eſt ῥίπτειν καὶ ἐπιρρίπτειν. Idem κυνηγετικῷ, Αἱ δὲ ἐπειδὰν ᾖ λαμπρὰ περὶ τὰ ἴχνη, ἐπιρριπτοῦσαι, παραπηδῶσαι, κοινωνοῦσαι, ἐνσημαινόμεναι, ταχὺ μεταθέουσαι, hoc eſt, huc illúcque iactæ & inſilientes, geſtientéſque, cum ſcilicet accedunt ad veſtigia luculenta leporis cubilique proxima. Idem inferius de ceruis loquens, Ἁλίσκονται δὲ καὶ αὐτοὶ ποδοστράβαις διωκόμενοι ὅταν ᾖ ἡ ὥρα θερινή. ἀπαγορεύουσι γὰρ σφόδρα. & infrà, Ῥιπτοῦσι δὲ καὶ ἐς τὴν θάλασσαν ἐὰν κατέχωνται, καὶ εἰς τὰ ὕδατα, ἀπορούμενοι. ἀντὶ τοῦ ῥιπτοῦνται καὶ ἅλλονται, vel potius ῥίπτουσιν ἑαυτάς. Actiua enim hoc modo abſolutè ponuntur. Idem in Hipparch. Εἰ δέ τις νομίζει πολλὰ ἔχειν πράγματα εἰ οὕτω δεήσει ἀσκεῖν τὴν ἱππικὴν, ἐνθυμηθήτω ὅτι οἱ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀσκοῦντες, πολὺ πλείω πράγματα καὶ χαλεπώτερα ἔχουσι, qui exercentur ad gymnica certamina. Idem in quarto παιδείας, Ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἐπεὶ συνεσκότασε, καὶ πεμπάδας πολλοὺς τῶν Περσῶν διέπεμπε, καὶ ἐκέλευε κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου κρύπτειν, νομίζων φυλακὴν ἔσεσθαι ἐάν τις ἔξωθεν προσίοι. κρύπτειν ἀντὶ τοῦ κρύπτεσθαι dixit. Ariſtoteles περὶ ἐνυπνίων, de viſis quæ accidunt febricitantibus, Καὶ ταῦτ᾽ ἐνίοτε συνεπιτείνει τοῖς πάθεσιν οὕτως, ὥστ᾽ ἂν μὲν μὴ σφόδρα κάμνωσι, μὴ λανθάνειν ὅτι ψεῦδος. ἐὰν δὲ μεῖζον τὸ πάθος, καὶ κινεῖσθαι πρὸς αὐτά. συνεπιτείνει dixit pro ſimul creſcunt, vnà intenduntur. Sic ὑποκινεῖν τοὺς λαγὼς Xenophon dicit, cum ſtrepitu nocturno territi interdiu indagati è cubili clam prodeunt. Ὑπομένει δὲ (inquit) πανταχοῦ ἰχνευόμενος, ἂν μὴ περίφοβος τῆς νυκτὸς γένηται. παθὼν δὲ τοῦτο, ὑποκινεῖ. Idem, Ἐὰν δὲ ὑποκινῇ, μὴ βοᾶν, ἵνα μὴ αἱ κύνες ἔκφρονες γινόμεναι, χαλεπῶς τὰ ἴχνη γνωρίζωσι. Hoc verbo Plato ἀντὶ παρακινεῖν vtitur libro nono de Repub. Καὶ μὴν ὅ γε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς, οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν. Sic apud Latinos emergo actiuè & abſolutè, & emergor pro eodem dicuntur. Terent. in Andria, Spero dehinc facile ex illis ſeſe emerſurum malis. Cic. de Aruſpicum reſponſis, Iam iſta ſerpens quæ tum hic deliteſcit, tum ſe emergit & fertur illuc, compreſſa atque eliſa morietur. Et pro Sextio, Hominem emerſum ſubito ex diuturnis luſtrorum tenebris. Erumpo itidem actiuè & abſolutè ponitur. Idem ad Atticum lib. x vi, Hunc tu tralatum in macrocolon lege in arcano conuiuis tuis. ſed ſi me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me ſtomachum erumpant, cum ſint tibi irati. Et pro Sylla, Qui furorem incredibilem biennio ante conceptum, in meo conſulatu erupiſſe ſcripſi. Hac ratione dicere poſſis, erumpo furorem, & eru-

Ἐπίσχω.

Καθιέναι ἀντὶ τοῦ καθίεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐνεργητικὰ ἀντὶ τῶν παθητικῶν τιθέμενα.

Emergo.

Erumpo.

pit furor. Liuius, Occurſantes per obliqua montani, erupto medio agmine, viam inſedere, id eſt προεκβεβηκότες, διεξιόντες, vt de equitibus diceres διεξελάσαντες. Cic. de Aruſpicum reſpõſis, Erupturum malum illud videbam, ſi impunitum foret, in pernicem ciuitatis, ἐκρηξόμενον, ἐκβησόμενον.

Inſinuo. Similis eſt vſus in verbo inſinuo. Idem de Oratore, Prudentia eſt vt penitus inſinuet in cauſam, vt ſit cura & cogitatione intentus, id eſt vt intus cauſam cognoſcat, ἵνα εἰσοικίζηται, προσδύηται. Idem in Lælio, Callidus ille & occultus aſſentator ne ſe inſinuet cauendum eſt, ἵνα μὴ ἐγκατοικίζῃ ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ἐγκολπίζῃ, ἵνα μὴ ἑαυτὸν προσάγῃ φυλακτέον. Celſus, Cæteræ vertebræ proceſſibus deorſum ſpectantibus in inferiores inſinuantur.

Τάττω. Τάττω, ſtatuo & impono, irrogóque. Demoſth. Τοὺς νόμους τὰ ἔχατα τεταγμένα ἐπιτίμια. Idem, Ἐφ᾽ ᾧ τοῖς ἄλλοις θάνατον ζημίαν ἐτάξατε. Sic dicitur vt τάττειν τὴν ἀξίαν τῶν ὠνίων, hoc eſt ſtatuere, quod venditoris eſt vt plurimum, indicantis quanti vendere velit, & interdum emptoris. quod etiam τιμᾶν dicitur. vnde taxare verbum in vſum venit, quo etiam Plinius vſus eſt. Ariſtotel. in IX. Ethic. Ἀλλ᾽ ὅμως ἡ ἀμοιβὴ γίνεται πρὸς τοσοῦτον ὅσον ἂν τάττωσιν οἱ λαβόντες. δεῖ δ᾽ ἴσως οὐ τοσούτου τιμᾶν ὅσου ἔχοντι φαίνεται ἄξιον, ἀλλ᾽ ὅσου πρὶν ἔχειν ἐτίμα. de mercede & remuneratione præceptorum philoſophiæ loquens. μάλιστα μὲν ἴσως δεῖ τὴν ἀνταπόδοσιν γίνεσθαι ἀμφοῖν δοκοῦσαν κατ᾽ ἀξίαν εἶναι. εἰ δὲ τοῦτο μὴ συμβαίνοι, οὐ μόνον ἀναγκαῖον εἶναι δόξειεν ἂν τὸν προέχοντα τάττειν, ἀλλὰ καὶ δίκαιον. Τάττω etiam ὁρίζω, vt ὥρα τεταγμένη. & χώρα τεταγμένη Xenophonti, locus condictus. Καὶ ἡμέρα τεταγμένη, dies conſtitutus & certus. Plutarchus in Problem. Ὁ πόλεμος, φησὶν, οὐ τεταγμένα σιτεῖται, id eſt certa & fixa. vnde τεταγμένα dicuntur quæ conſtitutas & ſtatas vices habent, vt ortus occaſúſque ſyderum. Et Τάττω deſtino, hoc eſt certum hominem alicui rei præficio vel conſtituo. Xenoph. Ὁ δὲ ταττόμενος πορεύεσθαι, ἔφη, πῶς, ὦ δέσποτα, ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; Τάττω, in acie colloco. Lyſ. Καὶ ἑτέρων ἀναδυομένων, ἐγὼ διεταξάμην, ὥστε τοῖς πρώτοις τεταγμένος, μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. & ταξάμενοι vt παραταξάμενοι, acie inſtructa ſtãtes. Syneſ. Ταξάμενοι οὖν περιεμένομεν, ὡς τὴν ἐμβάλωμεν ἀμυνούμενοι. Idem, Καὶ ἡμεῖς ἐταξάμεθα, ὡς εἴ τις ἐπίοι, δεξόμενοι. Τάττω, loco & numero habeo. Syneſ. Τὸν δ᾽ ὁμοψυχότατον ἡμῖν Γάϊον εὖ οἶδ᾽ ὅτι φροντίζειν ὅσα ἐγὼ, μετὰ τῶν συγγενῶν τάττεις. Τεταγμένος, compoſitus, frugi, non diſſolutus. Plutarch. de Pompeio, Φύσει γὰρ ἦν σώφρων καὶ τεταγμένος τὰς ἐπιθυμίας. Cõſtruitur & cum εἰς præpoſitione, vt καθιστῶ. Xenoph. in ſecũdo ἀπομν. Ἐγὼ μὲν οὖν τοὺς μὲν βουλομένους πολλὰ πράγματα αὐτοῖς τε ἔχειν, καὶ τοῖς ἄλλοις παρέχειν, οὕτως ἂν παιδεύσας, εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καταστήσαιμι. ἐμαυτὸν τοίνυν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν, hoc eſt in eã claſſem me adopto. Idem, Ἤδη ποτ᾽ ἐσκέψω εἰς ὁποτέραν τῶν τάξεων τούτων σαυτὸν δικαίως ἂν τάττοις; Ariſtot. in VIII. Politic. Νῦν μὲν γὰρ ὡς ἡδονῆς χάριν οἱ πλεῖστοι μετέχουσι τῆς μουσικῆς. οἱ δ᾽ ἐξ ἀρχῆς ἔταξαν ἐν παιδείᾳ, id eſt in doctrinarũ numerum redegerũt, adnumerarũt, & locum dederũt. Idem, Διὸ τὴν μουσικὴν οἱ πρότερον εἰς παιδείαν ἔταξαν. Conſtruitur & cum πρός. Xenoph. in ſecũdo ἀπομν. Ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν ἐλλεῖπον φίλῳ, καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς, καὶ τῶν κοινῶν πράξεων, id eſt, ſe ſubſtituit vicarium. Demoſth. Ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων

εἶναι Φιλίππου, ἠυτομόλησε δὲ πρὸς ἡμᾶς ὑμῖν, πῶς οὐ πολλάκις ἐαθ' αὐτοῦ ἄξιος ἀπολωλέναι; ἀντὶ τοῦ ὁ ἐξετάσας ἑαυτὸν μετὰ τῶν. καὶ ὁ συνεξετάσας ἑαυτὸν, qui ſe inter eos cenſeri voluit. Τεταγμένοι milites AEliano ſunt centuriati & merentes. contrà Ἄτακτοι qui non ſunt in numeros redacti. Τάγμα legio & cohors interdū dicitur. Τακτικά, quæ ad diſciplinā militarem pertinent. Xenophon in ſecundo παιδείας, Διδάσκειν δὲ τὰ τακτικά. ἄγειν δὲ τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Idem in octauo, Καὶ τὸ τακτικὸν δὲ εἶναι οὐ τοῦτο μόνον ἡγεῖτο, εἴ τις ἐκτεῖναι φάλαγγας μόνον δύναιτο, ἢ βαθῦναι, ἢ ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀναπτύσσειν ὁπότε δέοι τακτικὸν ἡγεῖτο, id eſt artis eſſe militaris, & ducum induſtriæ & ſolertiæ. Plutarch. in Othone, Μόναι δὲ δύο λεγεῶνες, οὕτω γὰρ τὰ τάγματα Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ἐπίκλησιν, φαλαγγηδὸν ἐμάχοντο. Τάττειν φόρον, eſt indicere tributum & imperare, eiúſque modum vnicuiq; ſtatuere. ὕστερον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι φόρον οὐκ ἔταξαν τοῖς Λεσβίοις, κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς τρισχιλίους, σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν. οἷς ἀργύριον οἱ Λέσβιοι ταξάμενοι τοῦ κλήρου ἑκάστου τοῦ ἐνιαυτοῦ δύο μνᾶς φέρειν, αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν. Lingua vernacula taxare hoc appellat, hoc eſt tributarios facere. Alibi in tertio, Ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ παρὰ τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν, ὁ Πειθίας πείθει τῷ νόμῳ χρήσασθαι. Illud ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν, hoc ſignificat, vt penſionibus ſoluerent, hoc eſt τεταγμέναις ταῖς καταβολαῖς, in ſingulos annos vel menſes taxatis. Inde συντάξεις dictæ, vt mox dicemus.

Τάξις non modo κόσμον, hoc eſt ordinem, ſed etiam modum ratione tēperatum ſignificat. Plato in ſecundo de Legibus, Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων, καὶ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ὄνομα ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία. ob id τάξις taxationem ſignificat, quo verbo Plinius & Tranquillus vtuntur. Idem libro VIII. de Legibus, περὶ τῆς ὀχετηγίας loquens, ἐὰν δὲ δι' ἀκριβείας ᾖ τὸ ὕδωρ τοῖς γείτοσι, τάξιν τῆς ὑδρείας ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις, ταύτην ἡμέρας ἑκάστης κομιζόμενος, οὕτω κοινωνείτω τοῖς γείτοσι νάματος. Τάξιν appellat conſtitutam aquæ menſuram in ſingulos dies hauriendam ab eo qui αὐχμηρίᾳ laborat in fundo ſuo. Τάξις, officium, ſtatio, munus, & pugnandi locus. AEſchin. Ἀλλ' ὥσπερ ἂν ὑμῶν ἕκαστος αἰσχυνθείη τὴν τάξιν λιπεῖν ἣν ἂν ταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτω δὲ νῦν αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων, φύλακες τῆς δημοκρατίας τήνδε τὴν ἡμέραν. Demoſthen. Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τῶν παρεληλυθότων οὐδαμοῦ προτίθησι βουλήν. τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ, officium (inquit) & partes conſiliarii ſunt de futuro aut de præſenti ſtatuere, quia in præteritū non valet conſiliū. Idem περὶ παραπρεσβείας, Βούλομαι ὑπομνῆσαι εἰς ἣν τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τὸ πρῶτον, quod inſtitutum ſecutus ſit, quem locum reipublicæ gerēdæ capeſſierit. Τάξις etiam aciem ſignificat. Plutarch. Εὐξάμενος τοῖς θεοῖς προσέταττε φάλαγγα, τὴν τάξιν τετραπλῆν ποιεῖν. ἀντὶ τοῦ παράταξιν. Τάξις, μοῖρα, id eſt locus, vt ἐν ἐχθροῦ τάξει apud Demoſthenem, hoſtili affectu habitúque. & περὶ στεφάνου, Οὐδ' ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν, οὔτε μὰ τοὺς θεοὺς ὀρθῶς ἔχον καὶ πολιτικὸν, οὔτε δίκαιόν ἐστι, Neque verò ita hoc facere vt calumniæ & inuidiæ ſpeciem accuſator præ ſe ferat, rectum & politicum eſt. & κατὰ Ἀριστοκράτους. Οἵγε ἐν δωρεᾶς ἐποιήσαντο τάξει τὸ τούτων μεταδοῦναί τινι, id eſt muneris vice & loco. Sic

τάξιν ἐπέχειν τινὸς, loco eius haberi, in Pandectis. Athen. de Epicuro, Σαφῶς ἐπιτουργὸν ποιῶν ἐν τούτοις τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς, καὶ θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσαν, locum & vicem obtinentem, hoc eſt τὴν χώραν καὶ τὴν μοῖραν θεραπαίνης ἐπέχουσαν. Ariſtoteles in nono de hiſtor. Καὶ ἡ τῶν χελιδόνων σκηνοπηγία τῇ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν, vicem obtinet, ἀνάλογον ἔχει. Τάξις, locus & ſedes alicui conuentui vel collegio conſtituta. Idem in ſeptimo Politicôn, Εἴη δ' ἂν εὐγενὴς ὁ τόπος, εἰ καὶ τὰ γυμνάσια τῶν παίδων ἔχει τὴν τάξιν ἐνταῦθα. Idem, Πρέπει δὲ καὶ τὰ τῶν ἱερέων συσσίτια περὶ τὰ ἱερὰ οἰκοδομήματα ἔχειν τὴν τάξιν. Ob id factum vt τάξις pro comitatu & multitudine hominum cuipiam magiſtratui apparentiũ operámq; dantium ponatur, & qui cohors olim Conſulis aut Prætoris appellabantur. vt apud Ciceronem in Verrinis, & alibi. Synesius Πυλαιμένει ſcribens, τὴν ὑπάρχου τάξιν vocat, Σὺ δὲ ἀγαθὲ Μάρκον ζητήσεις φανερώτατον ἄνδρα, τὸν ἐκ τῆς ὑπάρχου τάξεως. οὗτος ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων τῶν ταχυγράφων, hic eſt qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum. Et in Pandectis ἡ τάξις τῶν ἱππάρχων, apparitores præſidum appellantur, qui etiam Ταξεῶται ſæpe vocantur. Ταξίαρχοι ſunt ordinum

Ταξεῶται. Ταξίαρχος. Ταξιαρχῶ.

ductores. & ταξιαρχοῦντες centuriones, & ordines ducentes. Lyſ. Καὶ εἴ τις ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξεν, centuriauit. Idem, Τοὺς ταξιαρχοῦντας καὶ στρατηγοῦντας. Παρατάττω etiam τάττω dicitur, id eſt aciem ſtruo, in acie colloco.

Παρατάττω.

Xenoph. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἀλκιβιάδης ἐλθὼν ἐς Σάμον, ἀνήχθη ναυσὶν ἁπάσαις ἐς λιμένα τῶν Ἐφεσίων, καὶ περὶ τοῦ στόματος παρέταξεν εἴ τις βούλοιτο ναυμαχεῖν. Alibi συνέταξεν pro eodem dixit. Pauſan. in Meſſen. Ἐνταῦθα δὴ τοὺς Μεσσηνίους παρέταξεν ὁ Λυφάης. Παρατάττεσθαι eſt in acie ſtare. & Παραταξάμενος πρός

Παρατάττομαι.

τινα dicitur qui contra eum in acie ſtat, & ei ex aduerſo ſtat. Demoſthen. περὶ Μεγαλοπολ. Δεινὸν δὲ εἰ πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρεταττόμεθα, τούτοις συμμάχους αἱρησόμεθα. Idem, Καὶ τὴν εἰρήνην δόξετε σπουδάζειν εἶναι βεβαίαν, ὑπὲρ ἧς ἐκινδυνεύσατε καὶ παρετάξασθε. Παρατάττεσθαι etiam eſt opponere ſe vt repugnaturũ. Gregor. κατ' Ἰουλ. Ἐκ τῆς φυγῆς ἐπανῆλθε, καὶ τῷ δήμῳ φέρων ἑαυτὸν ἐκδίδωσι χρῆσθαι ὅ, τι βούλοιτο, καὶ πρὸς τὴν τοῦ χειμῶνος παρατάσσεται δυσκολίαν, id eſt ſeſe opponit tẽpeſtati & turbini tyrãnidis. Συντάττω inſtituo. cui opponitur καταλύω. Plutarch.

Συντάττω.

in Antonio, Αὐτὸς δὲ τὴν μὲν ἐκείνην τῶν ἀμιμητοβίων σύνοδον κατέλυσεν, ἑτέραν δὲ συνέταξεν τῶν συναποθανουμένων. Συντάττω, conſtituo, comparo, & conſtitutũ habeo & compoſitũ. ÆEſch. περὶ παραπρ. Ὡς δ' ἥκομεν εἰς Μακεδονίαν, συνεταξάμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς, ὅταν πρὸς Φίλιππον, τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν, καὶ τοὺς λοιποὺς καθ' ἡλικίαν, ita inter nos cõparauimus & cõſtituimus. Demoſth. κατ' Ἀριστοκρατ. Ἵνα εἰδῆτε ὅτι πάντα συνταξάμενοι, καὶ οὐδὲν ἀπὸ ταὐτομάτου τούτων ἐπεπράχασιν οὕτω, id eſt, omnia ex compoſito fecerũt atq; de induſtria. Συντάττομαι

Συντάττομαι.

voce paſſiua, compono librũ & ſcribo. Halicarnaſſ. in vita Lyſiæ, Ἰδίαν δὲ περὶ τοῦ ῥήτορος πραγματείαν συνταττόμενος, τὴν ἀκρίβειαν καὶ περὶ τοῦ δὴ ἀποδοῦναι πειράσομαι τοῦ λόγου. Idem, Ἃ πάντες τῶν παραγγέλλουσιν οἱ συνταξάμενοι τὰς τέχνας. Plutarch. συνετάττετο λόγους παντοδαπούς, καὶ ἱστορίας. Plato in 1. de Legib. Ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἐξήρτηται, καὶ πάντα ὁ νομοθέτης, ὥς γέ μοι φαίνεται, πρὸς τοῦτον βλέπων συνετάττετο. Gaza ex Cicerone de Senect. Νόμιμα ἀρχιερέων καὶ οἰωνιστῶν καὶ ἀστῶν δὴ συντάττομαι, ius augurum, pontificũ, ciuile tracto. Συντάττομαι etiam

etiam ſignificat eiuſdẽ ordinis ſum & notæ & claſſis,atque eadem dignitate præditus. Greg.de ſpiritu ſancto, Ἀλλ' ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συντεταγμένον καὶ συναριθμούμενον. Συνταττόμενοι etiam dicũtur qui ad ſtipendium conferẽdum ordine deſcripti ſunt,& in claſſes diſtributi. Σύνταξις huiuſmodi deſcriptio & in claſſes diſtributio. & Σύνταγμα idem quod σύνταξις. Demoſth. περὶ συμμοριῶν, Τούτων δὲ τῶν συμμοριῶν ἑκάστην διελεῖν κελεύω πέντε μέρη κατὰ δώδεκα ἄνδρας. Et paulo poſt, Καὶ τὰ μὲν σώματα οὕτω φημὶ δεῖν συντετάχθαι. δι' ὃ δὲ, εἴσεσθε ἐπειδὰν ὅλον τὸν τρόπον τῆς συντάξεως ἀκούσητε. Idẽ ἐν τῷ περὶ τῆς συντάξεως, Πόλιν τοσούτοις ὁπλίτας ἔχουσαν, καὶ τριήρεις, καὶ ἵππους, καὶ χρημάτων πρόσοδον, συντετάχθαι καὶ παρεσκευάσθαι. Æſch. κατὰ Κτησιφῶντ. ἦν δὲ αὐτοῦ κεφάλαιον τοῦ λόγου, πάντας μὲν Πελοποννησίους ὑπάρχειν, πάντας δ' Ἀκαρνᾶνας, συντεταγμένους ἐπὶ Φίλιππον ὑφ' ἑαυτοῦ. εἶναι δὲ τὸ σύνταγμα χρημάτων μὲν εἰς ἑκατὸν ναῦς ταχυναυτούσας πληρώματα, καὶ εἰς πεζοὺς στρατιώτας μυρίους. His enim vocabulis penſitatio annua ſignificatur,quæ penditur à ſociis ciuitatibus & ſtipẽdiariis ad bellum gerendum.Idem, Εἶπε γὰρ ὡς ἥκει ἐκ Πελοποννήσου νεωστὶ, σύνταγμα συντάξας εἰς ἑκατὸν ταλάντων πρόσοδον ἐπὶ Φίλιππον.Moris autẽ fuit Athenienſibus res per ſe moleſtas & inuiſas mollire nouis vocibus: quod Solonis inuentum fuit.Plut.in Solone, ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις, φυλακὰς δὲ, τὰς τῶν πόλεων φρουρὰς, οἴκημα δὲ, τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας, πρῶτον ἦν Σόλωνος ὡς ἔοικε σόφισμα, τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν, σεισάχθειαν ὀνομάσαντος. Σύνταξις etiam σύνταγμα librum & volumen compoſitum ſignificat, hoc eſt σύγγραμμα.Cic. ad Atticũ de libris ſuis loquẽs qui de Finibus inſcripti ſunt,Nunc illam περὶ τελῶν σύνταξιν ſanè mihi probatam, Bruto vt tibi placuit deſpondimus. Alibi συντάγματα δύο pro libris duobus dixit à ſe ſcriptis. Inde Συνταγματικὸν opus, quod differt τοῦ ὑπομνηματικοῦ,vt inquit Ammonius, Συνταγματικὰ μὲν γὰρ λέγουσιν ὅσα καὶ φράσιν ἔχουσι πρέπουσαν συντάγματι, καὶ τὴν τῶν κεφαλαίων εὔτακτον διαίρεσιν. ὧν τὰ μὲν διαλογικὰ, vt libri Finium & de Oratore. τὰ δὲ αὐτοπρόσωπα, vt de Officiis & Orator,in quibus auctor omnia ex perſona ſua dicit. Σύνταγμα etiam ſignificat conſtitutionem atque ordinationem. Iſocrat. in Areop. Τὸ μὲν οὖν σύνταγμα τῆς πολιτείας τοιοῦτον ἦν αὐτοῖς. Σύνταξιν Athenæus vocat ſtipendium quod conferebant coloni Theſſalici, vt Iſocrates vſus eſt, Συντάξεις καὶ φόρους ὑποτελεῖν ἀναγκάζουσι. Significat etiã annua quæ dãtur à principibus,qualia à Rege hodie dantur.& liber ille ſtipendiarius,& breuiarium,quem ſtatũ Regis vocamus, ἀναγραφὴ συντακτικὴ dici poteſt. Athen.lib.x i.de Philadelpho loquens, Πτολεμαῖος δὲ μεταπεμψάμενος τοὺς ταμίας, καὶ ἥκειν κελεύσας μετὰ τῶν βιβλίων ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαί εἰσι τῶν τὰς συντάξεις λαμβανόντων, καὶ κατιδὼν, ἔφη καὶ αὐτὸς εἰληφέναι αὐτήν. Idem, Λαμβάνων γὰρ αὐτὸς σύνταξιν βασιλικὴν, μεταπεμψάμενος τοὺς ταμίας, ἐκέλευσεν ἐὰν προσέλθῃ ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς συντάξεως, λέγειν αὐτῷ ὅτι ἀπείληφε. Ἀσύντακτος, immunis à muneribus à Syneſio dicitur ad Troilum ſcribente, Πάλαι μὲν ἀπραγμονεστέρας ἐποιούμην τὰς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐντεύξεις καὶ πρὸ τῶν καὶ γράφων. ἔζων γὰρ ἐπὶ τῶν βιβλίων, ἔπου τινὰ ἀσύντακτος πάσῃ πόλει καὶ πολιτείᾳ, id eſt εἰς οὐδεμίαν τάξιν τεταγμένος, vel

Σύνταξις καὶ σύνταγμα.

Συνταγματικόν.

Ἀναγραφὴ συντακτική.

Ἀσύντακτος.

εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος,in nullum ordinē deſcriptus,vel in nullam claſſem contributus. Ipſe alibi,Καρπώσομαι δὲ χάριν, ἂν τῆς συντετάχθαι τῇ πολιτείᾳ Ῥωμαίων ἀπαλλαγῆναί μοι γένηται,id eſt,ſi immunitatē publicorum munerum adipiſci mihi contigerit. Ἀσύντακτος etiam ſignificat incompoſitum & inconditum.quia ςυνταττόμενος eſt cōpoſitus.Ariſtoph. Ἀσπάζομαι δ᾽ ὅτι ἧ προθύμως ἥκετε καὶ ςυντεταγμένως, κοὐ καταβεβλακευμένως. ἀπὸ μετὰ τάξεως καὶ σπουδαίως καὶ συγκεκροτημένως, quaſi compoſito agmine. Plut. Αἱ δὲ πολλαί με πεῖραι κωλύουσιν ἐκ πορείας πρὸς φάλαγγα ςυντεταγμένην μάχεσθαι. Thucyd. Οὗτοι δὲ ςυντεταγμένοι μάλιστα πρῶτος τοῦ στρατοῦ ἀπεχώρησαν. & Συνταξάμενος,acie inſtructa & agmine iter faciens.Xenoph.in v. ἑλληνικῶν, Ἐπεὶ δ᾽ ἦλθεν εἰς τὴν Ποτίδαιαν,ἐκεῖθεν ςυνταξάμενος ἐπορεύετο εἰς τὴν πολεμίαν. Idē in IIII. παιδείας, ἃ δ᾽ ἂν ἀσύντακτα ᾖ, ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν ἕως ἂν χώραν λάβῃ. Ἐκτάττω etiam τὸ παρατάττω,inſtruo aciem,καὶ ςυντάττω,id eſt compono ordines & agmen,καὶ ἐν τῇ παρατάξει καθίστημι. Diodor. Καταστρατοπεδεύσας δὲ περὶ τὰ Ἄρβηλα,τὰς δυνάμεις ἐν ταῦθα καθ᾽ ἡμέραν ἐξέταττε,καὶ τῇ ςυνεχεῖ παρατάξει καὶ μελέτῃ κατεσκεύαζεν εὐπειθεῖς.Idem,Ο δ᾽ Ἀλέξανδρος ὁρῶν προσιοῦσαν μεγάλην δύναμιν ἐκτεταγμένην πολεμικῶς,τοῖς σαλπικταῖς παρεκελεύσατο σημαίνειν τὸ πολεμικόν. Καὶ ἔκταξις,ἡ παράταξις,καὶ τάξις, καὶ σύνταξις. Idem,Ο δὲ Δαρεῖος κατὰ τὰς τῶν ἐθνῶν ἀξιοχρεὼς τὴν ἔκταξιν πεποιημένος,κατά τε τὸν Ἀλέξανδρον τεταγμένος, προσῆγεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Polyb.lib.2.hiſt.ὁ μὲν γὰρ στρατηγὸς Φλαμίνιος οὐκ ὀρθῶς δοκεῖ κεχρῆσθαι τῷ προειρημένῳ κινδύνῳ, περὶ αὐτὴν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἔκταξιν. Idem in I, Τηνικαῦτα δὲ τοὺς εὐζώνους ἐξαποστέλλων, ἠρέθιζε, μέχρι πᾶν αὐτοὺς ἐκτάξαι τὸ στρατόπεδον ἠνάγκασε,in aciē explicare.Arrian.in v, Ἀλέξανδρος δὲ ὡς ἤδη καθεώρα τοὺς Ἰνδοὺς ἐκτασσομένους, ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω.

Ἔκτακτοι tamen ab AEliano appellātur extraordinarii. Ἐπιτασσόμενοι autem ſunt qui in ſecunda acie diſpoſiti ſunt,id eſt poſt primam aciem introrſus ſtationē & ordinem habentes.vt in primo ἑλληνικῶν, Ἀρισοκράτης μὲν τὸ εὐώνυμον ἔχων ἡγεῖτο πεντεκαίδεκα ναυσί, μετὰ δὲ τοῦτον Διομέδων ἑτέραις πεντεκαίδεκα. ἐπετέτακτο δὲ Ἀρισοκράτει μὲν Περικλῆς, Διομέδοντι δὲ Ἐρασινίδης. Idem, Τὸ δὲ δεξιὸν κέρας Πρωτόμαχος εἶχε πεντεκαίδεκα ναυσί,παρὰ δ᾽ αὐτὸν Θρασύλος ἑτέραις πεντεκαίδεκα.ἐπετέτακτο δὲ Πρωτομάχῳ μὲν Λυσίας ἔχων τὰς ἴσας ναῦς,Θρασύλῳ δὲ Ἀριστογένης. Qua ratione οἱ ἐπιστάται ſunt iidem qui ἐπιτεταγμένοι. ſæpe tamen Ἐπίτακτοι & ἐπιτεταγμένοι pro triariis & ſubſidiariis accipiuntur. Plut. Αἱ δὲ ἐπιτεταγμέναι σπεῖραι,πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπόγυια ζουσι τοῖς πολεμίοις. vt Προτεταγμένοι dicuntur qui in frōte collocati ſunt. Ἐπιτάγματα etiā dicuntur ſubſidiariæ cohortes. Idem in Pomp. Ο δὲ μεταπέμψατο σπείρας ἓξ ἐκ τῶν ἐπιταγμάτων. Ἐπιτάττω, pro poteſtate iubeo,(eſt enim ἀρχικὸν ῥῆμα) & pro imperio ſtatuo.Ariſtot.in IIII. πολιτικ. Ἀρχὰς δὲ λεκτέον ταύτας ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαι περὶ τινων καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, καὶ μάλιστα τοῦτο. τὸ γὰρ ἐπιτάττειν ἀρχικώτερόν ἐστι. & Ἐπιταττόμενοι ſunt ſubditi,quibus imperia accipere neceſſe eſt.Idē in I.τῶν μετὰ τὰ φυσ. Οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφόν,ἀλλ᾽ ἐπιτάττειν.Plato lib.x.de Repub.Ο δὲ μιμητὴς πότερον ἐκ τοῦ χρῆσθαι ἐπιστήμην ἕξει ὧν ἂν γράφῃ,εἴτε καλὰ καὶ ὀρθά,εἴτε μή. ἢ δόξαν ὀρθὴν, διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης ςυνεῖναι τῷ εἰδότι,καὶ ἐπιτάττεσθαι οἷα δεῖ γράφειν. Διατάττω etiā deſcribo,decurio,& παρα-

Margin notes: Ἐκτάττω. — Ἔκτακτος. — Ἐπιτεταγμένοι. — Ἐπίτακτοι. — Προτεταγμένοι — Ἐπιτάγματα. — Ἐπιτάττω. — Ἐπιτάττομαι. — Διατάττω.

τάττω etiam ſignificat, id eſt digero & cōpono in ordines. & Διαταξάμενος ὁ παραταξάμενος. Xenoph. in VII. Ἑλληνικῶν, Τῇ δ' ὑστεραίᾳ οἱ Θηβαῖοι διαταξάμενοι, καὶ ἐμπλήσαντες τὸ πεδίον μέχρι τῆς θαλάσσης, ἔφθειρον εἴτι χρήσιμον ἦν ἐν τῷ πεδίῳ, agmine cōpoſito incedentes. Polybius διατεταγμένους στρατιώτας vocat in ſtationibus & vigiliis diſpoſitos, Οἱ διατεταγμένοι ἐξ ἑκάστης. Xenoph. de arboribus in quincuncē digeſtis in OEconom. (à quo Gaza mutuatus eſt cum Catonem Ciceronis verteret) Ἀλλ' ἐγώ τοι ὦ Κῦρε πάντα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντός σοι καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων. Idē, Ταῦτα, ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Quod Cicero, Mei ſunt ordines, mea deſcriptio, dixit, ἐμοὶ οἱ ὄρχοι, ἐμὴ ἡ διάταξις, ipſe Gaza vertit. Διατάττομαι voce paſſiua conſtituo & ſtatuo. Ariſtot. in Probl. ſegm. Διατάττομαι. duodetriceſimo, Καθάπερ οὖν τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας πρὸς τοὺς ἐπιεικεῖς τιθέμεθα, οὕτω καὶ αὐτὴ ἡ πενία ὑπ' αὐτῆς διατάττεται. Appian. in 2. τῶν ἐμφυλίων, ὁ μὲν δὴ πομπήιος ὧδε μιθριδάτην καθῃρήκει πόντου βασιλέα, καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ ὅσα ἄλλα ἔθνη περιείληφεν ἀμφὶ τὴν ἕω, διετάσσετο. Significat etiam edicere Plutarcho, quod Lucas voce actiua dixit duodeuiceſimo cap. Act. Διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ῥώμης, Eo quòd edixerat Claudius. Syneſ. Theophilo, Διὸ δέομαι γράφε, καὶ διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοῦτο ποιεῖν. καὶ γὰρ ἐμοὶ χρεία. Idem τῷ ἀδελφῷ, Οἶδ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλουμένοις τούτοις ἀντιδιατάττεται δόγματα, id eſt, philoſophi multa ſtatuerunt & decreuerūt contra receptas vulgo in Eccleſia opiniones & ſentētias Theologorum. Inde Διατάγματα τῶν ἀρχόντων καὶ διαγράμματα, edicta Διάταγμα. ſunt magiſtratuū, vt Plutarchus in Marcello auctor eſt. & Διατάξεις conſtitutiones & edicta principum quæ proſcribuntur, à Syneſio dicuntur. Greg. Τίνος οἱ περὶ θηκώσεις καὶ τὰ ἔγγραφα διατάγματα, id eſt conſtitutiones monaſticæ. Διάττω verò eſt proſilio, huc illúcque deſilio & emico, quod Διάττω. διάττεσθαι quaſi raptim elidi Plato in Cratylo dixit, Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. ἐκ τούτων δὴ ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ τηθὺς ὄνομα σύγκειται. Ariſtot. περὶ κόσμου, Ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε σέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται. Idem, Τῶν δὲ καθ' ὑπόστασιν ἐστὶ σέλα τε καὶ διάττοντες καὶ κομῆται. Διάττοντες dixit pro igniculis in cælo emicantibus & exiliētibus. In Problem. ἀστέρας διάττοντας dixit pro traiectionibus igniū. vt in primo Meteorolog. ἐὰν δὲ τὰ μήκη τῆς ἀναθυμιάσεως κατὰ μικρά τε καὶ πολλαχῇ διεσπαρμένα ᾖ, καὶ ὁμοίως κατὰ πλάτος καὶ μέγεθος, οἱ δοκοῦντες ἀστέρες διάττειν γίνονται. quos etiam διαθέοντας vocat. Greg. κατὰ Ἰουλ. Ὡς βολὴ βροντῆς, ὡς ἀστραπὴ διάττουσα, emicans. Et Διεξάττω, raptim emico & erumpo. Ariſtot. περὶ κόσμου, Οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται, hoc eſt ἐξορμῶντες, ἐξαγόμενοι. Διεξάττω. Ἄττω, τὸ ἄλλομαι καὶ ὁρμῶ, καὶ ἐκπηδῶ, καὶ ἀτάκτως ἐκφέρομαι. Ἄττω. Demoſth. Ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc proſiliens. Greg. de radio ex aqua repercuſſo dixit, Ἄττει γὰρ πολλαῖς καὶ πυκναῖς κινήσεσι. Plato, Ὡς τὰ πολλὰ δὲ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύρροποί εἰσι, καὶ ἄττοντες φέρονται ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα. Iulianus, Ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων ἢ αἱ ἐθέλωσιν ἄττοντες. Philoſtr. lib. III, Καπνὸν δὲ οὐδένα ἀπ' αὐτῆς τῆς φλογὸς ἄττει.

Προστάττω, mādo curam vel onus. Demoſth. Οὐχ ἑωρῶ ὅτε μέλλοντος αὐτοῦ λέγειν Προστάττω. (hoc eſt cum orationem ipſo habituro apud Amphictyonas tanquā συν-

δίκῳ ὅτῳ ἡ βουλὴ προσέταξεν ἑτέρῳ, τότε καὶ προσδοτέον εἶναι ἀπέφηνε. Significat etiá
impero tributum vel collationem. Xenoph. Καὶ τὴν πόλιν αἰσθάνομαι τὰ μὲν
ἤδη σοι προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν, ἱπποτροφίας τε καὶ χορηγίας καὶ προστατείας, hoc
eſt, hæc tibi munera imperantem. ἢν δὲ πόλεμος γίνηται, καὶ τριηραρχίας καὶ μισθούς, καὶ εἰσφορὰς τοσαύτας σοι προστάξουσι. His verbis & imperare & mandare
munera complexus eſt. Προστάττω etiam attribuo, deſtino, aſſigno ſignificat. Plato in Phædone, Καὶ πολλὰ παθοῦσα βίᾳ, μόλις ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος οἴχεται ἀγομένη. Thucydid. Θαρσοῦντες οὖν καὶ κυβερνῆται καὶ ναῦται, τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν ἕκαστος ἕπεσθε, χώραν μὴ λείποντες ᾗ ἄν τις προσταχθῇ, cuicunque attributus fue-
Προστάττομαι. rit & aſſignatus. Προστάττομαι paſſiua ſignificatione vt ἐπιτάττομαι, pro imperium accipio. Xenoph. Προστάττεσθαι γὰρ ἔφη αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν. Απο-
Αποτάττω. τάττω etiam προστάττω ſignificat, id eſt attribuo & deſtino. Polyb. Ομοίως δὲ
καὶ περὶ ἕκαστον τάγμα πάντες ἐξ ἑαυτῶν τιθέασι φυλακήν, τὰς δὲ λοιπὰς ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει. Idē, Τοὺς δ᾽ εἰς τὰς φυλακὰς ἀποταχθέντας, εἷς ἐξ ἑκάστης σημαίας οὐραγὸς ἄγει πρὸς τὸν χιλίαρχον ἑσπέρας, hoc eſt ἀφωρισμένους. Eſt enim ἀποτάττω, ἀφορίζω, ſe-
Απότακτος. cerno & ſeorſum deſtino. & Απότακτος, ad certum vſum ſepoſitus & ſelectus. & Αποτεταγμένος, deſponſus, deuotus, deſtinatus. & Αποτεταγμένη
Αποτάσσομαι. ὥρα, vt τεταγμένη, ſtata & conſtituta. Αποτάσσομαι voce paſſiua, iubeo valere, vt Cicero locutus eſt. Lucæ. I X, Πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς
εἰς τὸν οἶκόν μου, Primum autem indulge hoc mihi vt iubeam valere domeſticos meos. Et itidem cap. duodeuiceſimo Act. Apoſtol. Baſil. ad clericos
Neocæſ. ὅτι καὶ ἀνθρώποις ἔχομεν τῆς εὐσεβείας ἀσκητάς, ἀποταξαμένους τῷ κόσμῳ, καὶ
πάσαις ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις. Quare ſignificat etiam nuncium remitto &
renuncio, vt renunciare hæreditati: quo modo loquēdi etiam Quintilianus vſus eſt. vt in Pandectis, Αποτάσσεσθαι τῇ ὑποθήκῃ, καὶ παραχωρεῖν ἑτέρῳ, renunciare inſtitutioni, & alteri cedere hæreditate. & Αποτάττεσθαι τῇ κληρονομίᾳ. Greg. Τῇ ἁφῇ κατεμαλακίσθης; ἀπόταξαι ταῖς ἡδονῇσι, nuncium remitte, iu-
Αποταγή. be valere, abs te ſummoue, renuncia. Et Αποταγή, renunciatio, & cū extremum ſalutamus, & ſalutem alicui vitæ inſtituto dicimus. quæ etiam
Συντάσσομαι. Απόταξις dicitur. Τῷ ἀποτασσομένῳ opponitur ὁ συντασσόμενος, id eſt qui vult
ſe in aliquo numero cenſeri. Dionyſ. de baptiſmo infantium loquens, &
iis qui ἀνάδοχοι quaſi ſuſceptores vocātur, οὐδὲ γὰρ τοῦτό φησιν ὡς ὑπὲρ τοῦ παιδὸς, ἐγὼ τὰς ἀποταγὰς ἢ τὰς ἱερὰς ὁμολογίας ποιοῦμαι. ἀλλ᾽ ὅτι ὁ παῖς ἀποτάσσεται, καὶ
συντάσσεται, id eſt renunciat diabolo operum ſocietatē, & cultum, & iam
vult Chriſti cultoribus adnumerari & aggregari. Idē alibi, Καὶ πρὸς αὐτῷ τῇ ἀποταγῇ μαρτυρούμενος, ὁμολογήσαντα πρὸς αὐτὸν κελεύει συντάξασθαι τῷ Χριστῷ,
Απόταξις. καὶ πάσαις ταῖς παραδόσεσι ἱερολογίαις. Απόταξις etiam τῇ συντάξει opponitur. &
Αποταξάμενοι ſunt emeriti. & ἀποταξάμενος παῖς, exoletus. Cyril. Εἰς νοῦν μὴ λαβόντες τὴν σύνταξιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀπόταξιν τοῦ διαβόλου. Qui elegātius locuti ſunt id per verbum χαίρειν dixerūt. Athen. lib. X II. de Epicuro loquēs,
Τιμητέον δέ φησι τὸ καλὸν καὶ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ τοιουτότροπα, ἐὰν ἡδονὴν παρασκευάζῃ. ἐὰν
δὲ μὴ παρασκευάζῃ, χαίρειν ἐατέον, σαφῶς ὑπουργὸν ποιῶν ἐν τούτοις τὴν ἀρετὴν τῆς
ἡδονῆς. Plato in Phædro, Τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς ὥσπερ τὸ σῶμα εἴασε χαίρειν, καὶ κόσμους
ὡς ἀλλοτρίους ὄντας. Idem ad Dionyſium ſcribens, Ομως δ᾽ οὖν ταῦτα πάντα

χαίρειν ἐάσας ἦλθον, διανοηθεὶς ὡς οὐδένα δεῖ τῶν ἐμῶν φίλων ἐμὲ αἰτιᾶσθαι, omnia hæc neglexi, cōtempſi, poſthabui. Dicitur & per Ἐρρῶσθαι. Demoſth. κατὰ Ἐρρῶσθαι.
Μειδίου, Πολλὰ ἐρρῶσθαι εἰπὼν τοῖς νόμοις τοῖς ὑμῖν. Et περὶ παραπρεσβείας. Πολλὰ ἐρρῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ, valere iubens. Cic. ad Atticum, At ille πολλὰ χαίρειν τῷ καλῷ dicens, pergit Brunduſium. de fuga Pompeii loquēs. Alibi, Subturpicula mihi videtur eſſe παλινῳδία. ſed valeant recta, vera, honeſta conſilia. Alibi, Multam ſalutem dixi foro, vt πολλὰ ἐρρῶσθαι φράσας, hoc eſt foro conſuetudinem renunciaui.

Λέγω τὸ ὀνομάζω καὶ τὸ φράζω, oratoriè loquor, concionor. Demoſth. περὶ Λέγω.
παραπρεσβείας. Δημηγορεῖν & λέγειν pro eodem dixit, Πόσον γὰρ ἐδημηγόρει χρόνον Τίμαρχος; πολύν. οὐκοῦν τοῦτον τὸν Αἰσχίνης ἅπαντα ἐν τῇ πόλει, καὶ οὐδεπώποτε ἠγανάκτησεν, οὐδὲ δεινὸν ἡγήσατο εἶναι τὸ πρᾶγμα εἰ ὁ τοιοῦτος λέγει, ἕως εἰς Μακεδονίαν ἐλθὼν, ἑαυτὸν ἐμίσθωσε, Quanto igitur tempore concionari licuit Timarcho? multo. At omni eo tempore AEſchines in vrbe fuit, nec vnquam conqueſtus eſt quòd Timarchus publicè concionaretur. Λέγω, τὸ διακρίνω καὶ διαλέγω, diſcerno, diiudico. ὅθεν Λόγος, id eſt λογισμὸς, ratio. Plato in Timæo de anima loquens, Αὐτή τε ἀνακυκλουμένη πρὸς αὑτὴν, ὅταν οὐσίαν σκεδαστὴν ἔχοντός τινος ἐφάπτηται, καὶ ὅταν ἀμέριστον, λέγει κινουμένη διὰ πάσης ἑαυτῆς, ὅτῳ τ' ἄν τι ταὐτὸν ᾖ, καὶ ὅτου ἂν ἕτερον. Pro quo Cicero de Vniuerſitate diſcernit & diiudicat tranſtulit, his verbis, Diſcernítque quid ſit eiuſdem generis, & quid alterius, & cætera diiudicat. λέγω τὸ συλλέγω καὶ ἀναλέγω. Odyſſ. ιιιι, πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν. Ἐκλέγομαι voce paſſiua, τὸ προκρίνω καὶ προτιμῶ, eligo. De- Ἐκλέγομαι.
moſth. Λυκίδας καὶ Διονυσίους καὶ τοιούτους τινὰς ἐξειλεγμένοι. Plato in Timæo, Ἐκλεξαμένη τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγένηνται, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὡρῶν ἐν αὐτῷ κατιδοῦσα. Alexan. in 2. περὶ ψυχῆς, Γελοῖος γὰρ ἂν εἴη, ἐκλεγόμενος μὲν αὐτὰ, πρὸς οὐδὲν δὲ αὐτῶν ἀναφέρων τὴν ἐκλογήν. & identidē paſſiua voce, interdum tamē etiā ſignificatione, vt εἰ γὰρ ἀδιάφορος ἡ κτῆσις τῶν ἐκλεγομένων, καὶ μὴ συντείνουσα πρὸς τὸ τέλος, κενὴ ἂν εἴη καὶ ματαία ἡ ἐκλογή, eorum quæ eliguntur. Significat etiā ἀναγινώσκω. Pauſ. in Corinth. Βελλεροφόντην δὲ οὐκ αὐτοκράτορα ὄντα βασιλεύειν, εἶναι δὲ ὑπὸ Προίτῳ καὶ Ἀργείοις, ἐγώ τε πείθομαι, καὶ ὅστις τὰ Ὁμήρου μὴ παρέργως ἐξελέξατο. Ἐκ- Ἐκλέγω.
λέγω, τὸ τὸν φόρον ἢ τὸ τέλος ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω, quod coactoris officium eſt, qui ob id Ἐκλογεὺς dicitur & Φορολόγος, & cū duobus accuſatiuis conſtrui- Ἐκλογεύς.
tur. AEſch. Καὶ τὰ τέλη τοὺς παραπλέοντας ἐξέλεγον, A prætereuntibus nauigiis vectigalia exigebant. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Περὶ δὲ τῶν ὠνουμένων τὰ τέλη, καὶ τῶν ἐγγυωμένων, καὶ τῶν ἐκλεγόντων, τὰς πράξεις εἶναι τῇ πόλει κατὰ νόμους. A quo verbo fit per compoſitionem Παρεκλέγω, vt apud eundem περὶ παραπρεσβ. Τί οὖν, Παρεκλέγω.
Μεγαρεῖς οὐκ οἴεσθ' εἶναί τινα κλέπτην, καὶ παρεκλέγοντα τὰ κοινά; ἀνάγκη, καὶ πέφυκε, Non exiſtimatis eſſe qui pecuniam publicam furtim exigat, domúmque ſuam auertat? Greg. ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, Εἰ δὲ κινδυνεύεις σὺ τοῦ ἀμπελῶνος Ἡ παρὰ ἐν τῇ
παντελῶς ἐκπεσεῖν διὰ τῆς ἐμπορείας, καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον ζημιοῖ τὰ μικρὰ παρεκλέγων, συνθέσει.
φέρε τοῖς ἐμοῖς πείσθητι λόγοις. ἀφεὶς τὰς παρεξηγήσεις καὶ ἀντιθέσεις, ἀσυλλογίστως τῷ δώρῳ πρόσελθε, Quòd ſi ea lucri affectatione periculum tibi imminet ne à vineto prorſus excidas, & ſi in ſummam rei ſeſe damno ſæpe afficit is qui minuta perperam exigit, age vtere me auctore. hoc eſt qui perperam lu-

Παρακερδαίνειν.

crari vult. quod ipſe ibidem Παρακερδαίνειν vocat. Συγγνωστὸν ἦν σοι πρὸς τοὺς τοιούτους καταφθέγγοντι λογισμούς, καὶ παρακερδαίνειν τι βουλομένῳ τῆς τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας. Vbi tamen non perperam, ſed amplius iuſto lucrari ſignificat, & præter alios. Significat etiam eadem opera lucrari, obiter cõpendium facere. Gregor. Eudoxio, ἐπεὶ γὰρ τὸ μὴ πάσχειν οὐκ ἔχω, τοῦτό γε τῷ πάσχειν παρακερδαίνω, τὸ φέρειν, καὶ τὸ εὐχαριστεῖν ὥσπερ ἐν τοῖς εὐθύμοις, οὕτω καὶ τοῖς ἀλγεινοῖς.

Παρεξήγησις. Παρεξηγοῦμαι.

Sic Παρεξήγησις, praua interpretatio, in hoc ipſo exemplo. Et Παρεξηγοῦμαι verbum ἐν τῷ περὶ τῶν στηλιτευτ. Καὶ ὁ μύστης ἐν ἀπειρίᾳ, καὶ ὁ μυσταγωγὸς εὑρέθη παρεξηγούμενος τὴν ἀλήθειαν, ementiens veritatis interpretationẽ. Quod etiam Παρερμηνεύειν dicitur in Pandectis Græcis. Baſil. τὸ ὄνομα τοῦ χριστοῦ μὴ ἀπαρνεῖσθε, τὰς γεννηθείσας φωνὰς μὴ παρεξηγεῖσθε. Sic Παραγράφω τοὺς νόμους, perperam legem fero. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τοὺς λόγους οὓς ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, vel διακυκλῶν.

Παραγραμματισμός.

Sic Παραγραμματισμὸς appellatum eſt vitium peruerſè literas pronunciantium, vt ſi τὸν κόρακος κόλακα quiſpiam dicat, vt inquit Euſtathius. Sic Παραδιεζευγμένον apud Dialecticos vitioſè diſiunctum, vt inquit Gellius.

Παραδιοικεῖν.

Sic Παραδιοικεῖν apud Syneſium κατὰ Ἀνδρονίκου, Τί οὖν συνάπτειν πειρᾶ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; ὃς οὐδὲ διοικεῖν ἡμᾶς, ἀλλὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖς. οὗ τί γένοιτ᾽ ἂν ἀθλιώτερον; Idem Πυλαιμένει, Τῆς εἱμαρμένης δὲ οὔπω ταύτῃ ῥυείσης, νοῦν ἔχει πολλοῦ οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικεῖν, μηδ᾽ ἀσχημονεῖν ἀξιοῦντας ὠθίζεσθαι παρὰ τὸ τοῦ δεῖνος ἀρχεῖον, hoc eſt nec rectè nec ordine adminiſtrationi ciuili ſe immiſcere.

Παραγινώσκω.

Παραγινώσκω, perperam ſtatuo & iudico. Xenoph. in 1. ἀπομνημ. de iudicio Socratis loquẽs, Ὅσα μὲν οὖν μὴ φανερὸς ἦν ὅπως ἐγίγνωσκεν, οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, οὐ θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; id eſt παρὰ τὸ δίκαιον ἐγίνωσκον. Iſocrat. in Panath. pro perperam prælego & recito, Ἕως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς, καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες, οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων. vbi παραναγινώσκοντες legi poteſt. Iungitur & cum genitiuo, vt apud Philoſtratum, Παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου. ἀντὶ τοῦ παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες, hoc eſt iniquè ſtatuentes.

Παραναγινώσκω.

Παραναγινώσκω, ex aduerſo & altrinſecus lego, & apud Demoſthenẽ cum duæ leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum, & παρεξετασμός, vt κατὰ Τιμοκρατ. Καὶ νόμον εἰσήνεγκεν ἅπασιν ἐναντίον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐ παραναγνούς, οὐ λύσας, οὐ δοὺς αἵρεσιν, οὐκ ἄλλο ποιήσας οὐδὲν τῶν προσηκόντων. Alibi, Παραναγνῶθι, lege alterã legem viciſſim. AEſch. Ὑπομνήσατ᾽ αὐτὸν τὸ σανίδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι.

Παραίσχω.

In Παρανέχω & παραίσχω eandem ſignificationem habet ἡ παρὰ præpoſitio, quam in παραναγινώσκω, hoc eſt ex aduerſo vel altrinſecus tollo. Thucydides in III, Φρυκτοί τε ἤροντο εἰς τὰς Θήβας πολέμιοι. παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς πολλούς, πρότερον παρεσκευασμένους ἐς αὐτὸ τοῦτο, ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ᾖ.

Παραλογίζομαι. Παραλογισμός.

Παραλογίζομαι, falſa argumentatione vtor, & ſubdola ſupputatione fallo. Lucian. Ἐνέστι τότε ἀποκερδαίνειν παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. Significat etiã quacunque ratione fraudo & decipio. καὶ παραλογισμὸς ἀπαράτητος. Polyb. in quinto, Καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων εὖ παραλογιστότατον ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δο-

κοινῷ τῷ δημιουργήματι. Παράλογος ſubſtantiuum genere maſculino, vt ὁ παράλογος, dicitur id quod præter opinionem euenit. Thucyd. Τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι προδιάγνωτε. Idem, Δουλοῖ δὲ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον, καὶ τὸ πλείστῳ παραλόγῳ συμβαῖνον, id eſt Frágit autem feroces ſpiritus id quod repéte & præter expectationem, & lõge aliter quàm erat opinio accidit. Diodorus genere neutro dixit, de theſauris loquens Suſianis, Ταῦτα ἐκ πολλῶν χρόνων οἱ βασιλεῖς ἄθικτα διετήρησαν, πρὸς τὰ παράλογα τῆς τύχης ἀπολιπόντες αὐτοῖς καταφυγάς, Hæc tot talenta Perſarum reges iam olim intacta in ſanctiore theſauro aſſeruare inſtituerát, ad nec opinatos fortunæ impetus ſuffugia ſibimet ipſi relinquentes. Sic Liuius, Duas vrbanas legiones ad incerta belli Conſules conſcribunt. Idem, Non temere incerta caſuum reputat quem fortuna nunquam decepit. Παράλογον etiam dicitur τὸ ἀλόγως γινόμενον, id eſt temere & præter rationem. Παράλογον eo amplius dicitur quod præter proportionem eſt, hoc eſt τὸ μὴ ἀνάλογον. καὶ Παραλογία oppoſita eſt analogiæ. Παρανευρίζω, male chordas intendo. Ariſtoteles in ſeptimo de hiſtoria animalium, Ἥ τε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ τὸ τραχύτερον καὶ ἀνωμαλέστερον, οὔτε ὀξεῖα οὖσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πᾶσα ὁμαλὴ, ἀλλ' ὁμοία φαινομένη ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς, ὃ καλοῦσι τραγίζειν. Cicero fides incontentas pro hoc dixit in Finibus, Vt in fidibus plurimis ſi vna ita contenta numeris ſit, vt concentum ſeruare non poſſit, omnes æque incontentæ ſunt. Idem, AEque enim contingit omnibus fidibus vt incontentæ ſint, illud non continuo vt æque incontentæ. Incontentus tamen ad verbũ eſt ἀσύντονος. & Σύντονος ἁρμονία opponitur remiſſæ, hoc eſt incitata. Ariſtoteles in VIII. Politicôn, Τοῖς δ' ἀπειρηκόσι διὰ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τηλικούτοις. Idem, Σὺ δὲ ἔφη μαλακῷ καὶ μὴ συντόνῳ πνεῖ, id eſt languido. Et Συντονία, contentio & rigor. Idem, Διὰ τὴν τοῦ αἰδοίου συντονίαν. Huiuſmodi eſt παρακινῶ, de quo ſuprà diximus. & παραγωγή. Παραβλέπω, male video, negligenter aſpicio, oculos intentos non habeo, hoc eſt μὴ ἀτενίζω. Lucian. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους, niſi ego cæcutio in Menippis totis agnoſcendis. Ariſtoteles in primo Meteorolog. de quodam cometa loquens quem ſe vidiſſe ait, Τῶν γὰρ ἐν τῷ ἰσχίῳ τοῦ κυνὸς ἀστήρ τις ἔσχε κόμην, ἀμαυροτέραν μέντοι. ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, intuitu leuiter limo aſpicientibus, pluſculum apparebat. Inde Παραβλῶπες dicti οἱ διάστροφοι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεστραμμένοι. Ariſtot. in Problem. Διὰ τί ποτε ἐὰν μέν τις ἐκ βαλανείου κλέψῃ, ἢ ἐξ ἀγορᾶς, θανάτῳ ζημιοῦται. Et infrà, Οὐδὲν γὰρ ἰσχυρὸν ἔχουσι πρὸς τὴν φυλακὴν οἱ τιθέντες, ἀλλ' ἢ τὸ αὐτῶν ὄμμα. ὥστε δεῖ μόνον τις παραβλέψῃ, ἐπὶ τῷ κλέπτοντι ἤδη γίνεται, ſi oculos ſolum imprudens auerterit, ſi oculos in latus flexerit. Inde Παραβλέπω etiam ἀντὶ τοῦ ὑποβλέπω ponitur, quod eſt limis aſpicere per indignationem aut ſimultatem, aut iram præcipitem: non recto aſpectu intueri. Ariſtoph. σφηξὶ, Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι, θατέρῳ, εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς; πότερον ἐπὶ τυραννίδι. παραβλέψασα ἑτέρῳ, altero

Παράλογος.

Παρανευρίζω.

Σύντονος.

Παραβλέπω.

oculo improbè vel torue aſpiciens, καὶ ὑποβλέψασα. hoc enim ſignificat
Ὑποβλέπω. ὑποβλέπω. Lucian. Οὐχ ὁρᾷς ὡς δύηρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; Alibi, Δεινόν τι καὶ θηριῶδες ὑποβλέπων. Et ταυρηδὸν ὑποβλέπειν apud Pollucem. Significat etiam limis aſpicere ad collimandum. Ariſtoteles in Problem. ſeg. x x x i. de oculis peruerſis loquẽs, & hominibus ſtrabonibus, Ὅσοι δὲ μήτε ὁμοίως κειμένων τὴν σφαῖραν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείῳ ἔχουσι τὰ ὄμματα, ἢ ὁμοίως μὲν κειμένων, οὐκ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ, οὗτοι διεστραμμένοι εἰσί. διὸ ὑποβλέπουσι καὶ συνάγουσι τὰ ὄμματα, quare limis oculis aſpiciũt & in vnum coeuntibus. Sic enim verti debet ille locus, vt apud Lucianum, Ὑποβλέπειν οἷον ἐς τὸν πλησίον δειπνοῦ, κἀκεῖνον ζηλοῦν, καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. Plato in Sympoſ. Οἱ δὲ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Ὑποβλέπω etiam ſuſpicor, ſuſpecto. Idem in Critone, Καὶ ὅσοιπερ κήδονται τῶν αὐτῶν πόλεων ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. Inde illud Homericum, Τὸν δὲ ὑπόδρα ἰδὼν, ἀντὶ ὑποβλεπτικῶς καὶ βλοσυρῶς.

Ἀποβλέπω. Ἀποβλέπω eſt quod Latinè dicimus ſuſpicio, hoc eſt admiror & colo. Demoſth. Ἀπέβλεπον, ἐζήλων, ἐτίμων. Cõſtruitur & cum πρὸς præpoſitione, & ſignificat oculis deſigno, in eo ſpem meã colloco. quale eſt illud Virgilianum, Turnus vt infractos aduerſo Marte Latinos | Defeciſſe videt, ſua nunc promiſſa repoſci, Se ſignari oculis. Xenoph. in i i i i. ἀπομν. Γόπερ Θεμιστοκλῆς διὰ συνουσίαν τινὸς τῶν σοφῶν, ἢ φύσει τοσοῦτον διήνεγκε τῶν πολιτῶν, ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δεηθείη. Et in v i. ἑλληνικῶν, Καὶ χρήμασί γε δή που εἰκὸς ἡμᾶς ἀφθονωτέροις χρῆσθαι, μὴ ἐς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ᾽ ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. Significat etiam ſpecto. Galen. Τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα. Significat & reſpicio atque conuertor.

Ἀναβλέπω. Idem Xenoph. Ὥστε δοκεῖν πολλάκις εἰς τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν ἀποβλέπειν. Ἀναβλέπω, eſt poſt cæcitatem oculis reſtituor. Plato de Steſichoro, Ποιήσας δὲ τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, εὐθὺς ἀνέβλεψε. Vſus eſt etiam Lucas capite x x i i. Act.

Παρορῶ. Apoſt. Παρορῶ etiam præter notam ſignificationem, eſt idem quod limis oculis aſpicio, & tranſuerſim intueor. Xenoph. Ὁ δ᾽ αὐτόλυκος κατεθεᾶτο τὸν καλλίαν. ὁ καλλίας δὲ παρορῶν εἰς ἐκεῖνον εἶπεν. Significat etiã non animaduerto, & per incuriam aut conniuentiam tranſmitto. Greg. Πρᾶγμα πολλοῖς μὲν παρορώμενον, ἐμοὶ δὲ καὶ λίαν ἐξεταζόμενον. Significat etiam perperam video, hoc eſt in aſpectu fallor, vt ſi quis ſolem aſpiciens, ποδιαῖον ex aſpectu eſſe iudicet. Ariſtoteles in v i. Politic. ſuperiore ſignificatione vſus eſt, Ὀλίγον μὲν γὰρ πονηρὸν παρορᾶται· πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλόν ἐστι. Plato in Hippia minore, Ποτέροις ἂν οὖν βούλοιο ὀφθαλμοῖς κεκτῆσθαι, καὶ ποτέροις ξυνεῖναι,

Παρακούω. οἷς ἑκὼν ἄν τις ἀμβλυώττῃ καὶ παρορῴη, ἢ οἷς ἄκων; Παρακούω etiam ſic accipitur vt παρορῶ. Syneſ. preſbyteris, Ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιῶν ἐπάρατος τῷ θεῷ, ὅστις ἀσεβῆ συνοδὸν ἰδὼν, παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν, id eſt, audiens ſic tranſmiſit quaſi non audierit. Lucia. Καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ μετεωρότητος. Παρακούω etiã eſt perperã audio, temere exaudio. Plato in Protag. Εἴποιμ᾽ ἂν ἔγωγε ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας. ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Sic intelligo apud Galenũ in 2. Therapeut. vbi meminit libri quem compoſuit περὶ τοῦ πλήθους τῶν νοσημάτων, ſic enim inquit, Ὅθεν οὐδ᾽ ἀναγινώσκειν ἔτι τὰ μετὰ ταῦτα

ἐπιθησόμενα συμβουλεύω, πρὶν ἐν ἐκείνοις γυμνάσασθαι. παρακούσας γάρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων, οὔτ᾽ αὐτὸς ὠφεληθήσεται, καὶ μάτην ἐγκαλέσει τοῖς ὀρθῶς λεγομένοις, hoc eſt κακῶς συνείς, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων. Plut. in Platonicis quæſt. ἔπειτα σκόπει μὴ παρακούωμεν τοῦ Πλάτωνος ἐκ τούτων κεραννύσθαι τὸν λόγον, οὐ διὰ τούτων, εἰρηκότος. Παραισθάνομαι etiam in ſenſu fallor, non ſum ſatis com- Παραισθάνομαι.
pos exacti ſenſus. Plato in Theæteto, Ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾶν ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. Παρακούω etiam eſt non obtempero, dicto audiens nõ ſum. Lucian. Ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος. Vnde Παρακοὴ & Παράκουσμα. Syneſ. Θεοφίλῳ, Ἀκοὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοὴ, id eſt Παράκουσμα.
contumacia. Plato pro praua doctrina vtitur quã quis à malo præceptore didicit, aut pro exitioſo acroamate, cũ quis male audiendo, mala opinione imbutus eſt. Sic enim dicit, τοῖς Δίωνος ἑταίροις ſcribens, ἔστι δέ τις τρόπος τοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα πεῖραν λαμβάνειν, οὐκ ἀγεννής, ἀλλ᾽ ὄντως τυράννοις πρέπων, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. ὃ δὴ κἀγὼ Διονύσιον εὐθὺς ἐλθὼν, ᾐσθόμην καὶ μάλα πεπονθότα. Idem inferius, Πάντα μὲν οὔτ᾽ ἐγὼ διεξῆλθον, οὔτε Διονύσιος ἐδεῖτο. πολλὰ γὰρ αὐτὸς καὶ τὰ μέγιστα εἰδέναι τε καὶ ἱκανῶς ἔχειν προσεποιεῖτο, διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. Plut. in Philopœm. Ἐκεῖνοι γὰρ χρὴ τὸν ἄρχοντα τὴν γνώμην ἔχειν, τὰ δὲ οἰκεῖα μὴ κινεῖν, ἀλλὰ καὶ παριδεῖν τι καὶ παρακούειν τῶν ἁμαρτανομένων. Παρόραμα vt Παρόραμα.
παράκουσμα. Themiſt. in 1. Poſt. analyt. Ταῦτα γὰρ ἔνεστι καὶ χωρὶς συλλογισμοῦ τινὸς ὑπολαμβάνοντας ἀπατᾶσθαι. ὅμοια γάρ ἐστι τοῖς κατὰ τὰς αἰσθήσεις παροράμασιν ἢ παρακούσμασι. Ariſtot. περὶ ἐνυπνίων, Τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστι, οὐ τοῦτο δ᾽ ὃ οἴεται. ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ ὑπόκειται μηδὲν ὁρᾶν, μηδ᾽ ἀκούειν, μηδ᾽ αἰσθάνεσθαι, Qui enim nec rectè videt nec audit, aliquid tamẽ videt, & aliquid audit. at eũ qui in ſomnio fallitur, nihil nec videre nec audire nec omnino ſentire confeſſum eſt. Παραφθέγγεσθαι, τὸ παρὰ ῥυθμὸν φθέγγεσθαι, vt vox quæ Παραφθέγγεσθαι.
nõ reſpõdet & cõgruit. vnde etiã perperã loqui, nec cõcinnè reſpõdere ſignificat. vt apud Platonẽ in Euthyd. Οὐκ αὖ ἔφη παύσῃ παραφθεγγόμενος; perperã reſpondẽs. ſuprà enim dixerat pro eodẽ, Οὗτος αὖ ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις. οὐ γὰρ ἔγωγε ἐρωτῶ ὅτῳ, Hic enim (inquit) plus reſpõdet quàm rogetur. Et Παράφθεγμα, incõgruum reſponſum. Ibidẽ, Ἀεὶ δ᾽ ἐπίσταμαι, πότερον τὰ μὲν τούτῳ ἐπίστασαι ᾧ ἐπίστασαι, τὰ δ᾽ ἄλλῳ, ἢ τούτῳ πάντα; τούτῳ ἔφην ἐγὼ Παράφθεγμα.
ἅπαντα ἅγ᾽ ἐπίσταμαι. τοῦτ᾽ ἐκεῖνο ἔφη, ἥκει τὸ αὐτὸ παράφθεγμα. ac ſi diceret, τοῦτ᾽ ἐκεῖνο, ἅγ᾽ ἐπίσταμαι, παρὰ μέλος, hoc eſt inconcinnè, ἀπεκρίνω, καὶ ἀπειροκάλως ἐφθέγξω, καὶ οὐκ ἐμμελῶς, non congruè, non appoſitè, non conſentaneè reſpondiſti & locutus es. Iſæus ὑπὲρ τοῦ Κίρωνος κλήρου, Εὐθὺς οὖν τοῦτο προεφθέγγετο, ὡς οὐδ᾽ ὁτιοῦν εἴη Κίρων καταλελοιπώς, οὐδένα λόγον ἐμοῦ πω ποιουμένου περὶ τῶν ἐκείνου χρημάτων. hoc loco ſignificat nihil ad rẽ pertinẽtia loqui, nõ qua de re agitur reſpõdere aut verba facere, hoc eſt, vt aliqui locuti ſunt, ἀπροσδιόνυσα λέγειν. Athen. lib. xv, Καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροσδιόνυσά τινα εἰρήκασιν Απροσδιόνυσος.
περὶ τῶν προκειμένων. ac ſi dicas, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον καθήκοντα. Ex prouerbio enim vox manauit, quod aiebant, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Idem in vndecimo, Ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πλέοσι, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἁλίσκῃ, ἀπροσδιονύσοις λόγοις πραγματευόμενος. Probum tamen verbum fuiſſe vſitatúmque magnis auctoribus, ex Cicerone coniicio, apud quem hæc dictio le-

gitur ſextodecimo Epiſtolarum ad Atticum, Sed nihil tam ἀπροσδιόνυσον mihi primo videbatur, quàm ad has literas, quibus ego à te conſilium petieram, te mihi iſta reſcribere. id eſt, nihil magis ab re eſſe videbatur. Elegátius enim ſic legebatur quàm ἀπροσδόκητον, vt nuper mutatum eſt ab

Παραμετρεῖν. emendatoribus. Παραμετρεῖν eſt παράλληλα μετρεῖν apud Gregorium, vt παραθεωρεῖν, παρεξετάζειν, παρεκτείνειν, & alia quæ contendere ſignificant, vt ſuperius dictum eſt. Lucian. Οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὸ μέγα δείξειεν ἂν μέγα, εἰ τοῖς μικροῖς

Παρακρίνω. παραμετρεῖν. Sic Παρακρίνω. Plutarchus in Anton. Τοῖς δὲ Πάρθοις παρακεκριμένοις λόγου κρείττων ἡ τάξις ἐφαίνετο τῶν Ρωμαίων, quaſi παρατεταγμένοις dixit, & iuxtà locatis, ex aduerſo inſtructis, atq; ita propè vt σύγκρισις fieri poſſet. Idem de congreſſu Sexti Pompeii cum Octauio & Antonio loqués, Καὶ συνῆλθον κατὰ τὴν ἐν Μισηνῷ ἄκραν, Πομπηΐῳ μὲν, τοῦ στόλου παρορμοῦντος, Ἀντωνίῳ δὲ καὶ Καίσαρι, πεζῶν παρακεκριμένων, id eſt exercitu pedeſtri admoto è propinquo & prope in procinctu exiſtéte, vt παρορμοῦντος dictum eſt pro iuxta ſtationem habente, & littus circundante claſſe. quæ enim compa-

Παραπόλλυμι. rantur, neceſſe eſt vt admoueantur & componantur. Παραπόλλυμι, ἔξω τοῦ πρέποντος ἀπόλλυμι, indecenter & ineptè perdo: quod ſignificat malè colloco, ſtultè impendo. Et Παραπολέσθαι dicuntur quæ depereunt. Demoſth. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἠτίμωται καὶ παραπόλωλεν, ὁ δὲ οὐδ᾽ ὁτιοῦν πέπονθεν. τουτέστι παρέοικε τοῖς ἀπολωλόσι, ſimilis eſt perdito, inquit Interpres, vel immerito perditus

Παραναλίσκω. eſt cum eſſet inſons. Παραναλίσκω ſignificat obiter & præter deſtinatum impendo, & perperam conſumo. Sic Gregorius in ſecúdo κατὰ Ἰουλ. Οἷς δὲ Χριστιανοὺς ἤλασας οὕτω πικρῶς, καὶ τοσοῦτον ἔθνος καὶ οὕτως ἱερὸν παραναλώσας, ἑκὼν παρατρέχεις. Idem de baptiſmate, Ὅσα τὰ παρ᾽ ἐλπίδα συμπτώματα, ἢ πόλεμος

Παρανάλωμα. παραναλίσκει, ἢ σεισμὸς συνέχωσεν, ἢ θηρίον ἥρπασεν, ἢ νόσος ἀπώλεσεν. Παρανάλωμα, τὸ ἀνωφελῶς ἢ περιττῶς ἀναλωθὲν, καὶ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα. Plutarchus de Cethego loquens in Cicerone, Πάλιν δὲ δίκην ἔχων, καὶ διαφθείρας ἐνίους τῶν δικαστῶν, ἐπεὶ δυσὶ μόναις ἀπέφυγε ψήφοις, ἔφη, παρανάλωμα γέγονε τοῦ θατέρῳ κριτῇ δοθὲν, id eſt impenſa ſuperuacua, quia alter duorum corruptus ſatis erat. Quod verbũ hominis erat leges & iudicia ludibrio habentis. AElianus de quadrigis tam puſillis factis vt à muſca tegerentur, & opere ſimili opificio ad admirationem tantùm facto, ὧν ἐμοὶ δοκεῖ ὁ σπουδαῖος ἀνὴρ οὐδέτερον ἐπαινέσεσθαι. τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα; quàm fruſtra tempus conterere? Syneſ. τοῖς ἐπισκόποις, Κεῖται παῖς ἀνδρὸς λαμπροτάτου, ἅπασι τοῖς οὖσι λελειτουργηκὼς τῇ πόλει, τῶν πρὸς ἕτερον φθόνου γεγονὼς παρανάλωμα, id eſt obiter ob alterius odium perditus, non cauſa ſua. Eſt enim Παρανάλωμα, additamentum & velut appendix impenſæ deſtinatæ. Baſilius περὶ ταπεινοφροσύνης, Θερμότης δὲ ἀνθρώπων χρῶν δύναμις, καὶ τάχος ποδῶν, καὶ σώματος εὐμορφία, νόσων παραναλώματα, id eſt quæ obiter à morbis conſumuntur, qui alios effectus habent. Febris enim hominem torrens, vnà etiam decorem & colorem

Παρεμπορεύομαι. delet. Παρεμπορεύομαι, obiter tracto vel negocior. Lucian. ἐν τῷ πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγ. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ᾽ ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας

Παρεμπόρευμα. δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ. Et Παρεμπόρευμα quod acceſſionis vice tra-

ctatur, quaſi negociationis deſtinatæ πάρεργον. Baſilius τοῖς ὑφ' ἑαυτὸν ἀσκη-
ταῖς, Ἐμπορικὸν βίον μεταχειριζόμενοι, παρεμπόρευμα ποιοῦνται τὴν ἡμετέραν διαβο-
λὴν, negociantes, & quæſtum in eccleſiis ſectantes, obiter lucrum ſeſe fa-
cere cenſent in nobis obtrectãdo. Idem Lucian. Οἶμαί σε ἂν ἐπιδεδεῖχθαί μοι
βουλόμενον, τὸ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι τὸν Ὅμηρον, τῷ δώρῳ παρεμπόρευμα πεποιῆ-
σθαι τὸν Δημοσθένην. Verba ſunt ei dicta, qui cum Homerum magnopere
laudaret quaſi deſtinato opere, tamen in mentionem Demoſthenis de-
lapſus eſt, & ex amborum contentione laudes oratoris attexuit, quaſi ἐγ-
κωμίου ὁμηρικοῦ παράρτημα. Παραδιηγοῦμαι obiter narro, exponóque. Plu- Παραδιηγοῦ-
tarch. in Homero, Τὰ δὲ τούτων ἀρχαιότερα ὅσα ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ ἐγένοντο, μαι.
συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παραδιηγήσατο. Idem de oratione Phœnicis loquens
in nono Iliados, Παραδιηγεῖται δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῆς νεότητος ἁμαρτίας αὐτοῦ, ἐμφαίνων
ὡς καὶ ἄβουλον ἡ τοιαύτη ἡλικία. Simile eſt παρακερδαίνω de quo ſuprà dictum
eſt. Παραπολαύω, τὸ συναπολαύω. Παραδυναστεύω, τὸ συνάρχω. Gregor. Τῶν Παραδυνα-
γὰρ ἄλλων ἁπάντων οἰομένων καὶ προσδραμεῖσθαί με τῷ γεγονότι καὶ περιχαρήσεσθαι, καὶ στεύω.
συνδιανεμεῖσθαι τὴν ἀρχὴν, ἢ παραδυναστεύσειν, οἴκοι κατέμεινα, de epiſcopatu Ba-
ſilii loquens. Syneſ. τῷ ἀδελφῷ, Ἀλλ' ἕτερός ἐστιν ὁ νεανίσκος ὁ Πρόκοιλος, ὁ Νάρσῃ
τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui ſimul regnauit & poſt
eum. Sic etiam appellantur proceres, quaſi imperii participes. Thucydi-
des in ſecundo, Οὐ μόνον δὲ τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραδυναστεύουσί τε καὶ γενναίοις
Ὀδρυσῶν. Baſilius Gregorio auũculo, Νυνὶ δὲ ἡ βλάβη οὐκ εἰς ἕνα ἢ δεύτερον πε-
ριορίζεται, ἀλλὰ πόλεις ὅλαι καὶ δῆμοι τῶν ἡμετέρων παραπολαύουσι συμφορῶν, id eſt
συναπολαύουσι. Theodoritus hiſtor. Eccleſ. lib. 1, Τοσοῦτον δὲ ἴσχυσεν ἡ ἀρείου ἀσέ-
βεια, ὡς καὶ ἀπολαῦσαι ταύτης τὸν ἀπὸ μαρμαρικῆς, καὶ Σεκοῦνδον τὸν ἀπὸ Πτολεμαΐδος. τῶν
γὰρ αὐτῶν κἀκεῖνοι τετυχήκασι, eaſdem pœnas pependerunt. Idem in ſecũdo,
Οὕτως Ἀθανάσιον ἐπανελθόντα εὐμενῶς εἶδε ὁ Κωνστάντιος. ἀλλ' οἱ τότε παραδυναστεύον-
τες τῇ ἀρειανικῇ εἰσδεδεγμένοι νόσῳ, ἔφασκον τὸν Ἀθανάσιον μίαν παρέχειν ἐκκλησίαν
τοῖς κοινωνεῖν οὐ βουλομένοις αὐτῷ, id eſt, ii qui in ſummo rerũ actu erant, & qui
rerum potiebãtur cum Conſtantio. Idem alibi, οἱ δὲ βασιλεῖ παραδυναστεύον-
τες, καὶ τῆς αἱρέσεως προστατεύοντες, τὴν μὲν ἐπιστολὴν λαβόντες, ἀπέδοσαν τῷ βασι-
λεῖ. τοὺς δὲ πρέσβεις οὐκ εἰσήγαγον. Gregorius magnus de ipſo Baſilio loquens,
Καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ καὶ ταῦτα τῆς ἐκείνου φιλίας τι παραπέλαυσα, hoc eſt ſi obiter Παραπολαύω.
hunc fructum percepi ab eius amicitia. quod ideo dicit, quia in mentio-
ne Baſilii ſeipſum laudauerat, hoc eſt, ſi communionem laudis ab amici-
tia eius aſſecutus ſum, & cum eius laudibus meæ laudes permixtæ fuerũt.
Ponitur & pro ἀπολαύειν. Syneſ. Τῆς δ' ἐμῆς φύσεώς τε καὶ προαιρέσεως παραπο-
λαυέτω καὶ ὅστις ἔξωθεν. Sic Παραποδύομαι ἀντὶ τοῦ συναποδύομαι. Plato, ἆρα κἂν Παραποδύο-
εἰς Λακεδαίμονα ἐλθὼν πρὸς τὰς παλαίστρας, ἀξιοῖς ἂν ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς, ἐνίους μαι.
φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος παραποδυόμενος; Παραπορεύομαι, ſimul Παραπορεύο-
incedo, adambulo, ad latus ingredior. Ποτὲ δὲ παρὰ ζύγια πλάγιοι παραπορεύ- μαι.
ονται, τὴν ἀσφάλειαν τούτοις παρασκευάζοντες. & AElianus itidem. Παρασημαίνω, Παρασημαί-
pariter & eadẽ opera ſignifico, vel ſimul ſignifico. Baſilius in Hexaëme- νω.
ron, Ὁ δὲ τὴν ἄνω καὶ τὴν κάτω ἐπιμνησθεὶς, καὶ τὴν μέσην τούτοις ἐκπληροῦσαν χώ-
ραν συνεκδοχικῶς παρεσήμανε, ſimul & vna comprehenſione ſignificauit.

Παραστρατηγῶ. Παραστρατηγῶ eodē modo accipitur. Plutarchus in Phocione, Πάλιν ἅπαξ λέγεται παρενοχλοῦντος ἐν στρατείᾳ τινὶ τοῦ νεανίσκου, καὶ κόπτοντος αὐτὸν ἐρωτήμασιν ἀκαίροις καὶ συμβουλίαις, ὅτι ἐπανορθουμένου καὶ παραστρατηγοῦντος, εἰπεῖν, ὦ Χαβρία, Χαβρία, μεγάλην γέ σοι χάριν ἐκτίνω τῆς φιλίας, ὑπομένων σου τὸν υἱόν, id eſt, cum ille adoleſcens filius Chabriæ conſiliariū ſe illi ingereret, & cōſilia eius reprehenderet, quaſi iiſdem auſpiciis cum eo faſces haberet: quaſi collega in prætura eſſet. & in Alexandro, Τῇ δὲ μητρὶ πολλὰ μὲν ἐδωρεῖτο καὶ κατέπεμπεν, οὐκ εἴα δὲ πολυπραγμονεῖν, οὐδὲ παραστρατηγεῖν, id eſt cum Antipatro bellicas res gerere, & eodē imperii bellici iure fungi.

Παρασπείρω. Παρασπειρόμενον eſt etiam quaſi συσπειρόμενον. Alexand. in 2. περὶ ψυχῆς, ἔστι δὲ τὸ μὴ ὂν ἐν τοῖς ἐν γενέσει παρεσπαρμένον καὶ μεμιγμένον. pro quo paulo poſt dicit, ἔστι γὰρ τὸ μὴ ὂν ἐγκεκραμένον τοῖς οὖσιν. Idem, ἡ δὲ κατασκευὴ τοῦ εἶναι ἀναίτιον κίνησιν, αὕτη, εἰ δέδοται τὸ μὴ ὂν παρεσπαρμένον αὐτοῖς καὶ συνοδεῦον, conſitum & interſitum.

Παραπρεσβεύσασθαι. Παραπρεσβεύσασθαι, falſam legationem obire, vt Cicero dixit, vel falſò renunciare legationem, vel ſordidè legationis munere fungi. Demoſthenes κατὰ Τιμοκράτ. Καὶ προδοσίας γε δήπου, τρία τάλαντα ἀπέτισε. καὶ συνέδρου γενομένου κλοπὴν αὐτοῦ τὸ δικαστήριον ἀπέγνω, καὶ δεκαπλάσιον ἀπέτισε, καὶ παρεπρέσβευσαν εἰς Αἴγυπτον. AEſchin. περὶ παραπρεσβ. Ἐχθρὸς ὤν, οὔπω καὶ τήμερον τετόλμηκέ με εἰσαγγέλλειν παραπρεσβεύσασθαι. Idē, ἀλλ' οὕτως ὡς καὶ Φιλίππῳ προδοὺς τὴν πατρίδα, καὶ παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως, καὶ θεραπεύσας τοὺς Μακεδόνας.

Παραπρᾶξαι. Παραπρῆξαι Herodotus dixit præter iuſſa & mandata agere.

Παραποιεῖν. Παραποιῶ τὸ κιβδηλεύω καὶ νοθεύω, adultero, vt παρασφραγίζω, παραχαράττω, παρακόπτω. vt παραποιησάμενος τὴν σφραγίδα, falſo aſſimulans, adulterans. Et παραποιήσεως γραφή, accuſatio falſi. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτ. Μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα, δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες ἄδικοι, ὅλον ἂν κλῆρον ἐφ' ἑτέρους μετήνεγκαν, ſignum adulteratum & falſum. Παραποιῶ, ad diſſimulationem veritatis & ne res agnoſcatur corrumpo vel immuto. Athen. libro XII, Πολλὰ γὰρ τοῦ Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην, id eſt immutauit ne furtū agnoſceretur.

Ἀπαραποίητος. vnde Ἀπαραποίητον, τὸ γνήσιον καὶ ἀνόθευτον. Παραποιῶ, inuerto, peruerto, quaſi παρατρέπω. Pauſ. in 1. Eliacôn, Τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι.

Παραποίημα. Inde παραποίημα, verbū de induſtria paulum immutatū ad aliud ſignificandum: quod plærūque fit facetè vel ſcommaticé. Ariſtot. in 3. Rhetor. περὶ τῶν ἀστείων ἀποφθεγμάτων loquens, καὶ μεταφορῶν, καὶ τῶν εὖ ἠνιγμένων, Γίνεται δὲ (inquit) τοῦτο ὅταν παράδοξον ᾖ, καὶ μὴ ὡς ἐκεῖνος λέγει, πρὸς τὴν ἔμπροσθεν δόξαν,

Παράγραμμα. ἀλλ' ὥσπερ ἐν τοῖς γελοίοις τὰ παραπεποιημένα, ὅπερ δύναται καὶ παραγράμματα, σκώμματα. ἐξαπατᾷ γάρ, καὶ ἐν τοῖς μέτροις. οὐ γὰρ ὥσπερ ὁ ἀκούων ὑπέλαβεν. cuiuſmodi eſt, ἔστειχε δ' ἔχων ὑπὸ ποσσὶ χίμεθλα. ὁ δ' ᾤετο πέδιλα ἐρεῖν, auditor (inquit) exiſtimabat eum dicturū πέδιλα, id eſt talaria. vt Iliad. ξ, Homerus de Iunone, Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. & pro hoc audit χίμεθλα, id eſt vlcera hyberna, quæ & manus & pedes infeſtāt hyeme. Sic prædo pro prætore dicitur, & οἱ ἀκροαταὶ ἐξαπατῶνται. Dicitur autē σκωπτικὸν παράγραμμα, quia ſcriptura inuertitur, id eſt μεταστρέφεται. Idē, τὰ δὲ παραγράμματα ποιεῖ οὐχ ὃ λέγει, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα, οἷον τὸ Θεοδώρου εἰς Νίκωνα τὸν κιθαρῳδόν, θράττει σε, καὶ ἐξαπατᾷ. ἄλλο γὰρ λέγει. διὸ μαθόντι ἡδύ. ἐπεὶ εἰ μὴ ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶναι, οὐ δόξει ἀ-

γελοῖον εἶ), Facetum (inquit) dictú non fuiſſet, niſi Thracem eſſe hominé auditor exiſtimaſſet. Θεράτῃ enim ἀντὶ τοῦ παράτῃ καὶ ἐκπλήττῃ intellexiſſet, & ſic frigidú dictũ fuiſſet. Cum auté Θρᾴττῃ ἀντὶ τοῦ Θρακίζῃ vel Θρακικῶς ἐξαπατᾷ intellexit, placuit vrbanè dictú. Greg. in 1. περὶ υἱοῦ, ἄρα γραφῶν ἀπίστοις, κατὰ τοὺς μὴ ὡς παραχαραττόντων τὰ τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀληθείας; vt adulterátes & deprauantes ſcripturã. Tranſlatio eſt à monetariis & iis qui falſum númum percutiunt: qui Παραχαράκται dicuntur, ἀπὸ παρακόπτοντες τὸ νόμισμα. Καὶ παρακεκομμένον νόμισμα, τὸ κίβδηλον καὶ παρακεχαραγμένον. Et per metaphoram παρακεκομμένος ἀνὴρ, improbus & prauus, qui & παράσημος & παράτυπος dicitur. Ariſtoph. ἀχαρν. Ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα, ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια, quaſi moneta male & falſò percuſſa. Παρακόπτω etiam fraudo, damno afficio. Ariſtophanes νεφέλαις, Ὑπ' ἀργυραμοιβοῦ παρεκόπτη δὶς χοινίκῳ. ἀντὶ ἐζημιώθην. Et παρακόπτω τῇ διανοίᾳ, τὸ παρανοῶ, deliro, μαίνομαι. καὶ Παρακοπτικὸς, ὁ φρενιτικός. Galen. Λήθαργος παρακοπτικὸς, ἡ παρακοπὴ ληθαργικὴ, ἡ φρενιτική. Ariſtot. περὶ θαυμασίων ἀκουσμ. Λέγεται δέ τινα ἐν Ἀβύδῳ παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἐρχόμενον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι. καὶ ὡς κατέστη τῆς παρακοπῆς, ἔφησεν ἐκεῖνον αὐτῷ τὸν χρόνον ἥδιστα βεβιῶσθαι. Παρασημαίνω, τὸ παραχαράττω. Καὶ παράσημον ἀργύριον, τὸ κίβδηλον καὶ παρακεκομμένον. Καὶ παρασεσημασμένος τι μέρος, ὁ βεβλαμμένος τι μέρος, καὶ ἀνάπηρος, id eſt aliquo membro mutilato inſignitus. Παράσημος etiã inſignis & inter alios conſpicuus. Plutarchus in Politicis præceptis, Οὐδὲ τοῖς εἰς ζωφὴν καὶ πολυτέλειαν ἐπιφθόνοις παράσημος, ἀλλ' ἴσως καὶ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ. Et apud eundé, Τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα, inſignia imperii. Theophraſt. Ἀλλ' ἄμφω καλοῦσι κέδρους, πλὴν παρασήμως κέδρον ὀξύκεδρον, id eſt inſignitè & cum additamento. Παρασημαίνομαι voce paſſiua obſigno ſignificat, hoc eſt ἐπισφραγίζομαι, καὶ τὴν σφραγῖδα ἐπιτίθημι. Demoſth. περὶ ἀντιδόσεως, Ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων ἃ παρεσημηνάμην, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν ἀνέῳξε. Dicitur etiã Κατασημαίνομαι καὶ ἐνσημαίνομαι. Xenoph. Ὁ δὲ ἐπεὶ εἶδε πλοῖα, κατέκλεισε αὐτὰ, καὶ κατεσημήνατο, καὶ φύλακας κατέστησε. Herodian. οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι. Significat etiã inſignio. Greg. Ἐσθῆτας τὰς κατασημαινούσας τοῖς σταυροῦ σχήμασι. Xenoph. in VIII. παιδείας, Διέπεμπε δὲ καὶ τούτοις οὓς ἀγασθείη ἢ ἐν φυλακαῖς, ἢ ἐν θεραπείαις, ἢ ἐν αἷς τισιν οὖν πράξεσιν, ἐνσημαινόμενος τοῦτο, ὅτι οὐχὶ λανθάνει χαρίζεσθαι βουλόμενοι, hoc ſignificans & intelligendú præbens. Themiſt. in 2. de Anima, Οὕτω γὰρ ἂν γίνοιτ' ἂν ἡμῖν ὁρισμὸς, οὐ τὸ ὅτι μόνον δηλῶν, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ὅρων ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰτίαν ἐνσημαινόμενος. Appian. Καὶ πολλοὶ τοῦτο ἔλεγον, ὅτι μόνον ἂν γένοιτο φάρμακον ἐν τοῖς παροῦσι κακοῖς ἡ μόναρχος ἐξουσία, id eſt dictator: χρῆναι δ' ἑλέσθαι δυνατὸν ὁμοῦ καὶ ἤπιον, ἐνσημαινόμενοι τὸν πομπήιον, his verbis ſignificátes Pompeiú. Significat etiã exprimere legédo vel dicendo. Iſocr. πρὸς Φίλιππον, Ἐπειδὰν ὁ λόγος ἀποστερηθῇ τῆς τε δόξης τοῦ λέγοντος καὶ τῆς φωνῆς, ἀναγινώσκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως ἄν μοι φαῦλος εἶναι δοκεῖ τοῖς ἀκούουσι. Plato in ſecundo de Repub. de doctrina puerorú loquens, Μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Per tranſlationem à cæris dixit, in quibus informatur quodlibet ſimulachrú & exprimitur.

Παραχαράττω. Παρακόπτω. Παρακοπτικός. Παρακοπή. Παρασημαίνω. Παράσημος. Παρασημαίνομαι. Κατασημαίνομαι. Ενσημαίνομαι.

Sic Gregorius in ſecundo περὶ υἱοῦ, ἢ δῆλον ὅτι τῶν αὐτῶν πραγμάτων τοὺς τύπους ἐνσημαίνεται μὲν ὁ πατὴρ, ἐπιτελεῖ δὲ ὁ υἱὸς, οὐ δουλικῶς καὶ ἀμαθῶς, ἀλλ' ἐπιστημονικῶς καὶ δεσποτικῶς. Baſil. paſſiua ſignificatione dixit ἐν τῷ πρὸς τοὺς νέους, Οὐ μικρὸν γὰρ τὸ ὄφελος οἰκειότητά τινα καὶ συνήθειαν ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς τῆς ἀρετῆς ἐγγενέσθαι. ἐπείπερ ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν τοιούτων μαθήματα, δι' ἁπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, id eſt quæ altè imprimuntur. Hoc etiã Ἐκμάττειν & Ἐκμάττεσθαι καὶ ἀπομάττεσθαι τὸ ἐκτυποῦν καὶ ἐκσφραγίζεσθαι dicitur. Themiſt. in 2. de anima, ἀλλ' ἐκμάττεται μὲν ἡ αἴσθησις τὰ εἴδη τῶν αἰσθητῶν καὶ τοὺς λόγους ἄνευ τῆς ὕλης, ὥσπερ ὁ κηρὸς τὸ εἶδος τῆς χρυσῆς σφραγῖδος ἄνευ τοῦ χρυσοῦ. ὅθεν Ἐκμαγεῖον, τὸ ἐκτύπωμα, τὸ ἐκσφράγισμα. Greg. de duobus annulis, Εἶπέ τι μὲν τοῦ σιδήρου, τί δὲ τοῦ χρυσοῦ τὸ ἐκσφράγισμα, hoc eſt effigies expreſſa. Quod etiã Ἀναμάξασθαι dicitur. Iulianus, Ἐγὼ δέ σε καὶ εἶδον ἤδη τοῖς γράμμασι, καὶ τῆς ἱερᾶς σου ψυχῆς τὴν εἰκόνα καθάπερ ὀλίγῃ σφραγῖδι μεγάλου χαρακτῆρος τύπον ἀνεμαξάμην, expreſſi.

Ἐκμάττω. Ἐκμάττομαι. Ἐκσφραγίζομαι. Ἀναμάττομαι.

Dicitur etiã Ἀπομόργνυμαι, τὸ ἐκτυπῶ καὶ ἐκμάττω καὶ ἐκσφραγίζομαι καὶ ἀπομάττομαι, exprimo, informo. Dionyſius ad Titum de ſcriptis ſymbolicis loquens in theologia myſtica, Καὶ γὰρ ἀτοπίαν δεινὴν ἐναπομόργνυνται ταῖς ἀτελέσι τῶν ψυχῶν, ὁπότε μὴ οἱ τῆς ἀπορρήτου σοφίας πατέρες διά τινων κρυφίων καὶ ἀποτετολμημένων αἰνιγμάτων ἐκφαίνωσι τὴν θείαν καὶ μυστικὴν καὶ ἄβατον τοῖς βεβήλοις ἀλήθειαν. ἐναπομόρξασθαι (inquit Interpres) τὸ ἐναπομάξασθαι καὶ ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζωγράφων, οἱ προσέχοντες τῇ ἀληθείᾳ γράφουσι τὰς εἰκόνας, id eſt ex viuo aſſimulant & effingunt, imagines eas prius in animo ſuo informãtes. Dicitur & Ἐκμόργνυμαι pro exprimo. Plato lib. vi. de Legib. de temulenti hominis concubitu loquens, εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀνάσχετον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι, καὶ τίκτειν πάντα φαυλότερα, id eſt temulẽtiæ vitium in animabus infantium exprimentem & inſculpentẽ, gignere deteriores. Et inde Ἀπόμοργμα, τὸ ἐκμαγεῖον, τὸ ἐκσφράγισμα. Idẽ περὶ ἑνωμένης θεολογίας, Ἀλλ' ἡ τῶν μετεχόντων διαφορότης, ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀπομόργματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ταυτῆς ἀρχετυπίας. Pro quo ſuprà ἐκμαγεῖα dixerat, & paulo poſt τύπους dicit. Significat etiam abſtergo, quia exprimendo fit abſterſio. Ariſtoph. σφηξίν, Εἶτ' εἰσελθὼν ἀντιβοληθεὶς, τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς, hoc eſt ira abſterſa. vt Iliados ſecundo, Ἀπεμόρξατο δάκρυ. Et Ἐναπομόρξασθαι, τὸ ἀποψήσασθαι, id eſt detergere, vt Pollux inquit, καὶ τὸ ἐναποτυπῶσαι. quod etiam ἀναμάττεσθαι dicitur. Themiſt. in iii. de anima, ὥσπερ εἰ δι' ὅλου μὲν ὁ κηρὸς ἀνεμάττετο τὴν σφραγῖδα, ἀναμαξάμενος δὲ, καὶ περιπλυγεὶς αὐτῇ, πάλιν τὸν αὐτὸν τύπον ἐνεσημήνατο τῷ ἀέρι, id eſt imprimeret, exprimeret ſignũ annuli. Et in ſecũdo, ἡ δὲ αἴσθησις ἀλλοιουμένη, δοκεῖ τὰ εἴδη τῶν αἰσθητῶν ἀναμάττεσθαι. Greg. περὶ ἀνθρώπου, ὥσπερ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην συνήθειαν οἱ τὰς εἰκόνας τῶν κρατούντων κατασκευάζοντες; τόν τε χαρακτῆρα τῆς μορφῆς ἀναμάσσονται, καὶ τῇ περιβολῇ τῆς πορφυρίδος τὴν βασιλικὴν ἀξίαν συμπαραγράφουσι. Plutarch. in Antonio de Cleopatra loquens, Καὶ τὰ στέρνα τυπτομένη, καὶ σπαράττουσα ταῖς χερσὶ, καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη, δεσπότην ἐκάλει καὶ ἄνδρα καὶ αὐτοκράτορα, id eſt facie ſua vulnera eius abſtergẽs, hoc eſt ἐκμάξασα τὸ αἷμα καὶ ἀποψῶσα. Eſt autẽ genitiuus pro accuſatiuo Attico more poſitus, vt alibi docebimus. Ἀπομάττομαι etiã voce paſſiua inuenitur. Baſil. homil. xi. in Hexaëm. ἵνα ὁ ἱδρὼς τῇδε κἀκεῖσε περιρρέων

Ἀπομόργνυμαι. Ἐκμόργνυμαι. Ἀπόμοργμα. Ἐναπομόργνυμαι. Ἀναμάττομαι. Ἀπομάττομαι.

μηδεμίαν ἀσχολίαν παρέχῃ τῷ γεωργῷ, μηδὲ ἀπομασσόμενος τὸν ἱδρῶτα, τὴν χεῖρα ἀπαγάγῃ τῆς ἀμπέλου. Idem περὶ τοῦ μὴ προσηλῶσθαι τοῖς βιωτικοῖς, ἀλλὰ δὲ ἀηδίας μόνης διηνεκῶς, μόνην ἡμῖν ἐναποματτόμενα τὴν αἰσχύνην, ταῦτα ἀθροίζειν ἐπιχειροῦμεν.

Significat etiã Ἀναμάττω voce actiua ſubigo καὶ ἀναφυρῶ,& metaphoricè pro ſuo ponitur, vt apud Homerum Odyſſ. vndeuiceſ. Πάντως θαρσαλέη κύον ἀδδεές, οὔτι με λήθεις Ερδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. ἀντὶ ἐναποψήσεις. capite tuo lues & expiabis. Ἐναπομόργνυμαι etiam vt ἀναμόργνυμαι & ἐπομόργνυμαι ſignificant imprimo, inuro, quaſi tergendo premendóque imbuo. Syneſ. Ioanni, Οὐδὲ ἐμβαλοῦμεν σοι δεξιάν, οὐδὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς σπισόμεθα. θιγὼν γὰρ ἡμῶν, ἐναπομόρξῃ τὸ προστρόπαιον, ſi enim me tangeres, contagione reatus me inficeres & contaminares. Plut. in Cicerone, Ἀλλ᾽ ἡ δόξα δεινὴ τὸν λόγον ὥσπερ βαφὴν ἐναποκλύσαι τῆς ψυχῆς, ἐκ τῶν τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι᾽ ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, Verùm gloriæ cupiditas non ægre rationem ex animo eluit, veluti tincturã quandã ex philoſophiæ ſtudio quæſitam & inductam, affectúſq; populares imbuit & inurit. Greg. in Carm. Ἐξέτι δ᾽ ὅτε μοι πικρὴν ἐπομόρξατο ποινὴν Γεῦσις τ᾽ οὐλομένη καὶ φθόνος ἀντιπάλου, de peccato primi parẽtis loquẽs. Quæ ſignificatio ex eo manauit, quòd infricando & odor & color hæreſcit. Quare etiã Προστρίβεσθαι dicitur. Plut. de Cornelia Põpeii, quæ perita erat literarũ atque diſciplinarum, Καὶ προσῆν τούτοις ἦθος ἀηδίας καὶ περιεργίας καθαρόν, ἃ δὴ νέαις προστρίβεται γυναιξὶ τὰ τοιαῦτα μαθήματα. hoc Cicero imprimere vocat. hoc eſt ταῖς τῶν γυναικῶν διανοίαις ἐναπομόργνυται. Chryſoſt. 2. ad Corinth. x1, ὥστε ὅταν ἴδῃς πλούσιον ἁρπάζοντα τὸν πένητα, ἀφεὶς τὸν ἐπηρεαζόμενον, δάκρυσον τὸν ἁρπάζοντα. ὁ μὲν γάρ, ἀποτίθεται ῥύπον. ὁ δέ, προστρίβεται ῥύπον, cõtrahit ſordes, ἐπισπᾶται. Idẽ Plut. alibi, Ἐπειδὴ τὸν Κράσσου παίδων ἑτέρῳ ἀξίᾳ τινὶ ἐδόκει ὅμοιος εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο τῇ μητρὶ προστριβόμενος αἰσχρὰν ἐπὶ τῷ ἀξίᾳ διαβολήν. Hîc conciliare & inurere ſignificat. Tranſlatio eſt à coloribus infricatis, aut in occurſu attritis, quæ maculam cõtactu relinquunt: vt ſi quis incurrerit in carbonarium aut in farinarium ſaccũ. Significat etiã infligo, impingo. Idem, Αὐτὸς δ᾽ ὧν ἐνεκαλεῖτο τὰς αἰτίας τῇ Φυλβίᾳ προστρίβετο, in eam culpam cauſáſque reiiciebat, eámque iis criminibus aſpergebat. Sic προστρίβομαί σοι μέμψιν, δοτικῇ. Significat etiam infligo, incutio, & ἐπιτίθημι. vt Ariſtides, Πληγὰς ἀεὶ προστριβόμενος τοῖς οἰκέταις. Dicitur etiã voce actiua Προστρίβω σοι τιμωρεῖ, ἀντὶ ἐπάγω. Προστρίβω etiã attero. Baſil. περὶ τῆς ἀγρυπνίας, Καὶ τὸν χρυσὸν τῇ διαφορᾷ τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν, id eſt africãtes. Idẽ εἰς τὸ κατὰ ἰωάννην εὐαγγέλ. Μή μοι τεχνολόγει διαφορὰς τινὰς λόγων, μηδὲ ἐκ τῆς σῆς κακοτεχνίας προστρίψῃς τινὰ βλασφημίαν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ πνεύματος, incutias, inferas, inuras. Et Ἐπισημαίνομαι, acclamo populariter & applaudo. Iſocr. in Panath. circa principium, Καὶ πολλῶν μὲν ἐνθυμημάτων γέμοντας, οὐκ ὀλίγων δ᾽ ἀντιθέσεων καὶ παρισώσεων, καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν, καὶ τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. AEſchines pro ſecundo rumore probo, vt populus admurmurans, ἐν τῷ περὶ παραπρ. Ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδειγμένον τοὺς παρ᾽ ἐμοῦ λόγους, ἀμφοτέρων ἔφη θαυμάζειν. Polyb. in 2. hiſt. ἐπισημηναμένου δὲ τοῦ πλήθους, ἔδοξε μὲν εἶναι ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. Iungitur cum accuſatiuo. Idem, πάντων δὲ τὸ ῥηθὲν ἐπισημη-

Ἀναμάττω.
Ἀναμόργνυμαι.
Προστρίβομαι.
Προστρίβω.
Ἐπισημαίνομαι.

ναμένων, τοιγαροῦν ἔφη, πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἔχετε χάριν. Idem, ταῦτα δὲ καὶ τούτοις παραπλήσια διαλεχθεὶς, προθύμως αὐτὸν ἐπισημαινομένου τοῦ πλήθους, ἐπαινέσας αὐτῶν τὴν ὁρμὴν, ἀφῆκε, id eſt ſecundo rumore approbantium & proſequentiũ ipſum. Et in v, Πάντων τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀποδεχομένων τάς τε πράξεις αὐτοῦ καὶ τὰς ἐπιβολὰς, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίοδον ἐπισημαινομένων τὴν ἑρμείου μετάστασιν, & tráſeunte rege plauſu & rumore probantium, quòd Hermian ſuſtuliſſet hominem omnibus inuiſum. Hermog. ἐν τῷ περὶ ἀληθινοῦ λόγου, Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ταῖς λοιδορίαις αὐτὸν τοῦ ἐπισημαίνεσθαι χρῆσθαι, λόγου ἀληθοῦς ἐστὶ καὶ ἐνδιαθέτου, οἷον εἰ γὰρ αἰακὸς ἢ ῥαδάμανθυς ἢ μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος, γραμματεὺς, id eſt ſine acclamatione, & vocis concitatione plauſibili maledicta & probra obiicere. μέθοδος δέ τις οἶμαι (inquit ille) καὶ αὕτη, δι' ἣν οὔτ' ἐπαχθὴς εἶναι δοκεῖ ὁ λοιδορούμενος, σαφῶς ἐνδεικνύμενος αὐτῷ τῷ μὴ ἐπισημαίνεσθαι, ὡς ὑπ' ὀργῆς προήχθη, καὶ οὐκ ἐσκεμμένος ἥκει πρὸς τὰς λοιδορίας, ex eo quòd non ad plauſum captandum vocem ſuſtulit conuiciantis ex induſtria more, & oratione ad hoc meditata, ſed quaſi ex tempore indignatione concepta, minus inuidioſè cõuicium fecit: ὡς ἐν τῷ παραχρῆμα ἐπελθὸν αὐτῷ λοιδορεῖσθαι. Idem, ἐὰν δὲ ἐπισημήνῃ, οὐχ ὁμοίως ἔσῃ πιθανὸς, οἷον ὁ αἰσχίνης, δότε μοι εἰπεῖν κίναιδον αὐτόν. Poteſt etiam intelligi ἐπισημαίνεσθαι pro eo quod eſt voce & geſtu ſignificationem dare animi meditati, & ad hoc comparatæ orationis. qui intellectus eodẽ pertinet cum priore. Ariſtot. in loco quem ſupra citauimus περὶ θαυμασίων ἀκουσ. Λέγεται δέ τινα ἐν Ἀβύδῳ παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, εἰς τὸ θέατρον ἐρχόμενον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι, id eſt in theatrũ iuiſſe vacuum multos dies, illicque diligenter ſpectaſſe, tanquam in eo eſſent hiſtriones, & plauſiſſe acclamaſſéque admirabũdé. Significat etiam ſubſcribo, approbo, obſigno, & ἐπισφραγίζομαι. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἐν οἷς δὲ τὰς γραφὰς ἀπέφυγον, ἐν οἷς μὲν καὶ γράφειν καὶ λέγειν ἀπεδεικνύμην. ἐν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθε, δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπρᾶχθαί μοι προσομολογεῖτε. Ἐπισημαίνεσθαι etiã eſt ἐπίσημόν τινα ποιεῖν, inſignire & honeſtare aliquo decore, vt imperator donans milites decore militiæ. Polyb. Καὶ τοὺς ὑπερασπίσαντας καὶ σώσαντάς τινας τῶν πολιτῶν, ἐπισημαίνεται δώροις. Significat etiam acclamatione vel ſigno teſtari. Idem in 2. hiſt. Philarchum hiſtoriographum reprehendens vt ineptum, χωρὶς δὲ τούτων καὶ τὰς μαντινέων ἡμῖν συμφορὰς μετ' αὐξήσεως καὶ διαθέσεως ἐξηγήσατο, δηλονότι καθήκειν τοῖς συγγραφεῦσιν ὑπολαμβάνων τὰς παρανόμους τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι, acclamatione proſequi & inſignes reddere. Et paulo pòſt, ὥσπερ τὸ τὰς ἁμαρτίας τῶν πραξάντων ἐξαριθμεῖσθαι, οἰκειότερον ὑπάρχον τῆς ἱστορίας, τοῦ τὰ καλὰ καὶ δίκαια τῶν ἔργων ἐπισημαίνεσθαι. Ponitur & pro quancunque ſignificationem dare. Ariſtot. in v. Politic. Χρὴ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν καὶ ὑποκρίνεσθαι τοὐναντίον ἐπισημαινομένους ἐν τοῖς ὅρκοις, ὅτι οὐκ ἀδικήσω τὸν δῆμον.

Ἐπισημαίνω. Ἐπισημαίνω indiciũ vel indicationẽ facio. Ariſtot. in 1. de generat. animal. Ἅμα γὰρ τοῖς ἄρρεσι γίγνεται τὸ περίττωμα τοῦτο, καὶ θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει, id eſt indicãt pubertatẽ, & aliã ſtatus corporei mutationẽ. Idem, Ἐξανθεῖ γὰρ ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις, τοῖς μὲν ἄρρεσιν ἐπιδηλότερον περὶ τοὺς ὄρχεις, ἐπισημαίνει δὲ καὶ περὶ τοὺς μαστούς. τοῖς δὲ θήλεσι περὶ τοὺς μαστοὺς μᾶλλον. ὅταν γὰρ δύο δακτύλους ἄρωσι, τότε γίγνεται τὰ καταμήνια ταῖς πλείσταις.

ςαις. Inde Ἐπισημαίνω verbũ medicorũ. Galen. περὶ ὅρων, Ἀμφημερινὸς πυρετός ἐστιν ὁ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, id eſt indicans, indicationem acceſſionis edens, hoc eſt inuadens hominẽ. Τριταῖός ἐστιν ὁ μίαν εἴτε ἡμέραν εἴτε νύκτα ἐπισημαίνων, τῇ δ᾽ ἑξῆς διαλείπων, καὶ διὰ τρίτης πάλιν γινόμενος. Ariſtot. in v. de hiſt. Ταῖς μὲν οὖν ὀρνισιν ἐκ τριῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν ἐπισημαίνει τὰ τοιαῦτα· ταῖς δὲ μείζοσιν αὐτῶν ὄρνισιν ἐν πλείοσιν, id eſt tertio demum die incubationis indicatio fit oui ad excluſionem ſpectãtis. Ἐπισημασία, initium acceſſionis febris. Dioſcor. de coſto, Σύγχρισμά τε ῥιγοῦσι μετ᾽ ἐλαίου πρὸ τῆς ἐπισημασίας. Idem de Agarico, Λύει δὲ καὶ ῥίγους πρὸ τῆς ἐπισημασίας διδόμενον, ante aduentantem febrem, vel nondum appetente frigore. Galen. lib. I X. Therapeut. Ὅταν οὖν μηδεμία σημεῖα τοῦ τοιούτου πυρετοῦ πρόφασις, ἀρχὴν ἑτέραν προξυσμοῦ γινῶσα, πρὸς τὸ πολὺ ἡμέρας ὑπάρχει, οὐδ᾽ εἰσβολὴν οὐδεμιᾶς ἐπισημασίας ποιεῖται, μένει δ᾽ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἄχρι τέλους εἷς ὁ πυρετός, οὔτ᾽ ἀμφημερινὴν, οὔτε διὰ τρίτης, οὔτε διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπισημασίαν. Ἐπισημασία etiam eſt ſignificatio mentis, & id quod vultu præfertur. Cic. ad Atticum lib. X I I I I, Tu ſi quid pragmaticon habes, ſcribes: ſin minus, populi ἐπισημασίαν & minorum dicta perſcribito. Ἐπισημαίνω iungitur datiuo cum ſignificat portendo. Plutarch. in Demetrio, Ἐπισημαίνει δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. Gregorius de oſtẽtis loquẽs, quæ in perſecutione & vexatione Chriſtianorum apparuerunt, Γῆ μὲν οὕτω καὶ οὐρανὸς ἐπισημαίνει τοῖς τοιούτοις καιροῖς, id eſt iram diuinam ob eam tempeſtatem ſignificant. Quare etiam eadem conſtructione pro ſpecto & pertineo accipitur. Idem εἰς Βασίλειον, Ἑνὸς μὲν γὰρ εὖ πράττοντος ἢ κακῶς, οὐδὲν τῷ κοινῷ τοῦτο ἐπισημαίνειν. κοινοῦ δὲ οὕτως ἢ ἐκείνως ἔχοντος, καὶ τὸν καθ᾽ ἕκαστον ὁμοίως ἔχειν πᾶσαν εἶναι ἀνάγκην. Ariſtot. in Problemat. ſect. X X V I, Ὁ δὲ νότος ἐπισημαίνει μὲν, ἐπιτέλλουσι δὲ τοῖς ἄστροις. τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἐστὶ μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖν. Ὑποσημαίνω, indico. Idẽ in I I I I. Ethic. Ὑποσημαίνω. Ἐν τούτοις γὰρ ἡ μεγαλοπρέπεια ὑπερέχει τῆς ἄλλης θειότητος, καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Et alibi itidem. Plato pro ſignum do poſuit, & anteſignanũ me præbeo & auctorem ſuaſorémque, lib. octauo de Repub. de factioſis concionatoribus loquens, ὃς ἂν δήμου προεστώς, λαβὼν σφόδρα πειθόμενον ὄχλον, γλώττῃ τε καὶ στόματι ἀνοσίῳ γευόμενος φόνου συγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ, καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν, ſignũ det, & auctorẽ ſe ſuaſorémque præbeat nouarum tabularum, legíſque agrariæ. Ὑποσημαίνειν hoc loco ἀντὶ προσημαίνειν intelligo ex more Atticorum, de quo antea ſcripſi. Προσημαίνω autem portendo ſignificat, vt dii futura præſignificant. Προσημαίνω. Xenoph. Θεοὶ δὲ πάντα ἴσασι, καὶ προσημαίνουσι ᾧ ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οἰωνοῖς καὶ ἐν φήμαις καὶ ἐν ὀνείρασι. Plut. Ἐδόκει δὲ τὸ δαιμόνιον προσημαίνειν τὰ πρασσόμενα σημείοις καὶ φάσμασιν. Ἀποσημαίνομαι etiam obſigno ſignificat. Herodian. Ἀποσημαίνομαι. Ἀποσημαίνεται τὴν ἐπιστολήν. Ἀποσημαίνομαι τὰ χρήματα, eſt bona reorum adnoto & damnatorum, hoc eſt vt publicata aut publicanda perſcribo & obſigno. Xenophon in ſecundo Ἑλληνικῶν de triginta tyrannis loquens, Ἔδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημήνασθαι. Idem, Οὗτοι δὲ οἱ τριάκοντα ἡμᾶς οὐδὲν ἀδικοῦντας οἴκοθεν ἐξήλαυνον, καὶ τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀπεσημαίνοντο, id eſt annotabant vt pu-

blicandos & pœna afficiendos. de hominibus enim & de bonis dicitur, vt
requirendi rei adnotabantur in Codice Iuſtiniani, in tract. de requiredis
reis. Vlpian. in tract. de appellat. Si quendam in inſulam deportandum
Adnotare reos. annotauerit Præſes prouinciæ, & Imperatori reſcripſerit vt deportetur,
videamus quando ſit prouocandum: an cum Imperator reſcripſit, an cú
ei ſcribitur. Idem alibi, Propter eandem cauſam & ſi quis deportatus fue
rit ab eo qui deportandi ius habet, vel adnotatus: neque vincula patietur,
neque vllam aliam iniuriam quam patitur qui ſententiæ non acquieue-
rit. Plinius ad Traianum de Chriſtianis, Fuerunt alii ſimilis amentiæ,
quos, quia ciues Romani erant, adnotaui in vrbem remittedos, id eſt ἀ-
Rei requiredi. ποσημηνάμενον, vel ἐπισημειωσάμενον. Rei autem requirendi adnotati ſunt,
quos Græci ἀναζητουμένους προγράμματος προστιθεμένου vocāt. Ii hodie præ-
conio inclamantur in trinundinum, exilióque mulctantur propter con-
Annotatio bonorum. tumaciam. Annotatio autem bonorum etiã Ἀπογραφὴ dicitur. Ἀπο-
Ἀπογραφή. σημαίνω, do ſignum. Plato in Euthyd. Ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ διδασκά-
Ἀποσημαίνω. λου χορὸς ἀποσημήναντος, ἅμα ἀνεθορύβησεν. Ἀποσημειοῦμαι, annotationes &
Ἀποσημειοῦμαι. collectanea facio, & commentarios ſcribo. Ammonius in Prædicamenta
Ariſtotelis, Ὑπομνήματα δὲ καλοῦσιν ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνη-
σιν. εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἀρχαιοτέρων ἀναγινώσκοντες συγγράμματα, ἀποση-
μειοῦσθαι αὐτῶν τὰς περὶ ἑκάστου πράγματος δόξας, καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τὰ τούτων
Διασημαίνω. κατασκευαστικά. Διασημαίνω, do ſignum, manu ſignifico, accuſatiuo iun-
ctum. Plutarch. Καὶ διεξελάσας ἐντὸς τοῦ λιμένος, διεσήμαινεν αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιω-
πῆς. Significat & nota inſignio, ſigno aliquo noto. Xenoph. Πάντως οὖν μοι
Προσημαίνω. τούτους διασήμαινον. Προσημαίνω, præterea ſignifico, οἷον, ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου
χρόνων διαφόρων προσσημαντικόν, id eſt cum actione etiam temporum ſigni-
ficatiuum. Ariſtot. περὶ ἑρμηνείας, Ῥῆμα δέ ἐστι τὸ προσσημαῖνον χρόνον. οὗ μέρος
Σημαίνομαι. οὐδὲν σημαίνει χωρίς. Σημαίνομαι, τὸ κατασημαίνομαι, obſigno. Pauſ. in Lacon. ὃν
ἐς τοσοῦτο τιμῆς προήχασιν, ὥστε οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ὁπόσα δεῖ σημαίνεσθαι, τοῦ Πολυ-
δώρου σημαίνονται εἰκόνι. Sic apud Demoſthenem, Σημήνασθαι τὴν συγγραφήν.
& Plutarchus itidem vſus eſt. Significat etiã στοχάζομαι. Sophocl. in Aia-
ce, Εὐθέως δ᾽ ἐγὼ κατ᾽ ἴχνος ᾄσσω. καὶ τὰ μὲν, σημαίνομαι, τὰ δ᾽ ἐκπέπληγμαι, κοὐκ
ἔχω μαθεῖν ὅπου, & partim coniicio, διὰ σημείων γινώσκω, partim cum ſtupore
Σημαίνω. addubito, ἀμηχανῶ, nec ſcire poſſum quare facta ſint, τίνος ἕνεκα. Σημαίνω,
do ſignum, edico. Andocid. περὶ τῶν μυστηρίων, Τοὺς δὲ ἱππέας ἔτι νυκτὸς σημῆναι
τῇ σάλπιγγι ἐκέλευσεν ἥκειν εἰς τὸ ἀνάκειον. Plutarch. Σημαίνει τὴν ἔφοδον, Dat ſignú
pugnæ. Et σημαίνειν eſt imperare, imperitare. Iliad. 1, Πάντων μὲν κρατέειν
Τὰ σημαινόμενα. ἐθέλει, πάντεσσι δ᾽ ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. Vnde τὰ σημαινόμενα πράττειν ſigni-
ficat parere mãdatis, & imperata facere, καὶ τὰ κελευόμενα ποιεῖν. Xenoph. περὶ
ἱππικῆς, Διαπηδῴη δ᾽ ἂν καὶ ἐξάλλοιτο, καὶ τἄλλα πάντα ὑπηρετοίη ἄν, εἰ προσδοκῴη
ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξει, ῥαστώνην τινά, de equo loquens. Polyb. Ὅτε πρῶ-
Σημειοῦμαι. τον σημήνῃ, καταλύουσι σκηνάς, Ad primú claſſicum vaſa colligunt. Σημειοῦμαι
adnoto. idem quod ἀποσημειοῦμαι. de quo paulo antè dictum eſt. & com-
mentarium rerum ſcribo ex quo fiat poſtea hiſtoria. Et Σημείωσις, com-
mentarius. vt in vita Thucydidis, Ἀφ᾽ οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λε-

γράμματα πάντα. οὐ μὴν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχὴν, ἢ τοῦ μόνον σῶσαι τῇ σημειώσει τὰ πράγματα. Σημειοῦμαι, inſignio, ſignum prætẽdo, vel imitor. Gregorius de Iuliano dæmonum phantaſmatis perterrito, Ὁ δὲ τῷ ἀδοκήτῳ πληγεὶς, ἐπὶ τὸν σταυρὸν καταφεύγει, καὶ τὸ παλαιὸν φάρμακον. καὶ τοῦτο σημειοῦται κατὰ τῶν φόβων, καὶ βοηθὸν ποιεῖται τὸν διωκόμενον, hoc eſt, & hoc crucis ſimulachrum manu ducit, & contra phantaſmata opponit, eiúſque auxilio vtitur quod ipſe inſectatur. Alibi paſſiue poſuit, εἰς τὰ θεοφάνια, Καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνθῇ τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειούμενα, inſignita, notata. Σημεῖον, punctum, id eſt κέντρον, ἀκαρεαῖον. Ariſtoteles de Mundo, Τοῦ δὲ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος, καὶ κινουμένου ἐνδελεχῶς, δύο ἀκίνητα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, & reliqua. Et Σημεῖον, ſignum & nota. Vnde Σημειογράφοι dicuntur οἱ ταχυγράφοι, exceptores actuarii qui notis ſcribunt vt verba oratorum ſubſequantur. vt apud Plutarchum in Catone. Σημεῖον δὲ cum dicunt, hoc ſignificãt, huius rei quam dico ſignum eſt & argumẽtum. & ſine verbi ſubſtantiui aut alius adiectione dicitur. Demoſth. περὶ παραπρ. Οὐ γὰρ Αἰσχίνης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κρίνεται, οὔ. ἀλλ' εἰρήνη δι' Αἰσχίνην διαβέβληται. σημεῖον δὲ, εἰ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη, & reliqua. huius rei argumentum eſt. Et in eadem inferius, Καὶ τοῦτον ἀπώλεσε τὸν Τίμαρχον, οὐ μὰ δία οὐχὶ τῶν ὑμετέρων παίδων ὅπως ἔσονται σώφρονες προορῶν, ἀλλ' ὅτι βουλεύων ἔγραψεν, ἄν τις ὡς Φίλιππον ὅπλα ἄγων ἁλῷ, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν. σημεῖον δὲ, πόσον γὰρ, &c. Simile eſt Απόδειξις δὲ, apud Gregorium περὶ θεολογίας. vbi de ſole loquens ita inquit, Πλέον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους. ἀπόδειξις δὲ, οἱ μὲν, ἀντιλάμπουσιν. ὁ δὲ, ὑπερλάμπει. Simile eſt Τεκμήριον δὲ. vbi ἐστὶ vel εἰσὶν ἂν, vel quid ſimile ſubaudimus. ſunt enim locutiones compendioſæ, quales multæ ſunt in vſu apud Græcos. vt infrà fortaſſè dicemus. Aliquãdo autẽ ita dicitur vt hærere nouitii lectores aliquãtiſper poſſint, vt apud Ariſtotelẽ in v111. de hiſtor. animal. de morbis equorũ loquentẽ, Λαμβάνει δὲ καὶ εἰλεός. σημεῖον δὲ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ μὲν ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθια καὶ ὑποφέρουσιν, ὥστε ἀλλήλοις συγκρούειν, indiciũ autẽ morbi, quòd poſteriora crura tractim agũt ad anteriora. Hîc enim vel ὅτι vel γὰρ ſubaudiendũ. Idem, Σημεῖον δὲ τοῦ ἀῤῥωστήματος, μαλακὸς γίγνεται ὁ οὐρανὸς, καὶ θερμὸν πνεῖ. Et rurſus, Λαμβάνει δὲ καὶ τέτανος. σημεῖον δὲ, αἱ φλέβες τέτανται πᾶσι. Verùm vt ad λέγω & compoſita redeamus, Εκλέγω præter ſupradicta etiã adnoto & colligo ſignificat. Ariſtoteles in 1. τῶν τοπικῶν, περὶ τῶν ἐνδόξων προτάσεων loquens, & locis communibus colligẽdis, Ἐκλέγειν δὲ χρὴ καὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων λόγων τάδε, καὶ διαγραφὰς ποιεῖσθαι περὶ ἑκάστου γένους, παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ τὰς ἑκάστων δόξας. οἷον περὶ ἀγαθοῦ. vbi Alexand. Θηρᾶν καὶ ἀθροίζειν δεῖ διαλεκτικὰς προτάσεις ἐκ τῶν γεγραμμένων λόγων, καὶ ὅσα ἐνδόξως αὐτοῖς γέγραπται, ἐκλέγειν καὶ ἔχειν παρεσκευασμένα, id eſt collecta & quaſi in numerato adnotata. Idem Ariſtot. in Phyſiognom. Οἱ δὲ ἐκ τῶν θηρίων φυσιογνωμονοῦντες, οὐκ ὀρθῶς τὴν ἐκλογὴν τῶν σημείων ποιοῦνται. Idem, Εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἑκάστου τῶν θηρίων ἐκλέξειεν, οὐκ ἂν ἔχοι ἀποδοῦναι οὗ ἐστὶ ταῦτα σημεῖα. Et rurſus, Ἔστι δὲ κατὰ πάντας τοὺς τρόπους φυσιογνωμονεῖν, καὶ ἔτι κατ' ἄλλους, καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν σημείων ἀνομοίως ποιεῖσθαι, id eſt notationẽ. Idẽ, Εἰ οὖν μήτε τὰ κοινὰ σημεῖα ἐκλέξαντι σαφὲς γίνεται, μήτε καὶ τὰ ἴδια, οὐκ ἂν εἴη καθ' ἕκαστον τῶν ζώων σκέπτεσθαι. Εκλογὴ

Σημεῖον.
Σημειογράφοι.
Σημεῖον δέ.
Απόδειξις δέ.
Τεκμήριον δέ.
Εκλέγω.
Εκλογή.

etiam eſt collectio & adnotatio, & delectus & electio. quia ἐκλέγω eligo
Ἐκλέγομαι. ſignificat. vt Ἐκλέγομαι. Alexand. in loco ſuprà dicto, Δεῖ δέ φησιν ἐκλογὴν ποιεῖσθαι μὴ πεφυρμένως, ἀλλὰ κατὰ διαγραφὰς, id eſt collectionem & adnotationem locorum & auctoritatum. Vnde ἐκλογὴ τῶν φόρων, vt ſuprà dictum. Ariſtid. Οἶμαι μὲν οὖν εἰ καὶ μόνον ταῦτα ἐκλέξας ἐπεπαυόμην, ἔχειν ἂν πέρας ἀρκοῦν τὸν λόγον. Plato in Gorg. Καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἕκαστος, οὐκ εἰκῇ ἐκλεγόμενος ἃ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὑτοῦ. Polyb. in tertio, Οὐ τὸ τῶν πραγμάτων ἐκλεγόμενος, ἀλλὰ τὸ ἴδιον, ἔμελλε τοῦ δέοντος σφαλήσεσθαι προφανῶς. Alibi ἐκλέξας voce actiua dixit. Chryſoſt. 1. ad Epheſ. Εἰ
Ἐπιλέγομαι. δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐκλεγόμενοι, τὰ κάλλιστα ἐκλέγονται, πολλῷ μᾶλλον ὁ θεός. Ἐπιλέγομαι etiam eligo ſignificat. Lucian. Ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. Et ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται apud Polybiũ, delecti. Et Ἐπι-
Ἐπιλογή. λογὴ electio. Damaſc. Εἶτα διατίθεται καὶ ἀγαπᾷ τὸ ἐκ τῆς βουλῆς κριθὲν, καὶ καλεῖται γνώμη. εἶτα μετὰ τὴν προαίρεσιν γίνεται προαίρεσις, ἤγουν ἐπιλογή. προαίρεσις γάρ ἐστιν ἐκ δύο προκειμένων προαιρεῖσθαι καὶ ἐκλέγεσθαι τοῦτο πρὸ τοῦ ἑτέρου. Baſil. Οὐ γὰρ τὰ εὔκολα δεῖ ἐκλεγομένους, ἀντιλέγειν, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ δοκοῦντα ἰσχυρὰ ἐν τῷ
Ἐπίλεξις. ἐναντίῳ λόγῳ διαγωνίσασθαι, id eſt ἐκλέγοντας. Ἐπίλεξις delectus. Appian. in III. bell. inteſt. Ἡ δὲ βουλὴ τό, τε πλῆθος αὐτῶν καὶ τὴν ἐπίλεξιν ἐν ὑπονοίᾳ τιθέμενοι, συνεβούλευον ὡς ἐπίφθονον ἐς τὸ ἀρχεῖον ἐπαναγαγεῖν. de militibus loquens quos Antonius per cauſam tegendi corporis, in dies alios atque alios deligebat. Herodot. in Thalia, Ὁ δὲ διαλιπὼν ἡμέρας τὰς συγκειμένας, αὖτις ἐπιλεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων ἐξήγαγε, καὶ κατεφόνευσε τῶν Δαρείου στρατιωτέων τοὺς δισχιλίους. Diodorus voce actiua dixit, Ἀμύνταν μετὰ δέκα νεῶν εἰς Μακεδονίαν ἔπεμψε,
Ἐπιλέγω. προστάξας τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν. Ἐπίλεκτοι στρατιῶται βα-
Ἐπίλεκτος. ρυτέρως, extraordinarii, vt Polybius interpretatur. Ἐκλεκτοὶ verò ἀξιωτέρως,
Ἐκλεκτός. ſunt delecti & eximii, qui etiam ἀπόλεκτοι dicuntur & ἔκκριτοι. Idem, Οἱ ἐκ τῶν ἐπιλέκτων ἱππέων ἀπόλεκτοι, καί τινες τῶν ἐθελοντηδὸν στρατευομένων, id eſt è numero extraordinariorum delecti, eorúmque nonnulli qui ſponte militabant.

Ἐκλεκτικός. Ἐκλεκτικοὶ autem ſunt philoſophi quidam ſui arbitrii, & floſculos legẽtes philoſophiæ ſectarum. Laërt. Ἔτι δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ αἵρεσίς τις εἰσήχθη ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένου ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων τὰ ἀρέσαντα. Ἐκ-
Ἐκλεκτά. λεγόμενα ſunt quæ adnotantur & regeruntur. vnde electa apud Plinium iuniorem in epiſtola in qua de auunculo ſuo loquitur, Hac intẽtione tot volumina peregit, electorúmque cõmẽtarios. ſic enim legi debet, τῶν ἐκλεκτῶν ὑπομνηματισμούς. Ἐπίλεκτοι etiã dicuntur lecti & delecti. Athen. Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπίλεκτοι χίλιοι. ἀντὶ ἐξαίρετοι καὶ ἐκλεκτοὶ λογάδες. Ἐπιλέγομαι etiam
Ἐπιλέγομαι. τὸ ἀναγινώσκω. Lucian. Ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος τὸ μῆλον, ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, legit quæ in malo ſcripta erant. Plutarch. de Homerica poëſi, Εἴ τις
Ἐπεκλέγομαι. ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν εἰρημένων ἐπιλέγοιτο. Dicitur & Ἐπεκλέγομαι, vt ἐπιλέγομαι. Pauſ. in Atticis, Ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλεγομένῳ μοι μάλιστα ἐπῆλθε θαυμάσαι Πύρρον. Idem in Corinth. Τάδε μὲν οὕτως ἔχοντα ἐπεξελεξάμην. vbi τὰ ἔπη ſubaudiendum ex præcedentibus. ἀντὶ διεξῆλθον, ἐπεξῆλθον, percenſui, perlegi. Et in Meſſen. Ἐπεξελεξάμην τάς τε ποίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια. Alibi ἐκλέξασθαι pro eodem dixit. Significat etiam recenſere, recognoſcere. vt, ὁ δὲ

ὅτι ἀριθμὸν ἐπελέξατο τῶν στρατιωτῶν. Herodotus in Polymnia ἐπιλέγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλεσθαι poſuit, niſi ſit mendum, Τοῖσι τοίνυν βουλομένοισι ποιέειν, ὡς τὸ ἐπίπαν φιλέει γίνεσθαι τὰ κέρδεα. τοῖσι δὲ ἐπιλεγομένοισι πάντα καὶ ὀκνέουσι, οὐ μάλα ἐθέλει. Ἐπιλέγω voce actiua, τὸ ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τοῦτο λέγω καὶ προστίθημι. Ariſtot. Ἐπιλέγεται δέ τις μῦθος, Additur his fabula. vel, hinc autẽ orta fabula. Sic de aduerbio dicunt Grammatici, Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου κατὰ ῥήματος λεγόμενον, de verbo dictum, aut à verbo ſtatim dictum. & Ἐπίλογος, vt ἐπιμύθιον, dicti ratio. Ἐπίλογος.
Ariſtoteles in 2. Rhet. περὶ γνωμολογίας loquens, ἢ γὰρ μετ' ἐπιλόγου ἔσται ἡ γνώμη, ἢ ἄνευ ἐπιλόγου. ἀποδείξεως μὲν οὖν δεόμεναί εἰσιν αἱ μετ' ἐπιλόγου, ὅσαι παράδοξόν τι λέγουσιν, ἢ ἀμφισβητούμενον. ὅσαι δὲ μηδὲν παράδοξον, ἄνευ ἐπιλόγου. quædã autẽ ſunt in quibus hæret ineſtque ἐπίλογος, vt eſt illa, ἀθάνατον ὀργὴν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὤν. Inde Ἐπίλογος dictus, id eſt peroratio, pars extrema orationis, quaſi iam dictorum enumeratio. Ἐπιλέγω, prædico, id eſt de aliquo Ἐπιλέγω.
dico, hoc eſt κατηγορῶ. Baſil. ἐν ςαθίῳ ἰατρῷ, Πάντα δὲ τὰ ὀνόματα τῇ θείᾳ φύσει ἐπιλεγόμενα, ἰσοδυναμεῖ ἀλλήλοις κατὰ τὴν τοῦ ὑποκειμένου ἔνδειξιν, ἀλλὰ κατ' ἄλλην ἔμφασιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὴν διάνοιαν ἡμῶν ὁδηγοῦσιν, hoc eſt, omnia nomina quæ de Deo prædicantur, idem ſemper ſubiectum ſignificant. Οὐ γὰρ ἕτερόν τι σημαινόμενον χαρακτηρίζει τὴν διάνοιαν τοῦ ἀγαθοῦ ἡ προσηγορία, ἐφ' ἕτερον δὲ ἡ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνατοῦ καὶ δικαίου. Ἐπιλέγω, dicti aut facti rationem ſubdo, reddóque, hoc iam dictis & præterea addo: & de facto vel verbo hoc dico, & quaſi elogium addo. quod etiam Προσεπιλέγειν dicitur. Themiſt. in VIII. Phyſic. Προσεπιλέγω.
Ἀλλ' οὐδὲ Ἀναξαγόρας τὴν αἰτίαν προσεπιλέγει, τόδε τὸ μίγμα ἠρεμοῦν τὸν ἄπειρον χρόνον, ἤρξατό ποτε κινεῖν ὁ βραδύτατος νοῦς. Ariſtot. in 2. Ethic. Πᾶσα δὲ ἐπιστήμη οὕτω τὸ ἔργον εὖ ἐπιτελεῖ πρὸς τὸ μέσον βλέπουσα, καὶ εἰς τοῦτ' ἄγουσα τὰ ἔργα. ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις, ὅτι οὔτ' ἀφελεῖν ἔστιν οὔτε προσθεῖναι, itaque cum vidẽt opera rectè facta, de his dicere ſolent, id eſt λέγειν ἐπὶ τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις. Et circa finem eius libri, Ὅπερ οὖν οἱ δημογέροντες ἔπαθον πρὸς τὴν Ἑλένην, τοῦτο δεῖ παθεῖν καὶ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἡδονήν, καὶ ἐν πᾶσι τὴν ἐκείνων ἐπιλέγειν φωνήν, & de ea vocem in omnibus vſurpare τῶν δημογερόντων, id eſt hominũ ætate venerãdorum. Xenoph. in 1. ἀναβάσ. Πολλάκις δὲ χήνας ἡμιβρώτους ἔπεμπε καὶ ἄρτων ἡμίσεα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἐπιλέγειν κελεύων τὸν φέροντα, τούτοις ἥσθη Κῦρος, & de iis dicere iubebat. Idem in lib. 1. παιδείας, Ἐνταῦθα δὲ τὸν Κῦρον λαβόντα τῶν κρεῶν, διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεράπουσι, ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, σοὶ μὲν, ὅτι προθύμως ἱππεύειν με διδάσκεις. σοὶ δὲ, ὅτι μοι παλτὸν ἔδωκας. σοὶ δὲ, & reliqua, elogium vnicuiq; addentem. Idem Ariſtot. in 2. Rhet. Παραδείγματα δὲ παραληπτέον ἔοικεν ἐπαγωγαῖς, ἐπιλεγόμενα δὲ, μαρτυρίοις, id eſt ſubdita, adiecta, ad dictorum confirmationem addita. Et huiuſmodi exemplum ἐπίλογος ab eo dicitur, id eſt ratio dicti. ſic enim inquit, Δεῖ δὲ χρῆσθαι τοῖς παραδείγμασι, μὴ ἔχοντα μὲν ἐνθυμήματα, ὡς ἀποδείξεσιν. ἔχοντα δὲ, ὡς μαρτυρίοις, ἐπιλόγοις χρώμενον ἐπὶ τοῖς ἐνθυμήμασι. eſt enim ἐπίλογος αἰτία ἐπιλεγομένη. Plutarchus in VI. Sympoſ. de quodam ſacrificio loquens, Καὶ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες ἀγνείαις ῥάβδοις, διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίειαν, id eſt ſimul vel ſtatim ſubiicientes & effantes hæc verba. Hoc enim ἐπὶ in compoſitione ſignificat, vt ſit Ἐπειπεῖν, πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν. Sic Odyſſ. τ, Τῷ δὲ κα- Ἐπειπεῖν.

ταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω Ζωῷ, ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, mortuo autem iocis & facetis verbis illudunt. in mortuum mordacia di-
Ἐψιῶμαι. cta coniiciunt. Eſt enim Ἐψιᾶσθαι cauillari & ſcommatibus inceſſere, facetis & ioculari ſermocinatione oblectari. vt Odyſſ. ρ, Οὗτοι δὴ ἠὲ θύρῃσι
Ἐφεψιῶμαι. καθήμενοι ἑψιάασθων, ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ', ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἔυφρων. Ἐφεψιῶμαί σοι datiuo, ἀντὶ τοῦ ἐπί σοι τωθασμοὺς λέγω, καὶ ἐμπαίζω. vt idem Homerus alibi, Οὕτω που κἀκεῖνο ἐφεψιόωντο γυναῖκας Ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώματ' ἵκοι-
Καταψιῶμαι. το, Ὡς σεῖο κύνες ἄιδε καταψιόωνται ἅπασαι. Καταψιᾶσθαι οὖν καθάπτεσθαι καὶ λοιδορῆσθαι iunxit cum genitiuo, vt καθάπτεσθαι iungitur. Ἐπιλέγειν ſic dicitur vt ἐπεύχομαι, hoc eſt ἐπὶ τούτῳ λέγω, καὶ ἐπὶ τούτῳ εὔχομαι. Dionyſius de ſacerdote hoſtiam conſecrante, ad Demoph. ſcribens ἐπιλέγειν pro effari ſolennia verba ſuper ſacro pane, dixit: καὶ τολμᾷ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ δυσφημίας (οὐ γὰρ εἴποιμι προσευχὰς) ἐπὶ τὰ θεῖα σύμβολα χρισοειδῶς ἐπιλέγειν, id eſt ἐπὶ τὴν τῶν μυστηρίων τελεσιουργίαν. χρισοειδῶς autē dixit, quia οἱ ἱερεῖς τοῖς θείοις ἐπευχόμενοι δώροις ἤτοι συμβόλοις, τὴν τοῦ χριστοῦ τάξιν ἐπέχουσιν, inquit Scholiaſtes. Ἐπαγορεύειν etiam vt ἐπιλέγειν. Arrian. lib. vi. de Alexandro Hephestionem lugēte, Ἐντυχεῖν δὲ αὐτῷ καθ' ὁδὸν ἐπιδαυρείων πρέσβεις, καὶ ἀνάθημα δοῦναι αὐτοῖς Ἀλέξανδρον κομίζειν τῷ ἀσκληπιῷ, ἐπειπόντα, ὅτι καίτοι οὐκ ἐπιεικῶς κέχρηταί μοι ὁ ἀσκληπιὸς, οὐ σώσας μοι τὸν ἑταῖρον. Aphth. in Progymnaſ. Διογένης μειράκιον ἰδὼν ἀτακτοῦν, τὸν παιδαγωγὸν ἔπαισεν, ἐπειπὼν, τί γὰρ τοιαῦτα παιδεύεις. Similis eſt ſignifi-
Ἐπιμύθιον. catio τοῦ ἐπιμυθίου. Idē περὶ τοῦ μύθου loquens, Τὴν δὲ παραίνεσιν δι' ἣν ὁ μῦθος τέτα-
Προμύθιον. κται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον· ἐπιμύθιον δὲ, τελευταῖον ἐπενεγκών. Προμύ-
Ἐφύμνιον. θιον fabulæ præfatiuncula. ἐπιμύθιον fabulæ appēdicula. Sic ἐφύμνιον quod
Ἐπεύχομαι. hymno ſuccinitur. Et ἐπεύχω, ἐπεύχομαι, votis proſequor quæ dicta ſunt. Eurip. in Hecu. Τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατὸς, verba precantis Neoptolemi, exercitus votis proſecutus eſt. in eius verba vota concepit. μετὰ τὸ ἐπιτελέσαι αὐτὸν τὴν εὐχὴν ηὔξατο. Ἐπιλέγω, coniectura colligo, vt ἐκλέγω, καὶ τὸ ἀναλογίζομαι. Thucydid. Ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἄλλα ἐπιτηδεύματα παρανομίαν, indicia improbitatis colligentes ex vitæ inſtitutis. de Alcibiade loquens. Ἐπιλέγω, eligo. Herodot. in Thalia, Ἡμεῖς δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην, τούτοισι περιθέωμεν τὸ κράτος, Nos verò optimatium delecto collegio, illis imperium accommodamus atque attri-
Καταλέγομαι. buimus. de Oligarchia loquens. Καταλέγομαι voce paſſiua, recenſeo & enumero ſignificat. Athen. Κἂν τῷ περὶ ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἑκάστου τῶν παρατυχόντων, οὐδὲ κατὰ μικρὸν τοῦ Ξενοφῶντος μέμνηται. Xenoph. Μετὰ δὲ ταῦτα κατελέξατο τὴν στρατιὰν, ὁπλιτῶν μὲν πεντακοσίους. Inde Κατάλογος, enu-
Καταλέγω. meratio, recenſio. Καταλέγω voce actiua, deligo & conſcribo centurióque, hoc eſt καταττάττω. Lyſ. in Apologia, Οὐ τοίνυν οὐδ' εἰς τὸν κατάλογον Ἀθηναίων καταλέξας οὐδένα φανήσομαι, οὔτε δίαιταν καταδιαιτησάμενος οὐδενός. Idem, Οὐδὲ καταλεγεὶς ἐπεξῆλθε μεθ' ἡμῶν στρατοπεδευομένων, conſcriptus & delectus. Xenophon, Ὁπλίτας τε αὐτὸν καταλέξασθαι χιλίους ἐψηφίσαντο, voce media dixit. Καταλέγω, cēſeo, exiſtimo, numero & loco habeo, quod Latinè numero dicitur. Plato lib. v. Leg. Πλουσίους δ' αὖ σφόδρα καὶ ἀγαθοὺς ἅμα εἶναι ἀδύνατον, οὕς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι, quos quidē certè diuites multitudo numerat. Cicero in Verrem Act. iii, In eam iam venerat familiaritatē in vendēdis

iſtius decretis, vt propè alter Timarchides numeraretur. Idem ad Atticũ, de Pompeio & Cæſare, Me autẽ vterq; numerat ſuũ. Significat etiã allego & aſcribo. Plutarch. Κατειλεγμένοις εἰς σύγκλητον ἀπελευθέρους ἐξέβαλεν. Inde Κατάλογος, delectus & allectio. Καταλέγω etiã eſt καθ' ἕκαστα λέγω, ſigillatim enarro: quale illud Odyſſ. ΙΙΙ, Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. & in ΙΙΙΙ, Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν ἀχαιῶν. Διαλέγω quid ſit, nos alibi diximus. Ἀναλέγομαι, lego id eſt decerpo, colligo. Lucian. Ζηλοῦσι δὲ ὑμᾶς καὶ λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ ταῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα τε καὶ πολυειδῆ, εἴ τις ἀναλέξασθαί τε ἐπίσταιτο καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἁρμόσασθαι. Greg. εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, Πάλιν ὑπομνήσω σε τοῦ φωτίσματος, καὶ πολλάκις ἐκ τῶν θείων λογίων τούτους ἀναλεγόμενος. Idẽ, Σὺ δ' ἂν κατὰ σαυτὸν ἀναλεγόμενος, πολλοὺς τηρήσαις ἀριθμούς, id eſt è ſacris monumẽtis colligẽs. Significat & colligo ſparſa & effuſa. Herodotus in Thalia, Ὑποπίπτουσα δὲ αἰτέων ἑκάστη, φιάλῃ τῷ χρυσοῦ σὺν θήκῃ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα, οὕτω δή τι δαψιλέϊ δωρεῇ, ὡς τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἑπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. Baſilius Euſebio, μικρὸν ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἔδοξα, καὶ ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις. Significat & lego, id eſt διέρχομαι καὶ ἀναγινώσκω. Lucian. Ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα, recitabat. Galen. Τοῖς ἀναλεξομένοις ταῦτα, lectores huius libri. Significat & ἀναλογίζομαι, id eſt argumentis & ratiocinatione colligo. Significat & τὸ ἀναπεμπάζομαι καὶ ἀναμιμνήσκομαι καὶ ἀναπολῶ, hoc eſt animo verſo rẽ præteritam, & reminiſcor ac reputo, cuius exemplum non occurrebat cum hæc ſcripſi. Ἀναλεγόμενον paſſiua ſignificatione dixiſſe mihi videtur Xenophon pro ἀναγινωσκόμενον, in ſecundo ἀναβάσ. Σὺ οὖν πρὸς θεῶν συμβούλευσον ἡμῖν ὅ, τι σοὶ δοκεῖ κάλλιστον καὶ ἄριστον εἶναι, καὶ ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, olim cum legetur. Ἀνάλεκτος, collectus: quo vocabulo Seneca ad Corneliũ vſus eſt pro libro collectaneorum. Ἀναλογίζομαι etiam ſignificat ἀναλέγομαι, id eſt reputo, æſtimo, expendo, animo verſo. Plutarch. in Antonio, Ἐδόκει δὲ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ἀπολείπειν ὁ θεὸς Ἀντώνιον. AEſchin. Ἡδέως δ' ἂν ἔγωγε ὦ Ἀθηναῖοι ἀναλογισαίμην ἐναντίον ὑμῶν πρὸς τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα, διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ τὸν Δημοσθένην στεφανῶσαι. Significat etiam ἀνατίθεσθαι καὶ μεταβουλεύεσθαι, vt inquit Pollux, hoc eſt errorem reputare, retractare, reſipiſcere, & ſeſe reſpicere. Ariſtoteles in nono de hiſtor. animal. de delphino loquens prædam ſuam perſequente, in profundum fugientẽ, cum ipſi neceſſaria ſit reſpiratio, Τότε δὲ ἐὰν ἀποφεύγῃ ὁ ἰχθὺς, συνακολουθοῦσιν εἰς βυθὸν, διὰ τὸ πεινῆν. ὅτε δ' αὐτοῖς μακρὰ γίγνηται ἡ ἀναστροφὴ, κατέχουσι τὸ πνεῦμα, ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, id eſt quaſi reputantes ſpatii longitudinem, aut quaſi incepti pœniteant, aut quaſi recolligentes. Ἀντιλογίζεσθαι etiam ab Antiphonte dictum eſt ἀντὶ τοῦ ἀναλογίζεσθαι, hoc eſt viciſſim reputare, ex aduerſo ratiocinari, vt euenit coniecturam facientibus. Ἀναπεμπάζομαι etiam ἀναλογίζομαι ſignificat, & in memoriam redeo, præterita reputo. Lucianus de iis loquens qui ſunt apud inferos, & vitæ felicitatem requirunt, Ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. ἀντὶ τοῦ ἀναπολοῦντες καὶ ἀνακεούμενοι. Plato in Philebo, Καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἴτ' αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος, αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ, ταῦτα ἀναμνήσεις καὶ μνήμας που λέγο-

Ἀναλέγομαι. Ἀνάλεκτος. Ἀναλογίζομαι. Ἀντιλογίζεσθαι. Ἀναπεμπάζομαι. Ἀναπολῶ.

Ἀνανεοῦμαι. μένου. αὐτῇ τῷ ἀνανεῶσαι. Dicunt enim ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τόδε, καὶ ἀναπεμπάζομαι. Lucianus, Ἡρωϊκοῖς μύθοις ἀνανεούμενος, in memoriam reducens & reuocans noua lectione. Quod Quintilianus renouare memoriam dixit. alioquin hoc verbum inſtaurare ſignificat, vt apud Herodianum, Προσήκειν οἴεται αὐτοῖς Πέρσαις ἀνανεώσασθαι πᾶσαν ὁλόκληρον τὴν πρότερον ἔχον ἀρχήν, id

Ἀπολέγω. eſt Cyri imperium inſtaurare ac reſtituere. Ἀπολέγω, deligo. ὅθεν Ἀπο-

Ἀπόλεκτοι. λεγμένοι καὶ Ἀπόλεκτοι, delecti, eximii, ſelecti. Liuius libro v. de bello Macedonico, Conſilium quidem vniuerſæ gentis AEtoli poſt dimiſſos Romanos non habuerunt. Per apolectos autem (ita vocant ſanctius conſilium quod ex delectis conſtat viris) id agitabant quomodo res in Græcia nouarentur. Ἀπολέγω, decerpo. Theophraſtus in nono de Pæonia loquens, Ἐὰν γὰρ ὀφθῇ ὑπὸ δρυοκολάπτου, τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγων, κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ἀπολέγω, τὸ ἀπαγορεύω interdico & veto. & renuo. Polybius in ſecundo hiſtor. Λέγει δὲ παρὰ Πτολεμαίου πρεσβευτὴν ἐλθεῖν, ἀγγέλλοντα πρὸς τὸν Κλεομένην, διότι Πτολεμαῖος τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει, διαλύεσθαι δὲ παρακαλεῖ πρὸς τὸν Ἀντίγονον. Καὶ ἀπολέγω δικαστὴν, reiicio iudicem vt iniquum, quod Iuriſperiti recuſo dicunt. Plutarchus in Catone, Ὁ δὲ Φλάκκος ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν μετὰ τοὺς λόγους. καὶ οὐδὲν ἧττον ἥλω. καὶ ἄπορον τὸ πρᾶγμα καὶ δυσμεταχείριστον ὁ Κάτων τοῖς φεύγουσι, μήτε βουλομένοις αὐτὸν ἀπολιπεῖν δικαστὴν, μήτε ἀπολέγειν τολμῶσι. Ἀπολέγω τὸ ἀποφαίνω, id eſt ἀποδείκνυω, probo, declaro. Philo de mundo, Τούτου δὲ τί ἂν εἴη χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσαλγίαν

Ἀπολέγομαι. δυνάμενον, id eſt prodere & efferre. Ἀπολέγομαι, repudio, repello, non accipio. Plutarchus in Catone, Μὴ φθεγγομένου δὲ τοῦ Κάτωνος, ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν δέησιν, ἀράμενος αὐτὸν ὁ Πομπαίδιος ὑπὲρ θυρίδος, ὁμολογεῖν ἐκέλευσεν, ἢ ῥίψειν ἔφασκεν. Et in Solone, Ὡς τῆς θεοῦ τὴν ἱκεσίαν ἀπολεγομένης. Et in Lucullo, Ἀπολεγομένου τοῦ Λουκούλλου τὰ πρωτεῖα, ſibi non poſcente Senatus principatum. Polyb. Ὁ δὲ προὔτεινε τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν, detrectãs & non admittens. Significat etiã ἀπαγορεύω, id eſt ſuccũbo, cedo, do manus. Plutarch. in Lycurgo, Τρεψάμενοι δὲ καὶ νικήσαντες, ἐδίωκον ὅσον βεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, οὔτε γενναῖον οὔτε ἑλληνικὸν ἡγούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ παρακεχωρηκότας. Ἀπολέγομαι τὴν ψυχήν, eſt quod dicunt Latini deſpondeo animum. Gregorius εἰς Βασίλειον, Διὰ τοῦτο ἀπελέγετο τὴν ψυχήν. οὐκ ἐδίδου ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις. προσεδαπάνα τὸ λειπόμενον τῶν σαρκῶν ταῖς φροντίσιν. Ἀπόλογος fabula eſt moralis, vt

Παραλέγομαι. inquit Cicero de Oratore. Παραλέγομαι, lego littus, hoc eſt παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ κατὰ τὴν ἠϊόνα πλέω. In Actuum Apoſtol. cap. xxii, Μόλις δὲ παραλεγόμενοι τὴν Κρήτην, ἤλθομεν εἰς τόπον. Alibi, παρελέγοντο τὴν Κρήτην. In quibuſ-

Συλλέγομαι. dam exemplaribus legitur παρεσελέγοντο. Συλλέγομαι voce paſſiua ſignificat comparo, quæro. Plato libro xi. Legum, Πτωχὸς μηδεὶς ἡμῖν ἐν τῇ πόλει γιγνέσθω. τοιοῦτος δ᾽ ἄν τις ἐπιχειρῇ δρᾶν, εὐχαῖς βίον ἀνηνύτοις συλλεγόμενος, ἐκ μὲν ἀγορᾶς ἀγορανόμοι ἐξειργόντων αὐτόν. Demoſthenes κατὰ Νεαίρ. Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, Quæ inde victum quæſiuit. Idem, Ὡς δὲ ἦλθεν εἰς τὸν Φράσορα ἄνδρα ἐργάτην, καὶ ἀκριβῶς τὸν βίον συνειλεγμένον, οὐκ ἠπίστατο τοῖς τοῦ Φράσορος τρόποις ἀρέσκειν. τοῦ πεπορισμένον. Significat & colligo. Herodian. Ἄγων στρατιὰν πᾶσαν

τὴν αὐτὸς συνείλεκτο. Dicitur & voce actiua. Syneſ. Herculiano, καὶ αὐτοὶ τὸ δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἀπολυταχόθεν συνέλεγον. Plato in VIII. de Repub. συλλέγοντες τοὺς ὄχλους, εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας. Theophr. in VI. de Cauſis συλλέγειν & πηγνύναι pro eodem dixit. Συλλέγω. Inde Σύλλογος, concilium & conuentus, συνέδριον conſeſſus, & συνάρχοντες, id eſt collegium vt Augurum. AEſch. Κωλύει γὰρ εἰς τὸν σύλλογον τὸν ἐν ταῖς πύλαις ἀπολυτῶν, id eſt συνέδριον. Σύλλογος. Significat etiam colloquentium circulum. Demoſth. Σύλλογοι καὶ λόγοι παντοδαποὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐγίγνοντο τότε. Thucyd. Τοσαῦτα εἰπὼν, καὶ διαλύσας τὸν σύλλογον ὁ Αρχίδαμος Μελήσιππον ἀποστέλλει, id eſt concilio dimiſſo. Polyb. lib. V, Πλεονάκις συμπορευομένων πρὸς ἀλλήλους εἰς σύλλογον, ἐγίνετό τις συνήθεια, ad colloquiũ.

Σύλλεξις etiam eſt coactio, copulatio, collectio. Plato in Timæo, ἆρα οὐ μεμνήμεθα ὡς τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν δεῖν εἰς τὴν τῶν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήρεσι τισὶν, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς, οἵ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι συλλέξονται. καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγουμένοις αἰτίαν εἶναι τῆς συλλέξεως. Σύλλεξις. Plato in Gorg. Εἰ δὴ λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ, ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, hominum cõuentu & frequentia. Συλλέγομαι etiam idem quod συλλογίζομαι, hoc eſt ratiocinor, colligo. vt -mendoſè colligis, inquit Stoicus. rationẽ alicuius rei gerendæ vel explicandæ ineo, certis argumentis colligo & conſtituo. Greg. Ταύτου δὲ ὁ φυσικὸς νόμος διδάσκαλος, ὁ διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ τεταγμένων τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, id eſt, è rerum ordine, ratiſque temporum vicibus Συλλογίζομαι. ſtatuens deum eſſe mundi conditorem, atque ratiocinatione colligens.

Eſt enim colligere, ex aſſumptione propoſitionum, quaſi calculis ſubductis ſummam argumentorum efficere. Colligere. Idem, ἢ δεῖ τούτων ἀποστάντας ἡμᾶς, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ θεῖον ἰδεῖν ὡς οἷόν τε, μετελθεῖν τινα φαντασίαν ἐκ τῶν εἰκασμάτων συλλεγομένους. Vtrũque verbum pro eodẽ poſuit. Συλλέγομαι. Plut. de Cæſare Rubiconem tranſituro, Αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, id eſt ἀναλογιζόμενος. Demoſth. Ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη οὐ μόνον εὔνουν ἄνδρα ἐκάλει, ἀλλὰ καὶ παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος. ἀντὶ ἐστοχασμένον, ἐσκεμμένον καὶ διεγνωκότα, qui recta coniectura iudicaſſet, & ratione ſubducta collegiſſet. Poſcebat (inquit) ille dies niſi fallor, hominem non Reipub. modò bene cupientẽ, ſed qui ab initio vt quæque res nata eſſet, ita quidnam ea re ageretur compertum haberet, animóque comprehẽſum: cuique rectè animaduertere, perſentiſceréque cõtigiſſet qua de cauſa hæc aut illa res ab Rege ſuſciperetur. Eſt autem Παρακολουθεῖν, animaduerſione & intelligentia aſſequi dicentem. AEſch. Παρακολουθῶ. Υμᾶς τε βουλοίμην ἂν ἀκοῦσαι, καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν εὐμαθῶς. Galen. περὶ ὑπνώσεως, Καὶ ταῦτα εἶπον ὑπὲρ τοῦ ἐνδείξασθαι μὴ ῥάδιον εἶναι παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς, ἄνευ τῶν ἐξηγουμένων αὐτὰ, intelligentia conſequi, intelligere Hippocratis & antiquorum ſcripta abſq; enarratoribus. nihil enim fugere poteſt eũ qui eueſtigio ſequitur. Ioſepus de Græcis loquens qui de Iudæis ſcripſerunt, Οἷς συγγινώσκειν ἄξιον. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς μετὰ πάσης ἀκριβείας τοῖς ἡμετέροις γράμμασι παρακολουθεῖν. Demoſth. περὶ παραπρεσ. Καὶ ὁ τούτου πεπραγμένα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ, vt qui omnium arbiter fuerim & ſpectator, vt comes legationis. Sic in epiſtola ad Athenieñſes cũ

exularet, Ὅσα τυγχάνω δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν, εἰδώς.

Συμπαρακολουθῶ. Εὐπαρακολούθητος. Vnde fit Συμπαρακολουθῶ. Plato in Politic. Καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας, Recte atque ordine diſputationem proſecutus es. Inde Εὐπαρακολούθητον, intellectu facile. Halicarnaſſ. in Iſocrat. Τοῦ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ προσθεν εἰρημένα, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν εἰς βραχύτερον συναγαγὼν λόγον, ἐπὶ τὰ παραδείγματα μεταβήσομαι. Dicitur etiā Ἐπακολουθῶ & ἀκολουθῶ.

Ἐπακολουθῶ. Ἀκολουθῶ. Plato in Phæd. Καὶ ἐὰν αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις διέλητε, ὡς ἐγῷμαι, ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. In præfatione Lucæ, Ἔδοξε κἀμοὶ παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, potius ſignificat πάντα μεμαθηκότι καὶ πεπυσμένῳ, quàm συμπαρομαρτήσαντι τοῖς αὐτόπταις τοῦ λόγου, contrà quā olim exiſtimaui. Aſſequi autem & conſequi Latinè dicitur, vt παρακολουθεῖν & ἐπακολουθεῖν Græcè, quod vel animo fit vel oratione. vt Cicero de reditu ſuo, Qui veſtram beneficiorum magnitudinē non modo augere aut ornare oratione, ſed enumerare aut conſequi poſſit.

Διαιρῶ. Διαιρῶ καὶ διαιροῦμαι eodē ſignificatu dicitur. Ariſtot. lib. 2. Polit. Οὐ καλῶς οὐδ' ὁ περὶ κρίσεως ἔχει νόμος, τὸ κρίνειν ἀξιοῦν διαιροῦντα τῆς κρίσεως ἁπλῶς γεγραμμένης, καὶ γίνεσθαι τὸν δικαστὴν διαιτητήν, Sed neque de iudicio lex illic rectè poſita eſt, vt cum ſimplex ſit iudicium dictatū, iudex in ſententia pronuncianda diuidat quod actor libello complexus eſt. quod arbitri officium eſt, nō iudicis. Quo in loco κρίσις τοῦ ἐγκλήματος accipitur. aut planè, inquit, damnādus is vnde petitum eſt, aut planè abſoluendus. Themiſt. in 1. Poſter. ἄμεινον δὲ μὴ σφόδρα ἀκριβολογεῖσθαι, μηδὲ διαιρεῖσθαι νομίζειν Ἀριστοτέλην οὕτω, τὸ καθόλου μὲν ἐν τῷ συμπεράσματι δεῖν ὑπάρχειν, τὸ καθ' αὑτὸ δὲ ἐν ταῖς προτάσεσι. Idem in 111. Phyſic. voce actiua, ἀρχὴ δὲ οἰκειοτάτη διελεῖν πρῶτον ποσαχῶς τὸ ἄπειρον λέγεται. Plato in Sympoſ.

Διαιρεῖσθαι. Ὡς ἐὰν μή τις τῶν τε ἀκουσομένων τὰς φύσεις διαριθμήσηται, καὶ κατ' εἴδη τε διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα, καὶ μιᾷ ἰδέᾳ δυνατὸς ᾖ καθ' ἓν ἕκαστον περιλαμβάνειν, οὔποτ' ἔσται τεχνικὸς λόγων πέρι. Et in Phædro, Οὐκοῦν τὸν μέλλοντα ῥητορικὴν τέχνην μετιέναι, πρῶτον μὲν

Δεῖ διῃρῆσθαι, καὶ τὰ ὅμοια. δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι, diuidere via & arte. Διῃρῆσθαι autem pro διαιρεῖσθαι ſic dixit vt Ariſtoteles in v11. Politic. Δεῖ δὲ τὴν ἀγοραίων τάξιν πρὸς ἀγορᾷ παρεσκευάσθαι, præparatā oportet. Iſocr. Ὡς δεῖ τὴν πόλιν ἐξηνδραποδίσθαι. Sic poſt verbū χρὴ præteritū ponitur etiā cū de futuro loquuntur. AEſch. Μαντείαν ἐμαντεύσατο παρὰ τοῦ θεοῦ, ἵνα χρὴ τιμωρίαν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις μετεληλυθεῖν. Verum hæc & ſimilia alibi fortaſſe dicetur, ſi locus occurrerit commodior. Ariſtot. in v11. Politic. Τυγχάνομεν δὴ διῃρημένοι πρότερον, ὅτι φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ, ſuperius diſſeruimus & diſputauimus. Hoc enim etiam διαιρεῖσθαι ſignificat. Plato lib. v. de Repub. Νῦν οὖν ἐπὶ τῆς ἄλλης ἐπιλαμβάνῃ πολιτείας, πρὶν ταῦτα ἱκανῶς διελέσθαι, δέδοκται ἡμῖν τό σε μὴ μεθιέναι, πρὶν ἂν ταῦτα πάντα ὥσπερ τἄλλα διέλθῃς. διελθεῖν καὶ διελέσθαι pro eodem ferè dixit. Idem, Οὐκοῦν ἐκεῖνο δή, ἐγώ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνατή, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωνίαν ἐγγενέσθαι, καὶ ὅπῃ δυνατόν. Et in 1x, Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσίν, οὔ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διῃρῆσθαι, explicauiſſe. Et in Timæo, Ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος τά τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι, id eſt viſa nocturna vel vigilantium, eorum qui diuino ſpiritu inſtincti ſunt, ratione explicare, hominis eſt mentis com-

potis, nó eorũ quibus mẽs extatica vaticinatur. Idẽ in Hipp. maiore, ἀλλὰ δῆτα ἐκεῖνα χαίρουσιν ἀκούοντες, ἃ σὺ ἐπίστασαι ἀκριβέστατα ἀνθρώπων διαιρεῖν, περί τε γραμμάτων δυνάμεως καὶ συλλαβῶν, καὶ ἁρμονιῶν, καὶ ῥυθμῶν. Ariſtot. etiam voce actiua in princ. quarti de Cælo, ἰδόντες οὖν πρότερον τὰ περὶ ἄλλων εἰρημένα, καὶ διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, οὕτω καὶ τὸ φαινόμενον ἡμῖν εἴπωμεν περὶ αὐτῶν, & diſputantium in modum diſcutientes & pertractátes quæ ad hanc commentationem neceſſaria ſunt explicatu. Galen. in XII. Therapeut. Διήρηται γὰρ ἐπιπλέον παρ' αὐτῶν ἐν ἄλλοις τέ τισι, κἀν τοῖς περὶ τῶν Ἱπποκράτους καὶ Πλάτωνος δογμάτων. Διαιρεῖν etiam τὸ διορίζω, & explano declaróque. Διαιρῶ. Theophr. in VI. de Cauſis, Ἐκεῖνο δὴ ὡς οἰκεῖον τῇ χρήσει πειρατέον δεῖ διαιρεῖν, οἷον, ποῖον μᾶλλον καθ' ἕκαστον γένος, ἢ τὸ ξηρὸν, ἢ τὸ ὑγρόν. Idem in III. περὶ ἀμπελουργίας loquens, Ὑπὲρ ἧς καὶ πειρῶνταί γε διαιρεῖν, τοῖς γένεσι ποιούμενοι καὶ ταῖς ὥραις τὸν ἀφορισμόν. ὁ δ' ἀφορισμὸς ἐν δυοῖν, ἐν ποίαις ἑκάσταις ὥραις δεῖ, καὶ ἐν τῷ βραχυτομεῖν ἢ μακροτομεῖν, De qua quidẽ conati ſunt differentias conſtituere, & diſcrimina notare, hoc eſt ἀφορισμούς. Idem, Ἔνιοι δὲ καθόλου περὶ πασῶν διαιροῦσιν, οὐκ εἰς τὰς ὥρας ἀποβλέποντες, ἀλλ' εἰς αὐτὰ τὰ γένη καὶ τὰς διαθέσεις κελεύοντες σκοπεῖν. Et rurſus, Ὧραι δὲ τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν ταῖς χώραις μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τῇ γενέσει ἐφάπτονται), Vitis putádæ tempus partim ex agrorum varietate, partim è generũ natura ſtatuunt. & Διαίρεσις, diſcriminatio, differentiarúmque adnotatio, earúmque rerum quæ ad rem conſtituendam pertinent & referunt. Διαίρεσις. Idem, Ἀκριβεστάτη δ' ἡ ἐν ἀμφοῖν διαίρεσις ἔν τε ταῖς χώραις καὶ τοῖς γένεσι, καὶ πρὸς τὰς ὥρας, καὶ πρὸς τὸ βραχυτομεῖν, καὶ μακροτομεῖν. Περὶ δὲ τοῦ διορίζω mox dicemus. Διείρηται interdum pro eodem legitur, quod ἀπὸ τοῦ ἀγορεύω dictũ eſt. de quo verbo nos in ſuperioribus diximus. Ἀντιδιαιρῶ καὶ ἀντιδιαιροῦμαι. Ariſtot. in VI. Topic. Πᾶν γὰρ τὸ γένος τοῖς ἀντιδιῃρημέναις διαφοραῖς διαιρεῖται, καθάπερ Ἀντιδιαιρούμενοι. τὸ ζῷον τῷ πεζῷ, καὶ τῷ πτηνῷ, καὶ τῷ ἐνύδρῳ, καὶ τῷ δίποδι. ἀντιδιῃρημένας appellat è regione oppoſitas ad generis diuiſionẽ: has enim aſſumi oportet in definitione: alioqui vitioſa eſt. Idẽ, οὐχ ὥρισται δ' εἰ ἔστι μὲν ἡ ἀντιδιῃρημένη διαφορά, μὴ λέγηται δὲ κατὰ τοῦ γένους, δῆλον ὅτι οὐδετέρα ἂν εἴη τοῦ γένους διαφορά. πᾶσαι γὰρ αἱ ἀντιδιῃρημέναι διαφοραὶ λέγονται κατὰ τοῦ οἰκείου γένους, id eſt (vt inquit Alexander) ἐν αὐτῷ εἰσι καὶ κατηγοροῦνται ἅμα λαμβανόμεναι. τὸ γὰρ ζῷον ἢ λογικὸν ἢ ἄλογον. quod tamẽ non eſt κατηγορεῖσθαι τοῦ γένους, ſed μετὰ τοῦ γένους λέγεσθαι κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ζῷον λογικόν. οὔτε γὰρ τὸ εἶδος, οὐδὲ ἡ διαφορὰ εἰδοποιὸς τοῦ γένους κατηγορεῖται, ἀλλ' ἔμπαλιν, τὸ γένος τούτων. vt idem paulo poſt, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ λογικὸν καὶ ἄλογον ἀντιδιῃρημένας διαφορὰς εἶναι τοῦ ζώου, κατὰ τοῦ ζώου δὲ οὐ λέγεσθαι. ἀλλὰ συνὸν τῷ ζώῳ, κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Ἀναιροῦμαι, ἀφαιροῦμαι, ἐξαιροῦμαι etiã vtraque voce leguntur, vt alibi dictum eſt. Παραιροῦμαι voce paſſiua tantùm, pro adimo, aufero. Παραιροῦμαι. Ariſtot. in III. Politic. Εὐποροῦντες δ' ὄχλου, παραιροῦνται κατὰ μικρὸν τοὺς ἐκ δούλου καὶ δούλης, Cum autem abundat ipſis multitudo, auferunt è numero ciuium ex ſeruo ancillâque natos. Idem, Ὕστερον δὲ τὰ μὲν, αὐτῶν παριέντων, τὰ δὲ τῶν ὄχλων παραιρουμένων, θυσίαι κατελείφθησαν τοῖς βασιλεῦσι μόνον, cum partim ipſi ſua munera neglectim tráſmitterent, partim populus ipſis adimeret. Demoſth. Ἕως πόλεις ἑώρα παραιρούμενον αὐτὸν βαρβάρους. Et cum duobus accuſatiuis cõſtruitur, vt ἀφαιροῦμαι. Sic Ariſtid. in Panath. Καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὐτούς, ſpẽ ei ſuam expectationémque abſtulerũt. & Παραίρεσις Παραίρεσις.

ademptio. Plato, Καὶ μετὰ δὴ τοῦτο δημεύσεις, καὶ τῆς οὐσίας ἀφαιρέσεις, fortunarúmque ademptio ob æs alienum. Ariſtotel. in v. Politic. Διὰ τὸ πλῆθος μηδὲν πιστεύειν. διὸ καὶ ἀφαίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων. Περιαιρῶ, amputo, circuncido, vt

Περιαιρῶ. περιαιρουμένη ἄμπελος, vitis amputatis ſarmẽtis. putatas Gaza ex Cicerone

Περιαιροῦμαι. dixit. Περιαιρεῖσθαι paſſiuè ſic dicitur vt ἀφαιρεῖσθαι. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ἐπεὶ περιαιρεθεὶς ἐκ τῶν ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι, Si ab eo auferrentur eius diuitiæ, & publicarentur, modeſtius deinde ageret. Significat etiam excu-

Περιαιρετός. tere & abſtergere. Idem, Περιαιρεθῆναι τὴν ὕβριν καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν. Περιαι-

Προαιροῦμαι. ρετὸς, exemptilis, vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ, exẽptiles oculi, Luciano. Προαιροῦμαι, conſtituo, ſtatuo, id eſt, mihi certum eſt. Et Προαίρεσις, propoſitũ. ὅθεν ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν ἢ φονεύειν, τὸ ἐκ προνοίας. vtroque enim Demoſthenes pro eodem vtitur. quod & κατὰ προαίρεσιν dicitur. Antiph. Τὰ κατὰ προαίρεσιν ἀδικήματα. Προαίρεσις autem differt τοῦ ἑκουσίου. ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, vt inquit Ariſtoteles in 2. Ethic. Καὶ προαιροῦμαι, cõſulto facio. Καὶ οὐκ ἐπὶ τούτου μόνον, ἀλλ' ἐπὶ πάντων φαίνεται προῃρημένος με ὑβρίζειν, Demoſth. de Media loquens. Τὰ κατὰ προαίρεσιν opponuntur τοῖς καθ' ὁρμήν, vt auctor

Προαιρετικός. eſt Plutarchus ἐν τῷ περὶ εἱμαρμένης. Καὶ Προαιρετικὸς ἀνήρ, qui cupidè & libenter & propẽſè aliquid facit. Ariſtot. in v. Ethic. Καὶ ἔστιν ἐπιεικὴς, ὁ τούτων προαιρετικὸς, καὶ πρακτικὸς, καὶ μὴ ἀκριβοδίκαιος. Et προαιρετικὸς, ὁ αὐθαίρετος, ſponte faciens. προαιρετικαὶ φύσεις ſunt angeli & homines, hoc eſt αὐτεξούσιοι, quæ libero arbitrio diuinitus præditæ ſunt: quanquam id illis nõ placet qui neceſſitati animos mancipauerũt, non ſine plagii crimine, vt mihi quidem videtur. Certè quidem ſi nobis τὸ αὐτεξούσιον tollere ſtatuerãt, τὸ προαιρετικὸν ſaltem relinquere debebãt, ne naturam humanam in ordinem redigerẽt τὴν ὁρμητικὴν tantum καὶ τῶν ἀλόγων, quarum naturarum non alius eſt exitus quàm τῶν ἀνορμήτων καὶ ἀναλγήτων. Baſil. Γαβριὴλ ἄγγελος, καὶ παρέστηκεν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ διηνεκῶς. ὁ σατανᾶς ἄγγελος, καὶ ἐξέπεσε τῆς οἰκείας τάξεως παντελῶς. κἀκεῖνον ἡ προαίρεσις ἐφύλαξεν ἐν τοῖς ἄνω, καὶ τοῦτον κατέρριψε τῆς γνώμης τὸ

Προσαιροῦμαι αὐτεξούσιον. Προσαιροῦμαι, allego, id eſt ad numerum antiquum addo, & mihi coopto. Plut. in Camil. Ἵππαρχον αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον, magiſtrũ equitum ſibi dixit & allegit. Προσαιρεῖσθαι etiam dicitur cum vir virum legit. Xenoph. in 1. παιδείας, Οὕτω δὴ δόξαν μέλλου τοῦ Κύρου, οἱ βουλόμενοι γεραίτεροι αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατιᾶς. ἔδοσαν δ' αὐτῷ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προσελέσθαι. quo in loco γεραίτεροι ἀντὶ γεραιότεροι dictũ eſt, vt in ſecũdo

Περὶ τῶν συγκριτικῶν καὶ τῶν ὑπερθετικῶν. ἀπομνημονευμάτων. Καὶ οἱ μὲν γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Simile eſt ἡσυχαίτεροι, ἀντὶ ἡσυχαιότεροι. Idem, Βραχυτέροις μὲν λόγοις ἐχρῆτο, καὶ τῇ φωνῇ ἡσυχαιτέρᾳ. Et, Οὕτω δὲ ἡσυχαίτερος μὲν ἦν. Sic σχολαίτερος & περαιτέρω & πεπαίτερος, μεσαίτερος & μεσαίτατος, ἀντὶ τοῦ μεσώτερος, per illorum ſimilitudinẽ dicta. Et φιλαίτερος καὶ φιλαίτατος, ἀντὶ φίλτατος, vt in ſecundo ἑλληνικῶν, Ὡς φιλαίτατος μὲν ἐν Λακεδαιμονίοις, ὑμᾶς εἵλετο ἀντ' ἐκείνων. Sic ἰσαίτερος καὶ ἰσαίτατος. quæ ſunt formationes Atticæ. vnde μεσαιπόλιος manauit. Ἰδιαίτατος ὁ ἰδιώτατος, maximè ſingularis. & ἰδιαίτερον peculiarius. Theophr. Ἰδιαίτατον δὲ τὸ ἐπὶ τῆς φιλύρας. Alibi ἰδιώτατοι &

Μυχαίτατος. ἰδιωτέρως dixit. Μυχαίτατος ſic formatum pro intimus, apud Ariſtotelem,

Ενδόμυχος. ἀντὶ τοῦ ἐνδότατος, καὶ ἐνδόμυχος, id eſt intus latens. ὅθεν ἐνδόμυχον ῥῆμα, καὶ ἐνδο-

μυχαίων κακὸν, cæcum malum. Dicitur & Μυχοίτατος ἀντὶ μυχαίτατος. Πλησιαί- Μυχοίτατος.
τερος, παλαίτερος. Thucyd. in 1, Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Μυχοίτατος etiã Μυχοίτατος.
ἀττικῶς μυχαίτατος dicitur, in quo πλεονάζει τὸ ι, ὡς ἐν τῷ πυλαιμάχης καὶ ἀμφοίτιος,
μυχαῖος, vt μυχαῖος λίθος καὶ μυχαῖος. Πλησιέστερος etiam ἀντὶ πλησιαίτερος dicitur. Μυχαῖος, καὶ
vtroque enim Xenophon vtitur. Theophr. Μέγιστον δὲ ἀεὶ τὸ πλησιέστερον τῆς μυχαῖος.
ῥίζης. Herodes in oratione περὶ πολιτείας, Γ' ὅπερ οὐχ ὁρῶμεν τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν
προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας. Sic Ἀφθονέστερος, abundantior. Plato, Ἐξουσία
ἀφθονεστέρα. Xenoph. in IIII. ἀπομνημ. Καὶ ἐπεὶ πλείστου δεόμεθα τούτου, ἀφθονέ-
στατον αὐτὸ παρέχει ἡμῖν, καὶ τοῦτο προσηνητικόν. Ῥᾳδιέστερον, facilius Ariſtoteli. Πτω-
χέστερος Ariſtoph. ἀγαθοί. Ἀκρατέστερος, ἀντὶ τοῦ ἀκρατότερος, meracior. Ariſtot.
Probl. ſect. ſecunda, Διὰ τί μᾶλλον κραιπαλῶσιν οἱ ἀκρατέστερον πίνοντες, ἢ ὅλως ἄ-
κρατον. Ἀρχέστερον & δικαιέστερον ad ſimilitudinem ſuperiorum formata, poe-
tica ſunt magis quàm Attica. Λαλίστερος & λαλίστατος ſunt Attica vt λαγνέ-
στατος. Ariſtot. Λαγνέστατοι δὲ καὶ τῶν θηλειῶν καὶ τῶν ἀρρένων ἵππος μετ' ἄνθρωπόν ἐστι.
Idem in IIII. de hiſtor. Πολύφωνα δέ ἐστι καὶ λαλίστερα τὰ ἐλάττω τῶν μεγάλων. Ἀττι-
κοὶ enim διὰ τοῦ ις σχηματίζουσιν αὐτά, & Ιωνες διὰ τοῦ ες. Quare ἀφθονέστερον ex
more eſt Ionico, vt ὀψιέστερος, quibus tamen vtuntur Attici. Theophr. Πυ-
ροὶ δὲ κριθῶν ὀψιέστεροι καὶ ὀλιγοχρούστεροι. Itaque ὀλιγίστατος Atticum eſt vt λαλίστατος,
κλεπτίστατος, ἁρπαγίστατος, πληκτίστατος, λαγνίστατος, ὀψοφαγίστατος. Xenoph. in III.
ἀπομνημ. de malo ſeruo, Ὅτι ὀψοφαγίστατος ὤν, βλακώτατός ἐστιν. Ὀλίγιστος eſt ora-
torium. Plato, Χρῶμαι δὲ ὡς ἂν δύνωμαι ὀλιγίστοις. Idem, Τέχνη τοῦ μηδὲν ἀδικεῖ-
σθαι, ἢ ὡς ὀλίγιστα. Ὀλιγοστὸς autem vt πολλοστὸς, paucis comitatus, vnus è pau- Ὀλιγοστός.
cis. Ioſepus, Ἡττηθεὶς δὲ μάχῃ, καὶ φυγὼν ὀλιγοστὸς, συνεκλείσθη εἰς τὴν Βυρσοπτικὴν πό- Πολλοστός.
λιν. Galen. in IX. Therapeut. itidem vt Plato vſus eſt, Καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἐπι-
πεπλεγμένων διαθέσεων ὀλίγιστα ἐδίδαξε. Σπουδαιέστερον. Theophr. Ἔτι δὲ διὰ τοῦτο
σπουδαιέστερον. Καθαιρῶ voce tantum actiua dicitur, euerto & ſubuerto. ὅθεν Καθαιρῶ.
Καθαιρετικὸς ὁ ἀφανιστικός. Thucyd. Καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε. Idem, Ἐχρῆν
οὕτω τούτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν καὶ ἀπαλλοτριοῦν τὴν δυναστείαν, frangere, imminuere,
extenuare. Eſt enim καθαιρεῖν, quod excreuit & ſupra modum auctum eſt
aut ſublatum ſubmittere & minuere, vt apud Galenum, Καθαιρεῖν τὰ ὑπερ-
αυξανόμενα, καὶ καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, ἀντὶ καταστέλλειν. Et Καθαιρετικὰ φάρμα- Καθαιρετικὰ
κα dicuntur τὰ καταστατικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων, quæ ad modum naturalem φάρμακα.
ſalubrémque reducunt. Ὑπερσαρκεῖν enim dicuntur & ὑπερσαρκοῦσθαι quæ Ὑπερσαρκεῖν,
corpulentiora iuſto fiunt. vnde Ὑπερσάρκωσις apud Galenum, & Ὑπερσαρ- καὶ ὑπερσαρ-
κώματα. & Ἐκσαρκώματα apud Dioſcoridē, excreſcentis carnis vitia. quod κοῦσθαι.
in oſſibus cum euenit poſt fracturam ſanatam, dicitur Ὑπερπώρωσις. AEgi- Ἐκσαρκώμα-
neta lib. VI, Αἱ τῶν καταγμάτων ὑπερπωρώσεις ἀπρέπειαν μὲν ἐργάζονται, ἐνίοτε δὲ καὶ τα.
δυσεργίαν. εἰ μὲν οὖν λιθώδης εἴη καὶ στερεός, ἀνατέμνοντες ξέσωμεν τὸ ὑπερέχον. Athen. Ὑπερπώρωσις.
de Dionyſio Heracleote, Αὐτὸς τῆς πατρίδος τυραννήσας, ὑπὸ τρυφῆς καὶ τῆς κα-
θημέραν ἀδηφαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ αὐτὸν συνέχε-
σθαι καὶ πνιγμῷ. Καθαίρεσις τῆς σαρκὸς, imminutio. Dioſcorid. de caſeo, Ὁ δὲ Καθαίρεσις.
νεαρὸς πρὸς τὴν καθαίρεσιν σαρκὸς ἐπιτήδειος. Plutarch. in Antonio de Cleopatra
quæ mortem ſibi lētam conſciſcere ſtatuerat, Καὶ πυρετῶν ἐπιλαβόντων ἠγά-
πησε πρόφασιν ὡς ἀφεξομένη τροφῆς διὰ τοῦτο, καὶ παραλύσουσα τοῦ ζῆν ἀκωλύτως ἑαυ-

τὴν. ἔνθα δὲ ἰατρὸς αὐτῇ συνήθης Ὄλυμπος, ὡς φράζουσα τἀληθὲς, ἐχρῆτο δὲ συνεργῷ τῆς καθαιρέσεως, id eſt τῆς τοῦ σώματος συντήξεως. Ipſe alibi in eodem, Καὶ τὸ σῶμα λεπταῖς καθῄρει διαίταις. Ariſtotel. in III. Phyſicæ auditionis, καθαίρεσιν opponit τῇ αὐξήσει, Ἐπεὶ καὶ Πλάτων διὰ τοῦτο ἄπειρα δύο ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἐπὶ τὴν αὔξην δοκεῖ ὑπερβάλλειν καὶ εἰς ἄπειρον ἰέναι, καὶ ἐπὶ τὴν καθαίρεσιν. ποιήσας μέντοι δύο οὐ χρῆται. οὔτε γὰρ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς τὸ ἐπὶ τὴν καθαίρεσιν ἄπειρον ὑπάρχει. ἡ γὰρ μονὰς ἐλάχιστον. οὔτε ἐπὶ τὴν αὔξην. μέχρι γὰρ δεκάδος ποιεῖ τὸν ἀριθμόν. Idem de menſibus mulierum loquens in 2. de generat. Μεταλλάζουσαι μὲν οὖν ἀμφοτέρων αὗται τῶν περιττωμάτων αἱ ἀποκρίσεις, τὰ σώματα σώζουσιν, ἅτε γινομένης καθάρσεως. μὴ γινομένων δὲ, ἢ πλειόνων γινομένων, βλάπτει. ποιεῖ γὰρ ἢ νόσους ἢ σωμάτων καθαιρέσεις, id eſt tabes & extenuationes. In Actis Apoſtol. cap. vndeuiceſimo, Ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ οἰκουμένη σέβεται, foréque vt & eius maieſtas imminuatur, ἀντὶ τοῦ κολοβοῦσθαι, vel deiiciatur & peſſundetur. Quod enim Latinè dicitur à Cicerone in Verrem, Minuiſti maieſtatem Reipub. minuiſti auxilia populi Romani. minuiſti copias maiorum virtute ac ſapientia comparatas: Græcè propriè diceretur, καθεῖλες τὸ ἀξίωμα τῆς πολιτείας. ἠλάττωσας τὸ ἀξίωμα τοῦ δήμου τοῦ ῥωμαίου. ἐκόλουσας τὰς δυνάμεις τὰς τῶν προγόνων ἀρετῇ τε καὶ συνέσει προσκεκτημένας. Eſt autem Μεγαλειότης, maieſtas, quod Gregorius τὸ μεγαλεῖον dixit. Et Μεγαλεῖος, grandis, venerandus, ſublimis, vel imprimis æſtimandus. Xenoph. ἆρα καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι καὶ ἀνδρὶ καὶ πόλει κτῆμα, ὡς οἷόν τε γε. Idem ἀπομνημ. III, Μεγαλείους τε καὶ σφοδροὺς ὄντας, δυσκαθέκτους τε καὶ δυσαποτρέπτους εἶναι. Et in Laced. Politia, Τὰς μὲν οὕτω τρεφομένας κόρας πῶς χρὴ προσδοκῆσαι μεγαλεῖόν τι γεννῆσαι; Significat etiã τὸ καθαιρῶ, deiicio & depello, de gradu exiſtimationis deturbo & abiicio, abrogo magiſtratũ vel poteſtatẽ. Theod. in 2. Eccleſ. hiſtor. οὕτω τοῦ σιφαίου τὴν ποιμείαν μεμαθηκότες, τοῖς τηνικαῦτα προὔσι τῶν ἐπισκόπων καθελεῖν τοῦτον ἐπέτρεψαν, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξήλασαν, id eſt epiſcopatu abdicauerũt & deiecerunt. & ſic ſæpe. Antiph. Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες, ἐποίησαν στήλην. Plutarch. in Demetrio, Τοῦ δὲ υἱοῦ τὸ φρόνημα καθελεῖν καὶ κωλῦσαι μὴ βουλόμενος, οὐκ ἐνέστη πάλιν αἰτουμένῳ μάχεσθαι καθ' αὐτὸν, ἀλλ' ἐφῆκε, id eſt ſpiritus minuere & inhibere, vel elatos comprimere, hoc eſt καταστέλλειν. Καθαιρῶ damno. Baſil. τοῖς Εὐαιστηνοῖς, ἦσαν δὲ ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτοὺς Εὐδόξιος, Εὔιππος. de hæreticis loquens in ſynodo Conſtantinopolitana damnatis. Et καθαίρεσις damnatio, ibidem.

Ἡ καθαιροῦσα ψῆφος, καὶ ἡ σώζουσα.

Et ἡ καθαιροῦσα ψῆφος, eſt ſententia damnatoria, hoc eſt ἡ μέλαινα. cui opponitur ἡ σώζουσα. Lyſ. Τὴν δὲ ψῆφον οὐκ εἰς καδίσκους, ἀλλὰ φανερὰν ἐπὶ τὰς τραπέζας ταύτας ἔδει τίθεσθαι, τὴν μὲν καθαιροῦσαν, ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σώζουσαν, ἐπὶ τὴν προτέραν. Καθαιρεῖν, detrahere, deducere. Ariſtoph. Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὲ καθείρξαιμι ἐς λοφεῖον στρογγύλον. Et καθαιρεῖν τὰ ἱστία, cõtrahere vela, & deducere. Odyſſ. IX, Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα. Καθαιρεῖν etiã eſt peragere, & vincere certamen ſuſceptum. Plut. Ἀθλητοῦ πρωτεύσαντος ἐν ἀνδράσι, καὶ τοὺς πανταχοῦ καθελόντος ἀγῶνας. Herod. in Polymnia, Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, id eſt κατορθοῦσθαι καὶ ἐπιτυχῶς ἀποτελεῖσθαι. Καθαιρεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς eſt oculos morientiũ claudere. Iliad. λ, Ἀλλ' οὐ

μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ. Plin.lib.x i, Morien-
tibus oculos operire, rurſúſq; in rogo pateſacere, Quiritium ritu ſacrum
eſt. ita more condito, vt neque ab homine ſupremum eos ſpectari fas ſit,
& cælo non oſtẽdi nefas. Lucanus in v. Pharſal. Atque oculos morti clau-
ſuram quærere dextram. Id etiam hodie fit à nonnullis eo modo quem
Homerus hoc carmine ſcribit, de morte Agamemnonis loquens in Ne-
cyia, & de Clytæmneſtræ improbitate, Οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς ἀΐδαο, χερσὶ κατ'
ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι. A verbo Στρέφω compoſita quædam enar
rauimus, quædam non attigimus, vt Εκστρέφω, quod inuerto ſignificat, & Εκστρέφω.
in alium habitum muto. οἷον, ἐκστρέφω τὸ ἱμάτιον, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἔσω μέρος, ἔξω με-
τατίθημι. Ariſtoph. in Pluto, Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵν' ὀδυνῷτο
μᾶλλον, id eſt oculos eius inuerſos illeuit. Idem νεφέλαις, Εκστρεψον ὡς τάχι-
στα τοὺς σαυτοῦ τρόπους, καὶ μάνθαν' ἅττ' ἂν ἐγὼ παραινέσω. Metaphora eſt ἀπὸ τῶν
ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων, vt inquit Interpres, hoc eſt à ſordidis
veſtibus quæ inuertuntur. Ariſtot. in Problemat. ſect. quinta, Διὰ τί τὸ ἀ-
ριστερὸν σκέλος χαλεπώτερον τρίβεσθαι ὑφ' ἑαυτοῦ πολὺν χρόνον, ἢ τὸ δεξιόν; ἢ ὅτι τοῖς
δεξιοῖς ποιεῖν δυνάμεθα. ἐν τοῖς δὲ παρὰ φύσιν, ἡ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους τρίψις ἐξεστραμ-
μένως γίνεται, id eſt manu dextra tranſuerſim in ſiniſtrum crus admota.

Διαστρέφω, peruerto & obtorqueo. Theophraſtus de materia & lignis Διαστρέφω.
quæ deprauantur loquens, Απαλότητα μὲν οὖν ἔχειν φασί, χείριστα δὲ πρὸς τὰς ἐρ-
γασίας. διαστρέφεται γὰρ μάλιστα. Idem, Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφα- Διαστροφή.
λέστατα. Dicitur etiam pro eodem Παραστρέφω. Idem in iii, Εστι δὲ δένδρον Παραστρέφω.
ἀπαθὲς μὲν καὶ εὐμέγεθες, οὐκ εὐφυὲς δὲ, ἀλλὰ παρεστραμμένον. Ariſtot. in viii. Po
litic. Εἰσὶ δ' ὥσπερ αὐτῶν αἱ ψυχαὶ παρεστραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, peruerſæ, de-
prauatæ. Διαστρέφεσθαι priuatim dicitur oculis peruerſis eſſe & intortis.
Idẽ, Ὅσοι δὲ μήτε ὁμοίως κεινοῦνται τὰς σφαίρας, ἢ ὁμοίως μὲν κεινοῦνται, οὐκ ἐπὶ ταυτὸ δὲ
σημεῖον, οὗτοι διεστραμμένοι εἰσίν, hoc eſt ſtrabi ſunt. Idem, Διὰ τί τῶν ζώων ἄνθρω-
πος ἢ μόνος, ἢ μάλιστα διαστρέφεται. Τῷ διεστραμμένῳ autem τὸ ἀστραβὲς opponi-
tur, τουτέστιν ὁ μὴ στραβός. Idem in vii. Politic. Πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφεσθαι τὰ μέ-
λη, χρῶνται καὶ νῦν ἔνια τῶν ἐθνῶν ὀργάνοις τισὶ μηχανικοῖς, ἃ τὸ σῶμα ποιεῖ τῶν τοιούτων
ἀστραβές. Theophraſt. in v. de Plantis, Απασα δὲ ὕλη μείζων καὶ ὀρθοτέρα καὶ ἀστρα- Αστραβής.
βεστέρα καὶ στρυφνοτέρα, καὶ ὅλως καλλίων ἡ ἐν τοῖς προσβορείοις, id eſt non facile de-
prauabilis & contortilis. Ibidem, Λεία τε γὰρ ἐστὶ καὶ ἀστραβής. ſic enim legen-
dum, ἀντὶ ὀρθοφυής, non εὐστραβής. Idem in ſecundo de Cauſis, Τῶν δὲ δένδρων
αὐτῶν τὰ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ παλισκίοις, ὀρθὰ καὶ ἀστραβῆ, καὶ λειότερα καὶ εὐμηκέστερα
γίνεται. Plutarch. πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον, Ὅπως ὁ κανὼν αὐτὸς ἀστραβὴς γινόμε-
νος καὶ ἀδιάστροφος, οὕτως ἀπευθύνει τὰ λοιπά, τῇ πρὸς αὐτὸν ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει
συνεξομοιῶν. Αστράβη verò ſubſtantiuum, τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον, id eſt cli- Αστράβη.
tellæ. Euſtathius σέλλαν & σαγμάριον interpretatur, hoc eſt & clitellas & ſel-
lam equeſtrem. ὅθεν Αστραβηλάτης, agaſo & mulio. Alciphr. in Epiſt. Σὺ
δὲ πετομένη πρὸς ἡμᾶς, ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. vbi ἀστράβη ἀντὶ νωτοφόρου ἡμιόνου di-
ctum eſt, ſicque ſæpe accipitur. Demoſth. quodã loco, Επ' ἀστράβης δὲ ὀχού-
μενος ἐκ τῆς Εὐβοίας. Interpres καθέδρας εἶδος eſſe dicit, παρὰ τὸ μὴ στρεβλοῦσθαι λεγό-
μενον, μηδὲ στρέφεσθαι. Eſt autem ſella præalta, ita vt lumbos tegat. Εὐστραβὴς Εὐστραβής.

opponitur τὸ ἀστραβὲς, pro materia tractabili, & quæ facile flectitur. legitúrque apud Theophraſtum. Στρέφω. Στρέφω, verſo, circumago, περιφέρω, & verſo, id eſt ἀνακρίνω. Περιφέρω τῇδε κἀκεῖσε, probo, exploro. Significat etiã excutio mentem meam, & verſo me in omnem partem. Ariſtoph. νεφέλ. Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει πάντα τρόπον, στρόβει τε πυκνώσας. Idem ἱππεῦσιν, ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει, μηδὲν ὀλίγον ποίει. νῦν γάρ ἔχεται μέσος. ἀλλὰ περίαγε καὶ στρέφε, verſa hominem tuo arbitratu, hominẽ quem eluctatus es, & medium tenes, ita vt eluctari tuas manus non poſſit. Gregorius de eremitis loquens, Τοῦτο μόνον κόσμου εἰδότες ὅσον ἐν τῇ ἐρημίᾳ γνωρίζουσι, τοῖς ἄλλοις τεθνηκότες ἀνθρώποις καὶ πράγμασιν, ὅσα ἐν μέσῳ στροβοῦντά τε καὶ στροβούμενα ἡμᾶς ταῖς ἀντιστρόφοις μεταβολαῖς. Plutarchus in Numa, Λοιμώδης νόσος περιϊοῦσα τὴν Ἰταλίαν ἐστρόβησεν. ἀντὶ τοῦ ἐτάραξεν. στροβῶ enim & κινῶ & ταράττω ſignificat. Inde Στρόβιλος, turbo, ludus, & tempeſtas vel vortex, & κῶνος id eſt nux pinea, & interdũ pinus. Plato lib. IIII. de Repub. Ὡς οἵ γε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον, περιφέρωνται, pro turbine puerili dixit. Lucian. in Toxare pro vento verticoſo, hoc eſt ἀντὶ τοῦ εἰλουμένου πνεύματος, Καὶ τὰ μὲν πολλὰ τί ἂν τις λέγοι; τρικυμίας τινὰς καὶ στροβίλους καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα ὅσα χειμῶνος κακά. ὅθεν
Συστρέφω. Στροβιλεῖν, τὸ συστρέφειν, id eſt contorquere & intorquere. & Συνεστραμμένος, contortus, intortus. Plato in Protag. Ἔπειτα ὅπου ἂν τύχῃ τῶν λεγομένων, ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής, id eſt vibratum. Συστρέφω, contraho in compendium. Halicarnaſſeus de proœmio loquens, Καὶ μὴν ἔστι τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταί, id eſt breuiter complecti. Συστρέφω addenſo, infercio. Idem de Lyſia loquens, Τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετήν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα, καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἀγῶνι. ταύτην ὀλίγοι μὲν ἐμιμήσαντο, Δημοσθένης δὲ καὶ ὑπερεβάλετο. Idem in Iſocrat. Ἐν δὲ τῷ συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν ὡς πρὸς ἀληθινοὺς ἀγῶνας, ἐπιτήδειον Λυσίαν ἀποδεχόμενον. Alibi συγκεκροτημένην λέξιν dixit τὴν συνεστραμμένην. Quintilianus in duodecimo cum dixit, Nec illis vibrantibus concitatíſque ſententiis velut miſſilibus vtetur: expreſſiſſe videtur illud Platonicum modo à nobis tranſcriptum. Sed Cicero in Bruto antè dixerat, Incitata & vibrans oratio. Idem Quintilianus de Archilocho, Cum validæ tum breues vibrantéſque ſentẽtiæ. Cicero contortas ſententias συνεστραμμένας dixit, Neque enim Demoſthenes tantopere fulmina vibraſſe diceretur, niſi numeris contorta ferrentur. Quod dictum exagitatum eſt à Ciceronis reprehenſoribus, vt dicit Quintilianus in nono. Συστρέφεσθαι etiam dicuntur, & Συνεστραμμένοι milites in acie condenſati & cõfertim incoeuntes, Xenoph. in VI. ἑλληνικῶν, Οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἐλάττους ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, hoc eſt non minus dẽſa erat acies quàm vt introrſus quinquageni eſſent parmati. quod περὶ προστατῶν καὶ ἐπιστατῶν intelligendum,
Συστρέφομαι. vt ſuprà diximus, περὶ τῆς ἐπὶ loquentes. Eſt etiam συστρέφεσθαι quod Liuius vocat orbem voluere, de agmine loquens in anguſtum redacto & vndique circunuento, his verbis, Cogebantur & ipſi orbem breuiore ſpatio colligere.

tio colligere. Alibi, Circunuenti in medio ad vnum omnes pœnas rebellionis dediſſent, ni Vectius rex iam orbem voluentes ſuos increpans, & cætera. Significat etiam agminatim cogi ad impreſſionem in hoſtes faciendam. Polyb. in primo, Τοῦ δὲ στρατηγοῦ δεξαμένου τὴν ἐπίνοιαν, καὶ ταχέως ἑτοιμασθέντος πάντων τῶν πρὸς τὴν χρείαν ἁρμόζον, συστραφέντες οἱ νεανίσκοι, κατὰ τρεῖς τόπους ἐνέβαλον πῦρ τοῖς ἔργοις. Συστρέφειν ἑαυτὸν, eſt ſeſe colligere. Ariſtoteles in ix. hiſtoriæ de delphinis loquens, Μάλιστα δὲ τοῦτ' αὐτοῖς συμβαίνει, ὅταν διώκωσί τινα τροφῆς χάριν. τότε γὰρ ἐὰν ἀποφεύγῃ, συνακολουθοῦσιν εἰς βυθὸν διὰ τὸ πεινῆν. ὅταν δ' αὐτοῖς μακρὰ γένηται ἡ ἀναστροφὴ, κατέχουσι τὸ πνεῦμα. καὶ συστρέψαντες ἑαυτοὺς φέρονται ὥσπερ τόξευμα τῇ ταχυτῆτι, μῆκος διελθεῖν βουλόμενοι πρὸς τὴν ἀναπνοὴν, hoc eſt colligẽtes ſe ad conatum. ſic enim intelligi debet, vt paulo poſt, Ταῦτα γὰρ ποιοῦσι καὶ οἱ κατακλυμβηταὶ, ὅταν εἰς βυθὸν ἑαυτοὺς ἀφῶσι. κατὰ γὰρ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν καὶ οὗτοι ἀναφέρονται συστρέψαντες. Virgil. in x i i, Subſtitit AEneas & ſe collegit in arma, ἐπέστη τε καὶ ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα συνέστρεψε. Plato in primo de Repub. Ἀλλὰ συστρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον, ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. Significat etiam agmen cogere, & factionem ciere. Ariſtot. in v. Politic. Αἱ μὲν οὖν δημοκρατίαι μάλιστα μεταβάλλουσι διὰ τὴν ἀσέλγειαν τῶν δημαγωγῶν. τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτούς. συνάγει γὰρ καὶ τοὺς ἐχθίστους ὁ κοινὸς φόβος. τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες, id eſt plebeium agmẽ cogunt & concitant in nobiles. quod etiam Συνιστάναι dicitur, & ἐπισυνιστάναι. AEſch. περὶ παραπρ. Οὗτοι νῦν ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἥκουσι, καί φασι Φίλιππον τὴν εἰρήνην πρίασθαι, id eſt quaſi agmine facto, & quadrato agmine, hoc eſt ex compoſito & coitione facta in necem meam, vt Cicero loquitur. Eſt enim coitio, arcana pactio & factioſa, verbum criminoſum, in oratione pro Plancio, & pro Murena, & alibi, vt nos in Annotationibus diximus. quæ σύστασις, συστροφὴ & ἐπισύστασις dicitur. Vſus eſt Lucas in Actis Apoſtolorum capite vndeuiceſimo, Περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης, id eſt cauſam dicere huius conſpiratæ coitionis. Et capite viceſimoquarto, Καὶ οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ εὗρόν με πρός τινα διαλεγόμενον, ἢ ἐπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου. Plutarch. Πρὸς οὖν τὰ τοιαῦτα τῶν νομοθετημάτων χαλεπήναντες οἱ Ἔφοροι, ἐπισυνέστησαν καὶ ἐβλασφήμησαν αὐτόν. Ἔστι δὲ συστροφὴ ἡ ἐπὶ κακῷ σύστασις καὶ συμφωνία, quæ etiam σύστασις dicitur à Demoſthene. & Συστρέφειν, τὸ συνιστάναι, ἀντὶ τοῦ στασιαστικῶς συνάγειν, hoc eſt cateruam factioſam cogere. Eſt etiam Σύστρεμμα verbum caſtrenſe, & ſignificat numerum certum militum, vt mille, hoc eſt ξεναγίαι δύο. Significat etiam agmen militum compoſito ordine progredientium, impreſſionémque hoſtiliter facientium. Polybius in primo de Carthaginenſibus loquens, qui è Lilybæo eruptionem in munitiones Romanorum fecerant, Οὐ μὴν ἀλλ' ἥ τε κραυγὴ καὶ τὸ σύστρεμμα διαφέρει τῶν πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἔργοις. Συστρέφειν etiam eſt conuoluere in faſcem. vnde Σύστρεμμα, conuolutio & globus. Ariſtot. de Mũdo, Καλοῦμεν δὲ ὑετὸν ὄμβρου μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα. Idẽ, Νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος. Et rurſus, Χάλαζα δὲ γίνεται ὑετοῦ συστραφέντος. Quare σύστρεμμα eſt σύστημα συστραφὲν, coagmentum compactile. Idem in libro περὶ θαυμασίων, Συστρεμμάτιον ὕδατος vocat verticem aquæ, hoc eſt conuo-

Συστροφή. Ἐπισύστασις. Σύστρεμμα. Συστρεμμάτιον

lutionē & volumen. Lucas in Actis cap.xxvii, Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυράν. Faſcem autem virgultorum conuoluente Paulo.

Φρύγανα. Sunt etiam Φρύγανα virgulta minus virētia, genus vtique tertium inter frutices & herbas.

Φρυγανικός. Et Φρυγανικὰ vocantur virgulta cito areſcentia, & igni accommodata. Theophraſtus libro tertio de Cauſis, de olea & punica & myrto loquens, Πυκνότατα δὲ ἐστὶ καὶ λεπτότατα, καὶ ταχὺ παραυαινόμενα. διὸ καὶ φρυγανικώτατα πάντων τῇ προσόψει. Idem in ſexto hiſtoriæ τὰ στεφανωτικὰ enumerans, quæ Plinius coronamenta vocat, οἷον ῥοδωνιαί, ἰωνιαί, διὸς ἄνθος, ἀμάρακον, & alia, Απαντα γὰρ (inquit) ταῦτα ξυλώδη καὶ μικρόφυλλα, διὸ καὶ φρυγανικά.

Υλήματα. Nec multum differunt ab iis ea quæ ὑλήματα dicuntur. de quibus idem, Διαφέρει δὲ καὶ δένδρα καὶ ὑλήματα, id eſt ſtirpes humiles & frutecta. Idem de India, Σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ὅλως τῶν δένδρων, οὔτε τῶν ὑλημάτων, οὔτε τῶν ποωδῶν, ὅμοιόν ἐστι τοῖς ἐν τῇ Ελλάδι. ὕλημα hoc loco ἀντὶ τοῦ θαμνώδους καὶ λοχμώδους dixit. Alibi ἀντὶ τοῦ ποώδους, Αλλὰ μᾶλλον τῶν ἀγρίων ὑλημάτων ἔνια τοὺς ψυχροὺς ἐζήτει τόπους, οἷον κενταύρειον, ἀψίνθιον.

Υλη. Xenophō ὕλην vocat in OEcon. Τί γὰρ ἔφη, ἂν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ, καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν. Idem, Υλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, hoc eſt herbæ fruges enecantes.

Συστρέφεσθαι εἰς ἑαυτόν. Verti in ſeipſum. Συστρέφεσθαι εἰς ἑαυτόν, ſignificat in ſeipſum vergere. Gregor. περὶ θεολογίας, Καὶ οὕτως ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ τὴν κεφαλὴν διέσχον εἴσω γινόμενος ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῶν ὑλικῶν, καὶ εἰς ἐμαυτὸν ὡς οἷόν τε συστραφείς. Hoc Cicero verti in ſeipſum appellat, vt in tertio Finium, Sola enim ſapientia in ſe tota conuerſa eſt, quod idem in cæteris artibus non fit. Et in primo Officiorum, Quòd cogitatio in ſe ipſa vertitur. eloquentia verò complectitur eos quibuſcum communitate coniuncti ſumus.

Συστροφή. Poſtremo συστροφαὶ ſunt nodi in articulis digitorum ab articulari morbo collecti. Dioſcorides περὶ σικυωνίου, Ο δ' ἐκ τῆς παλαίστρας προσειληφὼς τὴν κόνιν, τὰς περὶ τοὺς κονδύλους συστροφὰς ἐπιτιθέμενος ὠφελεῖ. Idem alibi, Οἱ δὲ ἕλμινθοι πᾶσαν συστροφὴν καὶ χοιράδας ἐκμαλάσσουσιν.

Τρέπομαι. Τρέπω, verto. ſed voce paſſiua τρέπομαι τοὺς πολεμίους dicunt pro fugo & in fugā verto. Plutarchus in Antonio, Καὶ τοῖς ἱππόταις εἴρητο προσβάλλοντας τρέπεσθαι, τρεψαμένους δὲ μὴ πόρρω διώκειν. Idem in eodem, Ρωμαίων μὲν τοὺς μαχομένους τρεπομένων, ἐκείνων δὲ τοὺς φεύγοντας αἱρούντων. Τρέπομαι, eo, contendo iter. Plato libro vii. de Legibus, Ημέρας δὲ ὄρθρου τε ἐπανιόντων, παῖδας μὲν πρὸς διδασκάλους που τρέπεσθαι χρεών. Significat etiam eò redigor, eò deſcendo. Idem in eodem, de Romanis in expeditione Parthica ad inopiam redactis, Τραπόμενοι δὲ πρὸς λάχανα καὶ ῥίζας, ὀλίγοις μὲν ἐντυγχάνοντες τῶν συνήθων, ἀναγκαζόμενοι πειρᾶσθαι καὶ τῶν ἀγεύστων πρότερον.

Αποτρέπω. Αποτρέπομαι. Αποτρέπω, auerto, diſſuadeo, auoco, ἐναντίον τῷ προτρέπω, de quo alibi diximus. & Αποτρέπομαι, auerſor. genitiuo. Lucian. Ως τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. Idem, Εἶτα ἀποστραπόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. Dicitur & ἀποτρέπομαι ἀντὶ τοῦ ἀποσπεύδω.

Προτρέπομαι. καὶ ἀποτρέπω, deterreo. vt Προτρέπομαι ἀντὶ τοῦ προτρέπω. Xenoph. in OEcon. Αλλὰ τὸ μὲν προοίμιον, ἔφην ἐγώ, καλόν, καὶ οὐχ οἷον ἀκούσαντα ἀποτρέπεσθαι τοῦ ἐρωτήματος, nec eiuſmodi quod auertere debeat. Ariſtotel. in primo Rhetoricôn, Συμβουλῆς δὲ τὸ μὲν, προτροπή, τὸ δὲ, ἀποτροπή, diſſuaſio. Idem, Περὶ δὲ τῶν ἐσομένων συμβουλεύει ἢ προτρέπων ἢ ἀποτρέπων, exhortās vel dehortans. ὅτι

Ἀποτρόπαιος θεὸς, ὁ καὶ ἀποπομπαῖος καὶ λύσιος dictus, de quo alibi dictũ eſt, hoc eſt malorũ depulſor. Demoſth. Ἀπόλλωνι ἀποτροπαίῳ βοῦν θῦσαι. & Ἀποτρόπαιος τῶν φαύλων, quo Syneſius & Lucianus vtútur. Baſilius Athanaſio, Καὶ ἀποτρόπαιον αὐτὸν πάντες ἡγήσονται, μὴ πυρὸς, μὴ ὕδατος, μὴ σκέπης αὐτῷ κοινωνοῦντες. Hermogen. tomo ſecundo περὶ τῶν εὑρέσεων, Ἐγὼ μὲν γὰρ ἄλλον βίον παραλιμπάνω λέγειν ὡς ἀσεβὴς καὶ ἐναγὴς, καὶ κατὰ πάντα ἀποτρόπαιος. Diximus paulo ante quid ſit προσποιεῖσθαι. Huic penè contrarium eſt Ἀποσείομαι, quod ſignificat amolior, & propulſo, & diluo crimen quo aſperſus ſum. Diodorus, Καὶ λόγοις φιλανθρώποις ἐπειρᾶτο τὰς καθ᾽ αὑτοῦ διαβολὰς ἀποσείεσθαι, id eſt diluere, abſtergere, & purgare. Plutarch. ἐν τῷ πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος, Ἀλλ᾽ ὁ μὲν αὐτὸν ἑαυτὸν ἐλέγχων τε καὶ κακίζων ἁμαρτάνοντα δυνάμενός τε καὶ βουλόμενος, οὗτος ἀποσειομένῳ καὶ βδελυττομένῳ τὴν μοχθηρίαν ἀληθῶς ἔοικε. Æſch. κατὰ Τιμάρχου, Ταῖς γὰρ ἀληθείαις αἰτίαις ἀποσεισάμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα, ἐκπέφευγεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου. Significat etiã reiicio, ſummoueo, repudio. Plutarch. in Bruto, Ἀποσεισάμενοι τὰς δόσεις τὰς προσῶντων. Idẽ in Politicis præceptis, Τὰς δὲ φαύλας καὶ ἀτόπους ἀξιώσεις τῶν φίλων ἀποσείεσθαι μὴ πικρῶς, ἀλλὰ πράως, διδάσκοντα καὶ παραμυθούμενον. Polybius in quinto, Τῆς δ᾽ ἐπιγραφῆς αὐτοῦ φθονοῦντα, τὸν ὑπὸ τῆς τύχης διδόμενον ἀποσείεσθαι στέφανον. verba ſunt increpantis eum qui nomen regis aſſumere ſibi verebatur. Significat & aboleo. Diodorus, Ἐπεθύμει γὰρ τὰς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ταραχὰς ἀποσεισάμενος, ἀπερίσπαστον ἔχειν τὸν πρὸς τοὺς Πέρσας πόλεμον, id eſt expurgatis & abólitis deletíſque. Cicero ad Atticum, Ἀπόσεισαι quartanam iſtam diligentia quæ in te ſumma eſt. Ἐκτρέπω, detorqueo, deflecto. Antiph. Οὐδὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν δεῖται, ἢ τὴν αὐτοῦ μιαρίαν εἰς ἡμᾶς αὖθις ἐκτρέψαι. Ἐκτρέπω γὰρ ὁδοιπορῶντα, ἀντὶ τοῦ παρεκκλίνω, vt improbi viatores inter ſe occurrentes. quod etiam Παραδύνω dicitur, hoc eſt, οὐκ ἐῶ βαδίζειν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ. Sophocles in Aiace, Χεροῖν παρωθοῦντες, ἡμῖν ἐκτρέποντες, cedere nobis via cogẽtes. Idem in OEdipode, Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα γὰρ τροχηλάτην παίω δι᾽ ὀργῆς, id eſt qui me è via ſummouit, quaſi παραδειγματιζόμενον. Plutarchus de Homero, Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετασκευάζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους. καὶ ἡ μὲν τῆς λέξεως ἐκτροπὴ, τρόπος καλεῖται. ἡ δὲ τῆς συνηθείας, σχῆμα. Et in Cæſare, Τὰ μὲν ἕλη ἐκτρέψας, deflectens, riuis deducens. Ἐκτρέπομαι paſſiua voce, γὰρ ἔξω τῆς ὁδοῦ ἵσταμαι. Καὶ Ἐκτροπὴ, ἡ πάροδος, id eſt diuortiũ, digreſſio. Ariſtoph. Βατράχ. Πορνεῖ᾽, ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς, πόλεις, διαίτας. Vt ipſe de militibus in villas à via deflectentibus iter, Ἡ μὲν ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις ἐκτροπὴ, digreſſio ad diripiendas villas. Et ἐκτρέπεσθαι, à via militari & plauſtraria digredi. Idem in conuiuio τῶν ἑπτὰ, Ἐβαδίζομεν οὖν ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ᾽ ἡσυχίαν. Ponitur & pro auerſor & fugio vt abominandum aut nefaſtum aut ominoſum. Lucian. Καὶ ἐκτρέπεσθαι δυσάντητον τοῦτο θέαμα. Et decedere via, non tamen honoris cauſa, vt cum alicui occurrere nolumus, ſed honorificè cedimus, quod ἐξίστασθαι & ὑπεξίστασθαι τῆς ὁδοῦ dicitur. Et interdum etiam vitare & fugere: quo Plato in Philebo vſus eſt. Ὑπεξανίσταμαι autem & ὑπανίσταμαι eſt aſſurgo honoris cauſa. Ariſtoph. Ἀλλ᾽ ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν με, id eſt oculis aliò auerſis tranſmittebant me, paulum via deceden-

Ἀποτρόπαιος.
Ἀποσείομαι.
Ἐκτρέπω.
Παραδύνω.
Ἐκτρέπομαι.
Ἐκτροπή.
Ἐξίστασθαι.
Ὑπεξίστασθαι.
Ὑπανίσταμαι.

tes. Demoſth. περὶ παραπρ. Οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν: cum accuſatiuo
Decedere. dixit. Cæſar, Quibus ita interdictum eſt, iis omnes decedunt, aditum ſer
monémque defugiunt, τούτους πάντες ἐξετράποντο. Significat etiã mutor, id
eſt ἐξίσταμαι καὶ μεταβάλλω. & Εκτροπὴ, degeneratio. Galen. lib. x i i. Methodi,
Ὥσπερ οὖν τῆς ὑγιεινῆς τὸ ἔργον, τὸ, κατὰ μικρὰ τὴν εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτροπὴν ἐπανορ-
θοῦσθαι, οὕτω τῆς θεραπευτικῆς τὸ κατὰ μεγάλα. Idem, Καὶ ἡ χροιὰ τοῖς μὲν ἐπὶ τὸ λευκό-
Εκτροπίας. τερον καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτρέπεται τοῦ κατὰ φύσιν. Inde ἐκτροπίας οἶνος, ὁ παρατραπεὶς
καὶ ὀξίνης, vappa. Alciphr. Εκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην πίνομεν, vappam & vinum
Διατρέπω. quod coacuit. Διατρέπω, confundo: perturbo, perterreo, ad inopiã conſi-
lii redigo. Polybius de tertia Annibalis & Pœnorũ victoria loquẽs, Ἐν δὲ τῇ
ῥώμῃ ἐπιγνωσθείσης καὶ ταύτης τῆς περιπετείας, οὐ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον
Διατροπή. αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι. & Διατροπὴ huiuſmodi confuſio & perturbatio
cõſilii. Idẽ de victoria eiuſdẽ ad Traſimenũ loquens, Διόπερ ἅμα τὸν στρατηγὸν
τοῖς ὄχλοις ἀπὸ τῶν ἐμβόλων, ὅτι λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ, τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι τὴν
διατροπὴν, ὥστε, καὶ τὰ λοιπά. Et alibi de adhortatione conſulũ loquẽs ante pu-
gnã Cannẽſem, ὧδε γὰρ καὶ τῇδέ που συνέβαινε διατετράφθαι, καὶ προσδεῖσθαι παραι-
νέσεως τοὺς πολλούς. Διατρέπω etiã diſſuadeo, vt ἀποτρέπω, vel potius ad erubeſcẽ-
tiam deduco, erubeſcere cogo. Herodian. Τοιαῦτά τινα εἰς προτροπὴν καὶ τὴν
εἰς τὰ κρείττονα ὁρμὴν ὁ Πομπηϊανὸς εἰπὼν, διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, id eſt
conatus eius repreſſit præ pudore, & impetus ad voluptates conſectandas
aliò deflexit. Plutarchus de Conſule Fabio qui patrem ad ſe venientem
ex equo deſcendere iuſſit, Πέμψαντος δὲ ῥαβδοῦχον τοῦ νεανίσκου, καὶ καταβῆναι
κελεύσαντος, οἱ μὲν ἄλλοι διετράποντο, αὐτὸς δὲ προσέδραμε, & cætera. alii quidem
præ pudore faciem deflexerunt, pudore perfuſi ſunt: quaſi imperioſitate
Διατρέπομαι. filius impia atq; ingrata in patrẽ vteretur. eſt enim Διατρέπομαι, τὸ αἰσχύνο-
μαι. quod etiam ἐντρέπομαι dicitur. & Διατρέπω, τὸ ἐρυθριᾶν ποιῶ, pudore in-
iecto deterreo. Idem ἐν τῷ εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Τῷ παρορμᾶν τοὺς δυναμέ-
νους ὑφηγεῖσθαι τοῖς δεομένοις, συμπρᾶξαι τοῖς βουλομένοις, διατρέπειν τοὺς κακοπραγ-
μονοῦντας, ἐπιρρωννύναι τοὺς εὐγνώμονας. Idem ἐν τῷ περὶ δυσωπίας, Υπερβολὴ γὰρ τοῦ
αἰσχύνεσθαι τὸ δυσωπεῖσθαι. διὸ καὶ οὕτω κέκληται τρόπον τινὰ, τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συν-
διατρεπομένου καὶ συνεξατονοῦντος, vnà cum anima erubeſcente & confuſo &
tenorem non ſeruante. eſt enim Διατρέπεσθαι oculos auertere, & aſpice-
Εντρέπομαι. re vel nolle vel non poſſe, vt ipſe in Catone vſus eſt. Εντρέπομαι etiã τὸ αἰ-
Εντρέπω. δοῦμαι καὶ ἐγκαλύπτομαι ſignificat, hoc eſt αἰσχύνομαι. Et Εντρέπω, τὸ καταισχύ-
νω, quo diuus Paulus vſus eſt. pudore afficio, pudorem ac ruborem inii-
cio. Plutarchus in Homero, de oratione Neſtoris loquẽs in ſecundo Ilia-
dos, Καὶ πλείονι παρρησίᾳ πρὸς τοὺς ἤδη μεμαλαγμένους χρώμενος, πείθει τὸ πλῆθος. καὶ
τὴν αἰτίαν τῆς ὀλιγωρίας εἰς ὀλίγους τοῦ μηδενὸς ἀξίους ἀναφέρων, τοὺς πολλοὺς ἐντρέπει, id
eſt à diſcedendi ſententia præ rubore auertit, διατρέπει, δυσωπεῖ. Chryſoſto-
mus enarrans illud ad Rom. v i i i, Nouimus quòd omnis creatura ſuſpi-
rat & parturientis more gliſcit vſq; nunc: Εἶδες πῶς ἐντρέπει τὸν ἀκροατὴν, μο-
νονουχὶ λέγων, μὴ γένῃ τῆς κτίσεως χείρων. Idem in cap. i x, Τῷ γὰρ μωϋσῇ φησὶν, ἵνα καὶ
τῷ ἀξιώματι τοῦ προσώπου τὸν ἀντιλέγοντα ἐντρέψῃ, confutet, ἐξελέγχῃ. & Εντρε-
Εντρεπτικός. πτικὸς λόγος, ὁ ἐπιτιμητικὸς, ὁ ἐπιπληκτικὸς, pudore reprehẽſum afficiens. Idem

ad Corinthios x i. enarrãs illa verba, καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας, οὐκ εἶπεν, (inquit) καὶ λιμοκτονεῖτε τοὺς μὴ ἔχοντας, ἀλλὰ πολὺ ἐντρεπτικώτερον, καταισχύνετε. ac ſi diceret ἐλεγκτικώτερον. qua dictione ſæpe vtitur. Ἐντροπή, pudor, cõfuſa facies. Ἐντροπή.
Inde illud Apoſtoli primæ ad Corinth. x v, Ἀγνωσίαν γὰρ θεοῦ τινὲς ἔχουσι. πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω, atque hæc dico vt pudore affectos ad officiũ reuocem, vt pudentes iam ab errore abducam. Dixerat enim, ἐκνήψατε δικαίως, quaſi ab erroris & ignorantiæ ebrietate reſipiſcite. Laërtius in Socrate, Ἐνέτρεψε δὲ καὶ Λαμπροκλέα τὸν υἱὸν τῇ μητρὶ ἀγριαινόμενον, pudore ad reuerentiam matris reduxit, & ab acerbitate reuocauit. Iungitur etiam τὸ ἐντρέπομαι cum accuſatiuo, vt αἰδοῦμαι, & ſignificat reuereor. Idẽ in Apophthegmatis Laconicis, Καὶ τοὺς νέους δὲ ἔδει οὐ μόνον τοὺς ἰδίους αἰδεῖσθαι πατέρας, καὶ ὑπηκόους αὐτοῖς εἶναι, ἀλλὰ πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, καὶ ὁδῶν ὑποχωροῦντας, καὶ καθέδρας ὑπεξισταμένους. Idem, Ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τῆς γυναικὸς παρρησιαζομένης καὶ δακρυούσης. Iungitur etiam cum genitiuo, & ſignificat ἐπιστρέφομαι, ἐπιμελοῦμαι, ὑπόλογον ποιοῦμαι. quod Atticè προτιμῶ dicitur. Sophocles, Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; id eſt οὐδένα λόγον ἔχεις, περὶ οὐδὲν ἡγῇ τὴν σὴν σύμμαχον ἐμὲ, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι. τί οὕτως ὀλίγον προτιμᾷς μου. Xenophon, Ὅστις γὰρ φανερός ἐστι τοῦ μὲν πλεονεκτεῖν ἀεὶ ἐπιμελούμενος, τοῦ δὲ καλοῦ καὶ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος, πῶς τούτου χρή ποτε φείσασθαι; Plato in Phædro, Οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν, οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται. Προτιμῶ.

Αἰδοῦμαι non modo ἐντρέπομαι ſignificat, καὶ μετ' αἰδοῦς ἐπιδέχομαι, hoc eſt veneror & honori habeo : ſed etiam πείθομαι, placor, & iniuriam remitto, iram condono. Demoſthenes πρὸς Ναυσίμαχον, Καὶ τοῦτο οὕτω τὸ δίκαιον ἐν πᾶσιν ἰσχύει, ὥστ' ἂν ἑλών τις ἀκουσίου φόνου, καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτα αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, οὐκ ἔτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτόν ἐστι, Et vſque adeo hoc ius in omneis valet, vt ſi quis propter cædem non voluntariam alium arceſſerit, reum etiam peregerit, manifeſtóque conuicerit, deinde à reo placatus quoquo modo culpam criménve condonarit, vltrà finibus patriæ expellere eum non poſſit : quia iniuria remiſſa abolitáque exuſcitari deinde nequit. Et iiſdem verbis vſus eſt in oratione πρὸς Πανταίνετον circa finem. Et Αἴδεσις eſt venia & miſericordia, & perſonæ periclitantis reſpectus & tuitio, vltionis animaduerſioniſque remiſſio. Idem κατὰ Μειδίου, Ἐπειδὴ οἱ νόμοι τοὺς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκτιννύντας, θανάτῳ καὶ ἀειφυγίᾳ καὶ δημεύσει τῶν ὑπαρχόντων ζημιοῦσι. τοὺς δὲ ἀκουσίως, αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν, clementia dignos cenſuerunt. Lege enim licebat cædis non voluntariæ crimen euadere, ſi is qui cædis reus erat, quendam ex conſanguineis precibus exorare potuiſſet, & ad clementiam adducere. cuiuſmodi exorata placabilitas αἴδεσις vocabatur. Αἰδεῖσθαι Liuius libro quinto ab Vrbe Latinè reddere voluit his verbis, de legatis Romanis loquens à piratis exceptis, & Liparas deuectis, Mos erat (inquit) ciuitatis velut publico latrocinio partam prædam diuidere. fortè eo anno in ſummo magiſtratu erat Mnaſitheus quidã, Romanis vir ſimilior quàm ſuis, qui legatorum nomen donúmque, & Deum cui mitteretur, & doni cauſam veritus, ipſe multitudinem religionis impleuit: adductóſque Αἰδοῦμαι. Αἴδεσις.

in publicum hoſpitiú legatos,& cætera. veritus cauſam doni, αἰδεσθεὶς τοῦ ἀναθήματος αἰτίαν dixit, hoc eſt reueritus & venerás, ideóq; ab iniuria defendens. vt alibi, Clarus genere factíſque, tum etiam ætate verendus. Indidé illud Virgilianum in 2. AEneid. At non ille, ſatum quo te mẽtiris, Achilles Talis in hoſte fuit Priamó, ſed iura fidémque Supplicis erubuit, corpúſque exangue ſepulchro Reddidit Hectoreum, ᾐδέσθη τὸ δίκαιον τῆς ἱκετείας, ᾐδέσατο δὲ ἱκετείαν τιθέντα. Sic Hecuba ad Agamemnoné apud Euripidem,
Αἰδέσιμος. ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με, οἴκτειρόν θ' ἡμᾶς, ſine te exorari. & Αἰδέσιμος, venerandus. Pauſ. in Lacon. Τεγεάται δὲ αὐτὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτην ἐδέξαντο τῆς Ἀλέας. ἦν δὲ ἄρα τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐκ παλαιοῦ Πελοποννησίοις αἰδέσιμον, id eſt inuiolatum, & in quo ſupplicibus ius aſyliæ conſtabat. hoc enim αἰδέσιμον ſignificat, hoc eſt intactum, ἄσυλον. Sic Syneſ. Ἀνυσίῳ, Καρνᾶς ἱκέτης μου γέγονεν, οὗ
Αἰδώς. τὴν ἱκεσίαν ὁ θεὸς αἰδεσιμωτέραν ἐποίησε. Αἰδὼς etiam in ea ſignificatione vſurpatur, id eſt ἀντὶ τοῦ ἐντροπῆς ἣν ὄνομα ἔχει, καὶ ἔχων διὰ ταύτην περιέπει τὸν σωθέντα, ἢ τὸν τοῦ σωθέντος ἱκέτην. vnde ius aſylorú manauit. Idé, Αἰδοῖ γὰρ μουσῶν τοὺς ἱερέας αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, In honorem enim muſarum, poetæ ab iniuria tuendi ſunt, & obſeruantia proſequendi. Idem, Ἐμοὶ τὰς φύσεις εἰδότι τῶν νεανίσκων, καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς. hîc pro obſeruantia poſuit. Inde illud in primo Iliados, Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. Et illud eiuſdem Φ, Γουνοῦ-
Αἰδοῖος. μαί σ' Ἀχιλεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. & Αἰδοῖος ἱκέτης, dignus qui exoret
Αἰδήμων. quod petit. Αἰδήμων, eſt verecundus, ὁ αἰσχυντηλός. Athen. de Iſocrate, Ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Ariſtot. τὸν αἰδήμονα in virtute ponit, mediúmque facit inter καταπλῆγα καὶ ἀναίσχυντον, in ſecundo Ethic. Idem in IIII. Καὶ ἐπαινοῦμεν τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας. quos etiam αἰσχυντηλοὺς appellat. Nec ſolum τὸ αἰδεῖσθαι id quod diximus ſignificat, vt apud Gregorium, Καὶ φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδώς, ἐνταῦθα μόνον ἠτίμαζεν, οὗ θεὸν ἔδει προτιμηθῆναι, id eſt homo qui in tẽpore rationem habere amicitiæ noſſet, & amico exorabilé ſe præbere: ſed etiam ſignificat placare & exorare. Ex quo fit vt & exorans & exoratus αἰδεῖσθαι dicantur, vt ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτ. Demoſth. Τί οὖν ὁ νόμος κελεύει; τὸν ἁλόντα ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ, ἔν τισιν ὡρισμένοις χρόνοις ἀπελθεῖν τακτὴν ὁδόν, καὶ φεύγειν ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος, extorrem eſſe quoad vſque aliquem exorarit gẽtilium mortui. Idem, Ἐνταῦθα γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κελεύει δίκας ὑπέχειν ὁ νόμος, ἐάν τις ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ πεφευγώς, μήπω τῶν ἐκβεβληκότων αὐτὸν ᾐδεσμένων, αἰτίαν ἔχῃ ἑτέρου φόνου ἑκουσίου. Verùm illud prius αἰδέσηται vox eſſe medii
Αἰδοῦμαι. aoriſti mihi videtur, vt ὁ Αἰδούμενος ſit qui exoratur & flectitur : ὁ Αἰδῶν,
Αἰδῶ. qui vel aſpectu vel verbis flectit. Baſil. ἐν τῷ πρὸς τοὺς νέους, Πᾶσα μὲν ἡ ποίησις Ὁμήρῳ ἀρετῆς ἐστιν ἔπαινος, καὶ πάντα αὐτῷ πρὸς τοῦτο φέρει, ὅτι μὴ πάρεργον. οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν οἷς τὸν στρατηγὸν τῶν Κεφαλλήνων πεποίηκε γυμνὸν ἐκ τοῦ ναυαγίου περισωθέντα, πρῶτον μὲν αἰδέσαι τὴν βασιλίδα φανέντα μόνον. τοσοῦτον δεῖν αἰσχύνην ὀφλῆσαι γυμνὸν ὀφθέντα μόνον. αἰδέσαι τὴν βασιλίδα, ἀντὶ τοῦ ἐντρέψαι καὶ δυσωπῆσαι τὴν Ναυσικάαν, oratione ſua, & aſpectu calamitoſo, vt videre eſt Odyſſ. I I I. Chryſoſt. ad Epheſ. IIII. de hiſtoria loquens quæ Actorú Apoſtolicorũ cap. XVI. narratur de
Καταιδῶ. Paulo & Sila, ὥστε οὐκ ἀπὸ τοῦ θαύματος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ τρόπου αὐτὸν κατῄδεσε, de præfecto carceris loquens. Theod. in V. hiſtor. Ecclef. de Ioanne viro

ſanctitate præſtanti,& Gaina tyranno loquens, Ἐκεῖνος δὲ ὑπήντησε τῷ πρεσβύτῃ, καὶ τὴν ἐκείνου δεξιὰν τοῖς ὀφθαλμοῖς περιτέθηκε, καὶ μέντοι καὶ τοὺς παῖδας τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ προσεκόμισε γόνασιν. οὕτω πέφυκεν ἀρετὴ καταιδεῖν τε καὶ καταπλήττειν καὶ τοὺς ἄγαν δυσμενεστάτους. Plut. in Præceptis politicis, πραΰνουσα πειθοῖ καὶ καταιδοῦσα τοῦ δήμου τὸ αὔθαδες. Ἐκβάλλειν eſt in exilium pellere, vt hîc,& in exemplo ſuprà citato ex oratione πρὸς Ναυσίμαχον. De exilio volũtario ob cædem fortuitam ſcripſimus in Annotationibus in tractatum de pœnis, & de expiatione homicidarũ. mox etiam nonnihil de iis dicemus. Thucyd. lib. III. in prima concione, αἰσχυνέσθαι τῷ αἰδεῖσθαι dixit, Αἰσχυνθέντες οὖν τάς τε τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ διὰ τὸν ὀλύμπιον, ἐν οὗ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμέν, ἐπαμύνατε, hoc eſt, verentes igitur,& rationem habentes, honorem hunc habentes Græcis, hoc eſt, pudeat vos contra Græcorum ſpem nos miſſos facere, conceptámque de vobis expectationem deſtituere. ac ſi diceret, ſinite vos exorari. Αἰσχύνεσθαι etiam cum duobus accuſatiuis conſtruitur pro verecundari. Demoſth. Καὶ οὔτε τὸν ἥλιον ᾐσχύνοντο οἱ τοιαῦτα ποιοῦντες, οὔτε τὴν γῆν πατρίδα οὖσαν. Sic Greg. Τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος, quem pudebat immutatum videri. Αἰσχύνω & καταισχύνω eſt quod Latini dicunt vitium vel ſtuprum offero. Lyſ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου, Ὅτι ὁ νόμος κελεύει, ἐάν τις ἄνθρωπον ἐλεύθερον ἢ παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ, διπλῆν τὴν βλάβην ὀφείλειν. ἐὰν δὲ γυναῖκα, ἐφ' αἷσπερ ἀποκτείνειν ἔξεστιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι. Idem, Οἱ δ' ἀγῶνες δήπου περὶ τοῖς ἀδικουμένοις καθεστήκασιν, ἢ τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Ἐγκαλύπτομαι etiam τὸ αἰσχύνομαι. AEſch. περὶ παραπρ. Καὶ τάς γε δὴ καταρᾶσθαι πολυτελῶς προσετίθηκε, ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, ὡς ἐξένισε τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου, id eſt ob quæ legati pudore affecti ſunt. Quos enim pudet, ii faciem tegere manu ſolent, vel velare. hoc enim propriè ſignificat ἐγκαλύπτεσθαι. vt Plutarchus de Pompeio moriente, Εἰπὼν δὲ μηδέν, ἀλλ' ἐγκαλυψάμενος, προέδωκεν ἑαυτόν. Cui verbo τὸ Ἐκκαλύπτομαι opponitur, quod ſignificat faciem detego. Plato, Καὶ ἐκκαλυψάμενος (ἐνεκεκάλυπτο γάρ) εἶπεν ὃ δὴ τὸ τελευταῖον ἐφθέγξατο. Παρατρέπομαι, digredior. quia τρέπομαι ſignificat viam arripio. Xenoph. in OEcon. Ἴθι ἔφην ἐγὼ ὦ Ἰσχόμαχε, καὶ τόδε μοι παρατρεπόμενος τοῦ λόγου, εἰς τὴν ἐπιμέλειαν δήλωσον περὶ τῶν παιδευομένων, ab hoc ſermone digrediens, tranſi ad alium,& eo orationem conuerte quod ad eruditioné pertinet. Idem in v. Ἑλληνικῶν, Καὶ ὁ μὲν Νικόλοχος βοηθῶν Ἀβυδηνοῖς, ἔπλει ἐκεῖσε. παρατρεπόμενος δ' ἐς Τένεδον, ἐδῄου τὴν χώραν, καὶ χρήματα λαβών, ἀπέπλευσεν ἐς Ἄβυδον, iter autem flectens, obiter digrediens. Παρατρέπω τῷ παραπλανῶ, à recta via abduco, in errorem impello. Theod. in III. Eccleſ. hiſt. Κωνστάντιος μὲν δὴ στένων, καὶ ὀλοφυρόμενος ὑπεξῆλθε τὸν βίον, ὅτι τῆς πατρῴας πίστεως παρετράπη, quòd abductus eſt à fide magni Conſtantini. Et de Iuliano, Συχνοὺς μάρτυρας ἐδημιώσατο μέν, οὐ προσεδέξαντο δὲ οἱ μάρτυρες, τὴν εἰς ἀσέβειαν αὐτοῦ παρατροπὴν προσθέμενοι. Plato lib. x. Legum, ἀξιοῦμεν δὴ πρὶν ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς, ὑμᾶς πρότερον ἐπιχειρεῖν πείθειν ὡς εἰσὶ θεοί, τεκμήρια λέγοντες ἱκανά, καὶ ὅτι βελτίους ἢ παρὰ τὸ δίκαιον ὑπό τινων δώρων παρατρέπεσθαι κηλούμενοι, id eſt iuſtitia flecti, à recto auerti ſacrificiorum delinimentis. Suprà enim dixerat εὐπαραμυθήτους εἶναι θεούς, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους, id eſt ἐξαπατωμένους, παραπειθομένους, &

Margin: Ἐκβάλλειν. — Αἰσχύνομαι. — Αἰσχύνω καὶ Καταισχύνω. — Ἐγκαλύπτομαι. — Ἐκκαλύπτομαι. — Παρατρέπομαι.

Παραιτητός. vt ipſe alibi, παραιτητοί. Homerus Iliad. ι x, στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί. Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι Λοιβῆς τε κνίσης τε παρατρωπῶσ᾽ ἄνθρωποι. ἂν παρατρέποισι καὶ παραπείθοισι. Plato lib. ſupradicto, Τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι δεχομένους δῶρα, οὔτε τινὶ συγχωρητέον, παντί τε τρόπῳ κατὰ δύναμιν ἐξελεγκτέον. Φέρε δὴ πρὸς θεῶν αὐτῶν τίνα τρόπον παραιτητοὶ γίγνοιντ᾽ ἂν ἡμῖν, εἰ γίγνοιντο αὖ, id eſt ἀδίκως συγγνώμονες. ὅθεν Ἀπαραίτητος κριτὴς, ſeuerus, & qui nec precio nec precibus flectitur.

Ἀπαραίτητος. Idem, Τὰ μὲν δὴ προτεθέντα τρία, θεοί τε ὡς εἰσί, καὶ ὡς ἐπιμελεῖς, καὶ παρὰ τὸ δίκαιον πάντα πᾶσιν ἀπαραίτητοι, φῶμεν ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι. Inde illud Homeri lib. ſupradicto, δωρητοί τ᾽ ἐπέλοντο παρρητοί τ᾽ ἐπέεσσι, ἀντὶ τοῦ παραπειστοί, καὶ ἐπὶ δώροις πειθόμενοι.

Εὐπαραμύθητος. Sic etiam Εὐπαραμύθητος accipitur. Idem Plato libro eodem, ἓν δή τι τριῶν πάσχων, ἢ τοὺς θεοὺς εἶναι οὐχ ἡγούμενος. ἢ τὸ δεύτερον, ὄντας, μὴ φροντίζειν ἀνθρώπων. ἢ τρίτον, εὐπαραμυθήτους εἶναι, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. Idē, Φροντίζουσι μὲν οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐπαραμύθητοι δὲ εἰσι θύμασι καὶ εὐχαῖς.

Παραμύθιον. Παραμύθιον etiam appellat piaculare ſacrificium, vel ſupplicium ob impietatem, ὅσα δὲ λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει τις λέγων ἢ πράττων, τὸ παραμύθιον ὑποθεμένῳ ῥητέον ἃ δεῖ πάσχειν. non abſimile eſt illud apud eundem poetam Iliad. ξ. de ceſto Veneris, Ἔνθ᾽ ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ᾽ ἵμερος, ἐν δ᾽ ὀαριστὺς Πάρφασις, ἥτ᾽ ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Πάρφασις. Παραίφασις. est enim παράφασις καὶ παραίφασις, παραλογισμός, καὶ ὁμιλία παραλογιζομένου καὶ παραπείθοντος, vt inquit Euſtathius.

Παραίτησις. Παραίτησις etiam veniam ſignificat, hoc eſt gratiam, & indulgengentem conceſſionem. Plato lib. x ι. Legum, ᾗ γὰρ ἂν τοῦτο ἡμέρα γένηται, τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας λαβὼν ἀπίτω τὰ ἑαυτοῦ, καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἔτι τούτῳ παρὰ τῶν ἀρχόντων γιγνέσθω, nulla moræ venia. Gorg. οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὄχλῳ μὲν οὔσης τῆς κρίσεως, χρήσιμα, amicorum preces ſupplices & deprecatio apud populum, multum valent.

Ἀπαραμύθητος. Ἀπαραμύθητος etiam vt ἀπαραίτητος, ἀπαράπειστος. Idem Plato in Epinomide, Φράζω ὡς εἰσὶ θεοὶ ἐπιμελούμενοι πάντων σμικρῶν καὶ μειζόνων, καὶ σχεδὸν ἀπαραμύθητοι τῶν περὶ τὰ δίκαιά εἰσι πραγμάτων, & plærũque inexorabiles in iis quæ ad iuſtam animaduerſionē attinent. vel ad verbum potius, & oratione peruerti non poſſunt à iuſtitiæ præſcripto, hoc eſt τοῖς λόγοις παραφέρεσθαι, παραπλανᾶσθαι.

Δυσπαραμύθητος. Δυσπαραμύθητος eſt qui verbis flecti non poteſt, qui hortamenta non admittit & ſuaſiones. Idē Plato in Timæo, ἔτι δὲ αὖ θάρρος καὶ φόβον ἄφρονε συμβούλω, θυμόν τε δυσπαραμύθητον, ἐλπίδα τ᾽ εὐπαράγωγον αἰσθήσει. δυσπαραμύθητον ægrè placabilem, vix dicto audientem, vel ægrè auſcultantem dixit. Idem lib. v. de Legib. ἐξεῖν δὲ τὸν μὲν ἰάσιμα ἔχοντα κακὰ ἐλεεῖν, καὶ ἀνείργοντα τὸν θυμὸν πραΰνειν, καὶ μὴ ἀκροχολοῦντα γυναικείως πικραινόμενον διατελεῖν. τῷ δ᾽ ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργήν, irā autē exercere oportet in eum qui à malo reuocari oratione non poteſt.

Ἀκροχολεῖν. Ἀκροχολεῖν autem dixit ſummè iracundum eſſe, vehemēter indulgere iracundiæ.

Παραμυθία. Eſt etiam παραμυθία figura orationis molliēs quod τραχέως dictũ eſt. Hermog. περὶ ἰδεῶν tomo ι, Τῶν δὲ ἄλλων ἰδεῶν αἳ ποιοῦσι τὸ μέγεθος τοῦ τοῦ ῥήτορος λόγου, οὐδεμία σχεδὸν πλέον σφοδρότητος ἁρμόττει, καὶ ταύτης οὐ καθαρᾶς, ἀλλὰ μετά τινος παραμυθίας. vnde ἀπαραμύθητον, quod huiuſmodi demulſione caret. Idē eodē tomo cap. περὶ τραχύτητος, Παράδειγμα δὲ τοῦ ἀπαραμυθήτου τραχύτητος, παρὰ μὲν τῷ ῥήτορι πάνυ ἐπὶ

ευδίαν. Hác παραμυθίαν ibidē διόρθωσιν καὶ λεάτητα vocat. & παραμυθεῖσθαι vocat, τῇ μεθόδῳ λεαίνειν τὴν τραχύτητα. Idem tomo ſecundo περὶ ἀφελείας loquens τῆς εὐτελοῦς, & ſimplicitate veluti tabernaria, citans locum Demoſthenis ex oratione ὑπὲρ κτησιφῶντος, Ἀπὸ δὲ τοῦ ἄγαν εὐτελοῦς (inquit) καὶ τοῦτο δέ πω, ἀλλ' ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις, ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἥρωϊ χρωμένη, & reliqua. Εὐτελὲς (inquit) τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ τοῖς μεθημερινοῖς εἰπεῖν γάμοις, καὶ τῇ σφοδρότητι καὶ τῇ εἰρωνείᾳ παραμύθιον ἔλαβε. Idē, Καὶ μὴν καὶ τὸ, τοὺς πρείας θλίβων, καὶ τὰ ἑξῆς, τοιοῦτόν ἐστιν, id eſt εὐτελές ἐστι. παραμεμύθηται δέ πως, καὶ αὐτὸν τὸν ῥήτορα ὥσπερ καταγινώσκοντα τὴν εἰρημένων, εἰπεῖν ὅτι ὑπὸ τῆς χρείας οὕτω προσηγορεύετο, hoc (inquit) tanquam ſordidum, & tāto iudicio indignum, excuſabile redditum eſt & tolerabile ex eo quod addidit. tametſi quędā huiuſcemodi in orationibus eius ὑπό τινων ὠβέλισται, non immerito, vt ipſe ſentit. Idem ἐν τῷ περὶ γλυκύτητος, Ἀλλ' ἐν τοῦθα μὲν ἐπειδὴ ἐν τῷ πολιτικῷ λόγῳ τὰ μυθικὰ ὑπτιότητα ποιεῖ, διὰ τὴν τῆς γοργότητος ἰδέαν τὸ λίαν ὕπτιον ὁ ῥήτωρ παραμυθήσατο, τεμὼν τὰ πράγματα, iis quæ celeritatis propria ſunt cōpenſauit. Dicitur & hoc προδιόρθωσις καὶ ἐπιδιόρθωσις, vt alibi diximus. Παραμυθεῖσθαι etiā oblectare ſignificat, & ψυχαγωγεῖν. Idē ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος, Κωμῳδίας δὲ πλοκή, πικρὰ καὶ γελοῖα, τὰ μὲν πικρῶν, σωφρονιζόντων, τὰ δὲ γελοίων παραμυθουμένων. Παραβρέπω etiā eſt παραπείθω, hoc eſt in prauū perpello, παράγω καὶ ἀπατῶ. vnde Παρατροπή, παράκρουσις deprauatio, in errorē impulſio. & Παρατροπὴ obliquatio, deflexio. Gregor. περὶ ἀνθρώπου, Οὐκοῦν κατὰ τὸ αὐτὸ τρόπον, εἴπερ μηδεμία παρατροπή τε καὶ ἔκστασις ἀπὸ τῆς ἀγγελικῆς ὁμοτιμίας, ἐξ ἁμαρτίας ἡμῖν ἐγένετο, οὐκ ἂν οὐδὲ ἡμεῖς τοῦ γάμου πρὸς πληθυσμὸν ἐδεήθημεν. Sic autē dicitur παρατετραμμένος vt παραπλήξ, hoc eſt ὁ σφόδρα μαινόμενος, ὁ ἔμπληκτος. Galen. in 1. Therapeut. Οὐδὲ ζηλοῖ ἀνὴρ οὐδεὶς νοῦν ἔχων οὔτε τὸν Ὁμήρου μάστιγα Ζωΐλον, οὔτε τὸν παραπλῆγα Σαλμωνέα. Significat etiam ἀπαίδευτον καὶ ἄμουσον καὶ ἄπωδον, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, vt inquit Euſtathius. Tranſlatio eſt à pulſu chordarum abſono & inepto. Παρατρέπω etiam à via recta deflecto, & aberrare facio, vt ἐκτρέπω. & παρεκτρέπομαι ἐγώ, aberro, viam rectam egredior. Ariſtot. in 111. de generat. animal. Συμβαίνει δὲ πολλάκις καὶ τὴν δοκούντων ἀναπήρων εἶναι ζώων, πολλοῖς ἤδη τετελειωμένοις, τοὺς μὲν συμπεφυκέναι τῶν πόρων, τοὺς δὲ παρεκτετράφθαι, à recto ſitu deflexa eſſe. Plutarch. in conſolatione, Διὸ τοὺς εὖ φρονοῦντας, ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν οὐ χρὴ πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου τῆς περὶ τὴν ψυχὴν λύπης, εἰς ἄπρακτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι, vltra modum efferri, & longius aberrare ab eo quod legitimo modo temperatum eſt. In hoc enim verbo ἡ παρὰ non ſignificationem mutat, ſed quodammodo intendit & elegantiam addit, vt in Παρεκβαίνειν & παρέκβασις. Greg. Ῥητέον γάρ, εἰ καὶ μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος. De quo in ſuperioribus diximus. Παρεκφαίνω, παρεκφαίνομαι, eluceo, inclareſco. Greg. εἰς Βασίλειον, Ἐκεῖνός γε γάρ φησι, προέκοπτεν ὥσπερ ἡλικίᾳ, οὕτω δὲ καὶ φύσει. οὐ τῷ ταῦτα λαμβάνειν αὔξησιν, ἀλλὰ τῷ κατὰ μικρὸν ταῦτα παραγυμνοῦσθαι καὶ παρεκφαίνεσθαι, ſenſim elucere & inclareſcere. Similis eſt vis præpoſitionis in παρεκτείνεσθαι, παρεκφέρεσθαι, παρενδείκνυμι, παρεκκλίνω & παρεκκλίνω. Ariſtot. in 2. Ethic. Ἡ δ' ἠθικὴ ἀρετὴ ἐξ ἔθους περιγίνεται, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχηκε, μικρὸν παρεκκλῖνον ἀπὸ τοῦ ἔθους, paulum immutata & decli-

Παρατροπή.

Παραπλήξ.

Παρεκτρέπομαι.

Ἡ παρὰ ἐπιτατική.

Παρεκφαίνομαι.

nans. Idem in hiſtoria animalium, Τοῖς δ' ᾠοτόκοις, ὥσπερ κροκοδείλῳ καὶ σαύρᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τοιούτοις, ἀμφότερα τὰ σκέλη καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια εἰς τὸ πρόσθεν κάμπτεται, μικρὸν εἰς τὸ πλάγιον παρεκκλίνοντα, id eſt in latus inclinata. Significat etiam perperam inclino. Galenus, Τέρατα γίνεται, ὥς μέν τινες λέγουσι, κατὰ παρέκκλισιν τῆς μήτρας. τὸ γὰρ σπέρμα παρεκχεόμενον ἀνωμάλως, ποιεῖ τὰ τέρατα.

Παρεφάπτομαι.

Παρεφάπτομαι, τὸ ἐφάπτομαι, hoc eſt leuiter attingo, ſtringo, hoc eſt προσψαύω. Plutarch. περὶ εἱμαρμένης, Ἡ δὲ τῶν θεῶν τάξις καὶ δημιουργία τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ, καί πως καὶ τρίτης παρεφάπτεσθαι ἔοικεν, εἴ γε δὴ τούτου χάριν ἡ νομοθεσία, ἵνα τῆς ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστῳ ἀναίτιος. Tres enim προνοίας ponens, de tertia ita inquit, Τρίτη δ' ἂν εἰκότως ῥηθείη πρόνοιά τε καὶ προμήθεια, τῶν ὅσοι περὶ γῆν δαίμονες τεταγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων φύλακές τε καὶ ἐπίσκοποί εἰσι.

Παρεφάπτεσθαι igitur leuiter attingere ſignificat. Συνεφάπτομαι plus eſt quàm παρεφάπτομαι, hoc eſt iuſtam operam cum aliis præſto. Idem in Galba, Οὕτω τότε πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, χεῖρας δὲ καὶ ξίφη καθαιμάσσοντες ἐπεδείκνυντο, καὶ τὰς δωρεὰς ᾔτουν.

Παρακατέχω.

Παρακατέχω idem quod κατέχω, niſi quòd intendere videtur ſignificationem. Baſil. Diodoro, Παρακατέχειν τῇ μνήμῃ, memoria tenere & complecti. Et in Pandectis, Ὁ μὴ ποιήσας καταγραφήν, οὐ παρακαθέξει φαλκίδιον, non retinebit quartam partem falcidiam. & Παρακατάσχεσις. Idémque euenit in παρακαταχέομαι. Ariſtot. Ὑπάρξαντος οὖν τοιούτου τοῦ μυκτῆρος, ἡ φύσις καθάπερ εἴωθε, παρακαταχρῆται ἐπὶ πλείονα τοῖς αὐτοῖς μορίοις. de manu elephantis loquens.

Προσκατέχω.

Προσκατέχω diutius retineo. Baſil. εἰς τὴν ἰουλίτ. Οὕτω καὶ αἱ ψυχαί, αἱ μὲν ἐπὶ πολὺ προσκατέχονται τῇ ζωῇ ταύτῃ, αἱ δέ, ἐπ' ἔλαττον. Sæpe verò ἡ παρὰ ſignificat ad latus quid fieri, vt παρακαθίζω iuxta me aſſidere iubeo. Antiph. Οὐ γὰρ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστάς, δικάζειν. Plato, Ὁ δὲ παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. Demoſth. πρὸς Ἀπατούρ. Εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται. ἕνα δ' ἑκάτερος παρεκαθίσατο, Ad arbitrium veniunt. vterque autem ſibi vnum arbitrum eligit. ἑνὶ δὲ κοινῷ διαιτητῇ ἐχρήσαντο, hoc eſt iudicem & arbitrum tulit aduerſario. de quo verbo alibi diximus, in verbo καθίζω.

Παρακαθίστημι.

Παρακαθίστημι, iuxtà colloco atque cuſtodẽ appono. Idem alibi, Παρακαταστήσας τινὰ τῶν οἰκετῶν φυλάττειν. Et in primo κατὰ Φιλίππ. Καὶ στρατιώτας οἰκείους ὥσπερ ἐπόπτας τῶν στρατηγουμένων παρακαταστήσαντες. Lucian. Αετὸν αὐτοῦ παρακαταστήσας, τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάψοντα. Aliquando ponitur ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας καὶ παρακειμένως καθίστημι, quaſi altrinſecus colloco. Iſocrat. Οὐ γὰρ ἐφθονοῦμεν ταῖς αὐξανομέναις τῶν πόλεων, οὐδὲ ταραχὰς ἐποιοῦμεν, πολιτείας ὑπεναντίας παρακαθιστάντες. Plutarch. Δομίτιος οὖν Σκηπίων ὁ μέγας ἀνθ' ἑαυτοῦ τὸν ἀδελφὸν Λευκίῳ παρακατέστησε, id eſt conſiliarium & quaſi conſortem imperii appoſuit, hoc eſt ſub perſona legati quaſi cuſtodem & moderatorem. Παρακατακλίνω, iuxtà colloco vel in lecto vel in menſa. quod & Παρακλίνω dicitur. Athen. Ὀλυμπιάδος παρακλινάσης αὐτῷ Καλλιξείναν τὴν Θετταλὴν ἑταίραν περικαλλεστάτην. Lucian. Ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ.

Παρακαθίημι.

Παρακαθίημι vtrinq; demitto. Ariſtoteles in nono hiſtoriæ de nautilo loquens, Ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος τι συνυφές, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τοῦ μεταξὺ τῶν δακτύλων. χρῆται δ' αὐτῷ ὅταν πνεῦμά τι ᾖ, ἱστίῳ. ἀντὶ πηδαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι, id eſt cir-

rorum ſuorum partem vtrinque ad remigandum demittit. Idem ſignificare mihi videntur illa verba Xenophontis in ſecundo ἑλληνικῶν, Ταῦτα δὲ παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, καὶ τὰ παραβλήματα παραβάλλων, παρεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως, hoc eſt remigium demittens ita vt claſſis ſtaret in procinctu. vel contabulata propugnacula hoc verbo intelliguntur, aut plutei nauales ad arcenda miſſilia, quibus latera nauium obtegebãtur. vt fuerint παραβλήματα, τὰ ἑκατέρωθεν τῶν νεῶν παραβλήματα παραβεβλημένα. Similis eſt ſignificatio in παρακόπτω, de quo alibi dictum eſt. Παραβάλλειν παραβλήματα.

Ἐπιδείκνυμι etiam tam actiua quàm paſſiua voce dicitur, pro oſtendo & oſtento, & ſpecimen præbeo, & documentum induſtriæ aut ingenii aut artis edo. Greg. Καὶ τῶν σύμβολον μάλιστα ἀπομαξαμένη, τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ἐπιδείκνυται. Iſocrat. Τοὺς δ' ἐπὶ πάντων ὁμοίως ἐμμένοντας τῇ τάξει, βεβαιώσασθαι, τὴν ἑαυτῶν διάθεσιν ἐπιδεδειγμένους. Athenæus de ludis Pythiis loquens, Πρὸς λύραν γὰρ ἐπεδείκνυντο οἱ ποιηταί, id eſt poemata ſua recitabant publicè. Et in XII. de nuptiis Alexandri Magni loquens, Θαυματοποιοὶ δὲ ἦσαν διαπρέποντες, Σκύμνος Ταραντῖνος καὶ Φιλιστίδης Συρακούσιος. μεθ' οὓς ἐπεδείξατο ῥαψῳδὸς Ἀλεξις Ταραντῖνος. Ἐπιδείκνυμι. Ἐπιδείκνυμαι.

Ἐπιδείκνυσθαι etiam dicuntur recitantes & prælectores & artium præceptores doctrinæ ſuæ publicè ſpecimen dantes. Plato in Hippia maiore, Ἀλλὰ περὶ γεωμετρίας τι χαίρουσιν ἀκούοντες; ἱπ. οὐδαμῶς, ἐπεὶ οὐδ' ἀριθμεῖν ἐκείνων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πολλοὶ ἐπίστανται. σωκ. πολλοῦ ἄρα δέουσι περί γε λογισμῶν ἀνέχεσθαί σου ἐπιδεικνυμένου. quod & ἐπιδείξεις ποιουμένου dicitur. Idem de Gorgia loquens in eodem, Καὶ ἔν τε τῷ δήμῳ ἔδοξεν ἄριστα εἰπεῖν, καὶ ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος, καὶ συνὼν τοῖς νέοις, χρήματα πολλὰ εἰργάσατο καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως. Idẽ de Prodico, Ἀτὰρ ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω, λέγων τε ἐν τῇ βουλῇ, πάνυ ηὐδοκίμησε, καὶ ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος, καὶ τοῖς νέοις συνών, χρήματα ἔλαβε θαυμαστὰ ὅσα. Alibi vtraque voce vſus eſt, Ἔστι μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος. τοῦτον δὴ καὶ ἐκεῖ ἐπεδειξάμην, καὶ ἐνθάδε μέλλω ἐπιδείκνυναι εἰς τρίτην ἡμέραν ἐν τῷ Φειδοστράτου διδασκαλείῳ, Hanc orationem (inquit) Lacedæmone recitaui, & hic perendie recitaturus ſum. deinde ſubdit, Ἀλλ' ὅπως παρέσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ ἄλλους ἄξεις οἵτινες ἱκανοὶ ἀκούσαντες κρῖναι τὰ λεγόμενα. Ἐπίδειξις etiam appellatur equitum ludicra decurſio, & tranſuectio oſtentatrix. Xenoph. ἱππαρχ. Οὐ μέντοι ἀγνοῶ ὅτι ἣν μὲν πιστεύωσι δυνήσεσθαι ταχὺ ἐλαύνειν, πάνυ ἂν ἡδέως ἐπιδείξαιντο· ἣν δὲ ἀμελέτητοι ὦσιν, ὁρᾶν χρὴ ὅπως μὴ οἱ πολέμιοι αὐτοὺς τοῦτο δρᾶν ἀναγκάσουσιν. Idem, Ὅταν γε μὴν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἡ ἐπίδειξις ᾖ, καλὸν μὲν οὕτω πρῶτον τάξασθαι. Latinè huiuſcemodi πομπὴ τῶν ἱππέων tranſuectio dicitur. A Græcis etiam δοκιμασία. Tranquillus in Auguſto vſus eſt tranſuectionis verbo. Plato in Gorgia de ſophiſticis recitationibus dixit, & orationibus ad oſtentationem comparatis, Οὐκοῦν ὅταν βούλησθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει, καὶ ἐπιδείξεται ὑμῖν. Idem, Οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ αὐτὸ ἓν τοῦτ' ἦν τῆς ἐπιδείξεως. ἐκέλευε γοῦν νῦν δὴ ὅ, τι τις βούλοιτο τῶν ἔνδον ὄντων, καὶ πρὸς ἅπαντα ἔφη ἀποκρινεῖσθαι. Cicero in tertio de Oratore de hoc loquẽs, Iſque princeps ex omnibus auſus eſt in conuentu pòſcere qua de re quiſque audire vellet. Ἐπιδείξεις ποιεῖσθαι. Ἐπίδειξις.

Ἐπίδειγμα etiam dicitur quicquid à ſaltatore aut alio theatrico aut ſcenico artifice oſtentatur ad artis aut ingenii aut corporis cõ- Ἐπίδειγμα.

mendationem,& quodcunque ſpecimen. Xenoph. in Sympoſ. de ſaltatore puero,& puella quæ in caput prouoluebatur ſuper enſes, Ως ἑώρα ὁ Συρακούσιος τὸν μὲν αὐτὸν ἐπιδειγμάτων ἀμελοῦντας, ἀλλ' ἥδοντας δὲ ἡδομένους, φθονῶν τῷ Σωκράτει εἶπεν. Demoſth. πρὸς Λεπτ. Ἐστὶ τοίνυν ἅπαντα ταῦτα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. Ἐπιδεικνύω voce actiua oſtēdo & probo, vt ἀποδεικνύω. Ἐπιδεικτικὸν γένος τοῦ λόγου eſt demonſtratiuum & oſtentationi natum, vt inquit Quintilianus. Ἐνδείκνυμι, defero & poſtulo in iudicio. Et Ἔνδειξις, delatio vt εἰσαγγελία, vt alibi dictum eſt.

Ἐνδείκνυμαι. Ἐνδείκνυμαι autem τὸ ἐπιδείκνυμαι, id eſt oſtendo, ſpecimen mei præbeo, oſtētabundè in medium prodeo, plauſum à circunfuſa turba capto. quod &

Παρενδείκνυμαι. Παρεπιδείκνυμαι. Παρενδείκνυμαι dicitur & παρεπιδείκνυμαι. Plutarch. de Cicerone, Καὶ δῆλος ἐστιν ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βουλόμενος διὰ τὴν γραφομένων πρὸς τοὺς ἀγῶνας λόγων. Παρέρχεσθαι etiam dicitur παρεπιδείξασθαι, hoc eſt

Παριέναι. palam omnibus in medium prodire. Athen. lib. x I I, Αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης, Ὑπέρβολος Κυζικηνός. παρῆλθον δὲ καὶ αὐληταί, οἳ πρῶτοι τὸ πυ-

Iactare. θικὸν ηὔλησαν. Iactare ſe id Latinè dici poteſt. Cic. in Verrem, Video vbi iactaturus ſe ſit Hortenſius: bella, pericula, tempora Reipub. imperatorum penuriam commemorabit. id eſt quibus è locis argumenta ducturus ſit ad eloquentiam oſtentandam, Ὁρῶ δὲ ὅπου ἐνδείξεται ὁ Ὁρτήσιος. Et in Finibus, In quo conſueuit iactare veſtra ſe oratio, claris & fortibus viris commemorandis. Alibi exultare dixit fermè pro eodem, In quo maximè phi-

Iactantia. loſophorum exultat oratio, ἐντρυφᾶν εἴωθε. Et Iactantia, ἔνδειξις. Quintil.

Iactatio. Hoc enim inanis eſt iactantiæ. Alia eſt autem iactatio, verboſa ſcilicet commendatio ſui, gloriatióque inepta & futilis: quam ipſe in x I. reprehendens ita inquit, Imprimis enim omnis ſui iactatio vitioſa eſt. repre-

Μεγαλαυχοῦμαι. hēſus enim in hac parte nō mediocriter Cicero. Μεγαλαυχεῖσθαι id Græcè dicitur & μεγαλαυχεῖν. eſt enim ex eorum ordine quæ vtraque voce enunciantur. Iſocr. in Buſir. Αἰσθανόμενος οὐχ ἥκιστά σε μεγαλαυχούμενον ἐπὶ τῇ Βουσίριδος ἀπολογίᾳ. Plato in I I I. de Repub. Ἀνδρὶ λοιδορουμένῳ, ἢ πρὸς θεοὺς ἐρίζοντι, καὶ μεγαλαυχουμένῳ, οἰομένῳ εὐδαίμονα εἶναι. Lucian. Τί γὰρ ἡ παῖς ἠδί-

Μεγαλαυχῶ. κησεν ἡμᾶς, εἰ ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι. Baſil ad Eunomium, Εἰ δὲ τοῦ βραχυτάτου μύρμηκος οὔπω περιέλαβες τῇ γνώσει τὴν φύσιν, πῶς τὴν ἀκατάληπτον τοῦ θεοῦ δύναμιν μεγαλαυχεῖς φαντάζεσθαι; Ἐνδείκνυσθαι etiam ſignificat id quod Latinè dicitur venditare ſe. Demoſth. περὶ παραπρ. Ἵνα δὲ μὴ γένηται ταῦτα ἃ λέγω φανερά, διὰ ταῦτα ᾤετο δεῖν αὐτοὺς Φίλιππος μηδαμόσε βαδίζειν. οὗτοι γὰρ ἠργάζοντο πάντα ἐνδεικνύμενοι, καὶ ὑποκολακεύοντες ἐκεῖνον, id eſt operam ſuam il-

Venditare. li venditantes,& in adulationem effuſi, ſeſe illi commendare atque inſinuare cupientes,& veluti lenocinantes omnibus obſequiis. Quibus verbis aut ſimilibus reſpondens AEſchines ἐν τῷ κατὰ Κτησιφ. ita inquit, Λέγων ὡς ἐγὼ τὴν γραφὴν οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐγραψάμην, ἀλλ' ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν, ſed operam Alexandro venditans propter odium quo ipſe Demoſthenem proſequitur. Iuſtinus, Interea inquit Alcibiades hanc operam ciuibus venditabat. id eſt exiſtimari volebat hanc operam ciuibus ſuis nauare, in eorum gratiam hoc facere. Plut. Καὶ Κικέρων μὲν ἐκάλει

τὸν Καλιλίναν εἰς τὴν σύγκλητον, καὶ περὶ τῶν λεγομένων διέκρινεν. ὁ δὲ πολλοὺς οἰόμενος εἶναι τοὺς πραγμάτων καινῶν ἐφιεμένους, καὶ ἅμα τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, ἀπεκρίνατο, at Catilina tum multos exiſtimans rerum nouarum cupidos eſſe, tum plauſum à coniuratis captans, reſpondit Ciceroni. vel, ſe coniuratis probare volens, confidentiámque tanto incepto dignam oſtentans. Sic propemodum illud Iliados τ. intelligẽdum, Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, Sermonem (inquit) iam ad Achillem habiturus ſum, ab eóque gratiam initurus ad eum reconciliandũ. Plinius lib. vndetriceſimo, Oſtentatio artis & portentoſa ſcientiæ vẽditatio, periculoſa eſt, id eſt τερατώδης ἔνδειξις. Cicero, Quinetiam mihi quidem laudabiliora omnia videntur, quæ ſine populo teſte & ſine venditatione fiunt. Idem in octaua Philippica cum dicit, Huic Cotulæ externo ſententias noſtras in codicillos & omnia verba referebãt. huic etiam ſe ſummis honoribus hi contra dignitatem ſuam venditabant. Hoc ſignificare voluit, ἐνεδείκνυντο, ἢ ἑαυτοὺς προσίεσαν, καὶ παρεδίδουν τὸ ἑαυτῶν ἀξίωμα χρῆσθαι ὅ,τι βούλοιτο. vel, καὶ δὴ καὶ τούτῳ ἐφιλοτιμοῦντο ἑαυτοὺς ἀναξίως τῆς ἰδίας εὐδοξίας προσίεσθαι, vel καταχαρίσασθαι. Ἐνδείκνυσθαι etiam verbum eſt medicorum. Galen. lib. IX. Therapeut. Εὐλόγως δή που τὰ μὲν συνενδείκνυται τὴν φλεβοτομίαν, τὰ δὲ ἀντενδείκνυται. κένωσις μὲν γὰρ αὐτῆς ὁ σκοπός, id eſt indicant.

Et Ἔνδειξις eſt indicatio rei præuertendæ medico imprimíſque animaduertendæ. Ἐνδεικνύμενα igitur ſunt in loco iam dicto quæ notam ſanguinis miſſionis præferunt. Ἀντενδεικνύμενα autem quæ contrariam & interdictoriam. Et ad Glauconem libro primo, Καὶ ἡ τοῦ κάμνοντος εὐφορία, μέγιστόν τι καὶ αὐτὴ σημεῖον οὖσα, καθάπερ τις σφραγὶς, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐνδείξεταί σοι τὴν ἐπιείκειαν τοῦ πυρετοῦ, indicium faciet, index erit. Et Ἀντένδειξις eſt, vt ita dicam, obnunciatio, hoc eſt rei apparatæ diſcuſſio, conſilii capti & agitati diremptio, vt comitia olim dirimebantur obnunciatione Augurum, & auſpicia occentu ſoricũ. Ἀποδείκνυω demõſtro, vnde ἀπόδειξις μαθηματική, voce actiua dicitur. Eſt autem Ἀπόδειξις, συλλογισμὸς ἐπιστημονικός, vt inquit Ariſtoteles in I. Poſter. analyt. id eſt ſcientiæ efficiens. differt tamẽ ἐπιστήμη τῆς ἀποδείξεως, vt inquit Philoponus, Ὅτι ἐπιστήμη ἐστὶν αὐτὴ ἡ διάθεσις ἐγγινομένη ἡμῖν περὶ τῶν πραγμάτων. ἀπόδειξις δὲ, ἡ ὁδὸς καθ' ἣν ἡ τούτων γίνεται γνῶσις. quæ ideo συλλογισμὸς ἐπιστημονικὸς ab Ariſtotele dicitur, vt eius differẽtia ἀπὸ τοῦ σοφιστικοῦ intelligatur. Sophiſtas enim eos vocare inſtituerũt, qui ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως τοῖς παραλογισμοῖς ſua ſymperaſmata aſtruũt. παραλογίζονται γὰρ ex eo quòd ea quæ accidẽtibus inſunt, ſubiectis ineſſe aiũt: & vice verſa, οἷον, τὸ λευκὸν ἐκεῖνο κύκνος ἐστίν. ὁ δὲ κύκνος ζῷον. τὸ λευκὸν ἄρα ζῷόν ἐστιν, at albũ color eſt. color igitur animal eſt. Id quod ineſt olori, hoc eſt animal, ipſi aiunt ineſſe accidẽti, albo ſcilicet. Contrà in hoc ſyllogiſmo, Ceruſſa alba eſt. albũ autẽ color eſt. ceruſſa igitur color. quod enim accidenti ineſt, etiã ſubiecto ineſſe aiunt. Differt etiã ἀπόδειξις à ſyllogiſmo dialectico, quatenus omnis ſyllogiſmus conficitur per medios quoſdã terminos, quibus nõ egent αἱ προτάσεις ἀποδεικτικαί. οὐ γὰρ δέονται μέσου ὅρου δι' οὗ δείκνυται ὑπάρχειν τὸ κατηγορούμενον τῷ ὑποκειμένῳ. quare ἄμεσοι καὶ πρῶται ſunt: vt ex his verbis Ariſtotelis liquet.

Ἔνδειξις.

Ἐνδεικνύμενα καὶ Ἀντενδεικνύμενα.

Ἀντένδειξις.

Ἀποδείκνυω.

Εἰ γίνωσκειν ἐστὶ τὸ ἐπίστασθαι οἷον ἔθεμεν (hoc eſt δι' ἐπιστημονικοῦ συλλογισμοῦ τὲ noſſe) ἀνάγκη καὶ τὴν ἀποδεικτικὴν ἐπιστήμην ἐξ ἀληθῶν τε εἶναι, καὶ πρώτων, καὶ ἀμέσων, καὶ γνωριμωτέρων, καὶ προτέρων, καὶ αἰτίων τοῦ συμπεράσματος. Syllogiſmi igitur dialectici & medii inter apodicticos & ſophiſticos, ſunt ἐξ εἰκότων καὶ ἐνδόξων κατασκευαζόμενοι, id eſt probabilibus & opinabilibus. & προτάσεις quidem τοῦ διαλεκτικοῦ συλλογισμοῦ ἔνδοξοί εἰσιν. αἱ δὲ τοῦ σοφιστικοῦ ψευδεῖς ὡς ἐπίπαν, καὶ παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν ὡς ἐπιτοπολὺ ψεῦδος ἔχουσαι. αἱ δὲ τῆς ἀποδείξεως ἄμεσοι, τουτέστι οἰκεῖον τὸ πιστὸν ἔχουσαι, καὶ αὐτόπιστοι. Difficile eſt autē diſcernere ſyllogiſmum ἀποδεικτικὸν interdum à non apodictico, vt Ariſtoteles inquit his verbis, Χαλεπὸν δ' ἐστὶ τὸ γνῶναι εἰ οἶδεν, ἢ μή. χαλεπὸν γὰρ γνῶναι εἰ ἐκ τῶν ἑκάστου ἀρχῶν ἴσμεν, ἢ μή, ὅπερ ἐστὶ τὸ εἰδέναι. οἰόμεθα δ' ἂν ἔχωμεν ἐξ ἀληθῶν τινῶν συλλογισμὸν καὶ πρώτων. τὸ δ' οὐκ ἔστι, exiſtimamus enim, ſi veras & medio carentes propoſitiones ſumpſerimus & habuerimus, apodicticè ſyllogiſmum proceſſiſſe. ſed in hoc fallimur. quia non ſunt eiuſdem generis cum principiis, vnde eas per demonſtrationē aſtrui oportebat. Quæ ſint autem propria principia, docet his verbis, Λέγω δὲ ἀρχὰς ἐν ἑκάστῳ γένει ταύτας ὅτι ἐστὶ μὴ ἐνδέχεται δεῖξαι, quas oſtendere nemo poteſt, vt punctum & lineam eſſe, ſed conſenſu compertas eſſe oportet, vt punctum indiuiduum, lineam vnius tantum dimenſionis eſſe. Ἀπόδειξις tamen ab eodem Ariſtotele interdum latius dicitur, & communius, πᾶσα ἁπλῶς δεῖξις ἀληθὴς, καὶ ἐξ ἀληθῶν προτάσεων. vt cum ipſe in primo Poſter. ita inquit, Ὑποκείσθω δὴ τὸ κατηγορούμενον κατηγορεῖσθαι ἀεὶ οὗ κατηγορεῖται ἁπλῶς, ἀλλὰ μὴ κατὰ συμβεβηκός. οὕτω γὰρ αἱ ἀποδείξεις ἀποδεικνύουσιν, ὥστε ἢ ἐν τῷ τί ἐστιν, ἢ ὅτι ποιὸν, ἢ ποσὸν, ἢ πρός τι, ἢ ποιοῦν, ἢ πάσχον, ἢ ποὺ, ἢ ποτέ. propriè enim ea demonſtrari dicuntur, quæ ſchematibus mathematicis inſunt καθ' αὑτὰ καὶ πρώτως, qua ratione τὰ συμβεβηκότα ταῖς οὐσίαις ἀποδείκνυσθαι nequeunt. vt ὅτι ἡ γῆ σφαιροειδής. ἢ ὅτι ποιότητας ἔχει ψυχρὰς καὶ ξηράς. οὐ γὰρ καθ' αὑτὸ καὶ πρώτως ὑπάρχει τῇ γῇ τὸ σφαιρικὸν σχῆμα, ſed tamen ἁπλῶς ὑπάρχει. quare etſi natura alterius ſubſtantiæ fuiſſet terra, eadē tamen forma atq; iiſdem qualitatibus: nihilominus τὸ σφαιροειδὲς ipſa retinuiſſet, atque præ ſe tuliſſet. quin etiā τοὺς ῥήτορας, inquit Philoponus, ἀποδεικνύναι φαμὲν, καὶ τοὺς γραμματικοὺς ἁπλῶς, ἐὰν ἀληθές τι ἀποδεικνύωσι. Eſt etiam quædā ἀπόδειξις quæ τεκμηριώδης dicitur, hoc eſt per ſigna & indicia colligens id quod aſtruit: vt ſi quis lunam ſphæricam eſſe ex lucendi modo demonſtret. Nam cum viderent priſci eam bis in menſe corniculatam eſſe, & bis diuiduam: & ſemel plenam, ex eo συνελογίσαντο σφαιροειδῆ eam eſſe. quippe ſi forma eius eſſet diſcus, incumbente in eam ſolis lumine vel tota illuſtraretur, vel tota obſcura maneret. quare ὁ φωτισμὸς αὐτῆς, τεκμήριον τοῦ σχήματός ἐστι. nec tamē id quod ſignū eſt formæ eius, cauſa quoque eius eſt formæ: ſed vice verſa, forma ipſa ſphærica cauſa eſt ſigni, id eſt eiuſcemodi illuminationis quam à ſole mutuatur. ex quo fit vt huiuſmodi ἀπόδειξις non propria ſit, ſed ſignificatrix. Nam propria demōſtratio effectus per cauſas colligit: non cauſas per effectus, vt coniecturalis, quæ ordine inuerſo τὰ αἴτια ἐκ τῶν αἰτιατῶν συλλογίζεται, καὶ τὰ πρότερα ἐκ τῶν δευτέρων. id quod tamen non abſurdè fit. Sæpe enim contingit vt τὰ φύσει πρότερα, nobis δεύτερα ſint, quia

Σοφιστικὸς συλλογισμός.

ἔλαττον γνώριμα, vt in Luna ea quæ dicta ſunt. & τὰ μερικὰ ἡμῖν γνωριμώτερα, quia ſenſu percepta ſunt. φύσει δὲ τὰ καθόλου πρότερα καὶ γνωριμώτερα. Cum verò hæc duo competunt, vt τὸ τῇ φύσει πρότερον, etiam nobis γνωριμώτερον εἴη, κυρίως ἀπόδειξις γίνεται, ἐκ τῶν προτέρων καὶ αἰτίων πιστουμένη τὰ ὕστερα καὶ αἰτιατά.

Ἀποδεικνύω vt ἀναδεικνύω creo & deſigno magiſtratū. Syneſ. Ὁ ἀποδείξας σε πρόεδρον δήμου. Strabo, Ὑποστρατήγους τινὰς καὶ νομάρχας ἀποδείξαντες. Herodian. Τούς τε υἱεῖς αὐτοῦ κοινωνοὺς τῆς βασιλείας καὶ αὐτοκράτορας ἀποδείξας. Ἀποδεικνύω, facio, efficio, ἀποτελῶ. Syneſ. Τοιοῦτον ἐστὶν ἡ Σύρων φυσὴ, ἣ καὶ συγγενεῖς τε φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι. Plato in Gorg. ἢ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητὴς ὁστισοῦν ὁτουοῦν ζώου, ὃς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερα, ἀποδείξῃ ἀγριώτερα ἢ παρέλαβε, id eſt ἀπέφηνε, vt paulo poſt dixit, καὶ ἀπετέλεσε. Sic deſigno Latinè accipitur, vt in Annotationib' in Pādectas docuimus. Ἀποδείκνυμι, deſigno, cōſtituo, id eſt ἀποτάττω, ſtatum & fixū facio. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἂν χρηματίσωσί τι εἰσφέρειν, οὐκ εὐθὺς ταύτην προστάξαι, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀποδεῖξαι ἐκκλησίαν, ſed tertiam concionē conſtituerunt & præfinierūt. Sic Iſocrates, Οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς, οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, nec locis conſiliorum nec temporibus ſtatis. Ἀποδεικνύω, edo. Pauſ. Οὐδὲν ἀποδειξάμενοι λαμπρὸν, nullo edito claro facinore. quo verbo ſæpe vtitur. & aliquando ἐπιδείξασθαι pro eodem legitur. Ἀποδείκνυμαι etiam voce paſſiua oſtendo ſignificat. Xenoph. ἀπομν. IIII, Καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Idem, Εἰ μὴ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος. Ἀποδείκνυσθαι etiam τὴν γνώμην apud eundem ſic dicitur vt ἀποφαίνεσθαι. vt apud Thucydidē in I, Ἀλλὰ βουλόμενοι αὐτοὺς σαφῶς ἀποδεικνυμένους τὴν γνώμην, ἐς τὸ πολεμεῖν μᾶλλον ὁρμῆσαι, ἔλεξεν, id eſt clarè ſententiam dicentes. Ἀναδεικνύω, creo. deſigno. Gregorius de Iuliano, Ὅμως τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται, καὶ κακῶς περὶ τὸν πιστεύσαντα βασιλέα τὰ βασίλεια γῆς. Plutarch. in Cæſare, Ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν καὶ Ἰσαυρικόν. Ἀναδεικνύω edo, vt ἀποδεικνύω. Greg. εἰς τὴν καινὴν κυριακήν, Εἰ δὲ τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, καὶ ταῦτα χερσὶ θεοῦ καὶ εἰκόνι τετιμημένος, οὐδὲν θαυμαστόν. Ἀναδεικνύω, dico, cōſecro. Strabo, Ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ σεβαστῷ. Ὑποδεικνύω, præmōſtro, quaſi προδεικνύω, vt ὑπάγω τὸ προάγω, & ſimilia. Iſocr. πρὸς Φίλιππον, Ὁ δὲ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας, ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις, μεθ' ὧν καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Et ſic ſæpe. & in Nicocle, Πολλὰ γὰρ τῶν συγγραμμάτων ἐπιτελεσθέντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδειχθέντα, πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. Hoc in loco oſtēſa ſignificat & edita opera. Δεικνύω τε δείκνυμι voce actiua dicitur. Illud verò Homericū Iliad. IX, Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, ἰωνικὸν eſt. Ἴωνες enim δέκω ἀντὶ τοῦ δέχω dicunt, vnde fit δεκνύω καὶ δεικνύω, καὶ δείκνυμαι τὸ φιλοφρονοῦμαι καὶ δεξιοῦμαι. vnde illud, Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα. Δυσωποῦμαι τὸ ἐντρέπομαι, pudore vehementer afficior. Plut. περὶ δυσωπίας, Ὑπερβολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεσθαι, τὸ δυσωπεῖσθαι. Καὶ Δυσωπία, verecundatio, & vehemens oris confuſio. Idem, Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν. Demoſth. in III. τῶν κατὰ Φιλίπ. Καὶ τοὺς εἰς τοῦθ' ὑπάγοντας ὑμᾶς ὁρῶν, οὐκ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, ſed pudore confuſus ſum. Conſtruitur cum accuſatiuo,

Ἀποδείκνυμαι.
Ἀναδεικνύω.
Δείκνυμαι.
Δυσωποῦμαι.
Δυσωπία.

vt αἰσχύνομαι. Plutarch. in Catone, Καὶ γὰρ πενθερὸς γαμβρῷ ἐφυλάττοντο συλλέγεσθαι, δυσωπούμενοι τὴν ἀποκάλυψιν καὶ γύμνωσιν. οἱ συνήθεις δὲ ἐκ ἀκίζον εἰ τοῦτο μὰ δυσωπεῖται μοναρχίαν. Baſil. περὶ πλεονεξ. Ἐπὶ τὸν πρεσβύτατον ἔλθω; ἀλλὰ δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα. Propterea factum eſt vt δυσωπεῖσθαι ſignificet exorari & flecti animo. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύν. Ὁ δὲ οὐ μόνον ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις, ἀλλὰ καὶ πλέον ἐνέκειτο τὰ αὐτὰ ἀπαιτῶν ἅπερ καὶ πρότερον. Et Δυσωπεῖν, flectere, perſuadere, exorare. Syneſ. Πρὸς ταῦτα εὐχῶν δεῖ τὴν σῶν, εὐχῶν λέγω τῶν εἰθισμένων δυσωπεῖν τὸν θεόν. Baſil. Gregorio, Καὶ τούτου ἕνεκα ἀπέσταλκα τὸν ἀγαπητὸν εὐσέβιον, παρακαλέσαι ὑμῶν τὴν σεμνοπρέπειαν, καὶ δυσωπῆσαι, πᾶσι τοῖς περὶ τὴν ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι καὶ τὸν προσόντα ἐπιθεῖναι, oratum miſimus & exoratū venerandam veſtram grauitatem. Καταδυσωπῶ pro eodem ponitur. Lucianus de Chryſe ſacerdote, Τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν τὸν θεὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιούς. Tranſlata eſt ſignificatio à more eorum qui pudore impediuntur quominus negent quod rogantur. Quare etiam ἀντὶ τοῦ ἐντρέπω ponitur, καὶ καταισχύνω, pudore afficio. Plutarch. in Homero, Ὁ δὲ διομήδης σιωπῆς ἀξιώσας τὸν παρὰ τοῦ βασιλέως ὄνειδος, τότε ἐπιπλήσσει τῷ ἀγαμέμνονι, ὡς ὑπὸ ἀνανδρίας συμβουλεύοντι φεύγειν. Et paulo poſt, καὶ αὐτὸν τὸν ἀγαμέμνονα δυσωπεῖ, συγχωρῶν αὐτῷ εἰ βούλεται ἀπιέναι. Δυσωπῶ etiam hæreo, & hæſitabundè aſpicio. Xenophon in tertio ἀπομνημ. πρὸς θεῶν ἔφη μὴ τοίνυν ἀποκρύψῃ, ἀλλ' εἰπὸν ἡμῖν ἐκ τίνος ἄρξῃ τὴν πόλιν εὐεργετεῖν. ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπησεν, ὡς ἂν τότε σκοπῶν ὁπόθεν ἄρχοιτο, ἆρ' ἔφη ὁ Σωκράτης, & cætera. Dicitur etiam δυσωποῦμαι ἀντὶ τοῦ ὑφορῶμαι, & pro hæreo, ſuſpicor, reſtito. Idem in ſecundo, Καὶ τῶν ζώων δήπου τὰ μὲν γαστρὶ δελεαζόμενα, καὶ μάλα ἔνια δυσωπούμενα, ὅμως τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ φαγεῖν ἀγόμενα πρὸς τὸ δέλεαρ ἁλίσκεται. Idem de ceruo loquens, Ἐὰν γὰρ ὀσφραίνηται τῆς γῆς κεκαπνωμένης, δυσωπεῖται. Δυσωπῶ viſum præſtringo, horribili ſpecie terreo, intuitum retūdo. Plutarchus τὰ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν dixit, viſum præſtringētia, vt res admodum ſplendidæ. vt idem, Δυσωπουμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα. Iulianus de quadam effigie Alexandri loquens ſummo artificio facta, ſed admodum parua, Οὕτω δὲ ἐφ' ἑκάστου τὸ θαῦμα τῆς τέχνης δείκνυται, ὥστε ὁ μὲν Ἀλέξανδρος τὸν θεῖον βάλλει, καὶ τὸν θεατὴν φοβεῖ, δι' ὅλου δυσωπῶν τοῦ σχήματος. ὁ δὲ ἵππος, & reliqua. Ponitur & pro ſuſpicor & vereor, vt δυσωποῦμαι. Halicarnaſſeus in vita Lyſiæ, Ἐὰν δὲ μηδεμίας ἡδονὴν μηδὲ ἀφροδίτην ὁ τῆς λέξεως χαρακτὴρ ἔχῃ, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτ' οὐ Λυσίου ἦ λόγος. Δυσωπία, difficultas aliquid certo comprehendendi recurrente ſemper addubitatione, vt euenit in rebus dubiis. Philo de Mundo, Εἴ τις δυσωπίας ἀποδιδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι. Δυσχερῶ καὶ δυσχεραίνομαι, vt ἀπορῶ & ἀποροῦμαι eodem ſignificatu dicūtur, pro eo quod eſt vſu rei cuiuſpiā offendor. Athen. lib. III. de quodam loquens qui in conuiuio edere cœperat echinū marinum, ignorans quo modo edēdus eſſet, Ἐνταῦθα δὲ εἰς τὸ στόμα ἐνθέντα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον. δυσχεραινόμενον δὲ τῇ βρώσει, καὶ οὐ συνιέντα τὴν ἀντιτυπίαν τῆς τραχύτητος, εἰπεῖν, ὦ φάγημα μιαρόν. Significat etiā incommodè & impeditè verſor. inextricabili difficultate opprimor. Polybius, Συνεχομένων δὲ τῷ λιμῷ τῶν καρχηδονίων, δυσχεραινόμενος ἤδη ἀννίβας τοῖς πράγμασι, διεπέμπετο συνεχῶς εἰς τὴν καρ-

Δυσωπεῖν.

Καταδυσωπῶ.

Δυσωπία.

Δυσχεραίνω, & δυσχεραίνομαι.

τὴν καρχηδόνα τοῖς συνθεῖσι δυσχερανθῆναι. Idē, Οἱ δὲ καρχηδόνιοι τῶν μὲν κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς προσμαχομένων, τῶν δὲ κατὰ νώτου προσπιπτόντων, δυσχεραινόμενοι, καὶ παραδόξως ὑπὸ τῶν βοηθησάντων κυκλούμενοι, κλίναντες πελαγίαν ἐποιοῦντο τὴν ἀποχώρησιν. Athenæus, ἐπεὶ δὲ Μάρκελλος δυσχεραινόμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, id eſt vexatus, cōflictatus, impeditus, id eſt οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιτο τῇ πολιορκίᾳ. Eſt enim δύσχρηστον cuius vſus ac tractatio difficilis eſt. vt Iſocrat. τὴν ἐξουσίαν δύσχρηστον appellat, quia pauci dominatu & imperio rectè vtútur. Polyb. Ἐν οἷς μὲν πᾶσιν ἡ μὲν Μακεδόνων σύνταξις δύσχρηστος, ποτὲ δὲ ἄχρηστος. ἡ δὲ Ῥωμαίων εὔχρηστος. Εὐχέρημα & δυσχέρημα Cicero in III. de Finibus, cō- Δυςχερὴς. Εὐχερὴς.
modum & incommodum vertit, Incōmoda enim, inquit, & commoda, (ſic enim εὐχερήματα καὶ δυσχερήματα appello) communia eſſe voluerūt.

Δυσχέρεια autem non modo vſus intractabilitatē, aut in vſu atque tractatione offenſionem ſignificat & incommoditatem, ſed etiam verſuræ faciendæ moleſtiam & difficultatem. Idem ad Atticū XVI, Mirifica enim δυσχέρεια eſt propter metū armorum. dictio à verbo κιχρᾶσθαι deriuata, de quo alibi diximus. Significat etiam anxietatē, & inextricabilem difficultatem. Polyb. in I. hiſt. καὶ πολλὴν ἀπορίαν παρεῖχε καὶ δυσχρηστίαν αὐτοῖς. Idem, δυσχρηστεῖν voce actiua in ſecundo dixit, pro nullius aut difficilis vſus eſſe. ὅτι δὲ προσηρεισμένα καὶ διεῶτα κατὰ τὰς ἐμβολάς, ἐδυσχρήστουν τὰ τῶν ἀντιπάλων σκάφη, τότ' ἐπιπηδῶντες ἐπὶ τὰ καταστρώματα τῶν ἀχαϊκῶν νεῶν, κατεκράτουν διὰ τὸ πλῆθος. Idē alibi, τοῖς μὲν οὖν ὀπίσω τῶν κελτῶν, πολλὴν εὐχρηστίαν οἱ σάγοι μετὰ τῶν ἀναξυρίδων παρεῖχον. τοῖς δὲ γυμνοῖς προεστῶσι, παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ πράγματος συμβαίνοντος, πολλὴν ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν παρεῖχε τὸ γινόμενον. Hoc loco Εὐχρηστία cōmoditatē, δυσχρηστία incōmoditatē ſignificat. Σέβω σέβομαι itidē vtraq; voce pro eodē dicitur. Greg. Βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων. de AEgyptiis loquēs, Abominabiles ob errorē cult° deorum, abominabiliores propter vilitatē eorū quæ ab ipſis coluntur & adorantur. Alibi actiua ſignificatione, ἵνα τὴν ἀντιμισθίαν τῆς πλάνης, ὥς φησι Παῦλος, ἀπολαμβάνωσιν ἐν οἷς σέβονται, in iis quæ ipſi colunt. Pauſ. Καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς καθέστηκεν δημοσίᾳ ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, οὐδέν τι ἧσσον τῶν Ἀθηναίων ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Σέβομαι etiam veneror & obſeruo ſignificat. Polyb. Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρὰ ὅλον τὸν βίον ὁ παῖς ὡς πατέρα. Σεβάζομαι etiam colere & venerari religioſè ſignificat. Gennadas, Καὶ πλὴν ὀλίγου τόπου τῶν Ιουδαίων, ἡ ἄλλη πᾶσα οἰκουμένη ἐσεβάζετο τὰ κτίσματα τοῦ θεοῦ, καὶ πολλοὺς θεοὺς ἀντὶ ἑνός. Greg. εἰς τὰ ἐπιφάνια, Οἱ γὰρ αὐτοὶ καὶ μαλακίας ἐτίμησαν, καὶ θρασύτητα ἐσεβάσθησαν. Inde Σεβαστοὶ, Imperatores Romani dicti, & priuatim σεβαστὸς Octauius Cæſar, qui Auguſtus primū appellatus eſt. & auguſta dignitas σεβάσμιον ἀξίωμα, & σεβάσμιος τιμή. Auguſta autem ſimulachra deorum Cicero vocat in libro de Natura Deorū, Cum deorum, inquit, auguſta & ſancta ſimulachra veneremur. hoc eſt maieſtatis plena, & ſimilitudinē diuinitatis habentia. Liuius in I, Formam viri intuens aliquantum ampliorem auguſtiorémque humana. Auguſtus in hoc ſignificatu eſt σεμνὸς, ἱερὸς, σεπτὸς, ὑπερφυὴς, ἱεροπρεπὴς, δαιμόνιος, θεοπρεπὴς, γεραρὸς, ἀξιοπρεπὴς, ἰσόθεος, qui etiam ἀντίθεος dici poteſt. Ὑπαντῶ ὑπαντῶμαι, obuiam procedo. Herodian. Ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες, καὶ πύλαις

Margin notes, in the order printed: Δυςχέρεια. Εὐχέρεια. Σέβω σέβομαι. Σεβάζομαι. Σεβαστός. Σεβάσμιος. Auguſtus. Ὑπαντῶ. Ὑπαντῶμαι.

ἀναπεπταμένοις ἐδέχοντο. Idem, Καὶ δὴ δαμασίππου προσελθὼν ὑπηντώμενος αὐτοῖς, πυνθάνεσθαι ἐπειρᾶτο τὰς αἰτίας τῆς ὁρμῆς. Et rurſus, Μήτε τινὰς προσιέναι, καὶ τοὺς ὑπηντωμένους ἀναςρέφειν. Dicitur & Ὑπαντόμαι βαρυτόνως. Idem, Οὐκ ἀναμείνας δὲ ὁ Ἀρτάβαζος ὑπήντετο αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ, obuiam prodiit. vt μεταμέλομαι & ἐπιμέλομαι, quæ perinde vſitata ſunt vt προσαπόλλυμαι. Demoſth. Οὐδεὶς τῶν οἰκείων τούτου, καὶ ἐπιμελομένων τῶν τούτου ὅτε ἀπεδήμει. Sic Iſocrat. Ἐπιμελόμενοι τῶν πραγμάτων, qui in magiſtratibus erant. Dicitur & Ὑπαντιάζω. Lucian. Ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπηντίαζον ἡμῖν, ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. Quod Plutarchus cú accuſatiuo iunxit, Αἱ δὲ ἐπιτεταγμέναι σπεῖραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπηντίαζον τοὺς πολεμίους, At ſubſidiariæ cohortes curſim circunductæ, in aduerſos hoſtes incurrũt. Συναντῶ & συναντῶμαι pro eodem atque ὑπαντῶ dicuntur. Herodian. Κατὰ δέ τινα δαίμονα συνηντήκει τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον. Eccleſiaſtæ cap. 2, Τοῦ σοφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐν κεφαλῇ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄφρων ἐν σκότει πορεύεται. καὶ ἔγνων καί γε ἐγὼ ὅτι συνάντημα ἓν συναντήσεται τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς. καὶ εἶπον ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου, ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεται, & dixi mecum in corde meo, quòd vt euẽtus eſt rerum ſuarum imprudenti, perinde quoque conſilia reſpondebunt. Συνάντημα ἓν συναντήσεται αὐτοῖς, hoc ſignificat quod in vnum & eundẽ exitum omnes incurſuri ſunt. Ἀπαντῶ voce actiua tantum dicitur in præſenti, licet in futuro in vocem paſſiuam exeat, & ſignificat id quod præcedentia, vt notum eſt vnicuiq;. Eſt etiã ἀπαντῶ, cõtingo, euenio. Alex. περὶ τύχης, Ὅταν γὰρ πράττουσί τι κατὰ προαίρεσιν ἡμῖν, ἀπαντήσῃ μὴ τὸ προσδοκώμενον τέλος κατὰ τὴν προαίρεσιν, ἄλλο δέ τι κατὰ συμβεβηκὸς γένηται, λέγομεν τοῦτ' ἀπὸ τύχης γεγονέναι. Idem, τῷ γὰρ σκάπτοντι τοῦ φυτεῦσαι χάριν, ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυροῦ τινος εὕρεσις, ἀπὸ τύχης φαμὲν τὴν εὕρεσιν τοῦ θησαυροῦ γεγονέναι. Significat etiã reſpondeo, id eſt euentu conuenio & congruo. Syneſ. ᾧ τὴν διὰ λόγων τραφέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, Cui in literis educato fortunæ bona, vt par erat, nõ reſpõdent. Iſocr. in Buſir. Ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσει, ὅτι, Fortaſſe igitur iis quæ dicta ſunt reſpõdere hoc poterit. Laërt. de Arceſilao, ἦν δὲ καὶ εὑρεσιλογώτατος ἀπαντῆσαι εὐστόχως, ſumma ſolertia diſſerendi præditus, ita vt congruẽter argumentãtibus reſponderet. ſequitur enim, καὶ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀνενέγκειν τὴν περίοδον τῶν λόγων, καὶ παντὶ συναρμόσασθαι καιρῷ. Philo de Mundo, ἀναγκαῖον δὲ πρὸς τοσαύτην τὴν εὑρησιλογίαν ἀπαντῆσαι, ἵνα μή τις ἀπειρότερος ὑπαχθῇ, neceſſe eſt autem tantæ argutiæ reſpondere. Greg. aliter, Ὁ δὲ κατὰ μικρὸν μανίαις οἰστρηλατούμενος, ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν, vltro in ſummam calamitatẽ ſuam ruit, atque euadit erumpítque. de Iuliano loquens in Perſas exercitum ducente. Ἀπαντῶ etiam eſt officii gratia obuiam eo, vel deduco & comitor. Ariſtot. in I x. Ethic. Καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοῖς συγγενέσι ἀπαντᾶν, ad funera deducẽda ſe conferre & offerre. Significat etiam ἐντυγχάνω καὶ ἀναγινώσκω. Athen. Δύο γὰρ συγγράμμασι Περσαίου ἀπαντήσαμεν, id eſt incidimus, & legimus duo eius opera, vel in manus noſtras inciderunt. Idẽ, Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπήντησα τῷ δράματι, πλεῖονα τῶν τῆς καλουμένης μέσης κωμῳδίας ἀναγνοὺς γράμματα τῶν ὀκτακοσίων. Ἀπαντᾶν πρὸς τὴν χρείαν, eſt obire vadimonium. cui opponitur καταλείπειν. de quo alibi dictum eſt.

Ὑπάντομαι. Ὑπαντιάζω. Συναντῶ. Συναντῶμαι. Συνάντημα. Ἀπαντῶ.

Demoſth. Δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν τ̃ κακηγορίας εἷλον ἐρήμην. ὁ γὰρ ἀπήντα. Ἀπάντησις est obuiam itio, vt Cicero ad Atticum quodam loco dixit. Eſt etiam reſponſio. Plut. in Politicis præceptis, Δεῖ δὲ ὅμως καὶ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔστροφον ἔχειν καὶ γεγυμνασμένον, τὸ πολιτικόν. Idē de iocis oratoriis loquēs in eodem, Μάλιστα δὲ εὐδοκιμεῖ τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀπαντήσεις καὶ ἀμοιβάς. ὁ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι. Ἀπαντᾶν etiam eſt conuenire, coire, cogi. Ariſt. in IIII. Politic. de concilio dixit coacto, Ἄλλος δὲ τρόπος τὸ περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς εὐθύνας ἀπαντᾶν τοὺς πολίτας, καὶ περὶ πολέμου βουλευσομένους καὶ συμμαχίας. Et diſcipuli ad ludum aut ſcholam philoſophicam vētitantes, ἀπαντᾶν dicuntur. Laërt. in Theoph. ἀπήντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους. Ἀπαντῶντα dicuntur oblata & fortuita, non rogata aut impetrata, vt auguria oblata & auſpicia. Xenoph. in I. ἀπομνημ. Οὔτι τι γὰρ ὑπολαμβάνουσιν οὔτε τοὺς ὄρνιθας, οὔτε τοὺς ἀπαντῶντας εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς διὰ τούτων αὐτὰ σημαίνειν. κἀκεῖνος οὕτως ἐνόμιζεν. ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖστοί φασιν ὑπό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν ἀπαντώντων ἀποτρέπεσθαί τε καὶ προτρέπεσθαι. Καταντῶ deuenio. Act. Apoſtol. cap. XXI, ἡμεῖς δὲ διανύσαντες τὸν πλοῦν ἀπὸ τύρου, κατηντήσαμεν εἰς τὴν πτολεμαΐδα. & tandē peruenio. Diod. ὁ δ' εὐθὺς ἀνέζευξε, καὶ κατήντησε μετὰ πάσης δυνάμεως εἰς βαβυλῶνα. tandē euado. Polyb. in IIII, καί μοι δοκεῖ τοῦτ' ἀληθὲς εἶναι, διότι πολλάκις τὸ τολμᾶν περιττόν, εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν, id eſt καταστρέφειν. Areth. in Apocalypſ. cap. vltimum, τοῦτο τοῦ ξύλου τ̃ ζωῆς ἡ κατὰ χριστὸν ἐρχομένη διδασκαλία, ἀπὸ τ̃ ἐντεῦθεν εὐπραγίας εἰς τὴν μακαριότητα καταντήσει. Παρθενεύω, τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγω. quo Gregorius vſus eſt. & Παρθενεύομαι. Herodian. de Veſtalibus, Καὶ μέχρι τέλους τοῦ βίου παρθενεύεσθαι. Lucian. Καὶ ὅλως τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ καὶ σιδηρῷ θαλάμῳ καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι. Hîc ſignificare poteſt virginem cuſtodiri: quia παρθενεύω ſignificat virginē cuſtodio. vt idem, Εἰ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ ἐπιτρέποι προσβλέπειν, ἄγονοι γὰρ καὶ στεῖραι παρθενεύοι. Herodian. in I. de ſimulachro deæ Peſſinūtiæ, Ἐπιπολὺ δὲ πλοδημεῖ τῶν Ῥωμαίων τὴν ναῦν ἐφελκόντων, ἀντιχούσης τῆς ἰλύος, οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε πρὶν ἢ τ̃ ἱέρειαν ἐνεχθῆναι τ̃ θεοῦ ἥτις τῆς ἑστίας ἦν. ταύτην ἔδει παρθενεύεσθαι. αἰτίαν δὲ διαφθορᾶς εἶχεν, & reliqua. παρθενεύεσθαι pro παρθενεύειν dixit, vt ex ſequentibus apparet. παρθενεύω enim ſic dicitur vt Θαλαμεύω, in thalamo plurimum verſor. quod & Θαλαμεύομαι dicitur, quale eſt illud auctoris cuius nomen non teneo, Ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἁρμόζει θαλαμεύεσθαι, καὶ μὴ συνεῖναι τοῖς πολλοῖς. Chryſoſt. in primum ad Rom. εἰ παρθένοι τὶς κατεδίκασε θαλαμευομένην, ἀλόγοις μιγῆναι ζώοις. Sic Θαλαττεύω, τὸ ἐν θαλάττῃ ὡς ἐπιπολὺ ἐπὶ πλεῖστον διάγω. Quorum formam ſequuntur Ἁγνεύω & Καθαρεύω, ἐν καθαρότητι διάγω, genitiuo iuncta. Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων. Lucian. Ο δ' ἁγνεύων ἐρωτος ἄρρενος, ἐς γυναῖκας ἐπτόητο. Accipitur & actiuè ἀντὶ τ̃ ἁγνίζειν, hoc eſt luſtrare & expiare. Antiph. Ταῦτα μὲν οὖν εἰδότες, βοηθεῖτε μὲν τῷ ἀποθανόντι, τιμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀποκτείναντα. ἁγνεύετε γὰρ τὴν πόλιν, luſtrate & expiate ab homicidio. Inde Ἁγνευτήριον, locus religioſus in quo animi à contagione vitæ ciuilis purgantur. id quod alibi vt opinor diximus. Greg. κατὰ Ἰουλ. Ἐπὶ δὲ καταγώγια πήξασθαι καὶ ξενῶνας, ἁγνευτή-

Ἀπάντησις. Καταντῶ. Παρθενεύω. Παρθενεύομαι. Θαλαμεύω. Θαλαμεύομαι. Θαλαττεύω. Ἁγνεύω. Ἁγνευτήριον.

Καθαρεύω. εια τε καὶ περιθειώσας, καὶ φροντιστήρια. Plato, Καθάπερ ἱερέα φόνου καθαρεύοντα. Synes. Πρόσελθε τῷ θεῷ καθαρευούσῃ πάθους ψυχῇ, καὶ ἀμνηστίαν ἐχούσῃ κακῶν. Quare pro innocente ponitur à Polybio, Σπόριον δ' Ὀρφιν ἄνδρα ἀπεχόμενον τῶν δημοσίων, καὶ καθαρεύοντα περὶ ταῦτα. Προστρόπαιοι auté dicebantur οἱ μὴ καθαρεύοντες φόνου, ἀλλὰ τῷ αἵματι μεμιασμένοι, vt inquit Suidas. Quare etiã οἱ ἱκέται προστρόπαιοι ſic appellantur. de quibus diximus ſatis multa in Annotationibus in Pandectas in tractatum de Pœnis. Quare προστρόπαιος ſignificat piaculum ob quod ciuitas vel familia aliqua religione obſtringitur. Pauſ. in Corinthiacis, Εἰ δὲ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτοῖς τὸ μίασμα τοῦ Πέλοπος καὶ ὁ Μυρτίλου προστρόπαιος ἠκολούθησε, τούτοις ἦν ἄρα ὁμολογοῦντα ἐκεῖνα ἃ ἡ Πυθία Γλαύκου Σπαρτιάταις βασιλεύσαντος ἐπίορκα ὀμόσαντος, εἶπεν ἐς τοὺς ἀπογόνους κατιέναι τὴν δίκην. μίασμα & προστρόπαιος pro eodem poſita ſunt hoc loco. Myrtilus enim à Pelope interemptus fuerat & in mare proiectus. Phalaris Πολυστρατ. Οὐ γὰρ δήπου προστρόπαια χρήματα καὶ ἐναγῆ μετὰ κινδύνων τοσούτων κατασχεῖν ὑπέμεινα, ἃ καὶ ἀναγκαζομένους λαβεῖν, ἐχρῆν ἀπώσασθαι.

Προστρέπομαι. Eſt etiam Προστρέπομαι verbũ eodem pertinens. Plato lib. IX. Legum, περὶ τῶν φόνου νόμων diſſerẽs, & de vlciſcendis cædibus à cognatis & proximis genere, ἐὰν δή ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς, τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην, ὁ βουλόμενος ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην, πέντε ἔτη ἀποχρέαδς τῆς αὑτοῦ πατρίδος ἀναγκαζέτω κατὰ νόμον. apud Sophoclẽ Aiax in enſem incubiturus,

Προστρέπω. ita inquit poſt precationẽ peractam, τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προστρέπω. vbi Enarrator, προστρέπω φησὶ ἀντὶ τοῦ κατευκτικῶς λέγω, id eſt precabundè dico. προστρόπαιοι γὰρ οἱ ἱκέται. Idem alibi, θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων κόμας ἐμὰς, verba ſunt Teucri ad filium Aiacis, ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο, id eſt inferias offerto patri ſepulto, id eſt προστετραμμένος αὐτῷ ἢ ἱκετεύων, vt inquit idem Interpres. & in OEdipode, ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι, id eſt ἱκετηρίους κλάδους ἔχοντες, vt ſuprá. καὶ προσπεπτωκότες ἢ προστετραμμένοι, qui habitus eſt hominis ſupplicis, genibus eius aduoluti cui ſupplicat. Diximus ſupra quid ſit ἐναγής, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, παλαμναῖος, & alia. His ſimilis eſt προστρόπαιος. vt apud AEſchinem περὶ παραπρ. Ἐάσετε οὖν αὐτὸν τοιοῦτον προστρόπαιον, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως, ὥστε ἐν ὑμῖν ἀναστρέφεσθαι; καὶ τὴν μὲν ἐκκλησίαν καθαίρετε, ἐν δὲ τοῖς ψηφίσμασι διὰ τούτου τὰς εὐχὰς ποιήσεσθε, καὶ στρατιὰν τὴν πεζὴν καὶ ναυτικὴν ἐκπέμψετε; καὶ μὴν ὅγε Ἡσίοδος λέγει, Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηῦρεν, Sinetis igitur inter vos verſari, hominem contaminatum atque conſceleratum? abſit verò vt ipſe ciuitatem piaculo obliget, & vt ciuitatem obſtringat aliqua religio ob eius infauſtam præſentiã. Προστρόπαιος autem dicitur qui πρός τινα τρεπόμενος expiationem orat, hoc eſt ἱκέτης, καὶ φεύγων ἐπὶ φόνῳ. Et Προστρόπαιος qui piaculũ importat, qui religione obſtringit, ob quem religio oboritur. Antiph. in Apologia, Οὑτωσὶ ἐκ παντὸς τρόπου τῶν ἐγκλημάτων ἀπολυομένου τοῦ ἀνδρὸς, ἡμεῖς ὁσιώτεροι ὑμῖν ἐπισκήπτομεν ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ τὸν φονέα ζητοῦντας κολάζειν, τὸν καθαρὸν ζητεῖν ἀποκτείνειν. ὅ, τε γὰρ ἀποκτείνας, τοῦ θανόντος οὐδὲν ἧσσον τοῖς αἰτίοις προστρόπαιός ἐστιν, οὗτός τε ἀνοσίως διαφθαρεὶς, διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα τῶν ἀλιτηρίων τοῖς ἀποκτείνασι, carnifex enim qui innocentẽ interfecerit, non minore religione eos obſtrinxerit qui cauſa

necis fuerint, hoc eſt iudices, quàm ipſe qui ob cædẽ admiſſam non conuictus ſceleris à carnifice necatus fuerit. Cuius rationẽ ex paulo ante dictis intelligimus, Τόν τε γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιοι καταλαμβάνειν μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται. τόν τε φεύγοντα ἀνόσιοι ἀγῶναι μὴ σαφῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται. Idẽ in Accuſatione, Ἀδίκως δ᾽ ἀπολλυμένου τούτου ὑφ᾽ ὑμῶν, ἡμῖν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ᾽ ἐνθύμιος γενήσεται, Quòd ſi hunc reum cædis contra ius abſolueritis, nos iam ſoluti religione erimus ob cædẽ hominis inductã, vt qui officio perfuncti ſimus: vobis autem abſolutio religioſa piaculariſque fuerit. Hoc enim Ἐνθύμιος ſignificat παρὰ Ἀττικοῖς, hoc eſt προστρόπαιος. Ἐνθύμιον eſt quod religionem in animo ciet. Thucyd. de lunæ defectu loquẽs, Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οἱ πλείους ἐπισχεῖν ἐκέλευον, ἐνθύμιον ποιούμενοι, in religionem vertentes. Ἔνθυμος verò eſt θυμοειδής. Ariſtotel. in VII. Politic. τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ἔνθυμόν τε καὶ διανοητικόν ἐστι. Ἐνθύμημα eſt conceptus animi, hoc eſt ſenſus & ſenſum. Alcid. περὶ τῶν λόγους γραπτοὺς γραφόντων, Εἰπεῖν μὲν γὰρ ἐκ τοῦ παραχρῆμα περὶ τοῦ παρατυχόντος ἐπιεικῶς, καὶ ταχεία χρήσασθαι καὶ τῇ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐνθυμημάτων εὐπορίᾳ, καὶ τῷ καιρῷ τῶν πραγμάτων, οὔτε φύσεως ἁπάσης, οὔτε παιδείας τῆς τυχούσης ἐστί. Idem, Περὶ μὲν οὖν τοὺς αὐτοσχεδιασμούς, ἐπὶ τῶν ἐνθυμημάτων δεῖ μόνην τὴν γνώμην ἔχειν, τοῖς δὲ ὀνόμασιν ἐκ τοῦ παραυτίκα δηλοῦν. Sic Halicarnaſſeus & Iſocrates ſæpe pro ſenſis & ſentẽtiis vtũtur, hoc eſt ἀντὶ τῶν νοημάτων. Ἐνθύμημα etiam argumentum & ſententia oratoria. Ariſtot. in Probl. ſect. XVIII, Διὰ τί τοῖς παραδείγμασι χαίρουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν ταῖς ῥητορείαις καὶ τοῖς λόγοις μᾶλλον τῶν ἐνθυμημάτων. Idẽ, Τὰ δὲ ἐνθυμήματα ἀπόδειξίς ἐστιν ἐκ τῶν καθόλου, ἃ ἧττον ἴσμεν ἢ τὰ μέρη. Inde Ἐνθυμηματικὸς ἀνήρ, acer in argumentationibus & argutus orator. vt de Ariſtide legimus, ὅτι ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει ὢν καὶ βίαιος, καὶ ὅτι τῇ τῶν ἐνθυμημάτων πυκνότητι δημοσθενίζει. Ariſtot. in I. Rhetoricorũ, Δῆλον δ᾽ ὅτι ὁ μάλιστα τοῦτο δυνάμενος θεωρεῖν, ἐκ τίνων καὶ πῶς γίνεται συλλογισμός, οὗτος καὶ ἐνθυμηματικὸς ἂν εἴη μάλιστα. Idem, ἔστι δὲ ἀπόδειξις ῥητορική, ἐνθύμημα. Alibi, καλῶ δ᾽ ἐνθύμημα μὲν, ῥητορικὸν συλλογισμόν, παράδειγμα δὲ, ἐπαγωγὴν ῥητορικήν. Idem, εἰσὶ γὰρ αἱ μὲν, παραδειγματώδεις ῥητορεῖαι, αἱ δὲ ἐνθυμηματικαί. καὶ ῥήτορες ὁμοίως οἱ μὲν, παραδειγματώδεις, οἱ δ᾽ ἐνθυμηματικοί. De enthymemate multa Quintilianus dixit lib. V. Ἐνθύμημα acrius eſt Epicheremate, vt auctor eſt Hermog. tomo. III, Τὸ δ᾽ ἐνθύμημα δόξαν δριμύτητος ἀποφέρεται μείζονα, γνωσθὲν ὅτι τί ἐστι καὶ ὅπως εὑρίσκεται καὶ ὅπου. καὶ γὰρ ἡ τάξις αὐτὴ τὴν τῆς δριμύτητος δόξαν ἐξ ἀνάγκης αὐτῷ προστίθησι. dat exẽplum huiuſmodi, Demoſthenes contra Philippum perſuadere volebat χερρόνησον eſſe perfodiendã: quod aduerſarius minimè faciendũ contendebat. κεφάλαιον ὑποκείσθω, χαλεπὸν διορύξαι χερρόνησον. εἶτα ἡ λύσις ἀπὸ τῆς ἐνστάσεως, ὅτι οὐ χαλεπὸν τὸ διορύξαι. εἶτα ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ πράγματος, γῆν γὰρ ὀρύξομεν, παιδιὰ δὲ τὸ ὀρύσσειν. εἶτα ἐργασία ἐκ παραδείγματος, ὅτι καὶ βασιλεὺς περσῶν διεινὴς ποτε, διώρυξε τὸν ἄθω. εἶτα ἐνθύμημα εἰς τοῦτο, καίτοι ἐκεῖνος διώρυσσεν ὄρος, ἡμεῖς δὲ γῆν ὀρύξομεν. hîc ὥσπερ ἡ ἐργασία κατασκευάζει τὸ ἐπιχείρημα, id eſt confirmat, οὕτω καὶ τὸ ἐνθύμημα κατασκευάζει τὴν ἐργασίαν. Eſt autẽ Ἐργασία pars argumenti, & ἐργάζεσθαι eſt τῇ ἐργασίᾳ χρῆσθαι. Huiuſmodi cõtrouerſiã ille finxit ad ſeriẽ argumẽtationis docendã, vimque vniuſcuiuſque partis eius. Ἐπενθύμημα eſt ἐνθύμημα ἐνθυμήματι προστιθέν,

[Marginal notes: Ἐνθύμιος. — Ἔνθυμος. — Ἐνθύμημα. — Ἐνθυμηματικός — Ἐπιχείρημα. — Ἐργασία καὶ ἐργάζεσθαι. — Ἐπενθύμημα.]

vel, vt verbis eius vtar, ἐπενθύμημα γάρ ἐστι κυρίως, ἐπὶ φθάνοντι ἐνθυμήματι ἕτερον ἐπινοούμενον ἐνθύμημα, enthymema præcedens altero enthymemate poſtea excogitato cumulare. Vt eadem hypotheſi retēta, καὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς διώρυξε τὸν ἄθω. quæ eſt ἐργασία. quá ſequitur ἐνθύμημα, Καίτοι ἐκεῖνος μὲν ὄρος διώρυττε, πρᾶγμα δύσκολον· ἡμεῖς δὲ γῆν διασκάπτομεν, πρᾶγμα εὐχερές. quod ipſum alterum ἐνθύμημα hoc eſt ἐπενθύμημα excipit à cauſa ductum, καίτοι ἐκεῖνος μὲν, ἵνα πλεονεκτήσῃ, ἡμεῖς δὲ, ἵνα μὴ κακῶς πάσχωμεν πλεονεκτούμενοι. Quibus ſi hæc verba addantur, καὶ ὁ μὲν, ἐπειγόντων αὐτὸν μειζόνων, ἡμεῖς δὲ οὐδενὸς δήπου καλοῦντος ἡμᾶς, erit alterum ἐπενθύμημα. idque Επενθυμεῖσθαι ab Hermogene dicitur. Poteſt autē τὸ ἐπενθύμημα ἐνθύμημα fieri, hoc modo, vt ipſe inquit, καὶ ὁ περσῶν βασιλεὺς διώρυσσεν ἵνα πλεονεκτήσῃ, ἡμεῖς δὲ διορύξομεν ἵνα μὴ πλεονεκτώμεθα. εἶτα ἐπαναβάντες πάλιν φήσομεν ὥσπερ ἐπενθυμούμενοι, καὶ ὁ μὲν, ἐπειγόντων αὐτὸν μειζόνων, ὅμως τοῦ πλεονεκτεῖν ἕνεκα ἐποίει χαλεπώτερα. ἡμεῖς οὐδενὸς δήπου καλοῦντος ἡμᾶς, ἕνεκα τοῦ μὴ ζημιωθῆναι οὐχ ὑποστησόμεθα τὸ πρᾶγμα; Idem ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος, Η δὲ ἐπενθύμησίς ἐστιν ἐνθύμημα ἐπιφερόμενον, ὃ μὴ προστεθὲν μὲν, οὐ ποθεῖται, προστεθὲν δὲ, πᾶν ὠφελεῖ. Significat etiā inuentū. Xenoph. Ενθύμημα πολλοῦ ἄξιον, memorabile inuentum, hoc eſt ἐπινόημα ἀξιόλογον.

Καταθύμιος dicitur qui eſt ex ſentētia animi, hoc eſt iucūdus & gratiſſimus. Syneſ. τῇ φιλοσόφῳ, Ασπάσαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους, καὶ πρὸ τοὺς ἑξῆς, καὶ εἴ τις αὐτοῖς προσγέγονεν, ὡς εἶναί σοι καταθύμιος, ἐμὲ δὲ δεῖ χάριν ὀφείλειν αὐτῷ ὅτι σοὶ καταθύμιός ἐστι. Significat etiā quod animo verſatur. vt illud Iliad. κ, Θάρρει, μηδέ τι τοὶ θάνατος καταθύμιος ἔστω, noli terreri mortis reputatione, μὴ ἐπέλθῃ σοι ἡ τοῦ θανάτου ἐνθύμησις. Καταθυμεῖν autem eſt animo concidere & labaſcere. Xenoph. Ωστε ὁ μὲν δῆμος παντελῶς κατηθύμησεν, id eſt πάνυ ἠθύμησε. vt καταμελῶ καὶ παραμελῶ, τὸ λίαν ἀμελῶ. Αποθύμιος ὁ μὴ καταθύμιος, ὁ ἄποθεν θυμοῦ. Verùm Προστροπὴ reatus eſt ob homicidium & piaculum, & contaminatarū manuum abominatio, & deteſtabile facinus. Syneſ. Ioáni, Οὐδὲ ἐμβάλλομέν σοι δεξιὰν, οὐδὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησόμεθα. τοὺς Αἰμυλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν. ἐνθιγὼν γὰρ ἡμῶν, ἐναπομόρξῃ τῆς προστροπῆς. εἰσὶ καὶ ἡμῖν οἰκεῖαι κηλῖδες, οὐ δεῖ καὶ προστρίβεσθαι, ſi enim nos tetigeris, nobis vtique labem ſceleratæ cōtagionis impreſſeris. Idem alibi, Ο γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος, καὶ ὁ θιγὼν ἐναγοῦς, ἀπολαύει τῆς προστροπῆς. Significat etiā deuotionem & deteſtationem. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Καὶ οὐκ ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτον τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ἀλλὰ καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰς ἰσχυρὰς ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο, diras imprecati ſunt ſiquis contra faceret.

Στρατεύω στρατεύομαι eiuſdē ordinis ſunt cū ſupradictis. Xenoph. in VI. ἑλληνικῶν, Εἴ τις στρατεύοιτο ἐπὶ τὴν Αρκαδίαν. Demoſth. Εστρατευμένος πάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας, qui omnia ſtipēdia in ætate militari fecit. Xenophon in V. ἑλληνικῶν, Καὶ τοίνυν μὲν ὡς ὁρᾷς ἀποκεκήρυκται, μηδένα μετὰ σοῦ στρατεύειν Θηβαίων ἐπ' Ολυνθίους. Idem, Πέμψαντες δὲ Ολύνθιοι προεῖπον ἡμῖν, ὅτι εἰ μὴ παρεσόμεθα συστρατευόμενοι, ἐκεῖνοι ἐφ' ἡμᾶς ἴοιεν. Αντιστρατεύομαι, bellū infero, aduerſor. Chryſoſt. VIII. ad Rom. de libero arbitrio loquens, οὐδὲ γὰρ ἀντιστρατεύεται τῷ νόμῳ τοῦ νοὸς ἡμῶν ἡ ἁμαρτία, οὐδὲ αἰχμαλωτίζει καθάπερ ἔμπροσθεν. Similiter Εκστρατεύω, ἐκστρατεύομαι, quod ſignificat infeſto exercitu exeo & inuado. Greg. de Iuliano in Conſtantinū inſurgente, Ος δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκστρατεύει, καὶ τὰς δυνάμεις ἐπανίστα-

Marginal notes (in order): Επενθυμεῖσθαι. — Επενθύμησις. — Καταθύμιος. — Καταθυμεῖν. — Προστροπή. — Στρατεύω. — Στρατεύομαι. — Αντιστρατεύομαι. — Εκστρατεύω. — Εκστρατεύομαι.

ται. A quo ἐκστράτευσις & ἐκστρατεία. Idē, Ἐπὶ ἐκστρατείας ἐξοθείς. Thucyd. Ἐκστρατεύονται ἐπ' Ἄργος τετρακισχιλίοις ὁπλίταις. Polyb. in v, Ἐξεστρατευκότων γὰρ τῶν αἰτωλῶν μετὰ Δοριμάχου, κάλλιστον εἶναι σχεδὸν ἐπελθεῖν καὶ πορθῆσαι τὴν αἰτωλίαν, extra patriā in expeditione agentiū. Στρατοπεδεύω, στρατοπεδεύομαι. Xenoph. in 2. ἀναβάσ. Ἐστρατοπεδευμένοι ἡμέρας πλείους ἢ εἴκοσι. Plut. in Apophth. Ἐν δὲ τῇ φιλίᾳ καὶ συμμάχῳ στρατοπεδεύων, καὶ χάρακα βαλλόμενος, πρὸς τὸν εἰπόντα, τί γὰρ φοβούμεθα, χείριστον ἔφη Φωκίων τοῦ στρατηγοῦ εἶναι, οὐκ ἂν προσδόκησαι. Ipſe Xenophon vtraq; voce vſus eſt in ſexto Ἑλληνικῶν, eodē in loco. Ἀναστρατοπεδεύω eſt caſtra moueo. & Ἀναστρατοπεδεία, ἡ ἀνάζευξις τῆς παρεμβολῆς. Polyb. de Romanis loquēs, Τὰς δ' ἐκ τῆς παρεμβολῆς ἀναστρατοπεδείας ποιοῦνται τὸν τρόπον τοῦτον. Idē in IIII. hiſt. ἀμυνομένων δὲ τῶν ἔνδον γενναίως καὶ τολμηρῶς, εἴξαντες τοῖς πράγμασιν, ἀνεστρατοπέδευσαν. Καταστρατοπεδεύω, milites caſtra metari iubeo, & in caſtra contraho, accuſatiuo iūctū. Xenoph. in VII. παιδείας, Ὁ δὲ Κῦρος καταστρατοπεδεύσας τοὺς ἑαυτοῦ ὅπου ἐδόκει τὸ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῆς πόλεως, μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις παρήγγειλεν, καὶ ἀριστοποιεῖσθαι. Στρατοπεδεύω. Στρατοπεδεύομαι. Ἀναστρατοπεδεία. Καταστρατοπεδεύω.

Παραστρατοπεδεύω, ex aduerſo caſtra loco. caſtra caſtris admoueo. Polyb. in 2. hiſt. Οἱ δὲ τὴν Φοινίκην καταλαβόντες, τὸ μὲν πρῶτον παραγενόμενοι πρὸς τὸ χωρίον παρεστρατοπέδευσαν τοῖς βεβοηθηκόσι, βουλόμενοι συμβαλεῖν. Dicitur & παραστρατοπεδεύομαι. Chion in Epiſt. Ἀλλὰ διὰ μέσης πολεμίας γῆς ὀλίγην στρατιὰν ἄγων παρεσώσατο, ἑκάστης ἡμέρας τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς παραστρατοπεδευόμενος. Ἐπιστρατεύω eſt expeditionem in aliquem ſuſcipio, hoſtili agmine inuado. Baſil. περὶ τοῦ μὴ προσηλῶσθαι τοῖς βιωτικοῖς, Πάλιν γὰρ ὡς ἄσθε τὴν οἰκείαν ὁ διάβολος καθ' ἡμῶν ἐπεδείξατο λύτταν, καὶ φλογὶ πυρὸς ὁπλίσας ἑαυτὸν, τοῖς τῆς ἐκκλησίας οἴκοις ἐπεστράτευσε. Ἀνατείνω & ἀνατείνομαι. Xenoph. in IIII. παιδείας, Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ προηγγύηκα ἐπαινέσειν, καλέσας ὀνομαστὶ αὐτὸν, ἀνατεταμένος ἔχοντα τὴν μάχαιραν ὡς παίσων πολέμιον, ὑπήκουσέ μου εὐθύς. Et in VII, Ἀλλ' ἀνατεταμένοι τὰς μαχαίρας, ἠνάγκαζον καὶ ἀκοντίζειν καὶ τοξεύειν. Alibi voce actiua in tertio ἀναβάσ. Καὶ ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. ἀνέτειναν ἅπαντες. vt digitum tollere apud Ciceronem. Et inde χειροτονία. Significat etiam voce paſſiua minari. Syneſius, Ἀνατεινάμενος τοῖς ἱερεῦσι τοῦ θεοῦ ἃ καὶ Φάλαρις ὤκνησεν. Demoſth. Ἐκεῖνος μὲν ἂν οὐδὲν εἶχεν ἡμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, id eſt ἀπειλῆσαι. Idem Syneſ. Νόμος ἀνατείνεται πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς μνηστεύουσι τὴν τῆς ἐνεγκούσης ἀρχὴν, qui ambiunt patriæ principatum. Καὶ Ἀνάτασις, ἡ μετὰ πικρίας καὶ θρασύτητος ἀπειλὴ, minæ feroces & improbæ. Plutarch. in Catone, Ἀνάτασιν καὶ ὄγκον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθείς. ἀντὶ ἐπαπειλήσιν. Ἀνατείνεσθαι etiam verbum théologicum eſt, idē ſignificans quod ἀνάγεσθαι. & Ἀνατατικὸν τὸ ἀναγωγικόν. Dionyſ. cap. 2. de cæleſti hierar. Ἐρεθίζον ἀποναίρεσθαι τὰς ὑλικὰς προσπαθείας, καὶ προσεθίζον ἱερῶς ἀνατείνεσθαι διὰ τῶν φαινομένων, ἐπὶ τὰς ὑπερκοσμίους ἀναγωγάς. Idem in I, Ἐπεὶ μηδὲ δυνατόν ἐστι τῷ καθ' ἡμᾶς νῷ πρὸς τὴν ἄϋλον ἐκείνην ἀνατανθῆναι τῶν οὐρανίων ἱεραρχιῶν μίμησίν τε καὶ θεωρίαν. Nam Ἀνατείνεσθαι etiam ſignificat erigi, vt homines in inceſſu elati, & magnificè de ſeſe ſentientes. Chryſoſt. ſecundæ ad Theſſal. ſecundo, Εἴ τις ἄρτι παρόντων ὑμῶν πάντων εἰσῆλθεν, ἔχων ζώνην χρυσῆν, καὶ ἀνατεταμένος καὶ σοβῶν, ἔφησε πεμφθῆναι παρὰ τοῦ βασιλέως, & reliqua. Ἀποτείνω τὸν λόγον, & ἀποτείνω abſolutè, ἀντὶ μακρολογῶ, vt alibi dictum eſt. Plato de tragicis, Καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς. ſignificat enim in lon- Παραστρατοπεδεύω. Παραστρατοπεδεύομαι. Ἐπιστρατεύω. Ἀνατείνω. Ἀνατείνομαι. Ἀνάτασις. Ἀνατατικός. Ἀποτείνω.

gum extendo. Lucian. Ὁ δὲ τύραννος περὶ τὸ Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν
Ἀποτείνομαι. καὶ αὐτὸς κειρέσθω. Ἀποτείνομαι inuehor & contendo. Galen. Ἀποτείνεται εἰς Θεσσαλόν. Baſilius de mathematicis loquens, Καὶ πρὸς μὲ ἐκείνους ἐπὶ τοσοῦτον. ὁ γὰρ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πέρα τοῦ μέτρου πρὸς ἐκείνους ἀποτείνεσθαι. Chryſoſt. 1. ad Corinth. 11, Ἵνα μὴ δόξῃ παρέργως μέχρι πολλοῦ πρὸς αὐτὸν ἀποτείνεσθαι τὸν πεπορνευκότα.
Διατείνω. Διατείνω, diſtendo ac diſpendo ſignificat, vt planum eſt. Significat etiam pertineo, id eſt ἥκω & διήκουσαι. Ariſtot. in x. Ethic. Διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, ῥοπὴν ἔχοντα καὶ δύναμιν πρὸς ἀρετήν τε καὶ τὸν εὐδαίμονα βίον. de dolore & voluptate loquens. Idẽ, Καὶ ἐφ' ὅσον δὴ διατείνει ἡ θεωρία, καὶ εὐδαιμονία, id eſt etiã pertinet ac pertẽdit beatitudo.
Διατείνομαι. Διατείνομαι, vehementer contendo, nitor. Xenoph. in IIII. ἀπομνημονευμ. Οὐκοῦν δεῖ πρὸς τὸ ἔσχατον διατεινομένους φεύγειν, ὅπως μὴ ἀνδράποδα ὦμεν. Ariſtot. in I x. Ethic. Εἰ δὴ οὕτως ἔχει λίαν ἐστὶν ἄθλιον, φευκτέον τὴν μοχθηρίαν διατεταμένως, id eſt obnixè, contento curſu. Conſtruitur cum infinitiuo, vt Contendo efficere Latinè dicimus. Idem in eodem, Πάντων ἁμιλλωμένων πρὸς τὸ καλὸν, καὶ διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν.
Ὑπερδιατείνομαι. Et Ὑπερδιατείνεσθαι ſupra modum contendere. quo Demoſthenes vſus eſt pro vehementer dicendo contendere, πρὸς Λεπτ. Εἰ δὲ φανήσεται σπουδάζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος κύριον ποιῆσαι τὸν νόμον, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω, ψέγειν δ' οὐ βούλομαι.
Διάτασις. Et Διάτασις, cõtentio. Ariſtot. in I x. Ethic. Οὐ γὰρ ἔχει διάτασιν οὐδ' ὄρεξιν. Significat vocis viriúmq; contentionem. vt in VII. Politic. Τὰς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ κλαυθμοὺς οὐκ ὀρθῶς ἀπαγορεύουσιν οἱ κωλύοντες ἐν τοῖς νόμοις. συμφέρουσι γὰρ πρὸς αὔξησιν. γίνεται γὰρ τρόπον τινὰ γυμνασία τοῖς σώμασιν. ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσιν. ὃ συμβαίνει τοῖς παιδίοις διατεινομένοις. Celſus, Scribere, legere, voce contẽdere. Significat etiam διαβεβαιοῦμαι, id eſt aſſeuero, affirmo, apud Ariſtotelem & Lucianum. Διατείνασθαι etiam intentare ſignificat καὶ προτείνεσθαι Xenoph. Οἱ δὲ ὡς εἶδον τοὺς Μήδους προσκινηθέντας, διατεινάμενοι, οἱ μὲν, τὰ παλτά, οἱ δὲ, τὰ τόξα, ἔστησαν, id eſt in armis conſtiterunt, intentatis pilis & ar-
Ἀποῤῥαθυμῶ. cubus. Huic verbo cũ ſignificat obnitor & contendo, opponitur τὸ Ἀποῤῥαθυμῶ cum genitiuo iunctum. vt Xenoph. ἀπομν. III, Μὴ ἀποῤῥαθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου πρὸς τὸ προσέχειν σαυτῷ. Demoſth. περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ, Καὶ ὁ μὲν εἶπεν ὡς οἷόν τε τὰ ἄριστα, ὑμεῖς δ' ἀπεῤῥαθυμήσατε, vos autem ignauia & ſo-
Ἐντείνομαι. cordia rem tranſmiſiſtis, lãguore & deſidia affecti fuiſtis. Ἐντείνομαι etiã acriter & cum contentione dico. Plato lib. VII. de Repub. Ἐπελαθόμην ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον, id eſt θυμωθείς. AEſch. Ἐντεινά-
Ἐντείνω. μενος τὴν φωνὴν, pro ſublata voce dixit. Ἐντείνω πληγὰς, pro colaphos incutio. Et ἐντείνω ſimpliciter pro cædo, pulſo, ferio, καὶ πληγὰς δίδωμι. Plato in Minoe, Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατον ἡ τραγῳδία. ἐν ᾗ δὴ καὶ ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνω, ἀμυνούμεθα ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἠνάγκασε τοὺς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνοις. Quod dixit propter tragicos qui conuiciis concidebant Minoen, αὐτὸν ὡς χαλεπὸν καὶ ἄγριον κακῶς λέγοντες. Syneſ. Οὐ γὰρ οἶμαι ἀπὸ τοῦ δὲ σοβήσειν διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἰωάννην τὸν ἀλιτήριον, οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐνάψασθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί. In quo loco quid ſignificet σοβεῖν mox viderimus. Lucia. Πληγὰς δὲ ὁ γυναῖος προσεν-
Ἐντεῖψαι. ετείνε, inſuper colaphos incuſſit. Quod etiam Ἐντείβω dicitur. Idem,

Κονδύλοις ἐνέτειναν, inflixerunt, impegerunt. Idem in iudicio dearum, Καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ κακὸν ἐντείνησθε τῷ νεανίσκῳ. Plutarch. in Apophth. Γραμματιστῶν δὲ διδασκαλείῳ, ῥαψῳδίας ἰλιάδος ἤτει. τοῦ δὲ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ὁμήρου φήσαντος, ἐντείνας αὐτῷ κόνδυλον, ἀπῆλθεν. Dicitur & προστείνω, pro infligo, vt alibi diximus. Ἐντείνω etiam intendo ſignificat. vnde Ἐντατικὸς, intenſiuus. Apud AEginetam ἐντατικὰ φάρμακα dicuntur quæ tentiginem cient. dantur enim ἐπὶ τῶν ἀπράκτων μορίων. Ἐντείνεσθαι. Ἐντατικός.

Ἐντατὸς intentus. Plutarch. Διττὴ δ' ἐστὶν ἡ μελῳδία. ἡ μὲν, ἐν τῇ φωνῇ, ἡ δὲ ἐν ὀργάνοις, τοῖς τε ἐμπνευστοῖς, τοῖς τε ἐντατοῖς. Κατατείνω voce actiua, contendo dicendo, καὶ διεξέρχομαι, id eſt latius diſſero & explico. Plato in ſecundo de Repub. Διὸ κατατείνας ἐρῶ, τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, id eſt quare commemorabo latius laudes iniuſtitiæ, hoc eſt ἀποτείνας τὸν λόγον, vel ἀποτείνας, vt iam dictum eſt. Idem, Ἀλλ' ἐγὼ ἐπιθυμῶν σου ἀκοῦσαι τἀναντία, ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω, quàm longiſſima poſſum diſputatione vtor. Alibi pro contrà differere poſuit. Κατατείνω τὸν δρόμον, contendo curſum. Syneſ. Κατατείνω τὸν δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα. Dicitur & τείνω καὶ κατατείνω pro ire contendo. Lucia. Ἀναπηδήσας οὕτως ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. Liuius, Inde apertis campis Cannetum vicum propinquum Pado contendere. Idem alibi intendere iter dixit, vt Curtius, intendere fugam. Τείνω etiam pertineo & ſpecto ſignificat. Ariſtotel. in VIII. Ethic. Ἀσκεῖν δὲ δεῖ τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν βίον, καὶ τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετήν. Κατατείνω τὸ κατεργάζομαι, id eſt conficio, rumpo, frango. Athen. Κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς ποδάγρας πλείους ἡμέρας. Demoſth. Ὁ δὲ κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου, ὡμολόγησε, ruptus & cruciatu victus. Vlpian. Si ſeruus municipalis ſeruum meum loris ruperit, ἐὰν ἱμᾶσι κατατείνῃ. Chryſoſt. Ἐμὲ δὲ ἀφῆκε κατατείνεσθαι πόνοις τοσούτοις, cōfici. Ariſtoteles de leone loquēs à venatoribus oppreſſo, Ἐν δὲ τοῖς ψιλοῖς ἐάν ποτ' ἀναγκασθῇ εἰς φανερὸν διώκειν τὸ πλῆθος φεύγειν, τρέχει κατατείνας, καὶ οὐ πηδᾷ. τὸ δὲ δρόμημα συνεχῶς ὥσπερ κυνός ἐστι κατατεταμένον, id eſt curſum cōtendit, non ſaltim ingreditur. Περιτείνεσθαι quid ſit paſſiua voce, ſuprà dictum eſt. Τείνω. Κατατείνω.

Προτείνω autem voce actiua ſic dicitur, vt προβάλλω. vt enim προβάλλω, τὸ πρόβλημα ποιῶ, vt dixi alibi: ſic προτείνω, πρότασιν ποιῶ, hoc eſt διαπορῶ, in quæſtionem & dubium reuoco. Alexand. in primum Topicorum, Καὶ εἴη ἂν πρῶτον μὲν τὸ οὕτως προβαλλόμενον πρόβλημα, ὡς διαλεκτικὸν πρόβλημα προβαλλόμενον, καὶ πᾶσα οὕτω προτεινομένη πρότασις. Idem, Τοιαῦτα δέ ἐστι τὰ ἐν ἀμφιφάσει προτεινόμενά τε καὶ προβαλλόμενα. Idem in exord. Probl. Ὅσοι μὲν τοιαῦτα γνωστὰ καὶ σαφῆ προτείνουσιν, ἀλλ' ἤχρις δέονται νοῦ, id eſt, Non ſunt ſanæ mentis qui iſta argumentando diſputanda eſſe contendunt, quæ per ſe nota ſunt. Προτείνω etiam τὸ προτείνομαι dicitur. Baſil. εἰς τοὺς τεσσαράκοντα, Τί φησὶ δελεάζεις ἡμᾶς ὦ θεομάχε, ἀποστῆναι ἀπὸ θεοῦ ζῶντος, καὶ δουλεύειν δαίμοσιν ὀλεθρίοις, προτεινόμενος ἡμῖν τὰ σὰ ἀγαθά. Et paulū infrà, Τί μικρολόγως ὀλίγα τῶν ἐκ τοῦ κόσμου προτείνεις. Προτείνω.

Παρατείνω, produco, prorogo. Greg. Καὶ γὰρ ἐπὶ πλεῖστον τὸ τῆς φυγῆς παρετάθη, diutius exularunt. Plutarchus de Fabio loquēs, Αὐτὸς δὲ ἤλπιζεν εἰ μηδεὶς μάχοιτο, τὴν δύναμιν τοῦ Ἀννίβα παρατεινομένην ἀεὶ, ἀπαγορεύσειν, ſenſim cūctādo productā, & prolatādo ductā, tandē defecturā animis. Dicitur & abſolutē pro Παρατείνω.

duro & extẽdor in tẽpus longũ. Gal. Διατάσεως ταύτης φθινοπώρου μὲν ἀρξα-
μένης, ἐπιπλεῖστον δὲ παρατεινάσης τοῦ χειμῶνος, id eſt παρατεταμένης. eſt enim vox
actiua pro paſſiua abſolutè poſita. quod in aliis verbis permultis fieri ſo-
let, vt iam dictum eſt. vt illud, Τρέχει κατατείνας, ἀντὶ κατατείνας τὸν δρόμον, vel
κατατεινάμενος αὐτός. Ponitur & pro differo. Greg. Οὐδὲ τις κίνδυνος ἦν αὐτοῖς τὸ
βάπτισμα παρατείνοντι, id eſt ὑπερτιθεμένῳ καὶ ἀναβαλλομένῳ. Lucia. Ἄμεινον οὕτως
εἰ καὶ ἡμῖν ὑπό σου τὸ ὄφλημα παρατείνοιτο. Et pro remoror, & detineo cũctãdo.
quale eſt illud de Fabio Annibalẽ fruſtrãte. Xenoph. Ἕως παρατείναιμι τοῦτον,
ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει ἀπὸ σοῦ κωλύων. de admiſſionali ſeruo loquens fru-
ſtrante poſtulatores. Thucyd. Τίνα πόλιν οἴεσθε ἦν τινα οὐκ ἄμεινον ἢ νῦν παρα-
σκευάσεσθαι, πολιορκίᾳ τε παρατενεῖσθαι εἰς τοὔσχατον, pro duraturam & perman-
ſuram dixit: niſi potius legi debeat πολιορκίαν in accuſatiuo. Παρατείνω
ἀντὶ τοῦ κατατείνω καὶ κατεργάζομαι. Plato in Sympoſio poſuit, de brutis lo-
quens, Καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις,
καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν, ipſa
etiã fame confici vt ſuos fœtus alant. Παρεκτείνω quid ſignificet, in ſu-
Ἀντιπαρατεί- perioribus dictum eſt. Ἀντιπαρατείνω, contendo, id eſt compono & com-
νω. paro. Plato in Phædro, Τὸν λόγον δέ σου πάλαι θαυμάσας ἔχω. ὥστε ὀκνῶ μή μοι
ὁ Λυσίας ταπεινὸς φανῇ, ἐὰν ἄρα καὶ ἐθελήσῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαρατεῖναι. Dici-
Ἀντιπαρα- tur & hoc Ἀντιπαραβάλλειν. Idem in Hippia minore, εἰ δὲ βούλει, σὺ αὖ παράβαλ-
βάλλω. λε λόγον παρὰ λόγον, ὡς ὁ ἕτερος ἀμείνων ἐστί, καὶ μᾶλλον εἴσονται οὗτοι ὁπότερος ἄμει-
Ἀντιπαρεκτεί- νον λέγει. Dicitur & Ἀντιπαρεκτείνω. & Ἀντιπαρέκτασις, contentio & compa-
νω. ratio. Gregorius de lucta Iacob cum angelo, ἦν δὲ οἶμαι τοῦ ἀνθρωπίνου μέτρου
πρὸς τὸ θεῖον ὕψος ἀντιπαρέκτασις. Hoc Ariſtophanes βατράχ. Ἀντεκτείνειν di-
Ἀντεκτείνω. xit, Ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις. ἀντὶ ἐξισοῦν καὶ ὁμοιοῦν. Συντείνω, pertineo, tendo,
Συντείνω. vergo. Ariſtoteles in ſexto Ethicorũ, Ἔστι δὲ τοιαύτη τῆς δεινότητος δύναμις, ὥστε
τὰ πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα δύνασθαι πράττειν αὐτά, καὶ τυγχάνειν αὐ-
τῶν. Idẽ in ſeptimo Politicôn, Ἀλλὰ τοῦτο μὲν κἂν ὕστερον τύχοι τῆς προσηκούσης
σκέψεως, πρὸς τί τέλος δεῖ τὴν ἀρίστην πολιτείαν συντείνειν, id eſt ſpectare & ſco-
pum dirigere. Plato actiuè vſus eſt pro dirigere & contendere intentio-
nem, in Gorgia, Οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ πάν-
τα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως, ὅπως δικαιοσύνη παρέσται καὶ σωφροσύ-
νη τῷ μακαρίῳ μέλλοντι ἔσεσθαι, id eſt dirigentem & intendentem eo omnia
Συντείνομαι. & ſua & publica. Συντείνομαι τὸ διατείνομαι καὶ διαμάχομαι καὶ ἀπισχυρίζομαι,
connitor, contendo, dimico. vt in ſexto de Repub. ἢ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις
σμικροῦ ἀξίοις πᾶν ποιεῖν, συντεινομένους ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα ἕξει. τὰ δὲ μεγίστων μὴ με-
γίστας ἀξιοῦν εἶναι τὰς ἀκριβείας; Plutarch. περὶ φιλοπλουτ. Εἰ δέ τις χωρίων πολλῶν κρατῶν-
των, καὶ ἀργυρίου, οὐ γὰρ μισὸς, ἀλλὰ ἐπ' ἄλλα συντέταται καὶ ἀγρυπνεῖ, καὶ ἀπλήρωτός ἐστι
πάντων, οὗτος οὐκ οἴεται δεῖσθαι τοῦ θεραπεύσοντος, καὶ δείξαντος ὑφ' ἧς αἰτίας τοῦτο πέπον-
Ὑποτείνω. θεν. Ὑποτείνω ἀντὶ προτείνω, vt ὑποτίθημι τὸ προτίθημι, & ſimilia, vt ὑποτείνειν ἐλ-
πίδας Demoſth. Syneſ. τῷ ἀδελφῷ, Τὸ γὰρ ἀνθρώποις ὄντα, μικροῦ θείας καρποῦσθαι
τιμάς, δικαίῳ μὲν ὄντι τυγχάνειν, ἥδιστον εἰς ἀπόλαυσιν ἔρχεται, λειπομένῳ δὲ παρὰ πολὺ τῆς
ἀξίας, ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. Gregor. de Apollinariſtis, ἐνόμιζον τῇ
μακροθυμίᾳ πρᾳοτέρους αὐτοὺς ποιήσειν καὶ μαλάξειν κατὰ μικρόν, ὥσπερ οἶμαι καὶ τοὺς

ἐπίσι ὑπέτεινον. Plato in Gorgia, Ἀλλ' οὐχ ὡς ἐρωτᾷ ποία τις εἴη ἡ Γοργίου τέχνη, ἀλλὰ
τίς, καὶ ὅν τινα δέοι καλεῖν τὸν Γοργίαν. ὥσπερ τὰ ἔμπροσθέν σοι ὑπετείνατο χαιρεφῶν, καὶ
αὐτῷ καλῶς καὶ διὰ βραχέων ἀπεκρίνω. ὑποτείνασθαι dixit ἀντὶ προτείνασθαι. vnde Ὑποτείνομαι.
Πρότασις dicta, id eſt propoſitio. Eſt enim Προτείνομαι, prætendo, oppono,
προΐσχομαι offero. vt alibi diximus. Et Προτείνω. Plutarchus in Apophth.
Ἐκέλευε φυλάττεσθαι μὴ, καθάπερ αἱ χελῶναι, τὴν κεφαλὴν προτείναντες ἔξω τῆς Πε-
λοποννήσου, κινδυνεύσωσι. Plato igitur pro eo quod eſt interrogando & diſpu
tando proponere & opponere, ὑποτείνεσθαι dixit. Ὑποτείνουσα linea eſt tri- Ὑποτείνουσα.
goni orthogoni, quæ vtraque latera recti anguli complectitur. Athen.
lib. x. de Pythagora loquens, Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ ἀριθμητικὸς καὶ θῦσαι αὐτόν φη-
σιν ἑκατόμβην ἐπὶ τῷ εὑρηκέναι ὅτι τριγώνου ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτεί-
νουσα, ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. Ὑπερτείνω, τὸ ὑπερέχω καὶ ὑπερβαίνω, & iun- Ὑπερτείνω.
gitur accuſatiuo. Ariſtoteles in quarto Politicôn, Ὅταν δὲ ἤδη πολὺ ὑπερτεί-
νωσι ταῖς οὐσίαις καὶ ταῖς πολυφιλίαις, ἐγγὺς ἡ τοιαύτη δυναστεία μοναρχίας ἐστί, καὶ κύριοι
γίνονται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' οὐχ ὁ νόμος. Idem in ſeptimo, Πολὺ γὰρ ὑπερτείνει τοῖς χρό-
νοις τὴν Μίνω βασιλείαν ὁ Σεσώστριος. Theophraſt. in IIII, Ἅπαντα γὰρ τὰ ἄγρια
ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἡμέρων ζωῇ. Xenoph. ᾔσθοντο δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ τὰ δεξιά,
καὶ οὕτω πολὺ ὑπερετείναντο τὸ κέρας, ſuperauerunt cornu hoſtium ac circun-
uenerunt. Σοβῶ inter alia ſignificat improbè ingredior. & obuios ſum- Σοβῶ.
moueo, vt in loco Syneſii ſuprà citato de Ioãne. Alciphr. Οἶσθα τὸν Μήδειον
ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δεῦρο κατάρατον, μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς σοβεῖ,
cum quot clientibus ſeſe infert. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ
τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, id eſt improbè & inſolenter in me-
dio foro populum ſummouet, ac turba comitum ſibi viam aperit. hoc
eſt ἐντρυφᾷ τοῖς πολλοῖς, καὶ ἐνυβρίζει τοῖς παρατυχοῦσι, καὶ παραγκωνίζεται τοὺς ἐν- Παραγκωνί-
τυγχάνοντας κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτῷ, cubito propulſat obuios, & ſubnixis alis ince- ζομαι.
dit, vt Plautus, Subnixis alis me inferam, atque amicibor glorioſè. Chry-
ſoſtomus primæ ad Corinth. x v. de iis loquens qui numeroſo comitatu
gaudẽt, Τί γάρ σοι βούλεται τὸ σοβεῖν διὰ τῆς ἀγορᾶς; μὴ γάρ τοι μεταξὺ θηρίων περι-
πατεῖς, ὅτι ἀπελαύνεις τοὺς ἐντυγχάνοντας; Σοβοῦμαι etiam ſignificat cõſternor Σοβοῦμαι.
& turbulenter incedo, turbidè me infero. ὅθεν Σεσοβημένος, πτοημένος,
turbidus, conſternatus & impotens animi. Plutarch. Οὐκ ἀνδρὸς ἔργον ποιῶν,
ἀλλὰ μειρακίου ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς δόξαν, id eſt præ nimia gloriæ
cupiditate cõſternati & impotẽtis & perciti. Baſil. περὶ τῆς κατ' ἐρημίαν διαί-
της, Καὶ τὸ βάδισμα μήτε νωθρὸν, ὡς ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς κατηγορεῖν. μὴ δ' αὖ σφοδρὸν καὶ
τεθορυβημένον, ὡς ἐμπλήκτους αὐτῆς τὰς ὁρμὰς ὑποφαίνειν. Hippocrates Philopœ-
meni, Αὕτη δὲ ἡ προσιοῦσα ὁρῇς, καὶ γὰρ ἐξαίφνης ἑτέρη τις κατεφαίνετο, οὐ κακὴ μὲν
οὐδὲ αὐτή, θρασυτέρη δὲ καὶ σεσοβημένη, δόξα ἔφη καλέεται. ἀντὶ τοῦ ἀτακτοτέρα τὴν
φύσιν, καὶ τεθορυβημένως διακειμένη. Gregorius de Iuliano in ſecundo στηλιτευ-
τικῷ, Ὀφθαλμὸς σοβούμενος καὶ περιφερόμενος, καὶ μανικὸν βλέπων, id eſt conſter-
natus & perculſus. Σοβῶ γὰρ παρὰ τὸ σεύω ἐλέχθη. vnde Σοβαρὸς dictus. cu- Σοβαρός.
ius ſignificatio multiplex, vt apud Suidam videre licet. Ariſtophanes, Ὡς
σοβαρὸς ὦ Δάματερ εἰσελήλυθεν ὁ συκοφάντης. ἀντὶ τοῦ ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν.
Libanius Baſilio, Καὶ τὴν ψῆφον δεξάμενος τὴν σὴν ἔπεισι βαδίζων μετὰ σοβαροῦ

βαδίσματος, Et qui tuum ſuffragium tulit, ipſi licet elatè & cum magna ſui fiducia incedere. Σοϐαρὸς etiam eſt venditator & oſtẽtator, & faſtu præditus. Plutarch. Γυναικὶ σοϐαρᾷ καὶ πλημμελικῇ. Et in Demetrio, Ταύτῃ δὲ τῇ χλαμύδι οὐδεὶς ἐτόλμησε χρήσασθαι, καίπερ οὐκ ὀλίγων ἐν Μακεδονίᾳ σοϐαρῶν

Σοϐῶ. γενομένων βασιλέων. Σοϐῶ etiam excutio & abigo. Xenophon de ſtringendis equis loquens, hoc eſt ſtrigile fricandis, Δεῖ δὲ σοϐεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχὸς, Puluis (inquit) ſecundo pilo excutienda. Legitur & in Hippiatricis, Ὁ γὰρ δυσουρίᾳ συνεχόμενος ἵππος, τρέχει βούλεται, καὶ σοϐεῖ τὴν οὐρὰν ὑπὸ

Σόϐη. τοὺς μηρούς. Σόϐη etiam dicitur muſcarium caudæ equinæ. vt in iiſdem Hippiatr. & pili caudæ quibus muſcæ abiguntur, Ἐὰν τὴν σόϐην πάνυ κεκινημένην ὁ ἵππος ἔχῃ, τὸ τῆς οὐρᾶς ἄκρον ἀπότεμε ὡς τὸ ἥμισυ. Et rurſus, Ὅταν δὲ τὸ

Ἀνασοϐῶ. τραῦμα θεραπευθῇ, ἕξει σόϐην καὶ ἰσχυρὰν καὶ ὀρθήν. Ἀνασοϐῶ, ſurſum reiicio & excutio retrorſum. Lucian. Ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοϐημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην.

Παρασοϐῶ. Παρασοϐῶ, feroci aſpectu & ſuperbo tranſmitto & prætereo. Plutarch. in Catone, Καί ποτε τοῦ γυναίου θρασύτερον παρασοϐῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον δόξαντος, ὁ νεανίας εἶπε μὲν οὐδὲν, ἐμϐλέψας δὲ πικρότερον καὶ διαστραφεὶς, οὐκ ἔλαθε τὸν πρεσϐύτην. παρασοϐῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον, id eſt improbè & cõtemptim, & ſpreto iuuene in Catonis ſenis cubiculum irrumpente mulier-

Περισοϐῶ. cula, & ſeſe inferente audacius. Περισοϐεῖν dicebãt τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν, in orbem τὴν φιλοτησίαν circunferre. Athenæus in XI, Ὁ δὲ ᾔτησε φιάλην, ἀφ᾽ ἧς σπείσας ταῖς μούσαις καὶ τῇ τούτων Μνημοσύνῃ μητρί, προὔπινε πᾶσι φιλοτησίαν. οὐ μόνον νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς φιλτάτοις, ἔδωκε τῷ παιδὶ, περισοϐεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας. τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ᾽ εἶναι λέγων. Deinde ſubdit exemplum ex comœdia, Καὶ ταχὺ πάλιν τὸ πρῶτον περισοϐεῖ ποτήριον αὐτοῖς ἀκράτου. Alciphr. Οἱ δὲ καὶ τὸ ἐνδαγκεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτειναν, καὶ κύλικος συνεχὲς περισοϐουμένης, διατειϐὰς καὶ μνημοσύνας ἐνεποίουν. Similis fuit fortaſſe circumpotatio cuius meminit Cicero in ſecundo de Legibus, de minuendo ſumptu funebri loquẽs. quanquam περίδειπνον appellant Græci epulum parentale, hoc eſt τὴν ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι γενομένην ἑστίασιν. Lucian. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες.

Ἀπερείδω. Ἀπερείδομαι. Ἀπερείδω & ἀπερείδομαι, incumbo, inclinor, innitor, affirmo, firmiter adigo, effundo, exhaurio, & infligo, incutio. Plutarchus de nece Cæſaris, Εἰς ἓν ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς τοσαύτας, infligentes. Idem de AEmilio qui duos filios in triumpho amiſit, Ἔφη περὶ τῆς πατρίδος ἀδεὴς γεγονέναι, ὁπότε τὴν [illegible] εὐτυχημάτων τὴν νέμεσιν εἰς τὸν οἶκον ἀπερειδομένης τῆς τύχης, ὑπὲρ πάντων αὐτὸς ἀναδέδεκται, Ait ſe iam de Republica ſecurũ eſſe, quando rerum ſecundarum inuidiam ipſe vnus pro omnibus excepit, fortuna vtique in familiam ſuam tantam inuidiam exhauriente & excutiẽte impingentéque, hoc eſt ἀποσεισαμένης καὶ ἀποτιναξαμένης. eo modo quo dicunt ἀπερείσομαι εἰς σε τὴν ὀργὴν τὴν ἐμήν. Polybius in tertio de ſenatu Carthaginenſi loquens legatis Romanis reſpondente ſuper euerſione Saguntì, Ἐπίεζον δὲ καὶ ἀπηρείδοντο παρ᾽ ὅλην τὴν δικαιολογίαν ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, τὰς γενομένας ἐν τῷ περὶ σικελίας πολέμῳ. ἐν αἷς περὶ μὲν ἰβηρίας οὐκ ἔφασαν εἶναι ἔγγραφον οὐδὲν, Maximè autẽ in fœdera vltimò inita incumbebãt. in iis præ-

cipuè defenſionis vim ponebant. identidem commemorabant. Idem de oratione Conſulum loquens ante prælium Cannenſe, Πᾶσαν γὰρ ἡ πατρὶς τὴν προθυμίαν αὐτῆς καὶ δύναμιν εἰς ὑμᾶς ἀπήρεισε, καὶ πάσας τὰς ἐλπίδας ἔχει τῆς σωτηρίας ἐν ὑμῖν, Omnem & alacritatem dimicandi & robur in vobis nixam habet, incumbentem. quale eſt illud Virgilianũ, -in te omnis domus inclinata recũbit. Dicitur & voce actiua. Plut. in Cicerone, de Catone loquens in ſenatu ſententiam dicente de coniuratorũ ſupplicio, Καὶ τῷ λόγῳ συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, ἐνέπλησε θυμοῦ καὶ φρονήματος τὴν σύγκλητον, Atque interim oratione ſua ſuſpicionem coniurationis in Cæſarem excutiens & impingẽs infligénſque, quaſi telum quoddam validè in eum intorqueret & allideret. Et rurſum in Cæſare, de hac ipſa re loquẽs, Κάτωνος τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συνεπαπερείσαντος αὐτῷ. (eſt ἀπερείδω & ex eo ἐπαπερείδω. vnde Συνεπαπερείδω,) vnà & ſimul in Cæſarem ſuſpicionem detorquẽs & allidens. Lucian. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἂν ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον τὴν ὄψιν, τούτου ἔχεται, id eſt ſi aſpectũ affirmauerit & fixerit. Plato lib. vi. de Repub. Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὧδε νόει. ὅταν μὲν οὗ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσηται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ, καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται, id eſt cũ incubuerit intentione, & ſeſe affirmauerit, ac fixerit in veritate & in eo quod reuera eſt. Phalaris Ἀκραγαντίνοις, Τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ ἀπερείσασθαι τὸν βίον; effundere vitam & proiicere. Xenoph. de lepore fugiente canibus inſtantibus, Καταβάλλων καὶ παραβάλλων τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, ὁποτέρᾳ ἂν λυπῆται ἀπερειδόμενος, vtra parte laborat, in eam partem inclinans quaſique innitens, cuius auris demiſſa indicium eſt. Huic additur ἐν, & fit Ἐναπερείδομαι. Cicero ad Atticũ lib. I, Ego autem ipſe dii boni quomodo ἐναπερπερευσάμην nouo auditori Pompeio. ſi vnquam mihi ἐπιχειρήματα ſuppeditauerunt, illo tempore. ſic enim legi debet: & ſubaudiendum, maximè ſuppeditarunt. Eius epiſtolæ initium eſt, Vereor ne putidum. Eſt autem ἐναπερείδομαι idem ferè quod ἐναποσκήπτω. Dicitur & Ἐπερείδομαι. Galen. Ἐφ' ᾧ δὲ καὶ τὴν διάνοιαν ἐπερειδόμεθα, νοῆσαι βουληθέντες, Ad quod nos mẽte incumbimus. in quo mentem vehementer applicamus. mente firmiter hæremus. Eſt autẽ alioquin ἐπερείδομαι, incumbo, nitor. quod etiam ἰσχυρίζομαι dicitur. Et Διερείδομαι. Polyb. in v. de elephantibus loquens, συμπλέξαντα καὶ παρεμβαλόντα τοὺς ὀδόντας ἀλλήλοις, ὠθεῖ τῇ βίᾳ, διερειδόμενα περὶ τῆς χώρας, ἕως κατακρατήσῃ τῇ δυνάμει θάτερον. Ἐπέρεισις eſt affirmatio, innixus, alliſus. Dioſcorides, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς τῶν ὀδόντων ἐπερείσεως καταλαμβάνομεν, dentium appreſſu vel illiſu hoc deprehendimus. Ἐρείδω enim non ſolum στηρίζω & firmo ſignificat, ſed etiam allido, & validè ſterno, vt in ſeptimo Iliados, πρὶν γὰρ λυκόοργος ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησεν. ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Solent enim qui allidunt & ſternunt validè, ictum firmare. Ἀντερείδω voce actiua dicitur pro ἀντιστηρίζομαι, obnitor. ὅθεν Ἀντηρὶς lignum vel pila ſtructuram inclinatam fulciens. tibicen Latinè dicitur, vt, Nos vrbem incolimus tenui tibicine fultam. Sunt etiam Ἀντηρίδες ſtructuræ lapideæ ædificia editiora vtrinque fulcientes, qui arcus obnitentes vulgò vocantur. Sic apud Xenophontem appellantur fulturæ plaga-

Συναπερείδω.

Ἐπαπερείδω. Συνεπαπερείδω.

Ἐναπερείδομαι.

Ἐπερείδομαι.

Διερείδομαι.

Ἐπέρεισις.

Ἀντηρίς.

rum erectarum, & tibicines plagarii, quos varos Lucanus vocat, Vt dum diſpoſitis attollit retia varis Venator, tenet ora leuis clamoſa moloſſi.

Συνερείδω. Aliqui non ἀντηρεὶς ſed ἀντήρεις in recto legunt βαρυτόνως διὰ τοῦ ει. Συνερείδω etiam pro incubo & impreſſionem facio, impingo. Polyb. in v, ὀλίγα μὲν οὖν τῶν παρὰ τοῦ Πτολεμαίου θηρίων συνήρεισε τοῖς πολεμίοις, ἐφ' ὧν ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχοῦντες.

Ἀποστηρίζομαι. Ἀποστηρίζομαι etiam actiua ſignificatione dicitur, vt ἀπερείδομαι. Themiſt. in I. de Anima, οὕτω δὲ καὶ τὰ τῆς ψυχῆς πάθη πάντα ἔοικεν εἶναι κοινὰ μετὰ τοῦ σώματος, τὸ φοβεῖσθαι, τὸ θαρρεῖν, τὸ χαίρειν, ὁμοίως δὲ τὸ φιλεῖν καὶ μισεῖν. οὐδὲν γὰρ τούτων οἷά τέ ἐστι ποιεῖν ἡ ψυχή, μὴ τὸ σῶμα ἐφελκομένη, εἰς ὃ καὶ τὰς ἐνεργείας ἑαυτῆς ἐμφανῶς ἀποστηρίζεται. ἐρυθραίνονται γὰρ καὶ τρέμουσι καὶ ὠχριῶσι.

Ὁρίζω & ὁρίζομαι. Ὁρίζω etiam & ὁρίζομαι indifferēter dicitur pro finire, hoc eſt definitionem rei dare, licet ſæpius voce paſſiua legatur. quod ideo dicitur quia definitio rei eſt circūſcriptio, vt docet Cicero in Topicis. Themiſt. in 2. Phyſic. ὥστε καὶ ὁριζόμενος ὁ φυσικὸς παραλήψεται μὲν τὴν ὕλην, ὁρίσεται δὲ κατὰ τὸ εἶδος. ὁρίζειν autem eſt terminare & finire. extremum enim & finis magnitudinē ὅρος dicitur, hoc eſt τὸ πέρας αὐτοῦ ποιεῖν. Ariſtot. in Problem. ſect. decimaquinta, Διὰ τί ὁ μὲν κύλινδρος ὠσθεὶς, εἰς εὐθύ τε φέρεται, καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις. ὁ δὲ κῶνος κύκλῳ περιφέρεται τῆς κορυφῆς μενούσης, καὶ γράφει κύκλον τῷ ὁρίζοντι, id eſt finitore & circunſcriptore ductu. vnde circulus finitor in ſphæra Ὁρίζων dicitur, quia hemiſphærii terminus eſt.

Ἀνθορίζειν. Ἀνθορίζειν eſt contrariam definitionem facere.

Ἀνθορισμός. & Ἀνθορισμὸς definitio definitioni oppoſita, κεφάλαιον eſt apud rhetoricos. Hermog. tomo. III, ὅρος καὶ ἀνθορισμός, καὶ συλλογισμὸς καὶ λύσις τοῦ συλλογισμοῦ, τέσσαρα μέν ἐστιν ὀνόματα, τῇ δὲ δυνάμει δύο. Idem, μοιχὸν λαβὼν ἀπέκτεινε τύραννον, σωφρονήσας αἰτεῖ τὸ γέρας. ἐνίσταταί τις αὐτῷ, οὐ τοῦτό ἐστι τυραννοκτονία. ὁ δέ φησι, τοῦτό ἐστι τυραννοκτονία. ἔδει ἀνελθεῖν εἰς τὴν ἀκρόπολιν; ἀνῆλθον. ἔδει ἀποκτεῖναι; πεφόνευκα. ὁ τὸν ὅρον κατασκευάζων ἐρεῖ οὕτως, ἔδει βουλεύεσθαι πρότερον τὸν μέλλοντα τυραννοκτονεῖν, σὺ μοιχὸν λαβὼν οὐκ ἐβουλεύσω. σωφρονούντων γὰρ ἔργον ἐστίν. ὁ δὲ τὸν ἀνθορισμὸν κατασκευάζων ἐρεῖ, ἔδει τόδε γενέσθαι πρὸ τοῦ πράγματος; γέγονεν. οὐδὲν διαφέρει εἴτε ἐσωφρόνουν, εἴτε ἐμοιχώμην. Ὁρίζειν etiam eſt confinium facere, & diſterminare, dirimere. Ariſtot. in III. de Partibus, de dentibus primoribus & molaribus loquens, Ὁρίζουσι δ' ἑκατέρους οἱ κυνόδοντες. Inde Ὁρισμὸς dictus. definitio enim diſcernit vnum genus & vnam formam ab aliis. quod Socratis inuentum fuit, vt inquit idem auctor libro duodecimo τῶν μετὰ τὰ φυσ. Σωκράτους δὲ περὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς πραγματευομένου, καὶ περὶ τούτων ὁρίζεσθαι καθόλου ζητοῦντος πρώτου, τῶν μὲν γὰρ φυσικῶν ἐπὶ μικρὸν Δημόκριτος ἥψατο μόνον, καὶ ὡρίσατό πως τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρόν. Quod ideo dicit quia definitio τοῦ καθόλου ἐστὶ καὶ τοῦ εἴδους, vt ipſe in ſexto docet, Τοῦ γὰρ καθόλου καὶ τοῦ εἴδους ὁ ὁρισμός. Idem in loco ſupradicto, Δύο γάρ ἐστιν ἅ τις ἂν ἀποδοίη Σωκράτει δικαίως, τούς τ' ἐπακτικοὺς λόγους, καὶ τὸ ὁρίζεσθαι καθόλου, id eſt definire gen'. Sed Plato eo amplius genera ſeparata definire inſtituit, id eſt à materia abſtracta, vt ipſe inquit, Ἀλλ' ὁ μὲν Σωκράτης τὰ καθόλου οὐ χωριστὰ ἐποίει, οὐδὲ τοὺς ὁρισμούς. οἱ δ' ἐχώρισαν. Eſt autē

Ὁρισμός. definitio, id eſt ὁρισμὸς, qui & ὅρος dicitur, triplex: formalis, materialis, & ex vtroque conſtans: vt, Ira eſt ſanguinis efferueſcētia circa cor: materiæ eſt circunſcriptio & finitio, cum irā quis definit. At ira eſt vlciſcēdi cupi-

ditas, definitio eſt formalis, id eſt εἰδικός. At verò, ira eſt ſanguinis feruor in præcordiis ob vlciſcẽdi impetũ: & materiã & formam comprehẽdit. Verùm οἱ ἀπὸ τοῦ εἴδους ὁρισμοί, principia ſunt τῶν ἀποδείξεων, quia αἱ ἀποδείξεις ἐκ τῶν αἰτίων τὰ αἰτιατὰ συλλογίζονται. αἴτιον δὲ τῆς ὕλης τὸ εἶδος, καὶ ἡ τοιάδε ἡ ὕλη ἐστί. Siquis igitur iræ vellet demonſtrationem colligere, ita connectenda eſſet, ὁ δεῖνα ὀρέγεται ἀντιλυπῆσαι. ἀλλὰ μὴν τοῦ ἀντιλυπησείοντος ζεῖ τὸ περὶ τὰς φρένας αἷμα. ζεῖ ἄρα τῷ δεινί. In hac apodixi vt definitio formæ, primordiũ eſt epicherematis, ita materiæ definitio in complexionẽ cedit, hoc eſt ſanguis efferueſcẽs: quia effectus cauſam ſequitur. Quod ſi vice verſa fiat, nõ erit demonſtratiua ratiocinatio. ὁ δὲ ἐκ τοῦ συναμφοτέρου ὁρισμὸς cum idẽ ſit quod demonſtratio, ſolo ſitu differt. à materia enim incipit, & in formã deſinit: hoc modo, θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περικαρδίου αἵματος δι᾽ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. Proinde omnis definitio vel orſus eſt τῆς ἀποδείξεως, vel clauſula, vel ἀπόδειξις ſitu differẽs. Nec definitio autem nec demonſtratio rerum interiturarum eſſe poteſt ſecundum Ariſtotelem, cum ſit τῶν καθόλου ὁρισμὸς, & reciprocam habeat relationẽ cum definito. Vt enim πᾶς ἄνθρωπος, ζῷον θνητόν ἐστι λογικόν, ita vice verſa. ἄνθρωπος enim vt εἶδος, ἐστὶ τῶν καθόλου καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων. quod de Platone & Socrate dici non poteſt. Ariſtot. in 1. τῶν ὑστέρων ἀναλυτ. Ἐπειδὴ ἐστὶν ὁρισμὸς ἀρχὴ ἀποδείξεως, ἢ ἀπόδειξις διαφέρουσα, ἢ συμπέρασμά τι ἀποδείξεως. Propriè tamen ὁρισμὸς dicitur ὁ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τῆς ὕλης συγκείμενος, vt dicit Philopo. Themiſt. in 1. de anima ita inquit, Αὐτὸ γὰρ πρῶτον τὸ γνῶναι τί ἐστι ψυχή, καὶ τὸν ὁρισμὸν αὐτῆς ἀποδοῦναι, οὐ λίαν πρόχειρον οὐδὲ εὐπετές. ὅλως γὰρ ἡ μέθοδος ἡ ὁριστική, ἥτις ποτέ ἐστι, καὶ καθ᾽ τίνα περαίνει τρόπον, ἔτι καὶ νῦν παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἀμφισβητήσιμος. καὶ οὐ μόνον γε παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ὅσοι διὰ λόγου διδάσκουσι. πάντες γὰρ ὁρισμῷ χρῆσθαι πειρῶνται. Idem in eodem, de definitione iræ loquens, ita inquit, διαφερόντως δ᾽ ἂν ὁ φυσικός τε καὶ ὁ διαλεκτικὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀφορίσαιντο. ὁ μὲν γάρ, ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως· ὁ δέ, ζέσιν τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος. ὁ διαλεκτικὸς μέν, τὸ εἶδος· ὁ δὲ φυσικός, τὴν ὕλην. ὁ μὲν γὰρ ὅρος τῆς ὀργῆς, ὄρεξις ἀντιλυπήσεως. ἀνάγκη δὲ ἐγγίνεσθαι τοῦτο τὸ εἶδος ἐν ὕλῃ τοιᾷδε. ὥσπερ οἰκίας ὁ μέν, τὸ εἶδος καὶ τὸν λόγον τοῦ πράγματος ἀποδίδωσιν, ὅτι σκέπασμα κωλυτικὸν φθορᾶς τῆς ὑπ᾽ ἀνέμων καὶ ὄμβρων καὶ καυμάτων. ἄλλος δὲ τὴν ὕλην, ὅτι λίθοι καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα. ἕτερος δέ, ἄμφω συλλαβών, ὅτι σκέπασμα τοιονδί, ἐξ ὕλης τοιᾶσδι. Idem alibi exponens differentiã phyſici, mathematici, & artificis, πολλαὶ (inquit) θεωρίαι περὶ τὸ εἶδος. τὸ δὲ εἶδος ἤτοι φυσικόν, ἢ μαθηματικόν, ἢ τεχνικόν. τὸ μὲν οὖν φυσικὸν καὶ ὁ φυσικὸς καὶ ὁ διαλεκτικὸς θεωρεῖ. ἀλλ᾽ ὁ μέν, ἄνευ τῆς ὕλης· ὁ δέ, ἀεὶ μετὰ τῆς ὕλης. τὰ λοιπὰ δέ, οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ τεχνῖται. οἱ μέν, θεωροῦντες αὐτὰ μόνον· οἱ δέ, καὶ ἐργαζόμενοι ἐν τῇ ὕλῃ. διὸ καὶ οἱ μέν, ἄνευ τῆς ὕλης· οἱ δέ, μεθ᾽ ὕλης. Sed ſuper omnes hos (inquit) cõtemplatur philoſophus primus: ὁ περὶ τὰ ὄντως εἴδη πραγματευόμενος, τὰ πάντάπασι κεχωρισμένα τῆς ὕλης, καὶ τῷ λόγῳ καὶ τῇ ὑποστάσει. In ſecundo verò Poſter. analyt. quatuor modos definiẽdi ponit, quos ad tres reducit: & tamen vnam tantum iuſtam ac plenam eſſe ait, his verbis, ἄλλος δέ ἐστιν ὅρος, ὁ μετὰ τοῦ τί ἐστι, καὶ τὴν αἰτίαν ἐκδιδάσκων δι᾽ ἣν ἐστι. καὶ μόνος ὁ τοιοῦτός ἐστιν ὅρος, ὃς ἀπόδειξις τοῦ τί ἐστι, θέσει μόνον διαφέρων τῆς ἀποδείξεως. τὸν γὰρ αὐτὸν λόγον ἄλλως μὲν ἀποδεικνύντες λέγομεν, ἄλλως δὲ ὁριζόμενοι. cuius dicti exemplum ſuprà poſitum eſt. Huiuſmodi autem ὁρισμὸν δεῖ ἀναγκαῖον εἶναι; vt

ipſe inferius docet, eo in loco vbi dat μέθοδον definitiones inueſtigãdi. Verùm Ariſtoteles ipſe in VII. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ triplicis definitionis dat exẽpla. Eſt enim ὁρισμὸς τῆς ὕλης, id eſt τῆς τῇ δυνάμει οὐσίας. Eſt & ὅρος τοῦ εἴδους, id eſt τῆς τῇ ἐνεργείᾳ οὐσίας. Eſt & tertia definitio ἡ ἐκ τούτων, id eſt τοῦ συνόλου, καὶ τῆς οὐσίας τῆς συνθέτου. Ὁρίζεσθαι etiã eſt finẽ ſtatuere, vt finẽ conſtituere, & finis loco ducere. Plato lib. VIII. de Repub. Ἆρ' οὖν καὶ ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν, ἡ τούτου ἀπληστία καταλύει. λέγεις δ' αὐτὴν τί ὁρίζεσθαι; τὴν ἐλευθερίαν εἶπον, Quod igitur democratia ſtatuit finẽ & bonum, huius ipſius boni immodica vſurpatio democratiam ſoluit. tu verò quidnam ſtatuere eam vt finem dicis? libertatem inquam. Ὁρίζεσθαι eſt etiam ſtatuere & præſtituere, & æſtimare. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, ἐὰν ἀποφήνῃ ἡ βουλὴ τῶν χρημάτων εἰληφότα τι τῶν εἰς τὴν χώραν ὑπὸ Ἁρπάλου κομισθέντων. Idem, Καίτοι Δημάδης οὐκ ἔγραψεν περὶ αὐτοῦ κυρίαν εἶναι τὴν βουλήν, οὐδὲ θάνατον ὡρίσατο ἐὰν ἀποφανθῇ χρήματα εἰληφώς. Ὁρίζεσθαι, metiri, æſtimare, cenſere. Plato in Gorg. Καὶ καλῶς γε νῦν ὁρίζῃ ὦ Σώκρατες, ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Sic Ariſtoteles in 2. Ethic. Διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, cenſent & æſtimant. Idem in V. Politic. Αἴτιον δὲ τούτου ὅτι κακῶς ὁρίζονται τὸ ἐλεύθερον. δύο γάρ ἐστιν οἷς ἡ δημοκρατία δοκεῖ ὡρίσθαι, τῷ τὸ πλεῖον εἶναι κύριον, καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ, Huius rei cauſa eſt quòd perperam ipſi libertatem ſtatuunt & æſtimant. Duo enim ſunt quibus democratia cenſetur, circunſcribitur & definitur. Dicitur & Ὁρίζω. Idem in VI, Ἐπεὶ γὰρ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τἀναντία τούτων εἶναι, id eſt cenſetur & æſtimatur à genere & cẽſu. Cic. Pro Marcello, Hic tu modum vitæ tuæ non ſalute Reipub. ſed æquitate animi definies? ὁριεῖς, id eſt πέρας ποιήσῃ. Et pro Sextio, Qui imperium populi Romani orbis terrarum terminis definiſſet. de Pompeio loquens. Sic Demoſthenes, ὁρίζεσθαι δίκαιον, ius ſtatuere appellat, πρὸς Πανταίνετον, Εὐθὺς οὖν δῆλος ἦν οὐδ' οἷς αὐτὸς ὡρίσατο δικαίοις ἐμμένειν, ne eo quidem iure ſtare quod in me ipſe ſtatuit. Idem περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθ. Εἰσὶ συνθῆκαι διτταὶ τοῖς Ἕλλησι πρὸς βασιλέα, ἃς ἐποιήσατο ἡ πόλις ἡ ἡμετέρα, καὶ μετὰ ταῦτα ὕστερον Λακεδαιμόνιοι ταύτας ὧν δὴ κατηγοροῦσι. κἀν ταύταις οὐχὶ ταὐτὰ δίκαια ἀμφοτέροις ὥρισαν, non æquæ conditiones vtrinque additæ ſunt. Inde Ὁριστής, conſtitutor iuris, & arbiter conditionum. Idem, Τῶν μὲν γὰρ ἰδίων δικαίων τῶν ἐν ταῖς πολιτείαις, οἱ νόμοι κοινὴν τὴν μετουσίαν ἔδοσαν καὶ ἴσην καὶ τοῖς ἀσθενέσι καὶ τοῖς ἰσχυροῖς. τῶν δ' ἑλληνικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁρισταὶ τοῖς ἥττοσι γίνονται. Ὁρίζεσθαι etiam eſt ἀποφαίνεσθαι, hoc eſt definire, ſtatuere, ἀπαγγέλλειν, indicare, hoc eſt indicatiuo modo loqui, non optatiuo aut imperatiuo. ὅθεν ὁριστικὰ verba dicta.

Διορίζω. Διορίζομαι. Διορίζω etiã καὶ διορίζομαι pro eodẽ dicitur, hoc eſt diſtinguo, diſcrimino, diuido. Plato in Politic. Καθάπερ ἡ τῆς καπηλικῆς τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης, καὶ τὸ βασιλικὸν γένος ἔοικεν ἀπὸ τοῦ τῶν κηρύκων ἀφωρίσθαι. vtrũque pro eodẽ poſuit. Idẽ διορίζειν, διαστέλλειν, διατέμνειν, χωρίζειν pro eodẽ ponit. Themiſt. in 1. de Anima, διὰ τοῦτο γὰρ οἱ μὲν, πολυδυνάμον ἀξιοῦσιν εἶναι τὴν ψυχήν, ἐφ' ἑνὸς οὔσης ὑποκειμένου. οἱ δὲ πολυμερῆ, διορίζοντες καὶ τοῖς τόποις τὰ μέρη, dirimẽtes, diducẽtes, diſtinguẽtes. Et in 2. itidẽ, Ὁμοίως ἡ ψυχὴ κατὰ τοὺς διωρισμένους ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀρχῶν τρόπους, τριχῶς ἐστιν αἰτία τοῦ ζῶντος. Διορίζω, explico. Idẽ in Gorg. Τοῦτό μοι σαφῶς

διόρισον

διόρισον, ταυτὸν ἢ ἕτερόν ἐστι τὸ βέλτιον καὶ τὸ χρήσιμον, explana, explica. Ariſtotel. in VIII. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς κατὰ κίνησιν λεγομένης δυνάμεως εἴρηται, περὶ ἐνεργείας διορίσωμεν. Idem in 2. Politic. Τὰς δὲ κρίσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὐ διὰ ψηφοφορίας γίνεσθαι δεῖν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην. εἰ δ' ἀπολύοι ἁπλῶς, κενόν. εἰ δὲ τὸ μὲν, τὸ δὲ, μή, τοῦτο διορίζειν, hoc explicitè & diſtinctè ſcribere, ne ſit incertum quatenus abſoluat aut damnet. Διορίζω, ſtatuo, conſtituo, id eſt decerno, & diſputando concludo. Themiſt. in 2. de Anima, Νῦν δὲ ἀρχὴν ἄλλην ποιησάμενοι, πειρασόμεθα αὐτοὶ διορίσαι τί ἐστι ψυχὴ, καὶ τίς ἂν εἴη κοινότατος λόγος αὐτῆς, ὃς ἁπάσῃ τῇ ψυχῇ ἐφαρμόσει. Alibi in eodem voce paſſiua vſus eſt, Ἀλλ' οὖν ἐπειδὴ ἡ δύναμις αὕτη τῆς ψυχῆς ἄρχεται μὲν ἐκ τοῦ τρέφειν, πλὴν τὰ δὲ εἰς τὸ γεννᾶν, περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρότερον, id eſt diſceptare, diſſerere, & explicatè decernere. Alibi, Διωρισμένων δὲ τούτων, λέγωμεν κοινῇ πρότερον περὶ τῆς αἰσθήσεως, his conſtitutis & diſceptatis, explicatis. Dicitur & voce paſſiua. Plato in Politic. Τί δή ποτε οὖν οὐκ εὐθὺς ἀπεκρινάμεθα, πλεκτικὴν εἶναι κρόκης καὶ στήμονος ὑφαντικὴν, ἀλλὰ περιήλθομεν ἐν κύκλῳ πάμπολλα διοριζόμενοι μάτην, id eſt διαιρούμενοι, vt ſuprà diximus, & artes multipliciter partientes. Et in Philebo, Διορισώμεθα δὴ τὰς νῦν λεγομένας ἡδονῆς τε πέρι καὶ δόξης. Διορίζομαι, diſſero, diſcepto, enucleatè diſputo, cum præpoſitione iunctum. Iſocrat. Δικαιότατον δὲ διορίσασθαι περὶ τούτων. Ariſtot. in primo de generatione, Περὶ ὧν οὐδεὶς διώρισται πρότερον. vt illud iam dictum, Περὶ ἐνεργείας διορίσωμεν. Galenus cum accuſatiuo voce paſſiua vſus eſt in primo ad Glauconem, Εἰ γὰρ διορίσαιτό τις τὴν κατὰ τὰς ἡλικίας διαφορὰν, ἐφεξῆς τὴν κατὰ κράσεις, &c. Διορίζομαι, affirmo, & conſtituo, id eſt pono, ἀποφαίνομαι, δογματίζω. Plato in Parmen. Ὁρᾷς οὖν, ὦ Σώκρατες, ὅση ἡ ἀπορία, ἐάν τις ὡς εἴδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται, vides quàm æſtuare neceſſe ſit ſi quis formas ſtatuerit per ſe ipſas exiſtere. Alibi ὁρίζεσθαι vocauit in eodem, Ταῦτα μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Παρμενίδης, καὶ ἔτι ἄλλα πρὸς τούτοις πάνυ πολλὰ ἀναγκαῖον ἔχειν τὰ εἴδη, εἰ εἰσὶν αὗται αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων, καὶ ὁριεῖταί τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος, ſi quis ſtatuerit ideas eſſe ſui cuiuſq; generis rerum. Et rurſus, Ἀλλ' εἰ δή γέ τις, ὦ Σώκρατες, μὴ ἐάσει εἴδη τῶν ὄντων εἶναι, μηδὲ ὁριεῖται εἶδος ἑνὸς ἑκάστου, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἕξει. Halicarnaſſ. Μηδεὶς δ' ἀγνοείτω ὑπολάβῃ με, ὅτι ὁ Ἀφαρεὺς ὁ πρόγονός τε καὶ εἰσποίητος Ἰσοκράτει υἱὸς, ἐν ᾧ πρὸς Μεγακλείδην περὶ ἀντιδόσεως λόγῳ, διορίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, id eſt apertè affirmat, & certis verbis teſtatur, & vt vulgò dicunt, expreſſè dicit. Baſil. ἐν ᾧ, ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ θεός, Διότι ἑκάτεροι ὁμοίως ἀρνοῦνται τὸν θεὸν, ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τὸ παράπαν λέγων, ὁ δὲ, οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι διοριζόμενος.

Διορίζω etiam eſt confinis ſum, & confinium obtineo. Themiſt. in IIII. Phyſic. auſcul. Ὅλως γὰρ καὶ καθ' αὑτὸ ζητητέον περὶ τοῦ νῦν, ὃ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod diſterminat. vt Plin. lib. III, Pyrænei mõtes Gallias Hiſpaniáſq; diſterminãt. Plato in Epinomide, Οὔ φημι εἶναι δυνατὸν ἀνθρώποις μακαρίοις τε καὶ εὐδαίμοσι γενέσθαι, πλὴν ὀλίγων. μέχρι περ ἂν ζῶμεν τοῦτο διορίζομαι, quod quidẽ à me dictum ſit quatenus in vita ſumus. καλὴ δὲ ἐλπὶς τελευτήσαντι τυχεῖν ἁπάντων. Eſt autem διωρισμένον idem quod ἀφωρισμένον, id eſt conſtitutũ, ſtatum. Ariſtot. in III. Politic. Τοῖς δ' ἄλλοις μετέχειν ἐστὶ τῆς ἐκκλησίας ὅταν

κτήσωνται τὸ τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων, id eſt cum cenſum legitimum & legibus cõſtitutum poſſederint. Significat & deſignatum, certum, delectum & ſelectum. Ariſtot. idem in quarto Politic. ἂν μὲν οὖν ἐκ πάντων τούτων αἱρῶνται τὰς ἀρχάς, δοκεῖ τοῦτ᾽ εἶναι μᾶλλον ἀριστοκρατικόν. ἂν δὲ ἔκ τινων ἀφωρισμένων, ὀλιγαρχικόν. Idem, ἢ γὰρ πάντες οἱ πολῖται τὰς ἀρχὰς καθιστᾶσιν, ἢ τινές. καὶ ἢ ἐκ πάντων, ἢ ἔκ τινων ἀφωρισμένων. Non multũ ab his abſunt οἱ προκριτοί, de quibus alibi diximus. Theod. in 2. hiſt. Eccl. Τὴν δὲ νίκην αὐτὸς ὁ διδάξιος ἀφορίσαι τῷ συνεδρίῳ τοὺς τὰ βασίλεια πεπιστευμένους οἰκονομεῖν, ἔπεισε, id eſt deſignare & deligere ad locum concilii cogẽdi. Ἀφορίζειν etiam definire ſignificat. Plutarch. περὶ εἱμαρμένης, Οὕτως ἀφώρισται ἡ τύχη, αἰτία κατὰ συμβεβηκὸς τῶν ἕνεκά του ἐν τοῖς κατὰ προαίρεσιν. Ἀφορίζω καὶ τὸ διορίζω, id eſt diſtinguo, termino, diſcerno. Alex. in 1. Topic. Τῶν ἐπιστημῶν γὰρ ἑκάστη περί τι γένος ἀφωρισμένον οὖσα, τὰ οἰκεῖα ἐκείνῳ τῷ γένει καὶ καθ᾽ αὑτὸ ὑπάρχοντα δείκνυσί τε καὶ λαμβάνει. Cicero Latinè imitatus eſt in primo de Oratore, Eſt autem poëta in aliis finitimus, in ornandi generibus ſocius ac penè par. in hoc quidem certè propè par, nullis vt terminis circunſcribat ac definiat ius ſuum. Et in ſecundo, Bene dicendi autem ars non habet definitam aliquam regionem, cuius terminis ſepta teneatur. Theophraſt. in 1. de Cauſis, Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο φανερόν, ὡς οὐ μεγέθει καὶ σμικρότητι τὸ περὶ τὰς βλαστὰς ἀφοριστέον. Et Ἀφορισμός, Διορισμός, diſtinctio, diſtincta rerum explicatio, quam Cicero determinationem vocat, vt in quinto Finium, Expoſita igitur determinatione rerum expetendarum, cur ita res iſta ſe habeat, deinceps demonſtrandum eſt. quo verbo διορισμὸν exprimere voluit, id eſt definitionem quandam & circunſcriptionem, hoc eſt diſtinctionem, certiſque finibus notationẽ factam. Themiſt. in 2. Poſter. Ἐκεῖνο μέντοι γε ἀναγκαῖον διορίσασθαι, ὡς οὐκ ἐφ᾽ ἁπάντων τοῦτο συμβαίνει ὧν ζητοῦμεν τοὺς ὁρισμούς, ἀλλὰ τῶν ἄλλοις ὑπαρχόντων, illud verò determinatè dicendum. Idem in 111, Τὸ δὲ τῆς ἀμπελουργίας καὶ πυρῶν διαιρεῖ, τοῖς γένεσι ποιούμενοι καὶ ταῖς χώραις τὸν ἀφορισμόν, id eſt διαίρεσιν. Ariſtot. in 111. τῶν πολιτ. Πρώτη δ᾽ ἀπορία περὶ τὸν διορισμόν ἐστι, Prima autem addubitatio & quæſtio eſt circa harum ſpecierum explicationẽ. Et paulo poſt ſubdit, Ὥστε ἂν τοῦτο συμβαίνῃ, οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι περὶ τὴν πολιτείαν, explicatum eſſe. Ἀφορίζω etiam cõſtituo & definio & deſignatè dico. Idem in tertio Ethic. Ἔστι δὲ περὶ ἡδονὰς ἡ σωφροσύνη, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὰς λύπας. περὶ ποίας οὖν τῶν ἡδονῶν νῦν ἀφορίσωμεν, præcidamus, vt Cicero in Academicis, Stoicis placet peccata eſſe paria: at Antiocho hoc vehementiſſimè diſplicet. liceat tandem conſiderare vtrã ſententiam ſequar. Præcide (inquit) ſtatue quidlibet, ἀφόρισον, διόρισον. Tracta à fabris metaphora, qui quæ abſciſſuri ſunt, prius creta deſignant & præſtituunt. Idem Ariſtot. in v11, Πότερον τὸν ἁπλῶς ἀκρατῆ θετέον περὶ πᾶσαν ἡδονήν, ἢ περί τινας ἀφωρισμένας, certas & deſignatas.

Ἀφορίζειν etiam ſeparare, ſecernere. Idem in v111, Ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν καὶ ἑταίροις πάντα κοινά, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα. quod etiam dicitur ἀποκεκριμένα.

Ἀφορίσασθαι etiam dicitur τὸ ἀφορίσαι. Iſocrat. περὶ ἀντιδόσεως, Ἀφορισάμενος δὲ λόγον τὸν περὶ τὴν τούτων εὐεργεσιῶν, καὶ βουλόμενος τὴν ἡγεμονίαν ἔτι σαφέστερον ἀποφαίνειν, ὡς ἐστι, τῆς πόλεως, ἐν τῷδε ποθὲν ἐπιχειρῶ διδάσκειν περὶ τούτων. Hic ἀ-

Margin notes: Ἀφορίζω. (beside "ligere ad locum concilii"); Ἀφορισμός. Διορισμός. (beside "Et Ἀφορισμός"); Ἀφορίζομαι. (beside "Ἀφορίσασθαι etiam dicitur")

φορισάμενος ſignificat diſtinguens ab alia ſerie orationis,& ſecernẽs. Gal. in I x. Methodi, de Hippocrate loquens, Ταύτῃ γὰρ ἃ νῦν ἐγὼ μέλλω διέρχεσθαι τὴν θεραπείαν ἐνδεικνύμενα, πρῶτος ἁπάντων ἐκεῖνος ἔγραψεν, ἀλλ' ὡς ἂν πρώτως εὑρίσκων, οὔτε τὴν προσήκουσαν ἅπασι τάξιν ἐπέθηκε, οὔτε τὴν ἀξίαν ἑκάστου τῶν σκοπῶν ἀκριβῶς ἀφώρισεν, id eſt exactè definiuit & diſtinxit, atque diſcriminauit. Plato in Sophiſta, Τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους, ἣν τις ἀθλητὴς τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος, qui explicuit. Themiſt. δὲ ὁρίζεσθαι interdum vtitur, vt in ſecundo de Anima, Ὅτι μὲν οὖν οἰκειότερον ἀποδίδωσιν ὁ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς χωρὶς ἑκάστην ἀφοριζόμενος, ἢ ὁ φιλονεικῶν ἐξευρεῖν τινὰ λόγον ὥσπερ μιᾶς φύσεως ἁπάσης ψυχῆς, φανερὸν ἐκ τῶν εἰρημένων. Idem in primo, Διαφερόντως δὲ ὁ φυσικός τε καὶ ὁ διαλεκτικὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀφορίσαιντο. ὁ μὲν γὰρ τὴν ὀργὴν ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως· ὁ δὲ, ζέσιν τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος. ὁ διαλεκτικὸς μὲν, τὸ εἶδος· ὁ φυσικὸς δὲ τὴν ὕλην. Et rurſus in I I I. Phyſic. Ὡς οὖν οἷόν τε καὶ ἀφορίσασθαι τὸ ἄπειρον, τοῦτ' ἂν ἄπειρον εἴη, οὗ κατὰ ποσὸν λαμβάνουσιν, ἀεί τι ἔστι λαβεῖν ἔξω. Porphyr. in Iſagoge, Ἀφορίζονται τοίνυν τὸ γενικώτατον γένος οὕτως, ὃ γένος ὂν οὐκ ἔστιν εἶδος. Ἀφορίζειν τὴν οὐσίαν, quid ſit diximus ſuprà, & infrà dicemus. Ἀφορίζω δὲ ἀφορισμοὺς λέγω. Syneſ. Ἀγαθὸν ἀνάσχεσιον ἡ ὀλιγοσιτία. ἣν ἕτερος μὲν ἄν τις καὶ σκώψειε. σοὶ δὲ οὐ θέμις Ἱπποκράτην αἰσχυνῦντι, ὃς ἀφορίζων, τὴν ἔνδειαν ἔφη ὑγιείας εἶναι μητέρα. Ἀφορισμὸς γνωμικὸς ab Euſtathio dictum eſt pro dicto ſententioſo. Hermogen. tomo primo περὶ τῶν ἰδεῶν, περὶ σεμνότητος loquens, Κῶλα γὰρ μὴν σεμνὰ ἅπερ καὶ καθαρὰ λέγω τὰ βραχύτερα. ὥσπερ γὰρ ἀφορισμοὺς εἶναι δεῖ αὐτά. οἷον, ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον. καὶ, νόμος μέν ἐστιν εὕρημα καὶ δῶρον θεῶν, δόγμα δὲ ἀνθρώπων φρονίμων. Ἀφορίζειν & προορίζειν verba ſunt theologica. Dionyſius περὶ τῶν ὄντος, de ideis loquens, Παραδείγματα δέ φαμεν εἶναι τοὺς ἐν θεῷ τῶν ὄντων οὐσιοποιοὺς καὶ ἑνιαίως προϋφεστῶτας λόγους, οὓς ἡ θεολογία προορισμοὺς καλεῖ, καὶ θεῖα καὶ ἀγαθὰ θελήματα τῶν ὄντων ἀφοριστικὰ καὶ ποιητικά. καθ' οὓς ὁ ὑπερούσιος τὰ ὄντα πάντα καὶ προώρισε καὶ παρήγαγεν, id eſt in naturã ſubſtantiarũ deſignauit & produxit. Cuius verbi ſignificatio inde (vt opinor) manauit, quòd ὅρος, id eſt finitio, λόγος ἑρμηνευτικός ἐστι τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ τί ἦν εἶναι δηλῶν, vt inquit Ariſtoteles, πᾶν δὲ τὸ κατὰ φύσιν, ἐξ αἰτίας ἐστὶν ὡρισμένης, δι' ἣν αἰτίαν γίγνεται τὸ γιγνόμενον. Ipſe Ariſtoteles ὁρίζειν verbo eodem modo vſus eſt (niſi fallor) in principio quarti τῶν μετεωρολ. docere volẽs duas primas illas qualitates τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν effectrices rerum generatarũ eſſe, ita inquit, Φαίνεται γὰρ ἐν πᾶσιν ἡ μὲν θερμότης καὶ ψυχρότης, ὁρίζουσαι καὶ συμφύουσαι καὶ μεταβάλλουσαι τὰ ὁμογενῆ καὶ τὰ μὴ ὁμογενῆ. τὰ δὲ ξηρὰ καὶ ὑγρὰ ὁριζόμενα, καὶ τὰ ἄλλα πάθη τὰ εἰρημένα πάσχοντα.

Ὁρίζειν idem quod συμφύειν καὶ συγκρίνειν dixit: & ὁριζόμενα τὰ συμφυόμενα, id eſt conglutinata, concreta, conſiſtentia, hoc eſt συνεστηκότα, τελειούμενα. Idem inferius, Τὸ δὲ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν παθητικόν. τὸ γὰρ εὐόριστον καὶ δυσόριστον τῷ πάσχειν τι λέγεται τὴν φύσιν αὐτῶν. εὐόριστον (vt opinor) appellat, ῥᾳδίως συγκρινόμενον, καὶ δυσόριστον, τὸ χαλεπῶς. res enim definiri non poſſunt niſi per genera & formas quas à natura acceperunt. Idem inferius, Γίνεται δὲ ἡ φθορὰ ὅταν κρατῇ τοῦ ὁρίζοντος τὸ ὁριζόμενον, id eſt τοῦ ποιητικοῦ τὸ πάσχον, hoc eſt τοῦ γεννῶντος ἡ ὕλη, hoc eſt τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, quod eſt τελειωτικὸν καὶ εἰδοποιόν. Inde fit vt τὸ κακὸν idem Dionyſius neget in natura rerum eſſe, in tractatu περὶ φωτός, ſcilicet quòd

Ἀφορισμός.

Ἀοριστία. ἀναίτιόν ἐστι καὶ ἐν ἀοριστίᾳ μὲν, id eſt inter indefinita cenſetur, hoc eſt finitionis expertia. cuius verba ſubiiciã, Πᾶν δὲ κατὰ φύσιν, ἐξ αἰτίας ὡρισμένης γίνεται. εἰ δ' οὖν τὸ κακὸν ἀναίτιον καὶ ἀόριστον, οὐ κατὰ φύσιν. οὐ γὰρ ἐν τῇ φύσει τὸ παρὰ φύσιν. Id etiã ex verbis eiuſdem intelligi poteſt ἐν τοῖς περὶ δυνάμεως, Πρόεισι δὲ τὰ τῆς ἀνεκλείπτου δυνάμεως καὶ εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ φυτὰ, καὶ τὴν ὅλην τοῦ παντὸς φύσιν, καὶ δυναμοῖ τὰ ἡνωμένα πρὸς τὴν ἀλλήλων φιλίαν καὶ κοινωνίαν, καὶ τὰ διακεκριμένα πρὸς τὸ εἶναι, κατὰ τὸν οἰκεῖον ἕκαστα λόγον καὶ ὅρον, ἀσύγχυτα καὶ ἀσύμφυρτα, καὶ τὰς τοῦ παντὸς τάξεις καὶ εὐθημοσύνας εἰς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν διασώζει. ὅρον autem & λόγον dicit finẽ cuiuſque ſubſtantiæ in naturã rerũ diuinitus editæ, rationémq; ſubſtantiæ qua alia res ab alia differt, & quo fine circunſcribi poteſt: id autem ſola definitione fit. vnde προσορίζω ῥῆμα θεολογικόν. Ὅρος etiam ἀντὶ τῆς συγκρίσεως accipi poteſt, vt ex eodem Ariſtotele videtur eodẽ libro. ſic enim inquit, Ἀνάγκη δὲ σκληρὸν ἢ μαλακὸν εἶναι τὸ ὡρισμένον σῶμα, οἰκείῳ ὅρῳ. ἢ γὰρ ὑπείκει ἢ μὴ, ἔτι δὲ πεπηγὸς εἶναι, τούτῳ γὰρ ὁρίζεται. ὥστ' ἐπεὶ πᾶν τὸ ὡρισμένον καὶ συνεστηκὸς, ἢ μαλακὸν, ἢ σκληρὸν, ταῦτα δὲ πήξει ἐστὶν, ἅπαντ' ἂν εἴη τὰ σώματα καὶ τὰ σύνθετα καὶ ὡρισμένα, οὐκ ἄνευ πήξεως. ὅρον ἀντὶ τῆς συστάσεως, καὶ ὁρίζεται ἀντὶ τοῦ συνίσταται dixit. Suprà autẽ dixerat, Εἰσὶ μὲν οὖν αἱ ἀρχαὶ τῶν σωμάτων αἱ παθητικαὶ, ὑγρὸν καὶ ξηρόν. ἐπεὶ δ' ἐστὶ τὸ μὲν ὑγρὸν εὐόριστον, τὸ δὲ ξηρὸν, δυσόριστον, ὅμοιόν τι τοῖς ὄψοις καὶ τοῖς ἡδύσμασι πρὸς ἄλληλα πάσχουσι. τὸ γὰρ ὑγρὸν τῷ ξηρῷ αἴτιον τοῦ ὁρίζεσθαι, καὶ ἑκάτερον ἑκατέρῳ, οἷον κόλλα γίνεται, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς ἐποίησεν, ἄλφιτον ὕδατι κολλήσας. εὐόριστα appellat εὐσύνθετα, ῥᾳδίως συνεστῶτα, & tanquam εὐτελείωτα. Sicque εὐόριστον & δυσόριστον intelligendum puto libro primo περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, circa finẽ vbi περὶ τῶν μικτῶν καὶ μὴ diſſeruit, Διὸ καὶ (inquit) τὰ εὐόριστα τῶν διαιρετῶν καὶ παθητικῶν μικτά. διαιρεῖται γὰρ εἰς μικρὰ ταῦτα ῥᾳδίως. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ εὐορίστῳ εἶναι. οἷον, τὰ ὑγρὰ μικτὰ μάλιστα τῶν σωμάτων. εὐόριστον γὰρ μάλιστα τῶν διαιρετῶν τὸ ὑγρὸν, ἐὰν μὴ γλίσχρον ᾖ. quibus verbis ſignificare mihi videtur μίξιν μεταβλητικὴν, ad differentiam τῆς αὐξητικῆς tantùm. Idem in fine περὶ τῶν εὐορίστων loquens, Ταῦτα γὰρ οὔτ' ἐφθάρθαι ἀνάγκη μεμιγμένα, οὔτ' ἔτι τὰ αὐτὰ ἁπλῶς εἶναι. vt ſint εὐόριστα quæ facilè ſpeciem accipiunt, rationémque formalem, ἐν τοῖς μεταβάλλουσι κατὰ φύσιν. ἡ γὰρ μορφὴ καὶ τὸ εἶδος ἁπάντων ἐν τοῖς ὅροις. Idem in ſecundo docere volẽs ἅπαντα τὰ σύνθετα σώματα ἐξ ἁπάντων συγκεῖσθαι τῶν ἁπλῶν, id eſt è quatuor elementis concreta eſſe, Γῆ μὲν γὰρ (inquit) ἐνυπάρχει πᾶσι, διὰ τὸ ἕκαστον εἶναι μάλιστα καὶ πλεῖστον ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, id eſt vergere ad medium. ὕδωρ δὲ διὰ τὸ δεῖν μὲν ὁρίζεσθαι τὰ σύνθετα, μόνον δὲ εἶναι τῶν ἁπλῶν εὐόριστον τὸ ὕδωρ. ac ſi diceret, διὰ τὸ ῥᾳδίως γίνεσθαι καὶ τελειοῦσθαι, vel τελειωτικὸν εἶναι. ſic enim intelligo alibi, ὥστ' εἰ ταῦτα ἄπειρα, καὶ ἐναντιότητες ἄπειροι τοῖς ἐνυπάρξουσιν. εἰ δὲ τοῦτο οὐκ ἔσται, οὔτε ὁρίσασθαι οὐδὲν, οὔτε γίνεσθαι. hoc melius intelligi poteſt ex iis quæ Ariſtoteles ipſe diſſerit in ſexto τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ περὶ τῆς πρώτης οὐσίας καὶ τῆς συνόλου, καὶ τῶν ὁριστῶν. ὁρίζειν δὲ καλεῖ (inquit Alexander) τὸ συνάγειν καὶ παχύνειν ἢ πηγνύναι οὕτως, ὥστε τὰ πρότερον μὴ ἔχοντα ἴδιον σχῆμα δι' ὑγρότητα, ἀλλ' ἀεὶ ὑπὸ τοῦ περιέχοντος σχηματιζόμενα, ἴδιον λαμβάνειν σχῆμα, καὶ ἴδιον ὅρον ἔχειν. καλεῖται δὲ ὡρισμένα τὰ οἰκεῖον ἔχοντα σχῆμα, καὶ μὴ σχηματιζόμενα τῷ περιέχοντι. τὸ γοῦν ὕδωρ
Ἀφορίζω. ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ παγὲν, ἀόριστον ὂν ὁρίζεται, καὶ ἴδιόν τι σχῆμα λαμβάνει. Ἀφορίζω τὸ ἀπονέμω, aſſigno, deſigno, attribuo, ἀποτάττω. Dionyſ. ad Demophil. Εἰ γὰρ ἡ θεο-

λογία δικαίως τὰ δίκαια κελεύει μεταδιώκειν, ὅταν ἀπονέμειν ἐθέλῃ τις ἑκάστῳ τὰ κατ᾽
ἀξίαν δικαίως, τοῦτο πᾶσι μεταδιωκτέον οὐ παρὰ τὴν ἑαυτῶν δόξαν καὶ τάξιν. ἐπεὶ καὶ
ἀλλήλοις δίκαιον ἀπονέμεσθαι τὰ κατ᾽ ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. πλὴν οὐ πρὸς ἡμῶν, ὦ
Δημόφιλε, δι᾽ αὐτῶν δὲ ἡμῖν ἐκ θεοῦ. Idem, Αὐτὸς μὲν οὖν ἐπιθυμίᾳ καὶ θυμῷ καὶ λόγῳ
τὰ κατ᾽ ἀξίαν ἀφώριζε. σοὶ οἱ θεῖοι λειτουργοί. Et περὶ θείων ὀνομάτων, Ταύτῃ τοι καὶ ἡμεῖς,
τὸν μὲν, ὡς τελείων διαγνοιῶν διδάσκαλον τοῖς ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἀφορίζομεν. Ἀφορίζω Ἀφορίζω.
etiam finibus adimo & eximo, à finibus aufero. Iſocr. πρὸς Φιλιπ. ἣν μά-
λιστα μὲν πειραθῇς ὅλην τὴν βασιλείαν ἑλεῖν. εἰ δὲ μὴ, χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι, καὶ
διαλαβεῖν τὴν Ἀσίαν, ἣν λέγουσί τινες ἀπὸ Κιλικίας μέχρι Σινώπης. Paulo poſt ἀπο-
τεμέσθαι dicit. de quo mox dicemus. Προσδιορίσαι καὶ Προσδιορίσασθαι ſi- Προσδιορίζω. Προσδιορίζομαι.
gnificat eo amplius conditionem addere, verbíſque attemperare & defi-
nire quod dictum eſt, & quaſi addefinire quod ſimpliciter enunciatum
erat. & Προσδιορισμὸς huiuſmodi circunſcriptio, verborúmque præciſio, Προσδιορισμός.
quam ſuprà determinationem diximus. Alexand. in quintum Topic.
Πολυτρόπως ἁμαρτάνουσιν οἱ ἐν τῇ τῶν ἰδίων ἀποδόσει μὴ προσδιοριζόμενοι κατά τινα τρό-
πον ἀποδιδόασι. Cicero præſcriptionē vocat, id eſt modificationē. Ariſtot.
in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, de axiomatibus loquēs, Τὸ γὰρ αὐτὸ ἅμα ὑπάρχειν καὶ μὴ
ὑπάρχειν, ἀδύνατον τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ ὅσα ἄλλα προσδιορισαίμεθ᾽ ἂν, ἔστω προσ-
διωρισμένα πρὸς τὰς λογικὰς δυσχερείας. αὕτη δ᾽ ἁπασῶν ἐστὶ βεβαιοτάτη τῶν ἀρχῶν.
ἔχει δὲ τὸν εἰρημένον διορισμὸν, hoc eſt προσδιορισμόν. Hoc etiam Προσδιαστέλλε- Προσδιαστέλλομαι.
σθαι dicitur, de quo verbo ſuprà ſcriptum eſt. Baſilius ἐν τῷ ἀνεγγράφῳ τῆς
κατὰ τὴν Νίκαιαν πίστεως, Διὰ δὲ τοὺς πάντα φεύγοντας, καὶ μὴ φυλάσσοντας τὴν ἐν τοῖς εὐ-
αγγελίοις διδασκαλίαν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τοῦτο προσδιαστείλασθαι ὅ,τι φεύγειν δεῖ, & reli-
qua. Hermogenes tractans controuerſiam ſcripti & voluntatis, οὐδὲν τού-
των προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ᾽ ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ ἀνιέναι εἰς τὸ τεῖχος. Verba
ſunt ſcriptum defendentis, & ſententiæ interpretationem repudiantis.
lex (inquit) non diſtinxit. Magent. in librum περὶ ἑρμηνείας, Φαμὲν οὖν ὅτι τῶν
προθέσεων αἱ μέν εἰσιν ὡρισμέναι, ὡς, ἄνθρωπος λευκός. αἱ δὲ ἀόριστοι, ὡς, οὐκ ἄνθρωπος
λευκός. καὶ τῶν ὡρισμένων, αἱ μὲν ἀπροσδιόριστοι, ὡς αἱ ἄνευ προσδιορισμοῦ. αἱ δὲ προσ- Ἀπροσδιόριστος.
διωρισμέναι, ὡς, πᾶς ἄνθρωπος λευκός. αἱ οὖν προσδιωρισμέναι, ἢ τῷ καθόλου προσ-
διορισμῷ, ὡς, πᾶς ἄνθρωπος λευκός. ἢ τῷ μερικῷ, ὡς, τὶς ἄνθρωπος λευκός. Eſt autem
προσδιορισμὸς pars propoſitionis præcipua, ſignificans quonam modo in-
ſit prædicatum in ſubiecto. quā partem αἱ προτάσεις non habentes, ἀπροσ-
διόριστοι dicuntur. tria enim ſunt in propoſitione ſic definita. ὁ ὑποκείμε-
νος, quæ materia eſt in propoſitione. ὁ κατηγορούμενος, quæ forma eſt, ipſa
præſtantior materia. προσδιορισμὸς verò princeps pars eſſe dicitur. καὶ ὁ
μὲν ὑποκείμενος, ὕλης λόγον ὑπέχει. ὁ δὲ κατηγορούμενος, εἴδους. καὶ δῆλον ὅτι ἐν οἷς ἐστὶ
προσδιορισμὸς, ἐν τούτῳ τὸ κῦρος τῆς προτάσεως φαμὲν εἶναι. σημαίνει γὰρ ὅπως ὑπάρχει
καὶ αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος τῷ ὑποκειμένῳ. Eſt igitur προσδιορισμὸς addita-
mentum definiens prædicati modum, & prædicamenti circunſcriptio.
Ariſtoteles in eodem tertio διορισμὸν appellat τὸν προσδιορισμόν. vt in ver-
bis ſupradictis. Idem, Ἀδύνατον γὰρ ὁντινοῦν ταὐτὸ ὑπολαμβάνειν εἶναι καὶ μὴ εἶναι,
καθάπερ οἴονταί τινες λέγειν Ἡράκλειτον. εἰ δὲ μὴ, ἐνδέχεται ἅμα ὑπάρχειν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναν-
τία. προσδιωρίσθω δ᾽ ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ προτάσει τὰ εἰωθότα, hoc eſt, ne autem ca-

uillis ſophiſticis hæc propoſitio expoſita ſit, circunſcribamus eam ſolitis additamentis, hoc eſt κατὰ τὸ αὐτὸ, & alia. Vulgo addere circunſtantias dicunt.
Συνορίζω. Συνορίζειν oppoſitum eſt τῷ διορίζειν. Ariſtoteles in tertio de Cælo, de iis loquens qui certas figuras dant elementis, vt igni pyramidalem, Ἔτι δὲ γελοῖον πρὸς τὸ διαιρεῖν μόνον ἀποδοῦναι τὸ σχῆμα τῷ πυρί. δοκεῖ γὰρ μᾶλλον συγκρίνειν καὶ συνορίζειν, ἢ διακρίνειν. διακρίνει γὰρ τὰ μὴ ὁμόφυλα, συγκρίνει δὲ τὰ ὁμόφυλα. καὶ ἡ μὲν σύγκρισις καθ' αὑτό ἐστι. τὸ γὰρ συνορίζειν καὶ ἑνοῦν, τοῦ πυρός. ἡ δὲ διάκρισις, κατὰ συμβεβηκός. συγκρῖνον γὰρ τὸ ὁμόφυλον ἐξαιρεῖ τὸ ἀλλότριον. Συνορίζειν ſecundum hoc ſignifi-
Προορίζω. cat confinio iungere, confinia facere, dirempta copulare. Προορίζω, deſtino, præſtituo. Paulus ad Rom. VIII, Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Quia quos præſciuit, etiam deſtinauit conformes imaginis. vel ad verbum, præfiniuit. Quod dictũ Apoſtoli, quaſi malum illud olim aureum, magnum certamen excitauit & controuerſiam περὶ τοῦ αὐτεξουσίου καὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, quibuſdam tuentibus τῇ προγνώσει τὴν ἀνάγ-
Præfinio. κην ἀκολουθεῖν, magno errore. Terent. Nam illic nõ licebat niſi præfinito
Προωρισμένοι. loqui quæ illi placerent. Sed cur præfiniti vocentur, hoc eſt προωρισμένοι, qui in album prouidẽtiæ relati ſunt, quos prædeſtinatos vulgò dicimus, ex loco Dionyſii ſuperius citato apparet in mentione verbi ἀφορίζω, vt quidem ego ſentio. Hi etiam & ſelecti Dei & deſignati Latinè dici poſſunt, hoc eſt ἀπόλεκτοι, ἀφωρισμένοι, ex turba mortalium delecti & ſegregati in coloniã Domini. Cic. in primo de Diuinatione, Sunt enim benefici dii, generíque hominum amici: neque ignorãt ea quæ ab ipſis conſtituta & deſignata ſunt. ἀποδεδειγμένα, προωρισμένα, ἀποτεταγμένα, ἀφωρισμένα iis verbis Cicero ſignificauit. Et in ſecundo, Sequitur porrò nihil deos ignorare, quòd omnia ſint ab iis conſtituta. Hîc verò quanta pugna eſt doctiſſimorum hominum negantium hæc eſſe à diis immortalibus cõſtituta, id eſt προωρισμένα, πεπηγμένα, fixa & ſtabilita, vt moueri nequeãt, καθεστηκότα. Hoc enim etiam conſtitutum ſignificat, vt in Catone, Sed mementote eam me ſenectutem laudare, quæ fundamentis iuuentutis conſtituta ſit, ἐκεῖνο τὸ γῆρας ἐγκωμιάζειν ὅ, τι ἐπὶ τῆς κρηπῖδος βέβηκε τῆς νεότητος, vt Gaza vertit. vel γῆρας ἐπαινεῖν τὸ ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἐρηρεισμένον τῆς νεότητος. Idem ad Lẽtulum, Vt frater meus verè exiſtimet adiuncto iſto fundo patrimonium fore ſuum per te conſtitutum. Et ad Brutum, Cum Appio ſumma mihi neceſſitudo eſt, multis eius officiis & meis conſtituta, id eſt παγίως συνεστηκυῖα. Idem pro Cluentio, Memoria teneo, mulierem quæ pecunia accepta partum ſibi ipſa abegiſſet, rei capitalis eſſe damnatam. neque iniuria, quæ ſpem parentis, ſubſidium gentis, hæredem familiæ, ciuem Reipub. deſignatum ſuſtuliſſet. προωρισμένον dixit. Προορίσασθαι etiã ſignificat idẽ quod τὴν οὐσίαν ἢ τὴν οἰκίαν ἀφορίσασθαι, hoc eſt oppignerationis & hypothecæ notã apponere. Demoſth. κατὰ Ὀνήτορος, Τὸ μὲν χωρίον καὶ νῦν οὗτός φησιν ἀποτετιμῆσθαι ταλάντου, τὴν δ' οἰκίαν ὡς προωρίσατο, δισχιλίων. de creditore loquẽs. Idem, Τί γὰρ βουλόμενος δισχιλίων προωρίσω τὴν οἰκίαν, ὅτε τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις, εἴ τι τὸ χωρίον ἄξιον ἦν πλείονος. Verba ſunt ſecundi creditoris ad primum qui cũ Aphobo debitore fraudem ſtruebat in necem primi creditoris. Ὅρος

enim index eſt rei obnoxiæ. Vnde Ὁρίζεσθαι verbum ductum, καὶ προορίζεσθαι Ὁρίζεσθαι.
καὶ ἀφορίζεσθαι. Idem, Δῆλον τοίνυν ὅτι δισχιλίων μὲν ὡρισμένος τὴν οἰκίαν, ταλάντου δὲ τὸ
χωρίον, ὡς ὀγδοήκοντα μνᾶς δεδωκὼς ἔμελλεν ἀμφισβητήσειν. Dicitur ὅρους τιθέναι καὶ
ὅρους κατατιθέναι ab eodē Oratore. & inde ἀφωρισμένη οὐσία pignori oppoſita.
Ὅρος etiam finis, id eſt finitio, vt inquit Quintilianus. Ariſtotel. in pri- Ὅρος.
mo Topicorū, Ὅρος δέ ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. vbi Alexander, ὅρος λό-
γος ἐστὶν ὁ τὸ τί ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὁριστοῦ. μετενήνεκται γὰρ τὸ τοῦ ὁρισμοῦ καὶ ὅρου ὄνομα
ἀπὸ τῶν ὅρων τῶν ἐπὶ τῶν χωρίων, οἷς περιγράφουσιν αὐτά, καὶ τῶν ἄλλων χωρίζουσιν. Ὅρος
autem etiam λόγος dicitur. Ariſtoteles in eodem loco, Ἀποδίδοται δὲ ἢ λόγος
ἀντὶ ὀνόματος, ἢ λόγος ἀντὶ λόγου. vbi Alexander, ἀποδίδοται γὰρ ὁ τοιοῦτος λόγος ὁποῖον
εἰρήκαμεν τὸν ὁρισμόν, ἀντὶ τοῦ ὀνόματος. ὡς ὅταν ἄνθρωπον ὁριζόμενοι εἴπωμεν, ζῷόν ἐστι πε-
ζὸν, δίπουν. ἢ λόγος ἀντὶ λόγου, τοῦτ' ἔστιν ὁρισμὸς ἀντὶ λόγου. Idem, Ἡ δὲ διαφορὰ τοῦ
ἰδίου καὶ τοῦ ὁρισμοῦ, καθὸ ὁ μὲν ὁρισμὸς, τὸ τί ἦν εἶναι, καὶ τὴν οὐσίαν δηλοῖ τοῦ πράγμα-
τος, καὶ ἔστι πάντως λόγος, id eſt definitio. τὸ δὲ ἴδιον, οὔτε ἀνάγκη λόγον εἶναι, οὔτε
τὴν οὐσίαν δηλοῦν τοῦ πράγματος οὗ ἐστιν ἴδιον. Παρὰ τὸ ὅρος fit Ὁρικὸς idem quod Ὁρικός.
ὁριστικὸς, finitiuus, vocabulum frequens Ariſtoteli in Topicis. Alexand. Τὸ
μὲν γὰρ τοιοῦτον πρόβλημα, πότερον ὁ χρόνος κίνησίς ἐστιν οὐρανοῦ, ἢ οὔ, ὁρικόν. ζητεῖται γὰρ
εἰ ὅρος τοῦ χρόνου ὁ ἀποδιδόμενος λόγος. Λόγος etiā ſignificat τὸ τί ἦν εἶναι. Ariſto- Λόγος.
teles in IIII. Meteorolog. Ἔστι δὲ ἅπαντα ὡς μὲν ἐξ ὕλης, ἐκ τῶν στοιχείων, ὡς δὲ
κατ' οὐσίαν, τῷ λόγῳ. Idem, Ἡ μὲν ὕλη οὐδὲν ἄλλο παρ' αὐτήν, ἡ δ' οὐσία οὐδὲν ἄλλο ἢ
ὁ λόγος. Ὅρος & ἄκρον Plato in Timæo pro eodem ponit, quod Cicero ex-
tremum vertit. Eſt etiam ὅρος idem quod σκοπὸς & τέλος τῶν πράξεων, &
ὑπόθεσις. Ariſtoteles in VII. Politicôn, Ὁτὲ δὲ τῶν μὲν πρὸς τὸ τέλος πάντων
ἐπιτυγχάνουσιν, ἀλλὰ τὸ τέλος ἔθεντο φαῦλον. ὁτὲ δὲ ἑκατέρου διαμαρτάνουσιν, οἷον πε-
ρὶ τὴν ἰατρικήν. οὔτε γὰρ ποῖόν τι δεῖ τὸ ὑγιαῖνον σῶμα κρίνουσιν ἐνίοτε καλῶς, οὔτε πρὸς
τὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς ὅρον τυγχάνουσι τῶν ποιητικῶν. ὅρον enim σκοπὸν dixit. Idem, Ἐπεὶ
δὲ τὸ αὐτὸ τέλος εἶναι φαίνεται καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὸν αὐτὸν ὅρον ἀναγκαῖον
τῷ τε ἀρίστῳ ἀνδρὶ καὶ τῇ ἀρίστῃ πολιτείᾳ, φανερὸν ὅτι δεῖ τὰς εἰς τὴν σχολὴν ἀρετὰς ὑ-
πάρχειν. Ὅρος pro extremo ambiente ponitur, & pro cælo. eſt enim τὸ ἔσχα-
τον, vltra quod progreſſus non eſt motui. Ariſtotel. in 2. περὶ γενέσεως καὶ φθο-
ρᾶς, Πῦρ μὲν γὰρ καὶ ἀὴρ τοῦ πρὸς τὸν ὅρον φερομένου τόπου. γῆ δὲ καὶ ὕδωρ τοῦ πρὸς τὸ
μέσον. καὶ ἄκρα μὲν καὶ εἰλικρινέστατα, πῦρ καὶ γῆ. μέσα δὲ καὶ μεμιγμένα, ὕδωρ τε ἀήρ.
Idem inferius, μόνον γάρ ἐστι καὶ μάλιστα τοῦ εἴδους τὸ πῦρ, διὰ τὸ πεφυκέναι φέρεσθαι πρὸς
τὸν ὅρον. Μέσον autem dicitur terræ centrum, quo grauia ſuapte vi ferūtur,
ſicut leuia πρὸς τὸν ὅρον ἀπὸ τοῦ μέσου. vt idem in quarto περὶ οὐρανοῦ, Τὰ μὲν
γὰρ ἀεὶ πέφυκεν ἀπὸ τοῦ μέσου φέρεσθαι. τὰ δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ μέσον. Ὅρος etiam pro
modo, & regula, & quaſi præſcripto ponitur, quo actiones temperantur.
Galenus in XII. Methodi, Ὥσπερ οὖν ἐν ἁπάσαις ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσιν, οὕ-
τω κἀνταῦθα τὸ μηδὲν ἄγαν αἱρετέον, ὅρον ἔχοντα τὴν ὠφέλειαν τοῦ κάμνοντος. Idem in
XIIII, Ὅρος δ' ἔστω τοῦ ψύχειν ἡ τῆς χρόας μεταβολή. Ponitur & Ὁρισμὸς pro eo- Ὁρισμός.
dem. vt in octauo Ethicorū, Ἀκριβὴς μὲν οὖν ἐν τοῖς τοιούτοις οὐκ ἔστιν ὁρισμὸς, ἕως τίνος
οἱ φίλοι. πολλῶν γὰρ ἀφαιρουμένων ἔτι μένει φιλία, id eſt certa finitio & certus mo
dus conſtitui exactè nō poteſt. Ἀποτέμνω, abſcindo, vt τέμνω καὶ διατέμνω. Ἀποτέμνω.
Baſilius τοῖς παρακλιώταις, ὑμεῖς γὰρ νῦν ἀποτέμνομεν ἑαυτοὺς τῆς οἰκουμένης. Τέμνω Τέμνω.

Τέμνομαι. etiam dicitur & τέμνομαι ἐνεργητικῶς. Idem εὐσταθίῳ, Πολλὰ δεῖ μεμνῆσθαι, καὶ πολλὰς ἀγρύπνους νύκτας διενεγκεῖν, καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων ἐκζητῆσαι παρὰ θεοῦ τὴν ἄφεσιν, τὸν μέλλοντα φιλίας ἀδελφοῦ τέμνεσθαι, hoc eſt abrumpere amicitias fratris & proximi, peruulgatíſque eius criminibus, amicitia & conſortio

Αποτέμνομαι. fratrum mulctare. Αποτέμνεσθαι verò eſt agro mulctare, fines circuncidere. Plato, Οὐκοῦν τῆς πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον, εἰ μέλλομεν ἱκανὴν ἕξειν, νέμειν τε καὶ ἀροῦν. cum genitiuo iunxit. Sic Iſocr. in Archid. Ηδέως δ' ἂν αὐτῶν πυθοίμην, ὑπὲρ τίνων οἴονται χρῆναι μαχομένους ἡμᾶς ἀποθνήσκειν, οὐχ ὅταν οἱ πολέμιοι προστάττωσι παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ τῆς χώρας ἀποτέμνωνται. Alibi cum accuſatiuo, πρὸς Φίλιππ. Αποχρησάμενος τοῖς τοιούτοις πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ χώραν ἀποτεμόμενος τοσαύτην, id eſt ἀφορισάμενος, vt ibidem. Pauſan. Τὸν δὲ ἔμπροσθεν χρόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Αργείας ἀεὶ ἀπετέμνοντο. Arrian. libro quinto pro dirimere vſus eſt, Τὴν δὲ ὡς πρὸς ἑσπέραν καὶ ἄνεμον ἰάπυγα ὁ ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται, id eſt ἀπείργει, vt ſæpe apud eundem ipſum. Idem, Τὸν ταῦρον τὸ ὄρος ἀπείργειν τῆς ἀσίας, ἀρχόμενον ἀπὸ μυκάλης, ἀποτεμνόμενον δὲ τήν τε παμφύλων καὶ κιλίκων γῆν. Αποτέμνομαί σε ſignificat intercipio, tranſitu arceo, tranſitum aufero. Xenoph. in ſeptimo ἑλληνικῶν, Καὶ ἅμα ταῦτ' ἔλεγε, καὶ ἀπῄει ἐπὶ Σπάρτης. ἐπεὶ δὲ ἀποπορευόμενον ἀπετέμνοντο αὐτὸν οἱ Μεσσήνιοι ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ, ἐνταῦθα δὴ ἔπεμπεν ἐπὶ τὸν ἀρχίδαμον, καὶ βοηθεῖν ἐκέλευε. Idem in ſexto, Επειτα δὲ κατεστρατοπεδεύσατο τῷ πεζῷ ἐπὶ λόφῳ ἀπέχοντι τῆς πόλεως ὡς πέντε στάδια πρὸ τῆς χώρας ὄντι, ὅπως ἀποτέμνοιτο ἐντεῦθεν εἴ τις ἐπὶ τὴν χώραν τῶν Κερκυραίων ἴοι. Polybius in primo, Πολλοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ μέρος χρείαις ἀποτεμνόμενος, καὶ συγκλείων ὥσπερ

Υποτέμνομαι. ἀγαθὸς πεττευτὴς, ἅμα καὶ διέφθειρε. Dicitur & Υποτέμνομαι. Idem in primo παιδείας, Ως δὲ εἶδον αὖθις οἱ λεηλατοῦντες, αὖθις ἀφέντες τὰ χρήματα, ἔφυγον. οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Κῦρον ὑπετέμνοντο, καὶ οὓς κατελάμβανον εὐθὺς ἔπαιον. Et in quarto ἑλληνικῶν, Κατιδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον, ἐδίωκεν, ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ. Significat etiam auferre & præcidere tempus. AEſchines, Τοῖς οὔπω ἥκουσι πρέσβεσι προκαταλαμβάνων τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος, id eſt τοὺς καιροὺς ὑφαιρούμενος. Polyb. in quinto, Καὶ κατέπεμφθαι τὸν ἄγγελον ὡς ὑποτετμημένων πάσας αὐτῶν τὰς ἔξωθεν ὠφελείας, καὶ τὰς εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδας. Chryſoſt. primæ ad Corinth. x v, Ταύτῃ πάλιν ὑποτεμνόμενος τὴν

Υποτέμνω. θρασύτητα τῶν ἀντιλεγόντων, imminués. quo modo ſæpiſſimè vſus eſt. Υποτέμνω, præcido. Xenoph. in ſecundo ἑλληνικῶν, Οστις ἀπολόμενος, πάντων καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω ὑποτέμνοι ἂν τὰς ἐλπίδας. Verba ſunt Critiæ ſuadentis mor

Præcido. tem Theramenis. Sic præcidere ſibi reditum Cicero in Piſonem dixit. Et præcidere ſibi viuendi licentiam, in Verrem. Præcidere cunctationē, Plinius in Epiſtolis. Eſt enim ὑποτέμνειν τὸ προτέμνειν ἀττικῶς. Υποτέμνω, doloſè ſuccido vel præcido. Ariſtophanes ἱππεῦσιν, Οστις ὑποτέμνων ἐπώλεις

Παρατέμνομαι. δέρματα μοχθηροῦ βοὸς τοῖς ἀγροίκοισι πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ. Παρατέμνομαι etiam voce paſſiua dicitur pro perperam ſcindo, vt vicinus affodiens aliquid agro ſuo, & vicinum ſenſim ſpolians arando. Baſil. homil. v i i. in Hexaëm. Οἵτε μεταίρομεν ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν, παρατεμνόμεθα γῆν, συνάπτομεν οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρὸν πρὸς ἀγρὸν, ἵνα τοῦ πλησίον ἀφελώμεθα. Τέμνειν ὁδὸν viam facere. Gregorius, Ωσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες, καταλύματι

τοὺς πόνους διαναπαύοντες. Chryſoſt. ad Corinth. x I I, Ἡμεῖς δὲ τὴν τῆς ἀρετῆς ἀφέντες, ἑτέραν τεμνόμεθα ὁδόν. Dicitur & voce paſſiua pro viā patefacere. Lucian. Οὐδ᾽ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, non meum eſt hoc exemplum. Τέμνεσθαι
Galenus in nono Therapeut. de Traiano, Ἔνθα δ᾽ ἐπιμήκης ἦν οὐ προσηκόντως ὁδὸς, ἐνταῦθα συντομον ἑτέραν τεμνόμενος. Alibi, ὠκυτάτη δ᾽ ἐπ᾽ αὐτὴν ὁδὸς τέτμηται, via eſt aperta. Et de Hippocrate, Συνελόντι δὲ φάναι, τὴν ἐπὶ τὰς ἰάσεις ὁδὸν ἅπασάν μοι δοκεῖ τέμνειν, δεομένην μέντοι ἐπιμελείας εἰς τὸ τέλεον. Seruius enarrās illud Virgilii, Ille viam ſecat ad naues, Secare (inquit) eſt recta via ire, & ad lineam viam ducere. Cic. in 2. de Oratore viam & ſectam pro eodē dixit. Plato lib. v I I. de Legib. Μεθ᾽ ὧν οὐ δυσχερανῇ με θαρροῦντα τὴν νῦν ἐκ τῶν προόντων λόγων τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι, hoc eſt inſtitutam legum ferendarum rationem & methodum pergere & perſequi. Τέμνειν etiā eſt populari, vt κόπτειν. Xenoph. in I I I I. ἑλλην. ὡς δὲ κατέβησαν ἐπὶ τὴν θάλατταν, ταύτῃ προῄεσαν τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. Thucyd. ἔτεμνον πρῶτον Ἐλευσῖνα καὶ Θριάσιον πεδίον. Eadem ratione Κείρειν pro eodem dicitur. Plato lib. v. de Repub. Ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσιν, οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν. Idem, οὐδ᾽ ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσι.

Τέμνειν. Κείρειν.

Πρεσβεύω, legationem obeo. Πρεσβεύω etiā ſum legatus in exercitu, id eſt vicarius imperator. Lucian. Πρεσβεύων τῷ πατρί. Et Πρεσβευτὴς, ὁ ἀντιστράτηγος, id eſt legatus Conſulis, vel Prætoris, apud Demoſthenem. & in plurali οἱ πρέσβεις. AEſchin. Αἱρεθεὶς πρεσβευτὴς ἐπὶ τοὺς Ἀμφικτύονας. Idē, Τετόλμηκε λέγειν ὡς ἐγὼ Κερσοβλέπτην ἀπώλεσα τὴν πρεσβείαν. Idem πρέσβεων καὶ συμπρέσβεων dixit. Dinarch. πρεσβευτῶν. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἀλλ᾽ ὁ μὲν γράφων, οὐκ ἂν ἐπρέσβευσεν. ὁ δὲ πρεσβεύων, οὐκ ἂν ἔγραψεν, pro legationē obire dixit, vt paulo poſt, Μήτε πρεσβεύοντα πρεσβεῦσαι προθυμότερον. Sic AEſch. περὶ παραπρ. vbique voce actiua. Πρεσβεύομαι καὶ διαπρεσβεύομαι, legationē mitto. Thucyd. Καὶ οὐκ ἔτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο, Iā inde legatos mittere deſierunt. Demoſth. in 1. Olynth. Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἀκμὴν τὴν ἐκείνου, καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας, ἑτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα, καὶ πρεσβευομένους ἐφ᾽ ἃ δεῖ, καὶ στρατευομένους αὐτούς, legationes dimittentes quo opus eſt. Polyb. in v, ἅμα δὲ διαπεμπόμενοι πρὸς ἐσθίους καὶ αἰτωλοὺς, ἐπεπαύσαντο πρεσβείας ἐπὶ τὰς διαλύσεις. αἳ καὶ παραγινόμεναι μεγάλας ἐδόσαν ἀφορμὰς διαπρεσβευόμεναι πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς εἰς τὸ λαβεῖν ἀναστροφήν. διαπρεσβευόμεναι pro vltro citróq; ventitantes dixit ad componendā pacem. & Διαπρεσβεία, huiuſmodi legatorum interceſſio. Idem in eodem, ἐγένετο μὲν οὖν ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις πλεονάκις ὑπ᾽ ἀμφοτέρων κατὰ τὰς διαπρεσβείας. ἐπεραίνετο δὲ οὐδὲν, ἅτε τῆς δικαιολογίας γινομένης διὰ τῶν κοινῶν φίλων. Iungitur etiā hoc verbum cum accuſatiuo, & ſignificat in legatione ago quippiā & tranſigo. Demoſth. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην πρεσβευσάμενος. Idem, Τοῦ μὲν ἀπαγγέλλειν τι τῶν πεπρεσβευμένων, παντελῶς ἀπέσχεν, id eſt eorum quæ in legatione acta erant. Idem, ὃς ἀληθὲς χρῆναι ὂν φανερὸν ἂν ποιῆσαι βουληθέντα ὧν σοι πεπρεσβευμένων, τοιαύτη συμφορᾷ περιβαλεῖν. Πρέσβευσις ἁπλῶς ἡ πρεσβεία dicitur, vt παίδευσις παιδεία, καταβόησις ἡ καταβοή, vt alibi diximus. Πρεσβεία etiā eſt legationum numerus & cœ-

Πρεσβεύω. Πρεσβεύομαι. Διαπρεσβεύομαι. Διαπρεσβεία. Πρέσβευσις. Πρεσβεία.

tus. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Δημοσθένης γὰρ ἐνιαυτὸν βουλεύσας, οὐδεμίαν φανήσεται πρεσβείαν εἰς προεδρείαν καλέσας. Sic dicitur vt θεραπεία, id eſt comitatus, vt πιστεία, vt ἱερεία, & ſimilia. Significat etiã deprecationẽ. Greg. Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον ἄγοιτο.

Ἀποπρεσβεύω. Ἀποπρεσβεύω, legationẽ renũcio, τὰ πεπρεσβευμένα ἀπαγγέλλω. Plutarch. in Politicis præceptis, Ὡς οὖν ἔμελλεν ἐπανελθὼν ἀποπρεσβεύειν, ἀναστὰς ὁ πατὴρ κατ' ἰδίαν, ἐκέλευσε μὴ λέγειν, ᾠχόμην, ἀλλ' ᾠχόμεθα, μηδὲ, εἶπον, ἀλλ' εἴπομεν.

Ἀπόφημι. Homerus ἀγγελίαν ἀποφάναι dixit Iliad. ı x, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν ἀγγελίην ἀπόφασθε. Plato in principio x i i. Legum, περὶ παραπρεσβείας loquens,

Παραπρεσβεύομαι. Παραπρεσβευομένοις voce paſſiua vocat qui perperã legati officio funguntur in exponẽda legatione ſua peregre, ἀποπρεσβεύοντας μὴ ὀρθῶς, qui in reditu perperam renunciant quæ reſponſa ſunt. Πρεσβεύω etiam poſtulo, oro, παρακαλῶ, id eſt pro alio precator intercedo, deprecor. Greg. in 2. περὶ υἱοῦ de Chriſto dixit. πρεσβεύων præſtãs & primus. Plato in v ı. de Legib. Φημὶ ὦ παῖδες Κρητῶν χρῆναι Κνωσίους, διὰ τὸ πρεσβεύειν τῶν ἄλλων πόλεων, κοινῇ μετὰ τῶν ἀφικομένων εἰς τὴν ξυνοίκησιν ταύτην αἱρεῖσθαι τριάκοντα νομοφύλακας. Plut. in Dione, ἀλλ' ἐκείνη προτέρα ὑπῆρχε τεκοῦσα τὸν πρεσβεύοντα τῆς Διονυσίου γενεᾶς υἱὸν, αὐτῇ βοηθεῖν πρὸς τὸ γένος, id eſt primũ & natu maximum. & ſic Herodotus vſus eſt.

Πρεσβεύω. Πρεσβεύω etiã τὸ προτιμῶ, nihil antiquius habeo, τιμῶ, honorem habeo, imprimis curo & efficere contendo. Syneſ. Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἑξῆς εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν ποῦ τάξομεν; id eſt Si philoſophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, hoc eſt primatum tribuere. ἀλλ' εἰ προτιμᾷν πλούτου τῶν ἄλλων οἶδεν, καὶ οὐδὲν προτιμότερον ἡγεῖσθαι, καὶ διὰ πλείστης τιμῆς ἄγειν. Baſil. ad Epiſcopos Occidentis, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς κωνσταντίνου πόλεως ἐπίσκοπον ἔδραμεν, οὐδὲν ἔλαττον καὶ αὐτὸν τὸ δυσσεβὲς δόγμα τοῦ ἀρείου πρεσβεύοντα. Plato lib. ı x. de Legib. ὧδε οὖν χρὴ πάντα διανοεῖσθαι, ὅτι τὸ πρεσβύτερον οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον ἔν τε θεοῖσι καὶ ἐν ἀνθρώποις, id eſt honoratũ.

Προτιμῶ. Hoc enim προτιμᾶν ſignificat. Lucian. Καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; ἀλλὰ προκρίνονται. Significat etiam κήδομαι καὶ ἐπιστρέφομαι, & μέλει μοι τούτου, ἀττικῶς. Ariſtoph. βατράχ. Ὁπότερον ἂν οὖν νῷν ἴδῃς κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεὸν, id eſt rationem habentẽ verberum, aut dolẽtem cum cædetur. ita ſe mouentem vt ſentire verberum dolorẽ videatur. ſic enim Attici vtuntur. Idem, Ἔπειτα προτιμᾷς γ' οὐδέν. Δι. οὐδέν μοι μέλει.

Προτιμότερον. Et Προτιμότερον, antiquius, optatius, præſtãtius. Lucian. Νῦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ ὦ Ἡρακλῆς ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκ ἔτι μέμψῃ μοι προτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰόμενος τὸ φίλημα εἶναι.

Προὐργιαίτερον. Quod idem Προὐργιαίτερον dicitur. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Τῆς βουλῆς αὐτῆς τὸ δίκαιον καὶ τἀληθὲς προὐργιαίτερον ποιησαμένης. Iſocr. Καὶ τῷ μὲν οὐδέν ἐστι προὐργιαίτερον ἢ σκοπεῖν ἐξ ὧν οὐδέποτε παυσόμεθα πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους. Et in Archid. Ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρή τι ποιεῖσθαι προὐργιαίτερον τὸ συμφέρον, οὐδεὶς μὲν ἐτῶν πείσειεν, antiquius ducere.

Προὔργου. Dicitur & Προὔργου, quod operæprecium eſt, & præuertendum. Ariſtot. in ı. τῶν μετὰ τὰ Φυσ. Ἐπελθοῦσι γοῦν ἔσται τι προὔργου τῇ μεθόδῳ τῇ νῦν, erit operæprecium ad id quod nunc tractamus. Et in v ı,

Πρὸ ἔργου. Πότερον δὲ ταὐτό ἐστιν ἢ ἕτερον τὸ τί ἦν εἶναι καὶ ἕκαστον, σκεπτέον. ἔσται γὰρ πρὸ ἔργου πρὸς τὴν περὶ οὐσίας σκέψιν, erit conducibile, & eſt in primis videndum. Ariſtoph. Μὴ

πάλιν τις αὖ ἢ τῶν διακωλύσῃ ἢ τὴν προὔργου ποιεῖ. Demoſth. Καὶ μηδὲν εἶναι προὔργου περὶ αὐτῶν τι λέγειν, non eſſe admodum conducibile. Gaza in principio libri de menſibus pro præuertendo vſus eſt, & in primis animaduertendo. Idem ferè ſignificat Πρὸ ὁδοῦ. Lucian. ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτο εἰς τὰ μαθήματα, vtile & commodum eſſe poteſt. Idē Ariſtotel. in VIII. Politic. Νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν, ὅτι καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἔχομέν τινα μαρτυρίαν ἐκ τῶν καταβεβλημένων παιδευμάτων, id eſt tantum nobis iam confectum eſt ad ea quæ mox dicturi ſumus, hoc eſt, hoc prælibādum hactenus fuit. vbi τὸ εἶναι περιέλκει. Idem in I. de generat. Καὶ τὴν ὑστέραν ἀνάγκη πρὸς τῷ ζώματι εἶναι τοῖς τέλεια τὰ ᾠὰ τίκτουσι. τοῖς δὲ ἀτελῆ, κάτω. πρὸ ὁδοῦ γὰρ οὕτως ἔσται, ſic enim erit opportunum & commodum. Alibi pro eo quod in promptu eſt, & obuium, atque occurrens. Προοδοποιεῖν eſt viam munire, & aditum patefacere. Sicut προοδοπορεῖν eſt viā præire. & conſtruitur cum datiuo & accuſatiuo, vt προοδοποιῶ σοι τοῦτο, ſum tibi auctor, & exemplū præbeo. Ariſtot. Οταν μὲν οὖν φοβερόν τι εἰσαγγελθῇ, ἐὰν μὲν ψυχροτέρας οὔσης τῆς κράσεως τύχῃ, δειλὸν ποιεῖ. προωδοποίηκε γὰρ ὁ φόβος, καὶ ὁ φόβος καταψύχει, viā metui patefecit. Idē in VII. Politic. Πάντα γὰρ δεῖ τὰ τοιαῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβάς, Hæc iam antegredi oportet in infantia, vt iis aſſuefacti pueri paratiores ſint & opportuniores ad maioris ætatis inſtituta. προοδοποιεῖν enim etiam præparare ſignificat, & quaſi imbuere, vt apud eundem ſectione ſecunda Problem. Τὸ μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε καὶ παρεσκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδροῦν. Eſt etiā προοδοποιῶ idem quod προοδοποιοῦμαι. Idem in 2. Rhetoricō de moribus ſenum loquens & iuuenum, Εναντίως γὰρ διάκεινται τοῖς νέοις οἱ πρεσβύτεροι. κατεψυγμένοι γάρ εἰσιν. οἱ δὲ θερμοί. ὥστε προωδοποίησε τὸ γῆρας τῇ δειλίᾳ. καὶ γὰρ ὁ φόβος κατάψυξίς τις ἐστι, id eſt propenſa eſt ſenectus ad timiditatem. Προοδοποιοῦμαι, procliuis ſum, præparatus ſum. Idem in 2. de Partibus, Δειλότερα δὲ τὰ μὲν ὑδατώδη. ὁ γὰρ φόβος καταψύχει. προωδοποίηται οὖν τῷ πάθει τὰ τοιαύτην ἔχοντα ἐν τῇ καρδίᾳ κρᾶσιν, id eſt ſuapte natura proniora ſunt, & magis obuia. Idem, Τὰ δ' ὀλίγαιμα ἤδη προωδοποίηται πρὸς τὴν φθοράν, opportuniora ſunt ad interitū. Idem in 2. Rhetoricō, προωδοποίηται γὰρ ἕκαστος πρὸς τὴν ἑκάστου ὀργὴν, ὑπὸ τοῦ ὑπάρχοντος πάθους. Et Προωδοποιημένος, præparatus, expoſitus. Πρεσβεύω igitur honore proſequor, primo loco pono, & colo. Syneſ. Ομνυμί σοι θεὸν ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει. Plato, Αρξόμεθα δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην. Plutarch. Ενθα πλοῦτος καὶ τρυφὴ καὶ καλλωπισμὸς ἀτιμάζονται, αἰδὼς δὲ καὶ εὐκοσμία πρεσβεύονται, in primis cenſentur. Idem, Τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸ παντὸς ἰδίου τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος, id eſt antiquiora ducens. Πρεσβεύω aſſero aliquid & conſtituo. Greg. περὶ ἀνθρώπου, eorum opinionem refutans, qui materiam æternā eſſe cenſuerunt, οὐδὲ γὰρ ἔξω τῶν κατὰ τὸ ἀκόλουθον ἐλεγχομένων ἡ περὶ τῆς ὕλης ὑπόληψις φαίνεται, ἡ ἐκ τοῦ νοητοῦ τε καὶ ἀΰλου ταύτην ὑποστῆναι πρεσβεύουσα. Idem alibi, ἐξῆν γὰρ τοῖς ἐριστικοῖς ἀνατρέπειν τὴν πίστιν, πρὸς τὸ μὴ νομίζειν ἀληθῆ τὸν περὶ τῆς ὑλικῆς κτίσεως εἶναι λόγον, ὃν ἡ ἁγία πρεσβεύει γραφή, πάντων τῶν ὄντων ἐκ τοῦ θεοῦ εἶναι διαβεβαιουμένη τὴν γένεσιν. Πρεσβεύω apud Herodotum τὸ πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατός εἰμι. Plut. in Dione, ἀλλ' ἐκείνῃ προτέρᾳ ὑπῆρχεν τεκούσῃ τὸν πρεσβεύοντα τῶν Διονυσίου γε-

Προὔργου. Πρὸ ὁδοῦ. Προοδοποιῶ. Προοδοποιοῦμαι. Πρεσβεύω.

Πρεσβύτερος. νεᾶς υἱὸν, αὐτῇ βοηθεῖν πρὸς τὸ γῆρας. Πρεσβύτερος, antiquior ætate. vt apud AEſchinem περὶ παραπρ. πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις, ætate maiores dicuntur. Et πρεσβύτερον, anteuertendum, ἐπιμελείας ἀξιώτερον. Herodot. Τὰ γὰρ θεῶν πρεσβύτερα ἐποιεῦντο, ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Plato lib. VIII. de Repub. Διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς μούσης τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἠμεληκέναι, καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν τετιμηκέναι, antiquiore cura honorem ei habuiſſe. Quod tractum eſt ab honore qui ſenectuti olim exhibebatur. Idem in Sympoſ. Οὕτω δὴ καὶ ἔγωγέ φημι

Πρεσβύτατος. θεῶν πρεσβύτατον καὶ τιμιώτατον καὶ κυριώτατον εἶναι εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. Philo de deo, Τοῦ ἑνὸς καὶ πρεσβυτάτου, καὶ πρώτου ποιητοῦ, καὶ ἀγεννήτου. Plato lib. XII. de Legib. Καὶ περὶ τὴν ψυχὴν εἰρημένην ὡς πρεσβύτατόν τε ἐστὶ καὶ θειότατον ἐστὶ πάντων, ὧν κίνησις γένεσιν παραλαβοῦσα, ἀέναον οὐσίαν ἐπόρισεν. Cicero ad Atticum de Terētia, Non poſſum cōmodius ſcribere, quàm tu ſcribis. officiū ſit nobis antiquiſſimum, οὐδὲν προὐργιαίτερον ἡμῖν ἔστω ἔργον. μηδὲν μᾶλλον πρεσβεύωμεν.

Antiquius. Idem in Verr. Antiquiorem in ſenatu dicendæ ſententiæ locum, togam prætextam, & cætera. πρεσβυτάτην χώραν τοῦ ἐν τῇ βουλῇ ἀποφαίνεσθαι. Quintil. Vt in armorum ratione antiquior cauendi quam ictum inferendi cura,

Πρεσβεῖον. προὐργιαίτερα φροντὶς καὶ πρεσβυτέρα, id eſt κυριωτέρα. Πρεσβεῖον eſt legatum præcipuum, quod pater maximo filio dedit, aut maiori, apud Demoſthenem ὑπὲρ Φορμίωνος, & in Pandectis. Alibi pro iure præcipuo maximi filii,

Primigeniū. quod ius primigenium, vel primigenia dici poteſt, ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν, Ὥστ᾽ οὐ τῷ χρόνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ πρεσβεῖον ἔχοιμ᾽ ἂν ἐγὼ τοὔνομα τοῦτο εἰκότως. Eſt enim πρεσβεῖον, ἡ διὰ τὸ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι᾽ αὐτὸ διδόμενον. Plutarch. ἐν τῷ, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτ. Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον, ἀζηλοτύπητόν ἐστι καὶ παραχωρούμενον. οὐδεμιᾷ γὰρ τιμῇ οὕτω συμβέβηκε τὸ τιμῶντα μᾶλλον ἢ τὸν τιμώμενον κοσμεῖν, ὡς τῇ τῶν γερόντων.

Ἀριστεῖον. Καλλιστεῖον. Sic dicitur vt Ἀριστεῖον, vt Καλλιστεῖον, hoc eſt præmium optimi & pulcherrimi, vel honeſtiſſimi. τὸ ἐκλεχθὲν

Καλλιστεῖα. γέρας καλλίστῃ apud Lucianum. Et τὰ Καλλιστεῖα, certamen erat Leſbi, de formæ muliebris præſtantia in templo Iunonis. Et Καλλιστεύουσα dicitur quæ

Ἀριστεύω. Καλλιστεύω. præſtantiſſima forma prædita eſt. Vt enim Ἀριστεύω, ſic Καλλιστεύω dicitur, genitiuóque iunguntur. Xenoph. Ἐν οἷς πολέμοις ἐκεῖνοι δῆλοί εἰσι πρῶτον ἀριστεύσαντες τῶν κατὰ τοὺς ἑαυτοὺς ἀνθρώπων. Cornut. in Alleg. Ἐν γὰρ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ παραδίδοται ἠριστευκυῖα ἡ Ἀθηνᾶ. Cui opponitur λιποτακτεῖν. Dictum eſt ſupra περὶ τοῦ παραπρεσβεύω. Vt autem qui legatos mittunt dicuntur πρεσ-

Ἐπικηρυκεύομαι. βεύεσθαι καὶ διαπρεσβεύεσθαι, ſic Ἐπικηρυκεύεσθαι λέγονται αἱ πόλεις, ὅταν τοὺς κήρυκας ἐπὶ συμβάσεσι καὶ σπονδαῖς πέμπωσι. Demoſthen. πρὸς Λεπτίν. Τῶν ἐν τῇ πόλει βουλευσαμένων μετὰ τὴν μάχην μὴ δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, ἀλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι. Pauſ. in Meſſen. προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας ὑπὲρ ἀναι-

Ἐπικηρυκεία. ρέσεως τῶν νεκρῶν ἐπεκηρυκεύοντο. καὶ Ἐπικηρυκεία dicitur, ὅταν κήρυκας πέμπωνται αἰτησόμενοι ἀνοχὰς ἢ εἰρήνην. Ἐπικηρύττω, præconio pronuncio, & indico, vel

Διακηρυκεύομαι. Ὁρμῶ. veto, de quo alibi dictum eſt. Eſt etiam Διακηρυκεύεσθαι, διὰ κηρύκων σπονδὰς αἰτεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαι. Ὁρμῶ καὶ ὁρμῶμαι pro eodem penè dicuntur. Ὁρμῶ τὸ κινοῦμαι τῇ ψυχῇ καὶ τῇ γνώμῃ. ὁρμὴ γὰρ ἡ ἄλογος κίνησις. Plutarch. Ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, Impetum cepit interficiendi ſui. Ὁρμῶ, incitor, cieor. ὁρμᾶν dicitur equus à Xenophōte, cum ad curſum cietur, & proſilit repēte. eques

Ἐξορμῶ. verò eum ciens calcaribus, ἐξορμᾶν dicitur. Ὁρμῶ, in animum induco,

conuerto animum, facere geſtio, cupio, & cœpi. Idem Xenophon in III. ἀπομνημ. Οἱ γὰρ πολλοὶ ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν. ἀντὶ τοῦ τετραμμένοι, qui animũ appulerunt. Sic Plato lib. IX. de Repub. Ἀλλὰ τί μὴν ἔφη, ἐὰν περ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται, id eſt, quod quiſque inſtituit & capeſſiit. Idem Xenoph. in 2. ἀπομνημ. Εἴτε διὰ πολέμου ὁρμᾷς αὔξεσθαι, καὶ βούλει δύνασθαι τούς τε φίλους ἐλευθεροῦν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς πολεμικὰς τέχνας παρὰ τῶν ἐπισταμένων μαθητέον.

Ορμῶμαι. Dicitur & Ορμῶμαι pro eodem, hoc eſt ad aliquid agendum impetum cepi, & incitatus ſum, & conuerti animum. Plato libro de Repub. ſupradicto, Τί δὲ τὸ θυμοειδὲς, οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μέν φαμεν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν δεῖ ὅλον ὡρμῆσθαι. Xenoph. in eodem ſecundo, Ὅλος δὲ ὥρμημαι ἐπὶ τὸ φιλεῖν τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι. εὖ οἶδ' ἐγὼ ὅτι, καὶ ἐς νοῦν ἐμβέβλημαι, καὶ σφόδρα παρῄρημαι. Gregor. Ἀλλ' ἐπὶ τὰς κλήσεις τοῦ υἱοῦ ἔλθωμεν, ὅθεν περ ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος, quod dicere inſtituimus in hac oratione. Iſocr. Ἐχρῆν δ' ἄν τις μὴ σπουδῆ, ὡρμημένους πολλὰ καὶ μεγάλα περὶ τῆς ὁσιότητος αὐτῶν διελθεῖν, qui dicere conſtituiſſet. Xenoph. Οὐ μόνον τὰ μεγάλα ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ πειρώμενοι, δεῖ ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι ἀεί, id eſt auſpicari. Ορμῶμαι, prodeo, proficiſcor. Plato lib. I. de Repub. Δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄστυ ὡρμῆσθαι ὡς ἀπιόντες. Thucydid. de inſulis AEoliis, Τὰς δὲ ἄλλας ἐκ ταύτης ὁρμώμενοι γεωργοῦσι. Significat etiam initium motus ortúmque alicunde capio, reíque perficiendæ fiduciam. Plutarch. de Perpenna, qui Sertorio ſucceſſit, Ὁ δὲ ἐπιχείρησε ταὐτὰ ποιεῖν ἐκείνῳ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν μὲν ὁρμώμενος δυνάμεων καὶ παρασκευῆς, τὸ δὲ χρώμενοι αὐταῖς ὁμοίως οὐκ ἔχων λογισμόν, Eodem quidem apparatu, atque iiſdem copiis, eadem cum illo facere aggreſſus, & exorſus, iiſdémque fundamentis nixus fretúſque. Significat etiam progredior & ineo. Xenoph. de Hercule Prodici, Φησὶ γὰρ Ἡρακλέα ἐπεὶ εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι, δηλοῦσιν εἴτε τὴν ἀρετῆς ὁδόν, & reliqua, Cum ad pubertatẽ veniſſet, cum pubertatis curſum iniret. Sic in ſexto παιδείας, Ἐπεὶ δὲ καλὰ τὰ ἱερὰ ἦν, ὡρμᾶτο σὺν τῷ στρατεύματι.

Ορμητήριον. Ορμητήριον, ſedes belli apud hiſtoricos, arx, & velut propugnaculum belli ſuſcepti. Significat etiam incitamentum & ſuſcitabulum. Xenophõ τοὺς κλωγμοὺς καὶ σύριγγας καὶ τὰ ὅμοια οἷς οἱ ἵπποι ἐξορμῶνται, vocat ὁρμητήρια, Καὶ τῷ κλωγμῷ μὲν (inquit) ὁ ἵππος ἐγείρεται, τῷ δὲ ποππυσμῷ πραΰνεται. Idẽ, Ἢν δέ τις ἅμα ἀντιλαμβάνηται τοῦ χαλινοῦ, καὶ σημήνῃ τῶν ὁρμητηρίων τι, τοῦτο ὑπὸ μὲν τοῦ χαλινοῦ, πιεσθείς, ὑπὸ δὲ τοῦ σημανθῆναι, ἐγείρεται. Significat & ἀφορμὴν, vt mox dicetur.

Ορμῶ. Ορμῶ, ſtationem habeo, τὸ ἐν ὅρμῳ ἔχειν τὴν ναῦν, καὶ ἡσυχάζω. Thucyd. Λαβόντες τὸ ἦν Ἀθηναίων ναυτικόν, οἳ ὥρμουν ἐν τῇ Μαλέᾳ. Demoſth. Καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. Dicitur etiã Ορμῶ τὴν ναῦν, ἀντὶ ὁρμίζω, quod apud Pauſaniam legitur.

Εφορμῶ. Inde Εφορμεῖν. Polyb. in I, Οἱ δὲ τῆς ἐπαγγελίας ἀσμένως μὲν ἤκουσαν, οὐ μὴν ἐπίστευόν γε, διὰ τὸ τῷ στόλῳ τοὺς ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν εἴσπλουν στόματος ἐφορμεῖν. Xenoph. in I. ἑλληνικῶν, Ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἔδοξεν ἰέναι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Idem, Τῇ δὲ πέμπτῃ ἡμέρᾳ, ἐπεὶ μέσον ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἔνιοι ἀνεπαύοντο, ἐξέπλευσαν ἔξω τοῦ λιμένος, καὶ ἡ μὲν ἐπὶ Ἑλλησπόντου ὥρμησεν, ἡ δ' ἐς τὸ πέλαγος. Et paulo poſt, Εσβάντες δ' ἐδίωκον τὴν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν, καὶ ἅμα τῷ ἡλίῳ δύνοντι κατέλαβον. Verùm hoc

Ἐφορμᾶν. ἐφορμήσασθαί ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἐφορμᾶν, ἀντὶ τοῦ ὡρμηκέναι ἢ ὡρμημένην. Baſil. κατὰ τῶν ὀργιζομένων, Βοῶντες καὶ ἀγελάζοντες, καὶ κύνος οὐχὶ τῶν ἰοβόλων ἀναιδέστερον ἐφορμῶντες. Plutarch. Πομπηΐῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, irruit, cum impetu intulit ſe
Ἐξορμᾶν. in Pompeium. Sic Ἐξορμᾶν pro erumpere. Xenoph. in OEcon. Ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δήπου συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πνιγμοὺς αὐτῷ. Idem,
Συνεξορμᾶν. Τί γὰρ ἔφη ἡ ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ, καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν. Significat etiam proficiſci. Idem in III. ἀπομνημ. Χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμᾶν
Ἀφορμᾶν. ἡμέρᾳ μιᾷ. Dicitur & Ἀφορμᾶν. Idem de Epaminonda loquens, οὕτω δὲ
Ἀφορμεῖν. ἀφορμήσας ἐκ τῆς νεμέας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν τέγεαν. Ἀφορμεῖν autem eſt enauigare. Polybius in I, Καὶ διαπεράσαντες εἰς τὴν σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν λι-
Ἀφορμή. βύην. Ἀφορμὴ opponitur τῇ ὁρμῇ, quod eſt cum quis præ pauore repente refert pedem, vel quippiam auerſatur & fugit. Gal. οἱ δὲ ἔμβρυον μὴ εἶναι ζῷον λέγουσι. τρέφεσθαι μὲν γὰρ καὶ αὔξεσθαι αὐτὸ ὥσπερ τὰ δένδρα, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν ὥσπερ τὰ ζῷα, vim autem appetendi & auerſandi nõ habere, quam habent animalia. οὐ γὰρ αὐτοπροαιρέτως μόνον κινεῖται, ἀλλ' οὐδὲ μετὰ προαιρέσεως. Damaſc. περὶ δειλίας, ὁ θεὸς λόγος τοίνυν ἄνθρωπος γενόμενος εἶχε ταύτην τὴν ἔφεσιν, ἐν μὲν τοῖς συστατικοῖς τῆς φύσεως τὴν ὁρμὴν ἐνδειξάμενος, βρώσεώς τε καὶ πόσεως, καὶ ὕπνου τε ἐφιέμενος, καὶ φυσικῶς ἐν πείρᾳ τούτων γενόμενος. ἐν δὲ τοῖς φθαρτικοῖς τὴν ἀφορμὴν, In iis verò quæ ſubſtantiam perimunt, auerſionẽ, & refugam cautionẽ. Quæ etiam συστολὴ appellatur, vt ipſe poſt clauſulam iam dictam, ὡς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ
Συστολή. πάθους ἑκουσίως τὴν πρὸς τὸν θάνατον συστολὴν ποιήσασθαι. Et paulo poſt, ὥστε αὕτη ἡ δειλία, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ ἀγωνία, τῶν φυσικῶν ἐστὶ καὶ ἀδιαβλήτων παθῶν, καὶ μὴ ὑποκειμένων ἁμαρτίᾳ. de agonia Chriſti loquens ſub horam aduentantis eius ſupplicii. duplicem enim timorem ponit, τὸν κατὰ φύσιν, καὶ τὸν παρὰ φύσιν. τῆς δειλίας inquit, ὅρος, κατὰ φύσιν δειλία ἐστὶ, δύναμις κατὰ συστολὴν, τοῦ ὄντος ἀντεχτική. Idem, παρὰ φύσιν δειλία ἐστὶ παράλογος συστολή. quo timorem Chriſtus nunquam admiſit: ex ignorãtia enim futuræ mortis horæ venit, quæ in Deum & hominem ſimul cadere non poterat. Et συστέλλειν ἑαυτὸν eſt ἀφορμητικῶς κινεῖσθαι. Idem, διὸ οὐδὲ ἐδειλίασέ ποτε ὁ κύριος, εἰ μὴ ἐν τῷ τοῦ πάθους καιρῷ, εἰ καὶ οἰκονομικῶς ἑαυτὸν συνέστελλε πολλάκις. οὐ γὰρ ἠγνόει τὸν καιρὸν, etiam ſi ſæpe è periculo ſeſe recepit, ita re & myſterio ferente quod ab eo agebatur. ἀφορμὴ etiam eſt ὑπόθεσις & argumentum oratorium. Halicarnaſſ. de Lyſia, ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν παρὰ τῶν πραγμάτων τοιαύτην λάβῃ, αὐτὸς ἠθοποιεῖ καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστὰ, περὶ τῶν ἐντέχνων πιστώσεων loquẽs. Plut. in Homero, πάσης δὲ διηγήσεως ἀφορμαὶ γίνονται πρόσωπον, αἰτία, τόπος, χρόνος, ὄργανον, πρᾶξις, τρόπος, πάθος. καὶ οὐδὲν τούτων ἔξω ἐν ἱστορίᾳ περιέχει οὐδεμία διήγησις. ἀφορμὴ eſt ſubſidiũ & ratio vitæ tolerãdæ, quod viuendi mediũ lingua vernacula dicitur. Xenoph. in OEconom. ὁπόταν ὁρῶμεν τινὰς ἐπιστήμας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμὰς, ἀφ' ὧν δύνανται ἐργαζόμενοι αὔξειν τοὺς οἴκους. Iſocrat. in Areopag. τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μισθώσεσι παραδιδόντες. τοὺς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες. τοῖς δὲ εἰς τὰς ἄλλας ἐργασίας ἀφορμὴν παρέχοντες, id eſt πορισμούς. Demoſth. τίνας εἶχεν ἀφορμὰς ἡ πόλις, καὶ τίνας δυνάμεις, id eſt facultates. Ponitur & pro copiis, & apparatu, & ſubſidiis, atque opibus. Idem κατὰ ἀριστοκράτ. καὶ τῷ μὲν ἀθηνοδώρῳ συνέβη διαφθεῖραι τὴν δύναμιν χρήματα οὐκ ἔχοντι παρ' ὑμῶν, οὐδ' ἀφορμὴν οὐδεμίαν τῷ πολέμῳ αὐ-

πιφῶν. ἀλλ' οἰκῶν ἐν Μεγάροις, οἷς παρ' ἡμῶν ἐκομίσατο χρήμασιν ἀφορμῇ χρησάμενος, ἐκ τῆς ἠπείρου εἰς Ἑλλάδα ἐσιτήγει, id eſt pro ſubſidio negociationis. Iſocr. de Regno, Καὶ γάρ τοι κύριοι γενόμενοι καὶ χρημάτων πλείστων, καὶ πραγμάτων μεγίστων, διὰ τὸ μὴ καλῶς χρῆσθαι ταύταις ταῖς ἀφορμαῖς, πεποιήκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν, πότερόν ἐστιν ἄξιον τὸν βίον ἑλέσθαι τὸν τῶν ἰδιωτευόντων. Ariſtid. in Panathen. Πρώτη γὰρ ἤνεγκεν ἀνθρώπους, καὶ πρώτη πατρίς ἐστιν ἀνθρώπου. καὶ ὅπερ πᾶσι τοῖς ἐπιγείοις ἐστὶν ἡ πᾶσα γῆ, τοῦτο ἤδη νενίκηκεν εἶναι περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. μήτηρ καὶ τροφὸς κοινή, καὶ τῆς φύσεως ἀφορμή, & naturæ promptuarium, vnde victum humano generi ſuppeditat. vel naturæ copia & diuitiæ, hominum bonorúmque ſeminarium. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Πολλοὺς δὲ τῶν πεπονθότων, οὐδὲ πολὺ τὸ ὅσα ἠδίκηνται μαρτυρεῖν ἐθέλοντας ὁρῶ, τὴν βίαν καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην ὁρῶντας τὴν τούτου, καὶ τὴν ἀφορμήν, ἥπερ ἰσχυρὸν καὶ φοβερὸν ποιεῖ τὸν κατάπλουτον τουτονί, id eſt diuitias, opes, & potentiam atq; auctoritatem qua ipſe pollet in ciuitate. Apud Atticos ἀφορμὴ eſt pecunia quæ datur ad menſam, vel à menſa accipitur: quo modo apud eundẽ accipitur identidem, ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος, Καίτοι εἰ ἦν ἰδία τις ἀφορμὴ τούτῳ πρὸς τῇ τραπέζῃ, τί δή ποτ' ἂν εἵλετο τοῦτο μᾶλλον ἢ ἐκείνην. Idem, Ἀλλ' ἅμα μὲν μέγιστον τεκμήριόν ἐστι τοῦ μηδεμίαν λαβεῖν ἀφορμὴν εἰς ταῦτα τοῦτον, ὃ ἐν τῇ μισθώσει γέγραφθαι, προσοφείλοντα τὸν Πασίωνα ἐπὶ τὴν τράπεζαν, οὐ δεδωκότα ἀφορμὴν τούτῳ. & κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτ. Ἐγὼ δ' ὃν μὲν τρόπον ἐσκευωρήσατο τὴν μίσθωσιν, ὅπως τὴν ἀφορμὴν τῆς τραπέζης κατάσχῃ, εἴποι καὶ διεξῆλθον ὑμῖν. Ἀφορμὴ etiã pro impetu & aggreſſione interdum accipitur. Plutarchus in Homero de eius poëſi quaſi pictura loquens & deſcriptione graphica, Ἀνέπλασε δὲ τῇ ὕλῃ τῶν λόγων τὰ ζῶα παντοῖα, καὶ μάλιστα τὰ ἀλκιμώτατα, λέοντας, σῦας, παρδάλεις, τούτων τὰς ἀφορμὰς καὶ διαθέσεις ἀπεικάσας. hîc ἀφορμὰς quaſi ἀφορμήσεις dixit, cũ ἀφορμὴ oppoſita ſit τῇ ὁρμῇ, quaſi reſilientia & euitatio. vt apud eundẽ Damaſcenũ περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐν τῷ κυρίῳ ἡμῶν, Οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ φυσικὰ πάθη τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο, οὐδὲ αὐτὴν ἐκ τῶν λυπηρῶν ἀφορμὴν καὶ παραίτησιν, ἢ τὰ ἔξωθεν προσπίπτοντα ἐπάγειν, ἀλλ' ἐκινεῖτο κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς φύσεως, τοῦ λόγου θέλοντος, καὶ παραχωροῦντος οἰκονομικῶς πάσχειν αὐτῷ καὶ πράττειν τὰ ἴδια, ἵνα διὰ τῶν ἔργων τῆς φύσεως πιστωθῇ ἡ ἀλήθεια, natura enim (inquit) humana Chriſti, nec deſideria naturalia, nec ea quæ natura auerſatur, ſuapte ſpõte appetebat aut vitabat, vt fit in hominibus : ſed præeũte diuinitate, quæ hærebat humanitati. Themiſt. in 1. de Anima, Ἀφορμὴν & ἐφόδιον pro eodẽ ferè poſuit, quod etiã ὁρμητήριον dixit. Sic enim inquit, Ὅτι Ἐφόδιον.
εἰ μὲν περὶ ἀλήθειαν τοῦ μάθοιμεν τἀληθές, οὐκ ἔστιν ἡμῖν τὸ ἀληθὲς τοῦτο πρὸς τὰ λοιπὰ ὁρμητήριον. Ὁρμητήριον.
εἰ δέ τι περὶ ψυχῆς τἀληθὲς κατανοήσαιμεν, πάμμεγα ἂν ἐφόδιον εἴη τοῦτο πρὸς σύμπασαν τὴν ἀλήθειαν. πρὸς γὰρ ἅπαντα τὰ μέρη τῆς φιλοσοφίας ἀξιολόγους δίδωσιν ἀφορμάς, id eſt munitiones, trãſitus, gradus, & facultates atq; opportunitates. Idẽ, Καὶ γὰρ πολλῶν ὄντων συνταγμάτων ἅ τις ἂν θαυμάσειεν Ἀριστοτέλους, πάντων ἄγαμαι μᾶλλον προσήκει τὴν περὶ ψυχῆς πραγματείαν, καὶ τοῦ πλήθους ἕνεκεν τῶν προβλημάτων, καὶ τῆς εὐπορίας τῶν εἰς ἕκαστον ἀφορμῶν. Idem in 2. Poſter. de cõpoſitione definitionum loquens, Πρῶτον μὲν στοχάζεσθαι δεῖ τοῦ λαβεῖν τὰ κατηγορούμενα ἐν τῷ τί ἐστι. ταῦτα δέ ἐστι τὰ γένη. καὶ συντιθέναι τὰς τούτων διαφοράς. ἀφορμὰς δ' εἰλήφαμεν ἐκ τῶν τοπικῶν. hoc in loco pro copia vſus eſt, vt videtur. Alex. in 2. Topic. Ἔστι δὲ ὁ τόπος ἀρχὴ καὶ ἀφορμὴ τοῦ ἐπιχειρήματος. ἐπιχείρημα δὲ καλοῦσι τὸν διαλεκτικὸν συλλογισμόν. Ἀφορμὴ hîc ἀντὶ

τῆς ὁρμῆς καὶ ἐφόδου poni videtur, vel ἀντὶ τοῦ ὁρμητηρίου. quod ex eo intelligi poteſt quod poſtea ſubdidit, Ζητουμένου γὰρ, ἀλλ' οὕτω τύχῃ, πότερον ὁ πλοῦτος ἀγαθὸν, ἢ οὔ, βουλόμενός τις ὅτι μὴ ἀγαθὸν, δεῖξαι, ὁρμώμενος ἀπὸ τοῦ προειρημένου τόπου, λήψεται προσεχῆ πρότασιν τῷ προκειμένῳ, δι' ἧς ὅτι μὴ ἀγαθὸν συλλογίζεται. Eſt igitur ἀφορμὴ tanquã è loco eruptio ad aggreſſionẽ, id eſt ad ἐπιχείρησιν ineundam.

Ἐξορμίζειν. Ἐξορμίζω τὴν ναῦν, ὅ ἐστιν ἀνάγω καὶ ἀνάγομαι, ſoluo è littore. Ἐξορμᾶν etiã dicitur leo, cum irruit in venatorẽ, aut aliã feram: vt συμπίπτειν taurus, & aper συῤῥήγνυσθαι. Ἐφορμεῖν etiam eſt nauibus inſidere, & obſidere portum, Λίβωνα δὲ ἐφορμοῦντα τῷ στόματι τοῦ λιμένος, ἀπεκρούσατο, faucib' portus eiecit. Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Τὴν δὲ βοήθειαν ἤδη μετὰ ταῦτα κωλύσαι τὴν εἰς τὰς πύλας, ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὅμως ἐφώρμουν, ἵν' εἰ πορεύοιτο Φίλιππος, κωλύοιτε ὑμεῖς, id eſt in ſtatione erant imminentes in occaſionẽ, & tranſitũ ὑποτεμούμεναι. Ἀπὸ τοῦ

Ὁρμίσασθαι. ὁρμίζω fit ὁρμίσασθαι, & itidem in cõpoſitis. Ἐνορμίζω, applico. Syneſ. Ἀναχύσας

Ἐνορμίσασθαι. δὲ σταδίους οὐ πλείους ἢ πεντήκοντα, πλοῖόν τι ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ χαριέντι, καὶ ἡμᾶς ἐπὶ ἠϊόνος ἀποβιβάσει. Dicitur etiã Ἐλλιμενίζειν. Syneſ. Καὶ δέον ἡμᾶς ἐλλιμενίζειν, ὥσπερ ἐλευθέρων αὖθις ἀναδεδραμηκότες ἐπὶ τὸ πέλαγος. Sic Καθορμίζω, τὸ καταπλέω, καὶ

Καθορμίσασθαι. κατάγω τὴν ναῦν. Thucyd. Καὶ ἐς τὴν Ἔφεσον καθορμισαμένου αὐτοῦ, Σαμίων ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἔλεγον οὐ καλῶς τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροῦν αὐτόν. Idẽ, Καὶ οὐκ ἔλαθον νυκτὸς ὑφορ-

Ὑφορμίσασθαι. μισάμενοι, οὕτω δὴ ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν κατὰ μέσον τὸν πορθμόν. Xenoph. Ὁρμισάμενος δὲ ἐν Περκώπῃ ἡσυχίαν εἶχε. Antiph. Οὔτ' αὖ ἐπεὶ ὡρμισάμεθα, ἡ μετάβασις ἐγίγνετο εἰς τὸ ἕτερον πλοῖον. Idem tamen in ſecundo Ἑλληνικῶν, μεθορμίσαι dixit, niſi ſit ἀπὸ τοῦ μεθορμῶ, Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν ἐν αἰγιαλῷ, ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστὸν παρῄνει, πρός τε λιμένα καὶ πρὸς πόλιν. Προσορμίζω etiã appel

Προσόρμισις. lo, & Προσόρμισις appulſus apud Syneſium legitur. Προσορμᾶν verò eſt hoſtiliter accidere. Xenoph. in 1. παιδείας, Οἱ δὲ πολέμιοι προσεκίνησαν τὸ ξίφος, ὡς

Ὑφορμεῖν. παυσομένου τοῦ διωγμοῦ ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας. Ὑφορμεῖν dicitur ἡ λῃστρικὴ ναῦς. Et ὑφορμῶ ἀντὶ τοῦ ὑποπτεύομαι, ſum formidoloſus alicui. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ ταῖς ὅρμαις κρυπτομένων πειρατῶν καὶ ὑποπτευομένων. Syneſius tamen Euoptio ita ſcribit, Καὶ ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον, εἰ καὶ διαφύγοιμεν ἐκ τοῦ κλύδωνος, οὕτως ἔχοντας, ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ, Et ſuſpectũ nobis erat periculum nõ mi-

Ἀμύνειν. nus. terrebat nos non minus metus ille. Ἀμύνω, ſuppetias eo. Iſocr. Οἱ δὲ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ἡμῖν ἀμυνοῦντες. hoc eſt βοηθήσοντες. Dicitur &

Ἀμυνάθειν. Ἀμυνάθω, vt διωκάθω. Ariſtoph. ὦ γείτονες ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ. Ἀμύνομαι

Ἀμύνεσθαι. etiã dicitur cum ὑπὲρ præpoſitione. Xenoph. Αἱ δ' ἔλαφοι κύνας ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι. Significat tamẽ vlciſcor, cũ accuſatiuo iunctũ. Herodian. Ἐγὼ δὲ δυσπιστεῖν παρεσκευασμένον, ξίφους ἐπηωρημένου τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Inde Ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις, par pari referre, etiam in bonam partem. Ariſtot. in Probl. ſect. vndetriceſima, Ἐπὶ τὸ μὲν τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι, φαῦλον. ὁ μὲν οὖν παρακαταθέμενος ἔδωκεν ὡς φίλῳ. ὁ δ' ἀπεστέρησεν ὡς ἐχθρόν. de depoſiti abiuratione loquẽs. Dicitur & Ἀπαμύνομαι. Baſil. πρὸς τοὺς νέους, Τουτὶ μὲν ἀδελφὸν ἐκείνῳ τῷ παραγγέλματι, ὅτι τῷ τύπτοντι κατὰ τῆς σιαγόνος, καὶ τὴν ἑτέραν παρέχειν προσῆκε, τοσούτου δεῖν ἀπαμύνασθαι. Ἀμύνειν etiam eſt ab iniuria defendere.

Ἐπαμύνειν. quare etiam τοῖς θανοῦσιν ἐπαμύνομεν. Ariſtot. eodẽ in loco, Διὰ τί δικαιότερον

Ἀμυντήρια. ἐστὶ νενόμισται τοῖς τελευτηκόσιν ἢ τοῖς ζῶσιν ἐπαμύνειν; Ἀμυντήρια, tutamina, arma tutoria,

tutoria, hoc eſt τὰ φυλακτικὰ, οἷον θώραξ, κράνος, κνημίς. Ἀμυντήρια etiam δι' ὧν μαχόμενοι ἀμυνόμεθα τοὺς ἐχθρούς, οἷον σπάθη, ξίφος. Plato in Politic. Τῶν ἀμυντηρίων τὰ μὲν, ἀλεξιφάρμακα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα, τὰ δὲ, προβλήματα. τῶν δ' αὖ γε προβλημάτων, τὰ μὲν, πρὸς πόλεμον ὁπλίσματα, τὰ δὲ, φράγματα. καὶ τῶν φραγμάτων, τὰ μὲν, παραπετάσματα. τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια. Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis eſſe munimẽ & integumentũ, quàm amuletũ, vt Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια περὶ τῶν ὀμμάτων appellat, & τὰ ὦτα aſini ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, propter magnitudinẽ, vt in homine ſupercilia. Ἀλεξητήρια enim appellantur arcentia, ſummouentia, & amolientia. Galen. in x. Therapeut. Εἰ μὲν εἰς ταὐτὸ συμβαίνοι πάντα τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια, καὶ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια. Ἀλέξημα etiã dicitur id quod arcet. Syneſ. Ὁ κυκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, æſtatis ardorẽ arcens. Ἀλέξειν, opitulari. Xenoph. Τούτοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλέξειν, hoc eſt mala ab iis arcere. Dicitur etiã Ἀλέξασθαι ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου θέματος, niſi ſit per ſyncopen, vt ὠνήσασθαι & ſimilia. Xenoph. in 1. παιδείας, Τί οὖν ἐστιν ἢ τοὺς ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ τοὺς τοῖς φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; Et in 2. ἀναβάσ. Πολὺ γὰρ διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι, ἢ πορευομένοις ἐπιοῦσι μάχεσθαι. Plutarch. in Romulo, Λῃστὰς ἀλέξασθαι, καὶ κλῶπας ἑλεῖν. & ἀλεξήσασθαι in futuro. Idem Xenoph. in VII. ἀναβάσεως, Ἀλλ' ἐὰν ποιῆτε κακῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὡς πολεμίους ἀλεξησόμεθα. Ἀλεξίκακοι δαίμονες dicuntur, qui diras arcere & amoliri ab antiquis exiſtimabãtur, οἱ λύοντες τὰς ἀράς qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. οἱ δὲ κυροῦντες τὰς ἀράς, quaſi ſancietes ipſas imprecationes, ἀλιτήριοι dicebantur & προστρόπαιοι, & παλαμναῖοι. Ἀλέξειν. Ἀλέξασθαι. Ἀλεξίκακος.

Φύξιος etiã dicitur fugæ fauẽs, & φύξιοι συμφοραὶ propter quas ſolũ vertere neceſſe eſt. Ἀμυντικὸς, ὁ τιμωρητικὸς, quibus opponũtur συγγνωμονικοὶ ab Ariſtotele. Τιμωρῶ & τιμωροῦμαι ſic penè dicũtur vt ἀμύνω & ἀμύνομαι. Τιμωρῶ σοι ſignificat vlciſcor iniuriã tibi illatã, vel mortẽ. Ὁ δὲ τῇ ὑποσχέσει τοῦ Μακρίνου ἀναπεισθεὶς, καὶ τιμωρῆσαι θέλων τῷ ἀναιρεθέντι ἀδελφῷ, & reliqua. Cõſtruitur etiã cum ὑπὲρ præpoſitione, vt ἀμύνομαι. Lyſ. κατὰ Ἀγοράτου, Προσήκει μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πᾶσιν ὑμῖν, τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν οἳ ἀπέθανον, εὖνοι ὄντες τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ. vbi τὸ φονέα ſubintelligitur. Idẽ, Καὶ περὶ Ἀγοράτου τούτου ἔλεγον, ὅτι αἴτιος ἦν τοῦ θανάτου. καὶ ἐπέσκηπτεν ἐμοὶ καὶ Διονυσίῳ τούτῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι τιμωρεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀγόρατον. Hoc Cicero pœnas perſequi hominis cæſi vocat. ad Atticũ enim ſcribẽs lib. IX. ita inquit, Atq; eum loqui quidam αὐθεντικῶς narrabat. Gn. Carbonis, M. Bruti ſe pœnas perſequi, omniúmq; eorũ in quos Sylla crudelis hoc ſocio fuiſſet. Alibi pœnas expetere, in oratione pro Flacco, Nũc à Flacco Lentuli pœnæ per nos expetuntur. id eſt ii qui cõiurationis conſortes fuerunt, hoc à vobis cõtendunt, vt Flaccũ damnetis ob id quòd coniurationem detexit Lentulianam, & mihi in ea opprimenda adiutor fuit. Hoc etiã parẽtare cæſo homini metaphoricè dicitur. vt Idem, Litemus igitur Lẽtulo, parẽtemus Cethego, reuocemus eiectos. Et in Philippic. Non prius Dolobella imperatori ſuo, quàm Antonius etiã collegæ parẽtaſſet. id eſt nõ prius Dolobella Treboniũ, quàm Antonius Brutũ occidiſſet: vt Iulii manes placaret necẽ eius vlciſcẽdo. Sic Cæſ. lib. VII, Quin ciuibus populi Rom. qui Genabi perſi- Φύξιος. Τιμωρῶ. Pœnas hominis cæſi perſequi & expetere. Parentare cæſo.

dia Gallorum interiiſſent, parentarent. Xenophon eodem modo lib. VII. ἑλλην. Ἐγώ φημι ὦ ἄνδρες, ἀποκτείναντας ὑμᾶς ἐμὲ, τετιμωρηκότας ἔσεσθαι ἀνδρὶ τῷ πάντων ὑμῖν πολεμιωτάτῳ, parentaueritis homini omniũ vobis maximè ho-
[Τιμωρῶ καὶ Τιμωροῦμαι.] ſtili odio offenſo. Τιμωρῶ σε καὶ τιμωροῦμαί σε, ἀντὶ τοῦ κολάζω, vt ille Terentianus ἑαυτὸν τιμωρούμενος. Demoſth. in III. κατὰ Φιλίππου. Ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Lyſ. Ἀποθνήσκοντες γὰρ ὑμῖν ἐπέσκηψαν καὶ
[Τιμωρός.] ἡμῖν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγόρατον τουτονί. Τιμωρὸς vltor, vltionis perſecutor. Syneſius κατὰ Ἀνδρονίκου, ſic appellat dæmones hominibus infeſtos, quaſi βασανιστάς, Αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, αἱ πάντα πᾶσιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ. τὸ γὰρ ἀφανιστικὸν τῶν δημιουργῶν δή που πολέμιον. Dicitur & de homine tyrannici ſpiritus, & hominibus exitialis. Idem, Οὐ γὰρ οὐδὲ διαφέρεται τὴν γνώμην ὁ τιμωρὸς ἢ δαίμων ἢ ἄνθρωπος, ὡς λειτουργίαν τινὰ ταύτην εἰσφέρων θεῷ, ἀλλὰ τῇ μοχθηρίᾳ τῆς φύσεως χαριζόμενος, ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἐπεξέρχεται. Etymologiam
[Ξενιτεύω καὶ Ξενιτεύομαι.] huius dictionis, id eſt τῆς τιμωρίας, Gellius libro ſexto ſcribit. Ξενιτεύω & ξενιτεύομαι, extra patriam dego, vagabundam vitam ago. Lucian. in Encomio patriæ, Τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. Strabo in XIIII. Geographiæ de Tharſenſi gymnaſio, Οὐδ' αὐτοὶ οὗτοι μένουσιν αὐτόθι, ἀλλὰ καὶ τελειοῦνται ἐκδημήσαντες, καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν. Iſocrat. πρὸς Φίλιππον. Ἔστιν οὖν ἀνδρὸς μέγα φρονοῦντος καὶ φιλέλληνος, ἀπαλλάξαι τοὺς
[Προορῶ.] ξενιτευομένους τῶν κακῶν ὧν αὐτοί τε ἔχουσι καὶ τοῖς ἄλλοις παρέχουσι. Προορῶ τοῖς ὀφθαλ-
[Προορῶμαι.] μοῖς, ἐνεργητικῶς dicitur, id eſt præuideo. Προορῶμαι δὲ τὸ προγινώσκω, prouideo, proſpicio, id eſt προμηθεύομαι. Thucydid. Καὶ εἰκὸς ἦν ἡμᾶς καὶ ὁμόρους ὄντας, καὶ τὰ δεύτερα κινδυνεύοντας, προορᾶσθαι αὐτά. Alibi προορώμενος αὐτῶν cum
[Προνοεῖν.] genitiuo, id eſt proſpiciens illis. Προνοεῖν etiam τὸ ἁπλῶς πρότερον νοεῖν, cui opponitur τὸ μετανοεῖν. vt in illo Gorgiæ loco, Ταῦτα γὰρ προνοήσασι μὲν, δυνατά. μετανοήσασι δὲ, ἀνίατα. Significat etiam προμηθεύεσθαι, & vtraque voce enunciatur. Lucian. Καὶ τῆς νεολαίας ἐπιμελουμένην, καὶ τῶν γερόντων προνοοῦσαν. Gregorius, Οἱ δὲ οὐ προνοεῖν τοὺς θεοὺς τῶν τῇδε δογματίζουσιν, ἀλλ' εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε τὸ πᾶν φέρεσθαι. Theod. in III. hiſtor. Eccleſ. Ὑπισχνεῖτο δὲ τούτου προνοήσειν αὐτῇ. Ali-
[Προνοεῖσθαι.] bi ferè paſſiua voce vſus eſt. Dicunt etiam προνοοῦμαί σου, conſulo commodis tuis, καὶ πρόνοιαν ποιοῦμαι. Xenophon in ſeptimo ἀναβάσεως. Ἐγὼ μὲν, ὦ Σεύθη, ταῦτα ὡς φίλου ὄντος σου προνοούμενος, ὅπως σὺ ἄξιος δοκοίης εἶναι ὧν οἱ θεοὶ ἔδωκαν. Alexand. in Problem. Διὰ τί οἱ φοβούμενοι ὠχροί εἰσιν; ὅτι ἡ ἡμετέρα φύσις, καὶ ἡ προνοουμένη τοῦ σώματος δύναμις, διὰ τοῦ πάθους τι περὶ τῶν ἐκτὸς, φεύγει σφόδρα πρὸς τὸ βάθος. Προνοοῦμαι etiam eſt propoſito & de induſtria facio, & & cõſulto aggredior. quod ἐκ προνοίας ποιῶ dicitur. Lyſ. ἐν τῇ πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ, Τῷ γὰρ ἂν δόξειε πιστὸν, ὡς ἐγὼ προνοηθεὶς καὶ ἐπιβουλεύων ἦλθον ἐπὶ τὴν Σίμωνος οἰκίαν μεθ' ἡμέραν, μετὰ τοῦ μειρακίου τοσούτων ἀνθρώπων αὐτῷ συνειλεγμένων. Idẽ, Ὥστε δεινὸν εἰ περὶ τούτων ἐγὼ δόξω προνοηθῆναι, περὶ ὧν οὗτοι τυγχάνουσιν οὕτω δεινὰ
[Πρόνοιαν ποιοῦμαι.] καὶ παράνομα πεποιηκότες. Πρόνοιαν ποιεῖσθαι eſt propemodum idem quod ἐν λόγῳ ποιεῖσθαι, ἐπιστρέφεσθαι. Demoſthen. Τοῦτον μήθ' ἑορτῆς, μήθ' ἱερῶν, μήτε νόμου, μήτε ἄλλου μηδενὸς πρόνοιαν ποιούμενον, οὐ καταψηφιεῖσθε; id eſt qui ea o-
[Ἐκ προνοίας.] mnia pro nihilo duxit, qui eorum rationẽ nullam habuit. Ἐκ προνοίας, conſulto. Idem, Τοὺς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκτείναντας, θανάτῳ καὶ ἀειφυγίᾳ ζημιοῦσι.

Προμηθεύομαι ἀντὶ τοῦ προνοοῦμαι, & προμηθοῦμαι pro eodem παρὰ Ἀττικοῖς Προμηθεύομαι.
dicitur. Plato, ἆρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων, μὴ ἐὰν σὺ ἐνθένδε ἐξέλθῃς, οἱ συκοφάνται πράγματα ἡμῖν παρέχωσι; Alexander accuſatiuo iunxit in præfatione Problem. Ὅσοι δὲ διχόστατοι πότερον φύσις ἢ λόγος προνοητικὸς προμηθεύεται τὰ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ, τὴν τάξιν, τὴν κίνησιν, τὴν θέσιν, τὰ παραπλήσια, κολάσεως τυγχάνουσιν ἔνοχοι. Ἐννοοῦμαι etiam vt ἐννοῶ dicitur, ἀντὶ ἐνθυμοῦμαι. licet ἐννοῶ ſit vſitatius. Xenoph. in quinto παιδείας, Ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖται, ὡς εἰ οἱ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀφιστάμενοι, μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται, οἱ δὲ σὺν ἐκείνῳ ὄντες, ὑφ' ἡμῶν ἀπολοῦνται, ὅτι ὡς τάχιστα οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βούλεσθαι εἶναι. Idem in ſexto, Ταῦτα ἔφη ἐννοούμενοι, οὐκ ἔτι ἀχθόμεθα. Halicarnaſ. in vita Lyſiæ, Φημὶ δὲ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων, καὶ χαριέστατον, ἐννοούμενος ὅτι ἄρξασθαι μὲν καλῶς οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν, εἰ μή τις τῇ προσηκούσῃ χρῆσθαι βούλοιτο ἀρχῇ. Vbi εἰσβολὰς τῶν λόγων appellat prooemia. Herodot. in Polymnia, ὡς δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν συμμάχων ἐνενοῶντο ἐς αὐτοὶ ἕτερα τοιαῦτα ποιήσειν. Et paulo poſt pro eodem, Οὗτοι μὲν δὴ οὕτω διενενοῶντο ποιήσειν. Ionicôs dixit, ἀντὶ διενενοοῦντο. Ἐνθύμημα, τὸ ἐνθύμημα, & conceptus mẽtis apud Ariſtotelẽ. Ἐννοῶ, recordor. Plato in Philebo, Λόγον ποτέ τινος πάλαι ἀκούσας ὄναρ ἢ ἐγρηγορὼς, νῦν ἐννοῶ, περί τε ἡδονῆς καὶ φρονήσεως. Apud quem auctorem hoc verbũ ponitur pro eo quod eſt in mentem mihi venit, & animo voluto. vt Plutarch. de Pompeio in Pharſalica pugna, Μὴ δ' ὅτι ἦν Μάγνος, ἐννοῶν, Oblitus ſe eſſe Magnum. Pro quo Cicero recordari dicere ſolet. vt pro Murena, Quantáque deſperatio Reipub. ſi ille Conſul factus eſſet, nolite à me commoneri velle. voſmetipſi vobiſcũ recordamini, ἐνθυμεῖσθε, ἐννοεῖτε.

Inde ἀνεννόητος, qui non intellexit, non animaduertit, & non recordatur. Ἀνεννόητος.
Polyb. in ſecundo hiſtor. Ἵνα μὴ τελέως οἱ μεθ' ἡμᾶς ἀνεννόητοι τῶν τοιούτων ὑπάρχοντες, ἐκπλήττωνται τὰς αἰφνιδίους καὶ παραλόγους τῶν βαρβάρων ἐφόδους. Ἔννοια animi conceptio, λογισμὸς, διάνοια, & ſenſus hoc eſt ſententia, νόημα. Hermog. Ἡ τοίνυν γοργότης θεωρεῖται μὲν καὶ ἐν λέξει καὶ ἐν μεθόδῳ, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, πλὴν ἐννοίας. εἰ μή τις ἄρα τὰ ὀξέα τῶν νοημάτων γοργὰ λέγοι. νόημα & ἔννοιαι pro eodem dixit. & vbique ſic. & ἔννοιαι κοιναὶ, communes animi conceptiones apud eundem. Ἔννους, ὁ ἁπλῶς ἔχων νοῦν, vt ἔμφρων, mẽtis compos. Vtuntur & ἀντὶ Ἔννους.
συνετοῦ. Plutarch. Τότε δὲ ἔννους γενόμενος, Tunc ad mentem & ad ſe reuerſus, hoc eſt animi compos factus. Syneſ. Εἰ μή τις εἴη κατεσκευασμένος, ἔννους τε, καὶ πρὸς πᾶσαν γλυκυθυμίαν ἀνένδοτος. ἀντὶ συνετὸς cautus & circunſpectus. Διανοοῦμαι ſemper paſſiua voce dicitur, reliqua ſemper actiua. Ἀπονενοημένος, Ἀπονενοημένος.
vecors & amens verti poteſt, & deploratus profligatúſque. Demoſth. Πῶς ἄνθρωποι κακίους, ἢ μᾶλλον ἀπονενοημένοι τούτων γένοιντ' ἄν. A Theophraſto autem in libello de moribus, ſiue alius eſt eius auctor, accipitur pro homine flagitioſiſſimo, & nequiſſimo, contaminatiſſimo. Et Ἀπόνοια, huiuſcemo- Ἀπόνοια.
di flagitioſa vita, & vecordia, quam Iulianus Chriſtianis obiicit, τὴν Γαλιλαίων ἀπόνοιαν vocans pietatem orthodoxam. Ἀπονενοημένως ἀντὶ τοῦ ἀπoπλήκτως, amenter. Iſocrat. Ἀπονενοημένως πρὸς τὸ ζῆν διακείμενος, ſalutis ſuæ rationem nullam habens. His enim verbis deſcribitur à Theophraſto, Ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις οἷος ὀμόσαι ταχὺ, καὶ κακῶς ἀκοῦσαι, καὶ λοιδορηθῆναι δυνά-

μένος. τοῦ ἤδη ἀγροῖκος καὶ ἀνασεσυρμένος καὶ πάντοποιός. ἀμέλει δυνατὸς ὀρχεῖσθαι καὶ νήφων κόρδακα. δεινὸς δὲ καὶ πανδοκεῦσαι, καὶ πορνοβοσκῆσαι, καὶ τελωνῆσαι, καὶ μηδὲν αἰσχρὸν ἀποδοκιμάσαι. Ἀνασεσυρμένος quid ſignificet obiter hîc videndum, quoniam ſine præuaricationis crimine tranſmitti ſilentio nõ poteſt, vt quidem argumentũ huius operis inſtituiſſe me teſtatus ſum.

Ἀνασύρω. Ἀνασύρω, reuelo. attollo veſtem mulieris pudenda tegentem. Laërt. in Stilpone, ὅθεν καὶ Θεόδωρον ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν, πόθεν δὲ τοῦτ' ἤδει Στίλπων τὴν Ἀθηνᾶν μὴ εἶναι θεὸν, ἀλλὰ θεάν; ἦ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο, Nunquid eius ventrali ſublato ipſius pubẽ aſpexit? Et in Diogene, Πρὸς τὸ κεκοσμημένον μειράκιον πυθόμενόν τι, οὐ πρότερον λέξειν αὐτῷ ἔφη, εἰ μὴ ἀνασυράμενος δείξειε πότερον γυνή ἐστιν ἢ ἀνήρ. Significat & detego quod intus eſt, aut quod latere & tectũ eſſe decet. vnde de Anaxarchi vita voluptaria loquens Athenæus libro XII. ita inquit, Clearchi verba referens, Γυμνὴ μὲν οἰνοχόει παιδίσκη, προήβη, ἡ προκριθεῖσα διαφέρειν ὥρᾳ τῶν ἄλλων. ἀνασυρομένη πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων ἀκρασίαν. ac ſi diceret, quæ reuelandis ſuis pudendis etiam eorum incontinentiam indicabat & prodebat, qui ad eum vſum puellare miniſterium

Ἀνασύρεσθαι. Ἀνασυρμένη. inſtituerant. Ἀνασύρεσθαι enim id vocatur. & Ἀνασεσυρμένη dicitur mulier, quæ pudenda & tegẽda detegit ſurſum veſte retracta & collecta. Plutarch. in Problem. Lacon. Ἄλλη τῶν υἱῶν φυγόντων ἐκ μάχης, καὶ παραγινομένων ὡς αὐτὴν, ποῦ φησὶν ἥκετε δραπετεύσαντες κακὰ ἀνδράποδα, ἢ δεῦρο ὅθεν ἐξέδυτε καταδῦσόμενοι; ἀνασυραμένη καὶ ἐπιδείξασα αὐτοῖς τὴν κοιλίαν. Inde fit vt ἀνασεσυρμένον pro impudenti obſcœnóque ponatur. Synesius Θεοφίλῳ, Ἐγκειμένου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ Διοσκούρου γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμμάτιον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, ὃ εὐλαβέστατος Παῦλος ἐπεποίητο ἐν ἐπιστολῆς εἴδει, κωμῳδίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ, id eſt conuiciosam & indecoram, omniáque diſſolutè proloquẽtem. Quare εὐλαβέστατος ironicè hîc accipiendum. ἀνασεσυρμένην autem dicit quaſi prætextatã & fœdam propter turpia crimina quæ in ea reuelabantur. ſic enim aliquando prætextatus accipitur.

Πλημμελής. vt, Sic prætextatos referunt Artaxata mores. Πλημμελὴς autem eſt inconditus & incompoſitus, idem ferè quod ἐκμελής, (eſt autem Ἐκμελής, ὁ ἔξω τοῦ καθήκοντος καὶ κόσμου, καὶ μέλους, καὶ ῥυθμοῦ) παρὰ τὸ πλέον. ſic enim apud Platonem accipitur. Πλημμελὴς etiam eſt vitioſus, culpabilis, mendoſus, vt apud Galenum, Ἀπολωλυῖα ἢ πλημμελῶς γιγνομένη ἐνέργεια, hoc eſt vitiata. Plato, Καὶ γὰρ ὦ Κρίτων πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ἄνδρα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν, Aetati tam grandi non conueniret queri propter mortis inſtantis neceſſitatem. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Πλημμελὲς γὰρ περὶ κόσμου λέγοντας, τὸ τοῦ

Πλημμελεῖν. κόσμου κυριώτατον παραλιπεῖν, id eſt, culpandum & improbabile. Πλημμελεῖν eſt πλημμελές τι ποιεῖν, & iniquè quippiam per iniuriámque agere, hoc eſt

Πλημμελεῖσθαι. ἐξυβρίζειν. Et Πλημμελεῖσθαι, perperam fieri, & ἀδικεῖσθαι iniuria affici. Phalaris, Οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἐξενέγκαι ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Demoſth. Πλημμελεῖν εἰς τὸν θεὸν, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ dixit, pro piaculum admittere. Et paſſiue πλημμελεῖσθαι, ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ὅπως μὴ περιίδη ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων πλημμελούμενον θεόν. Λέγεται πλημμελεῖν καὶ ὁ ποταμὸς πλημμυρῶν καὶ ἐξυβρίζων, cum violenta inundatione

ſecum rapit ſegetes vel tuguria. Eſt enim Γλήμμη, vel vt aliquando legitur Γλήμη per vnicũ μ, πλημμυρίς. Diodor. Οἱ δὲ καταπεπλευκότες ἀπήγγελλον ἀμπώτεις τε καὶ πλήμας παραδόξους γίνεσθαι κατὰ τὸν ὠκεανόν. καὶ κατὰ μὲν τὰς ἀμπώτεις, παραδόξως νήσους τε ὁρᾶσθαι μεγάλας καὶ πολλὰς ἀπ' ἄκρας τῆς παραθαλαττίου χώρας. κατὰ δὲ τὰς πλήμας, ἀπολύτας τοὺς προειρημένους τόπους. Αμπωτὶς opponitur πλημμυρίδι. eſt enim Αμπωτὶς receſſus æſtus littora deſtituentis. Theophraſtus, Συμβαίνει δ' ὅταν ἡ πλημμυρὶς ἐπέλθῃ, ἐκ τῶν κλάδων ἀνατέλλειν τὰ παρυμμήσια. ὅταν δὲ πάλιν ἀμπωτὶς γένηται, ἐκ τῶν ῥιζῶν. Εκμελὴς propriè abſonus, & inconcinnus, atque diſcrepans. Ariſtides in Encomio vrbis Romæ, Ημεῖς δὲ εὐχὴν ταύτην ἐποιησάμεθα οὐκ ἄμουσον, οὐδ' ἐκμελῆ, οὐδ' ἄπο τῆς τέχνης. Εκμελὴς etiam ὁ ἠμελημένος, diſſolutus, & ſocors, & iners. Syneſius de nequam ſeruo dixit, Τραφεὶς δὲ ἐκμελὴς καὶ ἀνάγωγος, φιλόσοφοι καὶ λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκε. Εκμελὲς etiã παρὰ μέλος γιγνόμενος dicitur. Ariſtotel. in IIII. Ethicorum, Τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ μεγαλοπρεπής. ὁ δ' ὑπερβάλλων καὶ βάναυσος ἐν τοῖς μικροῖς τῶν δαπανημάτων πολλὰ ἀναλίσκει, καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος, & largitionẽ exercet importunè atque ineptè. Vtitur & Plato pro diſſentaneè. Παρὰ μέλος verti poteſt ineptè, hoc eſt σολοίκως, ἀπιθάνως, ἐκμελῶς, ἀπειροκάλως, σκαιῶς. Quod verbum tamen Cicero (ſi diuis placet) negat Græcè dici poſſe. Επισύρομαι τὸ ἐφέλκομαι καὶ ἐπισπῶμαι, perlicio, aſciſco. poſt me in comitatu traho. Baſil. in Hexaëm. homil. v, Εσμὸς τῶν ἑπομένων μυρίος, τῶν τε ἐπισιτίων, ἔτι καὶ ἄλλας χρείας αὐτῷ προσφερόντων, οὓς καὶ προϊὼν καὶ πάλιν ἐπανιών, ἐπισυρόμενος, ἐπίφθονός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Επισύρω, tractim duco, ſtrictim traho. in Hippiatricis de equo morbo laborante ita legimus ſcriptũ, Καὶ περιπατῶν ἐπισύρει τὸν ὄνυχα, id eſt ingreditur vngula non ſublata. Alibi, Καὶ τὴν ὁπλὴν ἐπισύρων ἐπιτρίβει, id eſt tractim ingrediens vngulam deterit. Alibi rurſus, Καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια, erigere poſteriores pedes non poteſt. Oratores autem hoc verbo aliter vtuntur. vt Demoſth. ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. Επειτ' ἴσως ἐπισύροντες ἐροῦσιν, ὡς Μεγαρεῖς καὶ Μεσσήνιοί τινες εἶναι φάσκοντες, ἔπειτα ἀτελεῖς εἰσὶν ἀθρόοι παμπληθεῖς ἄνθρωποι, καί τινες ἄλλοι δοῦλοι. ὑπὲρ δὲ τούτων ὡδὶ ποιήσατε. Quo in loco Interpres, Επισύροντες, inquit, ἀντὶ τοῦ διασύροντες, οἷον εἰς ἔδαφος ἕλκοντες, διαβάλλοντες, οὐδὲν ἀληθὲς λέγοντες. Quæ interpretatio parum mihi probata eſt. Lyſ. in Apologia δήμου καταλυσ. Καὶ νυνὶ αὐτὸν ἀκούομεν, ὑπὲρ ὧν αὐτοῦ κατηγοροῦμεν, διὰ βραχέων ἀπολογήσεσθαι, ἐπισύροντα τὰ πράγματα, καὶ διακλέπτοντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν. λέξει δὲ ὡς, & reliqua. Duobus his locis ἐπισύροντες ſignificare puto ambage verborum qua de re agitur implicantes, quaſique rem in longum tractim ducentes ac ſubducentes, cardinem cauſæ non attingentes, iudicum mentes alio atque alio trahẽtes, multa commemorando ad rem nihil pertinentia. quod ſatis intelligendum datur ex eo quòd διακλέπτοντα τὴν κατηγορίαν dixit. ſignificat enim patronũ non recta ad cardinem cauſæ venientem & pedem conferentẽ, ſed velut ludificantem fruſtrantémque & tergiuerſantẽ. Επισεσυρμένον etiam dicitur malè coagmentatũ, diſſolutum, laxum & incompactile, & velut hiulcum. Lucian. γράμματα ἐπισεσυρμένα vocat literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter ſcribente.

Marginalia: Γλήμμη. — Γλήμη. — Αμπωτις. — Εκμελής. — Παρὰ μέλος. — Επισύρομαι. — Επισύρω. — Επισεσυρμένος.

Et ἐπισυρμένως τι ποιεῖν, τὸ μὴ ἀκριβῶς, quaſi tractim & languidè. Significat etiam diſſolutè, inconditè, incompoſitè, remiſſè, ſenſim. Cicero in 2. de Oratore, Quod tuum principium dii immortales? qui timor? quæ dubitatio? quanta hæſitatio, tractúſque verborum? ὁπηλίκον τὸ, τε ἐνισχόμενόν σου τοῦ λόγου, καὶ τὸ ἐπισυρόμενον. Et in Oratore perfecto de hiſtoria loquẽs, & hiſtoricorum concionibus & hortationibus, Sed in his tracta quædam & fluẽs expetitur, non hæc eloquentia contorta, & acris oratio. Contorta & acris oratio eſt λόγος δριμὺς καὶ συνεστραμμένος. Rurſus in ſecundo de Oratore, de eadem loquens, Verborum autẽ ratio, & genus orationis fuſum atque tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens. Xenoph. κυνηγετ. Τῶν δὲ μικρῶν λαγίων ὄζει μᾶλλον ἢ τῶν μεγάλων. ἔτι γὰρ ὑγρομελῆ ὄντα ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς, id eſt ingrediendo toto corpore terram ſtringunt, & luculentiora veſtigia imprimunt. ἐπισύρεται, quaſi tractim ſeſe agunt, dixit. Inde Ἐπίσυρμα, veſtigium totius corporis ſic ſeſe agentis, & vt ita dicam, repẽtis. hoc eſt ὁλκός. Hippocr. Φιλοποίμενι, de AEſculapii ſimulachro loquens, Εἶπον τὸ δὲ αὐτῷ δράκοντες, χρῆμά τι ἑρπετῶν ὑπὸ φυές. ἐπιτεινόμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ μακρῷ τῷ ἐπισύρματι. Baſil. in VII. homil. in Hexaëm. eodem verbo vſus eſt, auctor in ſermone terſus & accuratus, Πᾶν γὰρ νηκτικὸν κἂν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ ὕδατος ἐπινήχηται, κἂν διὰ βάθους τέμνῃ τὸ ὕδωρ, τῆς τῶν ἑρπυστικῶν ἐστὶ φύσεως, ἐπισυρόμενον τῷ τοῦ ὕδατος σώματι. Xenoph. de ceruo tendiculum trahẽte, Ἔσται δὲ ὁλκὸς τοῦ ξύλου οὐκ ἄδηλος. οὔτε γὰρ λίθοι ἔσονται κεκινημένοι, τά τ' ἐπισύρματα τοῦ ξύλου καταφανῆ ἐν τοῖς ἔργοις. Ἀπόσυρμα locus eſt in corpore deſquamatus, ſic dictum vt ῥῆγμα, vt σπάσμα. Dioſcor. περὶ σικυωνίου, Διαχεῖ τὰ δύσπεπτα φύματα, καὶ πρὸς ἀποσύρματα, καὶ πρὸς ἕλκη πρεσβυτικὰ ἁρμόζει. Galen. Τάχιστα δὲ ἐπουλωθέντος αὐτοῦ, τὸ συνεχὲς εὐθὺς ἐπιπολὺ ἀνέδαρη δέρμα καθάπερ ἐξ ἀποσύρματος. Σύρμα, τραγικὸν φόρημα, ὅτι ἐπισύρεται. Inde ſyrma apud Iuuenalem. Συρμὸς etiam ὁ ὁλκός, tractus ſerpentis. Plutarchus in Antonio de aſpide dixit. Philo pro tractu fluctuantis vndæ, in libro de Mundo, Ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι κατεπόθησαν. Περισύρω, diſtraho, diuello, lacero, vexo, diripio. Polyb. in IIII, Καὶ περιαγαγόντες ὡς ἐπὶ τὴν κύναιθαν, ὁμοίως τὰ θρέμματα τῆς γῆς περισύραντες, ἀπήγαγον. Greg. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, Οὐδὲ ἀπορριφήσεται καὶ περισυρήσεται, ἵνα μὴ δοθῇ τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ καὶ κακοῖς τοῦ λόγου σπαράκταις, non relinquetur à canibus diſtrahendum & laniandum. de agno paſchæ loquens. Lucian. Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, huc illúcque circumagor, & inuitus rapior. Sic etiam accipitur vt περιφέρω. Idem Gregor. in 2. κατὰ Ἰουλ. Πρὸς ταῦτα τί φήσουσιν οἱ τοῦ αἰῶνος τούτου σοφοί, οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἡμῖν τελώνιον; Κατασύρω populor, diripio, vexo. Polyb. in 2. hiſt. ὅθεν ἀδεῶς ἐπέτρεχον καὶ κατέσυρον ταύτας τὰς χώρας. & alibi ſæpe. Herodot. in Terpſich. Ἐπικειμένων γὰρ Ἀθηναίων Βοιωτοῖσι, ἐπιπλώσαντες μακρῇσι νηυσὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν, κατὰ μὲν ἔσυραν Φάληρον, κατὰ δὲ τῆς ἄλλης παραλίης πολλοὺς δήμους. Lucæ XII, Μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτήν, ne te aduerſarius protrahat ad iudicẽ, & quaſi obtorto collo trahat, vt inquit Cicero. Greg. εἰς τὴν κυριακήν, Εἶτα εἰς τὴν Βαβυλῶνα καὶ τὴν πονηρὰν σύγχυσιν κατασυρέντες ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἔπειτα πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀνασωθέντες, pertracti, & vexabundè adducti. Significat etiam

Tractus orationis, & tracta oratio.
Ἐπίσυρμα.
Ὁλκός.
Ἀπόσυρμα.
Σύρμα.
Συρμός.
Περισύρω.
Κατασύρω.

detraho,deduco,καὶ καθαιρῶ. Idē, Τῆς κορυφῆς ὑπερτέλλοντα διαμείβων πέζαν, ὡς τῇ τραγῳδίᾳ δοκεῖ, ἀεὶ μὲν ἀνωθούμενον, ἀεὶ δὲ κατασυρόμενον. Alciphr.in Epiſt. Μικρὸν δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς χαλάσαντες, ὅσοι ἰχθύων ἐξελκύσαμεν. μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδύνησε κατασύραι ὕφαλον τὸ δίκτυον ἐξωλκωμένον. Idē, Ὡς δὲ προσέβη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ πέλαγος ἀπέστιλβε, τὸ πορθμεῖον νεωλκηθὲν σκαφίδιον, σπουδῇ κατεσύραμεν, in mare deduximus. Κατασύρω quaſi de cælo detraho, vt Cicero loquitur, hoc eſt è ſummo in imum deturbo, & euerto. Aretha in nonum Apocalypſ. Τοιαῦται γὰρ αἱ σαρκικαὶ ἡδοναί, αἳ τινες τῷ φαινομένῳ αὐτῶν ἐπιτέρπειν, τῷ ἑαυτῶν ὀλισθήματι τοὺς δελεασθέντας κατασύρουσι, id eſt de ſtatu mentis deducunt & deturbant: ad inferos detrahunt. Παρασύρω, τὸ παραφέρω καὶ παρατρέπω, male tracto, peruerto, diſtorqueo. Greg. εἰς Ἀθανάσ. de quodam ſcelerato loquens, Παρασύρων τῷ χρυσῷ τὴν ἀλήθειαν, ὃν δι᾽ ἀσέβειαν συναγόμενον ὄργανον ἀσεβείας οἱ πονηροὶ πεποίηνται. Idem κατ᾽ Ἰουλ. Εἰ δέ τις τῆς ἀληθείας αὐγαῖς διέβλεψε καὶ μικρὸν, ὡς ὀδηγῷ τῷ λόγῳ καὶ μὴ τούτῳ χρώμενος, ὑπὸ τοῦ πιθανωτέρου παρεσύρη, καὶ τοῦ μᾶλλον τοὺς πολλοὺς ἕλκοντος δι᾽ εὐχέρειαν, tranſuerſus trahitur. Idem, Ὑποποιεῖται δὲ τὸ στρατιωτικὸν, τὸ μὲν δι᾽ ἑαυτοῦ, τὸ δὲ διὰ τῶν ἐν τέλει. τὸ μὲν, τὴν τιμὴν ἠπατώμενον. τὸ δὲ, ἁπλότητι παρασυρόμενον, propria ſtoliditate atque imperitia ſeductum, & in diuerſum à commoda via abductum. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτοῦντ. ὥσπερ οἱ ποταμοὶ ἀνυπόστατοι λαβόντες τὴν αὔξησιν, τῷ βιαίῳ τῆς φορᾶς τὸ ἐνιστάμενον παρασύρουσιν, omnia obſtantia tranſuerſa auferunt. Significat etiam peruerſè & perperam interpretor. Idem Gregorius Baſilio, Ἐπειδὴ σύστασις αἱρετικῶν καταρρέγνυσι τὴν ἐκκλησίαν, καὶ δέος παρασυρῆναι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Significat etiam idem quod abſtraho & auello. Diodorus in hiſtoria Alexādri, Ὥστε πολλῶν μὲν βραχίονας σὺν αὐταῖς ταῖς ἀσπίσιν ἀποκόπτεσθαι, οὐκ ὀλίγων δὲ τραχήλους παρασύρεσθαι. Lucian. in Nigrino, de voluptate loquens, Ὑφ᾽ ἧς δὴ ῥεούσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί, παρασύρεται γὰρ τῆς ψυχῆς ἀποκλειομένης πάντων, αἰδώς τε καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη. τὴν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γινόμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. In Hippiatr. legimus de equo torminoſo, Παρασύρεται τῆς κοιλίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ventrem humi apprimit diſtorquendo. Διασύρω, obtrecto, conuicior. & διασυρμὸς obtrectatio, vt omnibus notum eſt. Διασύρω etiam diſtraho, ægre traho. vt ἐπισύρω in Hippiatr. Ὅταν σπαράζων ὀλισθήσῃ, καὶ πεσὼν διασυρῇ, id eſt, Quum membris diſtractis agitatur, vt ranæ innatātes. Sequitur enim, Καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ. Ὑποσύρω ſtirpitus euello: imminuo, ſubduco. Chryſoſt. ad Rom. x i i, διὸ καὶ συνεχῶς ὑποσύρει τὸ νόσημα, καὶ καταστέλλει τὴν φλεγμονήν. Alibi in eodem Ὑπορύττω pro eodem dicit, interpretans illa verba, μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ᾽ ἑαυτοῖς. Διὰ τούτων (inquit) πάλιν τὴν ἀπόνοιαν ὑπορύττει, καὶ τὸ φύσημα καὶ τὴν φλεγμονὴν καταστέλλει. Greg. ἐν τῷ περὶ φιλοπτωχίας, pro allicio vſus eſt, & ſubdolè attraho, vt mea fert opinio. ἀφ᾽ οὗ δὲ φθόνοι καὶ ἔριδες καὶ ἡ δολερὰ τοῦ ὄφεως τυραννὶς, ἀεὶ τῷ λίχνῳ τῆς ἡδονῆς ὑποσύρουσα καὶ ἐπανιστῶσα τοῖς ἀσθενεστέροις τοὺς θρασυτέρους, ἐρράγη τὸ συγγενὲς εἰς ὀνομάτων ἀλλοτριότητας, id eſt ſeruus & liber vocabula eſſe cœperunt hominum contra ius naturæ. Κλέπτειν autem τὴν κατηγορίαν à Lyſia dictum eſt pro occulere & ſupprimere. hoc enim κλέπτω ſignificat, Τοῖς ὀνόμασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ ὀνόματα, ὥσπερ εἴωθε, id eſt crimina ſupprimere, alioſum transferre

Παρασύρω.

Διασύρω.

Βατραχίζω.

Ὑποσύρω.

Ὑπορύττω.

Κλέπτω.

exquiſitis vocabulis. id ferè quod Demoſthenes & Lyſias ἐπισύρειν dixerũt. Xenoph. de hipparchi officio loquens, Χρὴ δὲ μὴ τὰ τῶν πολεμίων μόνον κλέπτειν ἐπίστασθαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας ἅμα κλέπτοντα, ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολε-
Κλέπτομαι. μίοις ἐπιτίθεσθαι. Et Κλέπτεσθαι dicitur is qui celatur, & hoc modo fallitur, & quem res quæ agitur latet. Gregor. de permiſſa circuncisione loquens poſt baptiſmum, Καὶ γεγόνασιν ἀντὶ ἐθνῶν Ἰουδαῖοι, ἀντὶ δὲ τούτων Χριστιανοί, ταῖς κατὰ μέρος μεταθέσεσι κλαπέντες ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, id eſt ſenſim ea demutatione ad legem euangelicam ita aſciti & allecti, vt falli viderentur. latebat enim eos quid ea permiſſione ageretur. Idem in primo contra Iulianum, Ὡς τάχ' ἂν εἰς δουλείαν κλαπεῖσι τῷ ἡμέρῳ τῆς διαλέξεως. Quare etiam κλέπτεσθαι eſt decipi & circunueniri. Idem de baptiſmo, Ἐὰν ἀεί τι σήμερον παρατρέχων, ἐπιτηρῇς τὸ εἰσαύριον, ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ κλεπτόμενος, id eſt ſenſim prolatãdo cũctandóq; tandẽ ante baptiſmũ moriare, & hoc dono diuino priueris atq; frauderis. Inde Κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν apud AEſchinẽ pro fallere aures iudicũ, & artificio dicendi obrepere iudicibus. Quale eſt, Ὅταν δὲ ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν, παρακαλῇς κακοῦργον ἄνθρωπον καὶ τεχνίτην λόγων, κλέπτεις τὴν ἀκρόασιν, βλάπτεις τὴν πόλιν, καταλύεις τὴν δημοκρατίαν. καὶ τί δεῖ σε Δημοσθένην παρακαλεῖν. inde illud Homericum, Μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ Κλέπτε νόῳ. ἀντὶ τοῦ φενάκιζε καὶ παραλογίζου. Alibi cum accuſatiuo Iliad. ξ. iunxit, de ceſto Veneris loquens, Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησε, πεφενάκικε. Heſiod. in Theog. Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν, id eſt fallere ac latere. Sophocl. in Electra, Ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἡδεῖαν φάτιν
Κλέμμα. Φέρωμεν αὐτοῖς τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας, id eſt ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι. Κλέμμα etiam apud AEſchinem non modo peculatum, & pecuniã interuerſam, ſed etiam obreptionem ſignificat & circunſcriptionem. Plato lib. III. de Repub. docet hoc verbum κλέπτειν non longe abeſſe à ſignificatione ver-
Γοητεύειν. bi Γοητεύειν. ſic enim inquit, Καὶ μὴ δοκοῦσιν ἄκοντες ἀληθοῦς δόξης στερίσκεσθαι. οὐκοῦν κλαπέντες, ἢ γοητευθέντες, ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν. οὐδὲ νῦν ἔφη μανθάνω. κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω, καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους, ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ, λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει, id eſt quaſi furto circunſcriptos eos dico, quique ab opinione deducti ſunt, quique obliuione capti. quippe his tempus, illis oratio ita ſuſtulit, vt latuerit furtũ. Τούς γε μὴν γοητευθέντας ὡς ἐγῷμαι, κἂν σὺ φαίης εἶναι, οἳ ἂν μεταδοξάσωσιν, ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες, ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες. His verbis apparet γοητεύειν eſſe ſtupore & velut maleficio afficere, ſtuporéque affectũ decipere, vt qui voluptaria titillatione permulſi quaſi maleficio affecti, pericula & incõmoda non intelligũt. itaq; de rebus ſuis malè conſulũt. Sic in Phædone, Καὶ τοῦτο θεραπεύουσα καὶ ἐρῶσα, καὶ γεγοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ, ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν. Idẽ in Philebo de voluptate loquẽs, Ὥστε καὶ τοῦτο
Γοήτευμα. αὐτῆς τὸ ἐπαγωγόν, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴ εἶναι. Inde Δυσγοήτευτος, qui nõ facilè
Δυσγοήτευτος. vel illecebris vel ſtupore obligatur. Idẽ in eodẽ tertio, Οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματ' ἄττα κομιστέον, καὶ εἰς ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον, βασανίζοντας πολὺ μᾶλλον ἢ χρυσὸν
Κλέπτειν. ἐν πυρί, εἰ δυσγοήτευτος καὶ εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται. Verùm Κλέπτειν vt dixi eſt occultare, & aliquid ita habere vt non appareat. Xenoph. in eodem Hip-

parch. ἣν δ᾽ αὖ τοὺς πολλοὺς, ὀλίγους εἶναι δοκεῖν ἐθέλῃς, ἣν μὲν σοι χωρία ὑπάρχῃ εἰ̃α συγκρύπτειν, δηλονότι τοὺς μὲν ἐν τῷ φανερῷ ἔχων, τοὺς δ᾽ εἰς τὸ ἄδηλον ἀποκρύπτων, κλέπτοις ἂν τοὺς ἱππέας, furtim habere & occultè poteris. Greg. de Iuliano, Τὰς δὲ περιπόσεις τε καὶ φιλοτησίας, αἷς δημοσίᾳ τὰς πόρνας περιέπινέ τι ἢ ἀντιπροὐπίνετο, ἀποκλέπτων τὸ ἀσελγὲς μυστηρίου προσχήματι, πῶς οὐ θαυμάζειν ἄξιον; Vernacula etiam lingua dicunt, tu mihi hoc furatus es, hoc eſt clam me habuiſti. Ponitur & pro occultum facinus ſtruere, furtímque moliri. Idem de eodem, quē mortis Conſtantii cauſam auctorémque fuiſſe ſignificat, Κατὰ προθεσμίας τινῶν, ἀπορρητοτέρας τε καὶ βαθυτέρας, καὶ σπουδῆς ἐπὶ θάνατον οὐ δημιουργὸς αὐτὸς ἦν, κλέψας τινὶ τὴν εἴσοδον τὴν ἐπιχείρησιν, occultè quodam familiarium corrupto hoc molitus. Significat etiam fallaciter interpretari aliquid, & veritatem diſcenti ſubducere, & diſſerendo obſcurare & inuoluere. Idem in ſecundo περὶ υἱοῦ, Τὰς δὲ παρὰ τὴν θείων γραφῶν ἐνστάσεις τε καὶ ἀντιθέσεις, αἷς οἱ τοῦ γράμματος ἱερόσυλοι, καὶ τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτοντες τοὺς πολλοὺς σφετερίζονται, συλλήβδην μὲν ἤδη λελύκαμεν. Ἐπίκλοπος inde dicitur ſubdolus & vafer & verſutiloquus. vt Iliad χ, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων. & Odyſſ. λ, Ὦ Ὀδυσεῦ, τὸ μέν οὔ τί σ᾽ ἐΐσκομεν εἰσορόωντες Ἠπεροπῆά τ᾽ ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον. ἀντὶ παραλογιστοῦ. Greg. de Pandora, Δαίμονας ἀμφότεροι δ᾽ ἀμφὸν ἐπίκλοπον εἰς ἓν ἀγείρας, Συμφερτὴν ἀπάτην ἀνδράσιν ἐμπελάσαι. quod ab Heſiodo ſumpſit, τῷ δ᾽ ἄρα ψεύδεα αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος τεῦξε Διὸς βουλῇσι. Κελεύω, iubeo. ὅθεν τὰ κελευόμενα ποιεῖν, vt τὰ προσταττόμενα ποιεῖν, imperata facere. Κελεύω etiam hortor & permitto voce actiua dicitur. Lyſ. Ἡ δὲ θεράπαινα τὸ μὲν πρῶτον ἔξαρνος ἦν, καὶ ποιεῖν ἐκέλευεν ὅ, τι βούλομαι, & ſinebat me torquere ſe, aut aliud de ſe ſtatuere. Ἐγκελεύειν, hortari, incitare. Xenoph. ἐν κυνηγετικῷ, Εἰ δὲ οὕτω ἐγκελεύειν ταῖς κυσί, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις. Ibidem, Ἐπιλύσαντα τὰς κύνας, καὶ ἐπικελεύσαντα. Dicitur etiam ἐγκελεύεσθαι hortari, voce paſſiua. Similiter & Ἐπικελεύεσθαι. Plutarchus in Antonio, de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclaue, Τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανεν, ἐπικελευομένων τῶν κάτωθεν, καὶ συναγωνιώντων. Διακελεύομαι tātùm voce paſſiua, vt παρακελεύομαι. Iſocrat. in Paragr. Τοσοῦτον ὑμῖν παρακελεύομαι μνημονεύειν ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον. Lyſ. Παρακελεύομαί σοι τοῦτο. Παρεγκελεύομαι. Plutarch. in Apophth. Πολλῶν συντρεχόντων πρὸς αὐτὸν, καὶ παρεγκελευομένων ἐκεῖνον τὸν λόφον καταλαβεῖν.

Ἐπίκλοπος.

Κελεύω, & ſ. compoſita.

Ἐπικελεύω.

Ἐπικελεύομαι.

Διακελεύομαι.

Παρακελεύομαι.

Παρεγκελεύομαι.

Ἀνταίρω, contendo, renitor, contradico. Plutarch. Κάτων δὲ Σκηπίωνι πρὸς τὴν Φαβίου δύναμιν ἀνταίροντι, πρὸς οὐδὲν ἐποιήσατο ἡγέεσθαι διαφορᾶς. Plato in Euthyd. Ὥστε οὐδὲν αὐτοῖς οἷόν τ᾽ εἶναι μηδ᾽ ἀνταῖραι. οὕτω δεινὼ γεγόνατον ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαι. Et Demoſthenes itidem. Plena autem locutio eſt ἀνταίρειν τὰς χεῖρας, vt apud Syneſium. ad Theophilum enim ſcribens ita inquit, Διόπερ οὐκ ἀνταίρουσι χεῖρας, ἀλλ᾽ ἱκετεύουσι, non reſiſtunt, ſed ſuppliciter deprecantur. Dicitur & ἀνταίρομαί σοι, quod athletarum eſt, cum ſurgunt pugnaturi. ſicque Lucianus vſus eſt. Plenus autem ſermo eſt ἀνταίρομαι τὰς χεῖρας, vel τὰ ὅπλα, vt Libanius in Declamation. Καὶ ἡμεῖς οἱ θεοὶ οὐκ ἀντιπείσομεν, οὐδὲ ὅπλα ἀνταιρόμεθα. Ἀρέσκω σοι, placeo tibi. ἀρέσκω σε, ἀντὶ ἀρεστὸς φαίνομαι, & probo me tibi. Syneſ. Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, ἔξεστι βουλεύσασθαι τὸ λῷον τῇ τε πόλει, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις, κἀμοί, Quoniam vobis his nō ſatiſfacimus, noſ-

Ἀνταίρω.

Ἀνταίρομαι.

Ἀρέσκω.

met vobis non approbamus. Plato lib.v I I I.de Repub. Ὅπου δή γε ἡ ἐξουσία, δῆλον ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευὴν τοῦ αὑτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι, quam maximè ipſe probet. Idem, ὃς ἂν αὐτὸν ἀρέσκῃ τρόπος, τοῦτον ἐκλέξασθαι. Et in Legib. Ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε τοῦτ' ἀρέσκει, παρ' Ὁμήρου χρὴ μανθάνειν. & lib.v I I, Οἷς δ' ἂν μὴ ἀρέσκῃ τῶν διδασκάλων, μὴ χρῆσθαι τούτοις συνεργοῖς, quibus autem præceptoribus hæc non placebunt, iis ne vtatur ad docendos

Ἀρέσκομαι. pueros. Ἀρέσκομαι, acquieſco, & mihi ſatiſfit, & placet conditio, datiuo. Lucianus, Δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι. Ariſtot. in I x. Ethicorum, Εἰ γὰρ ὁ μὲν διαμένοι τὴν διάνοιαν παῖς, ὁ δ' ἀνὴρ εἴη οἷος κράτιστος, πῶς ἂν εἶεν φίλοι, μήτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι; cum iis eadem non placeant & probentur, id eſt τὰ αὐτὰ ἀποδεχόμενοι. Et in I I I I, Καὶ μᾶλλον ἄχθεται εἴ τι δέον μὴ ἀνάλωσεν, ἢ λυπούμενος εἰ μὴ δέον τι ἀνάλωσεν. καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, in hoc Simonidi non aſtipulatus, Simonidis ſententiam non probans. Pauſ. Καὶ τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Υρνηθοῖ μάλιστα, id eſt, filiarum Hyrnethò maximè probans amánſque. Et ἠρέσθην. Idẽ in Corinth. Τὸν οἰνοχόον παῖδα, οὐκ ἀρεσθεὶς τῷ δοθέντι πόματι, παίει τῷ

Ἐξαρέσκομαι. δακτύλων ἑνί. Accuſatiuo autẽ iunctũ ſignificat idem quod placo. Xenoph. ἀπομν. I I I I, Νόμος δ' ἐστὶ πανταχοῦ κατὰ δύναμιν ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. ὅθεν Ἐξαρέσκομαι, quod & cum datiuo & accuſatiuo conſtruitur. Demoſth. Ἐὰν τοῖς κυρίοις δώροις ἐξαρέσηται. Xenophon datiuo ferè ſemper, vt in OEcon. Καὶ γὰρ ἡ περιβαλλευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας, καὶ αὐτοὺς χρῆσθαι.

Ἀρεστός. Ἀρεστὸς placitus, gratus. Ὅπως ἀεὶ ἀρεστὸς ὦ τῇ πόλει, πράττων τὰ πολιτικά. Plutarch. Τοῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἦν ἀρεστός. Et in Cæſare, Ἀρεστὸς τῷ

Ἄρεσκος. δήμῳ, popularis. Ἄρεσκος eſt blandus & gratiæ aucupator, & captator, qui apud omnes gratioſus eſſe cupit, ab omnibúſque gratiam inire. vt in libro quì Theophraſti χαρακτῆρες inſcribitur, Ὁ δὲ ἄρεσκος ἀμέλει τοιοῦτός τις οἷος παρακληθεὶς πρὸς δίαιταν (id eſt arbiter ab vna parte electus) μὴ μόνον βούλεσθαι ἀρέσκειν ᾧ πάρεστι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀντιδίκῳ, ἵνα κοινὸς εἶναι δοκῇ. Vulgò curialis dicitur.

Ἀρέσκεια. In eodem, Ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστι μὲν, ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ, ἡδονῆς παρασκευαστική. Comitas aſſentatrix Latinè dici poteſt. Ariſtotel. in I I I I. Ethic. Ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν, οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι, οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες, καὶ οὐθὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλ' οἰόμενοι δεῖν ἄλυποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quaſi obſecundatores, ac ſeſe omnibus dantes. In nono autem, huiuſmodi homines amicos ciuiles vocat, non priuatos, Οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους.

Ἀνθρωπάρεσκος. Inde illud Apoſtoli ad Corinth. v I, Μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ. Laërt. in Pythag. Ἀπείχετο καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων καὶ διηγημάτων, ab omni facetoſa vrbanitate. Diodor. de funere Hepheſtionis, Τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, κατεσκεύαζεν εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, καὶ τῶν ἄλλων θαυμαζομένων παρ' ἀνθρώποις, id eſt hoc maximè ſpectans, quo modo regis gratiam ea ratione ini-

Ἀρεσκεύομαι. ret. Et verbum Ἀρεσκεύομαι, comiter appello, comiter cum aliquo ago

Ἀρέσκευμα. & blandior. ὅθεν Ἀρέσκευμα, blanda appellatio & adulatoria. Plutarch. in Demetr. Τὸ δ' ὑπερφυέστατον ἐνθύμημα τοῦ Στρατοκλέους (οὗτος γὰρ ἦν ὁ τῶν σοφῶν

τούτων καὶ περὶ τῶν κακουργὸς ἀρεσκευμάτων) ἔγραψεν ὅπως οἱ πεμπόμενοι κατὰ ψή-
φισμα δημοσίᾳ πρὸς Αντίγονον καὶ Δημήτριον, ἀντὶ πρεσβευτῶν θεωροὶ λέγοιντο. Απα- Απαρέσκω.
ρέσκω, diſpliceo, improbor. Thucyd. Καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλέοσιν ἀρέσκοντες ἐσ-
μὲν, τοῖς δ᾽ ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plutarch. in Cæſare, Ηρκει γὰρ ἔφη τὸ
μὴ χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Iungitur à Platone cum accuſatiuo, vt ἀρέσκω,
εἰ μέντοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. Σω. τὸ ποῖον δή. Θεαιτ. ὃ καὶ δοκεῖ, &c. Απαρέ- Απαρέσκομαι.
σκομαι, οὐκ ἀποδέχομαι, δυσαρέστως ἔχω καὶ δυσαρεστοῦμαι, ægrefero vel implacidé.
opponitur τῷ ἀρέσκομαι. Herodian. lib. v, Α περ ὁρῶντες οἱ στρατιῶται, οὐ πάνυ τι
ἀπεδέχοντο, ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀβρόμῳ μᾶλλον ἢ κατ᾽ ἄνδρα στρατιωτικόν.
Accipitur & ἀντὶ ἐξαρέσκομαι, id eſt placo. Νέμω diſtribuo, tribuo. Ariſto- Νέμω.
teles in v. Ethic. de iuſtitia ciuili loquens, Αλλ᾽ οὐ ταῦτά ἐστι τὰ δίκαια, ἀλλ᾽ ἢ κατὰ
συμβεβηκὸς, ἀλλὰ πως πραττόμενα, καί πως νεμόμενα δίκαια, ſed certo quodam
modo iura à iudice reddita, ſunt iuſta. Et paulo poſt, Κἀκεῖ τὸ μέλι καὶ οἶνον καὶ
καῦσιν καὶ τομὴν εἰδέναι ῥᾴδιον, ἀλλὰ πῶς δεῖ νεῖμαι πρὸς ὑγίειαν, καὶ τίνι, καὶ πότε, τοσοῦτον
ἔργον ὅσον ἰατρὸν εἶναι). Νέμω tribuo, id eſt ſum ſtudioſus alicuius rei, honorem
habeo, & magni pendo. Ariſtot. in Probl. ſect. xviii, Ολ ἐν οἷς οἴεται ἕκα-
στος κράτιστος εἶναι, ταῦτα προαιρεῖται. ὃ δ᾽ αἱρεῖται, ἐπὶ τοῦτ᾽ ἐπείγεται, νέμων τὸ πλεῖστον ἡ-
μέρας αὐτῷ. Impertio dicitur Απονέμω. Herodian. de Pertinace, Εκάστῳ τὸ Απονέμω.
κατ᾽ ἀξίαν ἀπονέμων. Cic. in Catone, Nuſquam enim tantum tribuitur æta-
ti. Quod Gaza dixit, Οὐδαμοῦ γὰρ τοσοῦτον ἂν ἀπονέμοιτο ἡλικίᾳ. Herodian. Μη-
δὲν ῥαθυμίᾳ μηδ᾽ ἀναπαύλῃ νέμων, Nihil loci quieti & deſidiæ relinquens.
Ariſtot. in viii. Ethic. Οτὰν γονεῦσι μὲν τέκνα ἀπονέμῃ ἃ δεῖ τοῖς γεννήσασι, γο-
νεῖς δ᾽ υἱέσιν ἃ δεῖ τοῖς τέκνοις. Νέμω τὸ χωρίον, vtor agro pro paſcuo. Xenoph.
Τί οὖν ἔφη ἐπεὶ ὄρη ἀγαθὰ ἔχετε, εἰ θέλοιτ᾽ ἐᾶν νέμειν ταῦτα τοὺς Αρμενίους, εἰ ὑμῖν μέλ-
λοιεν οἱ νέμοντες τὰ δίκαια ἀποτελεῖν; Quod etiam νομεῦσι χρῆσθαι ab eodem dici-
tur. Νέμω, paſco pecus. Lucian. Καταπλάμενος ἐς τὴν Νεμέαν, ἐκεῖ δέ που ὁ
Αργὸς βουκολεῖ καὶ νέμει τὴν δάμαλιν ἄϋπνος ὤν. Νέμω etiã τὸ διοικῶ, adminiſtro,
gero. Herodianus τοὺς σύγκλητον βουλὴν νέμοντας, pro ſenatu dixit non ſemel.

Νέμομαι, depaſcor, vt pecus depaſcitur, vt vlcus ſerpẽs. Dioſcor. Τὰ νεμό- Νέμομαι.
μενα τῶν ἑλκῶν ἐφιστᾶν, ſiſtens vlcera ſerpentia. Νέμομαι etiam fruor & poſ-
ſideo & victito. Ariſtot. in ix. de hiſtoria animalium de Ardea aui, Νέμεται
δὲ καὶ ἕλη, καὶ λίμνας, καὶ πεδία, καὶ λειμῶνας, viuit & paſcitur, καρποῦται. Idem, Απαν-
τα δὲ καὶ τὰ πλωτὰ καὶ τὰ μόνιμα τούτους νέμεται τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν φυῶσι. ἡ γὰρ οἰκεία
τροφὴ ἑκάστων ἐν τούτοις ἐστί. In Pandectis Græcis νέμεσθαι pro poſſidere dicitur.
& νομὴ, poſſeſſio, hoc eſt κάρπωσις. Quod Cicero imitari volens dixit, De-
paſci veterem poſſeſſionem Academiæ ab hoc acuto homine non ſine-
mus. Νέμομαι etiam partior. Liban. Απολλόδωρος οὖν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελ-
φὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Quod verbum frequens eſt apud oratores, eo modo
dictum quo μερίζομαι. Cum enim μερίζω καὶ καταμερίζω τὸ διαιρῶ ſignifi- Μερίζω.
cet καὶ διανέμω, tamen μερίζομαι καὶ καταμερίζομαι partior ſignificat, id eſt Μερίζομαι.
partem virilem vel legitimam recipio. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτοῦντας, Δαπανη- Καταμερίζομαι.
τικὸν γὰρ πλούτου ἡ θεραπεία τῶν δεομένων, ὀλίγα μὲν ἑκάστου πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἐπι-
μέλειαν δεχομένου, πάντων δὲ ὁμοῦ καταμεριζομένων τὰ ὄντα, καὶ περὶ ἑαυτοὺς δαπανών-
των. Idem, καταμερίζουσι γὰρ τὸν πλοῦτον πρός τε τὴν παροῦσαν χρείαν, καὶ πρὸς τὴν

μερίζουσιν, id eſt diuidunt in geminam expenſorum paginam. Διανέμομαι diripio & partior, vt raptores ſolent inter ſe partiri prædã. Ariſtot. in III. Politic. Τί γὰρ ἂν οἱ πένητες διὰ τὸ πλείους εἶναι, διανέμωνται τὰ τῶν πλουσίων, τοῦτ᾽ οὐκ ἄδικόν ἐστιν; Idem, Πάλιν οἱ πλείους τὰ τῶν ἐλαττόνων ἐὰν διανέμωνται, φανερὸν ὅτι φθείρουσι τὴν πόλιν, id eſt ἐὰν διαρπάζωσι, vt alibi dixit. & eodẽ modo Plato vſus eſt ad Dionyſiũ ſcribens. Hoc Cicero diuidere vocat in Philippicis, vt XIII, Cũ minaretur dominis, notaret domos, diuiſurũ ſe urbẽ palàm ſuis polliceretur. Et XI, Lentonẽ & Nuculã Italiæ diuiſores. Partiri verò appellat νέμεσθαι τὰ πατρῷα. pro Cluẽtio, Fecit hæredẽ eum adoleſcentẽ Oppianicum, cúmque partiri cũ Dinea matre iuſſit. Theophr. in V. de Cauſis, Τὴν δὲ τῆς τροφῆς ἐπιρροὴν ἕκαστον εἰς τὴν αὑτοῦ φύσιν καταμερίζεται καὶ δύναμιν. Ariſtoteles genitiuo iunxit in quinto Ethicorũ, Εἰ δὲ γινώσκων ἔκρινεν ἀδίκως, πλεονεκτεῖ καὶ αὐτὸς ἢ χάριτος ἢ τιμωρίας, ὥσπερ οὖν κἂν εἴ τις μερίσαιτο τοῦ ἀδικήματος. καὶ ὁ διὰ ταῦτα κρίνας ἀδίκως, πλέον ἔχει, quemadmodum ſi quis particeps fieret per iniuriam ablati. Νομὴ, διαίρεσις, μερισμὸς, νέμησις, pabulatio & præda. Xenoph.

Νομή. in VI. παιδείας, Πρὸς δὲ τούτοις ἐρωτῶν οὓς μάλιστα ᾤετο εἰδέναι τὴν χώραν, ὁπόθεν ἂν ὡς μάλιστα ὠφελοῖτο τὸ στράτευμα, ἐξῆγεν ἀεὶ πρὸς νομάς. Νομαὶ etiam τὰ νεμόμενα τῶν ἑλκῶν. Dioſc. Ἀμφοτέρων δὲ τὰ φύλλα ἵστησι νομὰς καὶ φλεγμονάς. Dicitur & de incẽdio. Polyb. in primo, Τῆς τοῦ πνεύματος βίας φυσώσης, τὴν νομὴν τοῦ πυρὸς ἐνεργὸν συνέβαινε γίνεσθαι καὶ τραχεῖαν. Νομεὺς etiam tributorem ſignificat. Syneſ. Μόνον ὁ θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομεύς. Idem, Εὔχομαι τὸν γινόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην. Ἐπινέμομαι, depaſcor, abſumo, populor.

Ἐπινομία. quod Herodianus de incendio, Thucydides de peſte dixit. Ἐπινομία ſic

Ἐπιμιξία. dicitur vt ἐπιμιξία, quaſi commercium paſcuarium, id eſt τὸ ἐν γῇ ἀλλήλων

Ἐπιγαμία. ἐξεῖναι νέμειν. vt ἐπιγαμία, connubialis neceſſitudo, ius cõnubiale. Xenoph. in tertio παιδείας, Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν πάντες καὶ ἔλαβον τὰ πιστά, καὶ ἐλεύθεροι μὲν ἀμφότεροι ἀπ᾽ ἀλλήλων εἶναι συνέθεντο, ἐπιγαμίας δὲ εἶναι καὶ ἐπεργασίας, καὶ ἐπινο-

Ἐπεργασία. μίας, καὶ συμμαχίαν δὲ κοινήν, εἴ τις ἀδικοίη ὁποτέρους οὖν. Eſt autem Ἐπεργασία ius arandi inter ſe, vt ἐπινομία paſcendi. hoc eſt ὁμιλία ἢ ἐπιτηδειότης ἢ φιλία

Ἐπεξεργασία. ἐπὶ τῷ νέμειν, καὶ ἐπὶ τῷ ἐργάζεσθαι τὴν γῆν. vt ἐπιμιξία ἐπὶ τῷ μίγνυσθαι. Ἐπεξεργα-

Ἐπεξεργάζομαι. σία eſt operis conſummatio & expolitio: & ἐπεξεργάζεσθαι abſoluere. Baſil. in Hexaëm. Διὰ τὸ ἐκεῖ μὲν ἐν κεφαλαίῳ παραδίδοσθαι οὐρανοῦ καὶ γῆς ποίησιν, ἐνταῦθα δὲ ἐπεξεργαστικώτερον τὸν τρόπον καθ᾽ ὃν ἕκαστον γέγονε, τὴν γραφὴν ἡμῖν παραδιδόναι. Idem in quarta homilia, de eorum incepto loquens qui coniungere mare AEgyptium volebant cum Indico, in quo Erythrum mare. Διόπερ ἐπέσχον τὴν ἐπιχείρησιν, πρῶτος Σέσωστρις ὁ Αἰγύπτιος, καὶ μετὰ ταῦτα βουληθεὶς ἐπεξεργά-

Ἐπεργάζομαι. σασθαι Δαρεῖος ὁ Μῆδος, id eſt opus abſoluere, id eſt ἐπεξιέναι τῷ ἔργῳ. Ἐπεργάζεσθαι, colere, arare. Pauſ. in Phocicis, Τοῦτο δὲ τὸ ἄγαλμα ἀμφικτυόνων ἐστὶν, ὅτε Φωκεῦσιν ἐπεργαζομένοις τοῦ θεοῦ τὴν χώραν, ἐπέβαλον ζημίαν χρημάτων. Plato lib. VIII. de Legib. ἐπεργάζεσθαι pro eo accipere videtur quod eſt plus æquo pro ſuo arare, de iis loquens qui terminos mouent, & fines ſuos iniuria promouent. Ὃς δ᾽ ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, τὸ μὲν βλάβος ἀποτινέτω. Idem, Διὸ χρὴ πάντως εὐλαβεῖσθαι γείτονα γείτονι μηδὲν ποιεῖν διάφορον, τῶν δὲ ἄλλων πέρι, καὶ δὴ καὶ ἐπεργασίας ξυμπάσης σφόδρα ἀεὶ διευλαβούμενον. Sic etiã

Ἐπινέμειν accipit pro in alieno paſcere. Ibidem, Καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες, κρινόντων καὶ τιμώντων. • & Ἐπιμίγνυσθαι, commercia inire, inter ſe verſari, & libere commeare ad alteros. Ἐπιμίγνυσθαι. Thucydid. in principio libri ſecundi, Ἐν ᾧ πολέμῳ οὐδὲ ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους. Baſil. Greg. ὃ δὲ μέγιστον εἰπεῖν ἔχομεν τοῦ χωρίου, ὅτι ἥδιστον ἐμοὶ πάντων καρπῶν τὴν ἡσυχίαν τρέφει. οὐ μόνον καθότι ἀστικῶν χωρίων ἀπήλλακται, ἀλλ' ὅτι οὐδὲ ὁδίτην τινὰ παραπέμπει, πλὴν τῶν κατὰ θήραν ἐπιμιγνυμένων ἡμῖν. Dicitur & voce actiua Ἐπιμίγνυμι. Ἐπιμίγνυμι. Thucyd. in 1, Ἐμπορείας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης. Συμμίγνυμι dicitur voce actiua. quod ſignificat vires ſocio, caſtra caſtris adiungo. Συμμίγνυμι. Xenoph. in quinto παιδείας, Οὐκοῦν οἴεσθε νῦν αὖθις ἡδέως ἂν σὺν ἡμῖν ἐπιβῆναι Ἀσσυρίᾳ; ἔφασαν, καὶ σφόδρα γε εἴ πῃ δύναιντο συμμίξαι. τί δ' ἐν μέσῳ ἔφη, ἔστι που συμμίξαι; Et in vi. ἑλληνικ. Οἱ δ' ἐκ Τεγέας Ἀρκάδες παρῆσαν μάλα πολλοὶ ὁπλῖται, συμμίξαι μάλα βουλόμενοι τοῖς Μαντινεῦσι. Ἀναρτῶ, ſuſpendo, ἀνάπτω. Ἀναρτῶ. Demoſth. περὶ παραπρ. Μὴ δ' ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων καὶ ὑποσχέσεσιν, εἰς τοὔσχατον ἐλθεῖν τὰ πράγματ' ἐᾶσαι. Artemidor. in primo ὀνειροκρ. Ἀναρτᾶν ἑαυτὸν, ἀποθνήσκειν, σταυροῦσθαι. Alibi, Ὁ δὲ φυγὰς γενόμενος, ἀναρτήσας ἑαυτὸν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. Plutarch. in Othone, Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀπηρτημένων ταῖς ὄψεσι, Cum omnes eum oculis deſignarent ex eo ſuſpenſi: cum omnes in eum verſi eſſent, nutum eius expectantes, & ex vultu eius pendẽtes. Liuius, Tot populos inter ſpẽ metúmq; ſuſpenſos animi habetis. Cic. in Verr. act. vltima, Cum ſeruorũ animos in Sicilia ſuſpẽſos propter bellum Italiæ fugitiuorũ videret. Idem in Epiſt. Quid ſcriberem nõ habebam. omnia enim erant ſuſpenſa propter expectationem legatorũ, πάντα γὰρ ἀνήρτητο. πάντα γὰρ μετέωρα ἦν. Ἀναρτῶμαι voce paſſiua tantùm, Ἀναρτῶμαι. concilio mihi, & aſciſco, amicitiáque deuincio. Xenoph. in exordio παιδείας, Ἀνηρτήσατο δὲ τοσαῦτα φῦλα ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. Idem alibi, Κῦρος δὲ κατέμενε καὶ αὐτοῦ ἐτρέφετο. καὶ ταχὺ μὲν τοῖς ἡλικιώταις προσιὼν συνεκέκρατο, ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι, ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, amicos & bene cupientes reddidit ſuo congreſſu, ita vt diuelli ab eius amicitia non poſſent. Ἀναρτᾶν verò ἑαυτὸν eſt ſpem ſuam & præſidium in aliquo locare, & cum eo vitæ ſubſidia ſociare. Demoſth. ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων, Ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις τινὰ κτησαμένοις φιλίαν καὶ κατορθοῦσιν, ἐν πᾶσι πλεονεκτεῖν ὑπάρχει. τοῖς δ' εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτοὺς, οὐ μόνον κατὰ τὰ ἄλλα ἔλαττον ἔχειν ὑπάρξει, ἀλλὰ καὶ τὰς συμφορὰς βεβαίας τούτοις μόνοις τῶν ἄλλων μένειν, id eſt, qui populo ſe adiungunt, & populares eſſe volunt. Ἀπαρτῶ τὸ χωρίζω, dirimo, diſtraho, diſſocio. & Ἀπαρτῶ. Ἀπαρτῶμαι. Ἀπαρτῶμαι, dirimor, ſeparor. Demoſth. περὶ στεφάνου, Καί με μηδεὶς ὑπολάβῃ ἀπαρτᾶν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω, Nemo me exiſtimet abducere orationem & auertere ab ipſis criminibus. Quod ipſe alibi dixit ἐπισύρειν τὰ πράγματα, hoc eſt quaſi tergiuerſari, nec pedem cum accuſatore conferre. Inde Ἀπαρτῶμαι, aberro, longius digredior. Athen. Ἀπαρτώμενοι τῆς ἀληθείας ἐπιπλεῖον, καὶ μανικῶς ἁμαρτάνοντες, longius à veritate auerſi & aberrantes. Xenoph. ἢν δὲ πορευομένων ποι τῶν πολεμίων, ἀπαρτᾶταί τι ἀσθενέστερον τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἢ θαρροῦν ἀποσκεδαννύηται, οὐδὲ ταῦτα χρὴ λανθάνειν, Si quod agmen ab exercitu longius iam imprudens abfuerit, aut

fiducia ſui palari prædabundè viſum fuerit, minus tamen quàm vt par eius copiis eſſe poſſit, id eum fugere nó oportet. Theophraſt. in tertio de Cauſis, Ἀλλ' αὕτη μὲν ἀπηρτημένη πως ἐστὶ τῆς αἰσθήσεως, αὗται δὲ ὁμολογούμεναι καὶ ἐμφανεῖς, longè abeſt à ſenſu. Themiſt. in primo de Anima, Τὰ μὲν γὰρ ἀπηρτημένα τῶν συμβεβηκότων, καὶ λίαν ἔξω τῆς φύσεως, οὐδὲν ἡμᾶς ὀνήσει πρὸς τὴν εὕρεσιν τῶν ὁριζομένων, hoc eſt, τὰ μὴ καθ' αὑτὰ συμβεβηκότα, ſed longius aſſumpta, & quæ procul abſunt ἀπὸ τοῦ τί ἦν εἶναι τοῦ ὑποκειμένου. Ἀπαρτῶ etiam ſuſpendo & alligo. Lucian. in Timone, Ἡ βελτίστη δὲ πενία τότε ἀναστᾶσα κάμνοντί μοι παρέσχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὑτῆς ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας μοι

Συναρτῶμαι. ἀπαρτήσασα. Συνήρτημαι, τὸ ἀκολουθῶ. Plutarch. περὶ τοῦ ΕΙ τοῦ ἐν Δελφοῖς, Ἀλλ' ἀκόλουθα τοῖς γεγονόσι τὰ γιγνόμενα, τά τε γινησόμενα τοῖς γιγνομένοις ἕπεται καὶ συνήρτηται. Idem, Ὅτι δὲ εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστιν, οὐδὲν ἄλλο ζῶον συνίησι πλὴν ἄνθρωπος, ἡγουμένου τε καὶ λήγοντος, ἐμφάσεώς τε καὶ συναρτήσεως τούτων καὶ σχέσεως πρὸς ἄλληλα καὶ

Συνάρτησις. διαφορᾶς μόνος ἔχων ἔννοιαν, ἐξ ὧν αἱ ἀποδείξεις τὴν ἀρχὴν λαμβάνουσι. συνάρτησιν

Ἀπαρτίζω. ἀντὶ τῆς ἀκολουθίας dixit. Ἀπαρτίζω, τὸ ἀρτίως συμπληρῶ, τουτέστιν ἁρμοδίως καὶ ἡρμοσμένως, hoc eſt omnibus numeris expleo. ſed ferè abſolutè ponitur. Ariſtoteles in quinto Politicôn docens vix iam fieri poſſe, vt iuſtum vllum ſit regnum, ita inquit, Οὐ γίγνονται δ' ἔτι βασιλεῖαι νῦν. ἀλλ' ἄν περ γίγνωνται, μοναρχίαι καὶ τυραννίδες μᾶλλον, διὰ τὸ βασιλείαν ἑκούσιον μὲν ἀρχὴν εἶναι, μειζόνων δὲ κυρίαν. πολλοὺς δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους, καὶ μηδένα διαφέροντα τοσοῦτον, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος, καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, vt æquare prudentia & grauitate morum poſſit magnitudinem dignitatis & principatus. Quare & pro quadrare ponitur. Idem in quinto de hiſtor. animalium, Πολλὰ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐκτροφὰς τῶν τέκνων στοχαζόμενα, ποιοῦνται τὸν συνδυασμὸν ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ, id eſt ἐν τῇ καθηκούσῃ, vt ipſe alibi. hoc eſt ita quadráte cum fœtuum nutricatione, vt hyemi anteuertat, quæ inimica eſt fœtationi. Et rurſus in quinto de generatione, Ὅταν οὖν μὴ δύνηται ἡ φύσις ὁμοίως ἀπαρτίσαι, ἢ πέψασα τὸ ἐν ἀμφοτέροις ὑγρόν, ἢ μὴ πέψασα, ἀλλὰ τὸ μέν, τὸ δὲ μή, τότε συμβαίνει γίνεσθαι ἑτερο-

Adæquare. γλαύκους. Hoc in loco ſignificat adæquare. quod verbum abſolutè interdum ponitur ſuppreſſo caſu accuſatiuo, vt apud Græcos. vt Cicero ad Atticum locutus eſt his verbis, Senatorum vrna copioſè abſoluit, Equitum adæquauit, ἀπήρτισε καὶ ἀσχώμαλος ἐγένετο. vel ad verbum, ὡμάλισε καὶ

Ὁμαλίζω. ἔτυχεν ὁμαλίσασα. Eſt enim Ὁμαλίζειν, æquabiliter aliquid facere, vel fieri, & procedere. Ariſtoteles, Διὰ τὸ τὴν τοῦ θερμοῦ φορὰν ὁμαλίζειν εἰς τὸ πρόσθεν, abſolutè dixit. Xenophon de tritura tritici loquens, Στρέφοντες γάρ, καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ὑποζυγίων ἀεὶ ὑποβάλλοντες τὰ ἄτριπτα, μάλιστ' ἂν ὁμαλίζοιεν, καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν. Idem, Ὅπως τὸ δινούμενοι κόπτωσι, καὶ ὁμαλίζηται ὁ ἀλοητός, id eſt ſpicæ

Ὁμαλύνω. æqualiter tundentur & terentur. Quod etiam Ὁμαλύνειν dicitur ab Ariſtotele in ſexto τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Εἰ γὰρ ὑγιάσθη, δεῖ ὁμαλυνθῆναι, ad æqualitaté redigi. Hoc Ἀπαρτίζειν dixit idem in primo Meteorologicôn, vbi ἀπορῶν διὰ τί οὐ συνίσταται τὰ νέφη ἐν τῷ ἀνωτάτω τόπῳ τοῦ ἀέρος, ita inquit, Οὐδὲν γὰρ κωλύει καὶ διὰ τὴν κύκλῳ φορὰν κωλύεσθαι συνίστασθαι νέφη ἐν τῷ ἀνωτάτω τόπῳ. ῥεῖν γὰρ ἀναγκαῖον ἅπαντα τὸν κύκλῳ ἀέρα, ὅσος μὴ ἐντὸς τῆς περιφερείας λαμβάνεται τῆς ἀπαρτιζούσης, ὥστε τὴν γῆν σφαιροειδῆ εἶναι πᾶσαν. Fluidum enim eſſe vniuerſum aërem

neceſſe eſt qui non coercetur intra orbem ſic æquum vndique, vt terram abſolutè globoſam efficiat. Quibus verbis ſignificat ſuperficiem circularem per ſumma montium cacumina circunſcriptam, & intra caua intermedia aërem iam non fluxum, ſed concretum ambientem, quæ materia eſt nubium. Ὁμαλότης, æqualitas, æquabilitas. Galen. Κοινὸν δὲ ἅπασι τοῖς ἐφημέροις ἡ ὁμαλότης τοῦ σφυγμοῦ, pulſus æquabilis. & Ariſtoteles ὁμαλότητα τὴν ὑγίειαν vocat. cui opponitur ἀνωμαλία. qui etiam in ſecundo Politicôn ὁμαλότητα τῶν κτήσεων καὶ οὐσιῶν vocat, quam Cicero donorum æquationem in ſecundo Officiorũ, Capitalis eſt (inquit) oratio ad æquationem bonorum pertinens. Ariſtoteles ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις καὶ ἰσάζειν dixit. Ὁμαλὴς etiã vt ὁμαλὸς ab eodem dicitur, vt ἀνώμαλος & ἀνωμαλής. Athenæus ὁμαλῆ δίαιτ appellat æqualitatem ciuilem, cui opponitur πλεονεξία. Ἰσάζω etiam interdum abſolutè ponitur, vt Cicero adæquare poſuit. Ariſtotel. in quinto Politicôn, Κινοῦνται δ᾽ αἱ πολιτεῖαι, καὶ ὅταν τἀναντία εἶναι δοκοῦντα μέρη τῆς πόλεως, ἰσάζῃ ἀλλήλοις, οἷον οἱ πλούσιοι, καὶ ὁ δῆμος. μέσον δ᾽ ἢ μικρὸν ἢ μηθὲν πάμπαν, hoc eſt cum numerus vtrinque adæquat, & æqualis eſt, ὅταν μηδέτερον μέρος ὑπερέχῃ τοῦ ἑτέρου. Ipſe alibi ἰσάζοντα ζυγὰ vocat æquilibrium in Problematis. Ἰσάζω etiam aliquando ἀντὶ τοῦ ἰσοδυναμῶ ponitur. vt idem de pollice manus, Ἵνα ἰσάζῃ εἷς ὢν πολλοῖς. Ἰσάζουσαι autem ψῆφοι dici poſſunt, cum iudices adæquant, aut eorum ſententiæ: atque etiam ἰσαζόμεναι, vt ipſe in Probl. ſect. vndetriceſima, Ἐπειδὴ οὐδεμίαν ὑπεροχὴν ἰσασθεισῶν τῶν ψήφων, κατὰ χώραν εἴασεν ὁ νομοθέτης. Verùm Ἀπαρτίζειν verbo commodè vſus eſt Gaza in libro de Menſibus, Ἀπορήσειε δ᾽ ἄν τις εἴγε τοὺς χρόνους Ἀθηναῖοι ἦγον κατὰ τὴν τῆς σελήνης φορὰν, Ῥωμαῖοι δὲ κατὰ τὴν ἡλίου λογίζονται, πῶς ἂν οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐφαρμόζοιντο τοῖς τῶν Ῥωμαίων μησὶν, ὥστε καὶ ἀπαρτίζειν ἀεὶ, id eſt vt adæquent, & alteri cum alteris ita cõpetant in exitu, vt ſemper ſimul finiantur. Dicitur & συναπαρτίζειν pro eodem. Themiſt. in III. Phyſicôn, Ὅτι δὲ ἀναγκαίως ἀκολουθεῖ τῷ πεπεράνθαι τοὺς τόπους, πεπεράνθαι καὶ τὰ σώματα, τίς οὐκ οἶδε. συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, id eſt æqua eſſe magnitudine. Ἀπαρτισμὸς ἡ συμπλήρωσις, complementum, cum numeri omnes iuſtè complentur. Quare Lucæ decimoquarto vbi legitur, Πρῶτον καθίσας ψηφίζει τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν, ἀπαρτισμὸς ſignificat omnium partium iuſtam abſolutionem. eſt enim ἀπαρτίζειν ita rem abſoluere, nihil vt deſit, nec redundet. Hermogenes tomo quarto, Ἔστι δὲ ἀληθινὴ ἡ ἀπαρτίζουσα τὸ ἐπιχείρημα, καὶ συνάγουσα, ὡς τό γε ἑτέρως λέγειν, περιοδικῶς ἐστὶ λέγειν, οὐ περίοδον ποιεῖν. Idẽ alibi, Πνεῦμα μὲν οὖν ἐστὶ σύνθεσις λόγου, διάνοιαν ἀπαρτίζον, ἐν κώλοις καὶ κόμμασι μετρούμενον, πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ λέγοντος, id eſt verborum ambitus ſuis ac certis membris inciſiſve conſtans, ad vocem pronunciantis attemperatus, & quantum ſermonis vno ſpiritu proferre orator poteſt, qualis eſt fortaſſe περίοδος τετράκωλος. Quo vocabulo etiam ſignificatur ſumma impendiorum iuſtorum ſubducta cum pecunia quæ in numerato habetur. Nam qui domum ædificare inſtituit, is ſi frugi ſit, rationem impenſæ futuræ cum pecunia ſua colligit, vt ex eo videat quatenus exædificare poſſit. quod ſi ſummæ adæquent inter ſe, iam ſecurus

Ὁμαλότης. Ὁμαλής. Ἰσάζω. Ἀπαρτίζω. Συναπαρτίζω. Ἀπαρτισμός. Πνεῦμα.

Ἀπαρτιλογία. eſt operis. Hæc ratio Ἀπαρτιλογία dicitur, quam Cicero quadrantem ap-
pellat, cum nihil nec excurrit, nec deeſt. Herodotus in Polymnia, Καὶ τὰς
τετρακοσίας μυριάδας τοι τῶν στατήρων ἀποπλήσω παρ' ἐμεωυτοῦ, δοὺς τὰς ἑπτὰ χιλιά-
δας, ἵνα μή τοι ἐπιδέες ἔωσι αἱ τετρακόσιαι μυριάδες ἑπτὰ χιλιαδέων, ἀλλ' ᾖ τοι ἀπαρτι-
λογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη. Baſil. in Hexaëm. homil. III. interpretans illa
verba, καὶ εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι καλὸν, ita ſcribit, Τοιοῦτος οὖν δή τις ἔντεχνος ἐπαινέτης τῶν
κατὰ μέρος ἔργων ὁ θεὸς ἀναγέγραπται, τὸν προσήκοντα ἔπαινον καὶ πάντη ὁμοῦ τῷ
κόσμῳ ἀπαρτισθέντι πληρῶν, id eſt omnibus ſuis partibus abſoluto. Idem ho-
milia ſexta de luna loquens, quæ multipliciter conformatur, Καὶ σελήνην
Ἀπαρτίζω. (inquit) ὅταν ποτὲ πρὸς τὸν ἴδιον κύκλον ἀπαρτισθῇ, ἀρχηγὸν ἐποίησε τῆς νυκτός. ἀ-
παρτισθεῖσαν appellat πανσέληνον. Et rurſus, κατὰ τὰ ἄλλα δὲ σχήματα οὐ συναπαρ-
τίζεται τῇ νυκτὶ τὸ σεληναῖον φῶς, non æquè cum nocte integro lumine proté-
ditur. Et in decima, ἐκ τῆς μερίμνης βούλεται ἀπηρτισμένον καὶ τέλειον καὶ ἠκριβω-
Ἄρτιος. μένον αὐτοῦ ποιῆσαι τὸ φιλοτέχνημα. Eſt enim ἄρτιος omnibus partibus abſo-
lutus. vnde ἄνθρωπος ἄρτιος ab Apoſtolo dictus Poſter. ad Timotheum
cap. III. in fine, Ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισ-
μένος. vbi ἐξηρτισμένος ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένος εἴρηται. quo in loco OEcumenius,
ἄρτιος δέ ἐστιν ὁ ἀεὶ ἴσος, καὶ μήτε τοῖς λυπηροῖς κλινόμενος, μήτε τοῖς χρηστοῖς ἐπαιρό-
μενος, ἀλλ' ἀεὶ ὡσαύτως ἔχων ἐν πράγμασιν ἀνίσοις, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀπηρ-
Ἀπάρτιον προ- τισμένος καὶ πεπληρωμένος, exactus & abſolutus. Ἀπάρτιον προγράφειν, eſt au-
γράφειν. ctionem bonorũ facere, & auctionari. Plutarch. in Apophth. de Cicerone
loquens, Φαύστου δὲ τοῦ Σύλλα παιδὸς διὰ πλῆθος δανείων ἀπάρτιον προγράψαντος,
ταύτην μᾶλλον ἔφη τὴν προγραφὴν ἀσπάζομαι, ἢ τὴν πατρῴαν αὐτοῦ. Cicero pro Quin-
tio, Auctionem Narbone proſcribit ſe facturum. Dicitur etiã Ἀποκηρύττειν
τὰ πατρῷα, Κηρύττειν τὰ ὄντα. Demoſth. κατ' Ἀριστοκράτ. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κο-
μιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπαινίζοντες. Lucian. Ἀποκηρύξομεν
Ἀρτῶμαι. βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους. Ἀρτῶμαι, pendeo animi, & ſpem meam in ali-
quo collocatam habeo. Herodian. lib. IIII, Ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρ-
χὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. οὐ γὰρ περὶ ὅρων γῆς ἡ φιλονεικία, περὶ τῶν πάντων
δὲ πρὸς μέγαν βασιλέα. Cicero de lege Agraria, Nolo ſuſpẽſam & incertam
plebem Romanã obſcura ſpe & cæca expectatione pendere. Et ad Quin-
tum fratrem, Promiſſis iis, quæ oſtendit, non valde pendeo. Ἀρτῶμαι
ἔκ τινος, adiunctus ſum alicui, & ſocius, vel comes ſum, & aſſecla. Xenoph.
in ſexto Ἑλληνικῶν, Οὐκοῦν τοῦτο ἄδηλον, ὅτι Φαρσάλου προσηγμένης, καὶ τῶν ἐξ ὑ-
μῶν ἠρτημένων πόλεων, εὐπετῶς ἂν ἐγὼ Θετταλῶν ἁπάντων ταγὸς ἂν καταςαίην. Ver
ba ſunt ad Lacedæmonios dicta, de iis ciuitatibus quæ nomẽ Lacedæmo-
Ἀρτι. niũ ſequebantur, & eorum imperio accedebant & parebãt. Ἀρτι in cõpo-
Ἀρτίπους. ſitione interdũ integritatem ſignificat, interdum nouitatẽ. ἀρτίπους op-
ponitur τῷ χωλῷ. Lucian. Ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
Ἀρτίχειρ. τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ἀρτίχειρ opponitur τῷ κυλλῷ. Apud Platonem lib. VII. de
Legibus, ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες dicuntur qui vtroque pede & vtraq; manu
æque vtũtur, vt ſunt ἀμφιδέξιοι, nullo per diſſuetudinẽ vtendi debilitato.
Ἀρτίφωνος. Sic Ἀρτίφωνοι καὶ Ἀρτιεπεῖς dicti ſunt à recta & iuſta appellatione literarũ,
Ἀρτιεπής. & ab integritate vocis. Ἀρτιβλαστὴς autem qui nuper germinauit, apud
Theophraſtum,

Theophraſtú, Ὅταν ἀρτιβλαστῶν ὄντων ἐπιγένηταί τι πνεῦμα. Ἀρτιτελὴς, ὁ νεοτελὴς, Ἀρτιτελὴς, καὶ
recẽs initiatus Platoni in Phædro. Ἀρτιπαγὴς, nuper cõpactus Gregorio. τὰ ὅμοια.
Ἀρτιάζω, ludo par impar. Ariſtoph. Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν. Ἀρτιάζω.
& Ἀρτιασμὸς ludus ipſe vel luſio. Ariſtotel. in III. Rhetor. τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν Ἀρτιασμός.
τοῖς ἀρτιασμοῖς ἄρτια ἢ περιττὰ εἰπών. Ἀρτίφρων καὶ ἀρτιμελὴς legũtur apud Pla-
tonem lib. VII. de Repub. Eſt autem Ἀρτίφρων, cui ἀνάπηρος τὴν ψυχὴν op- Ἀρτίφρων.
ponitur. Quid autẽ ſit ἀνάπηρος ψυχὴ, ipſe docet. Καταρτίζω eſt coagmen- Καταρτίζω.
to, componóque. Et Καταρτίζω, luxata mẽbra in artus repono, apud AE-
ginetam. Et Καταρτισμὸς, inquit Galenus, ἡ μεταγωγὴ ὀστῶν ἐκ τοῦ παρὰ φύ- Καταρτισμός.
σιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν. Καταρτίζω etiam commotum & perturbatum com-
pono, quaſíque mentem emotam luxatámque in locum ſuum reſtituo,
καὶ καθίστημι τὸν ταραχθέντα. Plut. in Catone, Ἡμέτερον εἶπεν ἔργον οἰδοῦντα μα-
λάξαι καὶ καταρτίσαι. Significat etiam reficio & ſarcio. Polyb. in I. hiſtor. μετὰ
δὲ ταῦτα πάλιν οἱ Ῥωμαῖοι προσεπισιτισάμενοι, καὶ τὰς αἰχμαλώτους ναῦς καταρτίσαντες,
ἀνήγοντο, ποιούμενοι τὸν πλοῦν ὡς ἐπὶ τὴν Λιβύην. Et in tertio, Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς και-
ροὺς Ἀσδρούβας ὁ τεταγμένος ἐπὶ τῆς Ἰβηρίας στρατηγὸς, καταρτίσας ἐν τῇ παραχειμασίᾳ
τὰς ὑπὸ τἀδελφοῦ καταλειφθείσας τριάκοντα ναῦς, καὶ δέκα προσαναπληρώσας ἄλλας,
ἀνήχθη τετταράκοντα ναυσί. Significat etiã ἀπαρτίζω, hoc eſt perficio, abſoluo.
Chryſoſt. enarrans illud ad Rom. IX, ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργῆς
κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, σκεῦος (inquit) ὀργῆς ἐκάλεσε τὸν ἀπηρτισμένον οἴκοθεν καὶ παρ'
ἑαυτοῦ εἰς ἀπώλειαν, id eſt conſummatæ iniquitatis effectum. Καταρτίζω, ex
multis vnum compono. ex quo etiam ſignificat ad concordiã atque vna-
nimitatem deduco vel reduco. Dioſcor. in præfatione libri ſexti, Ὅθεν δὴ
τὸν ὑποπτεύοντα δεῖ παραιτεῖσθαι τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, καὶ πᾶσαν ἐπιτετα-
μένην ποιότητα γεύσεων ὅσαι εἰσὶ διὰ τῶν γλυκέων ἢ ἁλυκῶν ἢ ὀξέων διαφυλάττεσθαι,
Quare eũ qui ſibi metuit à veneficio, vitare oportet omnia edulia è mul-
tis rebus concinnata & compoſita. Herodot. in Terpſichore, Κατὰ δὲ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον ἡ Μίλητος αὐτή τε ἑωυτῆς μάλιστα δὴ τότε ἀκμάσασα, καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν
πρόσχημα. κατύπερθε δὲ τούτων ἐπὶ δύο γενεὰς ἀνδρῶν νοσήσασα ἐς τὰ μάλιστα στάσι, μέ-
χρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν. τούτους γὰρ καταρτιστῆρας ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἵλοντο
οἱ Μιλήσιοι. κατήλλαξαν δέ σφεας ὧδε Πάριοι. καταρτίζειν pro καταλλάττειν dixit, id eſt
diremptos conſociare, & diſſidentes cõciliare, perturbatos & ſeditionem
agitantes ſedare & componere. Paulus ad Galatas vltimo, Ἀδελφοὶ, ἐάν τι
προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον
ἐν πνεύματι πρᾳότητος, Si occupatus fuerit homo in aliqua offenſione, vos
qui ſpirituales eſtis, cõponite hominẽ huiuſcemodi in ſpiritu clemẽtiæ.
Trãſlatio eſt ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, ὅταν τὰ ἐξηρθρηκότα μέλη εἰς τὴν οἰκείαν χώραν ἐπανέλθῃ,
cũ luxati art' ſibi reſtituũtur. Quare ad luxatas animi partes trãſfertur, cũ
homo animi perturbatione affectus cõponitur, ac ſibi reſtituitur. Exire e-
nim vehemẽter irati aut aliter perturbati è poteſtate dicũtur, vt Cic. dixit
in Tuſc. vt ad ſeſe redire, ὅταν καταστῇ τὸ κεκινηκὸς, καὶ τὸ πάθος. Baſil. περὶ ταπεινοφρο-
σύνης, Μὴ βαρὺς ἐν ἐπιτιμήσεσι γίνου, μηδὲ ἐμπαθῶς ἐξελέγχων, μηδὲ ἐπὶ μικροῖς κατα-
δικάζων, ὡς ἀκριβοδίκαιος αὐτὸς ὑπάρχων. τοὺς ἐν παραπτώματί τι αὐτὸς προσλαμβανόμενος,
καὶ πνευματικῶς καταρτίζων αὐτοὺς, ὡς ὁ ἀπόστολός φησι, & ſpiritualiter cõpones, & ſibi

reſtituens. AEgineta περὶ τῶν κυφουμένων loquens, Ἐπὶ δὲ τῆς ἄρτι γινομένης κυφώσεως ἀπὸ πτώματος, μόνος ὁ τοῦ Ἱπποκράτους ἀρχαῖος καταρτισμός, hoc eſt reſtitutio in naturalem ſitum legitimúmque. Inde lingua vernacula reponere appellat, hominem commotum & immodicè perturbatum ſedare, ac componere eius animum. Καταρτίζω etiam eſt omnibus numeris partibúſque abſoluo, & abſolutè compono, vt Lucæ ſexto, Κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Greg. εἰς Βασίλειον, Καὶ οἷος λεοντοκόμος τις ἦν, τέχνῃ τιθασσεύων τὸν δυναστεύοντα. καὶ γὰρ ἐδεῖτο, νεωστὶ μὲν ἐπὶ τὴν καθέδραν τεθεὶς, ἔτι δὲ τῆς κοσμικῆς ὕλης τι πνέων. οὔπω δὲ κατηρτισμένος ἐν τοῖς τοῦ πνεύματος. Alibi de Ezechiele, vt opinor, propheta, ὃς εἶδεν ἑαυτὸν τῷ ἄνθρακι καθαιρόμενον, καὶ εἰς τὴν προφητείαν καταρτιζόμενον, compoſitum animo, & veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Quo ſignificatur ſumma animi tranquillitas, à rebus humanis vacationem habens, & contemplandis diuinis feriata. Polyb. in v. hiſtor. ἠθροισμένων δὲ τῶν πλοίων, καὶ τῶν μακεδόνων ἤδη ταῖς εἰρεσίαις κατηρτισμένων, σιτομετρήσας καὶ μισθοδοτήσας ὁ βασιλεὺς τὴν δύναμιν, ἀνήχθη, cum Macedones rei nauticæ exercẽdo accommodaſſet. Suprà enim dixerat, ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς καὶ τῶν μακεδόνων πλῆθος ἐν τῇ κορίνθῳ διετέλει, περὶ τὴν κατὰ θάλατταν ἄσκησιν γιγνόμενος. Sic illud acceptũ eſt ab Apoſtolo ab Hebr. x, Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι, corpus autem accommodaſti mihi, & cõcinnè aptaſti. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ἐπιταφίῳ, Καὶ ἅμα τοὺς πολλοὺς εἰς ζῆλον τῆς αὐτῆς ἀρετῆς ἐκπαιδεύσομεν, ἐπεὶ τοῦτο ἡμῖν ἐν παντὶ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ σπουδάζεται, καταρτίζειν οὓς ἐπιστεύθημεν, id eſt abſoluere, & doctrina conſummatos reddere. In loco autem Lucæ puto ſignificari compoſitum animo, vbi fortaſſe πᾶς ἀντὶ τοῦ ὅλος intelligendum. vt ſit, Compoſitus autem totus erit, vt præceptor eius. Greg. Γ' ὅθεν ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φρυκτωρεῖ, toti orbi. Plutarch. Ἀνάγκη πᾶσαν εἶναι ἀντιπρὺ ἡλίου φαίνεσθαι. Ad Coloſſenſes 2, Ἐξ οὗ πᾶν σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν ἐπιχορηγούμενον. Baſil. homil. i x. in Hexaẽm. δοξάσω τὸν μὴ ἀπασχολήσαντα τὸν νοῦν ἡμῶν ἐπὶ τὰ μάταια, ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῆς ψυχῆς ἡμῶν γραφῆναι οἰκονομήσαντα. Idem εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν παροιμιῶν, de ætatibus interioris hominis loquens, Νεανίσκος δὲ κατὰ ψυχήν ἐστιν ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς κατηρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον. ὁ τῷ πνεύματι ζέων, καὶ ἀκμάζων πρὸς πᾶσαν εὐποιίαν ἀγαθῶν ἔργων, omnibus numeris virtutis coagmẽtatus & abſolutus. Idem in eodem tractatu, enarrãs illud, Φάγε μέλι υἱέ, ἵνα γλυκανθῇ ὁ φάρυγξ σου, μέλι τροπικῶς ὀνομάζει τὴν θείαν διδασκαλίαν. ὡς γλυκέα γάρ φησι τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου. διὰ τῆς παραινέσεως ταύτης τὴν πνευματικὴν γεῦσιν τῆς ψυχῆς καταρτίζει, περὶ ἧς εἴρηται, γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ κύριος. καταρτίζει dixit pro fingit, format, aptat & accommodat, & ἀρτίαν ποιεῖ καὶ ἁρμόζουσαν.

Πᾶς ἀντὶ τοῦ ὅλος.

Ἐξαρτῶ.

Ἐξαρτῶ, eleuo, tollo ſurſum, καὶ μετεωρίζω. & ſuſpendo, alligo & adnecto. Herodian. Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ, τοῦ βίου ἀνεπαύσατο, laqueo de zona ſe ſuſpendit. Syneſ. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες, Adeo pendere nos ex tot hominum iudicio faciunt. Ἐξαρτῶ etiam τὸ καθάπτω, deuincio, amicitia coniũgo. Idem, Ἄμφω γὰρ ἑνὸς ἐστὲ φίλοι. δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι, καθάπερ ἐμοῦ τοῦ μέσου. καθάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς.

Ἐξαρτῶμαι.

Ἐξαρτῶμαι, dependeo, pẽ-

deo, id eſt ſuſpẽſus ſum. & pendeo, id eſt magnopere deditus ſum. Athen.
lib. x i i, Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῆς ἡδυπαθείας οἱ τότε, ὡς καὶ καλλιπύγου Ἀφροδίτης ἱε-
ρὸν ἱδρύσασθαι. Quod etiam ἐξάπτομαι dicitur, vt alibi dixi. & Ἐξέχομαι. ὅ ἐστι, Ἐξέχομαι.
ἐξέχομαι τῆς φιλίας τοῦ δεῖνος, ὅ ἐστι ἐκκρέμαμαι. Ἐξήρτηται, dependet, id eſt appẽ-
dix eſt & conſequens. Ariſtid. in Panath. ὃ δὲ τούτου ἐξήρτηται, πάλιν σκεψώμε-
θα. ὅ ἐστι ὃ τούτου ἐχόμενόν ἐστι. Ἐξαρτῶμαι ἐμαυτοῦ cum genitiuo & accuſatiuo ſi-
gnificationem habet actiuam, quaſi ἐξ ἐμαυτοῦ κρεμῶ, deuincio mihi ami-
citia & aſciſco, vt ἀναρτῶμαι. Syneſ. Olympio, Καὶ ἐφ' οἷς οὕτω γράφων τιμᾷς,
ἐξηρτήσω σαυτοῦ, καὶ ἐποίησας εἶναι σούς. Idem Diogeni, Ἕως ἔτι περιῆν ὁ μακαρίτης
Θεόδωρος, κοινὸς μὲν ἦν ἁπάντων πενταπολιτῶν πρόξενος, διαφερόντως δὲ τοὺς ἡμετέ-
ρους γονέας ἐξήρτητο, τῇ τε εἰς ἅπαντα σπουδῇ, καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐνομίᾳ καὶ χάριτι.
Ἐξήρτημαι, coniunctus & connexus ſum, & coniunctam habeo rationem.
Plato in. 1. de Legib. Ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτηται, καὶ πάνθ'
ὁ νομοθέτης ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται, πρὸς τοῦτο βλέπων συνετάττετο. Plut. in Antonio,
Ὑπ' ἐκείνοις ἔφη λόφοις πανστρατιᾷ Πάρθοι ὑμᾶς λοχῶσι. τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λό-
φων τούτων ἐξήρτηται, id eſt ingens planicies his collibus continuo ſubiacet,
adhærétque. Ἐξήρτηται ὅ ἐστι μετέωρός ἐστι, aſſurgit, attollitur. Strabo lib. v i i.
de Germania loquens, ἐξήρτηται γὰρ ἡ χώρα πρὸς νότον, καὶ συνεχῆ ταῖς Ἄλπεσι ποιεῖ
ῥάχιν τινὰ πρὸς ἕω τεταμένην. Ἐξήρτημαι τούτου, ſum comes, ſum aſſectator, cin-
go & δορυφορῶ. Plutarch. Ἐξηρτημένοι ὁρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος, Videntes plebem
eum cingẽtem & conſectantem. Idem in Cæſare, Ἐκάκιζον οὖν τὸν Πομπήϊον,
ὡς φυγομαχοῦντα, καὶ βασιλέα βασιλέων ἀποκαλοῦντες, ὡς δὴ ἀγαλλόμενον ἡγεμόνων το-
σούτων ἐξηρτημένων αὐτοῦ, καὶ ἐπιφοιτώντων ἐπὶ τὴν σκηνήν, hoc eſt δορυφορούντων.
Poteſt & conuerſa conſtructione ſic efferri, ὡς δὴ ἀγαλλόμενον, καὶ ἡγεμόνας το-
σούτους ἐξηρτημένον, poſt ſe trahẽtem. Baſil. περὶ ταπεινοφροσύνης, Οἴκων μεγέθη
κατασκευάζοντες. οἰκετῶν ἀκολούθων πλήθη, καὶ κολάκων ἀναριθμήτων ἐξηρτημένοι συ-
στήματα. de ambitioſis magiſtratibus loquens. Lucan. in v i i. de Pompeio,
-ſegnis pauidúſque vocatur Ac nimium patiens ſoceri Pompeius, & or-
bis Indulgens regno, qui tot ſimul vndique gentes Iuris habere ſui vel-
let, pacémq; timeret. Δορυφορῶ ſtipo, aſſector, περιπέμπω. Athen. Δορυφο- Δορυφορῶ.
ρούμενος ὑπὸ τῶν εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ δήμῳ δοκούντων. Iſocr. de Theſeo, Τῇ τῶν
πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. Significat etiã tueor, protego, περιέπω, ſartum
tectum ab omni violentia iniuriáque præbeo. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Εἰ
μὴ τοίνυν πᾶσι ψηφιούμεθα ταῦτα, λήσομεν ὡς ἔοικε μισθοφόρων ἔργον ἀνθρώπων ποιοῦν-
τες, τὴν ἑκάστου σωτηρίαν τούτων δορυφοροῦντες. Xenoph. Καὶ γὰρ δορυφοροῦσι μὲν ἀλ-
λήλους ἄνευ μισθοῦ ἐπὶ τοὺς δούλους. δορυφοροῦσι δὲ ἐπὶ τοὺς κακούργους, ὑπὲρ τοῦ μη-
δένα βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν. Iulianus Serapioni, de ficis loquens quæ ad ſo-
lem ſiccantur, Ἔπειτα ὄρπηξιν ἢ ῥάβδοις ἀκανθώδεσι τῶν τοίχων ἀπαρτῶσιν, ἵνα λευ-
καίνηται μὲν ἡλίῳ καθαρῷ προσομιλοῦντα, μένῃ δὲ ἀνεπιβούλευτα τῶν ζώων τε καὶ ὀρνίθων,
οἱονεὶ τῶν κάρφων τῇ ἀλεξήσει δορυφορούμενα. Διαρτῶ, diduco, dirimo, interuallo Διαρτῶ.
quodã intercipio. Plut. in Timol. ὡς μανθάνομεν Τιμολέοντος, καὶ πρὸς ἑπτὰ μυριά-
δας τῶν πολεμίων μετὰ πεντακισχιλίων πεζῶν, καὶ χιλίων ἱππέων βαδίζοντος, καὶ διαρτῶντος ὁδὸν
ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. ὅθεν οὐ σωθῆναι τοῖς φεύγουσιν ὑπάρξει. Phi
lo περὶ κόσμου, ἔπειτα ἀμήχανόν τι σῶμα τοῦ ὅλου διαρτηθὲν τῆς συμφυΐας, σκεδασθῆναι,

id eſt diductum & non cohærens. Ἐξαρτᾶν χρυσίον dicuntur qui torquem collo circundant. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Εἶτα κηρύττει τις ἐξαρτᾶσθαι χρυσίον οἷς ἐστί. καὶ οἷς ἦν, ἐξήρτητο καὶ χρυσίον, καὶ ὅ,τι ἄξιον χρυσίου, vt aurum collo appenderét, tanquam naufragi ſcilicet. Lucianus ſynecdochicos dixit, Οὗτος ὁ αὐχμῶν, ὁ τὴν

Ἐπαρτῶ. πήραν ἐξηρτημένος. Ἐπαρτῶ τὸ ἐπικρεμάννυμι, καὶ ἐπαρτώμενον τὸ ἐπαιωρούμενον. vt ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herodianum impendens. Et ἀπαλλαγὴ τῶν ἐπηρτημένων κακῶν apud Demoſthené. Ἐπαρτῶ etiam inquit Pollux ἐπὶ τοῦ ἐκφοβῶ. quo modo accipitur apud AEſchinem κατὰ Τιμάρχου, Ἀπαγαγὼν γὰρ τοὺς δικαστὰς ἀπὸ τῆς περὶ Τίμαρχον αἰτίας, ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον, καὶ Φίλιππον καὶ Φωκέας, καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις, metum inieci, terroribus perculi, id eſt periculum imminere dixi, hoc eſt ἐπηρτῆσθαι τοὺς φόβους ἀπέδειξα, & inde metuendum eſſe docui, & ſic iudices ab intentione criminum & animaduerſione rei abduxi. Verba ſunt AEſchinis ſub perſona Demoſthe-

Παραρτῶ. nis dicta, gloriantis ſcilicet quòd iudices hac arte eluſerit. Παραρτῶ, è cingulo ſuſpendo, vel ſuccingo vt enſem. Lucian. de Hercule, Καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ ἡ ἀριστερὰ τὸ τόξον προδείκνυσι. Et Παράρτημα, quicquid ſic geſtatur, & quicquid ab alio dependet & adnexum eſt vt appẽdix, & quicquid applicatur & admotum ſuſpẽditur, vt τὰ περιαπτόμενα. Lucian. Οἴεσθε γὰρ ἔφην ἐπαοιδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι; Προσαρτῶμαι idẽ ferè quod ἐξαρτῶμαι. Theophr. in III. de Cauſis, de perpurgatione inutilium germinũ loquẽs, τὰ γὰρ αὖα ἀφαιρεθέντα, οὔτε πόνον ποιεῖ τῇ ἐκφύσει, κωλύει δὲ προσηρτημένα τὰς ἐκφύσεις, id eſt adhærẽtia. Lucian. ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἀπάσης καταπεπειρασμένους, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους, deditos voluptati, & ex ea pendẽtes. Plut. in Pomp. ἐκπίπτων δὲ καὶ περιωθούμενος ὁ πομπήϊος, ἠναγκάζετο δημαρχοῦσι προσφεύγειν, καὶ προσαρτᾶσθαι μειρακίοις, id eſt ſociare ſe iuuenibus factioſis, &

Ἑστιῶ. ab eis nõ diſcedere. Ἑστιῶ σε vt εὐωχῶ σε, ἑστιῶμαι δὲ ἐγὼ καὶ εὐωχοῦμαι. Quibus verbis Plato & ſummi auctores metaphoricè vti ſolent. & genitiuo iungit Plato in libro nono de Repub. Ὅταν δέ γε οἶμαι ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ, τὸ λογιστικὸν μὲν ἐγείρας ἑαυτοῦ, καὶ ἑστιάσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων, εἰς σύννοιαν αὐτὸς αὑτῷ ἀφικόμενος. ἑστιᾶν λόγων καλῶν καὶ σκέψεων, reficere, paſcere, & ſatiare animum dixit diſputationibus honeſtis & cõmentationibus. Et in Phædro, Τίς οὖν δὴ ἦν διατριβή; ἢ δηλονότι τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱστία; Idẽ lib. v. de Repub. Τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι. ἔασόν με ἑορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται, id eſt oblectari animo ſolent, & fructu cogitationis paſci, καὶ καρποῦσθαι τὸ διανόημα καὶ τὴν σύννοιαν. vt liquet ex eo quod ſequitur, Καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοί που πρὶν ἐξευρεῖν ὅντινα τρόπον ἔσται τι ὧν ἐπιθυμοῦσι, τοῦτο παρέντες ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή, θέντες ὡς ὑπάρχον ὃ βούλονται, ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι, διεξιόντες οἷα δράσουσι γενομένου, ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχὴν ἔτι ἀργοτέραν ποιοῦντες, Etenim huiuſcemodi homines, antequam inuenerint quonam modo id futurum ſit quod cõcupierint, id cogitando tranſmittunt, ne ſibi faceſſant ſcilicet negocium ſtatuendo quid fieri & quid minime poſſit: ponentéſque vt iam factum quod fieri volunt, ad reliqua arbitranda tranſeunt, ſecum ipſi animo percenſentes quid eo facto acturi ſunt, inertem ſuapte natura animũ, iner-

tiorem hoc more reddentes. Vulgo dicũt, Sine me interim hac inani cogitatione frui. Tranſlatio eſt à ferculis, vt ex eodem patet libro primo in fine, Ταῦτα δή σοι ἔφη ὦ Σώκρατες εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. ὑπὸ σοῦ γε ἦν δ' ἐγὼ ὦ Θρασύμαχε, ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου, καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. οὐ μέντοι καλῶς γε εἱστίαμαι δι' ἐμαυτόν, ἀλλ' οὐ διὰ σέ. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες, πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως ἀπολαῦσαι, καὶ ἐγώ μοι δοκῶ οὕτω, πρὶν ὃ τὸ πρῶτον ἐσκοποῦμεν εὑρεῖν, ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ. Hoc Cicero imitãdum duxit in Topicis, his verbis ad Trebatium ſcribens, Sed quoniam auidum hominem ad has diſcẽdi epulas recepi: ſic accipiam, vt reliquiarum ſit potius aliquid, quàm te hinc patiar non ſatiatum diſcedere. Ἑστιᾶν autem Plato cum genitiuo iunxit, vt γεύειν cum genitiuo iũgitur. Syneſ. datiuo, Πυλαιμένει ſcribens, Γράφε νῦν ὁσάκις ἂν ἐγχωρῇ, καὶ ἑστία Κυρηναίους τῶν λόγων. ὡς οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἥδιον ἀνάγνωσμα τῶν Πυλαιμένους γραμμάτων. ἑστία dixit pro oblecta eorum animum, fac vt fruantur. Suprà autẽ dixerat, Καὶ δῆτα παρεσκεύασά σοι θέατρον ἐπὶ Λιβύης Ἑλληνικὸν, ἀπαγγείλας ἥκειν ἀκροασομένοις ἐλλογίμων γραμμάτων. Idem Anaſtaſio de tyranno loquens, Ὅταν δὲ περιφάσεως ἀπορῇ δυναμένης αὐτὸν ἑστιάσαι, Μαξιμῖνος καὶ Κλεψίας ἔφεδροι, ἐν ἐκείνοις χαρίζεται τὰ πάθη, At cũ deeſt ſæuiendi materia, qua animus eius paſcatur, hi duo ſubſtituũtur. Hoc enim hîc ἔφεδρος ſignificat, quod mox docebimus. Plutarchus etiam datiuo iunxit ἑστιᾶν, ἐν τῷ περὶ μουσικῆς, Ὁ μὲν γὰρ Λυσίας ὅσα μόνον χειρουργοῦντι κιθαρῳδῷ προσῆκεν εἰδέναι, τούτοις ἡμᾶς εἱστίασεν. ὁ δὲ Σωτήριχος ὅσα καὶ πρὸς ὠφέλειαν καὶ πρὸς θεωρίαν καὶ χρῆσιν μουσικῆς συντείνει, διδάσκων ἡμᾶς ἐπεδαψιλεύσατο. Baſil. in Hexaëm. homil. IIII, Εἰσί τινες πόλεις παντοδαποῖς θεάμασι θαυματοποιῶν ἀπὸ βαθέος ὄρθρου μέχρις ἑσπέρας αὐτῆς ἑστιῶσαι τὰς ὄψεις, oculos ſpectaculis variis paſcentes. & Ἑστίασις huiuſmodi pabulum animi, & veluti philoſophica epulatio. Idem in tertia, Καὶ καθάπερ μεριμνώσῃ τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν ἑσπερινὴν τῶν λόγων ἑστίασιν ἀπαντῆσαι. Idẽ eſt vſus & eadẽ ſignificatio τοῦ εὐωχῶ. Plato in Gorg. Σὺ δὲ ἐγκωμιάζεις ἀνθρώπους, εἰ τούτους εἱστιάκασιν, εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν. Alibi cum duobus accuſatiuis iunxit, Πικρὰ πόματα διδοὺς, καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἀναγκάζων, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα καὶ παντοδαπὰ εὐωχῶν ὑμᾶς. Sic Xenophon in ſexto παιδείας, Εὐωχοῦμαι δὲ τὰ ἐκείνων, πίνω δὲ τὰ τῶν πολεμίων. Plato rurſus genitiuo in I. de Repub. Εὐωχοῦ τοῦ λόγου ἔφη θαρρῶν. οὐ γὰρ ἔγωγέ σοι ἐναντιώσομαι, ἵνα μὴ τοῖσδε ἀπέχθωμαι, fruere ex animi tui ſentẽtia, & ſatiare. ἴθι δὴ ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τὰ λοιπά μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον, ἀποκρινόμενος ὥσπερ καὶ νῦν. Ariſtot. in VIII. de animal. de ſaginandis ſuibus loquens, Πιαίνεται δὲ προλιμοκτονηθεῖσα ἡμέρας τρεῖς. μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχοῦσι τὰς ὗς πιαίνοντες, id eſt ſatiant. Athenæus vt Plato metaphoricè vſus eſt pro oblecto, libro nono in fine, Κατὰ γὰρ τὸν Μεταγένους Φιλοθύτην, κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον, ὡς ἂν καιναῖς παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχήσω τὸ θέατρον, περὶ τῶν ἐκπωμάτων τὸν λόγον ἑξῆς ποιούμενος. Ambroſ. in lib. de bono mortis, enarrans principium capitis quinti Canticorum, vbi mentio fit horti & pomorum, Hinc hortum (inquit) illum ſibi Plato compoſuit, quem nunc Iouis hortum: nunc mentis hortum appellat. Iouem enim, & deum, & mẽtem totius mundi dixit. in hunc introiſſe animam, quam Venerem nuncupat: vt ſe abundantia & diuitiis horti reple-

Ἑστίασις.

Εὐωχῶ καὶ Εὐωχοῦμαι.

ret. quod è libro Canticorũ cõpoſuiſſe eũ(inquit) nemo ignorat, & è paradiſo quẽ in Geneſi legimus, abũdantiã virtutũ tranſtuliſſe, & in horto mẽtis plantaſſe. quẽ in Cãticis Solomon hortum eſſe animæ ſignificauit, vel ipſam animã. & inferius poſt loci explanationẽ, Hinc epulatores (inquit) illi Platonici, hinc nectar illud ex vino & melle prophetico. Idẽ, Sermones autẽ cibos eſſe(inquit) docet alibi Solomon dicens, Faui mellis, ſermones

Ἔφεδρος. boni. Ἔφεδρος eſt athleta recẽs, & ſpectator certaminis, ad hoc ſedens ἵνα ἐς τὸν νικήσαντα ἀνταίρῃ), quaſi ſuccẽturiatus ἀντίπαλος. quo verbo Plutarchus in Sylla metaphoricè vſus eſt, his verbis, Τὸν μέντοι τελευταῖον ἀγῶνα, καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς κατακόπῳ προσενεχθεὶς ὁ Σαυνίτης Τελεσῖνος, ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, Extremo autem certamine Teleſinus Samnis ſic Syllam tot prælíis victorem, & iam feſſum adortus, vt athleta aſſurgens integer in labore iam confectũ, non multum abfuit quin ad portas vrbis Romæ euerteret ac ſterneret. ἔφεδρος etiam eſt ὁ ἐπικαθήμενος, vt ἔφεδρος τοῦ ἵππου, eques, ὁ ἔποχος. Ἔφεδροι etiam ſunt milites in ſubſidiis col-

Ἐφεδρεία. locati. & Ἐφεδρεῖαι appellantur ſubſidia. Diodor. Ὁ δὲ βασιλεὺς κατανοήσας τὸ γινόμενον, τοὺς μὲν προμάχους τῶν Μακεδόνων προφόρους ἔταξε, τοὺς δὲ ἐφέδρους ἔστησε τοὺς ἐπιλέκτους. Idem, Ὁρῶν δὲ τοὺς Μακεδόνας κάμνοντας τῇ μάχῃ, προσέταξε τοὺς ἐπὶ τῆς ἐφεδρείας τεταγμένους διαδέξασθαι τὸν ἀγῶνα, id eſt τοὺς ἐπιτεταγμένους. Ἐφεδρεία etiã eſt ſtatio, & οἱ ἐπὶ ἐφεδρείας ſunt ſtationarii. Polyb. in 1, Τὸ γὰρ πρόστιμον τοῖς Ῥωμαίοις θάνατός ἐστι τῷ προεμένῳ τὸν τόπον, καὶ φυγόντι τὸ παράπαν ἐκ ἐφεδρείας. Quare Ἔφεδρος dicitur cuius aggreſſio ſuſpecta eſt. Plut. de Craſſo mortuo, Ἐπεὶ δὲ ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικὸν, ὡς ἄτερος πρὸς τὸν ἄτερον ὑπαλείφεται, τὼ χεῖρέ τε ἀποκονίεται. ἔφεδρον Κράσσον belli ciuilis, id eſt Cæſariani & Pompeiani vocat, ideo quòd vterque iamdiu malè alteri cogitans, ſibi à Craſſo metuebat adhuc ſuperſtite, vt in victorem conſeſtim aſſurrecturo, integríſque viribus oppugnaturo. Nam ſola futuri Craſſus erat belli medius mora, qualiter vndas Qui ſecat, & geminum gracilis mare ſeparat iſthmos. Xenoph. in 2. ἀναβάσεως, Εἰ δὲ καὶ μανέντες σὲ κατακτείναιμεν, ἄλλο τι ἂν ἢ τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες, πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα; Verba ſunt Clearchi ad Tiſſaphernem, deducere eum à ſuſpicione cupientis, Te(inquit) è medio ſublato, quid aliud quàm ſupereſſet nobis certamen cum rege Perſarum? ἔφεδρος etiã dicitur captator & obſeruator occaſionis. Polyb. in 1 11, Ὥστε μὴ λανθάνειν τὰς προαιρέσεις τῶν διαλυομένων τὰς ἔχθρας, πότε τοῖς καιροῖς εἴκοντες, καὶ πότε ταῖς ψυχαῖς ἡττώμενοι, ποιοῦνται τὰς συνθήκας, ἵνα τοὺς μὲν ἐφέδρους νομίζοντες εἶναι τῶν καιρῶν, ἀεὶ φυλάττωνται· τοῖς δὲ πιστεύοντες ὡς φίλοις ἀληθινοῖς, πᾶν τὸ παραπίπτον ἐξ ἑτοίμου παραγγέλλωσι. Et ἐφεδρεύειν captare. Idem in eodem de Fabio cunctatore, ἀθρόους δ' ἀεὶ στρατιώτας καὶ συνεστραμμένους τηρῶν, ἐφήδρευε τοῖς τόποις καὶ καιροῖς, captabat occaſiones ex locis &

Παρεφεδρεύω. tẽporibus. Παρεφεδρεύω σοι, ſum in ſtatione ad te protegendum. Idem, τῷ δὲ τρίτῳ μέρει τῆς δυνάμεως τήν τε στρατοπεδείαν ἐτήρει, καὶ τοῖς σιτολογοῦσι παρεφήδρευε κατὰ τόπους. quod ipſe paulo poſt τοῖς σιτολογοῦσι τὴν ἀσφάλειαν παρασκευάζειν vocat. id vulgus nunc ſcortam præbere appellat. Et in primo, Βουλόμενος ἐφεδρεῦσαι τοῖς τῶν συμμάχων καρποῖς ἀκμαζούσης τῆς συγκομιδῆς, id eſt præſidio

eſſe. Et Ἐφεδρεύω, victori immineo, vt cum eo quamprimum congrediar. (Ἐφεδρεύω.) Iſocr. περὶ εἰρήνης. Πολλὴν γὰρ ἐξουσίαν ἕξουσιν ὅταν ἴδωσιν ἐφεδρεύουσαν τὴν ἡμετέραν πόλιν, καὶ παρεσκευασμένην τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν. Et pro immineo in occaſionem, & in calamitatē, & in res afflictas alterius. Ariſtot. in 2. Politic. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς Λάκωσιν οἱ εἵλωτες, ὥσπερ ἐφεδρεύοντες τοῖς ἀτυχήμασι διατελοῦσιν, vt ſcilicet, ſi illi aliquo prælio aduerſo fracti fuerint, in libertatem ipſi ſeſe vindicent. Polyb. in v. de regibus AEgypti, Ἐφήδρευον δὲ τοῖς ἐν τῇ Θρᾴκῃ καὶ τοῖς ἐν Μακεδονίᾳ πράγμασι, τῶν κατ' αὐτὸν καὶ μακρὰν ὄντων, καὶ πορρώτερον ἔτι πόλεων κυριεύοντες. Significat etiam ἐπικάθημαι, inſideo, ſedeo ſuper re aliqua. Idē, Ἔχει δὲ ὄνυχας ὁ δρυοκολάπτης βελτίους τῶν κολοιῶν, πεφυκότας πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφεδρείας. Ἐφέδρα autem vt ἕδρα dicitur, & καθέδρα, & ἐξέδρα, ἀπὸ τοῦ ἐφέζομαι. (Ἐφέδρα.) Plato in Politic. ἓν δὲ ὄνομα ἔχει, διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θᾶκος ἀεί τινι γιγνόμενον. Σωκράτης. τὸ ποῖον; Ξένος. ὄχημα αὐτό που λεγόμενον. Ἔφεδρος, ſubſidiarius & ſubſtitutus, vt in loco Syneſii ſuprà citato.

Βουλεύω, conſulo, id eſt cenſeo, & ſum auctor. (Βουλεύω.) Demoſth. περὶ παραπρ. Τῷ θεῷ δὲ τὰ χρήματα εἰσπραττόμενα, οὐ παρὰ Φωκέων, ἀλλὰ παρὰ Θηβαίων τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ. Βουλεύω τὴν βουλὴν ταύτην, ſum auctor huius conſilii, & ſum conſiliarius huius conſilii. Et Βουλευτής, conſiliarius, ſenator, decurio. Lyſ. κατ' Ἀγοράτου, Οἱ γὰρ πολλοὶ ἐξ ἐκείνης τῆς βουλῆς τὴν ὑμετέραν βουλὴν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἐβούλευον. Idem, Ἡ δὲ βουλὴ πρὸς τῶν τριάκοντα βουλεύουσα διέφθαρτο. Βουλεύομαι τὸ σκέπτομαι, conſulo, conſiliū agito, & ſtatuo, vt Latinè. (Βουλεύομαι.) Lyſ. κατ' Ἀλκιβιάδου, Καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βεβουλευσάμενοι, περὶ τῶν ὑμετέρων δημηγοροῦσι, qui male de ſuis conſuluerunt. Greg. in 2. κατ' Ἰουλ. Καὶ μία ψῆφος ἦν εἰς ἀρχὴν, ἡ παράβασις, καὶ τὸ τυχεῖν τῶν παρ' ἐκείνου δωρεῶν τοῖς τὰ κάκιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευσαμένοις, qui peſſimè de ſe conſuluerant & ſtatuerāt. qui à Chriſtiana religione deſciuerant. Liuius de Maſiniſſa, Quod vbi nūciatum eſt Scipioni, ne quid æger animo ferox iuuenis grauius conſuleret, accitum eum conſolatur. (Conſulo & ſtatuo.) ἀντὶ ἵνα μὴ δεινόν τι εἰς ἑαυτὸν ἐργάζοιτο. Quod etiā ſtatuere dicitur. Cæſ. Diuitiacus Cæſarem cōplecti multis cū lachrymis, obſecrare ne quid grauius in fratrē ſtatueret, ὅπως μὴ διαγινώσκοι. Chryſ. περὶ ἱερωσ. Ἐπειδὴ ᾔσθετο ταῦτά με βουλευόμενον, hoc me iam ſtatuere, & decretum mihi hoc eſſe. Iſocrat. Ὁποτέρως βουλεύσασθε περὶ τῆς τῶν τετελευτηκότων διαιρέσεως. Syneſ. Ἐμέμψω τὴν τύχην, ὡς οὐδὲν περί σου βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. Τὰ βεβουλευμένα dicuntur τὰ ἐσκεμμένα, cōſulta, decreta, apud Demoſthenem. Βουλεύω etiam ἀντὶ βουλεύομαι, apud Thucydidem in III, Ποιοῦνται κοινῇ ὁμολογίαν, ὥστε Ἀθηναίοις ἐξεῖναι βουλεῦσαι περὶ Μιτυληναίων ὁποῖον ἄν τι βούλωνται. Συμβουλεύω σοι vt βουλεύω, ſum auctor καὶ εἰσηγοῦμαι. (Συμβουλεύω.) Συμβουλεύομαί σοι, τὸ ἀνακοινοῦμαι, καὶ συσκέπτομαι, συμπραγματεύομαι, tecum commentor de re agenda. (Συμβουλεύομαι.) Et Συμβουλεύομαί σοι, cōſulo te. Xenoph. in ſecūdo ἀναβάσ. Ἐν τοιούτοις τε ὄντες πράγμασι, συμβουλευόμεθά σοι τί χρὴ ποιεῖν περὶ ὧν λέγεις. σὺ οὖν πρὸς θεῶν συμβούλευσον ἡμῖν ὅ, τι σοὶ δοκεῖ κάλλιστον καὶ ἄριστον εἶναι, καὶ ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Οἷς δ' οὐδεὶς ἂν οὔτε περὶ τῶν ἰδίων, οὔτε περὶ τῶν κοινῶν συμβουλεύσαιτο, τούτους δ' αὐτοκράτορας ἐκπέμπομεν. Συμβούλευμα, conſilium. (Συμβούλευμα.) Κάλλιστον δὲ συμβούλευμα τὸ ἄγαν θυμοῦσθαι ἴσ-

Συμβουλή. ποι μὴ κτᾶσθαι εἰς πολέμους. Συμβουλὴ,conſilium & conſultatio,& admonitio. Plato in Protag. Καὶ εἰς συμβουλὴν τοὺς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ οἰκείους,σκεπτόμενος ἡμέρας συχνὰς,id eſt ſenatum amicorum & neceſſariorum cogeres. Idem, Περὶ τούτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιῇ. Demoſth. περὶ στεφάνου, Εἶτα ἐγὼ τεθεωρηκὼς ἐν τοσούτοις καὶ τοιούτοις τὴν πόλιν ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλουσαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς συμβουλῆς οὔσης,τί ἔμελλον κελεύσειν,ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν.

Συμβουλευτικός. Συμβουλευτικὸς eſt oratio conſultoria,in qua conſilium datur alicui. Cic. ad Atticum, Συμβουλευτικὸν ſæpe conor,ſed nihil reperio: at eſt Ἀριστοτέλους πρὸς Ἀλέξανδρον. Sed quid ſimile?

Διαβούλιον. Διαβούλιον eſt conſultatio,deliberatio. Polyb. in v, Διὸ καὶ συναθροίσας εἰς Ἀπάμειαν τὰς δυνάμεις ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν,ἐνέδωκε τοῖς φίλοις διαβούλιον πῶς χρηστέον ἐστὶ ταῖς εἰς τὴν κοίλην Συρίαν εἰσβολαῖς,id eſt συνέδριον,vt ipſe alibi dixit.

Ἀβουλεῖν. Ἀβουλεῖν autē ἀπὸ τοῦ βούλομαι deductum eſt,quod pro nolle ponitur. Demoſth. Athenienſibus, Ἐπὶ δὲ οὐδ᾽ ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλεῖν ἔξω με περιπλεκομένου γενέσθαι, ὃς οὐδὲν ὑμᾶς ὠφελεῖν ἐμὲ ἀπώλλυεν. Verba ſunt excuſantis fugam ante iudicium, vt vincula vitaret. Plato lib. IIII. de Repub. Τί δὲ τὸ ἀβουλεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ᾽ ἐπιθυμεῖν;

Φημὶ & φαμαί. Φημὶ & φαμαὶ pro eodem dicunt, aio, cenſeo, exiſtimo. Inde φημ᾽ ἐγὼ,pro ſic aio. vnde illud Arceſilæ, φημ᾽ ἐγώ. & ſignificat ſanè inquam,ita cēſeo, apud Lucianum. Reſponſio eſt ad interrogationem, Ariſtoph. Pluto, Φάσκεις σὺ ἤδη τοὺς πονηρούς; Πλ. Φημ᾽ ἐγώ. Xenoph. in VI. παιδείας, Ἄλλην δὲ μηχανὴν αὐτὸς ἔφατο ὁ Κῦρος ποιήσασθαι,dixit. Syneſ. Τοιουτοί τινες ἐφοίτων λογοποιοί, ἄλλος ἄλλοθεν ἥκειν φάμενοι. Et οὐ φάμενος, negans. Xenoph. Οὐ φαμένου Λυσάνδρου πολυπραγμονεῖν ἄλλου ἄρχοντος, negāte ſe ſolicitum eſſe. Φαμὲν apud Platonem ἀορίστως καὶ παρέλκον poſitū eſt interdū, vt φασὶ, vt οἶδε,& alia de quibus diximus, lib. X. τῆς πολιτείας, ὧδε δὴ προσθώμεθα. πράττοντας φαμὲν ἀνθρώπους μιμεῖται ἡ μιμητικὴ βιαίους ἢ ἑκουσίας πράξεις. Ponitur & pro inquam in eodem, vt ἔφην.

Παραμείβω. Παραμείβομαι. Παραμείβω, παραμείβομαι etiam pro eodem. Syneſ. de Hercule, Παραμεῖψαι τὰς Σφρένας,præterire. Plut. Παραμειψάμενος δὲ Λάρισσαν,ἦλθεν ἐπὶ τὰ Τέμπη. Baſil. Iuliano, Σὲ δὲ τοσοῦτον ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἰδεῖν ἐπεβάπημεν,ὅσον οἱ ἐν πελάγει ἀλλήλους παραμειβόμενοι. Sic παραμειβόμενοι ποταμοὶ Luciano.

Καλλιερῶ. Καλλιεροῦμαι. Καλλιερῶ, καλλιεροῦμαι. Xenoph. datiuo, Ὅπως καλλιερήσει τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἱππικοῦ,vt Latinè litare diis. Idem, Ἐπειδὴ τὰ ἱερὰ θυομένῳ αὐτῷ οὐκ ἐκαλλιέρει. Idem in 2. ἀναβάσ. Τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ὁ Ξενοφῶν εἰς Ὀφρύνιον ἔθυεν, καὶ ὡλοκαύτει χοίρους τῷ πατρίῳ νόμῳ, καὶ καλλιερεῖται. Latinè etiā litare cum datiuo & accuſatiuo iungitur. Lucanus, Neq; enim tibi ſumme litaui Iuppiter hoc ſacrum. Tranq. Nā victimas Diti patri cæſas litauit, cum tali ſacrificio contraria exta potiora ſint. Dicunt etiam litare hac victima,quod frequentius eſt. Sacra etiam litata à Virgilio dicta ſunt καλλιερούμενα, ſacriſq; litatis Indulge auſpicio, cauſáſque innecte morandi. Xenoph. Ἐπεὶ θυομένῳ αὐτῷ οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ τῇ προτέρῃ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἔθυετο. ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιέρει, πάλιν τῇ τρίτῃ,non litabantur. Plut. in Alexand. de Calano, Ὁ δ᾽ οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάζοντος, ἀλλ᾽ ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι,τοῦτο διατηρῶν,ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν τῷ πατρίῳ νόμῳ τῶν σοφιστῶν,ſemet ipſum litauit.

Δωροδοκῶ. Δωροδοκοῦμαι. Δωροδοκῶ, δωροδοκοῦμαι. Δωροδοκῶ γὰρ τὸ δῶρα λαμβάνω. vt Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρεσ. Οἱ δωροδοκήσαντες καὶ χρήματα λαμ-

βάλοντες, ἀδικοῦσι. Et ſic ſæpe. Lyſ. ἐν τῇ ἀπολογίᾳ δωροδ. Μαινοίμην γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, εἰ τὴν μὲν πατρῴαν οὐσίαν φιλοτιμούμενος εἰς ὑμᾶς ἀναλίσκοιμι, ἐπὶ δὲ τῷ τῆς πόλεως κακῷ παρ᾽ ἄλλων δωροδοκοίην. Et Δωροδοκία, crimen & iudiciũ contra iudices nummarios & ſordidos apud Lyſiam. Δωροδοκεῖν etiam is dicitur qui corrumpit muneribus, id eſt ὁ δεκάζων. Laërt. in Xenocr. Τοὺς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο. Δωροδοκοῦμαι etiã τὸ δεκάζομαι, accipio munera corrũpentia & ſordida. Demoſth. περὶ τῆς παραπρ. Οὗτοι δὲ χρήματα ἔχουσιν ἐπὶ τούτοις, καὶ μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας δίκην οὐ δεδώκασιν. ὅτι δὲ τοῦτο ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, καὶ τιμὴν ἔχουσιν ἀπὸ τῶν τούτων οὗτοι, πολλαχόθεν μὲν ἔγωγ᾽ οἶμαι δῆλον ὑμῖν εἶναι πάλαι. Et Καταδωροδοκῶ, corrũpo ſordidis muneribus. Ariſtoteles in 2. Politic. περὶ τῶν γερόντων τῶν Λακεδαιμονίων loquens, Φαίνονται δὲ καὶ καταδωροδοκούμενοι καὶ καταχαριζόμενοι πολλὰ τῶν κοινῶν οἱ κεκοινωνηκότες τῆς ἀρχῆς ταύτης. Dinarchus κατὰ Δημοσθ. δωροδοκούμενον vocat quod ſordidè acceptũ eſt, Ἀπολελυκότες μὲν τῶν προδοτῶν, τὸ παρ᾽ τούτοις εἰς τὸν ἴδιον εἰσπεπραγμένον τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. Xenophõ in 2. ἀναβάσ. vt Demoſthenes vſus eſt, Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης εἰ ἔχω τι ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἀπαιτήσει μὲν τι δικαίως, ἐὰν μὴ βεβαιώσω τὴν πρᾶξιν αὐτῷ, ἐφ᾽ ᾗ ἐδωροδοκούμην, Clarũ eſt enim quòd Seuthes, ſiquid ab eo acceperim, protinus id iure repoſciturus eſt, niſi ipſe hoc præſtitero, vt ab ipſo nemo eo nomine quicquã petat. Quod ideo ab eo exegi, vt promiſſo ſtipẽdii liberaretur. Hoc enim verbũ βεβαιῶ ſignificat. éſtq; βεβαιῶσαι id quod Iuriſcõſulti dicunt, præſtare vt habere liceat ei, cui ſtipulatione & ſpõſione euictionis cautũ eſt. Vlpian. in tractatu de Euictionibus, Et ſicut obligatus eſt vẽditor, vt præſtet licere habere hominẽ quem vendidit, ita ea quoq; quæ per eũ acquiri potuerũt, præſtare debet emptori, vt habeat.

Βεβαιῶ.

Præſtatio habere licere.

βεβαιοῦν δεῖ καὶ ὀφείλει ὁ πράτης τῷ ἀγοραστῇ τὸ πεπραμένον χωρίον, id eſt ratã prædii vẽditi poſſeſſionẽ præſtare debet. Καὶ ὁ ὑποθεὶς ὁμοίως τῷ ὑποθεμένῳ βεβαιῶσαι ἐνέχεται τῆς ὑποθήκης. quod etiã dici poteſt, προΐστασθαι τῆς ἀμφισβητήσεως ἀναγκάζεται, de quo ſuprà diximus. & debitor qui rẽ pignori oppoſuit, opponere ſe liti tenetur cõtra pignus vendicantes, ratámq; pignoris obligationẽ præſtare creditori. Inde illud Baſilii de Iulitta, Καὶ συνήγορον ἀρχιερεῖς ἀρχομένην διδάσκει τοῦ ἀνδρὸς τὴν τυραννίδα, καὶ διηγεῖται μάρτυρας τὸν τρόπον τῆς ἐν ἀρχῇ κτήσεως, καὶ τοῦ χρόνου τὸ μῆκος τοῦ βεβαιοῦντος τὴν δεσποτείαν, & tẽporis ſpatiũ quod ei quæſiti lõga poſſeſſione dominii auctoritatẽ pepererat. Iſæus περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου, Καὶ γὰρ Μυκίωνα ἐκβαλόντος Δικαιογένους, καὶ φάσκοντες μὴ βεβαιώσειν, ἐξάγοντες ἐκ τοῦ βαλανείου, ὠφλομὲν τετταράκοντα μνᾶς διὰ Δικαιογένην, ὦ ἄνδρες. ἡγούμενοι γὰρ οὐκ ἄν αὐτῷ βεβαιώσειν οὐδὲν ὧν ἡμῖν ἀπέστη ἐν τῷ δικαστηρίῳ, διηγωνιζόμεθα ἐναντίον τῶν δικαστῶν, ἐθέλοντες ὁτιοῦν παθεῖν εἰ βεβαιώσειεν αὐτῷ Δικαιογένης τὸ βαλανεῖον, οὐκ ἄν ποτε οἰόμενοι ἐναντία οἷς ὡμολόγησε πρᾶξειν, Etenim Mucionem è balneis eiecimus Dicæogene auctore, negantéque ſe auctoritatẽ Mucioni earum balnearũ nomine præſtaturum. exiſtimantes enim eum nũquam auctorẽ ſe oblaturum contrà quàm ſpoponderat, eius rei qua nobis in iudicio ceſſerat, contendimus apud iudices, quamuis mulctam pati non recuſantes ſi Dicæogenes auctoritatem ei accommodaret. Auctor eſt ὁ βεβαιῶν ἢ βεβαιῶσαί γε ὀφείλων. Et auctoritas eſt cauſa ab eo manans, à quo res quæ-

ſita eſt, & accepta. de qua dictione ſatis multa nos in Annotationibus di-
ximus. Venuleius de Euictionibus, Si alienam rem mihi tradideris, &
eam pro derelicto habuero, amitti auctoritatem, id eſt actionem pro
euictione placet, id eſt τὸ τῆς βεβαιώσεως ἔγκλημα. Auctorem ſuum lau-
dare eſt τὸν βεβαιώσοντα παρέχεσθαι. Βεβαιώσεως autem δίκη eſt actio ob eui-
Προπωλεῖν. ctionem. Auctor etiam ὁ προπωλῶν dicitur. Plato lib. XII. de Legibus,
ἐγγυητὴς μὲν δὴ καὶ ὁ προπωλῶν τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος, ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω.
ὑπόδικος δ' ἔστω καὶ ὁ προπωλῶν καθάπερ ὁ ἀποδόμενος, Qui quippiam (inquit)
vendidit, ſponſor eſto & repromiſſor pro emptore: vt ſi is nõ iure poſtea
alii eam rem vendiderit, id eſt mancipio tradere nequiuerit, non minus
ille prior venditor auctórque quàm poſterior teneatur. Προπωλῶν à qui-
buſdam προπράτωρ dictus eſt: quẽ Ariſtophanes προπώλην appellauit: Pla-
to autem προπωλοῦντα, vt inquit Pollux. Cicero tamen in Piſonem, vi-
num à propola dixit. quaſi προπώλης ſit παλιγκάπηλος, & ἀναπρατής. Eſt
Βέβαιος. autem Βέβαιον certum & compertum, & de quo fiduciam habemus. Thu-
cydid. in tertio, Καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν μηδὲν
νεωτεριεῖν, maiore ſecuritate confideremus eos nihil rerum nouarum mo-
Βεβαιοῦμαι. lituros. Verba ſunt Mitylenenſium de Athenienſibus. Βεβαιοῦμαι paſſi-
uè, τὸ πιστοῦμαι ἀττικῶς, hoc eſt pro comperto perhibeo, affirmo, fidem fa-
cio, vt in ſuperioribus dictum eſt. Pauſanias in Meſſen. Τοῖς δὲ καὶ μάλιστα
ἤδη βεβαιοῦνται τὸν ἐς τοὺς Ἀσκληπιάδας λόγον, ἀποφαίνοντες ἐν Γερηνίᾳ τὸ Μαχάο-
νος μνῆμα. Plato pro confirmo, lib. Legum XII, Τὰ μὲν βεβαιούμενος τῶν νομί-
Πληροφοροῦμαι. μων ὅσα καλῶς αὐτοῖς κεῖται, τὰ δ' ἐπανορθούμενος, εἴ τι παραλέλειπται. Πληροφοροῦ-
μαι etiam dicitur pro eo quod eſt compertum habeo, & certiſſimè noui.
Iſocrat. Trapez. Ἐμὲ πολλῶν ἀκουόντων ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι, μηδὲν
κεκτῆσθαι, Cum comperiſſet me, & certo ſciret pluribus audientibus ne-
gaſſe quicquam me poſſidere. Paulus ad Rom. XIIII, Ἕκαστος ἰδίῳ νοῒ πλη-
ροφορείσθω, Vnuſquiſque certus ſit mentis ſuæ, vnuſquiſque compertum
habeat quod mente concipit. Chryſoſt. ad Rom. quarto, ἐννόησον ἡλίκον ἐστὶ
πιστεῦσαι, καὶ πληροφορηθῆναι ὅτι δύναται ὁ θεὸς τὸν ἐν ἀσεβείᾳ βεβιωκότα, τοῦτον
Διαβεβαιοῦμαι. ἐξαίφνης οὐχὶ κολάσεως ἐλευθερῶσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ δίκαιον ποιῆσαι. Διαβεβαιοῦμαι,
vt βεβαιοῦμαι ἀττικῶς paſſiue enũciatur pro affirmo. Phalaris Λεωκλεῖ, Ταῦ-
τά φασι τὴν μητέρα σου καὶ τὴν γυναῖκα πρὸς πολλοὺς τῶν Σικελιωτῶν διαβεβαιοῦσθαι.

Λύω. Λύω, ſoluo, & crimen diluo, hoc eſt ἀπολογοῦμαι. AEſchin. Καταπαγγελλό-
μενος ὡς ἐπὶ τελευτῇ τῆς ἀπολογίας λύσει τὸ παράνομον. Idem, Ἐπειδὰν τῇ πρώτῃ ψή-
φῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον, Cum primo ſuffragio non abſolutus fuerit reus
Λύομαι. τῶν παρανόμων. Λύομαι, luo, redimo, & ſeruo. Demoſth. Οἶσθε γὰρ ὅτι καὶ οἱ νό-
μοι κελεύουσι τοῦ λυσαμένου ἐκ τῶν πολεμίων εἶναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδῷ τὰ λύτρα.
Xenoph. κυνηγ. de heroibus loquens, Οὗτοι τοιοῦτοι ἐκ τῆς ἐπιμελείας τῆς πα-
ρὰ Χείρωνος, ὥστ' ἐν μὲν τῇ Ἑλλάδι εἴ τῳ συμφοραὶ ἐγίγνοντο, ἢ πόλει ἢ βασιλεῖ, ἐλύοντο αὐ-
τοὺς, ſeruabant, & à calamitate recipiebant. Διαλύεσθαι & ἀπολύεσθαι ſuprà
Ἀνακοινῶ. enarrata fuerunt. Ἀνακοινῶ ἀνακοινοῦμαι, conſulo aliquem, & communi-
Ἀνακοινοῦμαι. co. Xenoph. in tertio ἀναβάσ. Συμβουλεύει τῷ Ξενοφῶντι, ἐλθόντι εἰς Δελφοὺς,
ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας. Ibidem, Ὁ μέντοι Ξενοφῶν ἀναγνοὺς τὴν ἐπι-

πολλῶ, ἀνακοινοῦται Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας, conſulit Socratem. Ariſtoph. νεφελ. Βουλόμενοι ἀνακοινοῦσθαί τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν. Pauſan. in primo Eliacôn de Alpheo & Arethuſa loquens, Τὸ δὲ διὰ τῆς θαλάσσης ἰόντα, ἐνταῦθα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ περὶ τὴν πηγὴν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἀπιστήσω. Ἐξαίρω ἐξαίρομαι. Ἐξαίρω.
Plato, Σωκράτη δὴ ἐξαίρω τοῦ λόγου. Et in Phædro, Σιμμίαν μόνον ἐξαίρω λόγου, τῶν Ἐξαίρομαι.
δὲ ἄλλων πάμπολυ κρατεῖς. Vnum tantùm Socratem eximo ab hoc ſermone. hoc eſt Socratem tantùm excipio. Baſil. Ἐξῆρται χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἡ πνευματική, ſublatū eſt gaudium. Opponitur τῷ ἐμβαλεῖν, vt apud Xenophontem, Ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινὸν, καὶ ἐμβαλεῖν τὸν χαλινόν. Idem Plato in Protagora voce paſſiua vſus eſt, Ἀλλὰ καταγελῶσι καὶ θορυβοῦσιν ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθεὶς, ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύσωσιν, ἢ ἐξαίρωνται κελευόντων τῶν πρυτάνεων, de medio tollant, inde auferãt. Ἐξαίρω etiam moueo caſtra ſignificat. Polyb. in ſecundo hiſtor. Αὐτοὶ οὖν ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι καταπεθαρρηκότως ὥρμησαν, ποιούμενοι τὴν πορείαν ὡς ἐπὶ τυρρηνίας. Καταίρω eſt Καταίρω.
redeo & applico, & aduenio, & deſcendo, apud Polybium ſæpe. Alciphr. Οἶσθα τὸν μέτοικον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς συρίας δεῦρο καταίραντα, μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ περισκελοῦς ἐσθῆτος, huc applicantem. Xenoph. Καὶ τείχη ὑπερακρίζειν, καὶ ἀπ' ὄχθων καταίρειν, καὶ ἀκοντίζειν ἱκανούς, deſilire. Plutarch. in Romulo de vulturibus, Ἀφ' ἑτέρας τινὸς γῆς καταίρειν ἐνταῦθα aduenire. ὅθεν Ἐπικαταίρω. Idem in Ἐπικαταίρει.
Pompeio, Ἀμυνόμενος δὲ λούκουλλος εἰδώλῳ καὶ σκιᾷ πολέμου τὸν πομπήϊον ἔφη μαχούμενον βαδίζειν, εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν, καὶ λείψανα πολέμου σπαράττειν, vt inertem auem alienis cadaueribus inſidentem, in aliena cadauera decumbentem. Polyb. Οἱ δὲ κελτοὶ καταίραντες εἰς τὴν τυρρηνίαν, ἀπεπορεύοντο τὴν χώραν πορθοῦντες ἀδεῶς, deſcendentes, profecti. Et in tertio de Annibale, Καὶ τίνας καὶ ποίους διελθὼν τόπους, εἰς ποῖα μέρη κατῆρε τῆς ἰταλίας. Διαίρω Διαίρω.
verò traiicio ſignificat. Polyb. in primo hiſtor. Ἐὰν δὲ τηρῶν τὴν εὐδίαν καὶ καταμελλῶν, ἄρῃ διάραι καὶ συμμίξαι τοῖς στρατοπέδοις τοὺς πολεμίους, πρὸς τὰς ναῦς εὐκινήτους καὶ κεκουφισμένας ἀγωνίσῃ. Et Ὑπεξαίρομαι, clam de medio tollo. Xe- Ὑπεξαίρομαι.
nophon de tyrannis, Ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται, τίνες ἄρα αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι. Plato pro reiicio in Theæteto, Ἐὰν ἄρα σκοπούμενός τι ὧν λέγεις, ἡγήσωμαι μὴ ἀληθὲς, εἶτα ὑπεξαιρῶμαι καὶ ἀποβάλλω, μὴ ἀγρίαινε.

Ὑπεξαιροῦμαι περισπώμενον eſt ſubduco, interuerto. Lucianus de Prome- Ὑπεξαιροῦμαι.
theo, ὃς τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἀπατηλὴν ἐποιήσω, ὡς αὑτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι. Καλλωπίζω, honeſto, orno. Gre Καλλωπίζω.
gorius in ſecundo κατὰ Ἰουλ. Μὴ αὔλεσι στέψωμεν ἀγυιάς, μηδὲ μύρων αἰσχύναις τραπέζας, μηδὲ πρόθυρα καλλωπίσωμεν. Καλλωπίζομαι, efferor, glorior, mihi pla- Καλλωπίζομαι.
ceo. Xenophon de equo feroci, Σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει, ἀναπνεῖ ἄνω τὴν οὐρὰν, ὅταν καλλωπίζηται. Plutarchus in conuiuio ſapientum, Τότε δὲ Περίανδρος ἐκαλλωπίζετο λιτότητι καὶ σωφροσύνῃ δαπάνης, id eſt plauſum & gloriam captabat atque aucupabatur. Ponitur & pro ἐνδείκνυμαι, id eſt artem oſtento. Plato in Protagora, Ὑποπτεύσα γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἱππίᾳ ἐνδείξασθαι, καὶ καλλωπίσασθαι, ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ ἀφιγμένοι εἶμεν. In Sympoſio pro ornari & excoli dixit, Ταῦτα δὲ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω, Itaque veſtitu me exornaui, & honeſtaui. Inde Καλλωπισμός, cultus & elegantiæ Καλλωπισμός.

/

in veſtitu nimium ſtudioſus. Iſocrat. πρὸς Δημον. Εἶναι βούλου περὶ τὴν ἐ-
σθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής. ἔστι γὰρ φιλοκάλου μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς, καλ-
Καλλώπισμα. λωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Καλλώπισμα decus & ornamentum, καὶ τὸ πρόσχημα καὶ
ἐπιπρεπές. Ponitur tamen καλλώπισμα in cultu ſuperfluo. Eſt enim καλλω-
πιστὴς περιεργίας σπουδαστικός. Sed φιλοκάλημα honeſtamentũ eſt non impro-
bandum. Baſil. Ὥστε καλλωπιστὴν εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι, ὁμοίως αἰσχρὸν ἡγεῖσθαι φημὶ
Ἐγκαλλωπίζομαι. δεῖν, ἢ ἑταιρεῖν, ἢ ἀλλοτρίοις γάμοις ἐπιβουλεύειν. Inde fit Ἐγκαλλωπίζομαι. Plutar-
chus in Antonio, Ἀγαθὸς ὢν ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, in rebus turpibus ſi-
bi placere, ac ſeſe oſtentare. Idem ἐν τῷ, πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ, Ἀνδρὶ δὲ νέῳ
βελτιουμένῳ τὸ ἦθος, οὐδενὸς ἔρως ἐμφύεται μᾶλλον, ἢ καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγ-
καλλωπίσασθαι, id eſt inter bonos & graues ſpectandum ſe præbere. Grego-
rius, Ἀπολαυέτωσαν οὕτω τῆς ἑαυτῶν εὐηθείας, καὶ τοῖς αἰσχίστοις ἐγκαλλωπιζέσθωσαν.
Ὡραΐζομαι. Idem propemodum per Ὡραΐζομαι ſignificatur. Athen. Πλὴν ἀλλά τι εἰσακ-
τέον τοὺς ὡραίους καὶ τὰς ὡραίας εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ πότε αὖθις προσδεκτέον ὡραϊζομέ-
νους, decore conſpicuos, decorem oſtentantes. Greg. Νῦν δὲ ὑψαύχην ἵππος
τοῖς οἴκοις διασκιρτῶν, καὶ τὰ δεσμὰ τυραννήσας, κροαίνει κατὰ πεδίων, καὶ ποταμοῖς ὡραΐ-
Ἐνωραΐζομαι. ζεται, effertur pulchritudine. Et Ἐνωραΐζομαι vt ἐγκαλλωπίζομαι. Lucian.
Ἐπαγλαΐζομαι. Γυναίοις ἐνωραϊζόμενος. Homerus Iliad. v 1. Ἐπαγλαΐζεσθαι vocat, de armis Pa-
trocli loquens, τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. οὐδέ ἕ φη-
μι Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ. Non longè abeſt ab his Καλ-
Καλλύνομαι λύνομαι. Plato in Apologia, Ἐγὼ γοῦν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην
ἂν εἰ ἠπιστάμην ταῦτα. ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ἐπίσταμαι, Ego quoque, ſi hæc ſcirem, nitidè
Καλλύνω. elegantérque me haberem, & gloriarer, mihique ipſi placerem. Καλλύνειν
autem eſt verrere. καὶ Συγκαλλύνειν cõuerrere. Ariſtoteles in Problematis,
Διὸ ἐν τῷ ἀργυροκοπείῳ καλλύνοντες κερδαίνουσι. τὸ γὰρ διαφερόμενον συγκαλλύ-
νοντες λαμβάνουσι τὰ λείψανα. Polybius de platea loquens, Ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύ-
νηται σφίσιν ἐπιμελῶς. Significat etiam comere, & venuſtare, honeſtaréque.
Κάλλυντρον. ὅθεν Κάλλυντρον, omne inſtrumentum comptorium, vt ſi dicas κτένιον κάλ-
Κόρημα. λυντρόν ἐστι τῶν τριχῶν. Scopæ etiam hoc eſt Κόρημα eo nomine ſignificatur.
Κόρυθρον. Σάρωθρον. quod & Κόρυθρον & Σάρωθρον etiam appellatur. Lucian. Λαβὼν τὸν μοχλὸν τῆς
θύρας, ἢ τὸ κόρυθρον, ἢ καὶ ὕπερον περιβαλὼν ἱματίοις. Sic autem vocabantur σπά-
Κορῶ καὶ Ἐκκορῶ. θαι φοίνικος, quia vſum præbebant ſcoparum. Κορῶ δὲ τὸ καλλύνω, καὶ σαρῶ τὸ
ἔδαφος, καὶ καθαίρω. ὅθεν Σηκοκόρος. καὶ Ἐκκορῶ, euerro, excutio. Syneſ. Εἰ ἐκ-
κορήσειας ἢ θυμιάσειας. Alciphr. Βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τῦφον, ἀλλ᾽
οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσει. Κόρημα etiam τὸ κορούμενον, id eſt ſcobem
Πονῶ. Πονοῦμαι. & ramenta ſignificat, quæ conuerruntur, vt inquit Pollux. Πονῶ & πο-
νοῦμαι doleo & laſſeſco. Ariſtoteles in Problem. Διὰ τί ποτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν
μηρῶν τὸ μέσον μάλιστα πονοῦμεν; Thucydid. Ἐπιπλεῖστον δὲ ὅμως τόν τε θνήσκοντα καὶ
τὸν πονούμενον ᾠκτίζοντο, ægrotantem. Πονῶ etiam frangor, & fatiſco, non
duro, οὐκ ἀντέχω. Plato in Phædro, Δοκεῖ δὲ οὕτω φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, ὥστε πολλάκις
γενομένην ψυχὴν ἀντέχειν, μηκέτι ἐκεῖνο συγχωρεῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολ-
λαῖς γενέσεσι. καὶ τελευτῶσάν γε ἔν τινι τῶν θανάτων ἀπόλλυσθαι. Lucian. Πεπονηκέ-
ναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα ὑπὸ νόσου ἢ ὑπὸ γήρως. Significat etiam πονῶ exerceor
& γυμνάζομαι. & πεπονηκὼς τὸν γεγυμνασμένον ſignificat. Ariſtotel. in quinto

Politicôn, Νῦν δ᾽ ἐν μὲν ταῖς ὀλιγαρχίαις οἱ τῶν ἀρχόντων υἱοὶ τρυφῶσιν. οἱ δὲ τῶν ἀπόρων γίγνονται γεγυμνασμένοι καὶ πεπονηκότες. Libro ſeptimo voce paſſiua vſus eſt. Πεπονημένην μὲν οὖν ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν, πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βιαίοις. Baſil. homil. vi. in Hexaëm. Γεωργοὶ δὲ καὶ οἱ περὶ τὰ σπέρματα καὶ τὰς τῶν φυτῶν θεραπείας πονούμενοι, πάσας ἐντεῦθεν διέλκουσι τὰς ἀσχολίας τῶν ἔργων, id eſt laborantes & exercitati. Idem Ariſtoteles in primo τῶν ἠθικῶν, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως οἰκειότερον ἐξακριβοῦν τοῖς περὶ τὰ ἐγκώμια πεπονημένοις, id eſt exercitatis, & qui in ea re elaborauerũt. Gregorius πονέσθαι pro dolere mihi dixiſſe videtur, ἐν τῷ εἰς Βασιλ. Καὶ τὸ ἥδιστον δεῖπνον καὶ ὄψον ὁ ἄρτος καὶ οἱ ἅλες, καὶ ἡ καινὴ καρυκεία. καὶ ποτὸν νηφάλιόν τε καὶ ἄφθονον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, ἐξ ὧν νοσοκομίαι καὶ ἰατρεῖαι, τὸ κοινὸν ἡμῶν ἐμφιλοσόφημα, nequaquam doloribus iis laborantibus, è quibus medicationes, & ægrorum curationes natæ ſunt, in quibus diſciplinis vulgo philoſophamur, hoc eſt ſtudemus & philoſophandi tempora conterimus. πονοῦμαι, labore conficior, & laſſeſco. Χίων μάταιδι, Πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ, δεξαμένων αὐτοὺς τῶν Βυζαντίων, ἔγνωσαν διαρπάσαι τὴν πόλιν. de iis loquens qui cum Xenophónte è Perſide redierunt. Πονῶ etiam laboro, id eſt labore & diligentia cõficio. Idem Greg. de eodẽ Baſilio, Καὶ τὰ πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς, τῶν πονουμένων ἑτέροις πολὺ τιμιώτερα, hoc eſt, opera eius illaborata, & obiter aliúdque agendo facta, aliorum elaboratis erant præſtantiora. Gorgias, Τοὺς ἐν τῷ παροιχομένῳ βίῳ πόνους ἐπ᾽ ἀρετῇ πεπονημένους ἀπορρῖψαι, labores exhauſtos. ſic Lucianus, Ὑπέφαινε γοῦν τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πονέσασθαι τὸν πόνον τοῦτον. Verùm in verbis Gregorii ſuprà ſcriptis, ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄφθονον ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ, γεωργοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἐκφύεσθαι ποιοῦσι ſignificare cenſeo. Qui Γεωργῶ. enim ſemen aliquod aut frugem excolit, enaſci eam facit, & quaſi producit. Sic fontes oriri faciunt aquas ſcaturigine ſua abſtemiis hominibus & victu parabili contentis, quibus ſcilicet αὐήροτα πάντα φύεται. Ipſe Gregorius alibi in eadem oratione de negociatoribus ſceleſtis loquens, qui penuriam annonæ negociando moliuntur ac machinantur, Τηροῦσι γὰρ τοὺς καιροὺς, καὶ καταπραγματεύονται τῆς ἐνδείας (vel fortaſſe τὴν ἔνδειαν) καὶ γεωργοῦσι τὰς συμφοράς. ac ſi diceret, colunt calamitates, meſſémque è ſterilitate faciũt. Hippocrates aliter ad Demagetũ ſcribens, Ὅλος ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς νοῦσός ἐστι. τρεφόμενος ἄχρηστος ἱκέτης βοηθείας, αὐξανόμενος ἀπαίδαλος, ἄφρων διὰ χρεὸς παιδαγωγίης, θρασὺς ἀκμάζων, παρακμάζων οἰκτρός. τοὺς ἰδίους χρόνους ἀλογιστίῃ γεωργήσας, tẽpora vitæ ſuæ colens & poſſidens. vel, vita potiens temeritati rationis exſorti. hoc eſt, meſſem faciẽs non rationi ſed ſenſibus, τὴν ζωὴν καρπούμενος ἀλογίστως. Cicero in hoc verbo, vt in aliis quibuſdam, calumniandi linguã Græcam vt inopem, materiam nactus eſt: vel arripuit potius. Sic enim ſcribit in 2. Tuſcul. Intereſt aliquid inter laborẽ & dolorẽ. ſunt finitima omnino, ſed tamen aliquid differunt. hæc duo Græci illi, quorum copioſior eſt lingua quàm noſtra, vno nomine appellant. itaque induſtrios homines illi ſtudioſos vel potius amantes doloris appellant: nos commodius laborioſos. aliud eſt enim laborare: aliud dolere. O verborum inops interdum, quibus abundare te ſemper putas, Græcia! aliud inquam dolere, aliud labo-

rare. Quibus verbis Cicero improbat φιλόπονον & φιλοπονεῖν verba Græca: quaſi Græci nullum verbum habeant quo dolere ſignificẽt, niſi πονεῖν: aut quaſi laborare aliter dicere non poſſint quàm πονεῖν. Quod ſi hoc improbãdum eſt vtrunque vno verbo ſignificari apud eos: cur laborare apud nos vtrunque ſignificat? Idẽ ipſe Cicero eodémque in libro, de Dionyſio Heracleote, Nam cũ è renibus (inquit) laboraret, ipſo in eiulatu clamitabat falſa eſſe illa quæ antea de dolore ſenſiſſet ipſe. Idẽ paulo pòſt de Poſidonio, Sed cum audiret eũ grauiter eſſe ægrum, quòd vehemẽter eius artus laborarẽt: voluiſſe tamen nobiliſſimum philoſophũ viſere. Et paulo pòſt laborem & dolorem viciſſim pro eodẽ dixit. Cúmque faces (inquit) doloris ei admouerentur, ſæpe dixiſſe, Nihil agis dolor quanuis ſis moleſtus. nunquã te eſſe confitebor malũ. omninóque omnes clari & nobilitati labores contemnendo fiunt etiã tolerabiles. Videmúſne apud quos eorum ludorũ qui gymnici vocantur, magnus honos ſit, nullum ab iis qui in id certamen deſcẽdunt, deuitari dolorẽ? πόνος commodè à Græcis dictus eſt παρὰ τὸ πένεσθαι. paupertas enim laborioſos & induſtrios homines facit: & laborẽ nimium excipit dolor. Sed ſic ſolet Cicero proteruè interdum cauillari Græcam linguam, quam nimiũ amari à ſuis obtrectatoribus ægrè ferebat. Nec minor eſt eius iniquitas in tertio, Græci autẽ μανίαν vnde appellẽt, non facilè dixerim. eam tamẽ iſtã diſtinguimus nos melius quàm illi. hanc enim inſaniã quæ iũcta ſtultitiæ, patet latius, à furore diſtinguimus. Græci volunt illi quidẽ, ſed parum valent verbo. quẽ nos furorẽ, melancholiã ipſi vocant. Quaſi verò neſcierit Cicero παρὰ τὸ μῶ, μαίνω factum eſſe. vnde μεμαὼς apud Homerũ, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον προθυμούμενος. Plato in Phædro μανίας duo genera facit. Vnũ genus (inquit) eſt à morbis humanis manans, aliud eſt diuinũ. diuinúmque rurſus in quatuor ſpecies diſtribuit, ita vt vna ſit Apollinis inſpiratio: ſecunda Liberi patris, quaſi initiatrix quædam mentis alienatio. tertiã facit poëticam à Muſis: & quartã amatoriam, ab Amore Veneréque manantẽ. τῆς δὲ θείας τέτταρα μέρη διελόμενοι, μαντικὴν μὲν ἐπίπνοιαν Ἀπόλλωνος θέντες, Διονύσου δὲ τελεστικήν. Μουσῶν δ᾽ αὖ ποιητικήν, τετάρτην δὲ Ἀφροδίτης καὶ ἔρωτος, ἐρωτικὴν μανίαν ἐφήσαμέν τε ἀρίστην εἶναι. μανίαν Plato furorẽ & poëticũ & fanaticum ſiue entheon vocat, nõ μελαγχολίαν. Alibi autem furorẽ illum animum ab homine abſtrahentẽ, quartum genus μανίας vocat & ἔκστασιν & ἐνθουσίασιν. ſic enim inquit, de mẽte germani philoſophi loquens, quem vult volucrẽ eſſe, Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς. ἔστι δ᾽ οὖν ὁ πᾶς ἥκων λόγος, περὶ τῆς τετάρτης μανίας. Plato παρακινοῦντας ἀπὸ τῶν ἐνθουσιώντων diſtinxit, hoc eſt inſanos, vt Cicero vocat, ab iis qui enthei & numine afflati dicuntur. Huiuſmodi maniam Lucanus furorẽ appellat in quarto cum inquit, Mortis agor ſtimulis. furor eſt: agnoſcere ſolis Permiſſum eſt quos iã tangit vicinia fati: Victuróſque dei celant, vt viuere durent, Felix eſſe mori. ἐξιστάμενοι autẽ ſunt qui è poteſtate exierunt. de quibus Cicero ibidẽ, Itaque (inquit) nihil melius quàm quod eſt in conſuetudine ſermonis Latini, cũ exiſſe è poteſtate dicimus eos qui

effrenati feruntur aut libidine, aut iracundia, τοὺς ὑπὸ ὀργῆς ἢ ἀκολασίας ἐκστατικῶς ἔχοντας. quod tamen Cicero Græcis non retulit acceptũ. quare non magnopere mirũ eſt eum à multis malè audiſſe propter huiuſcemodi vaniloquẽtiam, quam Bruto ſuo, vt opinor, non probauit. Qui autẽ omnia Græcorũ eleuat, & anguſtiſſimè interpretatur, Latina vltra modũ vſitatũ intẽdit, non vſu, ſed verborũ enarratione ampliſſima, cuius ſpecimen eſſe poteſt frugalitatis interpretatio in eodem libro. Huiuſcemodi autem interpretationes interdũ calumnioſas fuiſſe magis quàm ex ſentẽtia animi dictas, ex eo cõiicere licet, quod Cicero ipſe eas non obſeruauit, vt in tertio Officiorum, cum ita ſcribit, Si gladium quis apud te ſana mente depo ſuerit: repetat inſaniens: reddere peccatum ſit: officium nõ reddere. inſanientẽ pro furẽte dixit. Διαπονῶ etiam καὶ διαπονοῦμαι dicuntur ἀντὶ τοῦ ἐξεργάζομαι, id eſt elaboro, expolio, cõficio. Iſocr. πρὸς Φίλιπ. Καὶ γὰρ ἂν ἐλλίπω τι, ὃ μὴ δυνηθῶ τὴν αὐτὴν τάξιν γράψαι τοῖς πρότερον ἐκδεδομένοις, ἀλλ' οὖν ὑπογράψαι γ' ἂν μοι χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. Sic Plato ſæpe vſus eſt pro excolo. Xenoph. Ἐκπλέω δὲ πάντα διαπονούμενοι, id eſt ſummo labore efficientes. Plato lib. VIII. Legũ, Δύο δὲ ἐπιτηδεύματα ἢ δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι σχεδὸν οὐδεμία φύσις ἱκανὴ τῶν ἀνθρωπίνων. Διαπονοῦμαι, τὸ περί τι καταγίνομαι καὶ ἐνεργῶ, καὶ ἀσχολοῦμαι. Ariſtot. in III. de generat. Οὐδὲν γὰρ τῶν ἀρρένων εἴωθε διαπονεῖσθαι περὶ τὰ τέκνα. νῦν δὲ αἱ μέλιτται τοῦτο ποιοῦσιν. Idem, Πάντα γὰρ ὅσα πραγματεύεται περὶ τὰ τέκνα, περὶ τὸν φαινόμενον οἰκεῖον διαπονεῖται γόνον, ſatagũt, & cum labore occupata ſunt. Διαπονῶ τὸ σῶμα, ἀντὶ τοῦ ἀσκῶ καὶ γυμνάζω. Plut. Τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν. Idẽ fermè vſus eſt in Ἐκπονῶ & Ἐκπονοῦμαι. Ariſtot. Probl. ſect. IIII, Διὰ τί πλεῖστον προΐεται σπέρμα τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος; ἢ ὅτι ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφὴν, labore conficit. Idẽ in IX. de hiſtor. de hirundine, Περὶ δὲ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται ἀμφότερα. δίδωσι γὰρ ἑκατέρῳ, διατηροῦσά τινι συνηθείᾳ τὸ προειληφὸς, ἵνα μὴ δὶς λάβῃ. καὶ τὴν κόπρον τὸ πρῶτον αὐταὶ ἐκβάλλουσιν. ἐκπονεῖσθαι laborare ſatageréque dixit. idem quod διαπονεῖσθαι. Xenoph. Οὐχ ὡς μαχούμενοι μηδέποτε παύονται, τοῦτ' ἐκπονοῦνται, hoc meditantur & exercent. Apud eundem lib. III. Pædiæ, Ἐρρωμένως δ' εἵποντο, διὰ τὸ ἐκπεπονῆσθαι τὰ σώματα, propter corpora labori aſſuefacta. Et lib I, Ἐκπεπονημένοι τοὺς πόδας, qui pedibus iter facere aſſueuerunt, ἀπὸ τοῦ ἐκπονῶ dicta ſunt. Idẽ, ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως ταῦτα ἐκπονεῖ. ἃ δ' αἰσχρὰ ἡγεῖται, τούτων ἀπεχόμενοι, id eſt exercentes & meditantes. Alibi, Μαρτύρια δὲ τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν, καὶ νῦν ἔτι ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν, id eſt quòd cultum vel moderatum vitæ genus teneant, & labore exercitatum. Syneſius, ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ. Sic Ioſep. contra Appionem, Χώραν δὲ ἀγαθὴν νεμόμενοι, ταύτην ἐκπονοῦμεν. Ex his (vt opinor) exemplis ad vſum commodum verborũ condoceſieri poſſumus. Quare loca auctorum cõplura in enarrãdis huiuſcemodi verbis dictionibúſque aliis citare interdũ inſtitui, vt quiſq; iudiciũ ſuum ſequatur, nec auctore me vtantur qui rectius iudicauerint.

Διαπονῶ & διαπονοῦμαι.

Ἐκπονῶ. Ἐκπονοῦμαι.

Καταπονῶ, labore conficio, & domo, ſuperóque. Et Καταπονοῦμαι, labore ærumnáq; conficior, & fatiſco. Ὑποτυπῶσαι & ὑποτυπώσασθαι eſt informare rẽ aliquam, hoc eſt ſummaria deſcriptione deſignare. quod & περι-

Καταπονῶ.

Ὑποτυπῶσαι. Ὑποτυπώσασθαι.

γράψαι dicitur. de quo verbo ſuprà dictũ eſt. Ariſtot. in 1. Ethic. Περιγεγράφθω μὲν ἀγαθὸν ταύτῃ. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι. δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ. Idem in VI. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Περὶ δὲ τούτων τί λέγεται καλῶς σκεπτέον, ὑποτυπωσαμένοις πρῶτον τὴν οὐσίαν τί ἔστιν, id eſt, ſi primo conſtituerimus & circunſcripſerimus quid ſit ſubſtãtia. Galen. ad Glaucon. in principio, Ἠξίωσας μὲν γὰρ ἡμᾶς ἰαμάτων τινὰ καθόλου μέθοδον ὑποτυπώσασθαι. Cic. in Oratore, Ac primo informãdus eſt nobis ille, quem ſolũ quidam vocant Atticũ. Sic Quintil. Vnus liber accedet, in quo orator ipſe nobis informandus eſt. Cic. pro Quintio, Neq; tamẽ verba multa faciam: propterea quòd ab eo qui ante dixit, informata cauſa eſt. Et in Finibus, Et erant ſummatim dicenda, quibus quaſi informatum eſt quid hominis natura poſtulet. Forma eſt quam τύπον illi dicunt, ex qua exprimuntur ſimulachra. Cic. in Epiſt. Quòd ad me quaſi formã cõmunium tẽporum totius Reip. miſiſti expreſſam. Vnde Διατυπῶσαι ῥῆμα. & Διατύπωσις, informatio. Baſil. de vita ſolitaria, Ἀμαθῆ γὰρ εἶναι δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων διδαγμάτων, ἕτοιμον ὑποδέξασθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις. Τύποι & ὑπογραφαὶ deſcriptiones ſunt minus exactæ quã ὁρισμοί, vt inquit Gellius lib. 1. Cicero de Orat. Philoſophi denique ipſius, qui vnus omnia profitetur, eſt tamen quædã deſcriptio, vt is qui ſtudeat omnium rerum vim, naturã, cauſáſque noſſe, & omnẽ bene viuendi rationẽ tenere & perſequi, hoc nomine appelletur. Inde Τυπώδης μάθησις, quæ eſt craſſior doctrina. Ariſtot. Πλημμελὲς γὰρ περὶ κόσμου λέγοντας, εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, τὸ τοῦ κόσμου κυριώτατον παραλιπεῖν, etſi nõ exactè, tamen ad craſſiorem doctrinam. Sic Cicero lib. IIII. ad Atticum, Illud etiam te rogo, τὴν προὖσαν κατάστασιν τυπωδῶς, ne hoſpes iſtuc veniam. id eſt rerum præſentiũ ſtatum ſummatim mihi deſcribas. Inde Τύπῳ λέγειν, τύπῳ λαμβάνειν, τύπῳ ἀποδεικνύειν. Ariſtot. in 1. Ethic. Ἀγαπητὸν οὖν περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι. Et in 2, Νῦν οὖν τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λεγόμενα, ἀρκούμενοι τούτῳ. ὕστερον δὲ ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν διαιρεθήσεται. Theophr. in III. de Plantis, Ἐκεῖνο δὲ ἀληθές, ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὅτι μᾶλλον ὀρεινὰ τὰ ἄγρια, vt ſummatim dicã. Plato lib. VIII. de Repub. Πειρώμεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων ἃ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Dicitur & Περιγραφή. Idem Ariſtot. in 1. τῶν ἠθικῶν, Δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν, καὶ διαρθρῶσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, cuiuſuis eſſe videtur artificis exprimere & abſoluere quæ rectè deliniata ſunt. Idem, Περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. δεῖ γὰρ ἴσως ὑποτυπῶσαι πρῶτον. Dicitur & ὑπογραφή. vt Alex. in 1. Topic. ex Ariſtotele, Εἴδη μὲν οὖν συλλογισμῶν ὡς τύπῳ περιειλῆφθαι ἔστω τὰ εἰρημένα. ἀλλ' ὡς ὑπογραφῇ τινι, καὶ οὐκ ἀκριβῶς, inquit ille interpretans verba Ariſtotelis. Tractũ eſt à formis pictorũ, & adumbratis imaginibus, hoc eſt ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς, quæ μέρος τῆς ζωγραφίας ἐστίν. Vnde Τυπικὸν dictum eſſe videtur, quod μυστικὸν eſt & ἀλληγορικὸν, cuiuſmodi fuit doctrina veteris teſtamenti. Greg. Ἐβάπτισε Μωϋσῆς, ἀλλ' ἐν ὕδατι, καὶ πρὸ τούτου ἐν νεφέλῃ καὶ ἐν θαλάσσῃ. τυπικῶς δὲ τοῦτο ἦν, ὡς καὶ Παύλῳ δοκεῖ. Idem de baptiſmo, in quo aquam & ſpiritum conuenire dicit, Καὶ τὸ μὲν, τυπικόν. τὸ δὲ, ἀληθινόν,

Τύπος.

Διατύπωσις.

Τυπώδης μάθησις.

Τύπῳ λέγειν.

Τύπῳ λαμβάνειν.

Περιγραφή.

Περιγράφω.

θεοῦ, καὶ τὰ βάθη καθαίροντες. Alibi, Μεταλάβωμεν τοῦ πάσχα. νῦν μὲν τυπικῶς ἔτι, μικρὸν δὲ ὕστερον, τελεώτερον. Et Τύπος, figura, & vmbra, & veluti imago, & ſym- Τύπος.
bolum veritatis. Idem εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, Ὁ δὲ χαλκοῦς ὄφις κρεμᾶται μὲν κατὰ τῶν δακνόντων ὄφεων, οὐχ ὡς τύπος δὲ τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπος. Qui- Ἀντίτυπος.
bus verbis dæmonem in cruce domini confectum ſignificat. Dignius eſt autem myſticum quàm τυπικὸν, & συμβολικὸν, vt ex his verbis eius intel- Μυστικόν. Τυπικόν.
ligimus, Ὥσπερ ἐστὶν ἃ τῶν Ἑβραίων, τυπικῶς μὲν παρ' ἐκείνοις τελούμενα, μυστικῶς Συμβολικόν.
δὲ ἡμῖν ἀποκαθιστάμενα. quæ de Pentecoſte dicta ſunt. Idem εἰς ἅγιον βάπτισμα, Φῶς δὲ τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑποδεχομένοις, ὁ γραπτὸς νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ μεγάλου φωτὸς μυστήριον. Dionyſius in myſt. theologia, de libris ſuis loquens, Καὶ γὰρ ἐχρῆν τὰς θεολογικὰς ὑποτυπώσεις, καὶ τὴν τῶν θείων ὀνομάτων ἀνάπτυξιν βραχυλογωτέρας εἶναι τῆς συμβολικῆς θεολογίας. ἐπείπερ ὅσῳ πρὸς τὸ ἄναντες ἀνανεύομεν, τοσοῦτον οἱ λόγοι ταῖς συνόψεσι τῶν νοητῶν περιστέλλονται. vbi περιστέλλονται pro συστέλλονται dixit, hoc eſt compendioſiores fiunt. Deinde de myſtica theologia loquens ita inquit, Καθάπερ καὶ νῦν εἰς τὸν ὑπὲρ νοῦν εἰσδύοντες γνόφον, οὐ βραχυλογίαν, ἀλλ' ἀλογίαν παντελῆ καὶ ἀνοησίαν εὑρήσομεν. alludit enim ad id quod in Exodo de Moſe legitur, qui in caliginem aſcendit intra quam Deus erat. ex quibus verbis intelligimus myſtica longè ſublimiora eſſe ſymbolicis & allegoricis, quales ſunt αἱ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ θεῖα μετωνυμίαι. vt cum in Deo eſſe dicuntur μορφαὶ, σχήματα, θυμοὶ, μήνιδες, λῦπαι, τόποι, κόσμοι, μέθαι, & ſimilia. Μυστικὰ verò remotiora ſunt à ſenſilibus. quare ſenſim ἄφωνα ſunt, καὶ τοῖς ἀφθέγκτοις ἑνούμενα μυστικὰ φιλοσοφήματα. Hypotypoſes theologicæ informant theologú, & ſummam ſcientiæ theologicæ colligunt, & καταφατικαὶ ſunt. verbi gratia, τῆς θείας καὶ πεφωτισμένης γνώσεώς ἐστι, τὸ εἰδέναι πῶς ἑνικὴ ἡ θεία φύσις καὶ τρισυπόστατος, quam trecenti illi & duodeuiginti Patres ὁμοούσιον appellauerũt. καὶ τὸ εἰδέναι τῶν προσώπων τὰς ἰδιότητας. καὶ τί δηλοῦσι πατρότης, υἱότης, ἐκπόρευσις, & ſimilia: vt docet Dionyſ. lib. iam dicto. Μυστικῆς θεολογίας ἐστὶ dicere, ὅτι θεὸς οὔτε ψυχή ἐστιν, οὔτε νοῦς, οὔτε λόγος, οὔτε νόησις, οὔτε ἐπιστήμη, οὔτε ἀλήθεια, οὔτε σοφία, οὔτε ἓν, οὔτε φῶς, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄλλο τι οὐδὲν τῶν ἡμῖν ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν ὄντων ἐγνωσμένων. Myſtica enim theologia ita Deũ ſpeculatur, vt nec intellectũ nec intelligẽtiã eſſe intelligat, quæ quidẽ vel in hominẽ vel in ſuperiorẽ aliquam intelligentiam cadere poſſit. ſiquidẽ homo res ignotas diſcit & nouit vel per finitionem, vel per diuiſiuam methodon, vel per ſyllogiſmum, vel per demonſtrationem. ſed κατὰ λόγον τῆς φύσεως τῶν ὄντων, hoc eſt αἰσθητῶς cognoſcit & ſcit. angelus verò γνωστικῶς οἶδεν καὶ ἀΰλως, nõ vt nos ſenſibiliter. Deus verò nouit & intelligit ἀσυγκρίτως καὶ ὑπερανεβηκότως, vt qui auctor ſit & conditor & cauſa omnium rerum. οὐδὲ εἰδὼς ὡς ἐπιβαλλόμενος ταῖς οὐσίαις. & vt ipſe Dionyſius in libro de diuinis nominibus dixit, Οὐ γὰρ ἐκ τῶν ὄντων τὰ ὄντα μανθάνων οἶδεν ὁ θεῖος νοῦς, ἀλλ' ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ἐν ἑαυτῷ, καὶ κατ' αἰτίαν τὴν πάντων εἴδησιν προείληφεν. myſticus igitur theologus ἀποφατικῶς περὶ θεοῦ θεολογεῖ, ſymbolicus verò καταφατικῶς. Quid ſint autem ſymbola theologica, ipſe Dionyſius docet in epiſtol. ad Titum. ἱεροπλασίαι etiam dicuntur & ἱερογραφίαι. Alioqui theologiam duplicem eſſe dicũt. alteram enim arcanam eſſe & myſticã, quæ etiam ſymbolica voca-

tur & teleſtica: alteram apertam & notiorem, quæ eadem philoſophica dicitur, & demonſtratiua. Symbolica autem illa ideo dicitur, quia per ſigna, notas & typos rerum diuinarum diuinitus data eſt. Τελεστικὴ autẽ appellata eſt, ὡς τὰ τῶν μυστηρίων συμβολικῶς παραδιδοῦσα. de quibus idem Dionyſius ita ſcribit, Τοῦτο δὲ ἐννοῆσαι χρὴ, τὸ διττὴν εἶναι τὴν τῶν θεολόγων παράδοσιν· τὴν μὲν, ἀπόῤῥητον καὶ μυστικήν· τὴν δ᾽ ἐμφανῆ καὶ γνωριμωτέραν. καὶ τὴν μὲν συμβολικὴν καὶ τελεστικήν· τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀποδεικτικήν. Symbolicæ theologiæ ſunt legis Moſaïcæ expoſitio & traditio, & ſacramenta à Chriſto inſtituta: quanquã ipſa lõgè illis legalibus ſublimiora & πνευματικώτερα. Philoſophica & demonſtratiua ſpeculatur Dei prouidentiam circa creaturas, καὶ τὰ τῆς ἐξηγήσεως τῆς θεωρητικῆς, καὶ τὰ θεολογούμενα ἐν ταῖς γραφαῖς. Hypotheſeon theologicarũ vocabulum (vt õpinor) ab Apoſtolo ortum eſt, qui capite primo poſterioris ad Timotheum epiſtolæ ita ſcribit, ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ᾽ ἐμοῦ ἤκουσας, ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, hypotypoſin teneto. Eſt enim hypotypoſis quaſi liniamenta præformata ad colores illinendos: aut operis abſoluẽdi præſcriptum. vbi Chryſoſtomus tranſlationem eſſe dicit à pictoribus: ac ſi diceret, ἐνετυπωσάμην εἰκόνα σοι τῆς ἀρετῆς, καὶ τῶν θεῷ δοκούντων ἁπάντων, ὥσπερ τινὰ κανόνα καὶ ἀρχέτυπον ὑγιεῖς λόγους εἰς τὴν σὴν ψυ-

Ὑποτυποῦμαι. χὴν ἐγκεκολαφώς. Ὑποτυποῦμαι, animo verſo, & imaginor. Herodian. Τοιαύτας δὴ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τε καὶ ἤλπιζεν. Ponitur & pro repræſento, & ſpeciem rei informo, vt ὑποτυπῶ. Idem de Cõmodo loquẽs, Τοιαῦτα δή τινα τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι, ἤγειρον αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις εἰς ἡδονῶν ἐπι-

Ὑποτύπωσις. θυμίαν, huiuſcemodi deliciarum ſpeciem animo eius informãtes. Ὑποτύπωσις figura eſt, quæ euidẽtia & illuſtratio dicitur, quãdo res ita ſcribẽdo exprimitur, vt videatur deliniari. vel (vt inquit Fabius in nono) propoſita quædã forma rerũ, ita expreſſa verbis, vt cerni videatur potius quàm audiri. Illud Ariſtotelis τύπῳ περιλαβεῖν Alexãder interpretatur κοινότερον καὶ ἐν ὑποτυπώσει τινὶ λέγειν. Ἀντίτυπος etiã ἀντὶ συμβόλου dicitur, & ἀντὶ τύπου. Greg. περὶ θεολογίας, Ἐπειδὴ τοῦ κόσμου πάντες ἀντίτυποι τῆς Μωϋσέως σκηνῆς οἶδεν ὁ λόγος, τοῦ ἐξ ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων λέγω συστήματος. Ἀντίτυπον excplar & liber. Syneſ. Θεοφίλῳ, Καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα. Ἀντίτυπος,

Ἀντιτυπῶ. durus, & non cedens. & verbum Ἀντιτυπῶ. Ariſtoteles in III. τῶν μετεωρολογ. de fulmine loquens, Διὸ καὶ τὰ μὲν ἀντιτυπήσαντα, πάσχει τι· τὰ δὲ μὴ, οὐθέν. οἷον ἀσπίδος ἤδη τὸ μὲν χάλκωμα ἐτάκη, τὸ δὲ ξύλον, οὐθὲν ἔπαθε. Significat etiam incurro, offendo, προσκρούω. Idem, Ὅταν τὸ ἐκκρινόμενον πνεῦμα τὸ ἐν τῷ νέφει, ἑτέρῳ ἀντιτυπήσῃ, ὥσπερ ὅταν ἐξ εὐρέος εἰς στενὸν βιάζηται ὁ ἄνεμος. qui etiam ἀντιτυπὴς dicitur, quo Gregorius vtitur ἀντὶ στῤῥοῦ καὶ ἀνενδότου, qui opponitur τῷ εὐείκτῳ. Dicitur de homine moroſo, aſpero, & nulla comitate. Plato in Theæt. Καὶ μέντοι, ὦ Σώκρατες, σκληρούς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. vnde

Refractarius. Refractarius nomen ductum eſt ad verbum effictum, quo etiam Cicero ad Atticum libro ſecundo vſus eſt; genus dicendi refractariolum appellans τὸ δικανικόν. Fuit enim mihi commodum (inquit) quòd in iis orationibus quæ Philippicæ nominantur, enituerit ille tuus ciuis Demoſthenes, & quòd ſe ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerit, vt σεμνότερος καὶ πολιτικώτερος videretur. Dicitur & ἀποικώς. Διαχλεύζω τὸ διοι-

κῶ, adminiſtro, rego, gero. quod etiam χειρίζω dicitur. Demoſth. Πάντων ὧν διακεχείρικα καὶ πεπολίτευμαι. Ariſtot. in v i. Politic. Ἐπεὶ δ᾽ ἔνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀνάγκη ἑτέρας εἶναι τὴν λαμβάνουσαν λογισμὸν καὶ προσευθυνοῦσαν. Polyb. Ταῦτα χειρίζεται διὰ τῆς συγκλήτου. Διαχειρίζομαι, τὸ φονεύω καὶ ἀποκτείνω. Herodian. lib. i i i, Εἰδὼς δὲ ὁ χιλίαρχος ἀδύνατον ὂν δύο διαχειρίσασθαι βασιλέας, καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἴκοις διατρίβοντας, ἐπιστὰς τῷ δωματίῳ τοῦ Σεβήρου, & reliqua. Plutarch. Καὶ μέλλοντος τοῦ Γέροντος διαχειρίζεσθαι, αἰσχρὸν ἔφη, &c. Vſus eſt Lucas capite quinto Act. Apoſt. Dicitur & Διαχειροῦμαι καὶ Διεργάζομαι. Idem Plutarch. Ἐπιχειράμενος ἐπὶ τὸν ἀμφοτέρους διαχειρήσασθαι, πρὶν διαβάντος γνῶναι τὸ πραχθὲν, πέμψαι τοὺς καλέσοντας αὐτόν. Idem, Φαρμάκοις ἐπιχείρησε διεργάσασθαι τὸν ἄνδρα. Pauſ. in Meſſen. Πρὸς δὲ δὴ τούτοις τὰς βιασθείσας τῶν παρθένων διεργάσασθαι λέγουσιν αὑτὰς ὑπὸ αἰσχύνης. Appian. in i i i i. ciuil. Καὶ διεχειροῦντο οἱ πλείονες ἑαυτοὺς, ſeſe interimebant. Μεταχειρίζομαι τὸ διαχειρίζω καὶ διοικῶ. Plutarch. ἐν τῷ, εἰ πρεσβ. πολιτευτ. Καθάπερ ἐὰν σὺ νῦν Ἀθήνησι μεταχειρίζῃ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς ἐπιστασίας. Significat etiam manu attrecto, vulnus tracto, manu medicor. Lyſ. περὶ τὴν εἰσαγγελίαν, Ζητεῖν, καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειριοῦνται τὸ συμβεβηκὸς πάθος. Dicitur & voce actiua μεταχειρίζω tracto. Chryſoſt. primæ ad Corinth. x i i, Τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο τῶν πλουτούντων ταῦτα μετιέναι ποτέ; ὅπου γε καὶ αὐτοὶ οἱ ταῦτα μεταχειρίζοντες, ὅταν εὐπορήσωσιν, οὐκ ἀνέχονται τῆς ἀπὸ ἔργων τούτων ταλαιπωρίας. & alibi ſæpe actiua voce vſus eſt. Ad Rom. v i i. voce paſſiua, Δεῖ δὲ λοιπὸν προαιρέσεως τῆς εἰς τὸ δέον αὐτὰ μεταχειριζομένης τὰ ὅπλα. Plato in Gorgia μεταχειρίζεσθαι ὡς ἀδικοῦντα dixit, pro in eum animaduertere. Μεταχειρίζεσθαι τὸ σῶμα, verbũ eſt funebre, apud Iſæum. Προχειρίζεσθαι, promere, edere, ante oculos ponere. Syneſ. Herculiano, Ὁρᾶν τε ἀπόντα δοκῶ, τὸ ἐναποτεθὲν ἀπὸ τῆς διαθέσεως εἶδος προχειριζομένης τῆς μνήμης, καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστῶς γλυκεῖα τῶν ἱερῶν σου λόγων ἠχὼ, conditam in pectore meo tuam formam, quam olim coram intuitus ſum & ſummo affectu amplexus ſum, memoria nunc expromente atque repræſentante. Προχειρίζεσθαι etiam deligere, deſignare, ad aliquid faciendum ſumere & eligere. Polybius de captiuis Romanis loquens qui ſunt ab aliis ad ſe luendos miſſi, Τῶν δὲ προχειρισαμένων δέκα τοὺς ἐπιφανεστάτους. Et paulo poſt, Εἷς τῶν προχειρισθέντων ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, πάλιν ἀνέκαμψεν. Diod. Καὶ μηδενὸς ὄντος τοῦ κατὰ γένος διαδεξομένου τὴν ἀρχὴν, προχειρισάμενος ἕνα τῶν φίλων Δαρεῖον ὄνομα, τούτῳ συγκατεσκεύασε τὴν βασιλείαν. Idem, Διόπερ τῶν φίλων προχειρισάμενος Ἑκαταῖον, ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ τῶν ἱκανῶν στρατιωτῶν. Plutarch. in Galba, Τῶν ὑπάτων οἰκέτας δημοσίους προχειρισαμένων, τὰ δόγματα κομίζοντας τῷ αὐτοκράτορι, deſignantibus, deligentibus. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Ὅτι προχειρίζεσθε δημαγωγοὺς τοὺς ὅμοια καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας τοῖς ἀπολέσασι τὴν πόλιν. Plato de Legibus, Διὰ γὰρ ταύτης φανερὸν ἴσως ἔσται τὸν προκεχειρισμένον ἐν τῷ νῦν λόγῳ ὑφ᾽ ἡμῶν, μέχρι περ ἂν πρὸς τὸν θεὸν ἀφίκηται. In Actis Apoſtolorum cap. x x i i, Ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε γνῶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ, Deus patrum noſtrorum delegit te. Et cap. x x v i, Εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοὶ προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν εἶδες, vt te deſignarem. Προχειρίζομαι præuerto, id eſt ante omnia

Διαχειρίζω.
Διαχειρίζομαι.
Διαχειροῦμαι.
Διεργάζομαι.
Μεταχειρίζομαι.
Προχειρίζομαι.

facio, & quaſi primum in manus ſumo. Ariſtot. in primo de Cælo, Πεχειρισάμενοι δὲ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων, οὕτω σκοπῶμεν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν. Κυ-

Κυρῶ. Κυροῦμαι. ροῦμαι etiam vt κυρῶ dicitur pro firmo, cõſtituo, decerno. Plato in Gorg. Εἰ δή αὖ ἔροιτο, τὴν δὲ λογιστικὴν τίνα καλεῖς τέχνην, εἴποιμ' ἂν ὅτι καὶ αὐτή ἐστι τῶν λόγῳ πᾶν κυρουμένων. Idem, Ἐμοῦ λέγοντος ὅτι καὶ ἡ ἀστρονομία λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα. Et rurſus, Τυγχάνει μὲν γὰρ οὖσα ἡ ῥητορικὴ τῶν λόγῳ τὰ πάντα διαπραττομένων τε καὶ κυρουμένων.

Κύρωσις. Vnde fit Κύρωσις, rata fides & confirmatio, vt κῦρος de quo ſuprà dictum eſt. Idem, Αἱ δὲ πολλαὶ τῶν τεχνῶν πλείους τοὺς λόγους ἔχουσι τῶν πράξεων, καὶ τὸ παράπαν πᾶσα πρᾶξις καὶ τὸ κῦρος αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί, id eſt exiſtimatio & auctoritas, & fides, & columen earum profeſſionis.

Χαίρω καὶ Χαίρομαι. Χαίρω etiã & χαίρομαι dicuntur. Alexand. in Probl. Οἱ δὲ χαιρόμενοι τῷ χαλᾶσθαι καὶ ἀραιοῦσθαι τὰς ἀρτηρίας, ἱδροῦσι τὰς μασχάλας. Idem, Διὰ τί οἱ χαιρόμενοι ἀθρόως καὶ σφοδρῶς, ποτὲ καὶ ἐκλύονται. Ariſtoph. εἰρήνῃ, Ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι καὶ τέρπομαι. quo in loco χαίρομαι βεβαρβαρίσθαι dicit Interpres, comica licentia: in eóque deceptus eſt. Eurip. in Oreſte, Γόοις πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν, Ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην, ita vt lachrymas ei cieamus, etiam ſi intus lætetur ob mortem noſtram. κεχαρμένην dixit ἀντὶ χαρεῖσαν καὶ ἡσθεῖσαν.

Σφοδρύνω. Σφοδρύνομαι. Σφοδρύνω, σφοδρύνομαι pro ἰσχυρότερός εἰμι καὶ σφοδρός. Idẽ in primo Probl. Ὁ δὲ ἄνεμος διὰ τὴν στενὴν χώραν διαβαίνων ἰσχυρότερός ἐστιν ἢ παρὰ τῶν εὐρυτέρων, ὅτι συναγόμενος εἰς ἕνα τόπον ἑνοῦται, μείζων ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ μεγεθύνεται καὶ σφοδρύνεται. Idem alibi, Διὰ τί ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται.

Ὑπολείπομαι. Ὑπολείπεσθαι, relinqui, reſtare. Greg. Ὑπελείπετο δέ τι ἐν αὐτῷ μικρὸν λείψανον. Ὑπολείπομαι, relinquo, & reliquum facio, actiué. Iſocrat. in Euag. Ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν, ἀλλ' οὐκ ἀγόμενος ὑπ' αὐτῶν. ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥᾳστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῥαθυμίας μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος. Demoſth. Ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἅμα μὲν ῥᾳστώνην, ἅμα δή εἴ τι γίνοιτο, & reliqua. Polyb. Οὐδενὶ γὰρ οὐδὲν ὑπολειπομένη πλεονέκτημα τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ἴσα δὲ πάντα ποιοῦσα τοῖς ἀεὶ προσλαμβανομένοις, ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς. Plutarch. in Timoleõte, Ὑπολειπόμενος τοῖς ἀρχαίοις τῶν συρακοσίων ἐξωνεῖσθαι τὰς αὐτῶν οἰκίας, facultate data & excepta.

Ἀπολείπω. Ἀπολείπομαι. Ἀπολείπομαί τινος, abſum, diſcedo. Xenoph. Καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους, εἰ μὴ ἦν ἀναγκαῖον. Ἀπολείπεσθαι etiam dicuntur οἱ ὑστερήσαντες τῶν δρομέων. quia ἀπολείπω relinquo ſignificat, hoc eſt præcedo, anteuerto: excello, præſto. Apud Iſocratem, Τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τὸ φρονεῖν, ὥσθ' οἱ ταύτης μαθηταὶ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι. Lyſ. Τὰς τοίνυν ἄλλων στρατιῶν καὶ φρουρῶν οὐδεμιᾶς ἀπελείφθην. Iſocrat. in Plataïco, Ποίας γὰρ εἰσβολῆς ἀπελείφθησαν τῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην γεγενημένων; Ἀπολείπομαι; ignarus ſum, hoc me latet. Lyſ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθέν. φόνου, Μετὰ δὲ ταῦτα χρόνου μεταξὺ διαγενομένου, καὶ ἐμοῦ πολὺ ἀπολελειμμένου τῶν ἐμαυτοῦ κακῶν, προσέρχεταί μοί τις, &c. Significat etiam imperitus ſum, nõ diſco, non aſſequor. Iſocrat. περὶ ἀντιδόσεως, Ταῦτα λογιζόμενοι, βούλονται μετασχεῖν τῆς παιδείας ταύτης, ἧς οὐδ' ἂν ἐγὼ φανείην ἀπολελειμμένος, ἀλλὰ πολλῷ χαριεστέραν δόξαν εἰληφώς. Ἀπολείπεσθαι etiam eſt inter abiectos & viles exiſtimari. Idem πρὸς Φίλιππον. Καὶ θείην ἂν ἐμαυτὸν οὐκ ἐν τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλ' ἐν τοῖς προέχουσι τῶν ἄλλων.

Ἀπολιμπάνομαι. Ἀπολιμπάνομαι etiam dicitur pro inferior ſum certamine, & à præuertente re-

linquor. Plutarch. Υποπίπλοντες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων, ὥσπερ
ὁ Ιμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Αλέξανδρον. Λείπομαι etiam vincor ſignifi- Λείπομαι.
cat & ſuperor. Polyb. in v, Αρτι δ᾽ αὐτοῦ θεωμένου τὸν ἀγῶνα, παρῆσαν ἐκ Μακεδο-
νίας γραμματοφόροι διασαφοῦντες ὅτι λείπονται Ρωμαῖοι μάχῃ μεγάλῃ, καὶ κρατεῖ τῶν
ὑπαίθρων Αννίβας. Et alibi itidem, Λελείμμεθα μάχῃ μεγάλῃ. Λείπω minor ſum. Λείπω.
Idem in primo, Τοῦ δὲ ὄρους ἡ περίμετρος τῆς ἀνω στεφάνης οὐ λείπει τῶν ἑκατὸν στα-
δίων. Idem de bello primo Punico, Εν ᾧ ἅπαξ μὲν οἱ συνάμφω πλείοσιν ἢ πεντα-
κοσίοις, πάλιν δὲ μικρῷ λείπουσιν ἑπτακοσίοις σκάφεσι πεντηρικοῖς ἐναυμάχησαν πρὸς
ἀλλήλους, id eſt δέουσιν, ἀποδέουσιν, ἀπολείπουσι. Απολείπω, abſum. Iſocrat. in A- Απολείπω.
reopag. Καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς
περιπεσεῖν. ἀντὶ τοῦ παρ᾽ ὀλίγον ἦλθον περιπεσεῖν. Significat etiam numerum non im-
pleo, καὶ ἐλάττων εἰμί. Plutarch. in Demetr. ἦν δὲ τότε Αντίγονος μικρὸν ἀπολείπον-
τα γεγονὼς ἔτη ὀγδοήκοντα. Polyb. in primo, Οὐ γὰρ πολὺ τῶν μυρίων ἔλειπε σωμά-
των τὰ ληφθέντα ζωγρείᾳ. Quæ duo ſignificata habet etiam verbũ Αποδέω. Αποδέω.
Idem in eodem, Μυριάδας δέκα δισχιλίων ἀνθρώπων ἀποδεούσας, id eſt octo &
nonaginta milia hominum. Idem in eodem, Οπλίτας δισχιλίων ὀλίγῳ δισχι-
λίων ἀποδέοντας. ἀντὶ ἐλάττους δισχιλίων, paulo minus duo milia. Ariſtot. Καὶ ἔτη οὐ
πολὺ ἀποδέοντα ἑκατόν. Lucian. Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες. Herodian. Δυνά-
μεως μεγίστης διαφθαρείσης, γνώμῃ καὶ ῥώμῃ μηδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης,
exercitu nullo antiquorum inferiore. Pauſ. in Corinth. Τοῦ δὲ Ασκληπιοῦ
τὸ ἄγαλμα, μεγέθει μὲν τοῦ Αθήνησιν Ολυμπίου Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ. Ελλείπω τὸ λεί- Ελλείπω.
πομαι καὶ στερίσκομαι τῶν πραγμάτων. οἷον, λείπω πολλὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ ἐλλείπω ἐγὼ
βιβλίων, ἀντὶ ἐνδεής εἰμι, καὶ ἀπορῶ. ſic enim Xenophon vſus eſt. Ελλείπω etiam
vices implere nequeo, nõ exactè facio. Iſocrat. in Nicocle, Φημὶ δὲ πράτ-
τειν ἕκαστον ὑμῶν ἐφ᾽ οἷς ἐφέστηκεν ἐπιμελῶς. καθ᾽ ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων,
ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις. Apud Ariſtotelem vbique τὸ λείπειν op-
ponitur τῷ ὑπερβάλλειν, & ἔλλειψις τῇ ὑπερβολῇ. Significat etiam ἀπολείπειν καὶ
ἀποδεῖν, id eſt abeſſe. vt Idem, Ο δ᾽ ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι,
ὥστε καὶ χαίρειν. Ελλείπω, deficior, cum genitiuo. Andocid. Καίτοι γε ἀνδρείας
καὶ προθυμίας οὐδὲν λείπων, Quanquam nec virtute, nec prompta volũtate
deficeretur. Xenoph. Κἂν μὲν δοκῶμεν ὠφελεῖν πλείονα ἐπὶ τῶν ἵππων συναγωνι-
ζόμενοι, οὔτε προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψομεν, nihil reliqui nobis faciemus ad ſum-
mam promptitudinem. Cum accuſatiuo enim iunctum τὸ παραλείπω ſi-
gnificat. Lucian. Καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον, vita exceſſit. Significat
etiam cum accuſatiuo idem quod ἐπιλείπω & deficio. Polyb. in v, Τοῦτο γὰρ
φιλεῖ γίγνεσθαι καὶ περὶ κοινὰ πράγματα καὶ περὶ τοὺς κατ᾽ ἰδίαν βίους, ὅταν ἐλλείπωσιν
αἱ χορηγίαι τὰς ἑκάστων ἐπιβολάς. Ελλείπομαι, τὸ ἀπολείπομαι, aſſequi nequeo, effi- Ελλείπομαι.
cere non poſſum. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, Πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ
διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι, τούτων λείπονται, id eſt, foſſam perſultare, & in tumulos aſſi-
lire nequeunt, quia inſueti ſunt. Significat etiam cedo, & paria non fa-
cio. Idem ἀπομνημ. 2, Καὶ φιλόνικος εἰς τὸ μὴ λείπεσθαι ἐν ποιεῖν τοὺς εὐεργετοῦντας
ἑαυτόν. Επιλείπειν ſic Græcè conſtruitur, vt Latinè deficere. Athen. Επιλείποι Επιλείπω.
δ᾽ ἄν με χρόνος εἰ ἐκτίθεσθαι βουληθείην, tempus me deficeret. Iungitur & da-
tiuo. Syneſ. Οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ θεῷ. Plato accuſatiuo in Politico,

Ἐπειδὴ δὲ μὲν ἐκ θεῶν ὅσπερ ἐρρήθη νῦν δὴ, τῆς ἐπιμελείας ἐπέλιπεν ἀνθρώποις. Inde

Ελλειμμα. Ελλειμμα, & in plurali ἐλλείμματα ſunt quæ Latini reliqua vocant, hoc eſt quod reliquum eſt penſionis non perſolutæ. Syneſ. Πυλαιμένῃ, Νῦν ἀθρόας ἐκπέμπω ἐπιστολὰς, ἃς καὶ οὐ μόνον ὥσπερ φόρων ἐλλείμματα ἀποδιδοὺς, μακρηγορῶ, ἀλλὰ

Εφοδεύω. καὶ προσοφείλειν σοι βούλομαι, id eſt tanquam tributorum reliqua. Εφοδεύω, percurro, luſtro, obeo. Xenoph. in VIII, Ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἀεὶ στράτευμα ἔχων, ὃς ἢν μέν τις τῶν σατραπῶν ἐπικουρίας δέηται, ἐπικουρεῖ· ἢν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει, id eſt ſatrapias ditionis Perſicæ obit. húc poſtea ἔφοδον vocat, quaſi inſpectorē rerum & luſtratorē. Plut. ἐν τῷ, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, Ὥσπερ τὸν Βουκέφαλον ὁ Ἀλέξανδρος πρεσβύτερον ὄντα μὴ βουλόμενος πιέζειν, ἑτέροις ἐπωχεῖτο πρὸ τῆς μάχης ἵπποις, ἐφοδεύων τὴν φάλαγγα, καὶ καθιστὰς τὴν τάξιν. Idem πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον, Ὁ δ᾽ Ἐπαμινώνδας πρὸς ἑορτήν τινα καὶ πότον ἀνειμένως τῶν Θηβαίων ῥυέντων, μόνος ἐφώδευε τὰ ὅπλα καὶ τὰ τείχη, νήφειν λέγων καὶ ἀγρυπνεῖν, ὅπως ἐξῇ τοῖς

Εφοδεύομαι. ἄλλοις μεθύειν καὶ καθεύδειν. Dicitur & ἐφοδεύομαι. Xenoph. in 2. ἑλληνικῶν, Ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ ᾠδείῳ, τούς τε ἵππους καὶ τὰς ἀσπίδας ἔχοντες. καὶ δι᾽ ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο μὲν ἀφ᾽ ἑσπέρας σὺν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τείχη· τὸ δὲ πρὸς ὄρθρον, σὺν

Εφοδεία. τοῖς ἵπποις, ἀεὶ φοβούμενοι μὴ ἐπεισπέσοιέν τινες. Et Εφοδεία, munus obeundi vigilias, & excubias inſpiciendi. Polybius de ſtatiuis Romanis loquens, Ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται. Idem, Οἱ δὲ προκριθέντες ὑπὸ τῶν οὐραγῶν ἐκ τῆς πρώτης ἴλης τέτταρες, ἐπειδὰν διαλάχωσι τὰς φυλακὰς, πορεύονται πρὸς τὸν

Εφοδος. χιλίαρχον, καὶ γραφὴν λαμβάνουσι πόσας καὶ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς. Et Εφοδοι dicūtur οἱ ἐφοδεύοντες, quos circuitores Latini vocauerūt, vigiliarū recognitores. Τῶν δὲ ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα. Genere autem fœminino ſignificat impetum aggreſſorium, & infeſtum incurſum. Idem, Τὴν τῆς ὅλης φάλαγγος ἔφοδον καὶ προσβολήν. Polyb. in 2. hiſt. Ἵνα μὴ τελέως οἱ μεθ᾽ ἡμᾶς ἀνεννόητοι τῶν τοιούτων ὑπάρχοντες, ἐκπλήττωνται τὰς αἰφνιδίους καὶ παραλόγους τῶν βαρβάρων ἐφόδους. Idem, Καὶ γὰρ τοὺς τὴν πρώτην ἔφοδον ἐπὶ τὴν ἑλλάδα, καὶ γαλατῶν ἐπὶ δελφοὺς, εἰς μνήμην καὶ παράδοσιν ἡμῖν ἀγαγόντας, μεγάλα οἰόμεθα συμβεβλῆσθαι. Et Ἐξ ἐφόδου ſignificat primo impetu, & ex itinere. Idē, Ἀντίγονος δὲ ἐγκρατὴς γενόμενος ἐξ ἐφόδου τῆς σπάρτης, μεγαλοψύχως καὶ φιλανθρώπως ἐχρήσατο τοῖς λακεδαιμονίοις. Ἐκ παρατάξεως verò νικᾶν eſt acie inſtructa, apud eundem. Ἔφοδος etiam ſic dicitur vt διέξοδος. quia ἐπιέναι narrare, recitare, diſſerere, percenſere ſignificat, vt ſuprà docuimus. Idem in III. hiſt. Περὶ ὧν ἀπὸ τῆς ἑκατοστῆς καὶ τετταρακοστῆς ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι, τοιάνδε τινὰ ποιησόμεθα τὴν ἔφοδον τῆς ἐξηγήσεως, hoc eſt expoſitionis curſum & progreſſum. Idē, Τῷ δ᾽ ἐπιγινομένῳ θέρει πάλιν ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς οὐακκαίους, ἑλμαντικὴν μὲν, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, κατέσχε, cū ſtatim aduenieēs oppugnare adortus eſſet. Et in V. itidē, Ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ποιησόμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἔφοδον. Plut. in Alex. Ἔτυχε μὲν οὖν κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδου διδοὺς σημεῖον, id eſt ineūdæ pugnæ ſignū. Arrian. in IIII, Αὐτὸς δὲ ἐπὶ τὴν γάζαν ἐπεὶ ἀφίκετο, ὡς εἶχεν ἐξ ἐφόδου σημαίνει προσβάλλειν τῷ τείχει. Et infrà, Οἱ δὲ σφενδονῆται αὐτοῦ καὶ οἱ ἀκοντισταὶ ἅμα τῇ ἐφόδῳ τῶν πεζῶν, ἐσηκόντιζον εἰς τοὺς προμαχομένους, id eſt peditatu eo impetu in oppidū irruēte. Gregorius ἀπὸ ἐπιχειρήματος dixiſſe videtur, cū inquit, Τί γὰρ ποτε ὑπολήψῃ τὸ θεῖον, εἴπερ ὅλως τῆς λογικῆς πιστεύεις ἐφόδοις; id eſt, ſi argumētis ſperas

deũ cóprehendere te poſſe. Philopon. Τοῦτο οὖν τὸ ἐπιχείρημα λογικὸν ἐκάλεσεν ἀριστοτέλης, ὅτι πρῶτον μὲν ἡ τῶν ὁρισμῶν λῆψις, τῆς λογικῆς ἐστὶν ἐφόδου. Ἐφοδος etiam apparatus, & inſtrumentum. vnde Ἐφόδιον, τὸ τῆς ὁδοῦ ἀνάλωμα, hoc eſt viaticum. & per metaphoram ἡ ἀφορμὴ πρός τι. Libanius in Declamation. Τὸ Ποσειδῶνος εἶναι παῖς, ἐφόδιον εἰς τὸ ἀδικεῖν ἔχων, id eſt occaſionem atque procliuitatem. Demoſth. πρὸς Φορμ. Ἐφόδιον λαβὼν τὸ τὴν συγγραφὴν τοῦτο κελεύειν, Anſam & occaſioné cauſámque arripiés ex ſyngraphæ verbis. Inde Ἐφοδιάζω, ad viam inſtruo, & viatico dono. Herodotus in Calliope, Τούτους χαρισάμενοι πάντας ἀποπέμπουσιν ἐφοδιάσαντες ἐς τὰς Ἀθήνας. Quod Gregorius pro baptiſmo donare morientem dixit, ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, hoc eſt ſalubri viatico, Ἕως οὗ μάχη βαπτισμοῦ καὶ χρηματισμοῦ, τοῦ μὲν, ὅπως ἐφοδιάσῃ φιλεκκλησιῶντος, τοῦ δὲ, ὅπως γραφῇ κληρονόμος. Baſilius de patribus loquens qui nimias opes liberis relinquunt, μὴ ἀρετῆς διπλᾶ τιμωρούμενος, ὧν τε αὐτὸς ἠδίκησας, καὶ ὧν ἔπεισεν ἐφωδίασας, id eſt cenſu & facultatibus immodicis muniuiſti quaſi viatico vitæ. Ἐφοδιάζομαι, viatico donor, viaticor, hoc eſt viaticum ſumo vel accipio. Idem alibi, Χρῆσαι παρ' Αἰγυπτίων σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. μετὰ τούτων ὅδευσον. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιάσθητι. Xenoph. in 1. ἑλλην. Ἐκ Χίου πεντάδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, pro viatico exigens. Plaut. in Menech. AEſtiuè admodum viaticati ſumus. hoc eſt ὡς ἐν θέρει ἐπεσιτισάμεθα, ἐφοδιασάμεθα. Κινδυνεύομαι etiam vt κινδυνεύω dicitur, nó eadem tamen ſignificatione. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάν. Ἐν ὅσοις οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν ῥήτορα δεῖ; ἐν οἷς τῶν ὅλων τι κινδυνεύεται τῇ πόλει, cum ab aliquo periculum impendet quæ ad ſummam rerum pertinent. Idem, Δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. Ἐφόδιον. Ἐφοδιάζω. Ἐφοδιάζομαι. Κινδυνεύομαι.

Κινδυνεύεσθαι etiam dicitur quod cum periculo probatur, aut ſuſcipitur. Iſocrates in Buſir. Καὶ ἰατρικὴν ἐξεῦρεν ἐπικουρίαν, οὐ διακινδυνευομένοις φαρμάκοις χρωμένην, id eſt ex periculo petitis, vt Fabius loquitur. Gregor. Οὐ γὰρ ὁ θεὸς τὸ κινδυνευόμενον, ἢ τὸ παραιτούμενον, τἆλλα παραφρονοῦντες, πρὸς αὐτὸν μόνον βλέπομεν. Thucydid. in ſecundo, Οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ἔτι κινδυνεύεται ἤν τι πταίσωσι, Quos manet in contrarium mutatio, quibus imminet mutationis periculum. Dicitur etiam Παρακινδυνευόμενον, vt διακινδυνευόμενον, quod periculoſè ſuſcipitur, quod periculoſum eſt tractatu. Plutarch. Ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ Καίσαρος γυνὴ ἔμφρων, παρεῖπουσα τὴν νύμφην ἀεὶ, χαλεπὴν καὶ παρακεκινδυνευμένην αὐτοῖς ἐποίει τὴν ἔντευξιν. Lucian. Λύειν γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, εἴ τι εὕροι ἐπισφαλὲς ἢ παρακεκινδυνευμένον, κατεῖχεν, ὡς ὑποχείριους διὰ τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεμφθέντας. Sic Demoſthenes etiã & Gregorius vſi ſunt. Διακινδυνεύεσθαι. Παρακινδυνεύομαι.

Παρακινδυνεύω, temere vel audacius periclitor. Plutarchus in Cæſare, Ὅπως μὴ παρακινδυνεύσωσιν ἐν τοῖς πολλοῖς, καταψηφισάμενοι, Ne periculum adirent à populo, ſi damnaſſent. Eandem habet ſignificationem ἡ παρὰ ἐν τῷ παράτολμος. vt apud eundem in Demetrio, τῶν δὲ καὶ τἆλλα παράτολμος ὁ Στρατοκλῆς, καὶ βεβιωκὼς ἀσελγῶς. Alibi, Ἀεὶ μὲν ἀνδρώδης οὖσα καὶ παράτολμος. Et in παραβάλλομαι & παράβολος. Quintilianus in ſecũdo, Nec enim opus eſſe probatione, aut diſpoſitione, ſed ſententiis grandibus, quarum optima quæque à periculo petatur. ὧν ἑκάστη ἂν τῶν βελτίστων παρακινδυνεύειν. vel, ὧν δή τις ὡς ἔσται ἡ βελτίστη, οὕτω μάλιστα παρακεκινδυνεύσεται. Ariſtophanes βατράχ. Ὅστις Παρακινδυνεύω.

Periclitor. φθέγξεται τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον. Periclitari verbũ Latinè huic quodam modo reſpondet, cũ accuſatiuo iunctum. Cicero pro Quintio, Omnia circunſpexit Quintius, omnia periclitatus eſt. Et alibi, Periclitandæ vires ingenii. Cæſar, Cur denique fortunam periclitaretur? Τοῦ γὰρ ἕνεκα τῆς τύχης ἐπικινδύνως ἀποπειρῷτο; ἐπεὶ τῷ γὰρ αὐτῷ ἡ τύχη παρακινδυνεύοιτο; Κινδυνεύω τούτῳ τῷ πράγματι. vt Latinè, hac re periclitor. Theophraſt. in IX, Ἐὰν γὰρ ὀφθῇ ὑπὸ δρυοκολάπτου τὸν καρπὸν ἀπολέγων, κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς. Κινδυνεύω, τὸ ἐγγίζω, & videor. Plato libro ſeptimo de Repub. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς, κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος, propè eſt vt ſint natura ſimili cum corporis virtutibus. propè accedunt vt ſint, vel eſſe videãtur eadem natura. Idem in Hippia minore, Νῦν δή, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, iam fermè quod dicis intelligo. Syneſius, Καὶ κινδυνεύουσι πείθειν ἐνίους. οὕτως εἰσὶ δεινοὶ παραδοῦναι λόγον τῇ φήμῃ, Iam propè in eo ſunt, vt quoſdam in opinionem adduxerint, aut ſermone ſuo commouerint. Gregorius, Κινδυνεύει γὰρ τῷ ὄντι χαλεπώτερον εἶναι τὸ κατασχεῖν τἀγαθά, τοῦ μὴ προόντα κτήσασθαι. καὶ ἔμοιγ' ἀπελθοῦσαν τὴν εὐημερίαν ἀνακαλέσασθαι, Propè eſt enim vt dicam omnino difficilius eſſe. vel, atque haud ſcio an difficilius ſit. Significat etiam cauſam dico, reus ſum, in reatu ſum, & in ſordibus. Antiph. κατὰ Λεωκρ. Προσήκει γὰρ τὸν ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύοντα, μηδένα τῶν ἀκριβεστάτων ἐλέγχων φεύγειν. Periculum etiam Latinè reatus &
Κινδυνεύει. ſordes dicuntur à Cicerone. Κινδυνεύει etiam imperſonaliter ponitur, pro eo quod eſt propemodum dixerim. Plato de Republica libro quinto, Συχνῷ γὰρ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων, id eſt fortaſſe autem. Cui verbo alia quædam ſimilia ſunt, hoc eſt imperſonaliter prolata, quæ commodius alibi à nobis, vt ſpero, commemorabuntur. Κίνδυνον ποιοῦμαι, periclitor, cum periculo tento & aggredior. Iſocrates in Plataico, Μηδεὶς οὖν ὑμῶν ὀρρωδείτω μετὰ τοῦ
Λαμπρύνω. δικαίου ποιούμενος τοὺς κινδύνους. Λαμπρύνω, illuſtro, ſplendorem affero, clarum reddo. Ariſtoph. in Pluto, Αὐτὸς γὰρ τυφλὸς ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται
Λαμπρύνομαι. κόρας, id eſt ἀνέβλεψε, videre cœpit. Λαμπρύνομαι, magnificentiam oſtento, largitionis ſplendore me illuſtro. Ariſtoteles in quarto Ethicorũ, Ἡ δ' ὑπερβολὴ μεγαλοπρεπείας, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία, τὸ ὅσαι τοιαῦται οὐχ ὑπερβάλλουσαι τῷ μεγέθει περὶ ἃ δεῖ, ἀλλ' ἐν οἷς οὐ δεῖ καὶ ὡς οὐ δεῖ λαμπρυνόμεναι. Idem περὶ τοῦ βαναύσου, Ἐν γὰρ τοῖς μικροῖς τῶν δαπανημάτων πολλὰ ἀναλίσκει, καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. Significat etiam in alacritatem me compono, magnificè geſtio & loquor. Hermogenes tomo primo τῶν ἰδεῶν, περὶ τῆς λαμπρότητος loquens, id eſt de ſplendida & illuſtri oratione, Γίνεται μὲν λαμπρὸς λόγος κατὰ ἔννοιαν, ὅταν πεποίθησιν ἔχῃ τινὰ ὁ λέγων ἐφ' οἷς ἂν λέγῃ, ἢ διὰ τὸ ἔνδοξα εἶναι, ἢ διὰ τὸ καλῶς πεπρᾶχθαι αὐτῷ, ἢ διὰ τὸ χαίρειν τοῖς λεγομένοις τοὺς ἀκούοντας, ὅλως τε ἐπὶ διαπρεπέσι τῶν ἔργων ἐφ' οἷς ἔστι λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ἡρόδοτος
Ἐλλάμπομαι. ἐλλάμψασθαι. Xenophon de canibus quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, Αἱ δὲ ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ, id eſt falſa veſtigia conſectantes. καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσι, id eſt, ſuprà modum caudæ motu & aſſultibus alacres, vel magnificam ſpem præ-

dæ in eo loco iacentis ſuprà modum pollicentes. Phalaris Ἀγεμορ. ὃς οὐ γὰρ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ἐπεὶ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῆς τύχης ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρυνοῦμαι ταῖς Ἐλλαμπρύνομαι.
χάρισι. Hermogen. ἐν τῷ περὶ ἀκμῆς, Διὸ καὶ πεποιθότως λέγων, ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ. Idem, τὰ δὲ λεγόμενα πάντα συστάσεις εἰσὶ καὶ πίστεις, αἷς πεποιθὼς ὁ ῥήτωρ ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ, id eſt τῇ λαμπρότητι χρῆται, quæ eſt figura orationis.

Λαμπρὸς autem eſt ſplendidus, clarus, περιφανὴς, luculentus, ἐξαίσιος καὶ μέ- Λαμπρός.
γας, lautus & ſplendidus, id eſt elegans, & μεγαλοπρεπής. Cic. in 1. Offic. Intelligendum eſt autem, cum propoſita ſint genera quatuor è quibus honeſtas officiúmque manaret: ſplédidiſſimum videri quod animo magno elatóque, humanáſque res deſpiciente factum ſit. Idem in 2, Quanquam intelligo inueteraſſe in noſtra ciuitate iam bonis temporibus, vt ſplẽdor ædilitatum ab optimis viris poſtuletur. id eſt magnificẽtia & liberalitas. Significat etiam vehementem, id eſt σφοδρὸν καὶ ὑπερφυᾶ. Syneſ. Καὶ ἱστὸς συνεπιλαμβάνει λαμπρός. Demoſth. ſæpe pro ſplendido & largo, & magnifico vtitur, Ὡς δὴ ἦν ἐν τούτοις λαμπρὸς καὶ φιλότιμος. Αἴρω, moueo, id eſt, ſoluo, Αἴρω.
proficiſcor, abeo. Syneſ. Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἕωθεν, δείλης ὀψίας τῷ κατ' Ἐρυθρὰν κόλπῳ προσίσχομεν. Thucyd. Καὶ οἱ μὲν ἄραντες, τῇ παρασκευῇ ταύτῃ παρέπλεον.

Αἴρω etiam τὸ ὑψῶ, καὶ ἐγείρω, καὶ ἀφανίζω, vt Latinè tollo, erigo, & aufero, de medio tollo. Αἴρομαι etiam tollo, id eſt erigo. Plutarch. Αἱ δὲ τῆς Κλεοπάτρας νῆες ὤφθησαν αἰρόμεναι τὰ ἱστία εἰς ἀπόπλουν. Xenoph. Ὀσφὺς γε μὴν ὅσῳ ἂν βραχυτέρα ᾖ καὶ πλατυτέρα, τοσούτῳ ῥᾷον ὁ ἵππος τὰ πρόσθεν αἴρεται. Αἴρομαι etiã Αἴρομαι.
porto, geſto, vel potius geſtandum tollo, hoc eſt ἀνατίθεμαι, ἐπιφορτίζομαι. Plutarch. in Antonio, Τὴν δὲ δευτέραν ἤδη μεμελημένοις φορὰν μηδ' ἐθέλουσιν αἴρεσθαι, νενικημένον Ἀντώνιον ἀγγέλλουσι. de frumento loqués, quod portare humeris cogebantur. Αἴρομαι etiam ſuſcipio, id eſt incepto, aggredior. Antiph. Κίνδυνον τοσοῦτον ἀράμενος, ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα. Demoſth. Λακεδαιμονίοις δὲ τότε πρῶτον ἔδοξεν ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον. ὅθεν Συναίρομαι de quo alibi dictum. Αἴρομαι, τὸ φέρομαι, καὶ λαμβάνω, fero hoc eſt reporto præmiũ vel lucrum, vt αἴρομαι κλέος, αἴρομαι νίκην. Αἰτῶ etiam & αἰτοῦμαι dicuntur, vt αἰτεῖν τὸ ἐξ ἀρχῆς, καὶ αἰτεῖσθαι τὸ ἐν ἀρχῇ, vt alibi dictum eſt. Διαπέμπομαι, τὸ διαπέμπω. Διαπέμπομαι.
Plutarch. in conuiuio τῶν ἑπτά, Σὺ δὲ οὐκ ἂν ἔφη διεπέμψω δῶρον τὸ ποτήριον πρὸς ἡμᾶς, ὁρῶν τούτους ὥσπερ τὴν Βαθυκλέους κύλικα διαπεμπομένους ἀλλήλοις, ἑτέρῳ δὲ μὴ μεταδιδόντας. Idem in Demetr. Καὶ διαπεμπόμενος ἠξίου, μάλιστα μὲν αὐτῶν περιϊδεῖν τῶν αἰδουμένων τινὰ βαρβάρων κτησάμενον ἀρχὴν, ἐν ᾗ καταβιώσεται πλάνης καὶ φυγῆς παυσάμενος. Hippocr. Δημαγ. Μή ποτε γὰρ διαλανθάνει νοσέων πᾶς ὁ κόσμος, καὶ οὐδὲ ἔχει ὅκου διαπέμψηται πρεσβείην πρὸς θεραπείην; τί γὰρ ἂν εἴη ἔξω αὐτοῦ; Vſus eſt & Polyb. in hiſtor. ſæpe, Δυσχρηστούμενος ἤδη δυνάμεσι τοῖς πράγμασι, διεπέμπετο εἰς τὴν Καρχηδόνα. Appian. Καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος ἔχων ἃ ἐβούλετο, Γάϊον τὸν ἀδελφὸν αὐτίκα σὺν ἐπείξει τὸ δόγμα φέροντα τῷ στρατῷ διεπέμπετο. Προπέμπω Προπέμπω.
etiam & Προπέμπομαι pro eodem dicitur. Xenoph. in v. Pæd. Αὐτὸς δὲ ἑστη- Προπέμπομαι.
κὼς ἐν τῷ αὐτῷ, τὸν μὲν προσιόντα προὔπεμπεν ἐν τάξει. ἐπὶ δὲ τὸν ὑστερίζοντα, ἔπεμπε καλῶν, & paulo inferius, πρὸ πάντων τοῦ στρατοπέδου πεζοὺς εὐζώνους οὐ πολλοὺς προέπεμπεν. Xenophó voce actiua vſus eſt libro ſeptimo τῆς παιδείας, Ὁ δὲ Κῦρος

[Ἀναπέμπομαι.] διέπεμπε τὰς τῶν ἱππέων τάξεις. Ἀναπέμπομαι etiam paſſiua voce dicitur pro remitto. Idem in 1. ἀναβάσ. Ὅστις δ' ἀφικνοῖτο τῶν παρὰ βασιλέως ὡς αὐτὸν, πάντας οὕτω διατιθεὶς ἀνεπέμπετο, ὥστε ἑαυτῷ μᾶλλον φίλους εἶναι, ἢ βασιλεῖ. Greg. Καὶ προσσκιρτᾷ Δελφὶς ἀναφυσῶν ὡς ἥδιστον. καὶ ἀναπεμπόμενος, παραπέμπει πλωτῆρας σὺν εὐθυμίᾳ. Sic etiam ἀποπέμπω & ἀποπέμπομαι dicũt, vt in ſuperioribus [Παρακαλύπτομαι.] vidimus. Παρακαλύπτομαι ſignificationem habet non abſimilem τῷ ἐγκαλύπτομαι. eſt enim ἐγκαλύπτομαι oculos meos contego, ne videam quippiam horribile aut auerſandũ. Plut. in Pompeio de Cæſare loquens in tranſitu Rubiconis, Εἶτα ὥσπερ οἱ πρὸς βάθος ἀφιέντες ἀχανὲς ἀπὸ κρημνοῦ πρὸς ἑαυτοὺς, μύσας τῷ λογισμῷ, καὶ παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ δεινὸν, διεβίβαζε τὸν στρατόν. Idem in Demetrio, qui apud Seleucũ in cuſtodia detinebatur, cuius tædium & calamitatis reputationem abigere cupiebat perpotationibus, Καὶ φέρων ἑαυτὸν εἰς πότους καὶ κύβους κατέβαλε, καὶ τοῦ χρόνου τὸ πλεῖστον ἐν τούτοις διῆγεν, εἴτε τοὺς ἐν τῷ νήφειν ἀναλογισμοὺς τῶν παρόντων ἀποδιδράσκων, καὶ παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τῆς διανοίας, εἴτε συνεγνοὺς ἑαυτῷ, & reliqua, hoc eſt ebrietate mentem ſuam obrués, [Διδάσκομαι.] & conſulto contegens, ne calamitaté ſuã cerneret, & æſtimaret. Διδάσκομαι, docendum loco, vel mando. Plato in Protag. Διδακτοῦ δὲ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ, τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τοὺς υἱεῖς διδάσκονται, ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἡ ζημία ἐὰν μὴ ἐπίστωνται; ἐφ' ᾧ δὲ ἥ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ φυγαὶ μὴ μαθοῦσι, μηδὲ θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρετὴν, ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται; Eſt enim τοῦ διδασκάλου καὶ [Διδάσκω.] καθηγεμόνος διδάσκειν. τοῦ δὲ πατρὸς τὸ διδάσκεσθαι, hoc eſt εἰς διδασκάλου πέμπειν, vt ipſe ibidem inquit. vbi etiam διδάσκειν de præcipiente dixit. Idem, Οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκότος, οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μὴ, σκέψαι ὡς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί. Xenoph. in IIII. ἀπομνημ. Διὰ χρόνου γὰρ ἀφικόμενος ὁ Ἱππίας ἀθηνάζε, παρεγένετο Σωκράτει λέγοντι πρός τινας, ὡς θαυμαστὸν εἴη τὸ, εἰ μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα, ἢ τέκτονα, ἢ ἱππέα, μὴ ἀπορεῖν ὅποι ἂν πέμψας, τούτου τύχοι, id eſt docendum locare. Et paulo poſt, Ἐὰν δέ τις βούληται ἢ αὐτὸς μαθεῖν τὸ δίκαιον, ἢ υἱὸν ἢ οἰκέτην διδάξασθαι, μὴ εἰδέναι ὅποι ἂν ἐλθὼν, τύχοι τούτου. Ariſtoph. νεφέλ. Ἐδιδαξάμην μέντοι σε νὴ δί' ὦ μέλε. ἀντὶ ἐξεπαίδευσα δι' ἑτέρου, in- [Ναυπηγῶ.] quit Interpres. Similis eſt vſus in Ναυπηγῶ ναυπηγοῦμαι. Xenoph. in 2. ἑλλη- [Ναυπηγοῦμαι.] νικῶν, Καὶ τὰς ἄλλας ναῦς πάσας ξυνήθροισεν εἴπου τις ἦν, καὶ ταύτας τε ἐπεσκεύαζε, καὶ ἄλλας ἐν Ἀντάνδρῳ ἐναυπηγεῖτο. AEſch. περὶ παραπρ. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐτειχίσαμεν τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἑκατὸν δὲ τριήρεις πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις ἐναυπηγησάμεθα. Polyb. Θεωροῦντες δὲ τὸν πόλεμον αὐτοῖς τριβὴν λαμβάνοντα, τότε πρῶτον ἐπεβάλοντο ναυπηγεῖσθαι σκάφη. Arrian. in ſexto, Ἐκ τούτου δὲ Ἡρακλείδην πέμπει εἰς Ὑρκανίαν, κελεύσας ὕλην τεμόντα, ναυπηγεῖσθαι ναῦς μακράς. Iſocrat. in Euag. Καὶ τείχη προσπεριεβάλετο, καὶ τριήρεις ἐναυπηγήσατο, καὶ ταῖς ἄλλαις παρασκευαῖς ηὔξησε τὴν πόλιν, id eſt fabricandas curauit. Similia ſunt iis καταδικάζομαι τὸν φεύγοντα, καὶ καταδιαιτῶμαι τὸν ἀμφισβητοῦντα. de quibus alibi dictum eſt. Sic etiã [Οἰκοδομῶ.] Οἰκοδομεῖ ὁ οἰκοδόμος, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ δι' ἑτέρου οἰκοδομῶν, καὶ ὁ τὸν μισθὸν διδούς. [Οἰκοδομοῦμαι.] Lucian. περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας, Καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν. ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο, vel ἐξήρτυτο. Idem alibi, Ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων. Themiſt. in ſecundo Phyſic. auſc. Οἰκίας δὲ οἰκοδομούμεθα οὐκ ἐπειδὴ πλίνθους ἔχομεν καὶ ξύλα. χρεία μὲν γὰρ καὶ τού-

των, ἀλλ' οὐ διὰ ταῦτα προηγουμένως οἰκοδομούμεθα. ἀλλὰ διὰ τὸ κρύπτειν ἄττα καὶ σώζειν. ὅθεν ἐστὶ λόγος τῆς οἰκίας. Plato in Timæo de opifice dixit, de parte animæ mortali loquẽs, Οἱ δὲ μιμούμενοι παραλαβόντες ἀρχὴν ψυχῆς ἀθάνατον, τὸ μετὰ τοῦτο θνητὸν σῶμα αὐτῇ περιετόρνευσαν, ὄχημά τε ἅπαν τὸ σῶμα ἔδοσαν, ἄλλο τε εἶδος ἐν αὐτῷ ψυχῆς προσῳκοδόμουν τὸ θνητόν, δεινὰ καὶ ἀναγκαῖα ἐν αὐτῷ παθήματα ἔχον. πρῶτον μὲν ἡδονήν, ἔπειτα λύπας. hoc autem verbo ideo vſus eſt de humano corpore loquens, quòd corpus appellat domicilium animæ. vt paulò poſt, de anima loquens & partibus eius, Καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πέφυκει, διοικοδομοῦσι τοῦ θώρακος αὖ τὸ κύτος, διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν, τὰς φρένας, διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. Variè tamen hæc obſeruãt auctores. AEſch. enim περὶ παραπρ. ita ſcripſit, Εκατὸν δὲ τριήρεις ἑτέρας ἐναυπηγησάμεθα, καὶ νεωσοίκους ᾠκοδομήσαμεν. Sic πρεσβεύουσιν οἱ πρέσβεις, πρεσβεύονται δὲ οἱ πέμποντες, vt ſupra dictum. Sic Κατασκευάζει τὴν ναῦν ὁ ναυπηγός, κατασκευάζεται δὲ ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τὸ ἀνάλωμα διδούς. Huius ordinis ſunt etiã ἐπιτίθημι ἐπιτίθεμαι, παρατίθημι παρατίθεμαι. Xenoph. in VIII. παιδείας, Τοῦτο δὴ οὕτω νομίσας, πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν συνέταξεν, ὅπως οἷς αὐτὸς σιτεῖτο, τούτοις ὅμοια ἀεὶ παρατίθοιτο αὐτῷ ἱκανά. καὶ τὸν πάντα δὲ σῖτον τῶν οἰκετῶν, ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν ἐπετίθετο, imponi iubebat, imponendum curabat. Παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν ἢ καὶ ἁπλῶς ἀπαγγελλόμενα.

Adnotaui & quædam alia, quæ vel Atticorum more dicta ſunt, vel auctoritate conſtant. vt Κολάζομαι ἀντὶ κολάζω. Ariſtot. in VI. de hiſtor. animalium, de elephantis loquens, Φασὶ δὲ καὶ τὴν τῆς τροφῆς δαψίλειαν πραοτέρους αὐτοὺς παρέχειν. καὶ προσάγοντες δὲ αὐτοῖς ἑτέρους, κολάζονται καὶ δουλοῦνται, προστάττοντες τύπτειν τοὺς προσταττομένους. Κολάζομαι. Εἰσκαλεῖσθαι pro εἰσκαλεῖν. Iſocr. in Trapez. Εἰσκαλεῖσθαι. Εἰ δὲ δόξω μηδὲν προσήκοντος τοσαῦτα χρήματα εἰσκαλεῖσθαι, διαβληθείην ἂν τὸν ἅπαντα χρόνον. Cum alibi ſemper actiua voce vtatur, & in eadẽ oratione. Εμβεβλημένος ἀντὶ ἐμβεβληκώς. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Τὸν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον τὴν πόλιν, τὸν τῆς Ελλάδος ὄλεθρον. Idem κατὰ Φιλοκλ. actiuè protulit, Οὐκ ἀποκτενεῖτε ὦ Αθηναῖοι, τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα; Εμβεβλημένος.

Παρεῖμαι ἀντὶ παρεῖκα. Demoſth. περὶ τῆς τῶν Ροδίων ἐλευθερ. Καὶ παρεῖσιν αὐτοῖς Ελλησι Παρεῖμαι. καὶ βελτίοσιν ὑμῶν αὐτῶν ἐξ ἴσου συμμαχεῖν, βαρβάροις καὶ δούλοις, οὓς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνται, δουλεύουσιν, id eſt παρήκασι, παρείκασι, admiſerunt. Συνίσταμαι ἀντὶ συνίστημι, compingo, fingo. Συνίσταμαι. Ariſtot. in IX. hiſt. animal. de veſpis loquens, Τούτων δὲ αὐξηθέντων πάλιν μετὰ τούτους, ἄλλους μείζους ἰσοὺς συνίστανται. καὶ πάλιν τούτων αὐξηθέντων, ἑτέρους. Vbi tamen non ἰσοὺς ſed ἢ ἴσους fortaſſe legi poteſt. Polyb. lib. 2. hiſt. Μετὰ δὲ ταῦτα διεσαφήσαμεν πότε πρῶτον συνίστασθαι ναυτικὰς ἤρξατο δυνάμεις, cogere, apparare & inſtruere copias nauales. Idem in eodem, ὅτι καὶ θεωροῦντες Ρωμαῖοι μείζω καὶ φοβερωτέραν ἤδη συνισταμένου δυναστείαν, ὥρμησαν ἐπὶ τὸ πολυπραγμονεῖν τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν. Ανίεσθαι ἀντὶ ἀνιέναι. Ariſtot. περὶ τῶν θαυμασίων Ανίεμαι. ἀκουσμάτων, Παρὰ τοῖς Ομβρικοῖς φασὶ τὰ βοσκήματα τρὶς τίκτειν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίους ἀνίεσθαι τῶν καταβαλλομένων. Παρασπῶμαι Παρασπῶμαι. etiam vt ἐπισπῶμαι legitur actiuè apud Xenophontẽ in IIII. ἑλληνικῶν, Ο δὲ ἐπεὶ ἀφίκετο, κατὰ γῆν μὲν ἀθροίσας ξενικόν, τῶν τε Ελληνίδων πόλεων παρεσπᾶτο τινας τοῦ Φαρναβάζου, Pharnabazi fide abduxit, auellit ab eius ſocietate. Κατειλημμένος ἀντὶ κατειληφώς. Κατειλημμένος. Diodor. Οὗτος οὖν ἐπηγγείλατο καθηγήσασθαι διὰ τῆς δυσχωρίας,

Ἐξαπατῶμαι. καὶ ποιῆσαι αὐτὸν ὑπερδέξιον γενέσθαι τῶν κατειλημμένων τῶν πέρσαι βαρβάρων. Ἐξα-
πατᾶσθαι ἀπὸ τοῦ ἐξαπατᾶν. Ariſtotel.in Probl.ſect.duodetriceſ. Διὰ τί παρακατα-
θήκην αἴσχιον ἀποστερῆσαι μικρὰν, ἢ πολὺ δανεισάμενον. ἢ ὅτι παρακαταθήκην ἀποστερῶν τὸν
Ἐξαπατῶ. ὑπολαβόντα εἶναι αὐτὸν ἐπιεικῆ, ἐξαπατᾶται. Ἐξαπατᾶν Xenophon de canibus
vaniloquis ſæpe dixit. Idem de mulieribus fucatis, & viris purpuriſſatis,
Εἴ σοι μίλτῳ ἀλειφόμενος, εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ, ἐπιδείκνυμί τε
ἐμαυτὸν, καὶ συνείην ἐξαπατῶν σε. Verba ſunt viri ad vxorē. Et paulo poſt, Τὰς
κεκοσμημένας καὶ ἐξαπατώσας. Lucian. ἐξαπατᾶν τὴν νόσον dixit pro παραμυθεῖ-
Ἀπαγγέλλομαι. σθαι,& auertere ſenſum doloris & morbi. Ἀπαγγέλλομαι ἀπὸ ἀπαγγέλλω. Pla-
to lib.2. τῆς πολιτείας, Δεῖ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ ταῦτα ἀληθῆ.
Ἀπαγγέλλω. τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. Eſt autē Ἀπαγ-
γέλλω renuncio,vt legati ἀποπρεσβεύοντες, καὶ τὰ ὑπ᾽ αὐτῶν διαπεπραγμένα ἀπο-
μνημονεύοντες. Ἀπαγγέλλω,pronuncio,enuncio,id eſt probo,quod & recito.
Syneſ. Πυνθάνῃ περὶ Διοσκουρείου, πόσους ἀπαγγέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας; πεντήκον-
Πληροῦμαι. τα. τούτους ἀποδίδωσιν οὐ προσπταίων, οὐ διαπολογῶν. Πληροῦσθαι τὰς ναῦς. Xenoph.
in vi. ἑλληνικῶν, Ὁ δ᾽ ἐπεὶ κατέστη στρατηγὸς, μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο, καὶ τοὺς
τριηράρχους ἠνάγκαζε. niſi ſit ἐπλήρου τε καί. nam ibidem ſemper πληρῶσαι di-
xit. Συμπληροῦσθαι etiam Plato in Timæo ἀντὶ τοῦ συμπληροῦν dixit, Καὶ τῷ
Πλήρωμα. τοῦ ἐπογδόου διαστήματι τὰ ἐπίτριτα πάντα συνεπληροῦτο. Πλήρωμα, ſupplemē-
tum,& milites claſſiarii. Iſocr. περὶ εἰρήνης, Εἰς Αἴγυπτον μὲν γε διακόσιαι πλεύ-
σασαι τριήρεις, αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν. & numerus plenus. Ariſtotel.in
III. Politic. Εἰ πλείους μὲν εἰσι, μὴ μέντοι δυνατοὶ πλήρωμα παρασχέσθαι πόλεως, pau
ciores tamen quàm vt poſſint implere iuſtum numerum ciuitatis. Greg.
viros ſanctos ſic vocat, qui in ſupplemētum à Deo acciti ſunt legionum
Πληρῶ. cœleſtium. Πληρῶσαι τὰς ναῦς, eſt ſupplemētum claſſi præbere. Demoſth.
Ὅτε σὺν δύο ἦλθον οἱ τριήραρχοι, καὶ τὰ ἀναλώματα πάντα ἐκ τῶν οἴκων ἰδίων, καὶ τὰς ναῦς
Γεγραμμένος. ἐπληροῦμεν αὐτοί. Γεγραμμένος ἀπὸ γεγραφώς. Demoſth. κατὰ στεφάνου, Τοὺς τὰς
προσκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταὐτομάτου προστάντας, καὶ ἐν μάλα δὴ γεγραμμέ-
νους τὴν μαρτυρίαν. Idem alibi, Μᾶλλον δ᾽ ἀναγνώσομαι μὲν ὑμῖν ὡς ἐμαυτῷ γέγραμ-
Καταχεῖσθαι. μαι πάντα τὰ ὑπομνήματα. Καταχεῖσθαι ἀντὶ τοῦ καταχεῖν. Plato in Timæo, Καὶ
πάλιν ἐπὶ τὸν κρατῆρα πρότερον, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τῶν
πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων. Cicero hunc locū ita vertit, Deinde ad
temperationem ſuperiorem reuertitur, in qua omnem animum vniuer-
ſæ naturæ temperans permiſcuit, ſuperiſque mixturis reliquas fundens
æquabat. Ἐξαρκοῦμαι actiuè apud Xenophontē legitur in viii. παιδείας,
Ἐπειδὰν δ᾽ κτήσωμαι, ἃ δὴ ἴδω περιττὰ ὄντα τῶν ἐμοὶ ἀρκούντων, τούτοις τάς τε ἐνδείας τῶν
φίλων ἐξαρκοῦμαι, καὶ πλουτίζων καὶ εὐεργετῶν ἀνθρώπους, εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι
καὶ φιλίαν. Vbi fortaſſe legendum ἐξακοῦμαι pro ſarcio & reſtituo & expleo.

Eſt autem Ἐξαρκεῖν, abunde ſufficere. Antiph. Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦ-
τα καὶ τηλικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι. Iſocrat. Ἐξαρκούντως δεδήλωται. Ἐπαρκῶ, ſup-
pedito, datiuo & accuſatiuo iunctum. Xenoph. Σωκράτης γὰρ ἐκεῖνος πρὶν οὗ ἐγὼ
τοῦτον δὴ πλοῦτον ἐκτησάμην, οὔτ᾽ ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπήρκει μοι, ἀλλ᾽ ὁπόσον ἐδυ-
νάμην φέρεσθαι. Ariſtotel.in vi. Ethic. Οἱ δ᾽ εὖ ποιοῦντες οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν
τοσαῦτα ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Ἐπαρκῶ σε ἀντὶ τοῦ βοηθῶ σοι καὶ ἀρήγω. Euripid.in

Oreſte, οὐδὲν αἰσχυνθεὶς ὄχλον. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος, εἴ σε μὴ δειναῖσιν ὄντα ξυμφοραῖς ἐπαρκέσω. Verba ſunt Pyladis ad Oreſtem, & humeris eum geſtaturum dicentis. In Hecuba datiuo iunxit pro ſuppedito, χρὴ τὸν δὲ πράσσοντα μὴ πράσσουσι δὲ φίλοις ἐπαρκεῖν, ὡς ἑτοίμας εἴμ' ἐγώ. Ἐπάρκεια βοήθεια. idem in eadem, καὶ δεῖ τιν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖν. Polyb. identidem pro ſuppeditatione vtitur, vt in quinto, Τὸ δὲ μέγιστον ἀπέφαινε τὸν μόλωνα τὸ εἰς μήδειαν ἐπάνοδον διακεκλεισθησόμενον, καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας, ſuppeditatione & commeatu ſupplementóque excluſum iri. Χέω, fundo, & liquo, liquefacio. Galen. Τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι. τὴν δὲ πλῆσιν τοῖς χέουσι. Χέομαι, inferias facio, & libamina manibus fundo. Iſæus περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου, Πότερον δεῖ τοῦτον κληρονόμον εἶναι, ἢ ἐπὶ τὰ μνήματα ἰέναι χεόμενον καὶ ἐναγιοῦντα, ἢ τὸν ἐκ τῆς ἀδελφῆς. Idem, Ποῦ δ' ἔτι ὄντες οἱ παῖδες ἐναγίζουσι, καὶ χέονται. ἀντὶ τοῦ τὰ νομιζόμενα ποιοῦνται. Ἀποτυποῦμαι ἀντὶ τοῦ ἐναποτυπῶ. Plato in Timæo, Τοῦτο δὲ τὸ λοιπὸν ἀπειργάζετο αὐτὸ, πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν, effingens, exprimens. Καταλύω, pro artem deſino, id eſt exercere deſino. Xenoph. in VI. ἑλληνικῶν, Οὐδ' ἐκείνους ἔγωγ' ἐπαινῶ, οἵτινες ἀγωνισταὶ γενόμενοι, καὶ νενικηκότες ἤδη πολλάκις, καὶ δόξαν ἔχοντες, οὕτω φιλονεικοῦσιν, ὥστε οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν ἡττηθέντες τὴν ἄσκησιν καταλύσωσι. Demoſth. πρὸς Ἀπατούρ. Οὔπω δ' ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ ἀφ' οὗ πλεῖν καταλέλυκα, ex quo nauiculariam exercere deſii, vel nauticè negociari. Lyſ. Τὴν τῶν προγόνων εὐδαιμονίαν καταλύσαντες, pro auitis bonis euerti. Καταλύω τὸν βίον, finio vitã, Gregorio. Καταλύω τὸν λόγον, Iſocrati. Et καταλύειν τὸν δῆμον, euertere ſtatum popularem. Καταλύεσθαι τὸν πόλεμον, ἀντὶ τοῦ καταλύειν, καὶ διαλύεσθαι. Pauſ. in Atticis, Καταλύονται δὲ ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον, ὡς Ἐλευσινίους ἐς τὰ ἄλλα Ἀθηναίων ὄντας κατηκόους, ἰδίᾳ τελεῖν τὴν τελετήν. Significat & euerti opibus. Greg. κατὰ Ἰουλ. de imperatoribus Romanis loquens Perſidem ingreſſis, Οἳ δίχας ἔδοσαν ὁρμῆς ἀλογίστου, ἐν τοῖς τῶν Περσῶν ὅροις ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας καταλυθέντες. Ἀνατρέπεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀνατρέπειν. Xenoph. in VII. παιδείας, Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἀβραδάταν, ἢ μὲν ἐνέβαλον, τοὺς μὲν ὀρθοὺς τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντες, ἀνετρέποντο. τοὺς δὲ πίπτοντας κατηλόων. Dicitur etiam mare ἀνατρέπεσθαι, cum id quod in imo eſt, emergit & ſurſum fertur. Ariſtotel. in VIII. de hiſtor. animal. Ἐπὶ κυνὶ γὰρ ἀνατρέπεται ἡ θάλαττα. ὅπερ ἐν τῷ Βοσπόρῳ γνωριμώτερόν ἐστιν. ἡ γὰρ ἰλὺς ἐπάνω γίγνεται, καὶ ἐπιφέρονται οἱ ἰχθύες. Idem de nido alcyonum, Ἔχει δὲ ἡ νεοττία τὸ στόμα στενὸν ὅσον εἴσδυσιν μικρὰν, ὥστ' οὐδ' ἂν ἀναστραπῇ ἡ θάλαττα, οὐκ εἰσέρχεται. Ἀποτρέπομαι etiam & προτρέπομαι ἀντὶ τῆς ἐνεργητικῆς λαμβάνονται, vt patet ex iis quæ in præcedentibus dicta ſunt. Idẽ in OEcon. Ἀλλὰ τὸ μὲν προοίμιον ἔφην ἐγὼ, καλὸν, καὶ οὐχ οἷον ἀκούσαντα ἀποτρέπεσθαι τοῦ ἐρωτήματος. Pauſ. in I. Eliac. Καὶ θῦσαι τῷ θεῷ πέλοπα ἔλεγον οἱ ἠλεῖοι, πρότερον ἀποτρεπόμενοι τὸ ἐπὶ τῷ μυρτίλου θανάτῳ μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ. Adnotaui etiam apud Demoſth. Ἐξετάζεσθαι actiuè poſitum in epiſtola πρὸς Ἡρακλεόδωρον, vbi Platonis meminit. & Ἐκφορεῖσθαι apud Syneſium, ἀντὶ τοῦ ἐκφορεῖν. Verùm hæc & alia ἀττικῶς dicta eſſe ex eodem Xenophõte ſuſpicor lib. VII. ἑλληνικῶν. eadem enim in ſententia tria huiuſcemodi coniunxit. ſic autem locus legitur, Καὶ γὰρ ὅτε τὸ τελευταῖον πρὶν ἥκειν αὐτοῖς παρασκευάζεσθαι ὡς μαχεῖς ἐσομένους, προθύμως μὲν ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη κελεύοντος ἐκείνου. ἀπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖ-

Ἐπάρκεια. χέω χέομαι. Ἀποτυποῦμαι. Καταλύω. Καταλύομαι. Ἀνατρέπεσθαι. Ἀποτρέπομαι. Λευκοῦσθαι.

ται ἐξόπλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας, καὶ ἐλαμ-
πρύνοντο τὰς ἀσπίδας. ἀντὶ τοῦ ἔθηγον, ἠκόνων, ἐλάμπρυνον. Et paulo poſt, Ὁ δὲ θεὸς
οὕτως ἐποίησεν, ὥστε ἀμφότεροι μὲν ὡς νενικηκότες, τρόπαιον ἐστήσαντο. τοὺς δὲ ἱσταμένους
οὐδέτεροι ἐκώλυον. ἀντὶ τοῦ ἱστάντας. Ariſtot. de veſpis, Πλάττονται τὰ κηρία, καὶ σωί-
ςανται οὓς καλοῦσι σφηκῶνας τοὺς μικρούς. Non tamen hæc quæ ſunt auctori-
tatis, nobis eſſent imitanda, ſi Græcè ſcriberemus quippiam, niſi etiam
Ἀττικὸν ἔθος ἐπὶ τῶν ῥημάτων. vſum aliorum ſcriptorũ accedere cõperiremus. Adde quod vt τῶν Ἀττι-
κῶν ἐστιν ἡ τῶν παθητικῶν χρῆσις, ἀντὶ τῆς τῶν ἐνεργητικῶν, vt διακονούμενος, περιτρε-
πόμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν καὶ περιτρέπων· οὕτω καὶ τὸ ἀνάπαλιν. ἀντὶ γὰρ τοῦ πολιτεύεσθαι
πολιτεύειν λέγουσι. & καταστρέφειν ἀντὶ τοῦ καταστρέφεσθαι, vt ſuprà diximus ex Ari-
Πολιτεύομαι. ſtophane. Πολιτεύομαι τὸ διοικῶ, adminiſtro, accuſatiuo iunctum. Ariſtot.
in I. Politicôn, Πολλαῖς γὰρ πόλεσι δεῖ χρηματισμοῦ καὶ τοιούτων πόρων, ὥσπερ οἰκίᾳ.
διόπερ τινὲς καὶ πολιτεύονται τῶν πολιτευομένων ταῦτα μόνον. Πολιτεύομαι etiam τὸ
πραγματεύομαι, molior. Χίων Πλάτωνι, Μέλλω γὰρ τοῖς Διονυσίοις ἐπιτίθεσθαι τῷ
τυράννῳ, πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ ἀνύποπτος αὐτῷ γενέσθαι. AEſchin. περὶ παραπρ.
Τὸ νοσοῦν τῆς πόλεως ἀεὶ προσαγόμενοι, καὶ πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτευόμενοι. De-
moſth. περὶ στεφάνου, Ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν πεπολιτευμένων ἃ κατεψεύδου, καὶ διέβαλλες,
αὐτίκα ἐξετάσω. Inde τἀναντία πολιτευόμενοι dicuntur qui contrariam factio-
nem ſequuntur, qui alteris partibus ſtudent. Syneſ. Αἱ δὲ γυναῖκες μικρὸν ἐ-
Ἀντιπολιτεύομαι. δέησαν τἀναντία πολιτευομένους ἡμᾶς εἰς πάθος παραπλήσιον ἐκκαλέσασθαι. Ἀντι-
πολιτεύομαι ſignificat τὸ ἀνθίσταμαι, reſiſto, reclamo, intercedo. Idem τῷ ἀδελ-
φῷ, Ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύσασθαι. πέμπτην μὲν γὰρ ἤδη ἐν
Πολιτευτής. τοῖς ὅπλοις μάτην περιεληλύθαμεν. Πολιτευταὶ ſunt magiſtratus. Greg. Olympio,
Ἀλλ' ἅμα σοι μὲν πάντας πολίτας τε καὶ πολιτευτὰς καὶ ἀξιωματικοὺς ἱκετεύοντας. πάν-
Πολίτευμα. των γὰρ οἴου τὴν συμφορὰν ὁμοίως ἀπολέσθαι. Et Πολίτευμα ipſa Reipub. admini-
ſtratio, & genus adminiſtrandi. vt τῶν πολιτευμάτων τὸ μὲν ἀριστοκρατικόν, τὸ δὲ
Πολιτεία. βασιλικόν. Et pro eodem Πολιτεία. Sic enim dicitur ὀλιγαρχία. vocatur &
tyrannis, vt apud Demoſthenẽ πρὸς Λεπτίνην. Ὅτι ἐν μόνῳ μείζους εἰσὶν αἱ παρὰ
τῶν δήμων δωρεαὶ τῶν παρὰ τῶν ἄλλων πολιτειῶν διδομένων, καὶ τοῦτο ἀφαιρεῖται νῦν τῷ
νόμῳ. Iſocrates etiam pro quocunque recto regimine ciuitatis accipit, Ὅτι
πᾶσα (inquit) πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστι, τοσαύτην ἔχουσα δύναμιν, ὅσηνπερ ἐν σώ-
ματι φρόνησις. Ariſtotel. in III. Politic. Ἔστι δὲ πολιτεία πόλεως τάξις, τῶν τε ἄλλων
ἀρχῶν, καὶ μάλιστα τῆς κυρίας πάντων. κύριον μὲν γὰρ πανταχοῦ τὸ πολίτευμα τῆς πό-
λεως. πολίτευμα δ' ἐστὶν ἡ πολιτεία. λέγω δ' οἷον ἐν μὲν ταῖς δημοκρατικαῖς κύριος ὁ δῆ-
μος, οἱ δ' ὀλίγοι τοὐναντίον ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις. Quid autem ſit proprio vocabulo
Πολιτεία κυρίως λεγομένη. πολιτεία ipſe lib. IIII. docet his verbis, Εὐλόγως δ' ἂν δόξειεν ἐπιτιμᾶν ὁ φά-
σκων τὴν τοιαύτην εἶναι δημοκρατίαν, οὐ πολιτείαν. ὅπου γὰρ μὴ νόμοι ἄρχουσιν, οὐκ ἔστι πο-
λιτεία. δεῖ γὰρ τὸν μὲν νόμον ἄρχειν πάντων. τῶν δὲ καθ' ἕκαστα, τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν πολιτείαν
κρίνειν. Πολιτεία etiam ἀντὶ τῆς διαίτης ponitur, id eſt pro vitæ ratione & in-
ſtituto. Baſil. de vita ſolitaria, Ἐν ταύταις γὰρ ταῖς γραφαῖς καὶ οἱ βίοι τῶν μακα-
ρίων ἀνδρῶν εὑρίσκονται, οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας. Idem ad cle-
ricos Neocæſarienſ. de monachis loquens quos ἀσκητὰς τῆς εὐσεβείας appel-
lat, Νῦν δὲ ἐν αἰγύπτῳ μὲν ἀκούω τοιαύτην εἶναι ἀνδρῶν ἀρετήν. καὶ τάχα τινὲς καὶ ἐπὶ
τῆς παλαιστίνης τὴν κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πολιτείαν κατορθοῦσι. Idem, γινώσκω δὲ ὑμᾶς

βουλόμενοι, ὅτι ἡμεῖς ἀρχόμεθα καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συστήματα ἔχειν, ὧν τὸ πολίτευ- Πολίτευμα.
μά ἐστιν ἐν οὐρανοῖς, τὴν σάρκα σταυρωσάντων σὺν τοῖς παθήμασι. Sic ad Epiſcopos Galliæ & Italiæ ſcribēs, εὐσεβείας ἄσκησιν, & κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πολιτείαν vocat, cōſecratam & deuotam pietatem. Greg. de Baſilio, Τὴν τοῦ ἀνδρὸς πολιτείαν λογογραφεῖν. Et Πολιτεύομαι ἀντὶ διαιτῶμαι, & munere fungor. Idem εἰς Βασιλ. Ὁ δὲ θάνατος εὐεργέτης. καὶ γὰρ θᾶττον πέμψει με πρὸς θεόν, ᾧ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Quod Lucas prius in perſona Pauli dixerat cap. XXIII. Act. Apoſt. Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ, ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, Ego omnino conſciētia bona munere meo functus ſum Deo. πολιτεύεσθαι enim intelligo in his locis οὐχ ἁπλῶς διαιτᾶσθαι καὶ βιοῦν: quod ipſum de priuato homine & quocunque dicitur: ἀλλὰ περὶ τῶν προστασίας ἐχόντων, vt ſunt antiſtites, & cœnobiarchi, & ſacerdotes, qui vel curiis vel functionibus præfecti ſunt. Dicitur tamen & ipſum & de priuatis, ſed ita viuentibus, vt in commune conſpirare videantur. vt apud Ariſtotelem lib. III. Politic. Ὅταν δὲ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, καλεῖται τὸ κοινὸν ὄνομα πασῶν τῶν πολιτειῶν, πολιτεία, Cum populus ita vitam inſtituit, vt publicæ intereſt vtilitatis. Iſocrates etiam in Areopag. ἀντὶ οἰκεῖν ἐν πολιτείᾳ, vtitur, καὶ τὸν βίον διάγειν. Et περὶ εἰρήνης, Τὸν δὲ δῆμον εὑρήσετε τὸν τότε πολιτευόμενον, οὐκ ἀργίας, οὐδ᾽ ἀπορίας, οὐδ᾽ ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν, ἀλλὰ νικᾶν δυνάμενον ἐν ταῖς μάχαις, & reliqua. Πολιτικὴ eſt pe- Πολιτική.
ritia & prudentia ciuilis. de qua Ariſtot. in III. Politic. Ἡ δὲ πολιτικὴ δύναμις πασῶν τῶν τεχνῶν κυριωτάτη. Ponitur etiam pro vitam inſtituere. Gēnad. Καὶ ἐπολιτεύετο ἕκαστος κατὰ τὰς ἐπιθυμίας, οὐ κατὰ τὸν θεοῦ νόμον. Idem de Seruatore, Ἵνα δὴ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ παράδειγμα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Πολιτεύω autem ἀντὶ Πολιτεύω.
πολιτεύομαι τῶν Ἀττικῶν μόνον ἐστί. Xenoph. in I. ἑλληνικῶν, de Alcibiade, Ἐπιβουλευθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἔλαττον ἐκείνου δυναμένων, μοχθηρότερόν τε λεγόντων, καὶ πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτευόντων. Idem in quinto, Οὕτοι τῶν πόλεων προεστηκότων ἔστιν ἂς, ἐφ᾽ ᾧτε τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν. Vbi tamen proprio ſignificato vſus eſt. Eſt enim πολιτεύειν τῶν πολιτῶν καὶ ἰδιωτῶν, vt πολιτεύεσθαι τῶν ἀρχόντων καὶ προεστηκότων. Idem in III. ἀναβάσ. Ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν ἀκλήρους πολιτεύοντας, ἐνθάδε κομισαμένους, πλουσίους ὁρᾶν. ἀντὶ πολιτευομένους καὶ διάγοντας καὶ διαιτωμένους. Thucyd. Ἡμῖν μὲν γὰρ ἡ πόλις τότε ἐτύγχανεν οὔτε κατ᾽ ὀλιγαρχίαν ἰσόνομον πολιτεύουσα, οὔτε κατὰ δημοκρατίαν, non regebatur. Alibi pro rego & adminiſtro, Ἐλεύθερος τὰ πρὸς κοινὸν πολιτεύομεν. Ἐμπολιτεύομαι, præter notam ſignificationē Ἐμπολιτεύομαι.
eſt maneo, inſideo, verſor. Baſil. homil. XI, Φόβος γὰρ ἐξωθεῖ πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ὑμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάνοιαν. ἀντὶ ἐνιζάνουσαν. Indidem eſt Me- Μεταβάλλω. Μεταβάλλομαι.
ταβάλλω ἀντὶ μεταβάλλομαι, vt ſuprà dictū eſt. & vice verſa μεταβάλλομαι ἀντὶ μεταβάλλω. Xenoph. Οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται. Iſocr. in Buſir. Εἰδὼς τοὺς μεταβαλλομένους τὰς ἐργασίας, πρὸς οὐδὲν τῶν ἔργων ἀκριβῶς ἔχοντας. Ariſtot. in quarto de partibus, Τὰ μὲν γὰρ ἀλλὰ μίαν ἔχουσι βοήθειαν, καὶ μεταβάλλεσθαι ἀντὶ ταύτης ἑτέραν οὐκ ἔστιν. Ἀπαλλάξαι etiam ἀντὶ ἀπαλλαχθῆναι dicunt. & παρακεκινηκώς, & alia ſuprà commemorata. Iidem Atti- Ἔθος ἐπὶ τοῦ ἀττικοῦ.
ci vt nominum vtuntur plurali numero pro ſingulari, τὰ πρῶτα, τἀρχαῖα, τὰ τελευταῖα, τὰ μάλιστα, τὰ ὕστατα dicentes, pro eo quod eſt primum, olim, ad vltimum, maximè, poſtremo: & ἐναντία ἀντὶ ἐναντίον, & ſimilia, quæ ſuprà ad- Ἑνικὰ ἀντὶ τῶν πληθυντικῶν.

notata ſunt: ſic etiam verbis ſingularis numeri vtuntur pro pluralibus.
Theophr. περὶ φυτῶν in III, Ἅμα γὰρ κινουμένοις ἀναβλαστάνει πόα τις ἐν ἑκάστοις. ἐν
δὲ τοῖς ἡμιβρέχοις ἐὰν ἀναπονάσῃ, φαίνεσθαί φασι τρίβολον, ſi innouetur & inuer-
tatur ſolum. vel ſi inuertant & innouent, imperſonaliter enunciatum. vt
idem libro nono, Μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόαν, ὅπως δὴ ἐμέσῃ, τὸ τῆς ἐλλεβορίνης
σπέρμα. τοῦτο δ᾽ ἐστὶ πεπλίον, vt vomitus cieatur: vt facilius vomant quibus
vomere conducibile eſt. Et rurſus in III, Ἀμφισβητεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων,
ὥσπερ εἴπομεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν δρυῶν ἀνθεῖν οἴονται, καὶ καρύας, καὶ διὸς βαλάνου. οἱ δ᾽ οὐδὲν τού-
των. id eſt, controuerſia eſt inter homines. ἀμφισβητεῖται τοῦτο: vel ἀμφισβη-
τοῦσιν, vt φασὶ pro aiunt, & fertur. Sic enim loquuntur Græci. vt Ariſtot.
in VIII. Ethic. Ἔοικε δ᾽ ἡ μὲν φίλησις, πάθει. ἡ δὲ φιλία, ἕξει. ἡ γὰρ φίλησις οὐχ ἧττον πρὸς
τὰ ἄψυχά ἐστι. ἀντιφιλοῦσι δὲ μετὰ προαιρέσεως, redamatur enim propoſito &
voluntate. ἡ δὲ προαίρεσις ἀφ᾽ ἕξεως. καὶ τὰ ἀγαθὰ βούλονται τοῖς φιλουμένοις ἐκείνων
ἕνεκα, οὐ κατὰ πάθος. Idem in VI, Ἡ γὰρ πρᾶξις περὶ τὰ καθέκαστα. διὸ καὶ ἔνιοι οὐκ εἰ-
δότες ἐνίων εἰδότων πρακτικώτεροι, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις οἱ ἔμπειροι. εἰ γὰρ εἰδείη ὅτι τὰ κοῦ-
φα εὔπεπτα κρέα καὶ ὑγιεινά, ποῖα δὲ κοῦφα ἀγνοεῖ, οὐ ποιήσει ὑγίειαν. Hîc perſona ver
bo deeſt, & ſuppoſitum prædicato. aut ſi non deeſt, à plurali ad ſingularẽ
trãſitus eſt. vt apud Ariſtophanem Nubibus, Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι
διδάσκεις ἐντετυλίχθαι, ὥστε μ᾽ ἀπάγχεσθ᾽ ὅταν, ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτούς, τὴν
ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας. προέχων ἀμελῇ ἀντὶ προέχοντες
ἀμελῶσι dixit. Idẽ Ariſtot. in IX. hiſt. animal. Καὶ τοὺς κηφῆνας ἀποκτείνουσιν,
Χωρῖ. ὅταν μηκέτι χωρῇ αὐταῖς ἐργαζομέναις. εἰσὶ γὰρ ἐν μυχῷ σμήνους, cum iam locus nõ
eſt. ὅταν χώρα οὐκ ᾖ, cum iam ipſis opificibus locus capax non eſt opificii,
hoc eſt ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ τὸ μέλι. Sic enim dictum eſt imperſonaliter,
Ἐγχωρεῖ. vt Ἐγχωρεῖ dici ſolet. Idem Probl. ſect. tertia, Ὥσπερ καὶ Σάτυρον τὸν Κλαζομέ-
νιον ὄντα φιλολοίδορον, φασὶ γὰρ τὰ δίκην, ἵνα ἐπὶ τοῦ πράγματος λέγῃ καὶ μὴ λοιδορῆται,
τὰ ὦτα ἐπιπλάσειν, ἵνα μὴ ἀκούων εἰς λοιδορίαν τρέπηται, aures eius obſtruxerunt,
ſingulariter enunciauit. vel ſuppoſitum aliquod ſubintelligendum eſt.
Alibi per pluralem numerũ locutus eſt, ſect. XXXIIII, Διὰ τί ἐκ τοῦ στόμα-
τος καὶ θερμὸν καὶ ψυχρὸν πνέουσι. φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. Deinde
tranſit ad ſingularem ſine ſubiecto, σημεῖον δέ, ὅτι θερμὸν ἐὰν πλησίον προσάγῃ
γῃ τις τὴν χεῖρα τοῦ στόματος. Idem, Διὰ τί ἐὰν σφόδρα καὶ ἀθρόον ἐκπνεύσωσιν, ἀδυ-
νατοῦσι πάλιν ἐκπνεῦσαι. Sic apud Baſilium identidem φησὶν ἀντὶ τοῦ φασὶ legi-
tur. vt ἐν τῷ, ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ θεός, Πόθεν οὖν τὰ κακὰ τὸ εἶναι, εἰ μήτε ἄ-
ναρχόν ἐστι φησί, μήτε πεποίηται. ἀντερωτάσθωσαν οὖν οἱ τὰ τοιαῦτα ἐπιζητοῦντες, πόθεν
Ἐπισημαίνει. νόσος. à ſingulari ad pluralẽ numerũ tranſitũ fecit. Ἐπισημαίνει etiã imper-
ſonale aliquando reperitur apud Ariſtotelẽ, vt in quinto hiſt. animal. vbi
de tempore & ætate loquens coitus capaci ita ſcribit, Τοῖς μὲν οὖν ἀνθρώποις
ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν, καὶ τῶν αἰδοίων οὐ μόνον μεγέθει, ἀλλὰ καὶ
εἴδει, καὶ ἐπὶ τῶν μαστῶν ὡσαύτως. μάλιστα δὲ τῇ τριχώσει τῆς ἥβης, In genere igitur hu
mano nota & indicium editur mutatione vocis, & genitalium tum in-
cremento, tum ſpecie. Idem de abſolutione pulli in ouo loquens, Τοῖς μὲν
οὖν ἀλεκτορίσι τριῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν ἐπισημαίνει τὸ πρῶτον, id eſt pri-
mum indicium fit tertio demum die. Qui modus loquendi non tam
Atticus

Atticus eſt fortaſſe quàm Peripateticus. vt in x. Ethic. Σπουδάζειν δὲ καὶ πονεῖν παιδιᾶς χάριν, ἠλίθιον φαίνεται καὶ λίαν παιδικόν. παίζειν δ᾽ ὅπως σπουδάζῃ κατ᾽ Ἀνάχαρσιν, ὀρθῶς ἔχειν δοκεῖ. ἀναπαύσει γὰρ ἔοικεν ἡ παιδιά, ludere autem, vt poſtea ſerio agatur. Hoc modo tamen Xenophon etiã vſus eſt in ſecundo ἀναβάσεως. ὧδε οὖν χρὴ ποιεῖν. ἀπιόντας δειπνεῖν ὅ, τι τις ἔχει, ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι, συσκευάζεσθε, cum autem ſignum cornu datum fuerit. cum cornicines ſignum dederint conquieſcendi, vos vaſa colligite. Eiuſdem generis eſt κατέλαβεν apud Pauſaniam in Lacon. Τοῦ δὲ Ἀρχιδάμου τούτου τὸν μὲν πρεσβύτατον παῖδα Ἆγιν κατέλαβεν ἀποθανεῖν Μακεδόσιν ἐναντία καὶ Ἀντιπάτρῳ μαχεσάμενον. Apud eundem in Atticis, Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους. Subauditur enim vel τὸ χρεών, vel ἀνάγκη. vt ex eodem liquet alibi, Εἰ δὲ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. Simile eſt Παρέχει apud Lucianum περὶ παρασίτου, pro facile eſt, promptum eſt, Οὐκοῦν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκ ἔτι. ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφίκοιτο τοῦ τέλους. Inde Παρεχὸν ἀντὶ ἐξὸν καὶ παρόν. Plut. Ἐλθεῖν δὲ παρεχόν, οὐκ ἠθέλησας. Thucydid. in primo, Ἀγαθῶν δὲ, ἀδικουμένους ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν. εὖ δὲ παρεχόν, ἐκ πολέμου πάλιν συμβῆναι. Παρέχει perſonaliter pro ἐπιτρέπει. Pauſ. in Meſſen. Ὡς δὲ συνῄει τὰ στρατόπεδα, τοῖς μὲν ὁπλίταις καὶ ἀφειδῶς ὅμως καὶ ἀκρατέστεροι ὑπὸ τοῦ μίσους φερομένοις ἐπ᾽ ἀλλήλους, οὐ παρεῖχεν ἐλθεῖν ἐς χεῖρας ἡ χαράδρα διείργουσα. Μηδέτερα etiam dicunt pluraliter pro neutro, vt θάτερα pro altero, & ὁπότερα pro vtrolibet. Plato in Philebo, Ἐκ δὴ τούτων τιθῶ μὲν τελέους ἡμῖν βίους, ἕνα μὲν ἡδονῆ, τὸν δ᾽ αὖ λυπηρόν, τὸν δ᾽ ἕνα μηδέτερα. Idem, Τελῶν οὖν ὄντων ἡμῖν ὧν τινων βούλει, ἵνα θῇ καλλίοσιν ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα, τὸ μέν, χρυσόν. τὸ δ᾽, ἄργυρον. τρίτον δέ, τὸ μηδέτερα τούτων. Πρ. κεῖται. Σω. τὸ δὲ μηδέτερα τούτων, ἔσθ᾽ ἡμῖν ὅπως θάτερα γένοιτ᾽ ἄν, χρυσὸς ἢ ἄργυρος; Πρ. καὶ πῶς ἄν; Contrà Galenus ſingulariter dixit in x i i i i. Therapeut. Μηδέτερον δ᾽ ἐργασάμενος τούτων, ἀλλὰ μόνον ἀρκεσθεὶς τοῖς ἐπουλοῦσι τὴν ἐπιδερμίδα. Et Ariſtot. in v i. Ethic. Αἱρετὰς δὲ οὔσας ἑκατέρας, καὶ εἰ μὴ ποιοῦσι μηδὲν μηδετέρα αὐτῶν. Οὐδέτερος etiam οὐδέτεροι pluraliter dicitur. Sed Ἀμφότεροι ſemper pluraliter profertur. Ὁπότερα ἀντὶ ὁπότερον. Ariſtoteles in v. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ de accidente loquẽs, Πότερον οὖν οὐδέν ἐστιν, οὔτ᾽ ἀεί, οὔθ᾽ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἢ τοῦτο ἀδύνατον. ἔστιν ἄρα τι παρὰ ταῦτα, τὸ ὁπότερ᾽ ἔτυχε καὶ κατὰ συμβεβηκός, id eſt, quod ad vtrúlibet æquè accedit, vel vtrumuis acciderit. hoc eſt quod æquè eſſe ac non eſſe poteſt. Alibi, Ὁπότερον ἔτυχεν. Θάτερα ἀντὶ τοῦ θάτερον, in exemplo Platonis proximè citato ex Philebo, & apud Ariſtotelem in v. Ethic. Ἀκολουθεῖ δ᾽ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐὰν θάτερα πλεοναχῶς λέγηται, καὶ θάτερα πλεοναχῶς λέγεσθαι, οἷον εἰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ ἄδικον. Fit autẽ ἀπὸ τοῦ ἕτερος ἅτερος ἀττικῶς. θατέρου, θατέρῳ, θάτερον ἐν τῇ αἰτιατικῇ. Ariſtot. in x i. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Καὶ οὐχ οὕτως ἔχει ὥστε μὴ εἶναι θατέρῳ πρὸς θάτερον μηδέν. Et in 2. de Partibus, Ἵνα ἰσάζῃ τὴν θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον. Nec θάτερος autẽ, nec θατέρα dicitur in ſingulari. Inde ἐπὶ θάτερα pro in diuerſum & in alterã partem. Syneſ. Πρῶτον μὲν ἐκεῖνοι τὴν ἐπὶ τὰ λαιὰ φέρουσαν, καὶ μετ᾽ ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα τραπόμεθα. Xenophon ſolutè ἐπὶ τὰ ἕτερα dixit, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος, Καὶ τοὺς δήμους πρὸς τὸ ἕλος ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως προσώπει. Ariſtot. Ταύτῃ δὲ τὸ πέρας

Κατέλαβε.
Παρέχει.
Παρεχόν.
Μηδέτερα.
Θάτερα.
Ὁπότερα.
Ἀμφότεροι.
Θάτερα.
Θατέρου,
Θατέρῳ,
Θάτερον.
Ἐπὶ θάτερα.

συνήρτηται γλώττης. ἐπὶ δὲ θάτερα καθήκει μεταξὺ τοῦ πνεύμονος. Plato in Protag.
Ἑξῆς δ' αὐτῷ συμπεριεπάτουν, ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα, Καλλίας ὁ Ἱππονίκου. ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ
Ἐπὶ τάδε, καὶ ἐπὶ θάτερα. θάτερα, Ξανθιππος, hinc & hinc. Inde Ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δέ. ἐπὶ θάτερα μὲν,
vel ἐπὶ θάτερα δὲ, pro citra & vltra dicunt. Polybius in III. hiſtor. de An-
tigono loquẽs, Δεύτερον δὲ ἡττηθεὶς, τῶν ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου πάσης ἐξεχώρησεν. Idẽ,
ἀπέλυσεν δὲ τοὺς ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου κατοικοῦντας βαρβαρικῶν φόβων. Interdum
Πέραν καὶ πέρα. τῷ ἐπὶ τάδε opponitur πέραν. Idem, Οὐδέποτε γὰρ πρότερον θαρρήσαντες διαβῆ-
ναι τὸν Ἴβηρα ποταμὸν, ἀλλ' ἀσμενίζοντες τῇ τῶν ἐπὶ τάδε φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ, τότε διέ-
βησαν, καὶ τότε πρῶτον ἐθάρρησαν ἀντιποιεῖσθαι τῶν πέραν πραγμάτων. Πέραν enim
Ἀντιπέρα, ἀντιπέραν. ἐπὶ τόπου λέγεται, vnde fit ἀντιπέραν. Πέρα verò ſignificat ὑπὲρ τὸ μέτρον. vt
πέρα τοῦ δέοντος. Ariſtotel. in VI. Politicôn, Καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν. Idem
in VII, Χαλεποὶ γὰρ οἱ πόλεμοι ἀδελφῶν, καὶ οἱ τι πέρα στέρξαντες, οἱ δὲ καὶ πέρα μισοῦσι.
Inde ἀντιπέραν & ἀντιπέρα pro vltra. Polyb. in quinto, Ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀντιπέρα
παρεμβολῆς ὑπὸ τὴν ὄψιν οὔσης, τῆς τοῦ ποταμοῦ βίας καὶ δυσχερείας ἐξελανθάνοντο
διὰ τὴν ἐπιθυμίαν. Idem, Ὡς τοῦ ποταμοῦ κατά τινα πρόνοιαν αὐτοῖς συνεργήσαν-
τος, καὶ διακομιοῦντος ἀσφαλῶς πρὸς τὴν ἀντιπέρα κειμένην στρατοπεδείαν. Ibidem
Ἑκάτερος. tamẽ & alibi ſæpe ἀντιπέραν legitur. Ἑκάτερος & ſingulariter & pluraliter
Ἑκάτεροι. profertur. Ariſtot. in VI. Ethic. Ἀμφοῖν ἑκατέρου τούτων τῆς ἡ βελτίστη ἕξις. αὕτη γὰρ
ἀρετὴ ἑκατέρου. Idem περὶ σοφίας καὶ φρονήσεως loquẽs, Πρῶτον μὲν οὖν λέγομεν, ὅτι
καθ' αὑτὰς ἀναγκαῖον αἱρετὰς αὐτὰς εἶναι. ἀρετὰς δ' οὔσας ἑκατέρας ἑκατέρου μορίου. Baſil.
ἐν τῷ ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος. Διότι ἑκάτεροι ὁμοίως ἀγνοοῦσι τὸ ἀγαθὸν, ὁ μὲν οὐκ εἶναι
τὸ παράπαν λέγων· ὁ δὲ, οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι διαβεβαιούμενος. Sic Ἕκαστος & Ἕκαστοι di-
Ἕκαστος. Ἕκαστοι. cuntur. Iſocrat. in Areopagit. Οὐ δυοῖν ἰσοτήτοιν νομιζομέναιν εἶναι, καὶ τῆς μὲν
ταὐτὸν ἅπασιν ἀπονεμούσης, τῆς δὲ πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις, οὐκ ἠγνόουν τούτων τὴν
χρησιμωτέραν, pro dignitate cuiuſque. Paulo pòſt ſingulariter, Τὴν δὲ κατ'
ἀξίαν ἕκαστον τιμῶσαν καὶ κολάζουσαν προῃροῦντο. Ariſtotel. in quarto Ethicorũ,
Ἕκαστοι γὰρ ἐφίενται τῆς κατ' ἀξίαν, vnuſquiſque. Et in tertio, Καθ' ἑκάστην γὰρ ἕξιν
Πᾶς ἕκαστος. ἴδιά ἐστι καὶ καλὰ καὶ ἡδέα. Dicitur & Πᾶς ἕκαστος, vnuſquiſque. Galen. in nono
Therapeut. Διοικοῦσι δὲ τὸ ζῶον δυνάμεις τρεῖς ἀλλήλων ἑτερογενεῖς, ὥσπερ ἐκ πη-
γῆς τινὸς ἰδίας ἑκάστῳ παντὶ τῷ σώματι διανεμόμεναι. Baſil. Dometiano, Ἐπεὶ δ' ἔ-
λυσα τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον, γελάσαι μοι ἐπῆλθε. Et ad Firminum,
Αὐτὸς ἕκαστος. Διὰ τὸ βούλεσθαι πάνθ' ἕκαστα μανθάνειν περί σου. Dicitur & Αὐτὸς ἕκαστος, hoc eſt
ſinguli & vnuſquiſque. Demoſth. περὶ συμμοριῶν, Ὅσα μὲν πώποθ' ἅπαντες
ὑμεῖς ἐβουλήθητε, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ πρᾶγμα αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο,
οὐδὲν πώποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγε. Thucyd. in ſecundo, Μέχρι γὰρ τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαι-
νοι περὶ ἑτέρων λεγόμενοι, ἐς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαι τι ὧν ἤκου-
σε. Pauſan. in Meſſen. Καὶ ἀφειδῶς αὐτῶν εἶχον ἅτε ἄνθρωποι θανατῶντες ὑπὸ τοῦ
Πᾶς τις. θυμοῦ, καὶ αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος ἐσπούδαζεν ἄρξαι μάχης. Πᾶς τις etiam dicitur pro
vnoquoq;. Iulian. Iamblicho, Ἐπεὶ καὶ Πανὶ μέλος λιγυρὸν ἠχοῦντι πᾶς τις ἐκστα{í}η,
κἂν ἀριστεῖος ᾖ, vnuſquiſque cederet. nemo non cederet. Herodot. Καὶ ἅμα
ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν Μάγων τὸν ἐν ποσὶ γινόμενον, vnumquenque obuiũ Ma-
Ἐμποδὼν, καὶ ἐν ποσί. gorum interemerũt. hoc eſt πάντας τοὺς ἐμποδὼν γινομένους, omnes quos ob-
uiam habuerunt. hoc enim vtraque dictio ſignificat, hoc eſt τὰ ἐν ποσὶ καὶ
τὰ ἐμποδών. & quæ in medio poſita ſunt, hac voce ſignificantur. Ariſtotel.
in quinto Ethicorũ, Διὸ καὶ Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, ἵνα ἀνταπόδοσις ᾖ,

τοῦτο γὰρ χρήματος ἴδιον, id eſt in media vrbe conſtruũt,& in loco patenti. Idem
in ſeptimo Politicôn, Δῆλον γὰρ ὅτι τῆς αὐταρκεστάτην χώρας πᾶς τις ἂν ἐπαινέσειε.
Πᾶν ὅ,τι. Plato, Πᾶν ὅ,τι περ ἂν μέλλῃ ἀνόσιον εἶναι, omne quod. Et Πᾶς ὅστις, pro Πᾶν ὅ,τι.
quiuis & quicunque, cum verbo iunctum. Gregor. Ὕβριζε, ἀπείλει, ποίει ὅ,τι ἂν Πᾶς ὅστις.
ᾖ βουλομένῳ σοι, quidlibet, quodcúque libuerit. Παντί τῳ, ἀντὶ ἑκάστῳ καὶ παντί Παντί τῳ.
τινι. Philo περὶ κόσμου, Ἔτι τοίνυν παντί τῳ δῆλον, ὅτι & reliqua. Herodot. in Po-
lymnia, Δῆλοι δὲ ἐποίευν παντί τεῳ, καὶ οὐχ ἥκιστα αὐτῷ βασιλέϊ, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρω-
ποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες. Sic autẽ dicitur πᾶς ὅστις, vt οὐδεὶς ὅστις. In plurali autẽ
non πάντες οἵτινες, ſed πάντες ὅσοι dicũt. Ariſtot. in 2. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οἱ μὲν οὖν
περὶ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνον ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτούς, ἡ-
μῶν δ' ὠλιγώρησαν. Demoſth. Πάντα μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνείδη φευκτέον, μάλιστα δὲ τοῦ-
το. Singuli etiam dicuntur οἱ καθ' ἕκαστον, καὶ ὁ καθ' ἕκαστον. Gregor. εἰς Βα- Οἱ καθ' ἕκαστον, καὶ ὁ καθ' ἕκαστον.
σιλ. Τοῦ κοινοῦ δὲ οὕτως ἢ ἐκείνως ἔχοντος, καὶ τὸν καθ' ἕκαστον ὁμοίως ἔχειν πᾶσαν εἶναι ἀνάγ-
κην. Alibi, Περὶ πολεμίων ἐθνῶν, πόλεων, τῶν καθ' ἕκαστον. Ariſtotel. Ἡ ἁμαρτία ἢ περὶ
τὸ καθόλου ἐν τῷ βουλεύσασθαι, ἢ περὶ τὸ καθ' ἕκαστον. Hoc in loco neutri generis
eſt. Aliquando maſculini, vt in ſeptimo Politicôn, Καὶ γὰρ εἰ πάντας ἐνδέχε-
ται σπουδαίους εἶναι, μὴ καθ' ἕκαστον δὲ τῶν πολιτῶν, οὕτως αἱρετώτερον. Dicitur etiam Τὸ καθ' ἕκαστον, καὶ τὰ καθ' ἕκαστον.
τὸ καθ' ἕκαστον, καὶ τὰ καθ' ἕκαστον pro eodẽ. Idem in ſecundo τῶν μετὰ τὰ φυσ. Τὸ
γὰρ ἀριθμῷ ἕν, ἢ τὸ καθ' ἕκαστον λέγειν, διαφέρει οὐδέν, numero vnum, vel ſingula di-
cere, nihil refert. Et in tertio Ethicorũ circa finem, Δόξειε δ' ἂν οὐχ ὁμοίως
ἑκούσιον ἡ δειλία εἶναι τοῖς καθ' ἕκαστον. αὕτη μὲν γὰρ ἄλυπος, ταῦτα δὲ διὰ λύπην ἐξίστησιν,
Videtur autem non ſic timiditas eſſe voluntaria, vt opera ſingula à timo-
re manantia. illa enim citra triſtitiam eſſe poteſt: hæc per triſtitiam ho-
minem mentis ſtatu dimouent. Theophraſtus in quinto de Cauſis, Οἱ δὲ
καθ' ἕκαστον τόποι καὶ ἐπὶ τούτων πίστιν ἔχουσιν, id eſt loci ſingulares. Ariſtot. in x.
τῶν μετὰ τὰ φυσ. Λέγω δ' ὅτι μαθηματικὰ μὲν μεταξύ τε τῶν εἰδῶν τιθέασι καὶ τῶν αἰ-
σθητῶν, οἷον τρίτα τινὰ παρὰ τὰ εἴδη, καὶ τὰ δεῦρο. τρίτος δ' ἄνθρωπος οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἵπ-
πος παρ' αὐτόν τε καὶ τοὺς καθ' ἕκαστα. Quibus verbis tollere nititur ideas Plato-
nicas. Suprà enim dixerat, Τὰ μὲν γὰρ εἴδη ὅτι οὐκ ἔστι δῆλον. Sic autem (inquit
ille) ratiocinor. Mathematica illi inter formas eſſe ſtatuunt, & res ſenſu
perceptas, veluti tertia quædã præter formas & res inferas. At homo ter-
tius nequaquam eſt, ne equus quidem tertius, præter equum formalem,
& præter equos ſingulares. Paulo poſt τὰ εἴδη & τὰ παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα pro Τὰ παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα.
iiſdem dixit, Ἔτι πότερον δεῖ τιθέναι τι παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα, ἢ οὔ, ἀλλὰ τούτων ἡ ζητου-
μένη νῦν ἐπιστήμη. ἀλλὰ ταῦτα ἄπειρα. τά γε μὴν παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα, γένη ἢ εἴδη ἐστίν,
itaque quæ præter ſingula ſunt, aut genera ſunt aut formæ. Vt autem
οἱ καθ' ἕκαστον, ſic etiam αἱ καθ' ἑκάστην dicitur. Plutarch. Τὰς δὲ καθ' ἑκάστην ἀρε- Αἱ καθ' ἑκάστην ἀρεταί.
τάς, ὅπως ἂν ἐπίῃ, σποράδην ἀναγράψομεν. Lucian. Εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην
ἐπιδεῖν βούλομαι. Τοὺς καθ' ἕνα etiam ἀντὶ καθ' ἕκαστον dicunt. Plutarch. de vir- Οἱ καθ' ἕνα.
tutibus mulierum, Ἀλλὰ μηνύσεως γενομένης, καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου
σφαγησόμενον, id eſt ſingulos tradebat interimendos. Idem alibi, Αὖθις ἐκά-
λει καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν. Demoſth. in prima κατ' Ἀριστογείτ. circa finem, Πῶς δ'
εἰς τὸ μητρῷον βαδιεῖσθε ἂν τί βούλησθε. οὐ γὰρ δήπου εἷς καθ' ἕνα ὑμῶν ἕκαστος ὥσπερ ἐπὶ κυ-
ρίους τοὺς νόμους πορεύσεται, εἰ νῦν μὴ βεβαιώσαντες αὐτοὺς ἔξιτε ἅπαντες κοινῇ. Dici-

tur & κατ' ἕνα. Ariſtot. in nono de hiſtor. animal. Τοῦτο δὲ τὸ ὄρνεόν ἐστιν ἀγελαῖον, Καθ' ἕνα. καὶ οὐκ ἔστιν κατ' ἕνα ἰδεῖν. Καθ' ἕνα ſingula. Iſæus, Καίτοι δίκαιοι ὦ ἄνδρες, ὥσπερ τὴν ἀμφισβητησίμων χωρίων δεῖ τὸν ἔχοντα ἢ δεῖξαι ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι, οὕτω καὶ τούτους Καθ' ἕν. καθ' ἕν τι τούτων ἀποφήναντας αὐτοὺς ἀξίους ἐπιδικάζεσθαι. Καθ' ἓν etiá in vno, & in aliquo ſignificat. Demoſth. Οὐδὲ καθ' ἓν χρήσιμος τῇ πόλει, id eſt καὶ οὐδὲν χρήσιμος. Idem, Οὐκ ἔστιν οὐδαμόθεν σοὶ προσήκων οὗτος οὐδὲ καθ' ἕν. Et alibi, Οὐ-Τὰ ἐν μέρει. δὲν τούτων δίκαιοι ἔχει, οὐδὲ καθ' ἓν λέγειν περὶ ὧν εἴληχε. Dicunt etiam τὰ ἐν μέρει, Ἐπὶ μέρους. ἀντὶ τοῦ τὰ καθ' ἕκαστον. Et τὰ ἐπὶ μέρους, quæ vulgò ad verbum particularia dicuntur. Philo, Τῶν δὲ ἐν μέρει καὶ βραχυτέρων φυτῶν, τὰ μὲν, καὶ τὰ λοιπά. Cicero ſingularia vocat, vt in Academic. Quintum genus eſſe dicút, è quo aſtra ſunt, mentéſque ſingulares, id eſt mentes ſingulorum. Et ad Atticum, Ego nullos bonos noui. Sed ita ſi ordines bonorum quærimus. Singularis. Nam ſingulares ſunt boni viri, id eſt τῶν καθ' ἕκαστόν τινες. Et de lege agraria, Singularis homo priuatus, niſi magna ſapientia præditus, vix ſeſe regionibus officii magnis in fortunis continet. Ἐν μέρει etiam viciſſim ſignificat, & ſigillatim. Quod & κατὰ μέρος dicitur. Ariſtophanes, Τοιαῦτα προὐκύβευεν αὖθις ἐν μέρει, id eſt ſigillatim. Lucian. Δίκη δὲ τὰ διάφορα λύεσθαι, διδόντας λόγους καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. Demoſth. Δεησόμεθα ἀκοῦσαι ἡμῶν μετ' εὐνοίας ἐν τῷ μέρει, viciſſim. Ariſtid. in Panath. Ἐν μέρει εἰπεῖν σώζοντα ἀλλήλοις τὴν διαδοχὴν dixit, pro ſigillatim & deinceps commemorare. Accipitur & aliter, vt apud Platonem libro primo τῆς πολιτείας, Ἀλλὰ τόδε ἐθαύμασα, εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν, ſi iniuriam partem eſſe virtutis putas. Paulo poſt, Ἐπειδή γε ἐν ἀρετῇ αὐτὸ καὶ σοφίᾳ ἐτόλμησας θεῖναι. Demoſthen. κατὰ Ἀριστοκράτ. Ὅσα μὲν δὴ στρατιώτης ὢν, ἐν σφενδονήτου καὶ ψιλοῦ Μέρος. μέρει τὰ παρ' ἀρχῆς ἐναντία ἐστράτευται τῇ πόλει, οὐ τίθημι ἐν ἀδικήματος μέρει, id eſt non ſceleris loco duco. Gregorius in primo στηλιτευτ. Καὶ μέρος εὐσεβείας ἅπασιν ἐνομίζετο, ὅτι πλεῖστα ἐκείνους δράσαι κακά. Alibi in eodem, Οἷς μέρος εὐσεβείας δόξει λόγῳ βοηθεῖν τὸν ἀλιτήριον. Sic Latini per imitationem partem pro princi-Pars. pio poſuerunt, vt Virgilius, Pars mihi pacis erit dextram tetigiſſe tyranni. Celſus, Párſque ſanitatis eſt vomitú eſſe ſuppreſſum. Cicero in Philipp. x i, Mors in beneficii parte numeretur, ex Platone & Demoſthene Μέρος γίνεται, & μέρος ἐστί. dixit. Μέρος ἐστὶ ſignificat etiam vnus eſt è numero. Idem Gregorius in ſecúdo στηλιτευτ. Ἀλλ' ὁ θρασὺς καὶ γενναῖος ἐκεῖνος, καὶ νέᾳ τῇ πορφυρίδι καλλωπιζόμενος μέρος γὰρ καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς περιπομπίου τιμῆς, id eſt inter alios erat, interfuit. Sic Lucanus, Et in tanta pauidi formidine motus Pars populi Τὸ σὸν μέρος. lugentis erat. Τὸ σὸν μέρος cum dicunt, ſignificant, quantum in te fuit, pro parte virili. & τὸ μέρος, vt Demoſth. περὶ παραπρεσβείας, Οὕτω γὰρ διέθηκας αὐτοὺς οἶμαι τὸ μέρος σύ, ὥστε μήτε τοῖς φίλοις βοηθεῖν, μήτε τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι δύνασθαι. Sic Iſæus, τὸ κατὰ σαυτὸν μέρος dixit. & κατ' ἐμαυτοῦ μέρος. quod & Τὸ ἐπ' ἐμοί. Τὸ κατ' ἐμέ. Τὸ ἐμόν. τὸ ἐπ' ἐμοί, & τὸ κατ' ἐμὲ dicitur. Sic Dinarch. κατὰ Φιλοκλέους, Καθ' αὑτοῦ μέρος, quantum in ſe fuit. Et ὅσον ἐστὶν ἐφ' αὑτῷ. Dicitur & τό γ' ἐμόν. Syneſ. Κἀγὼ τό γ' ἐμὸν εἴασ' ἂν χαίρειν αὐτόν, Ego quod ad me pertinet, valere eum ſiuiſ-Τὸ ἐπ' αὐτὸν ἧκον μέρος. ſem. Dicunt & τὸ ἐπ' αὐτὸν ἧκον μέρος. Gregor. in primo στηλιτευτ. Χρῆναι γὰρ καὶ τῶν διωκόντων φείδεσθαι, ὡς τό γε εἰς αὐτὸν ἧκον μέρος, μὴ τῷ κινδύνῳ τι συνεκσ-

φέρειν τῶν πολεμίων. Dicitur etiam τὸ ἥκειν ſolum. Syneſius, Ἀλλ' ἔγωγε τὸ εἰς ἐμὲ ἧκον ποιῶ. Baſil. Ὥστε πάσαις ταῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην ἐκκλησίαις, τό γε εἰς αὐτοὺς ἧκον, ἐκκηρύκτους ἡμᾶς ποιῆσαι. Dicitur & ὅσον ἥκει. Demoſthen. Τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν καὶ ὁρᾶν, εἰ ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, ταῦτα πάντα ἀπώλεσαν οὗτοι, hoc eſt, quatenus ea legatio ad Phocenſium ſalutem pertinebat. ſi quatenus eam legationem rectè obiri Phocenſium ſalutis referebat. Et εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, quàm maximè facere poſſum. Pauſanias, Καὶ Πτολεμαῖος σφίσιν ἐς ὅσον δυνάμεως ἧκε συνήρατο εἰς τὸν πόλεμον. Idem, Οἱ δὲ ἐς ὅσον ἧκον δυνάμεως, τοὺς Μακεδόνων ἦυξον. Εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, pro eo dicũt, quod Latinè id ætatis homo dicitur. Plutarch. Διὰ τί σφοδροῦ χειμῶνος οὕτως ἀχίτων προέρχεται, εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων. Diogenes Dionyſio tyranno, Ἀλλά σύγε πόρρω ἥκεις διαφθορᾶς. ἐκ τούτου ἀναγκαῖον τομάς τε καὶ καύσεις καὶ φαρμακείας ποιεῖσθαι, id eſt, iam magnopere morbus inualuit. Dicunt etiam εὖ ἥκει φρενῶν, ἀντὶ τοῦ φρόνιμός ἐστι. καὶ εὖ ἥκει παιδείας. vt εὖ ἔχει. Lucian. Πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὸ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας κάλλος. ἥκει φέρων ſic dicunt, vt Latinè, tu is te perditum. hoc eſt, te perdis. Iſæus, Ἀλλ' Ἱεροκλῆς θεῖος ὢν καὶ ἐμοί, οὕτως ἐστὶ τολμηρός, ὥστε οὐ βουλομένας διαθήκας ἥκει φέρων. Idem, ᾧ δ' οὐδὲν προσήκει, τούτῳ τὰ ψευδῆ συλλαμβάνει, καὶ τῶν οὐ πραχθέντων γραμματεῖον ἥκει φέρων. Qui modus loquendi eſt in lingua vernacula frequentiſſimus. Terentius in Heaut. In mea vita tu tibi laudem is quæſitum ſcelus.

Ἥκω autem ἁπλῶς ἀρτίως ἦλθον ſignificat. vt εἰμὶ τὸ ἀρτίως πορεύσομαι. Euripides, Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. Φυλάττω τὸ ἐπιτηρῶ, cuſtodio, ſeruo. Φυλάττομαι τὸ φεύγω καὶ δέδοικα, caueo, vito, auerſor. Xenophon in quarto ἀπομνημ. Ὁρῶν τὸν Εὐθύδημον ὑποχωροῦντα τῆς συνέδρας, καὶ φυλαττόμενον μὴ δόξῃ τὸν Σωκράτην θαυμάζειν ἐπὶ σοφίᾳ. Idem, Φυλαττόμενος μὴ δόξῃ μανθάνειν τι παρά του. Ab eodẽ ἀντιφυλαττόμενοι ἐχθροὶ dicuntur, qui mutuo cauent inſidias, & inter ſe ſuſpecti ſunt, in ſecundo ἀναβάσ. Φυλαττόμενον δέ σε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλαττόμεθα. Idem vno in loco vtrunque coniunxit, in quarto παιδείας, Τοὺς δ' αἰχμαλώτους εἰ ἀφίεμεν, τοῦτ' αὖ σύμφορον ὡς ἂν ἐγώ φημι ποιήσαιμεν. πρῶτον μὲν γὰρ νῦν οὐκ ἂν φυλάττεσθαι οὐδὲ φυλάττειν τούτους ἂν ἡμᾶς δέοι, nec eos cauere, nec cuſtodire cogemur. Φυλάττω etiam inſidias colloco, vel vigilias. Xenoph. Ἱππαρχικῷ, Αἱ δὲ φανεραὶ φυλακαὶ δῆλα ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ θαρσοῦ. τὰς δὲ κρυπτὰς ἔχοντι φυλακάς, ἐξέσται φανεροῖς ὀλίγοις ἔμπροσθεν φυλάττοντα, πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ἀγρευτικὸν δὲ καὶ τὸ ὄπισθεν τῶν κρυπτῶν, ἄλλους φανεροὺς ἐστιν ὅτε φυλάττειν. Φυλάττομαι, excubias ago, vel ſto in propugnaculis, & ibi ſtationem habeo. Xenophon in ſeptimo ἀναβάσ. Διὰ γὰρ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχάλου τοῖς ἵπποις, τὰς δὲ νύκτας ἐφυλάττετο. Ariſtoteles in decimo Politicõn, Ὥσπερ γὰρ ἐπιτηδευμένοις ἐπιμελές ἐστι δι' ὧν τρόπων πλεονεκτήσουσιν, οὕτω τὰ μὲν εὕρηται, τὰ δὲ δεῖ ζητεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοὺς φυλαττομένους. Inde Πεφυλαγμένος ἀνὴρ dicitur cautus, & circunſpectus, & εὐλαβής. Et Πεφυλαγμένως, cautè, εὐλαβῶς, obſeruabundè, prouidè apud Iſocratem, Poſitis & collocatis vigiliis, apud Xenophontem. Φυλάττειν eſt etiam παρατηρεῖν, hoc eſt obſeruare, & captare occaſionem. Athenæus, Φυλάξας ἀσέληνον νύκτα, obſeruata nocte

Τὸ ἧκον.

Ὅσον ἧκε.

Εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων.

Εὖ ἥκω παιδείας.

Ἥκω φέρων.

Φυλάττω καὶ Φυλάττομαι.

Ἀντιφυλάττομαι

obſcura. Demoſth. Φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν, vt incautum opprimeret ſcilicet. Thucyd. Φυλάσσοντες τοὺς μετ' Εὐρυλόχου Πελοποννησίους μὴ λάθωσι διελθόντες. Sic Demoſthen. ſæpe vſus eſt.

Ὁμολογῶ. Ὁμολογῶ, conſentio, καὶ συντίθεμαι, aſtipulor, datiuo. Syneſ. Καὶ πολλοῦ δέω ταῖς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι. Ὁμολογῶ σοι τοῦτο, tibi hoc aſſentior, concedo, permitto, hoc eſt συγχωρῶ. Significat etiam ὑπισχνοῦμαι, ſpondeo, id eſt roganti promitto. Liban. Ἐγὼ μὲν οὕτω ὡμολόγηκα πρὸς ἐκεῖνον, ὡς πάντως ἂν παρὰ σοῦ τύχοι. Pauſ. in Laco. Τοῦτο Ἐπιμενίδην κατασκευάσαι λέγουσιν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὸν Ἀργείοις, id eſt, cum Argiuis de iis quæ ad eum pertinent non conſentientes. non idem ſentiẽtes cum Argiuis. Ὁμολογούμενον αὐτὸ ἑαυτῷ πρᾶγμα, id eſt conſentaneum

Ὁμολογοῦμαι. & veriſimile. Et Ὁμολογούμενα ἀλλήλοις μέρη, τὰ ὁμολογοῦντα καὶ συνᾴδοντα. Sic Iſocrates νόμους σφίσιν αὐτοῖς ὁμολογουμένους dixit, non diſcrepantes, nullam antinomiam habentes. Ὁμολογούμενα etiam dicuntur certa & confeſſa.

Ὁμολόγημα. quibus τὰ ἀμφισβητούμενα opponuntur. Ὁμολόγημα Platoni eſt quod inter differẽtes conuenit. Ὁμολογία pactum, & conditio. Thucydides ὁμολογίᾳ ἐπιεικεῖ dixit, pro æqua cõditione.

Ἀνομολογοῦμαι. Ἀνομολογοῦμαι voce paſſiua, fateor, aſſentior. Plato lib. 1. de Repub. Ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, Si mutuo concedentes diſſeramus. Plut. Ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους, inter ſe fatentes. Demoſth. Ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πεπραχέναι, Fatentur me optimè egiſſe. in confeſſo eſt me optimè egiſſe. Ἀνομολογεῖσθαι etiam eſt quod Latinè conſtituere dicitur, hoc eſt quippiam vt confeſſum inter differentes ponere. Plato in Sympoſ. Ἀλλὰ πάρες μοι Ἀγάθωνα σμικρ' ἄττα ἐρέσθαι, ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, οὕτως ἤδη λέγω, vt cum ab eo confeſſionẽ aſſenſionémque expreſſero, tum demum dicam. vt cum hoc ab eo vt confeſſum indubitatúmque expreſſero. Idem, Ἴθι δὴ φάναι τὸν Σωκράτην, ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, Age igitur videamus quæ inter nos conueniant ex iis quæ ſuprà diſputata ſunt. Verba ſunt Socratis colligentis quæ Agathon faſſus erat, coactus Socraticis percunctationibus, καὶ ταῖς ἐπαγωγαῖς irretitus. Greg. εἰς Βασιλ. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ὑπεσχόμεθα καὶ ἀνωμολογησάμεθα, φέρε τὰ κατ' αὐτὸν θεωρήσωμεν, Quoniam hæc ita me dicturum propoſui & conſtitui. Cicero de ſummo

Conſtitutio. bono loquens, Hoc enim conſtituto in philoſophia, omnia ſunt cõſtituta, id eſt certa, ſtabilita, iam non controuerſa, τούτου δὲ καθεστηκότος καὶ ἀνω-

Ἀνομολογούμενον. μολογημένου ἢ διωμολογημένου. Ἀνομολογούμενον autẽ cum eſt nomen, ſignificat non conſentaneum, non conueniens. Ariſtot. in 2. Rhetor. ἔστι γὰρ τῶν ἐνθυμημάτων δύο εἴδη. τὰ μὲν γὰρ δεικτικά ἐστιν ὅτι ἔστιν ἢ οὐκ ἔστι. τὰ δὲ, ἐλεγκτικά. ἔστι δὲ τὸ μὲν δεικτικὸν ἐνθύμημα, τὸ ἐξ ὁμολογουμένων συνάγειν. τὸ δ' ἐλεγκτικὸν, τὸ τὰ ἀνομολογούμενα συνάγειν. Idem alibi, ἐλεγκτικὸς δὲ τόπος, τὸ τὰ ἀνομολογούμενα σκοπεῖν. χωρὶς μὲν ἐπὶ τῶν ἀμφισβητούντων, εἴ τι ἀνομολογούμενον ἐκ πάντων χρόνων καὶ πράξεων καὶ λόγων. οἷον, καὶ φησι μὲν φιλεῖν ὑμᾶς, συνώμοσε δὲ τοῖς τριάκοντα. χωρὶς δὲ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ φησιν εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δὲ ἀποδεῖξαι δεδικασμένον οὐδεμίαν δίκην. enthymema

Διομολογοῦμαι. eſt è pugnantibus & non conuenientibus. Διομολογεῖσθαι enim etiam id dicitur. Plato in Philebo, Ἴθι δὴ πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. Πρ. Τὸ ποῖον. Σω. ὡς νῦν αὐτῶν ἑκάτερος ἕξιν ψυχῆς καὶ διάθεσιν ἀποφαίνειν τινὰ ἐπιχειρήσει, τὴν δυναμένην ἀνθρώποις πᾶσι τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν. ἆρ' οὐχ οὕτως; Πρ. Οὕτω μὲν οὖν,

Nónne ita inter nos cõuenit, vt nobis propoſitũ eſſet? οὐχ οὕτω διωμολογησάμεθα; Cic. in 1. de Finibus, Primũ igitur conſtituã quid & quale ſit quod quærimus: non quò ignorare vos arbitrer, ſed vt ratione & via procedat oratio. Idem, Conſtituamus aliquem magnis, multis, perpetuis fruẽtem & animo & corpore voluptatibus: quem tandem hoc ſtatu magis expetẽdum poſſumus dicere? id eſt fateamur & eſſe faciamus aliquem. Significat etiam ſtipulor, paciſcor, à te hoc contendo vt fateare, vt libro ſexto πολιτείας, Ἀλλὰ μόνον λέγε. διωμολογησάμενος ἔφην ἐγώ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ἔμπροσθεν ῥηθέντα, Dicam equidem inquam, ſi hæc à vobis dicta ſunt, vt ſcilicet rata maneant, nec in controuerſiam referantur. Hic enim Διομολογεῖσθαι non ſpondentis eſt, ſed ſtipulantis καὶ προσδιοριζομένου. Et Διομολογία, hu- Διομολογία.
iuſcemodi cõſtitutio dicitur, atque προσδιορισμός. Καθομολογοῦμαι, deſpõ- Καθομολογοῦμαι.
deo. Plutarch. Καθωμολογημένος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Πακόρῳ. Et Καθωμολογημένη, deſponſa. Idem, Ἰουλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην, καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν, id eſt ἠγγεγυημένην. Καθομολογῶ, fateor, & indico mentem. Greg. Προϊόντος δὲ τοῦ Καθομολογῶ.
χρόνου τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολογήσαμεν, καὶ φιλοσοφίας εἶναι τὸ σπουδαζόμενον, id eſt deſiderium aperuimus, ac mutuo faſſi ſumus. Ἀνθομολογοῦμαι, cõſtituo, Ἀνθομολογοῦμαι.
conuentũ & pactum ineo. Plutarch. in Bruto, de nece Cæſaris loquens, Οἱ δὲ συνωμόται τῆς φωνῆς τοῦ Ποπλίου οὐκ ἐπαΐοντες, τεκμαιρόμενοι δ᾽ ἀφ᾽ ὧν ὑπενόουν μηνύσειν εἶναι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν κοινολογίαν, ἀνέπεσόν τε ταῖς γνώμαις, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν, ἀνθομολογούμενοι διὰ τῶν προσώπων, ὡς χρὴ μὴ περιμένειν σύλληψιν, ἀλλ᾽ αὐθὺς ἀποθνήσκειν δι᾽ αὑτῶν, nutibus & ſignis in facie eminentibus conſtituentes, non oportere cunctari vſquedum comprehenderentur ad ſuppliciũ. Polyb. in v, Διόπερ ἀνθομολογησάμενοι πρὸς σφᾶς ὑπὲρ τῶν κατὰ μέρος, καὶ κυρώσαντες τὰς διαλύσεις, ἐχωρίσθησαν, κατάγοντες εἰς τὰς οἰκείας ἕκαστοι πατρίδας, εἰρήνην ἀντὶ πολέμου. ἀνθομολογεῖσθαι etiam eſt διηγεῖσθαι, & rem exponere. Laërt. in Socrate, ἡ δὲ ἀντωμοσία τῆς δίκης τοῦτον εἶχε τὸν τρόπον. Τάδε ἐγράψατο καὶ ἀντωμολογήσατο Μέλητος Μελήτου Πιτθεύς, Σωκράτει Σωφρονίσκου Ἀλωπεκῆθεν. ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων. Inde confeſſio in ſacris ſcriptis ἀνθομολογία dicta. cõfitemur enim Domino accepta ab eo beneficia, & nos omnia ab eo habere. quod eſt εὐχαριστεῖν. dicunt enim Græci, χάριν οἶδά σοι καὶ γινώσκω, καὶ οἶδα καὶ ὁμολογῶ. Sic Lucæ 2. de Anna, Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα, ἀνθωμολογεῖτο τῷ κυρίῳ. Greg. Μετὰ συμεὼν ἐναγκαλισάμεθα, καὶ μετ᾽ αὐτῆς ἀνθωμολογησάμεθα. Πλάττω etiam & Πλάττω & Πλάττομαι
πλάττομαι τῶν διττολογουμένων εἰσί. Πλάττω, fingo, id eſt figuli more formo. Ariſtot. in ix. hiſtor. αἱ δὲ γενέσεις τῶν σφηκῶν εἰσὶ τοιαίδε. οἱ ἡγεμόνες ὅταν λάβωσι τόπον εὔσκοπον, ἐπιόντος τοῦ θέρους πλάττονται τὰ κηρία, καὶ συνιστᾶσιν οὓς καλοῦσι σφηκῶνας. Ibidẽ voce actiua, Διὸ καὶ κάθηνται αἱ μῆτραι ἐν τοῖς σφηκίοις ἀεί, συμπλάττουσαι καὶ διοικοῦσαι τὰ ἔνδον. Et paulo poſt, Καὶ κηρία πλάττουσιν ἐκ φορυτοῦ καὶ γῆς. Et de apibus, Πλάττουσι δὲ κηρία πρῶτον ἐν οἷς αὐταὶ γίνονται, εἶτ᾽ ἐν οἷς οἱ καλούμενοι βασιλεῖς. Πλάττομαι, fingo, id eſt προσποιοῦμαι, ſimulo. Idẽ in Probl. Οἱ μὲν οὖν οὕτω κλέπτοντες καταφανεῖς ἅπασι γίνονται, ὥστε καὶ περιληφθέντες οὐκ ἔτι ἐπιεικεῖς εἶναι δοκεῖν βούλονται, ὡς μᾶλλον αὐτοῖς ὂν πρὸς τοὺς γνωρίμους πλάττεσθαι ὅτι ἐπιεικεῖς εἰσι. Demoſth. Τοιαῦτα πλάττεσθαι τολμῶντι. Lucian. Μισοῦν τοὺς παῖδας πλάττονται. Dicitur & voce actiua. Xenoph. ἱππαρχικῷ δ᾽ ἅπαξ δόξῃ τις φιλοκίνδυνος εἶναι,

ἕξεσι δὲ ἡσυχίαν ἔχοντα, προσποιούμενον δὲ πρᾶξαί τι, πράγματα τοῖς πολεμίοις παρέχειν. ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν ἂν τις δύναιτο ὃ δὴ βούλεται πλάσαι, εἰ μὴ ἐξ ὧν γε πλάττοιτο παρεσκευασμένα εἴη. Plutarch. in Sympoſ. τῷ ἑπτὰ, Καὶ χαίρουσι πολλοὶ λόγοις ἀνεπιτηδείοις περὶ σοφῶν ἀνδρῶν αὐτοῖς τε πλάττοντες, καὶ δεχόμενοι παρ᾽ ἑτέρων. Πλάττομαι τὸν εἰδότα, ago ſcientem, ſimulo me ſcire. Demoſth. Πλασάμενος σχῆμα τραγικόν. Καὶ πλάττομαι δικαιοσύνην, ἀντὶ τοῦ σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι. Quod etiam

Ὑποκρίνομαι. Ὑποκρίνομαι dicitur. vt ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν Pauſanias dixit, pro agere. ὅθεν ὑποκριταὶ dicti. Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε οὔτε Θεόδωρος, οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο. ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἰ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ἀντιγόνην δὲ Σοφοκλέους πολλάκις Ἀριστόδημος ὑποκέκριται, egit perſonam, ὑπέδυ. Ὑποκρίνομαι τὸ ἀποκρίνομαι. Plutarch. Ἐρομένου δὲ αὐτὸν, εἰ καὶ περὶ τοῦ τέλους ὁρᾷ τι δύσημον, αὐτὸς ἂν ἔφη σὺ τοῦτο βέλτιον ὑποκρίναιο σαυτῷ, tu tibi ipſe reſponderes melius. Quanquam ὑποκρίνομαι ἐμαυτῷ ſignificat etiam ἐν ἐμαυτῷ ἀπολογίζομαι, καὶ ἐν ἐμαυτῷ κρίνω. Quare hic ſignificare poteſt, tu melius hoc tecũ æſtimabis & iudicabis. Hippocrat. Philopœmeni, Ἐγὼ μὲν οὖν ἀναστὰς ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ, ὅτι οὐ δεήσοιτο ἰητροῦ Δημόκριτος. ὅπου γε αὐτὸς ὁ θεραπεύων θεὸς ἀπείη, οὐκ ἔχων ὕλην θεραπείης, ſic mecũ inſomnium æſtimabam, atque interpretabar, ἡρμήνευον καὶ ἐξηγούμην. Philoſtrat. Οἱ γοῦν ἐξηγηταὶ, οὓς ὀνειροπόλους οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν, οὐδ᾽ ἂν ὑποκρίναιντο ὄψιν οὐδεμίαν. Γρηγόριος ὁ νυσσαῖος περὶ ἀνθρώπου, de inſomniis loquens, οὐ μὴν δι᾽ ἀληθείας πῶς δύναται διασαφεῖν τὸ λεγόμενον, ὡς τηλαυγῆ καὶ σαφῆ ἀδῆλον εἶναι τὴν προκειμένην διδασκαλίαν. ἀλλὰ λοξὴ καὶ ἀμφίβολος τοῦ μηνύοντος ἡ δήλωσις γίνεται, ὅπερ αἴνιγμα λέγουσιν οἱ τὰ τοιαῦτα ὑποκρινόμενοι. ὅθεν Ὑποκριτὴς coniector. Lucian. Μὴ ὀνείρων

Ὑποκριτής. ἡμᾶς ὑποκριτὰς ὑπείληφεν; Ἀναπλάττω, fingo id eſt cõminiſcor. Et Ἀναπλάττομαι voce paſſiua. Theophylactus in Epiſt. Σφίγγας γὰρ δοκῶ τὰς ἀρχαίας ἡδονὰς τὴν ποίησιν ἀναπλάττεσθαι. Greg. Ἐναντίως περὶ τῶν ἀρχαγόνων ὕλην ὑποστῆσαι ἐξ οὐκ ὄντων, κἂν τινες ἀγνώστων ἀναπλάττωσι. Et fingo id eſt formo. Lucian. Ἀνάξιον δὲ χηνῶν, βόας καὶ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί᾽ ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Ἀναπλάττω καὶ τὸ φαντάζομαι ἃ οὐδεπώποτε εἶδον, καὶ ἀνατυποῦμαι. ſic enim dicitur. Greg. ἀλλ᾽ οὐδὲ τοῦτο εἶναι ὅπερ ἐφαντάσθημεν ἢ ἀνετυπωσάμεθα, ἢ λόγος ὑπέγραψεν. Ἀναπλάττω, refingo, id eſt inſtauro, ἀναγεννῶ, ἀνακτίζω. Gregor. de baptiſmo, Καὶ ταῦτα οὐκ οὔσης δευτέρας ἀναγεννήσεως, οὐδὲ ἀναπλάσεως, οὐδὲ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστάσεως, id eſt præſertim cum nõ ſit alter baptiſmus. Et Ἀνάπλασις, recreatio, reformatio, altera informatio, hoc eſt baptiſma. Διαπλάττω, cõformo, formo, vt diſcipulus formatur à præceptore, apud Gregorium. Et Διαπλάττω. Galen. de mẽbris fractis, quæ ſanata reconcinnantur & formæ ſuæ reſtituuntur, Ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τῶν διαπλασθέντων ἡ θέσις. Διαπλάττω, illino. Theophr. Ἡ δὲ γῆ διαπλαττομένη πρὸς τὸ πυρέν. Ἐμπλάττω, illino, & infarcio. Ariſtot. Problem. ſect. vndetriceſ. Καὶ οἱ τὰς συνεισίας ἁρμοττόμενοι, εἰς τὴν ὀπίσω ἄκραν τοῦ χηνὸς ἐμπλάττουσι. Ἐμπλάττειν; propterea obſtruere locũ ſignificat, & implere. Theophr. de ſecanda materie loquens in quinto, Τὰ δὲ χλωρὰ μᾶλλον συμμύει, καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα, καὶ ἐμπλάττει. διὸ καὶ παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, ἵνα ἐξάγηται, id eſt, inter dẽtes ſerræ ſcobẽ retinẽt, & crenas obſtruũt, ſecturámque morãtur. Qua-

Margin notes: Ἀναπλάττω. Ἀναπλάττομαι. (beside the Ἀναπλάττω entry); Ἀνατυποῦμαι. (beside "καὶ ἀνατυποῦμαι"); Διαπλάττω. (beside "Διαπλάττω, cõformo"); Ἐμπλάττω. (beside "Ἐμπλάττω, illino")

re artifices ſerræ dentium verſus alternis euariantes faciunt, quo facilius ſcobs educatur. Εμπλαστικὰ φάρμακα ſunt quæ vim habent obſtruendi meatus cutis & corporis, quaſi tectoria, & ad illitum comparata. Galenus lib. VIII. Therapeut. Τὰ γὰρ ἐμπλάττοντα τοὺς πόρους, ἐπέχει τὰς διαπνοάς. Significat etiam cutem reſtituo. Idem, Διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ἐμπλάττουσιν ἰσχαίμοις χρῆσθαι χελιδόνα μᾶλλον τῶν ἐχαρωτικῶν. quod & Παρεμπλάσσειν dicitur. Dioſcor. Παρεμπλάσσει δὲ, καὶ ξηραίνει, καὶ ἐχαρεῖ, hoc eſt integit cutem, & inſtaurat. Eſt enim etiam ἐμπλάσσειν καὶ παρεμπλάσσειν locum vlceratum integere, & in integrum reſtituere. Idem, Γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, τὴν μὲν δύναμιν ἔχει ψύχουσαν καὶ παρεμπλάσσουσαν. κατ' εἶδος δὲ διαφέρει, Omnis terra in vſum medicamenti recepta, vim habet refrigerantem & inductoriam. hoc eſt meatuum obſtructiuam. Et lib. VI. in exordio, Καὶ παρεμπλασσόμενα τοῖς πόροις, κωλύει τὴν ὀξύτητα τῆς τῶν φαρμάκων δυνάμεως, Et in meatus inſercta atque obſtruentia, inhibent acrimoniam venenatorum, ne citò per meatus graſſetur. Galenus lib. XIII. Therapeut. de confectione cataplaſmatis repulſorii loquens, in quo panis admiſcetur è lente ſubactus, Εστω δὲ μήτε πάνυ καθαρός, ὥσπερ οὐδὲ ῥυπαρὸς ἄγαν. ὁ μὲν γὰρ ἀκριβῶς καθαρὸς, ἐμπλαστικωτέρας οὐσίας ἐστίν· ὁ δὲ πιτυρίας, ἀδρομερέστερος, Qui enim admodũ purus eſt, is ſubſtantiã habet paulo magis quàm opus ſit cutis illitricem & inductricem: quæ enim illinuntur, obſtruunt meatus. Induci autem opus tectorium dicitur. Plin. Tectorium ter marmorato inductum. Iuuenal. Sed quæ mutatis inducitur atque fouetur Tot medicaminibus, coctæque ſiliginis offas Accipit & madidæ, facies dicetur an vlcus? Tanquã de opere tectorio locutus eſt, vt ex ſequentibus apparet, Tandem aperit vultum (inquit) & tectoria prima reponit, τὰ κεκονιαμένα, τὰ ἐμπεπλασμένα. Eſt enim Κονία, opus tectorium. & Κονιάται tectores dicuntur. Inde illud Act. Apoſtol. cap. XXIII, Τύπτειν σε μέλλει ὁ θεὸς, ὦ τοῖχε κεκονιαμένε. Et Κονιῶμαι ῥῆμα, illino, & opere tectorio induco. Ariſtot. in VIII. de hiſt. animal. Καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελυοτρόφοι ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ἦ ἀπορρέον ἀεὶ καὶ ἐπιρρέον ἐπὶ πλαταμώνων, ἢ κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας, id eſt calce illinunt, & inducunt tectorio. Εμπλάττω etiam ſubigo, & verſando mollio. Galen. libro ſupradicto, Εἶτ' αὖθις ἐμβαλὼν τῇ κακκάβῃ ἄσβεστον, χίας ὡς ἄλευρον ἔμπλαττε μέχρι πηλώδους συστάσεως. ἔπειτα ὄργαζε. Εμπλάττω, in maſſam informo. Idem in ſecũdo ad Glauconem de ſcirro loquens, Γίνεται γὰρ ἐκ γλίσχρου καὶ παχέος χυμοῦ δυσλύτως ἐμπλαττομένου τοῖς σκιρρουμένοις μορίοις, ita informato atque in maſſam coacto, vt ſolui iam nequeat. Εμπλαστὸν etiam pharmacon dicitur, quod imponi vulneribus ſolet, cum præmollitum eſt. differtque τοῦ ἐμμότου καὶ τοῦ χηρωτοειδοῦς. Idem lib. XIII, Εἶθ' ἑξῆς δεῖ ἐπί τι τῶν διαφορούντων ἰέναι φαρμάκων, ὅσα ταῖς συστάσεσιν ἤτοι ὑγρὰ τοῖς ἐμμότοις ὁμοίως ἐστὶν, ἢ χηρωτοειδῆ. ἀφίστασθαι δὲ τῶν σκληρῶν, οἷα πολλὰ τῶν ἐμπλαστῶν ἐστί. Dicitur & Εμπλαστρον genere neutro. & Εμπλαστρος fœminino. Emplaſtra & paſtilli, vt inquit Celſus libro quinto, vulneribus imponuntur, nec facilè liqueſcũt, vt malagmata, quæ ſuper integram cutem imponuntur. Galen. in ſecundo ad Glauconem, Αἱ δὲ περιβολαὶ τῶν ὀθονίων σφιγγέτωσαν ἀμυδρῶς τὸν πυθμένα τοῦ κόλπου,

Εμπλαστικός.
Παρεμπλάττειν.
Εμπλάττειν.
Εμπλαστικόν.
Inducere.
Κονιῶμαι.
Εμπλαστρος.

κατὰ βραχὺ δὲ κλειέτωσαν ἄχρι τοῦ στομίου. καὶ τοῦτο δ' αὖθ' χαλαρὸν ἐπίδοσιν ἐχέτω τοῦ
φαρμάκου, τῆς περιβαλλομένης ἔξωθεν ἐμπλάστρου τοῦ κόλπου, διεψαλισμένης κατὰ τὸ τοῦ
Ἔμμοτος. κόλπου στόμιον, ὡς ἐκρεῖν δύνασθαι. Ἔμμοτα autem medicaméta ſunt liquida,
quæ linteolis concerptis excipiuntur, intráque vlcera conduntur. Idem,
Καὶ τῶν ἐμμότων φαρμάκων τὰ διαπυΐσκοντα μὲν προσφέρει, εἶτ' ἀνακαθαίροντα θετέον.
Dioſcor. Παρηγορεῖ δὲ τὰ περὶ δακτύλιον λοιπὰ μέρη κακοήθη ἔμμοτος λύσος σὺν γά-
Μοτός. λακτι. Eſt enim ὁ μοτὸς λιτὸς linamentũ concerptum, quod vulneribus in-
ditur. hoc eſt penicillũ vulnerarium. Galen. ad Glauconẽ, Καὶ διὰ τοῦ πυουλ-
Μοτάριον. κοῦ τοῖς κόλποις ἐνιέντα, ἔπειτα μοτοῦ πλατεῖ βύειν τὸ στόμιον. ὅθεν Μοτάριον diminuti-
uum. AEgineta, Εἰ δὲ ὀδοὺς βεβρωμένος εἴη, λεπτῷ μοταρίῳ προσφέρων δεῖ τὸ βρῶμα
Διαμοτῶ. αὐτοῦ ἀποσφηνοῦν, ἵνα μὴ θραύηται ὑπὸ τοῦ ὀργάνου σφιγγόμενος. ὅθεν Διαμοτῶσαι
ῥῆμα, illitum linamentum in vlcere condere. Idem, Καὶ τῷ βασιλικῷ χυθέν-
τι ῥοδίνῳ διαμοτώσαντες, ἀκολούθως ἀποθεραπεύσομεν. Idem, Μετὰ δὲ τὴν χειρουρ-
Παρεμπάσσω. γίαν ἐκκρίναντες τὸ ὑγρὸν, καὶ διαμοτώσαντες, ἐμμότῳ θεραπεύσομεν ἀγωγῇ. Παρ-
εμπάσσω verò inſpergo ſignificat, quod interdum irrepit pro παρεμπλάσ-
σω. Dioſcorid. Οἱ δὲ ψιμμύθιον παρεμπάσσουσιν ἀντὶ τοῦ θείου, ἢ κριθάς. hoc eſt ἐπι-
Περιπλάττω. πάττουσι. Περιπλάττω, obduco, obtego. Theophraſt. in I x, Διόπερ ὅταν διδῶσι
τὸ πέπερι, ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλάττουσι· καίει γὰρ ἰσχυρῶς τὸν φάρυγγα. Ariſtotel. in
Probl. Ἐμφυτεύεται γὰρ περὶ τὸν φλοιὸν, καὶ περιπλάττεται πηλῷ. Idem hoc περιπάτ-
Καταπλάττω. τω dicitur. Καταπλάττω, cataplaſmate curo & medeor. Galenus in 2. ad
Glaucon. Καὶ εἰ ἐκπυῆσαι αὐτὰς τὰς φλεγμονὰς βουληθείης, καταπλάττειν δεῖ ἀλεύρῳ
καὶ πυρίνῳ, δι' ἐλαίου τε καὶ ὕδατος ἑψηθέντι. Idem, Κάλλιον δὲ καὶ καταπλάττειν ἔξωθεν,
ἢ δι' ἐλαίου τὸν ἄρτον ἕψοντας, ἢ κρίθινον ἄλευρον οὕτω σκευάζοντας. Idem in 2. Thera-
peut. Ταύτην τὴν φλεγμονὴν καὶ καταντλεῖ, καὶ καταπλάττει, καὶ σχάζει, καὶ διαφορεῖ, καὶ
πάντη τὸν ἔμπροσθεν χύδην ἐπιχειρεῖ. Theophraſtus ſic accepiſſe videtur in nono περὶ φυ-
τῶν in fine de ariſtolochia loquens, Ἀγαθὴ δὲ πρὸς τὰ ἄλλα ἕλκη, καὶ πρὸς ὕ-
πνον, καὶ πρὸς τὰ ἑρπετὰ, καὶ πρὸς ὑστέρας ὡς πεσσός. τὰ μὲν οὖν σὺν ὕδατι ἀποβρεχομένη
καὶ καταπλαττομένη, τὰ δ' ἄλλα εἰς μέλι ξυομένη καὶ ἔλαιον. τῶν δ' ἑρπετῶν ἐν οἴνῳ ὀξίνῃ
πινομένη, καὶ ἐπὶ τὸ δῆγμα πατλομένη, & ad alia quidem vtiliſſima eſt ex aqua
in qua maduerit, & cataplaſmate. Idem de Chironio, Πρὸς δὲ τοῦ ἔχεως τὸ δῆ-
γμα καταπλάττοντες ἐν ὀξίνῃ, καὶ πιεῖν διδόντες. Vbi Gaza καταπάττοντες legit, id
eſt inſpergentes. & rectè, niſi fallor. Quòd ſi καταπλάττοντες legimus, hoc
ſignificat, Ad viperæ morſum tum cataplaſmate, tum potu eo vtentes.
Et rurſus alibi de eadem ariſtolochia, Τὰ μὲν οὖν προσάγειν κελεύουσιν ἐν ὕ-
δατι ἀναδεύσαντα καὶ καταπλάττοντα. τὰ δὲ ἄλλα εἰς μέλι ἐγξύσαντα καὶ ἔλαιον. Vbi ἐπι-
Συμπλάττω. πάττειν legendum videtur, pro inſpergere. Συμπλάττω, confingo, com-
miniſcor. Syneſ. Ἐπ' αὐτοῦ ταῦτα συμπλάσαι, Crimina hæc in eum conflaſ-
ſe & confinxiſſe. Diximus ſuprà περὶ τοῦ κρίνω καὶ κρίνομαι, καὶ περὶ τοῦ ἀνα-
κρίνω καὶ τοῦ κατακρίνω, & proximè περὶ τοῦ ὑποκρίνομαι. Reſtant alia compoſi-
Ἐκκρίνω. ta, quorum Ἐκκρίνω, egero, excerno, exhaurio, eximo ſignificat. Theophr.
in VI. de Cauſis, Διὰ τὸ συνεκπέττεσθαι καὶ συνεκκρίνεσθαι τὸ πικρὸν ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
Idem, Ὑπὸ δὲ τοῦ θερμοῦ πέψις γινομένη, τὰ μὲν, ἐκκρίνει καὶ διατμίζει. τὰ δὲ, παχύνει καὶ
Ἔκκρισις. συνίστησι. Et Ἔκκρισις, exhauſtio, excretio, exuctio. Idem, Ἀπολύτως δέ πως ἐμ-
φαίνουσιν αἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλὸν, ὠμοὶ μὲν ὄντες μᾶλλον, πεπαινόμενοι δ' ἧττον,

ἅτε τῆς ἐκκρίσεως ἀεὶ καθαρωτέρας γινομένης, vtpote cú ſenſim ſuccus exuctior matureſcendo fiat. Ἔκκρισις eſt ἀτμὶς καὶ ἀναθυμίασις, ex qua fiunt & generantur ea quæ ἐν τῷ μετεώρῳ concreſcunt, & μετεωρολογικὰ vocantur. & in terra eadem ratione συγκρίνεται τά τε ὀρυκτὰ καὶ τὰ μεταλλευτά, vt ipſe Ariſtoteles docet in fine libri tertii τῶν μετεωρολογικῶν, Δύο μὲν γὰρ αἱ ἀναθυμιάσεις, ἡ μὲν ἀτμιδώδης, ἡ δὲ καπνώδης. Ἐκκρίνω, expello, ſecerno, ſegrego, excerno. Ariſtot. Ἡ δὲ κάμηλος τίκτει ἀεὶ ἓν μόνον, μονοτόκον γάρ ἐστιν, ἐκκρίνουσι δὲ ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαύσιον τὸ ἔκγονον, abſtrahunt, ablactant. Idem in tertio de Cælo, de elementis loquens, Ἐν μὲν γὰρ σαρκὶ καὶ ξύλῳ καὶ ἑκάστῳ τῶν τοιούτων, ἔνεστι δυνάμει γῆ καὶ πῦρ. φανερὰ γὰρ ταῦτα ἐξ ἐκείνων ἐκκρινόμενα. ἐν δὲ πυρὶ ξύλον ἢ σὰρξ οὐκ ἐνυπάρχουσιν. ἐξεκρίνετο γὰρ ἄν, excernerentur. Ἐκκρίνω, pro ordine moueo, & decuria eiicio, & numero expungo. Xenoph. in 1. παιδείας, Καὶ ἤν τις τῶν ἐφήβων ἐλλείπῃ τι τῶν νομίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. οἱ δὲ γεραίτεροι ἀκούσαντες ἐκκρίνουσιν. ὁ δὲ ἐκκριθεὶς, ἄτιμος τὸν λοιπὸν βίον διατελεῖ. Ἐκκρίνομαι, ſe- Ἐκκρίνομαι.
gregor, dirimor à cœtu aliquo, opponitur τῷ συννέμομαι. Ariſtot. in vi. de hiſt. animal. Ὅλως δὲ τὰ ἀγελαῖα πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις παρὰ τῆς ὥρας τῆς ὀχείας, ἀλλ' ἐκκρίνονται ὅταν εἰς ἡλικίαν ἔλθωσιν. Ἐκκρίνεσθαι & ἀποκρίνεσθαι de vomitu Galenus dixit, & de excrementis alui, Ἡ δὲ ὀρεξία τοῖς μὲν δι' ἕδρας ἐκκριθῆναι μέλλουσιν, ὑπό τε μελικράτου γίνεσθαι, καὶ τῶν ἐδεσμάτων ὅσα λαπάττει τὴν γαστέρα, καὶ φαρμάκων ὅσα μετρίως ἐρεθίζειν πέφυκε. Idem ἔκκρισιν αἵματος ἐκ τῶν ῥινῶν, τὴν αἱμορραγίαν vocat. Ἐκκρίνω τὸ ἀποδοκιμάζω, vt ἀποκρίνω, reprobo, reiicio, καὶ οὐ προσδέχομαι. Ἔκκριτος etiam ſelectus, vt ἀπόκριτος. Ἔκκριτος.
Plato lib. Leg. xi, Ἂν δέ τῳ μείζων δύναμις ἐπαναλαβέσθαι δοκῇ τοῖς νομοφύλαξιν, εἰς τὸ τῶν ἐκκρίτων δικαστῶν δικαστήριον εἰσάγων αὐτοὺς, διαδικαζέσθω περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων. Cic. pro Cluétio, Deinde prætores tantum vrbani, qui iurati debent optimum quenque in ſelectos iudices referre, núquam ſibi ad eam rem cenſoriam notam impedimento eſſe oportere duxerunt. Seneca libro tertio de beneficiis, Non poteſt ad hæc ſumi iudex è turba ſelectorú, quem cenſus in album, & equeſtris hæreditas miſit. Meminit Plinius lib. xxxiii. Dicuntur & ἀπόλεκτοι, & ἐκλεκτοί. Idem Plato alibi eodẽ libro, Ἐκλεκτός.
Γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς. κρινέσθω δὲ ἐν τῷ τῶν ἐκλεκτῶν δικαστηρίῳ. & lib. xii, Ἥτις δ' ἂν τῶν ἀρχῶν μὴ ὁμολογῇ κεκρίσθαι δικαίως, εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστὰς εἰσαγέτω τοὺς εὐθύνους. Sic dicuntur quæ deo dicata ſunt, vt eximia, & egregia, & ἐξαίρετα. Ἀποκρίνω etiam τὸ ἀποδοκιμάζω. cui Ἀποκρίνω.
opponitur ἐγκρίνω. Plato in iii. de Repub. Καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον, ἐγκριτέον, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον. Idem, Καὶ τὸν μὲν ἐν ἀνδράσι βασανιζόμενον, καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα, καταστατέον ἄρχοντα τῆς πόλεως. τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον, ἀποκριτέον.

Ἀποκρίνω, τὸ ἐκκρίνω, id eſt ſecerno, eximo, ſeparo. Theophraſt. in vi. de Cauſis, Ἐπεὶ καὶ ὁ οἶνος τότε μάλιστα περιίσταται, καὶ ὀσμὴν λαμβάνει, ὅταν ἀποκριθῇ τι ὑδατῶδες αὐτοῦ. Plato lib. Leg. xii, Περιττοὶ δὲ ἐὰν ὦσιν οἱ ἐκ τῶν προκριθέντων, ἕνα ἀφελεῖν ᾧ ἂν ἐλάχισται γίγνωνται, καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμίσεας αὐτῶν πλήθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας; Dimidium autem eorum relinquere, eos ſecernentes vt præcipuos qui plura puncta tulerunt. Ἐὰν δέ τισιν ἴσαι γίγνωνται, καὶ τὸν ἡμίσεων ἀριθμὸν πλείω ποιῶσιν, ἀφελεῖν τὸ πλέον, ἀποκρίναντας νεότητι, τοὺς δ' ἄλλους ἐγκρίναντας.

Quo'd ſi quidam adæquarint ſuffragiis, id eſt totidem vtrinque pũcta tu-
Πρόκριτοι. lerint, & dimidium τῶν προκρίτων numerum auxerint, quod ſupereſt auferendum, iis reiiciendis qui ætate minores erunt. περὶ ἀγήνων loquens,
Προκριθέντες. qui cenſorum ſimiles erant. Προκριθέντας autem vocat qui eorum numerum efficiebant, hoc eſt qui in eum numerum allecti erant, vnde triũuiri tandem vel ſorte vel aliàs creandi erant. de quo verbo ſuprà iam diximus. Ariſtoteles in 1. & 2. de Generatione animal. ἐκκρίνεσθαι de ſemine genitali dixit, & dè mẽſtruis. Et in III. de Partibus, de terreno excremẽto, Ὅσοις δὲ μὴ ἀποκρίνεται εἰς κέρατα τὸ τοιοῦτον μόριον τοῦ σώματος, ἐνίοις μὲν τὸ τῶν ὀδόντων αὐτῶν ἐπηύξησε τὸ μέγεθος.
Ἀποκριτικός. Ἀποκριτικὴ δύναμις, vis excernendi, excremẽtáque expellendi. Gal. Θολοῦται δὲ καὶ παχύνεται τὸ κατὰ φλέβας αἷμα, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν φλεβῶν, ἐχουσῶν καὶ αὐτῶν ἀποκριτικὴν τὴν ἀγγετείαν δύναμιν, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα πάντα δι' αἱμορροΐδος ἐκκρίνεται. Ἀποκρίνω, quod cõfuſum eſt ſecerno & abſtraho. Plato in Politico περὶ τῶν καθαιρόντων τὸν χρυσὸν loquens, Γῆν που καὶ λίθον, καὶ πόλλ' ἄττα ἀποκρίνουσιν ἐκεῖνοι πρῶτοι οἱ δημιουργοί. Ariſtoteles in x. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ περὶ τῶν ὁμοιομερειῶν Anaxagoræ loquens, Ὅταν γὰρ ἐν παντὶ φῇ παντὸς εἶναι μοίρας, οὐδὲν μᾶλλον εἶναί φησι γλυκὺ ἢ πικρὸν, ἢ τῶν λοιπῶν ὁποίαν οὖν ἐναντιώσεων, εἴπερ ἐν ἅπαντι πᾶν ὑπάρχει μὴ δυνάμει μόνον, ἀλλ' ἐνεργείᾳ ἀποκεκριμένον, id eſt explicitum, & ſeparatim concretum. Et in 1, Ὅτε γὰρ οὐδὲν ἦν ἀποκεκριμένον, δῆλον ὡς οὐδὲν ἦν ἀληθὲς εἰπεῖν κατὰ τῆς οὐσίας ἐκείνης, id eſt antequam elemẽ-
Ἀποκρίνεσθαι. ta eſſent diſcreta. Ἀποκρίνεσθαι etiam dicuntur quæ à concretione reſoluuntur. Philo de mundi interitu ſecundum aliquorum opinionem loquens, Ἀποκριθήσεται δὲ τὰ πάντα εἰς μίαν οὐσίαν τὴν πυρός, Omnia corpora cõcreta reſoluentur. Sic alibi, Ἀποκριθέντων εἰς αὐτὸ τῶν στοιχείων. Ἀποκρίνεσθαι Thucydides pro decumbere, & ἀπερείδεσθαι, & κατασκήπτειν dixit in ſecũdo, de peſtilentia ingẽti quæ Athenis graſſabatur loquẽs, Τὸ μὲν γὰρ ἔτος ὡς ὡμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν. εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. Ἀποκρίνω, ſeligo, deligo, vt ἐκκρίνω. Pauſ. in Lacon. Ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν ὧν ἕκαστοι παρὰ σφίσι λέγουσιν εἶναι, ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα. Ἀποκρίνω, incerno, excerno. Galen. Εἰ δ' ἐξ ἀλεύρου σίτου λαμβάνοιτο ἄλευρον, ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τι τοῦ πιτύρου.
Ἀποκριθύνω. Quod etiã Ἀποκριθύνω dicitur, & διαττᾶν. Idẽ in 2. ad Glaucone περὶ τοῦ αὐτοπύρου loquẽs, Ἐπειδὴ τὸ μὲν καθαροῦ ἄρτου ἄλευρον οὐχ οἷόνπερ ἐστὶ τῇ φύσει, τοιοῦτον εἰς τὴν ἀρτοποιΐαν λαμβάνουσιν, ἀλλὰ προδιαττῶντες ἀποκριθύνουσι τὸ πίτυρον. ſic enim in antiquiore editione legitur. Ἀποκρίνεσθαι interdum ἀντὶ συνίστασθαι ponitur. vt apud Ariſtotelem in VI. de hiſtor. animalium, de incubatione loquẽtẽ, Ὀλίγον δὲ ὕστερον καὶ τὸ σῶμα ἤδη ἀποκρίνεται, μικρὸν πρῶτον πάμπαν καὶ λευ-
Διακρίνω. κόν. δήλη δ' ἡ κεφαλή. Διακρίνω, diiudico, diſcepto, iudico. Demoſth. Εἰ γὰρ πάντα ἐνομίζετο τὰ δίκαια δύνασθαι τοὺς δημότας διακρῖναι, οὐκ ἂν ἐδώκατε τὴν εἰς ὑμᾶς ἔφεσιν. Plato in VI. de Legibus διακρίνειν τὰς δίκας pro iudicare non ſemel dixit, Ὃς ἂν ἄριστ' ἂν καὶ ὁσιώτατα τὰς δίκας τοῖς πολίταις τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν φαίνηται διακρίνειν, qui ſibi cauſas ciuiles optimè atque innocẽtiſſimè anno ſequenti iudicaturus eſſe videatur. & alibi itidem, hoc eſt diſceptaturus. Διακρίνειν ὀνείρατα Pauſanias ἀντὶ ἐξηγεῖσθαι dixit. Διακρίνω etiam perficio,

abſoluo, συνίστημι. Καὶ διακρίνεσθαι dicuntur quæ perficiũtur, vt ἀποκρίνεσθαι. Ariſtot. in IIII. de Generatione, Ἐν μὲν γὰρ τῇ μήτρᾳ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος. Idem de infante in locis muliebribus exiſtẽte, Ἔσω μὲν οὕτω διακρίνεται τὸ θῆλυ διὰ τὴν ψυχρότητα βραδέως. Opponitur τῷ συγκρίνεσθαι. Plato in Phæd. Κἂν εἰ συγκρίνοιτο μὲν πάντα, διακρίνοιτο δὲ μή, ταχὺ ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονὸς ἂν εἴη, ὁμοῦ πάντα χρήματα. Et Διάκρισις opponitur συγκρίσει. Idẽ in Philebo, Διάκρισις.
Εἴρηταί που πολλάκις ὅτι τῆς φύσεως ἑκάστων διαφθειρομένης μὲν συγκρίσεσι καὶ διακρίσεσι, καὶ πληρώσεσι, καὶ κενώσεσί τισιν, αὔξεσι καὶ φθίσεσιν, ἀλγηδόνες τε καὶ ὀδύναι, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτ' ὀνόματ' ἔχει, συμβαίνει. Ariſtoteles in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, de elementis loquens, Τὰ μὲν γὰρ συγκρίσει, τὰ δὲ διακρίσει ἐξ ἀλλήλων γίγνεται. In primo τῶν μετεώρων. Ἡ γὰρ ἀτμὶς ὕδατος διάκρισίς ἐστιν, aquæ diſſolutio. Et in ſecundo idẽtidem. Et perfectio infantis in vtero, ſic vocatur in quarto de Generatione, Ἡ γὰρ διάκρισις πέψις ἐστί, πέττει δ' ἡ θερμότης. Διάκρισις etiam iudicium ſignificat. Plato lib. VI. Legum, Οἱ γὰρ ἀδικούμενοι πάντες εἰσίν, ὁπόταν τις τὴν πόλιν ἀδικῇ, καὶ χαλεπῶς ἂν ἐν δίκῃ φέροιεν ἄμοιροι γιγνόμενοι τῶν τοιούτων διακρίσεων,

Διακρίνομαι, certo, diſcepto. Pauſ. in Lacon. Ἀθηναῖοι δὲ τὴν διάνοιαν τῶν Λα- Διακρίνομαι.
κεδαιμονίων προπεπυσμένοι, πέμπουσιν ἐς Σπάρτην, ὅπλα μὲν σφᾶς δεόμενοι μὴ κινῆσαι, δίκῃ δὲ ὑπὲρ ὧν ἐγκαλοῦσι διακρίνεσθαι. Demoſth. Εἰ μὲν οὖν ἐν τῇ Ῥοδίων δημοκρατίᾳ διεκρινόμεθα, ἴσως ἂν οὗτοι ἐπλεονέκτουν ἡμῶν. Plato libro ſupradicto, Ὅταν τις τινὰ ἰδιώτην ἰδιώτης ἐπαιτιώμενος ἀδικεῖν, αὐτὸν ἄγων εἰς τὴν δίκην, βούληται διακριθῆναι, id eſt iudicio diſceptare. Διακρίνομαι, diſcedo, dirimor. Plutar. in Antonio, Οὕτω δὲ ἀλλήλοις διακριθέντες, ὁ μὲν εὐθὺς εἴχετο τοῦ πρὸς Πομπήϊον πολέμου. Et deſciſco, atque ab amicitia & fœdere diſcedo. Thucydid. Ἀφ' ὧν διακρίνονται. Significat etiã pugna decernere. Polyb. in III, Δοθείσης αὐτοῖς ἐξουσίας τοῦ παρὰ πολὺ τῶν πολεμίων ἱπποκρατοῦντας, ἐν τοιούτοις τόποις διακριθῆναι περὶ τῶν ὅλων, de ſumma rerum dimicandi. quod etiam κρίνειν τὰ ὅλα dicitur, vt ſuprà dictum eſt. Idem in Bœoticis, Τούτου τοῦ ἀνδρός, ὡς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, προσαθυμοῦσι τοῖς περὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν, τότε καὶ πᾶσιν ἐδέδοκτο ἀγῶνι διακρίνεσθαι. Ad Romanos quarto, Εἰς δὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ θεοῦ οὐ διεκρίθη τῇ ἀπιστίᾳ, exiſtimo ſignificare, In pollicitatione autem Dei ſecum ipſe labante fide non diſceptauit. Οὐκ ἐνεδοίασεν, οὐκ ἀμφέβαλε, inquit Chryſoſtomus. Et Act. Apoſtol. x, Πορεύου σὺν αὐτοῖς, μηδὲν διακρινόμενος, ſine diſceptatione, hoc eſt non addubitans, & citra hæſitantiam. qui enim hæſitant, ſecum ipſi diſputant ſententiis alternantibus. Et cap. I. epiſt. Iacobi, Αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος. Baſil. Neocæſarienſ. Ἐν τούτοις φανερῶς διηγόρευσεν, εἴ τις ἐκ τῆς διαφόρου αἱρέσεως βούλοιτο μετατίθεσθαι, ὁμολογῶν τὴν ἐν Νικαίᾳ τὴν πίστιν, τοῦτον προσίεσθαι, μηδὲν διακρινομένους ἐπ' αὐτῷ. Ἐγκρίνω δὲ ἐντάττω καὶ καταλέγω, allego, Ἐγκρίνω.
admitto, decurio, adopto. Ariſtid. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπήλυδας θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἐγκρῖναι. Demoſth. Ἐπειδὰν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. Plutarch. Ἐγκρίνεσθαι εἰς τοὺς τριακοσίους. Opponitur (vt dixi) τῷ ἀποκρίνω. & Ἔγκριτος ὁ ἐντεταγμένος, τοῖς κεκριμένοις ἤτοι ἐκλεκτοῖς, hoc eſt in ordinem redactus, vnus è multis. Ἔκκριτος δὲ ὁ ἐξαίρετος καὶ προέχων τῶν κε- Ἔκκριτος.
κριμένων, præcipuus, eximius, primarius. Gregor. Σοὶ δὲ πᾶς ἀξιόπιστος εἰς τὴν κάθαρσιν, μόνον ἔστω τις τῶν ἐγκρίτων, modo ſit ſacerdos. Εἰσκρίνω δὲ εἰσοικίζω, in- Εἰσκρίνω.

Εἰσκρίνομαι. tromitto, ingredi facio. Et Εἰσκρίνομαι, & ἐπεισκρίνομαι, ingredior, inſinuo. Greg. de homine, Καὶ τοῦτο τῷ λόγῳ προτιμοτέραν ἀποδεικνύουσι τῆς ψυχῆς τὴν σάρκα, τῆς ἐπεισκρινομένης τὴν προδιαπεπλασμένην, id eſt carnem ſubeuntis ante ſe formatam. Philo περὶ κόσμου, de animabus in aëre agentibus, ὧν τὰς μὲν, εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς, καὶ κατά τινας ὡρισμένας περιόδους ἀπαλλάττεσθαι. Huic opponitur τὸ ἐκκρίνεσθαι. Συγκρίνειν coagmentare. Alexan. in

Συγκριτικός. ſecundum Topic. Εἰ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα

Διακριτικός. διακριτικὸν τῆς ὄψεως, id eſt diſſipatiuum, diſcuſſiuum, diſcretiuum. Συγ-

Συγκρίνομαι. κρίνεσθαι, coagmentari, concreſcere. Ariſtoteles in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, de quatuor principiis loquens, Ταῦτα γὰρ ἀεὶ διαμένειν, καὶ οὐ γίγνεσθαι, ἀλλ' ἢ πλή-

Σύγκριμα. θει καὶ ὀλιγότητι, συγκρινόμενα καὶ διακρινόμενα εἰς ἕν τε καὶ ἐξ ἑνός. Et Σύγκριμα, coagmentũ, & quod concretum eſt, vt Cicero loquitur, vt mũdus. Greg. εἰς τὰ γενέθλια, Ἐπεὶ δὲ τὰ πρῶτα καλῶς εἶχεν αὐτῷ, δεύτερον ἐνοεῖ κόσμον ὑλικόν τε καὶ ὁρώμενον. καὶ οὗτός ἐστι τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημά τε καὶ σύγκριμα. Laërt. ex Platone, Εἶναι δὲ τὴν ὕλην ἀσχημάτιστον καὶ ἄπειρον, ἐξ ἧς γίνεσθαι τὰ συγκρίματα. Idem de quatuor principiis loquens, ſeu elementis, Οὐ διακεκρίσθαι δὲ εἰς τοὺς οἰκείους τόπους ἕκαστον, ὅτι ἡ περιφορὰ σφίγγουσα καὶ πρὸς τὸ μέσον συνάγουσα, συγκρίνει τὰ μικρά. τὰ δὲ, διακρίνει τὰ μεγάλα. διόπερ τὰ εἴδη μεταβάλλοντα, καὶ τοὺς τόπους μεταβάλλειν. Προσκρίνεσθαι verò eſt accreſcere, agglutinari, coagmẽtari, in idẽ corpus cogi & coagulari, vt cibus in alimentũ concoctus. Themiſt. lib. 2. de Anima, Ἀμήχανον δὲ προσκριθῆναι μηδὲν παθοῦσαν τὴν τροφὴν, ἀλλὰ μείνασαν ἐν τῇ αὐτῇ φύσει, οἷον τὸν ἄρτον ἢ τὸ κρέας. μεταβάλλει γὰρ ἡ τροφὴ ὑπὸ τοῦ σώματος τρεφομένου. Idẽ, Ὁ δὲ τὴν τροφὴν ἐκ τῶν ὁμοίων τὴν τροφὴν εἶναι λέγων, ἰσχυρίζεται τῇ προσκρίσει. προσκρίνεται γὰρ οὐ τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίῳ, ἀλλὰ τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ. Et rurſus, Τί οὖν λέγουσι τὴν τροφὴν, πότερον τὸ τελευταῖον προσκρινόμενον τῷ σώματι, ἢ τὸ πρῶτον. οἷον πότερον τὸν ἄρτον, ἢ τὸ αἷμα. Πρόσκρισιν accretionem vel accrementum dixit. Συγκρίνομαι, contẽdo, iudicio diſcepto etiã criminaliter. Polybius de munere vigiliarum loquens in caſtris Romanis, Τούτου δὲ γενηθέντος καλεῖ τὸν ταξίαρχον. ἐκεῖνος δ' ἄγει τοὺς ἀποταχθέντας εἰς τὴν φυλακήν. οὗτοι δὲ συγκρίνονται πρὸς τὸν ἔφοδον. ἐὰν μὲν οὖν ἐν τοῖς φύλαξιν ᾖ τι κακὸν, εὐθέως δῆλός ἐστι ὁ τὴν ἐφοδείαν ἔχων ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς, ὀφείλει γὰρ τοῦτο ποιεῖν. ἐὰν δὲ μηδὲν ᾖ τοιοῦτον γεγονὸς, εἰς τὸν

Ῥήγνυμι. ἔφοδον ἀναχωρεῖ τοὔγκλημα. Ῥήγνυμι φωνὴν ἀντὶ φθέγγομαι. Demoſth. κατὰ Φιλιπ. Ὥστε οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς τοιούτου κακοῦ προσιόντος ῥῆξαι φωνὴν, πρὶν πρὸς τὰ τείχη προσήεσαν οἱ πολέμιοι. Ariſtoph. Ῥῆξον φωνὴν ἤ τινι χαίρεις, loquere. Gregorius in ſecundo στηλιτευτ. Ἀλλὰ ῥῆξον φωνὴν ἐλευθέριον, καὶ τῆς σῆς ἐλεγχθητι ἀλογίας. Plutarchus in Apophth. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ τὸν μέγιστον ἐλέφαντα τοῦ Πύρρου παρακαλέσαντος ἐξόπισθεν ἀγνοοῦντι Φαβρικίῳ ῥήξαντα φωνὴν ἐπιφανῆναι, καὶ τούτου γενομένου, ἐπιστραφεὶς ὁ Φαβρίκιος, καὶ τὰ λοιπά, ſtridorem vocis emiſiſſe. Virgilius in ſecundo, Compoſito rumpit vocem, & me deſtinat aræ. Significat autem poſt ſilentium loqui, & quaſi vocem exire geſtientem edere & emittere. hoc eſt, ſinere vt erumpat. Et vox ipſa ἐκρήγνυσθαι dici-

Ῥήγνυμαι. tur. hoc eſt erumpere. quod etiam Ῥήγνυσθαι vocatur. Ariſtot. Κατὰ γὰρ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τοῖς μὲν ἄρρεσιν ἄρχεται ἐγγίνεσθαι ἡ γονὴ, καὶ ἀποκρίνεται, τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια, erumpunt menſtrua. Ῥήγνυσθαι etiam ſignificat cũ ve-

hemẽtia & fragore elidi, & ſupernè decidere, vt procelloſa pluuia & grando ſolet. Idem, Πιπτόντων ἐξ οὐρανοῦ κεραυνῶν, ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. Plutarch. Καὶ περιεῤῥήγνυντο βρονταὶ ὑπερφυεῖς. Ῥήγνυμι etiam edo, erumpere facio. Idem, Ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, emittit fontes, ſcatet fontibus, quaſi terra rupta ſcatebram elidit. Sic Iliados x x, Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες, Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, ἀντὶ τοῦ ἔῤῥηξαν, excitauerunt, ediderunt. Ῥήγνυσθαι etiam fluctus & vndæ dicuntur, hoc eſt rumpi & diuidi. Ῥήγνυμαι, diuellor, abripior. Gregorius de Baſilio, Φιλοσοφία δὲ ἡ σπουδὴ, καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμου, καὶ μετὰ θεοῦ γίνεσθαι. Εκρήγνυμαι, erumpo. Galenus in primo ad Glauconem, Εἰ δὲ καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰς ῥῖνας φέροιεν ὡς κνώμενοι, τηνικαῦτα μὲν οὐκ ἔτι μέλλον, ἀλλ' ἤδη ῥέον ὅλως τὸ αἷμα. κατιδόμενον γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δὶς, εὐθὺς ἐκρήγνυται. Herodotus in Erato pro excandeſcere dixit, & in iram præcipitem erumpere. Κλεισθένης δὲ τὰ μὲν πρῶτα, καὶ τὰ δεύτερα ὀρχεομένου αὐτοῦ (de Hippoclide loquens) κατεῖχε ἑωυτὸν, οὐ βουλόμενος ἐκραγῆναι ἐς αὐτόν. ὡς δὲ εἶδε τοῖσι σκέλεσι χειρονομήσαντα, & reliqua. Gregor. de Iuliano loquens, Ἐπεὶ ἡ ὠδὶς ἐκράτει, καὶ ὁ διωγμὸς ἐξεῤῥήγνυτο, tanquan de tyranno iamdiu vexationem impiam parturiente dixit, & deinde edente. Idem de partu diuæ Virginis dixit, Τεχθὲν ἄρσεν καὶ ἐκραγὲν βίᾳ δεσμῶν παρθενικῶν καὶ μητρικῶν ἐν πολλῇ ἐξουσίᾳ. Plutarch. Νότος ἐκραγεὶς ἄπιστος τὸ μέγεθος, Ventus incredibili magnitudine coortus. Rumpi enim videtur cœlum, cum huiuſmodi turbines & procellæ effunduntur ſupernè. Idem, Καὶ ἀέρος ἀποῤῥαγέντος ἐφάνη φλογοειδὲς σῶμα. de hiatu aëris loquens, & cum cœlum diſceſſit. Ariſtoteles ἀντὶ τοῦ ἐξανθεῖν, de morbis veterinorum loquens, Χαλεπώτερον δὲ δῆγμα τῆς μυγάλης, ἐὰν κύουσα δάκῃ. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι. Εκρηγμα, locus abruptus, & ſalebra, & eruptio aquarum in magnis imbribus. Εκρηγμα. Theophraſt. lib. primo de Cauſis, Ἔτι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ συῤῥοαὶ καὶ ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων πολλαχόθεν ἐπάγουσι σπέρματα καὶ δένδρων καὶ ὑλημάτων. Αποῤῥήγνυμαι τὸν βραχίονα, frango brachium. Xenoph. Φοβούμενοι μὴ ἀποῤῥηγνύωνται τοὺς ὤμους. Αναῤῥήγνυμαι etiam erumpo. Plutarch. Ἐθνῶν τοσούτων ἅμα ἀναῤῥαγέντων. Gregor. Ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλαις, ἢ ῥεῦμα βίᾳ κρατούμενον εἰ καιροῦ λάβοιντο, ἀνάπτεσθαι τε καὶ ἀναῤῥήγνυσθαι φιλοῦσι. Plutarch. in Cicerone, Οὐ γὰρ ἀγαπήσειν, ἀλλ' εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγήσεσθαι τόλμης τῇ παλαιᾷ κακίᾳ νέαν ὀργὴν προσλαβόντας, in omnem erupturos audaciam. de coniuratis. Αναῤῥήγνυμι, effundo, violenter edo, emitto, enitor. Gregor. εἰς Ἀθανάσ. de Iuliano tyranno, Καὶ ὃν ὤδινε πόῤῥωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναῤῥήξας ἀθρόως, ἐπειδὴ καιροῦ ἔλαβε, ὁμοῦ τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται, καὶ κακὸς περὶ τὸν πιστεύσαντα βασιλέα τὰ βασίλεια γίνεται. Sic Cicero ad Atticum libro x v i, Hunc tu tralatum in macrocolon lege in arcano conuiuis tuis. ſed, ſi me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me ſtomachũ erumpant, cum ſint tibi irati. Inde Ανεῤῥωγὼς, apertus, hiãs, patens. Ariſtot. in tertio de Partibus, Τῶν δὲ βοηθείας χάριν ἐχόντων, τὰ μὲν καρχαρόδοντα, πάντα ἀνεῤῥωγότα. Idem, Πλείοσι γὰρ καὶ κατὰ μεῖζον δάκνεται, ὅσωπερ ἂν ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀνεῤῥώγῃ τὸ στόμα. ἔχουσι δὲ οἱ δηκτικοὶ τῶν ἰχθύων καὶ σαρκοφάγοι τοιοῦτον στόμα.

Διαῤῥήγνυμι, rumpo, id eſt ſtomachum moueo, diſrumpo, dolore & indignatione impleo. Demoſth. Κἂν διαῤῥαγῶσί τινες. Cicero ad Qu. fratrem,

Margin notes: Εκρήγνυμαι (beside "erum-"); Εκρηγμα; Αποῤῥήγνυμαι; Αναῤῥήγνυμαι; Αναῤῥήγνυμι; Διαῤῥήγνυμι; Διαῤῥήγνυμαι.

Rumpor. Licentia audaciũ qua ante rumpebar, nunc ne moueor quidem. Sic rumpi dicuntur inuidi. Virgilius, -rumpantur vt ilia Codro. Demoſth. Οὐδὲ δὴ σὺ διαρραγῇς ψευδόμενος. Plinius lib. x x. de bupreſti, Deuoratáque tacto felle ita bouem inflammat, vt rũpat, id eſt rumpi faciat. Martialis, Gran-
Προσρήγνυμαι. dis vt exiguam bos ranam ruperat olim, & reliqua. Προσρήγνυμαι allidor, offenſo, illidor. Baſil. Athanaſio, Οπως καθάπερ ἐν πελάγει πολλῶν ὁμοῦ συμ-
Καταρρήγνυμαι. πλεόντων, ὑπὸ τῆς βίας τῶ κλύδωνος, πάντες ὁμοῦ ἀλλήλοις συῤῥήγνυνται. Καταῤῥήγνυσθαι, decidere, delabi, ruere. Strabo, Τελευτῶσα δὴ εἰς κρημνὸν, καθ' ὃν καταῤῥή-
Καταρρήγνυμι. γνυται τὸ ὕδωρ. Καταῤῥήγνυμι, decidere cũ impetu facio, deiicio. Galen. Η δὲ γαστὴρ αὐτῷ κατέῤῥηξε χολώδη, deiecit bilioſa. Et Καταῤῥωγὰς, abruptus, ſalebroſus. Ariſtot. Οὐ γίνονται δ' αἱ ἀκρίδες ἐν τῇ ὀρθῇ, ἀλλ' ἐν τῇ πεδιάδι ἢ καταῤῥωγυίᾳ. ἐν ταῖς ῥωγμαῖς γὰρ ἐκτίκτουσι. Xenoph. in tertio παιδείας, Ιδοῦσαι δὲ αἱ γυναῖκες, ἔθεον ἐκπεπληγμέναι, αἱ μὲν καὶ τὰ τέκνα ἔχουσαι, αἱ δὲ καὶ νεώτεραι καταῤῥηγνύμεναι
Περιρρήγνυμι. τοὺς πέπλους, καὶ δρυπτόμεναι. Περιῤῥῆξαι, circunfundere flumẽ & circundare. vt apud Iſocratem in Buſir. Σὺ δὲ παρειόλου λέγει, ὡς τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώ-
Ρωγμή. ραν περιέῤῥηξε, καὶ τῶν ξένων τοὺς εἰσαφικνουμένους κατήσθιε. Ρωγμὴ autem eſt ſalebra, & rima. Ariſtot. Καὶ ἤδη σπευδομένῃ δὲ ἤδη δρυοκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν
Ρῆγμα. ξύλου ἐνθεὶς, ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψε, καὶ κατήσθιε τὸ μαλακόν. Alibi Ρήγματα γῆς dixit pro ſalebris. παρὰ τὸ ἔῤῥηγμαι, ῥῆγμα καὶ ῥωγμὴ, vt ἀντὶ τοῦ ἔῤῥηγα, ἔῤῥωγα. Et
Ρωχμός. Ρωχμὸς τὸ χάσμα, terræ diſceſſio apud Homerũ, Ρωχμὸς ἔην γαίης. & Απορρὼξ
Απορρώξ. ἀντὶ τοῦ ἀπόῤῥηγμα. Odyſſ. ι x, Αλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Polyb. lib. v, Κατὰ δὲ πλεῖστα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀποῤῥῶξι περιεχομένη, id eſt præ-
Αρωγός. ruptis. eſt enim adiectiuum aliquando. Sic Αρωγὸς ἀντὶ τοῦ ἀρηγὸς, adiutor, opitulator. Dioſcor. Δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν, καὶ ἐμμηνίων
Συρρήγνυμαι. ἀγωγόν. Συῤῥήγνυσθαι πόλεμοι dicunt cum bellum committitur. Thucyd. Οὐ μέντοιγε ὁ πόλεμός πω συνεῤῥώγει, ἀλλ' ἔτι ἀνακωχὴ ἦν, haud dum tamen com-
Συρρήγνυμι. miſſum erat bellũ. Et Συῤῥήγνυμι, cõmitto, irrito. Plutarch. ex Chryſippo, Οὐδεὶς γὰρ φύεται ἀνθρώποις πόλεμος ἄνευ κακίας. ἀλλὰ τὸν μὲν, φιληδονία, τὸν δὲ, φιλο-
Συρράττω. δοξία τις ἢ φιλαρχία συῤῥήγνυσιν, ἢ συγκρούει, συνταράττει. Συῤῥάσσειν etiam confligere ſignificat, hoc eſt συμβάλλειν. Συῤῥήγνυσθαι, εἰς χεῖρας ἰέναι, συνάπτειν. Xenophon in v i i. ἑλληνικῶν, Αλλ' αἰσχυνόμενοι εἰ παρόντες μηδὲν ὠφελήσοιεν τοὺς συμμάχους, ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν, ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Hoc etiam συῤῥήγνυσθαι dicitur. Chryſoſt. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀλλήλοις συῤῥηγνύμενοι, ἐν τούτῳ πάντες ἅτε ἐξ ἑνὸς στόματος συνέπνευσαν, δογματίζοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν, in cæteris inter ſe pugnantes & confligẽtes & concertantes.

Σύρραξις. Et Σύῤῥαξις, cõflictus, συμβολὴ, σύναψις. Dicitur & de fluminibus cum impetu confluentibus. Diodor. Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, ἰλιγγες
Συναράττω. πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. Dicitur & συναράττω ἀντὶ τοῦ συγκρούω, collido, confringo, à Luciano. Et συναράσσομαι, confligo & confligor. eſt autẽ hoc
Αράσσω καὶ ῥάσσω. verbum τῶν διπλολογουμένων. Αράσσω enim & Ράσσω dicitur. & ἔῤῥαξα καὶ ἤραξα. Αράττω, inquit Euſtathius, κυρίως τὸ διὰ σιδήρου τέμνω, παρὰ τὸ ἄρης ἀράσσω. ſic enim Homerus & Herodotus vtũtur. Et Απαράσσω, amputo, abſcindo. Iliad. ν, ξίφει αὐχένα ἤλασε κόρσην, Θρηϊκίῳ μεγάλῳ, ἀπὸ δ' ἀμφοτέρας ἄραξεν. Herodot. in Vrania pro depello, deturbo, deiicio, Καὶ ἐπιφερομένη Αἰγινέη νηῒ, κατέδυσε τὴν

σι τὴν Σαμοθρηΐκων τὰ ἱρὰ, ἅτε δὴ ἐόντες ἀχθεσθέντες οἱ Σαμοθρήϊκες, τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νεὸς βάλλοντες ἀπήῤῥαξαν, καὶ ἐπέβησάν τε καὶ ἔσχον αὐτήν. Ἀράσσω, pulſo, tundo. Syneſ. de quodam ſupra modum ſuperbo & elato ad Anaſtaſium ſcribens, Οὗτος, inquit, ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Greg. Καὶ ἅμα τὴν θυρῶν ἀρασσομένων, παπαῖ, τὸν νέον φοβήσαντες, καὶ τὴν εἴσοδον συγχωρήσαντες. Alciphr. in Epiſtolis, Καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι ἔσω οὔπω κυκήσειν τὴν θάλατταν ἐπαγγέλλονται, colliſi, conflictantes. Lucian. συνηράσσοντο pro collidebantur dixit. Ἐξήραξα τὴν κιχλίδα, ἀντὶ ἀνέῳξα, apud Ariſtophanem. Legitur & Ἀῤῥάξαι per duplex ρρ. ὅθεν Καταῤῥάξαι, καὶ Ἀπαῤῥάξαι apud Herodotũ, & Συναῤῥάξαι apud Lucianum. Ἐπαράσσω, illidor, impingor, incumbo, irruo. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς, κῦμα χαόνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. ὅς ἄφνω προσαράσσων, τὸ ἴσιον ἔμπαλιν ὤθησε. Diodorus Ἐπιῤῥάξαι dixit pro eodem, Οὗτοι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιῤῥάξαντες τοῖς πολεμίοις, ἀθύμως ἠγωνίζοντο. Ἐπιῤῥῆξαι eſt cum ſtridore & fragore impellere & claudere. Iliad. vltimo, θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον ἀχαιοὶ, Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων Τῶν ἄλλων. ἀχιλλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος. ἀντὶ ἐπέκρουεν, ἐπέβαλλεν, ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὴν κλεῖσιν ἤχου. nam etiam ἐπιβάλλω claudo ſignificat, & ἐπιτίθημι itidem, vt alibi diximus. Eſt autem ὀνοματοποιΐα, vt Iliad. θ, Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ ἃς ἔχον ὧραι. ἀντὶ ἀνεῴχθησαν. Inde Ἐπιῤῥακτός. Plut. πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον, de tyrannis meticuloſis loquens, Ἀριστόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος, θύρας ἔχον ἐπιῤῥακτὴν, ἧς ὑπεράνω τιθεὶς τὸ κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας, id eſt, quæ in modum portæ cataractæ claudebatur, hoc eſt incumbentem in hiatũ introitus. Dici enim poteſt & actiua & paſſiua voce, vt Καταράττω. Demoſth. κατ' Ἀριστοκράτ. Ἐπιχείρησε μὲν τὰ σκάφη λαβεῖν, πολλοὺς δ' ἀπέκτεινε τῶν ἑαυτῶν, κατέῤῥαξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας, ἱππέας ἔχων καὶ ψιλούς τινας. Vbi & actiuè & abſolutè accipi poteſt, prout diſtinxeris, vel ante ἅπαντας accuſatiuũ, vel poſt eum. Sic erumpo agmen. Liuius, Occurſantes per obliqua montani, erupto medio agmine viã inſedere. Diodor. Εἰς δὲ τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίγνεται. Vnde Καταράκτης, locus abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit potius quam fluit, vt cataractes Nili apud Strabonem lib. vltimo, Ἔστι δὲ κατὰ μέσον τὸν ποταμὸν πετρώδης τις ὀφρὺς, ἐπίπεδος μὲν ἄνωθεν, ὥστε δέχεσθαι τὸν ποταμὸν· τελευτῶσα δ' εἰς κρημνὸν, καθ' οὗ καταῤῥήγνυται τὸ ὕδωρ. ἑκατέρωθεν δὲ πρὸς τῇ γῇ ῥεῖθρον, ὃ μάλιστα καὶ ἀνάπλουν ἔχει. ἀναπλεύσαντες οὖν ταύτῃ καὶ καταῤῥέουσιν ἐπὶ τὸν καταράκτην, καὶ ὠθοῦνται μετὰ τῆς σκάφης ἐπὶ τὸν κρημνόν. Legitur & Καταῤῥάκτης, ἀπὸ τοῦ ῥάσσω καὶ καταῤῥάσσω. Καταράσσω etiam ἀντὶ τοῦ καταῤῥήγνυμαι, hoc eſt cum impetu decido. Ariſtot. περὶ κόσμου, aut quicunque eius auctor eſt libri, Νέφη τε συνίσταται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε καὶ χάλαζαι, id eſt καταῤῥήγνυνται. vt Herodotus, Ὄμβρων καταῤῥαγέντων μεγίστων, χιόνος τε πολλῆς. Philo, Πέφυκε γὰρ ἡ ὕδατος φύσις, καὶ μάλιστα ἀπὸ ὑψηλοτάτων καταράττουσα, τὰ μὲν ἐξωθεῖν τῇ βίᾳ, τὰ δὲ τῷ συνεχεῖ τὴν ψεκάδων κοιλαίνειν. Καταράττω, defluo, caſito. Galen. in VIII. Methodi, Ἐργάζεσθαι δὲ ψυχρὸν τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ μᾶλλον περιέχεται, κρεμάσαντας ἐν φρέατι ψαῦον τοῦ ὕδατος. ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κρουνὸς ὕδατος ψυχροῦ καταράττοι τοῦ ἀγγείου, ψύχει τὸ ὑγρόν. genitiuo iũxit, ἀντὶ ἀράττοι κατὰ τοῦ ἀγγείου. Idem

Ἀῤῥάξαι καὶ Καταῤῥάξαι καὶ Ἀπαῤῥάξαι.

Ἐπαράσσω.

Ἐπιῤῥάσσω.

Ἐπιῤῥακτός.

Καταράσσω.

Καταράκτης.

in decimotertio tráſitiuè vſus eſt, Ἐνέχει μὲν οὖν τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρῶ-
τον μὲν ἐπαίρων τὰς τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταρράντιζε καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφα-
Κατακρουνίζω. λῆς. Dicitur & Κατακρουνίζειν quod etiã actiuè & abſolutè ponitur. Idem
in eodem, Κάλλιον δὲ καὶ μετ' ἀνατείνεως αὐτὸ πράττειν, ἀποκείραντες τὴν τριχῶν, ἢ ξυ-
ρῶντες τελέως. εἰ δ' ὑγρὸν εἴη τὸ προσφερόμενον, ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες, καὶ οἷον κα-
τακρουνίζοντες, in ſalientis modum fundentes. Idem, Εἰς οὓς καταρράνουσιν ὕδα-
Κρουνός. τος κρουνοὶ πλείους. Verbum eſt ἀπὸ τῶν κρουνῶν, id eſt à ſalientibus deductũ.
Athen. lib. XI. de vaſis potoriis loquẽs, Δωρόθεος δέ φησι τὰ ῥυτὰ κέρασιν ὅμοια
εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσιν. Καταρράσσω,
frango, rumpo. Herodian. in III, Ἔστι δὲ ὑποφαίνει τοῦ θώρακος μέρος, καταρρα-
Προσαράσσομαι. χθείσης τῆς ἐπ' αὐτῷ ἐσθῆτος. ἀντὶ καταρραγείσης, κατερρωγυίας. Προσαράσσομαι, alli-
dor. Alciphr. Καὶ τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ, εἴσω
Τὰ ἀπὸ τοῦ ποιῶ σύνθετα. ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Ex verbis quæ ἀπὸ τοῦ ποιῶ per compoſitionem fiunt,
quædam voce paſſiua enunciantur, quædam voce actiua, quorũ hic enu-
Παιδοποιῶ. merabimus quæ aliquando adnotauimus. Παιδοποιοῦμαι & παιδοποιῶ di-
Παιδοποιοῦμαι cunt, pro liberos gigno, & ſuſcipio. Xenoph. in V. παιδείας, Εἰ μὴ οἷος ἔφυν ἐξ
ἀρχῆς, καὶ ἐπαιδοποιησάμην. Verba ſunt Eunuchi, id eſt, ſi non exectus eſſem.
Lucian. Τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ἐπονείδιστον ἀποφαίνῃ, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γυναῖκας καὶ παι-
Τεκνοποιῶ. δοποιεῖς. Similiter Τεκνοποιῶ, τεκνοποιοῦμαι in ſecundo ἀπομνημ. Φανεροὶ δ'
Τεκνοποιοῦμαι. ἐσμὲν καὶ σκοπούμενοι ἐξ ὁποίων ἂν γυναικῶν βέλτιστα ἡμῖν τέκνα γένοιτο, αἷς συνελθόν-
Τεκνῶ. τες τεκνοποιούμεθα. Athen. τεκνοποιῶ vt παιδοποιῶ dixit. Dicunt etiam Τεκνῶ,
Τεκνοῦμαι. τεκνοῦμαι. Ariſtotel. Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῦ τεκνοῦν,
Τέκνωσις. καὶ παῦλα, τοῖς μὲν, ἡ τοῦ σπέρματος πρόεσις· ταῖς δὲ, ἡ τῶν καταμηνίων. Et Τέκνωσις,
propagatio generis. Plutarch. in Antonio, Διαδοχαῖς δὲ καὶ τεκνώσεσι πολλῶν
βασιλέων πλατύνεσθαι τὰς εὐγενείας. οὕτω γοῦν ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρό-
Σπενδοποιοῦμαι. γονον αὐτοῦ. Σπενδοποιοῦμαι. Athen. de Alexand. Ἐγένετο δὲ τὰ δεῖπνα πρὸς σάλ-
Σπένδομαι. πιγγα, τότε μὲν ἐν τοῖς γάμοις, καὶ ἄλλως δ' ἀεὶ ὅτε τύχοι σπενδοποιούμενος. Σπένδομαι
σπονδὰς dicũt, & σπένδομαι τοῦτο, hoc eſt induciis pactis permitto & cõcedo.
Lucian. Καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα. Xenoph.
in quinto ἑλληνικῶν, Ἐκ τούτου δὲ πέμψαντες πρὸς τὸν Ἀγησίλαον, ἐδέοντο σπείσασθαι
Σπονδεῖον. πρεσβείαις εἰς Λακεδαίμονα ἰοῦσι. Σπονδεῖον, vas libaminibus dicatum, id eſt κύ-
Λοιβάσιον. λιξ (inquit Athenæus) ᾗ τὸν οἶνον ἐπισπένδουσι. Λοιβάσιον δὲ, ᾗ τὸ ἔλαιον. Σχηματο-
Σχηματοποιοῦμαι. ποιοῦμαι, fingo, conformo, informo. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, Ὅταν οὖν τις αὐτὸν
εἰς ταῦτα προάγῃ, ἀφ' ὧν αὐτὸς σχηματοποιεῖται, ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, οὕτως ἡδό-
μενόν τε τῇ ἱππασίᾳ, καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ γοργὸν καὶ περίβλεπτον ἀποφαίνει τὸν ἵππον, id eſt,
Cum quis equum caput arduum habere, ceruicémque pandatam docet:
quæ eſt affectio & habitus equi in ferociam ſe conformantis, & effingen-
Σχηματοποιΐα. tis. Et Σχηματοποιΐα. Athen. in decimoquarto de ſaltationibus priſcis lo
quens, Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ
Σχήματα. ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων, τηροῦντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες
ἐπ' αὐτῶν. ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τοιαῦτα προσηγόρευον. εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν
σχηματοποιΐαν, καὶ ταῖς ᾠδαῖς ἐπιτυγχάνων, μηδὲν λέγοι κατὰ τὴν ὄρχησιν, οὗτος δὲ ἦν ἀδό-
κιμος. σχηματοποιΐαν vocat artificem geſticulatorum diſciplinam, qualis eſt
chironomia: cuius artis hodie reliquiæ licet tenues in ſaltationibus extãt.

Et Σχηματοποιεῖσθαι eſt geſticulationi ſeruire, ſchemata ſaltationis cuiuſque imitari: quorum nomina appellantur ab Athenæo. Xenoph. in Sympoſ. Ἰδετ' ἔφη ὡς καλὸς παῖς ὤν, ὅμως σὺν τοῖς σχήμασι καλλίων φαίνεται, ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἄγῃ. de ſaltatore puero loquens. Idem in eodem, Οὔπω δὲ φαινομένου τοῦ Διονύσου ηὐλεῖτο ὁ βακχεῖος ῥυθμός. ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον. Et infra, Ὡς δὴ ὁ Διόνυσος ἀναστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην, ἐκ τούτων δὴ φιλούντων τε καὶ ἀσπαζομένων ἀλλήλους σχήματα παρῆν θεάσασθαι. Ὑπορχήματα autem ideo, Ὑπορχήματα. vt opinor, vocabantur, quòd ipſi illi geſtus velut comites erant & aſſeclæ ſaltationũ, ſine quibus ſaltationes non placebant. Lucianus tamen ὑπορχήματα ait vocari ἄσματα quæ ſaltantibus accinebantur. cuius hæc verba ſunt ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως, Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Ὑπορχεῖσθαι igi- Ὑπορχεῖσθαι. tur eſt ſaltationem choro canenti accommodare, & ſecundũ Athenæum προσχηματοποιεῖσθαι. Ὑπορχήματα ſunt καὶ τὰ ἄσματα τοῖς ὑπορχουμένοις προσαδόμενα, καὶ τὰ σχήματα. Ἐξορχεῖσθαι verò, vt id obiter dicatur, appellabant e- Ἐξορχεῖσθαι. nunciare tacenda, & prodere myſteria. Lucian. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Idem in dialogo δὶς ἀναβιοῦντες, Οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἴδω ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσασθε εἶναι; Syneſ. Herculiano, Ἐπεὶ γοῦν γέγονέ τις οὗτος πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, καὶ τῆς σοφῆς τοῦ Πρωτέως ἐπελαθόμην τέχνης, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, Quando igitur fuit hic quidam, cui ego prodidi ea quæ prius erãt inaudita, & immemor ego fui prudentis artis Protei, qui ciuiliter tantũ cum ciuibus verſabatur, non vt commercia rerum diuinarum iniret, huius rei cauſam diuino ipſe numini attribuendam cenſeo. Dionyſ. de Cæleſti hierarch. Ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, εὐλαβηθήσῃ δὲ, καὶ τὰ τοῦ κρυφίου θεοῦ ταῖς νοεραῖς καὶ ἀοράτοις γνώσεσι τιμήσεις, ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέσοις διατηρῶν. Ἐπορχεῖσθαι eſt inſultare, quod ad verbũ è Græco Ἐπορχεῖσθαι. tranſlatum eſſe videtur. Appian. in Libyco de forma triũphi Romani loquens, Τούτων δέ τις ἐν μέσῳ πορφύραν ποδήρη περικείμενος, καὶ ψέλλια καὶ στρεπτὰ ἀπὸ χρυσοῦ, σχηματίζεται ποικίλως ἐς γέλωτα, ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις, id eſt ἐφηδόμενος, ἐπισκιρτῶν, ἐπεγγελῶν, ἐπεμβαίνων, καὶ ἐνυβρίζων τοῖς νενικημένοις. Ἀπορχεῖσθαι Ἀπορχεῖσθαι. eſt per imperitiam ſaltandi perdere quod affectatur & poſcitur. vt ſi procus male ſaltauerit, & per hoc à puellæ expoſcitæ nuptiis reiectus fuerit, atque repudiatus ab ipſa. Athen. lib. ſupradicto, Ὅθεν καὶ τὸν Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίων τυράννου χάριεν, καὶ σημεῖον διανοίας πεπαιδευμένης. ἰδὼν γὰρ ὥς φασι φορτικῶς ὀρχησάμενον ἕνα τῶν τῆς θυγατρὸς μνηστήρων, Ἱπποκλείδης δ' ἦν ὁ Ἀθηναῖος, ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον αὐτὸν ἔφησεν, hoc eſt τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ὀρχήσεως ἀποβαλεῖν. Hoc enim ſignificat, quod ab Herodoto in Erato ſumptum eſt, Ὡς δὲ (inquit) εἶδε τοῖς σκέλεσι χειρονομήσαντα, οὐκ ἔτι ἑωυτὸν κατέχειν δυνάμενος εἶπε, ὦ παῖ Τισάνδρου, ἀπωρχήσαο γε μὲν τὸν γάμον. ὁ δὲ Ἱπποκλείδης ὑπολαβὼν εἶπεν, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ. Hoc Latinè deſaltare dici poteſt, vt Laurentius in eo loco vertit. Deſaltare.

Quo verbo Suetonius in Caligula vſus eſt pro ſaltationē peragere, Cum
Σχημάτιον. palla (inquit) tunicáque talari proſiluit, ac deſaltato cantico abiit. Σχη-
μάτιον etiam dicitur ὑπόρχημα. Idem, Εἰσελθούσης δὲ τῆς τραπέζης, πρῶτα μὲν ἐπ'
αὐτῆς ὠρχήσατο λακωνικὰ σχημάτια. μετὰ δὲ ἀττικά. τὸ τέλος δὲ τὴν κεφαλὴν ἐρεί-
Staticulus. σας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. Fortaſſe ſtaticulus dicitur Lati-
nè, vt apud Plautum in Perſa, Nequeo leno quin tibi ſaltem ſtaticulum
dem quem Hegea Faciebat. vide verò, ſi tibi ſatis placet. Pæ. volo Redde-
Σχηματοποιούμενος. re quoque, Diodorus quē olim faciebat in Ionia. Σχηματοποιούμενος etiā
dicitur ὁ πεπλασμένος ἀνὴρ καὶ μὴ ἐξομολογητικός, qui ingenuè non loquitur &
ſimpliciter, ſed effictо vultu, & ſermone aſſimulato. Tracta metaphora ab
Σχήματα. illis ſaltatoribus, qui in multas ſpecies ſeſe aſſimulabāt. Σχήματα enim
propriè περὶ ὀρχηστῶν dicuntur. vt dictum eſt ſuperius. Xenoph. in Sympoſ.
Ἡδέως ἂν ὦ Συρακούσιε μάθοιμι τὰ σχήματα παρά σου, id eſt ſaltādi artem. Et
Σχηματίζομαι. Σχηματίζομαι τὸ πλάττομαι καὶ ὑποκρίνομαι, & in certam quandam corporis
affectionem componor. vt idem Xenoph. in Sympoſ. Οἱ δὲ καὶ ἐσχηματίζον-
Σχηματισμός. τό πως. ὅθεν Εὐσχημονεῖν, καὶ Ἀσχημονεῖν. Σχηματισμὸς etiam cultum corporis cō-
pturámque ſignificat. Plato lib. IIII. de Repub. Κουράς τε καὶ ἀμπεχόνας, καὶ
ὑποδέσεις, καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν. Ponitur & pro faſtu, vt apud eū-
dem libro ſexto, Καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος
κενοῦ, ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Et σχηματίζεσθαι, ornari, componi, coli, in Gorg.
περὶ κυβερνητικῆς loquens, Καὶ αὕτη μὲν προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνε-
ται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, hoc eſt nō vt rhetorica ma-
Σχηματίζω. gno cultu & exquiſito ſeſe vēditat. Σχηματίζω, effingo, aſſimulo. Athen.
Ὡς ὄναρ αὐτῷ ἐπιφαινόμενος ὁ θεός, σχηματίζοι αὐτὸν πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδειό-
Δειπνοποιοῦμαι. τητα. Eſt etiam ἀπὸ τοῦ ποιῶ Δειπνοποιοῦμαι, pro cœnā mihi apparo, & epu-
lor in cœna, hoc eſt cœno. Xenoph. Ἔστι δ' ὅτε καλὸν καὶ τοῖς στρατοπεδευομένοις,
καὶ ἀριστῶσι, καὶ δειπνοποιουμένοις ἐπιχειρεῖν. Et in primo παιδείας, Ἐνταῦθα ἐδειπνοποιεῖ-
το ὡς περὶ θεράποντα. Et in quinto, Οἱ μὲν δὴ ἐπὶ τούτῳ ταχθέντες διηρεῦντό τε ταῦτα
Δειπνοποιῶ. καὶ ἐδειπνοποιοῦντο, ſibi cœnā apparabāt. Δειπνοποιεῖν autem eſt eius qui cœ-
nam condixit apud ſe. Alciphr. Λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι,
Ἀριστοποιοῦμαι. τὰ δὲ δειπνοποιεῖν, τὰ δὲ κοσμεῖν σοι τὸν οἶκον. Sic Ἀριστοποιοῦμαι vtroque modo ac-
cipitur. Idem in I. ἑλληνικῶν, Ἐν τῇ γῇ ἀριστοποιούμενοι. Athen. in VIII, Λέγεται
οὖν ὅπου νῦν ἡ κρήνη ἐστὶν ὑπέλαιος καλουμένη, καὶ ὁ ἱερὸς λιμήν, ἁλιέας ἀριστοποιήσασθαι,
καὶ τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ, εἰσπεσεῖν εἰς φορυτόν, καὶ ἀφθῆναι ὑπ' αὐ-
τοῦ λόχμην ἐν ᾗ τὴν σῦς ἄγριος. Voce actiua legitur ſemel in 2. παιδείας apud
Ἀριστοποιῶ. Xenophontē, ὁ δὲ κῆρυξ, ὡς πλότες οἱ στρατιῶται ὁμοῦ ἐγένοντο, ἀριστοποιήσαι παρήγγελ-
Σιτοποιοῦμαι. λεν. Alibi ſemper voce paſſiua vſus eſt. Σιτοποιοῦμαι, panē facio, in panificio
occupatus ſum. Idē in VI. παιδείας, Χειρομύλας δὲ χρὴ αὐτόθεν παρασκευάσασθαι,
αἷς σιτοποιούμεθα. τοῦτο γὰρ κουφότατον τῶν σιτοποιικῶν ὀργάνων. Alibi pro cibū ſumo,
id eſt σιτοῦμαι epulor. quod ipſum interdum accuſatiuo iūgitur. Idem, Σι-
Σιτοποιῶ. τία δὲ σιτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα. Σιτοποιῶ, vt δειπνοποιῶ, paſco, alo, accu-
ſatiuo. Idem in IIII. παιδείας, Πρῶτον μὲν γὰρ νῦν οὐκ ἂν φυλάττεσθαι οὐδὲ φυλάτ-
τειν τούτους ἡμᾶς δέοι, οὐδ' ἂν σιτοποιεῖν τούτους. οὐ γὰρ λιμῷ γε δήπου ἀποκτενοῦμεν αὐτούς.
Ὀψοποιοῦμαι. Ὀψοποιοῦμαι, edulium cōficio, opſonium apparo. Idem in III. ἀπομνημ.

Ἄλλοι δέ ποτε τὴν συνδειπνωνίδων ἐπὶ τῷ ἐνὶ ψωμῷ πλεόνων ὄψων γευόμενον, ἆρα γένοιτ' ἂν ἔφη πολυτελεστέρα ὀψοποιΐα ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη, ἢ ἣν ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίων, καὶ ἅμα παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ στόμα λαμβάνων; Δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum, aut tranſitum, aut receptum facio. Idem alibi, Μεμνῆσθαι δὲ κἀκεῖνο χρὴ μήποτε ἐπὶ τοὺς κρείττους ἢ αὐτὸς ὄπισθεν ἵπποις δυσβατοποιούμενον. οὐ γὰρ ὅμοιον φεύγοντι καὶ διώκοντι σφαλῆναι, hoc eſt equis receptum difficilem facientem. Ἐξιδιοποιοῦμαι, mihi vendico. Athen. Ὁρῶν αὐτὸν ἐξιδιοποιούμενον τὴν μοναρχίαν, ἀπέκτεινεν. Idem lib. x v, Λαβὼν δὲ παρ' ἐμοῦ ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων Ἡφαιστίων, ἐξιδιοποιήσατο τὴν λύσιν, καὶ σύγγραμμα ἐξέδωκεν ἐπιγράψας περὶ τοῦ παρὰ Ἀνακρέοντι λυγίνου στεφάνου, id eſt tanquam à ſe inuentum edidit, ac ſibi laudem tribuit libro edito. ἀντὶ ἑαυτῷ περιεποιήσατο. vt Synesius, Τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι, alienam rem ſibi aſſerere, id eſt προσαποιήσασθαι, de quo ſuperius dictum eſt. Ἐξιδιοποιοῦμαι etiam eſt occupare. Idẽ Xenoph. Ἐκ δὲ τούτου οἱ τριάκοντα ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγήν. Dicitur etiam Ἐξιδιάζομαι. Strabo lib. vltimo, Ἔφθη γὰρ τὸ σῶμα ἀφελόμενος Περδίκκαν ὁ τοῦ Λάγου Πτολεμαῖος, κατακομίζοντα ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἐκτετραμμένον ταύτῃ κατὰ πλεονεξίαν, καὶ ἐξιδιασμὸν τῆς Αἰγύπτου. Significat etiã amicum mihi peculiarem reddo, priuatim familiarem mihi facio. Xenoph. in v i i. παιδείας, Ἔπειγε μέντοι ἐξιδιώσω με, καὶ παρὰ σοὶ ἐκέλευσας μένειν, ἤδη περιβλεπτος ἦν, ὅτι μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. ἀντὶ ᾠκειώσω. Hoc enim etiam Οἰκειοῦσθαι dicitur voce paſſiua. Greg. εἰς Ἀθανάσ. de magnete lapide, Ἀρρήτῳ φύσεως βίᾳ τὸν σίδηρον ἕλκουσα, καὶ τὸ στερρότατον ἐν ὕλαις οἰκειουμένη. Idem ἐν τῷ εἰς τὸν ἅγιον Κυπριανόν, Μαρτύρων τιμαῖς ἐπιτέρπομαι, καὶ ἀθλητῶν αἵμασιν ἐπαγάλλομαι, καὶ ἄλλων μὲν τὸ κρατεῖν καὶ οἱ ἆθλοι, ἐμοὶ δὲ οἱ στέφανοι. τοσοῦτον προσαρπάζω τὴν εὐχοσμίαν, καὶ οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα, id eſt ἰδιοποιοῦμαι, mihi vendico, mea eſſe contẽdo. Herodianus pro auctorare, & ſibi obæratũ reddere, vel beneficio obſtrictum, ſæpe vtitur. vt in eo loco, Πάντων δὲ θεραπευόντων τὸν Πλαυτιανόν, ὁ χιλίαρχος πλείονι θρησκείᾳ ᾠκειοῦτο ἐκεῖνον. Dicitur interdum Οἰκειῶ actiua voce. Χίων μάτεισι, ἣν γὰρ ψυχὴν οὐδὲ τὸ περιέχον σῶμα ᾠκείωσε τῇ ἑαυτῆς δουλείᾳ, ταύτῃ τινὰ οἰκονομίαν ἐμβλέψειν δοκεῖς κεχωρισμένην τοῦ σώματος; Inde Προσοικειῶ pro accõmodo, aſciſco. Plut. Προσῳκειοῦ δὲ ἑαυτὸν Ἀντώνιος Ἡρακλεῖ κατὰ τὸ γένος, καὶ Διονύσῳ κατὰ τὸν τοῦ βίου ζῆλον, aſciſcebat & adoptabat. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Καὶ τί δεῖ πάσας ἀπαριθμεῖν τὰς προσηγορίας, ὅσας ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν, ἣν ἤ τις ἄλλην οἰκειοῦσά τε καὶ προσάγουσα; Περιποιοῦμαι præter id quod dictũ eſt, etiam τὸ κτῶμαι ſignificat, & comparo, quæro, emereor. Demoſth. Τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας παρὰ θεῶν περιποιήσασθαι ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισί. Περιποιῶ autẽ voce actiua tueor & ſeruo ſignificat. Lyſ. Καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησε. Thucyd. Οἱ δὲ εἰσελθόντες περιεποιήσαντο τὸ χωρίον. Themiſt. lib. 2. de Anima, docẽs τὸ οὗ ἕνεκα duplex eſſe, ὥσπερ ἐπεὶ ἰατρικῆς τὸ μὲν ἡ ὑγίεια, ᾧ δέ, ὁ κάμνοντι, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει τὴν διπλόην ταύτην θετέον τοῦ τέλους, καὶ οὗ μὲν ἐστι, ῥητέον τοῦτο εἶναι τὸ θεῖον καὶ ἀΐδιον· ᾧ δέ, τοῦτο εἶναι τὸ ἔμψυχον, καὶ τὸ ἐν γενέσει. τοῦτο γὰρ περιποιῆσαι βούλεται εἰκόνα θειότητος καὶ ἀϊδιότητος ἡ φύσις καθόσον δύναται, id eſt κτήσασθαι, quærere & comparare: quod ſuprà περιποιήσασθαι dixerat, καὶ γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν δι' αὐτὴν αἱρεῖται, καὶ ὥστε ἑαυτῷ ταύτην περιποιήσασθαι. Περιποιού-

Margin notes: Δυσβατοποιοῦμαι. — Ἐξιδιοποιοῦμαι. — Περιποιοῦμαι. — Ἐξιδιοῦμαι. — Ἐξιδιάζομαι. — Οἰκειοῦμαι. — Οἰκειῶ. — Προσοικειῶ. — Περιποιοῦμαι. — Περιποιῶ.

μένον etiam dicitur arte ſingulari & induſtria factum, hoc eſt περιττῶς πεποιημένον. Theophr. Ἐν δὲ Ἀσίᾳ φασὶν, οὐκ ἐκπλήττοντες τὴν δᾷδα, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δένδρου περισκάψαι, φέροντες ὄργανόν τι περιπεποιημένον. Περιποιεῖσθαι etiam ſic accipitur vt περιτρέπειν, de quo alibi dictum, hoc eſt in contrarium & præpoſterè facere. Phalaris Μεσσηνίοις, Πολύκλειτον ὡς πυνθάνομαι τὸν ἰατρὸν ἡμῶν μέμφεσθε, ὡς προδότην τῆς Ἀκραγαντίνων βοηθείας γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου, καὶ δὴ ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε, id eſt præpoſterè interpretamini. Ὑποποιοῦμαι etiam eſt ferme περιποιοῦμαι, id eſt mihi auctoro, ad auctoritatem meam fidémque traho. Greg. in I. κατὰ Ἰουλ. Ὑποποιεῖται δὲ τὸ στρατιωτικὸν, τὸ μὲν δι' ἑαυτοῦ, τὸ δὲ διὰ τῶν ἐν τέλει· τὸ μὲν τῶν τιμῶν ἡττώμενον, τὸ δὲ ἁπλότητι παρασυρόμενον. Idem, Λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμογλώσσοις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπιχειρεῖ. Demoſth. περὶ παραπρ. Ὁ δὲ μετεπέμπετο τοὺς Λακεδαιμονίους, πάντα τὰ πράγματα ὑποσχόμενος πράξειν ἐκείνοις, ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσωνται, hoc eſt οἰκειώσωνται, ſibi concilient. Ariſtotel. in V. πολιτικ. Θατέρου γὰρ ἀποδημοῦντος, ἑταῖρος ὢν τις τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ ὑπεποιήσατο, dicto audiẽtem ſibi reddidit. Eſt enim ὑποποιεῖσθαι etiam ὑπὸ ἑαυτῷ ποιεῖσθαι. Ἀποποιοῦμαι econtrario ſignificat repudio, non admitto, improbo: renuncio alicui amicitiam. Philopon. in Proclum lib. 2. de diſcordia Ariſtotelis cum Platone loquẽs, Καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιήσασθαι τῶν Πλάτωνος, ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν. Et lib. V, ἀλλ' ὅσον χρήσιμον εἰς σημασίαν τῶν νοουμένων λαμβάνοντες, εἴ τι ἀνοίκειον τῆς τοῦ νοουμένου φύσεως συνεμφαίνεται, τοῦτο ἀποποιούμεθα. Plutarch. in Sympoſ. τῶν σοφῶν, Ὡς ἄρα ὁ Χίλων διαλύσαιτο τὴν Σόλωνος φιλίαν καὶ ξενίαν, ὅτι τοὺς νόμους ὁ Σόλων ἔφη μετακινητοὺς εἶναι. Καὶ ἐγὼ, γελοῖος ἔφην ὁ λόγος. οὕτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον αὐτοῖς νόμοις, ὅλην μετακινήσαντα τὴν πολιτείαν αὐτοῖς νόμοις. Significat etiam abdico. Baſil. homil. VIII. de aquila loquens quæ alterum pullum ſuum nido exturbat, Διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἐπίπονον ἀποποιούμενος ὃν ἐγέννησεν. opponitur enim τῷ οἰκειοῦμαι. Idem ad Epiſcopos Italiæ, Ἐπεὶ οὖν οὐ δύναται ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶν εἰπεῖν, χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω, πάντως οὐδὲ ὑμεῖς ἀνέξεσθε ἀποποιήσασθαι ἡμᾶς, reiicere nos, & alienos à vobis facere. Σκηνοποιῶ & σκηνοποιοῦμαι. Greg. εἰς τὰ γενέθλια, Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς θρύψεως. Herodian. Ὕλαι δὲ ἀνάδενδροι περὶ αὐτοῖς, ὅθεν ξύλων οὔσης εὐπορίας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται, tabernacula excitãt, domos coagmẽtant. Σεμνοποιοῦμαι. Greg. Τιμιώτερα ταῦτα τῆς Σωκράτους φιλοκαλίας, κἂν σεμνοποιῆται ταῖς ἐπινοίαις. Significat grauiter ſe habere, in grauitatem ſe cõponere, honeſtos & ſpecioſos mores præſeferre, & σεμνύνεσθαι. Φανεροποιῶ voce actiua dicitur, vt permulta alia ab eodẽ verbo compoſita. Σκευοποιῶ, ἀγνοποιῶ, σωματοποιῶ, κοσμοποιῶ, πολεμοποιῶ, εἰρηνοποιῶ, ὁδοποιῶ, ἠθοποιῶ. Σωματοποιῶ, in vnũ corpus cogo. In præfatione Pandectarũ, Διόπερ πάσας ἡμεῖς τὰς τῶν νόμων πραγματείας σωματοποιησάμενοι ἐν τεύχεσιν ἓξ συνεκεφαλαιώσαμεν. Sic apud Polybiũ σωματοποιεῖν τὰ ἔθνη, quãdo multæ vrbes in vnũ populi nomen coeũt. Significat etiã corroboro, βεβαιῶ, denſo. Ariſtot. περὶ κόσμου, Σωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα πνεύματα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων, validiores fiunt. Σωματοποιεῖν etiam eſt corpulentum reddere, & pleniorem habitudinẽ re-

creare. Polyb. lib. I I I, Διὸ γενόμενος ἐγκρατὴς χώρας εὐδαίμονος, ἐσωματοποίησε μὲν τοὺς ἵππους, ἀνεκτήσατο δὲ τά τε σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν. quare pro roborare, vt diximus, & confirmare ponitur, vt apud eundem de Fabio Maximo, Βουλόμενος τὰς τῶν ἰδίων δυνάμεων ψυχὰς προηττημένας τοῖς ὅλοις, διὰ τῶν κατὰ μέρος προτερημάτων καταβραχὺ σωματοποιεῖν καὶ προσλαμβάνειν. Σωματοῦσθαι *Σωματοῦμαι.* eſt in corpus ire, vt Quintilianus loquitur, hoc eſt corpulentum fieri & concreſcere. Sic Theophraſtus ὅπους σωματωθέντας dixit, qui in corpus coacti ſunt. Σωματεμπορεῖν de mangonibus Strabo dixit, qui corpora hoc *Σωματεμπορῶ.* eſt ἀνδράποδα venditant & emptitant. & Σωματέμποροι ὁ ἀνθρωποκάπηλος. *Σωματέμποροι.*

Σκευοποιῶ, fabricor, κατασκευάζω. Plutarch. Ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο. Idem *Σκευοποιῶ.* Σκευοποίημα vocat ſcenicum habitum & inſtrumentum. Πολεμοποιῶ, bellũcieo, paci aduerſor. *Σκευοποίημα.* Xenoph. in v. ἑλληνικῶν, Λαμβάνων τουτονὶ Ἰσμηνίαν ὡς πολεμοποιοῦντα. Cui opponitur Εἰρηνοποιῶ, & Εἰρηνοποιὸς pacificator. Idem in ſexto, Ὅταν δ' ἡσυχίας ἐπιθυμήσῃ, εἰρηνοποιοὺς ἡμᾶς ἐκπέμπει. Κοσμοποιεῖν de Deo *Κοσμοποιῶ.* dicitur mundi opifice à Philone, & Κοσμοποιΐα liber eſt Empedoclis, cuius *Κοσμοποιΐα.* meminit Ariſtoteles ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικά. Κόσμος eſt rerum coagmenta- *Κόσμος.* tio compoſita, concinnéque digeſta: cui Ἀκοσμία opponitur, hoc eſt con- *Ἀκοσμία.* geries confuſa & incondita, apud eundem περὶ κόσμου. Plato in Gorg. Φασὶ δ' οἱ σοφοί, ὦ Καλλίκλεις, καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν, καὶ θεούς, καὶ ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν συνέχειν καὶ φιλίαν, καὶ κοσμιότητα, καὶ σωφροσύνην, καὶ δικαιοσύνην, καὶ τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦσιν, ὦ ἑταῖρε, οὐκ ἀκοσμίαν. Greg. Ἐπειδὴ ἔδει κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνειν. Alibi de chao loquens, Καὶ γὰρ ἔπρεπε τῷ μεγάλῳ φωτὶ τῆς δημιουργίας ἐκ φωτὸς ἄρξασθαι, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἐπέχουσαν τέως ἀκοσμίαν καὶ ἀταξίαν. Ἀκοσμία etiam eſt dedecus, & indignitas, & ſtatus publici perturbatio, cum vnicuique ordini ſuæ vices, ſuáque dignitas non conſtant. Quo verbo Plutarchus ſtatum Reipublicæ tempore belli ciuilis appellauit. Ἀκοσμεῖν eſt *Ἀκοσμεῖν.* flagitioſè viuere Iſocrati in Areopag. quod & Ἀτακτεῖν dicitur, opponitúrque τῷ εὐτάκτως ζῆν. Demoſth. Τίς ἐθελήσει φιλοτιμεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς, ὅταν ὁρῶσι μήτε τοῖς χρηστοῖς καὶ εὐτάκτοις χάριν οὖσαν, μήτε τοῖς πονηροῖς καὶ ἀκοσμοῦσι τιμωρίαν; Significat etiam ἀκοσμῶ, munere meo perperam fungor, vices meas non obeo. vt κατὰ Τιμοκρ. Καὶ καταγινώσκετε δεσμὸν τῶν ἀκοσμούντων, id eſt eos qui imminente expeditione munus ſuum detrectant. Lyſ. Καὶ μηδεμιᾶς συγγνώμης τοὺς ἀκοσμοῦντας ἐν τῷ πολέμῳ, τυγχάνοντας, id eſt λιποτακτοῦντας vel ἀτακτοῦντας. Eſt autem Ἀτακτεῖν ordines non ſeruare, in manipulo, *Ἀτακτῶ.* aut decuria, aut turma ſe non cõtinere, vel militiam detrectare. quo modo Demoſthenes vtitur, hoc eſt in ordinem ſe non redigere. è claſſe ſua ſe ſubducere. Significat etiã inhoneſtè & petulanter ſe habere, flagitioſe viuere. Plut. in Apophth. Θεμιστοκλῆς ἔτι μειράκιον ὢν ἐν πότοις ἐκυλινδεῖτο καὶ γυναιξίν. ἐπεὶ δὲ Μιλτιάδης στρατηγῶν ἐνίκησεν ἐν Μαραθῶνι τοὺς πολεμίους, οὐκ ἔτι ἦν ἐντυχεῖν ἀτακτοῦντι Θεμιστοκλεῖ. Ἀτάκτως incompoſitè atq; inordinatè, *Ἀτάκτως.* vt Cicero de Vniuerſitate tranſtulit. cui opponitur τεταγμένως, συντεταγμένως. Contrà εὐτάκτως, ordinibus ratis & conſtitutis. Κόσμος etiam γυναικεῖος *Κόσμος γυναικεῖος.* mundus muliebris appellatur, quo matrona (vt inquit Vlpianus) mũdior fit, id eſt comptior & ornatior. Κόσμος etiam εὐταξία. Plutarch. Οὐκ

εἶναι κόσμον ἔχειν οὐδὲ τάξιν τὸ πλῆθος. Ariſtot. de Mundo, Τό, τε καλὸν πᾶν ἐπώνυμόν ἐστι τούτου, καὶ τὸ τεταγμένον ἀπὸ τοῦ κόσμου λεγόμενον κεκοσμῆσθαι. Idem de regno Perſarum, Τοσοῦτος ἦν κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν, tam deſcriptæ vices, ordinéſque tam cõſtituti. Εὐκόσμως, τὸ εὐτάκτως, decorè. & Εὐκοσμία, decentia.

Αταξία. Αταξία & ἀκοσμία talis eſt, qualem deſcribit Ouidius in principio quinti Faſtorum, quam in κόσμον καὶ εὐταξίαν vertit maieſtatis exortus.

Κόσμος ἀρχ. Κόσμος etiã eſt magiſtratus apud Creteſes, qui Ephorus apud Lacedæmonios dicitur. Auctor Ariſtoteles in 2. Politic. à quo

Κοσμεῖν. κόσμοι dicti ſunt, qui eum magiſtratum gerebant. Κοσμεῖν autem propriè eſt inconditam rerum congeriem in ordinem redigere, quo modo Deus informem materiam & principia ipſa digeſſit. vnde fit vt κοσμεῖν ſit mundum architectari & conſtruere. Plato in Timæo, Ὅτε δ᾽ ἐπεχειρεῖτο κοσμεῖσθαι τὸ πᾶν, πῦρ πρῶτον καὶ γῆν καὶ ἀέρα καὶ ὕδωρ, ἴχνη μὲν ἔχοντα αὑτῶν ἄττα, παντάπασι μὴν διακείμενα ὥσπερ εἰκὸς ἔχειν ἅπαν ὅταν ἀπῇ τινος θεός, οὕτω δὴ τότε πεφυκότα

Διάκοσμος. ταῦτα, πρῶτον διεσχηματίσατο εἴδεσι καὶ ἀριθμοῖς. Διάκοσμος, digeſtio, diſtinctio, compoſitio ordinata. Syneſ. Τοῦ δὴ θείου παντὸς διακόσμου σκιὰ τὸ ἀνθρώπινον. ἀπὸ

Διακόσμησις. τῆς δὲ διακοσμήσεως. Eſt enim Διακόσμησις, digeſtio, & rata diſtinctio. pro

Deſcriptio. Deſcribere. quo Cicero deſcriptionem dicere ſolet. vt de Natura Deorum, Anaxagoras primus omnium rerum deſcriptionem mundúmque, mentis infinitæ vi ac ratione deſignari voluit. Alibi, Hæc omnis deſcriptio ſiderũ, atq; hic tantus cæli ornatus, & reliqua. Idem, Stellarum inhærentium ita deſcripta diſtinctio eſt, vt ex nota figurarum ſimilitudine nomina inuene-

Διάκοσμος. rint. Dionyſius διακόσμησιν ἐκκλησιαστικὴν vocat. & Διάκοσμον, ordinem ſacerdotum, hoc eſt gradus ſacris cærimoniis operam nauantium & aſcriptorum. In cælo verò διάκοσμον vocat deſcriptionem mentium beatarũ.

Διακοσμεῖν. hoc eſt nouem illos gradus, ordinéſque cæleſtes. Διακοσμεῖν, digerere, deſcribere, compoſitè & ordinatè decoréque coagmentare. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Οὕτως οὖν καὶ τὴν τῶν ὅλων σύστασιν, οὐρανοῦ λέγω καὶ γῆς, τοῦ τε σύμπαντος κόσμου, διὰ τῆς τῶν ἐναντιωτάτων ἀρχῶν κράσεως μία διεκόσμησεν ἁρμονία, vna digeſſit cohærentia & concentu. Idem, Γῆν τε πᾶσαν καὶ θάλασσαν, αἰθέρα τε καὶ ἥλιον καὶ

Κατακοσμεῖ. σελήνην, καὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν διεκόσμησε μία ἡ διὰ πάντων δύναμις. Κατακοσμῶ, cõpono, apto, digero in ordinem. Plato in Politic. Μετὰ δὲ ταῦτα προελθόντος ἱκανοῦ χρόνου, ὁ κόσμος θορύβου τε καὶ ταραχῆς ἤδη παυόμενος, καὶ τῶν σεισμῶν γαλήνης ἐπιλαβόμενος, εἴς τε τὸν εἰωθότα δρόμον τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμούμενος ᾔει, id eſt ratione

Κατακόσμησις. & ordine conſtitutus. Et Κατακόσμησις apud eundem, ordo & digeſtio rerum, & apta compoſitio. Ονοματοποιεῖν, nuncupo. Ariſtot. in 2. Ethic. Ἔστι μὲν οὖν καὶ τούτων τὰ πλείω ἀνώνυμα. πειρατέον δ᾽ ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτοὺς ὀνοματοποιεῖν σαφηνείας ἕνεκα, καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου, id eſt eos certo nomine nũ-

Ηθοποιεῖ. cupare. Ηθοποιεῖν, mores formo, inſtituo moribus. Plut. in Politic. præceptis, Δεῖ δὲ ὥσπερ οἶνος ἐν ἀρχῇ μὲν, ὑπὸ τῶν ἠθῶν κρατεῖται τοῦ πίνοντος, ἡσυχῇ δὲ διαθάλπων καὶ κατακεραννύμενος, αὐτὸς ἠθοποιεῖ τὸν πίνοντα, καὶ μεθίστησιν, οὕτω τὸν πολιτικὸν, &c. Idem alibi, Οὐ γὰρ οἷόν τε τὴν ψυχὴν περὶ τῆς ἀποκινήσεως ἠθοποιεῖσθαι. Hoc Cicero

Informo. informare appellat. vt pro Archia, Vbi exceſſit è pueris Archias, atque ab his artibus, quibus ætas puerilis ad humanitatem informari ſolet, ſe ad

ſcribendi ſtudium contulit. Alibi, Animus bene à natura informatus, id eſt ἠθοποιηθείς. vt Plinius in Epiſt. Nã & informari à me & inſtitui cupit. Eſt enim informare certam morum formam animo imprimere. Quare informationem Cicero vocat notionem à natura animo impreſſam, *Informatio.* hoc eſt prænotionẽ & πρόληψιν, quaſi præſumptã notitiam & anticipatã, in primo de Natura Deorum, Quæ eſt enim (inquit ille) gens, aut quod genus hominum, quod non habeat ſine doctrina anticipationem quandam deorum? quam appellat πρόληψιν Epicurus, id eſt anteceptam animo rei quandam informationem, ſine qua nec intelligi quicquam, nec diſputari poſſit. Informatio etiã eſt ὑποτύπωσις, vt ſuprà diximus, & φαντασία. Impreſſa igitur rei in mente forma, informatio dicitur, ſiue à natura, ſiue à præceptore imprimatur. Et informare verbũ ὑποτυπῶσαι dicitur, quaſi *Ὑποτυπῶσαι.* deliniare, & oculis ſubiicere. & Ὑποτύπωσις huiuſmodi rei deſcriptio. Strabo lib. 2, Πάλιν δ' ἀναλαβόντες ἀπὸ τῆς πρώτης ὑποτυπώσεως, λέγομεν ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη γῆ περίῤῥυτος οὖσα δέχεται κόλπους εἰς ἑαυτὴν πολλούς. Idem alibi, Λοιπὸν εἰπεῖν περὶ τῶν κλιμάτων, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἔχει καθολικὴν ὑποτύπωσιν. & forma eſt ὑπογραφὴ καὶ ὑποτύπωσις. Idem Cic. Cum enim formã Reip. viderim, quale ædificium futurum ſit, ſcire poſſim. Architecti ichnographiam & ſcenographiam vocant. Informare etiam quod Græci dicunt χαρακτηρίζειν, & χαρακτηρισμὸς informatio. nam χαρακτῆρα τῆς φράσεως Cicero in Oratore formam appellat, vt Græci ipſi ἰδέας. Plutarchus de Homero loquens, Οὐκ ἠμέλησε δὲ οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας. Ὃν μὲν γὰρ Νέστορα, ἡδυλόγον καὶ προσηνῆ τοῖς ἀκούουσιν εἰσάγει. τὸν δὲ Μενέλαον βραχυλόγον καὶ εὔχαριν, καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα. ὃν δὲ Ὀδυσσέα πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι τῶν λόγων κεχρημένον, id eſt, oratores informare non neglexit. Eſt autem Χαρακτηρίζειν denotare, inſignire. *Χαρακτηρίζειν. Χαρακτηρισμός.* Dionyſ. περὶ ὄντος καὶ παραδείγ. Ἀρχὴ γάρ ἐστι τῶν ὄντων ἀφ' ἧς καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι, καὶ πάντα τὰ ὁπωσοῦν ὄντα, πᾶσα ἀρχή, πᾶν πέρας, πᾶσα ζωή, πᾶσα ἀθανασία, πᾶσα σοφία, πᾶς ὅρος, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα τοῦ εἶναι ὄντα, πάντα χαρακτηρίζει. hæc enim & alia ab eo enumerata, non per ſe ipſa exiſtentia, vt ſubſtantiæ: ſed in ſubſtantiis contemplabilia, ſubſtantias ipſas intelligibiles informant & inſigniunt. vt ἀθανασία, τάξις, ἁρμονία, σοφία. quemadmodum χρῶμα, σχῆμα, πηλικότης & ſimilia χαρακτηρίζει τὰ αἰσθητὰ καὶ σώματα. Idem ἐν τῷ περὶ ἀρχιερατικῆς, de hoc vocabulo αἰὼν loquẽs, quodnã ſignificatum in ſacroſanctis ſcriptis habeat, Πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἀρχαιότατα, τῇ αἰῶνος ἐπωνυμίᾳ χαρακτηρίζει, καὶ τὸ ὅλον δὲ αὖθις ἔσθ' ὅτε τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου παράτασιν αἰῶνα προσαγορεύει, id eſt denotat & ſignificat. notæ enim, id eſt χαράγματα, rerum ſunt ſignificatrices atque indices. χαρακτὴρ nota, indiciũ: & χαρακτηρίζειν indicare, indicium edere. Euripid. in Hecuba, Δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς, ἐσθλῶν γενέσθαι. id eſt (inquit gloſſema) ὅστις ἐστὶν εὐγενὴς καὶ γένους λαμπροῦ, χαρακτηρίζει ἑαυτὸν καλοῖς λόγοις. εὐγένεια γὰρ δῆλον ποιεῖν εἴωθε τὸν εὐγενῆ καὶ γενναῖον. Ἠθοποιὸς eſt animi *Ἠθοποιός.* formator, & morũ cõcinnator. Columel. in præfatione, Deniq; animi ſibi formatorẽ præceptorẽmq; virtutis è cœtu ſapientiũ arceſſat. Λόγος etiã ἠθοποιὸς eſt oratio morata, vt Quintilianus in quarto appellat, id eſt mores exprimẽs. *Oratio morata.* Nã præterquã planam (inquit) & breuem, & credibilẽ, mora-

tam vult eſſe narrationẽ. Sed in oratione morata debet eſſe omnia cum
Ἠθοποιῶ. dignitate, quæ poterunt. Ariſtot. Ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μάλιστα χρή, hoc eſt mores
inſtituit & facit. Halicarnaſſeus de Lyſia, Ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν τοιαύτην
παρὰ τῶν πραγμάτων λάβῃ, αὐτὸς ἠθοποιεῖ, καὶ κατασκευάζει πρόσωπα τῷ λόγῳ πι-
στὰ καὶ χρηστά, προαιρέσεις αὐτοῖς ἀστείας ὑποτιθεὶς καὶ πάθη μέτρια προσάπτων, id eſt,
mores effingit, perſoniſque congruentes, ac veri ſimiles accommodat, vt
fidem iudicibus faciat. Idem, Κράτιστος δὲ πάντων ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων
κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδοῦναι πάθη τε καὶ ἤθη καὶ ἔργα. ἀποδίδω-
Ἠθοποιΐα. μι οὖν αὐτῷ καὶ τὴν εὐπρεπεστάτην ἀρετήν, καλουμένην δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἠθοποιΐαν.
Ἀνηθοποίητος. ἁπλῶς γὰρ οὐδ' εὑρεῖν δύναμαι παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ πρόσωπον οὔτε ἀνηθοποίητον,
οὔτε ἄψυχον. id eſt, ᾧ μὴ προσῆκον ἦθός τε καὶ πάθος ἀποδίδοται. & infra, Οὐ γὰρ διανο-
ουμένους μόνον ὑποτίθεται χρηστὰ καὶ ἐπιεικῆ καὶ μέτρια τοὺς λέγοντας, ὥστε εἰκόνας εἶναι
δοκεῖν τῶν ἠθῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν ἀποδίδωσι τοῖς ἤθεσιν οἰκείαν, ᾗ πέφυκεν αὐ-
τὰ ἑαυτῶν κράτιστα δηλοῦσθαι, τὴν σαφῆ καὶ κυρίαν καὶ κοινήν, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις συνη-
θεστάτην. ὁ γὰρ ὄγκος, καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν ἀνηθοποίητον, Id eſt, quod enim
vel elatè vel affectatè enunciatur, id omne ſine morum expreſſione affe-
ctuúmque dicitur. Ἀνηθοποίητος etiam dicitur qui moribus eſt incompo-
ſitis & ruſticis, vel petulantibus. Cicero ad Atticũ de fratris filio ſcribens,
Nihil ego vidi tam ἀνηθοποίητον, tam auerſum à ſuis, tam malè moratum,
Ἠθικὸς γρα- tam ineptis moribus præditum. Ἠθικὸς γραφεὺς pictor ethicus, qui non
φεύς. modo iconicas imagines pingit, ſed etiã mores exprimit: hoc eſt ſenſus,
vt inquit Plinius, & motus animi. Ariſtotel. in vltimo Politicôn, Οὐ μὴν
ἀλλ' ὅσον διαφέρει καὶ περὶ τὴν τούτων θεωρίαν, δεῖ μὴ τὰ Παύσωνος θεωρεῖν τοὺς νέους, ἀλλὰ
τὰ Πολυγνώτου, κἂν εἴ τις ἄλλος τῶν γραφέων ἢ τῶν ἀγαλματοποιῶν ἐστιν ἠθικός. Eſt autẽ
Ἀήθης. ἠθικὴ ζωγραφία pictura morata. Contrà verò ἀήθης, quæ mores non expri-
mit, vt μῦθος ἀήθης. Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, Αἱ γὰρ τῶν νέων τῶν πλείστων ἀήθεις τρα-
γῳδίαι εἰσί. καὶ ὅλως ποιηταὶ πολλοὶ τοιοῦτοι, οἷον καὶ τῶν γραφέων Ζεῦξις πρὸς Πολύγνω-
Ἠθογράφος. τον πέπονθεν. ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογράφος, ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ οὐδὲν ἔχει
ἦθος. Ethologi etiam mimi dicti morum & affectuum effictores, de quibus
in Annotationibus ſcripſimus. Eſt etiam harmonia quædam morata, vt
Ariſtoteles in eodẽ libro docet ſtatim poſt verba ſupradicta, Ἐν δὲ τοῖς μέ-
λεσιν αὐτοῖς ἐστὶ μιμήματα τῶν ἠθῶν, καὶ τοῦτ' ἐστὶ φανερόν. εὐθὺς γὰρ ἡ τῶν ἁρμονιῶν διέ-
στηκε φύσις, ὥστε ἀκούοντας ἄλλως διατίθεσθαι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν ἔχειν τρόπον πρὸς ἑκά-
Ὁδοποιῶ. στην αὐτῶν, & reliqua. Ὁδοποιῶ, viam munio, tranſitum præſtruo. Gregor.
Σφηκίαι προδραμοῦνται, ὁδοποιοῦσαι τῷ Ἰσραήλ, τοὺς ἀλλοφύλους ἀνείργουσαι, quaſi
viam præeuntes, & tranſitum aperientes. Ariſtotel. in 1. τῶν μετὰ τὰ φυσικά,
Προϊόντων δ' οὕτως, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς, καὶ συνηνάγκασε ζητεῖν, res
ipſa eos produxit, & progredi coegit. Herodian. Τὸν δὲ τόπον χειμάρροις ἀνοί-
ξας, ὡδοποίησε. Iungitur etiam accuſatiuo. Damaſcenus de Chriſto orante
loquens, Ὥσπερ γὰρ τὰ πάθη ὑπέμεινεν, ἡμῖν τὴν κατ' αὐτῶν νίκην βραβεύων, οὕτω καὶ
Ὁδοποιοῦμαι προσεύχεται ἡμῖν ὁδοποιῶν τὴν πρὸς θεὸν ἀνάβασιν. Ὁδοποιοῦμαι progredior, pro-
moueo, proficio. Greg. περὶ φιλοπτ. de rebus proſperis & aduerſis loquẽs,
quibus vita humana exercetur, Ἐγὼ δὲ ὀκνῶ κακίᾳ δοῦναι πολλάκις τὴν ἐν τέλει κό-
λασιν, ἢ εὐσεβείᾳ τὴν ἄνεσιν, ἀλλ' ἔστι μὲν ὅτε καὶ πρός τι χρήσιμον, ἢ κακίας ἐγκαταλειπομένης

δυσπαθεία τῆ πονηρῶν, ἢ ἀκρίτης ὁδοποιουμένης εὐπαθεία τῆ βελτιόνων. οὐκ ἀεὶ δ' οὐδὲ πάντως. ὁδοποιεῖσθαι oppoſuit τῷ ἐγκόπτεσθαι, id eſt interpellari, interrũpi quominus ad exitũ perueniat, & curſum intercidi, τὴν ὁδὸν ὑποτμηθῆναι. Ὁδοποιός, Ὀδοποιός.
magiſtratus Athenis, qui Latinè viator dici poteſt, apud Demoſthenem κατὰ Κτησιφ. & in exercitu, qui viam muniunt exercitui, apud Xenophontem in ſexto παιδείας, ὁδοποιοὶ vocantur. Gregorius περὶ ἀνθρώπου, vt Damaſcenus, vſus eſt. Εἶτ' ἐπὶ τούτοις ὁ κύριος ὑπερβαίνει τῷ θαύματι, καὶ δι' ὑψηλοτέρας δυνάμεως ὁδοποιεῖ τοῖς ἀνθρώποις τὴν περὶ τῆς ἀναστάσεως πίστιν, id eſt viam ad fidem reſurrectionis adipiſcendam munit, aditum ad fidem patefacit.

Ἀπὸ τοῦ φέρω adnotauimus voce paſſiua, σιδηροφοροῦμαι vt σιδηροφορεῖν, δυσφοροῦμαι, κυκλοφοροῦμαι, τυμπανοφοροῦμαι. Thucydid. in primo, Τό, τε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λῃστείας ἐμμεμένηκε. πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει, id eſt gladios & enſes geſtabat olim. Ariſtotel. in ſecũdo Politicôn, Ἐσιδηροφοροῦντό τε γὰρ οἱ Ἕλληνες, καὶ τὰς γυναῖκας ἐωνοῦντο παρ' ἀλλήλων. Σίδηρος enim καὶ σιδήρειον gladium ſignificat, quo Syneſius vſus eſt. Xenoph. in III. παιδείας, ὁ δ' ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάλλεσθαι, τοῦτό πως ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τι καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ, δυσφορούμενος ἀνέτειλε, præ impatientia contriuit. Idem, Ἐπεὶ δὲ ὁ λοχαγὸς αὖθις ἀνεχάζετο, ἐδυσφόρουν. Sic dicitur voce paſſiua vt ἀπορῶ-
μαι, vt εὐθυμοῦμαι, pro alacri animo ſum, & gaudio perfuſus, quo idem Εὐθυμοῦμαι.
auctor vſus eſt in ſeptimo ἑλληνικῶν. Et alibi ſæpe pro hilariter viuere, Ἐκκομίσαντες εὐωχοῦντο καὶ εὐθυμοῦντο. Ariſtot. in 2. Rhetoricôn, Ὀργίζονται δὲ καὶ τοῖς ἐπιχαίρουσι ταῖς ἀτυχίαις, καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀτυχίαις. Plutarch. in Sertorio, Εὐθυμεῖσθαι παρακαλῶν ὡς ἀγαθόν τι πεισομένους. Διευθυμοῦ- Διευθυμοῦμαι.
μαι. Baſil. περὶ εὐχαριστίας, Ἐξ ὧν χαίρειν καὶ διευθυμεῖσθαι πλέον ἀδύνατον, ἢ τὸν ἀποτηγανιζόμενον μὴ ἀλγεῖν. Idem, Εἰ δεῖ ἤδη τις τοῖς ἀλλήλοις πρέπει κατάστασις, πλὴν τοῦ χαίρειν καὶ διευθυμεῖσθαι ὅτι ἠξίωνται παρεστάναι θεῷ. Vt εὐπορεῦμαι, vt εὐχειροῦμαι. Εὐχειροῦμαι.
Athenæus lib. VI, Περίεργοι δὲ οὕτως ὀλιγοδεεῖς ἦσαν οἱ τὴν Ἰταλίαν κατοικοῦντες, ὥστε καὶ καθ' ἡμᾶς ἔτι, φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, οἱ σφόδρα εὐχειρούμενοι τοῖς βίοις, ἦγον τοὺς υἱούς, ὕδωρ μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ πίνοντας, ἐσθίοντας δ' ὅ, τι ἂν τύχοι, id eſt qui maximè copioſiſſimi rebus ad vitam neceſſariis erant, tamen liberos abſtemios alebant. vel qui loca maximè opportuna colebant ad quærenda vitæ neceſſaria, & quibus abundè vacabat vitæ neceſſaria comparare. Εὔχειρον etiam dici- Εὔχειρον.
tur, pro eſt mihi ocium, mihi vacat hoc agere. Lucianus, Τῆς ἀνάγκης ἀφέντες ηὐχείρουν ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων. Simile eſt Εὐχρηστοῦμαι. Athenæus li- Εὐχρηστοῦμαι.
bro VII, Ὁ δὲ Μούκιος παρὰ τῶν εὐχρηστουμένων ὑπ' αὐτοῦ ὠνούμενος, πρὸς τὸν αὐτὸν τόπον ἐποιεῖτο τὴν διατίμησιν, ab iis quibuſcum commodè egerat, quos commodis affecerat, & qui ei erãt obnoxii. Sic Plutarchus in Apophthegmatis, Τῶν δὲ Ἀθηναίων αὐτὸν περιυβριζόντων, τί κοπιᾶτε εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι; qua de cauſa eos laceſſitis, ab iiſdem ſæpius commodè tractati? hoc eſt cur faſtiditis eos qui ſæpe cõmodis veſtris ſeruierunt? & nouos ſemper adminiſtratores quæritis? de Themiſtocle loquẽs. Di-
citur etiam Εὐχρηστεῖν, pro commodè vti, in commodum ſuum vertere. Εὐχρηστεῖν.

Κυκλοφοροῦμαι Ariſtotel. Καθάπερ ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας, verſata Κυκλοφοροῦ-
ſphæra. ſed eſt ſignificatio paſſiua à verbo κυκλοφορεῖν, vt κυοφορεῖν, καὶ κυοφοροῦ- μαι.

Κυοφορῶ. μαι. κυοφορεῖ γὰρ ἡ γυνὴ, id eſt fert vterum. ἀντὶ τοῦ ἐγκυμονεῖ, καὶ κυεῖ, καὶ ἐν γαστρὶ
Κυοφοροῦμαι. ἔχει. κυοφορεῖται δὲ τὸ κυούμενον, id eſt geſtatur infans in vtero. Lucianus, ἣν γὰρ
Κυκλοφορητι-κός. αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ παιδίον ἴσα ἐργάσεται οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. Κυκλο-
φορητικὸς, verſatilis Plutarcho. Κυκλοφορία ἡ κυκλοφορητικὴ κίνησις, Ariſtoteli
Ὁπλοφορῶ. in nono τῶν μετὰ τὰ φυσικά. Δορυφορῶ & Ὁπλοφορῶ cum accuſatiuo con-
ſtruuntur, pro cingo latus, & in modum ſatellitis comitor & ſtipo. Plu-
tarch. Τοσαύταις μυριάσι πεζῶν καὶ χιλιάσι ἱππέων ὁπλοφορούμενοι βασιλεῖς, ἀντὶ τοῦ
Τυμπανοφο-ροῦμαι. δορυφορούμενοι. Τυμπανοφορουμένη paſſiua voce dicitur. Athen. lib. XII. de
Μητραγυρτῶ. Dionyſio tyranno eiecto, Αὐτὸς δὲ Διονύσιος τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανο-
Μητραγύρτης. φορούμενος, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψε. Sunt autem Μητραγύρται qui ſtipem
cogebant matri deorum tympana geſtãtes: quales hodie cæcos videmus
veſtibulatim tympana pulſantes, & canentes. οὕτω γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς
Ἀγυρμός. μετ᾽ ᾠδῶν προσαιτοῦντας, ἔστιν ὅτε εἴδωλα συμπεριφέροντας. ὅθεν καὶ Ἀγυρμὸς ἀντὶ
πτωχείας λέγεται. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες ſignificantur, na-
tióque hominum præſtigiatrix, & circulatrix, & flagitatrix ſtipis. Plato
in ſecundo de Repub. Ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν
ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκη-
μά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ᾽ ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, καὶ ἐάν τιν᾽ ἐχθρὸν
ἐπαμεῖναι θέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει, ἐπαγωγαῖς τισὶ
καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς ὥς φασι πείθοντές σφίσιν ὑπηρετεῖν. Hos intelligi voluit
Satyrographus cum inquit in ſexta Satyra, Ecce furentis Bellonæ ma-
triſque deûm chorus intrat, & reliqua. Et infra, En animã & mentẽ cum
qua dii nocte loquũtur. Cicero de Legibus libro ſecundo citat verba hæc
Stipem cogere. duodecim tabularum, Præter Ideæ matris famulos, eóſque iuſtis diebus,
ne quis ſtipem cogito, ἔξω τῶν μητραγυρτῶν, καὶ τούτων ἀποτεταγμέναις ἡμέραις. Idẽ
inferius, Stipem ſuſtulimus, niſi eam quam ad paucos dies propriam
Ideæ matris excepimus. implet enim ſuperſtitione animos, & exhaurit
Ἀγυρμὸν ποιεῖν, ἢ ἀγύρειν. domos. Ἀγυρμὸν ποιεῖν eſt quod Cicero dicit ſtipem cogere, καὶ ἀγυρμὸν ἀ-
Παρθεναγύρ-. γείρειν. Hodie Παρθεναγύρται ſunt, qui confratriæ poſcere vulgò dicuntur
diuæ Mariæ. Sunt etiam qui diuo Rocho, qui Sebaſtiano, qui aliis etiam
diuis ſtipem cogunt: quique epulones potius diuorum ſunt quàm cul-
tores. Φρατρίαι fortaſſe ſunt, à quibus id vocabulum lingua vernacula
mutuata eſt. Et εἰς τοὺς φράτορας εἰσάγεσθαι, eſt in eam ſodalitatem adoptari.
ἀπὸ τῶν φρεάτων, id eſt à puteis nomen ductum, qui communes erant in-
ter phratoras. Διφροφορῶ actiua voce dicitur, vt δωροφορῶ, ξιφηφορῶ, ψη-
φοφορῶ, στεφανηφορῶ, δαφνηφορῶ, σκευοφορῶ, τοξοφορῶ, ῥαβδοφορῶ, ἐκφυλλοφορῶ.
Herodian. lib. VI, Πάντες γὰρ διὰ τὴν οὖσαν στάσιν τε καὶ ταραχὴν, οἱ μὲν φανερῶς, οἱ
Ξιφηφορῶ. δὲ κρύβδην ἐξιφηφόρουν, ἀμυντήρια δῆθεν φέροντες ἑαυτῶν. Alibi, Περιεστῶτες
Ξιφηφόρος. ἐκ τούτοις ξιφηφόρους, id eſt ſicarios. Eſt enim ξίφος ὑποκόλπιον, quæ Latinè ſica
dicitur. & Ξιφηφόρος, ſicarius. Plutarchus ἐγχειρίδιον καὶ ξίφος vocat pugionẽ,
quo Caſca Cæſarem percuſſit. Herodian. Οἱ δὲ τοὺς στρατιώτας ἔχοντας τὰς χεῖρας
ὑποκαθημένας τοῖς ἐφεστρίσι, παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις. ξίφεσιν οἷς ἐπεφέροντο ὑ-
Ξιφήρης. ποκολπίοις. Ξιφήρης eſt ὁ προχείρως ἔχων τὸ ξίφος, manu tenens pugionem, &
ſtringendi occaſionem expectans. Idem libro quarto, Τὸ δ᾽ οὖν πλεῖσταιον

ἐπῆλθέ μοι παρὰ τῇ μητρὶ ὄντι, ξιφήρεις ἔχων τινὰς ἐς τοῦτο παρεσκευασμένους. ὅπερ ἐγὼ παρεμηνία πολλῇ καὶ ἀγχινοίᾳ συνεὶς, ἠμυνάμην ὡς πολέμιον. Alibi, Νεανίσκοι ξιφήρεις σὺν παντὶ τῷ πλήθει βιασάμενοι. ἀντὶ τοῦ παρέχοντα ἔχοντες τὰ ξιφίδια. Lucian. de Perſeo, Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην. Ipſe Herodianus, Πρόκωπα ἔχοντες τὰ ξίφη, ad capulum manu admota. Idem tamen libro ſeptimo aliter dixit, Ἡσυχάζοντι παρεσπάξας, ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιὰν, ἔλεξε πρὸς αὐτὸν τοιάδε. vbi etiam fortaſſe πρόσκωπον dici poſſet. Eſt enim πρόσκωπος ὁ ἐπίκωπος καὶ ἐπήρετμος, ad remum ſedens, remum manu tractans. Lucian. Οὐδέποτε ἐκέλευσέ σε ἢ ἀντλεῖν, ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ξιφήρης autem ſic dicitur vt Κωπήρης, id eſt nauta remum tenens. Alciphr. Ἀφεὶς δὲ καὶ ἡμᾶς, αὐτὸς τῷ σκάφει ᾤχετο ἐπὶ λέσβον κωπήρης, hoc eſt πρόσκωπος. Δασμοφορῶ, tributũ pendo. Δασμολογῶ verò colligo pecuniam à multis. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Καὶ δίδωσιν αὐτῇ τἀργύρειον, ὅπερ παρὰ τῶν ἄλλων ἐραστῶν ἐδασμολόγησεν, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. Dicunt etiam Δασμολογῶ σε, vt εἰσπράττω. Iſocrates in Areopagit. Καίτοι χρὴ τοὺς φύσει καὶ μὴ διὰ τύχην μεγαλοφρονοῦντας, τοιούτοις ἔργοις ἐπιχειρεῖν μᾶλλον, ἢ τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν, id eſt ab eis tributa exigere. vt Φορολογῶ. Polyb. in 1. hiſt. de Mamertinis, Καὶ πολλὰ μέρη τῆς σικελίας ἐφορολόγουν. Πρόκωπος. Πρόσκωπος. Κωπήρης. Δασμολογῶ. Φορολογῶ.

Σκευοφορεῖν calonum eſt & iumentorum apud Xenophontẽ, & σκευοφόρα κτήνη τε καὶ ὀχήματα apud Herodianũ. Σκευοφορεῖσθαι eſt militum, qui calonibus & iumentis ſarcinariis vtuntur. Plutarch. Ἐξήλαυνε δὲ χιλίαις σκευοφορουμένους καμήλοις. Eo modo quo ναυπηγοῦμαι, & ſimilia, de quibus ſuprà diximus. Φυλλοφορεῖν eſt eiicere & expellere. & Ἐκφυλλοφορεῖν, quod per frondium ſigna fiebat, hoc eſt ſenatu vel ordine mouere. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ καταγνοῦσα τουτονὶ ἀδικεῖν, καὶ ἐκφυλλοφορήσασα δικαστηρίῳ παραδῷ, δότε τὴν δωρεὰν αὐτοῖς. Idem, Μετὰ ταῦτα ὡς ἐπανῆλθεν ἡ βουλὴ εἰς τὸ βουλευτήριον, ἐξεφυλλοφόρησεν αὐτόν, id eſt è ſenatu mouendum eiiciendúmque cenſuit & iudicauit. Φύλλοις γὰρ ἐψηφίζοντο οἱ κατὰ δήμους δικάζοντες, οἷς ἐπέγραφον εἴ τις ὡς παρέγγραπτος ἐκρίνετο. καὶ τὸ καταγνῶναι ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφορῆσαι, vt inquit Pollux. hoc eſt, vt obreptitium è tribu vel populo eiicere. Θεοφοροῦμαι, numine afflatus ſum. Heraclitus de Sibylla, Ἐφέσιοι δὲ οὐδὲ νῦν Ἑρμόδωρον βούλονται ὁρᾶν, ὃν διὰ θεοφορουμένης γυναικὸς ἀληθῆ ἔβλεπε, id eſt quem Sibylla prædixit. Σκευοφορεῖν. Σκευοφοροῦμαι. Φυλλοφορεῖν. Ἐκφυλλοφορεῖν. Θεοφοροῦμαι.

Ἀπὸ τοῦ λέγω, δικαιολογοῦμαι, de quo diximus. ἀκριβολογοῦμαι, σπουδαιολογοῦμαι, σμικρολογοῦμαι, αὐτομολογοῦμαι, κοινολογοῦμαι, διαλογοῦμαι voce paſſiua. Xenoph. libro primo ἀναβάσεως, Εἰ δὲ δὴ πορεύοιτο, καὶ πλεῖστοι μέλλοιεν ὄψεσθαι, προσκαλῶν τοὺς φίλους ἐσπουδαιολογεῖτο, ὡς δηλοίη οὓς τιμᾷ, affectatè loquebatur, & magno ſtudio adhibito. ἔστι γὰρ σπουδαιολογεῖσθαι, τὸ κατὰ διέξοδον ἐπεξιέναι. Significat etiam ſerio loqui. Idem Xenophon in Sympoſio. Alibi in eodem voce actiua dixit. Οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, hactenus ſerio diſputauimus. ἀντὶ τοῦ ἐσπουδάσθη. Opponitur enim τῷ πέπαικται τὸ ἐσπουδαιολόγηται καὶ τὸ ἐσπούδασται. Eſt enim Σπουδάζω ſerio vel ago, vel dico. Plato in Gorgia, Εἰπέ μοι ὦ Χαιρεφῶν, σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει; Apud Xenophontem in Sympoſio ita inquit ὁ γελωτοποιός, Οὐ γὰρ ἔγωγε σπουδάσαι ἂν δυναίμην μᾶλλον ἤπερ ἀθάνατος γενέσθαι, id eſt ſerio loqui. Apud Platonẽ σπουδαστικὸς opponitur τῷ φιλοπαίγμονι, hoc eſt qui ſerio ſermone Τὰ ἀπὸ τοῦ λέγω σύνθετα. Σπουδαιολογοῦμαι. Σπουδάζω.

delectatur. Ariſtoph. Σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν, τὸ σπουδάζειν ἀμελήσας. Σπουδάζω, colo & affecto, accuſat. Galen. lib. ix. Therapeut. Τοὺς μὲν οὖν πολλοὺς τῶν ἰατρῶν οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀμελήσαντας ἤθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι. Idē, Εκατέρας δὲ τὰς ἐπιστήμας ἔργοις μᾶλλον ἢ λόγοις ἐσπουδάσαμεν. Euſtath. Λόγος ἔχει Ατλαντι φοιτήσαντα τὸν Ηρακλέα, σπουδάσαι τὰ οὐράνια. Syneſ. Ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἕρμαιον, καὶ ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, id eſt imprimis colendus
Σπουδαζόμενος. eſt tibi & ante omnia ille amicus à me vobis conciliatus. Σπουδαζόμενος ἀνὴρ vocatur vir gratioſus, & multorũ fauore adiutus. Plutarch. de hiſtrione nobiliſſimo, σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων dixit, hoc eſt πλείστης ἠξιωμένος σπουδῆς. Alibi, Υπὸ πολλῶν σπουδαζόμενος, populi fauore adiutus. Lucian. Ο δὲ Ηφαιστος τὴν Αφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῆς. Alciphr. in Epiſt. Ο μὲν γὰρ οὐχὶ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν, δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος, id eſt à te
Σπουδῆς ἄξιος. amari propter patrocinium. Αξιον σπουδῆς, precioſum, æſtimatum, quod in precio habetur. Plutarch. de Cleopatra, Ενταῦθα συνεφόρει τὰ πλείστης ἄξια
Σπουδὴν ποιῆσαι. σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον. Σπουδὴν ποιῆσαι eſt contēdere, & de aliquo laborare, & diligenter curare. Iſocrat. Τοσαύτην ποιησάμενοι σπουδὴν, ὅσηνπερ τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης. Syneſ. Τὸ σπουδαζόμενον παρά σου κηπίον, Hortulum à te magno ſtudio cultum. Gregor. Ωστε δύο μὲν τὼ αὐτοῦ ταῦτα σπουδαζόμενα, in delitiis habita, magno ſtudio exquiſita, vel expetita. Idem de martyribus loquens, ὧν διπλοῦν τὸ ζῆν, τὸ μὲν, ὑποφορώμενον, τὸ δὲ, σπουδαζόμενον.
Σπουδὴν ποιῶ. Σπουδὴν ποιῶ etiam ſignificat ſerio accipio, ſerio dictum interpretor: quia σπουδὴ opponitur παιδιᾷ. Ariſtoph. βατράχ. Οὐ δήπου σπουδὴν ποιεῖς, ὅτιή σε παίζων Ηρακλέα γ' ἐσκεύασα; Num tandem ſerium eſſe cenſes, & vt ſerium accipis, quòd te ego ludibundè Herculis geſtaminibus ornaui? Σπουδάζειν etiam eſt frugi vitam agere. ὧ ἐναντίον βλακεύειν. Conſtruitur autem variis modis hoc verbum. Σπουδάζω πρός τινα, colo aliquē, faueo alicui, exhibeo me obſequioſum. Demoſth. κατὰ Αριστοκρατ. Οὔτε γὰρ ὑμετέρῳ στρατηγῷ προχείρως ἐναντία θήσεσθαι τὰ ὅπλα ἔμελλεν ὁ Σίμων οὐδ' ὁ Βιάνωρ, πολῖται γεγενημένοι, καὶ ἄλλως ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Σπουδάζω εἰς τὰ σὰ, faueo rebus tuis. Idem κατὰ Μειδίου, Τί λέγεις ὦ μιαρὰ κεφαλή; σὺ τὰ σαυτοῦ παιδία ἀξιώσεις ἐλεεῖν ἢ σε τουσδὶ; ἢ σπουδάζειν εἰς τὰ σὰ τοὺς ὑπὸ σοῦ δημοσίᾳ προπεπηλακισμένους; Σπουδάζω περὶ τούτων, ſolicitus ſum, & accuratè proſequor. Idem, Περὶ δόξης μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων. Alibi, Σπουδάζειν ὑπὲρ τούτων, καὶ προσέχειν τὸν νοῦν. Conſtruitur etiam datiuo. Lucian. Σπουδάζοντες τῇ παρασιτίᾳ, id eſt ſtudentes. Et cum faueo ſignificat. Plutarch. Καὶ τὸν δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ, ἐκείνῳ σπουδάζοντα παρέχων. Dicitur etiam Σπουδάζω περὶ τοῦτο. Athen. Πάντας τοὺς βασιλεύσαντας τῆς Ασίας, σπουδάσαι περὶ τρυφήν. Ariſtotel. Σπουδάζοντες περὶ τὰς χορείας. Xenoph. Κατεχόμενος ἐπὶ τῷ σπουδάζειν περὶ τὰς ἐγγυτάτω ἡδονάς.
Σπουδαστής. Σπουδαστὴς, fautor & factioſus. Greg. Οὔτε γὰρ ἀντιτείνειν εἶχε πρὸς τοὺς ὑβρι-
Σπούδασμα. στὰς, ἢ τοὺς σπουδαστάς. Σπούδασμα, res ſtudioſè affectata. Idem, Τῷ δέ τι δεύ-
Μικρολογοῦμαι. τερον ἔργον καὶ σπούδασμα γίνεται θεραπεύειν τὸν πρόεδρον. Μικρολογοῦμαι, anxiè & ſcrupuloſè circa vilia & ſpernenda occupor. de aſpernabilibus laboro, vel accuratè diſputo. Greg. εἰς ἁγίαν πεντηκ. Αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἱκανῶς ἄλογον κατὰ ψυχὴν ἐρρωμένους, μικρολογεῖσθαι περὶ τὸν ὕπνον. Idem, Αἴσχιον δὲ ἡμῖν ὃ ἐγκαλοῦμεν παθεῖν, ἢ μι-

χρολογίαι καταγνώσκοιζας, αὐδοὺς μικρολογεῖσθαι περὶ τὰ γράμματα. Hermog. περὶ ἰδεῶν tomo 1, Συνθήκη δὲ καθαρὰ, περὶ τὸ μὲν ἡ ἁπλῆ, καὶ μηδὲν περὶ συγκρούσεως τῶν φωνέντων μικρολογουμένη, quæ minimæ rei obſeruationem negligit. Plut. in Cicerone, Πρὸς δὲ τὸν Γέλοπα ἔστιν ἐπιστολὴ αὐτοῦ μικρολογουμένου καὶ μεμψιμοιρῶντος, ὥσπερ ἀμελήσαντα τιμαῖς τινας αὐτοῦ καὶ ψηφίσματα παρὰ Βυζαντίων γενέσθαι, id eſt de ſpernendis honoribus contendentem, aut laborantem. Dicitur & Σμικρολογοῦμαι addito σ. Lucian. Γελοῖον γὰρ εἰ ἐν περὶ ἐσχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογούμεθα, ſi rei paruæ in tanto diſcrimine rationem habeamus. Idem σμικρολογεῖσθαι & λεπτολογεῖν pro eodem poſuit, hoc eſt minuta & ſubtilia diſputare. Apud eum enim Rhetorica cũ dialogo contendens ita inquit, Ἀλλ' οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ εἰ ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον. χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ταῦτα λεπτολογεῖν, καὶ μέγα φρονεῖ ἣν λέγηται ὡς οὐ παντός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τὴν ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. Damaſc. ἵνα δὲ σαφέστερον γένηται τὸ λεγόμενον, λεπτολογήσωμεν τὰ περὶ τούτων, enucleatius explicemus. Μικρολογία eſt magnifacere quod nihili pendẽdum eſt. Lucian. Τί τοῦτο φής; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ τῆς μοιχείας νόμους; Σω. νὴ Δία καὶ πᾶσάν γε ἁπλῶς τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. Et μικρολόγοι ſunt quos Cicero in 1. de Finib. minutos & anguſtos appellat. Alibi exiles & exiguos, vt in Catone, Hoc quidem eſt nimis exiguè & exiliter ad calculos vocare amicitiam. Et rurſum in Finibus, Ita fit beatæ vitæ domina fortuna, quam Epicurus putat exiguã interuenire ſapienti, id eſt μικροπρεπῆ. Vnde verbũ μικροπρεπεύομαι. Syneſ. Herculiano, Ἀλλὰ συνῳδόμεθα φιλοσοφοῦντι, καὶ πραγματευομένῳ τὸ μικροπρεπεύεσθαι. Μικρολογοῦμαι etiam τὸ γλισχρεύομαι, id eſt ſordidè & præparcè rationem ineo, vel tribuo. Plutarch. in Probl. referens verba Alexandri ad Leonidam pædagogum, Ἀπέσταλκά σοι τάλαντα λιβανωτοῦ καὶ κασίας, ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, εἰδὼς ὅτι καὶ τῆς ἀρωματοφόρου κρατοῦμεν, ne vltra præparcè agas & ſordidè cum deis, parcens ſcilicet thuri in ſacrificando, ἵνα μὴ γλίσχρως καὶ φειδωλῶς θύῃς τοῖς θεοῖς. Eſt autem γλίσχρος, ἄγαν φειδωλὸς καὶ ῥυπαρός. Ariſtotel. in 2. Politic. Συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλὴν, ὥστε τρυφᾶν. ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως. Plutarch. Οὐδὲν εὗρεν πλέον οἰκήματος ἑνὸς, γλίσχρως ἕνα δέξασθαι δυναμένου, qui vix & tenuiter vnũ admittere poſſet. Γλίσχρος etiam ſterilis dicitur, & illiberaliter acceptum reddens, vt χωρίον γλίσχρον ab eodem dictum eſt. Arrian. Τὰ ἐπιτήδεια γλίσχρως τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντο, id eſt malignè καὶ φειδομένως. Idem, Κατέβη ἐκ χωρίων γλίσχρων, καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. τῶν τροφῆς απορουμένων. Γλίσχρως etiam eſt nõ promptè, non benignè, non hilariter ſe præbere. Plutarch. Ἀρξαμένου δὲ Πομπηίου καταλέγειν, οἱ μὲν, οὐχ ὑπήκουον. ὀλίγοι δὲ γλίσχρως καὶ ἀπροθύμως συνήεσαν. Eiuſdem generis ſunt qui Κυμινοπρίσται dicuntur, quaſi cymini ſectores. Ariſtotel. in IIII. Ethic. Οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις, οἷον φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι, τῶν δὲ ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. Et paulo poſt, Τούτων δὲ καὶ ὁ κυμινοπρίστης καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μηθενὶ ἂν δοῦναι. Euſtathius autem ita inquit, Κίμβιξ ὁ ῥυπαρὸς, ἀπὸ κιβδήλου φασὶ χρυσίου. καὶ λιμοκίμβιξ δὲ αὐτὸς, καὶ κυμινοκίμβιξ διὰ σμικρότητα. καὶ ῥυπαροκόνδυλος καὶ γλίσχρος.

Σμικρολογοῦμαι.
Λεπτολογῶ.
Μικρολογία.
Γλίσχρος.
Κυμινοπρίστης.
Κίμβιξ.

ἐστὶ δὲ γλίσχρα λέξεις πολλαί. καὶ φειδὸς δὲ φειδωλὸς, καὶ τρυσίβιος παρὰ τὸ καμμύω, ἤτοι τρύων καὶ κακοπαθῶν περὶ τὸν βίον. λέγεται δ' αὖ καὶ κίμβιξ, καὶ γλίσχρος, καὶ κύμινον πρίων, καὶ κυμινοπρίστης. Sunt etiam qui Σκνιφὸν pro eodem dicant, hoc eſt σμικρολόγον καὶ πάνυ ῥυπαρὸν, παρὰ τοὺς σκνίπας, id eſt à volucribus vermiculis. Ariſtotel. Ὁ δὲ δρυοκολάπτης οὐ καθίζει ἐπὶ τῆς γῆς, κόπτει δὲ τὰς δρῦς, τῶν σκωλήκων καὶ τῶν σκνιπῶν ἕνεκεν, ἵνα ἐξίωσι. Exodi octauo ſcniphes vocantur quaſi culices. εἰσὶ γὰρ ζωΰφια κωνωπώδη. Κατασμικρολογῶ voce actiua dixit Hippocrates pro paruipẽdo, hoc eſt σμικρὸν ὑπολαμβάνω ποιοῦμαί τινος, vel potius parcum & illiberalem iudico & exiſtimo. ſic enim ſcribit ad Demagetum, Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, πολλαί γε φησὶν, ἀπειρίαι κόσμων εἰσὶν ὦ Ἱππόκρατες, καὶ μηδαμῶς ἑταῖρε κατασμικρολόγει πλουσίαν τὴν φύσιν ἐοῦσαν, noli exiguè de natura ſentire & malignè, hoc eſt illiberaliter. Ἐλεεινολογοῦμαι cõmiſerationé in epilogo cieo. Hermog. de epilogo loquens, ὑπὸ δὲ τῶν φευγόντων ἀνακεφαλαιουμένων καὶ αὐτῶν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, οὐχ ὁμοίως δὲ χρωμένων, ἀλλ' ἐλεεινολογουμένων τε καὶ πάθη κινούντων. Idem περὶ τῆς ἀμφιβολίας, Καὶ ἅμα ἐλεεινολογήσεται δηλαδὴ πενίαν πρεσβυτικὴν, ἤ τι τοιοῦτον ὁ ὑπὲρ αὐτῆς λέγων. & ἐλεεινολογία, commiſeratio. Idem ἐν τῷ περὶ ἀληθινοῦ λόγου, Ἐν δὲ ἐλεεινολογίᾳ τοῦτο ἥκιστα ἐπιτήδειον. ἐνταῦθα γὰρ, ἐν τοῖς πάθεσι λέγω, καθαρότητος μᾶλλον δεῖ. Idem in eodem, Καὶ πάντα ταῦτα παραπλήσια τοῖς ἐν σφοδρότητι, πλὴν ὅτι οἶκτον κινοίη τις ἐλεεινολογούμενος. Ἀκριβολογοῦμαι, exactè diſcepto, exquiſitè diſputo & æſtimo conſideróque. AEſch. κατὰ Τιμαρ. accuſatiuo iunxit, Ὅσοι μὲν οὖν τῶν ξένων, ἢ τῶν πολιτῶν τῶν ἡμετέρων, κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο τῷ σώματι Τιμάρχου, ἑκὼν καὶ τούτους ὑπερβήσομαι, ἵνα μή τις εἴπῃ ὡς ἄγαν λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Ἀκριβολογοῦμαι etiam eſt exactam ſumptuum rationem ſubduco: quod in vitio ſordium ponitur ab Ariſtotele in quarto Ethicorum, Δαπανήσει δὲ τὰ τοιαῦτα ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ καλοῦ ἕνεκα. κοινὸν γὰρ τοῦτο ταῖς ἀρεταῖς. καὶ ἔτι ἡδέως καὶ προετικῶς. ἡ γὰρ ἀκριβολογία μικροπρεπές. Inuenitur & Ἀκριβολογῶ. Chryſoſt. in VIII. ad Rom. τί φιλοσοφεῖς ἀκαίρως, καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά. Idem paulo pòſt voce paſſiua dixit, λύσωμεν πενίαν τοῖς δεομένοις. κἂν ἐπίθεσιν ποιῶσι, μὴ ἀκριβολογώμεθα. Ἀκριβῶ, diligenter ſcribo, vel indago. Iſocr. Σπανιάσαι μὲν οὐδεὶς φασιν οἱ τἀκείνων ἀκριβοῦντες. Dicitur & Ἀκριβάζω. Libanius Baſilio, Ἴσθι τοίνυν ὡς τὸ μὲν χώρας τοὺς τόπους ἐξακριβάζων. Et Ἀκριβαστὴς, diligẽs indagator & explorator. & Ἀκριβασμὸς, exquiſita examinatio, & perpenſio. Dionyſ. de Eccleſ. hierarch. Ὡς ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ πάσας ἐφορῶντος ἡμῶν τὰς κρυφιωτάτας ἐννοίας, καὶ τῆς ἀκροτάτης καθάρσεως ἐν τοῖς αὐτοῦ παναγεστάτοις ἀκριβασμοῖς, καὶ ταῖς δικαιοτάταις καὶ ἀδεκάστοις κρίσεσιν ὁριζομένης. Solomon in Parabol. Ἐν τῷ τιθέναι θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν αὐτῆς. ſignificans terram mari certis & exactis finibus circunſcriptam. Ἀπακριβῶ, ἐξακριβῶ, διακριβῶ, pro eodem ponuntur, hoc eſt exactè cõpono & abſoluo: omni ope & exacta diligentia efficio, hoc eſt ἀπεργάζομαι. Ariſtotel. in decimo Ethicorum, Ἐξακριβῶσαι δὲ δόξειεν ἂν μᾶλλον τὸ καθ' ἕκαστον ἰδίας τῆς ἐπιμελείας γινομένης. Significat etiam exactè reſpondeo, id eſt ſtatis horis euenio. Idem in VII. de hiſtor. animalium, Καὶ μετὰ τόκους δὲ αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τούτων. οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως, non tamen exactè triceſimo die mẽſtruæ purgationes redeunt omnibus. Idem in decimo Ethicorũ, Τοσοῦτον γὰρ περὶ

Margin notes: Σκνιφός. Σκνίψ. — Κατασμικρολογῶ. — Ἐλεεινολογοῦμαι. — Ἐλεεινολογία. — Ἀκριβολογοῦμαι. — Ἀκριβολογία. Ἀκριβολογῶ. — Ἀκριβῶ. — Ἀκριβάζω. — Ἀκριβασμός. — Ἀπακριβῶ. Ἐξακριβῶ. Διακριβῶ.

γὰρ περὶ αὐτῶν εἴρηται. διαρκελεύωνται γὰρ μεῖζον τοῦ προκειμένου ἐστίν. Ἀνθομολογοῦμαι Ἀνθομολογοῦμαι.
etiam paſſiua voce dicitur, vt ἀνθομολογοῦμαι, καὶ διομολογοῦμαι, pro conſtituo,
paciſcor. cuius verbi exempla ſatis multa ſunt apud Suidam, diximúſque
de eo ſuperius. Greg. aliter, Μετὰ Συμεὼν ἐναγκαλισώμεθα, καὶ μετὰ Ἄννης ἀνθο-
μολογησώμεθα. Quod ideo dixit quia Lucæ ſecundo legitur, Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ
ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ κυρίῳ. ἀντὶ τοῦ χάριν ὡμολόγει. Sic Polyb. lib. v, Τοῦ
δ' Ἀντιόχου πρὸς αὐτὸν ἀνθομολογησαμένου διότι καὶ δυσαρεστεῖ καὶ φοβεῖται τὸν Ἑρμείαν,
ὁ μὲν Ἀπολλοφάνης εὐθαρσὴς ἐγένετο. Dicunt enim χάριν οἶδά σοι, καὶ γινώσκω, καὶ
ἐπίσταμαι, καὶ ὁμολογῶ, agnoſco acceptam gratiam. Ὁμολογεῖν τὰ χαριστήρια, eſt
vouere & agnoſcere ſe debere. Herodian. Ὡμολόγει δὲ τὰ χαριστήρια, καὶ ἔθυε
σωτήρια. Ἀνθολογοῦμαι, flores decerpo, flores lego. Ariſtot. in i x. de hiſt. Ἀνθολογοῦμαι.
animal. Αἱ δ' ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥσπερ αἱ μέλιτται, ἀλλὰ τὰ πολ-
λὰ σαρκοφαγοῦσαι. Ἀνθολογῶ accuſatiuo iúgitur. Hippocrat. Κραδίᾳ, Πει- Ἀνθολογῶ.
ράθητι δ' ὅμως καὶ τὰς παρὰ λίμναις βοτάνας, θείους πεφυκυίας ἀνθολογῆσαι. Ἀνθίζω Ἀνθίζω.
etiam actiuum eſt, & ſignificat varietate diſtinguo, & multiplici materia
& venuſtate exorno. Halicarnaſſeus in Iſocrate, de rhythmis loqués, Πολ-
λοῖς γὰρ αὐτοῖς ἐχρήσαντο καὶ συγγραφεῖς καὶ ῥήτορες, ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν, id eſt
concinnitatem & nitorem orationi addere. Pauſ. in i. Eliacôn, Τῇ δὲ ἀρι-
στερᾷ τοῦ θεοῦ χαρίεν ἐστὶ σκῆπτρον, μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον. Dicitur & Ἐπαν- Ἐπανθίζω.
θίζω. Lucian. Οἱ δὲ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον χρυ-
σῷ. Inde florida dictio, & dicendi genus floridum. Cic. in Bruto, At eſt flo-
ridior, vt ita dicam, quàm Hyperides, quàm Lyſias. de Phalereo loquens.
Quintilianus de auctoribus primò legendis loquens, Alii minores illos,
quia facilior eorum videbatur intellectus, probauerunt: alii floridius ge-
nus, vt ad alenda primarum ætatum ingenia magis accommodatum, ἀν-
θηρότερον. Ἀνθολογικὰ apud Plinium lib. x x i. libri ſunt de herbis legen-
dis, vt περὶ βοτανολογίας. Hippocr. Κραδίᾳ, Νῦν οὖν, εἰ καί ποτε ἄλλοτε, βοτανολό- Βοτανολογῶ.
γησον ὁκόσα τε καὶ οἷα δύνασαι. Βλαστολογεῖν, & βλαστολογία pars cultus vitium Βλαστολογῶ.
eſt. Theophraſt. in i i i. de Cauſis, Τῶν δ' ἀμπέλων τῶν τελείων ἤδη, πρῶτον μὲν Βλαστολογία.
καὶ μέγιστον ἡ κλάσις. καλῶς γὰρ ἀμπελουργουμένη, εὐβλαστοτέρα, καὶ εὐκαρποτέρα, καὶ
πολυχρονιωτέρα γίνεται. δεύτερον δὲ καὶ τρόπον τινὰ τούτῳ παραπλήσιον, ἡ βλαστολογία.
καὶ γὰρ ἐνταῦθα εἰδέναι χρὴ τὰ ποῖα συμφέρει καταλιπεῖν, καὶ τὰ ποῖα ἀφαιρεῖν. Gaza de-
cacuminationem vertit. Idem, Ἐπεὶ δ' ὅμοιον τούτῳ καὶ ὥσπερ δεύτερον ἡ βλα-
στολογία, δεῖ καὶ ταύτην εὐθὺς ποιεῖσθαι. καὶ βλαστολογεῖν, ὅταν εὐθὺς διαφαίνωσι τὸν καρ-
πόν. Et rurſus, Ἔπειτα πάλιν βλαστολογεῖν περὶ τὸ ἀνθεῖν. Hoc verbo Theophra-
ſtus mihi ſignificare videtur flagellorum lectionem, quæ ſubmittenda &
quæ eximenda ſint, ne vitem exhauriant luxuriante materia: quanquam
Columella nunc cacumina defringere, núc pampinare dixit libro quin-
to, ita vt ex Theophraſti verbis vertiſſe videatur. Παραδοξολογῶ, vt τερα- Παραδοξολογεῖν.
τολογῶ, actiua voce. Hermog. ἐν τῷ περὶ τοῦ πολιτικοῦ λόγου, de poëtis, Περὶ δὲ τού- Τερατολογῶ.
τοις ὅσα περὶ ἀνθρώπων ἢ τινων ἄλλων ζώων παραδοξολογοῦσιν, οἷον ὁ Κάδμος δράκων ἐγέ-
νετο ἐξ ἀνθρώπου. Idem, Μυθικὰ καὶ τὰ ὑπερβαίνοντα ἀνθρώπων φύσιν, καὶ ὑπ' ἐκεί-
νων τερατολογούμενα. Ibidem τερατεύεσθαι pro τερατολογεῖν dixit. Περιαυ- Περιαυτολογῶ.

τολογεῖν, de ſeipſo loqui, vt glorioſi homines ſolent. Plutarch. in Cicerone, Ἡ δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμετρία τῆς περιαυτολογίας ἀκρασίαν τινὰ κατηγορεῖ πρὸς δόξαν. Ταυτολογεῖν, idem dicere. Polyb. in primo, Δῆλον ὡς οὐδὲν μὲν αἱ δόξαι καθήκειν, περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῖς εἰρημένων ταυτολογεῖν. Δεινολογοῦμαι, conqueror, clamito, Dei hominúmque fidem imploro. Plutarch. in Sertor. Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ δεινολογουμένων, εἰ τῶν Ῥωμαίων ἀνθύπατος τέλη καταβαλεῖ τοῖς βαρβάροις ὀλέθροις, μικρὰ ἐφρόντιζε τοῦ δοκοῦντος αἰσχροῦ, καιρὸν ὠνεῖσθαι φήσας. Et itidem Herodot. in primo de Crœſo loquens, Ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τοῦ παιδὸς συντεταραγμένος, ἐδεινολογέετο. Dicitur & δεινὰ ποιοῦμαι, vt alibi dictum eſt. Δεινολογεῖν etiam καὶ δεινοποιεῖν τὸ ἐπιτραγῳδεῖν, crimen amplificare, rem exaggerare. ἀντὶ τοῦ δεινοῦν. ὅθεν Δείνωσις, exaggeratio, cuius meminit Quintilianus in ſexto. Κοινολογοῦμαι communico cum aliquo de quopiam negotio: agito conſilia, ſero colloquia, vt Liuius loquitur. Polyb. lib. 2. hiſt. Κοινολογηθεὶς οὖν διὰ τῶν ἀπορρήτων περὶ τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς νικοφανεῖ καὶ κερκιδᾷ, ῥᾳδίως διὰ τούτων ὁρμὴν παρέσχε τοῖς μεγαλοπολίταις εἰς τὸ πρεσβεύειν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς. Ariſtoteles de arbitris loquens, Κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως, id eſt capita conferunt & inter ſe diſſerunt ante ſententiã. Sic etiam Lucianus & Gregorius vſi ſunt cum datiuo. Σεμνολογοῦμαι, ſpecioſè & grauiter loquor. Demoſth. Σὺ δ' ἐκεῖ προτείνας τὴν χεῖρα καὶ ὑποχών, ἐνθάδε σεμνολογῇ. Ponitur & pro glorior. Baſil. Andronico, Ὅπως οὖν μήτε αὐτὸς ψευσθῇ τῶν ἐλπίδων ἃς ἐφ' ἡμῖν ἔσχε, καὶ ἡμῖν ὑπάρξῃ πρὸς τοὺς ἐνταῦθα σεμνολογεῖσθαι, παρακέκλησο δέσποτα αὐτοπέρβλητε, ἐπινεῦσαι πρὸς τὴν αἴτησιν. verba ſunt deprecatoris, Proinde ne & ille falſus ſit ea ſpe quam in me contulerat, & ego hîc gloriari poſſim, oſtenderéque quid apud te poſſim, ſinito te hactenus exorari domine præſtantiſſime, vt annuas meis precibus. Παρακαλῶ enim nõ modò hortor (ὅθεν Ἀντιπαρακαλεῖν Xenophonti, in diuerſum hortari) ſed etiã oro ſignificat. Greg. Τοῦτο δὲ παρακαλούμεθα, δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, oramus, precamur. Apud Polybium ſæpe legitur de duce milites ad prælium hortante. Παρακαλῶ etiam pro alio precator interuenio, vt aduocatus & patronus. Παράκλητος dictus eſt τὸ ἅγιον πνεῦμα, ὡς πάντων τὰς παρακλήσεις δεχόμενον. Gregorius de Seruatore dixit in ſecundo περὶ υἱοῦ, Οὕτω δὲ καὶ παράκλητον ἔχομεν Ἰησοῦν, οὐχ ὡς ὑπὲρ ἡμῶν προκαλινδούμενον καὶ προσπίπτοντα δουλικῶς, ἀλλ' οἷς πέπονθεν ὡς ἄνθρωπος, πείθει καρτερεῖν, ὡς λόγος καὶ ἐπαινέτης. τοῦτο νοεῖταί μοι ἡ παράκλησις. Damaſc. Παράκλητος δὲ λέγεται ὡς πάντων τὰς δεήσεις δεχόμενος. Origenes in ſecundo περὶ ἀρχῶν de Chriſto & de Spiritu diuino dictum eſſe ſcribit, ſed non eodem modo intelligendum. Paracletus autem ſpiritus ideo dicitur, quòd in animi ægritudine conſolationem infundat cordibus fidelium. AEſchin. περὶ παραπρ. Δέομαι δὲ ὅσοι μὲν ὑμῶν πατέρες εἰσὶ παίδων, ἢ νεωτέρους ἀδελφοὺς περὶ πολλοῦ ποιεῖσθε, ἀναμνησθέντες ὅτι τῆς σωφροσύνης παράκλησιν, διὰ τῆς περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀλμνήστως παρακέκληκα, id eſt patrocinium ſuſcepi temperantiæ, & caſtitatis, & vitæ emendatæ. Παρακαλῶ etiam aduoco ſignificat, id eſt aduocatum accerſo & imploro. Idem κατὰ Κτησιφ. Ἐὰν δὲ ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν Δημοσθένην παρακαλῇ, μάλιστα μὲν μὴ προσδέχεσθε κακοῦργον ἄνθρωπον, οἰόμενοι ῥήμασι τοὺς νό-

Ταυτολογεῖν. Δεινολογοῦμαι. Δεινολογεῖν. Κοινολογοῦμαι. Σεμνολογοῦμαι. Παρακαλῶ. Ἀντιπαρακαλῶ. Παράκλητος.

μοις ἀναιρήσειν. Idem, Καὶ τί δεῖ σε Δημοσθένην παρακαλεῖν; ὅταν δὲ ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν, παρακαλῇς κακοῦργον ἄνθρωπον καὶ τεχνίτην λόγων, κλέπτεις τὴν ἀκρόασιν, βλάπτεις τὴν πόλιν, id eſt cum tu poſtulas eum patronum, & imploras fidem eius & patrocinium. Παράκλησις adhortatio. Polyb. in quinto, Παράκλησις.
de Antiocho & Ptolemæo acies ſuas inſtruentibus, Μεγίστας δ᾽ ἐν τοῖς φαλαγγίταις ἐλπίδας ἔχοντες ἀμφότεροι, πλείστην καὶ σπουδὴν καὶ παράκλησιν ἐποιοῦντο περὶ ταύτας τὰς τάξεις, Πτολεμαίῳ μὲν, Ἀνδρομάχου καὶ Σωσιβίου, τῷ δ᾽ Ἀντιόχῳ, Θεοδότου καὶ Νικάρχου συμπαρακαλούντων. Παράκλησις cóſolatio. Baſil. τοῖς ἐν τῇ δύσει ἀδελφοῖς, Ἀγαθὸς θεὸς, ὁ ἀεὶ ταῖς θλίψεσι παραζευγνὺς τὰς παρακλήσεις, ἔδωκε καὶ νῦν ἡμῖν ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν ὀδυνῶν εὑρέσθαι τινὰ μετρίαν παράκλησιν ἐκ τῶν γραμμάτων.

Παράκλησις etiam eſt aduocatio, id eſt aduocati & corrogati vt adſint iudicio vel concioni, vt faueant cócionanti vel cauſam dicenti. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου, Καὶ τότ᾽ εὐθὺς ἐμοῦ διαμαρτυραμένου καὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις Αἰσχίνη, πόλεμον ἀμφικτυονικὸν, οἱ μὲν ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι οὐκ εἴων με λέγειν. & Παράκλητος, aduocatus & fautor, & ſic accerſitus & rogatus. Idem περὶ παραπρ. Αἱ δὲ τῶν παρακλήτων αὗται δεήσεις καὶ σπουδαὶ, τῆς ἰδίας πλεονεξίας ἕνεκα γίγνονται. Παρακαλῶ etiã eſt euoco. Aeſch. Οἱ δ᾽ ἡμέτεροι πρέσβεις ἀπεδήμουν παρακαλοῦντες τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τὸν Φίλιππον. Iſocrat. in Euag. Καὶ πάντων τῶν δεινῶν πλησίον ὄντων, οὔτ᾽ ἐκεῖνος ἠθύμησεν, οὔτε τῶν παρακληθέντων οὐδεὶς ἀποστῆναι τῶν κινδύνων ἠξίωσε. Syneſ. Ἐχεῖ γὰρ παρακεκλῆσθαι εἰς συμμαχίαν, πρὸ καὶ σεσῶσθαι τοὺς ἐπικαλεσαμένους. Παρακεκλημένοι μάρτυρες ſunt teſtes rogati, quibus οἱ παρεστυχόντες opponútur, id eſt fortuitò oblati, apud Iſæum περὶ τοῦ Πύῤῥου κλήρου. Σιτολογῶ ſic cum accuſatiuo iungitur, vt ἀργυρολογῶ. Polybius in III, Ἀκούσας δὲ ὅτι μὲν χρόνιον ἤδη τοὺς Καρχηδονίους κατέχειν, τὴν δὲ χώραν σιτολογεῖν, ἐκ τῶν ἀκρωρειῶν κατέβαινε. Suprà enim dixerat, Τὰ μὲν δύο μέρη τῆς δυνάμεως ἐπὶ τὴν σιτολογίαν ἐξέπεμπε, ad frumentum ex agro vicino comportandum. Σεμνολόγος, ὁ κομπαστὴς καὶ μεγαλήγορος. Σιτολογῶ. Σεμνολόγος.

Σεμνολογία, venuſtus ſermo & grauis & lepidus, ſcitéque cópoſitus. ſic appellat Halicarnaſſeus rhythmos Iſocratis. Σεμνολογήσασθαι Lucianus ἀντὶ κομπάσαι dixit, Τοιαῦτα νεανικῶς σεμνολογησαμένου. Et paulo pòſt κατωφρυωμένοις λόγοις appellat, hoc eſt elatos & ſuperbos, ductiſque & arrectis ſuperciliis prolatos. Sic illud ex Laërtio, Ἀριστοτέλης θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον, μηδὲν ἐπιστάμενον, νεανίσκε ἔφη, οἷος μὲν δοκεῖς αὐτὸς εἶναι, γενοίμην· οἷος δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπάρχεις, τοιοῦτοί μοι οἱ ἐχθροὶ γένοιντο. Κατοφρυᾶσθαί τινος, eſt ſupercilium aduerſus eum tollere, ſuperbè ipſum & cum faſtu alloqui. Greg. εἰς Βασιλ. Ἐστι λεπτοῖς μὲν ἀσπάζεσθαι, καὶ μέχρι τούτου ταπεινοῦσθαι. τῶν δὲ ὑψαιρόντων κατοφρυᾶσθαι, ſuperciliosè alloqui, ἢ τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶντα. Παλιλλογῶ iterum dico. Σεμνολογοῦμαι. Κατοφρυῶσθαι. Κατοφρυᾶσθαι. Παλιλλογῶ.
Hermog. tomo IIII. περὶ ἐπιφωνήματος loquens, illud Homericum citans, Αἴας δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσι. κατὰ μέρος γὰρ, inquit, εἰπὼν τὰ συμβαίνοντα τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπισυμβαίνοντα ἐπὶ τέλει, πάλιν ὥσπερ ἐνὶ κώλῳ πάντα ἐπαλιλλόγησεν. Herodot. in Clio, Ἀστυάγης δὲ κρύπτων τόν οἱ ἐνεῖχε χόλον διὰ τὸ γεγονὸς, πρῶτον μὲν καθάπερ ἤκουσε παρὰ τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα, πάλιν ἀπηγέετο τῷ Ἁρπάγῳ. μετὰ δὲ ὡς οἱ ἐπαλιλλόγητο, κατέβαινε, λέγων ὡς περίεστί τε ὁ παῖς, καὶ τὸ γεγονὸς ἔχει καλῶς, id eſt, poſtquam iterum ab ipſo idem dictum eſt Harpago, id eſt confirmatum.

Σεμνολογῶ. Σεμνολογεῖν τὸ ἀποσεμνύνειν τῷ λόγῳ, dicendo ornare & celebrare, & τὸ σεμνολογεῖσθαι. Pauſ. in Corinth. Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν, id eſt ἐσεμνολογήσαντο, hoc eſt Atticæ laudes prodiderunt, magnificè de Attica locuti ſunt. Σεμνὸς enim ὁ τίμιος καὶ σεβάσμιος, id eſt auguſtus & venerandus, καὶ ὁ ὑπερήφανος καὶ μὴ ὁμιλητικός, id eſt odioſe & immodicè grauis: quo modo lingua vernacula grauis homo accipitur, & in vitio e-
Σεμνύνομαι. nim & in laude ponitur. Et Σεμνύνομαι, grauiter me habeo, cum grauitate ago & compoſitè. Iſocr. in Helene, Καὶ τοσούτῳ χαλεπωτέραν ἔχουσι τὴν ὑπόθεσιν, ὅσῳ περ τὸ σεμνύνεσθαι τοῦ σκώπτειν, καὶ τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστι. Idem, Σεμνύνεσθαι δὲ ἐμμελέστερον, ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. Et in Nicocle, Ἀστεῖος εἶναι πειρῶ καὶ σεμνός. χαλεπώτατον δὲ τοῦτο πάντων ἐστὶ πραγμάτων. εὑρήσεις γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τοὺς μὲν σεμνυνομένους, ψυχροὺς ὄντας· τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους, id eſt grauitatem induentes, ad grauitatem ſe componentes. Ariſtot. in IIII. Ethic. Μεγαλοψύχου δέ, πρὸς τοὺς ἐν ἀξιώματι καὶ εὐτυχίαις, μέγαν εἶναι· πρὸς δὲ τοὺς μέσους, μέτριον. καὶ ἐν ἐκείνοις μὲν σεμνύνεσθαι, οὐκ ἀγεννές· ἐν δὲ τοῖς ta-
Ἀντισεμνύνομαι. πεινοῖς, φορτικόν, hoc eſt dignitatis ſuæ meminiſſe. ὅθεν Ἀντισεμνύνεσθαι, grauitatem præ ſe ferenti & grauiter ſe habenti, eadem grauitate reſpondere, ad frangendam eius elationem animi. Idem in v. Politic. Ὁ δ' ἀντισεμνυνό-
Ἐλευθεριάζω. μενος ἐλευθεριάζων, ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Ἐλευθεριάζειν autem eſt liberè agere, libertatem vſurpare, & libertate frui. Crates Diogeni, Ἀπὸ μὲν δὴ πλούτου ἤδη ἐλευθεριάζομεν. ἡ δὲ δόξα ἡμᾶς οὐδέπω ἔτι καὶ νῦν μεθίεται τῆς δουλείας, à diuitiis quidem conſtat nobis libertas, non etiam planè à gloriæ cupiditate. Diogenes in quadam epiſtola, Ἀλλ' ἐγὼ μὲν οὐχ ὅτι τῆς τυραννίδος ἀφῄρησαι, ἄχθομαι, ὦ Διονύσιε, ἀλλ' ὅτι ἐλευθεριάζεις ἐν τῇ Ἑλλάδι τολμῶν, καὶ περισέσωσαι ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ κακῶν. Ἐλευθεριάζειν etiam dicuntur errones & fugitiui, ὅταν διαφεύγωσι καὶ πλανῶνται. Σεμνομυθῶ etiam τὸ
Σεμνοπροσωπῶ. σεμνολογῶ. Σεμνοπροσωπῶ grauem faciem oſtendo, grauitatem ore præfero. Ariſtoph. νεφελ. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλεις, Κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς. ad Socratem loquens. τὸ ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ προσώπῳ. Syneſ. Σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκρά-
Ἀποσεμνύνω. τους εἰκόνας. Eſt autē Ἀποσεμνύνειν verbis efferre, magnificè celebrare, magnipendere. Baſil. homil. XI. in Hexaëm. Ὁ μὲν σοφὸς Σολομὼν ἐν τοῖς πρώτοις ἡμῖν ἀναγνωσμένοις ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον, ἐβόα, μέγα ἄνθρωπος. Idem, Καὶ ὁ μὲν ψαλμῳδὸς καταφρονεῖ, ὡς εὐτελοῦς τοῦ ζώου. καὶ ἡ παροιμία ἀποσεμνύνει ὡς μέγα τι τὸν ἄνθρωπον. Significat etiam orno, id eſt cohoneſto. Idem in eadem, Κατὰ ἀλήθειαν μικρὸς κόσμος ἄνθρωπος. καὶ καλῶς ἐποίησαν οἱ τούτῳ τῷ ὀνόματι αὐτὸν ἀποσεμνύνοντες, id eſt auguſtum & venerandū facientes. Idem εἰς τὸν μάμαντα, Θαυμάσω μὲν τὸν ἄνδρα μὴ ἀλλοτρίῳ κόσμῳ κοσμούμενον, ἀλλὰ τῷ ἰδίῳ ἀποσεμνυνόμενον. Λεπτολογῶ voce actiua, vt ſuprà dictū eſt ex Luciano. Et Λεπτολογοῦμαι apud eundem, Σὺ δὲ οὐ παύῃ τοιαῦτα λεπτολογούμενος; id eſt ſubtiliter & argutè talia
Ἀργυρολογῶ. diſſerens. Ἀργυρολογῶ, τὸ εἰσπράττω, cum accuſatiuo. Polyb. de Lacedæmoniis, Ὅτ' ἠναγκάσθησαν φόρους μὲν τοῖς νησιώταις ἐπιτάττειν, ἀργυρολογεῖν δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας. Syneſ. Simplicio, Ταῦτα τοὺς ἐπιχωρίους ποιήσας, ἐπὶ τοὺς ξένους οὐκ ἐῶ ἀργυρολογεῖν, ἠργυρολόγησε δ' αὐτῶν τὰς πόλεις. Dicitur & Ἀργυρίζω τὸ ἀρ-

σείω, concutio. Ἀργυρίζεσθαι voce paſſiua eſt capturas facere. Athen. de ſcortis, Ἠργυρίσαντο αἱ περισταῖσαι ἐπὶ οἰκημάτων. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Τὴν δὲ αὐτῶν ἀσφάλειαν τηροῦντες, καὶ πάντοθεν ἀργυριζόμενοι, καὶ νῦν εἰλημμένοι δῶρα καθ᾽ ὑμῶν εἰληφότες, vndique nundinandi materiam lucrandique inuenientes. Ἀργυρίζομαι.

Et Ἀργυρισμὸς, capturarum conſectatio. Ἀνδρολογῶ, vt ξενολογῶ, στρατολογῶ, milites conquiro, delectum habeo. Alciphron, Ἀνδρολογοῦσι δὲ ἐκ Πειραιῶς καὶ Φαληρόθεν καὶ Σουνίου, καὶ μέχρι τῶν ἐν Γεραιστῷ περιοίκων ὁρίων. Liuius in 1. ſecundi belli Punici, Qui duo populi delectus acerbitate conſternati, retentis conquiſitoribus metum defectionis præbuerant. Conquiſitores στρατολογοῦντας dixit. Cic. de prouinciis cõſularibus, Exercitus noſter illo ſuperbiſſimo delectu & duriſſima conquiſitione collectus, omnis interiit. Ἀργυρισμός. Ἀνδρολογῶ.

Μυθολογῶ etiam voce actiua, vt δαιμολογῶ, φυσιολογῶ, ἀστρολογῶ. Greg. εἰς ἅγιον πνεῦμα, Εἰπὲ σὺ τὴν ἀγεννησίαν τοῦ πατρὸς, κἀγὼ τὴν γέννησιν τοῦ παιδὸς φυσιολογήσω, id eſt phyſica ratione oſtendam. Ariſtot. in 1. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, Καὶ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς ἐπιχειροῦντες τὰς αἰτίας λέγειν, καὶ περὶ πάντων φυσιολογοῦντες, τὸ τῆς κινήσεως αἴτιον ἀφαιροῦσι, & de omnibus naturam ſcrutati. Φυσιολογία, vt inquit Philoponus, περὶ τῶν φυσικῶν πραγμάτων διαλέγεσθαι. Φυσικὴ δὲ θεωρία ἡ περὶ τῶν ὄντων διαλεγομένη ᾗ ὄντα ἐστὶ, εἴτε φυσικὰ εἴη ταῦτα, εἴτε ὑπὲρ τὰ φυσικά. Sícq; vocat Ariſtoteles in fine primi Poſter. Analyticô. Φύσις quid ſignificet, & quot modis accipiatur, docet in lib. τῶν μετὰ τὰ φυσικά. Inter alia autẽ ſignificat ſubſtantiam: quod per metaphoram fieri idem Ariſtoteles ait, Μεταφορᾷ δ᾽ ἤδη καὶ ὅλως πᾶσα οὐσία φύσις λέγεται διὰ ταύτην, ὅτι καὶ ἡ φύσις οὐσία τίς ἐστιν. Quapropter Cicero vitare volẽs ſubſtantiæ vocabulum, naturã pro hoc dicere ſolet, vt quarto Finium, Omnis natura vult eſſe conſeruatrix ſui, vt ſalua ſit, & in genere conſeruetur ſuo. Alibi, Iidémque diuiſerunt Φυσιολογῶ. Φυσιολογία. Φυσική. Φύσις. Natura.

2 naturam hominis in animum & corpus. Themiſtius in ſecundo Auſcultationis phyſicæ, cur natura pro ſubſtantia dicatur, his verbis docet, Οὕτω καὶ ἐπὶ φυτοῦ καὶ ἐπὶ ζώου, καὶ τῶν ὑπὸ φύσεως γινομένων εὕροις ἂν οὐκ ἐν τῇ ὕλῃ τὴν φύσιν, ἀλλ᾽ ἐν τῷ εἴδει. Et infrà, Ἔστι δὲ ἕκαστον ὅ ἐστι, κατὰ τὸ εἶδος, οὐ κατὰ τὸ ὑποκείμενον. ὥστε τὸ εἶδος ἡ φύσις. Ariſtoteles in IIII. Meteorolog. περὶ τῆς πέψεως loquens, ita inquit, Πέψις μὲν οὖν ἐστι τελείωσις ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ καὶ οἰκείου θερμοῦ ἐκ τῶν ἀντικειμένων παθητικῶν. ταῦτα δ᾽ ἐστὶν ἡ οἰκεία ἑκάστου ὕλη. Et infrà, Συμβαίνει δὲ τοῦτο πᾶσιν πάσχειν ὅταν κρατηθῇ ἡ ὕλη καὶ ἡ ὑγρότης. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ὁριζομένη ὑπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει θερμότητος. ἕως γὰρ ἐνῇ ἐν αὐτῇ ὁ λόγος, φύσις τοῦτ᾽ ἐστί, quandiu enim ineſt ratio ſubſtantiæ, id eſt λόγος φυσικὸς de quo ſupra dictum eſt, natura eſt, id eſt εἶδος ὁριστικὸν καὶ οὐσιοποιόν. ſic enim intelligo. Nam ibidem, Φύσιν δὲ (inquit) λεγομένην ὡς εἶδος καὶ οὐσίαν. & Ὁρίζειν verbũ ſignificat idem ferè quod εἰδοποιεῖν. & ὁριζόμενον eſt ὑφεστηκὸς καὶ εἰδοποιούμενον. de quo verbo ſuprà diximus. Τεχνολογῶ τόδε τὸ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ κανονίζω, ſecundum artem Grammaticæ inflecto. Significat etiam de arte diſſero. Halicarnaſſ. Ἔτι δὲ περὶ τῆς περιοχῆς ὧδέ πως τεχνολογοῦσι. Alex. in principio Commentarii in VIII. Topic. Ὥσπερ ἐν τοῖς πρώτοις περιτεχνολογεῖταί τινα χρήσιμα κατὰ τὴν πραγματείαν, οὕτως καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ ἐπιτεχνολογεῖταί τινα. πρόκειται τοίνυν αὐτῶν περὶ τελευταίου εἰπεῖν κεφαλαίου. περιτεχνολογεῖται ſignificat περίεργον ἐντέχνως παραγγέλλεται, καὶ ἐμμεθόδως παραδίδοται. Λόγος. Ὁρίζειν. Τεχνολογῶ.

ἐπιτεχνολογεῖται, ἐπὶ τοῖς περὶ τούτου τεχνολογηθεῖσι προστεχνολογεῖται. Verba ſunt Alexādri enarrātis illa verba Ariſtotelis, Μετὰ δὲ ταῦτα περὶ τάξεως, καὶ πῶς δεῖ ἐρωτᾷν λεκτέον. τεχνολογί autē intelligit τὸ περὶ τὸ ἐρωτᾷν διαλεκτικῶς ἐμπειρί καὶ τέχνην, ὡς διὰ τοῦ τόπου τῆς ἐρωτήσεως δυνάμεθα λαμβάνειν τὰ πρὸς τὸ συλλογίζεσθαι χρήσιμα. Hermog. tomo III. Inuētionū, Πολὺ δὲ δήπουθεν δεινότερον τεχνολογῆσαι διδασκαλικὴν θεωρίαν, καὶ θεωρῆσαι δικανικὴν ἀνάγκην. Ariſtot. in I. περὶ ῥητορικῆς idētidē vſus eſt τῷ μεθόδων τεχνολογεῖσθαι.

Καταπεχνολογῶ. Καταπεχνολογῶ, artis præceptis aſtringo, ſub artis neceſſitatē redigo. Greg. εἰς ἅγιον πνεῦμα, Ο αὐτός μοι λόγος καὶ περὶ τῆς προθέσεων, τὸ ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗ, καὶ ἐν ᾧ, αἷς σὺ κατατεχνολογεῖς ἡμῖν τὸ θεῖον. Et Τεχνολόγος, artis ſtudioſus & peritus. Greg. Καὶ τούτοις μεταβαλὼν ποιήσῃ πιστοὺς ἀντὶ τεχνολόγων. ſic ſophiſtas hæreticos appellās. Alibi genitiuo iūxit, Ὡς τοῖς πρὸ ὑμῶν ἱεροφάνταις δοκεῖ, καὶ τοῖς τῶν θυσιῶν τεχνολόγοις. Cic. ad Atticū de libris ſuis de Oratore loquēs, Et erat primi libri ſermo nō alienus à Scæuolæ ſtudiis: reliqui libri, vt noſti, τεχνολογίαν habēt. id eſt artis oratoriæ tractationē & rationem.

Γενεαλογῶ. Γενεαλογῶ, originis ac generis ſeriē deſcribo. Iuſtinus in Parænetico, Εἰ πιστεύετε τοῖς κορυφαιοτάτοις ὑμῶν ποιηταῖς, τοῖς γενεαλογήσασι τοὺς θεοὺς ὑμῶν. de Homero & Heſiodo loquēs. Κυριολογῶ propriè dico. Idem, Οὐδὲν γὰρ ὄνομα ἐπὶ θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατόν.

Κενολογῶ. Κενολογῶ inaniter loquor. Themiſt. in 2. Phyſic. Τούτου γὰρ εἰ ἔρεσθαι τὴν αἰτίαν, καὶ ὅπως κατείληφε τὸν ἐπάρχην, ἀπὸ τύχης μὲν ἂν φαίη. κενολογεῖ δέ. πῶς γὰρ ἀπὸ τύχης;

Ορθολογῶ. Ορθοεπῶ. Εὐθυλογῶ. Ορθοέπεια. Διττολογῶ. Ορθολογῶ & εὐθυλογῶ τὸ ὀρθοεπῶ, rectè & propriè loquor. Eſt enim Ορθοέπεια emendata locutio, & cum ſuauitate vocum explanatio. Plut. de Fato, Ὥστε πάντα μὲν τὰ γινόμενα ἡ εἱμαρμένη περιλαμβάνει. πολλὰ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ, καὶ σχεδὸν ὅσα προηγεῖται, οὐκ ὀρθολογεῖ καθ' εἱμαρμένην. Διττολογῶ & δίλογῶ, geminato verbo loquor. vt στεφάνῳ στεφανῶσαι apud Ariſtophanē. ἔθος γὰρ τῷ κωμικῷ (inquit Interpres) διττολογεῖν ἐπὶ ἤθει. Significat etiam bis dico. Syneſ. de quodam memoriter pronunciante carmina, Τούτους τοὺς στίχους ἀποδίδωσιν, οὐ προσπταίων, οὐ διττολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος,

Reuocare ſeſe. ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι, non offendens, non ſeſe reuocans, non reſiſtens & hæſitans ad memoriam recolligendam. Cic. pro Domo ſua, Quemadmodum iſte præpoſteris verbis, ominibus obſcœnis, idētidem ſe ipſe reuocando, dubitans, timens, hæſitans pronunciarit. ſe ipſe reuocando, διττολογῶν, ἐνισχόμενος, ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων.

Reuocare lectorem. Αναποδίζω. Reuocare autem lectorem, quo Plinius iunior in ea epiſtola vtitur in qua auunculi meminit, Αναποδίζειν dicitur. AEſchin. κατὰ Κτησιφ. Ἀλλ' ἤσαν πολὺ χαλεπώτεροι οἱ δικασταὶ τοῖς παράνομα γράφουσιν αὐτοῦ τοῦ κατηγόρου, καὶ πολλάκις ἀνεπόδιζον τὸν γραμματέα, καὶ ἐκέλευον πάλιν ἀναγινώσκειν τοὺς νόμους καὶ τὸ ψήφισμα. Herodotus in Therpſichore de Thraſybuli conſilio loquens, quod Periandro dedit non verbo ſed ſigno, Θρασύβουλος τὸν ἐλθόντα παρὰ τοῦ Περιάνδρου, ἐξῆγε ἔξω τοῦ ἄστεος. ἐσβὰς δὲ ἐς ἄρουραν ἐσπαρμένην, ἅμα τε διεξήϊε τὸ λήϊον, ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα κατὰ τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἄπιξιν, καὶ ἐκόλουε αἰεὶ ὅκως τινὰ ἴδοι τῶν ἀσταχύων ὑπερέχοντα τῶν ἄλλων, percunctans identidem & reuocans caduceatorem, vt ſæpius mandata exponeret. Sicque intelligendú puto quod in Euterpe ſcripſit de appulſu Paridis in AEgyptum, vbi Helena ei ablata fuit à Proteo, Κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι, καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισε ἑωυτὸν, πλάνην τὴν Ἀλεξάνδρου, in Iliade enim

Homerus cecinit errorem Paridis quo in AEgyptum ablatus eſt,& nuſ-
quam alibi ſeipſum reuocauit. id eſt nuſquam id iterum dixit. Eſt enim
ἀναποδίζω τὸ ταὐτὰ πολλάκις λέγω, καὶ τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζω. id quod faciunt qui di-
ligenter rem quærunt: ſæpius enim ſciſcitantur & reuocant eum quẽ in-
terrogauerunt. Quod etiã ἐπαναποδίζειν dicitur. Ariſtot. in 1. περὶ γενέσεως Ἐπαναποδίζω.
καὶ φθορᾶς, ὃ δὲ καὶ τούτων διωρισμένων ἔχει θαυμαστὴν ἀπορίαν, πάλιν ἐπαναποδιστέον, πῶς
ἐστὶν ἁπλῆ γένεσις. Suprà autem ea de re diſſerens dixerat, εἰ γὰρ ἁπλῶς ἔσται
γένεσις, ἁπλῶς ἂν γίνοιτο ἐκ μὴ ὄντος. ὥστ' ἀληθὲς ἂν εἴη λέγειν, ὅτι ὑπάρχει τισὶ τὸ μὴ ὄν.
τὶς μὲν γὰρ γένεσις ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τινός. Quod igitur (inquit) his ita conſtitutis
admirandam diſputationem mouet, rurſus in medium reuocandum eſt.
Ἀναποδίζειν etiam eſt retrocedere. Dionyſius de deliquio ſolis in morte
Chriſti loquens, Σελήνη δὲ μέχρι ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἶτ' ἀναποδίσασα. He-
rodian. libro quinto, Ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἔθει πρὸ τοῦ ἅρματος, ἀναποδίζων εἰς τοὐπί-
σω, εἴς τε τὸν θεὸν ἀποβλέπων, καὶ τοὺς χαλινοὺς ἀντέχων τῶν ἵππων, πᾶσάν τε τὴν ὁδὸν
ἤνυε τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ. Gregor. Τολμήσειε δ' ἄν τις καὶ ἐπὶ τὸν θεόν μου ἐλθεῖν τὸν
Ἰησοῦν Χριστὸν, ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ ἑβδομηκοστὸν ἕβδομον ἀριθμούμενον, κατὰ τὴν τοῦ Λουκᾶ
γενεαλογίαν ἀναποδίζουσαν, id eſt retroactã. Lucianus πρᾶγμα εἰς τοὐπίσω ἀνα-
ποδίζον dixit rem malè cedentem, quotidie minus ac minus progredien-
tem, quaſi retroageretur. Ὑψηλολογοῦμαι, vt ἀκριβολογοῦμαι, voce paſſiua. Ὑψηλολογοῦ-
Themiſt. in Sophiſta, Ἠκούσατε δέ τινος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ μαι.
βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις ἢ ὁμωνύμοις. Ἀδολεσχῶ, μακρολογῶ, βραχυλογῶ, ὑ-
μνολογῶ, ψευδολογῶ, χρησμολογῶ, παραδοξολογῶ, φιλολογῶ, μισολογῶ, actiua vo-
ce dicuntur. & Καλλιλογῶ vt Καλλιεπῶ. & Κεκαλλιεπημένος λόγος Platoni in Καλλιλογῶ.
Apologia, elegans oratio & compoſita. Lucianus Καλλιλογησάμενος dixit. Καλλιεπῶ.

Καλλιεργῶ, venuſtè & affabrè facio. Dionyſ. περὶ σοφίας, Καὶ τὴν μίαν τοῦ παν- Καλλιεργῶ.
τὸς σύμπνοιαν καὶ ἁρμονίαν καλλιεργοῦσα. & Καλλίεργον affabrè factum, Philo de Καλλίεργος.
Mundo ex Platone dixit. Sic Καλλίκαρπος, Καλλικαρπεῖν, apud Theophraſtum Καλλικαρπῶ.
in 1. de Cauſis. Sic Καλλιγραφεῖν & Καλλιγράφος. Θεολογῶ etiam & ἀστρολο- Θεολογῶ.
λογῶ vt ſupradicta formantur. Dionyſius Demophilo, Τί γὰρ ἄτοπον Ὀζίας
ἐποίει θυμιῶν τῷ θεῷ; τί δὲ ὁ Σαοὺλ θύων; τί δὲ οἱ τυραννικοὶ δαίμονες ἀληθῶς θεολογοῦν-
τες τὸν Ἰησοῦν, id eſt verè de Chiſto diſſerentes. Alibi, Τὰ περὶ τριάδος θεολο-
γεῖν dixit. Theodor. in 1111. Eccleſ. hiſtor. de Valente Auguſto, Ἀλλ' οὐδὲ τὸν
ἐν τῷδε τῷ χωρίῳ συνόδων ἤνεγκε νομέων τὴν εὐσέβειαν, τὴν τὸν δεσπότην Χριστὸν θεολο-
γούντων ὁ πολέμιος, id eſt τῶν ὀρθοδόξων. Καὶ θεολογούμενον, theologicè explicatũ
& diſputatum. Καὶ θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις τοῖς ἔπεσι τοῦ Ὁμήρου, inquit
Plutarchus. Accipitur hoc verbum & pro commẽtari philoſophicè. Ari-
ſtoteles de Cælo, Λέγομεν δὲ ἡμεῖς, καὶ καθόσον ἐφικτὸν θεολογοῦμεν περὶ τούτων
συμπάντων, ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως καὶ θέσεως καὶ κινήσεως. Quid ſit theologica ſcien
tia ſecundum Ariſtotelem & antiquos, ipſe docet in decimo τῶν μετὰ τὰ
φυσικά, his verbis, Δῆλον τοίνυν ὅτι τρία γένη τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν ἐστὶ, φυσι-
κή, μαθηματική, θεολογική. Prima philoſophia ſcilicet, quæ ſpeculatur τὴν Θεολογικά.
χωριστὴν οὐσίαν, καὶ ἀκίνητον. Apud Dionyſium theologi ſunt prophetæ, vt Za-
charias & Ezechiel. & θεολογικὴ ἐπιστήμη eſt θεωρία, quam primum didice-
runt ordines angelici, hoc eſt αἱ οὐράνιαι διακοσμήσεις, ὑπὸ τῆς θεαρχικῆς ἀγα-

θύτηρος μυούμεναι καὶ ἐξαμπόμεναι. Ab ipſo etiam theologia vocatur ſacra ipſa ſcriptura.

Σπερμολογῶ.

Σπερμολογῶ, nugor, & verba loquaciter fundo & deblatero. Gregor. in primo περὶ υἱοῦ, Πολλὰ δ' ἂν ἔτι σπερμολογήσαις εἰ βούλοιο σιωπηθέντα τὸν ὁμώνυμόν σοι θεὸν καὶ παρέγγραπτον, ἡμῖν δὲ ἀληθινὸν καὶ ὁμώνυμον τῷ πατρί. Et

Σπερμολόγος.

σπερμολόγος, nugator, loquax, vaniloquus, blaterator, & vt Plautus loqui ſolet, qui libens verba funditat. Athen. libro VIII, Ἄλεξις δ' ὁ ποιητὴς ἦν ὀψοφάγος, καὶ σκωπτόμενος ὑπό τινων σπερμολόγων εἰς ὀψοφαγίαν, ἐρωτώμενος τί ἐκείνων τί ἂν ἥδιστα φάγοι ὁ Ἄλεξις, σπερμολόγους ἔφη πεφρυγμένους. In Actis Apoſtolorum cap. XVII, Τί ἂν θέλῃ ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Σπερμολόγοι ſunt viles & contempti homines, ex alieno ſic vitam tolerantes, vt auis quædam quæ ſemina ſparſa colligit. Euſtathius autem ita inquit, σπερμολογεῖν λέγεται ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἀμεθόδως ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν ἐκ τινῶν παρακουσμάτων. σπερμολόγους autem Attici dicunt, τοὺς ἐπὶ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀπορρέοντα. Hi autem à ſpicilegis differunt, quos Græci σταχυολόγους vocant, καὶ καλαμωμένους. Baſilius pro auiculis σπερμολόγους dixit homil. V. in Hexaëm. Τὸν γὰρ σῖτον τοῖς συνδέσμοις τούτοις (id eſt geniculis) ἡ φύσις κατησφαλίσατο, ἐν θήκῃ τὸν κόκκον ἀποθεμένη, ὡς μὴ εὐδιάρπαστον εἶναι τοῖς σπερμολόγοις. Demoſthenes περὶ στεφάνου, Εἰ γὰρ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεύς.

Περίτριμμα.

Quo in loco περίτριμμα ἀγορᾶς AEſchinem vocat, quaſi contritum, καὶ κατατετριμμένον ἐν τῇ ἀγορᾷ, hoc eſt ἀναίσχυντον συκοφάντην. Ariſtophan. νεφέλ. Βδελυρός, ψευδῶν συγκολλητής, εὑρεσιεπής, περίτριμμα δικῶν. Sic enim περίτριμμα

Τρίμμα.

quaſi περιτετριμμένον dixit, καὶ περισσῶς τετριμμένον. Vt alibi τρίμμα, ἀντὶ τοῦ τετριμμένου, Λέγειν γλώσσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. ἀντὶ τοῦ τετριμμένος ἐν λόγοις. Hoc fortaſſe exprimere voluit Quintilianus in decimo, cum inquit, Præcipuéque velut attrita quotidiano actu forenſi ingenia, optimè rerum talium blanditia reparantur. de lectione poetarum loquens. Sic

Περιῤῥύπτω.

Περιῤῥύπτω, περισσῶς καθαίρω ſignificat, vſquequaque purgo. Galen. Πρὸς μὲν γὰρ τὸ περιῤῥύψαι τι καὶ ἀποκαθῆραι τοὺς περὶ τὸν κόλπον ἰχῶρας, ἄμεινον τὸ μελίκρατον.

Περιπτίσσω.

Sic Περιπτίσσω, perpurgo, exactè purum ac merum ſyncerúmque reddo. Ariſtophan. ἀχαρνεῦ. Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι, id eſt puri ciues, & à

Πτίσσω.

peregrinis ſegregati ſelectique. Τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω. Πτίσσω γὰρ τὸ καθαροποιῶ καὶ λεπίζω. quod pinſendo fit in ordeo & in aliis frugibus. Theophr. in 2. περὶ φυτῶν, Ἡ τύφη δὲ καὶ ἡ ζειὰ μεταβάλλουσιν, ἐὰν πτισθεῖσαι σπείρωνται. Inde πτισάνη κριθῶν, καὶ πυρῶν. Idem in nono, Ἀλλὰ περιπτίσαντες, καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ.

Περιπαθής.

Περιπαθής, περισσῶς ἐμπαθής.

Περιπαθῶ.

Lucian. Μάλα περιπαθῶς ᾄδων τραγῳδίαν, cum magna vi affectuum. & Περιπαθῶ ῥῆμα. Plutarch. in Antonio, Τοὺς δὲ τραυματίας ἐπισκόπει περιϊὼν Ἀντώνιος,

Περίλεξις.

δεδακρυμένος καὶ περιπαθῶν. Sic περίλεξις apud Ariſtophanem νεφέλ. Μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς, αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι, καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν. τὴν περιττὴν καὶ περίεργον περιτείνεσθαι διὰ λόγων, καὶ δύνασθαι ἑρμηνεύειν τὸ νοηθὲν, inquit Interpres. Inde περίνοια & περινοεῖν, de quibus ſuprà dictum.

Τὰ ἀπὸ τοῦ ἄγω συνθετα.

Ἀπὸ τοῦ ἄγω omnia ſunt vocis actiuæ. παιδαγωγῶ, μυσταγωγῶ, ξεναγωγῶ, χειραγωγῶ, σκευαγωγῶ, χαλιναγωγῶ, στρατηγῶ, ψυχαγωγῶ, σκληραγωγῶ, φωτα-

γωγῶ, δημαγωγῶ, & καταδημαγωγῶ, χοραγωγῶ, σιτηγῶ, ποδηγῶ, ὁδηγῶ, & ſimilia.

Σκευαγωγῶ, ſarcinas & vaſa veho. Demoſth. Μικρὸν δ' ὕστερον ὑμᾶς σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν. Greg. Καὶ ταῖς ναυσὶ σιτηγούσαις τι διὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ σκευαγωγούσαις. Σκευαγωγῶ. Χαλιναγωγῶ, freno, moderor. Alexand. in Probl. Ὥσπερ ἄγριος ἵππος ὑπὸ χαλινοῦ σωφρονιζόμενος, οὕτω καὶ τοῦτο χαλιναγωγούμενον ὑπό τινος ἀῤῥήτου φυσικῆς δυνάμεως. Χαλιναγωγῶ. Σκληραγωγῶ, durè & illiberaliter, aut minimè indulgenter educo. Σκληραγωγῶ. Lucian. Ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσομένας. Ψυχαγωγῶ. Antiph. Καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς λόγοις ψυχαγωγῆσαι, & τῇ ὑγρότητι αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προσαγαγέσθαι, oblectare. Ψυχαγωγῶ. Eſt etiam Ψυχαγωγία vaticinandi genus, cum animæ carminibus educuntur ab inferis. Greg. κατὰ Ἰουλ. Οὐ μόνον τῶν ἀνατεμνομένων παρθένων τε καὶ παίδων ἐπὶ ψυχαγωγίᾳ & μαντείᾳ, & cætera. Ψυχαγωγεῖν etiam dicitur Mercuri⁹. Lucian. Καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν, καὶ δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ὁ δὲ νεκραγωγεῖ. Vnde illud Maronis, Hac animas ille euocat Orco. Νεκραγωγῶ.

Ψυχαγωγὸς etiã ἡ πειθὼ dicitur, id eſt flexanima. Ψυχαγωγός. Idem, Σὲ δὲ δεινὴ τῷ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα χρόνου πολλοῦ. Ob id etiam Νεκροπομπὸς dicitur ab eodẽ. Νεκροπομπός. Μειαγωγῶ apud Ariſtophanem βατράχ. τί δὲ, μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν. Μειαγωγῶ. Αια. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν, id eſt expendent, & pondera tragœdiæ examinabunt, hoc eſt πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσιν, vt inquit Enarrator: cuius verbi cauſam ipſe multis verbis perſequitur. Syneſ. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τοὔλαιον ζυγοστατοῦσι, ἑορτῇ τῇ ἀρετὴν ἐξετάζοντες, καὶ τὸ μειαγωγοῦν ἐκ πλεονεκτήματος μοίρᾳ λογίζονται, id eſt quod præpõderat, quod pondus efficit. Idem τοῖς πρεσβυτέροις ſcribens, καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηρούς, τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας, προσενήνοχα τε, πᾶσι ποιήσατε καταφανεῖς οἵ τινές εἰσι. καὶ τῇ οὕτως ἄτιμοι τῆς πολεμίδος ὅρων ἀπεληλάσθωσαν, ὅτι σφῶν αὐτοῖς ἥκει χρῆμα πᾶν ἀμειαγώγητον, id eſt non perpenſum, ἀνεξέταστον, ἀστάθμητον. Ἀμειαγώγητος. ſic enim intelligendum puto, & temere receptum. Λαφυραγωγῶ, diripio, deprædor. Λαφυραγωγῶ. Plutarch. in Galba, Καὶ τὰ μὲν Γαλατῶν ὅπλα ὑποχείρια ληφθέντα, λαφυραγωγῆσαι. Γεροντααγωγῶ ſic dicitur, vt παιδαγωγῶ, quia δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Γεροντααγωγῶ. Plut. in Politicis præceptis de Cleone loquens, Καὶ τραχὺς ὢν πρὸς τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ βαρύς, αὖθις ὑπέδωκε τοῖς πολλοῖς, πρὸς χάριν ἑαυτὸν γεροντααγωγεῖν, καὶ ἀναμισθαρνεῖν διδούς, & τὸ φαυλότατον, καὶ τὸ νοσοῦν μάλιστα τοῦ δήμου προσεταιριζόμενος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους, id eſt ſenectutẽ ſuã cõponens & effingens ad gratiã plebis aucupandã & emerendã. Sic Γεροντοδιδάσκαλος apud Platonẽ in Euthydemo, præceptor ſenũ diſcipulorũ. Γεροντοδιδάσκαλος. Παιδαγωγεῖν, eſt moderari, & regere. Παιδαγωγῶ. Greg. Ἐπειδὴ ἡμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι καὶ ἀνεσταλμέναι δι' ἐγκρατείας, ὥσπερ τοῦ Ἰσραὴλ πάλαι. οὐδεὶς γὰρ φθάνει τὸν ὀλοθρεύοντα μὴ τοῦτο παιδαγωγήσας. Alibi, πάντα μέλη παιδαγωγήσαντες, Omnes ſenſus frenantes & moderantes. Sic Galenus, Ὅταν ἡ τῆς ἐμφράξεως διάθεσις καλῶς παιδαγωγηθῇ τῇ διαίτῃ. Alexãd. in Probl. Εἰ δὲ εὐκρασία σώζεται, & ἡ κρᾶσις τῶν στοιχείων πεπαιδαγώγηται. Plut. de Cicerone, Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον διαπαιδαγωγῶν τὴν ἕξιν, ἄνοσον καὶ διαρκῆ πρὸς πολλοὺς ἀγῶνας συνῆγε τῇ διαίτῃ. Et de Antonio, πεπαιδαγωγημένος ἀπ' ἀρχῆς ἀκροᾶσθαι γυναικῶν. Interdũ ſignificat è veſtigio ſequi, ſectarique. Plato lib. x. de Repub. ἢ εἰ μὴ ἔπειθον παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, αὐτοὶ δὴ ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ ᾔεσαν, ἕως ἱκανῶς με-

Παιδαγωγεῖον. παλαίβοιεν. Παιδαγωγεῖον, ludus literarius. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου, Τὰ βάθρα ἀπο[σ]πογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Plutarch. Ὅτι δημαγωγὸς αὖθις ἐκ τοῦ παιδαγωγείου ἀπεπήδησεν. Idem in Sertorio, Τοιαῦτα μὲν ὁ Σερτώριος ἑκάστοτε πλέκων παραμύθια τοῖς βαρβάροις, διεπαιδαγώγει τὸν καιρὸν, tempori ſeruiebat, tempori ſe accommodabat.

Διαπαιδαγωγῶ. Παιδοτριβῶ. Παιδοτριβῶ autem eſt exerceo propriè in gymnaſio, ſed metaphoricè quouis modo exerceo & inſtituo. Plutarch. ἐν τῷ εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτ. Τὸ μὲν γὰρ ἐπιστατεῖν ἀθλοῦσιν ἑτέροις, οὐκ ἔστιν αὐτὸν ἀθλεῖν. ὁ δὲ παιδοτριβῶν νέον ἐν πράγμασι κοινοῖς καὶ δημοσίοις ἀγῶσι, καὶ παρασκευάζων τῇ πατρίδι μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, ἐν οὐ μικρῷ μέρει πολιτείας χρήσιμός ἐστιν. Παιδοτριβῶ etiam eſt ἐπεγείρω, excito, adhortor, animũ addo. Greg. εἰς τὸν ἅγιον Κυπριανὸν, Ενόμιζε δὲ τῆς ψυχῆς κίνδυνον τὴν ἡσυχίαν, καὶ τὸ περιορᾶν τοὺς ἄλλους τῷ καιρῷ κινδυνεύοντας, οὐκ ὄντος τοῦ παιδοτριβοῦντος, καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαρρύνοντος, id eſt, qui fortitudinis exemplo eos ad martyrii ſuſcipiendi volũtatem & fiduciam animaret. tranſlatio eſt ἀπὸ τῶν παιδοτριβῶν, qui ἀλεῖπται erant adoleſcentiũ & puerorum.

Αλείπτης. Αλείπτης enim Ariſtoteli eſt gymnaſii magiſter, qui athletis epulandi leges dabat & exercẽdi, ὁ ἐπασκῶν τοὺς ἀγωνιουμένους. quare & Αλείφω καὶ Επαλείφω τὸ ἐπεγείρω καὶ ἀκονῶ dicitur, id eſt a-

Αλείφω. Επαλείφω. cuo, exhortor, excito, exerceo. Baſil. περὶ νηστείας, de ieiunio Domini loqués, Ημᾶς παιδεύων νηστείαις ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν ἑαυτοὺς πρὸς τοὺς ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀγῶνας, id eſt ἐπασκεῖν. Theodor. in IIII. hiſt. Eccleſ. de Antonio monacho, παιδοτρίβης δὲ ἄριστος ἐγένετο τῶν ἀσκητικῶν συνταγμάτων, id eſt παιδευτὴς καὶ διδάσκαλος τῶν μοναζόντων. Idem, οἷόν τις παιδοτρίβης τὸν μέγαν διδάσκαλον καθάπερ τινὰ πένταθλον ἤλειφεν ἀθλητὴν, id eſt ἐπήσκει καὶ ἐπήγειρε. Alibi in eodem, ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθήμασι, ſeſe acuẽtes & accingentes ad tuendum dogma Nicæenſis concilii contra vim tyrannicam. Appian. in III. τῶν ἐμφυλίων, Αναφυομένων δὲ τῶν ἐχθρῶν, καὶ θρασέως ἐς συνείαν βιαζομένων, καὶ τῆς βουλῆς σοι Δέκιμον ἐπαλειφούσης, &c. id eſt, & ſenatu Decimũ in te vrgente & ſtimulante. & ἀλείπτης excitator, cohortator, vnctor. Idem Gregorius de Cypriano Aphrica exulante, & per literas Chriſtianos ad martyrium animante, Αλείπτης ὑπερόριος γίνεται, τοὺς προτρεπτικοὺς συγγράφων, καὶ λόγοις γραφῶν τὴν εὐσέβειαν.

Οχλαγωγῶ. Οχλαγωγῶ, vt δημαγωγῶ, plebẽ ad res nouas ſollicito, factioſæ turbæ ducem me præbeo.

Οχλαγωγός. Et Οχλαγωγὸς, qui etiã ἀντὶ ἀγύρτου ponitur. Ariſtot. in v. Politic. Γίνεται δὲ δημαγωγία, καὶ ὅταν τὸν ὄχλον δημαγωγῶσιν οἱ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ ὄντες. Ioſep. in 2. contra Apionem, de iis libris loquens quos Apion contra Iudæos edidit, Τὰ πλεῖστα δὲ βωμολοχίαν ἔχει, καὶ πολλὴν, εἰ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἀπαιδευσίαν, ὡς ἂν ὑπ' ἀνθρώπου συγκείμενα καὶ φαύλου τὸν τρόπον, καὶ παρὰ τὸν βίον ὀχλαγωγοῦ γεγονότος. Strabo lib. XIIII. de Satyro tabula Protogenis, in qua perdix erat pictus, Εξέπληττον δ' ἔτι μᾶλλον οἱ περδικοτρόφοι, κομίζοντες τοὺς τιθασσοὺς, καὶ τιθέντες καταντικρύ. ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γραφὴν οἱ πέρδικες, καὶ ὠχλαγώγουν, & plebẽ circulatoris more detinebãt & oblectabãt. Idẽ Ariſtot. in IIII, Εν μὲν γὰρ ταῖς κατὰ νόμον δημοκρατουμέναις οὐ γίνεται δημαγωγὸς, ἀλλ' οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν εἰσὶν ἐν προεδρείᾳ. Quod autem eſt κόλαξ in tyrannide, hoc eſt δημαγωγὸς in democratia turbulenta.

Δημαγωγός. Idem, Καὶ ὁ δημαγωγὸς καὶ ὁ κόλαξ οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνάλογοι, καὶ μάλιστα δ' ἑκάτεροι ἰσχύουσιν. οἱ μὲν κόλακες παρὰ τυ-

ραίνοις, οἱ δὲ δημαγωγοὶ, τοῖς δήμοις τοῖς τοιούτοις. Accipitur hoc verbum metapho
ricè pro allicio gratiam. Idem in eodem quinto, Θρασυβούλου τοῦ Ἱέρωνος
ἀδελφοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Γέλωνος δημαγωγοῦντος, καὶ πρὸς ἡδονὰς ὁρμῶντος, ἵνα αὐτὸς ἄρχῃ. Δημαγωγῶ.
Plut. in Antonio, ἦν δέ που καὶ τὸ ἐρωτικὸν οὐκ ἀναφρόδιτον, ἀλλὰ καὶ τούτῳ πολλοὺς
ἐδημαγώγει, συμπράττων τι τοῖς ἐρῶσι, σκωπτόμενος εἰς τοὺς ἰδίους ἔρωτας. Et in Pomp.
ἐν ἀρχῇ δὲ καὶ τὴν ὄψιν εἶχεν οὐ μετρίως συνδημαγωγοῦσαν, καὶ προεντυγχάνουσαν
αὐτοῦ τῆς φωνῆς, Principio aſpectum habebat magnopere gratiæ cóciliato-
rem, ac præcurrentem orationi blandæ. Et in Mario, Διὰ τούτων τοὺς στρατιώ-
τας δημαγωγῶν. ἦν προσαγόμενος. Synef. Θεοφίλῳ, ἢ γὰρ τέχνης ἐστὶ καὶ δυνάμεως, ἢ
χάριτος θείας, οὕτω τοὺς ἀνθρώποις ἐξομαλίσαι, καὶ καταδημαγωγῆσαι τὸ πλῆθος, ὥστε Καταδημαγω-
τὸν χωρὶς αὐτοῦ βίον, ἀβίωτον ἅπασιν εἶναι, ſic demulcere homines, multitudiniſ- γῶ.
que gratiam emereri, vt ab eo diuelli non poſſint. Eſt autem Ἐξομαλίζειν, Ἐξομαλίζειν.
τὸ καταψήχειν, καὶ καταχηλεῖν, quaſi manu permulcere, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τοὺς πώλους
ψήχουσι. Verùm οἱ δημαγωγοὶ etiam Δημοκόποι dicuntur, niſi quod δημοκό- Δημοκόπος.
ποι legibus agrariis, & muneribus gladiatoriis, & ſpectaculis multitudini
lenocinari & obrepere ſolent, aut epulum ſæpe præbendo: δημαγωγοὶ verò
concionibus. Plutarch. in Politicis præceptis de eloquentia loquens, Δῆ-
μον δὲ καὶ πόλιν ἐκ τῶν ὤτων ἄγειν δεῖ μάλιστα. μὴ καθάπερ ἔνιοι τῶν ἀγυμνάστων περὶ
λόγον, τῆς γαστρὸς ἕλκουσιν ἀνωχοῦντες, ἢ πυῤῥίχας τινὰς, ἢ μονομάχων θεάματα παρα-
σκευάζοντες, ἀεὶ δημαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ δημοκοποῦσι. δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου πει- Δημοκοπῶ.
θομένων ἐστί. Et in Graccho, Τὸν μὲν γὰρ ἀποικίας δύο γράψαντα, καὶ τοὺς χαριεστάτους
εἰσάγοντα, δημοκοπεῖν ᾐτιῶντο. Et Ἐκδημοκοπῶ, popularitate mihi populú ſer- Ἐκδημοκοπῶ.
uire perpello. Χίων μάτειδι, Ὅταν δέ τις δουλωσάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλω-
θέντας, κἂν ἀναιρεθῇ ταχέως, πολλὰ ὅμως ἐγκαταλείπει τυραννίδος ἐν ἑκάστοις κακά. Et
Δημοκοπία, huiuſcemodi popularitas dicitur, quæ etiam Ὀχλοκοπία voca- Δημοκοπία. Ὀχλοκοπία.
tur. Idem ἐν τῷ εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτ. Οὕτω δὲ διανοητέον καὶ περὶ πολιτείας, ὡς τοὺς
μὲν ἀνοήτους οὐδ᾽ ὅταν στρατηγῶσιν ἢ γραμματεύωσιν ἢ δημηγορῶσι πολιτευομένους, ἀλλ᾽
ὀχλοκοποῦντας, ἢ πανηγυρίζοντας, ἢ στασιάζοντας, ἢ λειτουργοῦντας ἀναγκαίως. Polyb. in Ὀχλοκοπῶ.
III, πυνθανόμενος Φλαμίνιον ὀχλοκόπον μὲν καὶ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον, πρὸς ἀληθινῶν Ὀχλοκόπος.
δὲ καὶ πολεμικῶν πραγμάτων χειρισμὸν οὐκ εὐφυῆ. Omnia etiam ἀπὸ τοῦ ἔργον Τὰ παρὰ τὸ ἔρ-
voce actiua dicútur. Πανουργῶ, ῥᾳδιουργῶ, χειρουργῶ, ταλασιουργῶ, κακουργῶ, λειτουρ- γον λεγόμενα.
γῶ, δημιουργῶ, λεπτουργῶ, μεγαλουργῶ, κρεουργῶ, ἀμπελουργῶ, ἐριουργῶ, ἱερουργῶ,
λυκουργῶ, πλαστουργῶ, δραματουργῶ, θαλαττουργῶ. quorum pleraque omnibus
nota ſunt. Demoſth. Κολάζειν τούς τε κακοτεχνοῦντας καὶ σοφιζομένους, καὶ πανουργίαν
πανουργοῦντας. Eſt enim Πανουργῶ, τὸ κακουργῶ, & Πανουργία, δεινότης οὐκ ἐπαι- Πανουργῶ.
νετὴ, inquit Ariſtoteles, fraus, vafritia ſubdola & improba. Dicitur & Πα- Πανουργεύομαι.
νουργεύομαι, & Πανούργευμα, ἀπάτημα καὶ σόφισμα. Χειρουργία & Χειρουργεῖν dici- Χειρουργῶ. Χειρουργία.
tur de omni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione coniú-
ctam. Plato in Politico, Αἱ δέ γε περὶ τεκτονικὴν αὖ καὶ ξύμπασαν χειρουργίαν τέχναι,
ὥσπερ ἐν ταῖς πράξεσιν ἐνοῦσαν σύμφυτον τὴν ἐπιστήμην κέκτηνται. & Χειρούργη-
μα, opificium, opuſque manu factum ab eodé dicitur. AEſch. περὶ παραπρ.
χειρουργοῦντας vocat, qui non tantùm conſilium dederunt, ſed etiam ma-
num maleficio & facinori accommodarunt. τούτους δὲ δίκης ἠξίουν τυχεῖν, μὴ
τοὺς πατρίδας αὐτῶν, ἀλλὰ τοὺς χειρουργήσαντας, καὶ βουλεύσαντας. Ariſtot. in VIII.

Politicorum, de organis muſicis quæ manu pulſantur, Καὶ τὰ πρὸς ἡδονὴν ſυντείνοντα τοῖς ἀκούουσι τῶν χρωμένων, ἑπτάγωνα καὶ τρίγωνα καὶ σαμβῦκαι, καὶ πάντα τὰ δεόμενα χειρουργικῆς ἐπιστήμης. Dicitur etiam Χειροτεχνῶ, & Χειροτεχνία χειρουργία. Plato, Μουσικῆς ἐστί που ἡμῖν μάθησις, καὶ ὅλως τῆς περὶ χειροτεχνίας ἐπιστήμης. Hippocr. Ὁ μὲν ἰδιώτης ὀρέγεται βασιλείας. ὁ δὲ πολιτευόμενος ὅτι χειροτεχνέοντα ὡς ἀκινδύνως μακαρίζει. Ariſtoteles Χειραγωγεῖν dixit de eo qui inſtrumēta muſica pulſat. quāquam Χειραγωγὸς ſit propriè præitator, vt qui cæco viā præit, hoc eſt ὁδηγὸς & καθηγεμών. Dionyſ. de Paulo Apoſtolo, Ὁ ἡμῶν ἐπὶ τὴν φωτοδοσίαν χειραγωγός. Greg. Ὥσπερ τυφλὸν χειραγωγῶν. Lucian. Εὖ ποιεῖς ὦ Ἑρμῆ χειραγωγῶν. ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν. Verba ſunt Pluti. Dicitur etiam μεταφορικῶς de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quaſique viam præit ad ornamenta magnáque faſtigia aſſequenda. Herodian. Τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσιν, ὅτι ἐπιδοὺς ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην καὶ ἐπιχώρειον στρατείαν, ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν κεχειραγώγητο. Idē, Κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης. Καθηγεμὼν vt dixi, etiam ὁ χειραγωγὸς dicitur, hoc eſt ὁδηγὸς, vtroque genere. Syneſ. Τῆς γνησίας καθηγεμόνος τῶν φιλοσοφίας ὀργίων. Herodotus καθηγεμόνα τῆς ὁδοῦ dixit deductorem. Hoc nomine & auctor & præceptor ſignificatur. Et Καθηγοῦμαι, præeo, præceptor ſum. Strabo, Καθηγήσατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος. Laërt. in Stratone, Ἀλλὰ καὶ καθηγήσατο Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τάλαντα ὀγδοήκοντα. Plato in Sympoſ. Καὶ μὴν, ὦ φίλε Ἀγάθων, καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, id eſt rectè atque ordine videre diſputationem inſtituiſſe, hoc eſt nobis diſputandi rationem rectam præſtituiſſe. Idem Dionyſio, Εἰ δ' ἄρα τὰ παρ' ἡμῖν σοὶ ἀρέσκει, τιμητέοι καὶ ἐμὲ μάλιστα. νῦν οὖν ὥσπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς σὺ καθηγοῦ, ἑψόμεθα δ' ἐγώ. τιμώμενος γὰρ ὑπό σου, τιμήσω σε, id eſt prouocato me, hoc eſt προύπαρχε, κάταρχε. Sic Xenophon in 2. ἀπομνημ. Ἀτοπα λέγεις ὦ Σώκρατες, καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, ὅς γε κελεύεις ἐμὲ νεώτερον ὄντα καθηγεῖσθαι, id eſt edere fratri maiori exēplum recte agendi. Αὐτουργῶ etiā dicitur ὁ τῷ χειρουργῶ, καὶ ἰδίαις χερσὶν ἐργάζομαι. Greg. Ὁ συμβαδίζων τῷ στρατῷ, καὶ σῖτα αἰρούμενος ἀθλία, καὶ τὴν αὐτουργὸν ἐπαινῶν στρατηγίαν. Lucian. Ὁ Δαίδαλος δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. Plutarch. in Apophth. Αὐτουργὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης. Xenophō αὐτουργοὺς γεωργοὺς appellat, qui ipſi terram colunt. villicos autē τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας vocat. quanquam αὐτουργοῦντες propriè vocantur οἱ τὴν ἑαυτῶν γῆν ἐργαζόμενοι, vt apud Euripidē in Oreſte, μορφῇ μὲν, οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ. αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν, id eſt οἵτινες γνησίως τὴν γῆν μόνοι ἐργάζονται. quòd coloni & conductores non æquè bona fide faciunt. Αὐτουργὸς etiam dicitur ὁ αὐτόχειρ, qui ſua manu cædit, vel pulſat, vel pugnat. Herodian. Γεγόνασι δὲ καὶ ἕτεραι συμβολαὶ, ἐν αἷς αὐτουργός τε καὶ αὐτόχειρ τῆς μάχης ἐγένετο ὁ Μαξιμῖνος. Demoſth. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, Ὥσπερ ἂν εἰ ξένον τις ἐξαγαγεῖν ἐβούλετο, ἅπας τις ὤκνει τῆς ἀσελγείας ταύτης αὐτόχειρ ὀφθῆναι γενόμενος, hoc eſt manu abreptum vi expellere. Et πρὸς Λεπτίνην de Dracone legiſlatore, Φοβερὸν κατασκευάζων καὶ δεινὸν τὸ τινὰ αὐτόχειρα ἄλλον ἄλλου γίγνεσθαι, καὶ γράφων χερνίβων εἴργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον. Αὐτόχειρα pro homicida dixit, vt Iſocrates in Plataico, Τοὺς φεύγοντας μὴ καταδέχεσθαι, καὶ τοὺς αὐτόχειρας ἐξείργειν. Appian. in 1111. τῶν ἐμφυλίων, ἔνδε ἐστὶ λυ-

Margin: Χειροτεχνῶ. Χειροτεχνία. Χειραγωγῶ. Χειραγωγός. Καθηγεμών. Καθηγοῦμαι. Αὐτουργῶ. Αὐτουργός. Αὐτόχειρ.

πρεσβὺ ἐπὶ ἔργοι, ςρατεύῳ ἐπὶ τοὺς πέραν θαλάσσης αὐτόχειρας γαΐου καίσαρος. Et Αὐτοχειὶ aduerbium. Antiph. Τοῦτο ἡ βουλὴ, ὅτι τὴν πόλιν ἐνεχείρει προδιδόναι, αὐτοχειὶ ἀπέκτεινε, manu non veneno interemit. Pauſ. in Achaicis, ἀποκτείνας δὲ αὐτοχειὶ τὴν γυναῖκα, ἵνα μὴ γένοιτο αἰχμάλωτος, ἐτελεύτα φάρμακον πιών. Eurip. in Oreſte, ἀλλ' αὐτοχειὶ θνήσχ' ὅτῳ βούλει τρόπῳ. Suprà autem dixerat, αὐτοχειὶ δὲ σφαγῇ ὑπέχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον, id eſt αὐτουργῷ θανάτῳ. Αὐθέντης etiã αὐτόχειρα ſignificat. Antiph. περὶ τοῦ Ηρώδου φόνου, Επειτα δὲ, ὃ πάντας οἶμαι ὑμᾶς ἐπίστασθαι, ἅπαντα τὰ δικαστήρια ἐν ὑπαίθρῳ δικάζει τὰς δίκας τοῦ φόνου, οὐδενὸς ἄλλου ἕνεκα, ἢ ἵνα τοῦτο μὲν, οἱ δικασταὶ μὴ ἴωσιν ἐς τὸ αὐτὸ τοῖς μὴ καθαροῖς τὰς χεῖρας· τοῦτο δὲ, ὁ διώκων τὴν δίκην τοῦ φόνου ἵνα μὴ ὁμωρόφιος γίνηται τῷ αὐθέντῃ. Appian. δέκιμον δὲ τὴν ἐγγὺς κελτικὴν ὑπερορᾶτε ἔχοντα, καὶ τόνδε τοῖς ἄλλοις ὁμοίως αὐθέντην τοῦ ἐμοῦ πατρὸς γενόμενον, Decimum Brutum ſinitis Galliam Ciſalpinã prouinciam obtinere, percuſſorem & ipſum patris mei exiſtentem. Verba ſunt Cæſaris iunioris, qui poſtea Auguſtus Cæſar fuit. αὐθέντης, ποιητικῶς αὐτοεὶς dicitur. Sophocl. in OEdipode, νῦν δ' ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐθέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς. In libro Sapientiæ, cap. x i i, Καὶ αὐθέντας ψυχῶν ἀβοηθήτων ἐβουλήθης ἀπολέσαι, animarum deſtitutarum percuſſores voluiſti perdere. Apud Herodotum in Clio pro eo ponitur qui manu ſua cædem perpetrat: de Cyro loquentẽ, qui ſtatim natus ab Aſtyage interficiendus datus erat Harpago, ὦ βασιλεῦ ἐπεί τε παρέλαβον τὸ παιδίον, ἐβούλευον σκοπῶν ὅκως σοί τε ποιήσω κατὰ νόον, καὶ ἐγὼ πρὸς σε γενόμενος ἀναμάρτητος, μήτε θυγατρὶ τῇ σῇ, μήτε αὐτῷ σοι εἴην αὐθέντης. Theod. Gaza in libro περὶ μηνῶν ait hoc vocabulum olim tantùm ſignificaſſe τὸν αὐτόχειρα, poſtea verò & ſupra mille annos αὐθέντην Græcè hoc ſignificare cœpiſſe quod apud Latinos auctor ſignificat, Καὶ αὐθέντης δὲ ὁ αὐτόχειρ μόνον ἐλέγετο πάλαι. νῦν δὲ καὶ ὅστις οὖν αἴτιος καὶ δημιουργὸς, εἴτ' οὖν αὐτουργὸς καὶ ἐπιστάτης πράγματος οὑτινοσοῦν, αὐθέντης καλεῖται, ὑπὸ τὰ χίλια δὴ ἔτη κεχρηκότες τοῦ τοιοῦδε σημαινομένου. Id quod ideo dicit factum vt Græci vnam dictionem haberẽt, quæ planè reſpõderet dictioni Latinæ, hoc eſt huic nomini auctor: vel vt apud eum legitur αὐτωρ. Inde Αὐθεντία auctoritas. quod verbum in Pandectis ſæpe legitur. & ipſe Gaza vſus eſt in Catone, Καὶ αὐθεντίαν διεσώζετο εἰς τοὺς οἰκείους, quod tenebat auctoritatem in ſuos, Cicero dixit. Syneſ. Theophilo, Αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστι τὸ ἐρώτημα, πρὸς ὃ δεῖ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἀποκρίνασθαι ἁπλῶς καὶ σαφῶς. Baſil. τοῖς διακόνοις, Εἰσηγήσαντο δὲ περιφανῶς εἰς τὴν πόλιν, ἐκκλησιάσαντες μετὰ αὐθεντίας. Contra id Gazæ dictum pugnat Ciceronis auctoritas, niſi exemplarium fides in dubium reuocetur, qui libro nono Epiſtolarum ad Atticum ita ſcribit, Vbi eſt illa pax de qua Balbus ſcripſerat torqueri ſe? ecquid acerbius? ecquid crudelius? atque eum loqui quiddam αὐθεντικῶς narrabat. Vnde authentica ſcripta atque inſtrumẽta dicta ſunt, quæ certam & iuſtam habent auctoritatem. Iulianus Iuriſconſ. in tract. de fide inſtrum. Quicunque à fiſco conuenitur, non ex indice & exemplo alicuius ſcripturæ, ſed ex authentico conueniendus eſt. Eſt etiã verbum αὐθεντεῖν. Baſil. Athanaſio, ἔφαμεν δὲ ἡμῖν ἀκόλουθον ἐπιστεῖλαι τῷ ἐπισκόπῳ ῥώμης ἐπισκέψασθαι τὰ ἐνταῦθα, καὶ δοῦναι γνώμην, ἵνα ἐπειδὴ ἀπὸ κοινοῦ καὶ συνοδικοῦ δόγματος ἀποσταλῆναί τινας δύσκολον τὴν ἐκεῖθεν, αὐτὸν αὐθεντῆσαι περὶ τὸ πρᾶγ-

Αὐτοχεὶ.
Αὐθέντης.
Αὐτοεὶς.
Αὐθεντία.
Αὐθεντῶ.

μα, ἐκλεξάμενοι ἄνδρας ἱκανοὺς μετὰ ὁδοιπορίας πόνους διενεγκεῖν, ἱκανοὺς δὲ περὶ τότητα τοὺς ἐνδιαστρόφους τῶν περὶ ἡμῶν νουθετῆσαι. Αὐθεντῆσαι, auctoritatē ſuam accommodare, auctorem eſſe. Alibi genitiuo iunxit, βοασσείᾳ ἐπισκόπῳ ſcribens, πώς, ἢ πότε, ἢ τίνων παρόντων. ἑτέροις ἀκολουθῶν, ἢ αὐτὸς κατάρχων καὶ αὐθεντῶν τοῦ τολμήματος. & Ἐναυθεντεῖν, auctoritate valere, auctoritatem obtinere inter aliquos. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Διεμαρτύρετο, ἐψηφίζετο, ἐχειροτόνει καὶ μήπω πρεσβύς. ἐδίδου τῇ πολιᾷ τὸ ἐναυθεντεῖν ὡς οἰκείοις τοῖς ἀλλοτρίοις, dabat hoc ſenectuti iam canæ, vt auctoritate non minus inter exteros quàm inter ciues ſuos valeret. de epiſcopo loquens, vel ſacerdote. Idem Cicero ad eundem lib. x, Etiam illud erat perſuaſum, Pompeiū cum magnis copiis iter in Germaniam per Illyricū feciſſe. id enim αὐθεντικῶς nunciabatur. Vtro-

Αὐθεντικῶς. bique enim αὐθεντικῶς ſignificat, niſi fallor, non ſine certo auctore. Cui

Ἀδιασπότως. Ἀδιασπότως oppoſitum eſt. Plutarch. quodam loco, Λόγου περὶ Ἀλεξάνδρου

Ἀδέσποτος λόγος. τελευτῆς ἐμπεσόντος ἀδιασπότου. Idem in Cicerone ἀδέσποτον ἐπιστολὴν redditam Craſſo dicit, hoc eſt auctoris & ſcribentis nomine ſuppreſſo. Et in Otho-

Ἀδέσποτοι. ne, ἀδέσποτον φήμην, famam nullo auctore manantē appellauit. Ἀδέσποτα etiam ſunt quæ ad fiſcum deuoluuntur, quia dominum nullum nec aſſertorem habent. Strabo libro XVII. de magiſtratibus Romanis loquens in AEgypto exiſtentibus, Ἄλλος δ' ἐστὶν ὁ προσαγορευόμενος ἴδιος λόγος, ὃς τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς Καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων ἐξεταστής ἐστιν. Athenæus libro VII. libertos quoſdam Lacedæmoniorum ſic vocatos eſſe ait, vt quoſdam ἀφέ-

Auctor & auctoritas. τας. Auctor autem Latinè variè accipitur, & auctoritas etiam: latiúſque eorum patet ſignificatio quàm αὐθέντου καὶ αὐθεντίας. Eſt enim auctor ὁ εἰσηγητὴς, καὶ ὁ εἰσηγούμενος, ὁ καθηγησάμενος, ὁ ὑπάρξας, ὁ κατάρξας, ὁ ἀρχηγὸς, ὁ ἐπιδώσας, ὁ παρακελευσάμενος. Auctor etiam ὁ προκτήτωρ, ὁ πράτης, ὁ θέτης, ὁ βεβαιώσων. quæ vocabula ſunt foreſia, de quibus ſuprà dictum eſt. Auctori-

Τὸ ἀξιωματικόν. Εἰσηγοῦμαι. tas eſt ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις. vt auctoritas inſtrumēti. Galen. in primo Therapeut. Καὶ διὰ τοῦτο γράφειν ὤκνουν θεραπευτικὴν μέθοδον, ἧς εἰσηγήσαντο μὲν παλαιοὶ, γράφειν δ' ἐπεχείρησαν οἱ μετ' αὐτοὺς, id eſt cuius auctores primum priſci fuerunt, cuius principium & originem dederunt. Athen. Ἀθηναῖοι δὲ δέκα ταλάντοις Δημάδην ἐζημίωσαν, ὅτι θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, ſuaſor fuit & auctor vt Alexander pro Deo haberetur, diuiníſque honori-

Εἰσηγητής. bus coleretur. Idem de Lucullo, Καὶ πρῶτος τρυφῆς εἰσηγητὴς Ῥωμαίοις ἐγέ-

Καθηγεμών. νετο. Dicitur & Καθηγεμών. Dionyſ. περὶ σοφίας, Οἱ τῆς καθ' ἡμᾶς φιλοσοφίας ἀρ-

Ἱερουργῶ. χηγοὶ καὶ καθηγεμόνες. Ἱερουργεῖν, eſt ſacris operā dare, ſacrificare, ſacris operari. Herodian. Ἱερουργοῦντα αὐτὸν, περί τε βωμοῖς χορεύοντα. Alibi τὰ ἱερουργηθέν-

Ἱερεύω. τα victimas cæſas vocat. Idem etiam Ἱερεύειν dicitur & Καθιερεύειν. λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν θυομένων. Significat etiam dicare, & cōſecrare. Pauſ. Ἀνὰ χρόνον δὲ αὐτόν τε ἀποδρᾶναι καὶ πρὸ θεῶν τὸ ἱερεύομένην ἔχοντα, οὐχ ἅμα τὸ ἄγαλμα ἀγομένην. Ἱε-

Ἱερῶ. ρῶ etiam & καθιερῶ & ἀφιερῶ eſt ſacrare dedicaréq;. Herodian. τοῦ θεοῦ ἱερωμένου pro ſacerdote dixit, & pro eo quod Deo ſacrū eſt. Dicitur & Ἱερο-

Ἱεροποιῶ. ποιεῖν. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Εἰασί με εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι, καὶ κατάρ-

Ἱεροποιός. ξασθαι τῶν ἱερῶν ὑπὲρ ὑμῶν. Et Ἱεροποιὸς magiſtratus Athenis, quaſi ſacrificulus. Ἱεροποιοὶ autē ſacra faciebant Eumenidibus præſidibus Areopagi. Idē, Περὶ-

εἶδε ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα. Ἱερῶμαι est ſacerdotem fieri. Syneſ. Ἱερῶμαι.
Athanaſio, Οἶσθα γὰρ ὅτι μοι μανθάνεις τὴν θάνατον εἰς κυρίαν τοῦ ἔτους ἡμέραν, καὶ γέγονεν ἐκείνη καθ' ἣν ἱερασάμην. Significat etiam apud eundem ſacerdotio fungi, iungitúrque genitiuo. Herodian. Παρθένου τῆς Ῥωμαίων ἑστίας ἱερωμένης. Thucydid. in 2, Χρυσίδος ἐν Ἄργει τότε πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης, iam duodequinquaginta annos ſacerdotio fungente. Dicitur etiã pro eodem Ἱεροῦμαι. Pauſ. in Meſſen. Ταῦτα δὲ ἐλέγετο ὅτι τὴν ἐν Μεσσήνῃ καθεστηκὸς, τὴν γυναικὸς ἱερωμένης ἢ καὶ ἀνδρὸς προαποθάνῃ τις τῶν παίδων, ἐς ἄλλον τὴν ἱερωσύνην μεταχωρεῖν. Idem ibidem, Νῦν δὲ ἔφη τό, τε ἀπόρρητον ἐκφαίνουσα ἥκω, καὶ παύσουσα ἐμαυτὴν ἱερωμένην. Dicitur & Ἱερατεῦσαι & Ἱερατεύσασθαι, datiuo iunctum. Syneſ. Σχολῆς δεῖ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύοντι. Idem, Ἠρώτησα περὶ Ἀλεξάνδρου Κυρηναίου μὲν ἀνδρὸς, ἱερατευσαμένου δὲ ἔν τινι πόλει τῶν Βιθυνῶν. Pauſ. Νομίζοντες οὖν τὴν γυναῖκα ἀληθῆ λέγειν, τῇ θεῷ εἵλοντο ἱερατευσομένην ἀντ' ἐκείνης. Ariſtot. in VII. Politic. Πρῶτον δὲ εἶναι δεῖ τὴν περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλειαν ἣν καλοῦσιν ἱερατείαν. Ἱεροφαντῶ, ſacra doceo. Et Ἱεροφάνται, qui ſacra & cerimonias docent. Lucian. Εὔμολπος ὁ πρῶτος ἱεροφαντήσας, id eſt ὁ πρῶτος ἱεροτελεστὴς, ὁ τελετάρχης, quibus nominibus Dionyſius Seruatorem noſtrum nuncupat.

Ἱερατεύω. Ἱερατεία. Ἱεροφαντῶ. Ἱεροφάνται. Ἱεροτελεστής. Ἱεροῦμαι.

Ἱερολογῶ, ſacra verba pronũcio, de rebus ſacris loquor. Idẽ Dionyſ. Ἡ δὲ τῶν θείων ᾠδῶν ἱερογραφία, σκοπὸν ἔχουσα τὰς θεολογίας τε καὶ θεουργίας ἁπάσας ὑμνῆσαι, ἔξιν θείαν ἐμποιεῖ τοῖς ἐνθέως αὐτὴν ἱερολογοῦσι. Et Ἱερολογία, ea quæ in eccleſia recitantur, quaſi ſacri ſermones. Ἱεροκήρυξ, eſt ſacer præco, qui fauere linguis iubet dum ſacra peragũtur, aut qui aliud quippiã inter rem ſacram edicit. Syneſ. Καταστιγαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, εἰς θρῆνον αὖθις ἀπετελεύτησεν ἡ βοή. Θεουργία καὶ θεουργικὴ ὁμοίωσις, καὶ θεουργικὴ ἐπιστήμη à Dionyſio dicitur ἡ θεοὺς ἀπεργαζομένη. vt vbi de primis & ſummis beatarum mentium ordinibus loquens, ita inquit, Καὶ μὴν ὅτι τὸ θεομίμητον αὐτοῖς ὑπερτάτως δεδώρηται, καὶ κοινωνοῦσι κατὰ τὸ αὐτοῖς ἐφικτὸν ἐν πρώτουργῷ δυνάμει ταῖς θεουργικαῖς αὐτοῦ καὶ φιλανθρώποις ἀρεταῖς. Ibidem τὴν θεουργικὴν ὁμοίωσιν dixit, ὅτι ἐργάζεται θεοὺς τοὺς πρὸς τὸν κύριον καὶ σωτῆρα ὁμοιουμένους. Et rurſus, Τοῦτο γοῦν οἱ θεολόγοι σαφῶς δηλοῦσι, τὰς μὲν ὑφειμένας τῶν οὐρανίων οὐσιῶν διακοσμήσεις, πρὸς τῶν ὑπερβεβηκυιῶν εὐκόσμως ἐκδιδάσκεσθαι τὰς θεουργικὰς ἐπιστήμας. Θεουργίαι autem vocantur opera Seruatoris, quæ diuinitatem eius ſignificabãt, vt contra naturæ leges, & ſupra vim eius edita. vt apud eundem, Τὸ θεομίμητον δὲ πῶς ἂν ἡμῖν ἑτέρως ἐγγένοιτο, μὴ τῆς τῶν ἱερωτάτων θεουργιῶν μνήμης ἀνανεουμένης ἀεὶ ταῖς ἱεραρχικαῖς ἱερολογίαις τε καὶ ἱερουργίαις. Τοῦτο γὰρ ποιοῦμεν, ὡς τὰ λόγιά φησιν, εἰς τὴν αὐτῆς ἀνάμνησιν. Duo enim illa monumenta operum Seruatoris Eccleſia celebrat & frequentat, ſacroſanctæ victimæ commemorationem, & Euangelii recitationẽ. Theurgia pro magiæ ſpecie ab Auguſtino accipitur ex Porphyrio Platonico, lib. x. de Ciuitate Dei. ſed in laudabilem partem à Dionyſio hoc vocabulum acceptum eſt. cuius interpres τὴν μὲν παλαιὰν γραφὴν, θεολογίαν vocatam eſſe dicit. τὴν δὲ καινὴν, θεουργίαν, propter Chriſti opera miraculorum plena. Κρεουργῶ, lanii more concido, lanio. Et Κρεουργὸς, lanius. Herodot. in Polymnia, Ἡ δὲ Αἰγιναίη ζινά σφι θόρυβον παρέσχε Πυθέω τοῦ Ἰσχενόου ἐπιβάντος, ἀνδρὸς ἀρίστου γενομένου ταύτην τὴν ἡμέραν. ὃς ἐπεὶ ἡ ναῦς ἡλίσκετο,

Ἱερολογῶ. Ἱεροκήρυξ. Θεουργικός. Θεουργία. Κρεουργῶ. Κρεουργός.

Καταχρεουργῶ. ἐς τοῦτο ἀντεῖχε μαχόμενος, ἐς ὃ κατεκρεουργήθη ἅπας. ἀντὶ κατεκόπη, κατετέτμηται, καὶ ἐ-
Κρεουργία. κερματίσθη, velut in laniena conciſus eſt. Et Κρεουργία, laniatio, conciſio carnium. Greg. εἰς ἐπιφάνια, Ποῦ δὲ θοίνης τὴν Πέλοπος κρεουργίαν, πεινῶντας θεοὺς
Κρεουργηδόν. ἑστιῶντος, καὶ φιλοξενίαν πικρὰν καὶ ἀπάνθρωπον. Et Κρεουργηδὸν apud eundem He-
Δραματουργῶ. rodotum pro fruſtillatim, in fruſta, & more lanionio. Δραματουργῶ, opus dramaticum ſcribo, in modum dramatis conſcribo & compono. vt in argumento libri δειπνοσοφιστῶν, Δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ πλατωνικῷ. Alciphr. in perſona Menandri Ptolemæo regi reſcribentis, Ἐμοὶ γένοιτο χώματος καὶ τάφου πατρῴου τυχεῖν, καὶ τὸν ἐπ' ἐσχάρας ὑμνῆσαι κατ' ἔτος Διόνυσον. τὰς μυστηριώτιδας ἄγειν τελετάς. δραματουργεῖν τι καινὸν ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ ἀγωνιῶντα, id eſt edere opus comicũ quo-
Δραματοποιῶ. tannis. Dicitur etiam Δραματοποιῶ. Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, ὥσπερ δὲ καὶ τὰ σπουδαῖα μάλιστα ποιητὴς Ὅμηρος ἦν, οὕτω καὶ τὰ τῆς κωμῳδίας σχήματα πρῶτος ὑπέ-
Διδάσκειν δρᾶμα καὶ κωμῳδίαν. δειξεν, οὐ ψόγον, ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας. Quod etiam Διδάσκειν τὴν κωμῳδίαν dicitur. Hoc enim verbo vtebantur in iis quæ in theatro, aut aliàs publicè edebantur. Athen. Συνεπιμαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ ὁ τὸν Ἀγῆνα τὸ σατυρικὸν δραμάτιον γεγραφώς, ὅπερ ἐδίδαξε Διονυσίων ὄντων ἐπὶ τῷ Ὑδάσπου τῷ ποταμοῦ, εἴτε Πύθων ἦν ὁ Βυζάντιος, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς. ἐδιδάχθη δὲ τὸ δρᾶμα ἤδη φυγόντος τοῦ Ἀρπάλου. Plutarchus περὶ μουσικῆς, Πίνδαρος δ' ἐν παιᾶσι, ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις
Κωμῳδοδιδάσκαλος. Ὀρχηστοδιδάσκαλος. φησὶ λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι. Inde Κωμῳδοδιδάσκαλοι poëtæ dicti, & Τραγῳδοδιδάσκαλοι, & Ὀρχηστοδιδάσκαλοι. Xenoph. in Sympoſ. Οὕτω δὲ φαινομένου τοῦ Διονύσου ηὔλητο ὁ βακχεῖος ῥυθμός. ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον. Cicero hoc, vt pleraque, imitatus eſt in Catone, his verbis, Vidi etiam ſe-
Docere fabulam. nem Liuium, qui cum ſeptem annis antequam natus ſum, fabulam docuiſſet, vſque ad adoleſcẽtiam meam proceſſit ætate. Et in Bruto, Atque hic Liuius eſt qui primus fabulã C. Clodio Cæci filio, & M. Tuditano Cõſulibus docuit, anno ipſo antequam natus eſt Ennius. Sic in IIII. Tuſc. Itaque non ſine cauſa cum Oreſtem fabulam doceret Euripides, primos tres verſus reuocaſſe dicitur Socrates. Gregorius in ſecundo περὶ υἱοῦ, de ſacroſancto ſupplicio Seruatoris loquens, Τῆς δὲ αὐτῆς ἔχεται θεωρίας, καὶ τὸ μαθεῖν αὐτὸν τὴν ὑπακοὴν ἐξ ὧν ἔπαθεν, ἥ τε κραυγὴ καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ἱκετεῦσαι, καὶ τὸ εἰσακουσθῆναι, καὶ τὸ εὐλαβές, ἃ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως ὑπὲρ ἡμῶν, quæ omnia aguntur pro noſtra inſtitutione & diſciplina, atq; mirificè contexuntur. Loquitur enim de vita Domini, quæ velut drama fuit in orbis theatro editum & peractum, ad doctrinam vtique mortalium diuinitus ſalutémque ordinatum, rebúſque admirandis confertum, ac
Λεπτουργῶ. Λεπτουργία. perpetuo tenore cõtextum diuinæ virtutis & exemplaris. Λεπτουργῶ, in ſculptura & cælatura ſubtiliore & minutiore operor. Et Λεπτουργία, opificium huiuſcemodi. Quale eſt opus teſſellarium & vermiculatũ, & opus inteſtinum elegantis artificii. Diodor. de funere Hephæſtionis loquens,
Λεπτουργός. Αὐτὸς τοὺς ἀρχιτέκτονας ἀθροίσας καὶ λεπτουργῶν πλῆθος. Plutarch. Εὐφυὴς ἐν τῷ γράφειν καὶ λεπτουργεῖν. Plato in Politico λεπτουργεῖν pro ſubtiliter partiri & diſtinguere dixit, Ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές. Opus autem vermiculatũ λιθο-
Γλασουργῶ. ποίκιλον dici poteſt. Γλασουργῶ, effingo, imitor. Theophyl. Γλασουργοῦντες οἱ ζωγράφοι

οἱ ζωγράφοι ὅσα ἡ φύσις οὐ δύναται. Θαλαττουργεῖν dicuntur piſcatores. & Θαλαττουργῶ.
Θαλαττουργὸς, piſcator Xenophonti. & quicũque in mari negociantur, aut Θαλαττουργός.
victum inde quærunt, θαλαττουργεῖν dicũtur. Polyb. de Carthaginenſibus,
Διὰ τὸ καὶ πάτριον αὐτοῖς ὑπάρχειν ἐκ παλαιοῦ τὴν ἐμπειρίαν ταύτην, καὶ θαλαττουργεῖν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Ταλασιουργῶ vt Τελεσιουργῶ. Lucian. Ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Plut. Τελεσιουργὸς τῶν ἀποτελέσεων. Dionyſ. Τελεσιουργὸν δύναμιν τῶν ἱεραρχῶν dixit, pro initiatrice & conſecratrice. Et Τελεσιουργεῖν, τὸ τελεῖν. Τελεσιουργῶ. Τελεσιουργός.
quod etiam τελειοῦν dicitur, vt alibi dictum eſt. Μουσουργεῖν, muſica arte cõponere, vel muſicis modis implere. Greg. περὶ θεολογίας, Τίς ὁ δοὺς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγάδα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα, ὅταν ἡλίῳ κινῶνται τὰ μεσημβρινὰ μουσουργοῦντες, καὶ καταφωνῶσι τὰ ἄλση, id eſt loca aprica perſonare muſica facientes. καὶ Μουσουργὸς, cantor, & cantrix. Strabo, Μουσουργοὶ δὲ δύο ἑκάστῳ τῷ συμποσίῳ. Athen. Καὶ μετεπέμπετο πολλὰς μουσουργοὺς ἐξ Ἰωνίας, ἑτέρας δὲ παιδίσκας ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος. τὰς μὲν, ᾠδικάς τε καὶ ὀρχηστικάς. Λυκιουργεῖν verò dicitur τὰ λυκιουργῆ ποιεῖν. Athen. in I x, Λυκιουργεῖς φιάλας τινὲς οὕτω καλοῦνται ἀπὸ Λύκωνος τοῦ κατασκευασαμένου. Et infrà, Ἡρόδοτος δ᾽ ἐν ἑβδόμῃ, παραβόλους δύο λυκιουργέας ἡμιεργέας, ὅτι ἀκόντια ἐστὶ πρὸς λύκων θήρας ἐπιτήδεια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. Et paulo poſt, Ἀγνοεῖ δ᾽ ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γινόμενον, ἀλλ᾽ ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. Ἀριστοφάνης τε γὰρ ἐν εἰρήνῃ φησὶ, Τὸ δὲ πλοῖον ἔσται ναξιουργὴς κάνθαρος. κριτίας δὲ, μιλησιουργὴς, καὶ τράπεζα ῥηνιεργής. Λυκιουργὴς igitur eſt Lycio opificio factum, vt Ναξιουργὴς Naxio, & Κορινθιουργὴς Corinthio. Sic Ἀττικουργὴς Attico opere factũ: vt hodie mappas & mantilia operis Veneti matronæ vocant, & operis vernaculi Pariſiniq;, & veſtem Rotomagẽſem vocamus, & tincturã Pariſinã præſertim coccinam, quam παρισιουργῆ dicere poſſis κοκκινοβαφῆ. Idem Athen. in v, Ἐχόμενα δὲ τούτων ἐπόμπευον οἱ τὰ χρυσώματα φέροντες, κρατῆρας λακωνικοὺς τέτταρας ἔχοντες. τετράμετροι ἕτεροι κορινθιουργεῖς δύο. Κορινθιουργεῖν, vt Δημιουργεῖν, & ἀττικουργεῖν verba, vt λυκιουργεῖν formari poſſunt: cum ita vſu venit in contextu orationis, vt per verba commodius dici poſſit quod mẽte conceptum eſt. Ἀμπελουργεῖν eſt vites putare, & ſarmenta expurgare quæ vitẽ onerant, id eſt τὰ ἐμποδίζοντα τοὺς καρποὺς ἀφαιρεῖν. Theophr. in III. de Cauſis, περὶ τῆς θεραπείας τῶν φυτῶν loquẽs, Κοινότατη μὲν οὖν καὶ μάλιστα ἔνδηλος ἐπὶ τῶν ἀμπέλων τυγχάνει. πάντες γὰρ χρῶνται, καὶ πάντες ἀμπελουργοῦσιν, ὥσπερ ὑπ᾽ αὐτῆς ἀναγκαζόμενοι τῆς φύσεως διὰ τὴν εὐβλαστίαν καὶ πολυβλαστίαν. Alibi ἀμπελουργίαν & κλάσιν pro eodem dixit, eodem libro, Ταῖς δ᾽ ἀμπέλοις τὴν τελέωσιν ἡ πρώτη μὲν καὶ μέγιστόν ἐστιν ἡ κλάσις. καλῶς γὰρ ἀμπελουργουμένη, καὶ εὐβλαστοτέρα καὶ εὐκαρποτέρα καὶ πολυχρονιωτέρα γίνεται. Alibi τομὴν καὶ ἀμπελουργίαν pro eodem dixit. AEſchines κατὰ Κτησιφῶντ. de Demoſthene loquens, Οὐ μέμνησθε αὐτοῦ τὰ μιαρὰ καὶ ἀπίθανα ῥήματα, ἃ πῶς ποθ᾽ ὑμεῖς, ὦ σιδήρεοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι, ὅτ᾽ ἔφη παρελθὼν, ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου, ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. φορμορραφούμεθα ἐπὶ τὰ στενά. Hæc autẽ verba dixiſſe Demoſthenẽ oportet in aliqua concione, ardore dicendi concitatum. quorum eſt hæc ſententia, Quidam ſunt qui ſic ciuitatem vt vitem vinitores putandam ſuſceperunt, hominéſque ex po-

Margin: Μουσουργῶ. Μουσουργός. Λυκιουργῶ. Λυκιουργὴς, Ναξιουργὴς, Μιλησιουργὴς, Κορινθιουργὴς, & ὅμοια. Ἀμπελουργεῖν. Ἀμπελουργία.

pulo excidere quaſi palmites inſtiterũt. ſucciſi ſunt hoc pacto nerui ſummæ Reipublicæ. Φορμοῤῥαφεῖν autem eſt tegetes acu traiecta conſuere, vel in tegetem ſtoriámve coniectum inſuere. Φορμοῤῥαφούμεθα igitur εἰς τὰ στενά, ſignificare mihi videtur, ἡμεῖς οὕτως στενοχωρούμεθα ὥσπερ ἀεὶ φορμίοις τισὶν ἐνερραπτόμενοι. poteſt enim aliquis in ſtoria vel tegete inſui, vt caleſcat aut ſudet. Vel diſtinguendum poſt verbum φορμοῤῥαφούμεθα, vt in exemplaribus legitur. quod autem ſequitur eſt corruptum. Quoniam verò hæ tranſlationes audaces erant, & calentibus tantùm animis auditorum opportunæ & appoſitæ, ideo ab AEſchine Demoſtheni obiiciuntur, vt præputidæ, & abſurdæ: tum ſcilicet cum feruor animorum, & coronæ audientis fauor temporis intercapedine deflagrauerat. Cicero de ipſo Demoſthene loquens vt oratore circunſpectiſſimo, in Oratore perfecto, ita inquit, Ac tamen in hoc ipſo diligenter examinãte verborum omnium pondera, reprehendit AEſchines quædam & exagitat, illudénſque, dira, odioſa, intolerabilia eſſe dicit. Quinetiã quærit ab ipſo cum quidem eum belluam appellet, vtrũ ea verba an portenta ſint: vt AEſchini ne Demoſthenes quidẽ videatur Atticè dicere. facile eſt enim verbum aliquod ardens (vt ita dicam) notare, ídque reſtinctis iam animorum incendiis irridere. Ταῦτα δὲ (inquit AEſchines) τί ἐστιν ὦ κίναδος, ῥήματα ἢ θαύματα; Sequitur apud Ciceronem, Itaque ſe purgans iocatur Demoſthenes: negat in eo poſitas fortunas Græciæ, in hoc, in eum, huc an illuc manum porrexerit. Verba Demoſthenis hæc ſunt ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, Γαὶ γὰρ παρὰ τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ, εἰ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρήνεγκα. Quod membrum extremum eo pertinet, quòd AEſchines dixerat, Καὶ πάλιν ὅτι κύκλῳ περιδινεῖς σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος, ἔλεγες, & cætera.

Φορμοῤῥαφῶ. (margin)

Locus Ciceronis animaduertendus. (margin)

Χαλκουργῶ, æs præparo, vt metallarius. καὶ Χαλκουργὸς, qui præparat materiam τῷ ἀνδριαντοποιῷ, vt χαλκουργικὴ τῇ ἀνδριαντοποιητικῇ, inquit Ariſtoteles in primo Politicôn. & Χρυσουργεῖν, τὸ χρυσὸν ὀρύττειν καὶ μεταλλεύειν. Φυτουργὸς, vt ἀμπελουργός. καὶ Φυτουργῶ, plantas colo & ſero curóq;. Et Φυτουργία, & Φυτούργημα. Philo περὶ κόσμου, Τούτοις ἀκόλουθος ἡ τοῦ παραδείσου φυτουργία, id eſt conſitio. Idem, Τούτων οὐδὲν οὐδεὶς ἱκανὸς ἐντὸς φυτουργῆσαι, id eſt inſtar plantæ pãgere. Plato lib. x. de Repub. φυτουργεῖν plus eſſe ait quàm δημιουργεῖν, Deúmque φυτουργὸν appellat quaſi formarum, hoc eſt idearum conditorem. vt verbi gratia, Lecticam triplicem eſſe ait, primam formalem, alterã fabrilem, tertiam imaginariam & pictam, Οὐκοῦν τριτταί τινες κλῖναι αὗται γίγνονται· μία μὲν ἡ ἐν τῇ φύσει οὖσα, ἣν φαῖμεν ἂν θεὸν ἐργάσασθαι. μία δὲ ἣν ὁ τέκτων. μία δὲ ἣν ὁ ζωγράφος. Et paulo pòſt, Βούλει οὖν τοῦτον μὲν φυτουργὸν τούτου προσαγορεύωμεν; δίκαιον γοῦν ἔφη.

Χαλκουργῶ. Χαλκουργός. Χρυσουργεῖν. Φυτουργός. Φυτουργῶ. Φυτουργία. (margin)

Θαυματουργῶ, miracula edo, apud Euſebiũ. Xenophon de puella quæ rotas inter ſaltandum in ſublime iactabat, & ad rhythmum excipiebat: ſic enim inquit in Sympoſio, Ἐπεὶ δὴ ἦσαν, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμικῶν, ἐφ' οὗ ἔμελλε θαυματουργήσειν, hoc eſt in rota figulina ſcribere dum verſaretur.

Θαυματουργῶ. (margin)

Τὰ ἀπὸ τοῦ πάθος etiam voce actiua proferuntur, Δυσπαθῶ, ὁμοιοπαθῶ, μετριοπαθῶ, συμπαθῶ, ὁμοπαθῶ, ἀναξιοπαθῶ, περιπαθῶ, ἡδυπαθῶ. Eſt

Τὰ ἀπὸ τοῦ πάθος. (margin)

autē Συμπαθεῖν idē quod Συμπάσχειν. quod & condoleſco ſignificat, alieniſq; Συμπαθεῖν.
incommodis afficior, & conſentio. Iſocrat. Ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἕκα-
στος ἡμῶν πολλοὺς ἔχει συμπαθήσοντας. Ariſtotel. περὶ φυσιογνωμ. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ
καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιουμένη, ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώμα-
τος μορφήν. Et Συμπαθής, & Συμπάθεια. Ariſtotel. Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν Συμπαθής.
συμπαθέστατόν ἐστι, καὶ ταχεῖαν ποιεῖται τὴν αἴσθησιν, μεταβαλλόντος καὶ πάσχοντος τοῦ περὶ
ἐγκέφαλον αἵματος. Idem, Καὶ τοὐναντίον δὴ τοῖς τῆς ψυχῆς παθήμασι τὸ σῶμα συμ- Συμπάσχειν.
πάσχον φανερὸν γίνεται. Quibus duobus verbis τὸ Ἀντιπαθεῖν καὶ τὸ Ἀντιπάσχειν op- Ἀντιπαθεῖν.
ponuntur. hoc eſt contrario modo affici, & in diuerſum tendere, abhor- Ἀντιπάσχειν.
rere, & diſſidere obſiſteréque. Dioſcorides in ſexto, Ἀντιπάσχουσι δὲ πολλά-
κις καὶ ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων, καὶ αἱ παραδιαθέσεις διά τινας βρωμάτων ἢ πομάτων
ποιότητας. Alexander in Problematis, Τεύχλη τε χαρτουμένη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρκῃ,
reſiſtit, contrà afficit. Et Ἀντιπαθής, obſiſtens & remediū ἀντιφάρμακον. Plu Ἀντιπαθής.
tarchus in Antonio, Τέλος δὲ χολὴν ἐμοῦντες, ἔθνησκον, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀντιπαθὲς ὁ οἶνος
ἐξέλιπεν. Δεινοπαθεῖν, eſt grauiter affici, ingemere, ægreferre, & lamenta- Δεινοπαθεῖν.
bili voce queri. hoc eſt δεινὰ ποιεῖν. Hoc Cicero in Verrem Act. vlti. ad ver
bum ita expreſſit, Huc tertia illa perducta per dolum & inſidias ab Rho-
dio tibicine, maximas in iſtius caſtris effeciſſe turbas dicitur, cum indi-
gnè pateretur vxor Cleomenis nobilis mulier, itémque AEſchrionis ho-
neſto loco nata, in conuentum ſuum mimi Iſidori filiam veniſſe. Εμ- Ἐμπαθής.
παθής, affectu percitus, vel commotus. Εκπαθής, immodicè affectus. Al- Ἐκπαθής.
ciphr. Μὰ τὴν καλλιγένειαν κατέχομαι Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γενομένη. Ανα- Ἀναξιοπαθεῖν.
ξιοπαθεῖν, ægreferre, indignum facinus clamare, indignum eſſe dicere. Plu
tarchus, Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κεκρόπιος ἀνεῖλεν αὐτήν. Alibi pro ſtomachari di-
xit. Κακοπαθεῖν eſt vexari & afflictari. Ariſtoteles in decimo Ethicorum, Κακοπαθεῖν.
Καὶ γὰρ ἄτοπον, τὸ τέλος εἶναι παιδιάν, καὶ πραγματεύεσθαι καὶ κακοπαθεῖν τὸν βίον ἅ-
παντα τοῦ παίζειν χάριν. Plutarch. περὶ Φιλοπλ. Κακοπαθείς, ἀγρυπνεῖς, ἐργολαβεῖς,
τοιοῦτον ἔχων τῆς ἀπορίας μονος ἐφόδιον. Κακοπαθοῦντα μόρια Galenus appellat
loca affecta & vitiata. Ομοιοπαθεῖν, ſimiliter affici. Ariſtoteles in primo Ὁμοιοπαθεῖν.
Ethicorum, Διὰ τὸ πολλοὺς τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ. Et
Ομοιοπαθής. Plato, Ὁμοιοπαθὴς δι' ὁμοιότητα πολὺ γενόμενον. Ariſtotel. in VIII. Ὁμοιοπαθής.
Ehic. Οἱ τοιοῦτοι δὲ ὁμοηθεῖς καὶ ὁμοιοπαθεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. In Actis Apoſtolorum
cap. XIIII, Ἄνδρες τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμὲν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγ-
γελιζόμενοι ὑμᾶς, eadem conditione mortalitatis vobiſcum præditi ſumus.
ſimili conditione vobiſcum humanitus afficimur. Ομοπαθῶ, cōſentio, Ὁμοπαθεῖν.
aſſentior, obtempero. Plutarchus in Galba, Ὁ δὲ Πλάτων οὐδὲν ἔργον ὁρᾶν ἄρ-
χοντος ἀγαθοῦ καὶ στρατηγοῦ, στρατιᾶς μὴ συμφερούσης, μηδὲ ὁμοπαθούσης, ἀλλὰ τὴν πει-
θαρχικὴν ἀρετὴν ὁμοίως τῇ βασιλικῇ νομίζων φύσεως γενναίας καὶ τροφῆς φιλοσόφου δεῖ-
σθαι, καὶ τὰ ἑξῆς. Ομοιοπάθεια, figura eſt vel virtus oratoria, à ſimilitudine Ὁμοιοπάθεια.
affectuum ducta. vt, Fuit & tibi quondam Anchiſes genitor. auctor Ma-
crobius in quarto. Μετριοπάθεια virtus eſt à dogmate Peripatetico indu- Μετριοπάθεια.
cta. Et Μετριοπαθεῖν, modicè affici, vt ἀπάθεια & ἀπαθεῖν Stoicorum ſunt. Μετριοπαθεῖν.
τὴν ἐμπάθειαν δὲ οἱ Ἐπικούρειοι εἰσηγάγοντο. at Απειροπάθεια omnino vitioſa eſt. Sy- Ἐμπάθεια.
neſius Herculiano, Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτήν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς Ἀπειροπάθεια.

μετεωροπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν, καὶ τὸ ἀνεπαίσθητον ποῦ χώρας τάξωμεν. ἆρ' οὐχὶ πόῤῥω φιλοσοφίας; Ἀνθρωποπαθεῖν, eſt humanum quippiam pati, hoc eſt humano more affici. apud Alciphrontē in ſecundo ſegmēto Epiſtol. Lamia ad Demetrium τὸν πολιορκητὴν ſcribens, ita inquit, Καὶ μάλιστα οἱ μισητοὶ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι, οὐ παύσονται διαβάλλοντες ἡμῖν τὰ δεῖπνα, καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας, Lycurgi leges citantes, & vſurpantes contra vitæ tuæ rationem ex humanitatis indulgentia inſtitutam, non è ſeueritatis duritia, philoſophiæq; decretis. Facile eſt enim Græcis vſum verborum vel comminiſci, vel innouare, cuiuſmodi eſt illud Ariſtophanis ἐν εἰρήνῃ, ἰὼ μέγαρα μέγαρ' ὡς ἐπιτετρίψεσθ' αὐτίκα, ἅπαξ ἁπάντα καταμεμυττωτευμένα, id eſt σκορόδων δίκην κατατετριμμένα εἰς θύμαν ἐμβαλλομένων. Μυττωτὸς enim intritū eſt ex variis rebus ita vt allium in eo præualeat, quod alliatum dici poteſt. Lucian. Ἀκριβῶς τὰ τρύβλια λιχνῶς ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον μυττωτοῦ καταλίποι. Idem Ariſtophanes, Εὖ γ' ὦ δέσποινα πότνι' ἀθηναία παιδὸς ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει, πρὶν ἡμῖν ἐγχέαι τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι. quo in loco metaphoricè μυττωτὸν vocat bellum. Fingit enim τὸν πόλεμον, quem προσωποποιηθέντα inducit in ea comœdia, τὰς πόλεις ἐπιτρίβειν ταῖς ὑπέροις. quare & ἀλετρίβανον καὶ δοίδυκα vocat τὸν κλέωνα, ὡς κυκῶντα καὶ ταράττοντα τὰ πράγματα Athenis, vt βρασίδαν apud Laconas, καὶ ἐν τῇ θυείᾳ τὰς πόλεις τρίβειν τὸν πόλεμον dicit his verbis, Τί δὴ ποτ' αὐτῇ τῇ θυείᾳ χρήσεται. ἑρμ. Τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται. Illis autem tanquam piſtillis vtebatur ὁ πόλεμος. ἀπόλωλε γὰρ καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις κακὸς ἀλετρίβανος. Μυττωτὸν igitur vocat bellum ab illis conflatum, qui tamen ambo eodem tempore opportunè mortui ſunt ἀλλήλους ἀποκτείναντες.

Τὰ ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι, σιτωνὸς, τελωνὸς, ὀπωρωνὸς, ἱππωνὸς. Xenophon περὶ ἱππικῆς, Ὅταν γε μὴν ἵππον ὠνούμενοι ὦσί τινες, ὑπομνήματα γράφομεν ἃ δεῖ καταμανθάνειν τὸν μέλλοντα μὴ ἐξαπατᾶσθαι ἐν ἱππωνίᾳ. Idem, ἢν μὲν καλῶς ἱππωνήσῃ, τρέφῃ δὲ ὡς πόνους δύνασθαι ὑποφέρειν. Σιτῶναι ſunt frumentatores publici. Σιτωνία enim munus erat publicum, vt diximus in Annotationibus. Σιταρχία idem quod σιτηρέσιον, id eſt annona militaris, & militare ſtipendium. Herodian. Μισθοφόρους ἐπὶ ῥητοῖς σιτηρεσίοις στρατιώτας καταστησάμενος, certis ſtipendiorum auctoramentis. Demoſth. in 1. Philipp. Ἵνα δέκα ἕκαστος τοῦ μηνὸς ὁ στρατιώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνῃ. Significat etiā teſſeram frumentariam, & annonam ciuilem. Plutarchus in Craſſo, Τρεῖς δὲ μῆνας ἑκάστῳ ῥωμαίων σιτηρέσιον ἐκ τῶν αὐτοῦ παρασχών. Ariſtoteles σιταρχίας dixit in ſecundo OEconom. Ὥστε τὴν παραδιδομένην τρίμηνον σιταρχίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, ita vt eis gratis præberet trium menſiū frumentum, quod iam admenſus erat. Idem in eodem, Διδοὺς τοῖς στρατιώταις τῇ δευτέρᾳ τῆς νουμηνίας τὰς σιταρχίας, τῷ μὲν πρώτῳ μηνὶ παρέβη τρεῖς ἡμέρας, τῷ δ' ἐχομένῳ πέντε. Polybius lib. v, Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦτον συμπορευομένων πρὸς ἀλλήλους εἰς σύλλογον, ἐγένετό τις συνήθεια τοῖς ἐκ τοῦ στρατοπέδου, παραγινομένων πρὸς τὰς σιταρχίας εἰς τὴν πόλιν, id eſt ad cómeatus annonámque coëmendos. Et alibi, παρεσκεύαζον δὲ καὶ τοῖς προϋπάρχουσι καὶ τοῖς παραγινομένοις τὰς σιταρχίας. Aliquando pro eodem ὀψώνια dicit & χορηγίας. Δυσωνοῦμαι tamen voce paſſiua dicitur pro tenaciter & illiberali adiectione rem mercor. Athenæus in VIII, Καὶ ὅτι οἱ κα-

Ἀνθρωποπαθεῖν.
Ἀνθρωποπάθεια.
Καταλυκουργίζω.
Καταμυττωτεύω.
Μυττωτός.
Τὰ ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι.
Σιτῶναι.
Σιτωνία.
Σιταρχία.
Σιτηρέσιον.
Δυσωνοῦμαι.

παραίτες ἐκ τῆς πόλεως δυσωποῦντό τι τῶν πωλουμένων, ἔθος ἦν τοῖς πωλοῦσι λέγειν, ὅτι μᾶλλον ἂν προέλοιντο τελεσφορεῖν δύνασθαι. Ἀπὸ τοῦ τρέφω, ἱπποτροφῶ, ζευγοτροφῶ, γηροτροφῶ, παιδοτροφῶ, φιλοτροφῶ, πωγωνοτροφῶ, σκιοτροφῶ, ἀτροφῶ & ἀτροφοῦμαι, vt κακοτροφοῦμαι. Ἱπποτρόφοι dicebātur ii qui in ſacris certaminibus vincere cupiebant. Iſocr. περὶ τοῦ ζεύγους, Ἱπποτροφεῖν δ' ἐπιχειρήσας, ὃ τῶν εὐδαιμονεστάτων ἔργον ἐστί, φαῦλος δ' οὐδεὶς ἂν ποιήσειεν, οὐ μόνον τοὺς ἀνταγωνιστάς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πώποτε νικήσαντας ὑπερεβάλετο. Pauſ. in Lacon. Πρώτη δὲ ἱπποτρόφησε γυναικῶν, καὶ ὀλυμπιάσι πρώτη νίκην ἀνείλετο ἅρματι. Ζευγοτροφῶ eodem modo dicitur. ὅθεν Καθιπποτροφῶ, in alendis equis conſumo. & Καταζευγοτροφῶ. Iſæus περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου, Οὐδὲ γὰρ εἰς τὴν πόλιν, οὔτε εἰς τοὺς φίλους φανερὸς εἶ δαπανήσας οὐδέν. οὐ μὴν οὐδὲ καθιπποτρόφηκας· οὐ γὰρ πώποτε ἐκτήσω ἵππον πλείονος ἄξιον ἢ τριῶν μνῶν. οὔτε καταζευγοτρόφηκας· ἐπεὶ οὐδὲ ζεῦγος ἐκτήσω ὀρικὸν οὐδὲ πώποτε ἐπὶ τοσούτοις ἀγροῖς καὶ κτήμασι. Inde Ζευγῖται dicti οἱ δεύτεροι τίμημα τελοῦντες Athenis, hoc eſt ſecundi cenſus ciues. Τεθριπποτροφῶ, quadrigas, hoc eſt quadriiuges equos alo, apud Herodotum in Erato. Καθιπποτροφῶ autē εἰς τὴν ἱπποτροφίαν καταναλίσκω, ſic dicitur vt καθηδυπαθῶ, κατακυβεύω, & alia, de quibus alibi fortaſſe dicemus. Ὀρικὸν ζεῦγος ſignificat iugum mulare. eſt enim deriuatum nomen παρὰ τὸ ὀρεύς, quo vocabulo ὁ καὶ ἡ ἡμίονος ſignificatur. Et inde Ὀρεοκόμος mulio, vt ἱπποκόμος. Ariſtot. in. vi. de hiſtor. animal. Καὶ ὁ θῆλυς δὲ ὀρεὺς ἤδη ἐπληρώθη. Idem, Γηράσκει δὲ βραδύτερον ὁ θῆλυς ὀρεὺς τοῦ ἄρρενος. Ξυνωρὶς autem καὶ Συνωρίς, de qua nōnihil alibi dictum eſt, οὐκ ἀπὸ τῶν ὀρέων, vt quidam putant, compoſitum eſt, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀείρω τὸ συναείρω εἴρηται, & ſignificat bigas tam equeſtres quàm mulares. δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ' ἐκ δυοῖν μόνον ἵπποιν συνεστός. Lucian. Νενίκηκα δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ, καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ ξυνωρίδι πωλικῇ. Plato in Phædro, in homine συνωρίδα eſſe dixit, hoc eſt in anima humana, ſed tanquā de bigis loquens, καὶ πρῶτον μὲν ἡμῶν ὁ ἄρχων συνωρίδος ἡνιοχεῖ. εἶτα τῶν ἵππων ὁ μὲν αὐτῷ καλός τε καὶ ἀγαθός, καὶ ἐκ τῶν τοιούτων. ὁ δέ, ἐξ ἐναντίων τε καὶ ἐναντίος. χαλεπὴ δὲ καὶ δύσκολος ἐξ ἀνάγκης ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχησις. πῇ δὴ οὖν θνητόν τε καὶ ἀθάνατον ζῷον ἐκλήθη πειρατέον εἰπεῖν. Quibus verbis Plato τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν per bigas, per aurigam autē τὸ λογιστικὸν ᾐνίξατο, vt ex Plutarcho intelligere licet in Platonicis quæſtionibus. Alterū autem equorū, id eſt τὸ θυμοειδές, εὐήνιον τὰ πολλὰ τῷ λογισμῷ λέγει, καὶ σύμμαχον. τὸ δὲ περὶ τὰς ἐπιθυμίας, ἀπειθὲς καὶ ἀνάγωγον παντάπασι καὶ κωφόν, καὶ μάστιγι μετὰ κέντρου μόλις ὑπεῖκον. Gregorius ξυνωρίδα par amicorum appellat indiſſolubili vinculo cōiunctū, hoc eſt ζεῦγος φιλικόν. de ſe enim & magno Baſilio loquēs, Ξυνωρίς, inquit, οὐκ ἀνώνυμος καὶ ὄντι καὶ ἀκούοντι. οὐδὲν τοιοῦτον αὐτοῖς οἱ Πυλάδαι καὶ οἱ Ὀρέσται. Syneſius τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν, cōcordiā amicorū dixit. Theodor. in iii. Eccleſ. hiſt. Οὗτοι δὲ οἱ αὐτοχεῖς παρὰ τῆς ξυνωρίδος μεγίστης πέτρου καὶ παύλου τὰ θεῖα δεξάμενοι δόγματα, βδελυττόμενοι ἀεὶ τὸν ἄξιον λήθης ἰουλιανὸν διετέλεσαν, καὶ αὐτὸς ἐκ ἔργου ἤδει σαφῶς. Gregorius ipſe de ſe & fratre ſuo ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, ξυνωρὶς γὰρ ἐδοκοῦμεν τις, καὶ εἰ μὴ τοῖς ἄλλοις, μητέρι γοῦν, εὐχῆς καὶ θέας ἀξία, συνὼ ἀλλήλοις ὁρώμενοι, ἣ νῦν κακῶς ὑπὸ τοῦ φθόνου διελυθεῖσα. Νεοττοτροφῶ. Ariſtoph. νεφέλ. μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης. tranſlatio eſt ab auibus. Γηροτροφῶ, in ſenectute alo. Iſocrat. in

Τὰ ἀπὸ τοῦ τρέφω.
Ἱπποτροφῶ.
Ζευγοτροφῶ.
Καταζευγοτροφῶ.
Καθιπποτροφῶ.
Τεθριπποτροφῶ.
Ὀρικὸν ζεῦγος.
Ὀρεύς.
Ὀρεοκόμος.
Ξυνωρίς.
Συνωρίς.
Συνωρὶς ἀνθρωπίνη.
Νεοττοτροφῶ.
Γηροτροφῶ.

Plataico, Ὁρῶντες τοὺς γονέας ἡμῶν αὐτῶν ἀναξίως γηροτροφουμένους. Galen. in x. Methodi, Νεανίσκον γοῦν ἐγώ τινα τῶν οὕτως ἐχόντων ἰασάμενος, εἶτα ἑξῆς ἀνακομίζων καὶ οἷον γηροτροφῶν αὐτὸν τὴν πρεσβυτικὴν ἀσθένειαν, οὐ μόνον μῆνας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔτη διεφύλαξα ζῶντα, id eſt tanquã ſenem iámque exanguẽ alens, & διαιτῶν. Eſt enim ipſi γῆρας τὸ ἐκ νόσου, quando in tabem ex febre hectica æger incidit, ita vt

Γηροκομῶ. Γηροβοσκῶ. Γηροκομικός. ſimilis ſit ſeni debili & arido. Sũt etiam Γηροκομῶ & γηροβοσκῶ idẽ quod γηροτροφῶ ſignificantia. & Γηροκομικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς, pars medicinæ eidẽ Galeno, quæ de tuenda valetudine ſenum tractat. Greg. Olympio, ἀλλὰ τῆς γηροκομίας τῆς σῆς χρηστῆς ἔνεκεν, καὶ φαρμακεύσεις τὴν ἀσθένειαν ταῖς εὐχαῖς. Plut. de Pythe Bithynio loquẽs, Ὁ δὲ χάριν ᾐτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλειόνων αὐτῷ παίδων ὄντων, ἕνα ἀφεῖναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκόν, id eſt qui ſenectutẽ ſuã regeret & aleret. Xenoph. Κοινὸν γὰρ ἡμῖν καὶ τοῦτο τἀγαθόν, συμμάχων καὶ γηροβοσκῶν ὅτι βελτίστων τυγχάνειν, id eſt liberorum cõmunium. Verba ſunt mariti ad vxorẽ. Et alibi itidem τῷ γηροβοσκῶν vocabulo τοὺς υἱοὺς ſignificauit. Leſ-

Ἀντιγηροτροφῶ. bonax, Δίκαιοι δὲ τοὺς πατέρας ὑμῶν ὑφ᾽ ὧν ἐτράφητε, ἀντιγηροτροφῆσαι. quod ἀν-

Πωγωνοτροφῶ. τιπελαργεῖν prouerbiali ſermone dicitur. Πωγωνοτροφῶ. Plut. in Apophth. Πυνθανομένου δέ τινος διὰ τί κομῶσι καὶ πωγωνοτροφοῦσιν, ὅτι πάντων ἔφη κάλλιστος καὶ ἀδα-

Φιλοτροφῶ. πανώτατος ἀνδρὶ ὁ ἴδιος κόσμος. Φιλοτροφεῖν dicitur qui libens alit & ſuppeditat alimenta. Idẽ in Sympoſ. Οἱ γοῦν τὰς κύνας φιλοτροφοῦντες, ὅταν ἀργότεραι πρὸς τὴν συνουσίαν ὦσιν, ἄλλοις τε βρώμασιν ἀλμυροῖς, καὶ ταριχευτοῖς κρέασι κινοῦσι καὶ παρο-

Ἀτροφῶ. ξύνουσι τὸ σπερματικὸν αὐτῶν ἡσυχάζον. Ἀτροφῶ, tabeſco, alimenta non ſentio, intereo. Vnde apud Galenum ἠτροφηκότα μόρια, ἀντὶ ἐξηρασμένα. Theophr. Οἱ γὰρ ὄμβροι πλῆθος ποιοῦσι βοτάνης, ὥστε καταπνίγεσθαι τὰ σπειρόμενα, καὶ ἀτροφεῖν, ita vt ſegetes ſtrangulentur, & intereant vt exuccæ. Philo, Ἀτροφῆσαν γὰρ τὸ πῦρ

Ἄτροφος. αὐτίκα σβέννυται, cui alimentum deeſt. Ἄτροφος, non alens: cui Τρόφιμος opponitur apud Theophraſtum. ἄτροφον ὕδωρ, vt quædam rigua ἄτροφα. Ἄτροφος etiã ὁ μὴ τρεφόμενος. Atrophi ſunt, inquit Plinius lib. XXII. & XXVI,

Ἀτροφία. qui cibum non ſentiunt. Et Atrophia tabis ſpecies, vt ipſe inquit, cum ægroti colligere ſe nõ poſſunt. & lib. VIII, Bibitur ab imbecillitate vires recolligentibus, quos atrophos appellãt, hoc eſt χαλεπῶς ῥαΐζουσι καὶ ἀναλαμ-

Ἄτροφος καὶ ἀτροφής. βάνουσι. Dicitur autem ἄτροφος & ἀτροφής. Theophr. in 2. de Cauſis, Καὶ διὰ

Τὰ διττολογούμενα. τὸ μὴ δύνασθαι κρατεῖν, ἀτροφῆ καὶ χείρω γίνεται. Similia ſunt ἄβλαστος καὶ ἀβλαστής, ὀψίβλαστος ὀψιβλαστής, ἀντίτυπος ἀντιτυπής. ταῦτα γὰρ τῶν διλογουμένων ἐστί, ἢ τῶν διττολο-

Ὀρὸς & ὀῤῥός. γουμένων. qualia hîc aliquot ſubiiciã, quæ memoria ſuggeſſit. Ὀρὸς & Ὀῤῥός, vtrunque enim apud auctores legitur. Ariſtot. Πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδα-

Διοῤῥοῦσθαι & διοροῦσθαι. τώδη ὃς καλεῖται ὀῤῥός, καὶ σωματῶδες ὃ καλεῖται τυρός. ὅθεν Ὀῤῥοῦσθαι, καὶ Διοῤῥοῦσθαι, vel Διοροῦσθαι, ſereſcere, apud eundẽ. Idem, Ἰχὼρ δ᾽ ἐστὶν ἄπεπτον αἷμα ἢ τῷ μήπω

Διορίζεσθαι. πεπέφθαι, ἢ τῷ διωρῶσθαι. à Dioſcoride Διορίζεσθαι dicitur, hoc eſt ἀφίστασθαι.

Ὀῤῥοπύγιον. Οὐροπύγιον. Ὀρὸς γὰρ ἡ ἀπόστασις τοῦ γάλακτος. Et ὀῤῥῶδες γάλα Theophraſto, ſeroſum. Ὀῤῥοπύγιον καὶ Οὐροπύγιον. Ariſtotel. in 2. de Animal. Οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν ὄρνιθες, ὀῤῥοπύγιον δέ. οἱ μὲν μακροσκελεῖς καὶ στεγανόποδες, βραχύ, οἱ δ᾽ ἐναντίοι μέγα. Idem lib. IX. de haliæeto, Ἔχει δὲ τὸ ῥάμφος καμπύλον, οὐροπύγιον πλατύ. Martialis in III, Et anatis habeas orropygium macræ. Ὀῤῥοπύγιον autem παρὰ τὸν ὄῤῥον dicitur.

Ὀῤῥωδῶ. ὅθεν Ὀῤῥωδῶ ῥῆμα, τὸ φοβοῦμαι. Syneſ. de cane, Τὰς ὕαινας οὐκ ὀῤῥωδῶν, καὶ λαφύ-

γίζων τοὺς κύνας. Iſocrat. in Plataico, Μηδεὶς οὖν ὑμῶν ὀῤῥωδείτω. Παρὰ τὸ ὄῤῥος Ὀῤῥος.
igitur τὸ ὀῤῥοπύγιον, καὶ τὸ δέος, ἐλέγετο ὀῤῥωδῶ, ὅτι τὰ ἄλογα ζῶα ὅταν φοβῶνται, ὑποστέλ-
λειν εἰώθασι τὴν οὐράν. Lucian. Ἐδάρην τὸν ὄῤῥον ἀνατεθεὶς τῷ ὄνῳ. apud Herodotũ
Ἀῤῥωδῶ & Καταῤῥωδῶ ſæpe ἀντὶ ὀῤῥωδῶ legitur, vt in primo, vbi de Gyge lo- Ἀῤῥωδῶ.
quens ita inquit, Ὁ μὲν δὴ λέγων ταῦτα ἀπεμάχετο, ἀῤῥωδέων μή τοι οἱ ἐξ αὐτέων
γένηται κακόν, Hæc igitur ille dicẽs Candauli poſtulato repugnabat, de ſpe-
ctanda nuda eius vxore, timens vtique nequid ſibi inde mali naſceretur.
Alii ἀῤῥωδεῖν dicunt ſignificare etiã καταφρονεῖν, τουτέστι μὴ ὀῤῥωδεῖν. Σμικρὸς &
μικρὸς, & ξυνωρὶς & συνωρὶς iã dicta ſunt & notata. Ἀεὶ & αἰεὶ, vt ἀετὸς & αἰε-
τὸς, eiuſdem ordinis ſunt. Εὐθενῶ καὶ εὐθηνῶ. Σπαίρω & ἀσπαίρω. Σταφὶς &
ἀσταφὶς, & ὀσταφίς. Ἀθάρα & ἀθάρη. Εὐθενῶ idem quod εὐημερῶ, hoc eſt gli- Εὐθενῶ.
ſco, exupero, bona ſum habitudine. Ariſtot. in IIII. de generat. animal. Εὐημερῶ.
Συμβαίνει δὲ διαφορὰ περὶ τὰς κυήσεις, ἐπί τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων. τὰ μὲν
γὰρ εὐθενεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖστον χρόνον. τῶν δὲ γυναικῶν αἱ πολλαὶ δυσφοροῦσι
περὶ τὴν κύησιν. Paulo poſt εὐημερεῖ dixit. Idem in VIII. de hiſt. Τόποι δὲ συμφέ-
ρουσιν ἑκάστοις πρὸς εὐθηνίαν. ὅσα μὲν εἰσὶ φύσει πρόσγεια ἢ πελάγια, ἐν ἑτέρῳ τούτων· Εὐθηνία.
ὅσα δὲ ἐπαμφοτερίζει, ἐν ἀμφοτέροις. Inuenitur & εὐθενοῦμαι, quo interpres Εὐθενοῦμαι.
Ariſtophanis vſus eſt, Ἡ νῆσος κοτινοῦσα λέγεται τὰ Γάδειρα, διὰ τὸ τοιούτοις εὐθη-
νεῖσθαι φυτοῖς. Baſil. in Hexaëm. homil. III, Καὶ μωϋσῆς εὐλογῶν τὴν φυλὴν τοῦ Ἰω-
σὴφ ἀπὸ ὡρῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ δρόσου, καὶ ἀπὸ κορυφῆς ὀρέων καὶ βουνῶν ἀενάων, τὰς εὐλο-
γίας δίδωσιν, ὡς τοῦ περὶ γῆν τόπου διὰ τὴν ἐν τούτοις εὐταξίαν εὐθενουμένου, id eſt vber-
tate prædito, vel exuberante & abundante. Idem in IIII. homil. reprehẽ-
dẽs τοὺς φιλοθεάμονας, Οὐκ εἰδότες (inquit) ὅτι ὀρχήστρα εὐθενουμένη θεάμασιν ἀκο-
λάστοις, κοινὸν καὶ δημόσιον διδασκαλεῖον ἀσελγείας τοῖς συγκαθημένοις ἐστί. Sæpéque paſſi-
ua voce vtitur: interdum etiam actiua, vt in ſexta homilia, Ἀλλ' εὐθενήσει
μὲν ὁ γεωργὸς μήτε σπέρματα καταβαλὼν, μήτε δρεπάνην θηξάμενος. Et Εὐθηνῶ. Εὐθηνῶ.
Idem Ariſtotel. Τὰ γὰρ μακρὰ μᾶλλον εὐθηνεῖ ἐν τοῖς βορείοις. ἀντὶ πληθύει καὶ εὐημε-
ρεῖ. quod gliſcere Columella appellat. Idem in eodem VIII, Εὐημεροῦσι δὲ
τὰ ζῶα κατὰ τὰς ὥρας οὐ τὰς αὐτὰς, ἔτι δὲ ὑγίειαι καὶ νόσοι κατὰ τὰς ὥρας τοῖς ἑτερογενέσιν ἕτε-
ραι. Paulo poſt εὐθηνίαι dixit. Idem, Ὡς δ' εἰπεῖν τὸ σύνολον, ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώ-
ποις εὐετηρία ᾖ, καὶ τοῖς πλείστοις ἰχθύσι συμβαίνει εὐημερεῖν. Et Εὐημερία eſt vbi cõ- Εὐημερία.
modè & delectabiliter viuitur, vt in primo OEcon. de domo ædificanda
loquens, Καὶ πρὸς εὐημερίαν δὲ καὶ ὑγίειαν δεῖ εἶναι εὔπνουν μὲν τοῦ θέρους, εὐήλιον δὲ
τοῦ χειμῶνος. Et Εὐημερῶ, cõmodè & ex animi ſententia viuo. Idẽ in V. Ethic.
Τυραννικὸν δὲ καὶ γυναικοκρατία περὶ τὰς οἰκίας, καὶ δούλων ἄνεσις. διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.
οὔτε γὰρ ἐπιβουλεύουσιν οἱ δοῦλοι τοῖς τυράννοις, εὐημεροῦντάς τε ἀναγκαῖον εὔνους εἶναι καὶ
τοῖς τυράννοις. Παρευημερῶ ſic dicitur vt παρευδοκιμῶ. Baſil. in 2. περὶ νηστείας, Παρευημερῶ.
Πλούσιος εἶ, μὴ καθυβρίσῃς τὴν νηστείαν, ἀπαξιώσας λαβεῖν αὐτὴν ὁμοτράπεζον, μηδὲ τῆς
οἰκίας σου ἀποπέμψῃς παρευημερηθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, id eſt præ voluptate
deſpectam & contẽptam, quæ inferiore loco ſit & numero apud te quàm
voluptas edendi. Κατευημερῶ penè idem ſignificat, ſed genitiuo iũgitur. Κατευημερῶ.
Idẽ εὐσταθίῳ ἰατρῷ, Σὺ δὲ καλῶς ποιεῖς, μὴ καταπροδιδόναι τὴν ἀλήθειαν ἐγκελεύων, ἀλλὰ
διελέγχειν τοὺς συκοφάντας, ὡς ἂν μὴ πολλοὶ παραβλαβεῖεν, κατευημεροῦντος τῆς ἀλη-
θείας τοῦ ψεύδους, mendacio præualẽte veritati, & magis populari effecto, vel

Εὐθηνία. fauorabiliori. Εὐθηνία cũ copia & exuberantia, etiã ſignificat ſtatũ temporis ſalubriter & cómodè hominibus cedenté, vt in loco Ariſtotelis ſuprà
Ἀθάρη καὶ ἀθάρα. citato: eadem eſt enim quæ εὐημερία. Ἀθάρη, ἡ πυρίνη πτισάνη ἀττικῶς. Significat etiam pultem, hoc eſt ἄλευρον ἡψημένον. Ariſtoph. Pluto, Ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε. Ibidem, Ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
Σκαρδαμύττω. Σκαρδαμυκτῶ. Σκαρδαμύττω καὶ σκαρδαμυκτῶ idem ſignificant, vt σκιογραφεῖν & σκιαγραφεῖν. Ἵεμαι δασυνόμενον, καὶ ἵεμαι ψιλούμενον, de quo alibi dictú. Ναυηγῶ καὶ ναυαγῶ. Ἐπιμεθύομαι καὶ ἐπιμεθοῦμαι, vt etiam alibi dictum. Ἄπειρος καὶ ἔπειρος. Σκαρδαμύττω τὸ πυκνῶς βλεφαρίζω, id eſt nictor, τὸ σκαίρω καὶ μύω τοὺς ὀφθαλμούς. Lucian. Ἐγὼ δὲ δυσωπῶ, καὶ τὰ κέρα μοι τετύλωσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ. Significat etiam adnictor mulieri. Xenoph. in Sympoſ. de Critobulo amatore Cliniæ, Πρόσθεν μὲν γὰρ ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι, λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτόν. νῦν δὲ δὴ εἶδον αὐτὸν καὶ σκαρδαμύξαντα. Significare enim videtur oculis inuitantem & prouocãtem.
Σκαρδαμυκτικός. Et Σκαρδαμυκτικός. Ariſtot. Ὄμμα μήτε λίαν ἀνεπτυγμένον, μήτε παντάπασι συμμεμυκός, σκαρδαμυκτικὸν βραδέως. ὅτι ἀσκαρδάμυκτος. Ariſtoph. Βλέψον εἰς ἐμ' ἀσκαρδάμυκτος.
Ἀσκαρδαμυκτῶ. Καὶ Ἀσκαρδαμυκτῶ, τὸ ἀτενὲς βλέπω, hoc eſt inconniuenter aſpicio. Adnictare verò mulieri, & nictatiunculis liceri eius
Ὀφθαλμιῶ. Ἐποφθαλμιῶ. amorem, eſt quod Græci Ὀφθαλμιᾶν dicũt, & Ἐποφθαλμιᾶν, vel ægris oculis mulierem aſpicere: vt ſit tranſlatio ab oculorum morbo ad morbum animi hominis amore capti, & oculos adiicientis mulieri, aut alii rei cuicunque magnopere concupitæ. Plutarch. in vita Demoſthen. Καταφυγόντος δὲ πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ (de Harpalo loquens) καὶ μετὰ τῶν χρημάτων καὶ τῶν νεῶν αὐτὸν παραδιδόντος, οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες εὐθὺς ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐβοήθουν.
Ἐποφθαλμῶ. Dicitur & Ἐποφθαλμῶ. Idem alibi, Οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες, ὠργίζοντο, id eſt fremebãt tantam pecuniã in ærarium inferri, ὥσπερ τὰ ὄμματα τοῖς χρήμασιν ἐπέχοντες. Cicero pro lege Agraria,
Adiicere oculos. An vos aliter exiſtimabatis, cum ad omnia veſtra pauci homines cupiditatis oculos adiecissent, non eos imprimis id acturos? ἐπειδὰν τάχιστα ἐποφθαλμιάσωσι πρὸς ἅπαντα τὰ ὑμέτερα. vel, ἐὰν τῆς ἐπιθυμίας ὀφθαλμοὺς ἅπασι τοῖς ὑμετέροις ἐπερείσαι, καὶ διὰ τοῦτο πραγματευσομένους αὐτούς. Ἐποφθαλμιᾶν δὲ τῇ ἐρωμένῃ,
Ὀφθαλμοβολῶ. etiam Ὀφθαλμοβολεῖν dicitur. Θρυλῶ etiam καὶ θρυλλῶ cum gemina-
Θρυλῶ καὶ θρυλλῶ. to λλ apud auctores inuenitur, licet ſæpius cum gemino. vt ὑγίεια καὶ ὑγεία, τετρασυλλάβως καὶ τρισυλλάβως, quomodo ferè apud Galenú legitur. Ὁ φάρυγξ
Φάρυγξ. καὶ ἡ φάρυγξ. Ariſtotel. in III. de Partibus, Πέφυκε δὲ τούτοις ὑπὸ τῆς ἐπιγλωττίδος συνάγεσθαι καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ. Idem in eodem libro, Ἡ δὲ καλουμένη φάρυγξ συνέστηκεν ἐν χονδρώδει σώματι.
Ναυαγῶ. Ναυηγῶ. Ναυαγῶ plerunque legitur pro nauem frango, & naufragium facio, cum accuſatiuo. & interdú abſoluté. Demoſth. Ναυαγῆσαι ἔφη τὸ πλοῖον παραπλέον ἐκ Παντικαπαίου. ναυαγήσαντος δὲ τοῦ πλοίου ἀπολωλέναι τὰ χρήματα. Greg. Μὴ δὲ φορτισθῶμεν πλέον ἢ δυνάμεθα φέρειν, ἵνα αὐτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισθῶμεν, καὶ τὸ χάρισμα ναυαγήσωμεν, id eſt baptiſmum obruamus peccatorum pondere. Quibus verbis ſignificat non eſſe ad extremú vitæ baptiſmum prolatandum. Idem, Ἵνα μήτε τὸ χάρισμα ἔχῃς, μήτε τὴν ἐλπίδα τῆς χάριτος, ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν. de baptiſmo loquens ſine iuſta orthodoxia accepto. hos enim non βαπτίζεσθαι, ſed καταβαπτίζεσθαι ait.

Polybius de Athenienſium politia loquens, Διὸ καὶ πολλάκις διαφυγόντες τὰ μέγιστα πελάγη, καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους χειμῶνας, ἐν τοῖς λιμέσι καὶ πρὸς τῇ γῇ ναυαγοῦσιν. Εὐμάθεια καὶ εὐμαθία, & ἀμαθία· vt εὐήθεια καὶ εὐηθία· τὰ γὰρ περὶ τὸ ἦθος διττῶς λέγεται, καὶ τὰ περὶ τὸ μαθεῖν. Εὐήθεια eſt ſtultitia, amentia, & imperitia rerum. appellant enim εὐήθεις homines imperitos, & deceptu faciles: vt hominem minimè malum dicimus, fraudi obuium & expoſitum. Lingua verò vernacula bonos viros huiuſcemodi homines vocat. Cicero poſt Terentium imperitos appellare ſolet. vt pro Domo ſua, Facultate oblata ad imperitorum animos incitandos. Terentius in Andria, Túne adoleſcentulos imperitos rerum, eductos liberè, in fraudem illicis? ἀκάκους καὶ ἀπείρους τῶν πραγμάτων. Plato lib. III. de Repub. Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία, καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ. οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν, Honeſtus igitur ſermo & congruentia, & condecentia, & concinnitas conſequentia ſunt bonitatis morum. neque nunc eam dico bonitatem, quam amentiam reuera exiſtentem, nos ſpecioſo nomine ſic vocamus, tanquam à bonis moribus manet: ſed eam dico bonitatem, quæ ob id ita dicta eſt, quaſi mentem rectè benéque conſtitutam habeat. Idem in ſecundo de Legibus εὐήθειαν pro innocentia accipit, ᾗ δ' ἄν ποτε ξυνοικίᾳ μήτε πλοῦτος ξυνοικῇ μήτε πενία, σχεδὸν ἐν ταύτῃ γενναιότατα ἤθη γίγνοιτ' ἄν. οὔτε γὰρ ὕβρις, οὔτ' ἀδικία, ζῆλοί τε αὖ καὶ φθόνοι οὐκ ἐγγίγνονται. ἀγαθοὶ μὲν δὴ διά ταῦτά τε ἦσαν καὶ διὰ τὴν λεγομένην εὐήθειαν. ἃ γὰρ ἤκουον καλὰ καὶ αἰσχρά, εὐήθεις ὄντες, ἡγοῦντο ἀληθέστατα λέγεσθαι, καὶ ἐπείθοντο. Hoc loco εὐήθειαν dixit ἀκακίαν, hoc eſt innocentiam, quæ malitiam non nouit. Demoſth. κατὰ Νεαίρας, Λέγων ὅτι ἐξαπατηθείη ὑπὸ Στεφάνου, ὡς αὐτοῦ θυγατέρα οὖσαν αὐτὴν λαμβάνων γνησίαν, κατὰ τὸν νόμον. καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀκακίαν τὴν ἑαυτοῦ, τοῦτον πρόεδρον ποιήσαιτο. | ἀκακίαν ſic dixit, vt εὐήθειαν Plato loco proximè citato. Vulgò neſcios malitiæ huiuſmodi homines vocant. qui etiam Ἁπλοϊκοὶ & Ἀφελεῖς dicuntur. Lucian. Πρὸς ἄνδρα εἰδότα σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντως κυνικόν. Et Ἁπλότης, εὐήθεια, id eſt incauta probitas. Plutarch. in Antonio, ἦν δὲ ἁπλότης ἐν ἤθει. Et Ἁπλοΐζεσθαι verbum, ἀφυλάκτως καὶ ἀπλάστως agere. Xenoph. in IIII. ἀπομνημον. Λέγεις ἔφη σὺ οὐδὲ πρὸς τοὺς ἀπόντας δεῖν ἁπλοΐζεσθαι, id eſt ſine cautione loqui & agere, & apertè animi ſententiã indicare. Ἁπλῶς Iſocrates pro imperitè & εὐήθως dixit, hoc eſt ſtultè. Lucian. Ὡς ἀφελὴς παῖς ἐστι καὶ ἁπλοϊκός. Quintil. Mores quoque ſe inter ludendum ſimplicius detegunt. Curtius lib. VII, Nec ſanè quicquam ingenium eius ſolidius aut conſtantius habuit, quàm admirationem veræ laudis & gloriæ. ſimplicius tamen famam æſtimabat in hoſte, quàm in ciue. quippe à ſuis crebat magnitudinem ſuam deſtrui poſſe, ἁπλοϊκώτερον, ἀφελέστερον, ἀκακώτερον. Plinius iunior, Habet auunculum Caium Septimium, quo nihil verius, nihil ſimplicius, nihil candidius, nihil fidelius noui. Cicero ἀφελῶς dixit ad Atticum ſcribens, Illud de hiſtrionis geſtu tu ſceleſtè ſuſpicaris, ego ἀφελῶς dixi. Huiuſcemodi propriè ſunt qui liuore carẽt, & tales ſunt Εὐγνώμονες, id eſt æqui & boni viri, καὶ χρηστοί, καὶ ἐπιεικεῖς. Ariſtot. in VI. Ethic.

Τὰ περὶ τὸ ἦθος καὶ μαθεῖν.
Εὐήθεια.
Εὐήθης.
Imperitus.
Ἀκακία.
Ἁπλοϊκός.
Ἁπλοΐζεσθαι.
Simplex.
Εὐγνώμων.

Καὶ ἡ καλουμένη γνώμη, καθ᾽ ἣν εὐγνώμονας, καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή. σημεῖον δέ, τὸν γὰρ ἐπιεικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια
Καθαρεύω. συγγνώμην. O δὲ καθαρεύων κακίας, talis eſt qualem Cicero innocentem
Καθαρός. nomen habere Græcum negat. vt Antipho Καθαρὸν πάντων τῶν ἐγκλημάτων
Ακακος. dixit, qui nulli iniuriam intulit. Sunt qui ſcribant ἄκακον διαφέρειν τοῦ ἀγαθοῦ, ὡς κακὸς διαφέρει τοῦ πονηροῦ. πονηρὸς γάρ, ὁ δραστικὸς κακοῦ. κακὸς δέ, ὁ πανοῦργος, id eſt verſutus & vafer. quod conuenit cum loco Demoſthenis ſupraſcripto, vbi pro ſimplici & aperto ponitur. Et κατ᾽ Εὐέργου, Καὶ προσποιούμενος ἄκακος εἶναι, ἐξηπάτησε τοὺς δικαστάς. Polyb. lib. 111, Πρὸς τοῦτον ἄκακον ὄντα τὸν ἄνδρα, καὶ πρᾶον τῇ φύσει, ποιεῖται λόγους ὑπὲρ τῶν ὁμήρων, id eſt hominem mini-
Ακακία. mè malum. ſic Ακακίαν Plutarchus in Demetrio pro ſimplicitate atque innocentia accepit, nō electione & iudicio certo prædita, ſed doli ac fraudis neſcia, Αἵ τε πασῶν τελεώταται τεχνῶν σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ φρόνησις, βλαβερῶν καὶ αἰσχρῶν καὶ ἀδίκων κρίσεις οὖσαι, τὴν ἀπειρίαν τῶν κακῶν καλλωπιζομένην ἀκακίαν οὐκ ἐπαινοῦσιν, ἀλλ᾽ ἀβελτηρίαν ἡγοῦνται, καὶ ἄγνοιαν ὧν μάλιστα γινώσκειν προσήκει τοὺς ὀρθῶς βιωσομένους. Similiter ἁπλῶς pro apertè, & ingenuè, & candidè quo etiam modo ab aliis ſcriptoribus interdum accipitur, vt illud eſt, O δὲ βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σιωπῶσά τις ἐπιείκεια. Dionyſius ἀκακίαν theologicè pro innocentia poſuit, id eſt ἀντὶ τῆς καθαρότητος, ad Demophilum ſcribens, Καίτοι καὶ Μωσῆς ἀγαθὸς ἐδεδόρητο, καὶ ὑπὸ ζυγίων ἐχθροῦ προσενεχθείς. καὶ Ἰὼβ ὡς ἀκακίας ἐχόμενος ἐδικαιοῦτο. καὶ Ἰωσὴφ τοὺς ἐπιβούλους ἀδελφοὺς οὐκ ἠμύνατο. καὶ Ἄβελ ἁπλῶς καὶ ἀνυπόπτως συνεπορεύετο τῷ ἀδελφοκτόνῳ. Ακάκους ibidem eſſe oſtendit τοὺς μὴ προσεννοοῦντας τὰ κακά, quibus aliorum mores non ſunt formidoloſi. ex ſuo enim animo alienum æſtimant animum.
Εὐήθης. Sic εὐήθη Demoſthenes accepit, cum inquit quodam loco, Οσῳ κρεῖττον εὐή-
Εὐηθικός. θη δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι. Εὐηθικός, ſtultus, abſurdus, ineptus. Ariſtot. in quarto περὶ ἀρχῶν, id eſt φυσικῆς ἀκροάσεως, Ἔστι δὲ εὐηθικώτερον τὸ εἰρημένον, ἢ ὥστε περὶ
Εὐηθίζομαι. αὐτοῦ τὰ ἀδύνατα ἐπισκοπεῖν, abſurdius dictū. Εὐηθίζομαι, inſulsè ago, vel loquor, καὶ εὐήθως προσφέρομαι τινὶ ἢ διαλέγομαι. Plato in 1. τῆς πολιτείας, O δ᾽ εἰς τὸ μέσον φθεγξάμενος, τίς ἔφη ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει, καὶ τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους; Baſil. εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν προοιμιῶν, ἀκακίαν duplicē eſſe dicit. Ακακίαν enim eſſe propriè τὴν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἀποτελεσθεῖσαν λογισμῷ κατορθουμένην, καὶ διὰ μακρᾶς προσοχῆς, καὶ μελέτης τῶν ἀγαθῶν οἷον τινὰ ῥίζαν τῆς κακίας ἐκτεμοῦσαν. Ακακία etiā eſt ἡ μήπω τοῦ κακοῦ ἐμπειρία. ἄκακος δὲ κυρίως ἐστὶν ὁποῖος ἦν ὁ Δαβίδ, λέγων, ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην. Secundum hoc innocens Græcè ἄκακος dicitur plena ſignificatione: quod Cicero negauit. Ακακος etiam, vt dictum eſt,
Απειροκακία. ἀπειρόκακος appellatur, vt ipſe inquit, ὃς χρείαν ἔχει ἐπαινετῆς πανουργίας, ἵνα πρὸς τῇ ἐκ φύσεως ἀκεραιότητι, καὶ τὸ ἐξ ἐμπειρίας συνετὸν ἐπικτήσηται. Adde quòd Democritus ſummum bonum exiſtimabat εὐθυμίαν καὶ ἀκακίαν, id eſt, vt inquit Cicero in quinto de Finibus, animum terrore liberum. Eſt enim
Υποκορίζομαι. ἀκακία, vt ἄδεια, καὶ ἄκακος, ἀδεής. Υποκορίζεσθαι verò in loco Platonis ſuprà dicto ex ſecundo de Legibus, ſignificat rem odioſam ſpecioſo nomine appellare, aut minus inuidioſo. hoc eſt εὐφήμως ὀνομάζειν. Demoſth. περὶ τῆς παραπρεσβείας. Οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι γνωριμώτατοι, καὶ προεστάναι τῶν κοινῶν ἀξιούμενοι, τὴν

αὐτῶν προδιδόντες ἐλευθερίας οἱ δυστυχεῖς, αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίας καὶ ἑταιρείας καὶ φιλίας, καὶ τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι, id eſt honeſtis appellationibus rem ſceleratam & pudendam velantes, & prætexentes. vt Virgilius, Coniugium vocat, hoc prætexit nomine culpam, τοῦτο τὸ ὑποκόρισμα τῇ ἁμαρτίᾳ προβαλλόμενος. Ipſe Plato libro quinto πολιτείας, de amatoribus loquens τῶν παιδικῶν vitia tegentibus, Μελιχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ. Xenophon contrario modo vſus eſt in ſecundo ἀπομνημ. Καὶ Ἡρακλῆς ἀκούσας ταῦτα, ὦ γύναι ἔφη, ὄνομα δέ σοι τί ἐστιν; ἡ δέ, οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με εὐδαιμονίαν. οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι, ὀνομάζουσί με κακίαν. Eſt enim Ὑποκόρισμα, malæ rei integumentum, & ſpecioſa appellatio, auribúſque blandiens. Plutarchus in Politicis præceptis de Solone loquens, Ἐπεὶ γὰρ ἐν τῷ λαβὼν τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, καὶ τὴν σεισάχθειαν (τοῦτο δὲ ἦν ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς) εἰσενεγκεῖν, ἐκοινώσατο τοῖς φίλοις, erat autem honeſta appellatio nouarum tabularum. Κορίζεσθαι eſt blandiri, blandè appellare. Ariſtoph. Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο. ἀντὶ ἐπαγωγῶς καὶ ὑποκοριστικῶς ἐκάλει. vt patres & matres filiolas diminutiuis nominibus ſæpe nuncupant, vt blandius loquantur, γλυκέριον verbi cauſa ἀντὶ τῆς γλυκέρας appellātes. Verùm vt εὐήθεια, ſic εὐηθία legitur. & εὐμαθία, & ἀμαθία. Sic τὰ παρὰ τὸ κέρδος, φιλοκέρδεια, αἰσχροκέρδεια & αἰσχροκερδία. Addūt εὐέπεια & εὐεπία. Ὠφέλεια & ὠφελία. Εὐμάρεια & εὐμάρεια. Οἰκωφελία autē & Κοινωφελία παροξύτονα tantùm aiūt eſſe, vt τὰ παρὰ τὸ φυὴ, καὶ τύχη. εὐφυΐα, μονοφυΐα, εὐτυχία, & alia. δυστυχία, ἐπιτυχία, & alia. Odyſſ. ξ, Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, Οὐδ' οἰκωφελίη ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. Sic τὰ παρὰ τὸ ἔτος, διετία, καὶ τριετία, & alia. καὶ εὐωδία, δυσωδία, κακωδία. Sic γυναικομανία, & ſimilia. Eſt etiam Στήκω, ἔστηκα, ὅθεν ἕστηκα, τῶν διπλῶς λεγομένων. Eſt autem Ἑστήκω, τὸ βεβαίως μένω. Ariſtot. in VIII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἀεὶ γὰρ τό, τε ἑστηκὸς ἑστήξεται, καὶ τὸ καθεζόμενον καθεδεῖται. Facit etiam ἑστήξω pro ſtabo, id eſt ἀναστήσομαι. Syneſ. Ὀρθὸς ἑστήξει. Et pro διαμένω. Philoſtr. Εὖ κείσεται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἑστήξει, immo verò perennabit. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Καὶ τί φήσομεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅταν τὰ τρόπαια ἑστήκῃ δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις, ἃ ὑφ' ἡμῶν στρατηγῶν ἐκεῖνος ἔστησε. Alibi περὶ τῶν στηλῶν loquens, Τεκμήρια ἑστήξουσι, perpetuo indices erunt. Athen. Καὶ πρὸ τοῦ μὲν Γέρραι μηλοφόροι ἐντὸς εἱστήκεσαν, ſtabant. Et rurſus, Προεστήκεσαν δὲ τούτων ἀργυράσπιδες Μακεδόνες.

Τὰ παρὰ τὸ κέρδος. Αἰσχροκέρδεια καὶ αἰσχροκερδία. Οἰκωφελία. Τὰ παρὰ τὸ φυὴ καὶ τύχη. Στήκω. Ἑστήκω. Ὑποκόρισμα. Κορίζομαι.

Ἀφεστήκω, ἀντὶ ἀφίσταμαι. Xenoph. in 2. ἀναβάσ. Αὖθις δὲ ὁ ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται, καὶ ἅμα ταῦτα ποιούντων ἡμῶν, εὐθὺς Ἀριαῖος ἀφεστήξει. Καθεστήκω, διαμένω, συμμένω. Thucydid. Πάντων δὲ δεινότατον, εἰ βέβαιον μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι. Idem, Λέγοντες ὅτι ἢν τούτων κρατήσωσι, τὸ πᾶν τὸ ἠπειρωτικὸν Λακεδαιμονίοις ξύμμαχον καθεστήξει. Στήκω ἀντὶ ἵσταμαι. Greg. Εἰ μέν τις Ἀαρὼν, συναπίτω, καὶ στηκέτω πλησίον. Idem, Καὶ στηκέτω πόρρωθεν. Alexand. in primo Probl. Διὰ τί ἐπὶ τῶν εἰκόνων πλησίον μὲν στήκοντες, ἰσόπεδα τὰ χρώματα βλέπομεν. πόρρωθεν δὲ, τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ, κυρτά. Inuenitur etiam δίψη καὶ πείνη, ἀντὶ τοῦ δίψα καὶ πεῖνα. Et διψῆν καὶ πεινῆν ἀπαρέμφατα. Plato in Philebo, Οὐκ ἄρα ὅγε πάσχει, τούτου ἐπιθυμεῖ. διψῇ γάρ. τοῦτο δὲ κένωσις, ſitit. Idem, Διψῆν ἄρα τὸ σῶμα ἡμῶν ἢ πεινῆν, ἤ τι τοιούτων πάσχειν, οὐδαμῇ ὁ λόγος αἱρεῖ. Et rurſus, Διψῆν που λέγομεν ἑκάστοτέ τι. πρ. πῶς δ' οὔ; σω. τοῦτο δέ γ'

Ἀφεστήκω. Καθεστήκω. Στήκω. Δίψη καὶ πείνη. Διψῆν καὶ πεινῆν.

ὅτι κενοῦται; Σωκρ. τί μήν. Ariſtoteles in I x. de hiſtoria animal. Τότε γὰρ ἐὰν ἀποφεύγῃ, συνακολουθοῦσιν εἰς βυθὸν διὰ τὸ πεινῆν. de delphinibus loquens. Conſtruitur autem διψῶ non modò cum accuſatiuo, ſed etiam cum genitiuo. Plato. lib. v I I I. de Repub. Ὅταν δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, κακῶν οἰνοχόων τύχῃ. Theodor. in v. Eccl. hiſt. Μαθὼν δέ τινας τῶν νομάδων σκυθῶν παρὰ τὸν ἴστρον ἐσκηνωμένους, διψῆν μὲν τῆς σωτηρίας, ἐστερῆσθαι δὲ τοῦ δόγματος προσφέροντας, ἐπεζήτησεν ἄνδρας τοὺς τῇ ἀποστολικῇ φιλοπονίᾳ ἐζηλωκότας. Themiſt. oratione ſexta,
Αλινδοῦμαι. Ἐὰν δ' ἔτι διψῇ ἐπαφῶν ἀληθινῶν. Αλινδοῦμαι τὸ κυλίομαι καὶ κυλινδοῦμαι, verſor, in-
Εἰλινδοῦμαι. uoluor. quod etiam Εἰλινδοῦμαι dicitur. Hippocrat. Εναλινδέονται πολλῇσι συμ-
Εναλινδοῦμαι. φορῇσι. Alciphr. Μέγα τι κακὸν εἰσὶν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς καμψεις εἰλινδούμενοι. μή μοι γένοιτο, ἀγροίκων ἔφορε δαίμονες, μὴ λύκοι ἔτι, μὴ ἀλώπεκα ἰδεῖν. Et Ενειλινδοῦμαι. Syneſ. Ενειλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη συμφοραῖς καὶ πράξεσι. Dicitur &
Ενειλοῦμαι. Ενειλοῦμαι. Plutarchus de cæde Cæſaris loquẽs, Διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν. ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Eſt autem Ενειλεῖσθαι inuolui. Artemid. in I. ὀνειροκρ. Αργὰ γὰρ τὰ βρέφη, καὶ ἐνειλούμενα
Εἰσκυλίομαι. τὰς χεῖρας τυγχάνει. Dicitur & Εἰσκυλίεσθαι. Xenoph. Εἰς ἔρωτας εἰσκυλισθέντες.
Καλινδοῦμαι. Καλινδοῦμαι etiam dicitur, & Κυλίομαι pro verſor, aſſiduus ſum. & itidem
Κυλινδοῦμαι. Κυλινδοῦμαι. Ariſtot. in v I I. Politic. Διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι πᾶν τὸ τοιοῦτον γένος. Plutarchus de Pompeio loquens, qui ſe Clodio dedidit, vt eius auctoritate potentiáque abuteretur, Τοῦτον παρ' ἀξίαν κυλινδούμενον ἐν ἀγορᾷ ἄγων καὶ φέρων ὁ Κλώδιος. Et in Phocione, Αντέκρουσε δὲ αὐτοῖς τῶν εἰωθότων τις
Συγκυλινδοῦμαι. κυλινδεῖσθαι περὶ τὴν ἡλιαίαν, καὶ συκοφαντεῖν. Συγκυλινδοῦμαι, datiuo iunctum, vt συμπεριφέρομαι, & συντρέφομαι. Xenoph. in Sympoſ. Καίτοι Παυσανίας Αγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐραστής, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων, εἴρηκεν, & re-
Volutari. liqua. Hoc Cicero Græcorum imitatione volutari appellat in oratione de Aruſpicum reſponſ. In domeſticis germanitatis ſtupris volutatus. Et pro Domo ſua, In maximo ſquallore volutatus eſt. Iſocr. περὶ ἀντιδόσεως, Οὔτε τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων, οὔτε περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατετριφότων. Xenoph Εκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν. τὸ ἐνδιέτριβε, in eo immorabatur. Syneſ. Καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐν κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. Greg. Οἱ περὶ τὸ σῶμα καλινδούμενοι, id eſt οἱ μὴ πνευματικοί,
Σκιατραφοῦμαι. Σκιατροφοῦμαι. nimium occupati & aſſidui circa curam corporis. Σκιατραφοῦμαι etiam & σκιατροφοῦμαι διὰ τοῦ ο in tertia ſyllaba, dicitur pro eo quod eſt in vmbraculis dego, in ſolem non prodeo. Xenoph. de artibus mechanicis, Καταλυμαίνονται γὰρ τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, ἀναγκάζουσαι καθῆσθαι, καὶ σκιατραφεῖσθαι. Dicitur & περὶ τῶν ἠδυπαθούντων, iiſque qui delitiis vmbraculorum aſſueti aduri à ſole nolunt. Athen. Λυδοὶ δὲ διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτεροι ἡγησάμενοι τὸ μηδ' ὅλως ἐπιπίπτειν εἰς τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς. Theophraſt. in ſecundo de Cauſis, Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος ταχὺ καταξηραίνεται. σκιατροφούμενος δὲ, καὶ μετρίως εἰσλάμποντος σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑ-
Εσκιατραφηκώς. γρότητα καὶ πεπαίνει. Dicitur & voce actiua Εσκιατραφηκὼς, ἀντὶ τοῦ ἐσκιατραφημένος. vt μεταβεβληκὼς, ἀπαλλάξας, παρακεκινηκὼς, & alia de quibus ſuprà diximus. Plato libro octauo τῆς πολιτείας, Αλλὰ πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμέ-
Σκιατραφία. νος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι, & reliqua. Et Σκιατραφία

Plutarch. Σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν διὰ τὰς σκιατραφίας. Εὐτροφεῖν autem & Εὐτροφεῖν.
εὐτροφοῦμαι pro eodē dicitur, & εὐτραφεῖν. vt εὔτροφος & εὐτραφής. Theophr. Εὐτροφοῦμαι. Εὐτραφεῖν.
Ὅσα δὲ ὑγρὰ καὶ μανὰ καὶ εὐτραφῆ, ταῦτα ἐκ τῶν νέων βλαστῶν καρποὺς φέρει. Et in Εὔτροφος.
tertio de Cauſis, Τότε γὰρ ἡ γῆ εὐδιάχυτός τε καὶ εὐβλαστὴς, καὶ ὅλως εὐτραφής ἐστιν. Εὐτραφής.
Idem, Τοῦτο δὲ κατὰ συμβεβηκὸς, ὅτι τὸ φυτὸν εὐτραφεῖ βρεχόμενον, hoc eſt alimen-
tum vberius accipit. Cui Κακοτροφεῖν opponitur. Idem in quinto, Ὅταν δὲ Κακοτροφεῖν.
κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ εὐθενήσῃ, συμβαίνει καταπίνεσθαι τοὺς ὄζους ὑπὸ τῆς
περιφύσεως. εὐτροφοῦντα γὰρ καὶ αὐξανόμενα ἀναλαμβάνει. de arboribus loquēs, quæ
in multiplices ramulos nodóſque ſpargūtur. quod vitiū ab inopia manat
alimenti. Idem in IIII. de Cauſis, Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ζώων συμβαίνει ἐκ παχυνομένων
καὶ εὐτροφουμένων. Sic dixit vt Εὐπορεῖν & Ἀπορεῖν dicitur ὁ εὔπορος καὶ ὁ ἄπο- Εὐτροφοῦμαι.
ρος. Idem libro ſequēti, Καὶ μάλιστα δ' ὀζώδη γίνεται τὰ κακοτροφηθέντα, καὶ ἤτοι χει- Κακοτροφοῦμαι
μῶνι πιεσθέντα, ἢ καὶ ἄλλῳ τινὶ τῶν τοιούτων. Τὰ ἀπὸ τῆς γνώμης etiam voce actiua Τὰ παρὰ τὴν
omnia efferuntur, ἀγνωμονεῖν, εὐγνωμονεῖν, διαγνωμονεῖν, ἀντιγνωμονεῖν, φιλογνωμο- γνώμην.
νεῖν. Εὐγνώμων vt ſuprà dixi, eſt vir proba mente præditus, æquus & bo-
nus, καλοκἀγαθὸς καὶ χρηστὸς, & vt inquit Plato, εὐήθης. Ἡ δὲ καλουμένη γνώμη
(inquit Ariſtoteles) καθ' ἣν εὐγνώμονας, καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς
κρίσις ἐστὶν ὀρθή. Eſt enim Εὐγνώμων (inquit AEſchines) ὁ τὰ βέλτιστα προαι-
ρούμενος. & Εὐγνωμοσύνη eſt bona mēs & æquitas animi & probitas, & ea Εὐγνωμοσύνη.
virtus quæ beneficium & fidem bonam agnoſcit. Lucianus in Dialogo
Alexādri, Annibalis & Scipionis, Καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέχων, καὶ καταδικασθεὶς
τὴν δίκην εὐγνωμόνως ὑπέσχημα. Idem alibi, Ἐπεὶ δὲ οὐδὲν εἶχον ἀληθὲς ἱστορεῖν, ἐπὶ τὸ Εὐγνωμονεῖν.
ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερος. κἂν ἓν γάρ τι ἀληθεύσω λέγων, ὅτι
ψεύδομαι, vel hoc enim ſaltem verè dico, quod mentior. Plutarchus in Cō-
ſolatione, Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται, καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις, ἀπαιτούμενοι
τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι, ſi quidem fidem bo-
nam agnoſcant, ſi ſint bonæ fidei debitores. Contrà Ἀγνωμονεῖν eſt infi- Ἀγνωμονεῖν.
ciatoris, quod & ἀπομνύναι dicitur, & ἀποστερεῖν. Liban. Πάντως δὲ καὶ ἀναδέχε-
σθαι ἔξαρνος γίγνεται. οὐδὲ γὰρ ἂν τοῦτο ὁμολογῶν ἠγνωμόνει πρὸς τὴν ἔκτισιν. Et
Ἀγνωμονεῖν, iniquè & improbè agere. Plutarchus in Camil. Τῶν δὲ Κελτῶν
περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων κρύφα τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ φανερῶς ἀφελκόντων καὶ δια-
στρεφόντων τὴν ῥοπὴν, ἠγανάκτουν οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς αὐτούς. Et Ἀγνωμονοῦμαι τὸ ἐφυ- Ἀγνωμονοῦμαι.
βρίζομαι καὶ ἀγνώμονα πάσχω, iniqua patior. Idem in Antonio, Ἐνῆν γὰρ ἁπλό-
της τῷ ἤθει, καὶ βραδεῖα μὲν αἴσθησις, αἰσθανομένῳ δὲ τῶν ἁμαρτανομένων ἰσχυρὰ
μετάνοια, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐξομολόγησις τοὺς ἀγνωμονηθέντας. Ἀγνώμων κριτὴς, ini- Ἀγνώμων.
quus iudex Xenophonti. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου, Πολλαχόθεν μὲν τοίνυν ἄν
τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν. οὐχ ἥκιστα δ' ἀφ' ὧν περὶ τῆς τύχης Ἀγνωμοσύνη.
διελέχθη, id eſt improbitatē. A quibuſdam autē hoc vocabulū vſurpatur, vt
inquit Pollux, ἐπὶ ἀγνωσίας καὶ ἀνεπιστημοσύνης, hoc eſt pro imperitia. Sicque
accipitur à Platone in Sympoſio, Πολυήκοοι γάρ σοι γενόμενοι ἄνευ διδαχῆς,
πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες, καὶ χαλεποὶ ξυνεῖναι, δοξό- Πολυγνώμων.
σοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν. Et Demoſthenes ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς τὰς Θηραμένους
βλασφημίας, Οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀγνώμων ὅστις ἂν τὰ Λακεδαιμονίοις συμβεβηκότα,
αἱρετώτερα φήσειεν εἶναι τῶν ὑμῖν παρόντων. Ἀντιγνωμονεῖν, τὸ τἀναντία γινώσκειν καὶ φρο-

νεῖν, diſſentire, Xenophonti, hoc eſt τὸ μὴ ὁμογνωμονεῖν. quod datiuo & accuſatiuo iungitur. Idem Xenophon, Ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο. ἀντὶ τοῦ συγκατατίθεμαί σοι περὶ τούτου.

Ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ.

Ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, eſt ſibi conſtare, vt vir conſtans & philoſophus ſibi conſtat. Cui opponitur τὸ ἑαυτῷ διαφέρεσθαι. Ariſtotel. in nono Ethic. Ἔοικε γὰρ καθάπερ εἴρηται, μέτρον ἑκάστῳ ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ σπουδαῖος εἶναι. οὗτος γὰρ ὁμογνωμονεῖ ἑαυτῷ, καὶ τῶν αὐτῶν ὀρέγεται κατὰ πᾶσαν τὴν ψυχήν.

Διχογνωμονῶ.

Διχογνωμονῶ, τὸ ἀλλοδοξῶ καὶ ἑτεροδοξῶ καὶ ἐναντία φρονῶ, diſſentio, diſſideo. Xenoph. Καὶ διχογνωμονοῦντες ἐναντιοῦνται.

Αὐτογνώμων.

Αὐτογνώμων eſt qui ex ſui animi ſententia iudicat vel ex ſua cõſcientia. Ariſtot. in 2. Politic. Ἔτι δὲ καὶ τῶν κρίσεων εἰσὶ μεγάλων κύριοι οἱ τυχόντες. διόπερ οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους. Idem alibi in eodem, Καὶ τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἄρχειν, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ἐπισφαλές.

Αὐτογνωμονῶ.

Et Αὐτογνωμονῶ verbum, ex mei animi ſenſu & meo arbitratu, non de conſilii ſententia facio, vel iudico & decerno, hoc eſt αὐτοβούλως διαγινώσκω. Xenoph. in ſecundo ἑλληνικῶν, Οὗτοι δὲ τοσοῦτον πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκασι τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ, ὥστε περὶ αὐτούς τε τὰς ἀρχάς, καὶ περὶ ἑαυτοὺς ὑμᾶς, τοὺς κυρίους οὕς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν καὶ οὕς τινας μή, αὐτογνωμονήσαντες, ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα.

Ἰδιογνώμων.
Ἰσχυρογνώμων.

Ἰδιογνώμων idem ferè quod αὐτογνώμων. Et Ἰσχυρογνώμων, peruicax, tenáxque propoſiti. ex quibus verba duci poſſunt, vt ex ſuperiore vocabulo. Ioſephus, Παρέχεται δὲ καὶ τεκμήρια τῆς τῶν Ἰουδαίων ἰσχυρογνωμοσύνης τῆς περὶ τὸν νόμον Ἑκαταῖος, id eſt propoſiti tenacis & validi circa legem obſeruandam. Ariſtotel. in ſeptimo Ethic. Εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες οἱ ἰδιογνώμονες, ὡς καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ οἱ ἄγροικοι. οἱ μὲν ἰδιογνώμονες, δι' ἡδονὴν καὶ λύπην. χαίρουσι γὰρ νικῶντες ἐὰν μὴ μεταπείθωνται, καὶ λυποῦνται ἐὰν ἄκυρα τὰ αὐτῶν ᾖ ὥσπερ ψηφίσματα, Sunt autem peruicaces ii qui ex ſuo arbitratu priuatóque ſenſu ſtatuunt. Idem alibi in eodem, Εἰσὶ δ' οὓς καλοῦμεν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι, καὶ ἀμετάπειστοι.

Φυσιογνώμων.
Μετωποσκόπος.

Φυσιογνώμονες ſunt qui ingenia hominum & ſenſus ex aſpectu corporis iudicant. quorum è numero ſunt qui Μετωποσκόποι dicuntur. hoc eſt, vt Plinius inquit lib. xxxv, ex facie hominum addiuinantes.

Φυσιογνωμονῶ.
Φυσιογνωμονία.

Et Φυσιογνωμονῶ ῥῆμα. Et Φυσιογνωμοσύνη, vel Φυσιογνωμονία. hæ enim ſunt dictiones ab auctoribus vſurpatæ. Ariſtot. Οἱ μὲν οὖν προγεγενημένοι φυσιογνώμονες κατὰ τρεῖς τρόπους ἐπιχείρησαν φυσιογνωμονεῖν, ἕκαστος καθ' ἕνα. Idem, Ἔστι δὲ κατὰ πάντας τούτους τοὺς τρόπους φυσιογνωμονεῖν. Idem, Δεῖ δὴ οὖν ὁρίσασθαι περὶ ποῖ' ἄττα ἐστὶν ἡ φυσιογνωμονία, ἐπειδὴ οὐ περὶ πάντα. Idẽ, Ἡ μὲν οὖν φυσιογνωμονία ἐστί, καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτῆς λέγει, περὶ τὰ φυσικὰ παθήματα τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ. Φυσιογνωμονῶ verbum eſt actiuum accuſatiuo iunctũ. Idem, Εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἑκάστου τῶν θηρίων ἐκλέξειεν, οὐκ ἂν ἔχοι ἀποδοῦναι ὅ ἐστι ταῦτα σημεῖα. εἰκὸς γὰρ ὃ ἴδιον ἴδιον δὲ οὐδενὸς οὐδὲν τῶν ζώων τῶν φυσιογνωμονουμένων. Significat etiã diligenter cognoſco faciẽ alicuius, & adnoto vt poſtea noſcam. Demoſth. in 1. κατὰ Ἀριστογείτ. Θεωρήσουσι δ' ὑμᾶς οἱ περιεστηκότες καὶ ξένοι καὶ πολῖται, καὶ κατ' ἄνδρα εἰς ἕκαστον τὸν προσιόντα βλέψονται, καὶ φυσιογνωμονήσουσι τοὺς ἀποψηφισαμένους.

Τὰ ἀπὸ τοῦ τίθημι.
Θεσμοθετῶ.
Θεσμοθέτης.

Τὰ ἀπὸ τοῦ τίθημι. Νομοθετῶ, θεσμοθετῶ, ἀθλοθετῶ, ἀγωνοθετῶ, ἀθετῶ, διαθετῶ. Θεσμοθετῶ, ſum theſmothetes. vt πολεμαρχῶ, ſum polemarchus, Demoſthenes dixit. Theſmothetæ quotãnis leges emendabant & recognoſcebant, & ad congruentiã ſenſúmque conſentaneum reducebant. AEſchin. κατὰ Κτησιφ. Οὔτε ἠμέληται περὶ τῶν τοιού-

τῶν τῷ νομοθέτῃ, τῷ τὴν δημοκρατίαν καταστήσαντι, ἀλλὰ διαῤῥήδην προστέτακται τοῖς θεσμοθέταις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῷ δημοσίῳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἴ που εἰσὶ νόμοι πλείους ἑνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως. Θεσμοθεσία, inſtitutum & ritus. Dionyſius de Cæleſti hierarchia, Οὗτοι καὶ θεία θεσμοθεσία τὴν τῶν ἱεραρχικῶν τάξεων ἁγιστείαν, καὶ τὴν τοῦ μύρου τελείωσιν, ταῖς τῶν ἐνθέων ἱεραρχῶν τελεσιουργοῖς δυνάμεσιν οἰκείως ἀπεκλήρωσεν, id eſt libri rituales & inſtituta pontificia. Θεσμὸς pro lege ponitur. Athenæus in x11. de Phalereo loquẽs, Καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς Δημήτριος, καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζε. Aiunt tamen θεσμοὺς dici leges Draconis, vt νόμους Solonis. Vnde Andocid. περὶ τῶν μυστηρίων, Δόξαντα δὲ ὑμῖν ταῦτα, εἵλεσθε ἄνδρας εἴκοσι. τούτους δὲ ἐπιμελεῖσθαι τῆς πόλεως, ἕως ἂν οἱ νόμοι τεθεῖεν. τέως δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις, καὶ τοῖς Δράκοντος θεσμοῖς. Hoc etiam nomine leges diuinæ ſignificantur. Vnde θεσμοὺς ἱεροὺς Dionyſius ritus ſacrorum vocat diuinitus inſtitutos. Sic in libro de Mundo qui Ariſtoteli aſcribitur, Ζῶα δὲ γινόμενα ἀκμάζει καὶ φθείρεται τοῖς τοῦ θεοῦ πειθόμενα θεσμοῖς. Plutarchus περὶ εἱμαρμένης, Θεσμὸς δὲ ἀδραστείας ὅδε. Idẽ alibi, Οὐ γὰρ νομοθετήσαντες πρεσμεν, ἀλλὰ τοῖς διατεταγμένοις ὑπὸ τῶν τὰ ὅλα φρουρούντων θεῶν, καὶ τοῖς εἱμαρμένης καὶ τῆς προνοίας θεσμοῖς. Idem in Homero, Οὐ δὲ δύναμιν τῶν νόμων οἶδεν, εἰ μὴ καὶ ἐν γραφαῖς, ἀλλ' ἐν ταῖς γνώμαις τῶν ἀνδρῶν φυλασσομένην, ἐν τούτοις παρίστησι, περὶ σκήπτρου λέγων, νῦν αὖτέ μιν υἷες ἀχαιῶν Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς διὸς εἰρύαται. θέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ οἱ νόμοι, ὧν τὸν διὰ εἰσηγητὴν παραδίδωσι. Νόμος autẽ vocabulum Homeri tẽpore nõdum fuiſſe Ariſtarchus exiſtimauit, vt ipſe inquit: licet εὐνομίαν vocabulo vſus ſit, παρὰ τὸ εὖ νέμεσθαι. Εὐθετῶ, digero, ordine omnia colloco, ſuo quicque loco condo. vnde fit Διευθετῶ, τὸ καλῶς διατίθημι. Syneſ. Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσας καὶ ἐνθυμιάσας τὸ δωμάτιον. Lucianus, Ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα παρεστάναι τῷ Διΐ. Accipitur & abſolutè pro aptus ſum & quadro, cohæreo, congruo, & accommodus ſum. Theophraſtus in quinto περὶ φυτῶν, de materia loquens, Τεκτονικὴ μὲν οὖν ἡ παλαιοτάτη κρατίστη, ἐὰν ᾖ ἄσαπής. εὐθετεῖ γὰρ ὡς εἰπεῖν πᾶσι χρῆσθαι, ad omnia vtilis eſt & appoſita. Εὐθήμων, concinnus, aptè compoſitus. Ariſtoteles in nono de hiſtor. animal. Ἡ δὲ καλουμένη σίττη, τὸ μὲν ἦθος, μάχιμος, τὴν δὲ διάνοιαν, εὔθικτος, καὶ εὐθήμων, καὶ εὔβιοτος. Idem de aquila leporaria, Ἐκτρέφει δὲ μόνος αὐτὸς τὰ τέκνα καὶ ἐξάγει. ἔστι δὲ εὐκύβολος καὶ εὐθήμων, καὶ ἄφθονος, καὶ ἄφοβος, καὶ μάχιμος, id eſt quadrato corpore & eleganter compacto. Et Εὐθημονοῦμαι verbum apud Platonem in ſexto de Legibus, Ἀναγκαῖον δὲ τοὺς μὲν πολλοὺς τῶν βουλευτῶν, ἐπὶ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἐᾶν τοῖς αὐτῶν ἰδίοισι μένοντας, εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις. τὸ δὲ δωδέκατον μέρος αὐτῶν, ἐπὶ δώδεκα μῆνας νείμαντας, ἓν ἐφ' ἑνί, παρέχειν αὐτοὺς φύλακας. εὐθημονεῖσθαι hîc ſignificare videtur componere rem ſuam familiarem, & domeſtica negotia digerere. Inde Εὐθημοσύνη, concinna rerum digeſtio, condecens rerum deſcriptio. Xenoph. in octauo παιδείας, Καλὸν μὲν γὰρ ἡγεῖτο ὁ κῦρος καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην. Idem, Ταῦτα οὖν καὶ ἐπεμέλετο ταύτης τῆς εὐθημοσύ-

Θεσμοθεσία. Θεσμός. Θεσμὸς ἱερός. Εὐθετῶ. Εὐθήμων. Εὐθημονοῦμαι. Εὐθημοσύνη.

της μάλιστα, καὶ αὐτὸς μὲν δὴ περὶ τὸν ἑαυτὸν ἐν μέσῳ κατεστήσατο τοῦ στρατοπέδου, ὡς ταύτης τῆς χώρας ὀχυρωτάτης οὔσης. Dionyſius περὶ δυνάμεως καὶ δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἑξῆς, Πρόεισι δὲ τὰ τῆς ἀνεκλείπτου δυνάμεως καὶ εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ φυτὰ, καὶ τὴν ὅλην τοῦ παντὸς φύσιν. καὶ δυναμοῖ τὰ ἡνωμένα πρὸς τὴν ἀλλήλων φιλίαν καὶ κοινωνίαν. καὶ τὰ διακεκριμένα πρὸς τὸ εἶναι κατὰ τὸν οἰκεῖον ἕκαστα λόγον καὶ ὅρον ἀσύγχυτα καὶ ἀσύμφυρτα. καὶ τὰς τοῦ παντὸς τάξεις καὶ εὐθημοσύνας εἰς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν διασώζει. ἀντὶ τοῦ εὖ ἐχούσας θέσεις, καὶ τάξεις εὐθέτους, καὶ εὐσχήμους δημιουργίας, vt inquit Gloſſularius. Heſiodus in ſecundo τῶν ἔργων, Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη, id eſt, cum omnia rectè compoſita ſunt

Ἀγωνοθέτης. & conſtituta: cum omnia rectè atque ordine collocata ſunt. Ἀγωνοθέται erant agonum præſides & iudices, οἱ τοὺς ἀγῶνας εὖ διατιθέμενοι, vt inquit

Ἀγωνοθετῶ. Euſtathius. & Ἀγωνοθετῶ ῥῆμα. Demoſth. in tertio κατὰ Φιλίππ. Οὐ πρὸς τῷ πόλεις ἀνῃρηκέναι τίθησι μὲν τὰ πύθια, τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα, κἂν αὐτὸς μὴ παρῇ, τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει; id eſt arbitros futuros & præſides, vt præſint certaminibus, & omnia moderentur & regant, παρὰ τὸ τίθημι τὸ διατίθημι. Thucydides, Αἴτιοι δ' ὑμεῖς κακῶς ἀγωνοθετοῦντες, οἵτινες εἰώθατε θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γίγνεσθαι, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων, qui perperam hæc certa-

Ἑλλανοδίκης. mina conſtituitis. Ἑλλανοδίκαι etiam ἀγωνοθέται dicebantur, qui in Olympiis decem numero erant: licet numerus non ſemper idem fuerit. Pauſanias, Πεντηκοστῇ δὲ ὀλυμπιάδι ἀνδράσι δύο ἐξ ἁπάντων λαχοῦσιν ἠλείων ἐπετράπη ποιῆσαι τὰ ὀλύμπια. καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀπὸ ἐκείνου διέμεινε τῶν ἀγώνων ὁ ἀριθμὸς τῶν δύο.

Ἑλλανοδικῶ. πέμπτῃ δὲ ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ ἐννέα ἑλλανοδίκαι κατέστησαν. τρισὶ μέντοι ἐπετέτραπτο ἐξ αὐτῶν ὁ δρόμος τῶν ἵππων. τοσούτοις δὲ ἑτέροις ἐπόπταις εἶναι τοῦ πεντάθλου. τοῖς δὲ ὑπολοίποις τὰ λοιπὰ ἔμελε τῶν ἀγωνισμάτων. δευτέρᾳ δὲ ἀπὸ ταύτης ὀλυμπιάδι προσετέθη καὶ ὁ δέκατος ἀθλοθέτης. Et verbum ἑλλανοδικῶ pro fungor eo munere. Idem in primo Eliacôn, Ὁποῖα δὲ τοῖς ἑλλανοδικοῦσιν ἠλείων δρᾷν καθέστηκεν, οὐ πρότερον δρῶσι, πρὶν ἢ χοίρῳ τε ἐπιτηδείῳ πρὸς καθαρμὸν, καὶ ὕδατι ἀποκαθήρωνται. Et in ſequenti libro, Ἀλλὰ τῷ μὲν ἑλλανοδικεῖν τε ὁμοῦ, καὶ ἵππων ὑπῆρξεν ἀνε-

Ἀθλοθέτης. λέσθαι νίκας. Aiunt autem quidam ἀγωνοθέτας μὲν τοῦ σκηνικοῦ εἶναι ἀγῶνος, ἀθλο-

Ἀθλοθετῶ. θέτας δὲ τῶν γυμνικῶν. & Ἀθλοθετῶ ῥῆμα, quod ſignificat præmium propono. Athenæus, Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι, καταγωνιζόμενος ἑαυτὸν οὐκ ᾔσθετο. Verùm οἱ ἀθλοθετοῦντες iidem erant iudices & arbitri. Quare Ἀθλοθετῶ etiam ſignificat ἀγωνοθετῶ. Lucianus ἀναβιοῦσι, Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν ἤν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν. Dio-

Ἀθλοθεσία. nyſius Seruatorem noſtrum ἀθλοθέτην vocat, & Ἀθλοθεσίαν vitam euangelicam, ab ipſo iudice & athlotheta inſtitutam & propoſitam, Ἐπειδὴ ὡς θεὸς, ἐστὶ τῆς ἀθλοθεσίας δημιουργὸς, ὡς σοφὸς δὲ, τοὺς νόμους αὐτῇ τέθεικε, εἰργάσατο

Τὰ ἀπὸ τοῦ μαίνομαι. δὲ ὡς καλὸς εὐπρεπῆ τοῖς νικῶσι τὰ ἔπαθλα. Ἀπὸ τοῦ μαίνομαι, ὁπλομανεῖς, λογομανεῖς, ἐρωτομανεῖς, γυναικομανεῖς, ξενομανεῖς, σοφισομανεῖς, ἱππομανεῖς, ὑλομανεῖς.

Ὁπλομανεῖς. Ὁπλομανεῖς dicuntur qui inſano ſtudio armorum tenentur, hoc eſt nimio. Athenæus, Περὶ βρωτῶν καὶ ποτῶν ἢ τῶν ἄλλων ἀναγκαίων ὁπλομανοῦντες ἀεὶ διετέλουν. Syneſ. Ὡς καὶ παιδεύσεν αἰτίαν ἔχοι ὁπλομανεῖς τε καὶ ἱππομανεῖς πέρα τοῦ δέοντος. Inde factum vt inſanū pro nimio ponatur, vt inſanæ ſubſtructiones

nes Ciceroni pro Milone, & Plinio libro triceſimoſexto. Λογομανῶ, vehementer literis & diſciplinis incumbo. Χίων μάτειδι, Επεμψα δέ σοι καὶ ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὸν Κλέαρχον ἐπιστολῆς, ἀθυρμαβικωτέραν ποιήσας ἐπίτηδες αὐτὴν, ἵν' ἡμῶν καταφρονῇ ὡς λογομανούντων τελέως, id eſt, vt minimè tyrãnus metuat à nobis tanquam prorſus philoſophiæ deditis ſtudióque literarũ. Athen. Αλλ' ἐρωτικὸς μὲν εἶναι ὁμολογῶ, ἐρωτομανὴς δ' οὔ. Idem etiam Δύσερως dicitur, hoc eſt perditè amans. Lucian. Επιστρέφονται γοῦν εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, id eſt qui ab amoribus abire nequeunt, oculóſque auertere. Baſil. Λυσιτελεῖς ἐπιθυμίαι, καὶ ὁρμαὶ δυσκάθεκτοι, καὶ ἔρωτές τινες δυσέρωτες ἐκπαράσσουσι. Idem Euſtathio, Αλλ' οὕτω δύσερως ὥστε τὴν ἐπὶ Πέρσας βαδίζειν, vſque adeo moleſto amore tui tenebar. Γυναικομανὴς ſubſtantiuum habet γυναικομανίαν, vt ἀμαθίαν προξύτονον. Athen. lib. x i, Καλεῖσθαι δὲ τὴν μὲν γυναικομανίαν, τὴν δὲ ὀρτυγομανίαν. τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους, καθάπερ τοὺς φιλογυνοῦς γυναικομανεῖς, καὶ τοὺς φιλόρνιθας ὀρνιθομανεῖς, τὸ αὐτὸ σημαινόντων τῶν ὀνομάτων τούτων. ὥστε καὶ τὰ λοιπὰ μὴ ἀλλοτρίως καλεῖσθαι τὸν τρόπον τοῦτον. καὶ γὰρ ὁ φίλοψος, καὶ ὁ ὀψοφάγος, οἷον ὀψομανής ἐστι, καὶ φίλοινος οἰνομανής, καὶ ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ὁμοίων. Ξενομανεῖν eſt rebus peregrinis, & mercibus externis ſupra modum delectari. Plut. περὶ φιλοπλούτ. Γυναικὸς ὀφείλων περιελεῖν τὴν πορφύραν καὶ τὸν κόσμον, ἵνα παύσηται τρυφῶσα καὶ ξενομανοῦσα. Greg. εἰς Βασιλ. Σοφιστομανοῦσιν Αθήνησι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι καὶ ἀφρονέστεροι, οὐ τῶν ἀγεννῶν μόνον καὶ τῶν ἀνωνύμων, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν εὖ γεγονότων, id eſt mirè ſtudioſi ſunt ſophiſtarum. Σοφισταὶ autem interdum ſapientes & philoſophi vocãtur. Arrian. in v i, Καὶ ἐπὶ τοῦδε ἐπαινῶ τοὺς σοφιστὰς τῶν Ἰνδῶν, ὧν λέγουσιν ἔστιν οὓς καταληφθέντας ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι, ἀλλο μὲν οὐδὲν ποιῆσαι πρὸς τὴν ὄψιν αὐτοῦ καὶ τῆς στρατιᾶς, κρούειν δὲ τοῖς ποσὶ τὴν γῆν ἐφ' ἧς βεβηκότες ἦσαν. Plato in Minoë, enarrans illud Homericum de Minoë, Εννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής. ἔστιν οὖν (inquit) τοῦτο ὁμήρου ἐγκώμιον εἰς μίνω διὰ βραχέων εἰρημένον, οἷον οὐδ' εἰς ἕνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν ὅμηρος. ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι, καὶ ἡ τέχνη αὐτὴ παγκάλη ἐστί, πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα. λέγει γὰρ τὸν μίνω συγγενέσθαι ἐνάτῳ ἔτει τῷ Διὶ ἐν λόγοις, καὶ φοιτᾶν παιδευθησόμενον ὡς ὑπὸ σοφιστοῦ ὄντος τοῦ Διός. Locus Homeri eſt Odyſſeæ vndeuiceſimo. Σοφιστεύειν autẽ eſt ſophiſtarum in morem μεγαληγορεῖν, apud Plutarchum, qui etiam ſophiſtam pro præceptore dixit his verbis, Αρτεμίδωρος γνίδιος, ὁ τῶν ἑλληνικῶν λόγων σοφιστής. ſic Lucianus, ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Inde δειπνοσοφιστῶν ὄνομα Athenæo. & Σόφισμα ſcitum inuentum, prudens facinus. Arrian. lib. v i, Εμοὶ δὲ καὶ ἡ περσικὴ σκευή, σόφισμα εἶναι δοκεῖ πρὸς τοὺς βαρβάρους, ὡς μὴ πάντη ἀλλότριον αὐτὸν φαίνεσθαι. Eurip. in Hecuba, Ατὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι, Εἰς τόνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου; Ὑλομανεῖν dicuntur arbores quæ in materiam, vel vites quæ in ſarmenta eluxuriant. quod Syluesſcere à Theodoro Gaza dictum eſt, Græci verbi imitatione. Chryſoſt. Ινα καθάπερ δρεπάνῃ, τῷ λόγῳ τὰ ὑλομανοῦντα πάθη τῆς διανοίας περικόπτοντες, ἔγκαρπα δένδρα γενώμεθα. Hippocr. Διονυσίῳ, Αλλ' ὅμως ἀεὶ χρὴ ζῆν γυνὴ σωφρονίζοντος. ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν αὐτῇ, ὅπερ εἰ καθ' ἡμέρην μὴ ἐκκόπτοιτο, ὥσπερ τὰ δένδρα καθυλομανεῖ. Sic Φυλλομανῶ. Theophr. in v i i i, Εν δὲ ταῖς ἀγαθαῖς χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν, ἐπινέμουσι καὶ ἐπικείρουσι τὸν σῖτον. Ιππομανεῖν autem non ſolum magnopere equis de-

[Margin notes: Λογομανῶ. Ερωτομανής. Δύσερως. Γυναικομανία. Ορτυγομανία. Δοξομανής. Ορνιθομανής. Ξενομανῶ. Σοφιστομανῶ. Σοφιστής. Σοφιστεύω. Σόφισμα. Ὑλομανῶ. Καθυλομανῶ. Φυλλομανῶ. Ιππομανῶ.]

lectari ſignificat, vt in loco Syneſii ſuprà citato ad fratrem ſcribetis, Αἰγίας ἔχοι ὁπλομαχοῦσί τε καὶ ἱππομαχοῦσι· ſed etiam de equa dicitur equiente. Ariſtot. in vi. de hiſt. animal. Αἱ μὲν οὖν ἵπποι ἱππομανοῦσιν. ὅθεν καὶ ἐπὶ τὴν βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζῴων, τὴν ἐπὶ τῷ ἀκολάστως περὶ τὸ ἀ-
Ἱππογνώμων. φροδισιάζειν. Ἵππος etiam in compoſitione τὸ μέγα ſignificat. vt Ἱππογνώμων ὁ μεγαλογνώμων, ὅθεν θυμὸν ἱππογνώμονα. ἵππος enim & βοῦς in cõpoſitio-
Ἱπποσέλινος. ne τὸ μέγα δηλοῖ, vt βούπαις, ἱπποσέλινος. Sic Ἱππόπορνον Alciphrõ cũ dixit, im-
Ἱππόπορνος. mane ſcortum ſignificauit, Καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῇ, οὕτω Θεαγένη συλήσασα ἀνηλεῶς, ὡς ἐκ πάνυ λαμπρᾶς οὐσίας, τὸν ἄθλιον χλαμύδιον ἀρπάσαντα, οἴχε-
Τὰ ἀπὸ τῆς κοίτης. σθαι στρατευσόμενον. Παρὰ τὴν κοίτην, Στιβαδοκοιτῶ. Polyb. lib. 2. hiſt. ᾤκουν δὲ
Στιβαδοκοιτῶ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, τῆς λοιπῆς κατασκευῆς ἄμοιροι γεγονότες, διὰ τὸ στιβαδοκοιτεῖν. Eſt autem στιβὰς propriè lectus ex minutiis cõgeſtis. Philoſtr. ἐν κυνηγέταις, στιβὰς μὲν αὐτοσχέδιος, αὕτη ἐκ δικτύων οἶμαι συγκειμένη. quo nomine nidus auium
Φορμοκοιτῶ. ſignificatur. Φορμοκοιτῶ itidem voce actiua, & Χαμαικοιτῶ. Idem, χαμαι-
Χαμαικοιτῶ. κοιτίαι καὶ ἔργα θυραυλικά. & Χαμαικοιτεῖν τὸ χαμευνεῖν. vt, χαμαικοιτεῖν γὰρ ἐπιτηδεῦσαι χρὴ
Ἀποκοιτῶ. τοῖς πολεμοῦσι. Ἀποκοιτῶ ſecubo. Demoſth. ἑκάστους ἣν παρέλαβον τάξιν δια-
Ἀπονυκτερεύω. τηρεῖν, μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας, ἢ ἀπονυκτερεύοντας, abnoctãtes. Plut. in Apophth. Μεταπεμψάμενος τὸν ἄνθρωπον οὐ λέληθας ἔφη, παρὰ τὸν νόμον ἀπο-
Προκοιτῶ. νυκτερεύων, quod contra legem à caſtris vnam noctem abſuiſti. Προκοιτῶ excubo, & προκοιτία excubiæ. Polyb. de ſtatiuis Rom. loquẽs, προκοιτίας eos vocat qui circunſedent tentorium prætorium, ἐπὶ τὴν εἴσοδον ἀνὰ δέκα ποι-
Παρακοιτεῖν. οῦνται τούτων αὐτῶν τὰς προκοιτίας. hoc etiã Παρακοιτεῖν & παρακοιτία dicitur. Idẽ, Μία δὲ ἐξ ἁπασῶν καθ' ἡμέραν σημαία ἀνὰ μέρος τῷ στρατηγῷ παρακοιτεῖ, ἥτις ἀσφάλειαν παρασκευάζει τῷ στρατηγῷ. Idẽ, Τὸν μὲν στρατηγὸν καὶ τὴν τούτου σκηνὴν ἡ παρακοι-
Ἀποκοιμῶμαι. τοῦσα σημαία φυλάττει. Dicitur & παρακοιτεῖν ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Ἀποκοιμῶμαι etiã pro ἀποκοιτῶ dicitur. Plato lib. vi. Legum, Πρῶτον μέντοι καθ' ἑκάστους τοὺς τόπους εἶναι συσσίτια, ἐν οἷς κοινῇ τὴν δίαιταν ποιητέον ἅπασι. ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἥντινα οὖν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθείς, μὴ τῶν ἀρχόντων ταξάντων, ἢ πάσης τινὸς ἀνάγκης ἐπιπε-
Ἀποσυσσιτῶ. σούσης, ὀνείδη ἐχέτω, τὴν πολιτείαν ὡς προδιδοὺς τὸ ἑαυτοῦ μέρος. Ἀποσυσσιτεῖν dixit
Συσσιτῶ. à ſodalitio abeſſe. Συσσιτεῖν enim eſt ſodalitate alicuius vti. Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. Λέων ὁ μαρτυρῶν κατηγορεῖ συμπεπρεσβευκώς, Εὔβουλος Σμικύθου συσσε-
Τὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. σιτηκώς, Κόνων ὁ παλαιὸς [illegible], συστρατηγήσας. Ἀπὸ τοῦ ἄρχω, Σπουδαρχῶ, βουλαρχῶ, ἱεραρχῶ, συμποσιαρχῶ, μοναρχῶ, πολεμαρχῶ, ἱππαρχῶ, ναυαρχῶ, ὀλιγαρχοῦμαι.
Σπουδαρχῶ. Σπουδαρχιῶ. Σπουδαρχεῖν καὶ Σπουδαρχιᾶν dicuntur qui ſtudioſi ſunt gerendorum magiſtratuum, vt ambitioſi homines. Syneſ. Κἀγὼ χαίρω καταγελώμενος, ὅτι τῶν συνήθων σπουδαρχιώντων μόνος ἰδιώτης εἰμί. Ariſtot. in v. Politic. Ὅπου μὲν γὰρ αἱρεταὶ αἱ ἀρχαί, δημαγωγοῦντες οἱ σπουδαρχιῶντες εἰς τοῦτο καθιστᾶσιν, ὡς κύριον εἶναι τὸν
Ἱεραρχῶ. δῆμον καὶ τῶν νόμων. Ἱεραρχεῖν eſt ſacro imperio fungi, ſacróque magiſtratu. genitiuóque iungitur, vt τὰ ἐξουσιαστικὰ ῥήματα, Ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, &
Ἱεραρχοῦμαι. alia. Ἱεραρχεῖσθαι verò eſt huiuſcemodi imperio ac præfectura regi. Dionyſ. de Cæleſti hierarchia, Ἔστω δέ σοι προδιεγνωσμένον, ὡς αἱ τῶν ἱεροτύπων εἰκόνων ἀνακαθάρσεις τὰς αὐτὰς ἐᾶ ὅτε τὰς οὐρανίων οὐσιῶν διακοσμήσεις ἱεραρχούσας ἐμφαίνουσι, καὶ αὖθις ἱεραρχουμένας, Eſto autem id tibi imprimis cognitũ, quòd ſacrarum imaginum explanatio, quæ myſticam habent ſignificationem, nonnun-

quam ſubſtantiarum cæleſtium ordines eoſdem regentes imperantéſque
oſtendunt: & rurſus regimini imperióque ſubditos. Quo in loco Ανα- Ανακάθαρσις.
κάθαρσις verbum theologicum, allegorici ſenſus & reconditi anagogicam
explicationẽ ſignificat, hoc eſt ἑρμηνείαν ἐξηγητικὴν τῶν ἐν τοῖς λεγομένοις συμ-
βόλων, καὶ τῶν ἀναγωγῶν διάκρισιν. & Ανακαθαίρειν ῥῆμα apud eundẽ, vt alibi Ανακαθαίρειν.
dictum eſt. Idem, Εἰ δὲ ταῖς αὐταῖς ἱεραρχεῖν τε καὶ ἱεραρχεῖσθαι λεγομένην, οὐκ ἔτι τὴν αὐ-
τῶν ἢ παρὰ τὴν αὐτῶν, ἀλλ' αὐτὴν ἑκάστην ἱεραρχίαν εἶναι μὲν ὑπὸ τῶν προτέρων, ἱεραρ-
χεῖν δὲ τῶν τελευταίων, οὐκ ἀπεικότως ἄν τις φαίη, & reliqua. Quid ſit autẽ Ιεραρ- Ιεραρχία.
χία, ipſe docet in libro de Eccleſ. hierarch. Ως γὰρ ἱεραρχίαν ὁ φήσας, ἁπάντων Ιεράρχης.
ὁμοῦ συλλήβδην ἔφη τῶν ἱερῶν τὴν διακόσμησιν, οὕτως ἱεράρχην ὁ λέγων, δηλοῖ τὸν ἔν-
θεόν τε καὶ θεῖον ἄνδρα, τὸν πάσης ἱερᾶς ἐπιστήμονα γνώσεως. Ιππαρχεῖν eſt hippar- Ιππαρχεῖν.
chia fungi, genitiuo iũctum. Demoſth. Καὶ ὧν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῶν ἠξίωσεν ἱπ-
πέων, τούτοις οὐ συνεξῆλθεν. Sic Πολεμαρχεῖν. Herodot. in Erato, τὴν γὰρ ἑνδέκατος ψη-
φιδοφόρος, ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Αθηναίων πολεμαρχέειν. τὸ παλαιὸν γὰρ Αθηναῖοι ὁμόψη-
φον τὸν πολέμαρχον ἐποιεῦντο τοῖσι στρατηγοῖσι. Συμποσιαρχεῖν eſt ſympoſiarchia Συμποσιαρχεῖν.
fungi in cõuiuio. Plutarch. in Sympoſ. lib. 1, Ο, τι αὖ πάντα πᾶσι νήφων ἀηδής, Συμποσίαρχος.
καὶ παιδαγωγεῖν μᾶλλον ἢ συμποσιαρχεῖν ἐπιτήδειος. Idem in Apophth. Αγησίλαος
ὁ μέγας παρὰ πότον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου πόσον ἑκάστῳ
προσφέρει, εἰ μὲν πολὺς οἶνός ἐστιν ἔφη, ὅσον ἕκαστος αἰτεῖ. εἰ δὲ ὀλίγος, ἐξ ἴσου δίδου πᾶσιν.

Ολιγαρχεῖσθαι autem eſt imperio paucorum regi & parere. Plato lib. VIII. Ολιγαρχεῖσθαι.
τῆς πολιτείας, Τί οὖν ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐχ ὁρᾷς ἐνόντας; Eſt au-
tem Ολιγαρχία, vt ipſe inquit, ἡ ἀπὸ τιμημάτων, ἐν ᾗ οἱ μὲν πλούσιοι ἄρχουσι, πέ-
νησι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. Από τοῦ μάχομαι, ὁπλομαχῶ, μονομαχῶ, πυκτομαχῶ, ναυμα- Τὰ ἀπὸ τοῦ μά-
χῶ, λογομαχῶ, ὑπνομαχῶ, ζυγομαχῶ, γνωσιμαχῶ, δυσμαχῶ, ψυχομαχῶ, θεομαχῶ, κα- χομαι.
κομαχῶ, φυγομαχῶ, πεζομαχῶ, φιλομαχῶ, τειχομαχῶ, πυργομαχῶ, βιαιομαχῶ. Ο-
πλομαχία, genus eſt exercitamenti. & Οπλομαχεῖν dicuntur qui ſic ſub Οπλομαχεῖν.
armis exercentur: vt Οπλιτοδρομεῖν qui armati curſu certabant, apud Pau- Οπλιτοδρομεῖν.
ſaniam. Polyb. in 2, ὥστε παραπλήσιον εἶναι τὸ πᾶν σχῆμα τῆς στρατοπεδείας, τῆς τῶν ἀ-
γαθῶν ὁπλομάχων παρεμβολῆς. οὐδὲν γὰρ ἀπέλιπε τὴν πρὸς ἐπίθεσιν ἅμα καὶ φυλακήν.
Plutarch. in Catone, Οὐ μόνον ἀκοντίζειν, οὐδ' ὁπλομαχεῖν, οὐδ' ἱππεύειν διδάσκων
τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ πὺξ παίειν. Idem ἐν τῷ εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτ. Οὐδὲ γὰρ τὰ σώματα παν-
τελῶς ἀκίνητα καὶ ἀγύμναστα περιορῶμεν, ὅτι μὴ δυνάμεθα σκαφείοις μηδὲ ἁλτῆρσι χρῆ-
σθαι, μηδὲ δισκεύειν, μηδὲ ὁπλομαχεῖν ὡς καὶ πρότερον, ἀλλ' αἰώραις καὶ περιπάτοις. ἔνιοι δὲ
καὶ σφαίρᾳ προσπαλαίοντες ἐλαφρῶς, καὶ διαλεγόμενοι κινοῦσι τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ θερμὸν ἀναρ-
ριπίζουσι. Quo in loco Αἰώρας geſtationes vocat, vel genus penſilis exer- Αἰώρα.
citamenti, vt ſunt lecti penſiles, quibus ægroti vtũtur. Idem περὶ τῶν πολιτ.
παραγγ. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τύχης ἁψάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀναπλησθέντες, οὐκ ἔτι ῥᾳδίως ἀπελ-
θεῖν δύνανται, ταὐτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος
πεπονθότες, id eſt geſtationis cauſa. Plato lib. VII. Legum de exercitatio-
ne corporis loquens, ὅτι τὰ σώματα πάντα ὑπὸ τῶν σεισμῶν τε καὶ κινήσεων κινού-
μενα ἄκοπα ὀνίναται πάντων, ὅσα τε ὑπὸ ἑαυτῶν, ἢ καὶ ἐν αἰώραις, ἢ καὶ κατὰ θάλατταν, ἢ
καὶ ἐφ' ἵππων κινούμενα. Αἰώρα etiam ἡ κρεμάθρα, hoc eſt vas penſile, quali ho
die vtuntur ruſtici ad exiccandũ caſeum. ſic enim exuccior redditur, ſero
abſumpto & ſtillãte. Et domi etiam in promptuario κρεμάθρα vtimur ad

eſculenta aſſeruanda: è funiculo enim ſuſpẽditur vas vitile, ne à muſcu-
lis erodantur quæ intus condita ſunt. Quare Plato in Phædone de igne &
aëre & aqua loquẽs, quæ ſuper terram ordine naturæ ſita ſunt, ita inquit,
Ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω, ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. Ariſtophan.
Κρεμάστρα. Τίς γὰρ ἐστὶν οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ. ἔστι δὲ σκεῦος ἐν ᾧ τὰ περιττεύοντα τῶν ὄψων εἰώ-
θασιν ἀποτίθεσθαι. Sic etiam vocatur quodcunque conceptaculum penſile.
Ταρσός. Theophraſt. Τὰ δὲ ἄνθη πέφυκεν ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας ἐπ᾽ ἄκρων. Ταρσὸς etiam
ἡ κρεμάστρα vocatur, hoc eſt ὁ τῶν τυροποιῶν κάλαθος, παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω, vas
è calamo contextum, à cuius ſimilitudine ταρσὸς καὶ ταῤῥὸς dicitur ſeries di-
gitorum in manibus & in pedibus: & ſeries remigii in triremibus, quam
Arrianus ταρσοὺς τῶν νεῶν vocat. Herodotus in Calliope de Hegeſiſtrati incre
dibili facinore loquens, ita inquit, Ως γὰρ δὴ ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, ἐσενε-
χθέντος κως σιδηρίου, ἐχεήσατο. Et infra, Σταθμησάμενος γὰρ ὅκως ἐξελεύσεταί οἱ τὸ
λοιπὸν τοῦ ποδὸς, ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ, id eſt partem pedis è calce procedẽ-
Ταῤῥός. tem, hoc eſt anteriorem partem veſtigii. Ταῤῥὸς etiam eſt nexus & con-
textus radicum inter ſe in modum cratis: id quod euenit vbi arborũ con
ſitarũ ſpatia non iuſta ſunt. Theophr. in III. de Cauſis, de punica & myr-
to loquens, quæ crebræ conſerendæ ſunt, vt ſint opacæ, ne ſole aduran-
tur, Ταῦτα γὰρ ὥσπερ προσβολῆς δεῖται διὰ τὴν ἀσθένειαν. οὐκ ἐνοχλεῖ γὰρ ὁ ταῤῥὸς διὰ
τὴν βραχυῤῥιζίαν. καίτοι τινὲς κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ συνταῤῥα γί-
Συνταῤῥος. νηται, μηδὲ ἀναυξῆ. Συνταῤῥα δένδρα ſunt, quorum radices inter ſe comple-
xæ cratem quandam conficiunt & ſepem. Idem de amygdala, quam no-
xiam eſſe in vicino conſitis ipſe perhibet, Οὐ γὰρ οὕτως ἡ σκιὰ λυπεῖ ὥσπερ εἴ-
Ταῤῥοῦσθαι ρηται, ὡς ἡ ἰσχὺς τῶν ῥιζῶν. ἀφαιρεῖται γὰρ τὴν τροφὴν συνταῤῥον γινόμενον. Et Ταῤῥοῦ-
σθαι verbum. Idem in III. de Cauſis, Συμφέρει δὲ ἀπεσπασμένοις καὶ ἀπαρθεῖσι ἐνδίας
ἐπιγίνεσθαι πλείους ἡμέρας, ὅπως διαβλαστῶσι. μετὰ δὲ ταῦτα, ψύχη βαρέα καὶ λεπτὰ χει-
Αἰωροῦμαι. μῶνος, ἰσχυρὰς ἐῤῥιζωμένων ἤδη καὶ ταῤῥουμένων. Αἰωροῦμαι, ſpe ſuſpenſus ſum, &
rebus nouis immineo. Plut. in Cicerone, Καὶ Μάλλιος ἀπηγγέλλετο στὺν χει-
ρὶ μεγάλῃ περὶ τὰς πόλεις ἐκείνας αἰωρούμενος, ἀεί τι προσδοκῶν καινὸν ἀπὸ τῆς Ρώμης,
id eſt ἐλπίσιν ἀναρτώμενος, de quo verbo ſuprà diximus. Idem in Antonio,
Αἰωρουμένης δὲ παρθικῆς στρατιᾶς περὶ τὴν Μεσοποταμίαν, Λαβιῆνον οἱ βασιλέως στρα
τηγοὶ παρθικὴν ἀναγορεύοντες αὐτοκράτορα, Συρίας ἐπιβατεύειν ἔμελλον. Αἰωρεῖσθαι τῇ
ψυχῇ, eſt exultare, & gaudio efferri, & lætitia geſtiente affici. Xenoph. κυνη-
γετικῷ, Από τοῦ ἀληθῶς ἤδη αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ ἐπιχαίρειν ὅτι τῶν λαγῶν ἐγγύς εἰσι.
Επαιωροῦμαι. Dicitur & Επαιωρεῖσθαι. Κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσιν, ſpe inani ela-
tus & geſtiens. cum alioquin ἐπαιωρούμενον impendens ſignificet καὶ ἐπικρε-
Πτεροῦμαι. μαννύμενον. Syneſ. Επῃωρημένου τοσούτου κινδύνου. ἀντὶ ἐπηρτημένου. Πτεροῦσθαι etiã
Πτερόν. dicitur ἀντὶ τοῦ αἰωρεῖσθαι, hoc eſt ἐπαίρεσθαι, ſpe erigi, & gaudio exultare, quaſi
volucrẽ & alitẽ fieri. quia animus ſic geſtiens conſiſtere neſcit & ſibi cõ-
ſtare. & Πτερῶσαι τὸν ἐπιθυμητὴν, ἀντὶ ἐπαιωρῆσαι, ἐπεγεῖραι, φαιδρῦναι. Greg. Καὶ τῶν ἐλπίσιν
ἐπλήρου μεμυημένοις τῶν ὑποσχέσεων, id eſt, ſpe obiecta & pollicitãdo erigebat ani-
mos eorũ, & ſuſpẽſos tenebat ſublimẽſq;. Eſt autẽ πτεροῦσθαι, volucrẽ fieri:
& πτεροῦν, alas accõmodare. quod ad nauẽ trãſtulit idem Gregorius. Η ναῦς
ἐκ λιμένων ἀνάγεται, καὶ τοῖς ἱστίοις πτεροῦται. Plut. in Antonio, Τοὺς μὲν ἐρέτας ὁπλί-

σας, ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων προσέταξεν ὅπλως ἕνεκα· τοὺς δὲ ταρσοὺς τῶν νεῶν ἐγείρας, καὶ πτερώσας ἑκατέρωθεν, ἐν τῷ στόματι περὶ τὸ ἄκρον στεῖλαι, ὡς ἐνήρης καὶ προσεκβασμένας ἀμύνεσθαι. καὶ οὕτω Καίσαρ καταστρατηγηθεὶς ἀπῆλθεν. Polyb. lib. I, Ὁ δὲ ῥόδιος ἐκ τῶν προφανοῦς τὴν ἀναγωγὴν ποιησάμενος, οὕτω κατεπλήξατο τοὺς πολεμίους τῇ τε τόλμῃ καὶ τῷ ταχυναυτεῖν, ὥστ' οὐ μόνον ἀπρακτον ἐξέπλευσε τὴν ναῦν ἔχων καὶ τοὺς ἄνδρας, οἳ ἑστῶτα παραδραμὼν τὰ σκάφη τῶν ὑπεναντίων, ἀλλὰ καὶ βραχὺ προεκπλεύσας ἐπέστη, πτερώσας τὴν ναῦν, ὡσανεὶ προκαλούμενος τοὺς πολεμίους, id eſt ramos erectos teneri iubés, & ad remigium paratos. Idem, Αἱ δὲ νῆες τοῦ στόματος ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἔγγιστα τοῖς τενάγεσι προσάγειν, ἐπεῖχον ἐπτερωκυῖαι πρὸς τὴν ἐμβολὴν, καὶ σύλληψιν τῆς ἐκπλεῖν μελλούσης νεώς, id eſt ἐπίκωποι, & inſtructæ ad corripiendam nauim Rhodii, quæ eruptura erat è faucibus portus Lilybæi. Inde illud remigium alarum apud Maronem. Plato lib. v. τῆς πολιτείας, Πρὸς τούτῳ τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ παιδία ὄντα εὐθὺς, ἵν' ἄν τι δέῃ πετόμενοι ἀποφεύγωσι. πῶς λέγεις; ἔφη. ἐπὶ τοὺς ἵππους ἦν δ' ἐγὼ ἀναβιβαστέον. Πτερῶσαι appellauit equites è peditibus facere. Μετέωρος ἀπὸ τῆς αἰώρας deriuatum eſt, vel vtrunque ἀπὸ τοῦ ἀείρω. Eſt autem Μετέωρος etiam ὁ ἐπαιωρούμενος τῇ ψυχῇ. Thucydid. Ἥ τε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων, id eſt nondum fixo animo, ſed ſuſpenſo, & velut ταλαντευομένη τῇ γνώμῃ, quo modo & Demoſthenes vſus eſt. Sic Virgil. Suſpenſi Eurypylum ſcitatum oracula Phœbi Mittimus. Significat etiã erectum & intentum. Lucian. Σὺ δὲ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν προσπιπτόντων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα. Significat & ἐπαιρόμενον & ὑποφαιδρυνόμενον. Plutarch. in Catone, Καὶ σάλον εὐθὺς ἡ Ἑλλὰς εἶχε, καὶ μετέωρος ἦν, ὑπὸ ἐλπίσι διαφθειρομένη ταῖς βασιλικαῖς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν. Quanquam metaphoram hoc loco Plutarchus à nauigantibus duxiſſe videtur, qui in alto nauigant, & vndis erigũtur. Μετέωροι enim ſunt qui in alto nauigant. Syneſ. Προσδέχεσθαι γὰρ ἔφη τὸν ἐκ πελάγους ἄνεμον, καὶ διὰ τοῦτο μετέωρος πλεῖν, id eſt littora non legere: in altum prouehi Cicero, Velis in altum datis, Liuius dixit. vt ipſe Syneſius, οὐ παρὰ τὰς ἀκτὰς πλεῖν. Demoſthen. Ἀναβάτην ἦν ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύειν τὴν νύκτα μετεώρους, ἀσίτους, ἀγρύπνους. Thucyd. Ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος. Μετέωρον dicitur quod adhuc certum non eſt, ſed expectatione ſuſpenſos homines tenet. vt Demoſth. περὶ παραπρ. Ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου, σύλλογοι καὶ λόγοι παντοδαποὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐγίγνοντο τότε. Et inde Μετέωρος δίκη, quæ pendere Latinè dicitur, vt alibi diximus, cuius ſcilicet iudicium ſuſpẽſum eſt. Μετέωρον etiam ἐπιπόλαιον ſignificat. Theophr. in I. de Cauſis, Οὐ μετέωρα καὶ οὐ βαθύρριζά ἐστιν, εἰ καί τινας εἰς βάθος καθιᾶσι. Idem, Ἡ γὰρ ῥίζα μετέωρος οὖσα, καὶ σύρροιαν λαμβάνουσα, μεθίησι τὸν βλαστόν. Μετέωρα etiam ſunt quæ fiunt circa locum aſtris vicinum, de quibus Ariſtoteles tres libros ſcripſit, quæ μετεωρολογικὰ dicuntur. & Μετεωρολογῶ verbum, quod propriè commẽtari & ſcribere περὶ τῶν μετεώρων dicitur. ὃ πάντες οἱ πρότεροι, vt inquit Ariſtoteles, μετεωρολογίαν ἐκάλουν: olimque in bonam partem accipiebatur, vt Ἀδολεσχία, licet poſtea in loquacitatis & vanitatis ſignificationem venerit. Plato in Cratylo, Κινδυνεύουσι δ' οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι, οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. Idem, Ἴσως δ' μετεωρολογῶν ὁ νομοθέτης, τὸν

Marginalia: Μετέωρος. / Μετεωρολογῶ. / Μετεωρολογία / Ἀδολεσχία. / Ἀδολέσχης.

ἀέρα Ἥρας ὀνόμασιν ἐπικρυπτόμενοι, id eſt τὰ μετέωρα αἰνιττόμενοι. Et in Phædro, Πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν, προσδέονται μετεωρολογίας καὶ ἀδολεσχίας φύσεως πέρι. τὸ γὰρ ὑψηλόνουν τοῦτο καὶ πάντῃ τελεσιουργὸν ἔοικεν ἐντεῦθέν ποθεν εἰσιέναι. ὃ καὶ Περικλῆς πρὸς τῷ εὐφυὴς εἶναι ἐκτήσατο. προσπεσὼν γὰρ οἶμαι τοιούτῳ ὄντι Ἀναξαγόρᾳ, μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς, ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφίκετο. ὧν δὴ πολὺν λόγον ἐποιεῖτο ὁ Ἀναξαγόρας.

Μετεωροπολεῖν. Vnde Μετεωροπολεῖν. Idē in Phædro, Τελέα μὲν οὖν οὖσα ψυχὴ μετεωροπολεῖ τε καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ. quaſi diceret, τὰ μετέωρα περιπολεῖ. Plutarch. Καθάπερ
Περιπολεῖν. τὸν ἥλιον ἐν ἅρμασι λέγουσι περιπολεῖν. Iſocrat. Καὶ οὐδὲ τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασι-
Περίπολος. λέως περιπολοῦσαν ἀξίαν φοβηθῆναι, οὐδὲ τὴν Περσῶν ἀνδρίαν. Vnde Περίπολοι dicti circuitores, οἱ τὰς φυλακὰς περιπολοῦντες, qui & ἔφοδοι dicuntur, vt ſuprà dictum eſt. Dicebantur etiam περίπολοι τῆς χώρας ἐπίσκοποι, quorum munus erat circuire regionem & inſpicere. Plutarch. Ὁ δὲ εἰς μέρη τὴν χώραν διεῖλεν, ἃ πάγους προσηγόρευσε, καὶ καθ' ἕκαστον ἐπισκόπους ἔταξε καὶ περιπόλους. AEſchin. περὶ παραπρεσβ. Ἐκ παίδων μὲν γὰρ ἀπαλλαγεὶς, περίπολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δύο ἔτη. Plato lib. v i. τῆς πολιτείας, Τοιούτων δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων, τὸν ὡς ἀλη-
Μετεωροσκόπος. θῶς κυβερνητικὸν, οὐχ ἡγῇ ἂν τῷ ὄντι μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην καὶ ἄχρηστόν σφισι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων; Hìc pro curioſo accepit & ſublimium rerum contemplatore, inutilique rebus agēdis: quem tamen ipſe interpretatur ibidem, τὸν ἐπιμέλειαν ποιούμενον ἐνιαυτοῦ, καὶ ὡρῶν, καὶ ἄστρων, καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῇ κυβερνητικῇ προσηκόντων. Sic ipſe Socratem & philoſophos vocari ſolitos ab imperitis tradit, ὡς ἀνωφελοῦς δῆθεν τῆς φιλοσοφίας οὔσης τοῖς πολιτευομένοις. Itaque ſubdit, Ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικοὺς ἄρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν ναύταις, οὐχ ἁμαρτήσῃ, καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρήστους λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας, τοῖς ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις. Quare Lucianus
Μετεωρολέσχης Μετεωρολέσχας quoſdam philoſophos vocat, faſtu præditos, & verborum
Μετεωροθῆραι insolentia vtentes. Μετεωροθῆραι Ariſtoteli in nono de hiſtoria animalium ſunt ex accipitrum genere, qui prædam in ſublimi petunt, οἳ τὴν περιστερὰν πετομένην πειρῶνται λαμβάνειν, οὐκ ἔτι δὲ τὴν ἐπὶ γῆς καθημένην. quod fa-
Χαμαιτύπης. ciunt οἱ χαμαιτύποι. Ἀδόλεσχος autem ὁ διηγηματικὸς καὶ φιλόμυθος, qui libens
Ἀδόλεσχος. multa commemorat fabulamenta, vel etiam hiſtorias. Et Ἀδολεσχῶ ῥῆ-
Ἀδολεσχῶ. μα. Plutarch. in ſexto Sympoſ. Ἐμοῦ δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς παρόντας ἀδολεσχοῦντος, ἔδοξε Φλώρῳ καὶ σπουδάσαι τι περὶ τῶν σκιῶν λεγομένων. Synesius Ἀνέχου τοίνυν
Μετεωρίζω. ἀδολεσχούσης ἐπιστολῆς. Poſtremò Μετεωρίζω interdum abſolutè ponitur, ἀντὶ τοῦ μετεώρως φέρομαι, vt μεταβάλλω ἀντὶ τοῦ μεταβάλλομαι. Theophraſt. in IIII. περὶ φυτῶν, Ἀείφυλλον μὲν, καὶ ἄνθος λευκὸν ἔχον, καὶ ἔτι βαρύτατον, μετεωρίζον δὲ, καὶ ὅλως οὐκ ἐπὶ τῶν κάτω παραβλαστικὸν, id eſt ſublime petens. Cæterùm Ὁπλομάχος, vt ad rem redeam, προπαροξύνεται, vt ναυμάχος, τειχομάχος, πυγμάχος. μονόμαχος δὲ προπαροξύνεται, ὡς ἐπίμαχος, καὶ φιλόμαχος, καὶ πρωτόμαχος, καὶ
Ὁπλομάχος μὲν, σύμμαχος δέ. ξύμμαχος, vt inquit Athenæus in primo δειπνοσοφιστῶν. vult enim ὁπλομάχος ἀπὸ τοῦ μάχομαι συντεθειμένον εἶναι, ideóque προπαροξύνεσθαι. φιλόμαχος δὲ καὶ
Μονομαχεῖν. τὰ ἄλλα προπαροξυνόμενα, εἶναι ἀπὸ τῆς μάχης. Μονομαχεῖν eſt ſingulari certamine pugnare, vt gladiatores & prouocatores. Plutarchus in Sertorio, Μονομαχεῖν προκαλούμενος τὸν Μέτελλον. Pauſan. Ὁ δὲ Ἄρδον κτείνει μονομαχοῦντά οἱ περὶ τῆς ἀρχῆς. Herodian. de Commodo in arenam deſcen-

dente, vt gladiatoris more pugnaret, Ο μὲν οὕτω μονομαχῶν ῥαδίως τῶν ἀνταγωνιστῶν περιεγίνετο. Νυκτομαχία, nocturna pugna, & Νυκτομαχεῖν apud Νυκτομαχεῖν.
Plutarchum. Δυσμαχεῖν, ægrè pugnare, in pugna conflictari. Idem in Δυσμαχεῖν.
quarto Sympoſ. Αἱ δὲ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ποιότητες, ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι, καὶ δυσμαχοῦσαι, φθείρονται πρότερον προσαπόλλουσαι, καθάπερ ἐν πόλει μιγάδων καὶ συγκλύδων ἀνθρώπων πλῆθος, οὐ ῥαδίως μίαν οὐδὲ ὁμοπαθοῦσαν ἴσχουσαι κατάστασιν. Ψυχομαχεῖν omni animi contentione pugnare, ad extremum vſque ſpiritum pu- Ψυχομαχεῖν.
gnare, vſque ad extremam dimicationem contendere, apud Polybium, qui de Romanis & Carthaginenſibus loquens, Καρχηδόνιοι δὲ (inquit) ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενοι καὶ τέκνων, οὐδέποτε δύναιντο λῆξαι τῆς ὀργῆς, ἀλλὰ μένουσι ψυχομαχοῦντες ἕως ἂν περιγένωνται τῶν ἐχθρῶν. Idem in primo hiſt. de imperatore Romano & Carthaginenſi loquens in primo Punico bello, Τὰ δὲ πολιτεύματα ἀμφοτέρων παραπλήσια τοῖς ψυχομαχοῦσι τῶν εὐγενῶν ὀρνίθων. Et Ψυχομαχία, animoſa contentio, acris ac vehemens dimicatio. Idem, Ἡ δὲ τῆς ἐπιβολῆς τὸ πλεῖστον ψυχομαχία, id eſt cum copiæ Romanis deeſſent, tamen ani- Ψυχομαχία.
mis non lababant. Φιλομαχεῖν, eſt cupidè pugnare, pugnam appetere. Φιλομαχεῖν.
Plutarch. de Marcello, Φιλομαχοῦντος ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν. Cui opponitur Φυγομαχεῖν. Alibi pro incautè & feruidè præliari, Χαβρίου ὀλίγους τινὰς τῶν Θηβαίων ὑπὸ τὰ τείχη φιλομαχοῦντας καταβαλόντος. Κακομαχεῖν, improbè pugna- Κακομαχεῖν.
re ac ſubdolè & tergiuerſabundè. Greg. in primo περὶ υἱοῦ, Ὁρᾷς ὅπως καὶ κακομαχεῖν ἐθελόντων ταῖς στροφαῖς διαφεύγομεν. Γεροσφομαχεῖν, pilis pugnare: quod Γροσφομαχεῖν.
proprium erat Romanarum legionum. Polyb. in I, Καταπληττόμενοι δὲ καὶ προορώμενοι τὴν τῶν θεραπόντων ἔφοδον, προσδεχόμενοι τοὺς γεροσφομάχους, πολλὰς ἐπ' ἀλλήλαις κατόπιν ἵσασι σημαίας. Eſt enim Γρόσφοι pilum apud eundem, à quo Γρόσφοι.
ὑσσὸς non multum differt. Idem in eodem, συνακοντιζομένων ἐνεργοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ὑσσοῖς καὶ τοῖς γρόσφοις ὑπὸ τῶν πρὸς τοῖς τάφροις διατεταγμένων. Idem in Ὑσσός.
enumeratione armaturæ Romanæ, Σὺν δὲ τούτοις ὑσσοὶ δύο καὶ περικεφαλαία χαλκῆ. Τῶν δ' ὑσσῶν εἰσὶν οἱ μὲν, παχεῖς, οἱ δὲ, λεπτοί. Τῶν δὲ στερεωτέρων, οἱ μὲν στρογγύλοι παλαιστιαίαν ἔχουσι τὴν διάμετρον. οἱ δὲ τετράγωνοι τὴν πλευράν. Plutarchus in Mario, ἐξακοντίζειν τοὺς ὑσσοὺς dixit pila iaculari. Σκιαμαχεῖν eſt vmbratili certami- Σκιαμαχεῖν.
ne depugnare. quod faciunt ii qui ſecum ipſi pugnam meditâtes nemine repugnante concertât. Dionyſ. de diuinis nominibus cap. περὶ δυνάμεως, Ὥσπερ ὁ σοφὸς οὐκ ἐννοήσας, μιμεῖται τοὺς τῶν ἀθλητῶν ἀπειροτέχνας, οἳ πολλάκις ἀσθενεῖς εἶναι τοὺς ἀνταγωνιστὰς ὑποθέμενοι, κατὰ τὸ δοκοῦν ἑαυτοῖς, καὶ πρὸς ἀπόντας αὐτοὺς ἀνδρείως σκιαμαχοῦντες, οἴονται τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν κεκρατηκέναι, καὶ ἀνακηρύττουσιν ἑαυτοὺς, οὔτε εἰδότες τὴν ἐκείνων δύναμιν. Plato in Apolog. Socratis, Ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Idem lib. VII. de Repub. Καὶ οὕτω ὕπαρ ἡμῖν ἡ πόλις οἰκήσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ, ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ σκιαμαχούντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ τοῦ ἄρχειν, οἰκοῦνται. σκιαμαχοῦντας dixit, quaſi vmbras cum vmbris pugnantes, καὶ οἱονεὶ εἴδωλα πρὸς εἴδωλα. Cui conuenit ὄναρ particula. ſignificat enim non bona illa, ſed bonorum vmbras eſſe, quæ ſeditiones inter eos cient. Fortaſſe etiam alluſit ad prouerbium περὶ ὄνου σκιᾶς. vt ſit σκιαμαχεῖν, περὶ σκιᾶς μάχεσθαι, & inaniter depugnare. Idem lib. VIII. de Legibus, de exercitatione τῶν ποιητῶν loquens, Καὶ εἰ

τις ἡμῖν συνέβαινε ἀπειρία συγγυμνασῶν, ἄρα ἂν δείσαντες τὸ ἐν τῷ ἀκονίτῳ γῆμα, οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν κρεμάσαντες εἴδωλον ἄψυχον, γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό; hoc eſt quod Iuuenalis ſatyra v i. ad palum depugnare dixit. Deinde ſequitur, Καὶ ἔτι πάντων τῶν τε ἀψύχων καὶ ἐμψύχων ἀπορήσαντές ποτε, ἐρημίᾳ συγγυμνασῶν, ἆρά γε οὐκ ἐτολμήσαμεν ἂν αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σκιαμαχεῖν ὄντως; quod ipſe ibidem χειρονομεῖν appellat. Plutarch. de Placitis philoſophorum lib. i i i i, Φανταστικὸν δέ ἐστι διάκενος ἑλκυσμός, πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινόμενον, καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος, καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας. τῇ γὰρ φαντασίᾳ ὑπόκειταί τι φανταστόν· τῷ δὲ φανταστικῷ, οὐδέν. σκιαμαχεῖν vocat inaniter brachia iactare, qua-
Βιαιομαχεῖν. ſique cum vmbra digladiari, aut depugnare. Βιαιομαχεῖν eſt robore corporis animíque depugnare, non arte cedendi, aut ſtrategematica ſolertia, aut alio adiumento. Polyb. Ἀγῶνος δὲ συστάντος καρτεροῦ, τῷ μὲν ταχυναυτεῖν ἐκπεριπλέοντες, πολὺ περιῆσαν οἱ Καρχηδόνιοι. τῷ δὲ βιαιομαχεῖν κατὰ τὰς συμπλοκάς, οὐχ ἥττους ἐπικυδεστέρας εἶχον οἱ Ῥωμαῖοι τῶν Καρχηδονίων τὰς ἐλπίδας. Idem in v, Ἐπὶ δὲ καλλίω τὰ θηρία βιαιομαχοῦντα καὶ συμπίπτοντα κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς. Et in i, Πρὸς δὲ τὴν θάλατταν καὶ τὸ περιέχον ὅταν παραβιάζωνται καὶ βιαιομαχῶσι, μεγάλοις ἐλαττώμασι περιπίπτουσι, cum temere periclitantur, & cum tempeſtatum vi certant.

Γνωσιμαχεῖν. Γνωσιμαχεῖν, κυρίως τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ δύναμιν, εἶτα μετανοεῖν τε καὶ ἡσυχάζειν, propter quod pro reſipiſcere poſt cœptum bellum ponitur. Herodot. lib. i i i, Εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῆθεν γενομένῃ ἁμαρτάδι, ἦν ἂν σοφὸς ἀνήρ. νῦν δὲ οὐδένα λόγον ποιεύμενος, ἤιε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Et lib. v i i i, ὦ Φωκέες ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὅμοιοι ἡμῖν. Pauſ. in Bœoticis, Σύλλα δὲ ἐσβαλόντος εἰς τὴν Βοιωτίαν, δεῖμα εἶχε τοὺς Θηβαίους, καὶ ἐγνωσιμάχησάν τε αὐτίκα, καὶ ἐτράποντο εὐθὺς εἰς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. de Thebanis loquens. Iſocrat. ad Philip. Τούτων δὲ οὕτω τῇ πόλει τῶν λεγομένων ἡμῖν, ἤλπισα ὥσπερ ἤκουσα, διαδοθέντος τοῦ λόγου διαλύσεσθαι τὸν πόλε-
Ἀψιμαχεῖν. μον ἡμᾶς, καὶ γνωσιμαχήσαντας βουλεύσεσθαί τι κοινὸν ἀγαθὸν περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ἀψιμαχεῖν, prælium conſerere. Plutarch. Ἐπεὶ θέλει κελεύσας τοῖς πολεμίοις, συμπλέκεσθαι δὲ μή, μηδὲ ἀψιμαχεῖν. & Ἀψιμαχία. Idem, Διερύκων ἀψιμαχίαν τινά, præliũ
Ζυγομαχεῖν. dirimens. Ζυγομαχεῖν τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, iurgare, rixari & diſſentire, propriè cum domeſticis & familiaribus. Plut. in Catone, Ἐν ἀρχῇ μὲν οὖν ἔτι πένης ὢν καὶ στρατευόμενος, πρὸς οὐδὲν ἐδυσκόλαινε τῶν περὶ δίαιταν, ἀλλ' αἴσχιστον ἀπέφαινε διὰ γαστέρα πρὸς οἰκέτην ζυγομαχεῖν. Tranſlatio eſt ἀπὸ τῶν βοῶν μετ' ἀλλήλων μαχομένων. Idẽ περὶ φιλοπλούτου. Ἀλλὰ συνάγω καὶ διώκω, καὶ ζυγομαχῶ πρὸς τοὺς οἰκέτας, πρὸς τοὺς γεωργούς, πρὸς τοὺς χρεώστας. Verba ſunt hominis auari. Demoſth. ὧν δικαζόμεθα, καὶ ἀμφισβητοῦ, ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν, Περὶ ὀνόματος ζυγομαχεῖν, id eſt περὶ ὁμωνυμίας δικάζεσθαι. Sic Greg. Οὐ γὰρ περὶ ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσιν. Idem εἰς τὸν ἁγίαν πεντηκοστ. Καὶ τοσοῦτον πρὸς ἀλλήλους ζυγομαχοῦσιν, ὅσον ὀφθαλμοὶ διάστροφοι τὸ ἓν βλέποντες. Sic Baſil. περὶ πλεονεξ. Ἀλλὰ καὶ ζυγομαχεῖς περὶ τοῦ πλείονος, hoc eſt licitando diſſentis, & quaſi litigas.

Θυμομαχεῖν. Θυμομαχῶ, vt ψυχομαχῶ, animoſè & ad internicionẽ vſq; dimico. Diod. Καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντες, τὸ ζῆν πρότερον ἢ τὴν ἀρετὴν ἐξέλι-
Πυργομαχῶ. πον. Πυργομαχῶ. Polyb. lib. v. de elephantibus loquens, Ἐφ' ὧν ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχοῦντες, ἐκ χειρὸς τῇ χειρὶ διαδορατιζόμενοι, καὶ τύπτοντες ἀλλήλους.

Ἀπὸ τοῦ γράφω, καλλιγραφῶ, ταχυγραφῶ, σκιαγραφῶ, παρεργογραφῶ, σημειο- Τὰ ἀπὸ τοῦ
γραφῶ, λογογραφῶ, νυκτογραφῶ, πολιτογραφῶ, ψευδεπιγραφῶ, χειρογραφῶ, ὁλο- γράφω.
γραφῶ, τερατογραφῶ, ἠθογραφῶ. Καλλιγραφῶ, vt καλλιλογῶ, καλλιεπῶ. Ioſepus Καλλιγραφῶ.
in 2. contra Apionem, Καὶ τοὺς μὲν Πλάτωνος νόμους τινὲς εἶναι κενοὺς νομίζουσι, κατὰ
πολλὴν ἐξουσίαν κεκαλλιγραφημένους. Καλλιγράφος παροξύτονον, vt καλλιλόγος. &
Ταχυγράφος. Syneſ. Theophilo, Καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν ἀντι- Ταχυγράφος.
γράφων ἐπέταξα. Et Γυλαιμθός, Δάπιδα μεγάλην τῶν αἰγυπτίων ἀστεῖος ὁ ταχυγρά-
φος ἰδὼν, ἥττησε παρ' ἡμῶν, id eſt actuarius & exceptor. Σκιαγράφος etiam & Σκιαγράφος.
Σκιαγραφία, & Σκιαγραφῶ dicitur pro adũbro. Greg. in 2. περὶ υἱοῦ, Οὔτε γὰρ Σκιαγραφῶ.
οὐσίαν θεοῦ παντελῶς ἢ νοῦς ἐχώρησεν, ἢ φωνὴ περιέλαβεν, ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν σκιαγρα-
φοῦντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀμυδράν τινα καὶ ἀσθενῆ καὶ ἄλλην ἀπ' ἄλλου φαντασίαν συλλεγό-
μεθα. Idem, ὑλία δὲ οὔτε πνεῦμα βίαιον, οὔτε πῦρ, ἀλλ' ἡ αὔρα ὀλίγη τῆς τοῦ θεοῦ παρουσίας
οὐ φύσιν ἐσκιαγράφησε, adumbrauit. Idem, Φῶς δὲ τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑπο-
δεχομένοις ὁ γραπτὸς νόμος σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν. Eſt autem Σκιαγραφεῖν non
rem ſolidam exprimere, ſed per vmbram edere, ac fallaci ſimulachro re-
præſentare, quales ſunt imagines picturæ vmbratilis. quod & ὑπογραφεῖν
& ὑποτυποῦν dicitur. Cic. in Tuſcul. Eſt enim gloria ſolida quædam res Adumbro.
& expreſſa, non adumbrata. Adumbrare ob id perſonam dicũt, apponere
aliquẽ qui ſimulachrũ ſit, & ſpeciẽ præbeat alterius. vt idem in Verrem,
Hic AEſchrio adumbratus in Herbitẽſibus decumis, nouus inſtituitur pu
blicanus. Id eſt cuius nomẽ tegeret & obumbraret Prætoris redempturã:
qui cum ipſe reuera publicanus eſſet, nomine AEſchrionis accõmodato
vtebatur. quod dicere poſſis ἀντάνδρον παρεβάλετο ἐν τῇ μισθώσει. Et adum-
bratio σκιαγραφία, vt apud eundẽ in perfecto Oratore, Nulla eſt enim vllo
in genere laus oratoris, cuius in noſtris orationibus, nõ ſit aliqua ſi non
perfectio, at conatus tamẽ atque adumbratio, εἰ μήπω ἀποτέλεσμα, ἐπιχείρη-
μα γε δὴ καὶ ἀποσκίασμα. vt idẽ Greg. Τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα καὶ ἀποσκίασμα. Quod Ἀποσκίασμα.
vocabulum etiam vmbrã obumbrationẽmque ſignificat, vt τὸ τῆς γῆς ἀπο-
σκίασμα, ᾧ δὴ ἐμπεσοῦσα ἡ σελήνη, ἐκλείπει. Plato lib. ix. de Rep. Ὅτι οὐδὲ πα-
ναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ, πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου, οὐδὲ καθαρὰ, ἀλλ' ἐσκιαγραφημέ-
νη τις, ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι, id eſt, inanis ſtultorũ eſt voluptas
& imaginaria, & ludibrio non veritate conſtans. Idem in 2, Σκιαγραφίαν Σκιαγραφία.
ἀρετῆς περιγραπτέον, adumbratam quidem virtutem præ ſe ferre oportet,
vt videãtur iuſti qui nõ ſunt. Et in Phædone de inani ſpecie virtutis, Χω-
ριζόμενα δὲ φρονήσεως, καὶ ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων, μὴ σκιαγραφία τις ᾖ ἡ τοιαύτη ἀρε-
τὴ, καὶ τῷ ὄντι ἀνδραποδώδης, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ ἀληθὲς ἔχῃ. Eſt autẽ Σκιαγραφία,
ἡ μήπω κεχρωματισμένη ζωγραφία, quæ vt diximus, ὑπογραφὴ dicitur, & ὑπο-
τύπωσις. Παρεργογραφεῖν eſt πάρεργα γράφειν καὶ ζωγραφεῖν. Sũt autẽ Πάρεργα, Παρεργογρα-
quæ præter præcipuã & deſtinatã imaginẽ ornatus gratia addũtur, vt flo- φεῖν. Πάρεργα.
res, vt arbores, & ſimilia, vt apud Pliniũ lib. xxxv. Et πάρεργον ἀνάλωμα, quod
παρανάλωμα etiã vocatur, vt in præcedẽtibus dictũ eſt, quæ præter impẽ-
ſam deſtinatã impendia fiunt. Πάρεργα ſunt etiã quæ dicendo tantùm
attingimus, vt Cicero in libro de vniuerſitate dixit. Ariſtoteles in primo
Ethicorũ, Ὡς μὴ πάρεργα τῶν ἔργων πλείω γίνηται. Et in vii. Politicôn, Ἐπεὶ δὲ

τῆς πολιτικῆς διανοίας καὶ θεωρίας τοῦτ' ἔστιν ἔργον, ἀλλ' αὐτὸ περὶ ἕκαστον αἱρετόν, ἡμεῖς δὲ ταύτην προῃρήμεθα νῦν τὴν σκέψιν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ πάρεργον ἂν εἴη, τοῦτο δὲ ἔργον τῆς μεθόδου ταύτης, id eſt, illud enim acceſſio eſſe poſſit huius tractatus: hoc verò præcipua intentio tractatus huius princépſque actio. Et περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν, Καταχρῆται δ' ἡ φύσις τῇ ἀναπνοῇ ἐπὶ δύο ἔργῳ μὲν, ἐπὶ τὴν εἰς τὸν θώρακα βοήθειαν· ὡς παρέργῳ δὲ, ἐπὶ τὴν ὀσμήν. Inde illud apud Athenæum, Τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ποιούμεθα. τὸ δ' ἔργον, ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα. Quibus verbis ſignificatur cura præpoſterè inſtituta, & illud quod dici ſolet, τὸ πάρεργον ἔργον γέγονε. vt apud Strabonem lib. XIIII. de Ialyſo Protogenis & Satyro loquentẽ, Ἐξέπληττον δ' ἔτι μᾶλλον οἱ περδικοτρόφοι, κομίζοντες τοὺς τιθασοὺς καὶ τιθέντες καταντικρύ. ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γραφὴν οἱ πέρδικες καὶ ὠχλαγώγουν. ὁρῶν δὲ ὁ Πρωτογένης τὸ ἔργον πάρεργον γεγονὸς, ἐδεήθη τῶν τοῦ τεμένους προεστώτων, ἐπιτρέψαι παρελθόντα ἐξαλεῖψαι τὸν ὄρνιν, Videns autem Protogenes perdicem columnæ inſidentem, quæ πάρεργον erat Satyri tabulæ, admirationi eſſe magis apud imperitam plebem, quàm ipſum Satyrum, quem propter parergum erat appictum, cum exoratis æditius admiſſus eſſet, perdicem è tabula deleuit. ὀχλαγωγεῖν autem vt ſuperius diximus, ſic dixit vt δημαγωγεῖν, hoc eſt plebem oblectare & allicere. Quoniam verò πάρεργα operis minore cura

Ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, ἢ ποιεῖσθαι

fiunt, quàm ipſum opus, ideo factum eſt vt ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, ſit neglectim facere, neglectui habere, καὶ ἐν παρέργου μέρει ἔχειν. Pauſanias in Atticis, Λεώμαχος δὲ καὶ ὕστερον προσπταίσας μάχαις, καὶ τὴν δήωσιν τοῦ παιδὸς οὐκ ἐν παρέργῳ ποιούμενος, συνέθετο πρὸς τὸν δρομιχαίτην εἰρήνην, id eſt οὐ δι' ἀμελείας ἔχων. Et

Παρέργως ἔχειν

παρέργως ἔχειν, frigidè aliquid agere, & languidè exequi. Dinarch. κατὰ Φιλοκλέους ἀναμιμνησκομένους ὑμᾶς ὦ Ἀθηναῖοι, δεῖ μὴ παρέργως ἔχειν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς βουλῆς γεγενημένας ἀποφάσεις· αἰσχρὸν γὰρ ἀπειπεῖν τιμωρουμένους ἐπὶ τοὺς προδότας. Ἐν παρέργου χώρᾳ, acceſſionis loco & obiter ſuſcipienda. Athenæus libro XII, Καὶ τοῦτο νομίζειν τέλος εἶναι τῆς ἐξουσίας, τὰ δ' ἄλλα πάντα σχεδὸν ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐν παρέργου τίθεσθαι χώρᾳ. Παρέργῳ χρῆσθαι, etiam eſt acceſſionis loco habere & ducere. Plato in Euthyd. Οὔτοι ἔτι ταῦτα ὦ Σώκρατες σπουδάζομεν, ἀλλὰ παρέργοις αὐτοῖς χρώμεθα, id eſt non niſi obiter iſta & acceſſionis vice diſcimus, ſúntque nobis iuſti ſtudii acceſſio & diuerticulum. Idem in ſecundo τῆς πολιτείας, Οὐ γὰρ οἶμαι ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν περιμένειν, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργου μέρει, non oſcitanter, non remiſſè. Idem alibi, Μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενος, id eſt vt occaſio tulit, & ſucciſiuis horis. Gregor. εἰς Βασίλ. Ἐπεὶ καὶ πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς, ὧν ποιουμένων ἑτέροις πολὺ τιμιώτερα καὶ περιφανέστερα, id eſt opera ſucciſiuis temporibus & ſine cura ſcripta. Idem de eodem Baſilio loquens, qui complureis epiſcopos creandos curauit in patria, cú antea pauci exiſtentes inter ſe diſſiderent, Προσθήκην γὰρ τῆς ἐκκλησίας ποιεῖται τὴν στάσιν, πλείοσιν ἐπισκόποις τὴν πατρίδα καταπυκνώσας. Et paulo pòſt, Ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐγενόμην πάρεργον. ἢ οὐκ οἶδ' ὅ, τι καὶ εἰπεῖν ἀναπρεπὲς δεῖ. πάντα γὰρ τοῦ ἀνδρὸς θαυμάζων, ἓν τοῦτ' ἐπαινεῖν οὐκ ἔχω; Vereor ne hac eius ſolertia & hoc commento ſedandæ diſcordiæ, mihi epiſcopatus delatus ſit: nec enim alias mihi hic honor ceſſiſſet, vel hoc ſacrum munus. Po-

nitur interdum loco aduerbii. Pauſan. in Corinth. Βελλεροφόντην δὲ εἶναι ἐπὶ Προίτῳ ἐγώ τε πείθομαι, καὶ ὅστις τὰ Ὁμήρου μὴ πάρεργον ἐξελέξατο, id eſt oſcitabundè & negligenter legit libro VII. Οὐδὲ πάρεργον dicunt pro obiter. Οὐδὲ πάρεργον Themiſt. in tertio Phyſic. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐδὲ φασι πάρεργον εἰρήσθω. Cicero ad Atticum, Nam οὐδὲ πάρεργον volo te hoc ſcire. id eſt, vt interim à propoſito digrediar, nolim te hoc ignorare quod ſequitur. Σημειογραφεῖν dicuntur qui notis & ſcribendi cōpendiis ſcribunt. Σημειογραφεῖν & Σημειογράφοι οἱ ταχυγράφοι. Σημειογράφοι. Plutarchus in Catone, Τοῦτον μόνον ὃν Κάτων εἶπε, διασώζεσθαί φασι τὸν λόγον, Κικέρωνος τοῦ ὑπάτου τοὺς διαφέροντας ὀξύτητι τῶν γραφέων, σημεῖα προδιδάξαντος ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δύναμιν, εἶτα ἄλλους ἀλλαχόσε τοῦ βουλευτηρίου σποράδην ἐμβαλόντος. οὔπω γὰρ ἤσκουν οὐδ᾽ ἐκέκτηντο οὓς καλοῦσι σημειογράφους. Νυκτογραφεῖν, lucubrare. & Νυκτογραφία, lucubratio, & opus elucubratum. Νυκτογραφεῖν. Νυκτογραφία. Idem in præceptis Politicis, Καθάπερ Δημοσθένει χαίρειν ὁ κωμικὸς ἔδωκε πρὸς τὴν αἰτίαν ἔχοντα κλέπτειν, χλευάζοντα δὲ αὐτοῦ τὰς νυκτογραφίας, οἶδα ὅτι σε λυπῶ λύχνον καίων. Πολιτογραφεῖν eſt ciuitate donare. Πολιτογραφεῖν. Heraclitus ad Hermodorum ſcribens, Πολιτογραφοῦσιν ὑμῖν τὸν θεόν, οὐχ Ἡρακλείτῳ. Ioſepus in ſecundo contra Apionem, Πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὴν ἐπιτήδευσιν, id eſt, ſacra eius in ciuitatē plebiſcito aſciſcere. & Πολιτογραφεῖσθαι Polluci, εἰς τοὺς πολίτας ἐγγράφεσθαι. Ὁλογραφεῖν eſt integras dictiones ſcribere. Ὁλογραφεῖν. Plutarch. Τὰ δὲ πρῶτα τῶν ὀνομάτων οὐχ ὁλογραφοῦσιν, ἀλλὰ δι᾽ ἑνὸς γράμματος, ὡς τὸν Τίτον, Τ. Μάρκον, Μ. Τερατογραφεῖν, vt τερατολογεῖν. Τερατογραφεῖν. Strabo in primo, verba referēs Eratoſthenis contra Homeri poëſim, Χαίρειν δὲ καὶ ἐάν τις τὴν διασκευὴν ὡς ἱστορίαν δέχηται, ἐκείνου ὠκεανὸν καὶ ᾅδην, καὶ ἡλίου βόας, καὶ παρὰ θεαῖς ξενίας, καὶ μεγέθη Κυκλώπων, καὶ Λαιστρυγόνων, καὶ μορφὴν Σκύλλης, καὶ ἄλλα πλείω τοιαῦτα τερατογραφοῦντος, monſtrifica ſcribentis. Ψευδεπιγραφεῖν, librum falſo nomine inſcribere. Ψευδεπιγραφεῖν. vt ſi librum περὶ κόσμου quiſpiam neget Ariſtotelis eſſe, καὶ ψευδεπιγραφεῖσθαι dicat. Ἠθογραφεῖν eſt mores Ἠθογραφεῖν. ſcribendo exprimere. vt in vita Thucydidis legitur, Δεινὸς δὲ ἠθογραφῆσαι.

Ψευδογραφεῖν, falſò & mēdoſè ſcribo, & apud Geometras perperā deſcribo. Ψευδογραφεῖν. vt apud Ariſtotelem in primo Topicorū, Οὔτε γὰρ ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων συλλογίζεται ὁ ψευδογραφῶν, οὔτε ἐξ ἐνδόξων. τῷ γὰρ ἢ τὰ ἡμικύκλια περιγράφειν μὴ ὡς δεῖ, ἢ γραμμάς τινας ἄγειν μὴ ὡς ἂν ἀχθείησαν, τὸν παραλογισμὸν ποιεῖται. In quem locum Alexander ſcribens, Ἔστι γὰρ κατὰ γεωμετρίαν ψευδογράφημα, παρὰ τὸ μήτε τὰ ἡμικύκλια περιγράφειν ὡς δεῖ, μήτε τὰς γραμμὰς ἄγειν ὡς ἂν ἀχθείησαν, τὸ μὲν, δεικνύον τὰς δύο πλευρὰς τοῦ τριγώνου, τῇ λοιπῇ ἴσας· τὸ δέ, καὶ ἥττους τὰς δύο. καίτοι δὲ δεδειγμένον ἐν γεωμετρίᾳ ὅτι παντὸς τριγώνου αἱ δύο πλευραί, τῆς λοιπῆς μείζους εἰσὶ πάντῃ μεταλαμβανόμεναι. Ariſtoteles in octauo eorundem Topicorū, περὶ τὴν κρυπτικὴν loquens, ἔτι τὸ μηκύνειν, καὶ παρεμβάλλειν τὰ μηδὲν χρήσιμα πρὸς τὸν λόγον, καθάπερ οἱ ψευδογραφοῦντες. πολλῶν γὰρ ὄντων, ἄδηλον ἐν ὁποίῳ τὸ ψεῦδος. διὸ καὶ λανθάνουσιν. Quæ verba enarrans Alexander, Τοῦτο ποιεῖν φησὶ καὶ τοὺς ψευδογραφοῦντας ἐν γεωμετρίᾳ. πολλὰς γὰρ ἄγοντες γραμμὰς μηδὲν χρησίμους πρὸς τὸ ψευδογράφημα τὸ δεικνύμενον, καί τινα περὶ αὐτῶν λέγοντες, λεληθότως καὶ τὰς εἰς τὸ ψεῦδος φερούσας ἐγγράφουσιν. ἀδηλότερον γὰρ καὶ ἀφανέστερον τὸ ψεῦδος ἐν πλείοσι, καὶ ἐν παραβύστῳ τεθέν. ὡς γὰρ ἀχρήστοις οὖσι πρὸς τὰ προκείμενα, συγχωροῦντες οἱ ἀποκρινόμενοι,

λανθάνουσι καὶ τὰ χρήσιμα διδόντες σὺν αὐτοῖς. Ipſe in ſecundum de iis loquens ita ſcribit, Τούτῳ γὰρ εἴδει τῶν παραλογισμῶν οὔτε ὁ διαλεκτικὸς οὔτε ὁ σοφιστικὸς χρῆται, ἀλλ' οἱ κατὰ τὰς ἐπιστήμας, id eſt mathematici, πεῖρας χάριν ὧν περὶ αὐτὰς καταγινομένων, καὶ γυμνασίας, πρὸς δὲ διαγνωστικωτέρους αὐτοὺς γίνεσθαι τῶν ἐν αὐτοῖς ἀληθῶν. Τὰ ἀπὸ τοῦ ὀψὲ καὶ πρωῒ, πρωϊσπορεῖ, ὀψισπορεῖ. & πρώϊσπορα frumenta quæ præmaturè ſerenda ſunt. ὄψισπορα quæ ſeró. Theophraſt. in VIII. περὶ φυτῶν, Τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν φιλεῖ πρωϊσπορεῖσθαι, τὰ δὲ, ὀψὲ, διὰ δὲ μὴ δύνασθαι φέρειν τοὺς χειμῶνας. Idem, Ὀψίσπορα δὲ τούτων αὐτῶν ὅσα διαφέρει τοῖς γένεσιν, οἷον πυροί τι γένος καὶ κριθῶν. Πρωϊκαρπεῖν dicuntur, & πρωΐκαρπα, quæ præcoces fructus ferunt: & Ὀψικαρπεῖν, quæ ſeros. vt Δικαρπεῖν, quod περὶ τῶν διφερόντων dicitur. Idem, Οὐμὴν ἀλλ' οὐδὲν γε ὡς εἰπεῖν, ὧν δικαρπούντων ὅμοιοι γίνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς. Idem, Τὸ δ' ἐπὶ τῶν διφερόντων δένδρων, ὅμοιόν τινα τρόπον ἐστὶ τοῖς ἐπὶ τῶν προβάτων γινομένοις. ἐκεῖνα γὰρ εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν ἐκποιούσης τῆς ὥρας. Item omnia ἀπὸ τοῦ καρποῦ cópoſita, vt ἀκαρπεῖν, πολυκαρπεῖν, ὑπερκαρπεῖν, καλλικαρπεῖν, γλυκυκαρπεῖν, τελεοκαρπεῖν, καρποτοκεῖν, καρπολογεῖν. Υπέρκαρπα & ὑπερκαρποῦντα fructuoſiſſima ſunt Theophraſto, vt ὑπερτοκοῦντα fœcundiſſima. Idem, Επεὶ εἴγε τις ἀνάπαλιν δὲ ἄγελοι εἰς τὸ ἥμισυ ἐμβάλλοι, διαφορὰν μέν τινα ποιήσει, καλλικαρπεῖν δ' οὐχ ἕξει. περὶ ἐμφυτείας loquens, id eſt commodè fructum edere non poterit. Alibi, Καλλικαρπεῖ καὶ γλυκυκαρπεῖ ἐκεῖ μᾶλλον. Καρπολογῶ, fructum lego. Idem in primo de Cauſis, Διὰ δὲ κατέχει τὴν θερμότητα μᾶλλον μὴ ἀνασκαλλομένης τῆς γῆς, καὶ διὰ δὲ μηδεμίας ἐν τοῖς δυσὶ γίνεσθαι πληγῆς κλωμένων ἢ καρπολογουμένων, vel fractis germinibus, vel fructu deſtricto. Idem in quinto de Cauſis, Ισχύοντα δὲ καρπολογῆσαι τοῦτ' οὐκ ἄλογον, id eſt fructum ab eis decerpere, cum præualentes ſunt ramuli, non eſt abſurdum. accuſatiuo autem iungitur, vt ἐλαιολογῶ, τρυγολογῶ. Sic καρπολογῶ δὲ καρποῦμαι, καρπογονῶ, καρποτοκῶ, & alia ἀπὸ τοῦ γένος καὶ τόκος. Idem, Μανὸν γὰρ καὶ εὐδίοδον καὶ ὑγρὸν εἶναι δεῖ δὲ καρποτοκῆσαι. Idem, Εὔτοκος ὡς ἔοικε πρὸς τὴν καρποτοκίαν. Idem, Ἐκεῖνον τε γὰρ τὰ μὲν ἰσχύοντα καὶ οἷον τετελεωμένα καὶ αὐξεῖ καὶ καρπογονεῖ. Sic πρωτοτοκεῖν, ζωοτοκεῖν, ᾠοτοκεῖν, σκωληκοτοκεῖν. hæc enim omnia & ſimilia voce actiua enunciantur in ſignificatione actiua. Ariſtotel. in tertio de generatione animalium, Σχεδὸν γὰρ ἔοικε πάντα τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν τὰ πρῶτον. δὲ γὰρ ἀτελέστατον κύημα τοιοῦτόν ἐστι. Πρωϊβλαστεῖν, primo vere germinare. vnde Πρωΐβλαστα dicta quæ maturè germinant, & ὀψίβλαστα, & πρωϊβλαστῆ, vt πρωϊανθῆ. Theophraſtus de Narciſſo, Οψιανθὴς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστὴς, ἢ πρωϊανθὴς, ὁποτέρως τις λαμβάνει τὴν ὥραν. Οψιμαθῶ vt ὀψιμαθὴς. Lucian. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντ. Οψιμαθήσας δὲ, καὶ πόῤῥω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Οψιμαθεῖ opponitur παιδομαθὴς, ὁ ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων τινὰ τέχνην, vt inquit Plato libro ſecundo τῆς πολιτείας, Γενναῖος δὲ ὁ κυβερνητικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο, μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενος. Quare (inquit Fabius) qui in ſua quicque arte optimè facit, παιδομαθὴς dicitur. Vnde verbum Παιδομαθῶ formari poteſt, vt ὀψιμαθῶ. Απὸ τοῦ τέμνω. βραχυτομεῖν, καὶ μακροτομεῖν, μέρη ἐστὶ τῆς ἀμπελουργίας apud eundem Theophraſtum in tertio de Cauſis. Ορθοτομεῖν in Parabolis Solomonis, Ινα ὀρθοτομῇ τὰς ὁδούς σου, vt dirigat vias tuas.

Πρωϊσπορεῖν. Ὀψισπορεῖν. Δικαρπεῖν. Διφέρειν. Τὰ ἀπὸ τοῦ καρποῦ. Καρπολογῶ. Καρπογονῶ. Καρποτοκῶ. Πρωϊβλαστεῖν. Πρωΐβλαστος. Πρωϊβλαστής. Πρωϊανθής. Ὀψιμαθεῖν. Παιδομαθής. Τὰ ἀπὸ τοῦ τέμνω. Ὀρθοτομεῖν.

Διχοτομεῖν. Polybius, Τὴν προειρημένην ὁδὸν διχοτομήσαντες, ἀπὸ τούτου τοῦ Διχοτομεῖν.
σημείου πρὸς ὀρθὰς τῇ γραμμῇ, τοὺς ἱππεῖς ἀντίους αὐτοῖς, ἑκατέρου τοῦ στρατοπέδου πα-
ρεμβάλλουσι. Ορχοτομεῖν eſt caſtrare. Alexander in primo Problematum, Ορχοτομεῖν.
Οτι πολλοὶ περὶ τὸ ἡβάσκειν ὀρχοτομηθῶσιν, ἢ ἐθλάσθησαν, καὶ ὥσπερ ἡμιτελεῖς εἰσὶν
εὐνοῦχοι. Ριζοτομεῖν eſt ablaqueare. Theophraſtus in tertio de Cauſis, Ριζο- Ριζοτομεῖν.
τομεῖται δὲ μετὰ τὴν φυτείαν, καὶ ὅταν νέα ᾖ πάλιν ὡς εἰπεῖν, ὅπως τε κατὰ βάθους ὠθῶν-
ται, καὶ πλείω λαμβάνωσιν αὔξησιν. μάλιστα δ' ὧν ἐπιπολῆς αἱ ῥίζαι. Ριζοτομία Ριζοτομία.
etiam eſt herbarum lectio ad medicamenta. Et Ριζοτόμοι, medicamenta- Ριζοτόμοι.
rii. Idẽ in IX. περὶ φυτῶν, τῆς δὲ ῥιζοτομίας οὐκ ἔστι ἰδιότητι διαφορά, πλὴν ἐν ταῖς
ὥραις. Idem, Ετι δὲ ὡς οἱ φαρμακοπῶλαι καὶ οἱ ῥιζοτόμοι τὰ μὲν, ἴσως οἰκείως, τὰ δὲ καὶ
ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι. κελεύουσι γὰρ τὰς μὲν κατ' ἄνεμον ἱσταμένους τέμνειν, ὥσπερ ἑτέρας
τέ τινας καὶ τὴν θαψίαν, ἀλειψαμένους λίπα. Hippocrat. Κρατεύα, Σὺ δ' ἡμῖν ὑπα-
ρεὸν μάλιστα τὰς ὀρεινὰς καὶ ὑψηλοφύτους ῥιζοτόμει βοτάνας. Verùm ἐπιτραγῳδεῖν in Επιτραγῳδεῖν.
loco Theophraſti modò citato ſignificat tragicè aliquid narrare, hoc eſt
cum amplificatione & commiſeratione. Sed ponitur pro admirationem
ciere, vel ita narrare vt in admirationem euadere rem velimus. quod
etiam Εκτραγῳδεῖν dicitur. Polybius de religionibus Romanorum loquẽs, Εκτραγῳδεῖν.
quam δεισιδαιμονίαν vocat, Επιτοσοῦτον γὰρ (inquit) ἐκτετραγῴδηται καὶ παρεισῆκται
τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς εἴς τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, ὥστε μὴ
καταλιπεῖν ὑπερβολήν, id eſt, in admirationem & terrorem vertitur, & mi-
rificè commemoratur ab iis qui ea tractauerunt quæ ad cultum & ceri-
monias deorum attinent. Idem Τραγῳδίαν vocat admirationem ac ter- Τραγῳδία.
rorem religionis iniectæ populo ab Auguribus & Pontificibus. Επεὶ δὲ
πᾶν πλῆθός ἐστιν ἐλαφρὸν καὶ πλῆρες ἐπιθυμιῶν παρανόμων, ὀργῆς ἀλόγου, θυμοῦ
βιαίου, λείπεται τοῖς ἀδήλοις φόβοις καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν. τρα-
γῳδίαν appellat auguralen diſciplinam, & aruſpicum reſponſa, quibus a-
nimi populares & imperitorum, religione obſtringebantur ac teneban-
tur, hoc eſt inani terrore, & vanitate terribili, quæ tragœdiæ vocabu-
lo ſignificantur. Εκτραγῳδεῖν etiam eſt cum ingenti commiſeratione
narrare. Gregorius, Τί δεῖ πάντα ἐκτραγῳδεῖν τὰ ἡμέτερα, οὐκ ἀρκοῦντος τοῦ
λόγου πρὸς πάθη; Εκτραγῳδεῖν etiam eſt augere & amplificare. Idem Poly-
bius, Καὶ μὴν τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἠγουμένων ἐκτραγῳδῆσαι καὶ συναυξῆσαι, καὶ πά-
λιν ἀμαυρῶσαι καὶ ταπεινῶσαι τὸ συνέδριον ἔχει δύναμιν. Δενδροτομεῖν eſt popula- Δενδροτομεῖν.
ri. Heracl. Ερμοδώρῳ, Καὶ δενδροτομουμένη καὶ διαρπαζομένη πόλις, καὶ γῆρας προ-
πηλακιζόμενον. Υλοτομεῖν, materiam cædere. Ioſepus in primo contra A- Υλοτομεῖν.
pionem, Αναβὰς δὲ εἰς τὸν Λίβανον, ὑλοτόμησε πρὸς τὴν τῶν ναῶν κατασκευήν.

Γρωτοτομεῖν etiam dicitur in primis putare. Et Γρωτότομος ἄμπελος, quæ Γρωτοτομεῖν.
prima putatur. Theophraſtus, Ομοίως δὲ καὶ τὰς τῶν ἀμπέλων διαιρετέον, τάς τε Γρωτότομος. Οψίτομος.
πρωτοτόμους καὶ τὰς ὀψιτόμους, καὶ τὰς βραχυτόμους καὶ τὰς μακροτόμους. Vt autem
πρωτότομος ἄμπελος, ſic πρωτόκουρος λειμὼν vel πρωτόκουρος πόα dicitur, quæ Γρωτόκουρος.
prima vel primùm tondetur. Ariſtotel. in ſexto de hiſtoria animalium,
Τῆς δὲ πόας τῆς μηδικῆς ἡ πρωτόκουρος φαύλη. Ρυμοτομία eſt viarum vicorúm- Ρυμοτομία.
que ſectio & metatio. & Ρυμοτομεῖν verbũ. Diodor. Διαμετρήσας δὲ τὸν τό- Ρυμοτομεῖν.
πον, καὶ ῥυμοτομήσας φιλοτέχνως, ἀφ' αὑτοῦ προσηγόρευσεν Αλεξάνδρειαν. Idem, Εὐσο-

χία τῆς ῥυμοτομίας ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις. Polyb. de caſtris Romanis, Τὰ δὲ κατὰ μέρος εἴδη τε τῆς ῥυμοτομίας ἐν αὐτῇ τῇ στρατοπεδείᾳ, καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας, πόλει παραπλησίαν ἔχει τὴν διάθεσιν. Καινοτομεῖν eſt res nouas moliri, hoc eſt νεωτερίζειν, καὶ τὰ καθεστηκότα κινεῖν, & τοῖς ἐν τέλει, vel τοῖς πολιτευομένοις ἐπιτίθεσθαι. Ariſtot. in v. πολιτικῶν, Καὶ ὅταν ἀναλώσωσι τὰ ἴδια ζῶντες ἀσελγῶς, καινοτομεῖν ζητοῦσι. Significat etiã innouare quippiã, aut noui quid edere. Greg. de martyribus, Καινοτομοῦντες τὸ δυναστεῦον διὰ τὴν Χριστοῦ μίμησιν. Alibi καινοτομῆσαι naturam dixit cum gigantes procreauit. Lucian. Ἐνήλλαξα καὶ ἐκαινοτόμησα τὸν τρόπον. Et Καινοτομία, νεωτερισμός. Herodian. Φύσει τι κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίας τε τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον. Dicitur & Καινουργία. & Καινουργεῖν, deſignare, & nouas res edere, καὶ τὸ καινοποιεῖν. Lucian. in Prometheo, Εἰ δὲ φὴς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι. Νεωτερίζω etiam iiſdem modis accipitur. Ariſtot. in v. Ethic. Ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ τάξις πᾶσα τῆς πολιτείας εἰς δυναστείαν τῶν ἐπιχειρησάντων νεωτερίζειν. Alibi καινοποιεῖν dixit & ἐπιτίθεσθαι, vt in quinto Politic. Καὶ Διονυσίῳ τῷ ὑστέρῳ Δίων ἐπέθετο διὰ τὸ καταφρονεῖν. Et Νεωτερισμός. Plutarch. in Galba, ὧν οἱ μὲν ἠξίουν περιμένειν ἵνα κἀκεῖνοι ἡ Ῥώμη καὶ φοραὶ ἔξει πρὸς τὸν νεωτερισμόν. Ariſtot. in 2. Politicõ Νεωτεροποιὸν vocat rerũ nouarum ſtudioſum. ὅθεν Νεωτεροποιεῖν ῥῆμα, vt καινοποιεῖν. Νεοχμῶσαι Herodotus dicere ſolet, quod verbũ in libro Ariſtotelis περὶ κόσμου legitur. Νεῶσαι verò & Νεάσαι, nouare terrã, veruactũ aut nouale facere. Greg. περὶ θεολογ. Καὶ νεώσαντες ἑαυτοῖς θεῖα νεώματα, ὥστε μὴ σπείρειν ἐπ᾽ ἀκάνθαις, καὶ τὸ προσώπον τῆς γῆς ὁμαλίσαντες. Ariſtoph. τὴν νεοῦν βούλεσθ᾽ ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς. Theophr. Ἐν δὲ τοῖς ἡμιβρέχοις ἐὰν ὑπονεάσῃ, φαίνεσθαί φασι πεῖσθαι. Xenophõ Νεοποιεῖν dixit veruactũ facere, Ἢ τί μοι φυτεύοντες τυγχάνουσι, ἢν τε σπείροντες, ἢν τε νεοποιοῦντες. Νεατὸς ὡς ἀροτὸς, ἀμητὸς, & τὰ ὅμοια λέγεται. Idẽ, Καὶ γὰρ νεατὸς, καὶ σπόρος, & φυτεία, καὶ νομή, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα ἔργα ἐστὶ, hoc eſt nouatio, & veruactũ. quãquam cum tempus arandi ſignificat, ὀξυτονεῖσθαι ſolet: cum ſegetes autem ipſas & terram aratam, βαρυτόνως effertur. Ἄροτος enim βαρύτονον, γῆ ἐστὶν ἠροτριαμένη, hoc eſt ſeges & terra ſubacta. Ἀροτὸς ὀξύτονον, ſementis, hoc eſt tempus, & ipſa actio ſerendi. Hæc tamen confunduntur interdum in exemplaribus: & mihi eorum è numero eſſe vidẽtur, quæ nos ἀντιλογούμενα diximus ſuprá. Theophraſt. in principio ſeptimi, Εἰσὶ δὲ τρεῖς ἄροτοι πάντων τῶν κηπευομένων, ἐν οἷς ἕκαστα σπείρουσι διαιροῦντες ταῖς ὥραις. εἷς μὲν οὖν ὁ χειμερινός. ἄλλος δὲ ὁ θερινός. τρίτος δὲ ὁ μεταξὺ τούτων μετ᾽ ἡλίου τροπάς, triplex ſementis. Idem, Δυσφυέστατον δὲ τὸ σέλινον. πεντεκαιτεσσαρακοσταῖον γάρ φασιν οἱ τὰ σύντομα λέγοντες, οἱ δὲ πεντηκοσταῖον, καὶ τοῦτο κατὰ πάντας τοὺς ἀρότους. ἐπισπείρουσι γάρ τινες ἐπὶ πᾶσιν, id eſt ſuperſeminãt. vt ἐπικυΐσκειν. Greg. Μόνον μὴ καθεύδοντι σοι καὶ ἀμεριμνοῦντι κακῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια. Vnde Ἐπίσπορα quædam vocãtur ab eo circa principiũ eiuſdem libri, vt Τεύτλιον, θριδακίνη, ἀνδράχνη. Ἐπισπορὰ verò ὀξυνόμενον ſignificat additam alteram ſationem. Damaſc. ἁμαρτία γὰρ οὐ φυσική ἐστιν, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ἡμῖν ἐνσπαρεῖσα, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου ἐπισπορᾶς, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ αὐτεξουσίῳ προαιρέσει ἑκουσίως συνισταμένη. Vt autem ἀροτὸς & τρυγητὸς, ſic λοπητὸς dicitur tempus illud anni cum cortices arborũ turgeſcunt

Marginalia: Καινοτομεῖν. Καινοτομία. Καινουργεῖν. Καινουργία. Νεωτερίζω. Νεωτερισμός. Νεωτεροποιός. Νεῶσαι. Νεάσαι. Νεοποιεῖν. Νεατὸς, ἀμητὸς, ἀροτός. Ἄροτος καὶ ἀροτός. Ἐπισπείρειν. Ἐπίσπορα. Ἐπισπορά. Λοπητός.

& exemptiles fiunt, vt eſt apud eundem in principio quinti περὶ φυτῶν. καὶ τὰ φυτὰ λοπῶντα dicũtur eo tempore καὶ λοπιῶντα. Idem in quinto de Cauſis, Τῇ δὲ συκῇ καὶ νόσημά τι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας ὃ καλοῦσι λοπᾶν. τοῦτο δ᾽ οἷον μάδησίς τις ἐστὶ τῶν ῥιζῶν καὶ μικρὸν ἐπιδήλω, διὰ τὴν πολυϋδρίαν, quaſi glabratio. Μαδᾷν enim etiam glabreſcere dicitur. Idem in IIII. περὶ φυτῶν, Νοσεῖ δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρεία γίνηται. τὰ γὰρ περὶ τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ, & ad radicẽ veluti glabreſcit. Μαδίζω verò actiuum eſt, glabrum reddo, & vello. ὅθεν Μαδιστήριον, quæ Volſella Latinè dicitur, quam AEgineta Τριχολαβίδα καὶ Τριχολάβιον vocat. Vtitur vocabulo Latino Celſus vbi de cancro colis loquitur. Ἀπὸ τοῦ κόπτω Δενδροκοπῶ, vt δενδροτομῶ populor, & δενδροκοπουμένη γῆ, ἡ πορθουμένη. καὶ δενδροτομήσαντες apud Thucydidem, vaſtantes, populantes. Βλαστοκοπεῖν Theophraſto eſt germina frangere & corrumpere, vt in IIII, ἡ δ᾽ ἄμπελος πραγᾷ. τοῦτο δὲ μάλιστα αὐτῆς ἐστι περὶ τὴν ἀκροβολίδα, ἢ ὅταν ὑπὸ πνεύματος βλαστοκοπῇ. Χαλαζοκοπεῖται autem dicitur cum grãdine proceloſa calamitas euenit, vt in quinto de Cauſis, ὅταν ὑπ᾽ αὐτὴν τὴν βλάστησιν χαλαζοκοπηθῇ.

Λοπᾶν & λοπιᾶν. Μαδᾶν. Μαδίζειν. Μαδιστήριον. Volſella. Τριχολαβίς. Τριχολάβιον. Τὰ ἀπὸ τοῦ κόπτω. Δενδροκοπῶ. Βλαστοκοπῶ. Χαλαζοκοπεῖσθαι.

Χρεοκοπῶ & πραξικοπῶ itidẽ dicuntur voce actiua in ſignificatione actiua. Phalar. Χρεοκοπηθέντος ἐπ᾽ ὀνόματι δωρεᾶς Φαλάριδος περὶ ἀνδρὸς κεκερδακέναι τὰ τοῦ προικός, id eſt ære ſuo fraudato. Πραξικοπεῖν eſt aſtutia & prudẽtia tractandi alicuius incepti vel hominem circũuenire, vel præſidium arcémque ad deditionẽ perlicere, vel proditionẽ: & qui huiuſcemodi arte vincitur ac circũſcribitur, πραξικοπεῖσθαι dicitur, & πρᾶξις ipſa proditio dicitur. Polyb. lib. I. hiſt. ὃς συναγαγὼν τὰς παρασκευὰς καὶ δυνάμεις εἰς Ἡράκλειαν, πρῶτον μὲν πραξικοπήσας, κατέσχε τὴν τῶν Ἐρβησσέων πόλιν, id eſt, ſolicitatis ad prodendã vrbem quibuſdam ciuibus vel præfectis. Et lib. 2. de Arato, ὃς στρατηγὸς αἱρεθεὶς τὸ δεύτερον, καὶ πραξικοπήσας τὸν ἀκροκόρινθον ἀντιγόνου κυριεύοντος, καὶ γενόμενος ἐγκρατής, μεγάλου μὲν ἀπέλυσε φόβου τοὺς τὴν Πελοπόννησον κατοικοῦντας. Alibi, κλεομένους πεπραξικοπηκότος αὐτούς, καὶ προηρημένου τέγεαν, μαντίνειαν, ὀρχομενόν, πόλεις συμμαχίδας ὑπαρχούσας. Simile eſt ὀχλοκοπῶ & δημοκοπῶ, de quibus ſuprà diximus. Κριοκοπῶ arieto, ariete quatio & ſubruo. Idem libr. I, Καὶ προσεκτιθέντες τῶν ἔργων τὰς κατασκευάς, τέλος ἐξ πύργους τοὺς συνεχεῖς τῶν προειρημένων κατέβαλον, τοὺς δὲ λοιποὺς ἅμα κριοκοπεῖν ἐνεχείρησαν. Ἀπὸ τοῦ πωλῶ, Φαρμακοπωλῶ, οἰνοπωλῶ, βιβλιοπωλῶ, θερμοπωλῶ, λαφυροπωλῶ. Θερμοπῶλαι, qui calida cibaria vẽdunt. Vnde Thermopolium apud Plautum. Οἰνοπῶλαι ſunt caupones. Ariſtot. περὶ τῶν θαυμασίων ἀκουσμάτων, Καὶ ἐν Τάραντι δέ φασιν οἰνοπώλην τινὰ τὴν μὲν νύκτα μαίνεσθαι, τὴν δ᾽ ἡμέραν οἰνοπωλεῖν. Λαφυροπῶλαι ſunt qui ſpolia & prædam vendunt. Plutarch. pro eo qui vẽdit captiuos. Λαφυροπωλεῖν, auctionari, & addicere, & ſub haſta vendere. Athen. περὶ ἀσώτων, Καταφέροντες δὲ ἀγέλην, διαρπάζοντες τὴν οἰκίαν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα. Diodor. Τοὺς δ᾽ αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας, ἤθροισεν ἀργυρίου τάλαντα πεντακόσια. Polyb. in v, λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν. Μονοπωλεῖν dicuntur ii qui ſoli quippiam vẽdunt, vt ii qui ius monopolii impetrauerunt. Strabo, Αἰσθομένους δὲ τοῦτο τοὺς Ταυρίσκους μονοπωλεῖν, ἐκβαλόντας τοὺς ἐργαζομένους. A quo fit Μονοπώλιον καὶ Μονοπωλία, vt inquit Pollux. Ariſtotel. in I. Politic. Ἀμφότεροι γὰρ ἑαυτοῖς ἔτεχνασαν γενέσθαι μονοπωλίαν. Idem, Ἔστι δὲ χρηματιστικὸν ἐάν τις δύνηται ἑαυτῷ μονοπωλίαν

Χρεοκοπῶ. Πραξικοπῶ. Κριοκοπῶ. Τὰ ἀπὸ τοῦ πωλῶ. Θερμοπώλης. Οἰνοπώλης. Οἰνοπωλεῖν. Λαφυροπώλης. Λαφυροπωλεῖν. Μονοπωλεῖν. Μονοπώλιον. Μονοπωλία.

Ἀλλαντοπῶλαι. κατασκευάζειν. Ἀλλαντοπῶλαι ſunt fartores, & qui exta & inteſtina bubula
& veruecina vendunt. Vnde Ἀλλαντοπωλεῖν ῥῆμα. apud Ariſtophanem ἱππεῦ-
σιν, ὁ ἀλλαντοπώλης perſona comica ita ait, Τί μ' οὐκ ἐᾷς πλύνειν τὰς κοιλίας,
Ἀλλᾶς. πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας. hoc enim ἀλλᾶς ſignificat. ἐγίνετο δὲ ἐκ κρεῶν καὶ ἀλεύρων
Τὰ ἀπὸ τοῦ σιτεῖσθαι. μεμαγμένων εἰς φύσκην ἐμβαλλομένων, τουτέστιν εἰς ἔντερον παχύ. Ἀπὸ τοῦ σιτεῖσθαι,
Ἀσιτεῖν. ἀσιτεῖν, μονοσιτεῖν, συσσιτεῖν, ἀρτοσιτεῖν, ἀλφιτοσιτεῖν. Ἀσιτεῖν eſt cibo abſtinere, &
Μονοσιτεῖν. inedia vti, Galeno. Μονοσιτεῖν eſt ſemel in die vti cibo. Galen. Πικροχόλοις
Μονοσιτία. δὲ χαλεπώτερον ἀσιτίαν φέρειν καὶ μονοσιτίαν τῶν ἄλλων. Ἀλφιτοσιτεῖν, pulte pro pane
Ἀλφιτοσιτεῖν. veſci. Xenoph. in VI. παιδείας, Καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν
Ἀρτοσιτεῖν. μᾶζαν ἐσθίει. καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Verba ſunt conſolantis
Συσσιτεῖν. milites in panis inopia. Συσσιτεῖν eſt in contubernio eſſe, ſodalitate vti.
Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Λέων Τιμαγόρου κατηγορεῖ, συμπεπρεσβευκὼς τέτταρα ἔτη.
Εὔβουλος Θάρρηκος καὶ Σμικύθου, συσσεσιτηκώς. Κόνων ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ἀδειμάντου, συ-
στρατηγήσας. συσσεσιτηκότα pro ſodali dixit, vel contubernali. vtrunque enim
ſignificat. vt apud Platoné in Sympoſ. Καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν
Συσσίτιον. ἐγένετο, καὶ συνεσιτοῦμεν ἐκεῖ. Et Συσσίτιον, ſodalitas. Ariſtot. in VII. Politic.
Ἐπεὶ δὲ δεῖ τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολιτῶν ἐν συσσιτίοις κατανενεμῆσθαι, τὰ δὲ τείχη διειλῆφθαι
φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους, δῆλον ὡς αὐτὰ προκαλεῖται παρασκευά-
ζειν ἔνια τῶν συσσιτίων ἐν τούτοις. Idem, Ἐπεὶ δὲ τὸ πλῆθος διαιρεῖται τῆς πόλεως εἰς ἱερεῖς, εἰς
ἄρχοντας, πρέπει καὶ τῶν ἱερέων συσσίτια περὶ τῶν ἱερῶν οἰκοδομημάτων ἔχειν τὴν τά-
ξιν. Xenoph. in Politia Laced. συσκήνια appellat, de Lycurgo loquens qui
Φιδίτια. φιδίτια inſtituit, vel φιλίτια, vt ibi legitur, Παραλαβὼν τοίνυν τοὺς Σπαρτιάτας
Φιλίτια. ὥσπερ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας οἴκοι σκηνοῦντας, γνοὺς ἐν τούτοις πλείστους ῥᾳδιουργεῖσθαι, εἰς τὸ
φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια. Athen. in 2, Φασὶ δέ τινες καὶ ἄνδρα συβαρίτην ἐπιδη-
μήσαντα τῇ Σπάρτῃ, καὶ συνεστιαθέντα ἐν τοῖς φιδιτίοις, εἰπεῖν, εἰκότως ἀνδρειότατοι πάντων
Φειδίτια. οἱ Λακεδαιμόνιοι. Et qui φιδίτια vel φειδίτια celebrabãt, hoc eſt ſodalitia exer-
Φειδίται. centes, φειδῖται vocabãtur. Idem, Ἀλλ' οὐδὲ τὰ διδόμενα τοῖς φειδιτίοις μετὰ τὸ δεῖ-
πνον (ἄρτος γάρ ἐστι καὶ κρέας) αἶκλον λέγουσιν. ἀλλ' ἐπαίκλα μὲν λέγεται ταῦτα, ὄντα οἷον ἐπι-
Ἐπιχορήγημα. χορηγήματα τοῦ συντεταγμένου τοῖς φειδίταις αἴκλου. Ἐπιχορήγημα ſic dicitur, vt ἐπί-
βλημα, ἐπίμετρον, ἐπιτελείωμα, de quibus ſupra diximus: & ſignificat co-
rollariũ legitimi & conſtituti cibi. Poſſunt etiam Ἐπιχορηγήματα vocari ea
quæ poſtremo loco præbẽtur ſodalibus, vt τὰ ἐπεσθιόμενα quæ vltimo loco
Ἐπίδειπνον. eduntur, & quæ ἐπιδορπίσματα, καὶ ἐπίδειπνα, καὶ ἐπιφορήματα dicuntur, vt in-
quit Athenæus, citans locũ Herodoti in primo, Σιτίοισι δὲ ὀλίγοισι χρέονται, ἐπι-
Ἐπιφόρημα. φορήμασι δὲ πολλοῖς. ſuntque τὰ ἐπιφερόμενα μετὰ τὸ δειπνῆσαι. Alii dicunt ἐπιφο-
ρήματα εἶναι quæcunque poſt primum ferculorum miſſum apponuntur. τὸ
γὰρ παλαιὸν πρὶν εἰσελθεῖν τοὺς δαιτυμόνας, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἔκειντο αἱ ἑκάστων μοῖραι. ὕστε-
Ἐπιδορπισμός. ρον δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα ἐπεφέροντο. Ἐπιδορπισμὸν autem & τραγήματα & τρωγά-
Ἐπιδόρπισμα. λια, bellaria dicebant, καὶ δευτέρας τραπέζας, & ἐπιδορπίσματα. Ἀπὸ τοῦ κρατῶ,
Τὰ ἀπὸ τοῦ κρατῶ. Ἱπποκρατῶ, ναυκρατῶ, θαλαττοκρατῶ, & alia. Syneſ. Ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅ-
παντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, id eſt equeſtribus copiis obtinen-
Ἱπποκρατῶ. tur. Thucydides ἱπποκρατεῖσθαι pro equitatu vinci dixit. ὅθεν Καθιπποκρα-
Καθιπποκρατῶ. τεῖν, τὸ καθιπποµαχεῖν, vt inquit Pollux. Sic Ναυκρατῶ, nauali pugna vin-
Ναυκρατῶ. co. Xenoph. in VI. Ἑλληνικῶν, Κατὰ θάλατταν δὲ οὐδὲν εἰσήγετο αὐτοῖς, διὰ τὸ ναυ-
κρατεῖσθαι,

κρατεῖσθαι, ideo quòd inferiores erant naualibus copiis. Θαλαττοκρατῶ, Θαλαττοκρατῶ
& Θαλαττοκράτωρ maris imperium obtinens. Xenoph. in 1. ἑλληνικῶν; Οἱ δὲ Λύσανδρος ἔλεγε τῷ Καλλικρατίδᾳ, ὅτι θαλαττοκράτωρ παραδιδοίη τὰς ναῦς, καὶ ναυμαχίᾳ νενικηκώς. Idem, Καὶ τότε ὁμολογήσειν θαλαττοκρατεῖν. Herodot. in III, Πολυκράτης γάρ ἐστι πρῶτος τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἑλλήνων, ὃς θαλασσοκρατέειν ἐπενοήθη.

Δημοκρατοῦμαι verò paſſiua voce dicũt, pro viuo in democratia, vt ἀριστοκρατοῦμαι in optimatiũ ſtatu & regimine. Plato, Εἶτ' οὐκ οἶσθ' ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται. Sic Γυναικοκρατοῦμαι, viuo ſub imperio muliebri. Ariſtot. in 2. Politic. Ὥστ' ἀναγκαῖον ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ τιμᾶσθαι τὸν πλοῦτον, ἄλλως τε κἂν τύχωσι γυναικοκρατούμενοι, καθάπερ τὰ πολλὰ τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολεμικῶν γενῶν ἔξω Κελτῶν. Et infrà, Διὸ παρὰ τοῖς Λάκωσι τοῦθ' ὑπῆρχε, καὶ πολλὰ διῳκεῖτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν. καίτοι τί διαφέρει γυναῖκας ἄρχειν, ἢ τοὺς ἄρχοντας ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἄρχεσθαι; Plutarch. in Marco Catone, Περὶ δὲ τῆς γυναικοκρατίας διαλεγόμενος, πάντες εἶπεν ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες. Sic Ὀλιγαρχούμενοι dicuntur qui ſub imperio paucorum degunt. Plato in VIII. τῆς πολιτείας, Τί οὖν ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐχ ὁρᾷς ἐνόντας; Ὀχλοκρατεῖσθαι etiam dicuntur qui impetu plebeio reguntur, non legitima democratia. Quid ſit autem Ὀχλοκρατία, his verbis docet Polybius, περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν πολιτειῶν loquens, καὶ μεταβολῆς τῶν πολιτειῶν εἰς ἀλλήλας, Τοῦ δὲ πλήθους ὀργῇ μετελθόντος τὰς τῶν προεστώτων ἀδικίας, γίνεται δῆμος, id eſt δημοκρατία. ἐκ δὲ τῆς τούτου πάλιν ὕβρεως καὶ παρανομίας, ἀποπληροῦται σὺν χρόνοις ὀχλοκρατία. Eſt etiam Χειροκρατία vitium ſeditioſæ politiæ, quod exoritur à democratia corrupta licentia τῶν δημαγωγῶν, & plebis turbulentæ ineſcatorum, id eſt τῶν δελεαζόντων τὰ πλήθη. Idem, Ἐξ ὧν ὅταν ἅπαξ δωροδόκους καὶ δωροφάγους κατασκευάσωσι τοὺς πολλούς, τότ' ἤδη πάλιν τὸ μὲν τῆς δημοκρατίας καταλύεται, μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἡ δημοκρατία. συνειθισμένον γὰρ τὸ πλῆθος ἐσθίειν τὰ ἀλλότρια, καὶ τὰς ἐλπίδας ἔχειν τοῦ ζῆν ἐπὶ τοῖς τῶν πέλας, ὅταν λάβῃ προστάτην μεγαλόφρονα καὶ τολμηρόν, ἐκκλειόμενον δὲ διὰ πενίαν τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ τιμῶν, τότε δὴ χειροκρατίαν ἀποτελεῖ. Χειρῶν νόμος eſt conſertis manibus pugnare, manu prælium inire. Polyb. lib. 2, Ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ συνέβη γάϊον τὸν ὕπατον παραβόλως ἀγωνιζόμενον, ἐν χειρῶν νόμῳ τελευτῆσαι τὸν βίον. Idem in III, Ἐκ δὲ τοῦ μαχομένους τι παθεῖν, διαγωνιζομένους ἕως τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς, ὑπὲρ τῆς καλλίστης ἐλπίδος μεταλλάξαι τὸν βίον, ἐν χειρῶν νόμῳ, μηδενὸς κακοῦ λαβόντας πεῖραν. Et de bello Cannenſi loquens, Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ λεύκιος αἰμίλιος περιπεσὼν βιαίοις πληγαῖς ἐν χειρῶν νόμῳ, μετήλλαξε τὸν βίον. Αὐτονομούμενοι etiã voce paſſiua dicũtur qui ſuis legibus viuũt, non ſubiecti alicuius legibus & imperio. Εὐνομεῖσθαι eſt bonis legibus viuere, & rectè inſtituta politia regi. Cui opponitur Πονηροκρατεῖσθαι, hoc eſt prauo imperio gubernari. Ariſtot. in IIII. Politic. Δοκεῖ δὲ εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ἀλλὰ πονηροκρατουμένην. ὁμοίως δὲ καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι τὴν μὴ εὐνομουμένην. οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ. Plato lib. XII. Legum, Ταῖς δὲ πλείσταις πόλεσιν ἅτε μὴ εὐνομουμέναις, μηδὲν διαφέρει φύρεσθαι. Ἀπὸ τοῦ δρόμος, ὁμοδρομῶ, οὐρανοδρομῶ, ἰσοδρομῶ, διαυλοδρομῶ, ὀρθοδρομῶ, ὁπλιτοδρομῶ, παλινδρομῶ. Ὁμοδρομῶ, cõcurro, competo, Plutarch. περὶ μου-

Margin: Δημοκρατοῦμαι. Ἀριστοκρατοῦμαι. Γυναικοκρατοῦμαι. Γυναικοκρατία. Ὀλιγαρχοῦμαι. Ὀχλοκρατοῦμαι. Ὀχλοκρατία. Χειροκρατία. Χειρῶν νόμος. Αὐτονομοῦμαι. Εὐνομοῦμαι. Πονηροκρατοῦμαι. Τὰ ἀπὸ τοῦ δρόμος. Ὁμοδρομῶ.

σικῆς, Καθόλου μὲν οὕτω εἰπεῖν, ὁμοδρομεῖν δεῖ τὴν τε αἴσθησιν καὶ τὴν διάνοιαν ἐν τῇ κρίσει τῶν τῆς μουσικῆς μερῶν. καὶ μήτε προάγειν, ὅπερ ποιοῦσιν αἱ προπετεῖς φερόμεναι τῶν αἰσθήσεων· μήτε ὑστερίζειν, ὃ ποιοῦσιν αἱ βραδεῖαι. Idem, Περιαιρετέον οὕτω τῆς μελῳδούσης ὁμοδρομεῖν αἰσθήσεως ταῦτα. Ὀρθοδρομεῖν, rectis lineis currere. Xenophon, Ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ τὴν ἑτερομήκη πέδην μᾶλλον τῆς κυκλοτεροῦς. ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος. καὶ τότε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν. Οὐριοδρομεῖν, vento ferente & obſecundante nauigare, hoc eſt φερομένου ἀνέμου τυγχάνειν, ἐξ οὐρίας πλεῖν, κατ' οὖρον φέρεσθαι, συνεπουρίζοντος ἀνέμου πλεῦσαι. vt in illo exemplo, Ὁ δὲ κατὰ τὸν αἰγιαλὸν περιπατῶν, καὶ ἰδὼν ναῦν οὐριοδρομοῦσαν, εἶπεν ὡς μετ' οὐ πολὺ καταδύσεται. Οὔριος πλοῦς ſignificat τὸν κατ' ἄνεμον, & ſecundo vento ferentem. Lucian. Οὔριος πλοῦς, καὶ λειοκύμων θάλασσα. Theophr. in 2. de Cauſis, Ὅπως οὐρία πλῆσις κατ' ἄνεμον γένηται. Dicitur etiam nauis ἐς οὖρον καταστῆναι, quæ ventum obſecundantem nacta eſt. Xenoph. in 2. ἑλληνικῶν, Δεῖ δὲ, ὦ Θεράμενες, οὐκ ἤν τι ἀντικόπτῃ, εὐθὺς μεταβάλλεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῇ νηὶ διαπονεῖσθαι, ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσι. Et κατ' οὖρον φέρεσθαι, τὸ εὐθεῖν, quo Phalaris in epiſtolis vſus eſt. Et ἐξ οὐρίας πλεῖν. Ariſtot. in Mechan. Διὰ τί ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται. Syneſ. μεταφορικῶς, Σὺ δὲ ἐὰν ἐξ οὐρίας πλέῃς, καὶ ζῇς ἡδέως, οὐ πάντα ὁ δαίμων λυπεῖ. Sic Greg. εἰς ἅγιον βάπτισμα, Σὺ δὲ ἕως ἂν ἐξ οὐρίας πλέῃς, φοβήθητι τὸ ναυάγιον. hoc eſt ἐκ πνοῆς εὐθείας, ὃ καὶ πληθυντικῶς λέγεται, ἐξ οὐρίων. Et Οὐρίζειν, τὸ καθιστάναι εἰς οὔριον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ Κατουρίζειν ῥῆμα ναυτικὸν, vt inquit Euſtathius. Ariſtoteles ἐπουρίζοντα ἄνεμον dixit, & Lucianus ἐπουριάζοντα. Dicitur & Κατουρεῖν Polyb. lib. 1, Λαβὼν δ' οὔριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις καὶ κατουρώσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν. Idem, Ἑβδομήκοντα δὲ νῆες ἑάλωσαν αὔτανδροι. τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐπαράμενοι τοὺς ἱστοὺς καὶ κατουρώσαντες, αὖθις ἀπεχώρει πρὸς τὴν ἱερὰν νῆσον, id eſt vela ad ventum ſecundum componens. Nauis etiam dicitur Ἱστιοδρομεῖν, quæ vento fertur & expaſſis velis. Hippocrat. Δημαγ. Ἐπὴν κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρομῇ καὶ ἡ ναῦς, Quando omnino proſperè nauis velificata eſt. Ὁπλιτοδρομῶ, curſu ſub armis exerceor. Pauſ. Ὁπλιτοδρομεῖν ἀσκήσας. Διαυλοδρομεῖν eſt cũ ad calcẽ perueneris, rurſus ad carceres curſu redire. Ariſtoteles in ſecũdo de generat. animal. de partibus corporis loquens, Συμβαίνει δ' ἐπὶ πάντων τὸ τελευταῖον γινόμενον, πρῶτον ἀπολείπειν, τὸ δὲ πρῶτον, τελευταῖον. ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης, καὶ ἀνελιττομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ὅθεν ἦλθεν. Δίαυλος, inquit Euſtathius, τὸ διαπεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὁποῖον τὸ στάδιον. Idem, Αὐλὸς γάρ ἐστι πᾶν τὸ στενὸν, ὅθεν καὶ ἔναυλοι, στενοὶ ποταμοί. τοιοῦτοι δέ τι καὶ οἱ αὐλῶνες. Αὐλὸς etiam apud antiquos κρουνός. & apud Homerũ αὐλὸς vocatur ſaliens cruoris, id eſt τὸ ἀκόντισμα αἵματος. vt Odyſſeæ ſecundo & viceſimo, -δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς Βλημένου. αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο. Inde Αὐλῶνες, τὰ μεταξὺ τῶν φαράγγων στενὰ ἐπὶ μῆκος φερόμενα. ὅθεν Διαυλωνίζοντα πνεύματα εἴρηται. Et Διαυλωνία, locorum anguſtiæ & fauces, in quibus cothurnices aliæque aues illaqueantur, vt inquit idem Euſtathius. Athenæus autem libro ſecundo ita inquit, Ὁ γὰρ διαπνεόμενος τόπος αὐλὴ λέγεται, καὶ αὐλὸς τὸ ὄργανον ᾧ διέρχεται τὸ πνεῦμα. καὶ πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, αὐ-

Margin notes: Ὀρθοδρομεῖν. Οὐριοδρομεῖν. Ἐς οὖρον καταστῆναι. Κατ' οὖρον φέρεσθαι. Ἐξ οὐρίας πλεῖν. Ἐπουρίζω. Ἐπουριάζω. Κατουρεῖν. Ἱστιοδρομεῖν. Ὁπλιτοδρομεῖν. Διαυλοδρομεῖν. Δίαυλος. Αὐλός. Αὐλών. Διαυλωνία.

λὸν καλοῦμεν, καὶ ὅν κρουνὸν τοῦ αἵματος. Καὶ Διαυλωνίζειν φασὶν τὸ διχῇ ῥεῖν ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα χωρίον. Διαυλωνίζειν
Moris autem eſt Homero, αὐλὴν λέγειν ἐπὶ τῶν ὑπαιθρίων τόπων. Inde Αὐλίζεσθαι, ſtationem habere, ſtabulari, & κοιμᾶσθαι. Ariſtotel. in ix. de hiſt. animal. Ἐπέχει γὰρ ἓν ζεῦγος αἰετῶν πολλὺν τόπον. διόπερ οὐκ ἐᾷ τοὺς ἄλλους πλησίον αὐτοῦ αὐλισθῆναι. Athen. libro ſupradicto, Διὰ δὲ μεγάλους ἔχειν τοὺς περὶ τὴν οἰκίαν ὑπαιθρίους τόπους, ἢ διὰ τὸ προαυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις, id eſt, ob id quòd excubent ad regias principum. Αὐλίζεσθαι. Παραυλίζεσθαι.

Ἔπαυλις eſt villa, quæ etiam ἀγροικία dicitur. Plutarch. de Piratis, Καὶ τὰς ἐγγὺς τῆς θαλάττης ἐπαύλεις ἐξέκοπτον. Dicitur & Ἐπαύλιον genere neutro. AEſchin. κατὰ Κτησιφ. Ὁρᾶτε ἔφην ἐγὼ, ὦ ἄνδρες Ἀμφικτύονες, ἐξειργασμένον τοῦτο τὸ πεδίον ὑπὸ τῶν Ἀμφισσέων. καὶ κεραμεῖα ἐνῳκοδομημένα, καὶ ἐπαύλια. Ἔπαυλις. Ἐπαύλιον.

Ἐπαύλια verò pluraliter enunciatum, ἡ μετὰ δὲ γάμον ἡμέρα, id eſt repotia, & ἡμέρα μεθέορτος, quo die dona ab amicis & neceſſariis mittebantur ſponſo & ſponſæ. quanquam Acron ſeptimum diem eſſe dicit, quo nupta ad parentes redire ſolebat, quemadmodum τὰ προαύλια pridie nuptiarum vocabatur. Ἐπαύλια. Προαύλια.

Ἐπαυλίζεσθαι in ſtatiuis eſſe, & in loco immorari. Thucyd. Καὶ μάχη ἐγένετο, ἐν ᾗ οὐκ ἔλασσον ἔχοντες οἱ Μιτυληναῖοι οὔτ' ἐπηυλίσαντο, οὔτ' ἐπίστευσαν σφίσιν αὐτοῖς. Lucian. pro ἐπὶ τῇ μάχῃ αὐλίζομαι, & datiuo adunxit, Ἐκείνην μὲν οὕτω τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, in ſtatiuis nos continuimus, extra vallum non egreſſi ſumus. Plutarchus datiuo etiam, ſed non eodem modo: ſic enim ſcripſit in Antonio, Οὕτως ἐπῆρεν αὐτοὺς ἡ νίκη, καὶ τοσοῦτον Ῥωμαίων κατεφρόνησαν, ὥστε καὶ νυκτὸς ἐπαυλίσασθαι τῷ στρατοπέδῳ, προσδοκῶντες αὐτίκα μάλα σκηνὰς ἐρήμους καὶ χρήματα διαρπάσειν ἀποδιδρασκόντων, ita vt pernoctarent ad caſtra Romanorum.

Ἐπαυλεῖν verò eſt accinere. Lucian. Ἐπαυλεῖν τῇ θυσίᾳ, hoc eſt προσαυλεῖν. & Ἐπαυλεῖν τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Licet autem Αὐλίζεσθαι voce paſſiua dicatur, tamen Θυραυλεῖν actiua voce effertur, pro eo quod eſt in caſtris & ſtatiuis permanere, vrbem non ingredi, nec ſub tecto eſſe. Ariſtotel. in vi. Politic. Καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις μάλιστ' οὗτοι γεγυμνασμένοι, καὶ χρήσιμοι τὰ σώματα, καὶ δυνάμενοι θυραυλεῖν. Plutarch. in Antonio, Τοὺς Πάρθους ἐπισταμένους πάντα μᾶλλον ἢ χειμῶνος ἔξω προσταλαιπωρεῖν καὶ θυραυλεῖν δυναμένους. Inde Θυραυλικὸν ἔργον dicitur quod ſub diuo fit, τὸ ὑπαίθριον. Philoſtr. in Epiſt. Εἰς δὲ θητείαν ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλικὰ καὶ χαμευνίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. Ἐπαυλεῖν. Θυραυλεῖν. Θυραυλικός.

Ἀγραυλεῖν eſt ruſticari, in villa degere, in vrbe nõ habitare. Ariſtot. περὶ θαυμασίων ἀκουσμ. Τὰς δὲ χελώνας φασὶν, ὅταν ἔχεως φάγωσιν, ἐπεσθίειν τὸ ὀρίγανον. ἐὰν δὲ μὴ θᾶττον εὕρη, ἀποθνήσκειν. πολλοὺς δ' ἀποπειράζοντας τῶν ἀγραυλούντων εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστιν, ὅταν ἴδωσιν αὐτὸ τοῦτο πράττον, ἐκτίλλειν τὸ ὀρίγανον, id eſt multos autẽ ruſticos. Plut. Ὁ δὲ Νουμᾶς ἐκλιπὼν τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, ἀγραυλεῖν τὰ πολλὰ καὶ πλανᾶσθαι μόνος ἤθελε. Sicque hoc verbum intelligendum apud Lucã in Euangelio natalis Dominici, Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες, καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς, Et paſtores erant in villa eiuſdem agri manentes, & vigilias obeuntes noctu in gregem ſuum. Ἀγραυλεῖν.

Διαυλοδρόμοι igitur ſunt qui curſum Circenſem peragunt, id eſt δίσταδιον. Διαυλοδρόμοι
Δόλιχος etiam curſus fuit plenus, & maior (vt opinor) diaulo. ὅθεν Δολιχεύειν ῥῆμα, curſum plenum implere, & curſus orbẽ peragere. In Epigram. Πολλὰ διακυκλεῖσθαι δολίχου δρό- Δόλιχος. Δολιχεύειν.

μος. ἐν σαδίῳ δὲ, Οξεῖς ἦν αὐτόμενος πνεύματός ἐστι τόνος. Philo, Νόμος δὲ ὁ ἀΐδιος θεοῦ αἰωνίου, τὸ ὀχυρώτατον καὶ βεβαιότατον ἔρεισμα τῶν ὅλων ἐστί. οὗτος ἀπὸ τῶν μέσων ἐπὶ τὰ πέρατα, καὶ ἀπὸ τῶν ἄκρων ἐπὶ τὰ μέσα ταθεὶς, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον ἄληκτον, συνάγων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων. Gaza de Senectute, Δόλιχον οἷά τινα ἐκδραμὼν, ἐκ τοῦ τέρματος αὖ ἐπὶ τὴν βαλβίδα μετακαλεῖσθαι. Vbi Cicero, Quaſi excurſo
Τὰ ἀπὸ τοῦ πράττω. ſpatio à calce ad carceres reuocari. Παρὰ δὲ τὸ πράττω, εὐπραγῶ τὸ εὐτυχῶς
Εὐπραγῶ. διάκειμαι apud Thucydidem. & Εὐπραγία apud Platonem pro rebus ſe-
Κακοπραγῶ. cundis: cui opponitur κακοπραγία, ἡ δυστυχία. & Κακοπραγῶ τὸ δυστυχῶ. Galen. ad Glauc. Ο μὲν οὖν ἀμφημερινὸς οὐ χωρὶς τοῦ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς πεπονθέναι, τὰ πολλὰ συνίσταται, καθάπερ ὁ τεταρταῖος ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, malè affecto,
Κακοτυχῶ. ἢ κακοπαθοῦντι. Dicitur & Κακοτυχῶ. Thucydid. Καλῶς γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδὲν ἧττον συναπόλλυται. κακοτυχῶν δὲ ἐν
Δυσπραγῶ. εὐτυχούσῃ, πολλῷ μᾶλλον διασώζεται. Δυσπραγῶ etiam τὸ δυστυχῶ. Plutarch. Τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν πᾶσι δυσπραγοῦν αὖθις ἠνάγκασε τὸν Αντώνιον τῷ πεζικῷ προσέχειν.
Κοινοπραγῶ. Κοινοπραγῶ conſpiro, ineo ſocietatem rerum gerendarum. Polyb. in quinto, Εδόκει αὐτοῖς πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ τετολμηκέναι διάδημα περιθέσθαι καὶ βασιλέα χρηματίζειν, δεύτερον δὲ ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ, id eſt συμφρονῶν
Κοινοπραγία. ἐπὶ τῇ συστάσει. Idem in 2, Υποδέχεσθαι τὴν αἰτωλῶν καὶ κλεομένους κοινοπραγίαν τί
Αλλοτριοπραγῶ. δύναται καὶ ποιεῖ τί. Αλλοτριοπραγῶ, res nouas molior, deſciſco, fide decedo. Idem in v, Οὕτω γὰρ ἢ τὸ παράπαν οὐ τολμήσειν ἀλλοτριοπραγεῖν τοὺς περὶ τὸν μόλωνα τοῦ βασιλέως παρόντος ἐν ὄψει, ἢ κἂν ὅλως τολμήσωσι, καὶ μείνωσι ἐπὶ τῆς προθέσεως, ταχέως αὐτοὺς συναρπασθέντας ὑπὸ τῶν ὄχλων ὑποχειρίους παραδοθήσεσθαι τῷ βασιλεῖ. Eſt etiam Dionyſio Αλλοτριοπραγεῖν aliena curare: cui opponitur οἰκειοπραγεῖν.
Αλλοτριοπραγία & Αλλοτριοπραγία, aliena ab vnoquoque actio. & Αλλοτριοπραγμοσύνη. Plato lib. IIII. de Repub. Οὐκοῦν στάσιν τινὰ αὖ τριῶν ὄντων δεῖ ἀδικίαν εἶναι, καὶ πολυ-
Αλλοτριοπραγμοσύνη. πραγμοσύνην ἢ ἀλλοτριοπραγμοσύνην, καὶ ἐπανάστασιν μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυ-
Οἰκειοπραγῶ χῆς. Apud eundem οἰκειοπραγεῖν dicitur qui ſua tantum curat, nec ſibi negocium faceſſit aliena curando. Πολυπραγμοσύνη enim in vitio ponitur. ſic enim inquit, Καὶ μὴν ὅτι γε τὰ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν, δικαιοσύνη ἐστί. Idem, ἡ τῶν τριῶν ἄρα γενῶν ὄντων, πολυπραγμοσύνη ἢ μεταβολὴ εἰς ἄλληλα, μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει, καὶ ὀρθότατ᾽ ἂν προσαγορεύοιτο κακουργία. Idem, Πάλιν δὲ ὧδε λέγωμεν. χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰκειοπραγία, ἑκάστου τούτων τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει, δικαιοσύνη τ᾽ ἂν εἴη. Syneſ. Νοῦν ἔχει πολλὴν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικεῖν, μηδ᾽ ἀγαπητὰ ἀξιοῦν ὠθίζεσθαι παρά τὸ τοῦ δεῖ-
Πολυπραγμοσύνη. νος ἀρχεῖον. πολυπραγμονεῖν dicebantur συκοφάνται, vt ſuprà dictũ eſt: vt apud Ariſtophanem Pluto, Εὐεργετεῖν μὲν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν; Συκ. τὸ μὲν οὖν
Τὰ ἀπὸ τοῦ φιλῶ. βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. Απὸ τοῦ φιλῶ omnia actiuè efferũtur, præter φι-
Φιλοτιμοῦμαι. λοτιμοῦμαι, καὶ φιλοφρονοῦμαι. Φιλοτιμοῦμαι, τὸ μεγαλοφρονῶ καὶ σεμνύνομαι. Lyſ. Φιλοτιμούμενοι ὅτι καὶ τοὺς φανερῶς ἡμαρτηκότας σώζειν δύνανται. Gregorius ἐν τῷ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἐπιταφίῳ, Εκείνη γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων γυναικῶν κάλλει φιλοτιμουμένων ἢ ὑψουμένων, ὅσον τε φυσικὸν, καὶ ὅσον ἐπίπλαστον, ἓν ἐπισταμένη κάλλος τὸ τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ τὴν θείαν εἰκόνα ἢ συντηρεῖν, ἢ ἀνακαθαίρειν εἰς δύναμιν. Lucian. Φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, exultantes, gaudentes, & elati munificẽtia, & in ea ſibi placentes. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Επὶ δὲ τῇ τῆς πολιτείας δικαιοσύνῃ, καὶ ταῖς ἀρεταῖς ταῖς

ἐν αὐτοῖν φιλοτιμούμενοι, in eo decus quærentes. Et in Panegyr. itidem, & in Euagora. Φιλοτιμοῦμαι, τὸ λαμπρύνομαι, munificè & benignè in commune facio, & prolixè largior. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. ὃς ἔρημον ποιεῖ τὸν δῆμον τῶν φιλοτιμησομένων, περιλέγων καὶ δεικνὺς ὅτι τοῖς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν οὐδ' ὁπωσοῦν ἔσται πλέον.

Φιλοτιμοῦμαι καὶ Διαφιλοτιμοῦμαι, contẽdo & magno ſtudio conor quippiam efficere. Theophr. Καίτοι γε διεφιλοτιμήθη Ἅρπαλος ἐν τοῖς περὶ Βαβυλῶνα φυτεύων πολλάκις καὶ πραγματευόμενος, ἀλλ' οὐδὲν ἐποίει πλέον. Idem in eodẽ IIII. περὶ φυτ. Ἐν Ῥηγίῳ γοῦν ἃς Διονύσιος ὁ τύραννος ἐφύτευσεν ἐν τῷ παραδείσῳ, αἵ εἰσι νῦν ἐν τῷ γυμνασίῳ, φιλοτιμηθεὶς, οὐδὲ δύνανται λαβεῖν μέγεθος. Plutarchus de Ciceronis oratione pro Murena loquens, φιλοτιμούμενος Ὁρτήσιον ὑπερβαλεῖν διημερήσαντα. Φιλοτιμοῦμαι, τὸ φιλονεικῶ & ἀγωνίζομαι. Athen. Ἔτι δὲ μᾶλλον πρὸς Νικοκλέα φιλοτιμούμενος· ἐτύγχανον γὰρ ὑπερφιλοτίμως ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους· καὶ σπουδάζων ἑκάτερος αὐτὸς ἥδιον καὶ ῥᾳθυμότερον ποιεῖσθαι τὸν βίον. Iſocrat. in Paneg. Ταῦτα δὲ ποιεῖν ἐτόλμων, οὐχ οὕτω τῶν πολεμίων καταφρονοῦντες, ὡς πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Et Φιλοτίμως ἔχω, τὸ φιλονεικῶ, æmulor. vt in loco Athenæi proximè citato. Philoſtr. ad Iuliam Auguſtam, Οὐδὲ ὁ θειότατος Πλάτων τοῖς σοφισταῖς ἐβάσκηνεν, εἰ καὶ σφόδρα ἐνίοις δοκεῖ τοῦτο, ἀλλὰ φιλοτίμως μὲν πρὸς αὐτοὺς εἶχεν, ἐπειδὴ διεφοίτων θέλγοντες μικράς τε καὶ μείζους πόλεις. Et φιλοτίμως τι ποιεῖν eſt enixè & vehementer & ambientium more prehenſantiúmque inſtare. Appianus in quarto bellorum ciuilium de proſcriptione Ciceronis loquẽs, Τοῦτον γὰρ δὴ φιλοτιμότατα πάντων Ἀντώνιός τε ἐζήτει, καὶ Ἀντωνίῳ πολλοί τε, Hunc enim vehementiſſimè Antonius ad cædem, & plæriq; Antonii cauſa perquirebant. Et φιλοτιμεῖσθαι eſt magno ſtudio aliquid contendere & laborare. καίτοι γε διεφιλοτιμήθη Ἅρπαλος ἐν τοῖς περὶ Βαβυλῶνα φυτεύων πολλάκις, καὶ πραγματευόμενος, ἀλλ' οὐδὲν ἐποίει πλέον. Idẽ, Ἐν Ῥηγίῳ γοῦν ἃς Διονύσιος ὁ τύραννος ἐφύτευσεν ἐν τῷ παραδείσῳ, αἵ εἰσι νῦν ἐν τῷ γυμνασίῳ, φιλοτιμηθεὶς, οὐδὲ δύνανται λαβεῖν μέγεθος. Φιλοτιμεῖσθαι τὸ λαμπρύνεσθαι, hoc eſt munificentia & liberalitate inclareſcere, largiri populariter. Demoſth. Ὃς ἔρημον ποιεῖ τὸν δῆμον τῶν φιλοτιμησομένων, περιλέγων ὅτι τοῖς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν οὐδὲν ἔσται πλέον. Aphthon metaphoricôs ἐν τῷ σοφίας ἐγκωμίῳ, Ὥστε πλὴν ὅ, τι θάλαττα φιλοτιμεῖται, καὶ ὅσα γῆ τοῖς ἀνθρώποις παρέχει, id eſt largitur. & alibi ſæpe itidem vſus eſt. Theophylactus ἀντὶ τοῦ δωροῦμαι vſus eſt, & eadem cõſtructione, καὶ δίδωσι τῷ πατρὶ ὁ τοῦ Πηλέως, τεθνηκότα τὸν παῖδα, διετύχεσα τῷ φιλοτιμούμενος δώρῳ τὸν Πρίαμον, id eſt munerans, donans. Φιλοτιμοῦμαι efferor, glorior, mihi placeo, μέγα φρονῶ. Lucianus, Φιλοτιμούμενος ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. Lyſias, Φιλοτιμούμενοι ὅτι καὶ τοὺς φανερῶς ἡμαρτηκότας σώζειν δύνανται. quo modo Iſocrates ſæpe vſus eſt. Significat etiam certare, æmulari, φιλονεικεῖν. Athen. Ἔτι δὲ μᾶλλον πρὸς Νικοκλέα φιλοτιμούμενος. ἐτύγχανον γὰρ ὑπερφιλοτίμως ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους. Et Φιλοτιμία, æmula virtus, æmulatio, & contentio animi ad certamen excitati, & contentioſa ſimultas, liuidáque æmulatio. vt Plut. de Pompeio qui piratis fauebat, Ἀνοσίοις ἀνθρώποις τοὔνομα χαρίζεται, καὶ περιάπτων τῆς ἑαυτοῦ δόξαν, ὑπὸ φθόνου καὶ φιλοτιμίας τῆς πρὸς Μέτελλον. Et apud Demoſthenem erogatio publicè facta, quæ etiam Ἐπίδοσις dicitur. vt donatiuum & congiarium, quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. Φιλοτίμημα conatus, cõ-

Διαφιλοτιμοῦμαι. (margin)

Φιλοτίμως ἔχω (margin)

Φιλοτιμεῖσθαι (margin)

Φιλοτιμία. (margin)

Φιλοτίμημα. (margin)

tentio, id eſt ſtudiũ aliquid efficiendi. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Τοῦτο μὲν ἧττον θαυμάζω, καίτοι λίαν ὂν θαυμαστόν. διὰ τί; ὅτι κοινὸν αὐτοῦ πρὸς πολλοὺς ἄλλους φιλοτίμημα. Significat etiam liberalitatem, & facinus liberale. quia φιλοτιμία eſt liberalitas. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Καὶ τὰ μὲν λοιπὰ τῶν ἀγαθῶν ὁ θεὸς ἔδωκεν ἐκ φιλοτιμίας τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, νοῦ δὲ καὶ φρονήσεως οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι δέδωκεν, ἀλλ᾽ ὅτι μετέδωκε, τὸν ἴδιον αὐτοῦ κόσμον ἐπιβαλὼν τῇ εἰκόνι. Ἐπιδαψιλεύεσθαι etiam dicitur τὸ φιλοτιμεῖσθαι, καὶ ἐλαμπρύνεσθαι, παρέχειν καὶ ἐπιδιδόναι λαμπρῶς καὶ δαψιλῶς ἐπιχορηγεῖν. Ponitur & pro benignè exhibere, & permittere, credereque alicui. Herod. in v, Τά τε γὰρ ἄλλα ὅσα ἔχομεν, καὶ πρὸς τά, οἷά τε ἦν ἐξευρόντας παρέχειν, πάντα ὑμῖν πάρεστι. καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐδαψιλευόμεθα ὑμῖν, ὡς παντελέως μάθητε τιμεώμενοι πρὸς ἡμέων. Significat etiam addere corollarium & auctarium. Syneſ. ad Epiſcopos, Ἔδοξε ταῦτα, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν, καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι. δέδωκε, καὶ εἰλήφαμεν, καὶ ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως, documentum ipſe dedit, noſq; cepimus. corollarium etiam addidit his ſceleribus ob quæ eiectus fuerat eccleſia, & abdicatus ex æde ſacra, hoc eſt excõmunicatus. Xenoph. in 2. παιδείας, Ἡμῖν δὲ πάντως ἔφη, ἐν τῷ ὅδε τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. καὶ γὰρ οἶδα ὅτι πολύς σοι ἐστὶν ἀποκείμενος. οὔτε γὰρ αὐτὸς χρώμενος ἀνήλωκας αὐτόν, οὔτε μὴν φίλοις γε οὔτε ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. Hîc pro liberaliter & copioſè fundes, accepit Xenophon: ac ſi diceret, prælargè nobis ridẽdi materiã præbebis. Sed Attico ſchemate genitiuo iunxit pro accuſatiuo. Sic Plato lib. 2. τῆς πολιτείας, Εὐωχήσονται αὐτοί τε καὶ τὰ παιδία, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου ἐστεφανωμένοι, καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς. Quem modum loquendi lingua vernacula admittit, contra morem Latinè loquentium. Dioſcorid. Ἐμφαῖνον μᾶλλον τῆς σμύρνης ἢ τῆς χαλβάνης. Idem, Μαλακὸν τῇ ὀσμῇ καὶ παρεμφαῖνον σμύρνης, hoc eſt aliquid myrrhæ referens olfactu. Eſt enim locutio non plena, ſed poſcens aliquid ſubaudiri, & latiſſimè patet. Lyſ. ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτ. Καὶ νῦν ἐθέλομεν πίστιν δοῦναι ἥτις ἐστὶ μεγίστη τοῖς ἀνθρώποις, μὴ ἔχειν τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων. hoc eſt, μηδὲν ἔχειν. Greg. Ἄνδρες Ἀρεθούσης πίνοντες, id eſt Siculi. Syneſ. Οἱ ἀσκληπιάδαι, τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀπορροφεῖν, Medici ægrè vomentibus aliquid aquæ tepidæ porrigunt. Idem, Τί οὖν ποτνιᾷ, καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγχεῖς; Pauſ. Ἐνταῦθα εἰκόνες Ἀδριανοῦ, δύο μὲν εἰσὶ λίθου λευκοῦ, δύο δὲ αἰγυπτίου. Xenoph. κυνηγετ. Χρὴ δὲ εἶναι ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας, μὴ περιφλοίους, ἵνα μὴ σήπωνται, è ſmilace contortas vel contextas. Ariſtot. in VIII. de hiſtoria animal. Πάντων δὲ χαλεπώτερά ἐστι τὰ δήγματα τῶν ἰοβόλων, ἐὰν τύχῃ ἀλλήλων ἐδηδοκότα, οἷον σκορπίου ἔχις. Et in IX. Οἱ δὲ ἄνθρωποι τύπτοντες τοῖς ξύλοις τοὺς ὄρνιθας λαμβάνουσι, καὶ τῆς θήρας μεταδιδόασι τοῖς ἱέραξι. ῥίπτουσι γὰρ τῶν ὀρνίθων, οἱ δὲ ὑπολαμβάνουσι. de Thracũ more loquens. hoc eſt auium particulã in ſublime iactant. Idem in IX. de hiſt. animal. de nautilo piſce, Ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος τι συνυφές, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων. χρῆται δὲ αὐτῷ ὅταν πνεῦμα ᾖ, ἱστίῳ. ἀντὶ πηδαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι. Qui locus mutilatus eſſe mihi videtur. quia Παρακαθιέναι ſignificat vtrinque demittere, vt ex iis liquet quæ de præpoſitione παρὰ ſuprà diximus: id autem non conuenit cum gubernaculo. Deinde Plinius hunc locũ vertens ita

Ἐπιδαψιλεύομαι.

Ἀττικὸν σχῆμα.

Παρακαθίημι.

ſcripſit, Supinus in ſumma æquorũ peruenit, ita ſe paulatim ſubrigẽs, vt
emiſſa omni per fiſtulam aqua, velut exoneratus ſentina, facilè nauiget.
poſtea autem duo prima brachia retorquens, membranam inter illa mi-
ræ tenuitatis extendit: qua velificante in auras, cæteris ſubremigans bra-
chiis, media cauda vt gubernaculo dirigit. Quæ verba κατὰ λέξιν ab Ariſto-
tele ſumpta eſſe intelligit qui locum totum Ariſtotelis legerit. Xenoph.
κυνηγετικῷ, Σκυλακεύειν δὲ τὰς κύνας, ἐπανιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος, ἵνα ἔχουσαι τὴν
ἡσυχίαν, πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν, Admittere autem canes hye-
me, laboris aliquantum remittentẽ, vt verno tempore poſt quietem ge-
neroſam conſtitutionem adipiſcantur. Eſt autem Σκυλακεύειν τὰς κύνας, τὸ Σκυλακεύω.
ἐμπιπλάναι σκυλάκων. & Σκυλακεία tã admiſſurã ſignificat, vt inquit Pol- Σκυλακεία.
lux, quàm nutricationem catulorũ. Sic autem Σκυλακεύειν vt πωλεύειν di-
citur. & Σκυλακεία vt πωλεία, quæ eſt armentum equorũ, hoc eſt τὸ πλῆθος
τῶν πώλων. vt θεραπεία, ἑταιρεία, & ſimilia. Πῶλος autẽ πάλαιός τις ὤν, equus di-
citur. ὅθεν ἅρμα ἑξάπωλον. Herodian. lib. v, Τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον ἵππων Ἑξάπωλον.
λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων. Quo verbo ſeiuges equi ſignificãtur. Inde Pro-
uerbiũ, Κέντει πρὸς τὴν νύσσαν τὸν πῶλον. Gregor. εἰς τὰ γενέθλια, Ἀλλὰ τί ταῦτα
ἡμῖν τάχ᾽ ἂν εἴποι τις τῶν λίαν φιλεόρτων καὶ θερμοτέρων. κέντει τὸν πῶλον πρὸς τὴν νύσσαν.
τὰ τῆς ἑορτῆς ἡμῖν φιλοσόφει, hoc eſt accede propius ad rem, vel age, progrede-
re ad finem vſque. Τετράῤῥυμον autem, vel per vnũ ρ τετράρυμον, vt apud Xe Τετράῤῥυμον.
nophontem legitur in vi. παιδείας, ſunt quadrigæ. & ὀκτάρυμον quaſi octo- Ὀκτάρυμον.
iuges equi. Συνεζεύξατο δὲ τὸ ἑαυτοῦ ἅρμα τετράῤῥυμόν τε, καὶ ἐξ ἵππων ὀκτώ. Πω- Πωλεύω.
λεύειν autem eſt equuleos pullóſve domare, hoc eſt πωλοδαμνεῖν, vel domã-
dos locare. Idem in Hipparch. Ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι.
Quo verbo tamen etiam cura ipſa & induſtria equas admiſſarióſq; alen-
di, & admiſſuræ faciendæ comprehenditur. Idem paulo pòſt, Πολὺ δὲ κρεῖττον
τοῦ πωλοδάμνην εἶναι, τῷ μὲν νέῳ εὐεξίας τε ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἑαυτοῦ καὶ ἱππικῆς, ἢ ἐπισα-
μένῳ ἤδη ἱππάζεσθαι, μελετᾶν. τῷ δὲ πρεσβυτέρῳ τοῦ τε οἴκου καὶ τῶν φίλων, καὶ τῶν πολιτι-
κῶν, καὶ τῶν πολεμικῶν μᾶλλον, ἢ ἀμφὶ πωλεύσιν διατρίβειν. ὁ μὲν δὴ, ὥσπερ ἐγὼ γινώσκω Πώλευσις.
περὶ πωλείας, δηλονότι ἐκδώσει τὸν πῶλον. χρὴ μὲν δὴ ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην
ἐκδῷ, συγγραψάμενον ἃ δεήσει ἐπισάμενον ἀποδοῦναι, οὕτως ἐκδιδόναι. Πωλείαν pro Πωλεία.
armẽto Vlpianus dixit in tractatu de AEdilitio edicto. Varro equariã vo-
cauit libro ſecundo, his verbis ſcribens, Quod eo facilius faciam, quòd &
ipſe pecuarias habui grãdes & ouiarias in Apulia, & in Reatino equarias.
Verùm τῶν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, quæ non facile eſt enumerare, τὸ μὲν φιλοψυχῶ ſigni- Φιλοψυχεῖν.
ficat vitæ turpiter & ignauè parco, & vitæ retinendæ nimiũ cupidus ſum.
Antiph. Τίς γὰρ δὴ τὸ συμφέρει τῆς πόλεως φιλοψυχήσει, εἰδὼς ὑποκειμένην αὐτῷ
τιμωρίαν θάνατον; id eſt, quis per metũ ſtationem ſuam deſeret. Leſbonax, Εἰ
δέ τις ὑμῶν προσκεύασαι φιλοψυχῶν ἀναχωρεῖν, ἢ φεύγειν ἵνα σωθῇ, οὐκ ὀρθῶς γινώσκει
τί ἐστι φιλοψυχεῖν. Et Φιλοψυχία, lucis cupiditas, vt inquit Quintilianus. Φιλο- Φιλοστεφανεῖν.
στεφανεῖν dicuntur athletæ, qui palmæ cupidi ſtudioſè & acriter certãt. Di-
citur & de quocunq; certamine contendentibus. Plutarch. Οὕτως ὁ μέλλων
ἐν τοῖς λόγοις ὀρθῶς ἐπιστατήσειν, οὐ δίκαιός ἐστιν αὐτὸς φιλοστεφανεῖν, οὔτε ἀνταγωνίζεσθαι,
qui rectè iudicaturus eſt. Φιλοστοργεῖν autẽ ii qui magno amore erga libe- Φιλοστοργεῖν.

ros ſuos vel alumnos afficiuntur. Athen. lib. XIII, περὶ τῶν ἀγάμων loqués, Κλέαρχος δ' ἐν Λακεδαίμονί φησι, τοὺς ἀγάμους αἱ γυναῖκες ἐν ἑορτῇ τινὶ περὶ τὸν βωμὸν ἕλκουσαι ῥαπίζουσιν, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ πράγματος ὕβριν φεύγοντες, φιλοστοργῶσί τε καὶ ἐν ὥρᾳ προσίωσι τοῖς γάμοις, vt liberorũ quærẽdorũ cupiditate teneãtur. Polyb. in V, Δοθείσης δ' ἐν παρακαταθήκῃ τῆς Λαοδίκης αὐτῷ, τῆς Ἀχαιοῦ γενομένης γυναικός, ἔτρεφε ταύτην ὡς θυγατέρα, καὶ διαφερόντως ἐπεφιλοστοργήκει. Ariſt. in IX. de hiſt. anim. Ὅλως δὲ δοκεῖ τὸ τῶν ἵππων γένος εἶναι φύσει φιλόστοργον. σημεῖον δέ, πολλάκις γὰρ αἱ στεῖραι ἀφαιρούμεναι τὰς μητέρας, τὰ πῶλα αὐταὶ στέργουσι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν γάλα, διαφθείρουσι. Dicitur etiam de prole pia erga parentes. Xenoph. Ὁ δὲ Κῦρος οἷα δὴ παῖς φιλόστοργος φύσει, & reliqua. hoc eſt, vt parentum venerator & pius puer. Sic Cicero ad Atticum, Hodie mane Dolobella venit: multus ſermo ad multũ diem: nihil poſſum dicere ἐκτενέστερον, nihil φιλοστοργότερον. quod dixit de genero ſuo. Dicitur etiã de amore ſimili parentum amori. vt apud
Φιλοστοργία. Athenæum περὶ ἐλέφαντος παιδεραστοῦ, Οὕτω δή τις φιλοστοργία γέγονε τῷ θηρίῳ
Φιλοπλουτεῖν. πρὸς τὸ παιδίον. Φιλοπλουτεῖν & Φιλοπλουτία dicitur de nimio ſtudio diuitiarũ. Plutarch. περὶ φιλοπλ. Καίτοι πῶς οὐ μανικὸν τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆ-
Φιλολουτρῶ. ται διὰ τὸ ῥιγοῦν, μηδὲ ἄρτῳ διὰ τὸ πεινῆν, μήτε πλούτῳ διὰ τὸ φιλοπλουτεῖν. Φιλολουτρῶ, libẽter lauo, vel præcupidus ſum lauandi, hoc eſt balnei. Galen. ad Glauconem, Τοὺς δὲ φιλολουτροῦντας ἤδη εἰ δὶς τῆς ἡμέρας λούειν ἐθέλοις, ἁμαρτήσεις. Sic Ψυχρολουτρῶ, frigida lauor. Ariſtotel. in Problematis, Καταμάθοι τοῦτο δ' ἄν τις ἀκριβέστερον ἐπὶ τῶν ψυχρολουτρούντων τοῦ χειμῶνος, καὶ τῶν τοῦ χει-
Ψυχρολουτῶ. μῶνος λουομένων τῷ θερμῷ. Dicitur etiam ἄνευ τοῦ ρ, vt Ψυχρολουτῶ, vt Θερ-
Θερμολουτρῶ. μολουτῶ καὶ Θερμολουτρῶ. ſunt enim hæc τῶν διλογουμένων. Plutarch. in Ero-
Θερμολουτῶ. tico, Κονίεται δὲ καὶ ψυχρολουτεῖ, καὶ τὰς ὀφρῦς αἴρει, καὶ φιλοσοφεῖν φησί. Sic Θερμολουτῶ, calida perfundor. Idem ἐν τῷ εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, Οὐχ ὅτι θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον, ἀλλ' ὡς βασιλικὴν ἐχόντων τάξιν ἐν ταῖς πό-
Φιλοσωματεῖν. λεσι. Φιλοσωματεῖν eſt in curando corpore nimium occupatum eſſe, quod à philoſophia alienum eſt. quod Horatius expreſſit, cum inquit, In cute curanda plus æquo operata iuuentus. Plato in Phædone ἀντὶ τοῦ φιλοψύχου vtitur. Οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον τοῦτο ἀνδρός, ὃν ἂν ἴδῃς ἀγανακτοῦν-
Φιλοσώματος. τα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλά τις φιλοσώματος; Φι-
Φιλοπονεῖν. λοπονῶ, diligenter & cum labore quippiam conſector & proſequor, cum accuſatiuo. Gregorius εἰς ἅγιον πάσχα, Ἄξιον δὲ μηδὲ τὸν τῆς βρώσεως τρόπον παραδραμεῖν, ὅτι μηδὲ ὁ νόμος, ἄχρι καὶ τούτου τινὰ θεωρίαν φιλοπονεῖ ἐν τῷ γράμματι, cum lex id non præterierit, ſed hactenus executa ſit, & tam exactè veſcendi modum tradiderit, ad contemplationem reſpiciens. Καὶ φιλοπονῶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα, elaboro, & lucubro. Καὶ τὸ πεφιλοπονημένον, elabora-
Φιλοπονοῦμαι. tum, elucubratum. Dicitur & φιλοπονοῦμαι pro φιλοπονῶ. Ariſtotel. in tertio Rhetor. de tranſlatione loqués, quam neceſſariam & perutilem orationi eſſe dicit, Τοσοῦτον δ' ἐν λόγοις δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τὰς μεταφοράς, ὅσον ἐξ ἐλαττόνων βοηθημάτων ὁ λόγος ἐστὶ τῶν μέτρων. Xenoph. in OEcon. ἔπειτα ἤν τε σὺν ἵππῳ ἀρήγειν τις τῇ πόλει βούληται, τὸν ἵππον ἱκανωτάτη ἡ γεωργία συντρέφειν, ἤν τε πεζῇ, σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει, θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει τι ἡ γῆ, animos
Φιλεργεῖν. etiam facit ad venationem ab aratione exercẽdam laborioſé. Φιλεργεῖν,

vt παιδεραστεῖν, & γυναικεραστεῖν, vt inquit Pollux. Plato in Sympoſio, Πάντως Παιδεραστεῖν.
μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται. Idem, Ὡς ἐγὼ τούτου τὴν μα- Παιδεραστής.
νίαν τε καὶ φιλεραστίαν ὀῤῥωδῶ. Verba ſunt Socratis de Alcibiade amaſio ſuo, ſed à iocante dicta. Ἐραστὴς autem non tantùm de amatore dicitur, ſed etiam Ἐραστής.
de amico. Quare etiam φιλεραστὴς honeſtè dici poteſt. Plut. Ἐραστὴς δὲ καὶ φίλος ἦν Κάτωνος Ὁρτήσιος. Et de Phaonio, Ἐραστὴς γεγονὼς Κάτωνος. Et itidem Syneſius. Ἐρᾶν enim amo, cupio, appeto ſignificat. Xenoph. Καὶ ἔγωγε ἐρῶ Ἐρᾶν.
τούτου τοῦ ὀνόματος ἄξιος γενέσθαι. ἀντὶ ἐπιθυμῶ. Lucian. Οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. Plut. Ὥστε ἀντὶ πιστοῦ ἐρασθῆναι πομπηίου, καὶ δοῦναι αὐτῷ γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. Et de Pompeio loquens, Οὐ γάρ ἐστιν οὗ τινος ἐμμανέστερον ἠράσθη ὁ Ῥωμαίων δῆμος. Plato in Phædro, Οἱ μέγιστοι φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν, μάλιστα ἐρῶσι λογογραφίας τε καὶ καταλείψεως συγγραμμάτων. Xenoph. in VII. ἑλληνικῶν, Ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν, ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν, cupientes, exoptantes. Ἐρώμενος & amaſium ſi- Ἐρώμενος.
gnificat, & amicũ ſcorti, id eſt τὰ παιδικά, καὶ τὸν ἑταίρας ἐρῶντα, καὶ ἐρώμενον ὑπ' αὐτῆς. Athen. Λαμία ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου. Idem ex comœdia, Τιμώμενος μάλιστα τῶν ἐρωμένων. & ἀγαπώμενος, vt ibidem. Idem in XIII, Τοῦ παιδεραστεῖν παρὰ Κρητῶν πρώτων εἰς τοὺς Ἕλληνας παρελθόντος, ὥς ἱστορεῖ Τίμαιος. Quòd autem in bonam partem accipi poſſit, ex eo intelligimus, quòd etiam παιδικὰ honeſtum interdum vocabulum eſt, vt alibi dictum eſt. Idem, Ἐν δὲ Ἀρκαδίᾳ φησὶ Κλέαρχος οὕτως ἐρασθῆναι τινὰ παρθένου, ὡς καὶ τὸν βίον ἐκλιπούσῃ συναποθανεῖν. Apud eũdem & δελφὶν παιδεραστὴς & ἐλέφας commemoratur. Ἔραμαι Ἔραμαι.
etiam dicitur ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν. ὅθεν ἤρασμαι & ἠράσθην, itidem genitiuo conſtructum. Idem, Δικαίαρχος οὖν Βαγώου τοῦ εὐνούχου οὕτως αὐτὸν φησιν ἠράσθαι, ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ὅλον καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα. καὶ τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου, πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησεν, hoc eſt ἀνακλασθεὶς, ad oſculum pangendum reflexus, vt ἀνακάμπτω, ἀντὶ ἀνακάμπτομαι, & alia de quibus ſatis dictum eſt. Vt
autem παιδεραστὴς honeſtè dici poteſt, ſic Φιλόπαις inhoneſtè. Idem, Φιλό- Φιλόπαις.
παις δὲ ἦν ἐκμανῶς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς. Φιλοζωεῖν idem quod φιλοψυχεῖν, Φιλοζωεῖν.
hoc eſt vitæ parcere, & mortem metuere. Diodor. Οἱ δὲ Θηβαῖοι τὸ φιλελεύθερον τῆς ψυχῆς διαφυλάττοντες, τοσοῦτον ἀπεῖχον τοῦ φιλοζωεῖν, ὥστ' ἐν ἀπαντήσεσι συμπλέκεσθαι. Φιλόζωα δένδρα Theophraſtus vocat, quæ viuaci tenore perdurãt, quæ non facile enecantur, Φιλόζωον δὴ ἐν τούτῳ καὶ δυσώλεθρον δένδρον, id eſt in tali ſolo conſita arbor viuaciter hæret. Φιλόζωος etiam eſt animantium Φιλόζωος.
cupidus. Xenophõ de opificio dei loquens in creandis hominibus, Σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι ταῦτα ἔοικε. Φιλογεωργεῖν, καὶ Φιλογέωργος. Φιλογεωργεῖν.
Idem, Φιλογεωργότατος Ἀθηναίων. καὶ Φιλογεωργία. Φιλογυμναστεῖν, & Φιλογυμναστία Φιλογυμναστεῖν.
de iis dicitur qui libenter exercentur. quod Plutarchus de Laconibus dixit. Plato, Ὥσπερ τοὺς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν, ὅμως φιλογυμναστῶσι. Φιλοκερδεῖν dicuntur homines lucripetæ & quæſtuarii. Xe- Φιλοκερδεῖν.
noph. Γενόμενοί τινες εὐφυεῖς πρὸς τὸ ἐξαπατᾶν, καὶ πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν. Et in primo ἀναβάσεως, Ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τοὺς πλουσιωτέρους ποιεῖν, τῶν ἐκ τοῦ ἀδίκου φιλοκερδούντων. Αἰσχροκέρδεια Αἰσχροκέρδεια.
autem eſt vita turpiter quæſtuoſa: cui πλεονεξία cognatum eſt vitiũ. De-

Πλεονεξία.

moſthenes αἰσχροκέρδειαν de corruptis legatis à Philippo dixit. Πλεονεξία eſt plus habendi acquirendíque cupiditas immodica, auaritiáque circunſcribens, quæ ſibi partem maiorem iuſta præcidit: & vitium eius qui in omni re præcipuum quippiam habere vult.

Ὁμαλὴς δίαιτα.

Cui opponitur Ὁμαλὴς δίαιτα, ciuilis iuſtitiæ conſeruatrix. Athen. lib. XII, Οἱ δὲ νομοθέται ὁμαλίζειν βουληθέντες τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ μηδένα τῶν πολιτῶν τρυφᾶν, ἀνακύψαι πεποιήκασι τὸ τῆς ἀρετῶν εἶδος, καὶ ἔγραψαν νόμους περὶ συναλλαγμάτων, καὶ τῶν ὅλων ὅσα ἐδόκει πρὸς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν ἀναγκαῖα εἶναι, καὶ δὴ καὶ περὶ ἐσθῆτος, καὶ τῆς λοιπῆς διαίτης, ὅπως ᾖ ὁμαλής. πολεμούντων οὖν τῶν νομοθετῶν τῷ τῆς πλεονεξίας γένει, πρῶτον μὲν ὁ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἔπαινος ηὐξήθη. καί που τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγξατο, δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον. καὶ πάλιν, τὸ χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς δίκας.

Πλεονεκτῶ.

Πλεονεκτεῖν eſt omnia ſuperiora habere propriè, vt Cicero de Oratore locutus eſt.

Πλεονεκτοῦμαι

& Πλεονεκτεῖσθαι dicitur qui omnia habet inferiora, & qui vincitur ab aliquo exuperante, aut exhuberante, quod ἐλαττοῦσθαι vocatur, & genitiuo iungitur. Philoſtr. Πλεονεκτοῦσι τοῦτο τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί. Demoſth. Εἰ μὲν οὖν ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα, ἴσως ἂν ἐπλεονέκτουν οὗτοι ἡμῶν σεσιτηκότες πρὸς αὐτούς. νῦν δ᾽ εἰς Ἀθηναίους εἰσεληλυθότες, οὐκ ἀξιοῦμεν ἐλαττωθῆναι ὑπὸ τῶν ὑμᾶς καὶ ἡμᾶς ἠδικηκότων. Syneſ. Οὐχ ἥκιστα γὰρ πλεονεκτοῦσιν οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι, genitiuo & datiuo iunxit. Philo, Ἰσοκρατὴς δ᾽ ἡ τῶν στοιχείων μεταβολή, τὸ δ᾽ ἰσοκρατὲς ἀκλινοῦς βεβαιότητος καὶ ἀσαλεύτου μονῆς αἴτιον, ἅτε μὴ πλεονεκτούμενον. Interdum πλεονεκτεῖν dicitur cui plus incommodi accidit. Xenoph. ἣν μὲν ἐν θέρει ὦσι, τὸν ἄρχοντα δεῖ τοῦ ἡλίου πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι. ἣν δὲ ἐν χειμῶνι, τοῦ ψύχους.

Μειονεκτῶ.

Huic opponitur τὸ Μειονεκτεῖν. Idem, Μέγα δὲ καὶ τῷ ἔργῳ κατὰ τὸν νόμον πλεονεκτεῖν μὲν ποιεῖν τοὺς εὐτάκτους, μειονεκτεῖν δ᾽ ἐν πᾶσι τοὺς ἀτακτοῦντας. Lucian. Ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖς πολλὰ παρατιθέμενος, τῶν μετρίως διαιτωμένων. Syneſius caſus variauit, ad Theophilũ ſcribens, Ἀλλ᾽ ἐν καλῷ μοι κείσεται παρὰ τῷ θεῷ, πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῇ.

Πλεονέκτημα.

Μειονέκτημα.

Et Πλεονέκτημα, ſuperiores partes, & melior conditio dicitur. & vice verſa Μειονέκτημα. Xenoph. Καὶ ἐνθυμούμενος δ᾽ ἂν τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλεονεκτήματα, εὕροι ἄν τις τὰ πλεῖστα καὶ μέγιστα σὺν ἀπάτῃ γεγενημένα. de ſtrategematis loquens. Demoſth. Πλεονέκτημα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. cui opponit ἐλάττωμα. Iſocrat. in Nicocle, Οὐ μόνον δὲ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ᾽ ἡμέραν γιγνομένοις αἱ μοναρχίαι διαφέρουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίας πάσας περιειλήφασι, id eſt conditiones præſtantiores, & præcipua commoda. Πλεονεκτεῖν etiam Demoſth. pro legatum præcipuum capere dixit. Quoniã verò homines cupidi, fraudulenti, & interdum violenti eſſe ſolent, ideo πλεονεκτεῖν pro fraudare, & eripere, extorqueréque ponitur. Plato in 2. τῆς πολιτείας, Εἰσί τε πλήθους διδάσκαλοι, σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικαστικὴν διδόντες. ἐξ ὧν τὰ μὲν πείσομεν, τὰ δὲ βιασόμεθα, ὡς πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι.

Πλεονεκτικός.

Vnde Πλεονεκτικὸς Ariſtoteli pro fraudatore & circunſcriptore dicitur: qui etiam violentum & tyrannicum ſignificat.

Πλέον ἔχειν.

Sæpe autẽ ἀντὶ πλεονεκτεῖν, πλέον ἔχειν dicitur. Greg. Καὶ μικρὸν κατορθώσας πολλάκις ὁ ἐν τῷ μέσῳ, πλέον ἔχει τοῦ ἐν ἐλευθερίᾳ μὴ τὸ πᾶν κατορθώσαντος. Idem, Δεινὸν γὰρ εἶναι εἰ προειληφότες τοὺς τελώνας, μὴ πλέον ἔχοιεν τοῦ νενηλυδος. Xenoph. Πῶς ἂν τις δύναιτο μάλιστα πλέον ἔχειν, quod poſtea πλεονεκτεῖν

vocat. Sic Πλέον ποιεῖν, promouere, proficere. Andocid. περὶ μὲν οὖν τούτων Πλέον ποιεῖν.
οὐκ οἶδ᾽ ὅτι δεῖ μακρότερον λέγειν. οὐδὲν γὰρ πλέον ἐς τὸ πρόσω ποιήσομεν. Dicitur &
Πλέον φέρεσθαι. Idē, Εἶτα ἐν τούτοις οἱ τοὺς ἐπαίνους κεκλημένοι, πλέον φέρονται τῶν ἄλλων. Πλέον φέρεσθαι.

Huic opponitur Ἔλαττον ἔχειν. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Ἵν᾽ εἷς ᾖ περὶ τῶν ὄντων Ἔλαττον ἔχειν.
ἑκάστου νόμος, καὶ μὴ τοὺς ἰδιώτας αὐτὸ τοῦτο ταράττῃ, καὶ ποιῇ τῶν ἁπάντων εἰδότων τοὺς νό-
μους, ἔλαττον ἔχειν, ne ſit hoc in cauſa vt imperiti & populares homines de-
teriore conditione viuant, quàm oratores qui legum omnium peritiam
habuerint. Φιληδεῖν, delectari. Athen. Καλλιμέδων ῥήτωρ διὰ τὸ φιληδεῖν τοῖς καρά- Φιληδεῖν.
βων βρώμασι, κάραβος ἐπεκλήθη. Theophr. de dyctamo, Σπάνιον δέ ἐστι. καὶ γὰρ ὀλί-
γος ὁ τόπος ὁ φέρων, καὶ τοῦτον αἱ αἶγες ἐκνέμονται διὰ τὸ φιληδεῖν. Et Φιληδὴς, homo Φιληδής.
voluptarius, voluptatis conſectator. Ariſtotel. in VIII. Ethic. Καὶ γὰρ ἀγα-
θόν τι τὸ ἡδὺ τοῖς φιληδέσι. & Φιλήδονος, & Φιληδονία, vitiū hominis voluptati ſer-
uientis. Φιλοδοξῶ, gloriæ ſeruio, gloriæ cupidus ſum. Cic. ad Atticum, Id Φιλοδοξῶ.
ſit Legatorum & Præfectorum diligentia. nam omnes συμφιλοδοξοῦσι glo- Συμφιλοδοξῶ.
riæ meæ. Id quod alibi, ſeruiūt gloriæ meæ, dixerat. Polyb. in I, ἅμα δὲ τού-
των ὁλοσχερεστέραν ἠμέλλε τὴν συμπλοκὴν, ἀντιφιλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστάται Ἀντιφιλοδοξῶ.
πρὸς τὸν Ἀσδρούβαν, καὶ βουλόμενοι δι᾽ αὑτῶν ποιῆσαι τὸ προτέρημα, πάντες ὥρμησαν
ἐπὶ τοὺς προκινδυνεύοντας, id eſt gloriæ cupiditate certantes cum Aſdrubale.

Φιλιατρεῖν dicuntur qui medicamentorum vſu gaudent, vel ſtudio me- Φιλιατρεῖν.
dicinæ dediti ſunt. Legitur apud Dioſcoridem. Φιλιστορεῖν, qui cognoſcen- Φιλιστορεῖν.
darum rerum cupidi ſunt, qui inquirendi ſtudio flagrāt, qui hiſtoriæ ſtu-
dent. Greg. εἰς Βασιλ. Φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις φιλιστορεῖν ἡ ψυχὴ, καὶ πολλοῖς θαύμασιν
αἰνεῖν τὸ θεῖον, id eſt libenter hiſtorias citare, & commemorare. Strabo lib.
vltimo, Οὗτοι γὰρ ἐφεύρισαν τῶν τοιούτων. διαφερόντως δ᾽ ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς
φιλιστορῶν, id eſt inquirendarum rerum cupidus. de incrementis Nili lo-
quens. Ἱστορεῖν enim ſignificat τὸ διέρχεσθαι καὶ καταμανθάνειν τόπους, καὶ τοῖς ἄλ- Ἱστορεῖν.
λοις παραδιδόναι διηγούμενον, vt Strabo fecit. Significat etiam viſere. Plut. in
Lucul. Λέγεται δὲ μήτ᾽ εἰς Μέμφιν ἀναβῆναι, μήτ᾽ ἄλλο τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θαυμαζομέ-
νων ἱστορῆσαι. Idem, Ἀνέβαινεν ἐς Ἀντιόχειαν οὐκ ὄντος αὐτόθι Πομπηΐου, βουλόμενος ἱστο-
ρῆσαι τὴν πόλιν, volens vrbem inſpicere & cognoſcere. Idem in Cicerone,
Ὥστε τοὺς πατέρας τῶν παίδων ἐπιφοιτᾶν τοῖς διδασκαλείοις, ὄψει τε βουλομένους ἰδεῖν τὸν
Κικέρωνα, καὶ τὴν ὑμνουμένην αὐτοῦ περὶ τὰς μαθήσεις ὀξύτητα καὶ σύνεσιν ἱστορῆσαι, id eſt
oculis ſubiicere. Inde, Καθ᾽ ἱστορίαν ἰέναι, viſendi grātia ire. Ariſtid. in Pa- Καθ᾽ ἱστορίαν.
nath. Τοῦτο δὴ τὸ σχῆμα καὶ ταύτην τὴν θέσιν τῆς χώρας ἐχούσης, τὸν μὲν ἀεὶ κατάπλουν
τῶν ἐμπόρων, καὶ καθ᾽ ἱστορίαν ἢ χρείαν εἰσαφικνουμένων, μεθ᾽ ὅσης τῆς ῥᾳστώνης καὶ ψυχα-
γωγίας γίνεται καὶ τρυφῆς, οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν. Significat etiam memoriæ prodere.
Theophr. in IIII, Τοὺς δὲ καθ᾽ ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ, id eſt ſigillatim vitas cō-
memorare & prodere. Τὰ ἱστορούμενα à Plutarcho ſæpe dicuntur pro rebus
memoriæ proditis. Φιλοκαλῶ, ſum ſtudioſus elegantiæ, & pulchritudinis, Φιλοκαλῶ.
& honeſtatis. Ioſep. in I. contra Apionem, Μάλιστα δὲ πάντων περὶ παιδοτροφίαν
φιλοκαλοῦμεν, καὶ τὸ φυλάττειν τοὺς νόμους, id eſt honeſtatē colimus circa educatio-
nem liberorum. Vnde Ἐμφιλοκαλῶ, vt ἐμφιλοσοφῶ, ἐμφιλοχωρῶ, in ſtudio rei Ἐμφιλοκαλῶ.
honeſtæ immoror & verſor. Plut. in Philopœm. ἔοικε γὰρ αὐτὸς ὁ ἀνὴρ περαιτέρω
τῆς ἀνάγκης ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς, καὶ τὸν πόλεμον ὡς ποικιλωτάτην ὑπόθεσιν τῆς

ἀρετῆς ἀσπάσασθαι. Gregorius φιλόκαλον vocat pauoné caudam ſuá expanden
Φιλοκαλία. tem. Φιλοκαλία etiam Socrati obiecta eſt, quaſi παιδεραστία. Φιλοκαλῶ iun-
gitur interdum cum accuſatiuo, & ſignificat elegantiam aſciſco, vel cō-
miniſcor. Strabo lib. vlt. de Alexandria loqués, τῶν γὰρ βασιλέων ἕκαστος ὥσπερ
τοῖς κοινοῖς ἀναθήμασι προσεφιλοκάλει τινὰ κόσμον, οὕτω καὶ οἴκησιν ἰδίᾳ περιεβάλλετο πρὸς
ταῖς ὑπαρχούσαις, addebat ad elegātiam ornatus vrbis. Significat & contē-
do, vt φιλοτιμοῦμαι. Plut. in Alexand. Ἅρπαλος δὲ τῆς χώρας ἀπολειφθεὶς ἐπιμελη-
τής, καὶ φιλοκαλῶν ἑλληνικαῖς φυτείαις διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια καὶ τοὺς περιπάτους, τῶν
Φιλογραμμα-τεῖν. μὲν ἄλλων ἐκράτησε, τὸν δὲ κιττὸν οὐκ ἔστεξεν ἡ γῆ μόνον. Φιλογραμματεῖν dicitur à
Φιλόδικος. Plutarcho homo cupidus literarum. Φιλοδικεῖν litigiorum amans. & Φιλό-
Cōtrouerſus. δικος, homo controuerſus. vt Cicero gentem Siculam natura controuer-
ſam dicit & acutam, hoc eſt omnia ad controuerſiam reuocantem. cùm
apud eundem pro Murena, ius controuerſum ſit τὸ ἀμφισβητούμενον καὶ ἐπί-
Φιλοδικεῖν. δικον. Ariſtot. in 1. Rhetoricôn, Ταῦτα γὰρ φιλοδικεῖν δόξειεν ἂν ὁ ἐπεξιών, hæc iu-
dicio perſequi, hominis eſt litium amantis. Thucyd. Ποιούμενοι δὲ τὰς κρίσεις
φιλοδικεῖν δοκοῦμεν. ἀντὶ φιλοπράγμονες εἶναι. vt Demoſthenes κατὰ Μειδίου, Πολλοὺς δὲ
Φιλοπράγμων τῶν πεπονθότων ὁρᾶτε οὐδὲ μαρτυρεῖν ἐθέλοντας πάνθ᾽ ὅσα ἠδίκηνται, τὴν φιλοπραγμο-
Φιλοπραγμοσύνη. σύνην ὁρῶντας τὴν τούτου. Contrà Μισόδικος, ὁ ἀπράγμων καὶ φιλήσυχος, qui ne-
Μισόδικος. gotia faceſſere aliis non ſolet, ſibique exhiberi metuit & ægrè fert. Φιλο-
Φιλοκρινεῖν. κρινῶ, libenter diiudico, libés aliena æſtimo, & de iis iudiciū facio. Lucian.
Μηδὲ νόμον καθιστάναι φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν καὶ
ἀφ᾽ ὅτου καὶ ὁποῖά ἐστιν. Idem, Ἀπεγνωσμένος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων,
οὐδ᾽ ἀκριβῶς φιλοκρινούντων τὰς νόσους. Greg. de baptiſmo, Μὴ φιλοκρίνει μοι τὰς
ἀξίας τῶν σε καθαιρόντων. μὴ κρίνε τοὺς κριτὰς ὁ χρῄζων τῆς ἰατρείας, id eſt μὴ πολυπραγ-
μόνει τὰς ἀξίας. Accipitur & in bonam partem. Baſil. Neocæſarienſ. ἀμφοτέ-
ρας τὰς ἀκοὰς τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς ἀναπετάσαντες, πάντα ἀνεξετάστως ταῖς ψυχαῖς
παραδέχεσθε. καὶ οὐδεὶς ὁ τὸ ἀληθὲς τὸ ψεῦδος φιλοκρινῶν, nullus eſt qui diſcrimen
veritatis & mendacii libens animaduertat. Significat enim φιλοκρινῶ dili-
genter diiudico, attentè & acriter examino. Greg. περὶ ἀνθρώπου, de princi-
patu animi loquens ſenſu percepta diiudicante & æſtimante, Ταύτην τῶν
νοημάτων συνοικισμόν διαφόρως μὲν αἱ διὰ τῶν αἰσθήσεων εἴσοδοι καταπληροῦσιν. ἕκαστον
δὲ τῶν εἰσιόντων φιλοκρινῶν τε καὶ διεξετάζων ὁ νοῦς, τοῖς καταλλήλοις τῆς γνώσεως τόποις
Φιλοσοφεῖν. ἐναποτίθεται. φιλοσοφεῖν eſt ſtudere, & commentari. Iſocr. περὶ τῆς ἀντιδόσεως,
Οἱ μὲν γὰρ τὰ γένη τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες, τὸν βίον τὸν αὑτῶν κατέτριψαν. οἱ δὲ περὶ
τοὺς ποιητὰς ἐφιλοσόφησαν. Et iūgitur interdum accuſatiuo. Idem in Panegyr.
Πῶς οὐ χρὴ σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον; id eſt æſtimare & inquirere, in
eóq; cōmentari. Ariſtot. in v11. Ethic. Περὶ δὲ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης θεωρῆσαι, τοῦ τὴν
πολιτικὴν φιλοσοφοῦντός ἐστι. Greg. de Cypriano poſt martyriū loqués, Ταῦτα καὶ
πρῶτον ἐφιλοσόφει τῷ λόγῳ, ἅμα δὲ τῷ βίῳ, id eſt & diſputatione & vitæ exemplo
cómentabatur, cóſtituebat, docebat. ὅθεν φιλοσόφημα, τὸ σκέμμα, τὸ φρόντισμα,
Φιλοσόφημα. τὸ μάθημα, vt ἠθικὸν φιλοσόφημα. Ariſtotel. in 2. de Cælo, de ſitu terræ loquens,
ὥστε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσι, id eſt ζήτημα φιλοσοφικὸν
καὶ διαπόρημα. Significat & philoſophicè diſſerere de re aliqua. Aphth. in
Progymnaſ. καὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἐπαινέσειε τὸν Διογένην, μάλιστα δὲ ὧν περὶ τὴν πενίαν

ἐφιλοσόφησε. & de Iſocrate, μακρὸν δ' ἂν εἴη διεξελθεῖν ὅσα περὶ τῆς παιδείας ἐφιλοσόφησεν. Significat etiam δογματίζειν, & conſtituere. Idem, Πάντων μὲν οὖν ἐγὼ ἀποδέχομαι τὴν γνώμην τῶν ποιητῶν, πάντων δὲ μάλιστα τοῦ τὴν δάφνην ἐρωμένην εἶναι τοῦ πυθίου φιλοσοφήσαντος. Significat & exercere & meditari. Greg. εἰς κυπριανόν, Γέγονατοι ἱερὸν τῆς ἱερᾶς γὰρ ποίμνης, ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουσα, καὶ νεωκόρος, πολλὰ δεηθεὶς ἵνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, & vt ego audiui, æditus factus eſt, quod enixis precibus impetrauit, vt in humilitate exerceri cõmodè poſſet ad expurgandam præteritam animi elationem. Vnde Ἀφιλοσόφητος, ἀμαθής, literarum & philoſophiæ expers. Χίων Κλεάρχῳ, Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀφιλοσόφητοι μὴ παντάπασί γε μείναντες, καθ' ἡδονήν τινα τῆς ἐπαγγελίας ἐπαναφέρωνται. Ἀφιλοσόφητος.

Φιλοσοφεῖν etiam eſt occupatum eſſe, & circa aliquid intentum, quaſi munere ſuo fungentem. Ioſepus in 1. contra Apionem, Ὅτι μὲν παρὰ Αἰγυπτίοις καὶ Βαβυλωνίοις ἐκ μακροτάτων ἄνωθεν χρόνων, τὴν περὶ τὰς ἀναγραφὰς ἐπιμέλειαν οἱ ἱερεῖς ἦσαν ἐγκεχειρισμένοι, καὶ περὶ ταύτας ἐφιλοσόφουν, ἐάσειν μοι δοκῶ. Lyſ. πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν, Δεῖ γὰρ ὦ βουλή, πάντας τοὺς ἔχοντάς τι δυστύχημα τοιοῦτο, ζητεῖν, καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν, ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειριοῦνται τὸ συμβεβηκὸς πάθος, id eſt indagare, excogitare, & comminiſci. Significat etiam diſputare, & tractare aliquid. Greg. Οἱ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσοφήκασιν. Idem, Ταῦτα περὶ θεοῦ πεφιλοσοφήσθω τὰ νῦν. Plut. in Cæſare, Καὶ τοῦ ἡμερολογίου διόρθωσις φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως, id eſt ratione mathematica eleganter explicata. Φιλοσοφεῖν καὶ τὸ καρτερεῖν. Greg. de diuis martyribus, & innocenter viuentibus, Τὰς δὲ παρ' ἡμῖν οὐ θαυμάζεις μυριάδας, καὶ ταῦτα, καὶ τούτων ἔτι θαυμασιώτερα φιλοσοφησάντας; Idem, Καὶ τὸ Κλεομβρότου πήδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου, τὸ περὶ ψυχῆς λόγῳ φιλοσοφηθέν, id eſt à lectione libri de anima impetu philoſophico factus. vel vi philoſophici dogmatis expreſſus. Significat etiam magno ſtudio contendere. Iſocrat. in Panegyr. Τίς γὰρ ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων, ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων, οὐ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει, βουλόμενος καὶ τῆς ἑαυτοῦ διανοίας καὶ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς μνήμην εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν; Φιλοσοφία ἀντὶ τῆς φιλολογίας ſæpe ponitur ab eodẽ. vt in Euagora, Περὶ μὲν γὰρ ἄλλων πολλοὶ καὶ παντοδαπῶν λέγειν τολμῶσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες. Et in Buſir. in principio, Τοῖς ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν. quia φιλοσοφεῖν σπουδάζειν ſignificat. & περὶ τῆς εἰρήνης in fine, φιλοσόφους vocat homines literarũ ſtudioſos. Significat & φιλοπονεῖν. vt ibidẽ, Καὶ γὰρ αὕτη πεποίηκε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Φιλοσοφία.

Quod etiam Φιλομαθεῖν dicitur. Strabo de ſchola Tarſenſi, Διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι οἱ φιλομαθοῦντες ἐπιχώριοι πάντες εἰσί. ξένοι δ' οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥαδίως. Φιλομαθεῖν. Φιλοτεχνεῖν eſt de arte diſſerere. Athen. de Antiocho Epiphane, Εὑρίσκετο ἐν τοῖς χρυσοχοείοις εὑρεσιλογῶν, καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτάς. Φιλοτεχνεῖν. Eſt autem Εὑρεσιλογεῖν, quod Cicero verba fundere vocat, & Plautus funditare. Εὑρεσιλογεῖν.

Et Εὑρεσιλόγος, verborũ inanis funditator, & loquacitate præditus. Plautus, Næ ille ecaſtor verba fœnerato funditat. Alibi, En monſtrum mulieris, tãtula tanta verba funditat. τὸ σπερμολογεῖ, κενολογεῖ, περισσολογεῖ. vel ad verbum, ἰδοὺ δὴ τέρας τῶδες γυναῖον, τηλικῆδε γε τηλικαῦτα ἐπαντλεῖ, vel πολυχοεῖ. Syneſ. τῷ φιλοσόφῳ, Πεχλεύασται δ' εἰσὶ περὶ τοῦ θεοῦ διαλέξεσθαι. οἷς ἂν ἐντύχῃς, εὐθὺς ἀκούσῃ τινὰ περὶ τῶν ἀσυλλογίστων συλλογισμῶν, καὶ μὴ δεομένων ἐπαντλοῦσι τὸ λόγοι, & cum id

Εὑρεσιλόγος. Fundere & funditare verba. Ἐπαντλεῖν.

homines non poſcunt, diſputationes fundũt. Et Επάντλησις, aquæ infuſio
Καταντλεῖν. in eum qui lauatur, Galeno. Καταντλεῖν etiã eſt perfundere. Idẽ in quartodecimo, Ελαίῳ χλιαρῷ ἀπ᾽ ἀρχῆς τῆς θεραπείας, οὐχ ὕδατι καταντλεῖν ὃ πεποιθὼς μένειν, id eſt perfundo & foueo. Καὶ τὰ καταντλούμενα appellantur fometa. Dioſcor. Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κάταγμα πωροῖ τάχιον, Si oſſa fracta corũ decocto foueantur, celerius ſolidantur. Φιλοτεχνοῦντες etiam dicuntur qui opificiis ſtudẽt & artibus atque artificiis excolendis. Athen.
Φιλότεχνος. Ποικίλαι γὰρ ἦσαν αἱ παρὰ τοῖς τυραννοις ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρρηνῶν. Plut. in Demetr. Εὐφυὴς γὰρ ὢν καὶ θεωρητικός, οὐκ ἐς παιδιάς, οὐδ᾽ εἰς ἀγωγὰς ἀχρήστους ἔτρεψε τὸ φιλότεχνον. Idẽ, Καὶ μέγεθος ἡ μέθοδος εἶχε, ἅμα τῷ περιττῷ καὶ φιλοτέχνῳ τῶν ἔργων ὕψος τῆς διανοίας καὶ φρονήματος συνεκφερόντων, hoc eſt cum artificio ſingulari & artis præſtantia. de nauigiis & machinis ab eo excogitatis lo-
Φιλοτεχνία. quens. Et Φιλοτεχνία, varietas artificii & præſtãtia. vt illud quod de Gorgia legitur, Ο δὲ πρῶτος ἐχρήσατο τῆς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις, καὶ τῇ φιλοτεχνίᾳ διαφέρουσι. Philo de Mundo, Προσφιλοτεχνοῦντες δέ τινες τῶν ἀΐδιον ὑπολαμβανόντων τὸν κόσμον εἶναι, καὶ τοιούτῳ πρὸς κατασκευὴν λόγῳ χρῶνται, Quidam autem eorum qui mundum æternum eſſe cenſent, inſuper hac artificioſa & ambitioſa diſputatione vtuntur. Legitur & in commẽtariis in Ariſtophanem, ὅτι πρῶτος αὐτὸς τὴν κωμῳδίαν διερριμμένην ἀνεκτήσατο, πολλὰ προσφιλοτεχνήσας, id eſt ad artem multa addens, multa arte excolens comœdiam. Greg. περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματ. Πολλὰ δὲ ἔχων ἐκ τῆς περὶ ζώων ἱστορίας εἰπεῖν, τὰ μὲν ὑμῖν γνώριμα, τὰ δὲ τοῖς ὀλίγοις, ὅσα περὶ τὰς τῶν ζώων γενέσεις ἡ φύσις ἐφιλοτεχνήσατο. Sic Baſil. in quinta homil. in Hexaẽm. Ἐπεὶ σε βούλομαι περὶ τὴν ἐξέτασιν ταύτην φιλοτεχνῆσαι, accuratè & enucleatè commentari, vt φιλοχρινεῖν accuratè
Φιλοτεχνεῖσθαι. exiſtimare. Φιλοτεχνεῖσθαι voce paſſiua & ſignificatione dicitur pro artificio magno fieri & concinnari. Idem in eadem, de hoc verbo Dei loquẽs in creatione mũdi, Βλαστησάτω ἡ γῆ ξύλον κάρπιμον, ποιοῦν καρπὸν ἐπὶ τῆς γῆς, Καὶ εὐθὺς αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων ἐκόμων, καὶ ἐφιλοτεχνοῦντο παράδεισοι, καὶ ποταμῶν ὄχθαι μυρίοις φυτοῖς ὡραΐζοντο. Et in octaua de apibus loquẽs, οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, tanto artificio fauos mellis fingens & cellulas. Greg. de homine, Καθάπερ ἐστὶν ἰδεῖν ἐν τοῖς πλάσμασι τὰς διαγλύφους μορφάς, ἃς μηχανῶνται πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἐντυγχανόντων οἱ τὰ τοιαῦτα φιλοτεχνοῦντες. Et φιλοτέχνημα & φιλοτέχνησις opificiũ. Idem Baſilius in vndecima, de creatione hominis loquens, ἵνα οὖν φύγῃς τὴν πρὸς τὰ ἄλογα κοινωνίαν, τὴν ἰδιάζουσαν περὶ σε τοῦ θεοῦ φιλοτέχνησιν ὁ λόγος παρέδωκε, peculiare de te Dei opificiũ prodidit. προσφιλοτεχνεῖν eſt ſolerter cõminiſci, & artifici cõmentatione iã inuẽtis aut arte traditis aliquid addere. Artemid. in 1. τῶν ὀνειροκριτ. Δεῖ δὲ τοῖς κατ᾽ ἐξήγησις, καὶ ὥσπερ λαβὰς
Προσφιλοτεχνεῖν. οὐκ ἔχουσιν ὀνείροις, παρ᾽ ἑαυτοῦ τι προσφιλοτεχνεῖν. Προσφιλοτεχνεῖν etiam ſic accipi poteſt vt προσφιλοσοφεῖν, προσφιλοπονεῖν. In hoc autem loco ſignificat χρῆναι τὸν ὀνειροκρίτην μὴ μόνον ταῖς βίβλοις προσέχειν, ἀλλὰ καὶ τῇ οἰκείᾳ κρίσει καὶ συνέσει χρῆσθαι ἐν τῷ ὀνειροπολεῖν τούτους τοὺς ὀνείρους. Hoc autem vocabulum φίλος cum permultis aliis vocibus componitur, è quibus etiam verba ducuntur ali-
Φιλομυθεῖν. quando. vt Φιλόμυθος, Φιλομυθεῖν, hoc eſt libenter fabulari, fabularum ſtu-
Φιλοπευστεῖν. dioſum eſſe. Φιλοπευστεῖν, τὸ ἡδέως ἐρωτᾶν καὶ πυνθάνεσθαι ἐπὶ τῷ μανθάνειν. Φιλή-

κοος, diſcendi cupidus. Plato, φιλόμουσος δὲ καὶ φιλήκοος, diſciplinarum ſtudio- Φιλήκοος.
ſus. Sic dicitur vt δυσήκοος, ὑπήκοος, ἐπήκοος, παρήκοος. καὶ φιληκοεῖν. Polyb. in III, Φιληκοεῖν.
Οὐ βουλόμενοι παρ' ἕκαστα διασπᾶν τὴν διήγησιν, οὐδ' ἀποπλανᾷν ἀπὸ τῆς πραγ-
ματικῆς ὑποθέσεως τοὺς φιληκοοῦντας. Idem in eodem, Τούς τε φιλοπευστοῦντας
ὁλοσχερέστερον βουλευσόμεθα συνεπιστῆσαι περὶ τῶν προειρημένων.

Ανήκοος, ὁ μὴ ἀκηκοὼς καὶ πυθόμενος περί τινος, qui non nouit, qui ignorat. Λέ- Ανήκοος.
γεται δυσήκοος καὶ ὁ μὴ φροντίζων τινὸς, qui audire & auſcultare roganti vel mo-
nenti non vult, datiuo iunctum, vt Non auſcultans monenti, Latiné.

Παρήκοος etiam ὁ ἀπειθὴς καὶ παρακούων. Υπήκοος, ὁ ὑπακούων καὶ ὑπαγόμενος. Παρήκοος.
Επήκοος τόπος, ex quo exaudiri vox poteſt. Lucian. Εἰ ταῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή- Υπήκοος. Επήκοος.
σαιμι αὖθις, οὐκ ἂν οὐ μέγα ὠφεληθείημι τὸν βίον; Ponitur & pro eo qui audiuit.
Plato. lib. VI. τῆς πολιτείας, Οὐδὲ γὰρ λόγων καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γε-
γόνασι. Xenoph. in 2. ἀναβάσ. Καὶ καλεσάμενος τοὺς στρατηγοὺς ἐς ἐπήκοον, λέγει ὧδε,
in locum vnde exaudiri poſſet. Sic Pauſ. in Lacon. Καί οἱ κατά τινα οὐκ ἀγα-
θὸν δαίμονα ἐσῆλθεν ἐς ἐπήκοον τῶν ἐφόρων εἰπεῖν, ὡς οὐχ ἑαυτοῦ νομίζοι Λεωτυχίδην,
Et ei aduerſo quodam numine in mentem venit dicere, ita vt Ephori vo
cem exaudirent, ſe non exiſtimare Leotychidem è ſe genitum eſſe.

Επήκοος etiam eſt qui audit & exaudit. Plato lib. Legú XI. de Theſeo &
Amyntore, qui filiis ſuis imprecati ſunt, & aliis multis, ὧν γέγονε σαφὲς
ἐπηκόους εἶναι γονεῦσι πρὸς τέκνα θεούς. βλαβερὸς γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις ὡς οὐδεὶς ἕτερος
ἄλλοις. Idem, Γονέας γὰρ ὅταν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς, γέγηθεν ὁ θεός. οὐ γὰρ ἂν ἐπήκοος ἦν αὐ-
τῶν, alioqui eos non exaudiret pro liberis vel contra liberos orantes. Idẽ,
Μὴ δή τις ἀτιμαζομένῳ μὲν πατρὶ πρὸς παίδων, ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς ἡγείσθω γίγνε-
σθαι τὸν θεόν. &c. Εὐήκοος & obtemperantem ſignificat & exaudibilem. Ari Εὐήκοος.
ſtoteles in primo Ethic. Πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς. ἔτι δὲ ἴσως εὐη-
κοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Idẽ in Problem. Διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς
ἡμέρας ἐστί. Τῇ δὲ εὐηκοΐᾳ opponitur δυσηκοΐα. Plut. ἐν τῷ εἰ πρεσβυτ. πολιτευτ.
Μηδὲ μηκέτι ἐμποιοῦσα καὶ συνήθειαν ἀπειθείας καὶ δυσηκοΐας. Κατήκοος etiam Κατήκοος.
ὁ πειθαρχικὸς καὶ εὐπειθὴς, dicto audiens. Pauſ. in Atticis, Καταλύονται δὲ ἐπὶ τοῖσ-
δε τὸν πόλεμον, ὡς Ελευσινίους ἐς τὰ ἄλλα ὄντας Αθηναίων κατηκόους, ἰδίᾳ τελεῖν τὴν τελε-
τήν. Sic κατήκοος τῇ πόλει, Plato lib. VI. τῆς πολιτείας. Damaſc. Τὸ δὲ κατήκοον λό-
γου καὶ ἐπιπειθὲς, διαιρεῖται εἰς θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν. Idem, Ανήκοον μὲν οὖν ἐστι καὶ μὴ πει-
θόμενον λόγῳ, τὸ ζωτικὸν, ὃ καὶ σφυγμικὸν καλεῖται. Αὐτήκοος etiam vt αὐτόπτης di- Αὐτήκοος.
citur, qui audiuit ipſe & interfuit. & ὁ αὐτόνομος αὐτήκοός ἐστι, hoc eſt μὴ ὑπή-
κοος, qui alteri non eſt ſubditus. Φιλόθεος, ὁ εὐσεβής. ὅθεν φιλοθεΐα. Φιλόθεοι, οἱ Φιλόθεος. Φιλοθεΐα.
χριστιανοὶ καὶ φιλόσοφοι Greg. Φιλοκέρτομος, cauillator & mordax irriſor. Φιλο- Φιλοκέρτομος.
θεάμων, ſtudioſus ſpectaculorum. Φιλόκαινος idem qui Αψίκορος, nouitatis Φιλόκαινος.
cupidus, ὁ ταχέως κεκορεσμένος, ὁ εὐμετάβλητος. Athen. de Apellicone, Ποικιλώ- Αψίκορος.
τατόν τινα καὶ ἀψίκορον ζήσαντα βίον. Φιλοκίνδυνος, ὁ ῥιψοκίνδυνος differt ab eo qui Φιλοκίνδυνος.
Μεγαλοκίνδυνος dicitur, qui in magnis aggrediendis vitæ non metuit: cum Μεγαλοκίνδυνος.
φιλοκίνδυνος & πυκνοκίνδυνος quodlibet periculum intrepidi adeant. Ariſto- Πυκνοκίνδυνος
teles in quarto Ethicorum περὶ μεγαλοψύχου loquens, Οὐκ ἔστι δὲ πυκνοκίν-
δυνος οὐδὲ φιλοκίνδυνος, διὰ τὸ ὀλίγα τιμᾶν. μεγαλοκίνδυνος δὲ, καὶ ὅταν κινδυνεύῃ,
ἀφειδὴς τοῦ βίου. Sic enim dicitur μεγαλοκίνδυνος, vt μεγαλοπόνηρος, qui in ma Μεγαλοπόνηρος.

gnis improbus eſt,& immani improbitate prӕditus.qui etiam ὑβριστὴς di-
Μακροπόνηρος. citur. Cui opponitur Μικροπόνηρος καὶ κακοῦργος apud eundem in eodem.
Μεγαλότεχνος. Μεγαλότεχνος,prӕſtans in magnitudine artificii vel artis. Halicarnaſſ.in Iſocrate, Δοκεῖ δή μοι μὴ ἀπὸ σκοποῦ τις ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ισοκράτους ῥητορικὴν,τῇ Πολυκλείτου τε καὶ Φειδίου τέχνῃ, κατὰ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον καὶ ἀξιωματικόν.τὴν δὲ Λυ-
Μεγαλόνους. σίου,τῇ Καλλιμάχου,τῆς λεπτότητος ἕνεκα καὶ χάριτος. Μεγαλόνους,animo magnifi-
Μεγαλοφυής. co prӕditus & mentis prӕſtátia, qui & Μεγαλοφυὴς dicitur. Baſilius enim ad Hegemonem ſcribens, μεγαλόνοιαν & μεγαλοφυΐαν pro eodem dixit,hoc eſt μεγαλοψυχίαν. Greg.Καισαρέων τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ θερμὴν τὴν εὐσέβειαν. Sic
Μεγαλογνώ-μων. Μεγαλογνώμων ῥήτωρ,qui grãdibus ſententiis vtitur.Philoſtratus de Gorgia loquens ad Iulium Auguſtũ,Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρὺν παρ' αὐτοῦ κεκτημένοι,μεταποιοῦντες δὲ αὐτὸ εἰς τὸ οἰκεῖον.ὁ μὲν, ὑπ' εὐγλωττίας.ὁ δ' αὖ,ὑπὸ ῥώμης.Xenophon μεγαλογνώμονα interpretatur,ὃς
Μεγαλοπρά-γμων. ἂν δύνηται τὰ μεγάλα τῇ γνώμῃ διαπράττεσθαι. Μεγαλοπράγμων,magnarum rerum inceptator & ſuſceptor.Plut.in Demetrio,Ὡς ἀεὶ βιαιότατος ὢν,καὶ μεγαλοπραγμονέστατος βασιλέων,μὴ ἐν τύχαις γέγονεν,αἳ καὶ ταῖς φύσει μετρίοις ἐξάγουσι τολμᾶν καὶ ἀδικεῖν. Μεγαλεπίβολος,ὁ τῶν προτεθέντος καὶ ἐπικεχειρημένου ἐξεργαστικὸς,
Μεγαλεπί-βολος qui quod ſuſcepit quamlibet magnum, ad exitum perſequitur:vt ex iis
Μεγαλέμπορος liquere poteſt quӕ ſuprà περὶ τοῦ ἐπίβολος dicta ſunt. Μεγαλέμπορος,ma-
Λογέμπορος. gnarũ rerũ negotiator. Ἔμπορος γὰρ ὁ πραγματευτής. ὅθεν Λογέμπορος,ſo-
Φιλογύνης. phiſtӕ epithetõ. Φιλογύνης καὶ φιλογύναιος,mulieroſus. Dicitúrq; etiam Φι-
Φιλογύναιος. λογύνης ad differẽtiam τοῦ φιλόπαιδος καὶ φιλεραστοῦ,apud Athenӕum. Plato,Ὅσοι μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν τοῦ κοινοῦ τμῆμά εἰσιν,ὃ δὴ τότε ἀνδρόγυνον ἐκαλεῖτο,φιλογύναικές εἰ-
Φίλανδρος. σι,καὶ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι. Contrà φίλανδρος γυνὴ & μοιχεύτρια à Platone dicitur in Sympoſio,viroſa & impudica. Dicitur etiam Φίλανδρος γυνὴ quӕ mariti amore tenetur. & Φιλανδρία, amor mariti. quod
Φιλόπτωχος. Plutarchus de Penelope in vita Homeri dixit. Φιλόπτωχος,qui mẽte pauper eſt.Greg.Τὴν πάννυχον ψαλμῳδίαν,καὶ τὸ φιλόπτωχον καὶ φιλάδελφον καὶ φιλόξε-
Φιλόμηρος. νον.& qui pauperum ſubleuator eſt. Φιλόμηρος,qui Homeri ſtudioſus eſt.
Φιλοπλάτων. Φιλοπλάτων,qui Platonis,Athenӕus de Caſſandro Rege Macedoniӕ di-
Φιλοπενθής. xit. Φιλοπενθὴς,qui luctui indulget.Plut.Γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραί εἰσι.
Φιλοβαγήμων. Φιλοβαγήμων Athenӕo,qui bellariorũ appetens eſt. Φιλορχήμων,ſaltator.
Φιλορχήμων. Φιλέορτος. Φιλέορτος,qui dies feſtos amat.Greg.Ἀλλὰ τί τούτων ἡμῖν; τάχ' ἂν εἴποι τις τῶν ἄγαν φιλεόρτων καὶ θερμοτέρων,κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν,τὰ τῆς ἑορτῆς ἡμῖν φιλο-
Φιλόκοινος. σόφει. Φιλόκοινος,communitatis amans.vt φιλόκοινον ζῶον ὁ ἄνθρωπος. Φιλόμω-
Φιλόμωμος. Φιλόψογος. μος & φιλόψογος, reprehenſor,cauillator Platoni. Φιλοτάριχος Athenӕo,qui
Φιλοτάριχος. ſalſamentorum auidus eſt,quaſi ſalſamẽtarius. Φιλοσκώμμων idem qui φι-
Φιλοσκωπτεῖν. λοσκώπτης,ὁ φιλολοίδορος,ὁ χλευαστικὸς,καὶ τωθαστικός. Καὶ φιλοσκωπτεῖν ῥῆμα.Athen.
Φιλοσκώπτης. lib.XIIII,Οὐκ ἠπόρει δὲ ἡμῶν τὸ συμπόσιον οὐδὲ τῶν φιλοσκωπτούντων.Idem,φιλοσκώπτης μαγείρων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι,εἰπεῖν ἔφη θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον ᾄσας ἀποθανεῖν.
Φιλάρχαιος. ἐπιτρέψαντος δ' ἐκείνου,ἔσκωψεν. Φιλάρχαιος,antiquarius. Φιλαθήναιος, fauẽs
Φιλαθήναιος. Φιλεγκλήμων. nomini Athenienſi. Φιλεγκλήμων,delator,quadruplator.qui etiam Συκοφάντης dictus eſt. Φιλαίματος,ſanguinarius,epithetũ Martis Libanio. Φιλειδή-
Φιλειδήμων. μων, cognitionis & ſciẽtiӕ cupidus,quaſi φιλεπιστήμων, hominis eſt epithetum

tum apud Strabonem in primo, Τοῦτο δ᾽ αὐτό ἐστι καὶ τὸ ποιοῦν φιλειδήμονα. ὅταν
δὲ προσῇ καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ τὸ τερατῶδες, τείνει τὴν ἡδονὴν, ἥπερ ἐστὶ τοῦ μανθάνειν φίλτρον.

Φιλεγκώμιος, qui laudibus delectatur. Φιλαρχία, cupiditas imperandi. Φί- Φιλεγκώμιος.
λαυτος, nimiũ de ſe meritus. quanquã φιλαυτία duplex. ἡ μὲν, ἐπαινουμένη. ἡ δὲ, Φίλαυτος. Φιλαυτία.
ψεγομένη Ariſtoteli in ix. Ethicorũ. Φιλαναλωτὴς, diſpendioſus, ſumptuo- Φιλαναλωτής.
ſus, opponitur τῷ φειδωλῷ apud Platonem. Eiuſdem formæ eſt cum φιλε-
πιτιμητὴς φιλοποιητής. Plato libro x. de Repub. Ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιηταὶ
δέ. Iſocr. πρὸς Δημόνικον. Μηδὲ φιλαίτιος, βαρὺ γάρ. μηδὲ φιλεπιτιμητὴς, παροξυντι-
κὸν γάρ. Dicitur etiam φιλοθερσίτης & φιλοκέρτομος, vt, ὦ φιλοθερσίτη, φιλοκέρτο-
με. Φιλοθύτης, ὁ δεισιδαίμων, Ariſtophani. Φιλοτοιοῦτος dicitur, qui vehemen- Φιλοτοιοῦτος.
ter eſt affectus in aliqua re. Ariſtot. in primo Ethic. Ἑκάστῳ δ᾽ ἐστὶν ἡδὺ πρὸς
ὃ λέγεται φιλοτοιοῦτος, οἷον ἵππος μὲν τῷ φιλίππῳ. θέαμα δὲ τῷ φιλοθεάμονι. Et in iii,
Τῶν γὰρ φιλοτοιούτων λεγομένων ἢ τῷ χαίρειν οἷς μὴ δεῖ, ἢ τῷ μᾶλλον, ἢ ὡς οἱ πολλοὶ, ἢ ὡς
οὐ δεῖ, ἢ μὴ ὡς δεῖ, ἢ μὴ ᾧ δεῖ, κατὰ πάντα δ᾽ οἱ ἀκόλαστοι ὑπερβάλλουσι. Hoc autem ali-
quando in vitio, aliquãdo ſecus accipitur, vt ipſe docet libro quarto. His
innumerabilia alia ſunt ſimilia. Sed hæc exempli gratia poſita ſint: qui-
bus oppoſita erunt, quæ σὺν τῷ μῖσος compoſita ſunt, ſicui componere
libeat. Μισολόγος, ὁ ἀμαθής. Plato, Μισολόγος δὲ ὁ τοιοῦτος γίνεται, καὶ ἄμουσος. Et Μισολόγος.
Μισόσοφος apud eũdem opponitur φιλοσόφῳ. Μισολογεῖν, τὸ ἀμαθαίνειν καὶ ἀνοη- Μισόσοφος. Μισοπονεῖν.
ταίνειν. Μισοπονεῖν, non contendere, nec eniti nec ſtudere. Idem, ἂν πολλὰ
τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ, φιλομαθὴς δὲ μὴ ᾖ, μηδὲ ζητητικὸς, ἀλλ᾽ ἐν πᾶσι τούτοις
μισοπονῇ. Μισάνθρωπος Τίμων dictus eſt, & Heraclitus μισανθρωπεῖν exiſti- Μισάνθρωπος. Μισανθρωπεῖν.
matus eſt, hoc eſt ἀπανθρωπεύεσθαι, vt Hippocrates loquitur, & ob id exu-
lare iuſſus Epheſo, vt ipſe ad Hermodorum ſcribit, Ὅτι ἄδικα ἔγνωσαν οἱ
Ἐφέσιοι, τὸν μὴ γελῶντα, καὶ πάντας μισανθρωποῦντα περὶ ἡλίου δυνάντος ἐξιέναι τῆς πόλεως,
τοῦτο νομοθετεῖν βουλεύονται. de ſeipſo loquens. Φιλανθρωπεύεσθαι tamen di-
cunt, non φιλανθρωπεῖν. Μισοπόνηρος, qui malos auerſatur. & Μισοπονηρεῖν, Μισοπόνηρος. Μισοπονηρεῖν.
malos deteſtari. Lyſ. κατὰ Νικομάχου, Παρακαλοῦμεν τοῦτο, μὴ περὶ τῆς κρίσεως
μισοπονηρεῖν, ἀλλ᾽ ἐν τῇ κρίσει τιμωρεῖσθαι τοὺς τὴν ἡμετέραν νουθεσίαν ἀφανίζοντας. Mi-
σόδικος opponitur τῷ φιλοδίκῳ. Μισογύνης, auerſus à nuptiis, Athenæo. Mi- Μισογύνης.
σόξενος τῷ φιλοξένῳ. Greg. Ἐπικοπλέτω τὸν θυμὸν Ἄρης, μέθην Διόνυσος, μισοξενίαν Μισόξενος.
Ἄρτεμις. de Taurica loquens. Sic Μισόδημος, minimè popularis. & Mι- Μισόδημος.
σαθηναῖος, & alia. Τὰ ἀπὸ τοῦ ὤψ voce actiua enunciãtur õnia. ἀντωπεῖν, Τὰ ἀπὸ τοῦ ὤψ.
ἀμβλυωπεῖν, ὀξυωπεῖν, κατωπιᾷν. Baſ. in Hexaëm. Πάντως δὲ οὐδεὶς ἡμῶν οὐδὲ πά-
νυ κατεσκημμένων τὸν νοῦν, καὶ περὶ τὴν ῥέουσαν ταύτην φύσιν ὀξυωπούντων, ἐπισκή- Ὀξυωπεῖν.
ψει τῇ δόξῃ. Ὀξυωπὸς & Ὀξυώπης, vt ὁμαλὸς ὁμαλής. Ariſtotel. Ὁ δ᾽ αἰετὸς ὀξυω- Ὀξυωπός. Ὀξυώπης.
πέστατος. Idem in quinto de Generat. animal. Τὴν αὐτὴν δὲ αἰτίαν οἰητέον καὶ τοῦ
τὰ μὲν γλαυκὰ μὴ εἶναι ὀξυωπὰ τῆς ἡμέρας, τὰ δὲ μελανόμματα τῆς νυκτός. Et Ὀξυω- Ὀξυωπία.
πία in Problemat. Αἰγωπὸς, habens oculos caprinos. & Ἀῤῥενωπὸς, ha- Αἰγωπός.
bens maſculam & virilem faciem. & Ἀῤῥενωπία, maſcula facies, virile ro- Ἀῤῥενωπός. Ἀῤῥενωπία.
bur. Idem in eodem quinto, Καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χαροποὶ, καὶ μελανόφθαλμοί τινες
εἰσίν. οἱ δ᾽ αἰγωποί. Idem, Ἔνια δὲ ὄμματα χαροπὰ καθάπερ τὰ τῶν αἰγῶν. Ἀμβλυωπὸς Ἀμβλυωπός.
etiam & Ἀμβλυώπης διττολόγως in vſu inueniuntur. Lucian. Ἐοίκαμεν ἡμεῖς τῶν Ἀμβλυώπης.
δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταί. Vnde Ἀμβλυωπότερος A-

thenæo. Theophraſtus in tertio de Cauſis, Ἀμβλυωποῦς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέ-
Ἀμβλυώττειν. λων vocat oculos excæcatos. Ἀμβλυώττειν tamen in verbo ferè dicitur. Lu-
cianus, Οὕτω κἀγώ σοι ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς, cæcutio, καὶ βαρύνομαι τοὺς ὀφθαλ-
μούς. Ἀμβλυώττω vt τυφλώττω, παρὰ τὸ ὄσσος. Plato libro ſexto de Rep. Ὀφθαλ-
μοὶ ἦν δ᾽ ἐγώ, οἶσθ᾽ ὅτι ὅταν μηκέτι ἐπ᾽ ἐκεῖνά τις αὐτοὺς τρέπῃ ὧν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμε-
ρινὸν φῶς ἐπέχῃ, ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν, caligant. Herodianus,
Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, δίδωσιν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον, excæcatus
Ἀμβλοῦν καὶ & nihil cernens. Ἀμβλοῦν etiam dicitur τὸ ἀμβλύ τι καὶ ἀμβλυώττοντα ποιεῖν.
ἐξαμβλοῦν & Theophraſt. in quarto, Ἔνια δὲ καὶ ῥιγώσαντα νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος. ἀμβλοῦ-
ἀμβλίσκειν. ται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προτόμου. τοῦτο ἀμβλύνονται, τυφλοῦνται. Ἀμβλοῦν alio-
quin & Ἐξαμβλοῦν (quod & Ἀμβλίσκειν dicitur, vt ἀναβιοῦν & ἀναβιώσκειν) ſigni-
ficat ὠμοτοκεῖν, abortum parere. Plato in Theæteto, Ἐμοῦ δὲ καταφρονήσαντες,
ἢ αὐτοὶ ὑπ᾽ ἄλλου πεισθέντες, ἀπῆλθον πρῳαίτερον τοῦ δέοντος. ἀπελθόντες δὲ τά τε λοι-
πὰ ἐξήμβλωσαν διὰ πονηρὰν συνουσίαν, καὶ τὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφον-
τες, ἀπώλεσαν. Idem, Καὶ μὴν διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι, δύναν-
ται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας, καὶ μαλθακωτέρας ἂν ἂν βούλωνται ποιεῖν, καὶ τίκτειν δὲ δὴ τὰς
Ἄμβλωσις. δυστοκούσας. καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν. Ἄμβλωσις apud Theo-
phraſtũ morbus eſt, id eſt excæcatio oculorum in vitibus. quod vocabu-
Ἀμβλύνειν. lum etiam ἐπὶ γυναικῶν dicitur ἀμβλισκουσῶν. Ἀμβλύνειν præter nota ſigni-
ficata, tardare, & impetum frangere & retundere ſignificat. Plutarchus in
Cæſare de Bruto, Τοῦτον μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ὁρμήσαντα πρὸς κατάλυσιν τῆς μοναρχίας,
Ἀντωπεῖν. ἤμβλυνον αἱ παρὰ Καίσαρος τιμαὶ καὶ χάριτες. Et alibi ſæpe itidem vſus eſt. Ἀν-
τωπεῖν, obtueri. Dionyſius de Cæleſti hierarchia, Ἑξῆς δὲ τὰ θεῖα τῆς θεολογίας
ἐποπτεύσωμεν, καί μοι μηδεὶς ἀτέλεστος ἐπὶ τὴν θέαν ἴτω. καὶ γὰρ οὔτε ταῖς ἡλιοτεύκτοις
Ἀντοφθαλμεῖν. αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκίνδυνον. Similiter ἀντοφθαλμεῖν apud auctores legitur. Po-
lybius in 1. hiſtor. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ
κατὰ τὴν Σικελίαν, ὑπέλαβον βαρυτέρας προσδεῖσθαι παρασκευῆς, δι᾽ ἧς ἀντοφθαλ-
μεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμίοις. Vulgò autem dicunt, oculum erigere & auda-
cter obtueri. Idem in ſecundo, Οἱ δ᾽ Ἀχαιοὶ τὸ μὲν πρῶτον διὰ τῆς ἰδίας δυνά-
μεως ὥρμησαν ἀντοφθαλμεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, id eſt ἀνταίρεσθαι καὶ ἐνίστασθαι. Et in
tertio, Καὶ καθόλου δεινὸν ἡγεῖσθαι χρὴ καὶ παράλογον εἰ τολμῶσι Καρχηδόνιοι Ῥωμαίοις
Κατωπός. ἀντοφθαλμεῖν. Κατωπὸς, vt ἀμβλυωπὸς, in Hippiatricis, Ὀφθαλμοὺς δ᾽ ἔχουσιν
ὑποδεδυκότας καὶ κατωπούς. Et alibi, Κατωπὸς δὲ γίνεται καὶ λελυπημένος, id eſt ca
Κατωπιᾷν. pite in terram demiſſo, hoc eſt κατώβλεψ. Vnde Κατωπιᾷν ῥῆμα. Ariſtotel.
in octauo de hiſtor. animal. de morbis equorum loquens, Τότε νυμφιᾷν
καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχεσθαι ὅταν αὐλῇ τις, καὶ κατωπιᾷν. ὅταν δὲ ἀναβῇ τις,
Κατώβλεψ. τροχάζει, id eſt κατηφιᾷν. vt paulo pòſt, Κατηφὲς δὲ ἀεὶ κἂν λυπήσῃ. Κατώβλεψ
Βούκλεψ. autem ἀπὸ τοῦ βέβλεμμαι παρακειμένου formatur. vt Βούκλεψ ἀπὸ τοῦ κλέπτω,
Οἰκότριψ. κέκλεμμαι. Οἰκότριψ ἀπὸ τοῦ τέτριμμαι, vt inquit Euſtathius. Eſt autem
Οἰκότριψ, verna & ſeruus domi natus, ὁ ἀπὸ γονέων δοῦλος, vt alii dicunt, vel
Οἰκότριβος. potius ὁ οἰκογενής, in hoc διαφέρων τοῦ οἰκέτου. Dicitur & Οἰκοτριβὴς, & Οἰκό-
Κατηφεῖν, καὶ τριβος. Κατηφιᾷν autẽ etiam τὸ κατηφεῖν dicitur, vt inquit Euſtathius. Plu-
Κατηφιᾷν. tarch. Ἀντίγονος δὲ τὸν βασιλέα πυθόμενος τὴν τοῦ υἱοῦ τελευτὴν ἐν παρατάξει, μικρὸν
ἐπισχόντα, καὶ κατηφιάσαντα, προσειπεῖν, hoc eſt mœſto vultu & demiſſo cogi-

tantem. Et Κατήφεια, triſtitia cum vultus demiſſione. Et Κατηφής. Ari- Κατηφής.
ſtoteles de equabus equiétibus in ſexto de hiſtor. animal. Αἱ μὲν οὖν ἵπποι
ὅταν ἀποκείρωνται, ἀποπαύονται τῆς ὁρμῆς μᾶλλον, καὶ γίνονται κατηφέστεραι. Verùm
illud Ariſtotelis in loco ſuprà citato, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχεσθαι, ὅταν αὐλῇ τις,
videndum eſt quid ſignificet. Κατέχομαι, τὸ ἔνθεός εἰμι. Plato in Ione, Πάν- Κατέχομαι.
τες γὰρ οἵ τε τῶν ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοὶ, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι,
πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα. Idem, Οἱ δὲ ποιηταὶ οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἑρμηνῆς εἰσὶ
τῶν θεῶν, κατεχόμενοι ἐξ ὅτου ἂν ἕκαστος κατέχηται. Quid ſit autem, ipſe alibi his
verbis docet, Καὶ ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης μούσης, ὁ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρτηται. ὀνομά-
ζομεν δὲ αὐτὸ, κατέχεται. τὸ δὲ ἐστι παραπλήσιον, ἔχεται γάρ. Et paulo pòſt, Καὶ ἐνθου-
σιάζουσιν οἱ μὲν ἐξ Ὀρφέως, οἱ δὲ ἐκ Μουσαίου. οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ Ὁμήρου κατέχονταί τε καὶ
ἔχονται, ὧν σὺ ὦ Ἴων εἷς εἶ, καὶ κατέχῃ ἐξ Ὁμήρου. Et rurſus, Ἐπειδὰν δὲ τούτου τοῦ ποιη-
τοῦ φθέγξηταί τις μέλος, εὐθὺς ἐγρήγορας, καὶ ὀρχεῖταί σου ἡ ψυχὴ, καὶ εὐπορεῖς ὅ, τι λέγῃς.
οὐ γὰρ τέχνῃ οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ. Xeno-
phon in Sympoſio, Ἔπειτα τῶν ἐρώντων οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκεί-
νου. οἱ μέν γε σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ καὶ ἐσχηματίζοντό πως. πάντες μὲν οὖν οἱ ἐκ
θεῶν του κατεχόμενοι, ἀξιοθέατοι δοκοῦσιν εἶναι. Deinde ſubdit, Οἱ δ' ὑπὸ σώφρονος
ἔρωτος ἔνθεοι, τά τε ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι, καὶ τὴν φωνὴν πρᾳοτέραν ποιοῦν-
ται. Inde Κατοχὴ, huiuſmodi affectio animi. Dionyſ. περὶ φωτὸς καὶ καλοῦ, Κατοχή.
καὶ ἔρωτος, Διὸ καὶ Παῦλος ὁ μέγας ἐν κατοχῇ τοῦ θείου ἔρωτος γεγονὼς, καὶ τῆς ἐκστα-
τικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφὼς, ἐνθέῳ στόματι, ζῶ ἐγώ φησιν οὐκ ἔτι, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ
Χριστὸς, ὡς ἀληθὴς ἐραστὴς καὶ ἐξεστηκώς. Inde Κατόχιμοι dicti οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ Κατόχιμος.
τοῦ θεοῦ, καὶ ἐξεστηκότες, vel ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενοι, hoc eſt fanatici, quos
priſci θεοφορουμένους vocabant, hoc eſt ἐνθουσιῶντας. Qui & κατάχετοι dicun- Θεοφορούμενος.
tur. Pauſanias in Phocicis, Χρησμολόγους δὲ γενέσθαι καὶ ἐκ Βοιωτίας Βάκχιν φασὶ Κατάχετος.
κατάχετον ἄνδρα ἐκ νυμφῶν. Idem de Herophile Sibylla loquens, Ταῦτα μέν-
τοι μεμηνομένη τε καὶ ἐκ θεοῦ κάτοχος πεποίηκεν, hoc eſt, hæc carmina cecinit. Ar-
rian. in IIII, Ἀριστόβουλος δὲ ὧδε ἀνέγραψε, σύραν γυναῖκα ἐφομαρτεῖν ἀλεξάνδρῳ
κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην, καὶ ταύτην γέλωτα μὲν πρῶτον εἶναι ἀλεξάνδρῳ τε καὶ τοῖς
ἀμφ' αὐτόν. ὡς δὲ τὰ πάντα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύουσα ἐφαίνετο, οὐκ ἔτι ἀμελεῖσθαι ὑπ'
ἀλεξάνδρου. Plutarchus etiam ἐκ θεοῦ κάτοχος dixit, ἀντὶ κατεχόμενος καὶ ἔνθεος. Κάτοχος.
Alibi Κάτοχον τὸν μνημονικὸν vocauit, hoc eſt eorum quæ apprehendit tena-
cem. Eſt etiam Κατοχὴ, morbus veternoſus. Galen. lib. XIII, Καροῦσαι μὲν
γὰρ καὶ ναρκῶσαι τὸ ἡγεμονικὸν, ἐμψύχουσαι δηλονότι τὸν ὑπερτεθερμασμένον ἐγκέφαλον.
ἐπὶ δὲ τῶν ἐναντίων παθῶν, ἐπεγεῖραι καὶ θερμῆναι προσήκει τὸ πάχος τοῦ λυποῦντος χυ-
μοῦ, ὅστις ἄνευ μὲν τοῦ σήπεσθαι, καταφορὰς βαθείας ἐργάζεται, ἃς ὀνομάζομεν ἀπο-
πληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς. In libro περὶ ὅρων, Κάτοχός ἐστιν ἀναισθησία ψυχῆς με-
τὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος. Cuius tres ſpecies, ὑπνώδης, ἐγρηγορικὸς, καὶ φρενι-
τικός. Apud Paulum AEginetam caput eſt περὶ κατόχου, ἤγουν ἀγρύπνου κώ-
ματος, quod, vt ipſe inquit, γίνεται καθόλου μὲν χολώδους κατακρατοῦντος χυμοῦ.
φρενιτίζουσι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀγρυπνοῦντες. τοῦ δ' αὖ φλεγματώδους, κωματώδεις αὖθις
καταφέρονται. οἱ δὲ παλαιότεροι τοῦ γαληνοῦ κάτοχον τοῦτο προσηγόρευον. κατοχὴν δὲ
καὶ κατάληψιν τὸ πάθος, οἱ νέοι. Verùm ἀπὸ τῆς κατακωχῆς, qua dictione vſus eſt Κατακωχή.
Plato loco ſuprà citato, fit Κατακώχιμος ἀντὶ ἀγωγός. Ariſtot. lib. x. Ethicorũ, Κατακώχιμος.

Νῦν δὲ φαίνονται οἱ λόγοι προτρέψασθαι μὲν καὶ παρορμῆσαι τῶν νέων τοὺς ἐλευθερίους ἰσχύειν, ἦθός τε εὐγενὲς, καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον, ποιῆσαι ἂν κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς· τοὺς δὲ πολλοὺς ἀδυνατεῖν πρὸς τὴν καλοκαγαθίαν προτρέψασθαι. Idem in ſecundo Politicôn, ἢ γὰρ πρὸς τὴν τῶν ἀρρένων ὁμιλίαν, ἢ πρὸς τὴν τῶν γυναικῶν φαίνονται κατακώχιμοι πάντες οἱ τοιοῦτοι. Κατέχω etiam incumbo ſignificat, & decumbo, & ſido, hoc eſt ἐφιζάνω, ἐφίσαμαι. Theophraſt. in primo de Cauſis, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν μειζόνων ἔστιν ὅτε γινέσθαι συμβαίνουσιν, ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσιν, ἢ ἄλλη τις ἰδιότης γίνηται περὶ τὸν ἀέρα καὶ τὴν γῆν. Et in ſexto, Καὶ γὰρ ὃ περὶ τὴν ἴεω λεγόμενον, ὡς ὅπου ἂν κατέχῃ, ποιεῖ τὸν τόπον εὐώδη, τηλικοῦτόν ἐστιν. ποιεῖ δὲ οὐ καθ' αὑτὴν, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκός. ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφισῇ, vbicunque enim inſederit, pluuia ſtatim

Ἐφύειν.

ſequitur. Hoc enim Ἐφύειν ſignificat, quaſi ſuperpluere. Theophraſt. Χείρισοι δὲ ἐὰν ἀπανθοῦσιν ἐφύσῃ, καθάπερ ἐλαία καὶ ἄμπελος. Similis eſt ſignificatio

Ἐπινίφω.

in Ἐπινίφω. Idem in quinto de Cauſis, Ῥοαὶ δὲ γίνεται, ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, cum niue opprimitur defloreſcens. In loco igitur Ariſtotelis ſuprà dicto, συμβαίνει κατέχεσθαι καὶ κατωπιᾶν, κατέχεσθαι videtur ſignificare,

Τὰ ἀπὸ τοῦ βαίνω.
Ἀεροβατῶ.
Σκηνοβατῶ.
Σκηνοβατοῦμαι.

κατοχῇ κατακρατεῖσθαι, hoc eſt καταφέρεσθαι καὶ οἱονεὶ καροῦσθαι. Ἀπὸ τοῦ βαίνω, ἀεροβατῶ, σκηνοβατῶ, ὀνοβατῶ, σχοινοβατῶ. Ariſtophanes νεφέλ. Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. ἐὰν ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι, καὶ βέβηκα ἐν τῷ ἀέρι. Σκηνοβατῶ, peruulgo, traduco, omnium oculis expono. Heraclitus ad Hermodorú, Οὐκ ἀφαιρούμενος πλοῦτον κολάζει θεὸς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον δίδωσι πονηροῖς, ἵν' ἔχοντες δι' ὧν ἁμαρτάνοντες ἐξελεγχθήσωνται, καὶ περιουσιάζοντες σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, & ſuam ipſi flagitioſam vitam infament & inſigniant. Qui enim in ſcenam prodeunt, omnibus noti ſunt. Tractum ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia priuata ſic traducebat, hoc eſt ἐθεάτριζεν, παραδειγματίζει. eſt auté verbum actiuum vt ὀνοβατῶ. Inter epiſtolas Alciphronis, Glycera ad Menandrum comicum ita ſcribit, poſtquam expetitus & accerſitus à Ptolemæo fuit, Πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων, καὶ ἐρώντων, καὶ δεισιδαιμόνων, καὶ πατέρων, καὶ υἱῶν, καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβατουμένου, & omnis perſonæ in proſcenium prodire in comœ-

Ὀνοβατῶ.

dia ſolitæ. Ὀνοβατεῖν eſt aſinos admittere. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, Αἱ γὰρ ἀγελαῖαι τῶν ἵππων οὐχ ὁμοίως ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἕως ἂν κομῶσι. οὗ ἕνεκα καὶ ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους ἅπαντες οἱ ὀνοβατοῦντες. Vt autem φιλοτεχνεῖν dicunt, cuius ſuprà mentio facta eſt: ita κακοτεχνεῖν, ὁμοτεχνεῖν, χειροτεχνεῖν, & ſi qua ſunt ſimilia. Hippocrates Δημαγήτῳ, Ὁ μὲν ἰδιώτης ὀρέγεται βασιλείας. ὁ δὲ

Χειροτεχνῶ.
Χειροτεχνία.
Ματαιοτεχνία.

πολιτευόμενος τὸν χειροτεχνέοντα ὡς ἀκίνδυνον μακαρίζει. Et Χειροτεχνία, ars quæ manus artificium poſcit. Plato, Μουσικῆς ἐστί που ἱκανὴ μάθησις, καὶ ὅλως τὴν περὶ χειροτεχνίαν ἐπιστήμην. Ματαιοτεχνῶ, vt ματαιοπονῶ. Ματαιοτεχνία eſt inanis & ſuperuacua artis imitatio, quæ nihil nec boni nec mali affert, ſed inanem tantùm laborem. Qualis fuit eius, qui ciceris grana ex ſpatio ſatis

Ματαιοπονία.

longo in acum ſine fruſtratione iaciendo infigebat. Ματαιοπονία à Plutarcho dicitur de philoſophis argutis & ſophiſticis. & Ματαιοπονεῖν, fruſtra

Κακοτεχνία.
Κακοτεχνῶ.

conari & nihil proficere. Κακοτεχνία ad perniciem hominum inuéta eſt. Demoſthen. κατὰ Στεφάνου, Κακοτεχνῶν δὲ φαίνῃ περὶ τὰς δίκας, τὰ ψευδῆ μὲν αὐτὸς μαρτυρῶν ἑτοίμως, κλέπτων δὲ τὰς ἀληθεῖς μαρτυρίας, id eſt manifeſtò liquet

te circa teſtamẽtum doloſè & fraudulenter eſſe verſatum. Iungitur cum accuſatiuo, & ſignificat adultero. Dioſcorides περὶ αἱματίτου, Απελέγχεται δὲ ὁ κεκακοτεχνημένος περὶ ταῖς διαφύσεσι. Κακοτεχνίας δίκη, genus erat accuſationis. vt apud Demoſthenem, Κακοτεχνιῶν ὑπόδικος. Ομοτεχνεῖν eſt eiuſdem artis profeſſor. Hippocr. Οὔτε δὲ οἱ πάσχοντες ἐξομολογεῖν ἤθελουσιν, οὔτε οἱ ὁμοτεχνέοντες, μαρτυρεῖν, nec ſanati ægroti id fateri volũt, nec alii medici. Ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἀλληλοκτονεῖν. Hippocrat. Δημαγήτῳ, Αλληλοκτονέουσι ἀθυσμα, βίᾳ φονεύοντες. Sic Αλληλοτυπεῖν, mutuo occurſu ferire. & Αλληλοτυπία. Philo, Οἱ δὲ τῶν κόσμων φύσεσι ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀναπλάσασι, τὴν δὲ φθορὰν ἀντικοπαῖς καὶ προσαράξεσι τῶν γεγονότων. Αλληλοφαγεῖν. Ariſtotel. in octauo de hiſtor. animal. Αλληλοφαγοῦσι δὲ πάντες μὲν πλὴν κεστρέως, μάλιστα δὲ οἱ γόγγροι. Idem, Πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τῶν φύσει τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες. Αλληλέγγυοι ſunt duo rei promittẽdi. Καὶ Αλληλεγγύως δανείζεσθαι, verſuram ita facere vt vterque mutuantiũ vtriuſque ſit fideiuſſor, & ita vterque aut omnes in ſolidũ nomen conueniri poſſint. Αλληλουχία, eſt duorum aut plurium cohærentia & complexio. Dionyſ. Ο πρὸς δὲ πάντων ἐστὶ συνοχεύς, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν δημιουργημάτων συσφίγγων, id eſt coagmentationẽ compagémque cõſtringens. Et Αλληλοῦχα, conſerta, apta, connexa. Iulianus Serapioni, Θεόφραστος δὲ τὰς τῶν ἐπιφυτευομένων δένδρων φύσεις ἐντιθεὶς, καὶ ὅσαι ἀλληλούχοις ἐλκεν τελέσασιν εἴκουσι, πάντων ἄμεινον τῶν δένδρων μᾶλλον ἐπαινεῖ τὸ συκῆς τὸ δένδρον.

Ομοτεχνεῖν. Ἀλληλοκτονεῖν. Ἀλληλοτυπεῖν. Ἀλληλοτυπία. Ἀλληλοφαγεῖν. Ἀλληλοφάγος. Ἀλληλεγγύως δανείζεσθαι. Ἀλληλουχία. Ἀλληλοῦχα.

Et Αλληλουχῶ, τὸ ἁρμόζω καὶ συνάγω. vt in ſcholiis Dionyſii theologi, Τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν ὡς καὶ τῶν αἰσθητῶν, ὁμωνύμως λεγομένων, τὰ μὲν ἐστὶν ἡνωμένα καὶ ἀλληλουχούμενα. τὰ δὲ διῃρημένα καὶ ἐν παραθέσει, οἷον σωρηδόν. Τυραννοκτονεῖν, vnde Τυραννοκτονία, accuſatiuo iũgitur. Phalaris Αἰσφάτῃ, Οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονήσεται Φάλαρις, id eſt ὥσπερ τύραννος φονευθήσεται. Πατροκτόνος, ὁ πατραλοίας. καὶ Μητροκτόνος, μητραλοίας. παρὰ τὸ ἀλοᾶν, τὸ τύπτειν καὶ συντρίβειν καὶ κλᾶν. Syneſ. Τοῖς πλέκεσι τὰς ἀσπίδας αὐτῶν ἀλοήσαντες. Alibi pro flagris cædere, Οὐ γάρ ἐστι οὐδὲ τοῖς ἔχουσι καὶ πλουτοῦσιν ἀμαστιγώτοις ἀναχωρῆσαι. ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἀλοᾶται. Ariſtophanes, Ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.

Ἀλληλουχῶ. Τυραννοκτονεῖν. Ἀλοᾶν.

Αλοαθεὶς, tritus. Theophr. in IIII. de Cauſis, Ως οὐκ εὐθὺς ἀλοαθέντα σπέρματα βελτίω τῶν χρονισθέντων. Αλοητὸς apud Xenophontem tritura. vt ἀροτὸς, vt τρυγητὸς, ἀμητός. Λιμοκτονεῖν, fame neco. Galen. Λιμοκτονήσας ἐν τρισὶν ἡμέραις. & Προλιμοκτονεῖν, fame macero & conficio. Ariſtotel. in VIII de hiſtor. animal. de ſue loquens, Πιαίνεται δὲ προλιμοκτονηθεῖσα ἡμέρας τρεῖς, σχεδὸν δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα προλιμοκτονούμενα πιαίνεται. καὶ Λιμοκτονία Platoni in Protagora huiuſcemodi inedia à medico imperata vocatur, Καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπείας, τὰς διὰ τῶν καύσεών τε καὶ τομῶν καὶ φαρμακειῶν καὶ λιμοκτονιῶν γιγνομένας, ὅτι ταῦτα ἀγαθὰ μέν ἐστι, ἀνιαρὰ δέ. Hoc etiam Λιμαγχεῖν dicitur. Galen. Ως δ' ἧττον οὗτοι βλάπτονται ὑπὸ τῶν διατριταίων ἰάσεων. hoc eſt τῆς τῶν διὰ τρίτης ἀσιτίας ἐπιταττόντων. vt idẽ, Η μὲν πρώτη τροφὴ διὰ τῶν προτέρων διατρίτων, αἱ δ' ἄλλαι παρὰ μίαν. Eſt autem Διάτριτος, ὁ διὰ τρίτης παροξυσμός, tertio quoque die repetens. Dicitur etiam Λιμαγχονεῖν, quaſi dicas angina inediæ ſuffocare. Vnde de Mida legimus, Ο δὲ τυχὼν τῆς εὐχῆς, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανε. Baſil. περὶ νηστείας, ὃν διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν ὁ δίκαιος κριτὴς, ἐπεὶ ἑώρα αὐτῶν τὸν μὲν νοσοῦν ἐν τῇ

Λιμοκτονεῖν. Προλιμοκτονεῖν. Λιμοκτονία. Λιμαγχεῖν. Λιμαγχονεῖν.

ἀσοφίᾳ τὸ τῆς ἀληθείας διδάσκειν λιμαγχονούμενοι. ὑπερπιαινόμενοι δὲ αὐτοὶ καὶ καταρχού-
Ὀλιγοποτεῖν. μενοι τοὺς ἔξω ἀνθρώπους. Ἀπὸ τοῦ ὀλίγον, Ὀλιγοποτεῖν. Plut. in Apophth. Ἐρωτώμενος δὲ διὰ
τίνα αἰτίαν ὀλιγοποτοῦσιν οἱ Σπαρτιᾶται, ἔφη, ἵνα μὴ ἄλλοι ὑπὲρ ἡμῶν βουλεύωνται. Ari-
ſtot. in III. de Partibus, Διὰ δὲ τὸ πνεύμονα σομφὸν εἶναι, καὶ ὀλιγοποτεῖν. loquens
Ὀλιγόποτος. περὶ τῶν ᾠοτόκων τετραπόδων. Et Ὀλιγόποτος, parum bibens. Apud eundem τὰ
Ὀλιγανδρεῖν. ὀλιγόποτα τοῖς διψητικοῖς opponuntur. Ὀλιγομαθὴς etiã vt πολυμαθής. Ὀλιγαν-
δρεῖν opponitur τῷ εὐανδρεῖν, de quo antè diximus. Thucyd. Πολλοὶ γὰρ φθειρο-
μένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ τῶν σκαφῶν ἀπεκλυομένων, οὓς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδροῦν κατέ-
ταξαν. Plut. Ἀνεπλήρωσε δὲ τὴν βουλὴν ὀλιγανδροῦσαν, ad paucos viros redactã.
Ὀλιγανθρωπία. Sic Ὀλιγανθρωπία, vt ὀλιγανδρία. Xenoph. Ὀλιγανθρωπία γὰρ ἐν τῷ ἄστει γίγνεται.
Ὀλίγαιμος. Ὀλίγαιμος, qui non multo ſanguine abundat. Et Ὀλιγαιμία. Ὀλιγοχοεῖν, vt
Ὀλιγοχοεῖν. Ὀλιγόχους. πολυχοεῖν. & Ὀλιγόγονος καὶ Ὀλιγόχους. Theophr. in IIII. de Cauſis, Διὸ καὶ πυροὶ
κριθῶν ὀλιγώτεροι, καὶ ὀλιγοχούστεροι, minus fertiles. Et in tertio de Plantis, Εἰσὶ δὲ καὶ
διμηνιαῖοί τινες σῖτοι, οἷον καὶ ἐκ τῆς Σικελίας ἐκομίσθησαν εἰς Ἀχαΐαν, ὀλιγόχοοι δὲ καὶ ὀλι-
γόγονοι καὶ κοῦφοι. Ariſtot. in III. de Gener. animal. Ἐπεὶ οὖν καὶ ἡ τοῦ θήλεος φύσις,
ἡ τοῦ σπέρματος γίνεται ἐκ περιττώσεως, οὐ δύναται ἡ φύσις ἐπ' ἀμφότερα πολυχοεῖν.
Πολυχοεῖν. Et in quarto, ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως, ὥστε ἐπαμφοτερίζειν. Inde
Πολύχους. Πολύχους, varius & multiplex, multifarius, numeroſus, fœcundus, copioſè
fundens. Theophr. in I, Ὅλως δὲ πολύχουν τὸ τῶν φυτῶν καὶ ποικίλον, καὶ χαλεπὸν
εἰπεῖν καθόλου. Ariſtotel. in 2. de Partibus, Τὰ δὲ πρὸς τῷ ζῆν αἴσθησιν ἔχοντα, πο-
λυμορφοτέραν ἔχει τὴν ἰδέαν, καὶ τούτων ἕτερα ἑτέρων μᾶλλον καὶ πολυχουστέραν. Similiter
Πεντηκοντάχους. Ἑκατοντάχους. Πεντηκοντάχους, καὶ ἑκατοντάχους. Theophr. in VIII. περὶ φυτῶν, Ἐν Βαβυλῶνι δὲ ἀεὶ καὶ
ὥσπερ τεταγμένως ἐπικείρουσι μὲν δίς, τὸ δὲ τρίτον τὰ πρόβατα ἐπαφιᾶσιν. οὕτω γὰρ φύει
τὸν καυλόν, εἰ δὲ μή, φυλλομανεῖ. γῆ δὲ μὴ καλῶς ἐργασαμένοις πεντηκοντάχοα, τοῖς δὲ ἐπι-
Ἐπικείρειν. μελῶς, ἑκατοντάχοα. Ἐπικείρειν & Ἐπινέμειν ſignificat attõdere & depaſcere ſege-
Ἐπινέμειν. tes in folioſam materiam eluxuriãtes. Plinius lib. XII, Sic quoque quin-
quageſimo cum fœnore meſſes reddit hilaritas ſoli, verùm diligentiori-
Οἰνοχοεῖν. bus cum centeſimo. Οἰνοχοεῖν, eſt vinũ fundere conuiuis & miſcere, quod
munus eſt eorum qui à cyathis vocantur: & accuſatiuo iungitur hoc ver-
bum, vt actiuũ. vt Odyſſeæ tertio, Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες. Athen. lib. IIII, Ἐν τῇ
Ῥωμαίων πόλει ὅταν εὐωχῶνται ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἱερῷ, ἐπινίζοντος τοῦ κατὰ καιρὸν θριαμ-
βεύοντος, οἰνοχοεῖται μὲν οἰνόμελι, τὰ δὲ βρώματα ἄρτοι μεγάλοι, id eſt conuiuis fun-
Οἰνοχοεῖσθαι. ditur œnomeli. Ipſi etiam conuiuæ Οἰνοχοεῖσθαι dicũtur. Greg. de Gany-
mede loquens & raptu eius, Ἵν' ὡς ἥδιστα συμποσιάζοιεν οἱ θεοί, τοῖς Διὸς οἰνοχοού-
Οἰκτροχοεῖν. μενοι παιδικοῖς. Οἰκτροχοεῖν, miſerabilia verba fundere, vt rei deprecantes.
Τὰ ἀπὸ τοῦ ἴσος. Ariſtoph. σφηξί, Ἱκετεύουσι δ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες. Ἀπὸ τοῦ ἴσος,
Ἰσομοιρεῖν. ἰσομοιρεῖν, ἰσοδρομεῖν, ἰσορροπεῖν, & alia. Ἰσομοιρεῖν, æquas partes ferre, hoc eſt, μὴ
πλεονεκτεῖν. Iſocr. in Panegyr. Εἰ τὰς πόλεις ταύτας πείσομεν ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλή-
λας. Et πρὸς Φίλιπ. Οὔτε γὰρ Ἀργείους φίλους ἄν ποτε γένεσθαι Λακεδαιμονίοις, οὔτε
Λακεδαιμονίους Θηβαίοις, οἳ δ' ὅλως τοὺς εἰθισμένους ἅπαντα τὸν χρόνον πλεονεκτεῖν, οὐδέ ποτ'
ἂν ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Demoſth. κατ' Ὀλυμπιοδώρου pro ex æquis parti-
bus hæredes eſſe poſuit. genitiuóque iungitur, vt ἰσόμοιρος. Iſæus, Τούτοις ὁ
Ἰσόμοιρος. νόμος ἰσομοίρους εἶναι χρημάτων καθίστησι. Ἰσομερὴς etiam, vt παχυμερής, vt μονομε-
ρής, vt λεπτομερὴς dicitur. Athen. περὶ τῶν συναπτομένων loquens, ἰσομερὲς dixit.

Ἰσοδρομεῖν vt ὁμοδρομεῖν, pariter currere & vnà ferri. Ariſtotel. Καὶ ἰσοδρο- Ἰσοδρομεῖν.
μησάντων παρὰ τοῦ ἄῤῥενος καὶ τοῦ θήλεος, οὐ γίγνεται, ἂν μὴ ἡ τῶν καταμηνίων ἰκμὰς
ὑπάρχῃ σύμμετρος. Et in IIII. de Generat. animal. Διὰ τὸ εἰρημένον δὲ αἴτιον καὶ ἐν
τοῖς ἀνθρώποις τὰ διδυμοτοκούμενα θῆλυ καὶ ἄῤῥεν ἧττον σώζεται. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις οὐδὲν ἧττον.
τοῖς μὲν γὰρ παρὰ φύσιν τὸ ἰσοδρομεῖν, οὐκ ἐν ἴσοις χρόνοις γινομένης διακρίσεως, id eſt,
homini præter naturam eſt tã citò abſolui marem quàm fœminã. Ἰσο- Ἰσοχρονεῖν.
χρονεῖν, æquali tempore viuere, eodem ſpatio temporis vigere. Heraclitus
Hermodoro, Ἰσοχρονήσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, id eſt
nulla ætas ſilebit nomen meũ, tandiu viuet nomẽ Heracliti docti, quan-
diu regionis nomen & vrbis ipſius Epheſi. Ἰσοῤῥοπεῖν, eſt æquilibrium fa- Ἰσοῤῥοπεῖν.
cere, nec ſuperare, nec ſuperari, Ariſtoteli. & Ἰσόῤῥοπος, æquè pollẽs, eadem
exiſtimatione. Ariſtotel. in IX. Ethic. de diſciplinis philoſophorũ loquẽs,
qui mercede diſcũt, Τιμὴ δ᾽ ἰσόῤῥοπος οὐκ ἂν γένοιτο, id eſt οὐκ ἂν ἀξία γένοιτο τῆς
παιδείας. Ἰσοῤῥοπεῖν etiã eſt in neutrã partem vergere, hoc eſt, τῇδε κἀκεῖσε δι᾽
ἴσου ταλαντεύεσθαι τὴν γνώμην, καὶ ἀκλινῆ εἶναι, καὶ ζυγοστατουμένου ἐπίσης, vt iudex æquus
facit. Plato in Phædone de terra dixit in æquilibrio ſtante, Ἀλλ᾽ ἱκανὴν εἶναι
τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσοῤῥοπίαν. Ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει Ἰσοῤῥοπία.
μᾶλλον οὐδὲ ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι. ὁμοίως δ᾽ ἔχον ἀκλινὲς μενεῖ. Huic opponitur
Καταῤῥέπειν. & Ἑτεροῤῥοπεῖν, quod etiam Ἑτεροῤῥεπεῖν dicitur. Eſt enim etiam Καταῤῥέπειν.
Ἑτεροῤῥεπὴς, vt Ἐπιῤῥεπὴς, & Ἀῤῥεπής. Athen. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, procli- Ἑτεροῤῥεπεῖν.
uis. Et itidẽ Syneſius. Dionyſ. περὶ ζωῆς, Καὶ τὴν ἀῤῥεπῆ καὶ ἀπαρέγκλιτον ἀθανασίαν Ἐπιῤῥεπὴς, καὶ Ἀῤῥεπής.
παρεγκλειομένην διὰ παρουσίαν ἀγαθότητος, id eſt ſtabilẽ & permanentẽ, nec quo-
quam vergentẽ, hoc eſt, μήτ᾽ ἀνάῤῥοπον μήτε κατάῤῥοπον. Galen. ad Glauconẽ
lib. 2, Δι᾽ ὃ σχῆμα δυνάσαι ποτὲ καὶ τὸν ἀνάῤῥοπον κόλπον, ἐργάσασθαι κατάῤῥοπον, καὶ τὸν Ἀνάῤῥοπος.
κατάῤῥοπον ἀνάῤῥοπον, id eſt ſinus cuius os ſurſum vergit, is vt deorſum ver- Κατάῤῥοπος.
gat facere, & vice verſa. de ſinu vlceroſo loquens. Polyb. Ἵνα μήτε δὴ μηδ᾽
ἐπιπολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ᾽ ἰσοῤῥοποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπιπολὺ διαμένῃ.

Ἰσοστάσιον etiam eſt ἰσόζυγον, καὶ ἰσοβαρὲς, & quod tantidẽ æſtimatur. Athen.
Ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον, argento rependebatur. Ἰσότιμος, qui Ἰσοστάσιος.
ciuili æqualitate gaudet in honoribus gerendis. Herodian. de Pertinace Ἰσότιμος.
Auguſto, qui filium ſuum ciuiliter erudiri voluit in ludo, Οὕτω μέτριος καὶ
ἰσότιμος ἦν. Ἰσοκλινὴς, ὁ ἰσόῤῥοπος, æquè propenſus. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Νόμος Ἰσοκλινής.
μὲν γὰρ ἡμῖν ἰσοκλινὴς θεὸς, ad æquilibrium quoquouerſus tendens. Ἰσοσθενὴς, Ἰσοσθενής.
æquè pollens. Democr. Μικρὰ γὰρ ὄρεξις πενίην ἰσοσθενέα πλούτῳ ποιέει. Dici-
tur & Ἰσοκρατὴς, ὁ ἰσοδύναμος. Philo, Τὸ δ᾽ ἰσοκρατὲς ἀκλινοῦς βεβαιότητος καὶ ἀσα- Ἰσοκρατής.
λεύτου αἴτιον. Sic Ἰσοταχὴς, æqualis celeritatis. Ἰσοτύραννος ἀρχὴ, eſt veluti Ro- Ἰσοτύραννος.
mæ Dictatura, quæ inſtar habet regii imperii. Ariſtotel. in 2. Politic. περὶ
ἐφόρων loquens, Διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν εἶναι λίαν μεγάλην καὶ ἰσοτύραννον. Ἰσοτελεῖς erãt Ἰσοτελής.
Athenis nec ciues nec μέτοικοι, ſed ciuili iure inhabitantes. Demoſth. πρὸς
Λεπτίνην. Διὰ τὸ γεγράφθαι ἐν τῷ νόμῳ διαῤῥήδην, μηδένα μήτε τῶν πολιτῶν, μήτε
τῶν ἰσοτελῶν, μήτε τῶν ξένων εἶναι ἀτελῆ. μὴ διῃρῆσθαι δὲ ὅπου ἀτελῆ. Ἀπὸ τοῦ στέλλω, ναυστολῶ, Τὰ ἀπὸ τοῦ
νυμφοστολῶ, πομποστολῶ. Athen. lib. XI, ἐν Σύρῳ φησὶν ἐπ᾽ ἄκρᾳ τῇ νήσῳ ἐσχάραν τινὰ στέλλω.
εἶναι, ἀφ᾽ ἧς τὴν κύλικα ναυστολοῦσιν, ἀναπλέοντες μέχρι τοῦ γενέσθαι τὴν ἐπὶ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς Ναυστολῶ.
ἀόρατον ἀσπίδα. καὶ οὕτως ἀφιᾶσιν εἰς τὴν θάλασσαν κεραμέαν κύλικα, καθέντες εἰς αὐ-

τὴν ἄνθεα καὶ κηρία ἐκ λιβανωτόν, id eſt naui deducunt. In Epiſtol. Alciphronis, Γλυκέρα Μενάνδρῳ ita ſcribit, Κυβερνᾶν δὲ ἢ περιεργατεύειν ἕως δεῦρο παραγάγῃ πρὸς ἡμᾶς πειραιόθεν μνηστεύσομαι, ἵνα σὲ ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυστολήσω πλέουσα, εἰ τοῦτο ἄμεινον εἶναι φαίνοιτο. ὅθεν δεῖ ἀγὼ πῶς παραπέμψω. Euripid. in Oreſte, Καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν; Secúmne Menelaus vxorē deterrimam
Πομποστολεῖ. naui reduxit? Hoc etiam dicitur Πομποστολεῖν. Lucian. in Amoribus, Καὶ Ἀφροδίτης ἱερὸν ποθήσαντες ἰδεῖν, ἠρέμα τῇ γῇ προσοχεῖσθαι ἠθέλομεν, αὐτῆς οἶμαι τῆς θεοῦ λι-
Νυμφοστολεῖ. παρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. Νυμφοστολῶ etiam nuptam deduco, ὡς
Νυμφοστόλος. νυμφαγωγός, qui etiam Νυμφοστόλος dicitur, quaſi auſpex: idem propè qui παράνυμφος, & νυμφευτής, & πάροχος, ſic dictus παρὰ τὸ προσοχεῖσθαι καὶ συνοχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις καὶ ταῖς νύμφαις, hoc eſt eodem vehiculo vehi. Lucan. in 2,
Auſpex. Iunguntur taciti contentíque auſpice Bruto. Huius vocabuli meminit Valerius in ſecundo, cap. 1. Νυμφοστόλος vtroque genere dicitur. eodémque vocabulo nuptiarum inſtructor exornatórque, & exornatrix ſignifica-
Νυμφαγωγός. tur. Sic etiam ὁ καὶ ἡ Νυμφαγωγὸς legitur. quo vocabulo ὁ μετερχόμενος καὶ μνώμενός τινι νύμφην intelligitur, atque etiam ἡ προμνήστρια, hoc eſt matri-
Νυμφαγωγεῖν. monii contrahendi amici interpretes & conglutinatores. Vnde Νυμφαγωγεῖν ῥῆμα. Plutarch. in Solone, Ὁ μὲν γὰρ Διονύσιος ἀξιούσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ δοθῆναί τινι τῶν πολιτῶν πρὸς γάμον, ἔφη, τοὺς μὲν τῆς πόλεως νόμους λελυκέναι τυραννῶν, τοὺς δὲ τῆς φύσεως, οὐκ εἶναι δυνατὸς βιάζεσθαι, γάμους νυμφαγωγῶν παρὰ ἡλικίαν, vt nuptias præter naturæ præſcripta coagmentaret, connubiáque conglutinaret, & mulierem anum daret nuptū viro iuueni. Phalaris Τεύκρῳ, Φίλτατα
Νύμφη. γὰρ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηκόσιν, ἔνθα αὐτὰ πρῶτα δεσμὰ ἀπόθεσθαι παρθενίας. Νύμφη autem οἱονεὶ νεόμφη dicitur, τουτέστι νέον φαινομένη. αὕτη γὰρ πρότερον θαλαμευομένη, νῦν φαίνεται, vt inquit Euſtathius, Καὶ δαιμόνιά τινα γεωργῇ ἐκ σωματικώτερα, à priſcis νύμφαι dictæ ſunt. Quo vocabulo ſignificantur vires inſitæ terræ & ſtirpibus, & natura inditæ riguis & fluētis, per quas fructuum nouorum eduntur & promuntur ſcaturigines nouo vere. quemadmodum & fructus nuptarū ſuo vere editur, cum lanugo & pubes erumpit & effloreſcit. Νύμφαι ob id dictæ αἱ ναΐδες καὶ ἁμαδρυάδες καὶ ὀρεσιάδες καὶ λειμωνιάδες, hæ dictæ ſunt Liberi patris nutrices, vt inquit Athenæus lib. XI. quia vina diluta creſcunt, Διόπερ ὀνομάζεσθαι τὰς πηγὰς νύμφας καὶ τιθήνας τοῦ Διονύσου, ὅτι τὸν οἶνον αὔξανει τὸ ὕδωρ κεραννύμενον. vel, vt inquit Theophraſtus, ὅτι αἱ νύμφαι τοῦ Διονύσου τροφοὶ κατ' ἀλήθειαν, hoc eſt quia vites aqua vberiores fiunt. καὶ
Προμνήστρια. γὰρ αἱ ἄμπελοι τεμνόμεναι πλεῖστον τὸ ὑγρὸν χέουσι καὶ δακρύουσι. Προμνήστρια, vt
Προμνηστρίς. dixi, ἡ νυμφαγωγὸς dicitur, quam Xenophon προμνηστρίδα vocat. Lucian. in Iudicio dearum, Μὴ πρότερον ἐρασθῇς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ
Προμνᾶσθαι. νυμφαγωγὸν ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. Verba ſunt Veneris. Et Προμνᾶσθαι ῥῆμα, τὸ προξενεῖν καὶ μνηστεύεσθαι, hoc eſt alicui ſtipulari, & pro alio ambire, & ei conciliare. Plutarch. in Lucullo, Προμνώμενος αὐτῷ Κιλικίαν. Προμνᾶσθαι etiam eſt pronubæ officio fungi, & nuptiarum conglutinatricis, id eſt
Προμνηστική. συναρμοστρίας τοῦ γάμου. Et ars ipſa Προμνηστικὴ dicitur, quaſi conciliatrix, ars conciliandi & copulandi. Plato in Theæteto, Ἀλλὰ διὰ τὴν ἄδικόν τε καὶ ἄτεχνον συναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ᾗ δὴ προαγωγεία ὄνομα, φεύγουσι καὶ τὴν προ-

μνηστικὴν ἅτε σεμναὶ οὖσαι αἱ μαῖαι, φοβούμεναι μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην ἐμπέσωσιν. ἐπεὶ ταῖς γε ὄντως μαίαις που προσήκει προμνήσασθαι ὀρθῶς. Idem, ἆρ' οὖν καὶ τόδε αὐτῶν ᾔσθησαι, ὅτι καὶ προμνήστριαί εἰσι δεινόταται, ὡς πάσσοφοι οὖσαι περὶ τοῦ γνῶναι, ποίαν χρὴ ποίῳ ἀνδρὶ συνοῦσαν, ὡς ἀρίστους παῖδας τίκτειν; Paulo pòſt tráſlatiua ſignificatione vſus eſt, hoc eſt pro conciliare, συνιστάναι, προξενεῖν. Ἐνίοτε δὲ (inquit) ὦ Θεαίτητε, οἳ ἄν μοι μὴ δόξωσί πως ἔγκυμονες εἶναι, γνοὺς ὅτι οὐδὲν ἐμοῦ δέονται, πάνυ εὐμενῶς προμνῶμαι, καὶ σὺν θεῷ εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς τοπάζω οἷς ἂν συγγενόμενοι ὄναιντο. ὧν πολλοὺς μὲν δὴ ἐξέδωκα Προδίκῳ, πολλοὺς δὲ ἄλλοις σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσιν. Omnis autem illius dialogi oratio ita concepta eſt, vt ducta tranſlatio ſit à fœminis prægnantibus. perhibet enim ſe Socrates μαίας υἱὸν καὶ μαιευτικὸν ἄνδρα. Xenoph. Ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας, μετὰ μὲν ἀληθείας τἀγαθὰ διαγγελλούσας, δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς φιλίαν, ψευδομένας δ' οὐκ ὠφελεῖν ἐπαινούσας. τοὺς γὰρ ἐξαπατηθέντας ἅμα μισεῖν ἀλλήλους τε καὶ τὴν προμνησαμένην. Προμνηστεύομαι etiam ἀντὶ προμνῶμαι dicitur. Alciphr. Καὶ μετὰ Θετταλῆς καὶ τοῦ κάκιστ' ἀπολουμένου Στρεψυλίωνος, ὃς ταύτην αὐτῷ προὐμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην, ἐμοί τε προσκερύσας κραιπαλᾷ, id eſt qui ei hanc amicam conciliauit. Lucian. Πλὴν ἥ γε εἰκὼν καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ διεφαίν' ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. Quod ideo dixit quia Proxenides artem pictoris admiratus qui nuptias Alexandri pinxerat, generum ſibi eum aſciuit vltro. Μνηστεύω etiam & Μνηστεύομαι dicitur. ſed ille qui alteri ſtipulatur, paſſiua voce μνηστεύεσθαι propriè dicitur, vt quidam tradunt: quod confirmare nolim. Iſocrat. Βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος, id eſt vxorem poſcere. Syneſ. Νόμος ἀνατείνεται πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς μνηστεύουσι τὴν τῆς ἐνδεχούσης ἀρχήν. Idem in epiſtola commendatitia, Μνήστευσον αὐτῷ φιλίαν ἀνδρὸς λαχόντος ἀρχὴν ἐθνῶν. Idem, Ἵνα τοῖς ἄρχουσι τῶν στρατευμάτων ἄδικα κέρδη μνηστεύσωσιν, vt ſint interpretes & προξενηταὶ τῶν ἀδίκων κερδῶν, vt comparent, conciliéntque. Iulian. Auguſt. Ἐμοὶ καὶ γράμμα παρὰ σοῦ μικρὸν ἀρκεῖ μεγάλης ἡδονῆς πρόφασιν μνηστεῦσαι. Idem alibi, Ἐπεὶ αὐτὸς ἡμῖν τοῖς μύθοις τὸ ἐνδόσιμον μνηστεύεις, καὶ οἷον Ἑρμοῦ ῥάβδον κινεῖς. quem locum mox interpretabimur. Plutarchus voce paſſiua vſus eſt in Amatoriis narrationibus, Φῶκος πατὴρ ἦν Καλλιρρόης, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφερούσης. ταύτην ἐμνηστεύοντο νεανίαι τριάκοντα εὐδοκιμώτατοι ἐν Βοιωτίᾳ, huius proci erant. Idem in Cæſare, Μνηστευόμενος ἀρχὴν ἑκάστων, Affectans gratiam omnium, cupiens omnium emereri gratiam dominando. Idem, Μνηστευόμενος ἑαυτῷ μοναρχίαν, Dominationem ſibi affectans. Laërtius in Cratete etiam de procis loquens paſſiua voce vſus eſt, de Hipparchia loquens, Ἡ δ' ἤρα τοῦ Κράτητος, καὶ τῶν λόγων καὶ τοῦ βίου, οὐδενὸς τῶν μνηστευομένων ἐπιστρεφομένη. Μνῶμαι eaſdem habet ſignificationes. Herodian. Παιδείας κλέος ἀΐδιον μνώμενοι, Gloriæ & famæ eruditionis cupidi. Idem, Ὅτι μὴ αὐτὸς ἐξ ἐπιβουλῆς μνᾶται τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ καλούμενος καὶ βοηθήσων. Et rurſus, Ἐμνᾶτό τε πάντῃ τρόπῳ τὴν μοναρχίαν διαβάλλων τὸν ἀδελφόν, affectabat. Plutarch. in Cicerone, Βροῦτος ἠγανάκτει ὅτι θεραπεύων ὁ Κικέρων Καίσαρα, δῆλός ἐστιν οὐ τῇ πατρίδι ἐλευθερίαν προσάγων, ἀλλὰ μνώμενος αὑτῷ φιλάνθρωπον δεσπότην. Ἐνδόσιμον autem in loco Iuliani ſuprà citato ſignificat inuitamentum & ſuſcitabulum. quod vt melius intelligatur, ſententia integra

Προμνηστεύομαι.

Μνηστεύω, & Μνηστεύομαι.

Μνῶμαι.

Ἐνδόσιμον.

citanda eſt,& periodos ipſa,ambitúſque ſententiæ aſcribendus. Sic igitur ſcribit ad Iamblichum, Ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἡμῖν τῶν μέλους τὸ ἐνδόσιμον μνηστεύεις, καὶ οἷον ῥάβδῳ Ἑρμοῦ κινεῖς καὶ διεγείρεις καθεύδοντας, φέρε σοὶ καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν, ἄνετοι φέρονται, οὕτω καὶ ἡμεῖς πρὸς σῷ πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς ἀντηχήσωμεν, ὥσπερ οἱ πρὸς χοροστάτην πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες. Quod fortaſſe ſic verti poſſit,Quando verò tu nobis incentiuum melos exordiris,& veluti Mercuriali virga nos cies ac dormientes expergefacis: agedum vt qui Libero thiaſum pulſanti ad choream, diſſoluti feruntur: ſic & nos tibi tuóque plectro ſuccentiuo reſpondeamus conſentaneo. Varro libro primo de Re ruſtica, Certè (inquit Fundanius) aliud paſtio,& aliud agricultura: ſed affinis. vt dextra tibia alia quàm ſiniſtra, ita tamen vt ſit quodammodo coniuncta. quòd eſt altera eiuſdem carminis modorum incentiua, altera ſuccentiua. Ariſtot. περὶ κόσμου, Καθάπερ δὲ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐν διαφόροις φωναῖς μίαν ἁρμονίαν ἐμμελῆ κεραννύντων, οὕτως ἔχει καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ σύμπαν διέποντος θεοῦ. κατὰ γὰρ τὸ ἄνωθεν ἐνδόσιμον ὑπὸ τοῦ φερωνύμως ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος, κινεῖται μὲν τὰ ἄστρα ἀεὶ, καὶ ὁ σύμπας οὐρανός. quem librum quoniam Latinum fecimus, locum hîc non vertemus. Ἐνδόσιμον eſt auſpicatus rhythmi vel melodiæ,& præſcriptum quod datur ab ipſo chorodidaſcalo, cui accinere chorum oportebat. quo edito, quoniam chorus incitabatur ad cantũ, ideo factum eſt vt ἐνδόσιμον pro inuitamento,& occaſione data ponatur. Hoc autẽ loco pro inuitamento & fiducia ſcribendi data poſitũ eſt. Idem Iulian. Ἐκηβόλῳ, Ταῦτά σοι προσπαίζομεν, ἀφ᾽ ὧν αὐτὸς γράφεις, τὸ ἐνδόσιμον εἰς σε τῆς παρρησίας λαμβάνοντες, fiduciam & incitamentũ. Ariſtot. in VIII. Politic. Περὶ δὲ μουσικῆς ἔνια μὲν τῷ λόγῳ καὶ πρότερον, καλῶς δ᾽ ἔχει καὶ νῦν ἀναλαβόντας αὐτὰ προαγαγεῖν, ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις οὓς ἄν τις εἴποι ἀποφαινόμενος περὶ αὐτῆς, vt velut exordium & præludium ſit,& prouocatio diſputationis, quam quis dicendo exequi poſſet, cui de iis cenſendum eſſet. Arrian. libro I. τῆς ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου, Οὐ δὴ ἐστρατοπέδευσεν Ἀλέξανδρος, ἐνδιδοὺς ἔτι τοῖς Θηβαίοις χρόνον, εἰ μεταγνόντες ἐπὶ τοῖς κακῶς ἐγνωσμένοις πρεσβεύσαιντο παρ᾽ αὐτόν. οἱ δὲ τοσούτου ἐδέησαν ἐνδόσιμόν τι παρασχεῖν ἐς ξύμβασιν, ὥστε ἐκθέοντες ἐκ τῆς πόλεως οἵ τε ἱππεῖς, καὶ τῶν ψιλῶν οὐκ ὀλίγοι, ἔς τε ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἠκροβολίζοντο, tantum abfuit vt auctores eſſe viderentur conciliandæ pacis, & anſam præbere ad

Ἐνδιδόναι. conditiones deſcendendi. Et Ἐνδιδόναι verbo vtitur ad aliquid huiuſmodi ſignificandum eodem libro, Αὐτὸς μὲν δὴ ἀμφὶ μέσας νύκτας προσῆλθε πρὸς τείχει. ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον, προσήγαγε τῶν Μακεδόνων τὴν φάλαγγα. Idẽ alibi, Καὶ παρ᾽ ὀλίγον ἦκεν ἁλῶναι ἡ πόλις, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἀνεκάλεσε τὸ στράτευμα, ἔτι διασῶσαι ἐθέλων τὴν Ἁλικαρνασσόν, εἴ τι φίλιον ἐνδοθείη ἐκ τῶν Ἁλικαρνασσέων. Ἐνδιδόναι enim verbum ſignificat ἐνδόσιμον ordiri & auſpicari. Ariſtoteles lib. tertio Rhetoricæ, Καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ ὅ,τι ἂν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ. καὶ ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις δεῖ οὕτω γράφειν. ὅ,τι γὰρ ἂν βούληται, εὐθὺς εἰπόντα, ἐνδοῦναι καὶ συνάψαι, ὅπερ πάντες ποιοῦσι. παράδειγμα δὲ ἰσοκράτους ἑλένης

Προαυλεῖν. προοίμιον. Quid ſit autem Προαυλεῖν ipſe docet his verbis, Τὸ μὲν οὖν προοί-

Προαύλιον. μιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Vnde autẽ ἐνδόσιμον dictum ſit, Ariſtoteles his verbis ſignificat, Ἐν δὲ τοῖς λόγοις καὶ ἔπεσι

τὸ προοίμιον δεῖγμά ἐστι τοῦ λόγου ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ἐστιν ὁ λόγος. ὁ δοὺς οὖν ὥσπερ εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἀρχὴν, ποιεῖ ἐχόμενον ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ. διὰ τοῦτο, μῆνιν ἄειδε θεά. ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. vt ſit ἐνδοῦναι, τὸ, εἰς τὴν χεῖρα δοῦναι. ὅθεν Ενδόσιμον dictũ carminis vel orationis vel cantionis exordium. ἐνδόσιμον enim Ariſtoteles prooemiũ appellat. δεῖ δὲ (inquit) ἢ οἰκεῖα ἢ ξένα εἶναι τὰ ἐνδόσιμα τῷ λόγῳ. Eſt enim Ενδόσιμον ἡ ἐνδοθεῖσα πρός τι ὁρμή. Gregorius ὁ νυσσαῖος de corporis humani partibus loquens, Ο δὲ περιεκτικὸς τοῦ ἐγκεφάλου ὑμὴν ἄνωθεν ἐπὶ τὸ βάθος αὐλοειδῶς διήκων διὰ τῶν ἐφεξῆς σπονδύλων, ἑαυτόν τε καὶ τὸν ἐγκείμενον αὐτῷ μυελὸν διεξάγων, τῇ βάσει συναπολήγει τῆς ῥάχεως, πάσαις ὀστέων τε καὶ ἁρμονιῶν συμβολαῖς, καὶ μυῶν ἀρχαῖς οἷόν τις ἡνίοχος αὐτὸς, ἐνδιδοὺς τῆς καθ' ἕκαστον κινήσεώς τε καὶ στάσεως τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν δύναμιν, hoc eſt τὸ ἐνδόσιμον. Syneſ. Εὐοπλίῳ vehementem tempeſtatem deſcribens, Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπεῖχον αἱ τρικυμίαι, τοῦ πελάγους καὶ πρὸς ἑαυτὸ στασιάσαντος. γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον, ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα, ἀλλ' ἰσχύον ἔχον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς, Solet autem huiuſmodi tempeſtas euenire, τρικυμία ſcilicet, de qua alibi dictum eſt, cum deſinente vento non item protinus conſidunt fluctus ſuapte vi exagitati ab imo maris, vtique cum ipſum mare ſemel impetu à procella concepto, vndabundíque adeo motus ſuſcitabulo, cum vento præualente cóflictatur, decumbentíque vehementius flatui contrario incubitu ſeſe opponit. Ponitur & pro argumento, & materia, & auctoritate. Plut. in Homero, Ἀλλ' οἱ μὲν στωϊκοὶ τὴν ἀρετὴν αὐτάρκη ἡγοῦνται πρὸς εὐδαιμονίαν, λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τῶν ὁμηρικῶν τούτων, id eſt auctorem Homerũ ſecuti in his verſibus, & occaſionem inde nacti, & vt ipſe alibi dixit, παρ' Ομήρου τὴν ἀφορμὴν λαβόντες. quam dictionẽ Cicero Latinè ita reddidit pro Sextio, Deinde etiam ſermonis anſas dabat, quibus reconditos eius ſenſus tenere poſſemus. quia ἐνδοῦναι eſt porrigere. & pro Cecinna, Iſte autẽ hac ſextula ſe anſam retinere omnium controuerſiarum putat. Ενδόσιμον etiam ὁρμὴν ſignificat, & impulſum. Baſilius in Hexaëm. homil. IIII. enarrãs illa verba, Συναχθήτω τὰ ὕδατα εἰς συναγωγὴν μίαν. ἐκεῖθεν (inquit) τοῦ τρέχειν τῷ ὕδατι τὸ ἐνδόσιμον, Inde aquæ impetus ad curſum naturalis, & fluxæ cóſtitutionis incitatio. ἐνδόσιμον vim impultricẽ appellat. Ενδόσιμον etiã opponitur τῷ ἀντιτύπῳ καὶ σκληρῷ καὶ ἀποτόμῳ. Eſt enim Ενδιδόναι cedere, remiſſius agere, non reniti vel obniti. Syneſ. εἰ πρὸς τὸν παρά σοι λόγον ἐνδοίημεν, id eſt ſi tibi in hac diſputatione cedamus. Idẽ, Οὐ γὰρ ἄξιον ἐνδοῦναι θανατῶντί γε συκοφάντῃ. Et Ενδιδόναι indulgere, ſe dare vel dedere. Plut. Καὶ γὰρ ὁ Μέτελλος, ὅσπερ οὐκ ἄν τις ᾤετο, διεθρύπτετο τῷ βίῳ, κομιδῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδεδωκώς. Idẽ, ἅμα καὶ μᾶλλον ἐνίων τοῖς ἔθεσιν ἐνδιδόντων ὑπὸ ἀσθενείας, καὶ θραυομένων τὸν λογισμὸν, cóſuetudini indulgẽtibus. Ενδιδόναι porrigere, permittere, cõdonare, gratiam alicuius rei facere. Thucydid. Καὶ ὀρεγόμενοι τοῦ πρῶτος ἕκαστος γίγνεσθαι, ἐτράποντο καθ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ, καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι, & populo rerum ſummam permittere & condonare. Gregor. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Θεὸς μὲν οὖν ἐκδικήσων κύριος. εἰ γὰρ ἀποκλίνει διὰ φιλανθρωπίαν ἐκ τοῦ ἀποτόμου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον, ἀλλ' οὐ πάντη συγχωρεῖ τοῖς ἁμαρτάνουσιν, ἵνα μὴ τῇ χρηστότητι χείρους γένωνται. τὸ ἐνδόσιμον

Ενδιδόναι.

dixit ἀντὶ συγχωρητικοῦ. Ἐνδοῦναι etiam ἀντὶ ἀνιέναι καὶ χαλᾶν accipitur, & accuſatiuo iungitur. Greg. περὶ ἀνθρώπου, Οὔτε γὰρ ἡ γῆ τῆς ἰδίας θέσεως μεταπίπτει, οὔτε οὐρανός ποτε τὸ σφοδρὸν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τῆς κινήσεως. Ex eo genere verbo-

Μισθῶ. rum quæ ſignificationem cum voce mutant, eſt verbum Μισθῶ, quod loco ſignificat, hoc eſt meritorium facio. vt, μισθῶ τὴν οἰκίαν δέκα μνῶν, ἀντὶ ἐκμισθῶ καὶ ἀπομισθῶ. & μισθῶ τὸ ἔργον, ἀντὶ ἐκδίδωμι, faciendum loco. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ὅτι πρῶτον μὲν διακοσίοις καὶ χιλίοις πεποιήκατε συντελεῖς ὑμεῖς. παρ᾽ ὧν εἰσπραττόμενοι τάλαντον, ταλάντου μισθοῦσι τὰς τριηραρχίας οὗτοι, id eſt tantidem locant præbendas naues & inſtruendas, quantum ab ipſis exigunt: ita fit vt nihil de ſuo impendāt. Idem, Ἐμίσθωσε Πασίων τὴν τράπεζαν τούτῳ, locauit

Μισθοῦμαι. conductori Paſioni certa mercede vtendam. Μισθοῦμαι verò conduco ſignificat, vt Πασίων τὴν τράπεζαν παρὰ Φορμίωνος ἐμισθώσατο. Et conduco, id eſt ὠνοῦμαι τὸ οἰκοδόμημα, id eſt vt redēptor cōduco faciendum, & ἐργολαβῶ, de quo ſatis dictum eſt. & conduco vectigalia, eo modo ſcilicet quo Latinè loquimur. Idem κατὰ Τιμοκράτ. Περὶ δὲ τῶν ὠνουμένων τὰ τέλη, καὶ τῶν ἐγγυωμένων, καὶ τῶν ἐκλεγόντων, καὶ τῶν τὰ μισθώματα μισθουμένων, τὰς παρέξεις εἶναι τῇ πόλει, redempturas facientium. Alibi, ἢ ὀπώραν ὠνοῖντο, ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι. AEſchin. κατὰ Τιμάρχου, Ἐάν τινα ἐκμισθώσῃ ἑταιρεῖν πατὴρ ἢ θεῖος, ἢ τις τῶν κυρίων, κατὰ

Μισθοφορῶ. τοῦ ἐκμισθώσαντος καὶ τοῦ μισθωσαμένου ἴσα τὰ ἐπιτίμια ὁ νόμος πεποίηκε. Μισθοφορῶ, ἀντὶ τοῦ δωροδοκῶ καὶ χρηματίζομαι, quæſtum facio, καὶ μισθὸν φέρομαι. Idem, Μισθοφορεῖν ἐν ταῖς ξενικαῖς κεναῖς χώραις, καὶ στρατιωτικὰ χρήματα κλέπτειν. Μισθοφορῶ, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δίδωμι, καὶ μισθὸν φέρω, ſtipendia pendo militibus, & accuſatiuo conſtruitur. Phalaris Τιμάνδρῳ, ὃς ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν καὶ τὰ χωρία, καὶ εἴ τι σοι πατρῷον ἦν ἀνδράποδον, στρατιὰν ἐπ᾽ ἐμὲ μισθοφορεῖς, alis contra me exercitum. Μισθοφορεῖν etiam dicuntur milites æra merentes. Thucydid. Οὔτε μισθοφορητέον ἄλλοις ἢ τοὺς στρατευομένους, οὔτε μεθεκτέον τῶν πραγμάτων πλείοσιν ἢ

Καταμισθοφορῶ. πεντακισχιλίοις. Καταμισθοφορῶ, in ſtipendia militum exhaurio. AEſchin. περὶ παραπρ. Κατέστημεν γὰρ εἰς ὀργὴν τῶν ἱερῶν χρημάτων τολμήσαντες ἅψασθαι,

Μισθοδοτῶ. κατελύθησαν δὲ ἀπορίᾳ χρημάτων, ἐπειδὴ κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα. Μισθοδοτῶ τοὺς στρατιώτας accuſatiuo, vt μισθοφορῶ, apud Demoſthenem περὶ τοῦ στεφάνου, Οὐ οὐ δυναμένου τοῦ ἐπὶ τῆς διοικήσεως κεχειροτονημένου, ἀλλὰ τοὺς χιλιάρχας πληρῶσαι, καὶ μισθοδοτῆσαι τοὺς ὁπλίτας, ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἔδωκε. Polyb. lib. v, Πεντήκοντα μὲν ἔδοξε τάλαντα τοῖς ἀχαιοῖς εἰς τὴν πρώτην ἀναζυγὴν αὐτῷ δοῦναι παραχρῆμα, τριμήνου μισθοδοτῆσαι τὴν δύναμιν. Idē, Ανεκαλοῦντο δὲ τοὺς μισθοφόρους τοὺς ἐν τῇ πόλει

Μισθοδοτοῦμαι. σιν ὑπ᾽ αὐτῶν μισθοδοτουμένους. & Μισθοδοτοῦμαι, mereo, mercedem fero. Syneſius de ſycophanta loquens, Ἀξιῶν μισθοδοτεῖσθαι παρ᾽ αὐτοῦ, καὶ μὴ τυχών.

Μισθαρνία. Μισθαρνία, eſt opera quæſtuaria, locatio operæ ſuæ. Demoſth. Φιλίαν καὶ ξε-

Μισθαρνεῖν, καὶ μισθὸν ἄρνυσθαι. νίαν λέγων, καὶ μισθαρνίαν ταῦτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα. Μισθαρνεῖν dicitur & μισθὸν ἄρνυσθαι. Plato lib. 1. de Rep. Φαμὲν δέ γε τὸν μισθὸν ἀρνυμένους, ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protag. Σεαυτὸν ἀποφήνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος μισθὸν τού-

Αἴρομαι. του ἀξιώσας ἄρνυσθαι. ἀντὶ αἴρεσθαι καὶ φέρεσθαι. hoc enim Αἴρομαι paſſiua voce ſignificat, vt αἴρομαι κλέος καὶ νίκην. Et cum ἀναιροῦμαι ſignificat, hoc eſt ſuſcipio. Demoſth. Λακεδαιμονίοις γὰρ τότε πρῶτον ἔδοξεν ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον. Et cum porto, geſtóque ſignificat. Plutarch. in Anton. Τὴν δὲ δευτέραν ἤδη με-

μετεπηρμένοις φοραῖς, καὶ μέλλουσιν αἱρεῖσθαι, νενικημένον Ἀντώνιον ἀγγέλλουσι. Et cum erigo tolloque. Xenoph. Ὀσφὺς γὰρ μὴν ὅσῳ ἂν βραχυτέρα ἢ καὶ πλατυτέρα, τοσούτῳ ῥᾷον ὁ ἵππος τὰ πρόσθεν αἴρεται. Plutarch. Αἱ δὲ τῆς Κλεοπάτρας νῆες ὤφθησαν αἰρόμεναι τὰ ἱστία εἰς ἀπόπλουν. Ἀγάλλω, δ τιμῶ καὶ κοσμῶ. Gregor. εἰς Βασιλ. Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν ἢ παλαιοῖς ἢ νέοις. τῇ δὲ, λέγει τὸ γνώρισμα, ornantur, inſigniuntur. Alibi de vexillis Romanis loquens, Ὅσα τε βασιλέων προσώποις ἀγάλλεται, καὶ πεπλασμένοις ὑφάσμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς. Ἀγάλλω.

Ἀγάλλομαι, exulto, glorior, σεμνύνομαι, χαίρω, καὶ μέγα φρονῶ. Xenoph. Ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων ἀγαθοῖς ἀγάλλῃ οὐχ ἧττον ἢ ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ. Idem in Sympoſ. Σὺ δ᾽ ἔφη ὁ Νικήρατος, ὦ Ἑρμόγενες, ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ; καὶ ὅς, ἐπὶ φίλων ἔφη ἀρετῇ καὶ δυνάμει. id eſt μέγα φρονεῖς; vt ibidem, Σὺ δὲ δὴ ἔφη ὁ Καλλίας, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς; Ἀγάλλομαι.

Λάμπω neutrum eſt. ſed Λάμπομαι illuſtror ſignificat & illuminor. Greg. περὶ θεολογίας, Τί μοι φιλοσοφήσεις περὶ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, ὦ βροντῶν ἀπὸ γῆς σὺ, καὶ οὐδὲ μικροῖς σπινθῆρσι τῆς ἀληθείας λαμπόμενε; Et εἰς τὰ γενέθλια, de ordinibus cœleſtium mentium, Ἅτε περὶ θεὸν οὔσας, καὶ τὰ πρῶτα ἐκ θεοῦ λαμπομένας. Xenoph. in III. ἀναβάσεως, Ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν. de inſomnio loquẽs. Ariſtoph. de Empuſa ἐν βατράχ. Πυρὶ γοῦν λάμπεται ἅπαν τὸ πρόσωπον. vbi λάμπεται plus ſignificat quàm λάμπει, vt apud Homerum Iliados x x, Δεδιότες ὅθι ὁρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ. & ſecundo & viceſimo de armis Achillis, ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτοῦντας, Οἶκοι παντοδαποῖς μὲν μάρμαρσι περιλαμπόμενοι, circunlucentes, vel paſſiuè colluſtrati, vndique illuſtrati, vt illud in eodẽ, Ἡ χεὶρ περιαστραπτομένη ὑπὸ τῆς ἐπὶ δακτυλίῳ σφενδόνης. Alibi in eodẽ, Εἰπὲ, τί ὄφελός σοι λίθοις λαμπομένην περιστρέφειν τὴν χεῖρα. Καταλάμπω, illuſtro & illumino. Greg. περὶ θεολ. Οὐκ οἶδα εἰ μὴ καὶ ταῖς ἀνωτέρω καὶ νοεραῖς φύσεσι τοῦτο ἀδύνατον, αἳ διὰ τὸ πλησίον εἶναι θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖντο, εἰ καὶ μὴ παντὸς, ἀλλ᾽ ἡμῶν γε πλεῖον καὶ ἐκτυπώτερον. Plut. Τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς γνωστούς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστάντων ἐπὶ ταῖς θύραις. Τρανοῦσθαι καὶ καταλάμπεσθαι, pro eodẽ dixit Gregorius. Τρανῶσαι enim καὶ διατρανῶσαι eſt planum facere, declarare, illuſtrare, & ἐκφαίνειν. Idẽ alibi, Οὐδὲ ἄλλα τυχὸν ἢ τῶν παλῶν, ἃ μὴ δυνάμεθα νῦν βαστάσαι ὁ λόγος αὐτὸς ὑπῃνίξατο, ὡς ποτε βασταχθησόμενα καὶ τρανωθησόμενα, id eſt in futurum planè declaranda & manifeſtò demõſtranda, in cælo ſcilicet. Idem εἰς ἅγιον πνεῦμα, Πάντα διδαχθήσεσθαι ἡμᾶς ἔφη ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐνδημήσαντος. τούτων δὲ εἶναι νομίζω καὶ αὐτὴν τοῦ πνεύματος τὴν θεότητα τρανουμένην εἰς ὕστερον, reuelatam, explanatã, declaratam. Inde Ἀτράνωτος obſcurum, non planum factum. Τρανὸς & τρανὴς ex eorum ſunt numero quæ duplici voce dicũtur, clarus, planus, manifeſtus, perſpicuus & diſertus. Dionyſ. περὶ φωτὸς, Ὅταν δ᾽ οἱ νοῦς διὰ τὴν αἰσθητὴν ἀνακινεῖσθαι σπουδὴν πρὸς τὰς θεωρητικὰς νοήσεις, τιμιώτεραι πάντως εἰσὶν αἱ ἐπιδηλότεραι τῶν αἰσθήσεων διαπορθμεύσεις, αἱ σαφέστεροι λόγοι, τὰ τρανέστερα τῶν ὁρατῶν. ὡς ὅταν ἀτρανῶται ἢ τὰ προσκείμενα ταῖς αἰσθήσεσιν, οὐδὲ αὐταὶ τῷ νῷ παραστῆσαι τὰ αἰσθητὰ καλῶς δυνήσονται. Τρανῶς ὁρᾶν, perſpicuè videre. Τρανώτερα, magis perſpicuũ & clarius Philo περὶ κόσμου dixit. Sapiẽtiæ decimo, Καὶ γλώσσας νηπίων ἔθηκε τρανάς, diſertas fecit. Τρανω- Καταλάμπω. Τρανῶ. Ἀτράνωτος. Τρανὸς καὶ τρανής. Τρανωτικός.

τικός, explanator. Greg. de ſpiritu ſancto, Καὶ σαφηνιστικὸν πάντων καὶ βασανιστικόν.

Τιτρῶ. Τιτραίνω. Τιτρῶ verò τὸ βυπῶ, pertundo, perforo. quod etiam Τιτραίνω dicitur. Dioſcorid. Δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου περισμασι, ἀπὸ τῶν σκωλήκων διατιτρᾶται. Theophr. in 2, Ἀμυγδαλῶν δὲ καὶ ἐκ πικρᾶς γίγνεσθαι γλυκεῖαι, ἐάν τις περιορύξας τὸ στέλεχος, καὶ τιτραίνας ὅσον παλαιστιαῖον, πάντα χόθεν τὸ ἀπορρέον δάκρυον ἐπὶ ταυτὸ ἐᾷ καταρρεῖν.

Τετραίνω. Dicitur & Τετραίνω. Idem in v, Ἐνίκτει γὰρ ὁ κεράστης καλούμενος τοὺς σκώληκας, ὅταν τιτραίνῃ καὶ κοιλαίνῃ περιστραφείς. φεύγει δὲ τά τε ὀσμώδη καὶ πικρὰ καὶ σκληρά, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τετραίνειν καθάπερ τὴν πύξον. Et ruſus in ſecundo, Ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετραίνωσιν, ἄλλον ἀντεμβάλλουσι δρύινον.

Τρῦμα, καὶ τετρημένος. Τερέτειον. Eſt autem τράω ἄχρηστον, ὅθεν Τρῆμα ἡ ὀπή. Xenoph. Εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖ. ἀντὶ τοῦ τετρυπημένον. καὶ Τέρετρον καὶ Τερέτειον, terebra. Theophraſt. in quinto, Σφυρεῖα μὲν καὶ τερέτειον ἄριστα μὲν ποιοῦνται ἐκ κοτίνου, χρῶνται δὲ καὶ πυξίνοις.

Τερηδών. Τερηδών, id eſt teredo, vel παρὰ τὸ τρῶ εἴρηται, vel παρὰ τὸ τείρω. Vnde

Τερηδονίζεσθαι. Τερηδονίζεσθαι verbum, teredine infeſtari & vermiculari. Dioſc. Παλαιούμεναι δὲ τερηδονίζονται, hoc eſt σκωληκοῦνται. vt Theophr. in IIII, Κοινὰ δὲ νοσήματα, τὸ σκωληκοῦσθαι καὶ ἀστροβολεῖσθαι καὶ ὁ σφακελισμός. Idem, Ἥκιστα δὲ σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀπώδη.

Σκωληκοῦσθαι. Τείρω, τὸ καταπονῶ καὶ δαμάζω, δαπανῶ, defatigo, conficio, diuexo,

Τρύω καὶ ἀποτρύω. Τρυχῶ. exhaurio. Quod factū eſt ἀπὸ τοῦ τρέω, vt τρύω καὶ τρύχω καὶ τρυχῶ παραλαμβανόμενα, quæ idem ſignificant. Appian. in IIII. τῶν ἐμφυλίων, Καὶ μάλιστα τῆς Ἰταλίας πολέμοις τε καὶ ἐσφοραῖς τετρυμένης, exhauſta. Plato lib. VII. de Legib. Πρέπει δὲ ἀργῷ καὶ ῥαθύμως καταπεπιασμένῳ ζώῳ σχεδὸν ὑπ' ἄλλου διαρπασθῆναι ζώου τῶν σφόδρα τετρυμένων μετ' ἀνδρείας ἅμα καὶ τῶν πόνων, id eſt extenuato, macerato, exhauſto. Plut. in Graccho, Πρὸς οὐδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοιούτων, id eſt laſſeſcens, fatiſcens, & ſuccumbens.

Ἄτρυτος. Vnde Ἄτρυτος infatigabilis, inquies, labori non cedens, apud eundem in Pomp. Αὐτῷ τε χρώμενος ἀτρύτῳ καὶ τοῖς στρατηγοῖς προθύμοις. de bello Piratico loquens, Herodot. in 2, Μετὰ δὲ τοῦτον βασιλεῦσαι Αἰγύπτου Μυκερῖνον ἔλεγον, τῷ δὲ τά τε ἱρὰ ἀνοῖξαι, καὶ τὸν λαὸν τετρυμένον ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, ἀνεῖναι πρὸς ἔργα τε καὶ θυσίας, id eſt pyramidum ſtructuris fatigatū vehementer, & ad extremum miſeriæ exhauſtum & confectū, remiſſione quietéq; ſubleuaſſe. Greg. in Car. Χθιζὸς ἐμοῖς ἀχέεσσι τετρυμένος, οἶος ἀπ' ἄλλων Ἥμην ἐν σκιερῷ ἄλσεϊ θυμὸν ἔδων. Herodian. in III, Ἀρχαῖον τοῦτο πάθος Ἑλλήνων, οἳ πρὸς ἀλλήλους στασιάζοντες ἀεί, ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα, exhauſerūt vires Græciæ. Alciphr. Παλαιὸν καὶ τετρυχωμένον δίκτυον, id eſt detritū & vetuſtate cōſumptū. Greg. Νόσῳ τετρυχωμένος, καὶ πρὸς τὰς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς ὤν. Herodian. Καμάτοις τε καὶ φροντίσι τε-

Τρύχω. τρυχωμένος, cōfectus, extenuatus. Dicitur & Τρύχω. Odyſſ. I, Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς, ἦτ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν. αὐτὴ δὲ χήρη κατὰ πενθοῦσα καὶ τὰ λαιπωρούμενος.

Κατατρύχω. Et Κατατρύχω αὐτὶ τοῦ ἐλαττῶ, καταπιέζω, κολούω, imminuo, exhaurio, accido facultates. Odyſſ. o, Ἤδη γὰρ περὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύσων, ἵνα μηδὲ κατατρύχω καὶ ἑταίρους. & Odyſſ. ρ, Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν. Et Τετρυμένος exhauſtus, fractus, ad inopiam redactus. Polyb. in primo, Τετρυμένοι γὰρ ἐν τῷ περὶ Σικελίας πολέμῳ συνεχῶς, ἤλπιζον ὅτι πληρωθεισῶν τῶν διαλύσεων ἀναπνοῆς τινος τεύξεσθαι. Alibi, Διὰ τὸ συνοιδεῖν τοῖς σφετέροις πράγμασι τετρυμένοις, καὶ κάμνουσιν ἤδη τῷ πολέμῳ. ἀπὸ τοῦ τρύω τετρυμένος καὶ κατατρύω.

Περιλάμπω. Περιλάμπω, vndiq; illuſtro, ſplēdore ac lumine circūfundo,

colluſtro. Gregorius de Dei notione loquens, Πρὶν νοηθῆναι διαδιδράσκον, τοσοῦτον περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικὸν, ὅσα καὶ ὄψιν ἀστραπῆς. Ἐλλάμπεσθαι verbum eſt theologicum, ſignificans diuinitus doceri & illuminari: tenebris enim ignorátiæ mens humana offuſa, cernere veritatem rerũ diuinarum nequit, niſi diuinitus illuminetur. quod paucis hominibus, beatíſq; contigit: quales fuerunt diſcipuli Seruatoris, eorúmque ſequaces. vt magnus Dionyſius qui libros illos ſcripſit, qui Dionyſii Areopagitæ nomen præferunt: ſiue Areopagita fuit, ſiue alius non minoris auctoritatis, cum diſcipulus fuerit Pauli Apoſtoli vnà cũ Hierotheo, vt ex verbis eius liquet in libro περὶ θείων ὀνομάτων. ſic enim inquit, Καὶ τὸν ὑπερφυῶς ἐννοήσας ὁ κλεινὸς ἡμῶν καὶ τοῦ καθηγεμόνος ἐπὶ τῆς θείας φωτοδοσίας χειραγωγὸς, ὁ πολὺς τὰ θεῖα, τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ταῦτα φησὶν ἐνθεαστικῶς ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ γράμμασι. Sic igitur immortales diuinitus ἐλλάμπονται, vt humanitus Philoſophi παιδεύονται, καὶ τὰ τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπίνης τελοῦνται. Huiúſque modi diuina doctrina & inſpirata ἔλλαμψις appellatur. De qua ipſe Dionyſius in libro de Cæleſti hierarchia, ita inquit, Ἡ τῶν ἀρχαγγέλων ἁγία τάξις ταῖς τε ἁγιωτάταις ἀρχαῖς κοινωνεῖ, καὶ τοῖς ἁγίοις ἀγγέλοις. Et infrà, Οὐ καὶ τῆς ὑποφητικῆς ἐστι τάξεως τὰς θεαρχικὰς ἐλλάμψεις ἱεραρχικῶς διὰ τῶν πρώτων δυνάμεων ὑποδεχομένη, ταῖς ἀγγέλοις αὐτὰς ἀγαθοειδῶς ἀγγέλλουσα, καὶ δι᾽ ἀγγέλων ἡμῖν ἀναφαίνουσα κατὰ τὴν ἱερὰν ἑκάστου τῆς θείως ἐλλαμπομένων ἀναλογίαν. Et in tractatu de diuinis nominibus. cap. περὶ τοῦ φωτὸς, loquens περὶ τῶν νοητῶν καὶ νοερῶν δυνάμεων καὶ ἐνεργειῶν, hoc eſt de ſupernis ordinibus mentium beatarum, ita inquit, Καὶ ὡς ἀσώματοι καὶ ἄϋλοι νοοῦνται, καὶ ὡς νόες ὑπερκοσμίως νοοῦσι, καὶ τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμπονται λόγους, id eſt diuinitus cauſas rerum percipiunt, & propriè comprehendunt illuſtratione intellectus, omnium quæ ſunt cauſas & rationes. Sic enim cõſtruitur cum accuſatiuo, vt διδάσκομαι καὶ μυοῦμαι καὶ τελοῦμαι. Ex his autem verbis illa verba tranſlatitia intelligimus Gregorii περὶ θεολογίας, de ordinibus illis ſupernis loquentis, Νοερὰς δυνάμεις ἢ νόας, καθαρὰς φύσεις καὶ ἀκιβδήλους, ἀκινήτους πρὸς τὸ χεῖρον, ἢ δυσκινήτους, περὶ τὸ πρῶτον αἴτιον ἀεὶ χορευούσας, ἐκεῖθεν ἐλλαμπομένας τὴν καθαρωτάτην ἔλλαμψιν, ἢ ἄλλως ἄλλην κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως. τοσοῦτον πρὸς καλῷ μορφουμένας καὶ τυπουμένας, ὥστε ἄλλα γίνεσθαι φῶτα, καὶ ἄλλοις φωτίζειν δύνασθαι. Qui locus & alii eiuſdem auctoris fidem magnam aſtruunt titulo librorũ ſupradictorum. Meminit etiã eius Damaſcenus, περὶ τῶν ἐπὶ θεοῦ λεγομένων loquens, his verbis, Δοκεῖ μὲν οὖν κυριώτερον πάντων τῶν ἐπὶ θεοῦ λεγομένων ὀνομάτων εἶναι ὁ ὤν. ὡς ὁ ἅγιος διονύσιός φησιν, ὁ ἀγαθός. Idem alibi, Ταῦτα μὲν οὖν ἐκ τῶν ἱερῶν μεμυήμεθα λογίων, ὡς ὁ θεῖος ἔφη διονύσιος ὁ ἀρεοπαγίτης, ὅτι ὁ θεὸς πάντων ἐστὶν αἰτία καὶ ἀρχὴ, τῶν ὄντων οὐσία, τῶν ζώντων ζωή. Et de angelis loquens, Καθὼς δὲ ὁ ἁγιώτατος καὶ θεολογικώτατός φησι διονύσιος ὁ ἀρεοπαγίτης, πᾶσα ἡ θεολογία ἤγουν ἡ θεία γραφὴ, τὰς οὐρανίους οὐσίας ἐννέα κέκληκε. Alibi, Τοῦ θείου ἀποστόλου φωτιστὴν eum vocat, καὶ θεοφόρον. Quomodo autem illa ἔλλαμψις fiat in hominibus, docet Baſilius de vita ſolitaria loquens, Νοῦς μὲν γὰρ μὴ σκεδαννύμενος ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ ὑπὸ τῶν αἰσθητηρίων ἐπὶ τὸν κόσμον διαχεόμενος, ἐπάνεισι μὲν πρὸς ἑαυτὸν, δι᾽ ἑαυτοῦ δὲ πρὸς τὴν περὶ θεοῦ ἔννοιαν ἀναβαίνει, κἀκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος, καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως λήθην λαμβάνει. Gre-

Ἐλλάμπομαι.

Διονύσιος ὁ θεολόγος.

Ἔλλαμψις.

gorius de his loquens ἐν τῷ περὶ ἁγίου πνεύματος, ita inquit, Ὅσοι μὴ ῥαθύμως μηδὲ παρέργως ταῖς θείαις γραφαῖς ἐντυχόντες, ἀλλὰ διαδύντες τὸ γράμμα καὶ εἴσω παρακύψαντες, τὸ ἀπόθετον κάλλος ἰδεῖν ἠξιώθησαν, καὶ τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως κατηυγάσθησαν. Quod dictum in hæreticos valeat, qui humana intelligentia freti propriáque ſapientia, ſolos ſe veritatem tenere putant. Quos vbi blandiente fauore populari ſenſim callum pertinaciæ obducere contigit, deplorata iam arrogantia decreta ſua aſtruunt, vt diuinitus hauſta: cum interim è Lethe ſtygio obliuionem ſui biberint. Fallit autem homines δοξοσόφους primò ſtulta de ſe perſuaſio, deinde eam excipit in ſacroſanctis ſcriptis lubrica commentatio, iis quidem qui vel illotis pedibus ad eam aggrediuntur, vel mente prauis cupiditatibus, vel errabundis ſenſibus implicata. Eſt enim ſcriptura ſacroſancta vt rectis mentibus pabulum, ſic prauis eſca hamo latente traiecta: & vt inquit idem Gregorius de Arrianiſmo loquens ἐν τῷ εἰς Ἀθανάσιον, ἡ πρὸς πάντας ὁρῶσα τοὺς παριόντας εἰκών, imago aſpectum circunferẽs ad omnem ingredientem: quales ſæpe pinguntur imagines ancipitis obtutus, & ſequacis quamcunque in partem te contuleris. ὁ κοινὸς ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν κόθορνος, vtriſque communis cothurnus, & qui dextro pede ſtudium ſacræ doctrinæ concipiũt, & qui ſiniſtro. ἡ κατὰ πάντα ἄνεμον λίκμησις, ad omnem flatum ventilatio. Inde enim abripiuntur dogmatum auctoritates atque diuentilantur, vt aſpirante plærunque ſacroſancto ſpiritu (quod conciliis orthodoxis meritò credimus eueniſſe:) ſic interdum venena ſtygia afflante primæ noxæ auctore & patratore. vt in coitionibus cõtingit hominum impiè peruicacium, & vt Plautino verbo vtar, in damni conciliabulis, æternique diſpendii. Similes autem ſunt homines huiuſcemodi iis qui eiuſdem ciuitatis municipes ſe dictitantes & profitentes, tamen αὐτονομεῖσθαι, & ſuis legibus priuatiſque inſtitutis ius ſibi dici volunt: ipſique adeo aliis dicere (vt eſt conclamatæ vecordiæ improbitas) non verentur. Verùm Ἐλλάμπεσθαι ſic in compoſitione formatur, vt ἐλλείπεσθαι, ἐλλαμπρύνεσθαι, de quibus iam diximus. Ἐλλάμπω cũ datiuo conſtruitur. Themiſtius in tertio de Anima, de intellectu compoſito loquens ex actu & potentia, Οὗτος τοίνυν ὁ δυνάμει νοῦς ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, προσέτι νοεῖ τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀδιαίρετα σημαινόμενα ὅσα ἐν ταῖς κατηγορίαις διώρισται. Idẽ alibi, ἢ ὁ μὲν ἐλλάμπων, εἷς. οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους; Ἐλλόχιμος, ἔλλοβος. ἐλλοχῶ, ἐλλιμενίζω. Ἔλλοβος καρπὸς, ſiliquatus, in folliculis conceptus. Λοβὸς enim eſt ſiliqua. Theophraſtus de leguminibus loquens, Καὶ τὰ μὲν, μακρόλοβα. τὰ δὲ, στρογγυλόλοβα, καθάπερ ἐρέβινθος. Λοβοὶ, partes ſunt aurium, quæ prehenduntur cum admonemus aliquem, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν, hoc eſt ipſæ auriculæ. Fibræ etiam victimarum λόβοι dicuntur. Plutarch. Θύοντος γὰρ δάφνης στέφανον ἔχων ὁ λόβος ὤφθη. Theophraſtus in quarto, Ὁ δὲ καρπὸς, ὃν καλοῦσί τινες Αἰγύπτιον σῦκον, διημαρτηκότες. Alibi, Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος καθάπερ τῶν χεδροπῶν, ſiliquatus vt leguminum. Et in octauo, Ἡ γὰρ ἄνθησις τῶν μὲν σταχυηρῶν, ἀθρόα. τῶν δ᾽ ἐλλοβωδῶν καὶ χεδροπῶν πάντων, κατὰ μέρος. Ἐλλοχῶ, inſidior, deliteſco. Philo de tribus generibus ignis loquẽs, quæ ſunt ἄνθραξ, φλὸξ, αὐγὴ,

De hæreticorum veſana ſtultitia.

Λοβὸς καὶ Ἔλλοβος.

Λόβος.

Ἐλλοχῶ.

Ἄνθραξ

Ανθραξ μὲν οὖν (inquit) ἐστὶ πῦρ ἐν γεώδει, ὃ δὴ ὑπὸ τοῖς ἔξεως τινὸς μαλακῆς περφωλευκε καὶ
ἐλλοχᾷ δι᾽ ὅλης ἄχρι περάτων τεταμένον. Iungitur cum accuſatiuo; & eſt actiuum
cum ſignificat inſidior. Plato in Sympoſ. ὦ Ηράκλεις τουτὶ τί ἦν, Σωκράτης οὗ-
τος ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο, ὥσπερ εἰώθεις ἐξαίφνης ἀναφαίνεσθαι, ὅπου ἐγὼ ᾤ-
μην ἥκιστά σε ἔσεσθαι. Alciphr. in Epiſtola Menandri, Ο δὲ Νεῖλος ἐστὶ χρήσιμος ὢν
καλός, ἀλλ᾽ ἀποτεθηρίωται, καὶ οὐκ ἔστι προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις Ελλοχῶμαι.
κακοῖς, id eſt in quo tot monſtra inſidioſa ſunt. Λοχῶ etiam, à quo Ελλο- Λοχῶ.
χῶ compoſitum eſt, accuſatiuo conſtruitur. Plut. Υπ᾽ ἐκείνοις ἔφη λόφοις πολυ-
πραγμονῶν Πάρθοι λοχῶσιν ὑμᾶς. Λοχῶμαι, inſidiis petor, & in inſidiis locatus Λοχῶμαι.
ſum, hoc eſt Λοχίζομαι, & conditus ſum, & lateo. Phalaris Athenienſibus,
de tauro æneo loquens & Perillo, Καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κατε-
φαίνη, χρῆμα κόσμου ἄξιον. οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχισμένον ἐπεδέδεικτο μόρον, id eſt
nondum ſæuum illud genus mortis intus latens oſtẽderat. Απὸ τοῦ ὤρας, Τὰ ἀπὸ τῦ ὤρας.
Σκευωρεῦμαι paſſiua voce effertur, vt antè dictum eſt, & Σκοπιωρεῦμαι. cæ- Σκοπιωρεῦμαι.
tera voce actiua, vt Φρυκτωρεῖν, δυσωρεῖν τὸ δυσφυλακτῶ, ἀρκυωρεῖν. Ariſtoph. ἐν
σφηξίν, Ανδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι κατὰ τὰς διόδους, σκοπιωρούμεναι. οὐ καταπληροῦσι καὶ
περιφυλάττουσι. Xenoph. κυνηγετικῷ, Οπου δ᾽ εἰσὶν αἱ ἔλαφοι ἔχοντα τὸν κυναγωγὸν
τὰς κύνας καὶ ἀκόντια, πρὸ ἡμέρας ἐλθόντα, τὰς μὲν κύνας δῆσαι ἄποθεν ἐκ τῆς ὕλης, ὅπως
μὴ ἂν ἴδωσι τὰς ἐλάφους, ὑλακτῶσιν. αὐτὸν δὲ σκοπιωρεῖσθαι, id eſt è ſpecula contem-
plari, & obſeruare ceruas cum hinnulis. Σκοπίωρος vt Αρκύωρος, qui διαφέ- Σκοπίωρος. Αρκύωρος.
ρει τοῦ κυνηγέτου, hoc eſt à canum duce. Xenoph. Μετὰ δὲ τοῦτο τὸν μὲν ἀρκύω-
ρον εἶναι ἐν φυλακῇ, αὐτὸν δὲ τὸν κυνηγέτην τὰς κύνας λαβόντα, ἰέναι πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν
τοῦ κυνηγεσίου. AElianus de phalange inſecto muſcas captante, Καὶ ἡ μὲν ἀρ-
κυωρεῖ ἀτρεμοῦσα. Πολυωρεῖν, ἐναντίον τῷ ὀλιγωρεῖν, τὸ πάνυ ἐπιστρέφομαι καὶ κηδεμονι- Πολυωρεῖν.
κῶς ἔχω. AEſch. κατὰ Τιμάρχου. Εμοὶ ἐγένετο ἐν τῇ συνηθείᾳ Τίμαρχος, καὶ κατὰ τὴν γνώ-
σιν μοι τὴν πρὸς αὐτόν, πολυωρῶν εἰς τὴν νῦν οὐ διέλιπον, ad hunc vſque diem cu-
ram habere eius non deſii. Verba ſunt teſtificantis apud ſe ſemper fuiſſe
domi Τίμαρχον, ἑταιροῦντα ſcilicet. Ariſtot. in 2. Rhetoricõ, Γεροντικοὶ δ᾽ οἴον-
ται πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων κατὰ γένος, κατὰ δύναμιν, κατ᾽ ἀρετήν, id eſt obſerua-
ri, honorem ſibi deferri, honorari: cui ibidem ὀλιγωρεῖσθαι vt oppoſitum ſta-
tuit. Laërt. in Antiſthene, pro lautè & accuratè hominẽ accipere, & cura
multa dignari, Ποντικοῦ νεανίσκου πολυωρήσειν αὐτὸν ἐπαγγελλομένου εἰ τὸ πλοῖον ἀφί-
κοιτο τῶν ταρίχων, λαβὼν αὐτὸν καὶ θύλακον κενόν, πρὸς ἀλφιτόπωλιν ἧκε, καὶ σαξάμενος ἀ-
πῄει. Pſalmo 137, πολυωρήσεις με ἐν ψυχῇ μου, δυνάμει σου, puto vertendũ fuiſſe,
abundè ſuppeditabis mihi copias in anima mea, virtute tua. Φρύκτωρος, Φρύκτωρος.
cuſtos ſpecularius: excubitores in ſpeculis orarum hoc vocabulo ſignifi- Φρυκτωρεῖν.
cãtur. Thucyd. Φρύκτωροι ἐσήμαναν. Et Φρυκτωρεία, ἡ λυχναψία, καὶ πυρκαϊά. Greg.
de Baptiſmo, Οἶδα τὴν κυκλικὴν τῶν ἀστέρων περίοδον, καὶ τὴν ἄνωθεν φρυκτωρείαν Φρυκτωρεία.
κόσμον ὅλον αὐγάζουσαν, id eſt ſolis ſplendorẽ lumẽnque. eſt enim ſolis peri-
phraſis. Cic. in Verrem act. vltima, Prædonum aduentũ ſignificabat ignis
è ſpecula ſublatus aut tumulo. Et Φρυκτωρεῖν, huiuſmodi è ſpecula igni-
culum prænuncium excito, & igne ſublato aduentum denuncio. Et Φρυ-
κτωρεῖσθαι, hoc modo ſignificari. Thucydid. Καὶ ὑπὸ νύκτα τοῖς Πελοποννησίοις
ἐφρυκτωρήθησαν ἑξήκοντα νῆες Αθηναίων προσπλέουσαι ἀπὸ Λευκάδος. Et paulo

poſt, Οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι κατὰ τάχος ἐπ' οἴκου ἐκομίζοντο παρὰ τὴν γῆν. Greg. pro prælucere poſuit, hoc eſt facem præferre, ἐν δὲ περὶ θεολογίας, Εἰ μὴ πόθεν ἥλιος

Φρυκτώρειον. φρυκτωρεῖ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ καὶ πάσαις ὄψεσιν, ὥσπερ χοροῦ τινὸς κορυφαῖος. Φρυκτώρειον neutro genere eſt huiuſcemodi ſpecula: vel vt dixi, πυρσεῖα καὶ λυχναψία, nauigantium directrix & hoſpitalis, vt Pharus Alexãdrina. Herodian. Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρείοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς χειραγωγεῖ. Φάρους δὲ αὐτὰ οἱ πολλοὶ καλοῦσιν.

Πυρσεύειν. Hoc etiam Πυρσεύειν dicitur. Greg. de prouidentia Dei loquens, quæ Baſilium eccleſiæ præpoſuit antiſtitem, Καὶ διὰ μιᾶς τῆς Καισαρέων πόλεως τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ πυρσεύουσα, id eſt φρυκτωρεύουσα, δᾳδουχοῦσα, facem præferẽs, prælucens, vt ſeruus prælucens, Tranquillus in Auguſto dixit, hoc eſt facem

Prælucens. præferens. pro hoc Plutarchus Græcè ſcripſit ἀνέχειν τὸ φῶς, Κτείνουσι δὲ ἀνέχοντα τὸ φῶς πρὸ αὐτοῦ, hoc eſt τὸν προφαίνοντα δοῦλον. vt ipſe in Catone, Τοῦτο δὲ

Προφαίνειν. διίσταντες οἱ περὶ Πομπήιον, ὑφέσθαι ἐνέδραι τῷ Δομιτίῳ καταβαίνοντι ὄρθριον ὑπὸ λαμπάδων εἰς τὸ πεδίον. καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων ἐπιστὰς τῷ Δομιτίῳ, πληγεὶς καὶ πεσὼν ἀπέθανεν. Cum aliàs προφαίνειν ſignificet portendere, & ſignificare aliquo prodigio. Idem, Καὶ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς προφαινομένοις θεῶν μήνιν, ἱλασμοὺς καὶ χρηστηρίων διορθώσεων. Demoſth. Καὶ τὰς μὲν ἄλλας θυσίας τοῖς ἐφ' ἑκάστης μαντείας προφαινομένοις θεοῖς προστάττουσιν οἱ νόμοι ποιεῖν, id eſt iis diuis quos nominatim oracula prædixerunt. Xenoph. Ἄνδρες, ὁ μὲν θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθά, oſtẽtat nobis ſpem ingentium rerum. Significat etiam præferre, & ſpeciem futuri præmõſtrare, & quaſi polliceri. Theophr in IIII, Περὶ δὲ Τάραντα προφαίνουσι μὲν πολὺν καρπὸν ἀεί, ἀπὸ δὲ τὴν ἀπάνθησιν τὰ πολλὰ ἀπόλλυται. Et in primo de Cauſis, Προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολὺν καρπόν, τοῦτον δὲ οὐκ ἐκπέπτει. Prælucere etiam præradiare ſignificat. vt apud Pliniũ libro triceſimoſecundo, Pulmone murino ſi confricetur lignum, ardere videtur, vt faculam ita præluceat, ὡς καὶ οὕτως δᾳδίον καταλάμπειν, ὥστε καὶ λαμπάδιον προλάμπειν. Eóque modo Cicero dixit, Ego meis maioribus virtute mea præluxi. vel potius, ἐφ' αὑτὴν δᾳδουχήσας ad illuſtrandum nomen familiare, atque gẽtilitias ima-

Δᾳδουχεῖν. gines. Eſt enim etiam Δᾳδουχεῖν prælucere, quod lucere facem, & allu-

Lucere facem. cere priſci dixerunt. Plautus in Curgul. Primùm omniũ lucebis huic nouæ nuptæ facem. Et in Perſa, Tace ſtultiloque, neſcis quid inſtet boni: nequicquam tibi fortuna faculam lucrificam allucere volt, κερδαλέον τι δᾳδίον προφαίνειν ἐθέλει. Quod à Plauto ita dictũ eſt, vt ab Homero Odyſſ. VII. vbi

Φαίνειν. domum Alcinoi deſcribit, -αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. quod enim luminis eſt, ad lumina præferẽtes trãſtulit. Athen. Ἐφαίνοντο μὲν ἔρωτες καὶ νῖκαι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ εἴδωλα δᾳδουχοῦντα λαμπρά. Idem lib. IIII. de Antonio loquens triumuiro, Μετέβαινε δὲ ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι δᾳδουχουμένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως, id eſt φωτιζομένης, illuſtrata, illuminata facibus è tectis fulgentibus. Λυχναψία

Δᾳδουχία. id dicitur & Δᾳδουχία. Herodian. de Antonino Alexandriam ingrediente,

Δᾳδοῦχος. Δᾳδουχίαις τε καὶ ἄλλων βοαῖς βασιλέα ἐτίμων. Et Δᾳδοῦχος. Philoſtrat. in Epiſt. ὦ καλοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, πρῶτοι μὲν ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατε. ad oculos lo-

Δᾳδουργεῖν. quens quibus amor concipitur. Δᾳδουργεῖν verò eſt faces conficere, & ex

arb ore faces eximere, quod etiam Δαδοκοπεῖν dicitur, & accuſatiuo iūgi- Δαδοκοπεῖν.
tur, Ἡ δὲ πεύκη ἡ δαδοκοπουμένη σώζεται. μέγα δὲ ταύτῃ καὶ ἡ λιπαρότης. ἄπαντα δὲ
ταῦτα καὶ τἄλλα μέγεθος ἔχοντα ἀποτεμνόμενα δὲ τὰ ἐκ σπερμάτων σώζεται καὶ ζῇ. ἐπεὶ ἡ τὴν
πεύκην γοῦν ἐαὶ δαδουργῶσι. Qui locus mutilatus mihi viſus eſt. Λυχνοῦχος Λυχνοῦχος.
autem παρὰ Ἀττικοῖς ὁ λαμπτὴρ καὶ φανός. Λυχνοφόρος etiam prælucens dicitur, Λυχνοφόρος.
lucernam præferens. Athen. Ἐκήρυξε δυόντος ἡλίου πάντας οἰκουρεῖν, καὶ μετὰ λυ-
χνοφόρου μηδένα φοιτᾶν. Λυχνεῖον, ἡ λυχνία, candelabrum, vt inquit Athenæus
lib.x v. Et Λυχνεών, vt κωδωνεών, quo Lucianus vſus eſt. Πυρσεύειν igitur eſt Πυρσεύω.
ſublato igniculo quippiam ſignificare. quod etiam Διαπυρσεύειν dicitur. Διαπυρσεύω.
Plutarch. in Apophth. de Antigone loquens, Πέμπων δὲ Δημήτριον τὸν υἱὸν
μετὰ νεῶν πολλῶν καὶ δυνάμεων ἐλευθερώσοντα τοὺς Ἕλληνας, ἔλεγε τὴν δόξαν ὥσπερ ἀπὸ
σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην πυρσεύεσθαι, aiebat gloriam ſic è Græcia in
orbem terrarum elucere, vt è ſpecula ignes prænuncii conſpicuè tollun-
tur. quod ipſe in Demetrio ita dixit, Τὰς δὲ Ἀθήνας ὥσπερ σκοπὴν τῆς οἰκουμέ-
νης ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις, id eſt conſpicua
hominum geſta facere & illuſtrare. Πυρσεύειν, τὸ πῦρ σεύειν, ignem excitare, ad
verbū denotat. Πυρπολεῖν, igne vaſtare. Plut. Ἐπαμινώνδας ἠνάγκασε τοὺς Θη- Πυρπολεῖν.
βαίους πυρπολῆσαι τὴν Λακωνικήν, πεντακοσίοις ἐνιαυτοῖς ἀδῄωτον οὖσαν. Herodot. Πυρ-
πολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τοὺς βαρβάρους. Phalar. Ἀντὶ μὲν ἀνδρῶν τετράκοντα ὧν ἀσεβῶς
κατεπυρπολήσατε, πεντακοσίους ὁπλίτας ἀπολωλεκότες, combuſſiſtis. Ἐλαύνω cum Ἐλαύνω, καὶ
ſuis compoſitis actiua voce tãtùm profertur in actiua quidem ſignifica- σύνθετα.
tione, duntaxat in oratione ſoluta. nam poëtæ licenter vtraque verborū
voce vtuntur. vt Iliad. λ, ὅτ' ἐγὼ κτάμενον Ἰτυμονῆα ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι
ναιετάασκεν, ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἤμυνε ᾗσι βόεσσι. Pauſ. in Lacon. Τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσση-
νίους ἤλαυνεν, fatū iam exagitabat & exercebat Meſſenios. Significat etiam
fatigo, καὶ καταπονῶ, vt ἐλαύνει λοιμὸς τὴν πόλιν. Sic Demoſthenes ſæpe vtitur
pro inſequi, vexare, & inſectari. ὅθεν Ἰχνηλατεῖν. Et pro ſtimulo & incito. He-
rodian. Ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενος, percitus. Idem, Τοιαῦτα δὴ πράττων, ὑπό
τε τῆς συνειδήσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, & ſtimulāte eum conſcientia ſcelerum.
ὅθεν Οἰστρηλατεῖν. Ἐλαύνω, remigo, κωπηλατῶ. Xenoph. Εἰ γὰρ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος
τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. Ἐλαύνω, agito currum. ὅθεν Ἁρματηλατεῖν, τὸ ἡνιοχεύειν, Poly-
bio. & Ἁρμήλατος ὁδὸς Straboni, vt ἱππήλατος. Lucian. ὦ ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον,
ὁ Ζεὺς φησι, μήτ' αὔριον, μήτ' ἐς τρίτην ἡμέραν. Ἐλαύνω, τὸ εἰσβάλλω, id eſt expedi-
tionē ago. Idem, Ἐλάσας ἐπὶ Ἰνδοὺς γυναικείῳ στρατῷ. Pauſ. Τοῦτον ἱκετεύει στρατῷ
μείζονι ἐπὶ τὴν Αἰγιάλειαν ἐλάσαντα, τιμωρήσασθαι. ὁ δὲ, τῇ Αἰγιαλείᾳ ἐπιστρατεύσαντα.
Ἔλασις expeditio. Arrian. in v i, Ἐλαύνοντι γὰρ ἐπὶ Βαβυλῶνος ἐντυγχάνουσιν Χαλδαίων
οἱ λόγιοι. καὶ ἀπαγαγόντες ἀπὸ τῶν ἑταίρων, ἐδέοντο τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. ὅθεν Ἐλα- Ἐλασείω.
σείω, expeditionem affecto & apparo. Lucian. Καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίας ἔοι-
κεν, Et nunc moliri expeditionem videtur in Lydiam. Ἐλαύνειν ἐπὶ σιδήρου καὶ
χαλκοῦ dicitur pro ducere, hoc eſt ductile opus facere. ὅθεν Χρυσήλατος καὶ
Σφυρήλατος. Iliad. x i i, Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἴσην, Καλήν, χαλ-
κείην, ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἤλασεν, id eſt, opere ductili fecit. ἐξήλατον ἐξ ἐλασ-
μάτων εἰργασμένην. Sunt enim Ἐλάσματα laminæ ductiles, quas Homerus πτύ- Ἐλάσματα.
χας vocat. de Achillis enim armis loquens Iliad. σ, ita inquit, πέντε γὰρ αὐ-

τοῦ ἔσω σάκεος περὶ χεῖ. Dioſcorides ἐλάσματα καὶ πέταλα vocat ſaminas plũbi.
Et Ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murũ. ducere foſſam, ἐλαύνειν τάφρον. Iliad. μ, in prin-
cipio, ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν. λέγεται γὰρ ἁπλῶς ἐπὶ παντὸς ἐκτεινομένου. Ἐλαύ-
Ξενηλατῶ. νω, expello. ὅθεν Ξενηλατεῖν, externos eiicere, vt alienos abigere. Plutarch.
in VIII. Sympoſ. Τὴν γὰρ ἀηδόνα ταῖς αὐταῖς τραγῳδίαις ἔνοχον οὖσαν οὐκ ἀπείρ-
γουσιν οὐδὲ ξενηλατοῦσι. de ſymbolo Pythagorico loquens, quod erat, Τὰς χε-
λιδόνας οἰκίᾳ μὴ δέχεσθαι. Ἐλαύνειν, promouere, progredi, euadere. Chryſoſt. πε-
ρὶ εἱμαρμένης, de diuite Euágelico, Πρὸς ἄκρον εὐπορίας ἐληλάκει καὶ τρυφῆς. Plut.
in Catone, Πόῤῥω παντάπασιν ἡλικίας ἐληλακώς, ætate iam prouectiſſima. Alibi
Εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακώς dixit pro eruditiſſimo, vt Plato in Gorgia, Ὡς
ἐγώ σε οἶμαι ἔχειν, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πόῤῥω ἀεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας. Herodian. Ἀντω-
νῖνος μὲν οὖν εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, οὕτως ἅμα τῇ μητρὶ κατέστρεψε, cum
imperii annũ ſextum attigiſſet. Cæterùm ἐλασείω, id eſt ἐλαύνειν ἐπιθυμῶ, ſic
Δρασείω. dicitur vt Δρασείω, ἀντὶ τοῦ δρᾶν βούλομαι καὶ προθυμοῦμαι. Sophocl. in Aiace, Καὶ
δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν. Idem alibi, ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί. ἀντὶ τοῦ
ἐπιθυμεῖς δρᾶν. Ἐλᾶν autem nõ ἐλαύνειν, ſed ἐλάσειν ſignificat. Ariſtoph. νεφελ.
Ἐλᾶν. Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας, eiiciam. Demoſth. Εἰ μὴ καὶ ἔθνος προσπη-
λακιεῖ, καὶ πολλοὺς ἀθρόους ὑμῶν ἅμα ἐλᾷ. Xenoph. in I. παιδείας, Οἱ ἔμελλον αὐτοὺς τὰ
θηρία ἐξελᾶν εἰς τὰ εὐήλατά τε καὶ ἐργάσιμα. ἀντὶ τοῦ ἐξελάσειν. Et in primo ἀναβάσ. de
falcatis curribus loquens, Εἶχον δὲ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτε-
ταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντύχοιεν. ἡ δὲ γνώμη
ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Sic enim legi debet. Ali-
Διαβιβῶ. bi, Εὗρεν εὐψύχως προσελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Sic Διαβιβῶ traiiciã, ἀντὶ τοῦ δια-
βιβάσω. Plato lib. x. Legum, ἐὰν δέ τι δύσκολον ἐμπίπτῃ τοῖς λόγοις, ἐγὼ σφῷν ὥσπερ
νῦν δὴ δεξάμενος, διαβιβῶ τὸν ποταμόν, ego vos excipiẽs fluuium tranſmittam.
Tractum autem hoc videtur ex more Ionicorũ, quale eſt illud Herodoti
Ἀποδοκιμᾶν. in primo libro, Τῷ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἕπεται, οὐδὲ ἀποδοκιμᾷ οὐδένα. ἀντὶ τοῦ ἀπο-
δοκιμάσει, vel ἀποδοκιμάζει. vt alibi eodem libro, Γνοὺς δὲ ὁ Δηιόκης ἐς ἑωυτὸν πᾶν
ἀνακείμενον, οὔτε κατίζειν ἔτι ἤθελε ἔνθαπερ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δι-
Δικᾶν. κᾶν ἔτι, negauitque vltra iudicaturum. Cui ſimile eſt illud Demostheni-
cum ἐν τῷ περὶ παραπρ. Ἀλλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ κλαιήσει τις τὰ τοιαῦτα πεπρεσβευκότος,
Ἀναβιβῶμαι. καὶ τὰ παιδία ἴσως παράξει, καὶ ἀναβιβᾶται. ἀντὶ ἀναβιβάσεται, in iudiciũ, & in locum
editum ſcandere faciet, vt ſint conſpicui coronæ populari. hoc eſt παρα-
στήσεται. AEſch. etiam περὶ παραπρ. ἃ δή ἐστι τοῖς μὲν πολλοῖς ἀσυνόπτα, τοῖς δὲ χρη-
στοῖς τὰς ψυχὰς μέγιστα, τούτων ὑμῖν τὰ πλεῖστα καὶ καλῶς ἔχοντα ἐκ τῶν ἐμῶν ὁρᾶν, ἀνα-
βιβῶμαι, ἵν' εἰδῆτε τὰς ἐμὰς παρακαταθήκας, ἃς οἴκοι καταλιπὼν, εἰς Μακεδονίαν ἐπρέσ-
βευσα. Poſt hæc verba producit patrem & fratres, quaſi deprecatores. An-
docid. Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμοῦ. Et Lyſias, Οὐκ ἔχω ὦ ἄνδρες
δικασταὶ οὕς τινας δεησομένους ὑπὲρ ἡμῶν ἀναβιβάσομαι. Iliad. VII, Τεύχεα συλήσας,
οἴσω ποτὶ Ἴλιον ἱρήν, Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο. ἀντὶ κρεμάσω. & XXII, Οὕτω
σ' ἔασθ' ὑπάλυξις. ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ, mox te domabit. Cum
Ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ alioqui Poeta tempus præſens pro futuro vſurpare ſolitus ſit, vt in eodẽ,
μέλλοντος. Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν ὠμησταὶ ἐρύουσιν. ἀντὶ ἐρύσουσι. vt τελεῖ pro
τελέσει multis in locis. Ariſtoph. Pluto, ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτὸν ὅστις εἶ φρά-

σον, ἢ τὰ ἐπὶ τούτοις δρᾶν, ἢ δράσω. Ἐλαύνειν dicitur eques, pro equitare, & equus ἐλαύνεσθαι. Xenoph. in Hipparch. Καὶ τειχία ὑπεραίρειν, καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι, καὶ τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι εἰθισμένοι, οὗτοι δ' αὖ τοσοῦτο διαφέροιεν ἂν τῶν ἀμελετήτων ταῦτα, ὅσονπερ πτηνοὶ πεζῶν. Ἐλαύνειν autem dicitur in acie incedere, equóque vehi. Et Προελαύνειν ſic de equitibus dicitur, vt προάγειν de peditibus. Ἐλαύνω & arceſſo & accuſo ſignificat. Heraclit. Hermodoro, Ἑρμόδωρος ἐλαύνεται νόμους γράφων, Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας, Hermodorus in exilium agitur ob id quòd leges Epheſiis ſcripſit: Heraclitus arceſſitur impietatis. Sic enim Latinè dicitur. vt Cicero pro Flacco, Vt hunc hoc iudicio arceſſeret. Ἔλασις, vectatio, equitatio, quæ etiam Ἐλασία dicitur. Xenoph. in VIII. παιδείας, Οὕτω δὴ ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασταθεῖσα ἔλασις, οὕτω καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως ἔλασις. Idem in Hipparch. Οἵτινες δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν ᾗ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι. Ἐλατήρ, expulſor. Ἐλάτειρα, expultrix, ἡ διώκτειρα, ἡ ἀπελαστική. Inde Ἐλατήριον φάρμακον, τὸ καθαρτικόν. Theophr. in IX, Πάντων δὲ ὅλως τῶν φαρμάκων πλεῖστον διαμένει χρόνον τὸ ἐλατήριον. Ariſtotel. in Probl. ſect. prima, Καὶ ὁ μὲν ἐλλέβορος τὴν ἄνω κοιλίαν κινεῖ, ἡ δὲ σκαμμωνία τὴν κάτω, τὰ δὲ ἄμφω, οἷον ἐλατήριον. Διελαύνειν, decurrere in armis.

Ἐλαύνεσθαι. Προελαύνειν. Arceſſere. Ἔλασις καὶ Ἐλασία. Ἐλατήριον. Διελαύνειν.

Et Διελασία, decurſio militaris, id eſt Ἀνθιππασία. Idē in Hipparch. Ὅταν μέντοι ἡγεμὼν περὶ τοῦ ἀκοντισμοῦ διελαύνωσιν ἐν Λυκείῳ, καλὸν ἑκατέρας τὰς πέντε φυλὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλαύνειν ὡς εἰς μάχην, ἡγουμένου τοῦ ἱππάρχου, καὶ τῶν φυλάρχων. Idem, Ἐπειδὰν δὲ τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι, τὴν αὖ ἤδη καλὸν σχέδην εἰς τὰ ἱερὰ ἥπερ καὶ πρόσθεν διελαύνειν, & aliam rurſus decurſionem compoſito greſſu inſtaurare. Hoc enim σχέδην ſignificat. Plut. de Camillo, Καὶ πυθόμενος τὰ γινόμενα, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει καὶ σχέδην ἐπακολουθεῖν. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπειγόμενος, εὐθὺς ἐπορεύετο. Athen. Ἐπ' ἄκρων ἐβάδιζε ποδῶν ἐν τῇ πόλει σχέδην. Σχεδιάζω tamen, καὶ Αὐτοσχεδιάζω, τὸ ἀμελετήτως ἢ λέγω, ἢ γράφω, inconſideratè facio, & improuidè. Greg. Τοῦτο λέγεται πρὸς τοὺς τὸ βάπτισμα σχεδιάζοντας, καὶ μὴ προευτρεπιζομένους. ὥσπερ ἡ κεφαλὴ τοῦ μόσχου ἡ σχεδιασθεῖσα τῷ Ἰσραὴλ εἰς ὀνειδισμὸν τῆς σκληρότητος, id eſt qui inconſultè accipiunt purificam aſperſionem. Et εἰς Βασιλ. Καὶ τινα τρόπον οὐ σχεδιάσασα τὸν βαθμὸν, de prouidentia Dei loquens, quæ Baſilium maturè ad epiſcopatũ promouit, non accelerato gradu, vt ſæpe fieri ſolet. Et Παρασχεδιάζω perperam & incõſultè interpretor. vt in primo κατὰ Ἰουλ. Οὕτω γὰρ ὂν σταυρὸν ἐν τῷ κύκλῳ παρεσχεδίασε. de aruſpice loquẽs, qui in extis apparentem crucem perperam interpretatus eſt, & arridẽtem ſibi prædictionem ſtatim pro vera certáque arripuit, re malè perpenſa. Σχεδίασμα, opus ex tempore factum. Cicero ad Atticũ, Poteſt totum hoc eſſe σχεδίασμα. Σχεδιάζω etiam repræſento, id eſt ante diem facio. Idem Greg. in eodẽ, Δωρεᾶς βασιλικῆς ἦν ἡμέρα, εἴτ' οὖν ἐτήσιος, εἴτε τηνικαῦτα τοῦ βασιλέως σχεδιασθεῖσα διὰ τὸ κακοῦργον, καὶ παρεῖναι τὸ στρατιωτικὸν ἔδει τιμηθησομένους ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχεν ἢ τύχης. Idem εἰς Ἀθανάσ. Ὀλίγα δὲ ἐκ πολλῶν τῶν ἐκείνου διεξελθόντες, καὶ ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη νῦν ὡς γνωριμώτερα, id eſt quæ ex tẽpore memoria fundit, & repræſentat, promítque. Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος, Ἐν δὲ γὰρ δικανικῇ ἰδέᾳ λόγου, κἂν ἐσκεμμένος ἥκῃς, προσποιοῦ αὐτόθεν λέγειν. ὅπερ ποιοῦσι πάντες οἱ παλαιοί. γράψαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνονται σχεδιάζειν, quanquam enim ſcriptas

Διελασία. Ἀνθιππασία. Σχέδην. Σχεδιάζω, καὶ Αὐτοσχεδιάζω. Παρασχεδιάζω. Σχεδίασμα.

Αὐτόθεν. orationes habent, tamen videri volũt ex tempore dicere. quod & Αὐτόθεν λέγειν dicitur, vt hîc, & ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως λόγου, Καὶ οὐκ ἐσκεμμένος ἧκει πρὸς τὰς λοιδορίας, ἀλλ' αὐτόθεν ἐπελθὸν αὐτῷ δι' ὀργὴν ταῦτα εἴρηκεν, ſed quia illi irato in mentem in re præſenti venit. Alibi, Καὶ παροίμια ὡς αὐτόθεν εὑρίσκοντες λέγουσι, πάλαι σκεψάμενοι, καὶ κεφάλαια ὡς μεταξὺ ἀναμνησθέντες, ἐν πάσαις ταῖς δίκαις.

Σχέδιος. Et quod ſic dicitur, σχέδιον dicitur, id eſt extemporale. Idem, ἐν δέ τε εἰ σκωμματικῇ ἰδέᾳ οὐ κωλύει ἀμφοτέρως χρῆσθαί ποτε, καὶ ὁμολογίᾳ γραφῆς καὶ προσποιήσει σχεδίου. Greg. περὶ ἀνθρώπου, de præſtantia hominis loquens inter animantia & creaturas, ἡ μὲν γὰρ ψυχὴ τὸ βασιλικόν τε καὶ ἐπηρμένον αὐτόθεν δείκνυσι, πόρρω τῆς ἰδιωτικῆς ταπεινότητος κεχωρισμένον, Anima enim protinus regiam dignitatem &

Αὐτοσχεδιάζειν excelſam præ ſe fert, id eſt primore ſtatim conſideratione. Αὐτοσχεδιάζειν etiam τὸ σχεδιάζειν dicitur. Iſocrat. in Euag. Εὐφυέστατος ὢν τὴν γνώμην, καὶ μάλιστα κατορθοῦν δυνάμενος, ὅμως οὐκ ᾤετο δεῖν ὀλιγωρεῖν, οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐν τῷ ζητεῖν καὶ φροντίζειν καὶ βουλεύεσθαι τὸν πλεῖστον χρόνον διετέλει, hoc eſt inconſultè agere, & conſilium in re præſenti capere. Thucydid. Φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα, id eſt cũ re præſenti deliberare: cum ita opus erat, conſilium rerũ expetendarum

Αὐτοσχεδιασμός. Αὐτοσχεδιαστική. Γραφική. capere. Vnde Αὐτοσχεδιασμός, extemporalis dictio, id eſt, ἡ ἐκ τοῦ παραυτίκα καὶ ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἑρμηνεία, ἡ λέξις. Αὐτοσχεδιαστικὴ appellatur illa facultas, cui Γραφικὴ opponitur, quem Cicero ſtilũ vocat. Alcidam. περὶ τῶν τοὺς γραπτοὺς λόγους γραφόντων, Ἐγὼ δὲ περὶ τοῦ μὲν οὐκ ἀποδοκιμάζων παντελῶς τὴν γραφικὴν δύναμιν, ἀλλὰ χείρω τῆς αὐτοσχεδιαστικῆς ἡγούμενος εἶναι, καὶ τοῦ δύνασθαι λέγειν πλείστην ἐπιμέλειαν οἰόμενος χρῆναι ποιεῖσθαι, τούτους εἴρηκα τοὺς λόγους. Αὐτοσχεδιάζειν etiam eſt fingere, & cõminiſci, & ψεύδεσθαι. Athen. lib. XIII. de Laide loquens, Αὐτοσχεδιάζουσι δὲ οἱ λέγοντες αὐτὴν ἐν Κορίνθῳ τεθάφθαι πρὸς τῷ κρανίῳ. Significat etiam properè & illotis pedibus quippiã aggredi. Xenoph. in III. ἀπομνημ. Οὐχ ὁρᾷς ὅτι χορευτῶν μὲν καὶ ὀρχηστῶν οὐδεὶς εἰς ἐπιχειρεῖ ἄρχειν μὴ ἐπιστάμενος, τῶν δὲ στρατηγῶν οἱ πλεῖστοι αὐτοσχεδιάζουσιν, ante tempus præfecturas adipiſcuntur, & illotis manibus tractant. Αὐτοσχεδιάζειν etiam ſuapte ſponte facere, non mandato alterius & imperio. Idem in quinto ἑλληνικῶν, Ο μέντοι Αγησίλαος ἔλεγεν ὅτι εἰ μὲν βλαβερὰ τῇ Λακεδαίμονι πεπραχὼς εἴη, δίκαιος εἴη ζημιοῦσθαι. εἰ δ' ἀγαθά, ἀρχαῖον εἶναι νόμιμον ἐξεῖναι τὰ τοιαῦτα αὐτοσχεδιάζειν. Plato vti ſolet, pro temerario & confidenti incepto animum appellere, & quippiam deſignare. vt in Euthyph. Ἐπειδή με ὁ Μέλιτος αὐτοσχεδιάζοντά φησι, καὶ καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων, ἐξαμαρτάνειν. Et in Apolog. Λέγε δὴ ἡμῖν τί ἐστιν, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς περί σου αὐτοσχεδιάζωμεν, id eſt temere aliquid affirmemus. Temerarios enim vocamus, qui præproperè & rebus non per-

Διελαύνειν. penſis inceptant. Διελαύνω etiam τὸ διείρω ſignificat, transfigo & traiicio. Lucian. Κλεῖτος ἀπήγγελλέ μοι, ὃν σὺ διελάσας, μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας. Idem, Διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Αρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρι ὑπὸ τὴν πυγήν.

Διεξελαύνειν. Plut. Πομπήιος δὲ αὐτὸν ἐκ χειρὸς διελάσας ἀνεῖλε. Διεξελαύνω, cũ copiis & exercitu perrumpo, & trãſeo per medium, copias & exercitũ duco. Greg. in 2. κατὰ Ιουλ. Οὔτε γὰρ ἐξελεῖν οἷόν τε ἦν ἐξ ἐπιδρομῆς ἀθρόας, ἢ πολιορκίᾳ παραστήσασθαι, οὔτε διεξελάσαι, καὶ ταῦτα ναυτικῷ μάλιστα, hoc eſt copias per fluuiũ nãuibus trãſ-

uehere, qui vrbem interluebat. Sic dicitur vt διεκπίπτειν, διεξάγειν, διεξιέναι.
Plutarch. Ὁ δὲ Μιθριδάτης διακοσίοις ἱππεῦσι διέκοψε καὶ διεξήλασε τοὺς Ῥωμαίους.
Significat etiam poſt victoriam fugientes hoſtes proſequor, & victis inſto. Idem, Ὁ δὲ ὃ καθ' αὑτὸν ἐτρέψατο καὶ διεξήλασε. Εἰσελαύνω, inuehor, ingre- Εἰσελαύνω.
dior equo vel curru. Plutarch. Ὁ δὲ πομπήιος οὔπω πάνυ γηρῶν εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν θριαμβεύων. Herodian. Ὁ δὲ ἀντωνῖνος διαβὰς τοὺς ποταμοὺς ἀκωλύτως, εἰσελάσας εἰς τὴν πρὸ θυαίων γῆν ὡς ἰδίαν ἤδη, & reliqua. cum exercitu & equitatu ingreſſus. vnde εἰσελαστικὸν apud Plinium ad Traianum, & ἀγὼν εἰσελαστικὸς, quo Εἰσελαστικός.
die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam ſolenni pompa ingrediebātur. vbi Plinius, Nomine itaque eorum vehementer addubitem an ſit potius id tempus quo εἰσήλασαν, intuendum. Idem, Iſelaſticum tunc primùm mihi videtur incipere deberi, cum quis in ciuitatem ſuam ipſe εἰσήλασεν. Significat etiam irrumpere, irruere, quocunque modo quis inuehatur. Plut. in Phocione, Καὶ κατέστρεψε τὸν βίον ἐν χίῳ, πρῶτος εἰσελάσας τῇ τριήρει, καὶ βιαζόμενος πρὸς τὴν ἀπόβασιν. Ἐπελαύνω, infeſto incurſu in aliquē Ἐπελαύνω.
feror. Et Προσελαύνω, aduehor. Xenophon Hipparch. Τό, τε ἀντιμετώποις Προσελαύνω.
προσελαύνειν ἀλλήλοις, γοργόν, τό, τε διελάσαντας ὅν ἱππόδρομον ἀντίους πάλιν στῆναι ἀλλήλοις, σεμνόν, καὶ ὃ ἀπὸ σάλπιγγος αὖ τὸ δεύτερον ἐπελαύνειν, καλόν. στάντας δὲ ἤδη, ὃ τρίτον αὖ ἀπὸ τῆς σάλπιγγος, τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν, καὶ διελάσαντας εἰς κατάλυσιν, ἐπὶ φάλαγγος ἅπαντας καταστάντας, ὥσπερ εἰώθατε, πρὸς τὴν βουλὴν προσελαύνειν. de exercitatione & decurſione equeſtri loquens. Idem in primo παιδείας, Οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος προσήλασε τῷ ἵππῳ, equo aduectus eſt. Et in quarto, Ἐπεὶ δὲ προσήλασαν οἱ Ὑρκάνιοι ἱππεῖς ἄγοντες καὶ αἰχμαλώτους, πρὸ τῶν αὐτῶν ἐπεφαίνετο.

Προελαύνω, ante ſigna euehor. Idem, Ὅταν μέντοι ἔξω τῶν δυσχωριῶν ἥκητε, Προελαύνω.
μάλα χρήσιμον καὶ ἐν πολεμίᾳ καὶ ἐν φιλίᾳ προελαύνειν τῆς φυλῆς ἑκάστης τῶν ὑπηρετῶν τινάς. Παρελαύνω, obequito, inuehor, irruo in hoſtes. Idē in Hipparch. Παρελαύνω.
Τὸ δὲ ὁρᾶν τοὺς φρονίμους καὶ πιστοὺς καὶ προθύμους παρελαύνοντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους, τοῦτο ἤδη ἀγαθοῦ ἱππάρχου, id eſt παρελάσοντας καὶ ἐπελάσοντας τοῖς πολεμίοις. Συνελαύνω aſtringo, compello, cogo, in anguſtum redigo. Plut. in Phocione, Ἧ μάλιστα συνελαύνεται ὃ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης ἑκατέρωθεν ταῖς θαλάσσαις. Et in Cæſ. Ἐν ὁδῷ ποτὲ συνελαθεὶς ὑπὸ χειμῶνος εἰς ἔπαυλιν ἀνθρώπου πένητος. Idem, Ἐκ τούτων συνελαύνετο πομπήιος εἰς μάχην, coactus eſt pugna decernere. Παρελαύνω, etiam equo prouehor ante alios. vt in primo ἀναβάσεως, Ἐθεώρει οὖν ὁ Κῦρος πρῶτον μὲν τοὺς βαρβάρους· οἱ δὲ παρήλαυνον τεταγμένοι κατ' ἴλας καὶ κατὰ τάξεις· εἶτα δὲ τοὺς ἕλληνας, παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, hoc eſt prouectus in medium. Et Παρήλαυνον, in medium prouecti ſunt, & prodierunt. Dicitur & παρελαύνω cū accuſatiuo, & ſignificat porrò ago, prodire facio. vt ibidem, Ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλασε, στήσας τὸ ἅρμα πρὸ τῆς φάλαγγος, πέμψας παρὰ τοὺς στρατηγούς, ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα. Alibi, Ὁ δὲ παρελαύνων ὃν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν, κατεῖχε κάτω τὰς τάξεις. Παρελαύνω etiam ſignificat ὑπερβάλλω, ſupero, vinco. Baſil. in 2. περὶ νηστείας, Σὺ δὲ ἐξεπίτηδες σεαυτὸν καταπιέζεις τῷ κόρῳ. τοσοῦτον τῇ γαστριμαργίᾳ καὶ τὰ ἄλογα παρελαύνεις. Significat etiam progredior, euado. Chryſoſt. ad Corinth. 1, Εἰς τοῦτο γάρ τινες παρήλασαν μανίας, ὡς μηδὲν ἀληθὲς εἶναι λέγειν τῶν ὄντων. de philoſophis loquens. Ἀπελαύνω, redeo, retro Ἀπελαύνω.

vnde veni refero pedem. In quarto παιδείας, Καὶ γὰρ δὴ οἱ ἀπάγγελες ἀποδεδειγμένοι τοῦ Κύρῳ ἄγειν, πάλιν ἀπέλαυνον μεταδιώκοντες τοὺς ἐχθρούς, id eſt præda in caſtris dimiſſa, rurſus hoſtes perſequi inſtiterunt. Idem alibi, Διαπηδῶντες δὲ ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θυμός.

Ἐξελαύνω. Ἐξελαύνω, erumpo equo, vt Xenophon in quinto ἑλληνικῶν de equitatu dixit. Et Ἐπεξελαύνειν de exercitu progrediente ſic dicitur, vt ἐπεξάγειν de peditatu. Et Παρελαύνειν vt παράγειν, & διεξελαύνειν, vt διεξάγειν, & διεξιέναι.

Ἐπεξελαύνω.

Περιελαύνω. Περιελαύνω cogo & abigo. Polyb. in v, Περιελασάμενος δὲ λείαν ἱκανήν, ἐποιεῖτο τὴν ἀποχώρησιν ὡς ἐπὶ λεόντιον. Idem, Συνεκόμισαν δὲ καὶ τὴν περιελαθεῖσαν λείαν ἀσφαλῶς. Ab ἐλαύνω ἐλήλακα fit Atticè. Laërt. de Phalereo, Πλήθει δὲ βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς κατ' αὐτὸν περιπατητικούς, id eſt ſuperauit, præſtitit.

Κόπτω, καὶ σύνθετα. Ἀνακόπτειν. Κόπτω etiam & compoſita actiua voce tantùm efferuntur in ſignificatione actiua. Ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, ἀντὶ παύω καὶ ἀνασέλλω, arceo & propulſo. Lucian. Οὕτω μὲν ἀνέκοπτε τῆς ὀργῆς καὶ ἀνεπαυόμην. Gregorius Ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα dixit pro retro inhibere, relidere. Lucian. Καὶ πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν, ἱδρῶτι κατερρέομην, τοῦτο δέ, φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην. καὶ ἡ φωνὴ ἐξέλιπε. Ἀνακόπτειν etiam τοὺς ὀφθαλμοὺς eſt oculos elidere.

Ἀποκόπτειν. Ἀποκόπτω, repello, & abiúgo, ſeparo. Syneſ. Οἷς τὸ ὁμιλεῖν πάνυ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις, οὐκ ἀποκόπτει τοῦ θείου. Significat etiam præcido cunctationem, & hæſitationẽ tollo. Alciphr. Ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὦ γύναι, ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. ἀποκόπτει γὰρ εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλὴ ἀμφίβολον. Suprà autem dixerat, τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ.

Ἀποκοπὴ χρεῶν. Ἀποκοπὴ χρεῶν, nouæ tabulæ. ὅθεν Χρεοκοπεῖν. Et ἀποκοπὴ φωνῆς, vox ſuppreſſa, vt Celſus loquitur. Dioſcor. Περὶ κεράμβης, Διαμασώμενα δὲ τὰ φύλλα φωνῆς ἀποκοπὴν καθίστησι τοῦ χυλοῦ καταπινομένου. Celſus de grauedine, Vocem obtundit, nares claudit. Plutarch. Ἀποκεκομμένην φωνὴν pro obtuſa dixit.

Διακόπτειν. Διακόπτω, frango, interpello, intercido, dirimo. Polyb. in primo, Σπουδάζων διακόψαι τὰς διαλύσεις, dirimere, interpellare. Demoſthenes, Ἡ δὲ τοῦ λέγειν δύναμις, ἂν τὰ παρὰ τῶν ἀκουόντων ἀντιπέσῃ, διακόπτεται. Plato libro quinto de Legibus, Καθάπερ εἴπομεν τὴν τῶν ἡρακλειδῶν ἀποικίαν εὐτυχεῖν, ὡς γῆς καὶ χρεῶν ἀποκοπῆς, καὶ νομῆς πέρι δεινὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἔριν ἐξέφυγε. Hermogenes περὶ σάσεων, Ἀπῄτει τις δανείσας καὶ τόκους. ὁ δὲ παρακαταθήκην φάσκων ἔχειν, οὐκ ὀφείλειν ἔλεγε τόκους. μεταξὺ πεποίηται χρεῶν ἀποκοπὰς ὁ δῆμος. καὶ ὁ μέν, ὡς παρακαταθήκην ἀπῄτει. ὁ δέ, ὡς χρέος οὐκ ὀφείλειν ἔτι φησίν, id eſt nouarum tabularum legem ſciuit. Greg. περὶ θεολογίας, Ὅταν γαλήνην ἔχωμεν ἔνδον ἀπὸ τῆς ἔξω περιφορᾶς, ὥστε μὴ καθάπερ οἱ λύζοντες τῷ πνεύματι διακόπτεσθαι. Quod metaphoricè dictum eſt. Singultus enim qui à flatu incluſo fit, ſermonẽ hominis interpellat. Baſil. de vita ſolitaria, Ἔστω τοίνυν τὸ χωρίον τοιοῦτον ἐπιμιξίας ἀνθρώπων ἀπηλλαγμένον, ὡς μὴ ὑπὸ μηδενὸς τῶν ἔξωθεν τὸ συνεχὲς τῆς ἀσκήσεως διακόπτεσθαι. Plutarch. Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διῄει ποικίλος ὢν ὁ πολέμιος καὶ δεινός, dirimebat, diſiungebat, vnà caſtrametari vetabat, & vires ſociare. Galen. Τὰ διακόπτοντα τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως, interpellãtia & interrũpentia. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. Ἡ δὲ συνουσία διεκόπτετο. Interruptio & interpellatio præſcriptionum hoc verbo in Pandectis Græcis ſignificatur. Διακόπτειν etiam eſt aciem perrumpere. impreſſionẽ facere. Xenoph. in

vltimo ἡμιολίῳ, Ὁ δὲ τῷ στρατεύματι ἀντίπρωρον ὥσπερ τριήρη προσῆγε, νομίζων ὅπῃ ἐμβαλὼν διακόψειε, διαφθερεῖν ὅλον τὸ τῶν ἐναντίων στράτευμα. Et rurſus, Ὁ δ' Ἐπαμινώνδας αὖ καὶ τὸ ἱππικὸν ἔμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο, καὶ ἁμίππους πεζοὺς συνέταξεν αὐτοῖς, νομίζων τὸ ἱππικὸν ἐπεὶ διακόψειε, ὅλον τὸ ἀντίπαλον νενικηκὼς ἔσεσθαι. Significat etiã traiicere, pertũdere. Lucian. Τὸ δὲ βέλος ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄγει τὸ διελθεῖν, μιᾷ τε καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησι. Significat etiã interpellare loquentem, & interfari. Baſil. Greg. Ἀλλ' ἐρωτᾷν μὲν χρὴ ἀφιλονείκως, ἀποκρίνεσθαι δὲ ἀφιλοτίμως, μὴ διακόπτοντα τὸν προσδιαλεγόμενον, ὅταν χρήσιμον λέγῃ. Hoc etiã Ἐγκόπτειν dicitur. vt Act. Apoſt. cap. xxiiii, Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, παρακαλῶ ἀκοῦσαί σε ἡμῶν συντόμως τῇ σῇ ἐπιεικείᾳ, Ne auté diutius te interpellem, hoc eſt ab aliis tuis actionibus te diutius auocem. Verba ſunt Tertulli contra Apoſtolum ad Felicem præſidem, hoc eſt, ἵνα μὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον παρενοχλῶ σοι χρηματίζοντι, ne te auocem à gerenda Republica, ἵνα μὴ ἀπαγάγω σε πολιτευόμενον. Cic. ad Atticum, Ego autem in Pompeianum properabam, vbi interpellatores minus moleſti. Dicitur & Ἐνοχλεῖν cum datiuo & accuſatiuo. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, δὶς περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν. Galen. in 1. ad Glaucon. Οὕτω δὲ καὶ εἰ ἀγρυπνία σφοδρὰ, καὶ εἰ ἄλγημα συντόνον ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα, φυλακτέον ἀθρόας τε καὶ πολλὰς κινήσεις, ſi moleſta ſint ægroto. Dionyſ. Demophilo, Περὶ δὲ μέσας νύκτας (εἰώθει γὰρ εἰς τόνδε τὸν καιρὸν αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς θείους ὕμνους ἐγρηγορέναι) διανίστατο μὲν, οὐδὲ τῶν ὕπνων αὐτῶν πολλῶν γε ὄντων, καὶ ἀεὶ ἐγκοπτομένων, interpellatis, interruptis. A qua ſignificatione propè abeſt Σχάζειν, quod eſt tenorem inſtituti vel moris abrumpere & ſoluere, deſinereque. vt καταλύειν, καὶ καταστρέφειν, καὶ καταπαύειν. Ariſtoph. νεφελ. Ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων, τούτων ἐμοὶ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικὴν. ἤγουν καταλύσας, deſinẽs iam equorũ ſtudium, & abrũpens. Σχάσαι γὰρ, inquit Interpres, τὸ κωπηλατοῦντα στῆσαι τὴν κώπην, vel τὴν κώπην διασχίσαι καὶ διελεῖν τὸ ὕδωρ. Syneſ. Πυλαιμένει, Καίτοι νὴ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέβην ἐπὶ θάλατταν, καὶ τοῖς φυχεινοῦσιν κωποῦσι διείλεγμαι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν. Quæ verba iocundè dicta ſunt. Σχάζειν etiam τὸ ἀφέλκειν, retrahere, reducere, ſupprimere. Xenoph. de canibus, Αἱ δὲ τὰ ὦτα μὲν ἀκίνητα ἔχουσιν, ἄκραν δὲ τὴν οὐρὰν σείουσιν. ἄλλαι δὲ συνάγουσι τὰ ὦτα, καὶ ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἴχνους, σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διαφέρουσιν, Aliæ contractis auribus, & capite demiſſo per veſtigiũ diſcurrunt, reducentes caudam, atque inter crura condentes & continentes. Athen. lib. quarto, Τοῦ ποτοῦ δὲ περιϊόντος, καὶ τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, ἀναπετάννυνται ἐν αὐτῷ, κύκλῳ ὀθόναις διείληπτο πλῶτα λευκαῖς, καὶ ἀναπεταθεισῶν, οὐδεὶς ἔφαινεν λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, id eſt, per clandeſtina machinamenta reductis velis, aut tabulatis. vel deductis & demiſſis. 11 Significat etiam ſiſto, inhibeo. Ariſtophan. νεφελ. Ἴθι νυν κατάκλινου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα. ἀντὶ τοῦ στήσας, καὶ καταπαύσας, ſiſtens & continens apud te. ac ſi diceret, animaduerte diligenter, & toto pectore ad hoc incumbe. Σχάζειν etiam ſecare venam, aut ſcarificare cutem ſignificat. Galen. lib. xiii. Methodi, Ἀναγκαζόμεθα τοιγαροῦν ἐνίοτε κενοῦν αἵματος, ἤτοι φλέβα τέμνοντες, ἢ ἀποσχάζοντες τὰ μὴ πεπονθότα κῶλα. Ἀποσχάζειν. χεῖρας μὲν γὰρ κακῶς ἐχούσης, τὰ σκέλη, & reliqua. Et lib. xiiii, Μεταπιπτούσης δὲ τῆς

Ἐγκόπτειν.

Ἐνοχλεῖν.

Σχάζειν.

φλεγμάσεως τοῦ πεπονθότος μορίου, καταπλάττειν αὐτὸ πρὶν πελιδνὸν γενέσθαι δι' ὠμῆς λύσεως. εἰ δὲ καὶ πελιδνὸν γενέσθαι φθάσειεν, ἀποσχάζοντα καταπλάττειν. Aliquando pro eodem σχάζειν dicit, hoc eſt ſcarificare: cuius exemplũ in verbo καταπλάττειν aſcripſimus. Ariſtoteles lib. 2. hiſtoriæ, de aorta vena loquens, Ἡ δὲ πάλιν ἐπανελθοῦσα διὰ τῆς μασχάλης εἰς τὸν βραχίονα δεξιὸν, συμβάλλει ταῖς ἑτέραις φλεψὶ κατὰ τὴν ἐντὸς καμπήν. διὸ ἀποσχαζόντων τῶν ἰατρῶν ταύτην, ἀπολύονταί τινων πόνων περὶ τὸ ἧπαρ, id eſt hanc venam ſecantibus.

Σχᾶν. Σχᾶν etiam ἀντὶ τοῦ σχάζειν dicitur, quo Hippocrates vtitur. Ariſtophanes in iam dicta comœdia, Ὀπτῶν γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα, πρὸς αὐτὼ τὠφθαλμώ μου προσετίλησε. ἔσχων ἀντὶ ἔσχαζον dixit, hoc eſt ἔσχαζον, non ſcarificaui, non pertudi: id quod fit cum inteſtina farcta coquuntur, ne diſrumpantur. Et σχᾶν, τὸ χαλᾶν, deducere, demittere, relaxare. Σχᾶσθαι, τὸ χαλᾶσθαι apud Hippocratem, vt inquit Paulus AEgineta. Προσετίλησε

Τιλᾶν. autem ſignificat, oculos liquido ſtercore perfudit. Τιλᾶν enim eſt ſtercus elidere. Idem Ἀχαρνεῦσιν, Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία.

Ἐντιλᾶν. Μαρίλη, cinis eſt carbonũ. ὁ λάρκος οὗτος ἐξηκόντιζέν μοι συχνὴν μέλαν, vt ſolet ſepia atramentum eiaculari, id eſt τὸ μέλαν ἐπαφιέναι, ταράττειν τὸ ὕδωρ βουλομένη. In Hippiatricis legimus de equis profluuio alui laborantibus, Ὠνόμασαν δέ τινες τὸ πάθος ἱππότιλον ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. τιλᾷ γὰρ, καὶ ἔκλεισις αὐτῷ γίνεται ἀπὸ τούτου. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Ὥσπερ ἀμέλει δρῶσιν οἱ μεγαλώτεροι, διὰ μιᾶς ὀργάνου σχαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦντες. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ νευροσπάσται μίαν μήρινθον ἐπισπώμενοι, ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι, καὶ χεῖρας ζώου, καὶ ὦμον, καὶ ὀφθαλμόν. Vbi μεγαλώτεροι dictio mendoſa eſt, fortaſſe pro μεγαλόεργοι, vel μεγαλότεχνοι. Σχαστηρίαν autẽ appellat vel funem, vel trochleam, vel aliud quo organum ducitur, hoc eſt quo intérum laxatur, vel erectũ

Σχαστήριον. demittitur. Σχαστήριον etiam vel pugio, vel ſcalpellus eſt veterinarii ad pertundendum atque tranſſuendum. In Hippiatricis. Δεῖ δὲ πόρπακας μυρικίνους ἐπιτιθέναι τῷ τόπῳ παρὰ βύρσαν ἀντιπόρπους, τρυπῶντας τῷ σχαστηρίῳ. Alibi, Καὶ κατακεντεῖν τὴν βύρσαν τῷ σχαστηρίῳ.

Νευροσπάσται. Νευροσπάσται autem ſunt circulatorum genus, & præſtigiatorum, qui imaguncularum motus & luſiunculas fidiculis moliuntur, ita vt & ſaltare & oſculari inuicem ſigilla ipſa & amplecti videantur. Apud Xenophontem in Sympoſio, Syracuſius qui ſaltatricem puellam adduxerat, τὴν εἰς τὰ ξίφη κυβιστῶσαν, hoc eſt quæ per pugiones in mucronem erectos in caput prouoluebatur, & alia miranda faciebat, à Socrate interrogatus, ἐπὶ τίνι μέγα φρονοίη, reſpondet, ἐπὶ τοῖς ἄφροσιν. οὗτοι γὰρ τὰ

Νευρόσπαστα. ἐμὰ νευρόσπαστα θεώμενοι τρέφουσί με. Quo in loco Νευρόσπαστα dixit τὰ θαυματουργούμενα. Herodotus in ſecundo, Ἀντὶ δὲ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τέῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος, id eſt quorum pudenda fidicula mouebantur & ducebãtur, vt priapi ſpeciem præberent. Παρακόπτω

Κατακόπτω. etiam voce actiua dicitur, de quo antè dictum eſt. Κατακόπτω, quod concido, contundo, contrucido ſignificat. Herodotus pro nummum percutere, κατακόπτειν dixit. Apud Theophraſtum arbores præcidere, & materiam

Κατάκοπος. eluxuriantem reſecare ſignificat. Κατάκοπος vt κατάπονος defeſſus, labore

confectus, qui etiam πεπονημένος dicitur. Plutarchus in Sylla, Καὶ μὴ κατακόπους ἔχοντα τοὺς ἄνδρας ἀποκινδυνεῦσαι περὶ τῶν ἐσχάτων. Idem, Καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσπεσών. Sic Diodorus κατακόπους appellat defeſſos pugnando, quibus ἀκέραιοι integri ſubſtituũtur. Idem Plutarchus de Virtutibus mulierum, Κατάκοποι δὲ οὖσαι, καὶ μηδέπω τῆς φρονήσεως παρόντος αὐταῖς, ἐν τῇ ἀγορᾷ προέμεναι τὰ σώματα, ἀτακτῶς ἔχουσαι καθεύδουσαι. περὶ τῶν θυάδων loquens.

Ἐπικόπτω, concido, præcido, imminuo. Theophraſt. in quinto de Cauſis, περὶ δὲ τῆς ἐπικοπῆς καὶ τῆς κολούσεως ἐν ὀλίγοις ἡ σκέψις. ὀλίγα γὰρ τὰ φθειρόμενα, κατὰ μὲν τὴν ἐπικοπὴν ἐλάτη, πεύκη, φοῖνιξ. ἔνιοι δὲ καὶ κέδρον καὶ κυπάριττόν φασι. καλοῦσι δ' ἐπικοπὴν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον. Ἐπικόπτω etiã extenuo vires, & imminuo opes & imperium. Ariſtotel. in tertio Politicôn, Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς Μήδους καὶ Βαβυλωνίους, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πεφρονηματισμένους διὰ τὸ γενέσθαι ποτ' ἐπ' ἀρχῆς, ἐπέκοπτε πολλάκις, id eſt ἐταπείνου, vt alibi dixerat. Significat etiã percutio nummum. vt idem in ſecundo OEconom. Ἀνενεχθέντος δὲ τοῦ ἀργυρίου, ἐπικόψας χαρακτῆρα, ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς, Cum ciues argentum contuliſſent, nummo percuſſo drachmam locauit pro didrachmo, & ſic argẽtum reddidit. Κόπτειν enim νόμισμα dicunt, τὸ τυποῦν καὶ σημαίνειν. Idem, Οὐκ εὐποροῦν δὲ ἀργυρίου, νόμισμα ἔκοψε καττιτέρου. Verùm Φρονηματίζομαι, quo Ariſtoteles in exemplo ſuperiore vſus eſt, ſignificat magnificè de me ſentio, efferor, animos tollo, & vt Fabius loquitur, maiores ſpiritus duco. vt apud eundem in octauo Politicôn, Σχολαστικώτεροι γὰρ γιγνόμενοι διὰ τὰς εὐπορίας, καὶ μεγαλοψυχότεροι πρὸς ἀρετὴν ἔτι τε πρότερον, καὶ μετὰ τὰ Μηδικὰ φρονηματισθέντες ἐκ τῶν ἔργων, πάσης ἥπτοντο μαθήσεως. Diodor. Τῆς ἐσχάτης τῶν Βραχμάνων πόλεως πεφρονηματισμένης ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δυσχωρίᾳ. Polyb. in 2. hiſtor. Πεφρονηματισμένοι ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου, καὶ καταπεπιστευκότες ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι. Fabius in primo, Interim & ſublimitate heroici carminis animus aſſurgat, & ex magnitudine rerũ ſpiritum ducat. Liuius, Eadem contumacia in vultu, idem in oratione ſpiritus erat, τὸ αὐτὸ φρόνημά τε καὶ λῆμα. Φρονηματίας etiam dicitur homo elati ſpiritus, ὁ πεφρονηματισμένος. vt in quinto Politicôn, Ἔστι δὲ πρὸς σωτηρίαν τῆς τυραννίδος τὸ, τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν. δεῖ τοὺς γενναίους. Qui etiam Λημματίαι dicuntur, hoc eſt μεγαλόφρονες. Antiph. βαβάχ. Ἴθι νῦν ἐπειδὴ λημματιᾷς κἀνδρεῖος εἶ, σὺ μὲν γενοῦ 'γὼ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν, καὶ τὴν λεοντῆν, id eſt, quando tu virum agis audacem, & fidentem ſuis viribus. eſt enim nomen λημματίας, vel verbum λημματιᾷς, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρῃ καὶ βρενθύῃ. vtroque enim modo legitur. Sic Οἰηματίας, ὁ ἐπηρμένος, ſuperbus & inſolens. Eſt enim Οἴημα, elatio, & arrogãtia, καὶ τῦφος. Plutarch. in Platonicis quæſtionibus, Καὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ τύχης τότε φορὰν γενέσθαι συνέβη σοφιστῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ τούτοις οἱ νέοι πολὺ τελοῦντες ἀργύριον, οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας, καὶ λόγων ζήλου. Inde illa ſententia ex Laërtio, Τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα δίιστησι, τοὺς δὲ ἀνοήτους τὸ οἴημα. Et Οἴησις, ἡ ἔπαρσις, & elatio apud Dionyſium. apud Platonẽ pro opinione accipitur, vt in Phædone, Ἀλλ' ἀνάγκη σοι ὦ ξένε, ἄλλα δόξαι, ἄνπερ μείνῃ ἥδε οἴησις, τὸ ἁρμονίαν εἶναι σύνθετον πρᾶγμα. Alibi, Ἐκεῖνος μὲν περὶ τῆς αὐτοῦ οἰήσεως τὴν τῶν ἀντιδοξαζόντων οἴησιν συγχωρεῖ που ἀληθῆ εἶναι. Legimus & in

Ἐπικόπτω. Ἐπικοπή. Φρονηματίζομαι. Φρονηματίας. Λημματίας. Λημματιᾷς. Οἰηματίας. Οἴημα. Οἴησις.

quodam Parænetico, Ἡ μὲν γὰρ σύνεσις τῆς ἀγνοίας, τὴν ἐκ τοῦ οἰήσεως ἐγγεγενημένην
προπέτειαν ἐκκόπτει, id eſt excitatã ex ſtulta & arroganti exiſtimatione ſui.
Μαλακίας. Et rurſus, Εἰ καθαρεύειν οἰήσεως, καὶ ἐπιστήμης πλήρης τυγχάνειν αἱρῇ σύ. Sic Μαλα-
Μαλακιᾶν. κίας, ὁ μαλακός. Vnde Μαλακιᾶν ῥῆμα, vt λημητιᾶν, de eo dictum qui mollis
eſt, & laborat mollitie. Xenophon κυνηγετικῷ, Ὁ δὲ παγετὸς τὰ ἴχνη ἀφανίζει
ἐπιπήξας. καὶ αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι, infirmitate na-
Τολμητίας. rium laborantes, & mollitudine. Τολμητίας, ὁ τολμηρός. ἀττικώτερον tamen
Τολμητής. Τολμητής. Τολμᾶν autem non tantùm audere ſignificat, ſed etiam ſuſti-
Τολμᾶν. Suſtinere. nere, hoc eſt quippiam graue in animũ inducere, & ſibi imperare. Quin-
tilianus, Sed non ſuſtineo conſcius eſſe mihi diſſimulanti. Lucan. in ſe-
ptimo, Suſtinuit votis etiam tum credere dignos Cœlicolas. id eſt potuit.
Celſus in tertio, Et qui amplè valetudinarios nutriũt, quia ſingulis ſum-
ma cura conſulere nõ ſuſtinent, ad cõmunia iſta cõfugiunt. Seneca, Non
ſuſtineo eum deſerere, cui dedi vitam. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Καὶ δεομέ-
νων καὶ ἱκετευόντων δοῦναι τὰ χρήματα εἰς τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν, οὐκ ἐτόλμησεν ὁ μια-
ρώτατος καὶ αἰσχροκερδὴς ἀπὸ πολλῶν χρημάτων ὧν εἶχε δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι, id
eſt, ſuſtinuit repudiare preces ſupplicantium, nec dare quod poſtulabant.
Iſocrates, Τίς γὰρ ἱκετεύειν τολμήσει ἢ τοὺς ἥττους αὐτοῦ, ἢ τοὺς ὑφ᾽ ἑτέροις ὄντας, παραλι-
πὼν τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας. Ponitur & pro καρτερεῖν καὶ ὑπομένειν. vt in vl-
timo Odyſſeæ, Ἀλλ᾽ ἐπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν. Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐ-
τόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, τετληότι θυμῷ. Et decimo
ſeptimo, ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς Ἠὲ μεταΐξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, Ἦ πρὸς γῆν
Ἐπιτολμᾶν. ἐλάσειε κάρη ἀμφ᾽ οὖδας ἀείρας. Ἀλλ᾽ ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ᾽ ἔσχετο. ἀντὶ τοῦ ὑπέμει-
Τολμήεις. νε, pertulit. Et in eodem, Τολμήεις μοι θυμός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα. ἀντὶ τοῦ
ὑπομονητικός. Θέογνις, Οὐδεὶς πώποτ᾽ ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐσθλὸς Τολμᾷ ἔχων
τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως. Idem, Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα.
Ponitur & ἀντὶ τοῦ πάσχειν, id eſt κακοπαθεῖν. vt in illa Euripidis ſententia in
Hecuba, Αἶ αἶ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ᾽ ἀεί, vel πεφυκέναι, τολμᾷ θ᾽ ἃ μὴ χρὴ τῇ
Ἀνέχομαι. βίᾳ νικώμενον, id eſt ὑπομένει ἃ μὴ πρέπει. Contrà Ἀνέχομαι, id eſt ὑπομένω
& καρτερῶ, ἀντὶ τοῦ τολμῶ ponitur. Ioſepus in ſecundo contra Apionem, Οἱ
Ὑπομένω. γὰρ πιστεύσαντες ἐπισκοπεῖν θεὸν τοὺς ἑαυτῶν βίους, οὐδὲν ἀνέχονται ἐξαμαρτεῖν. Ὑπο-
μένω etiam ipſum ſic accipitur ſæpiſſime. vt apud Demoſthenem ὑπὲρ τοῦ
στεφάνου, Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς, οἳ καὶ τὴν χώραν καὶ
τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, εἰς τὰς τριήρεις ἐμβάντες, id eſt animum inducere po-
tuerunt. Lingua vernacula dicitur, animum vel cor habere potuerunt,
& vt Itali loquuntur, ſatis fuit animi. Simile eſt illud Homeri in primo
Τλῆμι. Iliados, Οὐδέ τί πω μοι πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσῃς. & Iliad. Φ, Τίς
πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν. Et in vltimo, ἔτλην δ᾽ οἷ᾽ οὔπω τις ἐπιχθό-
Καταδέχομαι. νιος βροτὸς ἄλλος, Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ᾽ ὀρέγεσθαι. Καταδέχομαι pro eo-
dem ferè dicitur. Baſil. εἰς τὴν ἰουλίτταν, Οἱ ἄνδρες, μὴ καταδέξησθε γυναικῶν ἥττ-
τους ὀφθῆναι πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Et περὶ εὐχαριστίας, Τί οὖν ποιήσω. καταῤῥήξομαι
Δέχομαι. τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταδέξομαι κυλινδεῖσθαι χαμαὶ καὶ ποτνιᾶσθαι; Dicitur & Δέχο-
μαι. Plato libro v i i. de Repub. Οὕτως ἔφη, ἔγωγε οἶμαι αὐτὸν πᾶν μᾶλλον πεπον-
θέναι ἂν δέξασθαι, ἢ ζῆν ἐκείνως. Et lib. decimo, Πολλὰ δὲ ποιήσει ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τι-

τα ἰδεῖν δρῶντα. Et in Apologia, Ἐπὶ πόσῳ δ᾽ ἄν τις δέξαιτο ἐξετάσαι ὅν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα πολλὴν στρατιάν. Et in Hippia minore, Δέξαιο δ᾽ ἂν πότερον τἀγαθὰ κεκτῆσθαι, ἢ τὰ κακά; ἴσω. τἀγαθά. συνεχῶς. πότερον οὖν ἂν δέξαιο πόδας κεκτῆσθαι ἑκουσίως χωλαίνοντας, ἢ ἀκουσίως, vtrum malles. Euripides in Oreſte, Καὶ νῦν ὅπου ᾿στιν εἴπατ᾽ ὦ νεανίδες ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δείν᾽ ἔτλη κακά, Vbinam eſt Oreſtes, qui tantum ſcelus auſus eſt, hoc eſt parricidium. ἔτλη ἀντὶ τοῦ ἐτόλμησε.

Et τλήμων ἀντὶ τοῦ τολμηρὸς accipitur. Sophocles in Electra, ἀρχὴν δ᾽ ἂν εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποθ᾽ ὅν γ᾽ ἔκτεινε τῷδ᾽ ἐπέστεφε, Iam primùm niſi hæc mulier nata eſſet omnium audaciſſima, nequaquam has ĩnuiſas inferias ei accommodaſſet & adaptaſſet, quem interficiendum curauerat. vel honoris cauſa miſiſſet. Πλασματίας λόγος, ὁ πεπλασμένος, commẽtitius, qui etiã πλασματώδης dicitur. Ariſtot. in XII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οὐ μὴν τοίνυν οὔτε τοῖς αἰσθητοῖς ἀδύνατον εἶναι, καὶ ἅμα πλασματίας ὁ λόγος, εἴρηται μὲν καὶ ἐν τοῖς διαπορήμασιν, ὅτι ἅμα δύο στερεὰ εἶναι ἀδύνατον. Quibus verbis ſignificat commentitium eſſe quod quidam aiebant, ἐν τοῖς αἰσθητοῖς εἶναι τὰ μαθηματικά. Πλάσμα, commentũ & ſimulatio, hoc eſt σχηματισμός. Πλάσμα etiam verbum erat theatricũ, & artis tibicinum. Theophraſt. in quarto de tibiis loquens, quæ ex calamo fiebant, Γίνεσθαι δέ φασι τελείους τε χρησίμους καὶ κατὰ αὐλήσεως βραχείας δεῖν, καὶ καταστάσματα τὰς γλώττας ἔχειν. τοῦτο δ᾽ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι. Et Ἀπλάστως αὐλεῖν, ὃ αἰσὶ πλάσματος. Ibidem, Τὴν δὲ τομὴν ὡραίαν εἶναι πρὸ Ἀντιγενίδου μὲν, ὅτε ηὔλουν ἀπλάστως, ὑπὸ ἀρκτοῦρον. Πλάσμα etiã ſpeciem ſignificat. Gregor. Περσιόντες αὐτοῦ μετὰ φιλικοῦ πλάσματος, amicorum ſpecie. Ἐκτροπίας οἶνος, ὁ παρατραπείς, vappa. Alciphr. Ἐκτροπίαν δ᾽ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην πίνομεν, hoc eſt ἐκτετραμμένον καὶ ἐξεστηκότα, qui etiam τροπίας dicitur. Τροφίας ἵππος Ariſtoteli eſt qui domi nutritus eſt, non in armento. Ariſtoteles in VIII. de hiſtoria animalium, Οἱ δὲ τροφίαι ἵπποι πλείοσιν ἀρρωστήμασι κάμνουσι. Dicuntur autem τροφίαι ad differentiã τῶν φορβάδων, id eſt gregalium & armentitiorum. Κυματίας ποταμὸς ab Herodoto dicitur vndabundus, ὁ κυματούμενος. Ρηγματίας, qui ruptis laborat, id eſt τοῖς ῥήγμασι. Dioſcorid. Ὠφελεῖ ἰσχιαδικοῖς, τρομώδεις, ῥηγματίας. Galen. Η δὲ διαίρεσις τῆς ἑνώσεως, κατὰ μὲν ὀστοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα. κατὰ δὲ τὰς νευρώδεις ἶνας, σπάσμα. κατὰ δὲ τοὺς μῦς, ἕλκος τε καὶ ῥῆγμα. Ρῆγμα, vt alii dicunt, ἀγγείου τινὸς ῥῆξις, οἷον ἀρτηρίας, ἢ φλεβός. Σπάσμα δὲ ἄρθρου παράβασις. AEgineta autem, Τὰ ῥήγματα μὲν (inquit) σπανίως ἐκχυμώσεις γίνεται πάντως. ὃ δὲ σπάσμα γὰρ διασπωμένων τινῶν ἰνῶν. Eſt autem Ἐκχύμωσις καὶ Ἐκχύμωμα, ſanguis collectus in loco contuſo. Εὐνουχίας idem quod εὐνοῦχος. Ariſtoteles in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οὐδὲ ὁμοίως ἂν φαῖεν ἀδύνατον εἶναι γυναῖκα παῖδα καὶ ἄνδρα εὐνουχίαν. Et in ſecundo de Generatione animalium, Τοὺς δὲ μὴ γυναῖκας, ἀλλ᾽ εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας. In Problematis vtroque eodem loco vſus eſt, quaſi differrent, Οἷον συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις. Θηλυδρίας, effœminatus, ὁ ἐκτεθηλυμμένος. Herodotus enim vtrunque pro eodem dixit. Lucian. Οὑτοσὶ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός. ὅθεν Θηλυδριώδης. Gregor. Πάσης θηλυδριώδους φύσεως ἀφέστηκε, οὔτε ἄρρεν οὔτε θῆλυ κατ᾽ οὐσίαν ὑπάρχουσα. Ἐξωμίας, exertus. Ἐρυθρίας, ruber, rubicũdus, Ariſtoteli: vt Ὠχρίας, pallidus. ſic enim ſcripſit in Prædicamentis, Οὔτε γὰρ ὁ ἐρυθριῶν διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι, λέγεται ἐρυθρίας, οὔτε

Τλήμων. Πλασματίας. Πλασματώδης. Πλάσμα. Απλάστως αὐλεῖν. Ἐκτροπίας. Τροφίας. Κυματίας. Ρηγματίας. Ρήγματα. Σπάσμα. Ἐκχύμωσις. Ἐκχύμωμα. Εὐνουχίας. Θηλυδρίας. Ἐξωμίας. Ἐρυθρίας καὶ ὠχρίας.

ὁ ὠχριῶν διὰ τὸ φοβεῖσθαι, ὠχρίας. ἀλλὰ μᾶλλον τῷ πεπονθέναι τι. ὥστε πάθη μὲν τὰ τοιαῦτα λέγονται, ποιότητες δὲ οὔ.

Ἀνθρακίας.

Ἀνθρακίας, ater vt carbonarius, titionarii facië habens. Lucian. de Empedocle, Ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. Μετωπίας, fronto, ὁ εὐρυμέτωπος, inquit Pollux. Sic Ὀξυωπίας, ὁ ὀξυωπός.

Φρυαγματίας.

Φρυαγματίας de equo propriè dicitur, vt φρύαγμα. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐπαιρομένων. Plut. in Antonio, Πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομπώδη καὶ φρυαγματίαν ὄντα, καὶ κενοῦ γαυριάματος μεστόν. Tranſlatio eſt ab equorum ferocia.

Καυχηματίας.

Καυχηματίας, glorioſus & iactator. Μιξίας, ὁ μιγνύων. Ταραξίας, ὁ ταραχώδης.

Ἐκκόπτω.

Ἐκκόπτω, excindo, penitus extirpo, prorſus abrogo. ἐξέκοψε τὴν φρουράν, καὶ κατέσκαψε τὸ φρούριον. Gal. in x. Methodi, ἆρά γε τὸν πυρετὸν ἐστὶ μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, ἀμελοῦντα τοῦ πυρετοῦ.

Περικόπτω.

Περικόπτω, circuncido, reſeco, dimutilo. Inde τῶν ἑρμῶν περικοπή, apud Andocidem περὶ μυστηρίων. & Alcibiades delatus ob eam cauſam fuit, quaſi τοὺς ἑρμᾶς περικόψας.

Περίκομμα.

Et Περίκομμα, quod circunciſum eſt. Vnde priuatim appellant περικόμματα ea quæ coci auferunt ex carnibus, & circuncidunt. Apud Athenæū genus eſt edulii, libro quarto, Εἶτα δ᾽ εἰς τὸ κοινὸν ζωμὸς καὶ περίκομμα. Περικόπτω, etiam opes imminuo, vt ἐπικόπτω, imperium circūcido, ſpolio: cum accuſatiuo & genitiuo. Plut. in Lucul. loquens de Tigrane, Ἔχων δύναμιν ἣ Πάρθους τε περιέκοπτε τῆς Ἀσίας, καὶ πόλεις ἑλληνίδας εἰς Μηδίαν ἀνεκόμιζε, id eſt ſpoliat, & imminuit. Idē in Antonio, Καὶ σῖτον διένειμε ταῖς πόλεσι περιπτούσαις ἀθλίως, καὶ περικεκομμέναις χρημάτων, ἀνδραπόδων, ζυγίων. Et in Cæſare, Δεύτερον δὲ περικεκομμένος τὸν στόλον, ἠναγκάσθη διὰ πυρὸς ἀπώσασθαι τὸν κίνδυνον. Greg. περὶ φιλοπτωχ. ſic appellat mendicos mēbris oblæſos & mutilatos, & fortunis omnibus nudatos, ἄνθρωποι περικεκομμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συγγενεῖς, φίλους, αὐτὰ τὰ σώματα. Idem in 2. στηλιτευτ. Ἡμῖν δὲ μόνοις ἡ πρὸς τὸν θεὸν ἐλπὶς ὑπελείπετο, πάσης ἀνθρωπίνης περιῃρημένοις ἐπικουρίας παντάπασι. Demoſth. Τί οὖν ἐστι τοῦτο; τὸ ποιεῖν ὅ,τι βούλεται, καὶ καθ᾽ ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν ἑλλήνων, id eſt ſingulorum opes accidere, ciuitatéſque ſpoliare. vt Liuius, Acciſæ à Camillo Volſcorum res. Virgil. Acciſis coget dapibus conſumere menſas.

Accido.

Accido etiam περιτρώγω, καταναλίσκω, τρυχῶ, & ἀποκναίω Græcè dicitur. Demoſthenes autē pro eo vſus eſt quod reſecare vngues, & circuncidere alas dicitur lingua vulgi, hoc eſt imminuere opes & auctoritatem.

Ἐξονυχίζεσθαι.

Ἐξονυχίζεσθαι Græci dicunt, & Ὀνυχίζεσθαι, quod quidem ad vngues pertinet. vnde ὠνυχισμένα ῥόδα ab AEgineta & Dioſcoride dicuntur, quarum vnguis, id eſt τὸ λευκόν, exemptus eſt.

Ἀπονύχισμα.

Et Ἀπονυχίζειν, καὶ Ἀπονυχίσματα, vnguium putamina. Inde illud ſymbolum Pythag. Ἀπονυχίσμασι μὴ ἐπουρεῖν.

Ὀνυχίζειν & Ἐξονυχίζειν.

Ὀνυχίζειν autem & Ἐξονυχίζειν dicunt τὸ λεπτολογεῖν καὶ ἀκριβολογεῖσθαι. Athen. lib. III, Καὶ ὁ Κύνουλκος ὀργισθείς, γάστρων ἔφη καὶ κοιλιόδαιμον ἄνθρωπε, οὐδὲν ἄλλο σὺ οἶσθα; οὐ λόγους διεξοδικοὺς εἰπεῖν, οὐχ ἱστορίας μνησθῆναι, οὐ τῆς ἐν λόγοις χάριτος ἀπάρξασθαί ποτε; ἀλλὰ τὸν λόγον ἅπαντα περὶ ταῦτα κατατετέλεκας ζητῶν, κεῖται ἢ οὐ κεῖται, εἴρηται ἢ οὐκ εἴρηται. ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, id eſt, cauillanter & ſophiſticè verſas quicquid à quoquam dicitur, & in vnūquodque verbum à differente prolatum inquiris cauilloſa ſubtilitate: omniáque ad diſputationem reuocas, & velut ad vnguē vis omnia eſſe exa-

cta inter loquendum,vt ne ſcrupulus quidem vllus maneat,hoc eſt,καὶ δι' ὄνυχος ἅπαντα τὸν λόγον βασανίζεις. Δι' ὄνυχος γὰρ ἀκριβοῦν dicunt, quod Latini ad vnguem exigere vocant. Plutarch. περὶ τῶν ὑγιεινῶν παραγγελμάτων, Ἡ μὲν οὖν ἀκριβὴς σφόδρα, καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα, τὸ σῶμα κομιδῇ ψοφοδεὲς παρέχεται, καὶ σφαλερόν, αὐτῆς δὲ τῆς ψυχῆς τὸ γαῦρον κολούει. σῶμα ψοφοδεὲς vocat per metaphorā. Ψοφοδεὴς enim eſt meticuloſus,ad omnem ſtrepitū expaueſcens. Περικοπὴ eſſe videtur quaſi ῥῆσις quædā vel περίοδος, hoc eſt ſententia certo ambitu orationis comprehenſa. Philoponus diſputatione ſeptima aduerſus Proclum de mundi æternitate, ὅτι δὲ ταῦτα πάντα ἐνέργεια ψυχῆς ἐστι, καὶ οὐκ οὐσία, ἣν μὲν ἐκ πολλῶν αὐτοῦ τοῦ Πρόκλου συγγραμμάτων πιστώσασθαι. ἀρκέσει δὲ καὶ μίαν ἐκ τῶν εἰς τὸν Φαῖδρον ὑπομνημάτων περικοπὴν παραθέσθαι. deinde aſcribit verba Procli. Hieron. in Epiſt. ad Pammachiū pro libris ſuis aduerſus Iouinianum ſic vſus eſt, Apologeticum ſi legeris, ipſe pro nobis cæteris ſatiſfacies: aut ſi tu quoque narem contraxeris, illam Apoſtoli περικοπήν,in qua de virginitate & nuptiis diſputat, aliter diſſerere compelleris. Locus Apoſtoli eſt in priore ad Corinth. cap. v i i. Περικοπὴ etiam aliud ſignificat quàm περιαίρεσιν, vt apud Polybium de elatione funerum apud Romanos loquentem, Ταύτας δὲ τὰς εἰκόνας, ἐπὰν τῶν οἰκείων μεταλλάξῃ τις ἐπιφανής, ἄγουσιν εἰς τὴν ἐκφορὰν περιτιθέντες ὡς ὁμοιοτάτοις εἶναι δοκοῦσι κατά τε τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. Hîc περικοπὴ ſignificat, niſi fallor, τὰ πέρατα τοῦ σώματος, hoc eſt lineamenta, καὶ τὴν τοῦ σώματος περιγραφήν. vel ornatum. nam hæc dictio ponitur & ἀντὶ τῶν ὑπαρχόντων, pro facultatibus & bonis hominis : pro ſarcinis & impedimentis, & apparatu ſuperuacaneo. Συγκόπτειν, concidere, id eſt pulſare, cōtundere. vt, -pugnis cōciſus adorat, apud Iuuenalem. Συγκόπτεσθαι eſt animo linqui. Galen. Οἵ γε καὶ ἐξαίφνης συγκόπτονται, repente linquuntur animo. Idem, Ἔνιοι δὲ παραθέοντες, καὶ μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον. Et Συγκοπὴ ſimilis eſt deliquio. Idem, Οὐ συγκοπὰς οὔτοί γε χυμοὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλουμένας λειποψυχίας. Et Συγκοπτικά, quæ huiuſcemodi deliquia inducunt. Idem, Ἡ μὲν οὖν τοιαύτη διάθεσις ὀλέθριός τε ἐστὶ καὶ συγκοπτική. Alibi παροξυσμὸν συγκοπτικὸν dixit. Hic affectus accidit febricitantibus multis ex cauſis, vt inquit AEgineta.

Δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν. Ψοφοδεής. Περικοπή. Συγκόπτεσθαι. Συγκοπή. Συγκοπτικός.

Addēdum autem ſupradictis, quòd multa verba in præſenti actiua voce efferuntur, quæ in futuro vocem paſſiuam ſortiuntur apud Atticos: quorum hîc aliqua enumerabo. Οἰμώζω οἰμώξομαι facit, & ponitur ἀντὶ τοῦ δίκην δίδωμι, pœnas luo, & pro mulctor. Xenoph. in 2. Ἑλληνικῶν, de morte Theramenis loquens, Λέγεται γὰρ καὶ ἓν ῥῆμα καὶ τοῦτο αὐτοῦ, ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος ὅτι οἰμώξοιτο εἰ μὴ σιωπήσειεν, ἐπήρετο, ἂν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα, ἔφη, οἰμώξομαι; num igitur ſi taceam, pœnas non pendam? Demoſth. itidem οἰμώξομαι dixit. Βαδίζω etiam licet ſit neutrum, in βαδιοῦμαι exit. Demoſth. κατ' Ἀριστογείτ. Πῶς δ' εἰς τὸ μητρῷον βαδιεῖσθε, ἄν τι βούλησθε. Gregor. Τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας οὔποτε παυσομένης, ἀλλ' ἐπὶ πλεῖον βαδιουμένης. Ζῶ etiam ζήσεται facit. Συγχαίρω συγχαιρήσομαι. ſic enim Demoſth. dixit, & Plato in Philebo, & in Epiſtol. Et ἀπὸ τοῦ Σπουδάζω σπουδάσομαι. Ἐπαινῶ ferè ſemper ἐπαινέσομαι facit. Greg. Ἀρετὴν δὲ ἐπαινῶν, θεὸν ἐπαινέσομαι. Ἀπαντῶ, ἀπαντήσομαι. Xenoph. Ἀπαντησόμενος τοῖς

Περὶ τῶν μελλόντων. Οἰμώζω. Βαδιοῦμαι. Ζήσομαι. Συγχαιρήσομαι & ſimilia.

πολεμίοις. Ακούω etiam ἀκούσομαι. Et Υπακούω ὑπακούσομαι. Idem Αποπατήσομαι, ἀντὶ ἀφοδεύσω dixit. Et Διώξομαι, perſequar. Ανατρέψομαι, euertā. Διαμαρτάνω, διαμαρτήσομαι. Αμαρτάνω, ἁμαρτήσομαι. Idē, Εθελήσεις δὲ οἶδ᾽ ὅτι τὰ μέτρια, ἐγὼ δὲ συγχωρήσομαι. Εγκωμιάσομαι. Plato in Sympoſ. Ηνίκα ἡμῖν ὡμολόγουν ἐν τῷ μέρει ἐγκωμιάσεσθαι τὸν ἔρωτα. Idē, Προὐρρήθη γὰρ ὡς ἔοικεν, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τὸν ἔρωτα ἐγκωμιάζειν δόξει, οὐχ ὅπως ἐγκωμιάσεται. Iſocrat. πρὸς Φίλιππ. Οτι μέλλοιεν λόγον πέμπειν οὐκ ἐπίδειξιν ποιησόμενοι, ἀλλ᾽ ἐγκωμιασόμενοι τοὺς πολέμους τοὺς διὰ σοῦ γεγενημένους. Θεωρήσομαι. Xenoph. Ταχὺ μεταθεύσονται. ἀντὶ διώξουσι. Facit etiā θευσοῦμαι ἀττικῶς, vt πλεύσομαι πλευσοῦμαι. Thucydid. in III, Καὶ ὁ μὲν ταῦτα δράσας, ἔμελλεν ἀποπλεύσεσθαι. Pauſ. in Lacon. Οπως ἀναπλεύσονται ἐς Τεγέαν, καὶ δίκας δικάσονται παρὰ Αλεξάνδρου λαβεῖν. Φεύγω φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι. vtroque enim Demoſthenes vſus eſt. Τίκτω τέξομαι καὶ τέξω. Γνώσομαι, ἀναγνώσομαι,

Μέσοι μέλλοντες ἀντὶ τῶν παθητικῶν.

λήψομαι, βήσομαι, ὄψομαι, ſemper voce paſſiua. Verùm huiuſmodi μέλλοντες ſæpe paſſiuè etiam accipiuntur, vt ἐπαινέσομαι ἀντὶ ἐπαινεθήσομαι, vt φιλήσομαι ἀντὶ τοῦ φιληθήσομαι. Antiph. Ισως εἰ δοίη πλέον, μᾶλλον φιλησόμενον ὑπὸ τοῦ φιλοῦντος. Καταστήσομαι ἀντὶ κατασταθήσομαι. Lyſ. Πάντων γὰρ ἂν ἀθλιώτατος γενοίμην, εἰ φυγὰς ἀδίκως καταστήσομαι. Αναστήσομαι, ἀντὶ ἀναστήσω. Xenoph. Οπόταν μέλλητε τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς καταστήσεσθαι. Αλώσομαι, αἱρεθήσομαι, καὶ ἐλεγχθήσομαι. Antiph. Σαφῶς δ᾽ ἤδη ἁλωσόμενος αὐτίκα. ἀντὶ αἱρήσων. Idē, Αὐτὸς δοκηθεὶς φονεὺς εἶναι, ἀνοσίως ἁλώσομαι, id eſt damnabor. AEſch. Δικαίως δήπου ἁλώσεται τὴν γραφὴν ὁ Κτησιφῶν, id eſt ἐλεγχθήσεται, κατακριθήσεται. Θρέψομαι, τραφήσομαι, τεθρέψομαι. Lucian. Πρῶτα μὲν θρέψῃ γυναικῶς, educabere. Διακωλυούμενος ἢ διαπραξόμενος paſſiuè dixit Xenophō. Ονήσομαι ἀντὶ ὠφεληθήσομαι, Syneſio. Εάσομαι, ſinar. Thucyd. Πῶς δὲ ἄνδρες γεωργοὶ καὶ θαλάσσιοι, καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι, ἄξιον ἄν τι δρῷεν. Idem, Εν ᾧ ἡ μὲν πόλις βραχέα παθοῦσα, μεγάλα ζημιώσεται. ἀντὶ βλαβήσεται, ζημιωθήσεται. Plut. Οὐδὲν γὰρ ἀνθέξειν τῆς ὁπλιτικῆς φάλαγγος, ἀλλὰ συντρίψεσθαι πάντα, καὶ καταῤῥάξεσθαι τοῖς ἐναντίοις, ἀντὶ τοῦ συντριβήσεσθαι καὶ καταῤῥαγήσεσθαι. Ariſtot. Αλλ᾽ εὐξάμενος τοῖς θεοῖς διδάξομαι, id eſt δεδιδάξομαι, διδαχθήσομαι. Στερήσομαι, στερηθήσομαι. Iſocr. περὶ ζεύγους, Καὶ τότε μὲν μεθ᾽ ὑμῶν, νῦν δ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν τῆς πόλεως στερήσομαι, quod etiā ἐστερήσομαι dici poteſt. Επιβουλεύσομαι, ἐπιβουλευθήσομαι, ἐπιβεβουλεύσομαι. Xenoph.

Μέλλοντες ἐνεργητικοὶ ἀντὶ μέσοι.

in V. παιδείας, Δῆλον ὅτι ἐπειδὰν σὺ ἀπέλθῃς, ἐπιβουλευσόμεθα ὑπὸ οἶκος ὅλος. Μέλλοντες autem ἐνεργητικοὶ μέσοι rarò leguntur. vt πιθοῦμαι ἀντὶ τοῦ πείσομαι. Ariſtoph. ὦ παῖ πιθοῦ. Φε. τί οὖν, πιθοῦμαι δῆτά σοι. Sic Πεσοῦμαι factū ἀπὸ τοῦ ἔπεσον. Contrà

Μέλλοντες παθητικοὶ ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν.

paſſiui μέλλοντες ἀντὶ τῶν μέσων ponuntur. Iſocr. in Archid. Εἰ γὰρ ὑπὸ φοβηθησόμεθα τοὺς κινδύνους, εἰς πολλὰς ταραχὰς καταστησόμεθα ἡμᾶς αὐτούς. ἀντὶ φοβησόμεθα. Μεταμεληθήσεται ἀντὶ τοῦ μεταμελήσει. Xenoph. in 2. ἀπομνημ. Δυνάνται δὲ καὶ τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμεληθησόμενον προϊέναι. ἀπὸ τοῦ μεταμελεῖ ἀπροσώπως dixit, vt βαδιούμενος à verbo neutro formatum eſt.

VERVM enimuero quādo iam ſatis multa de verbis diſſeruimus, ad alias voces tranſeundum eſt: imprimiſque Νὴ δία enarrandum, quod ad-

Νὴ δία.

huc diſtulimus. Eſt autem Νὴ δία interdum affirmantis & annuentis, & ſignificat, etiam. Xenoph. ἦ καὶ δίδως μοι ὦ πάππε ταῦτα; νὴ δία φάναι, ἐγώ σοι ὦ παῖ, τὸν Αστυάγην, etiam, inquit Aſtyages, ô puer ego tibi dono. Sicque dicitur ἐν

tur ἐν τῇ καταφάσει νὴ δία, vt ἐν τῇ ἀποφάσει μὰ δία. Seruit etiam interro- *Μὰ δία.*
gationi, quæ vim habet ironiæ. Demoſth. περὶ ςεφάνου, Εἶτα ἐγὼ τεθεωρηκὼς ἐν τοσούτοις καὶ τοιούτοις τὴν πόλιν ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλουσαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς συμβουλῆς οὔσης, τί ἔμελλον κελεύσειν, ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; μνησικακεῖν νὴ δία πρὸς τοὺς βουλομένους σώζεσθαι, καὶ προφάσεις ζητεῖν δι' ἃς ἅπαντα προησόμεθα τὰ συμφέροντα, Ita ego qui vidiſſem ciuitatē in tot talibúſque libentem feciſſe, vt pro aliorum commodis certamina periculáque ſuſciperet: quid tum ipſam hortari, quid auctor ipſi eſſe debui vt faceret, cum pro ea quodam modo iniretur conſultatio? Scilicet cenſere debui, vt iis ad animum reuocatis quæ ſecus in ſe admiſſa eſſe meminerat, offenſo animo cum illis ageret qui tum ſaluti ſuæ ſubſidium ab ea poſtulabant? velamentáque cauſificando quæreret, quibus omnia com moda ſpecioſè proderemus? Sequitur enim, καὶ τίς οὐκ ἂν ἀπέκτεινέ με δικαίως; & reliqua. At quis meritò non interemiſſet? Idem πρὸς Λεπτίν. ἂν δὲ τοῦτό τις ἐρωτᾷ, τί πρὸς θεῶν ἐροῦμεν; ὅτι νὴ δία ἦσάν τινες τῶν εὑρημένων τὴν ἀτέλειαν ἀνάξιοι; Quòd ſi quis nos roget, quid tandem per deos immortales reſpō debimus? quòd nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio cōſecuti fuerant, indigni eo beneficio erant? Qua voce oſtendit turpem futuram reſponſionem. vel, nempe quòd nonnulli. ſed ita vt pronuntiatione adiuuetur. Subdit enim ſtatim, ἐὰν οὖν εἴπῃ πρὸς τοῦτο, &c. Cicero de Natura Deorum, Quarum tandem voluptatum? nempe ad corpus perti- *Nempe.*
nentium: nullam enim aliam nouiſtis. Et in Philip. Legiones abducis à Bruto. quas? nēpe illas quas ille ab Antonii ſcelere auertit. Eſt enim vtrobique interrogatio, reſponſi fiduciam præcedens. Tacitus lib. x i, At cum Senonibus pugnauimus. ſcilicet Volſci & Equi nūquam nobis aduerſam *Scilicet.*
aciem inſtruxere? Iuuenal. Scilicet expectas vt tradat mater honeſtos, Aut alios mores quàm quos habet? Eſt etiam hæc vox νὴ δία accommodata anthypophoris, ita vt reſponſioni congruat. vt idem περὶ ςεφάνου, Καί φησιν, ἀλλὰ ὃ τοῦ Κεφάλου καλὸν, τὸ μηδεμίαν γραφὴν φυγεῖν. νὴ δί' εὔδαιμόν γε. ἀλλὰ τί μᾶλλον ὁ πολλάκις μὲν φυγών, μηδέποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν, ἐν ἐγκλήματι γίγνοιτ' ἂν διὰ τοῦτο δικαίως; At enim, inquit, pulchrum illud Cephali, hoc eſt pulchra illa laus Cephali, cauſam nunquam dixiſſe. & quidem etiam fortunatum. Et περὶ παραπρ. Οὕτω τοίνυν αἰσχρὰ καὶ πολλὰ καὶ πάντα καθ' ὑμῶν πεπρεσβευκώς, περιιὼν λέγει, τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ Δημοσθένους, ὃς τῶν πρέσβεων κατηγορεῖ; νὴ δία, εἴτε βούλομαί γε εἴτε μὴ, παρ' ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπὸ σοῦ τοιαῦτ' ἐπιβεβουλευμένος, quid autem de Demoſthene dicere quiſquam dignè poterit qui legationis ſocium accuſare non vereatur? prorſus quidē ipſe, ſeu velim ſeu nolim, quippe per totam illam legationem inſidiis huiuſcemodi à te petitus. vel ſic, accuſo ego verò ſiue velim ſiue nolim, qui in ea legatione perpetuis à te inſidiis petitus ſim. Accipitur & aliter. vt apud eundem, Ἀλλ' ὅμως ἐρεῖ, καὶ νὴ δί' εἰκότως γε, Veruntamen dicturus & quidem merito eſt. vel, & merito vtique. Seruit etiam confeſſioni, quæ tamen ſecum affert cauſam facti. vt idem περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ vſus eſt, Οὐκοῦν ἡμῶν μὲν μὴ δυναμένων ἀναπλεῦσαι, ἐκεῖ δὲ μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης ἑτοίμου βοηθείας, οὐδὲν

αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει. νὴ δία. κακοδαιμονοῦσι γὰρ ἄνθρωποι, καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀνοίᾳ. πάνυ γε. ἀλλ' ὅμως αὐτοὺς δεῖ σῶς εἶναι. συμφέρει γὰρ τῇ πόλει. (qui ſermo vim quandá interrogationis obtinet.) Ita nihil cauſæ eſt quin ipſi perituri ſint. Sanè quidem nihil. quippe homines inſaniunt, ſummáq; ſunt dementia præditi. Prorſus quidem illi: ſed tamen Reipublicæ intereſt, incolumes eos ſeruari. vel ſic, Quid ni perituri ſint homines ſumma inſania præditi? hoc

Νὴ δί' ἀλλά. Atenim. At hercule.

eſt, πῶς γὰρ οὔ. Νὴ δία etiam cum ἀλλά iunctum ἀνθυποφορικὸν eſt, vt at & atenim Latinè. quod Liuius penè ad verbũ, at hercule dicit. Idem Demoſthenes, Νὴ δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, At enim ipſæ literæ obſcuro quodam loco temereque poſitæ ſunt. Hoc enim ſignificat ὅπως ἔτυχε. quod ſtatim docebimus. Cui hypophoræ his verbis reſpondet, Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησί, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν, Immo verò cũ tota arx ipſa ſacra ſit, propter Mineruam collocatæ ſunt. Alibi addita γὰρ particula, quæ ipſa interrogationibus conuenit. vt περὶ παραπρεσ. Νὴ δί' οἱ νέοι γὰρ ἡμῖν διὰ ἐκεῖνον ἔσονται τὸν ἀγῶνα βελτίους; οὐκ οὖν καὶ διὰ τόνδε οἱ πολιτευόμενοι, δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. At enim iuuenes noſtri ob illud iudiciũ illámque animaduerſionem, ad frugem morum meliorem redigentur. atqui & ab hoc quoque magiſtratus emendabuntur, quorum ſub manu Reipublicæ ſumma periclitatur. Et περὶ τοῦ στεφάνου, Νὴ δί' ἀλλ' ἀδίκως ἦρξα. εἶτα παρὼν ὅτε με εἰσῆγον οἱ λογισταί, διὰ τί οὐ κατηγόρεις; At ego iniquè magiſtratu functus ſum: itáne verò cum tu adeſſes eo tempore cum ego apud rationales rationem geſti magiſtratus repoſcebar, tu me eo nomine non poſtulaſti? Ponitur & ſine ἀλλά. Iſæus ὑπὲρ τοῦ κλήρου Πύῤῥου, Ἴσως γὰρ ἦν νὴ δία πάρεργον καὶ φαῦλον περὶ οὗ τὴν ἐκμαρτυρίαν παρὰ τοῦ Πυρετίδου φασὶ ποιήσασθαι οὗτοι. ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν ἐπιλελῆσθαι ἦν τὸ πρᾶγμα, καὶ πῶς; At fortaſſe nihil ad rem pertinebat, & aſpernandum erat, de quo teſtificationes eſſe factas iſti dictitant. quo tandem modo? Cic. in Verrem, At enim ita commiſſa ſunt ab iſto, vt non cognita ſint ab omnibus. hominem eſſe arbitror neminem, quin, & reliqua. Liuius, At enim pauci quidem ſunt, ſed ingentes corporibus animíſque effigies immo vmbræ hominum. Græci in huiuſcemodi anthypophoris aſcribere ſolent interrogationis notam, quo facilius intelligantur. Cicero rurſus in Catone, At caret epulis extructíſque menſis, caret ergo vinolẽtia & cruditate.

Ὅπως ἔτυχε.

Verùm Ὅπως ἔτυχε (vt dixi) ſignificat temerè & ſine iudicio. frequens eſt enim vſus huius verbi apud auctores. Demoſth. Κατασκεδάσατε αὐτοῖς νομοθετεῖν ὅταν τις βούληται, καὶ ὃν ἂν τύχῃ τρόπον, prout fortuna tulerit, prout euenerit. Idem περὶ τοῦ στεφάνου, Καὶ ὅσα ἔτι περιεγίνοιτο ἐμοῦ (πολλὰ δ' ἐγίνετο τοιαῦτα δι' ἣν ἕκαστον τύχοι πρόφασιν) ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπῄει βεβουλευμένοι, id eſt, multa enim huiuſcemodi variis ex occaſionibus fiebant. Idem in eadem, Οὐδὲ γὰρ ὢν ἔτυχεν ἦν, ἀλλ' οἷς ὁ δῆμος καταρᾶται, Neque verò vnus erat quorũlibet hominum, ſed ex ex eorũ numero, quos populus deuouere ſolet, diríſque execrationibus proſequi. Athen. lib. xII, Ὀκλαδίας δὲ αὐτοῖς δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζοιεν ὡς ἔτυχεν, Sellas autem illis complicatiles pueri ferebant, ne ſedere quolibet loco cogerentur & vili ſella. Plutarchus de Cicerone, Οἷς ἔτυχε

προσκρούων ἕνεκα τοῦ γέλωτος, Temere vnumquenque ac ſine delectu laceſſens & offendens, riſus excitandi gratia. Lyſ. Ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἴθισται προσφοιτῶν, ὁ μὲν, πρὸς μυροπώλιον. ὁ δὲ, πρὸς κουρεῖον. ὁ δὲ, ὅπη ἂν τύχῃ, alius ad alium locum, vt cuique contingit. Hinc diſcerni non poteſt, vtrum perſonali, an imperſonali verbo vſus ſit. vtroque enim modo effertur. Imperſonale eſt illud Ariſtotelis, Οὐ γὰρ δὴ ὅ, τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος, ἀλλὰ τόδε ἐκ τοῦδε. οὐδὲ σπέρμα τὸ τυχὸν ἐκ τοιούτου σπέρματος, nec enim quiduis ex vnoquoque ſemine oritur, nec quodlibet ex tali. Perſonale illud eiuſdem, Τίκτουσι δὲ οὐκ ἀθρόα, ἀλλὰ διαλείπουσιν ἡμέρας ὁπόσας ἂν τύχωσι. Quod etiam dici poterat, ὁπόσας ἂν τύχῃ ἡμέρας διαλείποντες, hoc eſt diebus quotlibet interpoſitis, & quotquot res ipſa tulerit. Idem, Ἔστι δὲ τῶν θηρίων τὰ μὲν ἀεὶ πολέμια ἀλλήλοις, τὰ δ' ὥσπερ ἄνθρωποι ὅταν τύχωσι, cum caſus aut occaſio venerit. Plutarchus, Οἱ δὲ στασιάσαντες ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχε, qua quiſque viam nactus eſt, vel qua cuique opportunum fuit. Plato lib. v 11. de Repub. Ὅταν γάρ τις μὴ ἐπίστηται πάντα τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λανθάνουσι χωλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι πρὸς ὅ, τι ἂν τύχωσι τούτων, οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἄρχουσιν, imprudentes vtũtur & mancorum opera & ſpuriorum ad quamlibet rem quæ fortè vſu venerit. Hoc enim Λανθάνειν ſignificat compendio loquendi, vt alibi perſtrinximus. Idem in Gorgia, Οἶδα δ' ὅτι ἐνίκα ἐν ὑμῖν τοιάδε τις δόξα, μὴ προθυμεῖσθαι εἰς τὴν ἀκρίβειαν φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ εὐλαβεῖσθαι παρεκελεύεσθε ἀλλήλοις, ὅπως μὴ πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γενόμενοι, λήσετε διαφθαρέντες, imprudentes pereatis. Athen. Ὁ δὲ ὑπὸ τρυφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας, ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, non animaduertit ſe in corpulentiam immodicam euadere. Xenophon pleno ſermone locutus eſt hoc modo, Οἴομαι δ' ἔφη, πάνυ καὶ λεληθέναι πολλὰ σεαυτὸν ἐπισταμένον αὐτῆς, Exiſtimo autem te multa admodum huius artis ſcire, quæ tu te ignorare putes. Idem, Ταῦτα τοίνυν ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος. Ariſtot. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἀλλ' οἱ τὸ ἄπειρον ποιοῦντες, λανθάνουσιν ἐξαιροῦντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φύσιν. Quare & pro falli ponitur. Plato in Phædone, Ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας ἐν τοῖς κοίλοις τῆς γῆς, λεληθέναι, καὶ οἴεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν, id eſt falli. Χωλὸς autem etiam mãcum ſignificat, hoc eſt τὰς χεῖρας πεπηρωμένον. Quare & pro imperfecto accipitur, vt mancus apud Latinos. Idem lib. v 11. de Repub. Πρῶτον μὲν εἶπον, φιλοπονίᾳ οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀψόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονον ὄντα, τὰ δὲ ἡμίσεα ἄπονον. ἔστι δὲ τοῦτο ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ, καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ, φιλομαθὴς δὲ μή, μηδὲ φιλήκοος, μηδὲ ζητητικός. ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ. χωλὸς δὲ καὶ ὁ τἀναντία τούτου μεταβεβληκὼς τὴν φιλοπονίαν. Huic opponitur ὁ Ἀρτιμελής. Τυγχάνω autem iũgitur cum verbis aliis, tam in præſenti quàm in præterito, Ἔνια δὲ καὶ αὐτοὶ τυγχάνουσιν ἐπιτηδεύοντες. Demoſth. Ἔτυχε προσκεκρουκώς, ἀντὶ προσκέκρουκε. Plato in Phædone, Τοῦτο δ' ἔτυχεν ὥσπερ λέγω τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης γεγονός, id eſt γέγονε. Τυγχάνειν τῶν δικαίων, eſt ius ſuum obtinere. Τυγχάνειν etiam interdũ in malam partem accipitur, vt χρῆσθαι, de quo antè diximus, & ἀπολαύειν. Plato in Gorgia, Κατὰ δέ γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ὦ Πῶλε, ὁ ἀδικῶν τε καὶ ὁ ἄδικος, ἀπάντων μὲν ἄθλιος. ἀθλιώτερος μὲν τοίνυν ἐὰν μὴ διδῷ δίκην, μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ἀδικῶν. ἧττον δὲ ἄθλιος ἐὰν διδῷ δίκην, καὶ τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Antiph.

Ο, τι ἔτυχεν.

Λανθάνειν.

Χωλός.

Τυγχάνω.

ἄρ' ἐστὶν οὐ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας ἄξιος τυγχάνειν; Idem, Τῆς ἐσχάτης ὀργῆς δικαίως ἂν τυγχάνοντες. Idem κατὰ Λεωκράτ. interpretans Delphicum oraculum, Ὅτι ἂν ἔλθῃ Ἀθηνάζε, ἱλάξεται τὸν νόμον, ita inquit, Τὸ γὰρ τὸν νόμον τοῖς ἠδικηκόσι τυχεῖν, τιμωρία ἐστίν.

Ἀπολαύω. Ἀπολαύω, capio fructum vel commodum, genitiuo & accuſatiuo. ἀντὶ τοῦ μετέχω, ἐπὶ τῶν ἡδέων καὶ ἐναντίων. Syneſ. Πλείω καλὰ τῆς Σιμωνίδου συνουσίας Ἱέρων ἀπέλαυσεν, ἢ Σιμωνίδης Ἱέρωνος. Plutarch. in Anton. Ἀπέλαυσαν δὲ καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι. Idem, Φίλος εἶναι δοκῶν Ἀντωνίου, καὶ πολλὰ ἀπολελαυκέναι τῆς Καίσαρος φιλίας δι' αὐτόν. In contrariã partem Iſocrates περὶ εἰρήνης, Ταύτην οὖν ἡμῶν γνώμην ἐχόντων, δέδοικα μὴ πειρώμενος ὑμᾶς εὐεργετεῖν, αὐτὸς ἀπολαύσω τι φλαῦρον, quippiam incommodi capiam. Et in AEginet. Ἐν οἷς ἐκινδύνευσα μὲν, φλαῦρον δ' οὐδὲν ἀπέλαυσα. Idem, Ὥστ' οὐδεὶς ἄν μοι δικαίως φθονήσειεν, εἰ τῶν Θρασυλόχου πραγμάτων ἀγαθὸν ἀπολέλαυκα. Cicero pro hoc Haurire dixit, vt in primo Tuſculanarum, de Pompeio loquens, Is propagatione vitæ, quot, quantas, quàm incredibiles hauſit calamitates? Et pro Domo ſua, Si vtile fuit haurire me vnum pro omnibus illam indigniſſimam calamitatem. Et haurire dolorem acerbiſſimum, in oratione pro Cælio. Lactantius haurire libidines dixit, quaſi ἐμφορεῖσθαι τῶν ἡδονῶν. Quid ſit παραπολαύω, ſuperius dictum eſt.

Ἀλλὰ γάρ. Ἀλλὰ γὰρ aduerbium eſt vt At enim, ex eóque à noſtris at enim ductum eſſe videtur. Andocid. κατὰ Ἀλκιβιάδου, Ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς, ἢ φαύλων κατηγόρων, ἢ διὰ τῶν ἐπιτυχόντων ἐχθρῶν ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὐ διὰ τῶν ἐρρωμενεστάτων καὶ λέγειν καὶ πράττειν, At enim ego fortaſſe in iudiciũ tractus eram leuis criminis, aut ab accuſatoribus poſtulatus eram nulla opinione præditis, aut ab inimicis deſpicabilibus, & non potius ab huiuſcemodi qui dicendi agendíque robore præualerent. Quod membrũ principium eſt anthypophoræ, id eſt reſponſionis ad obiectionem. Deinde ſubdit conſequenter, Οἵ τινες δύο τῶν τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἐχόντων ἐμοὶ ἀπέκτειναν, Qui duos iam vtique eodem mecum crimine irretitos vltimo ſupplicio condemnauerunt, & reos peregerunt. Plato in ſecundo de Repub. Ἀλλὰ γὰρ φησί τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν φήσομεν εὐπετὲς τῶν μεγάλων, ἀλλ' ὅμως εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσειν, & cætera. Et notam habet interrogationis, vt ἀλλὰ δή, quo ibidem pro eodem vtitur,

Ἀλλὰ δή. Ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάσασθαι δυνατόν; οὐκοῦν εἰ μὲν μὴ εἰσίν, ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων μέλει, καὶ ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν. Et in decimo, ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ δημοσίᾳ, ἰδίᾳ τισὶν ἡγεμὼν παιδείας αὐτὸς ζῶν λέγεται Ὅμηρος γενέσθαι. Et rurſus ibidem eodem modo. Accipitur etiam ἀλλὰ γὰρ ſimpliciter pro ſed enim, vt apud Demoſthenem περὶ στεφάνου, Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σου βαδιοῦμαι κατηγορήματα, Verum enimuero, cum hæc mihi prætermittenda eſſe cenſeam, quorum paupertas tua deprecari crimen quorundam opinione poſſet, ad propria iam crimina mentis tuæ morúmque tuorum veniam. Sic Iſocrates in Plataïco pro at verò vſus eſt.

Sed enim. Gregorius, Ἀλλ' οὐ γὰρ ἔμελλε ταῦτα οἴσειν ὁ φθόνος, Sed enim futurum erat vt non diu hæc eſſe ſineret inuidia, hoc eſt, inuidiæ parens. Cicero pro Cælio, Sed enim hic facta illius viri mentio vocem meam fletu debilitauit.

Ἀλλά. Ἀλλὰ etiam ſola per ſe hypophoricam vim habet, vt apud Latinos. Lu-

cianus, Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἰσιν ἐν αὐτοῖς, At improbi quidam (inquis) ſunt inter eos. Alibi, Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φήσεις, At oportuit inquies. Cicero in Catone, At non eſt voluptatum tanta quaſi titillatio in ſenibus, ἀλλὰ οὐκ ἔστι ἡδοναῖς τοσοῦτος οἶστρος γήρᾳ, ὡς, vt vertit Gaza. Ipſum autẽ ἀλλὰ interrogationibus cõgruit. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ. ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. Hîc ἀλλὰ viciſſim percũctationi & reſpõſioni ſeruit, Quã tãdem ob cauſam eos euocaretis? ad pacẽ? at pax iam erat omnibus. an ad bellum potius? at ipſi de pace in conſiliũ iam ibatis. Cicero vt plæraque Græcorum (id quod hiſce Commentariis magna ex parte oſtendere conamur) ſic hoc ad verbum expreſſit in Verrem: atque ita expreſſit, honeſtiora ſæpe vt reddiderit atque explicatiora, Cognitorem aſcribit Sthenio. quem? cognatum aliquem aut propinquum? non. Thermitanum aliquem honeſtum hominem, ac nobilem? ne id quidem. at Siculum, in quo aliquis ſplendor dignitáſque eſſet? minimé. Idem in fine tertiæ in eundem, At mores commodi? quis contumacior? quis inhumanior? quis ſuperbior? at hæc ſine cuiuſquam malo? quis acerbior? quis crudelior? Alibi, Tantá ne amentia præditus fuiſti, vt in re tam clara tabulas publicas corrumpere auderes? at quemadmodum corrupiſti? nónne ita vt omnibus nobis tacentibus ipſæ tabulæ condemnare te poſſent? Lyſ. Διὰ τί γὰρ ἂν καὶ τύχοιμι τοιούτων ὑμῶν. πότερον ὅτι δι' ἐμέ τις εἰς ἀγῶνα πώποτε καταστὰς ἀπώλεσε τὴν οὐσίαν. ἀλλ' οὐδ' ἂν εἷς ἀποδείξειεν. ἀλλ' ὅτι πολυπράγμων εἰμὶ καὶ θρασὺς, καὶ φιλαπεχθήμων; ἀλλ' οὐ τοιαύταις ἀφορμαῖς τοῦ βίου πρὸς τὰ τοιαῦτα τυγχάνω χρώμενος. ἀλλ' ὅτι λίαν ὑβριστὴς καὶ βίαιος; οὐδ' ἂν αὐτὸς φήσειεν. εἰ μὴ βούλοιτο καὶ τοῦτο ψεύδεσθαι τοῖς ἄλλοις ὁμοίως. Hîc ἀλλὰ priore loco poſitum in quolibet membro vim habet τοῦ πότερον ἢ τοῦ ἆρα. Poſteriore autem loco cum interrogationem excipit, ſignificat atqui & profectó. Sic Demoſth. περὶ παραπρ. Ἐὰν μὲν οὖν κατορθοῖ τις, τιμήσεται· ἐὰν δ' ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ; ἀλλ' οὐ δίκαιον, ſin ei conatus non ſucceſſerit, hæc atque illa cauſabitur? atqui id iniquum eſt: at id iure fieri non poteſt. Cicero pro lege Manilia, Quid verò tam inauditum, quàm equitem Romanum triumphare? at eam quoque rem populus Romanus non modo vidit, ſed etiam ſtudio omni viſendam putauit. Idem Demoſthenes alibi, Εἶτα τοὺς δι' ὑμᾶς φθέγγονται ἐάσομεν ἀφαιρεθῆναι τὰ δοθέντα, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; ἀλλ' αἰσχρὸν ἂν εἴη, certè id turpe eſt. Ponitur & Καὶ pro ἀλλὰ in ſecundo loco. Themiſt. in ſecundo Phyſicorum, Πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ τίς ἂν εἴποι τὸν ἥλιον ἀπὸ τύχης ἀνατέλλειν; atqui nemo dixerit: vel, ecquis autem hoc dixerit? Deinde ſubdit, Ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον; an potius? ἀλλ' οὐδεὶς λέγει, &c. at nemo dicet. Idẽ in IIII. eiuſdẽ, Πῶς οὖν ὁ οὐρανὸς ἐν τόπῳ. ἆρα κατ' ἐνέργειαν; ἀλλ' οὐδὲν οὐδενὸς ἔξωθεν περιέχει. ἀλλὰ κατὰ δύναμιν; ἀλλ' οὐδ' αὖ περιεχθείη ποτέ. ἀλλὰ καθ' ἑαυτόν; ἀλλ' οὐκ ἔστι κατὰ τὰς φοράς. οὐ γὰρ ταὐτὸν τὸ φέρεσθαι καὶ περιφέρεσθαι. in his mẽbris orationis ἀλλὰ nunc eſt ἀπορηματικὸν, nunc ἐναντιωματικόν. Interdum Ἀλλὰ νὴ δία, pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, vel pro νὴ δι' ἀλλὰ dicitur. vt περὶ παραπρ. Ἀλλὰ νὴ δία ἐκ τούτων τῷ χρόνῳ τοὺς ὅρκους ἔλαβον, ἢ τἄλλ' ἃ προσῆκεν ἐποίησαν; πολλοῦ γε καὶ

At.

Cicero plæraque Græca in Latinam linguã trãſtulit.

Ἀλλὰ νὴ δία

δεῖ, at enim fortaſſe. Idem πρὸς λεπτίν. Ἀλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, ὅτι δεῖ τὸ ῥᾳδίως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, διὰ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον, Sed ſcilicet hoc dicturus eſt. vel, At fortaſſe ad hæc ipſe obiecturus eſt. Ἀλλ' οὖν ſignificat idem quod Latinè At certè, hoc eſt ſaltem. quod etiam Ἀλλὰ ſolum dicitur. Ariſtot. Καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ τῷ φυλακῇ. Additur & γε interdum, vt ſit Ἀλλά γε, & Ἀλλ' οὖν γε. Greg. Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, at certè exiliter. Galen. ad Glaucon. Εἰ δὲ μὴ οἷόν τε περὶ τὴν ἡμέραν τὴν τετάρτην, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ. Cicero pro Cluentio, Non timuiſſe ſi minus vim deorum, hominúmque famam, at illam ipſam noctem, facéſque illas nuptiales. Idem in Verrē, Ne tum quidem te potuit, ſi non pietas, at ſalutis tuæ ratio ad officium ſanitatémque reducere? Philipp. x i i i, Aut oppreſſa (quod omē auertat Iupiter) Repub. ſi nō ſpiritu, at virtutis laude viuemus. Alibi, Certè dixit: in Finibus, Res enim fortaſſe veræ, certè graues non ita tractabuntur vt debent, τὰ γὰρ πράγματα ἴσως μὲν ἀληθῆ, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σεμνά γε. vel, τῶν γὰρ πραγμάτων τὰ ἀληθῆ, σεμνὰ γοῦν, οὐκ ἀξίως διαληφθήσεται. Ἀλλ' οὖν etiam ἀντὶ τοῦ ὅμως accipitur, vel ἀλλ' ὅμως potius. vt Demoſthenes περὶ παραπρ. Διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῷ τοῦ ἥρωος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη, vt poterat quidem, ſed tamen in hac vrbe viuebat. ac ſi diceret, ὅπως μὲν ἠδύνατο, ὅμως δ' οὖν ἐν ταύτῃ ἔζη. Cicero, At certè, eodem modo vſus eſt: ſed interpoſitis aliis verbis inter at & certè, vt adderet gratiam. vt pro Marcello, Itaque illam tuam præclariſſimam vocem inuitus audiui, ſatis te diu vel naturæ vixiſſe, vel gloriæ. ſatis, ſi ita vis, fortaſſe naturæ. addo etiam ſi placet, gloriæ. at id quod maximum eſt, patriæ certè parū. προσθήσω δ' ἂν εἰ οὕτω δοκεῖ σοι, καὶ τῇ δόξῃ. τῇ δὲ πατρίδι ὃ μέγιστον, ὀλίγον γε. vel, ὅμως μέντοι ὃ δὴ μέγιστον, τῇ πατρίδι γε ὀλίγον. Dicitur & Ἀλλ' ὅμως, & Ὅμως δ' οὖν. Demoſth. in eadem, Ὅμως δ' οὖν ἔτι καὶ τόδε ἀκούσατε. Ἀλλὰ μὴ interrogatiuum eſt, pro nunquid igitur. ſed nunquid. idem quod ἆρα μή. Xenoph. in i i i i. ἀπομνημον. Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς ἀγαθὸς βουλόμενος, ἔφη; οὐκουν ἔγωγ', ἔφη. ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς ἔφη γενέσθαι ἀγαθός; οὐδὲ γεωμέτρης, ἔφη. ἀλλὰ μὴ ἀστρολόγος; ἀλλὰ μὴ ῥαψῳδός; Cum autem non eſt interrogatiuum, ſignificat non autem. Demoſth. περὶ στεφάνου, Γαίου γὰρ παρὰ τοῦτο (οὐχ ὁρᾶς;) γέγονε τὰ τῶν ἑλλήνων πράγματα εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τοδὶ διελέχθην ἐγὼ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρῴνησα. Ἀλλ' ἆρα idem ferè ſignificat Platoni libro decimo Legū, Ἀλλ' ἆρα ποτὲ προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τούτοις, ὧν δυνατὸν ἡμῖν ἀπεικάζουσι τυγχάνειν μείζοσιν ἐλάττονας; vtrum tandem dii mundi rectores ſimiles ſunt quorundam principum, aut principes & magiſtratus deorum ſimiles, quibus cum eos cōponentes vt minores cum maioribus, aſſequi poſſimus quod quærimus? Dicitur & ἀλλ' οὐ, & ἀλλ' οὐχί. Ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἐξάρνος γένοιο. An non tu talis? certè quidem tute ipſe non negabis. Gregorius pro non etiam, Ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, Nō item ſic fecit beatus ille vir. Alibi pro non autem, vt ἀλλὰ μὴ, vel non potius. Idem, Τίς γὰρ ἐξευρετὴς ὅτι μόνος τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, ἀλλ' οὐκ ὀφείλοντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ἀποδέχεται, & non potius. Ἀλλὰ interdum ſed etiam ſignificat. Iſocrat. in Areopag.

Marginalia: Ἀλλ' οὖν. — Ἀλλά. — At. — Certè. — Ἀλλ' οὖν. — At certè. — Ὅμως μέντοι. — Ὅμως δ' οὖν. — Ἀλλὰ μή. — Ἀλλ' ἆρα — Ἀλλ' οὐ. — Ἀλλ' οὐχί. — Ἀλλά.

Οἵ τε τὰς οὐσίας ἔχοντες οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ὑπολαμβάνοντες αἰσχύνην αὐτοῖς εἶναι τὴν τῶν πολιτῶν ἀπορίαν, ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, non ſolùm non deſpicabantur, ſed etiam. Demoſthen. Οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτονὶ πολιτεύῃ, Non modò gratiam non habes, ſed etiam. hoc eſt ἀλλὰ καὶ, vel ἀλλὰ δὴ καὶ. vt Gorgias ὑπὲρ Παλαμήδους, Ἀλλά σοι μὲν οὐκ ἦν οὐδὲ μόνον μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ψευδομάρτυρας εὑρεῖν. Sic Sed Latinè, pro ſed etiam ponitur Græcorum imitatione. Cicero pro Milone, Obliti eſtis non modò inimicorum Milonis ſermones, ſed nonnullorum imperitorum. Et in Piſone, Age, ſenatus odit te, quod tu facere iure concedis: afflictorem & proditorem non modò dignitatis atque auctoritatis, ſed omnino ordinis, ac nominis ſui. quo modo alibi ſæpe vſus eſt. Ἀλλὰ δὴ καὶ pro atque etiam & quinimmo ponitur. Liban. Οὕτω διὰ τὴν οἰκείαν τέχνην ἄδειαν εἶχον ἀπιέναι ὅπου ἂν βούλωνται, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους. Ponitur & pro verum eſto, quod ita cõcedentis eſt, vt negare planè videatur. Gorgias in oratione ſupradicta, Ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦτο γενέσθω, καίπερ οὐ γενόμενον. ἔδει δὴ, & reliqua. Sed fac ita hoc eſſe factum, etſi nunquam factum eſt. Sic Cicero in Vatinium, Sed nihil ſit factum mea cauſa. omnia illa ſenatuſcon ſulta Reipub. cauſa eſſe facta fateamur. quid ergo, & reliqua. id eſt verum eſto. Ἀλλάτοι pro atqui, & at verò. Plato lib. v i. de Repub. Ἀλλάτοι ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο, At verò, inquit ille, qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit & confecerit. Galen. in primo Methodi, Εἶτα, σιωπᾷς; οὐκ ποίας εὗρες αὐτὰ μεθόδου λογικῆς. ἀλλάτοι κἂν κριτήριόν γέ τι τῶν λόγων τῆς ἀληθείας ἔχειν σε παρεσχέσθαι, atqui oportebat. certè oportebat.

Ἀλλαμὴν etiam pro atqui & at verò dicũt, & congruit in aſſumptione. Lucian. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλαμὴν εἰσὶ βωμοί. εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. Sicq; Demoſthenes vſus eſt. Ἀλλαμὴν etiã ſignificat enimuero in principio orationis apud eundem. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque verò, &, ſed neq;. Xenophon, Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνωσθῆναί γε. Sic Gaza ex Cicerone, Ἀλλαμὴν οὐδὲ πόθησίς γε, Sed ne deſideratio quidem. Ἀλλαμὴν etiã at verò ſignificat in conſequẽtia orationis. Plato lib. ſecundo τῆς πολιτικ. Ἀλλαμὴν ἤδη καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, at verò etiã illud notum eſt. Seruit etiã percunctationi, vt οὐκοῦν. Idem in Gorgia, Ἀλλαμὴν ἡ ῥητορικὴ λέγειν γε ποιεῖ δυνατούς; Γοργ. Ναί. σωκρ. οὐκοῦν περὶ ὧνπερ λέγειν καὶ φρονεῖν; Ἀλλ' ἦ interrogatiuum eſt. Plato in Gorgia in principio, Ἀλλ' ἦ τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, καὶ ὑστεροῦμεν; Sed nũquid, quod dici ſolet, tranſacto die feſto venimus? Ἀλλ' οὐκ etiã interrogatiuè interdũ ponitur. Demoſth. Ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἶποιεν; Immo verò nónne ſtatim dicerent? Ἀλλοτι identidem apud Platonem legitur pro vtrũ, & nunquid. interdum cum ἦ particula, interdũ ſine ea, vt in Apologia, Καί μοι δεῦρο ὦ μέλητε εἰπέ, ἄλλοτι ἦ περὶ πλείστου ποιῇ ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται; ἔγωγε. Et in Critone, Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ Κρίτων, ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν; Κριτ. ἀνάγκη ὦ Σώκρατες, nunquid fateri neceſſe eſt? vel, quid aliud quàm fateamur? Et in Phædone, Ἀλλ' εἴπωμεν. ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλοτι ἔφη ὁ Σιμμίας, ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἀπαλλαγήν; Hîc ἄλλοτι nomen eſt ſignificationẽ ſuam retinens, hoc eſt aliud quàm, vt infrà, ἀλλὰ

Sed pro ſed etiam.

Ἀλλὰ δὴ καί.

Ἀλλάτοι.

Ἀλλαμήν.

Ἀλλὰ μὴν οὐδέ.

Ἀλλ' ἦ.

Ἀλλ' οὐκ.

ἄλλοτι, ἄλλοτι ἦ.

μὴ ἄλλο τι ἢ ἡ τύχη ὁ θάνατος; Et rurſus, Φέρε δὴ ἦν δ' ὅς, ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν, ἢ τὸ μὲν, σῶμά ἐστι, τὸ δὲ, ψυχή; οὐδὲν ἄλλο ἔφη. Idem lib. I. πολιτειῶν, Ἄλλο τι ſine ἤ, pro ἆρα poſuit, Επειδὴ δὲ ὡμολόγησεν, ἄλλο τι οὖν ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρὸς, τὸ τῷ ἰατρῷ συμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τῷ κάμνοντι; nunquid igitur ne medicus quidem qua medicus eſt. Et in ſecundo, Φέρε δὴ ἦν δ' ἐγώ, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν, ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς, ὁ δὲ, οἰκοδόμος, ἄλλος δέ τις ὑφάντης. ἢ καὶ σκυτοτόμον αὐτόσε προσθήσομεν, ἤ τιν' ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτικῶν; πάνυ γε. Idem, Πρῶτον μὲν οὖν σκεψώμεθα τίνα τρόπον διαιτήσονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι. ἄλλο τι ἢ σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας. In Euthydemo vtrunque in eadem ſententia poſuit, Καὶ ὁ Εὐθύδημος τὰ μὴ ὄντα ἔφη, ἄλλο τι, ἢ οὐκ ἔστι; οὐκ ἔστι. ἄλλο τι οὖν οὐδαμοῦ τά γε μὴ ὄντα, ὄντα ἐστὶν οὐδαμοῦ. Xenophon in ſecundo ἀναβάσ. Εἰ δὲ καὶ μανέντες σὲ κατακτείναιμεν, ἄλλο τι ἂν ἢ τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες, πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα. Idem in ſecundo παιδείας, Καὶ ὁ Κῦρος ἐπήρετο αὐτούς, ἄλλο τι ἔφη ὦ χαλδαῖοι, ἢ τούτου γε ἕνεκα εἰρήνης νῦν ἐπιθυμεῖτε; Et inferius, ἄλλο τι οὖν ἔφη, ἢ διὰ τὸ τῆς γῆς ἐνδεῖσθαι ἀγαθῆς, νῦν πένητες νομίζετ' εἶναι; id eſt δι' ἄλλο τι.

Αλλ' ὅτι. Αλλ' ὅτι ex ἀλλὰ & ὅτι compoſitum eſt. Syneſius, ὁ δὲ παρὰ πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο, non aliud erat, niſi quòd, vel quàm quód. Quoniam autem vſus coniunctionum apud Græcos & numeroſus & varius eſt, & negocia multa exhibet legentibus, operæprecium eſſe duxi, quàm plurimas potero Latinè interpretari, ſcriptorúmque auctoritatibus comprobare quæ dicam. in quo cum ordinem ſeruare nō facile ſit, nec ſi fieri poſſit, id magnopere ad rem pertineat: ſi quid (vt fit) iterum dixero, velim vt ne vitio magnopere id vertatur. quoniam in huiuſcemodi adhibita animaduerſio, plus ſcribenti moleſtiæ, quàm gratiæ commentariis, aut vtilitatis legentibus allatura fuerit.

Γε. Γε particula frequentiſſima eſt in oratione. Demoſth. περὶ στεφάνου, Καὶ ταῦτα εἰδώς, ὅτι καὶ εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι, καὶ μάλιστά σοι, Præſertim cum ſcias huius tuæ maledicentiæ, ſi non ſummam, ſaltem partem quandam ad vniuerſos pertinere, ad te quoque in primis. Quod Cicero diceret, partem certè quandam. Hoc etiam ἀλλὰ dicitur, & ἀλλά γε, vt dictum eſt.

Γε δή. Dicitur & Γε δή. Idem κατὰ Μειδίου, Τίς γάρ ἐστιν ὅστις καταχειροτονηθέντος αὐτοῦ καὶ ταῦτα ἀσεβεῖν περὶ τὴν ἑορτήν, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτοῖς τούτοις κατέδυ, καὶ μέτριον παρέσχεν ἑαυτόν, τόν γε δὴ μέχρι τῆς κρίσεως χρόνον, εἰ καὶ μὴ πάντα; Ecquis eſt enim hominum, qui præiudicio populi damnatus violatæ quoque religionis, non eam ob rem publico caruiſſet, domíque deliteſcens, modeſtum ſe ciuem exibuiſſet, ſi non omne poſtea tēpus, certè quidem quoad in reatu fuiſſet, & vſque ad iudicium? Greg. Ὥς γε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, duntaxat vt mea eſt ſententia. Cicero de Natura deorum, Debebant quidem illi omnes bonos efficere, ſi quidem hominū generi conſulebant.

Quidē certè. ſin id minus, bonis quidem certè cōſulere debebant. Et in Philippica tertia, Tuæ coniugis bonæ fœminæ, locupletis quidem certè, Bambalio quidam pater.

Γέ τοι. Dicitur & Γέ τοι. Xenoph. Αλλ' εἰ τοῖς θαύμασι μειονεκτεῖτε, διά γέ τοι τῆς ἀρχῆς πλεονεκτεῖτε. Idem, Αλλ' ἐκεῖνο γέ τοι ἔφη, εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἠμέληκας, Illud

quidẽ certè ſcio non neglexiſti. Plato που addidit lib. x. de Legib. Εἰκός γέτοι που σοφοὺς ἄνδρας ὀρθῶς λέγειν, atqui veriſimile eſt certè quidẽ. Dicitur & Γέ οὖν & Γοῦν. Plato in Phæd. Τί δὴ τὰ Κάδμου ἔφη, πῶς ἰλασόμεθα, καὶ τίνι λόγῳ; σύ μοι δοκεῖς ἔφη ὁ Κέβης, ἐξευρήσειν. τουτονὶ γοῦν τὸν λόγον τὸν πρὸς τὴν ἁρμονίαν, θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν, certè quidẽ tu mirè de harmonia diſſeruiſti. Significat etiã quippe, & ſiquidẽ. Plut. in Demetr. Περὶ δὲ τῶν λιμῶν, καὶ τῆς ἄλλων ἀπορίας λέγεσθαι. ἤδη γοῦν μέδιμνον ὠνοῦντο τετταράκοντα δραχμῶν. Γοῦν enim ἀντὶ τοῦ γὰρ ſæpe dicitur, vt γε. Xenoph. in Sympoſ. de diis loquens, Καὶ μὴν ὅτι νομίζομέν γε δύνασθαι αὐτοὺς, καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν, καὶ τοῦτο σαφές. πάντες γοῦν αἰτοῦνται τοὺς θεοὺς, τὰ μὲν φαῦλα ἀποτρέπειν, τἀγαθὰ δὲ διδόναι. Quo modo etiam illud ſupradictum Platonicum interpretari poſſumus. Hoc autẽ Demoſthenis omnino idẽ quod γε δὴ & ἀμέλει ſignificat, Ἡ δὲ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἀπολογία, καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον. ἀντὶ τοῦ τοὔνομα γε δὴ, ſaltẽ nomen habet. Et illud eiuſdem, ὧν κατορθουμένων, μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι, ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γοῦν εὐδοκιμεῖν περιέσται. Eſt enim γοῦν καὶ μειωτικὸν καὶ παραπληρωματικόν. μειωτικὸν, vt dũtaxat: cuiuſmodi eſt in exemplis proximis. expletiuum eſt, vt in illo eiuſdẽ oratoris, Καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο ἐπιμεληθῆν ἀπὸ τῆς πρώτης πρεσβείας, ἐμὲ γοῦν διεφθαρμένος ἐλάνθανε, hoc eſt ἔμεγε, καὶ ἐμέπου. Habet enim vim definitiuam & circunſcribẽtem, ſicut duntaxat. Galen. in 1. Methodi, Ὁ δὲ τολμηρότατος Θεσσαλὸς ἁπλῶς ἀποφηνάμενος, ἀξιοῖ πιστεύεσθαι, δύο τὰ πάντ' εἶναι κατὰ δίαιταν νοσήματα. τὰ γοῦν ἁπλᾶ καὶ πρῶτα, καὶ οἷον στοιχεῖα. τρίτον γὰρ ἐξ αὐτῶν ἄλλο δύναται τῷ λόγῳ συνθεῖναι, ἐπιπεπλεγμένον ἐξ ἀμφοῖν. quod perinde eſt ac ſi diceret, Adderet igitur Theſſalus, duntaxat ſimplicia & prima. vel, ſimplicia quidem certè. Idem in decimo pro ſaltem, Μίας μὲν γὰρ ἐν σώματι διαθέσεως οὔσης, εἰ καὶ μὴ τῷ λόγῳ, τῇ πείρᾳ γοῦν εὑρεῖν αὐτῆς οὐ χαλεπόν ἐστι τὴν ἴασιν. Lucianus aliter vſus, Ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, aliqui etiam, quin & nonnulli. Idem, Ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, videris denique. Demoſth. Παρὰ μὲν γὰρ ἐκείνοις μείζων ἐστὶν ὁ τοῦ μέλλοντος φόβος τῆς παρούσης χάριτος. παρὰ δ' ὑμῖν ἃ ἂν λάβῃ τις, ἔχειν ὑπῆρξεν τὸν γοῦν ἄλλον χρόνον, alio tempore quoque. vel, & quidem alio tempore, hoc eſt, καὶ δὴ τὸν ἄλλον χρόνον. Sic Cicero ad Atticum, quidem particula vſus eſt, Omneis ſuos quibus iraſcitur crebrius, tamen charos habet. me quidem ſe ipſo chariorẽ. Et in Lælio, Vt monere & moneri proprium eſt veræ amicitiæ, & quidem alterum liberè facere, alterum patienter accipere, καὶ τούτων γοῦν ἕτερον παρρησιάζεσθαι, vel καὶ ἕτερον δὴ τούτων. vel καὶ μὲν δὴ καὶ ἕτερον. Τοι autem particula cũ γε additur, vt paulo antè dictum eſt ex Xenophonte. Plato lib. VIII. τῶν πολιτικῶν, Κατὰ λόγον γέτοι ἔφη ἂν γίγνοιτο ἥ τε θέα καὶ ἡ κρίσις, ratione verò. vel, atqui ratione. Et expletiua interdum eſt particula. Xenoph. Ἀλλ' ἐχθροὶ γέτοι ἀμφοτέροις γίγνονται, Atque vtriq; ſunt inimici. Syneſ. Ἐγὼ γέτοι τὰ μὲν ἄλλα ἄρρην εἰμὶ, ego verò. Quod & γε μὴν frequentius dicitur. Ariſtoph. Βλέπει γέτοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν. Xenophon pro certè quidem identidem vtitur, cuius exẽpla citauimus. Sic Lucianus vſus eſt, Τοὺς γέτοι πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου περιιόντας, hoc eſt vtcunque. Cõponitur etiam τοι vel additur cũ aliis permultis vocibus, vt οὔτοι, πάντοι, γάρτοι, δῆτοι, & alia, ornatus tãtùm gratia, & explemẽti orationis. In τοιγάρτοι

Γέτοι που. Γέ οὖν. Γοῦν. Quidem. Γέτοι. Τοί.

etiam geminatur. Interponitur etiam ſine cõpoſitione. vt Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. Διά τοι τοῦτο, proinde, itaque. Et in nonũ epiſtolæ ad Rom. de electione & deſtinatione loquens, Διά τοι τοῦτο καὶ τελώνην ἐξελέξατο, καὶ λῃστὴν καὶ πόρνην. τοῦτο δῆλον δή. Theod. in 1. hiſt. Eccleſ. Διά τοι τοῦτο πολλοὶ τὴν τῶν εὐσέβειαν αἱρούμενοι, πρὸς ἑαυτοὺς συνηθροίζοντο. Xenoph. in OEcon. Ὅτι τοι ἡμῖν δοκεῖ οἶκος ἀνδρὸς εἶναι ὅπερ κτῆσις. Syneſ. Σὺ δὲ μηδέποτε πλεύσῃς, εἰ δέ ποτε δεήσοι, ἀλλὰ μή τοι φθίνοντος γε μηνός, quòd ſi quando oportebit, vide ne ſub finem menſis. Idem in principio cuiuſdam epiſtolæ, Οἴμοι. τί δὲ οἴμοι, θνητά τοι πεπόνθαμεν. ὁ πεῖτος καὶ λοιπὸς οἴχεται τὴν ἱερέων. Xenoph. Ἀλλὰ σωφρόνων τοί ἐστι καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς οὕτω ποιεῖν ὅπως σωφρόνων γε, vel σωφρόνων δή. Πάνυτοι etiam dicitur, ſed frequentius

Πάνυτοι.

πάνυτι. quia τό τι ſæpe περιττόν ἐστι. Demoſth. Οὐ πάνυτι ἠνώχλουν τοῦτο, non magnopere. Et κατὰ Νεαίρας, Η μὲν γὰρ οὐσία οὐδὲ τελεῖν ταλάντων πάνυτι ἦν, nõ ferme erat. Vt Πάνυγε. Greg. Τί οὖν, θεὸς τὸ πνεῦμα; πάνυγε. Concedẽtis eſt cum affirmatione. Xenoph. Πάνυγε. Ibidem pro eodem, καὶ μάλα, hoc eſt ſanè quidem, prorſus id quidem. Alibi Πάνυ μὲν οὖν. Plato in Euthyphr. ἆρ' οὐχ οὕτως Εὐθ. πάνυγε. Idem, πάνυγε σαφῶς ὦ Σώκρατες. Idem, Ὑπηρετικὴ μὲν ἂν ὡς ἔοικεν εἴη θεοῖς. Εὐθ. πάνυ μὲν οὖν. Hoc Cicero in 2. Tuſcul. & in Partitionibus, ſanè quidem, Latinè dixit, & prorſus. In III. de Legib. Laudemus igitur prius legẽ ipſã veris & propriis generis ſui laudibus. Att. Sanè quidem: ſicut de religionum lege feciſti. Eſt enim dictum approbantis, vt in primo Tuſcul. Id igitur ſi acciderit, ſimus armati. Att. Sanè quidẽ, ſed ne accidat prouidebo. Vt autem γάρτοι dicunt, ſic etiã γάρπου καὶ γὰρ δή. Plato, Οἶσθα γάρπου τὴν γενναίων κυνῶν ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν τὸ ἦθος. Alibi, Πάντη γάρπου μᾶλλον ἐξεχωρεῖ ὁ φύλαξι μεθυσθέντι μὴ εἰδέναι ὅπη γῆς ἐστί. Xenoph. Αὗται γὰρ δὴ τούτων οὐκ ἂν εἶεν πράξεις. Plato in Apolog. Ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Dicitur & γὰρ αὖ. Demoſth. Οὐδὲ γὰρ αὖ τοῦτ' ἔστι εἰπεῖν. Alibi γάρτοι dixit, & γὰρ δήπου. Plato in dicta Apolog. Τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι. οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε. οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Themiſt. ἐν τῷ περὶ φιλίας, Καὶ γὰρ αὖ ἀναγκαῖον αὐτῷ μὴ ἐπ' ὀλίγον ἱστάμενον, μηδὲ τοῖς πλείοσιν ἔχειν ὅτι χρήσεται. ſuprà autem pro eodem γάρπου dixerat. Γάρ τ' ἂν etiam vt μέν τ' ἂν. idem γάρ τοι ἄν. Xenoph. Δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη ὦ Κῦρε. Γε μὴν etiam vero ſignificat & porro, hoc eſt μέντοι. Idẽ, Τοὺς γε μὴν ὄρχεις δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν. Idem, Ὀσφύς γε μὴν ὅσῳ ἂν πλατυτέρα καὶ βραχυτέρα ᾖ, τοσούτῳ ῥᾶον ὁ ἵππος τὰ πρόσθεν αἴρεται. Plato lib. x. de Legib. ἑπόμενοι γε μὴν αὖθις, σκεψώμεθα τοὺς ἐκεῖθεν, τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διανοούμενοι. Οὐκοῦν nõ negat, licet connexã negationẽ habeat, ſed ſignificat atqui. Plato in principio Timæi, Οὐκοῦν σὸν τὴν δὲ τὸ ἔργον ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος. Ariſtoph. Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας τὴν πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν, atqui ita dicimus. Habet etiã vim interrogationis. Cebes in tabula, Ὁρᾷς ὀπίσω θυρίον μικρόν, καὶ τόπον στενόν τινα καὶ σκοτεινόν; οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ καὶ ῥυπαραὶ δοκοῦσι συνεῖναι. καὶ μάλα ἔφην. Idem, Οὐκοῦν παρὰ τὴν πύλην ὁρᾷς ἔφη, ὅτι γυνή τίς ἐστι καλή, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον. καὶ μετὰ ταύτης ἄλλαι δύο εἰσί. θυγατέρες τινὲς δοκοῦσιν εἶναι. deinde Cebes reſpondet, ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. Sic res (inquit) ſe habere videtur. ſic rei imago ſignificare & præ ſe ferre videtur. Pro hoc Cicero Nempe Latinè dixit in quinto Tuſcul. Nempe negas ad beatè viuen-

Πάνυτι.
Πάνυγε.
Πάνυ μὲν οὖν.
Sane quidem.
Γάρπου.
Γάρ δή.
Γάρ αὖ.
Γάρτοι.
Γάρ δήπου.
Γάρ τ' ἄν.
Γε μήν.
Οὐκοῦν.

dum ſatis eſſe virtuté? Att. Prorſus nego. Plaut. in Trinum. Nẽpe id aurũ ab ipſo accepiſti Charmide? Syr. Mirũ quin ab auo eius acciperem. Δήπου in loco Ariſtoph. παραπληρωματικὸν eſt, οὐκοῦν verò affirmatiuũ cum quadã cõſecutione ſermonis, nõ ratiocinatiuũ. Demoſth. Οὐκοῦν οὐδ' οὗτοι, atqui ne hi quidem. Xenoph. in Sympoſ. Οὐκοῦν ὡς μὲν καὶ ἕλληνες καὶ βάρβαροι τοὺς θεοὺς ἡγοῦνται πάντα εἰδέναι τά τε ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα, εὔδηλον. πᾶσαι γοῦν αἱ πόλεις διὰ μαντικῆς ἐπερωτῶσι τοὺς θεούς. Idem, Οὐκοῦν τόδε μὲν ἔφη, ὁμολογεῖται, κρεῖττον εἶναι θαρρεῖν ἢ φοβεῖσθαι, καὶ ἐλευθερον εἶναι μᾶλλον ἢ δουλεύειν. Significat etiam profectò, & enimuero. Idem, Οὐκοῦν δεινὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸ, & reliqua. Sæpe etiã interrogatiuè accipitur, & ſignificat nempe, vel ſcilicet. Plato lib. 2. πολιτείας, Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅγε θεὸς τῷ ὄντι τε, καὶ λεκτέον οὕτω; τί μήν. ἀλλὰ μὴν οὐδέν γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν. ἦ γάρ; οὔ μοι δοκεῖ, Nempe deus reuera bonus eſt, ſicque nobis fatendum eſt? quid ni? at nullum eorum quæ bona ſunt, noxium eſt. nónne? vt mihi videtur, nullum. Idem, Οὐκοῦν ὑπὸ μὲν ἄλλου τὰ ἄριστα ἔχοντα, ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται, οἷον σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν, καὶ πόνων. καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἥκιστα ἀλλοιοῦται; πῶς δ' οὔ; Hîc οὐκοῦν & οὐ interrogationis vim habent, vt ex ſequentibus apparet. Xenoph. in Sympoſ. Οὐκοῦν ἔφη ὁ Καλλίας, καὶ εὔχῃ μηδέποτε πλουτεῖν; καὶ ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, τοῖς ἀποτροπαίοις θύεις; Verba ſunt Calliæ ad Charmidem, qui dixerat ſe ἐπὶ πενίᾳ μέγα φρονεῖν. Plaut. in Trinũmo, Nempe id aurum ab ipſo accepiſti Charmide? Syr. Mirũ quin ab auo eius acciperem. Cic. in v. Tuſcul. Nempe negas ad beatè viuendum ſatis Nempe. eſſe virtutem? Att. Prorſus nego. οὐκοῦν οὐ φὴς αὐτάρκη εἶναι πρὸς τὸ εὐδαιμόνως ζῆν τὴν ἀρετήν; Οὔκουν autem cum accentu in priore ſyllaba negationi- Οὔκουν. bus ſeruit. Gregor. εἰς βασιλ. Ἅπαντα δὲ οὐδεὶς ἐπῆλθε πρὸς τὸ ἀκρότατον, οὔκουν τῶν νῦν ἡμῖν γινωσκομένων. ἀλλ' οὗτος ἄριστος ἡμῖν, ὃς τὰ πλείω τυγχάνει κατωρθωκώς, Omne autem virtutis genus nemo ad ſummum abſoluit, nemo inquam eorum quos hodie nouimus. vel, certè nullus eorum. Sic Plato lib. x. τῆς πολιτ. Χαρώνδαν μὲν γὰρ Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλωνα, σὲ δὲ τίς ἔχει τινὰ εἰπεῖν; οὐκ οἶμαι ἔφη ὁ Γλαύκων. οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν ὁμηριδῶν. Verba ſunt Homerum interrogantis, Te autem quis vnquam legiſlatoré eſſe nomine dignum perhibere iure poterit? non arbitror, inquit Glauco. minimè quidẽ certè id dicitur ab ipſis Homeridis. Homeridas appellat Plato Homeri imitatores, eiúſque dogmata ſequentes. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Τούτους αὐτοφυεῖς ὁμηρίδας ἐνόμισα, καὶ ἐθέμην τῷ δόγματι, Hos ego tum Homeridas nati- Ὁμηρίδαι. uos eſſe exiſtimaui, qui mortem horrerent in mari ſummerſorum, & in opinionem Homericam trãſiui. Quæ verba iocabundè ſcripſit Syneſius, tempeſtaté deſcribens quam ipſe in mari perpeſſus erat. Ὁμηριστὴς verò Ὁμηριστής. eſt ῥαψῳδὸς, vt inquit Athenæus lib. x I I I I, Ὅτι δ' ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ ὁμηρισταὶ, Ἀριστοκλῆς εἴρηκεν ἐν τῷ περὶ χορῶν. τοὺς δὲ νῦν ὁμηριστὰς ὀνομαζομένους, πρῶτος εἰς τὰ θέατρα παρήγαγε Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. Ὁμηρίζω autem ſignificat ῥαψῳδῶ. Ὁμηρίζω καὶ Καθομηρίζω, Homericis verſibus celebro vel deſcribo. Greg. εἰς Βασιλ. Ὁ δὲ Καθομηρίζω. ἤδη τε αὐτίκα τῷ γινομένῳ (καὶ γὰρ ἦν αἰσχύνοις εἰ καί τις ἄλλος) καὶ προθυμίας πλησθεὶς, ἵνα τελέως αὐτὸν καθομηρίσω, ἔφερε κλονέων ἐν λόγῳ τοὺς γενναίδας ἐκείνους. Οὔκουν Οὔκουν.

etiam interrogatiuum eſt. Xenoph. Οὔκουν ἔλεγον ἐγώ σοι πάλαι, ὅτι καὶ ταύτῃ εἴη δυνατωτάτη ἡ γεωργικὴ τέχνη; nónne? Lucian. Τέτοκεν ἐκεῖνος; οὐκ τίνος; οὔκουν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; Sed in hoc poſteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur προσποιουμένως. Accipitur & pro nõ igitur, quaſi οὐχὶ οὖν, geminata negatione. Demoſth. περὶ παραπρ. Οὔκουν οὐδ᾽ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ποιήσασθαι τὴν πόλιν εἰρήνην, οὐδὲν αὐτῷ λεκτέον. οὐ γὰρ ἐστὶν αἴτιος, neutiquam igitur, minimè veró.

Οὔκουν etiam in reſponſione, ἀντὶ τοῦ οὐ ponitur. Plato, Ἀλλὰ μὴν ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; οὔκουν ἔγωγ᾽ ἔφη. Οὐκ etiam vt οὔκουν interdum πευσματικῶς

Οὐκ. λαμβάνεται. Lucian. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμνημονήσουσι Τίμωνος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ οἱ θεοί; Demoſth. pro Cteſiph. Τί ἂν οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς τουτουσί. οὐχ ὡς ἐξεδόθησαν; οὐχ ὡς ἀπηλάθησαν. Idẽ, Τί δ᾽ οἱ δίκαιοι τῶν τοῖς ὑπ᾽ ἐμοῦ πεπραγμένοις θεῖναι τὸ Κτησιφῶντα ὄνομα. οὐχ ὃ τὸν δῆμον ἑώρα τιθέμενον; οὐχ ὃ τοὺς ὀμωμοκότας δικαστάς; nónne quod,

Ἄρ᾽ οὐκ. an non? Quod perinde valet ac ſi ἆρ᾽ οὐκ dixiſſet. vt idẽ περὶ παραπρ. Τίνας οὖν εὐχὰς ὑπολαμβάνετε εὔχεσθαι τὸν Φίλιππον. ἆρ᾽ οὐ πολέμου κράτος καὶ νίκην; Greg. ἆρ᾽ οὐ τεχνίτης; Nónne hoc opifex ipſe fecit? οὐκ ἂν etiam interrogatiuũ eſt, vt Odyſſ. ι 11, Γάππα φίλ᾽ οὐκ ἂν δήμοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλήν, εὔκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ᾽ ἄγωμαι. Lucian. Οὐκοῦν καὶ δεδίεναι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ἑρμ. σὺ δ᾽ οὐκ ἂν ὦ ἄπολλον; Sanè veró, quaſi tu Apollo non eandem conditionem accepturus eſſes. Inde illa locutio, εἶτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; Iuuen. Quid fieri non poſſe putes? Paulus ad Hebr. x. circa principiũ, Ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐπαύσαντο προσφερόμεναι; alioqui quidni iam offerri deſiiſſent? Quid cauſæ eſt quin iam

Ἀρ᾽ οὖν. ceſſaſſent? ἆρ᾽ οὖν, vtrum, & ἆρά γε. & ἦ, quod etiam ἦ προσποιουμένως dici-

Ἀρά γε. tur. Plato in Timæo, ἆρ᾽ οὖν μέμνησθε ὅσα ὑμῖν, καὶ περὶ ὧν ἐπέταξα εἰπεῖν; vtrum igitur. & itidem apud eum ſæpiſſime. Xenoph. in 1. ἀπομνημονευμάτων, ἆ-

Ἆρά ποτ. ρά γε οὐ χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγήσασθαι τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, nónne. Ἆρά

Ἀρ᾽ οὖν οὐ. ποτε, vtrum tandem. Syneſ. ἆρά ποτε τὴν ἱερὰν σου κεφαλὴν περιπτύξομαι; ἆρ᾽ οὖν οὐ, nónne. Plato in Hippia minore, ἆρ᾽ οὖν οὐ ποιεῖν τι τὸ θεῖν ἐστί; ἱππ. ποιεῖν μὲν

Ἄρα οὖν. οὖν. σω. εἰ δὲ ποιεῖν, οὐ καὶ ἐργάζεσθαι; ἄρα οὖν προπαροξύτονον ſignificat itaque, in prin-

Ἄρα. cipio ſentẽtiæ. Plato lib. v. de Repub. Ἄρα οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται. Ἄρα enim ἀντὶ τοῦ δὴ accipitur, vt, Ἔνθ᾽ ἄρα οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, hoc eſt ἔνθα δή. Ponitur & ἀντὶ τοῦ που. Greg. ἂν ἄρα δυνώνται, Si fortè poſſint. Demoſth. Εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἀνάξιος. Idem, ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσιν. Eſt etiam παραπληρωματικόν. Idem, Καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα πρὸς σε γραψάμενοι πρότερον οὐκ ἐπεξῆλθον. Xenoph. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους, quales tandem. Alibi, ἢ οὐδὲν ἄρα διοίσουσιν ἡμῶν. Idẽ, Ὁπόσοις ἄρα δεῖ ἐν τῷ πλοίῳ χρῆσθαι. Alibi πότερος ἄρα, vt πότερός ποτε. Significat & vtique & nempe. Lucian. Ἕλληνες ἄρα ἔφη ὑμεῖς ὦ ξένοι. ac ſi diceret, οὐκοῦν ἕλληνες ὑμεῖς. Appian. de proſcriptis in triumuiratu loquẽs, λαβίνιος ἐν ταῖς σύλλα προγραφαῖς πολλοὺς τῶν τότε ἀποκτείνας, ἠδόξησεν ἄρα εἰ μὴ τὰ ὅμοια γενναίως ἐνέγκοι, καὶ προελθὼν τῆς οἰκίας ἐκαθέζετο ἐπὶ θρόνου τοὺς σφαγέας περιμένων. & ſic ſæpe vtitur hac particula. Cõuenit & in collectionibus argumentorum. Syneſ. Καὶ νῦν οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκούεις κακῶς, ἀτυχεῖς ἄρα, ἀλλ᾽ οὐκ ἀδικεῖς. Dicitur & ἄρα γε. Idem, Κἂν ἄρα γε ἵππον τις πριάμενος, μὴ ἐπίσταιτο, & reliqua, Si quis igitur. vel ita, ſi quis equũ emerit. Alibi, Οὐκ ἄρα γε ἡ γῆ, ita ne terra quidem. vel, nimirũ ne terra quidẽ.

Ἆρα μὴ ſignificat nũquid & verũ, quod in cõſequẽtia ſermonis Ἀλλὰ μὴ Ἆρα μή.
dicitur. Xenoph. ἀπομνημ. quarto, ἆρα μὴ ἰατρός; ἔφη. καὶ ὁ Εὐθύδημος, μὰ Δί' οὐκ ἔ- Ἀλλὰ μή.
γωγε. ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. οὔκουν ἔγωγ'
ἔφη. ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς ἔφη γενέσθαι ἀγαθός; οὐ γεωμέτρης ἔφη. Μῶν etiã πυσ- Μῶν.
ματικῶς ἀποφατικόν ἐστι, vt nũ & nũquid. Lucian. Μῶν παρεκέκρουσμαί σε. καὶ μὴν
ἐπιμεθήσω χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας, nũ ego te decepi? an ego te fraudaui?
Idẽ, Μῶν οὖν ἐπείσω τινά. συνίημι γὰρ ὁποῖον τὸ αἴτιον, ὅπερ ἂν ὀκνήσαις εἰπεῖν. Ἑρ. αὐτὸν
ἐμέ, οὐκ ἄλλον τινὰ ὦ Ζεῦ. de Ixione loquens. Μῶν μὴ autẽ eſt nõnne. Pla- Μῶν μή.
to lib. I. de Repub. Ἐὰν δ' ἐν ἑνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν;
nõnne perdet? Et libro VI, Τί δέ, οἱ τῶν ἰδεῖν ἀγαθὸν δεομένοι, μῶν μή τι ἐλάτ-
τονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων, ἢ οὔ. Et in Phædone, Μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λέγεσθαι;
In Hipp. maiore, Ἀλλ' ἐκεῖνο, μῶν μὴ Λακεδαιμόνιοι σου βέλτιον ἂν παιδεύσαιεν τοὺς αὑ-
τῶν παῖδας, εἰ τοῦτο φῶμεν, οὕτω καὶ σὺ συγχωρεῖς; Sed illud vide, ánne Lacedæmo-
nii melius te ſuos liberos inſtituant. dicerẽne id debemus, & tu id nobis
cõcedes? Eſt autẽ Μῶν μὴ idem quod μὴ οὖν, μὴ γινόμενοι κατὰ χεῖρας. Μὴ etiã Μή.
nunquid ſignificat, & an. Plutarch. Καὶ περὶ τῶν φόρων ἠρώτησε μὴ βαρεῖς εἰσι.
Lucian. Τί οὖν αὐτοὺς ἐπῆλθε ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, μὴ ὀνείρων ἡμᾶς ὑποκρίτας
ὑπείληφε; Vnde Ἀλλὰ μή, de quo ſuprà dictum. Xenoph. Ἀλλὰ γὰρ ἔφην ἐγώ, Ἀλλὰ μή.
μή σε κατακωλύω ὦ Ἰσχόμαχε ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον; μὰ Δί' ἔφη ὦ Σώκρατες, nun-
quid ego te moror? hoc eſt, vereor ne te remorer. Inde Μήτις, nunquis? Μήτις.
Lucian. Μήτις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; Μὴ etiã pro ἵνα μὴ ponitur. Plato in Hipp.
maiore, Καί με δίδαξον ἱκανῶς αὐτὸ τὸ καλὸν ὅ, τι ἐστί. καὶ πειρῶ μοι ἀκριβῶς ὅτι μάλιστα
εἰπεῖν ἀποκρινόμενος, μὴ ἐξελεγχθεὶς τὸ δεύτερον αὖθις γέλωτα ὄφλω, ne iterũ ego ab
eo inſcitiæ conuictus, ridear ab omnibus. Idem alibi in eodem, ἃ μὴ μέγα
ὦ Ἱππία λέγε, ὁρᾷς ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε, μὴ ὀργισθὲν ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἀ-
ποδρᾷ, ne ſi iraſcatur, longius adhuc effugiat. Μήποτε non tam percun- Μήποτε.
ctantis eſt, quàm addubitantis, & addubitanter decernẽtis. Theophr. Ἀλ- Ἀλλὰ μήποτε.
λὰ μήποτε οὐ τοῦτο ἦ τὸ αἴτιον, ἀλλὰ τὸ προειρημένον, An potius non hæc cauſa eſt,
ſed ſupradicta. Idem, Ἀλλ' ὃ λέγουσιν οἱ πολλοί, διὰ τί τὸ κερασβόλον ἀτέραμον γίνε- Κερασβόλος.
ται, μήποτε ἄγαν εὔηθες ᾖ, Nam quod aiunt quærẽtes, cur legumen quod in
cornu inciderit, coctu durum ſit, haud ſcio an ſtultum ſit. Ἀτέραμνα καὶ Ἀτέραμνος.
ἀτεράμονα ὄσπρια dicũtur, τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα. Inde Ἀτεράμων ἀνήρ, Ἀτεράμων.
ὁ ἀπηνής, & inexorabilis, καὶ σκληρός. Cui Τεράμων opponitur. Plut. in VII. Τεράμων.
Sympoſ. Ὁ λεγόμενος κερασβόλος καὶ ἀτεράμων ζήτησιν ἀεὶ παρέχει, οὐχ ὅστις εἴη. δῆ-
λον γὰρ ἦν ὅτι τῶν σπερμάτων τὰ προσαπίπτοντα τοῖς τῶν βοῶν κέρασιν, ἀτεράμονα τὸν
καρπὸν ἐκφύειν νομίζοντες, οὕτω τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον, ἐκ μεταφορᾶς κε-
ρασβόλον καὶ ἀτεράμονα προσηγόρευον. Polyb. in IIII. hiſt. Καὶ συλλήβδην πᾶν ἐμη-
χανήσαντο, σπεύδοντες τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον διὰ τῆς τῶν ἐθισμῶν κατασκευῆς ἐξη-
μεροῦν καὶ πραΰνειν. Dicitur autem περὶ ὀσπρίων, vt dictum eſt. Theophr. in
VIII, Τὸ δὲ τέραμνον καὶ ἀτέραμνον λέγεται ἐπὶ τῶν ὀσπρίων μόνον. Idẽ, Τόποι γάρ τινές
εἰσιν οἳ ἀεὶ φέρουσι τεράμονα, καὶ ἄλλοι πάλιν ἀτεράμονα. Ariſtoph. σφηξίν, Ἀτεράμων
ἀνήρ. ἀντὶ σκληρός. Ἀτέραμνον ὕδωρ pro cruda aqua Ariſtoteles dixit in quarto
de Generat. animal. Διὸ καὶ ἀτέραμνα ὕδατα καὶ ψυχρὰ τὰ μὲν ἀτεκνίας ποιεῖ, τὰ δὲ,
θηλυγονίας. Theophr. in IIII. de Cauſis, Τὸ μὲν γὰρ εὐδιάχυτον καὶ τῇ ἑψήσει ταχέως

ἀλλοιούμενον, πέρας μὲν. ὃ δὲ ἀδιάχυτον καὶ ἀνόμοιον, ἢ βραδέως ἀλλοιούμενον, ἀπέραντον. Idem, Καὶ τῶν ἀπεράντων ὅτε μὲν ἐκ τῶν ἀπεράντων πεπερασμένα γίνεσθαι, ὅτε δ' ἐκ τῶν πεπερασμένων ἀπέραντα. Athen. lib. XIII. cum indicatiuo iunxit Μήποτε, Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς ἀνθείας ἄντειαν. οὐ γὰρ εὑρίσκομεν παρ' οὐδενὶ ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν, Fortaſſe pro anthea antea ſcribēdum eſt. Idem de Naïde ſcorto, Μνημονεύει δ' αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ καὶ παρὰ πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει, ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διά σε Φιλωνίδου; γραπτέον Ναῒς, καὶ οὐ Λαῒς, Ac neſcio an in Pluto, cū dicit, ἐρᾷ δὲ & reliqua, ſcribēdum ſit Nais, non Lais. Sic Ariſtotel. cum indicatiuo in x. Ethic. in principio, Μήποτε δὲ οὐ καλῶς τοῦτο λέγεται. Syneſ. μήποτε δὲ τοῦτο καὶ πρὸς ἐκείνας αὐτῷ τὰς ἀρετὰς συντελεῖ, fortaſſe autem. Rurſus Ariſtotel. per ſubiunctiuum in eodem decimo, Ο δὲ λόγος, καὶ ἡ διδαχὴ μήποτε οὐκ ἐν ἅπασιν ἰσχύῃ, ἀλλὰ δέῃ προδιειργάσθαι τοῖς ἔθεσι τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ καλῶς χαίρειν, haud ſcio an oporteat. Plutarch. Καὶ μήποτε τοῦδε εἰκών ἐστιν ὁ περὶ ἡμᾶς ἀήρ, ὃν παρέχει ἐν ἡμέραις καὶ νύκτα ποιεῖ, atque haud ſcio an huius ſit imago. Apoſtolus cap. 2. ſecūdæ ad Timoth. in fine in hūc ſenſum vſus eſt, Παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, docentem eos qui in contrariam partem afficiuntur, ſiquando det illis deus pœnitentiam. vel potius, fortaſſe enim Deus ipſis pœnitentiam dederit. vulgò enim dicunt, Ecquis enim nouit, Deus eis pœnitētiam daturus ſit, nécne? Aliquando μήποτε eſt ἀπαγορευτικὸν, vel εὐκτικόν. Gregor. Μήποτε τοσοῦτον ἀμελήσαιμεν ἢ ἀρετῆς, ἢ τοῦ φιλικοῦ καθήκοντος, Abſit vt euſque negligamus aut virtutem, aut officium amici. Μὴ etiam pro μήποτε aliquando ponitur. Ariſtotel. in III. Politic. Μὴ γὰρ ἓν τῶν ἀδυνάτων ᾖ πόλιν ἄξιον εἶναι καλεῖν τὴν φύσει δούλην, neſcio enim an impoſſibile ſit. Μήποτε etiam Nunquam ſignificat. Demoſth. Καὶ οὐδεὶς μήποτε εὕρῃ τὸ κατ' ἐμὲ μηδὲν ἐλλειφθὲν, hoc eſt οὐδεὶς οὐδέποτε. Plato in Critone, Χωρὶς τοῦ ἐστερῆσθαι τοιούτου ἐπιτηδείου, οἷου οὐδένα μήποτε εὑρήσω. ἀντὶ οὐδέποτε. Licet enim κυρίως τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν ſit, & τὸ οὐ ἀρνητικὸν, tamen τὸ μὴ πολλάκις ἀντὶ τοῦ οὐ λαμβάνεται, non item contrá. Demoſth. Ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, Cum mihi non perſuaderēt. Demoſth. Τίνος ἕνεκα εἰ τὰ μάλιστα μή τινες ἀλλὰ πάντες ἦσαν ἀνάξιοι, τὴν αὐτῶν ἠξίωσιν ἡμᾶς τε καὶ αὐτούς. μή τινες ἀντὶ τοῦ οὔ τινες dictum eſt. Idem, Σκοπεῖτε δὲ μὴ τοῦτο, εἰ μνᾶς ἑκατὸν καὶ τάλαντον ἔδωκεν, ἀλλὰ τὴν προθυμίαν, καὶ τὸ αὐτὸν ἐπαγγελλόμενον ποιεῖν, καὶ τοὺς καιροὺς ἐν οἷς, æſtimate verò non hoc. Idque quod dicimus, valet in compoſitis ab vtroque, vt enim μὴ κυρίως ἀπαγορευτικὸν καὶ εὐκτικὸν, ſic Μήτοι, καὶ μήτοιγε, μήποτε, & reliqua. Contrà, οὔτοι, οὔποτε, οὐδῆτα, ἀρνητικά. Verùm τὰ ἀπαγορευτικὰ ἀντὶ τῶν ἀρνητικῶν πολλάκις λαμβάνεται. οὐκ ἔτι δὲ ἀνάπαλιν τὰ ἀρνητικὰ ἀντὶ ἀπαγορευτικῶν. Syneſ. Ἀλλὰ μήτοι ποτὲ διάπειραν λάβοιμι, μὴ ὦ σῶτερ, μὴ ὦ ἐλευθέριε. Quod vtinā hoc mihi nunquā experiri contingat, abſit vt mihi hoc eueniat ô ſeruator, ne inquam eueniat ô liberator Deus. Deprecātis eſt & abominātis. Μήτοι pro οὔτοι. Xenoph. Διπλῆν ἡμῖν δίκαιον καὶ τὴν εὐωχίαν παρέχειν, μὰ δί' ἔφη, μήτοιγε ἐν μιᾷ γε ἡμέρᾳ, minimè verò, inquit, minimè inquā, dūtaxat vno die. Μὰ δία per ſe negat: ſed Μήτοιγε eſt conduplicatio ornatus cauſa poſita. Μήτοιγε etiā nequaquam, ſaltē ſignificat, & certè quidē nequaquā. Plato lib. III. de Repub. Πολὺ δέ τι τούτων μᾶλλον Ὁμήρου δεησόμεθα

Μήποτε.

Μὴ ἀντὶ τοῦ μήποτε.

Τὸ μὴ, καὶ τὸ οὐ.

Μήτοι.

Μήτοιγε.

μήτοι θεούς γε ποιεῖν ὀδυρομένους, καὶ λέγοντας, ὤμοι δειλή. εἰ δ' οὖν θεούς, μήτοι τόν γε μέγιστον τῶν θεῶν τολμῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι, quòd ſi deos hoc modo lamentantes facturus eſt, ne ſaltem deorum maximum ſuſtineat, & reliqua. Ariſtot. in v. Politic. Ἐὰν δ' ἄρα τινὰ δέῃ ποιῆσαι μέγαν, μήτοι τό γε ἦθος θρασύ. Οὔτοι etiam pro nequaquam. Plato, Οὔτοι κακῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς. Idem in Timæo, Ὅθεν καὶ τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις κριτὰς ἐπικαθιστάναι νόμος, οὓς μάντεις ἐπονομάζουσί τινες τὸ πᾶν ἠγνοηκότες, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί, καὶ οὔτοι μάντεις, προφῆται δὲ μαντευομένων δικαιότατα ὀνομάζοιντ' ἄν. quo in loco οὔτι corruptè legitur. & Οὔτοι.
nequaquam vates, ſed prophetæ. Dicitur & Οὔτοι γε. Ariſtot. in primo de Οὔτοι γε.
Cælo, Εἰ δὲ καὶ ἐναντίαι φοραί, αἱ ἐπὶ τοῦ ἡμικυκλίου, ἀλλ' οὔτοι γε καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ ὅλου κύκλου φοραί, διά γε τοῦτο ἀλλήλαις ἐναντίαι, non tamen, vel non ideo tamen. Ariſtoph. ἱππεῦσιν, Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα καταπροίξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀθηναίων. Idẽ νεφέλ. Οὔτοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς ἐμοῦ καταπροίξει, nequaquã certè im- Καταπροίξεσθαι.
punè feres, minimè verò impunè me illuſeris (fit ἀπὸ τοῦ προῖκα τὸ δωρεὰν δηλοῦντος.) non gratis ludibrio me habueris. paria tecum faciam. Idem ἐν σφηξὶ, Οὔτοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν, non fruſtra id feceris, fœnerato rependetur. Herodot. in Polymnia, ἆρα οὐ δὴ κεῖνος εἷς ὁ ἀποσπεύδων Ξέρξεα στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ὡς δὴ κηδόμενος αὐτοῦ, ἀλλ' οὔτε ἐς τὸ μετέπειτα, οὔτε ἐς τὸ παραυτίκα νῦν καταπροίξεαι ἀποτρέπων τὸ χρεὸν γενέσθαι. Dicitur etiã Οὔτοι, vt πάνυ τι. Et Οὔτι που, an fortè, num fortè. Plato in Theæteto, Οὔτι Οὔτι που.
που, ὦ Θεόδωρε, ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι; Ponitur & pro non, ab eodem, libro quinto de Repub. Ἀπιστοῦντα δὲ καὶ ζητοῦντα ἅμα τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλερόν, οὔτι γέλωτα ὀφλεῖν, παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε, ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας, οὐ μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι, hoc inquit facienti periculum imminet, nondico ne ridiculus videar. Μήτι autem & μήτι δή, & μήτι γε, & μήτι γε Μήτι.
δή, nedum ſignificant. Plato Dioni, Ἐγὼ δὲ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ὁρῶ τοὺς ἀγωνιστὰς Μήτι δή. Μήτι γε.
ὑπὸ τῶν παίδων προθυμουμένους, μήτι δὴ ὑπό γε τῶν φίλων. Demoſth. Ἀλλ' οὐδὲ καθ' Μήτι γε δή.
αὑτὸν στρατιώτης ἐστὶν οὐδενός ἐστ' ἄξιος, μήτι γε τῶν ἄλλων ἡγεμών. ἀντὶ μηδ' ὅτι, non ſolùm non. quod etiam per nedum exprimi poteſt. Plato Dionyſio, Ἐγὼ οὐδ' ἂν θεράποντα, μὴ ὅτι δὴ θεῷ παρακελευσαίμην ἂν δρᾶν τοῦτο. Dionyſ. Οὐ γὰρ πάσας ὑμεῖς ἰχθῦς ἐγὼ, μήτι γε σαφῶς εἰδέναι καὶ ἑτέροις μυσταγωγεῖν. Dicitur & Μήτοι γε. & Μή- Μὴ ὅτι δή.
τοι γε δή. Themiſt. in ſecundũ Poſter. Οὐδὲ γὰρ ἀπόδειξιν ἔχοντας λανθάνειν δυνατόν, μήτοι γε δὴ γνῶσιν ἀποδείξεως ἀκριβεστέραν. & Μὴ ὅτι γε. Greg. Μέγα σοὶ μαθεῖν Μήτοι γε. Μήτοι γε δή. Μὴ ὅτι γε.
ὅτι γεγένηται. τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν. Sic Μήτι γε δή Μὴ ὅτι.
Plato in Politico dixit, Ἴσμεν γὰρ ὅτι χιλίων ἀνδρῶν ἄχρι πεντήκοντα καὶ πεντήκοντα πρὸς τοὺς ἐν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν, οὐκ ἂν γένοιτό ποτε, μήτι δὴ βασιλεῖς γε. Legitur & Μήτι Μήτι.
apud Demoſthenẽ, quod etiam interrogatiuũ eſt, vt οὔτι. Greg. Μήτι τοιοῦτο μυσταγωγοῦσιν Ἕλληνες; id eſt nunquid huiuſcemodi? Vt Μή τις, num quis? Μή τις.
Lucian. Μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τινος ἄλλου τοῦτ' ἐστί; Οὐχ ὅτι, etiam, vt μὴ Οὐχ ὅτι.
ὅτι, pro non ſolum, & non ſolũ non. Theophr. Οὐχ ὅτι ἀνέφυ ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐναυξεστέρας καὶ καλλίους ἐποίησε, id eſt non modo. Athen. Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινὰ προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους, non ſolũ nõ, id eſt οὐχ ὅπως, quod etiã ipſum vtrũq; Οὐχ ὅπως.

ſignificat. Οὐχ ὅτι etiã non quòd, cum indicatiuo iunctum. Οὐχ ὅτι κἀν τούτοις ἐλάττον τινὸς ὑπεῖξαν, Non quòd hac in parte alii ceſſerit cuiquã. Et

Οὐχ ὅτι μή. Οὐχ ὅτι μὴ, non quin. Lucian. Οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, non quin honeſtũ

Οὐ γὰρ ὅπως. eſſe cenſeam. Οὐ γὰρ ὅπως, Demoſth. κατὰ Μειδίου, nõ enim hoc modo. neq; enim tantũmodo. Οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις ὥρισθε χρῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ δίκη καὶ ψήφῳ τῶν ἑλόντων γιγνόμενα, τῶν ἠδικηκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς τῇ γοῦν ἑορτῇ ἀπεδώκατε εἶναι. Οὐχ ὅπως etiã οὐχ ἵνα ſignificat apud

Οὐχ ὡς. eundem, Οὐχ ὅπως ἐπιορκήσῃ προσήκει ποιήσει. Dicitur & Οὐχ ὡς, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅπως. Athen. lib. x i, Παρμενίδῃ μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην μόλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ, οὐχ ὡς καὶ τοιούτους εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι λόγους, nedum. Dicitur

Οὐχ ὅσον. & Οὐχ ὅσον. Ariſtid. in Panath. Καὶ μὴν αὐτὸ τοῦτο πρῶτον, τὸ πάντας τοὺς ἐν χρείᾳ βοηθείας καταφεύγειν ἐπὶ τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν ὡς ἀληθῶς, μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, magnum id eſt indicium huius ciuitatis præſtantiæ inde iam ab initio, nedum eam obſcuro

Οὐχ οἷον. nomine non fuiſſe. Οὐχ οἷον eandem habet ſignificationẽ. Polyb. Μένουσα μὲν γὰρ φάλαγξ ἐν τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις αὐτῇ τόποις, οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὑτὴν σώζειν. Phalar. Οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθεὶς τὴν τυραννίδος ἐξουσίαν καταθέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ θεῷ τῷ δυναστεύοντι. Vtrobique Non ſolùm non ſi-

Μὴ οἷον. gnificat. Dicitur & Μὴ οἷον. Polyb. lib. v, Καὶ μὴ οἷον τυχεῖν ἐπὶ τούτοις χάριτος, ἀλλὰ τοὐναντίον κληθεὶς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, παρ' ὀλίγον κινδυνεῦσαι τῷ βίῳ, non ſolùm nõ tuliſſe gratiam. Idem in primo, Ἐξ ὧν συνέβαινε τοὺς Καρχηδονίους μὴ οἷον στρατοπεδεύειν τῆς χώρας ἐπιβαίνειν, ἀλλὰ μηδὲ τοὺς κατ' ἰδίαν θέλοντας διαπεσεῖν, ῥᾳδίως ἂν δύνασθαι

Μὴ ὅτι. λαθεῖν τοὺς ὑπεναντίους. Μὴ ὅτι vt dixi, Non ſolum ſignificat. vt apud Ariſtidẽ, Μὴ ὅτι τῶν ἰδίᾳ μεταστάντων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν κοινῇ. Cui apud Platonem reſpõdet ἀλλὰ,

Μὴ γὰρ ὅτι. pro ſed etiam, Μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα. Et Μὴ γὰρ ὅτι apud

Ὅτι μή. Galenum, pro non ſolum enim. Ὅτι μὴ verò ſignificat niſi. Greg. in 1. κατὰ Ἰουλ. Καὶ τὸ μὲν ἑαυτοῦ σαθρὸν ἤλεγξε, τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν, niſi quod non intellexerat hoc facto ſe diffidentiam ſuam prodere. Ariſtid. Ἐν τε ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς ἑλληνικαῖς, καὶ ὅσαι πυκναὶ τοῖς ὑπάρχοις ἦσαν, οὐδὲν ἦν ὅτι μὴ Ἀθῆναι, ὡς ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν τὴν Ἀθηναίων πόλιν, καὶ τὴν Ἑλλάδα. Plato, Ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ ἀνάγκῃ, niſi ad violẽta vulnera & alia quæ extrinſecus illata neceſſe eſt à medico curari. Interdum tamen aliter accipitur, & in propria ſignificatione, pro quòd non. Idem Greg. Δέον εἰ μὲν ἀληθῆ, μὴ μύθους ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' ὅτι μὴ αἰσχρὰ δείκνυσθαι. de myſteriis Græcorum loquens. Idem, Ὅτι μὴ ὑπὸ τῶν δικαίων μόνον, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν

Ὅτε μή. σφαγιάζεται. Dicitur & ὅτε μή. Odyſſ. π, οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον.

Μή. Μὴ interdum ἀντὶ τοῦ μηδαμῶς elegãter ponitur. Dinarch. Ἐπειδὴ δ' εἰς τὰς ὑμετέρας ἥκει χεῖρας, τί ποιήσετε; προήσεσθε τὸν πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιορκήσαντα; μὴ, ὦ Ἀθηναῖοι, μή. δεινὸν γὰρ καὶ αἰσχρόν. Sic Chryſoſt. περὶ προνοίας, Μὴ παρακαλῶ, noli obſecro. vbi oratio eſt quaſi interciſa, vt in ſimili ſpecie apud Platonẽ lib. v i. πολιτ.

Καὶ μή. Καὶ μὴν που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν ὅταν μέλλῃς κρίνειν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή, hoc eſt καὶ μὴ φιλόσοφον. Et aliquantum inferius, Καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν πεπαιδευμένων, οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται, καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ, τι φέρωσιν, οὕτω καὶ σφᾶς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι, καὶ

σθαι, καὶ οὐκ ἔχει ὅ,τι λέγωσιν, ὑπὸ πενίας αὖ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις δηλ᾽ ἐν λόγοις. οἱ μὴ, ἀντὶ οἱ μὴ δ᾽ νοὶ dixit. Μὴ etiam ἀντὶ εἰ μὴ καὶ ὅτι μὴ ponitur. Ariſtot. in 1. OEcon. Ὡς ἀδυνάτου μὴ ἐπιμελείᾳ δεσποτῶν ἐπιμελεῖς εἶναι τοὺς ἐφεστῶτας, id eſt niſi dominorũ diligentia. Idẽ in VIII. Politic. Οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἀείδει καὶ κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς, καὶ βαναύσους καλοῦμεν τοὺς τοιούτους. καὶ τοῦτο πράττειν οὐκ ἀνδρὸς μὴ μεθύοντος, ἢ παίζοντος, niſi ebrii, vel ludibũdi. Greg Πᾶς γὰρ αὖ καὶ ὑπέστη τόδε ἢ συνέστη, μὴ θεοῦ τὰ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος. Idẽ Demoſth. Οὐ γάρ ἐστιν ὑπὲρ ὅτου ἄλλος οὐδεὶς πρόξενος ὤν, ἁπλῶς ὅτῳ μὴ διαρρήδην ἀπεῖπεν ὁ δῆμος, id eſt εἰ μὴ ᾧ τινι. Syneſ. Οὐ γὰρ ἄν μὴ φιλτάτῳ σοι τυγχάνοντι συνεβούλευσά τι τοιοῦτον.

Μὴ etiam pro ἵνα μή. Pauſ. Τὰς δὲ ἀσπίδας ἐπαληλιμμένας εἶναι πίσσῃ, μὴ ὁ χρόνος λυμήνηται, ne ſitus ea vitiet. Iſæus, Ἔδοξεν αὐτῷ διαθέσθαι τὰ αὑτοῦ, μὴ ἔρημον καταλίπῃ τὸν οἶκον εἴ τι πάθοι. Xenoph. Ἀφιέναι δὲ χρὴ τὸ προβόλιον, μὴ τύχῃ τοῦ πεπτωκότος, ne ſauciet. Μὴ δῆτα, ἀπαγορευτική ἐστι. Syneſ. Μὴ δῆτα, ὦ πάντων ἐμοὶ προσφιλέστατε, Abſit vt hoc facias vir mihi amiciſſime. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Μὴ δῆτα, οὐ γὰρ δίκαιον, videte obſecro ne faciatis. Et περὶ στεφάνου in epilogo, Μὴ δῆτ᾽, ὦ πάντες θεοί, μηδεὶς ταῦθ᾽ ὑμῶν ἐπινεύσειε, Videte per deos immortales, videte inquã ne ſic annuatis. vel, dii prohibeant. Ariſtoph. Φέρε νῦν, ἐγὼ τὸν ἔνδοθεν καλέσω τινά; Χρ. μὴ δῆτ᾽. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα, minimè, nequaquam hoc feceris. Οὐ δῆτα, negantis eſt. Ariſtoph. Οὐδὲ μὴν ἀπείρηκάς γ᾽ οὐδέπω; Χρ. οὐ δῆτ᾽ ἔγωγε, minimè ego quidem. Alibi pro eodem, Μὰ δί᾽ ἐγὼ μὲν οὔ. Plato, Δοκεῖς ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ λῃστὰς πρᾶξαι ἄν τι δύνασθαι εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; οὐ δῆτα, ἦ δ᾽ ὅς. Δῆτα etiã in interrogatione ἀντὶ δὴ ponitur. Idem, Τί δῆτά σοι τιμημ᾽ ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, Quam tandem mulctam irrogabo tibi hoc iudicio? Athen. Τί δῆτ᾽ ἔφη διδόναι τι. Ponitur etiam μὴ δῆτα pro dii auertãt, dii meliora Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ἐμοὶ παιδία οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τοῦτ᾽ ἄρα τοῦ πεποιηκότος ὁ πεπονθὼς ἔλαττον ἕξω παρ᾽ ὑμῖν; μὴ δῆτα. Pro quo etiam μὴ γὰρ δὴ dicitur. Syneſ. Ἀλλὰ τότε προαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα ὁ δαίμων οὐκ ἀφαιρήσεται. μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν κατισχύσειε, abſit enim vt præualeat propoſito noſtro fortuna. Demoſthen. pro Cteſiphonte Μὴ γάρ γε dixit, Εἰ γὰρ ταῦτα προεῖτο ἀκινδύνως περὶ ὧν οὐδένα κίνδυνον ὅντινα οὐχ ὑπέμειναν οἱ πρόγονοι, τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σου, μὴ γὰρ τῆς πόλεώς γε μηδ᾽ ἐμοῦ. Quod παρ᾽ ὑπόνοιαν dictum eſt. Eſt enim figurata locutio, cum aliud dicitur quàm audiens expectabat. vt illud eſt Ariſtophanis in Pluto, Πιστότατον ἡγοῦμαί σε τῶν κλεπτίστατον. Sic Demoſthenes verbum acerbum, quod recta ferebatur in Athenienſes, ipſe in aduerſarium detorſit. Quis (inquit) non deſpuiſſet in caput tuum: abſit enim vt id vel in ciuitatem, vel in me ominari mihi contingat. Simile eſt illud Syneſii, Εἴσομαι γὰρ σὺν θεῷ τὸ μηκέτι προσελθεῖν φαιδροτέρῳ τὴν ἀρχιμοσύνην ὑμῶν, μὴ γὰρ εἴποιμι τῆς ἐκκλησίας, ne dicam eccleſiæ. vel, abſit enim vt dicam eccleſiæ. Idem, Λίαν γάρ ἐστι τοῦτο ἀνδρὸς ἀπαταιώνου, μὴ ἀπατεῶνος εἴποιμι. Verùm Δι᾽ ὑπονοίας εἰρημένον ſignificat tropicè & figuratè dictum. Baſil. in Hexaëm. Πᾶσαν οὖν τροπικὴν καὶ δι᾽ ὑπονοίας ἐξήγησιν ἐν τῷ παρόντι καταστησάμενοι, τὴν σχέτιν τὴν ἔννοιαν ἁπλῶς καὶ ἀπεριεργάστως ἐκδεξώμεθα, id eſt ſuppreſſa in præſentia omni allegorica enarratione. Eſt enim ὑπόνοια ſenſus recõditus. Plato in 2. de Repub. de fabulis poëtarũ loquens, Καὶ θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν

Μὴ ἀντὶ τοῦ εἰ μή.

Μὴ δῆτα.

Οὐ δῆτα.

Τί δῆτα.

Μὴ γὰρ δή.

Μὴ γάρ γε

Παρ᾽ ὑπόνοιαν

Δι᾽ ὑπονοίας.

Ὑπόνοια.

οὐ παράδικτίον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ, τι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή. Plutarchus in Homero, de poetica philoſophia, Καὶ γὰρ ἔστι πως τὸ μὲν δι' ὑπονοίας σημαινόμενον, ἀγαθόν. τὸ δὲ φανερῶς λεγόμενον, εὐτελές. δι' ὑπονοίας σημαινόμενον pro figurato & myſtico dixit. Gregorius de Chriſto, ἄπαγε τὴν δούλην ὄντως ὑπόνοιαν. id eſt, abſit vt de eo

Οὐ γὰρ δή.

tanquam Deo quicquam ſeruile intelligas ſignificatum à ſcriptura. Οὐ γὰρ δὴ etiam, vt μὴ γὰρ δὴ dicitur. Xenoph. Ἔχεις δ' ἂν ἔφη ὦ νεανία εἰπεῖν ἡμῖν, ὅπου ἕνεκα ἐπεθύμησας ἱππαρχεῖν; οὐ γὰρ δὴ τοῦ πρῶτος τῶν ἱππέων ἐλαύνειν, abſit enim vt exiſtimem hac de cauſa te hoc cupere, vt ante alios equo prouehare. Cui ſimilis eſt illa locutio, οὐκ ὦγαθέ. Lucian. Μὴ ὀνείρων ἡμᾶς ὑποκριτὰς ὑπείληφας; οὐκ ὦγαθέ, abſit quæſo vt ita interpretere, vt ita exiſtimes. Plato, Οὐ

Οὐ γὰρ ἄν που.

γὰρ ἄν που eodem modo dixit in Sympoſio, Διὰ ταῦτα δὴ οἶμαι πάντα λόγον κινοῦντες ἀνατίθετε τῷ ἔρωτι, καί φατε αὐτὸν τοιοῦτόν τε εἶναι, καὶ τοσούτων αἴτιον, ὅπως ἂν φαίνηται ὡς κάλλιστος καὶ ἄριστος δηλονότι τοῖς μὴ γιγνώσκουσιν, οὐ γὰρ ἄν που τοῖς γε εἰδόσιν, neque enim peritis vtique & expertis talem videri vultis. Οὐ γὰρ δὴ eſt interrogatiuum cum increpatione Odyſſeæ ε, Τέκνον ἐμὸν ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή, Ὡς ἤτοι κείνους ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών; γὰρ enim interrogationibus ſeruit, vt in ἦ γάρ. Οὐ μὲν δὴ etiam

Οὐ μὲν δή.

eſt neganti accommodatum. Xenoph. Ἄλλος δ' αὖ ἐπήρετο αὐτόν, ἦ καὶ τῶν πόνων πλέον ἔχειν μαστεύεις; μὰ Δί' ἔφη οὐ μὲν δή, minimè verò inquit. Cicero in quarto Tuſculanarũ, Niſi fortè temporis cauſa nobis aſſentiebare. Attic. Minimè veró. Idem in Sympoſio, ἦ καί σοι ἔφη ἀποδιδόασιν ὅ, τι ἂν λάβωσι; μὰ τὸν Δί' ἔφη οὐ μὲν δή. Deinde ſequitur pro eodẽ, Τί δὲ αὐτὴ ἡ ἀργυρείου χάριτας; οὐ

Οὐ μὰ τὸν Δία.

μὰ τὸν Δί' ἔφη, οὐδὲ τοῦτο. In quinto παιδείας vtrunque iunxit ornatus cauſa, Ἐν τούτῳ κατενόησάς με πόνου τινὸς ἀποστάντα, ἢ κινδύνου τινὸς φεισάμενον; οὐ μὰ τὸν Δί'

Μὲν οὖν.

ἔφη, οὐ μὲν δή. Μὲν οὖν aduerſatiua interdum eſt, pro immo veró. Baſil. περὶ εὐαγγελίας, ὥσπερ ἡ βρῶσις ἣν ὁ κύριος ἔφαγεν, οὐκ ἔστιν ἡδυπαθείας ἡμῖν ἀφορμή, τὸ

Μενοῦνγε.

ἐναντίον μὲν οὖν ἐγκρατείας ἢ αὐταρκείας ὅρος ὁ ἀκρότατος. Μενοῦνγε apud Apoſtolum non abſimilis eſt ſignificationis ad Rom. ix, Μενοῦνγε ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ; Enimuerò ô homo, tu quis es qui ex aduerſo reſpondeas Deo? vel, ſanè veró. vel, tute enimuerò ô homo quis es. Quòd ſi quippiam concedere velis & fateri, Μέντοι erit accommodatum: quemadmodum Verò & Sanè aſſentientis ſunt. Idem, ἦ καὶ ἐμὲ οὖν ἔφη ἡ γυνὴ δεή-

Μέντοι. Verò.

σει ταῦτα ποιεῖν; δεήσει μέντοι ἔφην ἐγώ, ἔνδον μένειν, te verò inquam oportebit. Cicero in quinto Tuſculanarum, Quid igitur contra Brutum me dicturum putas? Attic. Tu verò vt videtur. nam præfinire nõ eſt meum. Idem, Sed quæro, vtrũ aliquid actum ſuperioribus diebus, an nihil arbitremur. Attic. Actum verò, & aliquantũ quidem, πεπραγμένον μέντοι, ὡς οὐ τὸ τυχόν γε. Terent. Heu laudas qui heros fallũt? M. In loco ego verò, ὦ πρὸς θεῶν ἀποδέχῃ σύγε τῶν τοὺς δεσπότας φενακιζόντων; ἔστιν ὅπου μέντοι ἔγωγε. Interdum ornatus cauſa magis quàm ſignificationis ponitur, vel explẽdæ orationis gratia. Idem in Sympoſio, Καὶ ἀνάσχου μέντοι ὦ σοφιστὰ ἐλεγχόμενος. νὴ Δί' ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀνεχέσθω μέντοι. ἐπεὶ καὶ οἱ μάντεις λέγονται δήπου ἄλλοις μὲν προαγορεύειν τὸ μέλλον, ἑαυτοῖς δὲ μὴ προορᾶν τὸ ἐπιόν, Et patere tu quidem ô ſophiſta te conuin-

ci. patiatur verò ipſe quidem, inquit Socrates. Vel potius in ſecundo loco, patiatur ſanè. Cicero in Finibus, Cum mihi nihil ſanè præter ſedulita- *Sané.*
tem probarent. Idem, Poſt enim Chryſippum non ſanè eſt diſputatum, μετὰ γοῦν τὸν Χρύσιππον οὐ πάνυ διείλεκται. vel ἀτϊκώτερον, οὐδὲν τι μᾶλλον διελέχθη. Μέντοι etiã aduerſatiua eſt coniunctio, vt verùm. Idem Xenophon, Τοῦτο μέντοι εἰδὼς, οὐδὲν μᾶλλον ἐπίσαμαι ὅπως δεῖ γεωργεῖν. Ariſtotel. in tertio Polit. Ὁμοίως δ᾽ οὐδ᾽ εἴ τινες οἰκοῖεν χωρὶς, μὴ μέντοι τοσοῦτον ἄποθεν εἶεν ὥστε μὴ κοινωνεῖν, *Mὴ μέντοι.*
non tamen. Idem, Οἷον εἰ ὁ μὲν εἴη τέκτων, ὁ δὲ γεωργὸς, ὁ δ᾽ ἄλλο τι τοιοῦτον, καὶ τὸ πλῆθος εἶεν μυρίοι, μὴ μέντοι κοινωνοῖεν ἄλλου μηδενὸς, ἢ τῶν τοιούτων, οἷον ἀλλαγῆς ἢ συμμαχίας, οὐδ᾽ οὕτω πόλις. Cicero pro Murena, Ea ſunt omnia non à natura, ve- *Verùm.*
rùm à magiſtro, ἀπὸ καθηγεμόνος μέντοι. Quintilian. Minora quidem illa, verùm operi quod inſtituimus, neceſſaria. Plato in Gorgia, Ἀληθεῖς ἄρα οἱ ἔμπροσθεν λόγοι ἦσαν, ὅτι οὐδένα ἡμεῖς ἴσμεν ἀγαθὸν ἄνδρα γεγονότα τὰ πολιτικὰ ἐν τῇδε τῇ πόλει. σὺ δὲ ὡμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν. ἀντὶ τοῦ, τῶν δέ γε ἔμπροσθεν γεγονέναι τινάς, id eſt verùm maiorum quoſdam fuiſſe. Demoſthen. ὑπὲρ Στεφάνου, Ταῦτα ἄξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνων, πόῤῥω μέντοι που τῶν ἐμαυτῷ *Μέντοι που.*
πεπολιτευμένων. Lucianus Μέντοιγε dixit, Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων τοὺς *Μέντοιγε.*
κόλακας ἐξωλεστέρους ὑπείληφα. Pro hoc fortaſſe Cicero verò & quidem iunctim dixit, vt in primo de Finibus, Vtrum igitur percurri omnẽ Epicuri diſciplinam placet: aut de vna voluptate quæri? Tuo verò id quidem arbitratu, ὅπως μέντοιγέ σοι δοκεῖ. Μέντοι etiam ἀντὶ τοῦ αὖθις, id eſt vice uerſa & rurſus, ponitur. Ariſtophanes, προσγίνεσθαι αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ᾽ ἐπιλείπειν. Quanquam & pro Etiam intelligi poteſt. vt Cicero de Vniuerſitate, Nihil porrò igni vacuum videri poteſt, nec verò tangi, quod careat ſolido. Idem in Finibus, Quòd quia nullo modo ſine amicitia firmã & perpetuam iucunditatem vitæ tenere poſſumus, nec verò ipſam amicitiam tueri, niſi æquè amicos & nos ipſos diligamus, iccirco hoc ipſum, & cætera. Et de Natura deorum, Ipſe verò aër, qui natura maximè frigidus, mi- *Verò.*
nimè eſt expers caloris: ille verò & multo calore admixtus. & Aut verò, *Aut uerò.*
pro aut etiam. Idem in quinta in Verrem, Quem tibi hominem inuitis diis immortalibus, aut verò Deũ, tantis religionibus eorũ violatis, auxilio futurum putas? Τίνα σοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀκόντων τῶν θεῶν τῶν ἀθανάτων, ἢ τίνα δὴ τῶν θεῶν, vel τίνα αὖ, vel τίνα που. Dicitur etiam pro eodem Et quidem, vt in ſecundo de Natura deorum, Quare ſolem quoque animantem eſſe oportet, & quidem reliqua aſtra quæ oriantur in ardore cæleſti, qui æther vel cælum nominatur. Et in primo de Diuinatione, Tum Quintus, Dicitur quidem iſtuc (inquit) à Cotta: & verò ſæpius. id eſt, & quidem ſæpius dici- *Et uerò.*
tur. Μέντοι etiam ſic accipitur in Sympoſio Xenophontis, Οὐδενὸς γὰρ ὀρκίζοντος ἀεὶ ὀμνύοντες, καλόν με φατὲ εἶναι, κἀγὼ μέντοι πιστεύω. καλοὺς γὰρ καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ὑμᾶς νομίζω. ἀντὶ τοῦ καὶ δὴ καὶ ἐγώ. Idem Cicero ad Quintum fratrem, Cum enim te deſidero, fratrem ſolum deſidero? ego verò ſuauitate fratrẽ, æta- *Ego uerò.*
te propè æqualem, obſequio filium, conſilio parentem. Primum autem membrũ interrogatiuè legendum eſt, ἐγὼ δὲ ἀδελφὸν μὲν δὴ, καὶ ἐγὼ μέντοι. vtrunque etiam iunxit Græcorũ more, qui παρέλκοντα multa in oratione ponũt

ornatus cauſa, vt in his verbis, Id quod Attico oſtendiſti, & verò etiã mihi, καὶ μὲν δὴ καὶ ἔμοιγε. Alibi ſine etiam, ad eundẽ Quintum, Tibi & fuit hoc ſemper facillimum, & verò eſſe debuit. Ponitur etiam particula verò in principio ſententiæ pro καὶ, ſed in reſponſione: vt in ſecundo de Finibus, Quid paulò antè dixerim meminiſti? Memini verò inquam, id eſt, etiam ego memini. Et in 2. Tuſcul. Fuiſti ſæpe credo Athenis cum eſſes, in ſcholis philoſophorũ. Attic. Verò, ac libẽter quidẽ. Eſt enim aſſentiẽtis & confirmãtis. Xenophon, ἦ καὶ ἐμὲ οὖν ἔφη ἡ γυνή, δεήσει ταῦτα ποιεῖν; δεήσει μέντοι ἔφην ἐγώ. Cicero in ſecundo de Legibus, Habetis igitur explicatum omnem, vt arbitror, religionis locum. Qu. Nos verò frater, & copioſè quidem. Illud autem, quo idem in principio ſententiæ vti ſolet, Atq; hæc quidem, ſimile eſt illi μὲν δὴ Græcorum, de quo ſuprà dictum eſt. vt in Partitionibus,

Atque in principio ſentẽtiæ. Atque hi ſunt ferè quaſi quidam habitus animi ſic affecti, vt ſint ſinguli inter ſe proprio virtutis genere diſtincti. Et inferius, Atque hi quidem

Ac in principio ſententiæ. virtutum: vitiorum autem ſunt genera contraria. Et de Oratore, Ac video hanc primam ingreſſionem meam non ex oratoris diſputationibus ductam. Et rurſus, Atque interea tamen dum hæc, quæ diſperſa ſunt, coguntur, licet carpentem vndique, & cætera. Greg. Τοῦτο μὲν δὴ τοιοῦτο. Ari-

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. ſtoph. Pluto in principio, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Quæ locutio eſt Attica pro eo quod eſt, Atque hæc quidem ſunt huiuſcemodi, vel ita ſe habent.

Plato in Sympoſio, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, οἷα δὴ αὐτοῦ δὴ ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνήρ, ἐκεῖ ποτε ἐπὶ στρατείας, ἄξιον ἀκοῦσαι, atque hæc quidem huiuſcemodi ſunt. Clauſula eſt ſuperioris ſermonis, & tranſitus ad alium. Dicitur & aliter. vt idem ad Dionyſium ſcribens, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, Sed de his hactenus. Μέντοι etiam reſpondet τῷ μὲν. Ariſtotel. Λέγουσι δέ τινες τοὺς κηφῆνας χρεία μὲν πλάττειν καθ' αὑτούς, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ σμήνει, μελιτουργεῖν μέντοι οὐδέν. οὐ

Cæterum. μελιτουργεῖν δέ. Quod & verùm & cæterùm dicitur. Liuius, Quod imperium crudele, cæterũ propè neceſſarium in tali euẽtu cognitum eſt. Saluſtius, Aliam rem aggreditur non eadem aſperitate, cæterùm haud ſecus diffi-

Ἀτάρ. cilem, ἑτέρῳ δὲ ἐγχειρεῖ πράγματι, οὐ τῇ αὐτῇ μὲν τραχύτητι, ἀτὰρ οὐχ ἧττον δυσχερεῖ. vel, οὐχ ἧττον μέντοι χαλεπῷ. Galen. Τὰς γὰρ ὕλας ἐκ τῶν ἀγρῶν ὧν εἶπον, ἀτὰρ οὐχ ἥκιστα καὶ ἐκ τῶν ἐθνῶν ληπτέον. Plato in Minoe, Οὐ μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφιστής, καὶ ἡ τέχνη αὐτὴ παγκαλής ἐστι, πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα. Et in Hippia maiore, Ἀτὰρ ὦ ἱππία, τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων. Idem quod ἀλλὰ γὰρ, ſed tamen. Cæterùm interdũ τἆλλα ſignificat. Cicero ad Quintum fratrẽ, Ego me in Cumano & Pompeiano, præterquam quòd ſine te, cæterùm commodè oblectabam, id eſt alioqui, ἐγὼ μὲν ἐν τῷ Κυμαίῳ τῷ ἐμῷ, παρ' ὅσον ὅτι ἄνευ σοῦ, τἆλλα ἐνησμένιζον. vel, τἆλλα ἀόχ-

Μέντ' αὖ. ρως διῆγον. vel, ἀτὰρ ἐνδαιμόνως διετέλουν. Μέντ' αὖ ex μέντοι & αὖ cõponitur. vt in illa ſententia Sophoclis in Aiace, γνοίη μέντ' ἂν πολλῶν θεοῦ τεχνωμένου. Demoſthenes pro Cteſiphonte, Ἐμὲ δὲ ὦ τεταγωνιστά, τὸ τίνος φρόνημα λαβόντα, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδει; τὸ τούτων ἀνάξια ἐροῦντος; δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον, atqui ſi hoc commiſiſſem, iure ab ipſis morte affectus fuiſſem. Et περὶ παραπρεσβ. Ἐπειδὰν δὲ ἀκούσῃ τοὺς λέγοντας, ἀνδοκιμοῦντας ἐν ὑμῖν, τί καὶ ποιῆσαι ζητοίη;

πόλλ' ἀναλίσκειν, ἐξὸν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ πάντας περιπαθεῖν βουλήσεται, δύο ἢ τρεῖς ἐξόν; μαίνοιτο
μέντ' ἄν, at furore id agitari esset. Idem, Μεγάλην μέντ' ἂν ἀρχὴν, μᾶλλον δὲ
τέχνην εἴης ἂν εὑρηκώς. ἀντί, οὐ τοίνυν μεγάλην τέχνην εἴης εὑρηκώς. Id enim etiam
Τοίνυν significat, si cum ἂν ponatur. vt ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην, Υμῶν τοίνυν οὐδ' Τοίνυν
ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπιχειρήσειεν ἄν, Atqui nul-
lus est omnino vestrum, qui cũ priuatim quidpiam cuiquã dedisset, rur-
sus id ab eodẽ auferret. ἀντὶ τοῦ, οὐκοῦν οὐδεὶς ἐστὶ ὑμῶν, ὅστις ὧν ἰδίᾳ, & cætera.
In assumptionibus etiã, vt ἀλλὰ μὴν ponitur. Idem pro Ctesiphõte, Οὐκ ἐκ
μὲν τῆς θαλάττης τὴν Εὔβοιαν προβαλέσθαι χρῆν; ἐκ δὲ τῆς μεσογείας τὴν Βοιωτίαν; Et
post multorũ enumerationẽ subdit hæc verba, ταῦτα τοίνυν ὑμῖν ἅπαντα πέ-
πρακται τοῖς ἐμοῖς πολιτεύμασιν, at hæc omnia. Idem, Τί γὰρ μεῖζον ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν
ἀδίκημα κατ' ἀνδρὸς ῥήτορος, ἢ εἰ μὴ ταὐτὰ καὶ φρονεῖ καὶ λέγει; σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης,
at tu talis inuentus es. Alibi, Οὐ τοίνυν παρῆλθεν οὐδεὶς, At nemo tũ prodiit.
Qui modus apud eum frequens est. Lys. Τούτων τοίνυν οὐδὲν ποιήσας, ἀξιοῖς με
διὰ τοὺς σοὺς λόγους ἀπολέσθαι. Est etiã συλλογιστικὸς σύνδεσμος, & significat Proin-
de. Plato in Cratylo, ἐὰν μὲν τοίνυν τοῦτο ἐστί που ἐπορευσάμεθα, ὥστε δοκεῖν τι λέγειν
ἀποκρινόμενοι. Aliquando significat igitur, licet non sit συλλογιστικός. Idẽ, Καὶ
θεωρεῖτε εἰ παραπλήσια τῇ πόλει καὶ τούτοις αὖθις γέγονε. τῇ πόλει μὲν τοίνυν, & reliqua,
ciuitati igitur, vel iam primùm ciuitati. Synes. Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τὰ μά. Po-
nitur & pro μέντοι. Xenoph. in Symposio, Ἐνταῦθα τοίνυν πάντες προσέβλεψαν
αὐτῷ. Isocrates ad Philippũ, Περὶ τοίνυν Ἡρακλέους, οἱ μὲν τὴν ἀνδρείαν ὑμνοῦντες
αὐτοῦ διατελοῦσιν. Et sic identidem. Ἔτι τοίνυν, iam veró. Demosth. Ἔτι τοίνυν Ἔτι τοίνυν
ἴσως ἐροῦσιν ὡς, Atque etiam, vt opinor, hoc dicturi sunt. Et περὶ παραπρ. Ἔτι
τοίνυν εἰ μὲν μηδένα ἔχοντα μηδὲν εἶχομεν δεῖξαι τῶν πρέσβεων, βασάνους καὶ τὰ τοιαῦτα
ὑπόλοιπον ἂν ἦν σκοπεῖν, iam verò si probare nõ possemus. Οὐ τοίνυν, neq; Οὐ τοίνυν.
veró. Idem in eadem, Οὐ τοίνυν ἐκ τούτων μόνον δῆλός ἐστι ὅτι χρημάτων ἅπαντα
εἶπεν ἐκεῖνα, ἀλλ' ἧκον ὡς ἡμᾶς ἐναγχος Θετταλοὶ, neque verò ex his tantùm ma-
nifestum est. Idem, Πῶς ἂν ἐναντιώτερα πράγματα ἑαυτοῖς τούτων γένοιτο; οὐ τοί-
νυν ἀντεῖπεν, οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, οὐδ' ἐφθέγξατο ἐναντίον οὐδὲν, at is nec contra-
dicere, nec hiscere visus est. Hoc loco pro ἀλλὰ μὴν οὐ positum est. Ὅτι Ὅτι τοίνυν.
τοίνυν apud eum, quòd vero, & quòd autem significat. Et interdum, itaque
quód. interdum παραπληρωματικὸν est. Plato in Phædro, Σχεδὸν γὰρ ἔχω ὃ εἰ-
πὼν, ἀναγκάσω σε λέγειν. ΣΩΚΡ. μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς, tu verò caue dicas. tu ve-
rò ne dixeris. Καίτοι etiam Atqui significat. Idem ὑπὲρ Στεφάνου, hoc est Καίτοι.
pro Ctesiphonte, Καίτοι ὅτῳ τὰ τῶν ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο,
ἀπολωλέναι μᾶλλον οὗτός ἐστι δίκαιος ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου. Alibi, Καίτοι καὶ τἄλλ' ἂν πάντα
ἀκολούθως τούτοις ἐπέπρακτο, εἴ τις ἐπείθετό μοι, Atqui reliqua quoq; eodẽ mo-
do confecta fuissent, si mihi auscultare aliqui voluissent. Accipitur & pro
verùm & pro sed. ut περὶ παραπρ. Καίτοι τίς ἡ κοινωνία; τίς ἡ πολλὴ πρόνοια ὑπὲρ
Φιλοκράτους αὕτη; Deinde subdit, ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ καὶ λέγει ὅτι χρήματα εἴληφεν Αἰσχί-
νης, καὶ πονηρός ἐστιν ἀργυρίου συνεχῶς; Verùm quænam est ista causæ commu-
nitas? quæ tanta huius prouidentia pro Philocrate? Seruit enim διαπορή-
σει. Idẽ κατὰ Μειδίου, Καίτοι τοῦθ' ὅταν ἐξελέγχηται ποιῶν πρὸς οἷς ὕβριζέ με χορηγοῦν-
τα, τίνος συγγνώμης, ἢ τίνος ἐλέου δικαίως τεύξεται παρ' ὑμῶν; Sed cum planum fe-

cero hæc eum commiſiſſe, qua tandem venia dignus erit? Id Cicero per
At. At expreſſit in Verr. actione vltima, At quemadmodum ipſe ſeſe induit priore actione? id eſt, quomodo ſeſe indicauit ipſe & prodidit? καίτοι ποῖον αὐτὸς τρόπον περιβέβληκεν ἑαυτὸν ἐν τῇ προτερολογίᾳ; Iſocr. Καίτοι πῶς ἄν τις σαφέστερον ἐπιδείξειεν, ἢ διὰ τούτων τῶν παραδειγμάτων, πλείονος τὰς μοναρχίας ἀξίας οὔσας; At quonam modo clarius. Interdum pro quãquam ponitur aduerſatiua coniũctione. Demoſth. Καίτοι τό γε αἰσχρὸν ὁμοίως, Quanquam turpe itidẽ eſt. Iſocr. πρὸς Φίλιπ. Ἀτὰρ ἐγὼ γνοὺς, διαλεχθῆναί σοι προῃρημένον, οὐ πρὸς χάριν ἐκλεξάμενος. καίτοι περὶ πολλοῦ ποιησαίμην ἄν σοι κεχαρισμένως εἰπεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τούτῳ τὴν διάνοιαν ἔχων, tametſi imprimis hoc optarẽ, magni omnino id penderem, à te gratiam ex oratione mea inire. Galen. ad Glauc. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ ἐν τοῖς ὑδέροις ὑγρὸν, καίτοι παχύτερον ὂν καὶ παρὰ φύσιν, ἀλύπως ἀνέχεται ἀθρόαν κένωσιν. Gaza ex Cicerone, Καίτοι ὦ θεοὶ πάναγαθοι, Quanquam ô dii boni. vbi quanquam non aduerſatiua eſt particula, ſed figurata. vt, Quanquam ô ſi ſolitæ quicquam virtutis adeſſet, apud Virgilium. Lucian. Τοιγαροῦν ἥκω ταῦτά σε νουθετήσων. καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων. Καίτοι etiã, Et quidem, Latinè dicitur. Cicero in ſecunda Philip. Quid non eſt dictum à me
Et quidem. moderatè? quid non amicè? & quidem cuius temperantiæ fuit de M. Antonio dicentem, abſtinere maledicto? Καίτοι πῶς οὐκ ἐκαρτέρησα. Idem de Natura deorum, Et quidẽ mirari ſatis non poſſum, vnde ad iſtas opiniones veſter ille princeps venerit. καὶ μὴν καὶ, vel καὶ μὲν δὴ καὶ τοῦ καθηγεμόνος ὑμῶν ἐπιεικῶς ἄγαμαι. καίτοι πῶς ἄν τις ἀξίως τοῦ ἡγεμόνος θαυμάσειε τοῦ ὑμετέρου. Plutarch.
Καίτοι. in Cæſare, Καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέσπειραν εἰς τὸν δῆμον, Et quidem ſermonem quendã diſſeminarunt ad vulgus. Demoſth. Καίτοι καὶ τὰ ἄλλα ἂν πάντα. Di-
Καίτοιγε. citur & Καίτοιγε. Galen. Καίτοιγε οὐδὲ τοῦτο πάντες ἴσασι, Quanquam ne hoc quidem omnes nouerũt. Greg. Καίτοιγε θερμότερος τῶν ἄλλων εἰς ἐπίγνωσιν Χριστοῦ πέτρος, & tamen aliis feruidior. Idem, Τότε τοίνυν ὁ φαῦλος ἐγὼ τοῦ ἀνδρὸς εἰκαστὴς οἶδα γενόμενος, καίτοιγε οὐ τῶν εὖ πεφυκότων περὶ ταῦτα εἷς ὤν, quanquam. καίγε etiam pro Et quidẽ dicitur, vt in illo Ciceronis in III. Tuſc. Si de contẽnendo honore agitur, multi inhonorati proferuntur, & quidem propter id ipſum beatiores, καίγε διὰ τοῦτο μακαριώτεροι, εὐδαιμονέστεροι. Demoſth. Καὶ πάνυ γε λαμπρῶς. Poteſt & καὶ δὴ pro eodem dici. Καίτοι etiam interdũ collectiuũ eſt, vt τοίνυν & τοιγαροῦν, proinde, itaque. Iſocrat. περὶ τοῦ ζεύγους, Καίτοι τί χρὴ νομίζειν ποιεῖν τὸν μεγίστων ἐπαίνων ἄξιον; οὐ μετὰ μὲν τῶν βελτίστων τῆς πόλεως στρατευόμενον, ἀριστείων ἀξιοῦσθαι, πρὸς δὲ τοὺς κρατίστους τῶν ἑλλήνων ἀντιστρατηγοῦντα, ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις αὐτὸν φαίνεσθαι περιγινόμενον; Vſus eſt & alibi eodem mo-
Καὶ geminatũ. do non ſemel. Καὶ autem geminatur in illo Plutarchi ſupradicto, Καίτοι
Καὶ μὲν δὴ καί. καὶ λόγον τινὰ διέσπειραν. Id quod ſæpe fit Attico more. vt in Καὶ μὲν δὴ καί. Idẽ Iſocrat. in Buſir. Καὶ μὲν δὴ καὶ τῆς περὶ τὴν φρόνησιν ἐπιμελείας εἰκότως ἄν τις ἐκεῖνον αἴτιον εἶναι νομίσειε. Theodoritus ſcriptor elegãs in 2. hiſt. Eccl. εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἀθροισθῆναι τοὺς τῆς ἑῴας ἐπισκόπους, καὶ μὲν δὴ καὶ τοὺς τῆς ποντικῆς, καὶ τοὺς τῆς ἀσιανῆς παρηγγύησε. Pro hoc Cicero Et verò dicere ſolet. Idem in v, Ὁμοφυῶν ἄρχεις ὦ βασιλεῦ, καὶ μὲν δὴ καὶ ὁμοδούλων. εἷς γὰρ πάντων δεσπότης καὶ βασιλεὺς, ὁ τῶν ὅλων δημιουργός. Pauſ. in Lacon. Καὶ οὐ παρῆκε σείων ὁ θεὸς, καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες. Lucian. Καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτός. Greg. Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ταλαιπωρούμην

τὴν γνώμην, Etenim ego quoque ancipiti mente ſum. Plato, Καὶ δὴ καί σου ἡδέως ἂν πυθοίμην ὅ,τι σοὶ φαίνεται τοῦτο, equidem etiam. Demoſth. περὶ παραπρ. Κελεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τούτου, ὡς οὐδὲν ὅ,τι οὐ ποιήσει, atq; adeo iuuenili iactantia pollicente. Et paulo inferius, Ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, κατακλίνεσθαι τὴν ἄνθρωπον ἐκέλευον καὶ ᾄδειν ἐκέλευον, Vt autem res iam procedere cœpit, & illi incaleſcere, accumbere iubent mulierẽ, atque adeo canere. Lucian. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἔφασκεν. Idem, Καὶ ἵνα δὴ καὶ κατά σε εἴπω, τέτρωμαι. Simile eſt, Καὶ μὴν καὶ, pro quinetiam. &, καὶ ἔγωγε καὶ αὐτός. Καὶ enim παρέλκει παρὰ Ἀττικοῖς, vt alibi dictum eſt. Greg. Ὅτι μὲν φανερῶς ἐστὶν ὁ λόγος ἐκβοήσεται ὑιὸν τῆς θεότητος, τί χρὴ καὶ λέγειν. Idem, Περὶ γὰρ τῶν ἄλλων τί χρὴ καὶ λέγειν. Syneſ. Ἵν' ἴδωμεν ὅ,τι καὶ λέγει. Galen. in 1. Methodi, Τί γὰρ δὴ καὶ πρὸς ἔπος, οὐκ εἶναι τὴν νόσον ἐναντίον ὑγιείᾳ, διότι μέσον αὐτῶν ἐστί τι. Vt enim negatio ſæpe abũdat, vt mox videbimus, ita etiam affirmatio: vt in illo ſuprà citato, καὶ δῆτα καὶ αὐτός. quod Demoſthenes ſine geminatione dixit, Καὶ δῆτα θαυμάζω πῶς οὐ λογίζῃ πρὸς σεαυτὸν, equidẽ miror, inquit. Syneſ. Καὶ δῆτα διαλέξομαι πρός σε. Xenoph. Πολλοὺ δὲ λόγοι ἐχόντων τινῶν, περὶ αὐτοῦ ἤκουον, καὶ δῆτα ἠρόμην. Athen. ex Phylarcho, Πτολεμαῖόν φησι τὸν δεύτερον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, πάντων σεμνότατον τῶν δυναστῶν, καὶ παιδείας εἴ τινα καὶ ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα. Syneſ. Καὶ γὰρ εἴ τι καὶ λέγοιεν ἀληθὲς, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ἦσαν οἷοι τὰ πλείω ψεύδεσθαι. Verùm περὶ τῶν παρελκόντων ſatis ſuprà dictum eſt. Καὶ etiam interdum æquè & perinde ſignificat, vt Atque Latiné. Pauſ. in Atticis, ἣν δὲ τύχῃ βαλών τις ψηφῖδι, κατὰ ταυτὰ οὗτός τι ἠχήσει καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, perinde atque cithara pulſata reſonat. Greg. Πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, æquè atque liberorum chariſſimus. Syneſ. Οἴκοι δὲ ἴσα καὶ τοῖς ἀναιτίοις ἐτίμησα, In honore cũ priuatim habui perinde vt inſontes. Ariſtotel. in 2. Politic. Εἰκός τε τοὺς πρώτους Ἕλληνας, εἴτε γηγενεῖς ἦσαν, εἴτ' ἐκ φθορᾶς τινὸς ἐσώθησαν, ὁμοίους εἶναι καὶ τοὺς τυχόντας καὶ τοὺς ἀνοήτους, ὥσπερ λέγεται κατὰ τῶν γηγενῶν, perinde vt ſtultos fuiſſe. Theophr. in IIII, Τούτῳ δὲ ὅμοιον τῇ ὄψει καὶ τὸ βούκερας, Simile eſt aſpectu fœno Græco. Ariſtotel. Καὶ γὰρ τούτοις, διὰ τὸ οὐχ ὁμοίως διακεῖσθαι τὴν ἕξιν καὶ ὅτε ὑγίαινον, οὐχ ὁμοίως φαίνεται τὰ κατὰ τὴν αἴσθησιν, eo quòd non eodem ſint habitu atque cum valebãt. Cicero Et particulam pro eodem accepit lib. v. Tuſcul. Pythagoram autem reſpondiſſe, ſimilẽ ſibi videri vitam hominum, & mercatum eum qui haberetur maximo ludorum apparatu. Significat etiam idem quod quàm, vt ac, & atque Latinè. Ariſtoteles in primo Politicôn, Ἐστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν. Alia eſt quæſtuaria atquæ diuitiæ œconomicæ, familiares copiæ, quæ è cultura & paſtione, & ſimilibus proueniunt, & ad alimentum familiæ comparantur. Idem alibi, Οὐ τὸ εἶναι ἕτερον καὶ τῶν καθ' ἡμέραν ἑκάστῃ. Cicero in 2. de Oratore, Ingenioſi enim videtur vim verbi in aliud ac cæteri accipiant, poſſe dicere. Καὶ præterea pro etiã ponitur, vt Et Latiné. Plato. Οὐκοῦν αὗται ἀφαιρετίαι. ἄχρηστοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, ἃς δεῖ ἐπιεικεῖς εἶναι, μὴ ὅτι ἀνδράσι, etiam mulieribus. Idem in Gorg. Ἀλλὰ μὴν ἡ ῥητορικὴ λέγειν γε ποιεῖ δυνατούς; Γοργ. ναί. Σω. οὐκοῦν περὶ ὧνπερ λέγειν καὶ φρονεῖν; Γοργ. πῶς γὰρ οὔ, atqui quos docet dicere, vtique & ſapere: interrogatiuéque legendum. Ariſtotel. in 1. de Anima, Ἔτι δ' εἰ φύσει κινεῖται, κἂν βίᾳ κινηθείη. κἂν Καὶ παρέλκει.

εἰ βίᾳ, καὶ φύσει, Iam ſi natura mouetur, & vi quoque mouebitur: quòd ſi vi, etiam natura. Demoſth. Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα, ideo res ipſæ deſpicabiles ſunt & nihili. Interdum fallere poteſt huiuſcemodi ſignificatio, vt in illo Ariſtotelis, Εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρώτατοι καὶ λαγαρώτατοι, καὶ τεχνικώτεροι, Araneorum autem ii qui elegantiſſima facie ſunt, & corpore ſtrigoſiſſimo, etiam maximè ar-

Et pro etiam. tifices. Cicero hoc modo non vſus eſt, vt opinor, niſi rariſſimè, vt in quarto Paradoxo, Cornificius de te priuilegium tulit, vt ſi in opertum Bonæ deæ acceſſiſſes, exulares. at id te feciſſe & gloriari ſoles. Alii tamẽ vſi ſunt. Quintil. in x, Sed non qui maximè imitandus eſt, & ſolus imitandus eſt. Idem in v, Si portorium Rhodiis locare honeſtum eſt, & Hermocreonti

Quoque. cõducere. Quo etiam modo hæc particula, quoque, accipitur. Idem in 1, Corrumpi mores in ſcholis putant, nam & corrumpuntur interim, ſed domi quoque. Idem, Rectè loquendi aſper quoque exactor. Liuius in x. belli Punici, Quòd ſi in ſecundis rebus bonam mentem quoque donarẽt dii, non ea ſolum quæ eueniſſent, ſed etiam ea quæ euenire poſſent, reputaremus. Cic. in 2. de Finibus, Duæ ſunt enim res quoque, ne tu verba ſo-

Καὶ δή. lùm putes. Καὶ δὴ interdum ſignificat continuò & protinus, hoc eſt ideo. Demoſthen. περὶ δὲ Στεφάνου, Δεινὸν ἢ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων ἐμέ. ὡς ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόντα ἑαυτῷ, περὶ ἄλλου, καὶ δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχοντα, quaſi verò ſiquis de altero dicere occupaſſet quæ ſibi ineſſe vitia noſſet, continuò ita futurum eſſet vt alteri ineſſent ipſa. Eſt autem ἀττικισμός, ἀντὶ τοῦ, καὶ δὴ εὐθὺς ταῦτα οὕτως ἐχόντων. Idem πρὸς Λεπτίνην, Καὶ μὴν τὴν αἰσχίστην ἐστὶ πάντας ἀνθρώποις ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι, τὰς μὲν συμφορὰς αἷς δι' ὑμᾶς ἐχρήσαντο οἱ ἄνδρες οὗτοι, πάντα τὸν χρόνον κυρίας αὐτοῖς γεγενημένας. τὰς δὲ δωρεὰς ἃς ἀντὶ τούτων ἔλαβον, καὶ δὴ λελυμένας, protinus reuocatas & abrogatas. Greg. εἰς Βασιλ. εἰ δὲ δὴ δύο τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑπαρχόντων αὐτῷ, καὶ ταῦτα οἰκεῖα τοῦ ἐκείνου βίου εἰπών, ἐπ' αὐτὸν καὶ δὴ τρέψομαι, continuò ad eum me conuertam. Ariſtid. in Panath. Ἀλλ' ἵνα μὴ πολλὰ τοιαῦτα λέγων πόρρω τοῦ καιροῦ φέρωμαι, πρὸς εἰς ἅπαν τὸ μέσον, καὶ δὴ πρὸς αὐτὰ τὰ κύρια τοῦ λόγου τρέψομαι, iamiam veniam ad ea quæ propria ſunt orationis. Plato in Phædr. Σχεδὸν γὰρ ἔχω ὃ εἰπὼν ἀναγκάσω σε λέγειν. Σω. μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς. Φαι. οὐκ, ἀλλὰ καὶ δὴ λέγω, immò verò iamiam dicam: ecce iam dico. Virgilius vſus eſt Atque particula in eo ſenſu, in 1. Georg. Atque illum in præ

Δή. ceps prono rapit alueus amni. vt rectè ſenſit Gell. lib. x. Δὴ autẽ interdum δηλαδὴ ſignificat. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφ. Εἰσελθὼν μὲν πρὸς αὐτὸν ὄρθριος, πρὸ τῶν μὲν φαιδρότερον ἢ προσῆκεν ἐθεασάμην. ἔπειτα πῶς ἡ νύξ, καὶ ὅπου δέοιτο, τὰ σύνηθη δὴ ταῦτα ἐπυνθανόμην, Ecquid noui nox attuliſſet, ecquid eſſet quod ſibi miniſtrari vellet, hæc ſcilicet quæ moris eſt ab ægrotis percunctari, cũ quærerẽ. Idẽ alibi in eodẽ, πολλοῖς γέ τοι τῶν λελυπηκότων οὐδὲ ὑπερήμερος ἀπήντησεν ἡ ἀντίδοσις, οὐδ' ὀπισθοπόρος ἡ δίκη, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικόν, ἀλλὰ παρ' αὐτὰ τῆς κινήσεως ἐπλήγησαν, id ſcilicet quod apud poetas legitur, vel hoc inquã. Significat & Etiã, ex quo καὶ δὴ καὶ ortũ eſt. Gal. ad Glauc. Σφαλλομένους δὲ πολλάκις ὁρᾷς οὐ τοὺς τυχόντας μόνον, ἀλλὰ δὴ καὶ τοὺς ἀρίστους ἰατρούς. Ariſtot. in x. Ethic. Τῷ μὲν γὰρ ἐλευθερίῳ δεήσει χρημάτων πρὸς τὸ πράττειν τὰ ἐλευθέρια, καὶ τῷ δικαίῳ δὴ εἰς τὰς ἀνταποδόσεις, & iuſto verò, hoc eſt, & iuſto quoque. Interdum penè è con-

trario eſt περιγραφικὸν, vt cũ ſignificat duntaxat. vt in λέγω δή. Et demũ. Xenoph. Ὡς δὲ ἕκαστα τούτων βέλτιστα περαίνοιτο, τοῦτο δὴ πειρῶμαι λέγειν, ea demum. Idem, Ἐνταῦθα δὴ πολὺ μὲν οἴομαι περὶ τῶν συμμάχων, tum demum. Idem, Ἀλλ' οἳ ἂν δύνωνται ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις ἀκολουθητέον εἶναι καὶ διὰ πυρὸς, καὶ διὰ παντὸς κινδύνου, τούτοις δὴ δικαίως ἂν καλοίη μεγαλογνώμονας. Significat etiam id quod adeo Cicero dicere ſolet. vt pro Cluentio, Id adeo ſic cognoſcite, τοῦτο δή. Et in Verrem act. v, Id adeo iudices vt mihi ab illis demonſtratum eſt, ſic vos ex me cognoſcite. Idem, Id adeo non tam ex re, quàm ex illius factis decretiſque cognoſco. Eſt etiam παραπληρωματικὸν. vt in νῦν δὴ apud Platonem identidem. Interdum eſt μεταβατικὸν, vt cũ ſignificat porrò. Plato in Timæo, Τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. τὸν δὲ δὴ νόμον ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε, tu autem perge porrò. Similis eſt ſignificatio ἐν τῷ οὐδὲ δὴ, nec verò. Φέρε δὴ, δεῦρο δὴ, εἶεν δὴ, ἴθι δή. Plato in Sympoſ. Εἶεν δὴ, ὦ ξένε, καλῶς γὰρ λέγεις. τοιοῦτος ὢν ὁ ἔρως τίνα χρείαν ἔχει; Εἶεν δή. Andocid. Φέρε δὴ οἱ ὅρκοι ἡμῖν πῶς ἔχουσιν; Φέρε δή. age iam. Significat etiam igitur, & proinde. Iſocrat. in Panegyr. Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἡ πόλις ἡμῶν ἡγεμονικῶς εἶχε. Iungitur etiam cum articulo ſubiunctiuo, & fit ὃς δὴ relatiuum, Ὃς δή. vt ὥσπερ, καὶ ὅς γε, καὶ ὅς που. vt Plato ἐν οἷς που dixit, pro ἐν οἷς δή. Sic οἷον δὴ, quale, Οἷος δή. Ὅς γε. vt οἷόν περ. Ὅσπερ. Eſt etiam expletiuum. Plato in Sympoſ. Ἔστι μὲν γὰρ δὴ τοιοῦτος καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ ἔρως. Ποῖον δή. Pro hoc Dum à Latinis dicitur. Terent. in Phorm. Cedo dum an vnquam iniuriarum audiſti mihi ſcriptam dicam? φέρε δή. Sic mane dum, Plinio in Epiſt. Verbum comicũ ἔχε δὴ, Plat. in Gorgia & Hippia. Sic adeſdum in Andria. Excute dum pallium, Plaut. Seruit & interrogationibus. Plato in Sympoſ. Εὐδαίμονας δὲ δὴ λέγεις οὐ τοὺς τἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένους; πάνυ γε. Inde Ποῖον δὴ, quale tandem, Platoni in Politico.

Ὁδὶ eſt idem quod ὅδε, & ἡδὶ fœmininũ pro ἥδε, καὶ τοδὶ ἀντὶ τόδε, niſi quod ἐμφατικώτερον dicitur. Ὁδί. Ἡδί. Τοδί. Ariſtot. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τὸ μὲν γὰρ ἔχειν ὑπόληψιν ὅτι Καλλίᾳ κάμνοντι τηνδὶ τὴν νόσον, τοδὶ συνήνεγκε, πολλῆς ἐμπειρίας ἐστί. Idé in 2, Ὥσπερ οὐδὲ τῶν ἐνταῦθα γραμμάτων, ἀριθμῷ πάντων οὐκ εἰσὶν αἱ ἀρχαὶ, εἴδει δὲ, ἐὰν μὴ λαμβάνῃ τις τησδὶ τῆς συλλαβῆς, ἢ τησδὶ τῆς φωνῆς. Themiſt. in 2. de Anima, Καὶ ἔστιν ἁπλῶς οἰκεία ὕλη ἑκάστῳ εἴδει, οἰκεία μὲν, ἡδί. κοινὴ δὲ, ἡδί. Et ὡδί. Ariſtot. in v. Ὡδί. Ethic. Ὥσπερ τὸ ἰατρεύειν καὶ τὸ ὑγιάζειν, οὐ τὸ τέμνειν ἢ μὴ τέμνειν, ἢ φαρμακεύειν ἢ μὴ φαρμακεύειν ἐστὶν, ἀλλὰ τὸ ὡδὶ, id eſt certo quodã modo. Sic dicũtur vt οὑτοσὶ, & Οὑτοσί. ἐκεινοσὶ, & ἐκεινησὶ in genitiuo apud Lucianum. Ἐκεινοσί. Simile eſt Τοσονδί. Idem in Τοσονδί. primo de Cælo, Τί γὰρ διαφέρει τὸ τοσονδὶ φάναι μῆκος ἀπέχειν, ἢ τοσονδί. Et in IIII. Τοιονδί. Meteorolog. Τοῖς δὲ εἰς ἀποκειμένην τινὰ μορφὴν τὸ τέλος ἐστὶ τῆς πέψεως, ὅταν τοιονδὶ γένηται καὶ τοσονδὶ τὸ ὑγρόν. Ὡδὶ pro ὧδε, οὕτως. Hermog. περὶ ἰδεῶν tomo primo, Ἡ γὰρ ποιὰ σύνθεσις τῶν τοῦ λόγου μερῶν, ἐν τὸ ὡδί πως ἀναπαύεσθαι τὸν λόγον, ἀλλὰ μὴ ὡδὶ, ποιεῖ τὸ, τοιόνδε, ἀλλὰ μὴ τοιόνδε εἶναι τὸν ῥυθμόν. Τί δή. Plato, Τί δὴ οὖν ἔφη Τί δή. ὁ Σωκράτης, οὐ πάντες ἐρᾶν φαμέν; Pro quo etiam Τί μὴν dicitur: quia μὴν etiã Τί μήν. particula eſt expletiua. Idem, Τί οὖν ἂν ἔφην, εἴη ὁ ἔρως θνητός; ἥκιστά γε. ἀλλὰ τί μήν; ὥσπερ τὰ πρότερα ἔφη, μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου, quidnã igitur? quid tandẽ vt Xenophon. Aliquando tamẽ concedentis eſt pro quidni. Idem Plato in Politico, ἢ καὶ τοῦτο τὸ ἀπόρρημα οὐδὲν ἧττον ἂν ἐκείνου τῇ ἀληθείᾳ, γε οἷον φαίνοιτο;

Σω. Τί μήν. Ξε. οἶσθ' οὖν ἐπὶ ταῖς τοιούταις λόγοις ὅτι παρὰ τῶν πολλῶν λεγόμενοι. Idem in eodem, Μῶν οὐ τότε ὅτι τοιοῦτον ἕκαστον τύραννον κλητέον; Σω. τί μήν. Ξε. οὕτω δὴ τύραννός τε γέγονε φαμὲν καὶ βασιλεὺς, καὶ ὀλιγαρχία, καὶ ἀριστοκρατία. Et in Philebo, Δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντως, ἆρ' οὐ θεοφιλής ἐστι; Πρ. τί μήν. Σω. τί δὲ ἄδικός τε καὶ παντάπασι κακὸς, ἆρ' οὐ τοὐναντίον ἐκείνῳ; Πρ. πῶς δ' οὔ; Hîc τί μὴν &

Τί μήν. πῶς δ' οὔ pro eodem dixit. Τί μὴν etiam eſt quid ni? Sophocl. in Aiace, Αρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον, τί μή; id eſt, διὰ τί οὐκ ἄξιον εἴκειν αὐτοῖς. Μὴν autē ipſum per ſe ἀντὶ γοῦν ponitur. vt idē Plato vſus eſt τοῖς Δίωνος οἰκείοις ſcribēs, Ταῦτα δὴ πρὸς τοῖς πρόσθεν διανοούμενος, εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, ἴσως μὲν κατὰ τύχην. ἔοικε μὴν τότε μηχανωμένη τις τῶν κρειττόνων, ἀρχὴν βαλέσθαι τῶν νῦν γεγονότων πραγμάτων περὶ Δίωνα καὶ τῶν περὶ Συρακούσας, Traieci (inquit) Syracuſas, haud ſcio an id agente fortuna. quippe fortuna ipſa videtur inſtituenti mihi quippiam moliri, quod ad meliorem rerum ſtatum ſpectaret, principium ieciſſe eorum quæ Dioni euenerunt. Quibus verbis aduerſam fuiſſe fortunam propoſito ſuo ſignificat. res enim alior ſum vertit atque Plato inſtituerat. Quare μὴν hîc ἀντὶ γὰρ, ἢ ἀντὶ γοῦν prima ſpecie poſitū eſſe videtur. Ego tamen cenſeo ἀντὶ αὖ vel ὅμως eſſe poſitum, hoc ſenſu, Syracuſas appuli, forte fortuna fortaſſe: tametſi fortuna videtur, &c. Sic Alciphr. in Epiſt. Οἴχεται Βακχὶς ἡ καλὴ Εὐθύκλεις φίλτατε, οἴχεται, πολλά τε μοι καταλιποῦσα δάκρυα, καὶ ἔρωτος ἔσον ἡδίσου τὸ τέλος, οὐ πονηροῦ μὴν μνήμην. οὐ γὰρ ἐκλήσομαί ποτε Βακχίδος. hoc eſt, οὐ πονηροῦ μέντοι μνήμην, id eſt verum tamen. Ipſe Plato lib. IIII. de Legibus, Εστι δὲ λέγοντα τόδε εὖ λέγειν, ὡς θεὸς μὲν πάντα, καὶ μετὰ θεοῦ τύχη καὶ καιρὸς τἀνθρώπινα διακυβερνῶσι ξύμπαντα, ἡμερώτερον μὴν τρίτον συγχωρῆσαι, τούτοις δεῖν ἕπεσθαι, τέχνην, humanius tamen eſt hoc quoque tertium concedere. Sicque Gaza vſus eſt in libro de Senectute vertendo: quippe qui μὴν

Ομως μήν. cum ὅμως iunxit, Ομως μὴν ταῦτα πάντα καὶ δι' ἡττῶν εὐεξίας, καὶ δι' ἐπιστημῶν μάθησιν τί φύκε γίνεσθαι ἡδίω. Vbi Cicero, Quæ tamen omnia dulciora fiunt. Inde

Καὶ μήν. fit Καὶ μὴν & γε μήν. Plato in Politico, Οὐκ ἔστι ἀντειπεῖν περὶ ἅγε νῦν εἴρηται. Ξε. καὶ μὴν καὶ πρὸς ἐκεῖνα οὐδὲ ἀντιῤῥητέον, atqui. Idē paulo pòſt, Καὶ μὴν οὐ φαῦλόν γε, ἂν κινήσας τὶς τοιοῦτον ὅτι λόγον αὐτὸν καταβάλῃ, & quidem. Καὶ μὴν που pro eodē,

Καὶ μὴν που. Γε μήν. Themiſt. περὶ φιλίας, Καὶ μὴν που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, εἰ βάσκανος, εἰ φθόνου κρείττων. Γε

Οὐ μὴν ἀλλά. μὴν pro verò apud Xenophontem identidem. Οὐ μὴν ἀλλὰ cum negationis ſpeciem præferat, tamen affirmationis vim habet. Demoſthenes περὶ παραπρ. Οὐ μὴν δὴ ἔγωγε αἰμεί μοι προσήκειν ἀμφότερα ὑμῖν ἐπιδεῖξαι, enimuero, at verò. Idem, Οὐ μὴν ἀλλ' ἐλπίζω ἐπιδείξειν εἰσαγώγιμον τὴν δίκην οὖσαν. Poly-

Οὐ μὴν δὴ ἔστω. bius, Οὐ μὴν δὴ ἔστω τόποις εὑρῆσθαι τοιούτοις, verum eſto. hoc eſt, ſed ſit ſanè: quod non concedentis eſt. vt Cicero in Verrem actione vltima, Verum eſto, ſit tibi illud liberum omne tempus, quod cum imperio fuiſti, etiámne priuatus? etiámne reus? etiámne penè damnatus hoſtium duces priuata in domo retinuiſti: ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦτ' ἔστω. ἠλέσθω σοὶ ἀδύετος ἅπας ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ὅσου αὐτοκράτωρ ἦσθα. ἀλλά γε καὶ ἰδιωτεύων δὴ, ἆρά τε καὶ κρινόμενός γε; Οὐ μὴν ἀλλὰ interdum per tmeſin profertur, vt apud Platonem in Parmen. Οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος. ἀντὶ οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε. Quòd ſi ἐκ τοῦ

Οὐ μήν. οὐ μὴν ἀλλὰ, tu tollas ἀλλὰ, iam erit negatio. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Οὐ μὴν ἐν-

τοῦ δ' ἕνεκα τὸ πρᾶγμα. οὐδ' ἀπορήσειν μοι δοκῶ τῶν μετὰ ταῦτα. τοσαύτην ἀφθονίαν αὐτὸς πεποίηκε τῆς κατηγορίας, Nec verò hactenus negotium procedit: nec tamen hic res inſiſtit, ſed porrò progreditur. Idem, Οὐ μὴν κωλύει γε οὐδὲν καὶ μὲ διὰ βραχέων ἐπιμνησθῆναι, tametſi nihil me vetat. Οὔτι μὴν etiam Οὔτι μήν.
& Οὐδὲ μὴν eandem ſignificationem habent, hoc eſt οὐ μέντοι. neque verò, Οὐδὲ μήν.
nec tamen, nec verò, Cicero dicere ſolet. & nec ſanè: vt in ſecundo de Natura deorum, Nec ſanè multum intereſt vtrum id neget, an eos omni procuratione priuet. Suprà autem dixerat, Nec verò Ariſtoteles non laudandus in eo, & reliqua. Et Οὐ μὴν οὐδέ. & οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέ. Galen. in Οὐ μὴν οὐδέ.
primo ad Glauc. Εὐθὺς δὲ τοὺς μὲν ἐπὶ τοῖς κόποις πυρέξαντας ἐνδέχεται πολλάκις, οὐ Οὐ μὴν οὔτι.
μὴν οὔτι τοὺς σφηνωθέντας, οὔτι τοὺς ἐπὶ βουβῶσι πυρέξαντας. ἀλλὰ τούτοις ἀμφοτέροις λεπτὴ δίαιτα χρηστή, non tamen. Μὴν etiam aduerſatiuum eſt in loco, vt in μήν.
ὅμως μήν. Ariſtot. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἐμπεδοκλῆς δὲ ἐπὶ πλέον μὲν τούτου χρῆται τοῖς αἰτίοις, οὐ μὴν οὔτε ἱκανῶς, οὔτ' ἐν τούτοις εὑρίσκει τὸ ὁμολογούμενον, verũtamen non. Οὐ μήν πω, haud dum tamen ſignificat. Demoſth. Οὐ μὴν Οὐ μὴν πω.
πω τοῦτο βούλεσθαι λέγειν. Οὐ μὴν ἀλλά γε etiam vt οὐ μὴν ἀλλὰ dicitur. Hali- Οὐ μὴν ἀλλά γε.
carnaſſeus de Iſocrate loquens in orationibus forenſibus, Εἰ δὲ τῇ συνθέσει τῶν ὀνομάτων τὸ λεῖον ἐκεῖνο καὶ εὐπρεπὲς ἔχων ἔλαττον μὲν ἢ ἐν ἄλλοις λόγοις, οὐ μὴν ἀλλ' ἔχων γε. Οὐ μὰν apud Homerũ pro οὐ μήν. Iliad. ο, Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορ- Οὐ μάν.
ραφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω, Verùm haud ſcio. quod quaſi affirmãtis eſt, vt Latinè Cicero vti ſolet, & clari auctores alii. Sicq; οὐκ οἶδα apud Græcos accipitur. Greg. Νόμος ἐστὶ Ῥωμαίοις βασιλικός. οὐκ οἶδα μὲν Οὐκ οἶδα.
εἰ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις παρ' οἷς καὶ τὸ βασιλεύεσθαι. Idem, Οὐκ οἶδα δὲ εἰ μὴ καὶ ταῖς ἄνω καὶ νοεραῖς φύσεσι τοῦτο ἀδύνατον. Plato in Sympoſ. de Socrate in perſona Alcibiadis loquẽs, Φημὶ γὰρ δὴ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σιληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις, οἵ διχάδε διοιχθέντες, φαίνονται ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. Et infrà, εἰρωνευόμενος δὲ καὶ παίζων πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ. σπουδάσαντος δὲ αὐτοῦ καὶ ἀνοιχθέντος, οὐκ οἶδα εἴ τις ἑώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα, Cum autem apertè & ſimpliciter loquitur, videtur vtique ipſa deorum ſimulachra intus condita. Μὴ μήν, non tamen, vt οὐ μήν. Chryſoſt. ad Rom. x i i, Ἐπειδὴ Μὴν, ἢ μὴ μήν.
γὰρ ἔστιν εὐλογῆσαι μὲν, καὶ μὴ καταρᾶσθαι, μὴ μὴν ἐξ ἀγάπης τοῦτο ποιῆσαι, βούλεται καὶ διαθερμαίνεσθαι ἡμᾶς τῇ φιλίᾳ. μὴ μὴν pro μὴ μέντοι dixit. Idem i. ad Corinth. i i i i. enarrans illa verba, οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύνοιδα, ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι, ὅτι (inquit) συνέβαινεν αὐτῷ ἁμαρτῆσαί τινα ἁμαρτήματα, μὴ μὴν αὐτὸν εἰδέναι ταῦτα ἁμαρτήματα. ἢ, οὐ μήν, vel μὴ μέντοι εἰδέναι. Et x i i. cap. Διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις. ἢ, χαίρω, ἐπιθυμῶ ὑβρίζεσθαι καὶ διώκεσθαι, vt inquit idem Chryſoſtomus. οὐ μέντοι ἀλλὰ etiam ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν ἀλλά. Plato in Sympoſ. οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ Σωκράτη γε ἔνια ἤδη ἀνηρόμην ὧν ἐκείνου ἤκουσα, καί Οὐ μέντοι ἀλλά γε.
μοι ὡμολόγει καθάπερ καὶ ἐκεῖνος διηγεῖτο. Idem in Phædone, Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν ἔφη ὁ Σωκράτης οὕτω γ' εἶναι ἄλογον, οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον, verum tamen habere aliquid rationis. Et rurſus in primo de Repub. οὐ μέντοι ἀλλά τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους. Et in Sympoſ. Οὐ μέντοι ἀλλὰ τά γε ἀληθῆ εἰ βούλεσθε ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν. Vbique γε addidit, quæ particula cum omnibus ferè iungitur coniunctionibus, ſed τμηματικῶς

fere, vt in ἀλλὰ μήν γε, ἐν τῷ περὶ παραπρ. Ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τοῦ προσῆκεν ἢ μὴ, ὃ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες ἂν δήπου φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινόν. Et Καὶ μήν γε. Ibidē, Καὶ μὴν περὶ ὧν γε προσετάξατε εἰπεῖν, ἢ πρᾶξαι, καὶ διαρρήδην ἐψηφίσασθε ποιῆσαι, προσήκει διῳκηκέναι. Οὐμενοῦν autem παραπαρεξυσμένως prolatum, cum negatione implicitam aliam coniunctionem habet, ornatus non ſignificationis cauſa, vt οὔκουν. Demoſthenes de AEſchine loquens, ἆρ' οὖν οὐδὲ ἔλεγεν ὥσπερ οὐδὲ ἔγραφεν, ἵν' ἐκεῖνα ἐργάσασθαί τι δέοι κακὸν ὑμᾶς; οὐμενοῦν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ, atqui tum nulli alii dicendi locus vacuus erat. nulli certè tum dicendi locum iſte non præripiebat. Idem in eadem ſcilicet περὶ τοῦ στεφάνου, Κἀκεῖνο σκόπει, πότερον ἄμεινον τῇ πόλει διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας οὔσας ὑπερμεγέθεις (οὐμενοῦν εἴποι τις ἂν ἡλίκας) τὰς ἐπὶ τὸν παρόντα βίον γεγενημένας εἰς ἀχαριστίαν ἄγειν, tales quidem illas quales nemo dicendo aſſequi poſſit. Lucian. Οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐμενοῦν ἄλλος, profectò ipſe eſt, non alius. Baſilius εἰς τὴν Ἰουλίτταν, pro minimè verò, id eſt nequaquam, in reſponſione, Τί οὖν ἐπὶ τούτοις, ἆρα ἐδυσχέρανε τῷ πλούτῳ; ἢ τὸν ἐκ τῶν δικαστῶν ἐπηρτημένον κίνδυνον ἐξεπλάγη; οὐμενοῦν. ἀλλ' ἐρρέτω φησὶν ὁ βίος. Idem, ὃς ἐφ' οὕτω μεγάλαις καὶ λαμπραῖς εὐεργεσίαις, οὐμενοῦν ἐχούσαις ὑπερβολὴν, πολλαπλασίονα ἡμῖν εἰς ὕστερον ἐπαγγέλλεται. hoc in loco οὐμενοῦν nõplus quàm οὐ ſignificat. Hoc Gregorius tranſlatitio ex Demoſthene vſus eſt, pro neque enim: & conuenit parentheſi, ἐν τῷ εἰς Ἀθανάσ. Πολλῶν γὰρ ὄντων ἡμῖν καὶ μεγάλων (οὐμενοῦν εἴποι τις ἂν ἡλίκων τε καὶ ὅσων) ὧν ἐκ θεοῦ ἔχομεν τε καὶ ἕξομεν, τοῦτο μέγιστον. Et εἰς Βασίλ. Πάντα γὰρ τοῦ ἀνδρὸς θαυμάζων (οὐμενοῦν ὁπόσα εἰπεῖν δυνατὸν) ἓν τοῦτο ἐπαινεῖν οὐκ ἔχω. Greg. Nyſſ. de homine, Ἐπεὶ δὲ πολὺς τῶν καθέκαστον ἀγαθῶν ὁ κατάλογος (οὐμενοῦν ἐστιν ἀριθμῷ τοῦτον περιλαβεῖν) διὰ τοῦτο περιληπτικῇ φωνῇ ἐσήμανεν. Pauſanias pro οὐ μέντοι, & οὐ μὴν poſuit, id eſt veruntamē nõ, Ἔσδρα μὲν οὖν οἰκέτης ἔφασκεν οἴχεσθαι Πραξιτέλει τὸ πολὺ τῶν ἔργων, πυρὸς ἐσπεσόντος εἰς τὸ οἴκημα, οὐμενοῦν πάντα γε ἀφανισθῆναι. οὐμενοῦν γε dixit, vt οὐ μέντοι γε. Plato in primo τῶν πολιτ. vbi ἀλλὰ præcedit, & negatiua fit particula, Ἀλλ' οὐ μέντοι ἦν δή ἐγὼ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, ἕως ἄν σε ὑπολαμβάνω λέγειν ἅπερ διανοῇ. Δὲ præter notam ſignificationē interdum verùm & ſed ſignificat, quæ locutio frequens eſt apud Platonē, & orationem eius reddit obſcuriorem iis qui non animaduertũt: ſimiliter & Ariſtotelis, vt in VIII. Ethic. ἧ μὲν οὖν δοῦλος, οὐκ ἔστι φιλία πρὸς αὐτόν. ἧ δ' ἄνθρωπος, ſed quatenus homo, amicitia eſt cum eo. Idem, Διὸ κἂν δόξειεν οὐκ ἐξεῖναι υἱῷ πατέρα ἀπείπασθαι, πατρὶ δ' υἱόν, patri verò filium licere. Plato in primo περὶ πολιτ. de poëtica loquens, Δοῖμεν δέ γέ που ἂν καὶ τοῖς προστάταις αὐτῆς, ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιηταὶ δὲ, ἄνευ μέτρου λόγον ὑπὲρ αὐτῆς εἰπεῖν. Idem lib. VI. de Legib. περὶ φρουράρχων loquens, Ἵνα ὡς πλεῖστοι τῶν φρουρῶν μὴ μόνον ἔμπειροι τῆς χώρας γίγνωνται, πρὸς τῇ χώρᾳ δὲ καὶ τῆς ὥρας ἑκάστης τὸ γιγνόμενον καταμάθωσι. Idem in Gorgia, Ἔλεγον δέ που ὅτι ἡ μὲν ὀψοποιητικὴ οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρία. ἡ δ' ἰατρικὴ, medicina verò ars mihi videbatur. Hoc Cicero ad Lentulum his verbis imitatus eſt, Iidémque poſtea non meum monimentum (non enim illæ manubiæ meæ, ſed operis locatio mea fuerat) monimētum verò Senatus hoſtili nomine & cruētis inuſtum literis eſſe paſſi ſunt. Liuius

Οὐμενοῦν.

Οὐμενοῦν γε.

Δέ.

hoc modo, Quòd imperium crudele, cæterùm propè neceſſarium in tali euentu cognitum eſt, ὠμὸν μὲν, ἀναγκαῖον δὲ σχεδόν. Sic Salluſt. Aliam rem aggreditur non eadem aſperitate, cæterùm haud ſecus difficilem. Terẽt. in Eunucho, Cæterũ de excluſione verbum nullum. Dicitur & ἀτὰρ, vt ſuprà dictum eſt. Theophraſtus etiam pleniorem ſignificationem huic particulæ dedit in quinto, vbi de materie cædenda loquitur, Τῶν δὲ ξύλων τὰ σχιστὰ μὲν, ὅλως ἀρραγῆ, πλὴν ὃ γυμνωθεῖσαν τὴν μήτραν ξηραίνεσθαι, καὶ ἀποθνήσκει. τὰ δὲ πελεκητὰ καὶ τὰ στρογγύλα, διὰ τὸ ἐναπειλῆφθαι τὴν μήτραν, Lignorum autem ea quæ fiſſilia ſunt, prorſus rimas non admittunt: cæterùm dolatilia & rotunda rimoſa fiunt, propterea quòd medulla intus cõcluſa eſt. Hîc τὰ δὲ πελεκητὰ, ἀντὶ τὰ δὲ πελεκητὰ ῥήγνυνται dixit: quod verbũ extrinſecus ſubauditur, non ex ſuperiore membro. Δὲ etiam ἀντὶ γὰρ ponitur apud Homerũ ſæpe, vt Iliad. π, Μή σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, ἀτιμότερον δέ με θήσεις, Si enim ſecus feceris, ignominia me afficies. & Iliad. ρ, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. & Iliad. τ, Ἐκ δή αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ. Eſt enim ἐκ δή αἰὼν πέφαται, quaſi per parentheſim dictum. Iungitur etiam cum δὴ, & tũc eſt μεταβατικὸν. vt apud Demoſthenem περὶ παραπρ. εἶεν. τὴν δὲ δὴ χρόνων διὰ τί; ὅτι πολλάκις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, συμβαίνει, & reliqua. Age illa conceſſa ſint, age iam veniamus ad temporum rationem, quæramúſque cur reddenda ſit eorum ratio, ſi præteriit rerum in tempore gerendarum occaſio legatorum culpa. Idem, Ἐὰν δὲ δὴ καὶ πρὸς ἅπασι τοῖς ἐχθροῖς συμφέρῃ, δῶρα τις λαμβάνων λέγῃ, πῶς οὐχὶ κινδυνεύσετε, quòd ſi etiam. Pro hoc Cicero porrò autem dicere ſolet. quo modo & Terẽt. Porrò autẽ Geta ferietur alio munere, vbi hera pepererit: Porrò autem alio, vbi erit puero natalis dies. Vtitur hoc & Cicero in Verrem. Et porrò, ſine autem. vt in eundem, Quæ ego non cõmemorarem (neque enim perfacetè dicta, neque porrò hac ſeueritate digna) niſi, & reliqua. οὐδὲ δὴ τῆς ἐνταῦθα σεμνότητος ἄξια. Et in Finibus, Quod quidem Decii factum niſi eſſet iure laudãdum, non eſſet imitatus eius filius, neque porrò ex eo natus, &c. Plato in Protag. Εἶεν ἦν δ' ἐγώ, περὶ δὲ δὴ Πρωταγόρας ἀφικόμενοι ἐγώ τε καὶ σύ, διδάσκαλοι ἐκείνῳ μισθὸν ἕτοιμοι ἐσόμεθα τελεῖν. Iũgitur etiam cum γε. Demoſth. Πένης μὲν ἴσως ἐστὶν, οὐ πονηρὸς δέ γε. Dicitur & δέ τι & δέ που. Plato in Gorg. Ἴθι δὴ ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦδε ἐγὼ ἔλεγον, διομολόγησαί μοι, εἰ ἄρα σοὶ ἔδοξα τότε ἀληθῆ λέγειν. ἔλεγον δέ που ὅτι ἡ μὲν ὀψοποιητικὴ οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶ). ἀντὶ ἔλεγον δή. Eſt enim Που interdum περιττὸν vt δὴ, & γε, & τι, & μὴν, & αὖ. Idem in 2. τῆς πολιτ. Καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων δεῖ διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων, καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα. ἀντὶ διακόνων γε, vel διακόνων δή. Idem in eodem circa principium, Οἷον αὖ τὸ φρονεῖν, καὶ τὸ ὁρᾶν, καὶ τὸ ὑγιαίνειν. τὰ γὰρ τοιαῦτά που δι' ἀμφότερα ἀσπαζόμεθα. hîc που ornatus cauſa poſitum eſt. & identidem apud eum. Conuenit & interrogationi, vt in primo, Φέρε δὴ τὸ τοιόνδε περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις, τὸ μὲν που ἀρετὴν αὐτοῖν καλεῖς, τὸ δὲ, κακίαν; πῶς γὰρ οὔ; nempe horum alterum virtutem, vitium alterum vocas: hoc eſt οὐχ οὕτω; vt ibidem dixit. Cic. pro Milone, Quid ergo tulit Pompeius? nempe vt quæreretur? Idem in eodẽ, Δοῦλον δέ γέ που ἂν καὶ τοῖς περιεστάταις αὐτοῖς, ἀλλ' μέχρι του παρ' αὐτοῖς εἰπεῖν. Ariſtid. Πρώτους μὲν γὰρ φύντας, ἔπειτα προτέρους τε διοικῆσαι τούτων διηκόντας δέ που, καὶ τυχεῖν. δήπου

Δὲ δὴ.

Porrò autem.

Porrò.

Δέ γε.

Δέ τι.

Δέ που.

Που, & alia παραπληρωματικά.

Μέν που.

Γέ που.

Ἤδη που. Οὕτω που. pro δήτοι, & δήτι. vt Plato in Gorgia dixit. Sic Ἤδη που & οὕτω που, vt οὕτω τι. Xenoph. Τὰ δὲ δὴ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τούτου ἅπαντα καλλίω φαίνεται κατὰ κόσμον κείμενα. Demoſth. Ὑπηρέτησε δ᾽ οὕτω που καὶ περὶ ἐδήλου τὸ ὁρωπόν. Lingua vernacula noſtra particulam Pas expletiuam habet, ἀντὶ πω καὶ που ἐγκλινομένου. quod homines quidam linguæ Græcæ parum periti exiſtimant vitium eſſe linguæ, cum ſermonis ſit ornatus. Idem περὶ στεφάνου, Τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον ὅν σύ μου

Μέσποι που. διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν, ἄξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω. πῶς γὰρ οὔ; πόρρω μέντοι που τῶν ἐμαυτῷ πεπολιτευμένων ἡγοῦμαι. niſi fortè vitioſum eſt illud Homericũ Iliad. χ, ἕκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν. aut ſupplementa ſunt & farcturæ verſus inanes ac redundantes. Plato lib. VII. Legum, Πᾶς που νέος μὴ ὅτι πρεσβύτης, ἰδὼν ἄν ἢ καὶ ἀκούσας ὁπωσοῦν τῶν ἐκτόπων καὶ μηδαμῇ πως ξυνήθων, οὐκ ἄν ποτέ που τὸ ἀπορηθὲν περὶ αὐτῶν συγχωρήσειεν. Iterũ in eadẽ ſentẽtia vſus eſt ornat' cauſa Plato, Πᾶς γὰρ δημιουργὸς ἕνεκα παντός μὲν ἕνεκα πάντα ἐργάζεται, πρὸς τὸ κοινῇ συντεῖνον

Μέν. βέλτιστον, μέρος μὴν ἕνεκα ὅλου, καὶ οὐχ ὅλον μέρους ἕνεκα ἀπεργάζεται. hîc μέρος μὴν ἀντὶ μέρος μὲν dixit. Idem lib. XI. Legũ, Δεύτερος μὴν νόμος, μέτοικον εἶναι χρεὼν ἢ ξένον ὃς μέλλει καπηλεύειν. ἀντὶ δεύτερος γε μὴν, vel δεύτερος δέ. Et in Epinomide, Ὦ φίλε κλεινία καλῶς μὲν λέγεις, ἄτοπον μὴν ἀκούσεσθαί σε λόγον οἶμαι, καὶ τινα τρόπον οὐκ ἄτοπον αὖ, Rectè quidem loqueris ô Clinia, cæterùm abſurdum ſermonẽ, vt opinor, auditurus es, & rurſus eundẽ modo quodam nõ abſurdum. μὴν ἀντὶ

Τάχα που. Ἴσως που Δὲ ἀντὶ τοῦ δή. γε μὴν dixit. Hermogenes etiã ἀντὶ δὲ vtitur. Τάχα που, & Ἴσως που ἐκ παραλλήλου dicta ſunt, quia που per ſe fortaſſe ſignificat. Δὲ etiam ἀντὶ δὴ ponitur ſæpe. Plato in Phædone, Οἳ δ᾽ ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων, ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς, ἢ φόνους παρανόμους ἐξειργασμένοι, τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν τάρταρον, hos vtique, hos verò. Cic. Quod enim is qui diuinat prædicit, id verò futurum eſt; τοῦτο δὴ & τοῦτο δέ. Idem, Quòd me rogas vt in bonam partem id accipiam, ego verò in optimam. Is modus loquẽdi interdũ eſt obſcurior apud eundẽ Platonẽ, vt lib. x. de Legib. Νῦν δὴ χαλεπὸν οὐδὲν ἔτι διαρρήδην εἰπεῖν, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα, τὴν δὲ οὐρανοῦ περιφορὰν ἐξ ἀνάγκης περιάγειν φατέον ἐπιμελουμένην καὶ κοσμοῦσαν, ἤτοι τὴν ἀρίστην, ἢ τὴν ἐναντίαν, Nunc igitur nihil magnopere verẽdum eſt planè etiã dicere, quòd cum anima ſit quæ nobis omnia circũagat, cæli vtique ambitum circumagere, accuratè atque ordine, animam vel optimam, vel optimæ contrariam. niſi enim τὴν δὲ ἀντὶ τὴν δὴ, hoc eſt καὶ δὴ intelligas, hæreat lectio neceſſe eſt. Idẽ in Protag. ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ᾽ ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπεκοινώσω, οὔτε ἡμῶν τῶν ἑταίρων οὐδενὶ, εἴτ᾽ ἐπιτρεπτέον, εἴτε καὶ οὐ τῷ ἀφικομένῳ τούτῳ ξένῳ τὴν ψυχὴν, Quod verò tu antiquius ducis corpore animũ, in quóque omnia tua poſſunt vel bene vel ſecus cedere, prout probum vel prauum eſſe euenit: de hoc verò tute nec cum patre, nec cum fratre quicquam communicaſti. Hunc loquendi modum etiam

Locutio animaduertẽda. apud eundem in Gorgia adnotaui, Ἔλεγον δέ που ὅτι ἡ μὲν ὀψοποιητικὴ οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἀλλ᾽ ἐμπειρία, ἡ δ᾽ ἰατρικὴ. λέγων ὅτι ἡ μὲν, τούτου οὗ θεραπεύει καὶ τὴν φύσιν ἔσκεπται, καὶ τὴν αἰτίαν ὧν πράττει, καὶ λόγον ἔχει τούτων ἑκάστου δοῦναι, ἡ ἰατρικὴ, ἡ δ᾽ ἑτέρα, τῆς ἡδονῆς καὶ τὰ λοιπά. Vtrobique enim λέγω δὲ vel δηλαδὴ ſub-

audiendum, hoc modo, ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ, λέγω δὲ τὴν ψυχὴν, vel τὴν ψυχὴν δή που, & λέγω δὲ ἡ ἰατρική. Apud Ciceronem vt permulta tranſlatitia, ita hoc quoque inuenimus. vt pro Sextio, Neſciebam inter ſapientiſſimos homines hanc contentionem fuiſſe, vt alii dicerent animos hominum ſenſúſque morte reſtingui: alii autem tum maximè mentes ſapientum ac fortium virorum, cum è corpore exceſſiſſent, ſentire ac vigere. quorum alterum fugiendum non eſſe, carere ſenſu: alterum etiam optandum, meliore eſſe ſenſu? Venuſtè enim reticuit Scilicet. cum dicere poſſet clarius, carere ſenſu ſcilicet, vel, carere inquam ſenſu. Et pro Murena, Quem non pudebat facere idem quod tu, habere erudititiſſimum hominem cuius oratione aſperior non eſt factus? hoc eſt, habere ſcilicet eruditiſſimũ hominem. Et pro Sylla, Vt quæ cauſa cæteros ad facinus impulit, cupiditas retinẽdæ poſſeſſionis, ea initio non fuerit prædiis diminutis. Et de reditu ſuo ad populum, Sed hoc inter me atque illum intereſt, quòd ille qua re plurimum potuit, ea ipſa re inimicos ſuos vltus eſt, armis: ego qua conſueui vtar pietate. Idem ad Atticum lib. VI, Sed quid poterit queri is qui auferre pecuniam cum poſſet, noluit? Scaptius, qui in Cappadocia fuit. Vbi ſubaudimus ſcilicet. Interdum plena locutione vſus eſt. vt pro Murena, Itaque non modo beneficii collocandi ſpem, ſed etiam illud, quod aliquandiu fuit, ſcilicet conſulere, perdidiſtis. Qui locus mendæ ſuſpectus eſt, & variè in exemplaribus legitur. Ipſe enim Cicero Scilicet in hoc ſignificatu libenter vti non ſolet, elegantiúſque eſt nimirũ, quo vſus eſt pro Roſcio Amerino, Opinor enim (inquit) eſſe in lege, quam ad diem proſcriptiones venditionéſque fiant, nimirũ Calendas Iunias, ἕνην καὶ νέαν δή που, vel καλένδας Ἰουνίας δή που θεν. In Catilinam tamen hoc eodem Scilicet nõ abſtinuit, Quibus hoc præcipiendum vnum ſcilicet, & idem quod reliquis omnibus, vt deſperent id quod conantur, ſe conſequi poſſe. Et ad Quintum fratrem, Tu quemadmodum ſcribis (quod etiam ſi non ſcriberes, facere te ſciebam) tamen facies: ſcilicet vt mea mandata digeras, perſequare, conficias, ἵνα τὰ ἐντάλματα δῆθεν τὰ μὰ ἐν τάξει ἐνθυμούμενος, τούτοις ἐπεξέλθῃς, καί μοι ἐπεξεργάσῃ. Pauſanias in Phocicis, Πεποίηται δὲ τρόπαιόν τι, καὶ γυναικὸς ἄγαλμα ὡπλισμένης, ἡ αἰτωλία δῆθεν. Eſt enim ἐπίρρημα διςαγμοῦ, vt inquit Euſtathius. Herodotus, Ὡς κατασκόπους δῆθεν ἐόντας. Δῆτα eſt etiam παραπληρωματικὸν, & interdũ igitur, id eſt δὴ ſignificat. Themiſt. ἐν τῷ περὶ φιλίας, Ποῖ δῆτα ὅμηρος ἄμφω ταῦτα μάρτυρας τοῖν ἀνδροῖν, vbi igitur. Idem in eodẽ, Ποίας δῆτα αὐτοῖς ἄρκυς περιςησόμεθα, ἢ ποῖον προσθήσομεν δέλεαρ. Significat & ſcilicet, vt δῆθεν. Plato in Hippia maiore, Ἀλλὰ δῆτα σικελιῶται ἐπιθυμοῦσιν ἀμείνους γίγνεσθαι, λακεδαιμόνιοι δ᾽ οὔ, nẽpe, ironicè. vel, ſed ſcilicet. vt, Sed ſcilicet vltima ſemper Expectanda dies homini. Οὐ δῆτα minimè, nequaquam. Idem ibidem, ἀλλ᾽ ὅσων χρημάτων ἔνδεια ἔφευγον τὴν ὁμιλίαν; ἱπ. οὐ δῆτα, ἐπεὶ ἱκανὰ αὐτοῖς ἐστιν. Ariſtophanes, Οὐ δῆτ᾽ ἔγωγε. μὴ δῆτα. Idem, μὴ δῆθ᾽ ἱκετεύω σε, obſecro te ne id facere me cogas. Τί δῆτα, Quid igitur. idem Plato loco ſupradicto, Τί δῆτ᾽ ἂν εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες, καὶ ἔχοντες χρήματα, καί σου δυναμένου τὰ μέγιστα αὐτοὺς ὠφελεῖν,

Nimirum.

Scilicet.

Δῆθεν.

Δῆτα.

οὐ πλήρη σε ἀργυρίου ἀπέπεμψαν. Ariſtoph. Τί δῆτά σοι ἐπιτίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ. Et δῆτά τι, idem, Γελοῖον δῆτά τοι ἐποίησας, atqui, vel ſcilicet, hoc eſt certè.

Δὲ ἀντὶ τοῦ ἔτι. Δὲ etiam ἀντὶ τοῦ δὴ ponitur cum ſignificat ἔτι. Demoſth. Εἰ μέντοι ῥήτωρ ἐστὶν οἵους ἐνίους τῶν λεγόντων ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, ἀναιδεῖς καὶ ἐξ ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος ἐγώ. Thucydid. Δίκαιοι γὰρ αὖθις καὶ πρέποι δὲ ἅμα τὴν τιμὴν ταύτην δίδοσθαι. Ariſtoteles in decimo Ethicorum, Ὥστε ἡ τοῦ θεοῦ ἐνέργεια μακαριότητι διαφέρουσα θεωρητικὴ ἂν εἴη. καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δὲ ἡ ταύτῃ συγγενεστάτη, εὐδαιμονικωτάτη, & humanarum verò actionum, hoc eſt, & humanarum etiam. Iſocrates in ſupradicta ſignificatione vſus eſt, cum inquit, ἃ δὲ αἰσχύνην φέρει ὑμῖν, καὶ πολλοὺς τῶν συμμάχων ἐκδίδωσι, ταῦτα δὲ κατὰ χώραν μένει, hæc verò, ea inquam, ea certè.

Δήπου. Δήπου, vtique & nimirum ſignificat. Demoſth. περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ὅλως δὲ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ δίκαιον δήπου φήσαιτ' ἂν εἶναι, μήτ' εἰ πολλὰ καὶ δεινὰ τὰ συμβεβηκότα ἐστὶ τῇ πόλει, μηδενὸς δ' Αἰσχίνης αἴτιος τούτων, εἰς τοῦτον ἀφεῖναι τὴν ὀργήν. μήτ' εἴ τι τῶν δεόντων πέπρακται δι' ἄλλον τινά, τοῦτο σῶσαι τουτονί. Idem in eodem, Πολλοὺς ἔφη τοὺς θορυβοῦντας εἶναι, ὀλίγους δὲ τοὺς στρατευομένους ὅταν δέῃ (μέμνησθε γὰρ δήπου) αὐτὸς δ' ἂν οἶμαι θαυμάσιος ὢν στρατιώτης ὦ Ζεῦ, meminiſtis enim vtiq;, vel profectò. Eſt etiã ἀπορητικόν. Plutarch. de Phocione, Ἐπεὶ δὲ λέγων ποτὲ γνώμην πρὸς τὸν δῆμον, εὐδοκίμει, καὶ πάντας ὁμαλῶς ἑώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους, ἐπιστραφεὶς πρὸς τοὺς φίλους, εἶπεν,

Οὐ δήπου. οὐ δήπου κακόν τι λέγων ἐμαυτὸν λέληθα; nempe malum quoddam verbum imprudenti mihi excidit? Vſus eſt eodem modo & in Cicerone, Οὐ δήπου καὶ Βατίνιος δειπνῆσαι παρ' ἐμοὶ βούλεται; nunquid, ἆρά γε.

Δήπουθεν. Dicitur & Δήπουθεν, pro vtique & nimirũ, vt δήπου. Demoſthen. Ὥστε καὶ κατά σου δήπουθεν, φήμη δ' οὔτις πάμπαν, Proinde illud Heſiodeum ſcilicet in te dictum eſt, φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίζουσι. Galenus in ſecundo Methodi, Τί γὰρ ἔσται νόσου αἴτιον ἢ τοῦ συμπτώματος. οὐδὲ ἓν δήπουθεν.

Αὖ. Αὖ etiam, vt dixi, eſt παραπληρωματικόν, & pro δὴ ſæpe ponitur. Plato lib. primo πολιτειῶν, ἂν μὲν τοίνυν ἦν δ' ἐγώ, ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον, ὅσα αὖ ἀγαθὰ ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι, καὶ αὖθις οὗτος, & cætera. ὅσα αὖ ἀντὶ τοῦ ὅσα δὴ dixit. Et in Timæo, Δοκεῖν οἱ εἶπε τά τε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα, καὶ κατὰ ποίησιν αὖ τῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον. ἀντὶ καὶ κατὰ ποίησιν δὴ, vel καὶ δὴ καὶ κατὰ ποίησιν. Idem, Καὶ Κριτίας δέ που πάντες ἴσμεν οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν. τῆς δ' Ἑρμοκράτους αὖ πέρι φύσεως καὶ τροφῆς πρὸς ἅπαντα ταῦτα ἱκανῆς, πολλῶν μαρτυρούντων, πιστευτέον. που & αὖ pro eodem poſuit, hoc eſt ἀντὶ δὴ μεταβατικοῦ, quod eſt autem, & verò, vel porrò. Libro quinto de Legibus, Τυχῆς αὖ ἀνθρώπῳ κτῆμα οὐκ ἔστιν εὐφυέστερον εἰς τὸ φυγεῖν μὲν τὸ κακόν, ἰχνεῦσαι δὲ καὶ ἑλεῖν τὸ πάντων ἄριστον. καὶ ἑλόντα αὖ, κοινῇ ξυνοικεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον. Vtrobique ἀντὶ τοῦ δὲ poſitum eſt, ſed ſecundo loco ἀντὶ τοῦ δὲ ἀττικοῦ, quod ἀντὶ δὴ ſæpe ſumitur. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Οὐδὲ γὰρ αὖ τοῦτ' ἔστιν εἰπεῖν, ὡς οὐ γεγυμνασμένου πώποτ' οὐδενὸς ἐκ τῶν τοιούτων δεινοῦ, τῷ λόγῳ τὸ πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω. Ariſtid. Ἀνθ' ὧν αὖ καὶ πρώτη πόλεων ἤδη ἐτίμησεν ἐξ ἴσου ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς, hoc eſt ἀνθ' ὧν δὴ, vel pro quibus viciſſim. Hoc enim etiam αὖ ſignificat, & rurſus, hoc eſt vice verſa, & è contrario. Demoſth. Οὐδ' ἔστιν οὐδενὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν τρόπαιον οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν τε κἀκείνων. ἡμῖν δ' αὖ ἀπὸ πολλῶν. Iungitur etiam cum αὖθις quaſi ἐκ παραλλήλου, vel vt παραπληρωματικόν.

ρωματικῶν. vt περὶ παραπρ. Καὶ τούτων ὑπὲρ αὐτῆς αὖ πεπραγμένων, ὃ περὶ ὃ ψήφισμα πεπρεσβευκότων, προσηκόντων τῇ βουλῇ. Ariſtid. Τοιοῦτοι μὲν πρὸς τοὺς δούλους θεοὺς γενόμενοι, οὕτω δ᾽ αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις, rurſúſque, vel aliiſque etiam. Ἀμέλει etiam atqui ſignificat, & certè. Demoſth. Ἀμέλει ἔφη οὗτος ὦ Πασίων, ἐὰν βούλῃ ἀναγκάσεις αὐτοὺς ταῦτα ποιῆσαι, atqui, & nimirum. Plato in Phædone, Τοὺς δέ γε ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας καὶ ἁρπαγὰς προτετιμηκότας, εἰς τὰ τῶν λύκων τε καὶ ἱεράκων καὶ ἰκτίνων γένη. ἢ ποῖ ἂν ἄλλοσε φαμὲν τὰς τοιαύτας ἰέναι ψυχάς; ἀμέλει ἔφη ὁ Κέβης εἰς τὰ τοιαῦτα, certè, vel ſcilicet, vel prorſus. Ponitur & pro etenim, & pro ἐπειδή. Lucian. Ηξίου γὰρ ὅτι πλείστου καταφέρειν διδάξαντα, προσῆτον ἑαυτὸν προέχειν ὑψηλότερον χρημάτων. ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει. Galen. Ἀμέλει καὶ οἱ ἀθλοῦντες οὕτω ποιοῦσιν ἅπαντες. Ἤτοι in oratione ſoluta ἰσοδυναμεῖ τῷ ἢ, ſed præponitur, & eſt διαζευκτικὸς, vt εἴπου, & εἰ. Apud poetas autē ὃ ἤτοι ἀντὶ τοῦ μὲν accipi ſæpe ſolet, ſed præponitur in oratione, cum μὲν ſubſequatur, hoc eſt ἐν ὑποστάσει). vt Iliad. ιιιι, Ἀλλ᾽ ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι Τέρπεσθον. ἀντὶ τοῦ ἀλλ᾽ αὗται μέν. Alibi in eodē ἐκ τῶν ἀγγέλου dicitur, Ἤτοι μὲν οἰχέσθω πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, Αὖτις δ᾽ Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο. & Iliad. ρ̊, Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Ἤπου, vt aliæ non paucæ particulæ, interrogationi ſeruit, vt Nempe apud nos. Plato lib. x. τῆς πολιτ. Μίμησιν ὅλως ἔχοις ἄν μοι εἰπεῖν ὅ, τί ποτ᾽ ἐστίν; οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ ξυννοῶ τί βούλεται εἶναι. ἤπου ἄρ᾽ ἔφη ἐγὼ ξυννοήσω; οὐδέν γε τοι δ᾽ ἐγὼ ἄτοπον. ἐπεὶ πολλάκις ὀξύτερον βλεπόντων, ἀμβλύτερον ὁρῶντες πρότερον εἶδον, Vtrū igitur ego intelligam, cum tu non percipias? Alibi pro nónne, an non, in Gorg. ἤπου ὅ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως, ἐλεεινός τε καὶ ἄθλιός ἐστιν; Σω. ἧττον ἢ ὁ ἀποκτιννὺς ὦ Πῶλε, καὶ ἧττον ἢ ὁ δικαίως ἀποθνήσκων. Πω. πῶς δῆτα ὦ Σώκρατες; Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. Εἰ τοίνυν ἱκετεύειν οὐκ ἔξεστιν, ἤπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν; ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. Antiph. Ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἤπου τὸν ἔργῳ παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; Qui autem dignum eſſe cenſuerunt vt in eum animaduerterent qui verbo tantùm peccauerat, cum qui re ipſa vrbem in hoſtium poteſtatem tradiderat, non iidem ipſi grauibus pœnis mulctarent? ἤπου οὐ, vtrum non, dixit. Idem, ἤπου ταχέως ἂν ὑπέμεινέ τις ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον, ἀλλ᾽ οὐκ ἂν κατέλυσαν ὅτι καταισχύνοντα τὴν αὑτῶν ἀρετὴν; Vtrum perferre eorum quiſpiam huiuſcemodi facinus potuiſſet, & non potius, & cætera. Eſt autem compoſitum ex ἦ & που. Lucian. ἦ οὖν ποτὲ, ecquando autem. Frequentius tamen ἦ ὀξύτονον pro vtrum legitur. Homerus ἦ ῥα dicere ſolet, vt Iliad. ξ, ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο φίλον τέκος ὅ, ττι κεν εἴπω; Ηὲ καὶ ἀρνήσαιο; Interdum ἀντὶ τοῦ ἤπου καὶ ὄντως, vt Iliad. π, ἦ ῥα καὶ ἐν πρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι. Et Iliad. σ, ἦ ῥά νυ σεῖο ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες ἀχαιοί, Atqui, vel nimirum ex te ortum eſt Græcorū genus, vt quidē illis faues. ἦ μάλα, vel ἦ μάλα δὴ potius certo coniicientis eſt, vt δήπου nimirū, nempe. Iliad ο̄, Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς. Et Iliad. σ̄, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Rurſus Iliad. ο̄, Ἥρη τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας; Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης. Interdū ſine δὴ, vt Odyſſ. τ, Ἦ μάλ᾽ ὀδυρομένῃ ἐπὶ φίλον τέκος. οὐδέ σ᾽ ἔγωγε Γρῦν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ᾽ ἐμὸν ἀμφαφάασθαι. ἤπου etiam ſignificat nimirū. Plato in Phæd.

Ἀμέλει. (margin)

Ἤπου. (margin)

ἦ ῥα. (margin)

ἦ μάλα δή. (margin)

Βαβαὶ ὦ Σιμμία, ἦπου χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσαιμι, ὡς οὐ ξυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτε γε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν. Et in Politico, ἦπου τὸν τῆς ὑφαντικῆς τι λόγον, αὐτῆς ταύτης ἕνεκα θηρεύειν οὐδεὶς ἂν ἐθελήσειε νοῦν ἔχων. Significat etiam ἦπουγε, & ἦ που, multo magis. Demoſth. κατ' ἀριστοκράτ. Εἰ τοίνυν τῶν ἀψύχων καὶ μὴ μετεχόντων τοῦ φρονεῖν, οὐδὲν ἐᾷ ὅσιον τοιαύτην ἔχον αἰτίαν ἐᾶν ἄκριτον, ἦπου τόν γε ἀδικοῦντα μὲν οὐδὲν ἐὰν τύχῃ, θῶ δὲ ἀδικοῦντα, ἀλλ' ἄνθρωπόν γε ὄντα, καὶ μετειληφότα τῇ τύχῃ τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύσεως, ἀνόσιον καὶ δεινὸν ἄνευ λόγου καὶ ψήφου ποιεῖν ἔκδοτον ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ. Quòd ſi vel lapidẽ vel fuſtem, vel quiduis aliud inanimatum quod cædis cauſam præbuiſſe dicatur, ſceleſtum eſt cauſa à domino indicta damnare atque auferre, profectò longè ſceleſtius eſt hominem inſontẽ quidem illum, ſi caſus ita tulerit: ſed tamen (vt ſontẽ nunc eſſe faciamus) hominem, eádem ſortè nobiſcum humanitatis conditionem ſortitũ, ſine iudicio atque indefenſum temere ob huiuſcemodi cauſam dedititium facere. Idem inferius, Εἰ περὶ τῶν ἀνδροφόνων τῶν ἤδη κεκριμένων τοσαύτη σπουδὴ γίνεται, ὅπως λόγου καὶ κρίσεως τεύξονται περὶ τὴν ὕστερον αἰτίαν, ἦπου πείγε τοῦ ἑαλωκότος, μήτε ἐγνωσμένου πότερον δέδρακεν ἢ οὔ, πανδεινὸν γράφειν ὡς ἐκδοτέον τοῖς ἐγκαλοῦσι πρὸ δίκης. (Hîc Nimirum, vtiq;, & profectò ſignificat, hoc eſt ὄντως που) & longè vtique grauiſſimũ eſt de homine nec damnato nec conuicto, huiuſcemodi legem ferre. Quæ ſignificatio proximè ad ſuperiorem accedit, hoc ſenſu, Si enim tantopere cautum eſt de manifeſtis cædis atque etiam damnatis, vt pro futuris criminibus iudicio legitimè cõſtituto cauſæ dictione non careant, profectò cauſa eſt hæc quamobrem perquam iniquum eſſe cenſeatur, id de hominibus integræ famæ ſancire, vt indicta cauſa accuſatoribus tanquam dedititii tradantur ad ſuppliciũ. Lyſ. Καίτοι εἰ ἀγέραστος ἀπέθανεν, ἦπου ἀγέραστός γε δικαίως ἀποθανεῖται. Dicitur etiã

Οπου ϗ ἦπου. ἦπου ſine γε, & ſubiungitur τῷ ὅπου. Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. Οπου γὰρ ὁ ἀληθῶς μηδὲν πώποτε φλαῦρον, εἰς ἀγῶνα μεγαλικοῦτον κατέστησεν, ἦπου σφόδρ' ἂν οἱ καλῶς πεποιθότες ἐπειρῶντ' ἂν δίκην παρ' ἐμοῦ λαμβάνειν. Et περὶ εἰρήνης, Οπου γὰρ Ἀθηνόδωρος καὶ Καλλίστρατος, ὁ μὲν ἰδιώτης, ὁ δὲ φυγάς, οἰκίσαι πόλεις οἷοί τε γεγόνασιν, ἦπου βουληθέντες ἡμεῖς πολλοὺς ἂν τόπους τοιούτους δυνηθείημεν καταλαβεῖν. Οπου enim & ὁπηνίκα pro quandoquidem ponuntur, vt Latinè quando. Demoſth. κατὰ Μειδίου,

Οπου. Οπηνίκα. Ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα καὶ πεποιηκὼς ἃ κατηγορῶ, καὶ ὑβρίζων πεποιηκὼς φαίνεται, τοὺς νόμους ἤδη δεῖ σκοπεῖν. Ἦπου etiam multo minus ſignificat. Plut. in Politic. præceptis, Οὐ τοίνυν οὐδὲ τούτων ἐπιμελητέον ἐστὶ περὶ ἔργοις, ἦπου τὴν περὶ τὸν βίον καὶ τὸ ἦθος ἀμελητέον, ὅπως ᾖ τοῦ ψόγου καθαρὰ καὶ διαβολῆς ἁπάσης. Apud eundem in eodem τῷ ὅπου ſubiungitur ἦπου eodem ſignificatu, hoc eſt ἀντὶ τοῦ πολλῷ ἔλαττον. Οπου τοίνυν ἀνδρὶ τἄλλα θαυμασίῳ τῷ Σκηπίωνι μικρὸν οὕτω φιλανθρώπευμα περὶ φιλοσοφίας ἤνεγκε δόξαν, ἦπου κολούων ἄν τις ἀξίωμα συνάρχοντος, ἢ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, ἢ πάντα συλλαβὼν ἀπαιτῶν ἅμα καὶ περιάγων ὑπ' αὐθαδείας εἰς ἑαυτόν, ἐκείνου δὲ ἀφαιρούμενος, ἐπιεικὴς ἂν φανείη καὶ μέτριος, Multo minus vtique is videri poteſt vir bonus & modeſtus, qui collegæ maieſtatẽ imminuere conatur, aut eius actiones à munificentia manantes obtrectare, aut omnia in ſe munia auertere. Athen. lib. x i, Ἀδύνατον δὲ καὶ Φαῖδρον κατ' ἐκείνην εἶναι, ἦπου γε καὶ ἐρώμενον αὐτοῦ γενέσθαι, Fieri non poteſt vt Phædrus

Socratis ætate fuerit. multo minus, & cætera. vel, nedū vt amaſius. Iulia-
nus Iamblicho, Ἐχρῆν μὲν ἡμᾶς τοῖς γράμμασι πειθομένοις τοῖς Δελφικοῖς, γιγνώσκειν
ἑαυτούς, καὶ μὴ τολμᾶν ἀνδρὸς ἀκοαῖς τοσούτου καταθαρσεῖν, ᾧ καὶ ὀφθέντι μόνον ἀντιβλέψαι
δυσχερὲς, ἤπου τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν κινοῦντι πρὸς τὸ ἴσον ἐλθεῖν, nedum cienti cō-
centum doctiſſimū. vel ἀντὶ τοῦ σχολῇ γε, quod idem ſignificat. Ariſtot. in 2. Σχολῇ γε.
τῶν μετὰ τὰ φυσ. Συμβαίνει δὲ εἰ μέν τις μὴ θήσεται εἶναί τινα οὐσίαν, τὸ ἓν καὶ τὸ ὄν, μηδὲν τῶν
ἄλλων εἶναι τῶν καθόλου μηθέν. ταῦτα γάρ ἐστι καθόλου μάλιστα πάντων. εἰ δὲ μή ἐστι τὸ ἓν
αὐτὸ, μηδ᾽ αὐτὸ ὄν, σχολῇ γε ἄλλων τι ἂν εἴη παρὰ τὰ λεγόμενα καθ᾽ ἕκαστα, multo minus.
Idem, Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων ἔσται τὰ γένη παρὰ τὰ εἴδη, id eſt multo mi-
nus, & nullatenus. Andocides περὶ τῶν μυστηρίων, vtrunque iunxit velut ἐκ
παραλλήλου, Ὅπου τοίνυν αὖθις τριάκοντα ὤμνυτε μὴ μνησικακήσειν τοῖς μεγίστοις κα-
κῶν αἰτίοις, εἰ διδοῖεν εὐθύνας, ἤπου σχολῇ τῶν γε ἄλλων πολιτῶν τινὶ ἠξιοῦτε μνησικακεῖν. Ἤπου σχολῇ γε.

Σχολῇ etiam ocioſè ſignificat. Idem alibi, Οἵγε σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελλομένων
σκοποῦνται. Ἤπου παροξύτονον idē ſignificat quod ἤτοι. Plato in Phædone, Τού- Ἤπου.
τους εἰκός ἐστιν εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικὸν καὶ ἥμερον γένος ἤπου μελιττῶν ἢ σφη-
κῶν ἢ μυρμήκων. Et in Phædro, Δῆλον δὲ ὅτι τινῶν ἀκήκοα, ἤπου Σαπφοῦς τῆς καλῆς,
ἢ Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ, ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν. Sic enim dicitur ἤπου pro vel, vt
ἤτοι παρατακτικὸν τοῦ ἢ, vt εἴτουν ἢ εἴτε. Ponitur & pro ἢ, id eſt quám. Idem in
IIII. de Legib. Ὁ δὴ θεὸς ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα, καὶ πολὺ μᾶλ-
λον ἤπου τις ὥς φασιν ἄνθρωπος, ac multo magis quàm quiſquam homo, quod
quidam dicunt, hoc eſt Πρωταγόρας. vt Ariſtotel. in IX. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Πρω-
ταγόρας δὲ ἄνθρωπόν φησι πάντων εἶναι μέτρον, ὥσπερανεὶ τὸν ἐπιστήμονα εἰπὼν, ἢ τὸν αἰσθα-
νόμενον. Idem, Καὶ τὴν ἐπιστήμην μέτρον τῶν πραγμάτων λέγομεν, καὶ τὴν αἴσθησιν διὰ
τὸ αὐτὸ, ὅτι γνωρίζομέν τι αὐταῖς. ἐπεὶ μετροῦνται μᾶλλον ἢ μετροῦσι. Idē in decimo,
Παραπλήσιον δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐστὶ καὶ τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔφη
πάντων εἶναι χρημάτων μέτρον τὸν ἄνθρωπον. οὐδὲν ἄλλο λέγων ἢ τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ. ἦ γὰρ Ἦ γάρ.
etiam interrogationi conuenit. Sophocl. in OEdipode, ἦ γὰρ παρ᾽ ἄλλου μ᾽ ἔλα-
βες, οὐδ᾽ αὐτὸς τυχών; vtrum tu me expoſitum ab alio accepiſti, non ipſe in-
ueniſti? Sequitur enim reſponſum nuncii, οὔκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί
μοι. Alibi in eodem, Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην; Plato lib. 2. de Repub.
Οὕτω δὴ πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθοὺς, ταύτῃ τῇ συνοικίᾳ ἐ-
θέμεθα πόλιν ὄνομα. ἦ γάρ; πάνυ μὲν οὖν, nónne. Et ibidem rurſus, Καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων
διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα, οὗτοι δ᾽ εἰσὶν ἔμποροι. ἦ γάρ; ναί.
Idem in Gorg. Μέγιστον τῶν κακῶν τυγχάνει ὂν τὸ ἀδικεῖν. Πωλ. ἦ γὰρ τοῦτο μέγιστον; οὐ τὸ
ἀδικεῖσθαι μεῖζον; Σω. ἥκιστά γε. Lucian. Ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι.
ἦ γάρ; ἐρ. ναί. Alibi pro eodem dixit, ἢ τί φής. Γὰρ enim interrogationi ſer- Γάρ.
uit. Eurip. in Hecuba, Χαίρεις ὑβρίζουσ᾽ εἰς ἔμ᾽ ὦ πανοῦργε σύ; Ἑκάβ. Οὐ γάρ με χαί-
ρειν χρή σε τιμωρουμένην; Quid? non lætari me oportet? verba ſunt Hecubæ
ad Polymeſtorem. AEſch. Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; ad Demoſthenem lo-
quens. tú ne, vt talis cum ſis, vel pagum vnum ad defectionem perlicere
poſſes? Ariſtoph. Pluto, Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ᾽ ἐστ᾽ ἀγαθῶν ὑμῖν
διὰ τὴν πενίαν; (oratio eſt interrupta præ indignatione) Itá ne verò vos cō-
tradicere vt audeatis? vt Virgil. Mé ne incœpto deſiſtere victam? Cic. in
Læl. Quid enim? Africanus indigens erat mei? minimè hercle. Et in Phi-

lippica VII, Occulta enim fuit eorũ voluntas iudiciúmque de M. Antonio? Et in VIII, Semel enim pacẽ defendi? Chryſoſt. 1. ad Corinth. XV, Οὐ γὰρ ἐκκοπῆναι τὴν γλῶτταν ἐκείνην ἔδει; οὐ γὰρ σβεσθῆναι τὴν καρδίαν τὴν ταῦτα τεκοῦσαν τὰ ῥήματα; nónne oportuit. ἢ γὰρ ἂν alioqui ſignificat, vel nam ſi. vt, ἢ γὰρ ἂν ἀφειδῶς νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Chryſoſt. περὶ προνοίας in ſecundo, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐ φανερῶς προσέθηκε τὰ ῥήματα. ἢ γὰρ ἂν, ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἔφυγον, alioqui ſi exiſtimaſſent. nã ſi ipſi exiſtimaſſent. Plato in Euthyd. Οὐ γὰρ δήπου ἁμαρτάνοι γ' ἄν ποτέ τις σοφία. ἀλλ' ἀνάγκη ὀρθῶς πράττειν καὶ τυγχάνειν. ἢ γὰρ ἂν οὐκ ἔτι σοφία εἴη. Verùm id ipſum ἢ γὰρ apud Homerum ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ, & γὰρ τοι, vt Odyſſ. IIII, Ἱερὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων ἀνθρώπων, ἢ γὰρ παιήονός εἰσι γενέθλης. Et in VI, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ χρίσομαι. ἢ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή. Verùm Heſiodus γάρ κεν poeticũ pro ἢ γὰρ ἂν dixit in priore τῶν ἔργων, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο Ὥστε σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα. quo ex loco Virgilius illud primi Georg. trãſtulit, Ante Iouem nulli ſubigebant arua coloni, & quæ ſequuntur. quod figmentum Heſiodi, & verò amplius Virgilii, ex illo Geneſeos natum eſſe mihi videtur, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου. &, ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῇ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ. ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου. ἢ γὰρ etiam interrogatiuum eſt, & ſignificat nónne. Plato in Hipp. minore, δυνατοὶ μέντοι ὡς ἔοικεν εἰσὶ κατὰ τὸν σὸν λόγον καὶ πολύτροποι. ἢ γάρ; ἱπ. ναί. Idem, ἢ γὰρ ὦ ἱππία οὐ ταῦτα ἦν ἃ ἔλεγες; ἱππ. ἔγωγε, nunquid non. Alibi, Τὰ μὲν δὴ ἀληθῆ σὺ ἂν δυνατώτατα εἴποις περὶ τούτων. ἢ γάρ; ἱππ. οἶμαι ἔγωγε, an non, nónne. γὰρ etiam παρέλκει apud Atticos, vt καί. Idẽ in altero Alcibiade, Πῶς λέγεις. ἔστι γὰρ ὁτιοῦν πρᾶγμα ὅπερ δὴ ὁπωσοῦν ἔχοντι ἄμεινον ἀγνοεῖν, ἢ γιγνώσκειν; σωκρ. ἔμοιγε δοκεῖ. σὺ δ' οὔ; Idẽ in Sympoſ. Εἰ γὰρ ἰσχυρὸς ὢν, βούλοιτο ἰσχυρὸς εἶναι, καὶ ταχὺς ὢν, ταχὺς, καὶ ὑγιὴς ὢν, ὑγιής, ἴσως γὰρ ἄν τις ταῦτα οἰηθείη, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, τοὺς ὄντας τε τοιούτους, καὶ ἔχοντας ταῦτα, τούτων ἅπερ ἔχουσι καὶ ἐπιθυμεῖν. hîc γὰρ redũdat ornatus cauſa. Et paulò ſuprà, Χαιρέτω δὲ, οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. Simile eſt ἀντιπλεονάζειν.

Idem in Alcib. ſecũdo, Ἀλλὰ κἂν εὔξαιτο ἂν γενέσθαι, εἴπερ μὴ παρόντα τυγχάνει. ἢ etiam per ſe Alioqui ſignificat cum eſt ὀξύτονον, vel ἐπεί. Idẽ in Phædro, Καθάπερ γὰρ εἴρηται, πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα, ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. ἀναμιμνήσκεσθαι δὲ ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ. Iſæus περὶ τοῦ κλήρου πύρρου, ἢ δῆλόν γ' ἂν εἴη, τὰς μὲν ὑπὸ τῶν πατρῴων ἐκδοθείσας καὶ συνοικούσας ἀνδράσι γυναῖκας, & reliqua. Demoſth. πρὸς Βοιωτὸν, ἢ δῆλόν γ' ἂν εἴη εἰ κατὰ μὲν τὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ νομιζομένων παίδων, οἱ περὶ τῆς γενέσεως ἰσχύουσι νόμοι. κατὰ δὲ τῆς αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι, ἄκυροι γενήσονται, nam, vel, etenim. Lyſ. ἐν τῇ πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ, Ἀλλὰ δῆλον ὅτι καὶ οἱ τοὺς νόμους ἐνθάδε θέντες, οὐκ εἴ τινες μαχεσάμενοι, ἔτυχον ἀλλήλων κατεάξαντες τὰς κεφαλὰς, ἐπὶ τούτοις ἠξίωσαν τῆς πατρίδος φυγὴν ποιήσασθαι. ἢ πολλοὺς γὰρ ἐξήλασαν. ἀλλ' ὅσοι ἐπιβουλεύσαντες ἀποκτείναί τινας ἐτρωσαν. Ariſtoph. Pluto, Οὐκ ἂν φθάνοιτε τοῦτο πράττοντ'. ἢ τί γ' ἂν ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντιτείνειν ἔτι, Nam quid cauſæ dicere poteritis, quin eo decidatis? ἢ οὐ, idem quod ἢ γάρ. vtroque enim Plato in 2. de Repub. vſus eſt, ἢ οὐ δοκεῖ σοι; ἔμοιγε. in Parmenide, ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάττεις, nónne, an nõ. Idem in Gorg. Καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν λόγοις ἐλέγετο, ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγους εἴη τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου. ἢ

ἢ γὰρ ἂν.

Ἀντιπλεονάζειν.

ἤ.

Ἠ οὐ.

Nn. ii.

οὔ; ναί. Idem, Ἐῤῥήθη ταῦτα ἢ οὔ; ἢ nũquid, nónne. Greg. Nectario, τί δὴ ἐποίησας, εἰ περὶ ὧν αὐτὸς εἶχον πράγματα. ἢ δῆλον ὅτι πᾶσαν αὖ ἔθου σπουδὴν ἐλθὼν θεραπεῦσαί με τῆς ἐπηρείας; Itidem Plato in Hipp. maiore. ἢ etiam ſignificat quàm quod. Plato in eodem Hipp. Ἀτὰρ τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι σοφοὶ φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων. ἱππ. τί οἴει ὦ σώκρατες ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν, καὶ οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφότερα τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια. pro hoc, vt opinor, Niſi Latinè dicitur. vt Cic. in Tuſcul. Nam quid aliud agimus cũ ab omni negocio ſeuocamus animum, niſi animum ad ſeipſum vocamus? Et pro Cælio, Quid eſt aliud quod nos patroni facere debeamus, niſi vt eos qui inſectantur repellamus? Hîc de vſu negationum aliquid nobis ſcribendum. Sunt autem αἱ ἀποφάσεις ἐνίοτε περιτταὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Περὶ ἀποφάσεων. Homerus, Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον. Demoſth. Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε ἄνδρες Οὐ μά. Ἀθηναῖοι, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας. Eſt enim negationis repetitio, nec ſimilis eſt loquendi ratio in ναὶ μά. nam μὰ per ſe negat. Ariſtoph. ἢ τὴν πονηρὰν ἦλθε καὶ τοιχωρύχων. Συκ. μὰ δία, nequaquam. Ναὶ μὰ affirmat, vt in 1. Iliad. Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ἀλλ' νὴ τοῦτο τὸ σκῆπτρον. Syneſ. Ναὶ μὰ τὴν φίλην σοῦ καὶ σεβασμίαν κεφαλήν. Xenoph. in OEcon. Ναὶ μά. Τί δαὶ ἔφη ἡ γυνὴ δυναίμην συμπρᾶξαι; τίς δὲ ἡ ἐμὴ δύναμις; ἀλλ' ἐν σοὶ πάντα ἐστίν. ἐμὸν γὰρ ἔργον ἡ μήτηρ εἶναι, καὶ σωφρονεῖν. ναὶ μὰ δί' ἔφην ἐγὼ ὦ γύναι, καὶ γὰρ ἐμοὶ ὁ πατήρ. Quo in ſermone μὰ πλεονάζει. Iſæus, Εἶτα ἐπὶ ταύτην δὴ τὴν μαρτυρίαν εἰ ἦν ἀληθής, οὐκ ἂν ἅπαντας τοὺς οἰκείους τοὺς ἑαυτοῦ παρακαλεῖν ἐκεῖνος ἠξίωσεν; ναὶ μὰ δία ὡς ἔγωγε οἶμαι, εἴγε ἦν ἀληθὲς τὸ πρᾶγμα, certè ita opinor feciſſet, ſi res vera fuiſſet. Ναὶ autẽ quod Ναί. concedẽtis eſt, vt ſunt Ita & Etiam Latinè, interdum ſeruit anthypophoris, vt νὴ δία. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ναί φησιν, ἀλλὰ τὸ τῆς κεφαλαίου καλόν, τὸ μηδεμίαν γραφὴν φυγεῖν. νὴ δί' εὐδαίμον γε, at enim inquit. Et πρὸς Πανταίνετον, Ναὶ Ναὶ ἀνθ. φησιν, ἀλλὰ κἂν ἄλλος τις ἀδικῇ τι περὶ τὰ μέταλλα, καὶ τούτων εἰσὶ δίκαι, ὀρθῶς γ' ὦ Πανταίνετε. AEſchin. κατὰ Κτησιφ. Ναί, ἀλλ' αὐτίκα μάλα πλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως, λέγων, At enim inquiet confeſtim quod contra hoc commẽtus eſt. Ponitur & pro nempe vel vtique. Greg. Πότερον δὲ πληρωθῆναι δεῖ πάσας. ἢ τὰς μὲν, τὰς δ' οὔ, ὡς ἔστι κενάς. ναὶ πάσας. Interdum etiam apud Latinos negationes vacantes reperiuntur Græcorum imitatione, vt apud Liuium, Ad ea munera data à diis, & ipſe addiderat multa belli decora, facundiámque in foro: vt nemo non lingua, nõ manu promptior in ciuitate haberetur. Tres negationes Negationes pro vna poſuit Liuius, Ὥστε μὴ ἄλλος τῶν ἁπάντων μηδεὶς, μήτε τῇ γλώττῃ, μήτε τῇ vacantes. δεξιᾷ προχειρότερος ἐνομίζετο. Cicero contrà, duas pro tribus, in libris de Oratore, Si eſt aliter, irrident: neque enim oratorem tãtummodo, ſed hominem non putant. Galen. ad Glauc. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ ἐν τοῖς ὑδέροις ὑγρὸν, καίτοι περιττὸν ὂν καὶ παρὰ φύσιν, ἄλλως πως ἀνέχεται τὴν ἀθρόαν κένωσιν. Ariſtot. in 1 x. de hiſtor. animalium, de apibus loquens, Τὸ δὲ λαμβανόμενον οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν ἰδεῖν, οὐδὲ τὴν ἐργασίαν ὅν τινα τρόπον ποιοῦνται, οὐκ ὦπται, necdũ vidit quiſquam quonam modo opificium ſuũ conficiant. Hîc altera abũdat. Cicero pro lege Manilia, Erat enim metus iniectus iis nationibus, quas nũquam populus Romanus neque laceſſendas bello, neque tentandas putauit, οὐδέποτε οὐχ ἡγήσατο. Et pro Cornelio, Verſatus ſum in intima familiaritate hominis

potentiſſimi in maximis noſtris malis atque diſcordiis. neminem vnquã alterius rationis atque partis, non re, nõ verbo, non vultu denique offendit. Et in III. de Finibus, Quanquã negẽt nec virtutes nec vitia creſcere. In his locutionibus Cicero Græcos nõ dubiè imitari voluit. Duæ negationes geminatæ affirmãt interdum, vt apud Latinos. Ariſtoph. Οὐ μὴν οὐκ ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδὲν. οὐδ' ὅπως οὐκ ἐκτέμνου τὰ χρήματα. Idẽ νεφέλ. ἐὰν δὲ μὴ θέλῃ, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας, Quòd ſi diſcere nolit, nullo pacto fiet vt eum non abdicem, nullo modo nõ eiiciam domo. id eſt omnino eiiciam & abdicabo. Greg. Οὐκ ἔστιν ὅπου μὴ μέρους τοῦ σώματος μεμνημένοις τῇ αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως, nulla non in parte corporis. Idem, Καὶ τοῖς μὲν οὐκ ἔστιν ὅπου μὴ τῶν καλῶν μέτεστι. τοῖς δὲ μέγα εἰ τοῦ μέσου τυγχάνοιεν, & aliquibus quidem nihilnon honeſtorum ineſt. Demoſth. περὶ παραπρ. Μὴ οὖν ὅτι καὶ Λακεδαιμονίους καὶ Φωκέας ἐξηπάτησε Φίλιππος, διὰ ταῦθ' ὧν ἡμᾶς οὗτος ἐξηπάτησε μὴ δότω δίκην, Nõ igitur hic pœnas ideo non pendat impoſturæ in perniciem veſtram admiſſæ, quòd & Lacedæmoniis & Phocenſibus Philippus impoſuit: neque enim id æquum eſt. Idem, Κελεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς οὐδὲν ὅ, τι οὐ ποιήσει, εἰπεῖν φασιν, ὅτι & cætera, Iubente autẽ illo dicere, atque huiuſmodi aliquid iactabundè iuueniliq́ue ferocia pollicente nihil

Νεανιεύομαι. non ſe facturum. Hoc enim ſignificat Νεανιεύεσθαι voce paſſiua prolatum. & præterea, temere & confidenter aliquid audere. vt Idem κατὰ Μειδίου, Προσδιαφθείρας τοίνυν τοὺς κριτὰς τῷ ἀγῶνι τῶν ἀνδρῶν, δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν. ἐμοῦ μὲν ὕβρισεν εἰς τὸ σῶμα, τῇ φυλῇ δὲ κρατούσῃ τὸν ἀγῶνα, αἰτιώτατος τοῦ μὴ νικῆσαι κατέστη, hæc duo facinora flagitioſis audacibúſque factis addidit. Alibi aliter in eadem, Νῦν δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸν δῆμον ἐτίμησεν ἄν, οὐδ' ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδέν, id eſt, nec ſtrenua liberalitate in Rempub. vſus eſt, id eſt, non obtulit ſe χορηγήσοντα, vt ego feci. Greg. Καὶ τί γὰρ οὐ πάσχων, τί δ' οὐκ ἀκούων οἷς οὗτοι νεανιεύονται, id eſt petulãter agunt. Plut. de Cicerone, Λέγεται δὲ νεανιευσάμενος εἰπεῖν, ὅτι ἀγωνιεῖται τὸν Κικέρωνα τῶν Σκαύρων καὶ Κάτλων ἐνδοξότερον ἀποδεῖξαι, id eſt gloriabundus. Idem ἀντὶ τοῦ ἀνδρίζεσθαι vſus eſt, Μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιεύθεῖσι, id eſt valere iubens ea quæ præclarè & ingenuè in Senatu dixerat & ſtrenuẽ.

Νεανίευμα. Inde Νεανίευμα, ὁ ἀνδρισμὸς, audax facinus, iactãtia, & egregiũ ſtrenuúmque factũ.

Νεανίας. Νεανίαν etiã pro audaci, & pro ſtrenui ſpiritus homine acrique dicunt. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας, καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέοι, ἐν τούτοις λαμπροφωνότατος.

Μειρακιεύομαι. Idẽ propè Μειρακιεύεσθαι ſignificat. vt enim illud, iuuenili more agere, ſic hoc adoleſcentis ſignificat. Lucian. Παραιτῇ ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεὼν, id eſt ita mortem horres vt adoleſcẽs. Significat etiã adoleſcẽtis more laſciuire & exultare. Athen. de Thaide, Μαστιγίας δέ τινος μειρακιευομένου πρὸς αὐτὴν, καὶ φάσκοντος πολλαῖς συμπεπλέχθαι, ὀργίζομαί σοι εἶπεν ὅτι πολλὰς ἔχεις. vbi πληγὰς ſubaudiendum more

Μειρακεύομαι & Διαμειρακεύομαι. Attico. Dicitur & Μειρακεύομαι. Plut. de Antonio qui ſeſe diſſimulans à caſtris ad Fuluiã venit, Προσπαίζων καὶ μειρακευόμενος. Quod Cicero in ſecũda Antoniana ei obiecit. Idẽ in Cicerone, Τελευτῶν δὲ, οὐ τὰ ἔργα καὶ τὰς πράξεις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους ἐπῄρει τοὺς εἰρημένους ὑπ' αὐτοῦ καὶ γεγραμμένους. ὥσπερ Ἰσοκράτει

καὶ Ἀναξιμένης τοῖς σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος, οὐ τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγει ἀξιῶν καὶ ὀρ-
θοῦν, id eſt quaſi apud ſophiſtas glorians, & ſeſe iactans adoleſcentis licē-
tia. Μειρακιοῦμαι autem ſic dicitur vt ἀνδροῦμαι, pro adoleſco. Xenophon Μειρακιοῦμαι.
in Politia Lacedæmoniorum, Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκ-
βαίνωσι, τηνικαῦτα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν τοὺς παῖδας ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύ-
ουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων. Vt autem οὐδὲν ὅ,τι, ſic οὐδεὶς ὅστις dicitur nul- Οὐδεὶς ὅστις.
lus. Xenophon κυνηγετ. de lepore loquens, Οὕτω δὲ ἐστὶν ἐπίχαρι τὸ θηρίον, ὥστε
οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν ἰδὼν ἰχνευόμενον, εὑρισκόμενον, μεταθεόμενον, ἁλισκόμενον, ἐπιλάθοι-
τ' ἂν εἴ του ἐρῴη, Nullus ſit quin cum viderit canibus præcurrentē, & deinde
captum, obliuiſcatur omnis alius oblectamenti. Cuius exempla aliquot
addam, vt vſus melius percipiatur à lectoribus. Idem in primo παιδείας,
Ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες, καὶ οὐδένα ἔφασαν ὅντιν' οὐ δακρύοντα
ἀποστρέφεσθαι, nullúmque nō lachrymantem ab eo eſſe digreſſum. Lucian.
Ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἥν τινα ἐρασθῆναι ἐποίησας, Tu verò, nulla vt me ama-
ret, feciſti. Et additur etiam οὖν, & fit οὐδεὶς ὁστισοῦν. Plato τοῖς Δίωνος οἰκείοις, Οὐδεὶς ὁστισοῦν.
Πόλις τε οὐδεμία ἂν ἠρεμήσαι κατὰ νόμους οὐδ' οὐστινασοῦν, ἀνδρῶν οἰομένων ἀναλίσκειν
μὲν δεῖν πάντα εἰς ὑπερβολάς, ἀργῶν δὲ εἰς ἅπαντα ἡγουμένων αὖ δεῖν γίγνεσθαι, πλὴν
εἰς εὐωχίας καὶ πότους, Nulláque ciuitas in trāquillitate eſſe poteſt, quibus illa
cúq; legibus fundata ſit, in qua luxus cupiditate homines præditi ſint. Idē
alibi, Οὐδ' ἂν ποτε πλῆθος οὐδ' ὡντινωνοῦν τὴν τοιαύτην λαβὸν ἐπιστήμην, οἷόν τ'
ἂν γένοιτο μετὰ νοῦ διοικεῖν πόλιν. Sic Ὁστισοῦν pro aliquo dicitur. Demoſth.
περὶ παραπρ. Δεῖ δὲ ἐκεῖνο ὁρᾶν, ὅτι εἰ καὶ ὁντιναοῦν ὑμεῖς εἰς ταύτην τὴν τάξιν κατεστή-
σατε, καὶ τῶν συμβάντων καιρῶν ἐποιήσατε κύριον, οὗτος εἴπερ ὥσπερ οὗτος ἐβουλήθη μισθώσας
ἑαυτὸν τοῖς ἐχθροῖς ἐξαπατᾶν ὑμᾶς καὶ φενακίζειν, τὴν ἴσων ἂν αἴτιος ἦν κακῶν ὅσων περ καὶ
οὗτος. Dicitur & ὁπουοῦν & ὁπῃοῦν pro Οὑτινοσοῦν & ᾡτινιοῦν. Plato in decimo Ὁπουοῦν καὶ
τῆς πολιτ. Λέγων ὡς ἐνέτυχεν ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας, καὶ τἆλλα ὅσα Ὁπῃοῦν.
εἷς ἕκαστος οἶδεν, οὐδὲν ὅ,τι οὐχὶ ἀκριβέστερον ὁτουοῦν ἐπισταμένῳ, nihil non exactius alio
quouis ſciēti. Ariſtot. in 1. de Cælo, ὁμοίως γὰρ πάντα κατ' εἶδος ἀδιάφορα ἀλλή-
λων, ἀριθμῷ δ' ἕτερον ὁτιοῦν ὁτουοῦν, numero verò alterum quodlibet à quo-
libet. οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται, ſignificat quicquid euenerit. οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένοιτο,
quicquid accidiſſet. Greg. in primo κατὰ Ἰουλ. Τοσοῦτον ἀόργητος ἦν, καὶ τῶν παθῶν
ὑψηλότερος, κατὰ τοὺς πώποτε τῶν βασιλέων ἀπερίπτους καὶ ἀκινήτους, καὶ μηδ' ἂν ὅτι γένοιτο Μηδ' ἂν ὅτι
τοῦ προσώπου τι παρατρέψαντας, nullo pacto. Idem in 2, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν dixit pro γένοιτο.
eodem, Ὡς οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται, περισώσοντος ἐκ τῆς αὐτοῦ δυναστείας τὴν πόλιν. Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται.
Demoſth. περὶ παραπρ. ὃν χρόνον ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ, οὐδ'
ἂν ὁτιοῦν ποιῇ πάλιν, οἷός τ' ἔσται σῶσαι, quicquid poſtea fecerit, ſeruare denuo
non poterit. vel, nullo pacto denuo ſeruare poterit. Verùm, vt dixi, apud
Atticos geminatur negatio elegantiæ & ornatus gratia. Syneſ. Διδοὺς μὲν Negatio geminata.
οὐδὲν, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχειν. δείξας δέ. Idem, Καὶ τοῦτο πιστεύων οὐ μὰ τὸν ὁμό-
γνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, οὐ μετινόουν ἐφ' οἷς ἂν πεποιήκειν οἱ ἄνθρωποι. Demoſth.
Προῖκα δὲ προσθεὶς ἐκδώσω, καὶ οὐ περιόψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ἡμῶν, οὔτε
τοῦ πατρός. οὐδὲν ἀνάξιον, ἀντὶ ἀνάξιόν τι poſuit. Idem κατὰ Μειδίου, Ὡς εἴπερ ἀληθῶς ἐπε-
πόνθειν ταῦτα ἃ λέγω, δίκας ἰδίας μοι προσῆκεν αὐτῷ λαχεῖν, οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρί-
νειν αὐτόν, non etiam publico iudicio poſtulare. His etiam verbis quæ ſunt

per ſe negantia, id eſt ἀποφατικὰ, aut ἀπαγορευτικὰ, Attici negationem addunt, vt τῷ ἀπαγορεύω, τῷ κωλύω, καὶ ἀρνοῦμαι, καὶ ἐπέχω, & ſimilibus. Demoſth. Τοιούτους τιθεὶς νόμους, οὓς πάλιν αὐτὸς ἔξαρνος ἦν μὴ τεθηκέναι. Idē, Κωλῦσαι τοὺς σιτηλάτας μὴ ἐξάγειν τὴν ὕλην ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς, vetare quo minus exportēt. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Ἐγὼ δὲ οὔτε ἔρωτα δίκαιον ψέγω, οὔτε τοὺς κάλλει διαφέροντάς φημι πεπορνεῦσθαι, οὔτ᾽ αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικὸς, neque eo inficias me in amorem procliuem fuiſſe. Idem, Τάς τε ἐκ τοῦ πράγματος γενομένας φιλονεικίας οὐκ ἀρνοῦμαι μὴ οὐχὶ συμβεβηκέναι μοι. Idem, Τούτους ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος, τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. In his enim locutionibus quæ per infinitiuū efferuntur, geminatur negatio per μὴ οὐ. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Καὶ οὐδεὶς πώποτε μὴ οὐ καλῶς ἔχειν ἀντεῖπεν αὐτοῖς. Xenoph. in Sympoſ. Ἀλλ᾽ οὐδείς σοι ἔφη ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ, τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι, At nullus tibi cō tradicit, quo minus vnuſquiſq; dicturus ſit quod ſe noſſe putet maximè prædicandū atque cōmendabile. Lucian. Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Demoſth. Καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. Syneſ. Καὶ γὰρ οὐ θέμις ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, μὴ οὐχὶ προθυμεῖσθαι παντὶ τρόπῳ τοὺς φίλους ἀγαθόν τι ποιεῖν. Aliquando tamen eadem conſtructione ſeruata, Niſi ſignificat. vt idem locutus eſt Εὐοπτίῳ ſcribens, Φέρειν δεῖ τι μὲν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν. ὁ γὰρ περιστυχὼν καὶ κερδάνας, νόμους ἀδραστείας αἰδέσεται, μὴ οὐχὶ μικρόν τι μέρος ἀποδόσθαι τῷ χαρισαμένῳ τὸ πολλαπλάσιον, diuinam verebitur vltionem, niſi lucri aduentitii particulam in funus defuncti impenderit. hoc eſt, ἐὰν μὴ ἀποδώσηται. In qua locutione ἐφ᾽ ᾧ vel ἐπὶ τῷ ſubaudiri videtur. vt ἐφ᾽ ᾧ μὴ οὐχὶ ἀποδόσθαι. Significat etiā quin & quo minus. Lucian. Ἀπιόντων οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, quo minus ſint pecora. hoc eſt ἐπὶ τῷ μὴ οὐχὶ εἶναι. Herodot. in tertio, Περίανδρος δὲ οὐδεμίαν μηχανὴν ἔφη εἶναι μὴ οὔ σφι ἐκεῖνον ἀποθέσθαι τι, ἐνεπάρεε τε ἱστορέων, At verò inquit Periāder, fieri omnino nequit, quin Procles tibi & fratri aliquid exhortationis dederit aduerſum me: inſtabátque percunctando. Lucian. Ἱκαρομενίππῳ, Τὸν γὰρ ἕτερον ὀφθαλμὸν οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τοῦ μειζόνος ὄντα τῆς χείρονος, nullo pacto fieri poteſt quin alter oculus obtuſius viderit. Latinè dicitur Nihil cauſæ eſt. Et Τίς μηχανὴ, quid cauſæ eſt. Galen. Τίς μηχανὴ τὸ ἐπ᾽ αὐτῇ τι μὴ γενέσθαι σαθρόν; vbi vnica eſt negatio. quid cauſæ eſt, hoc eſt, quî fieri poteſt? Plato in ſecundo de Repub. Ἐκ δὴ πάντων τῶν εἰρημένων τίς μηχανὴ, ὦ Σώκρατες, δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν; id eſt, quis eſt qui iuſtitiam honori habere velit? quid cauſæ eſt cur quis velit? Idē in Parmen. Ἦ ἐστι τις μηχανὴ, τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ εἶναι ὅμοιον; οὐκ ἔστι, fierine quoquo pacto poteſt? Greg. περὶ ἀνθρώπου, Εἰ τούτων οὐδὲν ἐν τῇ θείᾳ φύσει δυνατόν ἐστι κατανοῆσαι, τίς μηχανὴ ἐκ τοῦ ἀΰλου τὴν ὕλην ἀποτεχθῆναι, ἐκ τοῦ ἀδιαστάτου τὴν διαστηματικὴν φύσιν; Verba ſunt eorum qui negant materiam à Deo creatam eſſe. Cic. pro Domo ſua, Hoc ſignū cum in curiam Curius tranſtuliſſet, collegium veſtrum conſuluit, nunquid cauſæ eſſe videretur, quin id ſignum curiámque Concordiæ dicaret. id eſt, num vetarent ipſi. Plautus in Amphitr. Num quid cauſæ dicis, quin te hoc mulctem matrimonio? Alc. Si deliqui, nulla cauſa eſt. id eſt nō re-

Μὴ οὐ.

Μὴ οὐχί.

Οὐδεμία μηχανὴ μή.

Τίς μηχανή.

cuſo. Idem in Milite, Si prehendero poſthac, arcebo teſtibus. Mil. Cauſam haud dico. id eſt non recuſo. Cic. pro Quintio, Cum in altera re cauſæ nihil eſſet, quin ſecus iudicaret ipſe de ſe, ὁπότε οὐδεμία μηχανὴ εἴη μὴ οὐχὶ αὐτὸν κακῶς περὶ ἑαυτοῦ γνῶναι. Plaut. Nunquid cauſificaris? Et in Aulul. Ego quia ſum tangere auſus, haud cauſificor quin ego eam habeam potiſſimum. Iungitur etiam μὴ οὐ cum participio, quando quin, vel niſi ſignificat. Lucian. Οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, niſi prius. Demoſth. κατὰ Θεοκρ. Οὐδ᾽ ἂν εἷς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτ᾽ ἤδει λήθη, μὴ οὐ συνειδὼς ἑαυτῷ συκοφαντοῦντι. Quod Cicero Vt nõ dicere ſolet. vt in Finibus, Fieri inquã Triari nullo pacto poteſt, vt non dicas quid non probes eius à quo diſſentias. Idem, Ruere illa non poſſunt, vt hæc nõ eodẽ labefactata metu concidant, οὐ γὰρ ἂν ἐκεῖνα ἀνατραπείη, μὴ οὐχὶ καὶ τούτων ἂν τῷ αὐτῷ φόβῳ κατερριμμένων τε καὶ συμπεσόντων. Inuenitur etiã hæc particula cum indicatiuo pro nequaquam apud Ariſtotelem in ſecundo Politic. Μὴ γὰρ οὐ μάτην τὸ πρὸς αὐτὸν αὐτὸς ἔχει φιλίαν ἕκαστος, ἀλλ᾽ ἔστι τοῦτο φυσικόν. τὸ δὲ φίλαυτον εἶναι ψέγεται δικαίως, minimè verò temerarium eſt quod accidit, vt ſibi ſit vnuſquiſque commendatus. habet enim cauſam à natura. Ponitur & pro non etiam cum infinitiuo addita καὶ coniunctione. Plato τοῖς Δίωνος οἰκείοις, Τὸ δὲ οὐδαμῶς ῥᾴδιον, πολλὰ κακὰ δρῶντα τοὺς ἄλλους, μὴ οὐ καὶ πάσχειν αὐτὸν πολλὰ ἕτερα. Quod etiam per alteram tantum negationem dici poteſt. abundat enim hic alterutra, vt apud eundem Dionyſio ſcribentem de dogmatibus ſuis, Μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ᾽ ἐκμανθάνειν. οὐ γάρ ἐστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν. διὰ ταῦτα οὐδὲν πώποτ᾽ ἐγὼ περὶ τούτων γέγραφα. Quòd ſi hãc particulam inuertas ita vt ſit οὐ μὴ, ſubiunctiuum ferè poſcit, eodem ſignificato, hoc eſt nequaquam. Lucian. Θάρρει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης, Confide, haudquaquam enim iniuſtum fieri poteſt, cum iuſtitia adſit. Quo in loco οὐδὲν non plus ſignificat quàm τι. hoc eſt, θάρρει, οὐ γάρ τοι γένοιτ᾽ ἄν τι ἄδικον δικαιοσύνης γε παρούσης. Plato lib. IIII. de Repub. Ἀλλ᾽ εὖ ἴσθι, ὦ Γλαύκων, ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τούτων μεθόδων, οἵαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε λάβωμεν. Idem in Phædro, Ὅτι ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν, καὶ ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ, οὐ μή ποτε κτησώμεθα ἱκανῶς οὗ ἐπιθυμοῦμεν. φαμὲν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές, Qùoad (inquit) animus corpore ſolutus fuerit, nũquã id quod quærimus, aſſequemur. quod nos perhibemus eſſe veri inuentionem atque perceptionem. Greg. Θεὸν ὅ,τι ποτέ ἐστι τὴν φύσιν καὶ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὗρεν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὕρῃ, nec poſthac inuenerit. Iungitur & cũ indicatiuo. AEſch. κατὰ Κτησιφῶντ. Τοὺς μὲν γὰρ πονηροὺς οὐ μήποτε βελτίους ποιήσετε, τοὺς δὲ χρηστοὺς εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐμβαλεῖτε. Syneſ. cum optatiuo, Οὐ γὰρ μήποτε κατισχύσειε τοῦ πεφυκότος, οὐδ᾽ οὐ μὴ σβέσειεν ὥσπερ τοῦ ἡλίου φωτός. Vbi negatio οὐδὲ περιέλκει, pro οὐδὲ μή. Negatio contrà interdũ deſiderari videtur. vt apud Demoſthenẽ περὶ παραπρ. Τοσούτων τοίνυν καὶ τοιούτων ὄντων, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὧν ἀδικῶν ὑμᾶς ἐξελήλεγκται, ἐν οἷς τί κακὸν οὐκ ἔνι, πρὸς ἓν οὐδ᾽ ὁποιονοῦν τούτων ἀπολογήσεται, οὐδ᾽ ἕξει δικαίαν οὐδὲ ἁπλῆν ἀπολογίαν οὐδεμίαν. Dici enim plenius poterat, πρὸς οὐδὲν οὐδ᾽ ὁποιονοῦν. vt apud eũdẽ alibi, Περὶ ὧν οὐδένα κίνδυνον ὁντινοῦν οὐχ ὑπέμειναν οἱ πρόγονοι, Quarũ rerũ gratia nullũ nõ certamẽ maiores noſtri ſuſceperũt.

Cauſam haud dico.
Cauſæ nihil eſt.
Cauſificari.
Μὴ οὐχί.
Vt non pro quin.
Οὐ μή.
Negatio interdum deeſſe videtur.
Οὐδὲν ὁποιοῦν.

Deſiderari etiam negatio videtur apud Ciceronẽ interdum, vt nos in Pandectas olim adnotauimus. Sic in quinto Paradoxo, Dum quidem his obediet, non modò imperator, ſed liber habendus omnino non erit. Vt autem οὐδεὶς ὁστισοῦν ἀντὶ οὐδεὶς dicitur, vt ſuprà oſtendimus, & planum fit in
Οὐδ' ὁστισοῦν μηδ' ὁστισοῦν proximo exemplo: ſic etiam οὐδ' ὁστισοῦν, & μηδ' ὁστισοῦν. Idem, Δίκην δ' οὐντινοῦν αὐτοὶ δώσουσι, pœnam non dabunt vllam omnino. Idem, Οὐδ' ὁτιοῦν ὑγιὲς ἀπαγγέλλοντες, nihil quicquam veri renunciantes atque ſynceri. vt in illo iam dicto loco, Πρὸς ἓν οὐδ' ὁτιοῦν τούτων ἀπολογήσεται. Ariſtoteles in ſecundo Politic. Τῶν γὰρ ἀποφηναμένων τι περὶ πολιτείας, ἔνιοι οὐκ ἐκοινώνησαν πρά-
Οὐδ' ἂν εἷς. Μηδ' ἂν εἷς. ξεων πολιτικῶν οὐδ' ὡντινωνοῦν. Dicunt etiam οὐδ' ἂν εἷς per tmeſim, & μηδ' ἂν εἷς, & μηδ' ἂν ἕνα, pro οὐδεὶς ἂν, & μηδεὶς ἂν, & οὐδένα ἄν. Demoſthen. πρὸς Λεπτίν. Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν. Alibi, Οὐδ' ἂν εἷς ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ. Plato libro primo de Repub. Ψυχῆς ἐστί τι ἔργον, ὃ ἄλλῳ τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἑνὶ πράξαις; Eſt ne aliquod opus animi, quod
Οὐδὲ εἷς, οὐδὲ ἕν. nullo alio agere poſſis? Dicũt etiam ſæpe οὐδὲ εἷς ſoluta dictione, & οὐδὲ ἕν, pro οὐδεὶς & οὐδέν. quæ crebra ſunt apud Demoſthenem, & alios. Di-
Οὐδὲν ἀντὶ τοῦ οὐ. cunt & οὐδέν, ἀντὶ τοῦ οὐ. Gregor. Διὸ καὶ πᾶσαν τὴν κάτω γνῶσιν οὐδὲν ὑπὲρ τὰ ἔσοπτρα τίθεται, non plus eſſe cenſet quàm ſpecula. Ariſtotel. in tertio Ethic. Καίτοι πρὸς ὅσα μήτ' ἐφ' ἡμῖν ἐστι μήτε ἑκούσια, οὐδεὶς πράττεται, ὡς οὐδὲν πρὸ ἔργου ὄντος πεισθῆναι θερμαίνεσθαι ἢ ἀλγεῖν, cum minimè ad rem pertineat. cum non ſit operæprecium. Cicero in Tuſculanis, Sed nihil te interpellabo, cõtinentem orationẽ audire malo. Idem, Demoſthenes nihil Lyſiæ ſub-
Οὐδέν τι μᾶλλον. tilitate cedit, nihil lenitate AEſchini & ſplendore verborũ. Οὐδέν τι μᾶλλον iidem Attici ἀντὶ οὐδαμῶς dicũt, vel potius pro nihilo magis. Xenoph. Τούτους μὲν καὶ ἐγὼ ὁρῶ καὶ οἶδα ἑκατέρους, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον τῶν κερδαινόντων γιγνομένους. Idẽ, Γωλοδαμεῖν με κελεύεις ὦ Σώκρατες; οὐ μὰ Δί' οὐδέν τι μᾶλλον ἢ καὶ γεωργοὺς ὠνουμένους ἐκ παιδίων κατασκευάζειν, nõ hercle magis quàm. Et rurſus, Τοῦτο δ' εἰδώς, οὐδέν τι μᾶλλον ἐπισταίμην γράμματα. Plato in 1. de Repub. Οὐκοῦν ἐάν περ βούλῃ ἀκριβῶς διαιρεῖν ὥσπερ ὑπέθου, οὐδέν τι μᾶλλον ἐάν τις κυβερνῶν ὑγιὴς γίγνηται διὰ τὸ ξυμφέρειν αὐτῷ πλεῖν ἐν τῇ θαλάττῃ, ἕνεκα τούτου καλεῖς μᾶλλον αὐτὴν ἰατρικήν. Οὐ δῆτα ἔφη. Hìc pro οὐδαμῶς ponitur. Vt apud Euripidem in Hecuba, Τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα Μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα, καὶ ματεύομεν. Πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. ἔστι δὲ ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ὡς ἐν τῷ, ταχὺς ἦλθεν, ἀντὶ ταχέως. Notandum etiam
οὔ acutum. quòd οὔ in clauſulis acuitur, & in repetitione. vt apud Demoſthenẽ περὶ παραπρεσβ. Ὁ δὴ τοὺς χρόνους τούτους ἀναιρῶν, τῆς οἵας παρ' ὑμῖν ἐστι πολιτείας, οὐ χρόνους ἀνῄρηκεν οὗτος, οὔ. ἀλλὰ τὰ πράγματα ἁπλῶς ἀφῄρηται. Poſtremò quòd diximus παρὰ Ἀττικοῖς παρέλκειν τὰς ἀποφάσεις, id adeo verum eſt vt etiam inter-
Negatio redundans. dum redundare videantur. Cuius dicti duo teſtimonia ex Iſocrate auctore puriſſimo, atque in phraſi inculpato, ſubiiciam. prius eſt ex Panegyrico, quod his verbis legitur, Οὐδὲν γὰρ ὅ,τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν, εἴπερ μηδὲν τῶν ἄλλων διαφέρων, οὕτω μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι, Nulla eſt enim huiuſcemodi nota, qua non ego dignus ſim mulctari atque affici, ſi cum ego cæteris non præſtem in dicendo, vſque adeo ingentia polliceri ſuſti-

nuerim. Tres enim negationes pro duabus poſitæ ſunt. quod ne mendoſum eſſe putetur, facit alter locus eiuſdem in Areopagit. Οἱ μὲν γὰρ ἐκείνῃ δημοκρατίᾳ χρώμενοι, πολλὰ καὶ καλὰ διαπραξάμενοι, καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐδοκιμήσαντες, παρ' ἑκόντων τῶν ἑλλήνων τὴν ἡγεμονίαν ἔλαβον. οἱ δὲ τῆς νῦν παρούσης ἐπιθυμήσαντες, ὑπὸ πάντων μισηθέντες, καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν, proximè abſuerunt ab extremis calamitatis exemplis. id eſt, parum abſuit quin in ſummas calamitates inciderent. καὶ ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον ἦλθον περιπεσεῖν. Dicitur & per δέω, & ἀποδέω, de quibus ſuprà diximus. Si autem inde tollas μὴ, ſenſus erit perfectus: nec tamen ideo vt ſuperfluum circunducendũ eſt, cum ſit ἰδίωμα ἀττικόν. Baſilius in Hexaëm. homil. XIII, Τὸν δὲ αἰθέρα τίς ἀμφιβάλλει μὴ οὐχὶ πυρώδη εἶναι καὶ διακαῆ; ὃς εἰ μὴ τῇ ἀνάγκῃ τοῦ ποιήσαντος αὐτὸν ὅροις κατείχετο, τί ἂν ἐκώλυσεν πᾶσαν ὁμοῦ τὴν ἐν τοῖς οὖσιν αὐτῷ ὤσαι νοτίδα. Inde ſi tollas μὴ οὐχὶ, idem erit ſenſus. In οὐδαμῇ οὐδαμῶς etiam negatio altera ex ſuperfluo addita eſſe videtur. Philo περὶ κόσμου, Αἰσθήσει μὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανόμενα, nullo prorſus pacto percepta. ac ſi dicas, nuſquam nullóque modo ſenſu compreheſa. Philoponus Ariſtotelis interpres inter ὑποθέσεις hanc ponit, Ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος μηδὲν γίγνεσθαι. Dionyſ. Ἄλλως τε πῶς ἡ ὕλη κακόν. εἰ μὲν γὰρ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἐστιν, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν, & reliqua. Μηδαμῇ autem ἀπαγορευτικὸν etiam eſſe poteſt: Οὐδαμῇ οὐδαμῶς tantummodo ἀρνητικόν. His opponitur Πάντῃ πάντως. vt apud Polybiũ, Πάντῃ πάντως ἀσθαμιαῖοι, quod nos quoquouerſus dicimus. Ariſtotel. in 1. Ethic. Καὶ τὰς τύχας οἴσει μάλιστα καὶ πάντῃ πάντως ἐμμελῶς, ὅ γ' ὡς ἀγαθὸς ἀληθῶς καὶ τετράγωνος ἄνευ ψόγου, id eſt vſquequaque concinnè & decenter perferet. Idem in primo de Anima, Πάντῃ δὲ καὶ πάντως ἐστὶ τῶν χαλεπωτάτων λαβεῖν τινὰ πίστιν περὶ αὐτῆς. de anima loquens. Demoſth. περὶ τῆς συντάξεως. οὐ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Neque enim quòd vos ſæpe hominum deſpicabilium opera ſoletis vti in rebus veſtris publicè adminiſtrandis, idcirco quoque deſpicabilia ſunt ea quæ nobis committenda exteri credendáque duxerunt: multúmque abeſt vt ita res ſe habeant. Idem in eodem, οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Neque enim illorum loco hæc nobis obtigerũt, multúmque abeſt vt ita ſit. Et περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, Οὔκουν βούλεται τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. οὐ κακῶς οὐδ' ἀργῶς ταῦτα λογιζόμενος, Proinde hoc agit præcipuè Philippus, ne ſtatus popularis libertate frui vobis liceat. Quam libertatem temporibus ſuis occaſionibúſque rerum commodè gerẽdarum imminere ille minimè vult. id inquam vt velit longe abeſt. Quam ſentẽtiam in quarta Philippica ita extulit, οὔκουν βούλεται τοῖς αὑτοῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν. οὐ κακῶς οὐδ' ἀργῶς ταῦτα λογιζόμενος. omiſitque illud colon, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. Et in tertia Philippica, Ἀλλ' ὅμως ἐφ' ὑμῖν, οὔτε Θηβαίοις, οὔτε Λακεδαιμονίοις οὐδὲ πώποτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, συνεχωρήθη τοῦτο ὑπὸ τῶν ἑλλήνων ποιεῖν ὅ,τι βούλεσθε. οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. Quæ verba nihil aliud ſignificant quàm geminatã negationem. nã illæ duæ dictiones πολλοῦ δεῖ, παρέλκουσιν ἐν τῷ περὶ Λεπτίν. in his verbis, Σκε-

[Margin: Μηδαμῇ μηδαμῶς, καὶ Οὐδαμῇ οὐδαμῶς.]

[Margin: Πάντῃ πάντως.]

[Margin: Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ.]

ψαλμίδα δὴ τί τοῦτ᾽ ἔσται τῇ πόλει ἐὰν ἅπαντες οὗτοι λειτουργῶσι. φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, τῆς δημοσομένης ἄξιον αἰσχύνης. quorum verborum hæc eſt ſentẽtia, Si rem accuratè æſtimare inſtiterimus, inuenietur id commodũ quod inde publicè ceſſurum eſt, indignum quamobrẽ tanta ignominia ingrati animi ſuſcipiatur à vobis. Quod nihil eſt aliud quàm id dicere, φανήσεται γὰρ ἡ λειτουργία οὐκ ἀξία τῆς μεγίστης αἰσχύνης. In hócque ſermone, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, quod quidem ad ſuperiora exempla pertineat, nihil retulerit ſi negationẽ abſtuleris. vt pro Cteſiphonte, Οὐδέ γ᾽ ἠπίστην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Quin & ipſe contraria dictione idem ſignificauit ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. Οὐδέ γε τοῖς χρόνοις ἴσον ἐστ᾽ ἀδίκημα ἢ τυράννου παρελέσθαι καὶ ὑμῶν, οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ, Neque verò par eſt delictũ in oligarchia aut regno rerũ gerendarũ occaſiones eximere, & in veſtra ciuitate quæ democratia regitur: neq; propè hoc crimen ab illo abeſt. neque parum inter hoc & illud intereſt. Quod

Οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ. ſuprà, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, hîc dixit, οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ. quia hîc negatio vim ſuã ſeruat, quæ in illo ornatus cauſa ponitur atque idiomatis. Πολλοῦ γε δεῖ pro

Πολλοῦ γε δεῖ. minimè accipitur. Plato lib. VII. de Legib. Ἐπὶ δὲ τούτοις ἑκάστοις ἂν μὴ γίγνηται, βούλεσθε ζημίας τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφωμεν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ, an minimè potius. Ab eadem ſermonis Attici proprietate illud Ariſtophanis natum eſt ἐν βατράχοις, Μὴ σκῶπτέ μ᾽ ὦ δέλφ᾽. οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς. τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.

Οὐ γὰρ ἀλλά, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γὰρ ἔχω κακῶς. vbi & οὐ & ἀλλὰ πλεονάζουσι, vt νῦν, vt εἶναι, & alia de quibus alibi dictum eſt. At verò homines non peritiſſimi linguæ Græcæ putant & dictitant eſſe vitium, voces in oratione intertexere nihil ſignificantes. Quo vitio tamen Demoſthenes non caruit, nec Plato ille diuinus qui in Euthydemo ita ſcribit, Ἐγὼ δὲ θαυμάσας τὸν λόγον, πῶς ἔφην ὦ Διο-

Οὐ γάρ τοι ἀλλά νυσόδωρε λέγεις. οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. καὶ γὰρ οἱ ἀμφὶ Πρωταγόραν σφόδρα ἐχρῶντο αὐτῷ. In hoc enim ſermone, & οὐ & ἀλλὰ παρέλκουσιν. Etenim (inquit) hoc verbum cũ ego ſæpe de multiſq; audiã, ſemper admirari ſolitus ſum. Sic enim Plato dixit οὐ γάρ τοι ἀλλά, vt omnes dicunt οὐ μὴν ἀλλά. Et ipſe cum Xenophonte, οὐ μέντοι ἀλλὰ pro enimuero, & verùm enimuero. Et apud Herodotum etiã οὐ aliquando reperitur πλεονάζον. vt in his verbis, Ἀποδεικνύντες τε τῷ λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς ἰλιάδος χώρης, ἢ οὐ καὶ σφίσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι ἑλλήνων συνεπρήξαντο

Οὐ γάρ. Μενελάῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγάς. Οὐ γὰρ interdum eſt interrogatiuũ, pro nónne & an non. Plato lib. VI. de Repub. Οὐ γὰρ ταῦτ᾽ ἔφη μέγιστα, ἀλλ᾽ ἔτι τι μεῖζον; an non hæc maxima ſunt, an eſt potius aliud adhuc maius? Lucian. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Indignantis eſt. quaſi, quid malũ? Idem, Οὐ γὰρ Ἄρης φοβερώτερος ἦν. Vt enim ſuprà vidimus, Γὰρ interdum interrogatiuum eſt. Geminatur etiam οὐ γὰρ in oratione, vel potius ἐπαλλήλως ponitur. AEſchin. περὶ τῆς παραπρεσβείας. Καὶ τίς αὐτὸν εἶπε πώποτ᾽ ἀσχημονήσαντα, ἢ μεθημέρας ὡς σὺ φής, ἢ νύκτωρ; οὐ γὰρ ἂν τοῦτό γ᾽ εἴποις ὡς ἐλάθεν. οὐ γὰρ ἠγνοεῖτο. Et inferius, Οὐκ αἰσχυνθεὶς τὴν φήμην ἣν προσποιήσω, ζηλωτὴς εἶναι τῆς ἡλικίας τοῦ μειρακίου, οὐ γὰρ δὴ τῇ γε ἀληθείᾳ. οὐ γὰρ προσδέχεται δίκαιος ἔρως πονηρίαν. Plato in Apologia, Τί ποτε λέγει ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι. οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται, οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ.

Et in Sympoſio, Χαιρέτω δή, οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. Et in Phædone, Ἡ δ' οὐδὲ ἁπλῆ, οὔτε μία φαίνεταί μοι εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἂν ἡγεμόνων ἔδει. οὐδὲ γὰρ ἄν που τις διαμάρτοι. Herodotus in primo, Οὐ γὰρ μὴ ἀπιώσονται, οὐ γάρ οἱ θέμις ἐστίν. Hoc Cicero imitari voluit in I. de Oratore, Neque enim hæc ita dico, vt ars aliquid limare nó poſſit: neq; enim ignoro quæ bona ſunt, meliora fieri poſſe doctrina. Ipſe etiam nó veritus eſt in aliis dictionibus id facere. vt in Prætura vrbana, Nunc mihi tēporis eius quod mihi ad dicendum datur, quoniam in animo eſt cauſam omnem exponere, habenda ratio eſt. ἐπαλλήλως mihi geminauit. Et in ſecundo de Oratore, Nam ſi tu mihi quanuis eruditum hominem adduxeris, quanuis acrem & acutum in cogitando, quanuis ad pronunciandum expeditum: ſi erit idem in conſuetudine ciuitatis, in exemplis, in inſtitutis, ac voluntatibus ciuium ſuorum hoſpes, non multum ei loci proderunt illi, ex quibus argumenta promuntur. ſi geminauit altero verſu. Demoſthen. Μὴ γὰρ οἴεσθε αὐτὸν ἂν παρ' ὧν ἠρνήθη μὴ λαβεῖν, ἂν παρὰ τούτων ὑμῶν λῃτουργεῖν ἐθελῆσαι. hîc alterum ἂν vacat quod ad ſenſum attinet, etiam ſi concinnam orationem reddat. Theophraſt. in III. περὶ φυτῶν, Καὶ περισυμφερὲς τρόπον τινὰ τοῦτ' ἐστὶ καὶ ταύρου κεφαλῇ. alterū καὶ abundat. Xenoph. in OEconom. ſi geminauit: cuius exemplum ſecutus eſt Cicero, Οἶμαι δ' ἂν εἰ καὶ ἐπὶ πῦρ ἐλθόντος σου, καὶ μὴ ὄντος παρ' ἐμοί, εἰ ἄλλοσε ἡγησάμην ὁπόθεν σοι εἴη λαβεῖν, οὐκ ἂν ἐμέμφου μοι. Idem in ſexto ἑλληνικῶν, Ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτούς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, ἀποστρέψαντες ὁμόσε ἐχώρησαν τοῖς ἐπικειμένοις. ὡς & ὅτι idem ſignificant: quare altera vacat. Hic modus frequentior eſt in ἂν coniunctione apud Atticos. Plato libro quarto de Legibus, Σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῖν οὗτος οὗ δεῖ στοχάζεσθαι. βέλη δὲ αὐτοῦ, καὶ οἷον ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις, τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα, ὀρθότατ' ἂν φέροιτο. alterum ἂν abundat. Idem in Politico, de rege optimo loquens, Ἐπεὶ γενόμενόν γ' ἂν οἷον λέγομεν, ἀγαπᾶσθαί τε ἂν, καὶ οἰκεῖν διακυβερνῶντα εὐδαιμόνως ὀρθὴν ἀκριβῶς μόνον πολιτείαν, Quippe ſi talis exiſteret quiſpiam monarchus, qualem ipſi dicimus, amari eum vtique poſſe, ciuitatémque habitare, ſimul Rempublicam beatè & rectè atque ordine vſquequaque conſtituere. Demoſthen. πρὸς Ἄφοβον, Εἰ δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξῄτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Hîc alterum δυνητικόν, alterum eſt παραπληρωματικόν. vt apud Ariſtotelem in decimo Ethicorum, Μάλιστ' ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et apud Ariſtophanem σφηξὶν, Ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Et in Pluto, Οὐκ ἂν φθάνοιτε τοῦτο πράττοντ'. ἢ τί γ' ἂν ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι. Vſus autem eius & ſignificatio varia ſunt. quare hic exempla citabo, ex quibus huius ſtudii tyrones labore non modico leuabuntur. id quod in multis aliis præſtitiſſe me exiſtimo. iuuenibus enim iſta maxima ex parte ſcribuntur. Syneſius τῷ ἀδελφῷ, de homicidio loquens cuius auctor non manifeſtus erat, Ἐγὼ δὲ χωρὶς ἀδήλου τοῦ πράγματος ὄντος, οἶμαι δεῖν ἀπόντας ἐξῆς ἀποσκοπιάζεσθαι. τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὥστ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν ἔδοξαν. τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἄν, καὶ πρὸς αὐτῶν τὸ ἐγχεί-

Ἐπαλληλία τῶν δύο λέξεων.

ἂν δυνητικόν. ἂν παραπληρωματικόν.

ῥῆμα, Ego verò tametſi re non comperta, auerſandos tamen omnes æquè cenſeo: hunc, ideo quòd etſi facinus non admiſit, eſt tamen eiuſmodi ingenio vt feciſſe credi poſſit, criménque vt in moribus eius hæreat: hos, id eſt delatores & criminantes, quòd etſi crimen non confinxerũt, idonei tamen ſunt qui confinxiſſe exiſtimentur. conuenit enim eorum moribus vt falſam ſuſcepiſſe criminationem credantut. Apud Iſocratem vim etiam habet verbi taciti ac ſubaudiendi, in Panegyr. Τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὥσπερ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam enixè contenderũt, tam accuratè præſto fuerunt, quàm facere potuiſſent ſi ſuum agrum populátes vidiſſent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, Δόξαι μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωρεῖν, τὰ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν, non etiam, non item concederem. Ariſtotel. in 1111. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ὡς οἱ ποιηταὶ τὸν ἄτλαντα ποιοῦσι τὸν οὐρανὸν ἔχειν, ὡς συμπεσόντ' ἂν ἐπὶ τὴν γῆν, ὥσπερ τῶν φυσιολόγων τινές φασιν, id eſt táquam alioqui collapſuro in terram cælo. Eſt enim figura Attica, accuſatiuus pro genitiuo, vt alibi dictum eſt. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Ἀπὸ σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο, ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστί, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην. Idem Ariſtotel. Τοῦτο δὲ ὅτι ἔστι τι ὃ συνέχει λέγεται ἃ συνέχειν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν κατὰ τὴν αὑτῶν ὁρμὴν ἕκαστον, quod niſi foret, ſuopte quæque nutu ſeparata eſſent & diſſipata. Per præteritúmque ſæpe loquuntur de futuro, vt in his ipſis exemplis, quod niſi ita ſit, ſuopte quodque nutu vtique omnia diſſipatum iri. vt Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, τοῦ μὲν πολλὰ τοιαῦτα γίγνεσθαι, τὸ μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἐξαμαρτάνοντας αἴτιον ὄν, τοῦ δὲ μηδένα ὑβρίζειν τὸ λοιπόν, τὸ δίκην τὸν ἀεὶ ληφθέντα ἣν προσήκει διδόναι, μόνον αἴτιον ἂν γενόμενον, Ne autem in poſterum quiſquam huiuſmodi petulátia vti auſit, quis non videt hoc præſtaturum, ſi vt quiſque cóuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita pœnam legitimam luerit. De futuro enim loquens, participio præteriti temporis vſus eſt. Idem, Εἰ ταῦτ' ἀκούσαιεν καὶ συνεῖεν οἱ βάρβαροι, οὐκ ἂν οἴεσθε δημοσίᾳ πόλεις προξένους αὐτῶν ὑμᾶς ποιήσασθαι; ποιήσασθαι ἄν, id eſt ποιήσεσθαι dixit. Plato in Gorg. memorabiliter vſus eſt, Ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιμι. ἡδέως δ' ἂν ἐλεγξάντων, εἴ τις τι μὴ ἀληθὲς λέγοι. οὐκ ἀηδέστερον μέντ' ἂν ἐλεγχθέντων ἢ ἐλεγξάντων, hoc eſt οὐ μέντοι ἀηδέστερον ἐλεγχθησομένων. Rurſus Demoſthen. Οὕτω τοίνυν ὅτις ἐστὶν ἀσεβὴς ἄνθρωπος καὶ μιαρός, ὃς πᾶν ἂν ὑποστὰς εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι, & qui omnia & dicere & facere ſuſtineat, hoc eſt ὑποστησόμενος. Et rurſus, Μὴ τοίνυν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούτοις οὕτω χρησαμένοις ἂν ὑμῖν, ἄλλως πως ἔχετε ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui ſi liceret illis, ita de vobis ſtatuerẽt. Latini ſic loqui quodammodo videntur, cũ per futurũ ſubiunctiui efferũt quod dicũt, quod ipſum à præterito formatur. Cicero pro Cœlio, Quare ſi quẽ etiam horũ minorũ aliquid offendit, iá iſta deſeruerit: iam ætas omnia, iá dies mitigarit, εἰ δέ τις τούτων τινὶ τῶν ἐλαττόνων ἀπαρέσκεται, τὸ δὴ τούτων οὐκ εἰς μακρὰν ἀφεῖτ' ἄν, ἤδη τι πάντα τὸ τῆς ἡλικίας τ' ἂν καὶ χρόνος πραΰνειεν. Conuenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ. AEſchin. κατὰ Κτησιφῶντ. Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν, ὅπου κίνδυνος πρόσεστι; tu vt vicum vnum ad defectionem traheres? Terentius, Sineres verò tu illum

tuum facere hæc? Dem. ſinerem illum? Σὺ γὰρ ἂν ἐκεῖνον τὸ σὸν περιορῴης ταυτὶ πράττοντα? Dem. περιορῴην ἂν ἐγώ; Cicero in Finibus, Verba tu fingas? & ea dicas quæ non ſentias? aut etiam vt veſtitum ſic ſententiã habeas, aliam forenſem, aliam domeſticam? οὐ γὰρ ἂν λόγους πλάττων διετέλοίης; Cum autem ſine γὰρ ponitur, non habet eandem vehementiã. vt illud Demoſth. περὶ στεφάνου, Τί ποιεῖν ἄν, ἢ τί οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τουτουσί; quid dicturos fuiſſe exiſtimatis, aut quid facturos? Et illud, Οτε δ' ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες, καὶ κατὰ τὰς κοινὰς πράξεις, ἃ κατὰ τὰ ἄλλα πάντα ἀμείνονν ἐκείνων πράττετε, τοῦ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐθῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε; Gregor. Ταύτην δὲ ὅτι ποτὲ θήσεις τὴν μονὴν, ἔχοις ἂν εἰπεῖν; Et præcedit autem, & ſequitur verbum ad quod refertur. Idem, Καίτοι τίς οὕτω τὸν κοινὸν ἔξω λογισμὸν, ὅστις ἂν ταῦτα συμφήσειε; Iungitur etiam cum indicatiuo, cum de præterito loquuntur. Antiph. κατὰ Λεωκράτους, Τίς δ' ἦν οὕτως ἢ μισόδημος τότε, ἢ μισαθηναῖος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἄτακτον ἑαυτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν, ἡνίκα οἱ μὲν ἧττα καὶ τὸ γεγονὸς πάθος τῷ δήμῳ, προσηγγέλλετο; id eſt qui potuiſſet. Poterat hoc & per optatiuũ enunciari, ſed ita vt loqui videretur in re præſenti, ὅστις δυνηθείη ἄν, qui tũ poſſet. Iſocr. in Areopag. ὧν οὐδὲν ἂν ἔπραξαν, εἰ μὴ πολὺ τὴν φύσιν διήνεγκαν. Per infinitiuum autem tria tempora ſignificantur, & per participium. Demoſth. Ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως περὶ ὧν ἦν γεγενημένα κεσθαι εἰς ὑμᾶς, οὐ μόνον οὐ μνησικακοῦντες, ἀλλὰ καὶ σώζοντες ἐφαίνεσθε, qui ſuccenſere poteratis. Idem, ἆρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; vel diuites modicas pecunias in id impendere voluiſſe, vel modica pecunia emptum voluiſſe, ne iuſtam collationem præſtare cogerentur? Quod etiam per futurum dici poteſt, ἀναλώσειν ἄν, licet ſit rarius. vt Plato libro v i i. de Repub. Κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακύπτων, μανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσειν, ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. νοήσειν ἂν & θεωρεῖν ἂν ſimul iũxit. Quod eò pertinet quod alibi diximus de coniũctionibus, quæ non ſemper eoſdem caſus, nec modos, nec tempora poſcunt. Gregor. εἰς Βασίλ. ἃ δὲ οὐδαμῶς ἂν εἰπὼν οἴομαι περιττὸς δόξειν, οὐδ' ἔξω τοῦ σκοποῦ βάλλειν τοῦ λόγου, ταῦτ' ἐπαινέσομαι. Quod niſi fallor ipſe, propter verbum οἴομαι factum eſt, quod futurum frequẽter poſcit. Syneſius tamẽ Εὐοπτίῳ ſcribens, ſine coniunctione, Μόνος (inquit) ἀμάρτανε τὸς ἄθυμος ἦν, ὡς αὐτίκα παραγγεῖλαι τοὺς δημεγαις. Thucyd. Καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν, βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν ἦσαν μηδὲν νεωτεριεῖν. vbi tamen ὁ ἂν referri poteſt ad ἦσαν. Antiph. περὶ χορευτοῦ, Ελπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Id fit plerunque in verbis quæ futurum poſcunt, vt νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, ἐλπίζω, προσδοκῶ, & ſimilibus. Iſocrat. in Buſir. Ενόμιζε γὰρ τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας, τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν. Idem in eodem, Ηγούμενος εἰ καὶ μηδὲν αὐτῷ διὰ ταῦτα πλέον γένοιτο παρὰ τῶν θεῶν, ἀλλὰ παρά γε τοῖς ἀνθρώποις οὐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκιμήσειν. Et περὶ εἰρήνης, ἦν δὲ ἀκούσητέ μου προσέχοντες τὸν νοῦν, οἴομαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι πολλὴν ἄνοιαν τῶν τὴν ἀδικίαν, πλεονεξίαν εἶναι νομιζόντων. AEſchines περὶ παραπρ. præteritũ futuro coniunxit, Τὴν τάξιν τοῦ πρώτος λέγειν οὐκ ἂν ἔφη παραλιπεῖν, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινὶ, ἀντιτιθέμενος εἰς ἐμὲ, προκαταλαβόντα τὰ Φιλίππου ὦτα, τοῖς ἄλλοις λόγοις μὴ καταλιπεῖν. vt ſit, οὐκ ἔφη ἐπιτρέψειν, ne-

gauit ſe permiſſurum. Fit tamen & aliter in iis verbis interdum. vt Thucydid. Ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινὶ ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xenoph. Ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Iſocr. etiam ſine illis verbis per futurũ extulit in Areopag. Ἡμεῖς γὰρ ἐὰν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, καὶ πολεμήσομεν, καὶ βιωσόμεθα, καὶ σχεδὸν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα. Idẽ ad Philip. Διεξιὼν δὲ ἕκαστα τούτων πρὸς ἐμαυτὸν, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσι διαλυσαμέναις τὰ πρὸς σφᾶς αὐτὰς, εἰς τὴν Ἀσίαν πόλεμον ἐξενεγκεῖν, nullo pacto videbam poſſe Græciam tranquillitate frui. Quod ſi verbum ἐνόμιζον præceſſiſſet, ἄξουσαν vtique dixiſſet. Xenoph. tamen in quinto παιδείας ita ſcripſit, Ὅσῳ δ' ἂν κουφότεροι συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστεροι, τόσῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀριστήσομέν τε καὶ δειπνήσομεν, καὶ καθευδήσομεν. Vbi ἂν geminatum mihi magis παραπληρωματικὸν quàm δυνητικὸν videtur, quod etiam in ſuperioribus exemplis eſſe poteſt. Iungitur etiam ὁ ἂν, cum vim habet δυνητικὴν, σὺν παρακειμένῳ, quod tametſi Theodorus Gaza negauit, Plato in Phædro, ἡ γοῦν ἄνευ τούτου μέθοδος ἐοίκοι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Demoſth. περὶ συμμοριῶν, Αὐτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν, ὃν ἄν μοι δοκεῖτε μάλιστα παρεσκευάσθαι. Et περὶ παραπρ. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Iſocrat. περὶ ἀντιδόσ. Ἐκείνως ὑμᾶς ἡγοῦμαι τάχιστ' ἂν ἀφεῖσθαι τῆς δόξης ταύτης, εἴ τις ὑμῖν ἐπιδείξειε, & cætera. Xenoph. in IIII. παιδείας, Καὶ τοίνυν ἔγνω ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν κατειλῆφθαι ἂν ἦν, διὰ τὸ ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. Ponitur & σὺν ὑπερσυντελικῷ. vt idẽ in OEcon. dixit, Ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν. Iungitur etiam ἂν δυνητικὸς μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ. Plato in Phædro, Οὐκοῦν τὸν μέλλοντα τέχνῃ ῥητορικὴν μετιέναι, πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι καὶ εἰληφέναι τινὰ χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἴδους, ἐν ᾧ τε ἀνάγκη τὸ πλῆθος πλανᾶσθαι, καὶ ἐν ᾧ μή. Φαι. καλὸν γοῦν ἂν ὦ Σώκρατες εἶδος ἦ κατανενοηκὼς ὁ τοῦτο λαβών. ἦ δ' ἂν εἴη dixit. Atqui bellá ô Socrates ſpeciem is intellectu perciperet, qui hoc aſſequi poſſet. vel, intellectu perceperit, qui hoc aſſecutus fuerit. Iſocrat. in Paneg. οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς πεπείρασθε, ὥστε ἄριστ' ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν. Alcid. κατὰ σοφιστῶν vtroque in eadem periodo vſus eſt, ὁ μὲν γὰρ ἄρας μέγα φορτίον δυνάμενος, ἐπὶ τὰ κουφότερα μετελθὼν, ῥᾳδίως μεταχειρίσαιτ' ἄν. ὁ δὲ πρὸς τὰ κοῦφα τῇ δυνάμει διηκονούμενος, οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτέρων οἷός τε ἦ φέρειν. Et rurſus ſubdit, Καὶ πάλιν ὁ μὲν ποδώκης δρομεὺς ῥᾳδίως παρέπεσθαι τοῖς βραδυτέροις δύναιτ' ἄν, ὁ δὲ βραδὺς οὐκ ἂν οἷός τε ἦ τοῖς θάττοσιν ὁμοδρομεῖν. Galen. lib. x. Methodi, Ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς ἄν σοι γένοιτο, διελομένῳ τὴν ὅλην σκέψιν εἰς τρεῖς τούτους σκοπούς. Ὁ δὲ ἂν ἀοριστολογικὸς plerunque cũ ſubiũctiuo conſtruitur, vt ὅ, τι ἂν λέγῃς. ὅσῳ ἂν διαφέρῃς. Interdum autem & optatiuo: ſed tum demum cum res præterita narratur. Aphthonius in vita Thucyd. de Antiphonte, Ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητὴς, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας. Demoſth. in ſecũdo κατὰ Φιλίππου, Ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Idem περὶ τοῦ στεφάνου, Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέοι, cum oporteret, vel oportebat. Quod etiã in ἐὰν & ἂν ἦν obſeruatum inuenimus, ὃς τῶν παρακειμένων ἐστὶ συνδέσμων τοῖς ῥήμασιν. Idem περὶ στεφάνου, Ὁ δὲ φυλάττει ἐμὲ καὶ

οἱ ἐὰν καὶ ὁ ἂν ἀντὶ τοῦ ἤν.

τηρεῖ

τηρεῖν ἐκέλευε, ὅπως μὴ παρακρουσώμεθα μηδ᾽ ἐξαπατήσῃ, δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, ὡς ἐὰν πρότερός τις εἴποι τὰ προσόντα ἑαυτῷ, καὶ δὴ ταῦθ᾽ οὕτως ἔχοντα. (Sic enim per optatiuum in omnibus libris legitur, & manu ſcriptis & typographis) quaſi verò ſi quis prior occupaſſet alteri obiicere, &c. Plato in ſecundo de Legibus, Ἔλαττον δὲ κακὸν ἂν ὡς ὀλίγιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζῴη. Iſæus ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου, Καὶ διεκελεύεθ᾽ ὅπως ἂν τι πάθοι πρότερον, ἐγγράψωσί με εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον Θρασύλλον Ἀπολλοδώρου. Conſtruitur & Κἂν eodem modo cum optatiuo, etiam ſi tanquam de præſenti ſermo ſit. Idem in eodem, Μηδεὶς δ᾽ οὐδείς ἐστιν ἐκποίητος. ἀλλ᾽ ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη. Hîc non magis de præterito loquitur, quàm de præſenti. Quomodo & Plato in ſecundo de Repub. de cane loquens, ὃν δ᾽ ἂν γνώριμον ἴδῃ ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι. Cum autem μετὰ σφοδροῦ τόνου ab aliquibus ſcribitur κἂν, hoc eſt cum ſignificat atque adeo, vel etiam, tunc & optatiuo & indicatiuo iungitur. Ariſtoph. Κἂν προσκαταθείην γ᾽ ὥστ᾽ ὀμόσαι τριώβολον. Demoſth. περὶ παραπρ. Ἐκεῖνα δὲ ἁπλᾶ, καὶ δύ᾽ ἢ τρία ἴσως ῥήματα, ἃ κἂν ἐχθὲς ἐωνημένος ἄνθρωπος εἰπεῖν δυνηθείη. Idem in eadem, Ταῦτα κατηγορῶ, ταῦτα μέμνησθε, ἐπεὶ δικαίαν εἰρήνην καὶ ἴσην, καὶ μηδὲν πεπρακότας ἀνθρώπους, μηδὲ ψευσαμένους ὕστερον, κἂν ἐπῄνουν καὶ στεφανοῦν ἐκέλευον, Hæc ſunt quæ accuſo, quæ vos in memoriam veſtram reuocate. nam pacem æquam iuſtámque ego laudarem, eiuſque auctores probos viros atque integros corona donádos cenſuiſſem. Cum autem ſignificat καὶ ἐάν, quòd ſi, vel ſin, vel etſi, ſubiunctiuum poſcit. Idem in eadem, Κἂν ἀναγκασθῇ που συντυχεῖν, ἀποπηδήσεται ταχέως, μή τις αὐτὸν ἴδῃ λαλοῦντα ἐμοί. Idē, Ἔστι δ᾽ οὐκ ἄδηλον τοῦθ᾽ ὅτι Λεπτίνης, κἂν τις ἄλλος ὑπὲρ τοῦ νόμου λέγῃ, δίκαιον μὲν οὐδὲν ἐρεῖ περὶ αὐτοῦ, ſeu Leptines, ſeu quis alius. Idem, Ἔστι δὲ νόμος ἀρχαῖος, ἐάν τις ὑποσχόμενός τι, τὸν δῆμον ἐξαπατήσῃ, κρίνειν. κἂν ἁλῷ, θανάτῳ ζημιοῦν, & ſi conuincatur. Κἂν εἰ indicatiuo iungitur. Demoſthenes περὶ παραπρ. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν, ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, τὸ δικαίως καὶ προσήκει πεπρεσβευκέναι, ἀπολωλέναι δήπου προσῆκεν αὐτὸν, etſi in eo omnia hæc eſſent. Alibi cum optatiuo & per tmeſim, Νῦν δέ μοι δοκεῖ, κἂν ἀσεβεῖν εἰ καταγνώσκοι τις τῶν πεπρεσβευκότων αὐτῷ, τὰ προσήκοντα ποιεῖν. Ariſt. Κἂν εἰ βίᾳ ταῦτα κινηθείη, καὶ φύσει, Quòd ſi vi moueri poſſent, natura quoq;. Κἂν εἰ & κἂν ſibi reſpondent, vt εἴπου & εἴτε. Ariſtot. in primo Meteorolog. Οἱ γὰρ ἀστέρες κἂν εἰ μείζους κἂν ἐλάττους φαίνωνται, ἀλλ᾽ ὅμως ἀδιαίρετοί γε καθ᾽ ἑαυτοὺς εἶναι δοκοῦσι. Κἂν εἰ μὴ pro etſi, tametſi, & pro ſi non, dicunt. Ariſtot. Καὶ εἰ μὴ δι᾽ ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, Etſi non ob aliam cauſam, certè ob iſtam. Greg. Κἂν εἴ τι μὴ παύσεσθε κωμῳδοῦντες τοῦτο, etſi non deſinitis. hoc eſt quáquam. Poteſt & in principio ſententiæ poni, vt tametſi. Idem Ariſtot. lib. 1. de Cælo, Κἂν εἰ μὴ ἄπειρον μὲν τὸ σῶμα τὸ πᾶν, οὐ μὴν ἀλλὰ τοσοῦτόν γε ὥστ᾽ εἶναι πλείους οὐρανούς. Κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, apud eundem Ariſtotelem ſæpe legitur, pro Et ſi quid ſimile. Κἂν etiam per ſe etiamſi ſignificat. vt idem in eadem vſus eſt, Καὶ γὰρ εἴ τισιν δεδέηνται τουτονὶ σώζειν, πότερ᾽ ἂν μηδὲν ἀδικεῖν φαίνηται τὴν πόλιν, ἢ κἂν ἀδικῇ, σκοπεῖτε. εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδικεῖν, κἀγώ φημι δεῖν. εἰ δ᾽ ὅλως κἂν ὁτιοῦν, ἐπιορκεῖν δεδέηνται, Si enim à quibuſdam veſtrum hoc contendunt

Κἂν.

Κἂν εἰ.

Κἂν εἰ μὴ.

Κἂν εἴ τι τοιοῦτ.

precibus, vt iſte abſoluatur: vtrum ita demum ſi publicè inſons ſit, an etiã ſi nocẽs, id verò vobis videndum. etenim ſi demum inſons, ego quoque id vobis auctor ſum vt faciatis: ſin etiam ſi quiduis admiſerit, hoc ipſi cõtendunt, id precãtur vtique, vt periurio voſmetipſos obligetis.

Ὁπότεν. *Ἐπειδάν.*

Ὁπότεν de præterito, iungitur etiam optatiuo: non item vt opinor Ἐπειδάν. Lucianus, Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότεν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Nam quid ageres, cum diuinitus cogerere? Idem, Ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παιδίοις ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτοῦ σχεδὸν ἀγλαῦφος ἦν, μέχρι τοῦ προσώπου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις περὶ τὰ χείλη πυκάζωσιν, οἰκονόμοι, καὶ τὴν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. ἐπειδὰν πυκάζωσι dixit pro eo quod eſt cũ veſtirentur, & obducerentur. Idem, Εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐπειδὰν ἴδωσι προσεληλυθότας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι, vt cum vidiſſent.

Sermo de præterito ut de præſenti.

Eſt enim ſermo de præterito, ſed in præſens tempus relatus. vt apud Iſocratem in Trapez. Ἐπιστέλλει δὲ τοῖς ἐνθάδε ἐπιδημοῦσιν ἐκ τοῦ Πόντου, τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν, καὶ αὐτὸν εἰσπλεῖν κελεύειν. ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν, Quòd ſi facere cunctarer, vt me à vobis expoſcerent. Idem in Areopag. Τοιούτους γὰρ ἤλπιζον ἔσεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους, οἷοί περ ἂν ὦσιν οἱ τῶν πραγμάτων ἐπιστατοῦντες. id eſt οἷοι δὴ εἶεν. AEſchines in quadã epiſtola, Ἦν δέ μοι γνώμη μένειν ἕως ἅπαντα διεξέλθω τὰ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἔπη πρὸς αὐτοῖς ἑκάστοις, ὑπὲρ ὧν τὰ ἔπη ἐστὶ γεγενημένα. ἃ διεξίοιμι. Refert enim ſe ad tempus quo hæc conſtituebat. Sic Syneſ. Ὅπερ ἵνα μὴ πάθω φοβηθεὶς (ᾐσθανόμην γὰρ ἀγόμενος) ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν, quod ne facerem veritus. Idem, Οἱ δὲ ταξάμενοι περιέμενον, ὡς εἰ ἐμβάλοιμεν ἀμυνούμενοι, ſi in eos impetum feciſſemus. Alibi per optatiuum tanquam de præterito loquẽs, Ἐταξάμεθα γοῦν ὡς εἴ τις ἐπίοι, δεξόμενοι. iſque ſermo frequentior eſt, & magis è natura præteriti temporis. Herodianus per ſubiunctiuum dixit, Ὑπώπτευον οὖν μὴ τῆς ἡλικίας τοῦ μειρακίου καταφρονήσαντες, ἐπιθῶνται αὐτῷ. Subiunctiuum verò accommodatum eſt futuro, etiam in voce præſentis temporis. Xenoph. Καὶ χάριν σοι ἔφη μᾶλλον εἴσομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς εἰς ἐμὲ, ingreſſus fueris, adieris. ἔπειτα δὲ ἵπποις τοῖς ἐμοῖς χρήσῃ, καὶ ἄλλοις ὁπόσοις ἂν βούλῃ, volueris. καὶ ὅταν ἀπίῃς, ἔχων ἄπει οὓς ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς, abibis cum iis quoſcunque habere volueris. Quòd autem ſit φιλοδικτικὸν τὸ περὶ ἐρχόμενον, ex ſubiectis exemplis apparebit. Demoſth. Ἡμεῖς δὲ οὐκ εἴχομεν ὅπου ἐπιλαβοίμεθα, οὐδὲ ὅπου κρατοῖμεν, ἕως ὅτου κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν. Greg. Ἀγὼν δὲ ἀμφοτέροις, οὐχ ὅστις αὐτὸς τὸ πρωτεῖον ἔχοι, ἀλλ' ὅπως τῷ ἑτέρῳ τούτου παραχωρήσειε. τὸ γὰρ ἀλλήλων εὐδόκιμον, ἴδιον ἐποιούμεθα. Xenoph. Κῦρος δὲ πάντων τῶν ἡλίκων διαφέρων ἐφαίνετο, καὶ εἰς τὸ ταχὺ μανθάνειν ἃ δέοι, ad intelligẽdum quæ factu aut dictu opportuna erant. Idem, Τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, καὶ ἀποκλείειν οὓς μὴ καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι προσάγειν. Quibus verbis ſignificat fuiſſe admiſſionalem Aſtyagi. Athen. de Gorg. Καὶ ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο, τίνι διαίτῃ χρώμενος τοσοῦτον χρόνον ζήσειεν, οὐδὲν πώποτε εἶπεν ἡδονῆς ἕνεκα πράξας, tandiu vixiſſet. Xenoph. Ἐτεκμαίρετο δὲ τὰς ἀγαθὰς φύσεις ἐκ τοῦ ταχύ τε μανθάνειν οἷς προσέχοιεν, καὶ μνημονεύειν ἃ ἂν μάθοιεν. Et in quarto ἀπομνημ. Προέτρεπε δὲ μάλιστα καὶ ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι τοὺς συνόντας, παρά τε τῶν εἰδότων μανθάνοντας ὅσα ἐνδέχοιτο, καὶ ἑαυτῷ ἕκαστον προσέχοντα.

Περὶ δεικτικῶν

Proinde τῶν δεικτικῶν τὰ μὲν μετὰ τοῦ ἂν δυνητικοῦ, σημασίαν ἔχουσι τοῦ μέλλοντος. vt Plato in Sympoſ. Ζητεῖ δὴ ἅμα καὶ

ἐστὶ περὶ ὧν δ' καλὸν ἐν ᾧ ἂν γεννήσῃ, in quo generare poſſit, vel poterit. Τῶν δὲ δίχα τοῦ ἂν, (τὰ μὴ λαμβάνει) ἀντὶ τῶν προεληλυθότων, vt in iam dictis exemplis. Τὰ δὲ κυρίως λαμβάνεται, hoc eſt εὐκτικῶς, ἔξωθεν νοουμένου τοῦ εἴθε. Greg. Μὴ σύ γε τοιούτου κριτοῦ τύχοις, Abſit vt in huiuſmodi iudicē incidas. Syneſ. Εὕραιο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ θεοῦ. Demoſth. περὶ στεφάνου, Καὶ κακοὶ κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ θεοὶ, ἔπειτα δὲ οὗτοι πάντες ἀπολέσαιεν. Idem, ἅ σοι καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψαιεν εἰς κεφαλήν. Interdum additur εἴθε. Plato in Phædro circa principium, ὦ γενναῖος, εἴθε γράψειεν ὡς χρὴ πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ, καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ, vtinam ſcriberet pauperi magis quàm diuiti indulgendum. Conſtruitur etiam cum indicatiuo. Lucian. Καὶ εἴθε γε κἀν ἐκείνου ἐς χεῖρας ἦν πεσεῖν οὕτου, vtinam licuiſſet. Plutarch. in Bruto, Τῷ μὲν γὰρ ἀνδριάντι τοῦ προπάππου Βρούτου ἐπέγραφον, εἴθε νῦν ἦς Βροῦτος, καὶ, ὤφελε ζῆν Βροῦτος. Greg. κατ' εὐνομίου, Εἴθε μὲν ὥσπερ τὴν γλῶτταν εὔστροφον ἔχουσι, καὶ δεινὴν ἐπιθέσθαι λόγοις εὐγενεστέροις τε καὶ δοκιμωτέροις, οὕτω τοι καὶ περὶ τὰς πράξεις ἠκολούθουν μικρὸν οὖν. vt εἴθ' ἔγραψα apud Syneſium. Iliad. 1, Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι. cum ſignificatione optationis etiā perſonæ ſecundæ indicationē habet. Quare ἐκ παραλλήλου dictū eſſe negant, ὅτι διάκρισιν τοῦ προσώπου περιφίσησι. Vt in tertio eiuſdē Iliadis, Ἤλυθες ἐκ πολέμου; ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ. Syneſ. Ἰωάννῃ, Καὶ νῦν μὲν οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκούεις κακῶς, ἀτυχεῖς μὲν ἄρα, ἀλλ' οὐκ ἀδικεῖς. ὡς ὤφελες μηδὲ ἀτυχεῖν. Verba ſunt optantis, hoc ſenſu, Quòd ſi tibi inſonti hoc crimen fama falſa obiecit, certè fortunæ magis culpa quàm tua malè audis: ſed vtinam, vt in hoc obiici tibi culpa non poteſt, ita ne infortunium quidē. Quibus verbis latenter ſignificat, non temere enatam eſſe eam famam. Interdum autem ὡς additur, interdum non additur. vt apud Demoſthenem περὶ στεφάνου, ᾧ γὰρ ἐκείνοις συνθέσθαι καὶ κατορθῶσαι μάλιστα διέφερεν, ἐστι καὶ παθόντων ἃ μή ποτ' ὤφελον, τῆς ὑπὲρ ἁπάντων λύπης πλεῖστον μετέχειν. Alibi, Ἐπειδὴ δὲ ἃ μή ποτ' ὤφελε συνέβη, τηνικαῦτά σοι ὁ μέγας καὶ λαμπρός, Vbi quid accidit incommodè & importunè, qualéque non accidiſſe omnes boni optarent. Hoc Latinè dici ſolet, Nollem factum. vt Cicero in Verrem, Imprudens huc incidi iudices. nollem dixiſſe, ὡς μή ποτ' ὤφελον. Terent. Noui ego veſtra hæc. nollem factum, iuſiurandum dabitur. Plato lib. IIII. de Repub. Ὀρθῶς οὖν καὶ προθύμου καλεῖσθαι, ἐάν πως περιτύχῃ ἐμοῦ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς. εἰ γὰρ ὤφελον ἔφη ἐγὼ ἀλλ' ἃ μᾶλλον ἐάν μοι ἐπομένῳ χρῇ, καὶ τὰ δεικνύμενα δυναμένῳ καθορᾶν, πάνυ μετρίως χρήσῃ. εἰ γὰρ ὤφελον pro εἴθε ὤφελον dixit. Ὄφελον per ο μικρὸν, nec perſonarum nec numerorum diſtinctionem ſignificat. Greg. κατὰ Ἰουλ. Κατῆλθε μὲν εἰς τι τῶν ἀδύτων τοῖς πολλοῖς καὶ φοβερῶν, ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν, qui vtinam etiam ad inferos deſcendiſſet. vel, viam ad inferos ferentem ingreſſus eſſet. Idem de apis mellificio loquens, εἰς τὴν κυριακὴν, Ἡ δὲ μέλι τῆς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν ὃ ἀνήροτον, ὡς ὄφελόν γε καὶ ἡμεῖς ὁ Χριστοῦ μελισσῶν, καὶ τοιοῦτο λαβόντες σοφίας καὶ φιλοπονίας ὑπόδειγμα.

Verùm vt ad mētionem optatiui redeā, addam præterea quæ ſequūtur, vt plenius conſtructio eius percipiatur ex vſu Atticorum, quorum è numero eſt Xenophon, qui in ſecundo παιδείας ita ſcribit, Οἱ δ' Ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν ὅτι πέμψειε σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, καὶ κελεύσειεν ἐρωτᾶν ἐξ ὅτου πόλεμος εἴη Μή-

[margin: Αἴθ' ὄφελες. — Ὡς ὤφελες. — Nollem factū. — Εἰ ὤφελον. — Ὄφελον. — Περὶ ἀττικῶς ἀκολούθου.]

δυς τε καὶ Ἀσσυρίῳ. Optatiuus eſt pro indicatiuo. Idem, Ἐναγχος οὖν ποτέ σου μέμνημαι ἀκούσας, ὡς ὁ Ἀρμένιος καταφρονοίη σου νῦν, ὅτι ἀκούοι τοὺς πολεμίους προσιόντας ἐφ' ἡμᾶς, καὶ οὔτε στράτευμα πέμποι, οὔτε δασμὸν ὃν ἔδει ἀπάγοι. ἀντὶ καταφρονεῖ, vel κατεφρόνησε, καὶ ἔπεμψε, καὶ ἀπήγαγε. Plato in Protag. Ἔλεγες γὰρ ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδῶ πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις. ἀντὶ ἔπεμψε. Rurſus Xenophon in quarto παιδείας, Ἐννοηθέντες τὰ οἷά τε πάσχοιεν ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ὅτι νῦν τεθναίη μὲν ὁ ἄρχων αὐτῶν, ἀτημελεῖς δ' εἶεν, φόβος δὲ πολὺς εἴη ἐν τῷ στρατεύματι, ταῦτα ἐνθυμουμένοις ἔδοξαν, & cætera. non de præterito, ſed de præſenti loquens. Sic

Modus immutatus apud Latinos, & apud Græcos.

Cicero pro Cluentio, Habetur de integro quæſtio: nulla vis tormentorum prætermittitur. Furere crudelis & importuna mulier, nequaquam ſibi vt ſperaſſet ea quæ cogitaſſet procedere. id eſt quæ cogitauerat, & ſperauerat. Idem in Piſonem, Sextum Clodium qui nunquam antea prætextatus fuiſſet, prætextatum volitare paſſus eſt. Idem ibidem, Nondum dico quæ feceris, ſed quæ fieri paſſus ſis. Et rurſus, Huius te cupiditati obſequi dixiſti, ſicut ego feciſſem in collega meo. id eſt feceram. Et pro Sextio, Neque huic tantæ multitudini, quanta mea memoria nunquam vllo in iudicio fuerit, deero. pro fuit. Et pro L. Flacco in fine, Meam quodammodo flens fidem implorat, ac repetit eam quã ego patri ſuo quondam pro ſalute patriæ ſpoponderim dignitatem. id eſt ſpopondi. Id autẽ adeo valet apud Græcos, vt etiam futuro optatiui vtantur de præterito loquentes. Syneſ. Εὐοπτίῳ, Καὶ τὸ ξίφος ἀνασπάμενος, ἠπείλησ' ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, εἰ μὴ ἀντιλήψοιτο τοῦ σκάφους. de præterito loquens, ſed tanquam de præſenti, & futuro. Idem ad eundem, Ἐγὼ δὲ παρακαταθέμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου, ἔκλαιον (ὡς οἶδεν ὁ ξένιος) οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, ἀλλ' εἰ ὁ Θρᾷξ ἀποστερήσοιτο, τῶν χρημάτων ἕνεκεν, ὃν καὶ ἀποθανὼν ἂν ᾐσχυνόμην, flebam non propterea quòd moriturus iamiam mihi videbar, naufragio ſcilicet, ſed quòd depoſito hoſpes meus fraudandus erat, cuius gratia vel in morte me puduiſſet. Xenoph. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο ὅτι καὶ αὔριον ἕωθεν εἰ πορεύοιντο, καταλήψοιντο, comprehenſuri eſſent. Demoſth. πρὸς Φαίνιπ. Εἰ δέ φησιν ὅτι ὅρους ἐπέστησεν, εἰ πεὶ ἐκέλευον αὐτὸν ἤδη καὶ δεῖξαι, ὅπως μὴ ὕστερον ἐνταῦθα χρέος γενόμενον ἀναφανήσοιτο ἐπὶ τῇ χωρίῳ, editum iri poſſet & emerſurum eſſet æs alienũ, vel index æris alieni. ac ſi de præſenti loquens & inſtanti, diceret, ὅπως μὴ ἀναφανήσεται. Idem, ἤδει γὰρ ὅτι ἐπεὶ μὲν παραλαβὼν τὴν ναῦν, κακῶς ἤμελλε τριηραρχήσειν. οὔτε γὰρ τῷ τριηραρχήματι, οὔτε τοῖς ἐπιβάταις καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ χρήσοιτο. In priore membro ad præſens tempus reſpexit. alioqui dixiſſet κακῶς μέλλοι τριηραρχήσειν, vel κακῶς τριηραρχήσει. In poſteriore ad præteriti modum reſpexit. quod niſi feciſſet, ita locutus eſſet, καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ χρήσεσθαι. Paulo pòſt in optatiuo perſtitit per totam periodum, Ἀποκρίνεται αὐτῷ ὁ κυβερνήτης ὅτι τριήραρχός τε τῆς νεὼς εἴην, καὶ τὸν μισθὸν παρ' ἐμοῦ λαμβάνοι, καὶ πλεύσοιτο οὖν οἷ ἐγὼ ἐκέλευον εἰς Θάσον ὡς στρατηγόν, eò vela directurus eſſet quò ego iuberẽ, Thaſum ad imperatorem. Idem alibi, Εὖ εἰδότες ὅτι διὰ βασάνων ἤδη ὁ ἔλεγχος ἔσοιτο, εἴ τι τοιοῦτο ψεύσαιντο (mutauit tempus non modum) quòd tormentis ſeruorum res quærenda eſſet, ſi quid huiuſmodi commenti fuiſſent. quo in loco etiam vtrobique futuro vti potuit, vt in illo Syneſii ſuprà citato.

Περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀληθοῦς ἐγκλίσεως.

Et Xenophontis in Commemorationibus, Ἐπεὶ δὲ ἀποθνησκόντων πολλῶν καὶ ἀδίκως, πολλοὶ ἤσθην ξυνιστάμενοί τε καὶ θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία, πάλιν ἔλεγεν ὁ Θηραμένης, ὅτι εἰ μή τις κοινωνοὺς λήψοιτο τῶν πραγμάτων, ἀδύνατον ἔσοιτο διαμένειν τὴν ὀλιγαρχίαν. Aliquando etiam media coniunctione ab optatiuo ad indicatiuum tranſeunt. Andocid. περὶ τῶν μυστηρίων, Αὐτίκα ἐγὼ πολλῶν μοι ἀπαγγελόντων ὅτι λέγοιεν οἱ ἐχθροί, ὡς ἄρα ἐγὼ οὔτ᾽ ἂν ὑπομείναιμι, οἰχήσομαί τε φεύγων, & reliqua. Lucian. Καὶ μὴν τοῦτό μ᾽ εἰς δέος οὐ μέτριον ἦγεν, μὴ οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διαπραχθείη, κἀγὼ ὥσπερ ἀνδροφόνος καλῶ δώσω δίκην. Id quod fit reſpectu rei præſentis, & rei præteritæ. Latini, vt dictum eſt, pro indicatiuo etiam vtũtur ſubiunctiuo. vt Cicero pro Cornelio, Quo mihi difficilior eſt hic extremus perorandi locus: etenim ei ſuccedo orationi, quæ non præteruecta ſit aures veſtras, ſed in animis omnium penitus inſederit. id eſt præteruecta eſt. Idem pro Planco, An verò putas iudices idcirco minus mea cauſa facturos, quòd me gratum eſſe crimineris? Quæ vox etiã eſt optatiui. Et pro Quintio, Quaſi domi nummos haberet, ita conſtituit ſe ſoluturum. Neuium certiorem facit, rogat vt curet quod dixiſſet. id eſt quod dixerat. Verùm vt dicere cœperam ex Andocide, vt optatiuo indicatiui loco vtũtur Græci, ita vice verſa. Greg. Ἐπεὶ δὲ τὰ δῶρα τραπέζῃ προσενεγκεῖν ἔδει, ὥσπερ ἦν ἔθος, ἄδηλον ὂν εἰ προσήσεται, τηνικαῦτα τὸ πάθος γνωρίζεται, incertum enim erat an admiſſurus eſſet. ἀντὶ εἰ προσήσοιτο. Syneſ. Ἐνταῦθα θρηνῳδία ἤρθη πολλή, καὶ ἥκιστα ξύμφωνος. τῶν μὲν ναυτῶν πεφρικότων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὼ χεῖρε ἐπικροτούντων, καὶ προσβοώντων ἀλλήλοις, καὶ οὐκ ἐχόντων ὅπως χρησόμεθα ταῖς πληγαῖς τῆς χώρας. id eſt χρησαίμεθα. Ariſtoteles de ideis loquens, Ταύτας γὰρ οὐσίας ἀναγκαῖον εἶναι, μὴ καθ᾽ ὑποκειμένου δέ, ἔσονται γὰρ κατὰ μέθεξιν, alioqui ſi de ſubiecto dicerentur & prædicarentur, eſſent ſubſtantiæ participatione. Et in libris de animalibus, de ſerpentum concubitu loquens, Ἐπεὶ οὖν οὐκ ἔχουσι μόρια οἷς περιλήψονται, ἀντὶ τούτων τῇ ὑγρότητι χρῶνται τοῦ σώματος περιελιττόμενοι ἀλλήλοις, quibus inuicem complectãtur. Sic Demoſth. περὶ στεφάνου, Οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα οὔτε στρατηγὸν δι᾽ ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, ἀλλ᾽ οὔτε ζῆν ἠξίουν εἰ μὴ μετ᾽ ἐλευθερίας αὐτοῖς ἐξέσται τοῦτο ποιεῖν. ἀντὶ τοῦ καὶ δουλεύσοιεν καὶ ἐξέσοιτο. Idem inferius, Χρῆν δὲ σιτοπομπείας ὅπως κομισθήσεται προϊδέσθαι, Oportebat prouidere quomodo frumentum conueheretur. Per indicatiuum enim Græci multa dicunt, quæ nos per coniunctiuum dicimus. Ariſtot. in VIII. de hiſtoria, Ἡ δὲ κάμηλος πίνει ἥδιον θολερὸν καὶ παχύ, οὐδ᾽ ἀπὸ τῶν ποταμῶν πρότερον ἢ συνταράξει, quàm aquam conturbarit. Idem in Probl. ſectione triceſima, Ὅτι ὁ θεὸς ὄργανα ἐν ἑαυτοῖς ἡμῖν ἔθηκεν ἐν οἷς χρησόμεθα τοῖς ἐκτὸς ὀργάνοις, σώματι μέν, χεῖρα, ψυχῇ δέ, νοῦν, quibus vteremur. Xenoph. in 2. ἀπομνημονευμάτων, Ἀλλ᾽ οὐδὲ πώποτε αὐτὴν ἔφη, οὔτ᾽ εἶπα, οὔτ᾽ ἐποίησα οὐδὲν ἐφ᾽ ᾧ ᾐσχύνθη, propter quod ipſa erubuerit, vel erubeſcere potuerit, & pudore perfundi. ἀντὶ αἰσχυνθείη, & αἰσχυνθείη ἄν. Et in ſexto ἑλληνικῶν, Παρ᾽ ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς μισθοφορεῖ, ὅστις μὴ ἱκανός ἐστιν ἴσα ποιεῖν ἐμοί, qui non idoneus ſit. ἀντὶ ὅστις μὴ ἴσα ἂν ἐμοὶ ποιήσῃ. Et in ſeptimo, Οὐδὲν γὰρ οὕτω βραχὺ ὅπλον ἑκάτεροι εἶχον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων, quo non ſe mutuo ſauciarent. ἀντὶ ᾧ οὐκ ἂν ἐξικνοῦντο. vel ᾧ οὐκ ἐξίκοιντο. Ariſtot. in Phyſiogn. Οὐδὲν γὰρ πώποτε ζῷον ἐγένετο τοιοῦτον, ὃ τὸ μὲν

Ὁριστικὴ ἀντὶ εὐκτικῆς.

Per indicatiuum Græci multa dicunt quæ Latini per coniunctiuum.

εἶδος ἔχει ἑτέρου ζώου, τὴν δὲ διάνοιαν ἄλλου, quod habuerit, ὃ εἴη ἂν ἔχοι. Gregor. de baptiſmate, Οὐδὲν παρὰ θεῷ μέγα ὃ μὴ καὶ πένης δίδωσιν, ἵνα μὴ κἀνταῦθα περιφθῶνται οἱ πένητες. οὐ γὰρ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλουσίοις ἁμιλληθῶσι, Nihil apud Deum magnum, quod non etiam pauperi dare promptum ſit: ne hîc quoque pauperes cunctandi cauſam arripiant. neque enim in hoc habent cur diuitibus inuideant. Quod vltimum per ſubiunctiuum enunciauit, quomodo Latini ſolent. & quod etiam per optatiuum dici poteſt, addito ἂν δυνητικῷ. vt Plato in primo de Legibus, Κινδυνεύει γὰρ καθάπερ ἐν τοῖς σώμασιν, οὐ δυνατὸν εἶναι προστάξαι τι πρὸς ἓν σῶμα, ἓν ἐπιτήδευμα, ἐν ᾧ οὐκ ἂν φανείη ταυτὸ τοῦτο, τὰ μὲν βλάπτον ἡμῶν τὰ σώματα, τὰ δὲ ὠφελοῦν, & cætera. quod non videatur. Atticorum autem eſt optatiuis vti, vbi natura ad indicatiuum ferebat. Quo modo loquẽdi gaudet præcipuè Xenophon, quod ſuprà attigimus: ſic autem inquit ille, Ενταῦθα δὴ πολλαὶ κατηγορίαι ἐγίγνοντο Ἀθηναίων, ἅ τε δὴ παρανενομήκεσαν, καὶ ἃ ἐψηφισμένοι ἦσαν ποιεῖν, εἰ κρατήσαιεν τῇ ναυμαχίᾳ. καὶ ὅτι λαβόντες δύο τριήρεις, πάντας ἐξ αὐτῶν κατακρημνίσαιεν. id eſt κατακεκρημνικότες ἦσαν. Tranſiuit enim ab indicatiuo ad optatiuum, coniunctione copulatiua intermedia. Id auctores Græci libenter faciũt poſt ὅτι, ὥσπερ, & ὅς, & ὅσοι, & ὅτε, & ὡς, vt per optatiuum loquantur. Idem in ſecundo Ἑλληνικῶν, Ὡς δὲ εἰπὼν ταῦτα, ἐπαύσατο, καὶ ἡ βουλὴ δήλη ἐγένετο ὅτι εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο, διαλεχθεὶς τῇ βουλῇ ἐξῆλθεν. Idem, Λύσανδρος δὲ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήσας, ὃς τοὺς ἄνδρας κατακρημνίσειε, τί ἄξιος εἴη παθεῖν. id eſt κατακεκρημνίκει. Idẽ, Επεμψε ἀγγελοῦντα ὅ, τι ἀποκρίναιτο Θηραμένης, quod reſponderat. Thucydid. Πρῶτοι μὲν καταδύουσι τὴν στρατηγίδα ναῦν μίαν. ἔπειτα δὲ καὶ τὰς ἄλλας ᾗ χωρήσειαν διέφθειρον, qua proceſſerũt. Alibi, Καὶ ᾗ μὲν προσπέσειαν, οὐδεὶς ὑπέμεινε, qua irruerunt. vt Latini, Et quacũque impetũ facerent, nullus ſubſiſtebat. Vt enim

Ὁ ἂν πολλάκις ἐλλείπει. ὁ ἂν vel δυνητικὸς vel ἀοριστολογικὸς ſæpe abundat, vt dictũ eſt: ita ſæpe deeſt. Demoſth. Ἑώρων δ' αὐτὸν τὸν Φίλιππον ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυναστείας τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, πᾶν ὅ, τι βουληθείη μέρος ἡ τύχη τοῦ σώματος παρελέσθαι, ῥᾳδίως προϊέμενον. Idem in eodem περὶ στεφάνου, Αὐτὸ γὰρ τὸ δημηγορεῖν ἐξ ἴσου προσήκετε ὑμεῖς τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι καὶ ἐμοί. καὶ ὅσα οὗτοι περιεγένοντο ἐμοῦ (πολλὰ δ' ἐγίγνετο τοιαῦτα δι' ἣν ἕκαστοι τύχοι πρόφασιν) ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπήειτε βεβουλευμένοι. Sed hic locus cauſam habet à præterito. at hoc quod ſequitur non item, Ταῦτά μοι πάντα πεποίηται, καὶ οὐδείς πω τῶν ἀνθρώπων εὕροι τὸ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἐγκαταλειφθέν. hîc deeſt δυνητικὸς apertè. Illud quod ſequitur, habet vim optatiuam, Τί οὖν, ὦ κατάρατε, ἐμοὶ λοιδορῇ, καὶ λέγεις ἃ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κεφαλήν. Idem περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ἀπόκριναι γάρ δεῦρο ἀναστάς μοι. οὐ γὰρ δὴ ἀπειρίᾳ γε οὐ φήσεις ἔχειν ὅ, τι εἴποις. (de futuro dixit) neq; enim te vt imperitũ negabis habere quod reſpõdeas. Quod dici poterat ὅ, τι ἐρεῖς. ὅ, τι enim φιλοδικτικὸν, vt dixi. Xenoph. Ἐπιμελεῖς ὧν ὀρέγοιντο ποιεῖν, Accurati circa ea quæ cupiebãt. Iſocrates per ſubiunctiuum, Ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅ, τι χρήσηται τοῖς πρᾶγμασι.

Περὶ τῶν αὐθυποτάκτων. Sed αὐθυποτάκτως dixit. & eſt ὅ, τι, ἀντὶ τί. vt illud Luciani, Ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; quo modo autem ſcire potero. τὸ γὰρ λόγων οἱ διαπορητικοὶ πρὸς ὑποτακτικὴν φέρονται, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ τῶν διστάζοντων. vt πότερον εἴπω, dicámne. Greg. Τὸ δ' οὐκ οἴδαμεν οὐδ' ὅ, τι περὶ λόγῳ χρήσωμεν, καὶ πῇ τράπωμεν. Galen.

Οὐκ οἶδ' ὅ,τι φῶ. Greg. περὶ θεολογίας, Οὐδὲ γὰρ ὁ λόγος ἔχει ἐφ' ὃ ἐρεισθῇ, quo incũbat, & in quo affirmetur. Idem, Οὐκ ἔχω δ' ὅπως ἐμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος. ἀεὶ γὰρ τὸ πρὸ ἑαυτοῦ ἀναγκαῖον φαίνεται, vbi ſuperſedeam. Plato in Protagora, Τοῦτο ἐπίσχωσαι τὸ ᾆσμα; ἢ πόθεν τι διεξέλθω; Plutarchus in Apophthegmatis, de Cicerone loquens, Πομπηίου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων ἔφη, γινώσκω ὃν φύγω, μὴ γινώσκων πρὸς ὃν φύγω. Hîc nec dubitatio eſt planè nec interrogatio. ſed ἂν ſubaudiri videtur. quod etiam per optatiuum dici poteſt, γινώσκων πρὸς ὃν φύγοιμι. hoc eſt, πρὸς ὃν ἂν φύγοιμι, vel πρὸς ὃν φύγοιμ' ἄν. Demoſth. Φέρε δὴ περὶ ἑστιάσεως καὶ τοῦ ψηφίσματος εἴπω. exhortantis eſt ſeipſum, melius eſt vt dicam. Qui modi per ſubiunctiuum loquendi apud Latinos crebri ſunt. Cicero, Age iam de ipſo pſephiſmate dixero. Demoſthenes, Εἶτα ὑπὲρ ὧν ἐκεῖνος ᾤετο δεῖν ἀποθνήσκειν ἢ νικᾶν, ταῦθ' ἡμεῖς ἀφαιρώμεθα τὸν υἱὸν αὐτοῦ, huius filio abſtulerimus. Sic Cicero pro Plancio αὐθυποτάκτως dixit, Sed mediuſfidius multo citius meam ſalutem pro te obiecero, quàm Gnei Plancii ſaluté tradidero contentioni tuæ. Idem Philippica XIII, Neque iſtinc ſi cupias, poſſis te explicare. receſſeris? omnes inſequentur. manſeris? hærebis. Et in Prætura vrbana, Emerſerit etiam ex peculatus iudicio? meditetur de ducibus hoſtiũ quos accepta pecunia liberauit. Et infra, Ex hoc quoque euaſerit? proficiſcar eò quò iam vocat populus Romanus. de iure enim libertatis ſuum putat eſſe iudicium. Iungitur autem ἂν δυνητικὸς καὶ παραπληρωματικὸς cum ὅπως, & cum ὡς, & optatiuo ſubiunctiuóque conuenit. Gregorius, Συνεπέχοντες, ἀντιπέχοντες, ὅπως ἂν τὸ ἀγαθὸν παραλάβωμεν ἀγωνιζόμενοι. Idem, Καὶ πρὸς ἓν τοῦτο μόνον ἰδών, ὅπως ἂν μόνον χαρίσαιτο τοῖς κατενεγκοῦσιν αὐτὸν ἀξίως δαίμοσι. de Iuliano loquens. id eſt quonam pacto gratificaretur. Xenophõ in OEconomico, Ἐκεῖνο δέ μοι δοκῶ πρῶτον ἂν ἥδιστα μανθάνειν, ὅπως ἂν εἰ βουλοίμην γῆν ἐργαζόμενος, πλείστας κριθὰς καὶ πλείστους πυροὺς λαμβάνοιμι. Alibi cum ſubiunctiuo in κυνηγετικῷ, Ἵνα δ' αὐτῶν μηδὲν ἀντέχηται, πηγνύειν δεῖ τὰς χαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαιρόμεναι ἔχωσι τὸ στεῦτρον. ἀντὶ τοῦ ἵνα. Idem, Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλά, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ. Hoc idem Ὡς ἂν ſignificat. Idem, Ὡς ἂν ἥκιστα ἐξαπατῷτο καὶ ἵππους καὶ πώλους ὠνούμενος, id eſt ἵνα. Alibi pro quonam modo, Καιρὸς δὲ γράψαι ὡς ἂν ὀρθότατα ἑκατέρῳ χρῷτο. Idem, Ὁπότε γε μὴν οἱ ἵπποι εἰσὶν οἵους δεῖ, ὡς ἂν ἄριστοι αὐτοὶ οἱ ἱππεῖς γίγνοιντο, τοῦτο διηγήσομαι. Greg. Ὡς ἂν τῆς σοφίας βάθος μὴ ἀγνοῇς, id eſt ἵνα μή. Idem, Ὡς ἂν μὴ βλέπῃ τοῖς γεγραμμένοις. Ponuntur etiam ambæ coniunctiones ſine ἂν παραπληρωματικῶς καὶ αὐθυποτάκτως, & aliter. vt eſt illud Luciani, Ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; quo modo autem ſcire potero potiſſimum qualinam ſit ille facie? hoc eſt πῶς. Gregor. Οὐκ ἔχω δ' ὅπως ἐμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος. Idem, Τοῖς δ' ἀπειροτάτοις ἡμῶν καὶ τὸ πρεσβύτερον δυόντων, καὶ τὸ ἐνδοξότερον ἀνεπιβόητον, οὐκ ἔχετε ὅπως διαθώμεθα τί τῶν ὄντων, ἢ τῶν οὐκ ὄντων εἰσχημισόμεθα. Indicatiuum coniunctiuo ſubdidit, niſi ſit menda. Sic Syneſius Τρωΐλῳ, Ὅπως ὅταν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ἐπιβάλῃς, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν πάνυ σφόδρα προσοίξῃς τοῖς γράμμασι. Quod fit ideo quòd vtrique tempori modóq; congruit ὅπως. Thucydides, Ὅπως ὁ ἡμῖν ἐπισύμμαχός ἐστι, μὴ πολέμιος γένηται. Verùm hoc Syneſii παραγγελματικὸν eſt, hoc eſt præcipientis, aut denunciantis, aut exhortan-

Αὐθυπότακτα apud Latinos

Ὅπως ἄν.

Ὡς ἄν.

Ὅπως.

tis. non etiam illud Gregorii ſupradictum. Plato libro primo de Repub. Εἰπὲ τί φὴς εἶναι τὸ δίκαιον, καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρῇς ὅτι τὸ δέον ἐστὶ, μηδ᾽ ὅτι τὸ ὠφέλιμον, ſed caue ac vide ne. Demoſthen. περὶ παραπρεσβ. Τραχέως δ᾽ ὑμῶν ἐπὶ τῷ μηδὲ προσδοκᾷν χρόντων, καὶ ὅπως γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔφην, ἄν τι τούτων γίγνηται, τούτους ἐπαινέσεσθε, καὶ τιμήσετε, καὶ στεφανώσετε. ἐμὲ δὲ μή. καὶ μέντοι κἄν τι τῶν ἐναντίων, ὅπως τούτοις ὀργιεῖσθε, ἐγὼ δὲ ἀφίσταμαι, Cum autem vos ægrè aſperéque hoc tuliſſetis, quòd dixiſſem me ne ea quidem ſperare: at facite inquam ô viri Athenienſes, vt ſiquid horum fiat quæ vobis promittũtur, vt iſtos & collaudetis, & honoribus afficiatis, & coronis donetis: in me autem nihil horum conferatis. At verò ſiquid in contrariũ ceſſerit, videte etiam vt iſtis ſuccenſeatis, non mihi qui rem totam ad me nihil pertinere conteſtatus ſum. Idem, Ὅπως τοίνυν τὰ περὶ τοῦ πολέμου μηδὲν ἐρῇς, Nihil igitur de rebus bellicis dixeris, quæ minimè ad rem quæ agitur attinent. Dionyſius cum ſubiunctiuo conſtruxit, Ἀλλ᾽ ὅπως μὴ λάθωμεν ἑαυτοὺς, Sed videndum nobis ne per imprudentiam erremus. Eſt autem ἔλλειψις ἀττική. ſubauditur enim σκόπει, vel ὅρα, vel aliud ſimile verbum. fit autem hæc ἔλλειψις in principio, in medio, & in fine orationis. vt patet in eo ſchemate quod ἀνανταπόδοτον dicitur: cuius exemplum apud Ciceronem inuenitur, vt ſcripſimus olim in Annotationibus in Pandectas. Cicero itidem in Finibus, Exponamus adoleſcenti ſiqua fortè poſſumus. dat enim id nobis ſolitudo. ſed ne dum huic obſequor, vobis moleſtus ſim. mihi (inquam) qui te id ipſum rogaui? ἀλλ᾽ ὅπως, ſed vereor. vel, ſed vide. Terent. in Eunuch. Si quidem biduum. Verùm ne fiant iſti viginti dies. vereor ſupple. Plena autem locutione Plato vſus eſt in Gorgia, his verbis ſcribẽs, Ἀλλὰ διαλαβεῖν παρεκελεύεσθε ἀλλήλοις ὅπως μὴ πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γενόμενοι, λήσετε διαφθαρέντες. Paulo pòſt ſine verbo dixit, Ἔστι ταῦτα ἢ οὔ; καὶ ὅπως μὴ ἁλώσῃ ἐνταῦθα αἰσχυνόμενος, & vide ne tenearis hîc præ verecũdia. Vſus eſt Homerus Iliados VIII, Πῆ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὣς ἐν ὁμίλῳ, Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, vide ne tibi fugienti quiſpiã terga figat. Et Iliad. ρ, Ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ, Πάτροκλόν θ᾽ ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ᾽ ἐνθάδε τιμῆς, Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται. vbi δέδια vel quid ſimile intelligimus deeſſe. Et Iliad. σ, circa principiũ, Ὤ μοι ἐγὼ, τί τ᾽ ἄρ αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο. Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε. Iliad. τ, duo verba ſupplẽda reliquit, Δῶρα δ᾽ ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέμεν, ὅσσα τοι ἐλθὼν Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς. ſubintelligẽdum eſt enim, ἕτοιμός εἰμι, ἢ προθυμοῦμαι, vel quid ſimile. Et Odyſſeæ ρ, Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ᾽ ἔχω κακά. μή με δαμάσῃ Στίβη ὑπηοίη. ſubintelligitur enim ἐφ᾽ ᾧ δέδια, propter quod vereor ne gelu matutino corripiar & conficiar. Eiuſdem generis eſt illud Platonis in Hippia maiore, Εὖγε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις ὦ Ἱππία. ἀτάρ μή τι κωλύω μιμούμενος ἐγὼ ἐκεῖνον, ἐάν σου ἀποκρινομένου ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων, Sed enim vereor ne te obturbem, & itidem vt ille homo moleſtus ſim in percunctando. Hoc ſchema imitatus eſt etiam Terentius in Adelphis, Ne nimium modo bonæ tuæ iſtæ nos rationes initio, & tuus iſte animus æquus ſubuertant. Verùm de mo-

Ἔλλειψις ἀττική.

Ἀλλ᾽ ὅπως. Sed ne.

Ἀτὰρ μή.

dis orationis defectuoſæ mox dicam quæ ſentio, & comperi. Idem Terentius in Heautontimorumeno, pleno ſermone vſus eſt, At vide vt ſatis modo contemplata ſis. id eſt, caue ne non ſatis. Alibi, Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæſitum ſcelus. Sed cum eſt ſermo de præterito, ſic vt ſuperiora Græcè dici non poteſt: ſic verò poteſt per præteritũ indicatiui, ὅρα δὴ μὴ λέληθας σαυτὴν οὐχ ἱκανῶς θεωρήσασα. Lucian. Ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τί με πρώην διέλαθε. Demoſth. περὶ παραπρ. Καὶ τὸ χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, δέδοικα μή τινα λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποίηκε, ne in vobis obliuionem rerum induxerit. Idem, Τὴν δὲ εἰρήνην δέδοικα μὲν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δέδοικα μὴ λελήθαμεν ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ἐπὶ πολλῷ ἄγοντες, Enimuero pacem iſtam vereor ô viri Atheniẽſes, vereor inquam ne pari diſpendio colamus, atque ii ſolent qui æs alienũ diſſoluunt verſura multiplici. Plato, ὅρα μήπου ὦ Κέβης καὶ σύ τι μὴ τούτων ἐπαρέξει ὧν ἂν εἴπῃ. Idem in Theæteto, Εὖ ἂν ἔχοι ὦ Σώκρατες, ἀλλ᾽ ὅρα μὴ παίζων ἔλεγε, ſed vide vt ſerio dixerit, id eſt ne non ſerio. Philoſtrat. Δέδοικα μὴ οὐδ᾽ ἡσυχίαν ἤγαγεν, ἀλλ᾽ ἐνώχλει καθεύδοντι. Polyb. in III, Εὐλαβούμενος δὲ μὴ διατετράφαται τὸ πλῆθος ἐκ τοῦ προγεγονότος ἐλαττώματος, κρίνας προσδεῖν παρακλήσεως τὸν καιρὸν, συνῆγε τοὺς πολλοὺς, ne abſterriti & cõturbati fuiſſent. Liuius, Ita orationẽ ad extremum finiuit, vt diceret AEtolos ſe ſuáque omnia fidei populi Romani permittere. Id Conſul vbi audiuit, etiam atque etiã videte, inquit, AEtoli, vt ita permittatis, ἀθρεῖτε δὴ ἐπιεικῶς μὴ οὕτω λελήθατε ποιοῦντες. Cicero ad verbum reddidit locutionem Græcam in quinto de Finibus, Et ille ridẽs, age age inquit (ſatis enim ſcitè me noſtri ſermonis principium eſſe voluiſti.) exponamus adoleſcẽti ſiqua fortè poſſumus. dat enim id nobis ſolitudo. ſed ne dum huic obſequor, vobis moleſtus ſim. mihi (inquam) qui te idipſum rogaui? ἄγε δὴ ἔφη. καὶ γάρ τοι κομψῶς πως τοῦτ᾽ ἠβουλήθης σύγε, τὸ ἀρχὴν εἶναί με τοῦδε τοῦ ἡμετέρου λόγου. ἄγε οὖν ἐξηγησώμεθα τῷ μειρακίῳ εἴ πῃ ἄρα οἷοί τ᾽ ἐσμέν. ἀλλ᾽ ὅπως ὑμῖν μὴ ἐνοχλήσω τούτῳ χαριζόμενος. vel, ἀλλ᾽ ὅπως μὴ λήσομαι τούτῳ μὲν πειθαρχῶν, ὑμῖν δὲ παρενοχλῶν. ἐμοὶ γὰρ ἔφην; πῶς γὰρ ἄν; ὅς γε σὲ τοῦτ᾽ αὐτὸ ᾐτησάμην. vel, ὅς δή σου τοῦτο τυγχάνω δεδεημένος. Ὅπως μὴ pro μὴ cũ optatiuo Xenophon iunxit, Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ᾽ αὐτόν με τράποιτο. Sic Ὡς μή. Synes. Ἐγὼ μὲν καί σου κήδομαι, καὶ τοῦδε. σοῦ μὲν, ὡς μὴ ἀδικοίης. τοῦδε, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. vt ὡς ἂν, & ὅπως ἂν, vt ſuprà vidimus. Ἵνα etiam cum præterito indicatiui cõſtruitur, vbi de præterito ſermo eſt, ſiue ſit παρατατικὸς, ſiue ἀόριστος, ſiue παρακείμενος. Xenoph. in I. παιδείας circa finem, Ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, vt ſeſe in retia indueret. Lucian. Εἰ γάρ τοι ἔφη τῇ πνοῇ τὴν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρεις, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστ᾽ ἂν ἐχρῆν αὐτοὺς πεφυκέναι, ἵν᾽ ὡς πλησίον ἀνέπνεον τῆς ἡδονῆς. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. Ἵνα τότε δόντες δίκην τοῦ θηρίου τούτου, καὶ τὴν μισθαρνίαν ἡμῶν ἐκεῖνα τὰ χρήματα φανερῶν γενομένων, καὶ τῆς περὶ Θηβαίους προδοσίας ἐξελεγχθείσης, ἣν οὗτος προδέδωκεν, ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ, liberati eſſemus. Ἐφ᾽ ᾧ variè conſtruitur, cum infinitiuo, præſenti, & præterito. vt ἐφ᾽ ᾧ μανθάνειν. ἀντὶ τοῦ ἐπί τῳ, καὶ ἕνεκα τοῦ. quod etiam Ἐφ᾽ ᾧτε dicitur, πλεονάζοντος τοῦ τε more Ionico. Iones enim Ἐπ᾽ ᾧτε dicũt. Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου, Συγγραφὴν διαρρήδην γραψάμενος ἐφ᾽ ᾧτε καταπλεῖν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἡμέτερον ἐμπό-

Vide ne.

Μὴ cum præterito indicatiui.

Ὅπως μή.

Ὡς μή.

Ἵνα.

Ἐφ᾽ ᾧ.

Ἐφ᾽ ᾧτε.

Ἐπ᾽ ᾧτε.

ειον, εἰ δὲ μὴ, ἀποτίνειν διπλάσια τὰ χρήματα. Alibi in eadem per præteritũ, Ἔλεγον ὅτι βούλονται δανείσασθαι ἐπὶ τῇ νηὶ, ἐφ᾽ ᾧτε πλεῦσαι εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐξ Αἰγύπτου ἐς Ῥόδον. Ariſtoph. Ἐφ᾽ ᾧτε ἐκεῖσε μηδέποτέ μ᾽ ἥκειν ἔτι. Xenoph. Αἱρεθέντες ἐφ᾽ ᾧτε συγγράψαι νόμους. Apud AEſchinem quodã loco legitur ἐφ᾽ ᾧτε βοηθήσειν in futuro. Pauſ. per ſubiunctiuum, in Lacon. Τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ μακρότατον ἀντισχοῦσιν ἐποιήσατο ὁ Ἀντίγονος εἰρήνην, ἐφ᾽ ᾧτε σφίσιν ἐπαγάγῃ φρουρὰν ἐς τὸ μουσεῖον, fortaſſe mendoſè pro ἐπαγαγεῖν. Conſtruitur & cum futuro indicatiui, quod genus ſatis eſt frequens. Thucyd. lib. v i, Οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ᾽ ἐμφιλοχωρήσαντες προδόντες ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεύειν κατὰ ὁμολογίας, ἐφ᾽ ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν. Ariſtot. in 1 x. Ethic. Καὶ χρήματα προοῖντ᾽ ἂν ἐφ᾽ ᾧ πλείω λήψονται οἱ φίλοι. Thucyd. Ἐφ᾽ ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. Iungitur & cum præterito indicatiui. Syneſ. Τραγῳδίᾳ, Καὶ τὸν ἥλιον εἶδεν ἐπὶ ῥητοῖς ἄνθρωπος, ἐφ᾽ ᾧ γενναδίον ἔγραψεν. ἔγράψατο, Et qui in tenebris carceris vinctus erat, in lucẽ extractus eſt pactis conditionibus: quare Gennadium detulit. vel, ita vt Gennadium deferret. Dicitur & Ἐφ᾽ ὅτῳ. Lucian. Ἐφ᾽ ὅτῳ σύνεισι τοῖς νέοις. Demoſth. Ἐμοὶ μηδὲν ἔχεις ἐφ᾽ ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις, Cauſæ nihil eſt cur in me hoc committas. Quæ conſtructio eſt eleganter implicita. vt πρὸς Λεπτίνην, Ταῦτα τοίνυν αὐτοί τε ποιεῖτε, ἵνα εὐορκῆτε, καὶ τοῖς προγόνοις ὀργίζεσθε ἐάν μή τις φῇ ποιεῖν, & iraſcimini ſi quis maiores veſtros ita feciſſe neget. Inde Οὔ φημι, pro dico non, hoc eſt nego. Athen. Καὶ κελεύσαντος καλεῖν, οὐκ ἔφησαν εἰδέναι ὅπου πεπόρευται. Lyſ. Ταῦτα ἐκεῖνοι αἰσθόμενοι, οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, hoc eſt ἔφασαν μὴ ἐπιτρέψαι. Ariſtotel. in 2. Ethic. Ἀπορήσειε δ᾽ ἄν τις πῶς ὑπολαμβάνων ὀρθῶς, ἀκρατεύεταί τις. ἐπιστάμενον μὲν οὖν οὔ φασί τινες οἷόν τε εἶ. Μὴ φάσκω pro eodẽ dixit Demoſthenes πρὸς Φορμ. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ συμβόλαιον ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἐμπορείῳ γέγονε, μὴ φάσκειν τούτοις παρ᾽ ὑμῖν ὀφείλειν τὴν δίκην. Simile eſt μὴ λέγειν pro negare. Plato lib. 1 x. de Legib. Δυοῖν γὰρ θάτερον ἡμᾶς χρεών, ἢ μὴ λέγειν ὡς πάντα ἀκούσια τὰ ἀδικήματα, ἢ τοῦτο ὡς ὀρθῶς εἴρηται, πρότερον διορισαμένους δηλῶσαι. τούτοιν τοίνυν τοῖν δυοῖν τὸ μὲν, οὐκ ἀνεκτὸν ἐμοὶ πάντως που γίγνεται, τόγε δὴ μὴ λέγειν, οὕτως οἰόμενον ἔχειν τἀληθές, id eſt negare, cũ ego arbitrer verum eſſe. Sic Cicero nego, pro dico nõ, ſolitus eſt dicere. vt pro Cluẽtio, Nego rem eſſe vllam in quenquam illorum obiectam, quæ Fidiculanio obiecta non ſit. Idem in eadẽ, Et iam querimur ſæpe hominibus noſtris non ſatis magnos in hac ciuitate eſſe fructus? nego vſquam vnquam fuiſſe maiores. Similis eſt vſus negationis ἐν τῷ Μὴ προσποιοῦμαι, quod ſignificat ſimulo non, hoc eſt diſſimulo. AEſch. κατὰ Κτησιφ. Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετε ἀκούειν, Quòd ſi verba hæc veſtra Demoſthenes audire ſe diſſimulet. Thucyd. Δεῖ γὰρ καὶ εἰ ἠδίκησε, μὴ προσποιεῖσθαι, ὅπως τὸ ὑμῖν ἔτι μόνον σύμμαχόν ἐστι, μὴ πολέμιον γένηται, oportet autem etſi iniuria nos affecerunt, diſſimulare. Demoſth. περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, Εἰ μὲν τοίνυν βουλόμεθ᾽ ἡμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτὸν ἡμῖν, ἀνοητότατος πάντων ἂν εἴη τῶν ὄντων ἀνθρώπων, εἰ τοῦτ᾽ ἐξελέγχει. Simile eſt Οὐκ ἀξιῶ, pro indignũ cẽſeo. Idẽ, Ὑμᾶς ὦ στρατιῶται συνεκάλεσα, οὐκ ἀξιῶν τὰ μὲν δεινὰ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν. Verba ſunt ducis milites confirmantis. Addemus & infrà alterum exemplum. Eſt etiam ἀναστροφή quædam verborũ elegans, cum dicunt Ἐπειδὴ τάχιστα, pro eo quod nos di-

Ἐφ᾽ ὅτῳ.
Cõſtructio eleganter implicita.
Οὔ φημι.
Μὴ φάσκω.
Nego.
Μὴ προσποιοῦμαι.
Οὐκ ἀξιῶ.
Ἐπειδὴ τάχιστα.

cimus, ſimul atque, & ſimul vt. Et, Ὡς δὲ τάχιστα. AEſch. περὶ παραπρ. Ὡς δὲ τάχιστα ἥκομεν ὡς Μακεδονίαν, συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τοὺς πρεσβυτέρους πρώτους λέγειν. Demoſth. Ἐπειδὴ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἐργαστηρίου. Rurſus, Δίκην ἠναγκάσθην αὐτῷ λαχεῖν ἐπειδὴ τάχιστα ἐξουσία ἐγένετο. Sic Ariſtotel. Ὅταν θᾶττον στραφῇ τὸ ἔμβρυον, Cum primùm fœtus in vtero conuerſus fuerit. Xenoph. in III. ἑλληνικῶν, Οὗτοι ἐπεὶ ἡδέως ᾔσθοντο τὸ πρᾶγμα, ἀπεχώρησαν. Demoſthen. etiam orationẽ implicitè conſtruere ſolet, ad venuſtatem ſermonis conciliandã. vt πρὸς Λεπτίν. Καίτοι εἰ τὴν ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν ταυτὶ καὶ λειτουργιῶν, τί τοῦτο μαθὼν προσέγραψε; Hîc implicitũ eſt μαθὼν cum duabus dictionibus, quæ natura cohærent hoc modo, Τί μαθὼν τοῦτο προσέγραψε; Idem, Ἄν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεὰς ὥσπερ Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι, ſi quis tuendi popularis ſtatus cauſa mortem obierit. Et κατὰ Μειδίου, ἐὰν γὰρ μηδέν ἐστιν ἐφ' ᾧ τῶν πεπραγμένων οὐ δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι φανήσεται, Nullum eſt enim corũ quæ ab eo perpetrata ſunt, ob quod vnum non dignus eſſe ipſe morte videatur. Et rurſus, Τοὺς ἄλλους ἀξιοῖς ὅ, τι σὺ βούλει σκοπεῖν, οὐκ αὐτὸς σκοπεῖς ὅ, τι μὴ λυπήσεις τοὺς ἄλλους ποιῶν, non etiam animaduertis ipſè quid te vitare oporteat, ne aliis moleſtus ſis. Et iterum, Οὐκ ἔσθ' ἐφ' ὅτῳ τῶν πεπραγμένων μόνος ἐγὼ ἠδίκημαι, id eſt οὐκ ἔστι τῶν πεπραγμένων οὐδὲν ἐφ' ᾧ. Idem, Εἰ τοὺς ἄλλους ῥᾳδίως κρίνων, ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις. ἀντὶ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ᾧ ἐμὲ τοῦτο ποιήσεις. Rurſus πρὸς Λεπτίν. Εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς τοῦ τοιούτου παῖδας, εἰ μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων μηδενὸς μνείαν, ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεὰν, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; recta enim ſtructura erat, οὐκ αἰσχυνόμεθα εἰ τοὺς παῖδας τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἀφῃρημένοι φανούμεθα τὴν δωρεάν. Ariſtot. in IIII. Politic. de tyrannide loquens, Διόπερ ἀκούσιός ἐστιν. οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, nemo enim liber volens perfert huiuſmodi principatum. Idem in v. de tyrannis loquẽs, Διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πιστοὺς καὶ Μὴ ἀξιοῦν. ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι, id ideo quòd indignum cenſeant ſe dominico imperio parere, hoc eſt διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Pauſ. in Corinth. Καὶ ἀνάγκης καὶ βίας ἐστὶν ἱερόν. εἰσιέναι δὲ ἐς αὐτὸ οὐ νομίζουσιν, id eſt νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι, quo ingredi non licet inſtituto patrio. Et in Meſſ. Φρονοῦσα δὲ ἡ μεσσήνη διὰ τὸν πατέρα, ἀξιώματι καὶ δυνάμει τῶν τότε προέχοντα ἑλλήνων, οὐκ ἠξίου τὸν ἄνδρα ἰδιωτεύειν, indignabatur. Idem, Μετὰ δὲ αὐτὸ ἱερόν ἐστιν ἀχιλλέως. ἀνοίγειν δὲ αὐτὸ οὐ νομίζουσι. Simile eſt cũ dicunt Οὐδὲν δέομαι, pro nolo. vt Iſocrat. in Areopag. Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου, Ἀλλ' οὕτως ἀνδρεῖος εἶ, μᾶλλον δ' ἀναίσχυντος, ὥστε οὐκ τῆς συγγραφῆς ὀφείλων ἡμῖν διπλάσια τὰ χρήματα, οὐκ οἴει δεῖν οὐδὲ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι, id eſt οἴει δεῖν οὐκ ἀποδοῦναι τόκους οὐδὲ τοὺς γιγνομένους, hoc eſt, ne vſuras quidem ciuiles cenſes te reddere oportere. Ariſtot. in IIII. φυσικῆς ἀκροάσεως, Ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γιγνόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ χρόνου εἶναί τινα κύκλον. ἀντὶ, λέγειν ἐστὶ τὸ εἶναί τινα τοῦ χρόνου κύκλον. Interdum in huiuſmodi ſermone ſtructura non tam dici poteſt perplexa, quàm conſtructio variata, cum nomen à ſuo verbo ad aliud tranſfertur. vt Demoſthenes, Ἑώρων γὰρ ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων, id eſt ἑώρων οἷα ἡμεῖς. Et rurſus, Καὶ αἰσθήσεσθε τούτους ὅτι εἰσὶ βίαιοι καὶ ἀσελγεῖς ἄνθρωποι. Plato lib. v. de Repub.

Ὡς τάχιστα.

De implicita orationis ſtructura.

Οὐ νομίζειν.

Οὐδὲν δέομαι.

Οὐκ οἴομαι δεῖν.

Schema adnotandum.

Γνώσεται δὲ Ἡσίοδον, ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς, λέγων πλέον εἶναί πως ἥμισυ παντὸς, id eſt, γνώσεται ὅτι Ἡσίοδος. Et in Gorg. Ποίους τούτους λέγεις λόγους ὦ Γοργία; ἆρα οἳ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν; vtrum eos dicis, qui docent quanam victus ratione ægroti conualeſcere poſſint? Hunc etiã loquendi modum imitati ſunt Latini. Cæſar, Non hoſtem vereri, ſed rem frumentariam, vt commodè ſupportari poſſet, timere dicebãt, οὐ τοὺς πολεμίους φοβεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ τῆς σιτοπομπείας μὴ οὐ συγκομίζεσθαι δυνηθῇ, δεδιέναι ἔφασκεν. Terent. in Eunucho, Virginem quam amabat, eam confeci vt potiretur ſine moleſtia. Idem in eodem, Scin' me in quibus ſim gaudiis? ſcis Pamphilam meam inuẽtam ciuem? Vtitur & Plautus ſæpius. à quo non multum abeſt illud Ciceronis pro Milone, Plebem & infimam multitudinem, quæ Publio Clodio duce fortunis veſtris imminebat, eam quo tutior eſſet veſtra vita, ſe feciſſe cõmemorat vt non modo virtute flecteret, ſed etiam tribus ſuis patrimoniis deliniret. Sed illud pro Planco omnino ſimile, Neque verò quò te liberẽt aliqua culpa, quam tu vereris ne à te ſuſcepta videatur: ſed vt te ad curſum iſtum tenẽdum, quem à prima ætate ſuſcepiſti, cohortẽtur.

Alia exempla ſtructuræ implicatæ.

Subiiciam & alia exempla ſtructuræ perplexè compoſitæ, quæ mihi ediſcenda videntur iis qui Græcè ſcribere in animũ induxerint. Plato, ἃ δ᾽ ἂν προστάττωσιν οἱ ἄρχοντες δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν, ταῦτ᾽ οὐχ ὡμολόγηται; Demoſth. Ταῦτα μέν ἐστιν ἃ τούτου τοῦ νόμου διώκομεν ὡς οὐκ ἐπιτήδεια. Idem, Ἐρώτησον τουτονὶ τὴν ὁποτέρου τύχην ἂν ἕλοιθ᾽ ἕκαστος αὐτῶν. id eſt, ὁποτέρου τὴν τύχην. Ariſtot. in IIII. φυσικῆς ἀκροάσεως, Ἔστι δ᾽ ὥσπερ τὸ ἀγγεῖον τόπος μεταφορητὸς, οὕτως ὁ τόπος ἀγγεῖον ἀμετακίνητον. ἀντὶ ὥσπερ δ᾽ ἐστὶ τὸ ἀγγεῖον. Thucyd. Νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ, ἀντειπεῖν δεῖ. τὰ δὲ, ἔλεγχον ποιήσασθαι. ἀντὶ πρὸς τὰ μέν. Xenoph. Ἴθι δὴ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, ὃν ποτέρου δοκεῖς ἔπαινον ἐξικέσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην; Ariſtot. in v. ſegmẽto Probl. Διὰ τί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες. id eſt, ὅταν βαδίζωμεν μὴ εἰδότες. Plut. in Demetr. Εἶτα οὐκ ἂν, εἰπεῖν τὸν Σέλευκον, ἐπιδοίης Ἐρασίστρατε τῷ ἐμῷ παιδὶ φίλος ὢν, τὸν γάμον; οὐδὲ γὰρ ἂν σὺ φαίης, τοῦτο πατὴρ ὢν ἐποίησας, εἰ Στρατονίκης Ἀντίοχος ἐπεθύμησε. ἀντὶ εἰπεῖν δὲ τὸν Σέλευκον, ὦ Ἐρασίστρατε, τῷ ἐμῷ παιδὶ φίλος ὢν, οὐκ ἂν ἐπιδοίης τὸν γάμον; Plato lib. VI. de Repub. Μὴ πρὸς Διὸς ἦ δ᾽ ὃς ὦ Σώκρατες ὁ Γλαύκων, ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν ἀποστῇς. Et in Phæd. Ἀληθῆ ἔφη λέγεις ὁ Σωκράτης ὦ Κέβης. Idem, Εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε ἔφη πείθῃ ὦ Σιμμία ὁ Σωκράτης, σκέψαι καὶ τὰ λοιπά. Xenoph. in Sympoſ. Ἀλλὰ μὰ Δί᾽ ἔφη, οὐκ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῶ, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ μήν. ἐπὶ νὴ Δία τοῖς ἄφροσιν. ἀντὶ, ἀλλὰ μὴν ἐπὶ τῷ. AEſch. Ἀθηναίων τῇ βουλῇ, Ἀλλὰ τῆς στερεᾶς ἐλόμενός τι μικρὸν φρούριον ἄμμον, κἄπειτα ταῦτα πριάμενος χωρία τοσούτων ταλάντων δυοῖν, ὅσων εἰκὸς ἦν τὸν Φιλίππου μὲν πρότερον, εἶτα Ἀλεξάνδρου μισθωτὸν ὕστερον γενόμενον, καὶ Φωκέας προδόντα, καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίαν Μακεδόσι, κάθημαι μεθ᾽ ἑπτὰ θεραπόντων ἐνταῦθα. ἀντὶ πριάμενος χωρία δυοῖν ταλάντοιν, ὅσων εἰκὸς ἦν. Quæ verba ſunt ironicè dicta.

Oratio implicita apud Latinos.

Cicero hæc ſæpe feliciterq; æmulatus eſt. vt in tertio de Oratore, Ex ingenti quodam oratorem immẽſóque campo in exiguum ſanè gyrum compellitis. Idem ibidem, Paulum ſitiens iſtarum artium de quibus loquor, guſtaui, Quæſtor in Aſia cum eſſem. Idem, O magnam inquit artem Brutus, ſi quidem iſtis, cum ſummi eſſent oratores,

alteri altera defuit. Alibi, Veni inquit Athenas Democritus, neque me ibi quiſquam agnouit. Et pro Cœlio, Habuit enim ille permulta maximarum non expreſſa ſigna ſed adumbrata virtutũ. Et in Philipp. Tamen mihi videmini optima mente poteſtatem nobis de tota Repub. feciſſe dicendi. Idem alibi, Eóque magis, ſi plus adipiſcare re explicata boni, quàm addubitata mali. Et in Piſon. Nihil ſcitote eſſe libidinoſius, nihil nequius. id eſt ſcitote nihil eſſe. Et pro Marcello, Parietes mediusfidius C. Cæſar, vt mihi videtur, huius curiæ, tibi gratias agere geſtiũt. Et pro Roſcio Amerino, Omnia Chryſogonum quæ vellent, eſſe facturum pollicerentur. Et ad equites Rom. Sed quid ego plura de illorum aut in me maledictis, aut in vos ſceleratè loquar factis? Et in Frument. Quid, aut quantũ præterea eſt, quod aut liberum poſſit habere ille orator ac dominus in poteſtate, ſuorum fructuũ, aut in ipſis fructibus ſolutum? Et ad Atticum, Tu vellem ego & cuperem adeſſes. Et in 2. de Oratore, Noli inquit mirari Africanus. Quod ſumptú ex dialogis Platonis, vt illud, Veni inquit Athenas Democritus. Cæſ. in Epiſtol. Mea ſponte facere conſtitueram, vt quàm leniſſimum me præberem, & Pompeium darem operam vt reconciliaré. Thucyd. in 1, Μὴ γὰρ ἄλλο τι νομίσητε τὴν γλῶτταν αὐτῶν ἢ ὅμηρον ἔχειν, καὶ οὐχ ἧσσον ὅσῳ ἄμεινον ἐξείργασται. Idem in III, Πάντων δὲ δεινότατον εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει ὧν πέρι ἂν δόξῃ πέρι. Plato in IIII. de Legib. Ὡσαύτως δὲ καὶ ξυμπάσης δυνάμεως ὁ αὐτὸς πέρι λόγος, id eſt ὁ αὐτὸς λόγος περὶ συμπάσης δυνάμεως. Et lib. 1. de Repub. Τί δὲ πλούτων πέρι τῶν ἄλλων, οὐχ οὕτω; Sic Dinarch. κατὰ Φιλοκλέους, Απολύτων Αθηναίων ἐναντίον καὶ τῶν περιεστηκότων φάσκων. Ariſtot. in VI. Politic. Καὶ τούτου μὴ πέρα περιβαίνειν. Et in VIII. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Αρχὴ γὰρ τὸ οὗ ἕνεκα. τοῦ τέλους δὲ ἕνεκα ἡ γένεσις. Pauſ. Τοῦ δὲ τῶν Βιδιαίων ἀρχείου πέραν ἐστὶν Αθηνᾶς ἱερόν. Idem, Διέπεμπε δὲ ὁ Δαναὸς ἐθνῶν αὐτῶν δώσειν, ἣ ἂν ἕκαστος κατὰ κάλλος ἀρέσκηται. Plut. in Sympoſ. Πάσης ἂν ἄλλης πραγματείας. Gregor. Εσο δὲ ὑψηλὸς σὺ, καὶ ὑψηλῶν πέρα, καὶ ὑπὲρ τὰς νεφέλας εἰ βούλει. Cicero in Prætura vrbana, Cum dicat me, ſi multa dixiſſem, ſubleuaturum fuiſſe eum quem contra dicerem. Et pro Murena, Te ad- Quem cõtra.
uocato illum ipſum, quem contra veneris, cauſa cadere. Et in Frument. Nam ſocii putandi ſunt, quos inter res communicata eſt. Et ad Octauiũ, Quos inter.
Tibi dedit faſces Senatus, vt cum auctoritate defenſorem haberet: non vt imperio ſe aduerſum armaret. Et in ſecundo Rhetor. Negare oportebit de vita eius & moribus quæri: ſed de eo crimine quo de arguatur. Pauſ. Ρωμαίων ἐπὶ τὰ προσθεν. Ἐφ' ᾧ etiam accipitur pro ἐπὶ τῷ. Ariſtot. Καὶ οἱ πέρδικες Ἐφ' ᾧ.
δύο ποιοῦνται τὴν ᾠῶν σηκούς, καὶ ἐφ' ᾧ μὲν ἡ θήλεια, ἐπὶ θατέρῳ δὲ ὁ ἄῤῥην ἐπῳάζει. Significat etiam quamobrem. Pauſ. Ες ὃ Μελάμπους ὁ Αμυθάονος ἔπαυσε σφᾶς τῆς νόσου, ἐφ' ᾧτε αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς Βίας τῷ Αναξαγόρᾳ τὸ ἴσον ἔχωσι. Dicitur & Ἐφ' οἷς. cuius ſignificatio ex Syneſii loco intelligitur, vbi τῷ ἀδελφῷ ſcri- Ἐφ' οἷς.
bens ita inquit, Καὶ ἐφ' οἷς γὰρ Σεκούνδον εὖ ἐποίησας, ἡμᾶς ἐτίμησας, καὶ ἐφ' οἷς οὕτω γράφων τιμᾷς, ἐξηρτήσω σαυτοῦ, καὶ ἐποίησας εἶναι σούς, Etenim in eo quòd cum Secundo munificè egiſti, nos honore tute proſecutus es: & ex eo quòd ita ſcribens honoré ei habere inſtituiſti, nos tibi deuinxiſti. vel, pro eo quòd munificus in eum fuiſti. vt Cicero in Catilinã, Nam debeo ſperare omnes

deos pro eo ac mercor relaturos eſſe gratiam, ἐφ' οἷς εὖ ποιοῦσιν ἔφθασαν, ἀπὸ τῶν θεῶν ἀντευπείσεσθαι. vel, ἀπὸ τῶν θεῶν ἀπολύτων ἄξια ἀνταποκείσεσθαι. Quæ particula interdum in aduerbium tranſit, vel coniunctionis loco ponitur. vt quare, quamobrem, propterea, & ſimilia in Latino ſermone. Cui

Ἀφ' ὧν, ἐξ ὧν voci ſimiles ſunt Ἀνθ' ὧν, Ἐξ ὧν, Ἀφ' ὧν, & Ἐν οἷς. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου, Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἐν θυσίαις ἦμεν τότε, Θηβαῖοι δὲ ἐν τῷ δι' ἡμᾶς σεσῶσθαι νομίζειν. καὶ περιεστήκει τοῖς βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν ἔπραττον οὗτοι, αὐτοῖς βοηθεῖν ἑτέροις, ἐξ ὧν ἐπείσθητέ μοι, Proinde nos tum in ſacrificiis eramus toti atque in ſupplicationibus. Thebani autem in eo, vt ſeſe à vobis ſeruatos ducerent & agnoſcerent. Adeóque res in contrarium circumactæ ſunt, vt qui ex iſtorum rebus geſtis eò redacti eratis, alieni vt præſidii egẽtes eſſe videremini, iidẽ ipſi vt aliis ſuppetias vltro mitteretis: ex quo vtique auſcultare conſiliis meis cœpiſtis. Eſt enim ἀφ' ὧν ἔπραττον οὗτοι, idem quod διὰ τὰ τούτοις πεπραγμένα. &, ἐξ ὧν ἐπείσθητέ μοι, ὃ, τούτων ἕνεκα ὧν τυγχάνετέ μοι πεπεισμένοι. Soluuntur autem interdum per tmeſim, elegantiúſque efferuntur. Idem, Καὶ ἐ-

Ἐκ μὲν ὧν. δείκνυσαν μὲν ὡς ᾤοντο, ἐκ μὲν ὧν αὐτοὶ συνεβούλευον, τὰ ἐκ τῆς Ἀττικῆς βοσκήματα καὶ ἀνδράποδα, καὶ τἄλλα ἀγαθὰ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἥξοντα. ἐκ δὲ ὧν ἡμᾶς ἐρεῖν ἔφασαν, τὰ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διαρπασθησόμενα ὑπὸ τοῦ πολέμου. Herodian. Ἐκ γὰρ ὧν αὐτὸς διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς, ἀμοιβαίαν εὔνοιαν εἰκότως ἤλπικα, Etenim, vt ipſe eram erga vos animo bene cupiente, ita par erat vt à vobis quoque vices expectarem beneuolentiæ. Thucydid. Οὐκ ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε βλαπτόμενοι αὐτοί, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχύϊ μᾶλλον ἢ τῇ εὐνοίᾳ ἐκείνων περιγένησθε. Neque vobis iccirco audientes dicto ſunt, quòd vos ab ipſis læſi veniam illis datis: ſed ideo quòd viribus illis, non etiam quòd beneuolentia præſtatis. Idem de Eubœa ab Athenienſibus ſeruata loquẽs, licet eius ciues malè meriti de Athenienſibus eſſent, Πολλῷ δ' ἔτι τούτων κάλλιον, τὸ καταστάντες κύριοι καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν πόλεων, ἀποδοῦναι ταῦτα δικαίως αὐτοῖς τοῖς ἐξημαρτηκόσιν εἰς ὑμᾶς, μηδὲν ὧν ἠδί-

Ἐν οἷς. κησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε ὑπολογισάμενοι, nullá iniuriæ acceptæ rationẽ habentes iis in rebus adminiſtrandis, quæ fidei veſtræ erãt creditæ. Hic enim illa vox ἐν οἷς vim ſuam naturalem retinet, hoc eſt ἐν τούτοις, ἐν οἷς. Quod ideo dixit, quia Chalcidenſes præſidia Athenienſium in arces ſuas admiſerant, ſeſe in fidem eorum permittentes. Καταστάντες autem κύριοι, recti ſunt caſus ante infinitiuũ poſiti pro accuſatiuis. de cuius conſtructione alibi dicendum, ſi quidem ordo ſcribendi aut occaſio ita tulerit. Idem, Καίτοι ὅτῳ τὰ τῶν ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, ἀπολωλέναι μᾶλλον οὗτος ἐστὶ δίκαιος ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου. καὶ ὅτῳ συνενηνόχασιν οἱ αὐτοὶ καιροὶ καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς, οὐκ ἔνι τοῦτον εὔνουν εἶναι τῇ πατρίδι. δηλοῖς δὲ ἐξ ὧν ζῇς, καὶ ποιεῖς, καὶ πολιτεύῃ, καὶ πάλιν οὐ πολιτεύῃ, Atqui cuius ita conſtituta ratio erat, vt in rerum aduerſarum euẽtu, quæ Græcis impendebant, ſpem ipſe repoſitam haberet ſui nominis illuſtrandi, is certè indignus eſt qui alios accuſet: dignus verò, qui ſupplicio afficiatur & exitio. Et cuius commoda ita comparata fuerunt, vt in eoſdem ipſa temporis articulos cum commodis eorum competerent qui hoſtes ſunt ciuitatis, vix eſt vtique ille vt amicus & bene cupiens ſit patriæ. At huiuſmodi te eſſe, ex vitæ inſtitutis, ex tuis factis, ex iis denique

planum ipſe facis quæ in magiſtratibus cum ſis, agis : & verò ex iis, quæ cum agenda ſint non agis. Hunc loquendi modum, vt opinor, Cicero reddere Latinè voluit libro tertio Epiſtolarum, cum ad Appium ſcribens ita inquit, Equidem pro eo quanti te facio, quicquid feceris approbabo. quod Græcè dici poteſt, ἐκ γὰρ ὧν ἔγωγε περί σου φρονῶ διατελῶ, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἂν ἀποδεξαίμην τῶν ὑπό σου πεπραγμένων. vel, καὶ γάρ τι καὶ ἔγωγε ἐξ ὧν τιμᾶσθαί σε πλεῖστον εἴωθα. Poteſt & ad verbum hoc modo, ἐξ ὅσου τιμῶμαί σε ἔγωγε. poteſt & hoc modo, ἐξ ὧν γὰρ αὐτὸς ἐν πολλῇ σπουδῇ τίθεμαι τὰ κατά σε. &, ἐξ ὧν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τὸ σὸν, ὅ, τι δή ποτε πεποιηκὼς ἔσῃ, πάντως που συναρέσομαι. Idem in quarto de Finibus, Omnia quæ ſecundum naturam ſunt, æſtimatione aliqua eſſe digna, eáque pro eo quantum in quoque ſit ponderis, æſtimanda, πάντα γὰρ τὰ κατὰ φύσιν, τιμῆς τινος εἶναι ἄξια, ἐκ τε ὧν πάντῃ τινι τούτων τοῦ βάρους πλέον μέτεστι, τιμητέον εἶναι αὐτά. Et in ſecundo de Oratore de Annibale loquens, Cum Epheſum (inquit) veniſſet exul, pro eóque quod eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus eſt ab hoſtibus, & reliqua, παρ' ὅσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν πᾶσιν ηὐδοκίμει. Idem in III. Tuſcul. Sic perpeſſio cæterorum facit, vt quæ acciderint, multo minora videãtur quàm quanta ſint æſtimata. Liuius, Præda inde maiore quàm quanta belli fama fuerat, reuecta. Sic Demoſth. κατὰ Ἀφόβου, Ἐλάττον τέτταρσι μναῖς κατ' ἐνιαυτὸν ἢ ὅσον προσῆκε λογιζόμενος. Ἀνθ' ὧν etiam pro eo quòd, & propterea quòd, & idcirco quòd ſignificat. Iſocrates in Helene, de Hercule loquens, Νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον, μηδενὸς ἀποστῆναι τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς προστεταγμένων, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσε. Lucian. Ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, Solue portorium vel naulũ. Greg. aliter, Ποταμοὺς πιστοὺς ἀντὶ τειχολόγων, καὶ Χειμάρρους ἀνθ' ὧν νῦν ὀνομάζονται. Sic Ὑπερῶν interdum pro idcirco ponitur, & vim ſuã naturalem non retinet, quia iam duæ dictiones eſſe deſinunt, & trãſeunt in aliam partem orationis. Idem Iſocrat. in Panegyr. Τὴν δ' ἡμετέραν πόλιν ἰσχυρὰν νομίζοντες εἶναι μόνην ἀποδοῦναι χάριν, ὑφ' ὧν ὁ πατὴρ αὐτῶν πάντας εὐηργέτησε, Hercules ſcilicet. hoc eſt ἀνθ' ὧν. Ad cuius vocis differentiam genitiuus ἀνθέων ſæpe legitur non circunflexus. vt apud Gregorium & apud Theophraſtum in ſexto de Cauſis, Ἔνια δὲ τῶν ἀνθέων ἐξ ἀποστάσεως ἢ πλησίον ὄζουσιν εὐοσμότερα. Alibi aliter, vt in III. περὶ φυτῶν, Ἀμφισβητεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων. Simile eſt Δι' ὧν. Aphthon. de theſi loquens, Δι' ὧν γὰρ νόμον ταῖς ἡδοναῖς ὁ γάμος ἐπιτίθησι, νόμον παρέχει σωφροσύνης ταῖς ἡδοναῖς, ex eo enim. Dicitur & ſine præpoſitione. Idem, Ὁ γάμος δικαίους ἅμα καὶ ἀνδρείους ἀποτελεῖ, καὶ μὴν καὶ σοφοὺς, οἷς προσηκούσας τῶν φιλτάτων ἐπαίρει. id eſt ἐφ' οἷς. Idẽ, Ὥστε θαυμάσαι μᾶλλον ἔστι τὸν γάμον ὧν ἔχει καλῶν, ἢ κατηγορῆσαι δεινῶν ὧν παρέχει ἡ τύχη. ἀντὶ τοῦ ἀνθ' ὧν ἔχει, καὶ ἐπὶ δεινῶν ὧν παρέχει. Simile eſt eiuſdem, Ἀτυχοῦσιν ἄνθρωποι πλέοντες, καὶ τὰς ναῦς διαφθείρουσιν ἐπιόντος χειμῶνος. οὐ μὴν ἐντεῦθεν τὸ πλεῖν καταλύουσιν οἷς ἐν μέρει πεπόνθασι, nec tamen in vniuerſum nauigationis vſum damnant ob caſus quoſdam aduerſos. δι' ὧν etiam quatenus ſignificat, & οἷς hactenus. Idem περὶ νόμου εἰσφορᾶς loquens, Ὅθεν θέσεως μέν ἐστι μᾶλλον, ἧττον δὲ ὑποθέσεως. οἷς μὲν γὰρ ὅλως σχήματος δέχεται πρόσωπον, ὑπερβαίνει τὴν θέσιν. δι' ὧν δὲ σαφῆ μὴ σώζει τὴν περίστασιν, ὑποθέσεως λείπεται. Vbi fortaſſe σχῆμα δέχεται τοῦ προσώπου legi

Pro eo quanti te facio.

Pro eo quantũ.

Minora quàm quanta ſunt æſtimata.

Ἀνθ' ὧν.

Ὑπερῶν.

Ἀνθέων.

Ἀνθῶν.

Δι' ὧν.

Οἷς ἀντὶ τοῦ ἐφ' οἷς. ὧν ἀντὶ τοῦ ἀνθ' ὧν.

debet. Idem περὶ νόμου τῶν μοιχῶν, Οὔτε εἰς ἅπαν ἐπαινέσω τὸν νόμον, οὔτε ἐπὶ πᾶν τὸ γραφὲν αἰτιάσομαι. οἷς μὲν γὰρ ἀναιρεῖ μοιχὸν, ἐπαινῶ τὸ τεθέμενον. δι' ὧν δὲ δικαστῶν οὐκ ἀνέμεινε ψῆφον, αἰτιῶμαι τὴν αἵρεσιν, eo enim nomine laudo legem poſitã, quòd pœna ſanxit capitali adulterium. cur autem legem improbem, eſt quòd iudicibus calculum præripuit, dum marito optionem dedit. Simile eſt Ἐξ ὧν. Hermog. tomo primo, Θέλοντες γὰρ ἀσεβεῖς αὐτοὺς ἀποδεῖξαι, φαμὲν ὑπὸ τῶν θεῶν ἐγκαλεῖσθαι καὶ περὶ τῶν ἡμετέρων λόγων, ὅτι εἰσὶν ἀσεβεῖς, ἐξ ὧν ὡς ἐναγέσιν οὐδὲ τοὺς καρποὺς ἀπέχει ἡ γῆ, ideo quòd, idcirco quòd, ex eo quòd. Ἀνθ' ὅτου etiam, vt ἐφ' ὅτῳ, ἀνθ' ὧν dicunt. niſi quòd vocem habet ſingularem.

Ἐξ ὧν.

Ἀνθ' ὅτου.

Demoſth. Ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου, quamobrem, & cur. Gregor. Οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου, Neſcio qua de cauſa. Lyſ. Νυνὶ δὲ περὶ τῶν φίλων χρὴ πυνθάνεσθαι, ἥτις ἢ αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὅτου τοιαῦτα ἐτόλμησεν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτάνειν. ἔχθρα ἀνθ' ὅτου ſic dicitur Græcè, vt Cauſa eſt quamobrem, Latinè. quod Græcorum imitatione inualuit. Cicero in Prætura vrbana, Negotium dat illis nequiſſimis comitibus, vt videãt & inueſtigent ecquæ virgo ſit aut mulier digna, quamobrem Lampſaci diutius commoretur. Et vt Græci dicunt ἀνθ' ὧν, & ἀνθ' ὅτου pro eodem interdum: ſic Latini quas ob res, & quamobrem ipſe Cicero dixit. vt in Frumẽtar. Quas ob res quid agis Hortenſi? Conſul es deſignatus, &c. hoc eſt, quare, proinde. Hîc addam quòd apud Atticos ὅσα ἀντὶ τοῦ ἃ, καὶ ὁπόσα ſimiliter dicitur. Demoſth. Πάντα μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνείδη φευκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο. Plato, Χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον, καὶ πάνθ' ὁπόσα μεταλλεύεται, id eſt, ἅτινα. Lucian. Καὶ οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώποις πείθεις καθ' αὐτῶν καὶ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι. Greg. Πλὴν ἔστω συγγνώμη τοῖς κατ' ἄγνοιαν κατακολουθήσασι. τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μεταποιοῦνται, ſed quid de iis dicas qui ſolertiam ſibi vendicant? Dicitur & ſingulari numero. Idem, Ἐφίσταται νέφος χαλάζης πλῆρες, πᾶσαν ἐπεῖχεν ἐκκλησίαν ὅσον ἐπέλαβε, id eſt ὥστινα, vel quatenus occupauit. Idem, Μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς ὅσον ὀρθόδοξον, eos qui recta religione præditi erant. Alibi, Ὅσοι φιλόσοφοι καὶ φιλόλογοι. Plautus, O mihi quantum eſt hominum optimorum optime, in tẽpore aduenis. Inde Πάντες ὅσοι, pro vnuſquiſque. pro πάντες οἵτινες. Ariſtotel. Πάντες ὅσοι θεολόγοι. vt πάντα μὲν ὅσα, in loco Demoſthenis ſuprà dicto. In ſingulari verò dicitur πᾶς ὅστις, vt πᾶς τις. de quibus alibi ſcripſimus. Τὶς etiam ἀόριστον iungitur cum ποῖος, & fit ποῖός τις interrogatiuum, ἀντὶ ποῖος, ἢ ποῖος δή. Iſocrat. πρὸς Φίλιππον. Ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾶν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσθαι τοὺς περὶ σοῦ ῥηθησομένους; Demoſth. Βουλευσαμένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Dicitur & Πόσος τις, ἀντὶ πόσος. Ariſtot. in ſeptimo Polit. Περὶ μὲν οὖν τῶν πολιτευομένων, πόσους τε ὑπάρχειν δεῖ, καὶ ποίους τινὰς τὴν φύσιν, ἔτι δὲ τὴν χώραν, πόσην τέ τινα καὶ ποίαν τινα, ἀφώρισται σχεδόν. Dicunt & Ποῖα ποίοις, & Ποῖος ποίῳ, vt Τίς τίνι. Ariſtot. in IIII. Politic. Τίς δὲ πολιτεία τίσι, καὶ ποία συμφέρει ποίοις, ἐχόμενόν ἐστι τῶν εἰρημένων διελθεῖν. Ποιός τις autẽ ὀξύτονον idem quod ποιὸς ſignificat, hoc eſt qualitatis particeps, vt ποσὸς quantitatis. Ariſtoteles in primo Politic. de nomiſmate loquens, Ὁ γὰρ χαρακτὴρ ἐτέθη τοῦ ποσοῦ σημεῖον. Lucian. Νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσόν. οἱ μὲν ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ ἐπὶ πλέον. id eſt, aliquantulum accedunt.

Cauſa eſt quamobrem.

Ὅσοι καὶ ὁπόσοι.

Πάντες ὅσοι.

Ποῖός τις.

Πόσος τις.

Πᾶς τις. καὶ τίς ἔστι.

Ποιός καὶ ποσός τις.

lum accedunt. Idem, Εὔλογον γὰρ τὴν τοῦ ἥπατος φύσιν αἰτίαν εἶναι, ποιάν τινα οὖσαν, τοῦ ζῆν ἐλάττω ἢ πλείω χρόνον. Idem in ſeptimo Politic. Ὅτι μὲν οὖν τῶν δημοκρατιῶν ἀρίστη φανερὸν, καὶ διὰ τίν᾽ αἰτίαν, ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον, nempe quod certi cuiuſdam generis ſit populus, id eſt οὐχ ὁ τυχὼν, non quauis politia viuens, ſed ratione regiminis compoſitus. Theophr. in v i. de Cauſis, Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν. οὐ γὰρ ἐν πᾶσι καὶ πάντως. id eſt certæ qualitatis eſſe, & ad hoc accommodatæ. Idem, Συμβάλλεται δὲ πρὸς εὐοσμίας, ὅταν ἡ φύσις ἅμα προϋπάρχῃ ποιά τις. Quare interdum ποιός τις ἀντὶ τοῦ τέλειός τις accipitur. vt idem Ariſtoteles in eodem ſeptimo, Καὶ ὁ θεὸς εὐδαίμων μέν ἐστι καὶ μακάριος, δι᾽ οὐθὲν δὲ τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ δι᾽ αὑτὸν αὐτὸς, καὶ τῷ ποιός τις εἶναι τὴν φύσιν. Et in octauo, Δῆλον δ᾽ ἐκ τούτων, ὅτι παραδοτέον τοὺς παῖδας γυμναστικῇ καὶ παιδοτριβικῇ. τούτων γὰρ ἡ μὲν ποιάν τινα ποιεῖ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος. ἡ δὲ, τὰ ἔργα, harum enim altera præſtantem reddit corporis habitum, gymnaſtica: altera verò, opera. Athletica enim habitudo pro pleniore accipitur, non pro optima. Vnde pugilicè & athleticè valere apud Plautum. Inde illud Quintiliani in decimo, Dum tamen meminerimus non athletarum toros, ſed militũ lacertos eſſe. Quare Παιδοτριβικῆς ἔργον ἐστὶ, pulchros & validos homines facere, non autẽ præſtanti habitudine. Plato in Gorg. Εἴποιμ᾽ ἂν αὖ καὶ πρὸς τοῦτον, σὺ δὲ δὴ τίς εἶ, ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί τὸ σὸν ἔργον; παιδοτρίβης, φαίη ἄν. τὸ δὲ ἔργον μου ἐστὶ καλούς τε καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα. Et in Protag. περὶ παίδων διδασκαλίας loquens ita inquit, Ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις εἰς παιδοτρίβου πέμπουσιν, ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες, ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔσῃ, καὶ μὴ ἀναγκάζωνται ἀποδειλιᾶν διὰ τὴν πονηρίαν τῶν σωμάτων, καὶ ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσι. Παιδοτρίβης ab Antiphonte vocatur is qui pueros ad iaculum exercebat, in ἀπολογίᾳ φόνου ἀκουσίου, his verbis, Καλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδοτρίβου, ὃς ὑπεδέχετο τοῖς ἀκοντίζουσι τὰ ἀκόντια. Lucianus παιδοτρίβην καὶ διδάσκαλον pro eodẽ dixit, Ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι. Χρ. τίς οὗτος; μήτι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός τι φίλος μοι. Δρ. οὐκ, ἀλλ᾽ ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος. Παιδοτριβεῖν, inſtituere & formare, exercere ſignificat. Syneſius de matre Laïdis meretrice iam emerita, Καὶ προϋοῦσα τῆς τέχνης, ἧς ἐπειδὴ τὴν ἐργασίαν ὑπὸ χαλεπᾶς τῆς ῥυτίδος κατέλυσε, τὰς ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ, καὶ τοῖς ξένοις ἀντικαθίστησι. Plut. ἐν τῷ εἰ πρεσβυτ. πολ. Ὁ δὲ παιδοτριβῶν νέον ἐν πράγμασι κοινοῖς καὶ δημοσίοις ἀγῶσι, καὶ παρασκευάζων τῇ πατρίδι μύθων τε ῥητῆρ᾽ ἔμμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, οὐκ ἐν μικρῷ μέρει τῆς πολιτείας οὐδὲ φαύλῳ χρήσιμός ἐστι. ἀντὶ παιδαγωγῶν. Idẽ in Cicerone, Ἔγραψε δὲ καὶ Βροῦτος ἐγκαλῶν ὡς μείζονα καὶ βαρυτέραν πεπαιδοτριβηκότι τυραννίδα τῆς ὑπ᾽ αὐτοῦ καταλυθείσης. id eſt educanti & promouenti, πεπαιδαγωγηκότι. de Octauio Cæſare loquens, quem ipſe augebat, Senatúſq; conſultis ornabat, & ad potentiam euehebat. Pro ποιός τις à Cicerone qui dicitur. vt pro Plancio, Qui homo? qui ciuis? Et de Diuinatione, Xenophon Socraticus, qui vir & quãtus? Et quicũque, pro qualiſcũq;. Idem in i i i. de Oratore, Nos autẽ quicunq; in dicendo ſumus (quoniã eſſe aliquo in numero vobis videmur) certè tamẽ ab huius multum genere diſtamus. Plinius lib. x x x i, Sed quicunque ſal acopis additur. hoc eſt tam natiuus quàm factitius, & omnis generis. Idem Cicero in

Margin notes: Pugilica habitudo. — Παιδοτριβική. — Παιδοτρίβης. — Παιδοτριβεῖν. — Qui pro qualis. — Quicunque pro qualiſcunque.

Oratore, Et è poeticis numeris quis eorum ſit, aut qui, καὶ τῶν ῥυθμῶν δὴ τῶν
Ποῖ ἄττα. ποιητικῶν, τίς ποτε τούτων εἴη, ἢ ποῖός τις. Ποῖ ἄττα etiam ἀντὶ τοῦ ποῖα dicũt, quaſi ποῖά τινα. ſunt enim additamenta plus ornatus quàm ſignificationis afferentia orationi, vt quis tandem, quiſnam Latinè, qualis tandem. Xenophon, Πάντως δὴ ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖ ἄττα ἔργα τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐστὶν αἴτια. Plato, Ποῖ ἄττα οὖν εἰκὸς ψυχὰς τὰς τοιούτους. Idem, Ποῖ ἄττα φῶμεν ψυχὰς νοήματά τε καὶ δόξας, qualia tandem. Dicitur & Ποῖα δή. Herodian. Καὶ τὰ δεσμωτήρια ῥηγνύντες, τοὺς ἐφ' οἵαις δὴ αἰτίαις κατειρχθέντας, ἤδη ἔμελλον ἀφιέναι. Et Ποῖα
Ποῖος δή.
Ποῖος δήποτε.
Πόσος δήποτε. δήποτε. Demoſth. Πόσοι δήποτε, quot tandem. vt Latinè quis tandem, vel qualis, & qualiſnam tandem. Et vt πόσος τις dicunt interrogatiuè, ſic ὁπόσος τις ἀνταποδοτικῶς καὶ ἀναφορικῶς. & ὁποῖός τις & οἷός τις, & ὁποῖ ἄττα relatiuè.
Οἷός τις ἀντὶ τοῦ ποῖός τις.
Ὁποῖ ἄττα.
Πόσ' ἄττα.
Plato in Phædone, Ἐνδοῦνται δὲ ὥσπερ εἰκὸς εἰς τὰ τοιαῦτα ἤθη, ὁποῖ' ἄττ' ἂν καὶ μεμελετηκυῖαι τύχωσιν ἐν τῷ βίῳ. Sic Ariſtoteles in quinto Ethicorũ, Πόσ' ἄττα δὴ ὑποδήματα dixit, quotnam calcei. Dicetur & infra περὶ τοῦ ἄττα. Hæc autem quæ ἀνταποδοτικὰ dicuntur & relatiua, interdum pro interrogatiuis poſita inueniuntur. Galenus in primo ad Glauconem, Ἐν οἷς μάλιστα μὲν ὡς οἷόν τε κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν διαγνωστέον οἷός τίς ἐστιν ὁ πυρετός. Idem, Μὴ τοίνυν ὁποῖόν τι τὴν ἰδέαν ἐστὶ τὸ νόσημα σκόπει μόνον, ἀλλὰ καὶ πηλίκον. Demoſth. Χρὴ δὲ
Ὁποῖός τις.
Ὅστις ἀντὶ τοῦ τίς.
ὅταν τιθῆσθε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν. Idem, Οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων ᾤετο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον. Ὁποιοστισοῦν eſt qualiſcunque,
Ὁποιοστισοῦν.
Ὁποσοστισοῦν.
vt Ὁποσοστισοῦν quantuſcunque. Lyſias, Νομίζων ὁποιαντινοῦν ἐθελῆσαι ἂν εἰρήνην ποιήσασθαι. Sic Xenophon, Ὁποιουτινοσοῦν πράγματος. Idem Lyſias, Ἀλλ' ἀγαπῶμεν, ἂν ὁποσουτινοσοῦν πριάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν, ſi quanticunque ementes. Quod etiam Ὁποσοσδήποτε dicitur. Demoſthen. Ὁποσῳδήποτε ἀργυρίῳ καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα. Sic Ὁποστοσδήποτε & Ὁποστοσοῦν, pro quotuſlibet. Demoſth. ὑπὲρ στεφάνου, Οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τέταρτος, οὐδ' ὁποστοσοῦν.
Ὁποσοσδήποτε.
Ὁποστοσδήποτε.
Ὁποστοσοῦν.
Ὁποδαποσοῦν.
Ὁποσαπλασιοσοῦν.
Ὁποδαπός ἄν.
Ὁπηλικοσοῦν.
Sic Ὁπηλικοσοῦν, quantuſcunque. Ὁποδαποσοῦν, cuiaſcunq;. Ὁποσαπλασιοσοῦν apud Ariſtotelem, quamlibet multiplex. Et Ὁποδαπὸς ἄν. Plato in Phædro, Ὦ Σώκρατες ῥᾳδίως σὺ Αἰγυπτίους τε καὶ ὁποδαποὺς ἂν ἐθέλῃς λόγους ποιεῖς. Theophraſtus, Κἂν ὁπηλικονοῦν μέγεθος λάβωσιν. Ὁποτεροσοῦν, vterlibet. qui etiam Ὁποτεροσδήποτε dicitur. Thucydid. Εἰ ἀμνημονοῦσιν ὁποτεροιοῦν, ſi alterutris memoria exciderit. Xenophõ de duobus amicis, ἐὰν δὲ κάμῃ ὁποτεροσοῦν, συνεχειρίσαι τὴν συνουσίαν ἔχειν. Dicitur & Ὁπότερος ἂν ὑμῶν βελτίων κριτὸς ᾖ, vterlibet, vtercunq;. Sic Ὅπου ποτέ. Syneſ. Ὅπου ποτὲ γῆς εἴης, Vbicunque terrarum eſſes. Quod Ὁπουδήποτε etiam dicitur, & Ὁπουδή, aliiſque modis dicitur, vt Ὁπωσοῦν, Ὁπωσδή. Ariſtotel. Εἰ ὁπουδὴ πολλοὶ ὄντα τυγχάνει, Sicubi ſunt in orbe terrarum. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης ὁπωσδήποτε, ἐῶ γὰρ τοῦτο, ἐπειδή γ' ἐνεγράφης, εὐθὺς τὸ κάλλιστον ἐξελέξω τῶν ἔργων. hoc eſt, καθ' οἷον δή τινα τρόπον, quouis modo, quomodocũque.
Ὁπότερος ἄν.
Ὁπουδήποτε.
Ὁπουδή.
Ὁπωσδή.
Ὁπωσδήποτε.

Ὅπως ποτέ.
Ὁπωσδηποτοῦν
Ὁπωσοῦν.
Ὁπωστιοῦν.
Ὁπηδήποτε.
Ὅπῃ ἄν.
Ὅπῃ οὖν.
Dicitur & Ὅπως ποτέ. Idem, Ἀλλ' ὅπως ποτὲ ὑπείλημμαι περὶ τούτων, ἀρκεῖ μοι, qualicũque fama ſum. Dicitur & Ὁπωσδηποτοῦν, & Ὁπωσοῦν, & Ὁπωστιοῦν, & Ὁπηδήποτε, & Ὁπητιοῦν, & Ὅπῃ ἄν, & Ὅπῃ οὖν. Ariſtotel. in Problem. ſect. XII, Γίνεται δὲ ὥσπερ λέγεται, οὐχ ὁπωσοῦν ἐχούσης τῆς ὕλης τὸ πάθος, οὔτε γὰρ ἐν τοῖς χλωροῖς δένδροις, οὔτε ἐν τοῖς αὔοις, ἀλλ' ἐν τῇ ἐμπεπρησμένῃ ὕλῃ φασὶν οἱ νομεῖς, id

eſt vtcúque affecta. Demoſthen. Οὐδ᾽ ὁπωσποιοῦν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώποις τούτους. Idem, Εἴπερ καὶ ὁπωσποιοῦν ἀληθὴς ἦν ἡ μαρτυρία. Plato in tertio de Repub. Ἀλλ᾽ ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον, quacúque. quod etiam quomodocúque ſignificat ἀττικῶς, vt Ὅπῃ οὖν. Idem, Δοκεῖ δή τις σοὶ ὦ Ἀδείμαντε, ἑκὼν αὐτὸν χείρω ποιεῖν ὅπῃ οὖν, ἢ θεῶν ἢ ἀνθρώπων; id eſt quoquo pacto. Dicitur enim ὅπῃ ἐπὶ στάσεως, καὶ κατά τινα τρόπον. Plato, Διὰ τὸ μὴ εἰδέναι ὅπῃ τἀληθὲς ἔχει. ἀντὶ ὅπως. Idem Διονυσίῳ, Σὺ δ᾽ ἀναγνοὺς ταῦτα, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι, ταύτῃ δέχου. Cum autem ὅπῃ περὶ εἰκοι dicunt, tempus & locum ſignificat, de quo ſuprà dictum eſt. Strabo, Οὐκ εἰδέναι δὲ φασκόντων ὅστις εἴη Καῖσαρ, καὶ ὅπῃ βαδιστέον εἴη πρὸς αὐτὸν, ἔδωκε τοὺς παραπέμψοντας. Ὅποι autem ἐπὶ κινήσεως λαμβάνεται, vt Ποῖ. Πῇ παρὰ μὲν τοῖς ῥήτορσιν ἀντὶ τοῦ πῶς λαμβάνεται, quonam modo, & qua. hoc eſt qua ratione. vt, Qua facere id poſſis, noſtram nunc accipe mentem. Cui ᾗ reſpondet. Plato lib. nono de Repub. Πῇ δὴ οὖν φήσομεν ὦ Γλαύκων, καὶ κατὰ τίνα λόγον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν, ἢ ἀκολασταίνειν, ἤ τι αἰσχρὸν ποιεῖν; Et rurſus, Πῇ δ᾽ ἀδικοῦντα λανθάνειν, καὶ μὴ διδόναι δίκην, λυσιτελεῖ; Idem in ſecúdo, Ἀλλὰ μὴν κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως, καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον. πῇ δή. ᾗ ἦν δ᾽ ἐγώ, ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην ἢ ἐχθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ τὴν μὲν καταμαθεῖν, τὴν δὲ ἀγνοῆσαι, quo pacto, qua ratione. ea inquam ratione. Significat etiam partim. Theophraſt. in VIII. περὶ φυτῶν, Ταύτῃ μὲν οὖν πῇ διαφέρει, πῇ δὲ ὁμοίως ἔχει. quod etiam τῇ μὲν, τῇ δὲ dicitur. Apud poetas autem ἀντὶ τοῦ ποῖ, id eſt quò ponitur & qua. vt πῇ περ ἔβην, τί δ᾽ ἔρεξα, τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη. Et Πῃ ἐγκλινόμενον, ἀντὶ τοῦ πως. Plato in Politico, Ἀλλ᾽ οὐ μὴν οἶμαί γε συνήνιον ἰδὼν, εἴ που ταύτῃ πῃ φανεῖσθαι τοὺς διαφερόντως ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς. ἀντὶ τοῦ οὕτω πως. Vt autem πῇ ἀντὶ τοῦ πῶς, & ὅπῃ ἀντὶ ὅπως, ſic ᾗ ἀντὶ ὡς ponitur. Plato libro ſecúdo de Repub. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα. σὺ δὲ περὶ ὧν ἐρωτῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμῃς ᾗ σοι δοκεῖ διεξιών, tuo arbitratu diſſerens. ſic vt tibi viſum fuerit. Qua dictione Xenophon ſæpe vſus eſt. Gaza ex Cicerone, ᾗ μάλιστα δυνατὸν, quàm maximè poſſumus, vertit. Et apud Ariſtotelem identidem pro qua, hoc eſt vt & quatenus, poſitū eſt. vt, Δύναμις λέγεται ἡ μὲν ἀρχὴ κινήσεως, ἢ μεταβολῆς ἐν ἑτέρῳ, ἢ ᾗ ἕτερον, in alio, vel qua eſt aliud. hoc eſt, vt eſt aliud, & eo reſpectu. vt in VIII. Ethicorū, Οἵ τε διὰ τὸ χρήσιμον φιλοῦντες, διὰ τὸ αὑτοῖς ἀγαθὸν στέργουσι. καὶ οἱ δι᾽ ἡδονὴν, διὰ τὸ αὑτοῖς ἡδύ. καὶ οὐχ ᾗ ὁ φιλούμενός ἐστιν, ἀλλ᾽ ᾗ ὁ χρήσιμος. Idem, Ἀλλ᾽ ἡ ἰατρικὴ δύναμις οὖσα ὑπάρχει ἀεὶ ἐν τῷ ἰατρευομένῳ, ἀλλ᾽ οὐχ ᾗ ἰατρευόμενος. Significat etiam ex quo, quocirca. Idem in primo Politicôn, ᾗ καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι φύσει τῆς χρηματιστικῆς ἡ καπηλική. Et in tertio, ᾗ καὶ φανερὸν ὅτι δεῖ περὶ ἀρετῆς ἐπιμελὲς εἶναι τῇ γ᾽ ὡς ἀληθῶς ὀνομαζομένῃ πόλει, id eſt, quapropter planum fit. Τὸ ᾗ etiam reſpondet τῷ ταύτῃ, & ſignificant ſimul eatenus quatenus, & pro ea qua. Ariſtot. ᾗπερ ἡ τὸ ὑγρόν, ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γονῆς γὰρ ἀπόκρισις. Ponitur & pro eo quo, vt quidem Gaza vſus eſt. nam quod Cicero de Senectute ſcripſit, Atque eius extrema ætas hoc beatior, quo auctoritatis habebat plus, laboris minus: ipſe his verbis vertit, Ταύτῃ τοῦ μέσου μακαριώτερον, ᾗ ἀξίωμα μὲν μεῖζον, χρόνον δ᾽ εἶχεν ἥττονα. Idem, Τί γὰρ ἀτοπώτερον τοῦ, ταύτῃ πλείω ζητεῖν ἐφόδια, ᾗ ἐλάττων ὁδὸς καταλείπεται. vbi Cicero, Quo vitæ reſtat minus, eo plus viatici quærere.

Ὅπῃ. Ὅποι. Ποῖ. Πῇ. ᾗ. πῇ μὲν. πῇ δὲ. πῃ. ᾗ. Ταύτῃ ᾗ. Ταύτῃ.

Ταύτῃ etiam Hoc pacto ſignificat. Plato in Timæo, Ἀλλά πως ἡμεῖς πολὺ μετέχοντες τοῦ προστυχόντος καὶ εἰκῇ, ταύτῃ που καὶ λέγομεν, id eſt, hoc quodam modo ſermone vtimur. Idem in Timæo circa principium, Ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο, Hæc etiam ſic dicta ſunt vt tu inquis. Et rurſus, Ἐλέχθη καὶ ταῦτα ταύτῃ. Gregorius in primo κατὰ Ἰουλ. Ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ. Ταύτῃ etiam ἀντὶ τοῦ τοιγαροῦν ponitur. Ταύτῃ τε οὖν ἀμεμπτέον ἡμῖν τὸ ἕρμαιον καὶ δίχα τῆς χρείας. Herodian. Ταύτῃ ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρουρᾷ μείζονι ἐφράττεν ἑαυτὸν, itaque. Ταύτῃ τοι Gregorius dixit, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο, itaque. Dicitur & Ταῦτά τοι à Galeno, & ταῦτ' ἄρα à Syneſio, ex Ariſtophane qui dixit, Ταῦτ' ἄρα ἀκούσασα ἡ ψυχή μου τὸ φθέγμ' αὐτῶν, πεπότηται. Proinde Gaza, Ταῦτ' ἄρα καὶ συμβαίνει ὅπερ αὐτὸς πάλαι ἀπεφηνάμην, Ex quo illud efficitur, inquit Cicero. Hermogenes de AEſchine Socratico, Πλείονι δὲ τῷ καθαρῷ ἢ τῷ ἀφελεῖ χρῆται. Ταῦτά τοι καὶ λεπτότερός ἐστι κατὰ τὴν λέξιν τοῦ Ξενοφῶντος, quapropter. Dicitur & Ταῦτα δή. Ariſtoteles in Problem. ſegmen. xx, Ταῦτα δὲ καὶ οἱ πολὺν χρόνον καθεύδοντες, ἀχρούστεροί εἰσι τὸν μέτριον χρόνον καθευδόντων. Et Ταῦτα δή. Plato in Sympoſio, Ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. Homerus ſine particula dixit Iliad. x i, Ταῦθ' ὑπερφιαλέοντες ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο. ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο, διόπερ. Διὰ enim ſubintelligitur. Iliad. σ, ante genitiuũ etiam ſubintelligéda eſt. Ὤμοι ἐγώ, τί τ' ἄρ αὖτε καρηκομόωντες ἀχαιοὶ Νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο. ἀντὶ διὰ πεδίου. Et Iliados χ, Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο. Odyſſ. λ, μαῖράν τε κλυμένην τε ἴδον, στυγερήν τ' ἐριφύλην, ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα. hoc eſt ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς, vel περὶ τοῦ ἀνδρὸς χρυσὸν ἐδέξατο. Ariſtoph. ἱππεῦσιν, Εἶτ' ἐστεφάνωσαν μ' εὐαγγέλια. vbi διὰ ſubintelligimus. Ariſtoph. ἐν εἰρήνῃ, ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι γνώμην ἐμὴν μέλλει. θορύβου γοῦν ἔνδον. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν γνώμην ἐμήν. Heſiodus in Theog. Τρέσσε δ' ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων, Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. ἀντὶ ὑπὸ τοῦ κελάδου. Subauditur enim vbique ἡ διὰ πρόθεσις. Ταύτῃ etiam Hac ratione ſignificat, & hac de cauſa, & ideo. Xenoph. Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι ταύτῃ γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον. Ταύτῃ ὅπῃ, ἀντὶ οὕτως ὅπως, Plato dixit, τοῖς Δίωνος οἰκείοις ſcribens, Καὶ εἴτε δὴ θείαν τις λέγεσθαι βούλεται τύχην καὶ θεὸν, εἴτε τὴν τῶν ἀρχόντων ἀρετὴν, εἴτε τὸ ξυναμφότερον, ἔστω ταύτῃ ὅπῃ τις ὑπολαμβάνει. Ταυτὶ, ἀντὶ ταῦτα. vt Τουτὶ, ἀντὶ τοῦτο dicitur. Demoſth. Καὶ ταυτὶ πολλοὶ συνίσασιν ἀ μὴ ψευδῆ λέγειν. Et vt Οὑτοσὶ dicunt Attici, ſic Τοσουτοσί. Idem, Μὴ δ' ὑπὲρ αὐτῆς, στεφάνου καὶ ἐπαίνου κατηγορίας νῦν ἥκειν συνεσκευασμένον, καὶ τοσουτοσὶ λόγους διεξελθεῖν. Et vt ὅδι, ſic Ὁδὶ dicitur. Et vt τοιός & τοιόσδι, ſic Τοιοσδὶ, & Τοιουτοσί. Idem, Οὐδὲ τοιαυτὶ λέγει τοῦτο προσεπάγει. Ariſtoteles, Καὶ τοιονδὶ τοιαδί. Athen. Τοσουτονὶ βρῶμα ὦ ἄνδρες φίλοι τὸ μῦμα φέρει. Ariſtotel. Ἔτι δὲ δυνάμει μὲν τοδὶ, τοδὶ δὲ κατ' ἐνέργειαν, καὶ τόνδε μὲν τὸν τρόπον τοδὶ, τῷ μᾶλλον τὴν ἀφὴν θερμαίνει. τοδὶ δὲ, τὴν φλόγα ποιεῖ. Et in ſecũdo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ὥσπερ οὐδὲ τῶν ἐν ταῦθα γραμμάτων, ἀριθμῷ μὲν πολλῶν οὐκ εἰσὶν αἱ ἀρχαὶ, εἰ δὲ, ἐὰν μὴ λαμβάνῃ τις τοσδὶ τῆς συλλαβῆς, ἢ τοσδὶ τῆς φωνῆς. Inde Ὡδὶ vt Δευρί. Idem in quinto Ethicorum, Ἀλλὰ τὸ δειλαίνειν καὶ τὸ ἀδικεῖν, οὐ τὸ ταῦτα ποιεῖν ἐστι, πλὴν κατὰ συμβεβηκὸς, ἀλλὰ τὸ ὡδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν, ἔστιν, ὥσπερ τὸ ἰατρεύειν καὶ τὸ ὑγιάζειν, οὐ τὸ τέμνειν ἢ μὴ τέμνειν, ἢ φαρμακεύειν ἢ μὴ φαρμα-

Marginalia: Ταύτῃ τι. / Ταῦτά τι, καὶ ἄρα. / Ταῦτα δή. / Ταῦτα δή. / Ταύτῃ ὅπῃ. / Τυτὶ καὶ ταυτί. / Οὑτοσί, τοσουτοσί. / Ὁδί, τοιουτοσί, Τοσοσδί, τοδί. Τοιαυτί. / Ὡδὶ καὶ δευρί.

κρύφιόν ἐστιν, ἀλλὰ τὸ ὡδί, hoc eſt certo quodam modo. Et vt ὅδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐστὶ καὶ τοῦτο per compoſitionem dicitur: (vt Demoſthenes περὶ παραπρεσβ. Τοῦτο δὲ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε καθ᾽ ἑαυτὸν. πόθεν.) Sic extra compoſitionem ὁ δέ, ἀντὶ οὗτος δέ. vel vt Ariſtoteles, ἀντὶ τοῦ ὅδε δέ, hic autẽ. Syneſ. Ὁ δέ.
Τρίτον μὲν ἔτος τοῦτο ἤδη ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν, ὁ δὲ οὐκ ἐβάδιζε τὴν ἐπὶ Βιθυνίας. Pauſan. Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὕτω τὰ γράμματα ἀπεδόθη, ὧν μὲν εἶχε τὰ βιβλία, ἀνεγίνωσκεν οὐδὲν, ὁ δέ, ἤξειν τὴν ξυμμαχίαν ἔλεγε, ipſe veró. Dicitur & Ὁ δέ τις.
Ὁ δέ τις ὀξύτονον pro ὁ δέ. hoc eſt alter, vel alius. vt Ὁ μέν τις, pro vnus, vbi τις Ὁ μέν τις.
περιέλκει ornatus gratia. Xenophon in Sympoſio, Καὶ ὁ μέν τις αὐτῶν εἶπε, ποῦ οὖν εὑρήσεις τούτου διδάσκαλον. ὁ δέ τις, ὡς οὐδὲ διδακτὸν τοῦτο εἴη. ἕτερος δέ τις, ὡς εἴπερ τι καὶ ἄλλο, τοῦτο μαθητέον. Idem in ſexto παιδείας, Τοὺς μὲν ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς δέ τινας καὶ παρὰ τῶν φίλων λαμβάνων. ὅδε τις autem βαρύτονον, ἀντὶ τοῦ Ὅδε τις.
οὗτός λέγεται. Galen. Οὐδεὶς τῶν ἐμπειρικῶν ἐμφαίνεσθαί φησι τὸ δέ τινι τόδε τι. Idem, Τόδε τι.
Γνωρίζουσιν οὖν οἱ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι καὶ κάμηλον, καὶ τὸν δέ τινα τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν δέ τινα τὴν κάμηλον. οὕτω δὲ καὶ ὁδὸν οὐ μόνον ἁπλῶς ὡς ὁδόν, ἀλλὰ καὶ τὴν δέ τινα γνωρίζουσι, ſic & viam agnoſcunt non ſolum ſimpliciter vt viam, ſed etiam vt hanc & certam quandam viam. Ariſtoteles in ſexto τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Εἴπερ τόδε τι ταῖς οὐσίαις ὑπάρχει μόνον, id eſt τὸ τί ἦν εἶναι. Idem in ſecundo, Τὰ μὲν γὰρ πάθη, καὶ αἱ κινήσεις, καὶ αἱ διαθέσεις οὐδενὸς δοκοῦσιν οὐσίαν σημαίνειν. λέγονται γὰρ πάντα καθ᾽ ὑποκειμένου τινός, τὸ οὐδὲν τόδε τι. τόδε τι appellat quod per ſe eſt aliquid, hoc eſt οὐσίαν. Ponunt etiam τὸν δεῖνα τόνδε, καὶ τὸ δεῖνα τοῦτο. Lyſ. ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων, Νῦν δὲ πρέπον ἐστὶ καὶ ὑμᾶς ἀκοῦσαί μου. καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν. Verba ſunt iubentis teſtes in medium prodire. hoc eſt τόνδε καὶ τόνδε, hunc & illum. Demoſthen. περὶ τοῦ στεφάνου, Ἐπειδὴ δὲ τελευτήσειέ τις αὐτῶν, ἀκολουθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα δεξιοί, εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσί, οὐκ ἂν ἀπέθανε. Gregor. Καὶ τὸ εἰπεῖν, πῶς καὶ τίνα τρόπον. Plato in Euthydem. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον. Ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα etiam pro hic & ille. Demoſthen. περὶ παραπρεσβείας, Τῷ Φιλίππῳ δ᾽ ἐπειδὴ ταῦτ᾽ εἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἠξίουν αὐτὸν ἀναλίσκειν ἐγώ, οὔτε κατειπεῖν τούτων εἶχε καλῶς, οὔτ᾽ εἰπεῖν ὅτι ἀλλ᾽ ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, οὔτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα, ὡμολόγησε μὲν δή, ἀνέκρουσε δὲ εἰς τὰ Παναθήναια φήσας ἀποπέμψειν, Poſtquam autem ego ſuadere cœpi Philippo, vt ea quæ ſub xeniorum nomine ipſe in iſtos largiebatur, in redimendis captiuis conſumeret: nec contrà ille quippiam honeſtè dicere poterat, nec verò illud cauſari & reſpondere, at hic & ille iam habẽt, nec vllo iam pacto vitare eam impenſam: tum demum ſpopondit ille quidem, ſed rem in Panathenæa reiecit, quo tempore ſe miſſurum ait. Et πρὸς Λεπτίνην. Σὺ δὲ ποιεῖς οὐ λέγεις κακῶς τοὺς τετελευτηκότας τῶν εὐεργετῶν, τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, huic ſuccenſens, illum indignũ eſſe dictitans. Et in primo contra Philippũ, Ὑποχέαις μέντοι, καὶ τὸν δεῖνα ἀσπάσασθαι καὶ τὸν δεῖνά ἐστι. Dicitur & Τὸ δεῖνα. Philoſtratus de Empuſa, Τὸ δεῖνα γενομένη καὶ τὸ δεῖνα αὖ, Nunc in hanc, illámque rurſus ſpeciem transformata. Lucian. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων. ὃ δὴ eſt idem quod relatiuum, hoc eſt ὅ, τι. Quod etiam ὅπερ & ὃ αὖ dicitur. & ὅπου. Greg. Μηδὲ πυρφόρον ὃ δή φασιν, ὑπολείπεσθαι, quod dici ſolet. Plato in Gorgia,

Margin: Ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. Τὸ καὶ τό. Τὸν καὶ τόν. Τὸ δεῖνα. Ὃ δή.

Ὁ αὖ. Δίκαιον ἄρα δεῖ εἶναι καὶ ἐπιστήμονα τῶν δικαίων τὸν μέλλοντα ὀρθῶς ῥητορικὸν ἔσεσθαι. ὁ αὖ Γοργίας ἔφη Πῶλος δι' αἰσχύνην ὁμολογῆσαι. Idem in Politico, Τὸ δὲ δὴ δούλων καὶ πάντων ὑπηρετῶν λοιπὸν, ἐν οἷς που καὶ μαντευόμενοι τοὺς περὶ αὐτὸ τὸ πλέγμα ἀμφισβητοῦντας τῷ βασιλεῖ, καταφανεῖς γενήσεσθαι. ὁ δήποτε, καὶ ἃ δήποτε, ἀντὶ ἄλλου οὐ. Ariſtot.in IX. Ethic. Ὅτι γὰρ διδάξειν ὁ δήποτε, τιμῆσαι δεῖν μαθόντα ἐκέλευεν ὅσου δοκεῖ ἄξια ἐπίστασθαι, cum quiduis doceret, id eſt, ὅ, τι δήποτε. Idem in eodem, Οὐ γὰρ ἐστὶν ὁμονοεῖν τὸ αὐτὸ ἑκάτερον ἐννοεῖν ὁ δήποτε, ἀλλὰ τὸ ἐν τοῖς αὐτοῖς. Τὸ μέν τι interdum partim ſignificat. cui reſpondet Τὸ δέ τι. Baſil. Γρηγορίῳ, Ἐγὼ τῷ ἀδελφοῦ μοι ἐπιστείλαντος Γρηγορίου πάλαι σε βούλεσθαι ἡμῖν συντυχεῖν, προσθέντος δὲ ὅτι καὶ σοὶ αὐτὸ τοῦτο δεδογμένον ἐστὶ, τὸ μέν τι καὶ διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ὀκνηρὸς ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, τὸ δέ τι καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν περιελκόμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἠδυνήθην, partim quòd ſæpe expectando deceptũ pigebat ſcribere, partim quòd negociis diſtraherer, expectare literas non potui. Gregor. εἰς Βασίλ. Ἐγὼ δὲ ὑπελείφθην Ἀθήνησι, τὸ μέν τι μαλακισθεὶς (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς) τὸ δέ τι προδοθεὶς παρ' ἐκείνου πείθοντος ἀφεῖναι μὴ ἀφιέντα. Dicitur & Τὸ μὲν, Τὸ δὲ, pro eodem, & iungitur etiam obliquis caſibus. Gregor. περὶ θεολογίας, Καὶ ὥσπερ ἐν χορῷ συμπλεκομένων ἀλλήλαις καὶ διϊσταμένων, τὸ μὲν, φιλίας νόμῳ, τὸ δὲ, ἀνταξίας. Id quod ideo fit quia aduerbialiter conſtruitur. Τοῦτο μὲν etiam & Τοῦτο δὲ, partim ſignificant, & cũ, & tum, & ſimul geminatum. Demoſth. ἐν τῷ πρὸς Λεπτίν. Τοῦτο μὲν τοίνυν Θασίους τοὺς μετ' Ἐκφάντου, πῶς οὐκ ἀδικήσετε, ἐὰν ἀφέλητε τὴν ἀτέλειαν. τοῦτο δὲ Ἀρχέβιον καὶ Ἡρακλείδην, οἳ Βυζάντιον παραδόντες, & reliqua. id eſt, ſimul enim Thaſios, ſimul Archebion iniuria afficietis. Andocid. περὶ μυστηρίων, Εἰ οὖν ἐμοῦ καταψηφίσασθε, ὁρᾶτε μὴ οὐκ ἐμοὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν προσήκει λόγον δοῦναι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ πολλοῖς ἑτέροις μᾶλλον. τοῦτο μὲν οἷς ὑμεῖς ἐναντία μαχεσάμενοι διηλλάγητε, καὶ ὅρκους ὠμόσατε, τοῦτο δὲ τοὺς φεύγοντας κατηγάγετε, τοῦτο δὲ οὓς ἀτίμους ὄντας ἐπιτίμους ἐποιήσατε. Sic Cicero de Natura deorum, Quia tum occultantur, tum rurſus aperiuntur: tum abeunt, tum redeunt: tum antecedunt, tum autem ſubſequuntur. Demoſth. περὶ στεφάνου. Ποῖος γὰρ στρατηγὸς Ἅλον, ποῖος δὲ Φωκέας ἀπώλεσε; τίς δὲ Δορίσκον, τίς δὲ Κερσοβλέπτην, τίς δὲ ἱερὸν ὄρος, τίς δὲ Πύλας; Plutarch. in Demetr. Μεγάλα μὲν κατορθοῦντες, μεγάλα δὲ σφαλλόμενοι· πλεῖστον δὲ ἐπικρατοῦντες, πλεῖστα δὲ ἀποβαλόντες· ἀπροσδοκήτως δὲ πταίοντες, ἀνελπίστως δὲ πάλιν ἀναφέροντες. Seruit autem præcipuè repetitis interrogationibus cum indignatione, vt idẽ Demoſthenes locutus eſt ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δὲ ὅμοιος Αἰσχίνη; ὁ δὲ ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν νῦν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί. Hoc Cicero per autem eleganter expreſſit, pro Cluentio, Quod autem tempus veneni dandi illo die? in illa frequentia? per quem porrò datum? vnde ſumptum? quæ deinde interceptio populi? cur non de integro autem datum? Terent. in Eunucho, Ego non tangam meam? Chr. Tuam autem furcifer? Et in Adelph. Egóne autem debacchatus ſum in te? In repetita autem interrogatione interdum διφθογγογραφεῖται. Greg. περὶ θεολογίας, Κατὰ τί δὲ τῶν κινουμένων ἔσται καὶ φερομένων. τί δαὶ τὸ τοῦτο πάλιν κινοῦν. τί δαὶ τὸ πᾶν κινοῦν. κἀκεῖνο τί, καὶ τί πάλιν ἐκεῖνο. καὶ τοῦτο εἰς ἄπειρον. πῶς δὲ οὐκ ἐν τόπῳ πάντως, εἴγε φερόμενον. Inferius in eadem, Ἀλλὰ τί τὸ κατέχον αὐτὸν ἀπ' ἀρχῆς, τί δαὶ τὸ ἀεὶ κινοῦν καὶ περιάγον ἔσωτα λόγῳ καὶ μὴ

Margin notes: Ὁ αὖ. — Ὅπου. — Ὁ δήποτε. — Τὸ μέν τι. — Τὸ δέ τι. — Τὸ μέν. — Τὸ δέ. — Τοῦτο μέν. — Τοῦτο δέ. — Tum ſæpe repetitum. Ὁ δὲ πολλάκις ἀναλαμβανόμενον. — Autem. — Δαί.

κινούμενον. Idem Terent. in Heautont. ſic expreſſit Latinè, Quid iſtuc? quæ
res te ſolicitat autem? Ἄττα autem, de quo dicere cœperamus, cum mul- Ἄττα.
tis adiectiuis coniungitur. non enim ποῖ᾽ ἄττα tãtùm & πόσ᾽ ἄττα, ſed etiã
πόλλ᾽ ἄττα dicunt, & ἄλλ᾽ ἄττα, & ὀλίγ᾽ ἄττα, & ἕτερ᾽ ἄττα, & τοιαῦτ᾽ ἄττα. cuius exẽ-
pla ſunt apud Ariſtotelem præcipuè & Platonem. Xenoph. Ὥστε οὐκ οἶδ᾽
ἔγωγε τίνα προσήκει μᾶλλον ἄλλ᾽ ἄττα ἀσκεῖν, ἢ τὰ πολεμικά. Thucydid. Καὶ εἶπεν ἀ- ἄλλ᾽ ἄττα.
παλαίτερα καὶ ἄλλ᾽ ἄττα. Ariſtot. in III. de Cælo, de elementis loquẽs, Τούτου γὰρ
διορισθέντες φανερὸν ἔσται, καὶ πόσα ἄττα καὶ ποῖ᾽ ἄττα ἐστίν. Plato, Τὰς δὲ κακίας ἄλλ᾽ ἄττα Πόσα ἄττα.
δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ᾽ οὐ τὸν θεόν. Ariſtot. Ὥστ᾽ εἰ μὴ ἐστὶ παρὰ τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ μα- Ποῖ᾽ ἄττα.
θηματικὰ ἕτερ᾽ ἄττα οἷα λέγουσι τὰ εἴδη τινές, οὐκ ἔσται μία ἀριθμῷ καὶ εἴδει οὐσία. Plato Ἕτερ᾽ ἄττα.
in III. πολιτ. Τὰ μὲν δὴ περὶ θεούς, τοιαῦτ᾽ ἄττα, ὡς ἔοικεν, ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παίδων. Τοιαῦτ᾽ ἄττα.
Ariſtotel. in 2. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Διαπορήσειεν ἄν τις διὰ τί καὶ δεῖ ζητεῖν ἄλλ᾽ ἄττα παρὰ
τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ μεταξύ, οἷον ἃ τίθεμεν εἴδη. εἰ γὰρ διὰ τοῦτο, ὅτι τὰ μὲν μαθηματικὰ τῶν
δεῦρο ἄλλῳ μέν τινι διαφέρει, τῷ δὲ πόλλ᾽ ἄττα ὁμοειδῆ εἶναι, οὐδὲν διαφέρει. Ponitur & Πόλλ᾽ ἄττα.
per ſe ἀντὶ τοῦ τινά. Plato, Καὶ ἐκτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς, ad aurẽ ſe Ἄττα.
admouẽs quædã ei dixit. Quare ſubiungitur etiã ſubſtantiuis nominibus.
Idẽ, Οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματ᾽ ἄττα κομιστέον, καὶ εἰς ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον. Seruit &
interrogationibus cum eſt aſpiratũ. Demoſth. Ὁ δὲ πρεσβεύων Αἰσχίνης οὑτοσὶ
ἡδέως, πῶς καὶ ἅττα ποτὲ διελέχθη, & cætera. Vt enim ſuprà dictũ eſt, relatiua in- ἅττα.
terdũ ἀντὶ τῶν πευστικῶν τίθεται. Plato in 2. de Repub. Ἀλλ᾽ εἴ τις αὖ καὶ ταῦτα ἐρωτῴη ἡ-
μᾶς, ἅττα ἅττα ἐστί, καὶ τίνες οἱ μῦθοι, τίνας ἂν φαῖμεν; Idẽ de Legibus ſcribens, vtroq;
ſimul vſus eſt, Ταξάμενοι δὲ ταῦτα ἅττα ἐστὶ καὶ ὁποῖ᾽ ἄττα, ἀπόφηναι ἐν τοῖς ἱεροῖς.

Venio iam eò quò paulo antè conſtitui, vt ſcribam de locutionibus cõ-
pendioſis, & aliquibus verbis defectis, quò venuſtior ſermo ſit. Dicunt Περὶ τῶν ἐλλει-
enim Ἐκ νέας, vbi ἡλικίας ſubaudimus. καὶ Ἐκ νέου, καὶ ἐκ παιδός, vt Latinè à pue- πτικῶν λόγων,
ro. & ἐκ μειρακίου. Syneſ. Ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ. Ἐπ᾽ εὐθείας εἶναι, vbi λείπει γραμ- καὶ βραχυλογίας
μῆς, vt ſuprà dictum eſt. Idem, Οὗτος ἐπί τινος εὐθείας δέχεται τὰς καταδρομάς. τῆς ἀττικῆς.
Polyb. de caſtris Romanorum, Τιθέασι δὲ τὰς τούτων σκηνὰς ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν, ἥτις Ἐκ νέας, καὶ
ἐστὶ παράλληλος τῇ τοῦ τετραγώνου προεκκειμένῃ πλευρᾷ. Eſt etiam εὐθεῖα ἡ εὐθυδι- ὅμοια.
κία, vt in ſuperioribus dictum eſt. Dicunt etiam Πρὸς ὀρθήν, rectis lineis, Πρὸς ὀρθὴν καὶ
ad rectam lineam, & ad rectum angulum. ſubintelligitur enim γραμμή, ὀρθάς.
& interdum γωνία. Ariſtoteles in Problemat. ſectione XVI, Πρὸς ὀρθὴν μὲν
οὖν οὐδετέρᾳ αὐτῶν ἀφιᾶσι, διὰ τὸ τὴν μὲν κάθετον τῷ βάρει διαιρεῖν τὰ φερόμε-
να. Idem, Διὰ τί ὁ μὲν κύλινδρος ὠσθείς, εἰς εὐθὺ φέρεται, καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρί-
ζουσιν αὐτὸν κύκλοις; Cur cylindrus protruſus deſcribit rectas lineas? Polyb.
Διχοτομήσαντες τὴν προειρημένην εὐθεῖαν, ἀπὸ τούτου τοῦ σημείου πρὸς ὀρθὰς τῇ γραμ-
μῇ, τοὺς ἱππεῖς ἀντίους αὑτοῖς παρεμβάλλουσι, rectis ad lineam angulis equites inter
ſe oppoſitos collocant. Iliad. 2, Εἰ δέ ποτ᾽ ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ᾽ ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται. ἀντὶ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ συμβουλίαν. Maior eſt
ἔλλειψις illa merè Attica apud Ariſtophanem εἰρήνῃ, Πόθεν βρέμει με προσέβαλ᾽
ὦ ναξ ἡράκλεις. τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν. vbi αἴσθησις vel ὀσμὴ dictio ſubintelligitur.
Plato lib. XII. Legum, Ἐὰν δὲ ἐς τὸ τρίτον ἔλθωσι δικαστήριον ἀπειθήσαντες ταῖς ἔμ-
προσθεν δίκαις, ὁ μὲν φεύγων ἡττηθείς, τὴν ἡμιολίαν τοῦ τιμήματος ἀποτινέτω. Alibi τὴν
ἡμιολίαν dixit, vbi μοῖραν ſubintelligimus. Sic eodem libro, ἐὰν δέ τισιν ἴσαι γί-

γίνωνται, pro ἴσαι ψῆφοι. & ᾧ ἂν ἐλάχισται γένωνται. licet è ſuperioribus ſuppleri nõ poſſit. cui pauciſſima puncta contigerũt. Syneſ. Οὔτι ἐμβαλοῦμεν δεξιάν, οὔτι

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς σπουδῆς. ἀπὸ τῆς αὐτῆς σπεισόμεθα, hoc eſt ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης. Idem, Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑώας, δείλης ὀψίας τῷ κατ' Ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέσχομεν, ſoluentes diluculo. Subauditur enim δείλης. vt apud eundem alibi, Λύσαντες ἐκ Βερενικίου περὶ δείλης ἑώας, μόλις ὑπὸ μεσοῦσαν ἡμέραν τὸν Φάκιον μύρμηκα παρηλλάξαμεν. Demoſth. Ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας, ὥστε συνέβη ἡνίκα τοὔνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἤδη εἶναι. Eſt autem δείλη, ὅτε δεῖ καὶ ἐνδεῖ ἡ ἕλη καὶ ἡ αὐγή. Iulianus, Ἔθυσα δείλης, εἶτ' ὄρθρου βαθέος, ὥσπερ εἴωθα. Interdum δείλη ponitur pro tempore pomeridiano, quando iam vergit ſol ad occaſum. Ariſtot. in Probl. ſection. XXVI, Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωὶ δὲ οὔ. Quæ dictio articulum plærunque nõ habet. Xenoph. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἀντιπαραγόμενοι, ἐναυμάχησαν κατὰ τὴν ἠϊόνα μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ. Dicunt autem δείλης ἑώας, pro au-

Δείλης ἑώας. Δείλης ὀψίας. Δείλης ὁ. rora, δείλης ὀψίας, pro crepuſculo veſpertino, & δείλης μεσημβρίας. Δείλης etiã in recto dicitur genere maſculino. vt apud Homerũ Iliados vno & viceſ. Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρῃ ἐκ θυμὸν ἕληται. Syneſ. ἂν γράψωμαί σε φιλίας ἀδικουμένης, καὶ θεοῦ καὶ θείων ἀνθρώπων δικαζόντων, ἁπάσαις αἱρήσω, omnibus te ſententiis condemnabo, hoc eſt conuincã & reum peragam, omnibus punctis vincam. λείπει γὰρ ταῖς ψήφοις. Plutarch. Ὥσπερ ὁ χειρουργὸς τὴν σώζουσαν καὶ τὴν ἀναιροῦσαν ἐν τοῖς φαρμάκοις προσέθηκε. Idem Syneſ. Πάντως γὰρ ἀποφανεῖται τὴν καταδικάζουσαν, ψῆφον ſcilicet, vt alibi diximus. & ſimul περὶ τοῦ, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπήχθη. Herodot. Συλλαβὼν δέ σφεας ἔδησε τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Galen. Ὁ μὲν γὰρ τοῦτο πράξας, ἀναμαχέσαιτ' ἂν ἐξ ὑστέρου τὴν βλάβην. ὁ δ'

Τὴν ἐπὶ θάνατον ἰέναι. Τὴν ἐπὶ θανάτῳ. ἐπιτρέψας ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον, ἀνέλπιστον τῷ κάμνοντι τὴν σωτηρίαν εἰργάσατο, hoc eſt τὴν ἐπὶ θάνατον ἄγουσαν ἢ φέρουσαν ὁδόν. Athén. Κρινομένη δὲ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε, Cum capitali iudicio poſtulata eſſet, cum lis ei capitis eſſet æſtimata, abſoluta eſt. Illud apud Platonem obſcurius lib. VI. de Legib. Διὸ προβαλλέσθω μὲν πᾶς ἀνὴρ ἐκ τῶν μεγίστων τιμημάτων, ἀστυνόμον ὃν ἂν βούληται. διαχειροτονηθέντων δὲ καὶ ἀφικομένων εἰς ἓξ οἷς ἂν πλεῖσται γίγνωνται, τοὺς τρεῖς ἀποκληρωσάντων οἷς τούτων ἐπιμελές, eorum autem qui plurima puncta vel ſuffragia tulerũt, tres ſortiantur ii quibus ea curatio incumbit. Eiuſdem penè ſignifica-

Τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, καὶ δεῖ. tionis eſt, τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς. vbi κίνδυνον καὶ δρόμον intelligimus. Greg. κατὰ Ἰουλ. Ἐπεὶ δὲ ἤσθετο πολλοὺς μὲν δι' αὐτὸν ἑλκομένους καὶ ἀγομένους, πολλοὺς δὲ τὸν περὶ ψυχῆς τρεχόντων, διὰ τὴν τῶν διωκόντων ὠμότητα, οὐκ ἠνέσχετο. Syneſ. Νῦν γάρ φησιν ὁ νόμος ἐφίησιν, ἐπειδὰν σαφῶς τὸν ὑπὲρ ψυχῆς θέωμεν. Herodot. in Calliope, Ὁ δὲ ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος, ὥστε τρέχων περὶ ψυχῆς, πρό τε τοῦ θανάτου πισσόμενος πολλά τε καὶ λυγρά, ἔργον ἐργάσατο μέζον λόγου. Halicarnaſſ. in Iſocrate, pleno ſermone vſus eſt, Συμβούλῳ δὲ δὴ περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης λέγοντι, ἢ ἰδιώτῃ τὸν περὶ ψυχῆς τρέχοντι κίνδυνον ἐν δικασταῖς, τὰ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ τὰ μειρακιώδη ταῦτα οὐκ οἶδα ἥντινα ἂν δύναιτο παρασχεῖν ὠφέλειαν. de rhythmis & antithetis loquens. Syneſ. Εἰ δὲ ἀλλ' οἷόν ἐστιν ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀγωγήν τε καὶ προαίρεσιν, τὸ ἄγω ἢ τὴν εὐθὺ τῆς κλεινῆς Ἑλλάδος αἱρήσομαι; vt illud quod ſuprà citauimus, Ὁ δὲ δὴ οὐκ ἐβάδιζε τὴν εὐθὺ Βιθυνίας. Idem Πυλαιμένει, Συνίστημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ τὸν θαυμάσιον Σωσηνᾶν. ᾧ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι, τὰ παρὰ τῆς

τύχης οὐκ ἀπηλπικὼς κατὰ λόγον. Quo in loco ἀναγκαίαν ſubaudio, ἢ τὴν διὰ λόγων ἀναγκαίαν ἡγμένος. Idem, Πρῶτον μὲν αὐτοὶ τὴν ἐπὶ τὰ λαιὰ φέρουσαν, καὶ μετ᾽ ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα. Idem, Ὡς δὲ οὐ προὐχώρει ταύτῃ ὁ ἀπάσῃ τῇ τῶν παρεσκευασμένων, ἑτέραν ἐτράπετο, Cum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei inſtituit. Polybius ὁδὸν addidit, περὶ τῆς στρατοπεδείας loquens, ὃ δοκοῦσι Ῥωμαῖοι καταδιώκοντες τὴν ἐν τούτοις εὐχέρειαν, τὴν ἐναντίαν ὁδὸν πορεύεσθαι τοῖς Ἕλλησι κατὰ τοῦτο τὸ μέρος. Xenoph. in v. Ἑλληνικῶν, Αἰσθόμενοι δὲ οἱ περὶ Δημήτριον, ἐδίωκον αὐτὸν τὴν ἐπὶ Γεραιστοῦ. Ex παλαιοῦ cum dicunt, intelligimus χρόνου, olim, iam olim. Syneſ. Ἐπαίρει ἐκ παλαιοῦ γεγονότας. Pauſ. in Corinth. Ἀργεῖοι δὲ ἅτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιοτάτου, τὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προήγαγον. Simile eſt Διὰ πλειόνων ποιήσασθαι μνήμην, καὶ διὰ βραχέων Polybio, vt Latinè, multis & paucis. Demoſth. Βούλομαι δὲ διὰ βραχέων μεμνῆσθαι τῶν πεπραγμένων αὐτῷ. Sic Διὰ πολλοῦ, & Διὰ μακροῦ dicitur. Arrian. Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὴν χιόνα ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθεῖσαν, vt longo interuallo viſam. Lucian. Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν, Cum mihi viſum eſt longo interuallo ſalutare. Thucyd. Οἰκεῖ δὲ τὸ ἔθνος κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, longa inter ſe intercapedine diſtantes. Galen. Λύειν δὲ τὴν ἐπίδεσιν διὰ πλείονος, id eſt rarius ſoluere quod obligatum eſt. Dicitur & Διὰ χρόνου. Lyſ. ὑπὲρ Ἐρατοσθένους φόνου, Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀπιέναι οὐκ ἤθελεν, ὡς δὴ ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἥκοντα διὰ χρόνου. ἐπεὶ δὲ ἐγὼ ὠργιζόμην, καὶ ἐκέλευον αὐτὴν ἀπιέναι, ἵνα σύ γε ἔφη πειρᾷς ἐνταῦθα τὴν παιδίσκην, vt qui longo interuallo domum rediiſſem. Herodot. χρόνου addidit, Εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι. Iſocrat. in Archid. Ταύτην δὲ διὰ τετρακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσι, id eſt Meſſanam poſt annos trecentos reſtituere & ciuibus frequentare volunt, ob idque ſibi dari petunt. Plutarch. in Cimone, Καὶ τὰ ὀστᾶ κομίσας μεγαλοπρεπῶς, κατήγαγεν εἰς τὴν αὐτοῦ δι᾽ ἐτῶν σχεδὸν τετρακοσίων. Ariſtoph. Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ᾽ ἑωρακέναι, id eſt lõgo interuallo te vidiſſe. Sequitur enim, ποίου χρόνου ταλαίπωρος ὃς πρὶν ἐμοὶ φίλος ἦν. Thucyd. Νῆες διὰ χρόνου καθελκυσθεῖσαι, καὶ οὐδὲν στέγουσαι. Διὰ βίου ſignificat per totam vitam. Plut. Δικτάτωρα μὲν αὐτὸν ἀποδεῖξαι διὰ βίου. Ariſtot. in III. Politic. de regibus Lacedæmoniorũ, ἓν μὲν οὖν εἶδος βασιλείας, στρατηγία διὰ βίου. Polyb. in III, Οἱ μὲν ἐκ τῆς πέραν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν προσῆγον πρὸς αὐτὸν τὸν ποταμὸν ἐπὶ τοὺς ἀντιπέρα βαρβάρους. Sub matutinam horam. vt Latinè matutino dicimus. Et in primo, Ὑπὸ δὲ τὴν ἑωθινὴν ἤδη τῆς ἡμέρας ὑποφαινούσης, ὁρῶν &c. Ex παντὸς cum dicunt, ſubaudiendum τρόπου. Halicarnaſſ. de Iſocrate, Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐκ παντὸς διώκει τὴν εὐέπειαν. Idem, Καὶ τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν, καὶ τὸ διώκειν ἐκ παντὸς τὴν εὐρυθμίαν, omni ope, omni pacto. Iſocrates τρόπου addidit, Εἰδὼς τοὺς ἑτέρους τοῖς τοιούτοις χαίροντας ἐκ παντὸς τρόπου τὰ σφέτερ᾽ αὐτῶν διορθουμένους, omni ratione res ſuas afflictas erigentes. Xenoph. in III. ἀναβάσ. Ὁπόσοι μὲν μαστεύουσι ζῆν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς πολεμίοις, οὗτοι κακῶς τε καὶ αἰσχρῶς ὡς ἐπὶ πολὺ ἀποθνήσκουσι. Μέχρι παντὸς eadem ratione dictum eſt, pro eo quod eſt ſine præfinitione temporis. vt διὰ παντός. μέχρι τίνος, quouſque, vt Latinè. Gregor. Μέχρι τίνος ἐπ᾽ ἀμφοτέραις χωλαίνετε ταῖς ἰγνύαις. Quod etiã Μέχρι ποῦ dicitur. Idem, Μέχρι ποῦ τὰ ἐνύπνια. Idem autem ſignificat quod

Ἑτέραν τρέπεσθαι.

Ἐκ παλαιοῦ.

Διὰ πλειόνων, & ὀλίγων.

Διὰ πολλοῦ & μακροῦ.

Διὰ χρόνου.

Διὰ βίου.

Ἑωθινή.

Ἐκ παντός.

Ἐκ παντὸς τρόπου.

Μέχρι παντός, τίνος, & ποῦ.

Μέχρι πρός. ἄχρι. Μέχρι πρὸς ſignificat vſque ad. Ariſtot. in v i. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Τὰ δὲ ἄλλα τούτων ἐχόμενά φασι γραμμὰς καὶ ἐπίπεδα, μέχρι πρὸς τὴν τοῦ οὐρανοῦ οὐ-
Μέχρι πόῤῥω. σίαν καὶ τὰ αἰσθητά. Μέχρι πόῤῥω, diu. Idem in v i. de hiſt. animal. Καὶ τοῦτο μέ-
Μέχρις ἐνταῦθα. χρι πόῤῥω διατελεῖ. Idem Μέχρις ἐνταῦθα pro hactenus dixit. quod & Μέχρι τοῦδε dicitur. Plato in Sympoſ. ὃς ἂν μέχρις ἐνταῦθα πρὸς τὰ ἐρωτικὰ παιδαγωγηθῇ. Μέχρις οὗ ἄν, quoad. Athenæus, Μέχρις οὗ ἂν ἀπολαβὸν τὸ ὕδωρ κατελέσῃ. Ariſtoteles Μέχρι περ οὗ ἂν dixit. Alibi, Μέχρι περ ἂν οὗ εἷς ᾖ, Quouſque ſit vnus. Μέχρι πρώην. Syneſ. Ἀπ' αὐτῆς μέχρι πρώην διαγινόμενος, Nuper in luctu primùm eſſe cœpit. Μέχρι ζωῆς idem quod διὰ βίου, Quoad quis viuet. Phalar. Δημοτέλη, Οὕτω Δημότελες ἀνθρώπῳ τοῦ μὴ γενέσθαι συμφορὰ περιορᾶν τὸ μὴ γενέσθαι. τοῦ τυραννῆσαι δέ, τὸ μεῖναι μέχρι ζωῆς ἰδιώτην. Μέχρις ἂν etiam
Μέχρις ἄν. Ἄχρις ἄν. Ἄχρι ποῦ. dicitur, & Ἄχρις ἄν, dum & quandiu. Et Ἄχρι ποῦ, vt μέχρι ποῦ. ἀντὶ ἕως πότε. & ante infinitiuum verbi, Lucian. Ἄχρι ποῦ καὶ ἐρυθριᾶν, ita vt erubeſcere.
Ἄχρι οὗ. Ἄχρις. Ἄχρι οὗ, & Μέχρι οὗ. Plutarch. ſæpe, & cum indicatiuo. Lucian. Ἄχρις μὲν ἐν παισὶν ἦν. Athen. Ἄχρις ἑώρων τοῦ ἡλίου φῶς, tantiſper dum, quandiu. Plut. in Pomp. Ἄχρι οὗ κατῆλθεν ἐπὶ τὴν θάλατταν. Alibi, Ἄχρις ἥκοι, quoad venerũt.
Ἕως. Sic Ἕως. Ἀλλὰ ἡμῖν γε τοῖς ἀνθρώποις οὔπω καθαρός, ἕως ἂν ἀπολόγητος ᾖς, quãdiu. Alibi, Ἕως πρωΐας. Sic Ariſtoteles, Ἕως ἔζη. Et cum ſubiunctiuo, Καταγνῶναι δὲ ὅμως πρὸς τὸ παρὸν, ἕως ἡ χρηστότης τοῦ θεοῦ κρύπτηται, interim dum occultatur.
Ἕως ἄν. Et indicatiuo, Ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, Quoad ſpirat & poteſt. Et Ἕως ἄν. Syneſ. Δύο ἑξῆς ἐπιμείναντες ἡμέρας, ἕως ἂν ἀφυβρίσῃ τὸ πέλαγος, dũ pelagus deſæuiret, de præterito loquens. Greg. Οὐ γὰρ περὶ ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσι. Demoſthenes de præterito per optatiuũ locutus eſt, vt ratio poſcit, Ἕως ὅπου κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν. Plato lib. x. τῶν πολιτ. ἢ εἰ μὴ ἔπειθον παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ ᾔεσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν. Sic autem dicitur ἕως ἂν γένηται, ὡς
Πρίν. πρὶν ἂν γένηται, & πρὶν γένηται. Plato in Phædone, Ἐνορκον ἂν ποιησαίμην ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν Σιμμίου τε καὶ Κέβητος λόγον, antequam vincerem vel viciſſem. Syneſ. Καὶ φθαρῇ διαφθαρέντα πρὶν εἰς τὴν φύσιν ἐπανέλθῃ. Sic Greg. Πρὶν ἐπιστῇ. Et cũ optatiuo de præterito. Pauſ. Τοῦτον γὰρ εἰδότα ὡς εἴη Ζεὺς ἡρπακὼς Αἴγιναν θυγατέρα Ἀσωποῦ, μὴ πρότερον φάναι ζητοῦντι μηνύσειν, πρὶν ἢ οἱ καὶ ἐν Ἀκροκορίνθῳ γένοιτο ὕδωρ. δόντος δὲ Ἀσωποῦ, μηνύει.
Πρὶν ἤ. Dicitur enim πρὶν & πρὶν ἤ. Antiph. Οὐ πρότερον ἀπῆλθον πρὶν ἢ τῷ λιμῷ ὑπὸ ἀπέκτειναν. Et cum optatiuo de præterito. Idem, Ἀπαγορεύοντων τῶν φίλων ἐὰν ἐμοῦ μὴ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι. Iungitur etiam eodem ſenſu cum indicatiuo. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε γραψάμενος, antequã abrogaret.
Priuſquam. Antequam. Sic Latinè Antequam & Priuſquam conſtruuntur. Liuius, Nec oderũt bellum priuſquam intulerunt. Cicero pro Sextio cum ſubiunctiuo, Non aggrediar ad illa, priuſquam docuero quibus initiis, &c. Quo modo ſæpius vtitur. Idem pro Rabirio, cum indicatiuo, Sed tu cauſam ſuſcepiſti antiquiorem memoria tua: quæ cauſa antè mortua eſt, quàm tu natus es. Et pro Murena, Antequam pro Murena dicere inſtituo, pro me ipſo pauca dicam. Eſt etiam defectuoſa locutio, τὴν ἀξίαν ἀντιποδοῦναι ἢ ἀντι-

λαβεῖν. Lucian. Ἀλλ' ἄρα ὦ Μίνως, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Μι. καὶ πάνυ, εἴ γε ἀποτίνεις τὴν Τὴν ἀξίαν ἀποτίειν ἢ ἀπολαμβάνειν.
ἀξίαν δίκην. hoc eſt τιμὴν τὴν ἀξίαν καὶ ζημίαν. Ariſtoteles in nono Ethicorum pro mercede, & ἀντὶ τῆς ἀμοιβῆς. vtroque enim pro eodem vtitur, Τὴν ἀμοιβὴν τε ποιητέον κατὰ τὴν προαίρεσιν, αὕτη γὰρ τοῦ φίλου καὶ τῆς ἀρετῆς. οὕτω δ' ἔοικε καὶ τοῖς φιλοσοφίας κοινωνήσασιν. οὐ γὰρ πρὸς χρήματα ἡ ἀξία μετρεῖται, neque enim digna merces philoſophiæ pecunia rependitur. τιμή τ' ἰσόρροπος οὐκ ἂν γένοιτο. ὅσον γὰρ ἂν οὗτος ὠφεληθῇ, ἢ ἀνθ' ὅτου τὴν ἡδονὴν εἵλετ' ἄν, τοσοῦτον ἀντιλαβὼν, ἕξει τὴν παρὰ τούτου ἀξίαν. Ex quo factum vt ἀξίαν τῶν ὠνίων cum dicunt, τὴν τιμὴν intelligamus. vt AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Καὶ γὰρ οὐδὲ τὴν ἀξίαν ἕκαστοι τῶν κτημάτων ἀπεδίδοντο. Ἀξία.
Sic Διὰ τρίτης, tertio die, apud Galenum ſæpe. Et Τὴν πρώτην, prima potione, & à principio. Διὰ τρίτης. Τὴν πρώτην.
Idem in primo ad Glauconem, Ἀρξαμένου δὲ πίπτεσθαι, λεπτὸν καὶ ὑδαρῆ καὶ ὀλίγον τὴν πρώτην διδόναι. Idem, Ἐλλέβορον λευκὸν διδόναι τὴν πρώτην, μιγνύντα ῥαφανίσι. Ariſtot. in VII. Politic. Περὶ οὖν τὴν πρώτην συμφέρει ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν τοιαύτην, id eſt κατ' ἀρχὴν, & à prima ætate puerorum. Et Τὴν ταχίστην, primo quoque tempore, quamprimum. Τὴν ταχίστην.
Demoſth. περὶ στεφάνου, Καὶ τοὺς ὅρκους λαβεῖν τε παρ' αὐτοῦ, καὶ δοῦναι τὴν ταχίστην ἐπὶ ταῖς ὡμολογημέναις συνθήκαις. Τὴν ἄλλως autẽ ſignificat μάτην, ματαίως, καὶ ἄλλως. Τὴν ἄλλως.
Idem, Εἶτα τὴν ἄλλως ἐνταῦθα ψηφίζεσθε. Plato in Politic. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε οὐκ ἀνετέον. Ξε. οὔκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμὴν, certè quidem mea opinione non remittendum. κατὰ τὴν ἐμήν.
Et in Philebo, Τὰς δὲ ψευδεῖς ἡδονὰς ἔτι κατ' ἄλλον τρόπον ἐν ἡμῖν πολλὰς καὶ πολλάκις ἐνούσας τε καὶ ἐγγιγνομένας λεκτέον. Πρ. πῶς γὰρ οὔκ, εἴπερ γέ εἰσι. Σω. ἀλλ' ὦ Πρώταρχε εἰσὶ κατά γε τὴν ἐμὴν, mea quidem ſententia. vt alibi, κατ' ἐμὴν δόξαν. Ἀλλὰ μὴν αἱ ἀγωγαί γε καὶ δυνάμεις καὶ τιμαὶ ἐν τῇ ἑαυτοῦ, δῆλά ἐστιν ἀγαθὰ ὄντα. Ἐν τῇ ἑαυτοῦ, in patria ſua. Simile apud AEſchinem κατὰ Ἐν τῇ ἑαυτοῦ.
Τιμάρχου, Εἰς τὴν νῦν οὐ δέδωκεν, in hodiernum diem. Simile eſt Τὸ ἐμὸν apud Platonem in Timæo, Τὸ ἐμόν.
Καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν δόξαν εἴληφα καὶ περὶ τῶν πάλαι γεγονότων καὶ τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν, Et quidem quod ad me pertinet, nihil mirum eſt hoc me efficere nõ poſſe. id eſt τὸ ἐμὸν μέρος. Syneſ. Κἀγὼ τόγ' ἐμὸν εἴασ' ἂν χαίρειν αὐτόν. Idem Plato in Hipp. maiore, Τὸ ἐμὸν πρᾶγμα pro eodem dixit. Σω. Ῥᾳδίως ἄρα μαθήσομαι, καὶ οὐδείς με ἐξελέγξει Τὸ ἐμὸν πρᾶγμα.
ἔτι. Ἱπ. οὐδεὶς μέντοι, φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικὸν, quippe ineptus eſſem, ſimiliſque idiotæ, ſi perdocere te non poſſem. Euripid. in Oreſte, ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, Σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν ἴσχαινε. Τὰ ἐμὰ ἀθυμήσαντα, id eſt ἐμὲ ἀθυμήσαντα. Verba ſunt Oreſtis ad Electram. Idẽ alibi, Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, μήτε λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προὔδωκά ποτε, ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε. ἀντὶ ἐμαυτὸν, hoc eſt τοὐμὸν μέρος. Cũ dicũt etiam Σπαρτιάτις pro agro Spartano, ſubintelligimus χώραν. Plutarch. in Apophth. Δερκυλλίδας, Πύῤῥου τὴν στρατιὰν ἐπὶ τῆς Σπαρτιάτιδος ἔχοντος, ἐπέμφθη πρὸς αὐτὸν πρεσβευτής. Athen. Ἡ δὲ Πανορμῖτις τῆς Σικελίας πᾶσα κῆπος προσαγορεύεται, id eſt ager Panormitanus. Sic Πικηνὶς, Picenus, Plutarcho. Et Μεγαρικὴ, ager Megarẽſis. Idem, Καταλιπὼν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαρικῇ. Xenoph. Ὁμοῦ δὲ τὸ λοιπὸν τοῖς Ἕλλησι στρατοπεδευσάμενοι, ἦγον καὶ ἔφερον τὴν Βιθυνίδα. ἡ δὲ ὀρεινὴ τῆς Μεγαρίδος, τῆς Βοιωτῶν ἐστιν ὅμορος. Greg. εἰς Βασίλ. Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν οὐχ ἡ περίχωρος μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἡ ὑπερόριος. Xenoph. Ἐν τῇ τε πολεμίᾳ καὶ ἐν τῇ φιλίᾳ. In

hoſtico & in pacato Latinè dicitur. Sic ἑῴα pro orientis regione. Idem εἰς Ἀθανάσ. Κατατρέχει μὲν Αἴγυπτον, λῄζεται δὲ Συρίαν τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς Συρίας ὅσον ἐδύνατο. Vtitur & Ariſtoteles ἐν τῷ περὶ κόσμου.

Τἀμά. Τὸ ἡμέτερον. Τἀμά, res meæ, mea ratio. Syneſ. Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. Τὸ ἡμέτερον dicunt nos, vt τὸ ἐμὸν ἀντὶ ἐγώ. Iliad. I, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω. ἀντὶ, οὐ γὰρ ἐγὼ εὐμετάβλητος καὶ ἀπατηλός. Et Iliad. VIII, Ὡς μὴ πάμπαν ὄληται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. ἀντὶ ὀργισθέντος σοῦ. Plato de Legibus libro ſecundo (vt opinor) τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα, ἀκούειν ὡς ἔοικεν ἕτοιμα ἂν εἴη, τὰ δ' ἐμά, βούλεσθαι μὲν, ἕτοιμα. δύνασθαι δὲ, οὐ πάνυ ῥᾴδια, Vos quidē igitur audire, vt videtur, parati. ego autem velle quidem promptus, ſed non perinde poſſe facilis.

Τὸ σόν. Interdum τοὐμὸν καὶ τὸ σὸν ſignificat cōmodum meum & tuum. Sophocl. in Electra, Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον. εἰ δὲ μὴ καλῶς Λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα. τὸ σὸν, id eſt τὸ συμφέρον σοι καὶ ἐμοί. cauſa tua meáque veni. Galen. lib. IX. Therapeut. Τοὺς μὲν οὖν πολλοὺς τῶν ἰατρῶν, οὐδὲν θαυμαστὸν ἀμελήσαντας ἤθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι. τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, nos verò aliter rationem noſtram comparauimus. noſtra autē ratio aliter cōparata eſt. Terētius hoc imitatus eſt in Eunuch. Heia haud decet. Ph. Dictum eſt. Gn. Nō agnoſco veſtrum tam ſuperbum. id eſt vos. quod Donatus parum animaduertit. Hoc τὸ δ' ἐμὸν

Τὸ κατ' ἐμέ. Τὸ κατ' αὐτόν. dicere potuit, & τὸ δὲ κατ' ἐμέ. Greg. in 2. κατὰ Ἰουλ. Οὔτε γὰρ οὐσίαν θεοῦ πώποτε νοῦς ἐχώρησεν, ἢ φωνὴ περιέλαβεν, ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν σκιαγραφοῦντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀμυδράν τινα καὶ ἀσθενῆ καὶ ἄλλην ἀπ' ἄλλου φαντασίαν συλλεγόμεθα. τὸ κατὰ τὸν θεὸν dixit pro Deo. Κατ' ἐμὲ etiam ſignificat è viribus meis, & pro meis facultatibus. Syneſ. Ἐγὼ δὲ πολλοὺς ἂν θανάτους ἀντὶ τῆσδε τῆς λειτουργίας ἑλοίμην. οὐ γὰρ κατ' ἐμαυτὸν εἶναι τὸν κόσμον ἐλογιζόμην τοῦ πράγματος, id eſt conſentaneum mihi, & pro facultatibus meis. Lucianus, Οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς.

Κατὰ θεόν. Interdum κατὰ θεὸν ſic dicitur; vt κατὰ τύχην, & κατὰ δαίμονα, hoc eſt inſtinctu diuino, diuinitus. Plato in Euthyd. Κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα οὗπερ σύ με εἶδες. Syneſ. ἀντὶ σὺν θεῷ, id eſt diuina benignitate, Σοὶ γὰρ ἂν κατὰ θεὸν γένοιτο συγγενέσθαι καὶ ἡμῖν περὶ τούτων καὶ πολλοῖς ἄμεινον εἰδόσιν, Tibi Deo beneuolente, & ſi Deo viſum fuerit, continget tibi aliquando. Demoſth.

Κατὰ δαίμονα. Δαίμων. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, forte fortuna. Δαίμονα enim fortunā vocabant. Plutarch. Ἐδεδίει γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος. Idem, Οὐδὲ τοῦ νῦν, ἀλλὰ τοῦ πάλαι δαίμονος ἀνάξιος. Syneſ. Ἔγνωκε πλεῖν πρὸς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην. εἰ δέ σοι φιλία πρὸς δαίμονα, σύστησον αὐτῷ τὸν νεανίσκον. Significat & cuiuſque genium præſtitē, fortunæ conciliatorē vel bonæ vel aduerſæ. Plut. in Cæſare, Ὁ μέντοι μέγας αὐτοῦ δαίμων ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε. Vnde εὐδαίμονες & κακοδαίμονες dicti. Dinarch. Εἰ

Κακοδαιμονεῖν. μὲν οὖν ἔτι δεῖ τὴν πόλιν τῆς Δημοσθένους πονηρίας καὶ ἀτυχίας ἀπολαύειν, ἵνα μᾶλλον κακοδαιμονῶμεν (οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἴπω) στερκτέον ἐστὶ τοῖς συμβαίνουσι. Athenæus de adulatoribus loquens, Ἔπειτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὁπότε μέλλοι δειπνεῖν τράπεζαν παρετίθει, χωρὶς ὀνομάζων τῷ δαίμονι τοῦ βασιλέως, ἐμπλήσας σίτου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων.

Δαίμονες. Cicero de Vniuerſitate lares τοὺς δαίμονας vertit. Si modo (inquit) hoc rectè conuerſum videri poteſt. vnde lar familiaris cuiuſque domus dictus, quē

peregre redeuntes antiqui ſalutare ſolebant, vt eſt apud Catonem de Re ruſtica. τὸ Θεῖον autem καὶ τὸ Δαιμόνιον cum dicebant, Deum ſupremum, diuinitatémque mundi moderatricem intelligebant. Greg. περὶ θεολογίας, Τί γάρ ποτε ὑπολήψῃ τὸ θεῖον, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πιστεύεις ἐφόδοις; Damaſc. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θεῖον ἀμερές ἐστιν, ὅλον ὁλικῶς πανταχοῦ ὄν, καὶ οὐ μέρος ἐν μέρει σωματικῶς διαιρούμενον. Athen. lib. XIII, Τὴν δὲ Δανάην ἐπὶ τὸ χρηματίζειν ἀπαγομένην εἰπεῖν, ὡς δικαίως οἱ πολλοὶ καταφρονοῦσι τοῦ θείου, ὅτι ἐγὼ τὸν ἡγούμενόν μοι ἄνδρα σώσασα, τοιαύτην χάριτα παρὰ τοῦ δαιμονίου λαμβάνω. Quare Demoſthenes ἐν τῷ περὶ παραπρ. poſt deos τὸ δαιμόνιον, vt maius numen dixit, Ὅτι τούτων μὲν οὐδεὶς εἴσεται τὴν ἑαυτοῦ κεχαρισμένον ὑμῖν. οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον. Δαιμόνιος diuinus dicitur non modò à priſcis gentilibus, ſed etiam ab orthodoxis interdum. Lyſ. Ὑπὸ δαιμονίου τινὸς ἀγόμενος ἀνάγκης, id eſt ira diuina exagitatus, diuino numine in hanc vecordiam impulſus. Syneſ. Ὡς δὴ τὸν φιλόσοφον μισολόγον εἶναι προσήκει, καὶ μόνα ἐξεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα. quare δαιμόνιος παράδοξος & ὑπερφυὴς dicitur. Ariſtoph. Ἐφ᾽ ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι, mirum in modum. Demoſthenes pro auguſto & venerando poſuit. Significat etiam hominem fortunatum, & contrà infelicem, vt apud Herodotum in Melpom. Πέμψας Δαρεῖος ἱππέα παρὰ τὸν Σκυθέων βασιλῆα Ἰδάνθυρσον, ἔλεγε τάδε, δαιμόνιε ἀνδρῶν τί φεύγεις αἰεί, ἐξόν τοι τῶνδε τὰ ἔτερα ποιέειν; εἰ μὲν γὰρ ἀξιόχρεως δοκέεις εἶναι σεωυτῷ τοῖσι ἐμοῖσι πρήγμασι ἀντιωθῆναι, σὺ δὲ στῆθι & μάχεο. εἰ δὲ μή, καὶ οὕτω παυσάμενος τοῦ δρόμου, δεσπότῃ τῷ σῷ δῶρα φέρων γῆν τε καὶ ὕδωρ, ἐλθὲ ἐς λόγους, O miſerrime hominum. Δαιμόνιοι ἄνδρες etiam dicuntur qui humano faſtigio maiores à Latinis dicuntur, & diuino minores. vt apud Homerũ Iliad. 2, Δαιμόνι᾽ οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι. Alibi ἀντὶ φαύλου καὶ δυστυχεστάτου, & pro deterrimo poſitum eſt, δαιμόνι᾽ ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἳ σέο φέρτεροί εἰσιν. Euſebius in quarto Præparationis, ait nullum dæmonẽ bonum à ſcriptura conſecrata vocitari, ſed angelos, archangelos & poteſtates eſſe dictos diuinitatis miniſtros: nec δαίμονας quaſi δαήμονας, ſed quaſi δειμαίνοντας appellatos. Plato ἄνθρωπον δαιμόνιον in Sympoſio ait eſſe qui diuinus à Latinis dicitur, hoc eſt τὸν ὁμιλοῦντα τῷ θεῷ διά τε τῆς θυσιῶν καὶ τῶν τελετῶν καὶ ἐπῳδῶν καὶ ὀνείρων, vnde vaticinia fiunt. Sic autem inquit, Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. καὶ ὁ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα σοφὸς, δαιμόνιος ἀνήρ. Beſſario in defenſione Platonis libro primo docet cur Plato diuinus, Ariſtoteles dæmonius ab antiquis dicti ſint. Sequitur apud Platonem, Ὁ δὲ ἄλλο τι σοφὸς ὢν ἢ περὶ τὰς τέχνας ἢ χειρουργίας, βάναυσος ἐστι. Philoſophi autem deos cum dicebãt, numina vulgi opinione conſecrata ſignificabant. Dei verò appellatione vnum intelligi, ſupremúmque numen dignum eſſe cenſebant, cuius imperio & poteſtate omnia adminiſtrarentur. Id cum Macrobius docuit, tũ verò Plato in epiſtolis, memorabilibus verbis quæ ſequuntur ſignificauit, Περὶ δὲ δὴ τοῦ ξυμβόλου τοῦ περὶ τὰς ἐπιστολάς, ὅσας τε ἂν ἐπιστέλλω σπουδῇ καὶ ὅσας ἂν μή, οἶμαι μέν σε μεμνῆσθαι, ὅμως δ᾽ ἐννόει, καὶ πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν. Et infrà, Τῆς μὲν σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει, θεοὶ δὲ τῆς ἧττον. de quo ipſe alibi δι᾽ αἰνιγμῶν οὕτως ἀποφαίνεται. Interrogatus enim à Dionyſio περὶ τῆς τοῦ πρώτου φύσεως, id eſt

Τὸ δαιμόνιον.

Τὸ θεῖον.

θεὸς καὶ θεοί.

Memorabile dictum Platonis.

Πλάτωνος δόξα περὶ θεοῦ.

de natura Dei, ita reſpondet, ὧδε γὰρ ἔχει. περὶ τὸν πάντων βασιλέα πάντ' ἐστὶ, καὶ ἐκείνου ἕνεκα πάντα, καὶ ἐκεῖνο αἴτιον ἁπάντων τῶν καλῶν. δεύτερον δὲ περὶ τὰ δεύτερα, καὶ τρίτον περὶ τὰ τρίτα. ἡ οὖν ἀνθρωπίνη ψυχὴ περὶ αὐτὰ ὀρέγεται μαθεῖν ποῖ' ἄττα ἐστὶ, βλέπουσα εἰς τὰ αὑτῆς συγγενῆ, ὧν οὐδὲν ἱκανῶς ἔχει. Cõuenit autem illud quod dicit, καὶ ἐκεῖνο αἴτιον ἁπάντων τῶν καλῶν, cum iis quæ diſſeruit magnus Dionyſius, quærens τί τὸ κακόν ἐστι, καὶ ἐκ τίνος ἀρχῆς ὑπέστη, καὶ ἐν τίνι τῶν ὄντων ἐστί. Cuius ſumma eò tendit, indéque hoc colligitur, τὸ κακὸν οὐκ ἐν ὑπάρξει εἶναι, ἀλλ' ἐν τῇ παρυποστάσει, ὥσπερ παρυφεστὼς, καὶ ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ στερήσει. Quare & ἀναίτιον καὶ ἀόριστον εἶναι, id eſt nec cauſam antegreſſam habere, & definitione vacare. Cuius cauſam nos his verbis eius addemus, Ἐπείπερ ἡ διὰ πάντων φοιτῶσα παντελὴς ἀγαθότης, οὐ μέχρι μόνον χωρεῖ τῶν περὶ αὐτὴν παναγάθων οὐσιῶν. ἐκτείνεται δὲ ἄχρι τῶν ἐσχάτων, ταῖς μὲν ὁλικῶς παροῦσα, ταῖς δὲ ὑφειμένως. ἄλλαις δὲ ἐσχάτως, ὡς ἔσχατον αὐτῆς μετέχειν δύναται τῶν ὄντων. καὶ τὰ μὲν πάντῃ τοῦ ἀγαθοῦ μετέχει, τὰ δὲ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐστέρηται, τὰ δὲ ἀμυδροτέραν ἔχει τοῦ ἀγαθοῦ μετουσίαν. καὶ ἄλλοις κατὰ ἔσχατον ἀπήχημα πάρεστι τἀγαθόν. Quæ verba poſtrema ita vertenda cenſeo, Aliiſque vltima conditione bonum ineſt. hoc enim apud eum ſignificat

Ἀπήχημα.

Ἀπήχημα, vt alio quodam in loco, vbi περὶ ζωῆς loquens ita inquit, Ἐξ αὐτῆς καὶ αἱ ψυχαὶ τὸ ἀνώλεθρον ἔχουσι, καὶ τὰ ζῶα καὶ φυτὰ κατ' ἔσχατον ἀπήχημα τῆς ζωῆς ἔχουσι τὸ ζῆν, quin & animantes & ſtirpes extrema vitæ nota viuendi ſunt participes. hoc eſt in extrema claſſe ſunt viuentium diuinitus. Rurſus ἐν τῷ περὶ σοφίας, Ἀλλὰ καὶ τὰς αἰσθήσεις αὐτὰς οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι σκοποῦ, τῆς σοφίας ἀπήχημα φήσας, id eſt à ſapientia longa intercapedine manantes. Baſilius εἰς τὴν ἰουλίτην. Πεφύκασι γάρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι, ὡς τὰ πολλὰ, ἀπηχήματα εἶναι τῶν μεθημερινῶν φροντίδων, id eſt imagines quædam referentes diurnas curas. Greg. de Homine, Εἰ δὲ τοῦτο τῶν καθ' ὕπαρ γινομένων εἴδωλά τινα καὶ ἀπηχήματα τῶν τε κατ' αἴσθησιν καὶ τῶν κατὰ διάνοιαν ἐνεργουμένων, ἅπερ αὐτῇ διὰ τοῦ μνημονικοῦ τῆς ψυχῆς εἴδους ἐνετυπώθη, ταῦτα καθὼς ἔτυχεν ἀναζωγραφεῖται, ἀπηχήματός τινος μνημονικοῦ τῷ τοιούτῳ εἴδει τῆς ψυχῆς παραμείναντος. ἀπήχημα pro veſtigio & reliquiis ab vtroque auctore acceptum eſt. Eſt enim ἔσχατον ἀπήχημα ſignificatione propria, extremus vel ſoni vel vocis pulſus: & quo longiſſimè tenor ſoni permeare poteſt, illic eſt ἀπήχημα velut extrema reſonantia. vnde ducta metaphora verbi theologici. Plato autem alibi de Deo ita ſcripſit vt ſubiiciam, quod & orthodoxiæ conuenientius eſt, & ad intelligentiam apertius, ad tres amicos ſcribens. Licet Theodoritus vir doctrina ſumma ac pietate præditus, in ſecundo τῆς τῶν ἑλληνικῶν παθημάτων θεραπευτικῆς aliter hunc locum retulerit, ob idque Platonem ſummæ abſurditatis damnauerit, exemplari vtique deceptus in vno verbo. tametſi Platonem in aliis locis permultis & doctè & appoſitè iuréque optimo reprehenderit, vt diſſentanea quædam dicentem, abſurdáque & fœda in legibus & Republica ſua ſtatuentem & commendantem. Verùm idem au-

Platonis ſententia de Deo.

ctor ita de Deo locutus eſt, ἑρμείᾳ καὶ ἐράστῳ καὶ κορίσκῳ ſcribens, Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρή. μάλιστα μὲν ἀθρόους. εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ, καὶ κατὰ δύναμιν ὡς οἷόν τε μάλιστα πλειστάκις. καὶ χρῆσθαι ὑμᾶς συνθήκῃ καὶ νόμῳ κυρίῳ, ὅ ἐστι δίκαιον, ἐπομνύντας σπουδῇ τε ἅμα μὴ ἀμούσῳ, καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ

παιδεία, καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν, ἡγεμόνα τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡγεμόνος καὶ αἰτίου πατέρα κύριον. ὃν ἂν ὄντως φιλοσοφῶμεν, εἰσόμεθα πάντες σαφῶς εἰς δύναμιν ἀνθρώπων εὐδαιμόνων. Quã ſentẽtia vt in priſca theologia nihil dici ὀρθοδοξότερον potuit de Patre déque Filio omnium productore & creatore: nec illicium germanæ beatricíſque philoſophiæ ab externa philoſophia, quæ quidem Seruatoris aduentum præceſſerit, referri poteſt ad veræ philoſophiæ ſtudium aut ſuauius, aut magis admirandum ab hominibus ſalutaris doctrinæ ſtudioſis. cum alioqui multa ab eodem auctore ſeligi poſſint, ad piarum virtutum cultum amorémque alendum: nec verò ad veritatis inueſtigationem conſectandam, ab vllo antiquorum cieri & informari perinde animus poteſt, vt mea eſt opinio. vnde tamen priſcarũ literarum eruditio auocare & auertere vulgò exiſtimatur, culpa vtique noſtra, qui ſcopum huius inſtituti non eundem fortaſſe cum diuino illo philoſopho intuemur, atq; etiam cum iis noſtrarũ partium philoſophis, qui encyclopædiam olim ſeruire orthodoxiæ docuerũt. His autem verbis Plato vocat Dei filium præſentiũ & futurorum hominũ rerúmque ducẽ, principem, auctorémque. θεὸν enim accuſatiuo legendum eſt, non θεῶν, vt Theodoritus exiſtimauit: καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν, & illum omniũ Deum, ducem auctorémque præſentium & futurorum, per quem ſcilicet pater ὑπέστησε τὰ πάντα, καὶ τοὺς πάντας, καὶ δι' οὗ οἰκονομεῖ τε καὶ βραβεύει. quam Dei notitiam Plato ex Hebræorum philoſophia retulerat. Sic etiam Euſebius lib. xi. Præparationis intellexit. vnde Theodoritus plæraque tranſtuliſſe in librum ſuum non dubiè videtur, ac penè dixerim omnia. Ipſe autem Euſebius totum Platonẽ ita excuſſit, vt Moſem eum Atticum planè eſſe docuerit. etiamſi inexpiabilem eius impietatẽ notauerit, ſublimi ac veræ theologiæ mixtam, lib. xiii. Præparationis ſupradictæ, vnde Theodoritus reprehenſionem Platonis mutuatus eſt. Eſt etiam Attica βραχυλογία, cum dicunt Μεγάλαις προπίνειν ἢ κωθωνίζεσθαι. & Γλυκὺν pro vino dulci dicunt. Ariſtot. Διὰ τί ὁ γλυκὺς καὶ ὁ ἄκρατος καὶ ὁ κυκεὼν μεταξὺ πινόμενοι ἐν τοῖς πότοις, νήφειν ποιοῦσι, (ἐκ διὰ τί ἧττον μεθύσκειν) οἱ ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι. Eſt autẽ Κωθωνισμὸς, liberalior potio & plenior. Idem ſect. ſexta Probl. Ὀλιγοποσία δὲ καὶ κωθωνισμὸς θέρμης. τὸ μὲν, ὅλως. τὸ δὲ μᾶλλον. ὁ μὲν ποτὸς θέρμης, διὰ τὴν ξηρότητα. Athen. lib. xi, Τὸ μέντοι κωθωνίζεσθαι διὰ τινῶν ἡμερῶν, δοκεῖ μοι ποιεῖν τινα καὶ τοῦ σώματος κάθαρσιν καὶ τῆς ψυχῆς ἄνεσιν. Idem, Περὶ δὲ τοῦ κωθωνίζεσθαι, καὶ ὅτι χρήσιμός ἐστι διὰ χρόνου ὁ κωθωνισμὸς, Μνησίθεος ὁ Ἀθηναῖός φησι. Quare κωθωνίζεσθαι interdũ ἀντὶ τοῦ μεθύσκεσθαι ponitur. Ἀκροθώρακες autẽ dicuntur qui leuiter appoti ſunt, quaſíque pectore tenus vino imbuti. Ariſtoteles in Problem. ſect. tertia, Διὰ τί οὐχ οἱ σφόδρα μεθύοντες παραφρονοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μάλιστα. Idem, Οἱ δὲ ἀκροθώρακες κρίνουσι μὲν, διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθύειν, κακῶς δὲ, διὰ τὸ μὴ νήφειν. Plutarch. in iii. Sympoſ. Τῶν γὰρ ἀκροθωράκων ἡ διάνοια μόνον τετάρακται. τὸ δὲ σῶμα ταῖς διανοίαις ἐξυπηρετεῖν δύναται, μήπω βεβαπτισμένον. Xenoph. Ἐπεὶ γεμένως ἐτέτακτο αὐτῷ τὸ στράτευμα, τὸ μὲν στενοπορωτάτην πρὸς τοὺς πολεμίους οὐκ ἦγε. λείπει ἐνταῦθα dictio ὁδὸν. Iſocr. in Paragr. Πρῶτον μὲν τὴν δίαιταν οὐκ ἀμφισβητοῦντες, ἀλλ' ἐπὶ ῥητοῖς ἐπιτρέψαντες, ὥστε οὐδὲν ἄτοπον ἐποίησεν εἰ τὸν Νικόμαχον εἵλε-

Μεγάλαις κωθωνίζεσθαι, ἢ προπίνειν.

Κωθωνισμός.

Κωθωνίζεσθαι.

Ἀκροθώρακες.

Ἐπὶ ῥητοῖς.

τῇ διαιτητικῇ, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον εἰ περὶ τῶν πραγμάτων ὡμολογηκὼς, περὶ ὧν διαιτητοῦ διεφέρετο (Hîc deeſt ſubſtantiuum ἐγκλήματα, vel aliud) Iam primùm vos animaduertere hoc oportet, quòd arbitrium pepigimus ſuper re non ambigua, ſed plana certáque. Ariſtotel. in VIII. Ethic. Ἔοικε δὲ καθάπερ τὸ δίκαιόν ἐστι διττὸν, τὸ μὲν ἄγραφον, τὸ δὲ κατὰ νόμον, καὶ τῆς κατὰ τὸ χρήσιμον φιλίας ἡ μὲν ἠθικὴ, ἡ δὲ νομικὴ εἶναι. Et paulo pòſt, Ἔστι δ' ἡ νομικὴ μὲν ἐπὶ ῥητοῖς, ἡ μὲν πάμπαν ἀγοραία, ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρα. ἡ δὲ ἐλευθεριωτέρα, εἰς χρόνον· καθ' ὁμολογίαν δὲ τί ἀντὶ τίνος, Legalis amicitia eſt certis legibus contracta, partímque planè circunforanea, de manu in manum: partim liberalior, in diem præſtita fide, cum eo, vt pacto conſtituatur quid pro quo præſtandum ſit. Quare ἐπὶ ῥητοῖς non tantùm certis conditionibus legibúſque ſignificat, ſed etiam non gratuito. Idem, Ἡ δ' ἠθικὴ οὐκ ἐπὶ ῥητοῖς, ἀλλ' ὡς φίλῳ δωρεῖται, ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο. vbi ſubaudiẽdum τοῦ ποιεῖ, ἢ εὐεργετεῖ, At moralis legibus & cautionibus vacat, vtpote quæ vt amico donet, aut quippiam aliud commodet. Et inferius, Καθάπερ οὖν ἐπὶ ῥητοῖς εὐεργετηθέντα διαλυτέον. Hîc obiter dicendum quòd ῥητὸν interdum τοῦ ἐγγράφου accipitur. nam quod Latini quæſtionem ſcripti

Ῥητὸν καὶ διάνοια.

& voluntatis, Græci vocant τὴν κατὰ ῥητὸν καὶ διάνοιαν ζήτησιν. vt in illa controuerſia apud Hermogenem, Ὁ ξένος εἰ ἀνέλθοι ἐπὶ τὸ τεῖχος, τεθνάτω. πολέμου ὄντος ἀνελθών τις ἠρίστευσε, καὶ ὑπάγεται τῷ νόμῳ. ἡ προβολὴ, ὅτι ἀπῆλθες. ἡ διάνοια διττῶς

Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ.

ἐξετάζεται. Supplendum etiam eſt ſubſtantiuum, cum dicunt, Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. Thucydid. Δίκη δὲ κατὰ τὰς συνθήκας ἕτοιμοι εἶναι διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων, ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, id eſt æquali vtrinque conditione iuris ſui obtinendi, καὶ τοῦ δικαιολογεῖσθαι. His enim verbis ſignificatur æquabilitas conditionis in diſceptando. Idẽ, Οἱ δὲ Κορίνθιοι, ὡς αὐτοῖς ἦλθον ἄγγελοι ὅτι πολιορκοῦνται, παρεσκευάζοντο στρατιὰν, καὶ ἅμα ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι. Iliad. λ, Τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε Δαιτρεύειν, μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. ἀντὶ τοῦ ἰσομοιρίας, id eſt virili parte. vt Odyſſeæ IX, Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες Δασσάμεθ', ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.

Ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις.

Similis eſt locutio & penè ſignificatio in his verbis, Ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. Xenoph. in ſeptimo Ἑλληνικῶν, Λεγόντων μὲν πολλῶν ξένων, πολλῶν δὲ Ἀθηναίων, ὡς δέοι ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις τὴν ξυμμαχίαν εἶναι), Προκλῆς Φλιάσιος εἶπε τὸν λόγον τόνδε, id eſt æquis conditionibus. Ἐπὶ enim pactum ſignificat. Demoſthen. περὶ παραπρεσβ. Ἡ δ' ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἀπολογία, καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον, ἣν δέδοικα μὴ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δέδοικα μὴ λελήθαμεν, ὥσπερ οἱ ἐπὶ πολλῷ δανειζόμενοι, ἄγοντες. Plut. in Apophth. Lacon. Παῖς δὲ ὑπό τινος κολασθεὶς, εἰ

Ἑτέρας προσεντεῖναι.

τῷ πατρὶ ἐξήγγελλεν, αἰσχρὸν ἦν τῷ πατρὶ μὴ προσεντεῖναι ἀκούσαντα πάλιν ἑτέρας. Hîc ſubaudimus πληγὰς, alteras totidem plagas infligere. Eandẽ ſchematis

Οἱ κατ' ἀγορὰν, καὶ τὰ κατ' ἀγοράν.

rationẽ habent huiuſcemodi locutiones, Οἱ κατ' ἀγορὰν, pro cauſidicis. & Τὰ κατ' ἀγορὰν, res forenſes. Syneſ. Εἰ μηδὲν τοῖς κατ' ἀγορὰν βέλτιον πέπραχας. Idem, Οἷα δὴ τὰ θαλάττης, Vt ſunt res maritimæ. Idem, Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτων τοιαῦτα. τὰ δὲ ἐντεῦθεν, οὐχ εἰς λέγεται λόγος. τὸ μὲν δὴ μέχρι τούτου ὁ δρόμος ἡμῖν ὁ λόγος, pro hactenus. τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐκ οἶδ' ὅ,τι τῷ λόγῳ χρήσωμαι, Iam hinc verò haud ſcio quo modo orationem proſecuturus ſim. Interdum nihil ſubauditur, ſed eſt ſermonis mutatio ornatus cauſa. Ariſtot. Ἔοι δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνο-

χων μεμηχάνηται, Natura etiã commodè vngues machinata eſt. Greg. Τὰ δὲ τῶν ἐλπίδων φροῦδα, Iam ſpes euanuerat. Idem, Αἰσχρὰ μὲν τὰ τῆς ἐκστρατείας, id eſt ἡ ἐκστρατεία, ipſa expeditio turpis & ignominioſa. ἀδοξοτέρα δὲ ἡ ἐπάνοδος. vbi τὰ τῆς ἐπανόδου dicere poterat. Demoſth. Χρώμενος ὥσπερ τίς ἄλλος αὐτοῖς τὰ περὶ τοῦ, καὶ τὸ εὐτυχῇ. hîc περιέλκει τὸ τά. Eſt etiam ἔλλειψις in huiuſmodi Τὰ περὶ τὸ locutione, qualis eſt Demoſthenis πρὸς Λεπτίν. Ἐστι δὲ τοῦτο οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι λόγον τινὰ ἔχον. εἰ δέ τις αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξετάσειε, ψεῦδος ἂν φανείη, hoc eſt κατὰ τὸ ἀκοῦσαι, vel ἐν τῷ. Idem, ἂν μέντοι τῶν δεόντων ἀπαγγελθῇ τῇ πόλει, καὶ τοιοῦτον οἷα εὐφραίνει Οἷος. πάντας, οὐδαμοῦ πώποτε Μειδίας τῶν συνηδομένων, οὐδὲ τῶν συγχαιρόντων ἐξητάσθη τῷ δήμῳ. οἷα εὐφραίνειν ἄν, οἷα εὐφραίνειν ἂν τὴν πόλιν. vel, οἷα εὐφραίνειν δύναιτ' ἄν. Plato in 1. τῶν πολιτικ. Ἀλλὰ μὴν οἵ γε ἀγαθοὶ δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν, tales qui iniuriã inferre nolint. Et in ſecũdo, Ἀλλ' αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, qui non mutentur. Ariſtot. in VII. Ethic. Ὁ μὲν γὰρ φύσει τοιοῦτος οἷος μὴ ἥδεσθαι παρὰ τὸν λόγον, εἰ δ' οἷος ἥδεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἄπειθ. Vtũtur & hoc modo, vt Plato in Apolog. Ἐκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως πολλαί μοι ἀπέχθειαι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταται καὶ βαρύταται, vt quæ acerbiſſimæ. Vtuntur & hoc, vt Syneſ. Ἵν' εἴ τι καὶ χαλεπὸν (οἷα δὴ τὰ θαλάττης) συμβαίη, λιμένα τις ἡμᾶς ὑποδέξηται, vt ſunt res maritimæ diſcriminis plenæ. Greg. Καὶ ἄλλην ἐξ ἄλλης ἀμείβων χώραν (οἷα τὰ τῶν φυγάδων) τέλος ἐπὶ κακῷ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀλεξανδρέων καταλαμβάνει. Lucian. Ἀλλ' οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχμηρὸς κατελθὼν ἴσως, Sed vt ſunt homines inepti & inſolentes. Odyſſ. β, Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, Οὔ τοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος, vt erat, vel qua erat ille dicendi facultate efficiẽdíque præditus: non hæc tibi vtique peregrinatio irrita abibit & infecta. Et Odyſſ. ξ, Ὣς ἔφαμην. ὁ δ' ἔπειτα νόον ἔχε τοῖσδ' ἐνὶ θυμῷ, Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι. οἷος ἦν ἕτοιμος, & pronus. Ariſtot. in V. Ethic. περὶ μεγαλοψύχου loquens, Καὶ περὶ μικρῶν ἥκιστα ὀλοφυρτικὸς ἢ δεητικός, καὶ οἷος κεκτῆσθαι μᾶλλον τὰ καλὰ καὶ ἄκαρπα, τῶν καρπίμων καὶ ὠφελίμων. Syneſ. Εὐοπλίῳ, Καί τις στρατιώτης γυναῖκας τὸ ξίφος σπασάμενος, ἠπείλησε τ' ἀνθρώπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, εἰ μὴ ἀντιλήψοιτο τοῦ σκάφους. ὁ δὲ αὐτόχρημα Μακκαβαῖος οἷος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι, ſuſtinuit pertinaciter hærere in propoſito cum mortis cõteptu. vel, δυνατὸς ἦν. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τὸ μὲν πρῶτον οἷός τε ἦν πεῖσαι τὴν δίαιταν ἀποδιαιτηθεῖσαν ποιῆσαι. Plato in VI. τῶν πολιτ. Εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου Θεάγους χαλινὸς οἷος κατασχεῖν. Xenoph. ἃ δ' αὖ εἶπεν, ὡς ἐγώ εἰμι οἷος ἀεί ποτε μεταβάλλεσθαι, κατανοήσατε καὶ ταῦτα. Verba ſũt Theramenis, qui Κόθορνος dictus eſt. Syneſ. Ἐδόκει γὰρ εἶναι νέος τε εἶναι καὶ ῥέκτης ἀνήρ, οἷος τοὺς ἐχθροὺς κακῶσαι, καὶ ὀνῆσαι τοὺς φίλους, paratus, prõptus, ſtrenuus, cupidus. Xenoph. in 2. ἀπομνημ. Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόξενος. Demoſth. πρὸς Λεωχάρ. Τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει τι τῶν γεγενημένων, καὶ οἷος ἦν ἐπεξιέναι τῷ Λεωχάρει. πειθόντων δὲ τῶν οἰκείων, & cætera. cupiebat, ἐσπούδαζε. Idem πρὸς Κάλλιπ. Οἷος οὖν εἰμὶ καὶ ἐγὼ τὰ ἐνθάδε αὐτοῖς ἀξιοῦν λαμβάνειν. Dicitur & οἷός τε εἰμί, pro δύναμαι, & οἷος ἦν δυνατός. Οἷός τε. Iſocr. Τοῦτο γὰρ παρασκευάσασθαι αἱ τυραννίδες μᾶλλον τῶν ἄλλων πολιτειῶν οἷαί τ' εἰσί. Et Demoſth. Τὸ μὲν πρῶτον οἷός τε ἦν πεῖσαι, & reliqua vt ſuprá. Propterea οὐχ οἷός τε εἰμὶ ſignificat nolo, renuo, inuitus facio. Polyb. de Fabio Maximo Cũctatore, Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου συγκαταβαίνειν οὐδαμῶς οἷός τ' ἦν. Idem, εἴ-

πλέζειν γυμνὴν καὶ συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις οὐχ οἷοί τε ἦσαν, ſibi perſuadere non poterant. Ariſtot. in III. Politic. Καὶ ὁ νόμος συνθήκη, καθάπερ ἔφη Λυκόφρων ὁ σοφιστής, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς καὶ δικαίους τοὺς πολίτας, ſed qui minimè poſſit facere. Interdum Οἷος ὡς ὅμοιος dicitur. Xenoph. Οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἥδιόν ἐστι χαριζόμενον οἵῳ σοι ἀνθρώπῳ, ἢ ἀπεχθόμενον ὠφελεῖσθαι. Idem, Ἡμεῖς δὲ ἐγνωμεν τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν. verba ſunt vnius ex triginta tyrãnis. Significat etiam οἷόν, δυνατόν, id eſt poſſibile. Gorg. pro Palamede, Ἀλλά σοι οὐκ ἦν οἷόν μόνον μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ψευδομάρτυρας εὑρεῖν. ἐμοὶ δὲ οὐδέτερον εὑρεῖν τούτων ἀδύνατον. Plato in Gorg. Τῆς δὲ ψυχῆς τοῦτο ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι, τυγχάνει ὂν οἷον ἀναπείθεσθαι, καὶ μεταπίπτειν ἄνω καὶ κάτω. Οἷον etiam ὡς κωλύον ἐστὶ, vt apud Demoſthenem κατὰ Μειδίου, Ἀνάγνωθι δ' αὐτόν μοι λαβὼν ὅν τῆς

Οὐδὲν οἷ. ὕβρεως νόμον. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκοῦσαι αὐτοῦ τοῦ νόμου, nihil enim vetat. Greg. Οὐδὲν δὲ οἷον καὶ ἥδυσμά τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ μικρὸν ἀφήγημα, nihil vetat quo minus addamus. Idem εἰς τὸν Καισάριον, Ἐνταῦθά τι καὶ συνηνέχθη πρᾶγμα θαυμάσιον. οὐδὲν δὲ οἷον (καὶ γὰρ ἐμέ γε μάλιστα πάντων εὐφραίνει μνημονευθὲν) ἐν βραχεῖ διηγήσασθαι. ὡς οὐδὲν κωλύον. Ariſtoph. Ἀλλ' οὐδὲν οἷον ἐς ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν. Poteſt etiá ſignificare melius, βέλτιον. vt Nihil melius quàm verba legis audire. Plat. in Gorg. circa principiũ, Οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ αὐτὸ ἓν τοῦτ' ἦν τῆς ἐπιδείξεως. Themiſt. in VI. Phyſic. Περὶ δὲ τοῦ νῦν, τοῦ κυρίως τε καὶ ἀληθῶς λεγομένου, καὶ πρότερον μὲν ἱκανῶς ἀπεδείξαμεν, ὅτι ὅλον ἀμερὲς καὶ ἀδιαίρετον. οὐδὲν δὲ οἷον καὶ νῦν ἐπισκέψασθαι. hoc loco planè ſignificat, nihil verò vetat: tamẽ ſuperuacaneũ nõ erit nũc quoque id cõſiderare. Sũt & alii permulti modi ſermonis defectuoſi. Lyſ. Καὶ

Τόγε ἐπ' ἐκείνῳ. τόγε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι, ἐσώθης, Et quantũ in eo fuit, ſeruatus es. id eſt καὶ τόγε κατ' αὐτὸν, καὶ τόγε ἐς αὐτὸν ἧκον μέρος. vt Syneſ. Τόγε ἐφ' ἡμῖν, Quantũ quidem in nobis fuit. Ariſtot. in I. de Generat. animal. Διὸ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἔοικε λέγειν ὁμολογούμενα τούτῳ τῷ λόγῳ, τόγε τοσοῦτον, hac quidẽ certè in parte, duntaxat in hoc loco. ſequitur enim, ἀλλ' εἴπερ ἑτέρα πῃ, οὐ καλῶς. Syneſ. Ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἠκούσαμεν, quantũ quidẽ à maioribus vel ſenioribus audiuimus. Greg. Ἦν δὲ ἐστιν ὅσα ἐμὲ γινώσκειν, ἢ ἐν τοῖς κλίσμασι. Lucia. Ὅσα γε κἀμὲ ὁρᾶν, Quãtũ quidẽ cernere poſſum. Plato in Phæd. de morte Socratis loquẽs, Ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἐμαυτόν, οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἐμαυτοῦ τύχην, οἵου ἀνδρὸς ἑταίρου ἐστερημένος εἴην. Hîc λογιζόμενος, vel quid ſimile ſubaudiẽdũ. Odyſſ. ξ, ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, id eſt qua quidẽ es pertinacia opinionis præditus, vt in diuerſum fidẽ habere non poſſis ne iurato quidẽ homini. Xenophõ in VII. παιδείας, Ὁ μὲν δὴ ταῦτα εἰπὼν ἀπῄει, κατεικτείρων τήν τε γυναῖκα οἵου ἀνδρὸς στέροιτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν, οὐκ ἔτ' ὄψοιτο. Demoſth. Δακρύσαι ἔφη καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται, reputás ſtatũ Græciæ calamitoſũ. Demoſth. περὶ παραπρ. Τί γὰρ δήποτε Μυρσκλέα μὲν ἔκρινας, εἰ παρὰ τῶν μέταλλα ἐωνημένων εἴκοσι ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου; καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ἐδίωκες, εἰ τελῶν ὕστερον ἡμέραις ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς; vel hîc ali-

Εἰ ἀντὶ τοῦ ὅτι. quid ſubaudiendũ, vel εἰ ἀντὶ τοῦ ὅτι ponitur καὶ ἐπεὶ. Idem in eadem, Καὶ τοὺς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγελλεν, ὡς ἔχαιρον εἰ πρόσεχε τοῖς πράγμασιν ἤδη ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. Idem, Οὐδ' ἐδάκρυσεν ἐπὶ ταύταις Αἰσχίνης τὴν Ἑλλάδα, εἰ παρὰ τοῖς συμμάχοις ὑπὸ τῶν πρεσβέων ὑβρίζονται. Syneſ. Ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου, ἔκλαιον (ὡς οἶδεν ὁ ξένιος) οὐκ εἰ τεθνήξοιμεν, ἀλλ'

εἰ ὁ Θρᾷξ ἀποστερήσοιτο τῶν χρημάτων. Liuius hoc imitatus eſt in ſecundo ab vrbe cond. Delatam rem ordine conſulere non licuit. adeò tumultuoſè excepta eſt clamoribus vndique & indignatione primum: ſi quod imperio conſulari exequendum eſſet, inuidiam eius conſules ad ſenatum reiicerent. Greg. περὶ θεολογίας, de ſole loquens, Πλέον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους. ἀπόδειξις δέ, οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει.

Ἀπόδειξις δέ, id eſt cuius rei demonſtratio eſt. Demoſth. περὶ παραπρ. Οὐ γὰρ Αἰσχίνης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κρίνεται, οὐκ. ἀλλ' ἡ εἰρήνη δι' Αἰσχίνην διαβέβληται. σημεῖον δέ, εἰ γάρ, & cætera. eius autem quod dico argumentum eſt quod ſequitur. Ἀπόδειξις δέ. Σημεῖον δέ.

Simile eſt Τεκμήριον δέ, quod pro eodem ponitur. Ariſtot. in principio libri primi de Anima, Τῶν καλῶν καὶ τιμίων τὴν εἴδησιν ὑπολαμβάνοντες, μᾶλλον δ' ἑτέραν ἑτέρας, & cætera. Hoc nos exiſtimantes, omnē ſcientiam vnam eſſe rerum honeſtarum & præſtantium. Idem, Πάντη δὲ καὶ πάντως ἐστὶ τῶν χαλεπωτάτων λαβεῖν τινα πίστιν περὶ αὐτῆς, Vſquequaque autem vnum eſt difficillimorum, compertam habere probationē de anima. In his exemplis deeſt ἕν τι ad plenum ſermonem. vt in principio ſecundi, Λέγομεν δὴ ἕν τι γένος τῶν ὄντων τὴν οὐσίαν. vbi nihil deeſt. Sic apud Demoſthenem, ὅς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ, ηὐτομόλησε καὶ προὔδωκε, πῶς οὐ πολλάκις ἐστὶν ἄξιος ἀπολωλέναι, hoc eſt ἕνα εἶναι τῶν ἀπιστούντων. Idem, Οὐδαμοῦ πώποτε Μειδίας τῶν συμπεπονθότων ἐξητάσθη τῷ δήμῳ. Lyſ. Τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος, In prima claſſe collocatus. Ariſtot. in Probl. ſectione quinta, Διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπιαρώτερα ἐγκατακεῖσθαι τῶν κοίλων ἐστί, Cur loca plana moleſtiora ſunt ad incubandū quàm caua. vbi ὥστε ſubintelligimus, vel ἐφ᾽ ᾧ. Quæ enim per infinitiuum efferuntur, interdum ὥστε accipiunt, vt ὥστε λαβεῖν. Interdum ἐφ᾽ ᾧ καὶ ἐπὶ τῷ. vt alibi dictum eſt. Interdum Τοῦ ſubintellect. vt Greg. Δηλώσομεν δὲ ἐξ ἐπιδρομῆς ὅσον ἐνδέχεται, τοῦ μὴ δοκεῖν εἶναι περιττοί τινες, μηδὲ φιλότιμοι περὶ τοῦ δέοντος. Idem, Ὀλίγα τῶν ἐγκυκλίων φιλοσοφήσας, τοῦ μὴ δοκεῖν παντάπασι τῶν τοιούτων ἀπείρως ἔχειν, hoc eſt ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν. Xenoph. in 1. παιδείας, Οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφοῦσι. τοῦ δή, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Interdū ſine particula antecedente ponuntur. Xenoph. in OEconom. οὐκοῦν ἡ γυνή σοι συνέθυε καὶ συνηύχετο; καὶ μάλιστά γε ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, πολλὰ ὑπισχνουμένη πρὸς τοὺς θεοὺς γενέσθαι οἵαν δεῖ, & quidem vota pro ſe faciens, vt proba euaderet, id eſt ὥστε εἶναι οἵαν δεῖ. vt alibi dixit Ariſtoteles, Ἡ μὲν τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστὶν ἐπιπολῆς ἰδεῖν, omnibus conſpicua eſt. Plato, Σχεδὸν γὰρ δέκα ἔτεσι πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφίκετο Δᾶτις περσικὸν ἄγων στόλον, πέμψαντος Δαρείου διαρρήδην ἐπὶ τι Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας ἐξανδραποδισάμενος ἀγαγεῖν, θάνατον αὐτῷ προειπὼν μὴ πράξαντι ταῦτα, mittente ad hoc eum Dario, verbiſque conceptis mādata dante, vt Eretrienſes cum Athenienſibus in ſeruitutem redactos ad ſe duceret, mortis illi neceſſitate inducta ni mandata perficeret. Plenus autem ſermo erat, ἐφ᾽ ᾧ ἐξανδραποδισάμενος ἄξει, ἢ ἐφ᾽ ᾧ ἀγαγεῖν. AEſch. κατὰ Κτησιφ. ὁ δὲ ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν ὡς ἔοικε Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο, καὶ ἐπιορκεῖν Δημοσθένει, ἦ μὴν εἴ τις ἐρεῖ ὡς χρὴ πρὸς Φίλιππον εἰρήνην ποιήσασθαι, ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, Iſte autē in concionem

Τοῦ λαβεῖν.

proſiliens Mineruam deierauit (quam credo ipſam Phidias ideo fecit, vt in ipſa Demoſthenes quæſtuoſas calũnias cum periuriis factitaret) ſi quis extitiſſet qui pacem cum Philippo faciendam cẽſeret, haud dubiè illum ſe capillo comprehenſum in carcerem coniecturum. vel vt Latini loquebantur, obtorto collo tracturum in carcerem. ἐνεργολαβεῖν δὲ, ὥστε ἐνεργολαβεῖν ἐν αὐτῇ.

ἦ μὴν. ἦ μὴν autem τὸ ὄντως ſignificat: ſed apponitur ferè iuriiurãdo. Demoſth. Καὶ κατὰ παίδων ὤμνυες ἦ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον ἂν βούλησθε, affirmabas iureiurãdo. Plato in Apolog. Καὶ νὴ τὸν κύνα ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς τἀληθῆ λέγειν, ἦ μὴν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτον. Huiuſmodi eſt illud Domini ad Abraam, quod citat Apoſtolus ad Heb. vi, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ λέγων, ἦ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, omnino te benedicens benedicam. Conuenit & poſt interiectionem, & exclamationem. Plato in Euthyd. ὦ Ζεῦ ἔφην ἐγὼ, ἦ μὴν δὲ τὸ περιπρεπές γε ὑμῖν ἐφαίνη καλὸν τὸ ἐρώτημα. Cõuenit & ſpõſionibus & expromiſſionibus. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Ἐξεῖναι αὐτῷ ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, ἦ μὴν ἐκτίσειν. Cum futuro autem cõiunxit, quia in futurum expromiſſio confertur. Idem alibi, Εἶναι καταστήσαντι τοὺς ἐγγυητὰς ἦ μὴν ἐκτίσειν, ἀφεῖσθαι, Licere & liberum abire, ſi ſpõſores dediſſet qui ſoluturum repromitterent. Homerus poëticè ἦ μὲν dixit Iliad. ξ. eodẽ modo, Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων. Itaque quod Cicero in Bruto dixit, Non me hercule repromittere iſtuc quidẽ auſus ſum, amplius eo nomine neminẽ cuius petitio ſit, petiturum, Καὶ μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε τοῦτ' ἐγγυᾶσθαι τετόλμηκα, ἦ μὴν οὐδένα οὐκ ἔτι ἐγκαλέσειν τούτου ἕνεκεν αὐτῷ, οὗ γε δὴ ἔγκλημά ἐστι.

ἦ μάν. Iliad. 2, ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. profectò, ἀντὶ τοῦ ἦ μὴν δωρικῶς.

Ἐνεπιορκεῖν, Ἐνεργολαβεῖν, & ſimilia. Ἐνεπιορκεῖν autem & Ἐνεργολαβεῖν verba ſunt implicitam habentia loci certi reique ſignificationem cum ipſa actione vel paſſione. vt ἐναποθνήσκω, ἐναποδημῶ, ἐνεργάζομαι, ἐνευδοκιμῶ, & ſimilia. Et quidẽ huiuſmodi interdum ſignificatio non primore attentione ſe promit legẽtibus. Syneſ.

Ἐνευωχεῖσθαι. Τὸ δὲ ἐνευωχηθῆναι τοῖς δι' ἃ τις ἠδίκησεν, εἴτε χρήμασιν, εἴτε σώμασι, βαρυθυμότερον τὸν ἠδικημένον καθίστησι, Conuiuiis autem indulgere, iiſque pecuniis ea comparare, quas quis per iniuriã abſtulit, atque in eo corpore, quod iniuriam intulit, grauiorem iniuriam efficit. Significare volens hominem poſt rapinam conuiuiis indulgentem, fructúmque illatæ iniuriæ percipientem, nec ante mortem pœnas dediſſe. quod perquã graue eſt æſtimatu homini iniuriam perpeſſo. Interdum hæc verba pro ſimplicibus ponuntur, licet vberiorem ſignificationem habeant. Thucyd. in 2, Ἐν οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Xenoph. de Lycurgo, Τῷ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα οἷς ἐνευφρόνησαν τῇ πόλει. Syneſ. Ἐμοῦ δέ τι μεταξὺ λέγειν ἐπιχειροῦντος, ἀναδείκνυται γραμμάτιον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ ἐνδίδεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι.

Ἐνευδοκιμεῖν. Demoſth. περὶ στεφάνου aliter, Καίτοι ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, ἀπολωλέναι μᾶλλον οὗτός ἐστι δίκαιος, ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου. δὲ, ὥστε εὐδοκιμεῖν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι.

Ἐνευτυχεῖν. Greg. Ταῖς τοιαύταις ἐνευδοκιμεῖν ὑποθέσεσιν. Ariſtid. Καὶ τῆς παρεχούσης ποτὲ αὐτὴν ἐνευτυχῆσαι τοῖς Ἕλλησι πόλεως, ἀναιρεθείσης, οὐδεὶς εἰς τὴν χρείαν ἀπεμνημόνευσεν, id eſt quæ aliquando ſe Græcis dedit vtendam, ita vt in ea feliciter agerent & viuerent. Pauſ. in Atticis, ἦν Ἀρείων Ἀθηναῖος, ὃς Μιθρι-

διάτης πρεσβείας ἐς τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας ἐχρῆτο, hoc eſt ἐς τὸ πρεσβεύειν, vel πρὸς τὸ, compendioſa eſt locutio. Xenoph. in 2. ἀπομνημονευμάτων, Ἐὰν οὖν ἐμοῦ ταῦτα ποιοῦντος, ἐκεῖνος μηδὲν βελτίων γίγνηται; τί γὰρ ἄλλο, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἢ κινδυνεύσεις *τί γὰρ ἄλλο.* ἐπιδεῖξαι, σὺ μὲν, χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος. Cui ſimilis eſt illa locutio Celſi, Itaque tum nihil niſi continendus eſt æger. Liuius, Et illa nocte nihil præterquam vigilatum eſt. Quintil. Nihil aliud quàm renuet. Ariſtoph. πλούτῳ, Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς ὡς οὐ πάντ' ἐστ' ἀγαθὰ ὑμῖν *Σχῆμα κατὰ ἐλλειπτικόν.* διὰ τὴν πενίαν; vbi ſubintelligendum τίς ἀνάσχοιτο. vel, πῶς οὐκ ἂν τιμωρίας ἄξιον. vel, πῶς οὐκ ἀναιδείας μεστόν. Vt eſt illud Virgilii, Méne incœpto deſiſtere victam? & Ciceronis in Catilinã, Quanquam quid eſt quod loquar? te vt vlla res frangat? tu vnquam te corrigas? Et Philip. ſeptima, Faueas tu hoſti? literas tibi ille mittat? tu eas lætus proferas? recites? deſcribendas etiã des? Xenoph. in 2. παιδείας, Ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνος πάνυ ἀνιαθεὶς δῆλος ἐγένετο, καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν; καὶ ἐγὼ εἶπον, ἀλλὰ μὴ φρόντιζε, *Τῆς τύχης, σχετλιαστικόν.* ſecúmque ipſe, infortunatum me, qui huc ad cõuiuium vocatus ſim. φεῦ ὢ τῆς τύχης. φεῦ τῆς τύχης. Ariſtoph. ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Gregor. περὶ θεολογίας, Τί γάρ ποτε ὑπολήψῃ τὸ θεῖον, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πιστεύεις ἐφόδοις; πότερον σῶμα, καὶ πῶς τὸ ἄπειρον, καὶ ἀόριστον, καὶ ἀσχημάτιστον, καὶ ἀναφὲς, καὶ ἀόρατον, ἢ καὶ ταῦτα σώματα; τῆς ἐξουσίας. οὐ γὰρ αὕτη φύσις σωμάτων. ἢ σῶμα μὲν οὐχὶ, ταῦτα δέ; τῆς παχύτητος. ἵνα μηδὲν πλέον ἡμῶν ἔχῃ τὸ θεῖον, Vtrũ etiam hæc corpora ſunt? ô licentiam hominum, quaſi verò hæc ſit natura corporum. Vtrũ autem Deus corpus non eſt, ſed hæc ſupradicta potius? ô craſſos homines. Si enim ita eſſet, quid Deus nobis præſtaret. Et ſequitur, Πῶς γὰρ σεπτὸν εἰ περιγραπτὸν, ἢ πῶς φεύξεται τὸ ἐκ στοιχείων συγκεῖσθαι. Quare locũ inuerſum eſſe cẽ- *Locus Gregorij animaduertendus.* ſeo, ſicque potius eſſe legendum, ἢ σῶμα μὲν, ταῦτα δὲ, οὐχὶ vt cõueniat cum ſequentibus. Plato lib. v i. de Repub. Καὶ ὁ Γλαύκων μάλα γελοίως, Ἄπολλον ἔφη, δαιμονίας ὑπερβολῆς. σὺ γὰρ ἔφην αἴτιος, ἀναγκάζων τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. φεῦ ὢ δαιμονίας ὑπερβολῆς. vel, ὦ Ἄπολλον δαιμονίας ὑπερβολῆς. quo modo poſitũ *ὦ Ἄπολλον δαιμονίας ὑπερβολῆς.* circunflectitur, illud autẽ acuitur. vt apud Demoſthenem κατὰ Μειδίου, Καίτοι τὴν τοιαύτην τριηραρχίαν, ὢ πρὸς θεῶν, πότερον τελωνίαν καὶ πεντηκοστὴν, ἢ λειποταξίαν *ὢ πρὸς θεῶν.* καὶ στρατείας ἀπόδρασιν ὀρθῶς ἔχει καλεῖν, ἢ φιλοτιμίαν. Gregor. Τί οὖν ἔδει ποιεῖν ὢ πρὸς τῆς τριάδος αὐτῆς. Xenoph. in perſona Theramenis, Ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν. ὅστις δὲ μηδετέροις ἀρέσκει, τοῦτον ὢ πρὸς τῶν θεῶν, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή. ὢ autẽ ὀξύτονον non modo σχετλιαστικόν eſt, vt ὢ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, ὢ τύχης, ſed etiam θαυμαστικόν. Gregor. in ſupradicta oratione, Τίς ὁ δεσμεύων ὕδωρ ἐν νεφέλαις. καὶ τὸ μὲν ἱστὰς ἐπὶ τῶν νεφελῶν. ὢ τοῦ θαύματος. λόγῳ κρα- *ὢ θαύματος.* τουμένην φύσιν τὴν ῥέουσαν. τὸ δὲ ἐκχέον ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Vbi oratio eſt defectiua. ſubiecit enim accuſatiuũ genitiuo. O rei miraculum, naturam fluxã verbo Dei cohiberi. Sic Cicero pro Roſcio Amerino, O dii immortales, rẽ miſerã & calamitoſam, ὢ πρὸς θεῶν τῆς συμφορᾶς. Iũgitur & recto. Iulianus Libanio, ὢ λόγος, ὢ φρένες, ὢ σύνεσις, ὢ ἐπιχειρήματα, ὢ ἁρμονία, ὢ συνθήκη. *ὢ λόγος, ὢ φρένες, & τὰ ἑπόμενα.* (Verba ſunt admirãtis orationẽ Libanii) μακάριος εἶ λέγειν οὕτω, μᾶλλον δὲ φρονεῖν οὕτω δυνάμενος. Alibi, ὢ παρ' ἐλπίδα σεσωσμένος ἐγώ. Interdum ſine caſu, cum habet πάθος. Gregor. ὢ πῶς ἀδακρυτὶ τὴν τούτων ἐνέγκω μνήμην. Idem, ὢ τῆς

Ἱερεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν. Virgil. O cohibete iras, ictum iam fœdus. Idem, O quæ iam ſatis ima dehiſcat Terra mihi? Cicero in Prætura vrbana, O dii immortales, incredibilem auaritiam, ſingularémque audaciam: nauẽ tu de claſſe populi Rom. auſus es vendere? Et ad Atticum libro primo, Iam verò ô dii boni rem perditam, noctes certarũ mulierum pro mercedis cumulo fuerunt, καὶ μὴν δὴ ὦ πρὸς τῶν θεῶν. vel, ὦ μὴν δὴ ὦ θεοὶ πάναγαθοι, τῆς ἀπωλείας τῶν πραγμάτων καὶ συμφορᾶς, ἢ νυκτεριναὶ δὴ ὁμιλίαι ῥητῶν τινῶν γυναικῶν ἀντὶ τοῦ μισθοῦ ἐπιβλήματος ἐγένοντο. Idem ad eundẽ, ſine interiectione, Me miſerum, cur non ades. Idem alibi, Veni inquit Athenas Democritus, neque me ibi quiſquam agnouit. Conſtantem hominem & grauem, qui glorietur à gloria ſe abfuiſſe. Terent. Scitum hercle hominem. hic homines prorſus ex ſtultis inſanos facit. Cicero pro Milone, Miſeros interdum ciues optimè de Repub. meritos. Et pro Cœlio, Virtutem eorum diligentiámque cognoſcite. in balneis delituerunt, teſtes egregios. deinde temere proſiluerunt, homines grauitate præditos. Idem nominatiuo iunxit, O magna vis veritatis. Cum autem inuocationi ſeruit deorum, in vocatiuo tantùm poni ſolet. vt ô Iupiter. ô dii immortales. non etiam accuſatiuo, quo modo nec apud Græcos. Demoſth. πρὸς Λεπτίνην. Τοῦτο μὲν ἐστιν ἐν τοῖς οὖσι νόμοις ὑπάρχον καλὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σαφές, τὰς δωρεὰς ἃς ὁ δῆμος ἔδωκε, κυρίας εἶναι, δίκαιον ὦ γῆ καὶ θεοί. Idem κατ' Ἀριστοκράτ. Εἶτ' οὐ δεινὸν ὦ γῆ καὶ θεοί, καὶ φανερῶς παραβαίνομεν, & cætera. Latini autem accuſatiuo

Φεῦ. & recto vtũtur, vbi Græci genitiuo & recto, vt ex ſupradictis liquet. Φεῦ idem penè ſignificat, ſed genitiuo iungitur. Greg. Φεῦ τῆς ἐν ποσὶν ἤδη τῶν ἀπειθῶν ἀτιμίας. Idem, Φεῦ τῆς ἀσθενείας. Xenoph. Φεῦ τοῦ ἀνδρὸς, de homine lo-

Οἴμοι. quens indigna nece perempto. Οἴμοι & recto & genitiuo iungitur. Ariſtoph. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος. Idem in Pluto vtrũque caſum iunxit, Οἴμοι τάλας, οἴμοι τῆς ἀκούσαντος τοιῷ τετράδι πεπεμμένου. Et rurſus, Οἴμοι δὲ κωλῆς ἣν ἐγὼ κατήσθιον. Et rurſus, Οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης. Lucian. Οἴμοι τῶν κτημάτων, οἴμοι τῶν ἀγρῶν. Ponitur & ſine caſu. Syneſ. in principio epiſtolæ, Οἴμοι. τί δ' οἴμοι. θνητά τοι πεπόνθαμεν, hei mihi. heu me miſerum. Inde

Οἰμώζω. Οἰμώζω ῥῆμα, quod ſignificat pœnas pendo, ſupplicio afficior, me pœnitet facti. Xenoph. in 2. ἑλληνικῶν, de morte Theramenis loquẽs, Λέγεται δ' ἓν ῥῆμα καὶ τοῦτο αὐτοῦ, ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος, ὅτι οἰμώξοιτο εἰ μὴ σιωπήσειεν. ἐπήρετο, ἂν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα ἔφη οἰμώξομαι; Sic apud Ariſtophanẽ, Οἰμώξῃ, hoc eſt nó impune feres. Inter epiſtolas Diogenis vna extat cuius eſt initiũ, Διογένης τοῖς καλουμένοις ἕλλησιν οἰμώζειν, quod malè precantis eſt, τῶν τιμωρητικῶν, vt ex ſequẽtibus appa-

Proh. ret. Proh etiam cum inuocationi Dei ſeruit, vocatiuo non accuſatiuo iungitur. Cicero in ſecũda Antoniana de nece Cæſaris loquẽs, Quæ enim res (proh ſancte Iupiter) non modo in hac vrbe, ſed in omnibus terris eſt geſta maior? ποῖον γάρ τι πρᾶγμα ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, οὐχ ὅτι δεῖ πλεῖον λέγειν, πώποτε γενόμενον. Plautus, Proh fidi Thebani ciues. Verba ſunt vapulãtis, & fidẽ implorãtis hominum. Virgil. -proh Iuppiter ibit Hic, ait, & noſtris illuſerit aduena regnis? vbi excãdeſcentis eſt. Alibi admirantis, eodem modo conſtructum. In Pœnulo, Proh ſupreme Iupiter, herus meus hic quidem eſt.

Iungitur & accuſatiuo cum ſignificat implorationem. vt Cicero in Lælio, Nam quis eſt (proh deorum atque hominum fidem) qui velit vt neque diligat, neque à quoquam diligatur, circũfluere diuitiis? Liuius, Proh veſtram fidem ciues clamitans, arx ab hoſtibus capta eſt. Xenoph. in III. παιδείας, Καὶ σὺ, ὦ Ἀρμένιε, ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, id eſt μηδὲν ὑπὲρ τούτων ἐκτίσας. Cuius ſimilia exempla in verbo κατατίθημι adnotauimus. Ariſtot. in 2. OEcon. Ἐκείνοις δὲ ὑπάρχοντος σίτου παλαιοῦ, ἐψηφίσαντο τῇ πόλει παραδοῦναι τοὺς ἰδιώτας τὸν σῖτον τῆς τεταγμένης, certo pretio cõſtituto. vt ὠνουμένη, & ſimilia. Lyſ. Νῦν δ᾽ οὕτως ἡ πόλις διάκειται, ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε. ἀντὶ ὑπὲρ ὧν. Simile vt ὧν ἔπαθον ὀργὴν ἔχει. ἀντὶ ἀνθ᾽ ὧν, vt ſuprà dictum. Idem κατὰ Φίλωνος, Καθέστηκε δέ τι ἔθος δίκαιον πᾶσιν ἀνθρώποις, τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὀργίζεσθαι τοῖς μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν, id eſt pro iiſdem maleficiis maximè ſuccenſere iis quos minimè peccandi neceſſitas impulit. Idem ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας, ἃ τούτῳ ὁ θεὸς οὐκ ἐπὶ σωτηρίᾳ ἐπιτιθεὶς δίδωσιν, ἀλλὰ τιμωρούμενος τῶν γεγενημένων ἀσεβημάτων, τὸ τελευταῖον νυνὶ παραδίδωκεν αὐτὸν ἡμῖν χρῆσθαι, ὅ,τι ἂν βούλησθε. Thucyd. Πρόσχημα γὰρ τῶν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον, δῃοῦντας τὴν βασιλέως χώραν. Idem, Ἀμύνατε οὖν καὶ τοὺς τῶν ἑλλήνων νόμους ὑπὸ τῶνδε παραβαθέντι, καὶ ἡμῖν ἀνόμως παθοῦσιν ἀνταπόδοτε χάριν δικαίαν ὧν προθυμοι γεγενήμεθα. ἀντὶ ἀνθ᾽ ὧν προθυμοι. Iſæus περὶ τοῦ Κλεων. κλήρου, Οργισθεὶς δὲ τούτῳ Κλεώνυμος, πάλιν εἰς τὴν ὑστεραίαν Διοκλῆς καλέσαι τοὺς ἄρχοντας προσέταξε. Syneſ. Οὕτως ἑαλώκειν τοῦ πάθους. ἀντὶ ἡρήμην ὑπὸ τοῦ πάθους. Polyb. Καὶ διὰ τὸ εἰδέναι ὅτι ἔστιν ὅπου πριάμενοι, τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν, οὐκ ἐθέλουσι κακουργοῦντες κινδυνεύειν. id eſt ἀπό τινος ὠνούμενοι. Iſocrat. in Paragr. Ἐβουλόμην δ᾽ ἂν ὑμᾶς ὁμοίως ἐμοὶ γιγνώσκειν αὐτὸν, ἵν᾽ αὐτῷ μὴ τῶν ἀπολωλότων συνήχθεσθε, ἀλλὰ τῶν ὑπολοίπων ἐφθονεῖτε. Demoſth. περὶ τῶν μεγαλοπολ. Γεγονήκασι δήπου πλείω χάριν αὐτοὺς ἔχειν ὧν ἐσώθησαν ὑφ᾽ ἡμῶν, εἰς τοὺς ἐσχάτους ἥκοντες κινδύνους, ἢ ὧν ἀδικεῖν κωλύονται νῦν ὀργίζεσθαι. ἀντὶ ἀνθ᾽ ὧν κωλύονται ἀδικεῖν. Eiuſdem ordinis eſt illud Iliad. ν, Εἰ μή τις θεὸς ἐστὶ κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, Ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις. & Iliad. VIII, Ἕκτορα δ᾽ αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο. ἀντὶ ἕνεκα ἡνιόχου. Et XXII, Μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων. ἀντὶ πρὸς γονάτων καὶ πρὸς γονέων. Eſt etiam illa locutio Atticorum cõpendioſa, cum obliquis caſibus antecedentibus, oratio recto caſu clauditur. vt apud Gregorium εἰς τὰ γενέθλια, Τέλος ἰσχυροτέρου δεῖται φαρμάκου ἐπὶ χαλεποτέροις τοῖς ἀρρωστήμασιν, ἀνδροφονίαις, μοιχείαις, ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις, ὃ πάντων ἔσχατον τῶν κακῶν καὶ πρῶτον, εἰδωλολατρείαις, & quod omnium malorum primum & extremũ eſt, idololatria. ἀντὶ, καὶ ὅ,τι ἐστὶ τὸ ἔσχατον. Idem, Ἰωάννης βαπτίζει, προσέρχεται Ἰησοῦς, ἁγιάσων τυχὸν μὲν καὶ τὸν βαπτιστήν. τὸ δὲ πρόδηλον, πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἵν᾽ ἐνθάψῃ τῷ ὕδατι, Ioãnes baptizat, accedit Ieſus, fortaſſe vt etiã ipſũ Ioannem ſanctiorẽ reddat. certè quidem id quod conſpicuum eſt, omnem vetuſtũ Adã vt aqua obruat. Idem εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, Ἡ θεῖον ἥρπασεν, ἢ νόσος ἀπώλεσεν, ἢ ψὶξ παραδραμοῦσα, ὃ φαυλότατον, ἢ πότος πλεονάσας, & quod aſpernabile dictu eſt, mica aberrãs ſuſtulit. Et εἰς Ἀθανάσ. Ἡ χρεία δουλωθέντας, ἢ κολακείᾳ δελεασθέντας, ἢ ἀγνοίᾳ κλαπέντας, ὃ μετριώτατον. Syneſ. Οὐ διατείβων ἐλήψῃ καὶ πέμψεις ἐπιστολὰς, τὸ τιμαλφέστατον ἐμοὶ τῶν ἀπὸ Θρᾴκης ἀγωγίμων, id quod mihi precioſiſſimũ eſt omniũ quæ ex Thracia importantur. Ariſtot.

Μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, & τὰ ὅμοια.

ὧν ἔπαθον ὀργὴν ἔχει, & τὰ ὅμοια.

Σχῆμα ἀττικόν

in v. de hiſtoria animalium, Κύει δὲ ἑξήκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τὸ μακρότατον, cum longiſſimè profert partum. vel, & quod longiſſimum ſit, vnũ & alterum diem. Huius generis eſt, Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, & Συνελόντι δὲ φάναι, & Ἐν δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vt vno verbo abſoluã. quod etiã ſine verbo effertur. Greg. εἰς Βασίλ. Τῶν θεῶν ἐξηγητής, τῶν πρακτέων καθηγητής. & poſt multa enumerata ita ſubdit, Ἐνὶ λόγῳ τοσοῦτος εἰς εὔνοιαν, ὅσος εἰς ἔχθραν τὸ πρὶν ἐνομίζετο. Dicitur & Συνελὼν δὲ φάναι ἄν. Idem, Συνελὼν δὲ φάναι ἂν οὐκ ἀπεικότως. Dicitur & per accuſatiuũ, vt idem in 1. κατὰ Ἰουλ. Καὶ συνελόντα φάναι, τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθαμεν, οἷα πολλὰ περὶ ὑμῶν τὰ μὲν ἐτολμήθη, τὰ δὲ ἠπειλήθη. Dicitur & συντομώτερον ſine verbo. vt Syneſ. Συνελόντι δὲ, ἐνίκησεν ὅπλοις μὲν τοὺς τῆς πατρίδος ἐχθροὺς, ἀρετῇ δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ πονηρούς. Iſæus περὶ τοῦ Νικοστρ. κλήρου, Συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος, ἢ κατὰ δόσιν ἀμφισβητεῖν. Xenoph. in vi. ἑλληνικῶν, Ἐκ δὲ τούτου φρουρὰν μὲν ἔφαινον οἱ ἔφοροι τὰς ὑπολοίπου μοίρας, μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης, à puberibus ad quadragenarios. Pauſ. in Corinth. Ἀπὸ μὲν δὴ Βίαντος βασιλεύουσι πέντε ἄνδρες ἐπὶ γενεὰς τέσσαρας, ὄντες Νηλεῖδαι τὰ πρὸς μητρός, cognatione Nelidæ. hoc eſt à Nelida genus maternum ducentes. Idem, Γεγόνασι δὲ οἱ Τυνδάρεω παῖδες τὰ πρὸς μητρὸς ἀπὸ τοῦ πλευρῶνος. Dicitur & pro-

Τὸ πρὸς ἀνδρῶν.

priè ſingulariter. Idem, Ἐλείπετο γὰρ τῆς Εὐρυσθένους οἰκίας τὸ πρὸς ἀνδρῶν, Λεωνίδας ὁ Κλεωνύμου. Vbi γένος ſubaudiendum. vt apud AEſchinem, Ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν, quod ad agnatos pertinet. Per plurale autem loquuntur ferè Attici. vt τὰ πρὸς ταῦτα, τῶν τοσούτων, vt alibi diximus. πρὸς enim ſignificat originem. Iſocrat. περὶ ζεύγους, Ὁ γὰρ πατὴρ ἐμῶν, πρὸς μὲν

Πρὸς ἀνδρῶν. Πρὸς γυναικῶν.

ἀνδρῶν, εὐπατριδῶν, ὧν τὴν εὐγένειαν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπωνυμίας ῥᾴδιον γνῶναι. πρὸς γυναικῶν δὲ ἀλκμαιωνιδῶν. ab agnatis & cognatis, his verbis ſignificauit. Idẽ, Καὶ τὸ τελευταῖον Ἀλκιβιάδης καὶ Κλεισθένης, ὁ μὲν πρὸς πατρός, ὁ δὲ πρὸς μητρός, ὢν πρόπαππος τοῦ μοῦ, στρατηγήσαντες, τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον. Significat etiam quantum pertinet. vt Syneſ. τῷ ἀδελφῷ, Καὶ γὰρ οὐχ ἥκιστα τούτου χάριν τὴν

Καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων.

ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα, τοῦ πᾶσι καταφανὲς εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὡς ὅ, τι ἂν ἀποβῇ, καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, καὶ οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῦ παιδὸς Θεοφίλου. Xenophon in primo παιδείας, Μέμνημαι γὰρ ἀκούσας ποτὲ σου, ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων, ὅστις μὴ ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη,

A & ab.

τότε κολακεύοι, ἀλλ' ὅτε ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τῶν θεῶν μεμνῷτο, quod & à diis quidẽ, vt & ab hominibus ille potius efficiet quod contendit, & cupit. hoc eſt & per deos & per homines. Cicero pro Rabirio, Quorum impunitas fuit non modo à iudicio, ſed etiam à ſermone. Plautus in Epidico, Benéne vſque valuiſti? St. à morbo valui: ab animo æger fui. Plancus ad Ciceronem, Cum Deûm benignitate ab omni re ſimus paratiores. Cicero ipſe ad Atticum, Sed accipienda plaga eſt: ſumus enim flagitioſè imparati cum à militibus, tum à pecunia, τοῦτο μὲν πρὸς τοῦ στρατιωτικοῦ, τοῦτο δὲ πρὸς τῶν χρημάτων. Hoc etiam per præpoſitionem Per enunciatur. Liuius, Quietum deinde fore videbatur reliquum æſtatis tempus, fuiſſétque per Pœnum hoſtem, ſed, & cætera. id eſt τὸ πρὸς τῶν περὶ Ἀννίβαν.

Per me.

Ouidius, Ipſe quidem per me ſoſpes tutúſque fuiſſes. Plautus, Per hanc

Χάριν.

curam quieto tibi licet eſſe, τῆσδε τῆς ἐπιμελείας χάριν ἔξεστι σοὶ ἔξεστι ἀμελεῖν. Greg.

Εστω δὲ ὑμῖν χάριν καὶ οὐσία τις ὁ πατήρ, Verùm quando ita vobis placet, per me quidem ſit pater quædam ſubſtantia. Plautus, At tu ægrota ſi vis per me quidem ætatem. Herodia. Εἰ γὰρ ὁ βίος αὐτοῦ διά σωφροσύνην ἐπῃνεῖτο, ἀλλ' ὅσον εὐγενείας χάριν, πολὺ τῶν εὐπατειδῶν ἀπελείπετο, attamen quod ad generis nobilitatem attinet, longè à patritiis aberat. Hoc idem Ενεκα ſignificat. Xenophon in tertio παιδείας, Καὶ ἣν μὲν λάβωμεν παρ' αὐτοῦ, ἀφθονωτέροις χρησόμεθα· ἣν δὲ μὴ λάβωμεν, εἰσόμεθα ὅτι οὐδεμίαν αὐτῷ χάριν ὀφείλομεν, ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, ſed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re noſtra conſtituere. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Οὐδὲ γὰρ εἰ πάνυ χρηστός ἐστιν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος, Neque enim ſi vir bonus eſt (ſit enim ſanè per me) ideo melior eſt ipſa ciuitate. Arrian. in vi, Οὐχ ὑπὲρ τοῦ καταπαῦσαι τὴν οἴκαδε ὁρμήν, ὦ Μακεδόνες, λεχθήσεταί μοι ὁ λόγος. ἔστι γὰρ ὑμῖν ἀπιέναι ὅποι βούλεσθε, ἐμοῦ γε ἕνεκα. Dicitur & per Διὰ præpoſitionem. Idem περὶ στεφάνου, Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Nam quãtum in vobis fuit, iandiu periiſſetis. Iſocrat. κατὰ Λοχίτου, ὧν οὐδὲν διὰ τὸν φεύγοντα ἀτίμητόν ἐστιν, ἀλλὰ κατὰ μὲν τὸ τούτου μέρος ἅπαντα τὰ προειρημένα πέπρακται, quantum in eo fuit, & per ipſum. Terentius à ſe dixit, Narrat vt virgo integra etiam tum fiet à ſe, πρὸς ἑαυτοῦ. Διὰ enim ἀττικῶς in hac ſignificatione cum accuſatiuo conſtrui ſolet. Demoſth. περὶ στεφάνου, Καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων, καὶ τοὺς ἀπιστουμένους τοῖς ἡμετέροις βουλήμασιν, ὑμεῖς ἐστὲ σῶοι. ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν πολλῶν. Inde illud Heſiodi in Ergis in principio, Ον τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε. Πρὸς etiam ἀντὶ τοῦ ἕνεκα dicitur, vt πρὸς ἀργύριον φθέγγεται. Polyb. libro quinto, Τούτων δὲ ἀφορμησάντων ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν, propter ſponſionem, ob fideiuſſionem. Idem, Παρακαλοῦντες εἰ μὲν πρὸς ἄλλο τι πεποίηται τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ λεοντίου, μὴ χωρὶς αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ὑπὲρ τῶν ἐγκαλουμένων κρίσιν. εἰ δὲ πρὸς τὴν ἐγγύην τοῦ μεγαλέου, διότι τὰ χρήματα κατὰ κοινὸν εἰσιέναι ἔχοντες ἐκτίσουσι. Sicq; illud Ariſtophanis intelligo in Nubibus, πρὸς ταῦτ' ὦ μειράκιον θάρρει, ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ, propterea, quare. Πρὸς ἡμῶν ἐστὶ ſignificat officii noſtri eſt, nobis decorum eſt. Iſocrates in Plataïco, Εἰ δ' οὕτω καὶ μηδὲν ὑμῖν τῶν πραγμάτων τῶν ὑμετέρων δέδοκται φροντίζειν, ἀλλά τήν γε χάριν οὐ πρὸς ὑμῶν ἐστὶν ἀναγέσθαι πεπορθημένων. Inde illud Sophoclis, οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, non conuenit medico docto. Inde Πρὸς τρόπου ἐστί μοι, conuenit mihi, conſentaneus eſt. Plato in Phædro, Τὸν οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος, quiſque ex moribus ſuis deligit. Et in quarto de Legibus, Πρὸς μὲν τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου, ὦ ξένε, τὸ τὰ βραχύτερα ἀεὶ προτιμᾶν. Syneſ. Κἀγὼ τὸν ἄνδρα τά τε ἄλλα ἐπαινῶ. πάνυ γάρ μοι πρὸς τρόπου. Ariſtophanes βατράχ. Τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει θηραμένους.

Πρὸς τρόπου etiã ſignificat cõmodè & cõueniẽter. Plato lib. i x. de Legib. ἆρ' οὖν οὐ καὶ ταῦτ' ἂν πρὸς τρόπου λέγειν φαίνοιτο, Nónne hæc dicẽs, iure ac meritò & cõgruẽter dicere videretur? id eſt οὐκ ἀπὸ τρόπου. Significat etiã cõiũctionẽ. Greg. ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Ὥσπερ γὰρ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων οὐ μεθ' ἡμῶν εἰσίν, οὓς ὁ βίος ἀλλότριοι τοῦ κοινοῦ σώματος, οὕτω καὶ πολλοὶ τῶν ἔξωθεν, id eſt gẽtiles, πρὸς ἡμῶν, id eſt noſtrarũ partiũ ſunt, ὅσοι τῷ τρόπῳ τὴν πίστιν φθάνουσι, καὶ δέονται τοῦ ὀνόματος, τὸ

Ενεκα.

Διά.

Δι' ἐμέ γε.

Πρὸς ἀντὶ τοῦ ἕνεκα.

Πρὸς ἡμῶν ἐστί.

Πρὸς τρόπου.

ἔργῳ ἔχοντες,id eſt,nōdū Chriſtiani exiſtētes nomine,moribus tamē Chriſtiani ſunt. Sic οἱ πρὸς αἵματος dicuntur propinqui & genere coniuncti,vt inferius dicendum eſt. Μάχομαι πρός τινα,pugno cum aliquo,id eſt contra, vt apud Demoſthenem ſæpe. Iſocrates in Helene, Πρὸς μὲν γὰρ ἐκείνους μετ᾽ ἀλλήλων ἐμαχέσαντο, περὶ δὲ ταύτης πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἐπολέμησαν. de diis loquens.

Πρὸς ἀργύρειον πωλεῖσθαι.

Theophraſtus de balſamo, Πωλεῖσθαι δὲ τὸ μὲν ἄκρατον, δὶς πρὸς ἀργύρειον. τὸ δ᾽ ἄλλο κατὰ λόγον τῆς μίξεως,repēdi cum his tanto argenti. Πρὸς αὐτὸν αὐτός,ſibi conuenienter. Ariſtoteles in v11.Politic. Αὐτῆς δὲ πρὸς αὐτὴν τὴν θέσιν εὔχεσθαι δεῖ κατατυγχάνειν, πρὸς τέτταρα βλέποντας, Ipſius autem vrbis ſitum commodū eſſe ciuibus optare oportet vt eueniat,quatuórque rerum rationem habere.

Πρὸς τὸ προσῆκον.

Πρὸς τὸ προσῆκον ſignificat prout cuique conſentaneum eſt & cōueniens. Iſocrat.in Areopagitico, Τῆς μὲν, ταὐτὸν ἅπασιν ἀπονεμούσης. τῆς δὲ, πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις. id eſt κατ᾽ ἀξίαν ἕκαστον τιμώσης, vt ibidem dixit, vel κατὰ τὸ προσῆκον. Η πρὸς ἡμᾶς φιλία,eſt amicitia quæ inter nos intercedit. Idem πρὸς Δημον. Ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον, δῶρον, τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας. Idem in Paragr. Μετὰ τούτων καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς συμβόλαια ποιούμεθα. Conuenit hæc particula permutationibus & compenſationibus. Idque cōuenit cum eo quod iam diximus, πρὸς ἀργύρειον πωλεῖσθαι. Ariſtoteles in tertio Ethicorū,de militibus æra merentibus, Ἕτοιμοι γὰρ οὗτοι πρὸς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Idem in quarto, Μεγαλοψύχου δὲ καὶ πρὸς ἄλλον μὴ δύνασθαι ζῆν, ἀλλ᾽ ἢ πρὸς φίλον. δουλικὸν γάρ. διὸ καὶ πάντες οἱ κόλακες θητικοί. Et in primo Politicōn, Πολλὰ γὰρ ἔθνη τῶν βαρβάρων αὐτὰ τὰ χρήσιμα πρὸς ἄλλα καταλλάττονται. ἐπὶ πλέον δ᾽ οὐδέν. οἷον πρὸς σῖτον διδόντες καὶ λαμβάνοντες. Significat etiam propter. Ariſtid.in Panath. ἣν δὲ ἁπασῶν ἐπιχειρεστάτην ἀρχὴν ὑπολαμβάνω, καὶ πρὸς ἣν ἥκιστ᾽ ἂν ἁμαρτεῖν ἅπαντα καθιστάμενος τὸν λόγον, ταύτην καὶ δὴ ποιήσομαι, & cuius gratia ſi omnē orationem inſtituero,minimè me falſum iri duco.

Πρὸς χάριν, καὶ τὰ ὅμοια.

Πρὸς χάριν, ἀντὶ τοῦ χάριτος ἕνεκα. vt, πρὸς χάριν δικάζειν. Iſocrates πρὸς Νικοκλέα,de tyrannis loquens, Οἱ δὲ συνόντες αὐτοῖς, πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν,ad emerendam eorum gratiam. Sic πρὸς χάριν εἰπεῖν, ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. Euripides in Hecuba, Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε, ἣν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι. Sic Plutarchus, Πρὸς ἡδονὴν ἄρχων καὶ χαριζόμενος,de ambitioſo magiſtratu. Ariſtotel. Οἱ δ᾽ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς πολλὰ πρὸς ἐπήρειαν καὶ χάριν εἰώθασι πράττειν,id eſt odio vel gratia ducti. Demoſth. Πρὸς ἔχθραν dixit,inimico animo. Πρὸς ὀργὴν,iracundè. Sic Liuius lib. 1x. ab vrbe condita,Conſules queſti apud populū, deformatum ordinē praua lectione ſenatus, negauerunt eam lectionem ſe,quæ ſine praui rectique diſcrimine ad gratiam ac libidinem facta eſſet, obſeruaturos.

Πρὸς ἔπος, καὶ πρὸς λόγον.

Πρὸς ἔπος, ad rem quæ agitur. vt apud Platonem, Τοῦτο τί πρὸς ἔπος; & οὐδὲν πρὸς ἔπος, idem quod πρὸς λόγον. Plato in Philebo, Ἀλλὰ δὴ τοῦτο μὲν ἔτι καὶ εἰσαῦθις ἐπισκεψόμεθα ἐὰν πρὸς λόγον τι ᾖ, ſi ad rem pertinere videatur. Vel πρὸς λόγου potius. vt in Gorgia, Τοῦτο αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ᾖ. vt πρὸς τρόπου.

Πρὸς ἑαυτόν.

Πρὸς ἑαυτὸν,ſecum ipſe,& ſolus. Plato in Phædone, Ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχὼν καὶ πρὸς ἑαυτόν τι σκεψάμενος, οὐ φαῦλον πρᾶγμα ἔφη ὦ Κέβης ζητεῖς. Quod etiam Ἐφ᾽ ἑαυτοῦ dicitur, & Καθ᾽ ἑ-

αυτόν. Synes. τῷ ἀδελφῷ, Η γὰρ κατὰ χώραν ἐάσει μένειν ἐπ᾽ ἐμαυτοῦ φιλοσοφοῦντα, ἢ τὸ μετὰ ταῦτα κρίνειν, καὶ διαγράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερέων ἑαυτοῦ χώραν οὐχ ὑπολείψει. Ariſtotel. in IIII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ἔτι καθ᾽ αὑτὸ λέγεται ὅσα μόνῳ ὑπάρχει καὶ ᾗ μόνῳ. διὸ τὸ κεχωρισμένον καθ᾽ αὑτό. Idem in nono Ethicorũ, Ἄτοπον δ᾽ ἴσως καὶ τὸ μονώτην ποιεῖν τὸν μακάριον. οὐδεὶς γὰρ ἕλοιτ᾽ ἂν καθ᾽ αὑτὸν πάντ᾽ ἔχειν. Τὸ πρὸς ἐμέ, Καθ᾽ αὑτό.
eſt quod ad me pertinet. Demoſth. Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ. Alibi, Ὥστε οὐδὲ ὁ λόγος τῶν μετὰ ταῦτα πεπραγμένων, πρὸς ἐμέ. id eſt, à me non eſt eius ratio repoſcẽda. πρὸς etiã cõtẽtioni, id eſt cõparationi ſeruit. Plat. in Hip. maiore, Τοῦτο μὲν αὖ μοι δοκεῖς μέγα τεκμήριον ἀποφαίνειν περὶ σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων, πρὸς τοὺς ἀρχαίους. quod & παρὰ τοὺς ἀρχαίους dicitur. vt idem, Καί εἰσι παρὰ τοὺς νῦν δημιουργοὺς οἱ παλαιοὶ φαῦλοι. & in Timæo, Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε. Et in VI. de Repub. Εἰς μικρόν γ᾽ ἔφη χρόνον εἴρηκας. εἰς μηδὲν μὲν οὖν ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα, ſi cum æuo compares & cum æternitate. Et libro nono, Ὥσπερ πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦντες, id eſt παρ᾽ ἄλληλα θεωροῦντες. Herodot. Μή με κατονοσθῇς πρὸς λιθίνας πυραμίδας, id eſt præ pyramidibus. Εἰμὶ πρὸς τούτῳ cum datiuo ſignificat ſum deditus vel occupatus. Πρὸς τούτῳ εἰμί
Ariſtotel. in VIII. Politicôn, Ὅταν δ᾽ ἀφ᾽ ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται, τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν. Plato in Phædone, Σιγὴ οὖν ἐγένετο ταῦτα εἰπόντος τοῦ Σωκράτους, καὶ αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι. hoc eſt in eo intẽti eramus, & meditabamur. Strabo libro quinto, Ὡς δ᾽ εἰπεῖν, οἱ παλαιοὶ τοῦ κάλλους τῆς Ῥώμης ὠλιγώρουν, πρὸς ἄλλοις μείζοσι καὶ ἀναγκαιοτέροις ὄντες.

Plutarch. Πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὑτῷ σιωπῇ καθήμενος, ſecum ipſe meditabatur. per datiuum dixit quod Plato per accuſatiuum, vt ſuprà dictum. Πρὸς αὑτῷ εἶναι.
Dicitur & περὶ τοῦτο. Polybius in III, Καὶ πᾶσιν ἀριστοποιεῖσθαι παρήγγελλε, καὶ περὶ τὴν τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἵππων γίνεσθαι θεραπείαν. Paulò antè, Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐγίνετο πρὸς τῷ καταστρατηγεῖν τοὺς πολεμίους. Idem in quinto eodem loco vtroq; vſus eſt, Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς περὶ ταῦτα καὶ πρὸς τούτοις ἦν. Πρός τινος εἶναι, ſignificat alicui Πρός τινος εἶναι.
ſtudere & fauere, & eũ tueri. Plato in Protagora, ὦ Πρόδικε καὶ Ἱππία, Καλλίας μὲν δοκεῖ μοι μάλα πρὸς Πρωταγόρου εἶναι, id eſt fauere Protagoræ. Sophocles in OEdipode, Πιθοῦ γέ μοι, πρὸς σοῦ γάρ, οὐκ ἐμοῦ φράσω. ὑπὲρ σοῦ, à te loquar. Cicero pro Cluentio, Non modò dicendi à reo, ſed ne ſurgendi A reo dicere.
quidem poteſtas erat. Sic à Senatu, & à bonorũ cauſa ſtare dixit in Bruto. Demoſth. πρὸς Πανταίνετον, Ταῦτα δ᾽ ἐστιν ἅπαντα φησὶ πρὸς ἐμοῦ, Hæc inquit, omnia à me ſtant, & cauſam meam adiuuant. Πρὸς ἀγαθοῦ idẽ quod Πρὸς ἀγαθοῦ.
ἐπ᾽ ἀγαθῷ. Ariſtotel. περὶ κόσμου, Ταῦτα γὰρ πάντα ἔοικεν αὐτῇ πρὸς ἀγαθοῦ γινόμενα, τὴν δι᾽ αἰῶνος σωτηρίαν παρέχειν, id eſt ſalubriter comparata. Arrianus libro ſexto de Chaldæis loquẽs, Λόγιον γὰρ γεγονέναι σφίσιν ἐκ τοῦ θεοῦ τοῦ Βήλου, μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἱ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυλῶνα ἐν τῷ τότε, non commodam illi eſſe, nõ bene ceſſurã. Sic Galenus, Πρὸς κακοῦ ὄν, pro incommodo dixit, in 2. Πρὸς κακοῦ.
ad Glauconem, Τὸ δ᾽ ὑγρὸν μένει ὥσπερ εἰ ἐπικείμενον θερμῷ σώματι, περιρρεῖ κύκλῳ, καὶ ξηρὰν ἀπολείπει τὴν ὀθόνην, ἥτις οὐ μόνον οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ κολληθησομένῳ δέρματι, id eſt nocet. Πρὸς θυμοῦ, gratum & iucundũ. Arria- Πρὸς θυμοῦ.
nus libro quinto, Καὶ ταῦτα πάντα πρὸς θυμοῦ ἐγίγνετο ἀκούειν. καὶ ἤθελε πιστὰ εἶναι

τὰ παρὰ τοῦ διονύσου τῆς πλάνης μυθευόμενα. Significat & officium. Greg. περὶ φιλοπτωχ. Καταλείψομεν αὐτοὺς ὡς νεκροὺς καὶ ἐβδελυγμένους; μηδαμῶς ἀδελφοί. οὐ πρὸς ἡμῶν ταῦτα τῶν χριστοῦ θρεμμάτων, τοῦ ἀγαθοῦ ποιμένος, non eſt id officio noſtro conueniens. Sophocl. in Aiace, Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, nó eſt medici docti vti carminibus in eo vlcere quod ſcalpellú poſcit.

Πρὸς καθαρότητα. Πρὸς καθαρότητα, ἀντὶ κατὰ καθαρότητα, Plato dixit in Phædone, Πᾶσι δὲ τοῖς τοιούτοις ἐκείνους ἡμῶν ἀφιστάναι, τοιαύτῃ ἀποστάσει ᾗπερ ἀὴρ ὕδατος ἀφέστηκε πρὸς καθαρότητα, diſtat claritate. Ponitur & in iureiurando, & in obſecrationibus. Demoſthen. Ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν, οὕτως ὄναισθε τούτων, μὴ περιίδητέ με. Significat & apud iudices, vt Latinè ad ſubſellia. Demoſth. κατὰ Νεαίρ. Γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον τουτονὶ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. Alibi in eadem cum datiuo iúxit, Ἀφαιρουμένου δὲ τοῦ Στεφάνου κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐλευθερίαν, κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τῷ Πολεμάρχῳ, ſponſoribus obligauit, ſponſores ab ea exegit apud Polemarchum magiſtratum.

Οἱ πρὸς αἵματος. Οἱ πρὸς αἵματος, conſanguinei, propinqui, & gentiles. Sophocles in Aiace, Ἆρ᾽ ὧδ᾽ ἄριστος, ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστὼν ἂν αἰσχύναιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Herodianus tamen libro tertio accuſatiuo iunxit, τοῦτον πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα, ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης ὁ σεβῆρος εἰς μεγάλην προήγαγεν ἐξουσίαν. de Plautiano loquens. Significat etiam ſpatium temporis. AEſchines, Ἅπαντα μὲν οὖν διεξελθεῖν ἃ ἐν τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ ἐκακούργησε, πρὸς μικρὸν μέρος τῆς ἡμέρας οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν.

Πρὸς τὸ παρόν. Πρὸς τὸ παρὸν, in præſenti, impræſens, id eſt in re ipſa, ἐν τῷ παρόντι χρήματι. Iſocrat. Ἐκεῖνα μὲν οὖν ἐάσομεν, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρὸν κατεχρησάμην, quoniá iam antè conſumpſi de iis orationẽ.

Πρὸς δὲ, καὶ πρὸς adverbia, καὶ πρός γε. Πρὸς & πρὸς δὲ etiá aduerbialiter ponútur pro præterea & προσέτι. Plato lib. xi. legú, χαλεπὸν ἡμῖν ἐστὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν χρήματα, καὶ πρός γε ἡμᾶς αὐτούς, ὥσπερ καὶ τὸ τῆς πυθίας γράμμα φράζει τελεῖν. Et lib. v. de Repub. Οἱ κοινῇ στρατεύσονται, καὶ πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἁδροί. Greg. εἰς Βασίλ. Ἔτος που ἕβδομον, καὶ μικρόν τι πρός. Idé Eudoxio, Αὐτὸς δὲ ὀνήσῃ τὰ μέγιστα, καὶ ἡμᾶς ἐπί σοι ῥᾴους ποιήσεις, καὶ πρός γε οὐ μικρὸν κερδανεῖς. Iſæus, Πρόσοδος μὲν αὕτη δύο καὶ εἴκοσι μναῖ, καὶ πρὸς, & amplius. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Ἐγὼ δ᾽ ἡγοῦμαι τόνδε τὸν λόγον κατὰ πολλὰ ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι. πρὸς δὲ καὶ οὐ δίκαιον. ἀντὶ τοῦ, πρὸς δὲ τούτῳ καὶ ἄδικον.

Πρὸς λεπτίνην λόγος. Ὁ δὲ λόγος Δημοσθένους πρὸς Λεπτίνην cur dicatur potius quàm κατὰ Λεπτίνου, docet Libanius: ideo ſcilicet, quia ex formula τῆς τῶν παρανόμων γραφῆς, poſt annum accuſari legiſlatores non poterant. quare ad eum potius, quàm contra eum legem ab eo latam accuſat poſt annum, quaſique apud eum. Ἐπειδήπερ παρελθόντος τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ὑπεύθυνος ἦν κρίσει καὶ τιμωρίᾳ ὁ νόμον γράψας, ἐφαίνετο ἤδη ἀκίνδυνος ὁ Λεπτίνης. Pauſan. in Lacon. Μετὰ δὲ τοὺς ἑρμᾶς ἐστὶν ἡ λακωνικὴ τὰ πρὸς ἑσπέρας. Sic dictum eſt vt τὰ πρὸς μητρός. Eſt etiam compendioſus ſermo AEſchinis κατὰ Κτησιφῶντος, Καὶ τόκον ἠνέγκατο Δημοσθένης τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μηνὸς, τῆς μνᾶς, id eſt menſtruam drachmam in ſingulas minas. ἀντὶ τοῦ ἀφ᾽ ἑκάστης μνᾶς. Gregorius περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος,

Σὴν χάριν. Ὅμως δὲ πειράσομαι σὴν χάριν κἀντεῦθεν δοῦναί τινα τῷ λόγῳ βοήθειαν, tua cauſa. ἀντὶ τοῦ πρὸς χάριν σου. Syneſius, Δύναμαι συνουσίας οὐκ ἀχρήστους ποιεῖσθαι πρὸς ἕνα καὶ δύο, καὶ οὐδὲ τούτους ἀγελαίους, ἀλλ᾽ εἴ τινες εἶεν ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγαγῆς εὐτυχήσαντες, ὥστε νοῦν τιθάσσεσθαι μαχαίρας πρὸ τοῦ σώματος, ſed ſi qui eſſent aut

ita ingenio præditi, aut felici educatione inſtituti, vt pluris animum quàm corpus æſtimarent. ἀντὶ τοῦ, εὐτυχοῦς τυχόντες ἀγωγῆς, vel ἀγωγῆς ἕνεκα εὐτυχοῦντες. Ariſtophanes Pluto, Τάλαινα ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὑβρίζομαι. Omittitur etiam ſæpe verbum ornatus gratia. Gregor. in primo κατὰ Ιουλ. Καὶ τὸ λαθεῖν μᾶλλον, ἢ τὸ κρατῆσαι τὴν πρόοδον ἁρπάσας, πλησίον τῶν βασιλείων γίνεται, ὡς μὲν οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες, κατὰ πρόγνωσιν ἐπὶ τὴν ἐκστρατείαν ἀρθεὶς, καὶ δαιμόνων κίνησιν τὸ μέλλον ὑπισχνουμένων, καὶ μεταβολὴν προφαινόντων τοῖς πράγμασιν. ὡς δὲ ὁ τῶν ἀληθευόντων λόγος, κατὰ προθεσμίαν τινῶν ἀπορρητοτέραν τε καὶ βαθυτέραν. ἀντὶ τοῦ, ὡς οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες λέγουσι. & ὡς ὁ λόγος ἐστὶν ὁ τῶν ἀληθευόντων. Ενεστι καὶ λόγος.

quod ferè fit in hac dictione, vt ſuprà diximus. Dicunt enim, ὡς ὁ λόγος, pro eo quod eſt, vt fama eſt. Theophraſtus in ſexto de Cauſis, Οθεν δὴ ὁ λόγος ἐκ φοι ἐπιδυντίον. deeſſe videtur προεξέβη verbum. vnde digreſſa eſt oratio noſtra. Sic alibi Gregorius in eadem, Ταῦτα ἐκεῖνος διενοεῖτο μὲν, ὡς οἱ τῶν ἀπορρήτων ἐκείνου κοινωνοὶ καὶ μάρτυρες. ἐπεσχέθη δὲ τῇ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίᾳ. Hîc deeſt φάσκουσι. Et rurſus inferius, Καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τήν τε ἄλλην ὁπόση, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπισολιμαίοις συνθήμασι. Hîc deeſt verbum, hoc modo, ὁπόση δή ποτ' ἐστὶ, vel, ὁπόση ποτ' ἂν εἴη. Idem εἰς τὸ βάπτισμα, Ορᾷς τὴν εὐγνωμοσύνην ὅση; ὁρᾷς τὴν χρηστότητα; Idem εἰς Αθανάσ. in principio, Οτι πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ συλλαβὼν εἶχε τὴν ἀρετήν. ἢ τόγε ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἔχει. Hîc deeſſe videtur ὡς, vel ὥστε, vt ſit, ἢ ὡς εἰπεῖν, vel quid ſimile. Plutarchus in Galba, Αρχὴν τοῦ πολέμου ποιησάμενοι περιεκπόντισαν τὸ φορεῖον. ὡς δ' οὐκ ἔτυχον αὐτοῦ, προσῆγον ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν. ἀντὶ τοῦ σὺν ἐσπασμένοις. Eſt enim hoc Atticum ſchema præpoſitiones reticere. Iliad. v111, Αλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ. Iſocrates περὶ εἰρήνης, Εἰς Αἴγυπτον μέν γε διακόσιαι πλεύσασαι τριήρεις, αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν, cum ipſis militibus & remigibus. Ariſtid. Ισως δὲ δεινὸν ἀφανισθέντας τρόπον τινὰ ἐκείνῳ δόξειεν, ἀπελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων ἱεροῖς αὐτοῖς καὶ ὅπλοις καὶ νόμοις. Demoſthenes περὶ παραπρεσβείας, Πεντακοσίους δ' ἱππέας προδοθέντας ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν ὁ Φίλιππος. Xenoph. Καὶ ἀναδησάμενοι τὰς ναῦς ἦγον αὐτοῖς ἀνδράσι. Αὐτοῖς ὅπλοις ἄνδρας ἔλαβεν, & τὰ ὅμοια.

Plutarchus in Demetrio, Ο δ' ἐπιπεσὼν οὐ προσαισθομένοις, καὶ φοβήσας ἔλαβεν αὐτῷ στρατηγῷ τὸ στρατόπεδον. Ariſtotel. Ως οἱ ποιηταὶ τὸν Ατλαντα ποιοῦσι τὸν οὐρανὸν ἔχειν, ὡς συμπεσόντ' ἂν ἐπὶ τὴν γῆν, alioquin vtique ruiturum. ἀντὶ τοῦ, ὡς συμπεσόντ' ἂν ἄλλως. vel, ὡς εἰ μὴ ἦν τοῦτο, συμπεσόντ' ἄν. Idem, Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν, κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον, tanquã niſi hoc foret, vnumquodque ſuopte impetu ad diſſolutionem tẽderet. Ως συμπεσόντ' ἄν, & τὰ ὅμοια.

Plutarch. περὶ μουσικῆς, Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, ὁμοδρομεῖν δεῖ τήν τε αἴσθησιν καὶ τὴν διάνοιαν ἐν τῇ κρίσει τῶν τῆς μουσικῆς μερῶν. Sic dicitur vt συνελόντι ἢ φράσαι, Demoſthenes dixit, & συνελόντα φάναι, vt ſuprà dictũ. Simile eſt ſchema, cum per εἴπερ loquimur. vt ἀλλ' εἴπερ, & εἴπερ ἄρα. Theophraſtus περὶ φυτῶν in ſecundo, Τὴν δ' ἄμπελον οὔ φασι δεῖν ἢ ὑποσκαφεῖν, ἢ ὅλως ἀπέχειν ἀκμάζοντος τοῦ βότρυος, ἀλλ' εἴπερ, ὅταν ἀπομελανθῇ, quòd ſi quando id faciendum ſit, tum certè demum cum nigra iam vua fuerit. Et in v1. de Cauſis, Ολως μὲν γὰρ οὐδὲν ἢ βραχὺ παντελῶς ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις, τὸ τὴν εὐωδίαν διώκειν αὐτῆς χάριν, ἀλλ' εἴπερ, κατὰ συμβεβηκὸς, ἂν ἡ τροφὴ τοιαύτη, quòd ſi quoddam eſt animal huiuſmodi appetens, Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν. Αλλ' εἴπερ.

id per accidens eſt, non per ſe. Ariſtotel.in 2.Politic. Χρησίμου δ᾽ οὔσης τῆς θεραπεύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων, ἀλλ᾽ εἴπερ πρὸς τὸν πόλεμον, βλαβερωτάτη καὶ πρὸς τοῦθ᾽ αἱ τῶν Λακώνων ἦσαν. Hîc ἀλλ᾽ εἴπερ idem ſignificat quod εἰ μὴ που, niſi fortè, vel ἀλλ᾽ ἤ. Et in quinto Ethicorum, Οὐθεὶς γὰρ παρὰ τὴν αὐτοῦ πάσχει βούλησιν, ὥστε οὐκ ἀδικεῖται διά γε τοῦτο. ἀλλ᾽ εἴπερ, βλάπτεται μόνον, quòd ſi quid patitur, damno fortaſſe, non etiam iniuria afficitur. Sunt autem ἐγκύκλια in exemplo ſuperiore ea, quæ plerunque verſantur in vita & vſu domeſtico. Latinè dici poſſunt obuia, tranſlatitia, triuialia, quotidiana. vt in primo Politic. Ἐκεῖ γὰρ λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας. εἴη δ᾽ ἂν ἐπὶ πλεῖον τῶν τοιούτων μάθησις, οἷον ὀψοποιητική, καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα γένη τῆς διακονίας. ἔστι γὰρ ἔργα ἕτερα τὰ μὲν ἐντιμότερα, τὰ δὲ ἀναγκαιότερα, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, δοῦλος πρὸ δούλου. ὀψοποιητικὴν in ordinem miniſteriorum officiorúmque ſeruilium non coegit. hoc eſt, ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις οὐκ ἐνέταξεν. Idem in ſecũdo, Ἔτι δὲ τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσχρώμεθα, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, ad vulgares operas & obuias. In primo Meteorolog. Ἔτι δὲ περὶ κεραυνῶν πτώσεως, καὶ τυφώνων, καὶ πρηστήρων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων τούτων, id eſt de cæteris qui paſſim accidunt affectibus, cum hæc ipſa corpora condẽſantur & cõcreſcunt. Quod dicit ad differentiam terræ motuũ, eorúmque effectuum qui cauſas habent abditas, & rarius accidunt, paucíſque in locis. Et in 2. OEcon. Τῆς δὲ πολιτικῆς οἰκονομίας κρατίστη μὲν πρόσοδος, ἡ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐν τῇ χώρᾳ γινομένων. δευτέρα δὲ, ἀπὸ ἐμπορίων καὶ δι᾽ ἀγορῶν. εἶτα ἡ ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων, hoc eſt à domeſtica parſimonia & labore, & iis quæ domi aluntur. Iſocrat. in Nicocle, Οὐ μόνον δὲ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις, καὶ τοῖς καθ᾽ ἡμέραν γιγνομένοις αἱ μοναρχίαι διαφέρουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν πολέμῳ πλεονεξίας πάσας περιειλήφασι. Et περὶ εἰρήνης, Γῆν ἐκείνου τούτων τῶν ἐγκυκλίων ταφὰς ποιεῖσθαι καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν, id eſt τῶν τυχόντων ἀνθρώπων. Plutarch. περὶ τοῦ ἀκούειν, Ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἤδη καὶ πρὸς τοὺς ὅλως ἀποτυγχάνοντας, ὥσπερ ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεως, vulgaria, triuialia. Sic Ariſtotel.in 1.μετεωρολ. Ἔτι δὲ περὶ κεραυνῶν πτώσεως, καὶ τυφώνων, καὶ πρηστήρων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων τούτων. Idem Ariſtotel.in 1.de Cælo, Καθάπερ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις φιλοσοφήμασι περὶ τὰ θεῖα πολλάκις προφαίνεται τοῖς λόγοις, ὅτι τὸ θεῖον ἀμετάβλητον ἀναγκαῖον εἶναι πᾶν, τὸ πρῶτον καὶ ἀκρότατον. ἐγκύκλια vocat φιλοσοφήματα quæ ἐξωτερικὰ alibi vocat. vt in III. Ethic. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις. ἱκανῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις λόγοις εἴρηται. In ſexto autem ſic ſcribit, Πιστεύομεν δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις, id eſt diſputationibus vel libris qui differunt τῶν ἀκροαματικῶν. Ἐγκύκλιον autem παιδείαν appellant encyclopædiam, & liberales artes. Athen.lib.IIII.circa finem, Ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας, διὰ τὰς γινομένας συνεχεῖς κινήσεις ἐν τοῖς κατὰ τοὺς Ἀλεξάνδρου διαδόχους χρόνοις. ἐγένετο οὖν ἀνανέωσις πάλιν παιδείας ἁπάσης κατὰ τὸν ἕβδομον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου Πτολεμαῖον. Gregorius ἐγκύκλιον παίδευσιν dixit.

Ἐγκύκλιος. (margin, beside "patitur")

Ἐγκύκλιος παιδεία. (margin, beside "tionibus")

Ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ etiam dicuntur magiſtratus qui ſortito deferebantur, quaſi in orbẽ redeuntes, vel quaſi vulgares. Sed ad rem redeamus. Syneſ. Τοῦτο μὲν οὖν οὐκ ἔστιν ὅλως φιλίας ἀπιστεῖν, ἀλλ᾽ ἔχθρας ἀνεπιστεῖν. ἤρκει γὰρ, εἴπερ ἄρα, τὸ μὴ συναινέσαι. τὸ δὲ καὶ προσονειδίσαι πόρρω δεινῶν, ſi quidem id erat faciendum.

εἴπερ ἄρα. (margin, beside "Τοῦτο")

Themiſt.in III. Phyſ. Καὶ τὰ μόρια δὲ τῆς ἔξω σφαίρας ἐν τόπῳ κατ' ἐνέργειαν, οὔ-
τε δυνάμει. πῶς γὰρ ἀχώριστά γε ὄντα. οὔτε μὴν καθ' αὑτά. μόνον δὲ εἴπερ ἄρα, κατὰ συμβε-
βηκός. Ariſtotel. in I. de Cælo, Ὥστ' ἐπεὶ τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τέλειον, οὐ κατὰ
τὴν ἰδέαν διαφέρουσιν, ἀλλ' εἴπερ ἄρα, ἐν τῇ ὕλῃ, ſed materia tantùm. Demo-
ſthen. aliter κατὰ Τιμοκρ. Ἄξιον δὲ εἴπερ περί του καὶ ἄλλου, καὶ περὶ τούτου διελθεῖν, Si
de quoquam alio, & de hoc quoque dicendum. Sic Gregor. Χρέος δὲ εἴπερ
ἄλλο τι τοῖς ἀγαθοῖς, τά τε ἄλλα καὶ περὶ τὸν λόγον, ὁ λόγος. vt ſiquid aliud. Εἴπερ etiã Εἴπερ.
ἀντὶ τοῦ ἐπειδήπερ. Ariſtotel. in VI. Politic. ἓν δὲ τὸ ζῆν ὡς βούλεταί τις. τοῦτο γὰρ τῆς
ἐλευθερίας ἔργον εἶναί φασιν, εἴπερ τοῦ δούλου ὄντος τὸ ζῆν μὴ ὡς βούλεται, quandoqui-
dem. Εἰ δή ἄρα idem quod εἴπερ ἄρα. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τὸ γὰρ ἐπ' ἐξου- Εἰ δή ἄρα.
σίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστήν, τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς
παθεῖν. ἐπεὶ περιαιρεθεὶς τὴν οὐσίαν τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι. εἰ δή ἄρα, ἐλάττονος ἄ-
ξιος ἔσται τοῦ μικροτάτου παρ' ὑμῖν, quòd ſi pergat improbus & iniuriarum illa-
tor eſſe, vilior & contẽptibilior erit homine apud vos abiectiſſimo. In
eadem, ἐὰν δὲ pro eodem dixit, Θάῤῥει νὴ Δία φήσει τις ἄν, οὐ γὰρ ἔτ' οὐδὲν ὑβρισθή- Ἐὰν δέ.
σῃ. ἐὰν δέ, τότε ὀργιεῖσθε, νῦν ἀφέντες; At enim dicet aliquis, confide, iam ſecu-
rus eſto ſimilis iniuriæ. Quid igitur, ſi idem iterũ admittat, túncne iram
veſtram exercebitis in eum, quem vos nunc impune abire ſiueritis? ἐάν τε
geminatũ pro εἴτε. Plato in VI. Legum, Τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τε ποταμός τις,
ἐάν τε κρήνη ᾖ, κοσμοῦντες φυτεύμασι. Εἰ δ' ἄγε etiam ἁπλῶς κατ' ἔλλειψιν dici- Εἰ δ' ἄγε.
tur, vt Iliados primo, Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι ὄφρα πεποίθῃς, Quòd ſi
non credis, age iam tibi capite annuam, quo tibi fidem faciam. ſin tibi fi-
dem dari vis, age. Et in VIII, Εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες, quòd ſi
nõ creditis. Alibi, Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. ἀλλ' ἄγε δὴ εἰ βούλει πει-
ράθητι, Age verò. Gregor. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἀΐοιτε θεόφρονες. οἱ δὲ βέβηλοι ψυχαί, ὑμε-
τέροις οὔασι θέσθε θύρας, Age verò nũc. Theocritus in Pharmaceutr. Εἰ δ' ἄγε
Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος. ἀλλ' εἶα ἄγε εὑρέ τινα μηχανὴν τῆς δὲ τῆς νόσου χα-
λεπῆς. Dicitur etiam Εἰ βούλει δέ, ferè eodem modo. Greg. εἰς Ἀθανάσ. Τοὺς Εἰ βούλει δέ.
μὲν ἐν λόγῳ δεινούς, τῇ πράξει. τοὺς πρακτικοὺς δέ, τῷ λόγῳ νικήσας. εἰ βούλει δέ, λόγῳ
μέν, τοὺς εὐδοκίμους ἐν λόγῳ. πράξει δέ, τοὺς πρακτικωτάτους τῶν σοφῶν, aut ſi ma-
uis, atq; adeo, immo verò. Iulianus Auguſt. de Phidia, Ἀλλ' ἤδη καὶ μικρῷ γλύμ-
ματι μεγάλης τέχνης ἔργον ἔκλεισαν, οἷον καὶ τὸν τέττιγα φασὶν αὐτόν, ἢ τὴν μέλιτταν, εἰ δὲ
βούλει καὶ τὴν μυῖαν εἶναι. Ariſtid. Καὶ μαρτύριόν γε δυοῖν τοῖν καλλίστοιν, ἀνδρείας καὶ φι-
λανθρωπίας. εἰ δὲ βούλει, λέγω δικαιοσύνης ἀντὶ φιλανθρωπίας. Homerus ſine verbo
protulit Iliad. IX. in oratione Vlyſſis, Εἰ δέ, σὺ μέν μευ ἄκουσον. ἐγὼ δέ κέ τοι κα-
ταλέξω. Εἰ δὲ μή, ſi minus ſignificat, & alioqui. Demoſth. περὶ παραπρ. ὁ μὲν Εἰ δὲ μή.
Τίμων ὑπὸ ὑμῶν γράψας μὴ ἄγειν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς Φίλιππον ὅπλα. εἰ δὲ μή, θα-
νάτῳ ζημιοῦσθαι, ἀπόλωλε, καὶ ὕβρισται. Hoc loco εἰ δὲ μὴ ſignificat, εἰ δὲ μὴ πειθαρ-
χοίη, quòd ſi non pareat. quod mox etiam docebimus. Aliter apud Gre-
goriũ κατὰ Εὐνομιανῶν, Πάσας οὖν ὁδεύσεον ἢ τινας τῶν ὁδῶν τούτων. εἰ μὲν οἷόν τε, δι' αὐ-
τῶν πάσας. εἰ δὲ μή, ὅτι πλείστας. εἰ δὲ μή, τινάς. Hoc loco ſi minus ſignificat. Educ
tecum omnes tuos, ſi minus, quàm plurimos. Cic. ad Atticum, Si hortos Si minus.
inſpexeris, dederis mihi quod ad te ſcribam: ſi minus, ſcribam tamen ali-
quid. Alibi pro ſi non, pro Cluetio, Non timuiſſe, ſi minus vim deorum,

hominúmque famam, at illam ipſam noctem, facéſque illas nuptiales?

Ἦ γὰρ ἄν. Ἦ γὰρ ἂν vicinam habet ſupradictæ particulæ ſignificationem. vt Iliados primo, Δημοβόρος βασιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις, ἦ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Nam niſi nihili hominibus imperares, nunc vltimum improbo tibi eſſe contigiſſet. Chryſoſt. in 2. περὶ προνοίας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐ φανερῶς προσέθηκε τὰ ῥήματα. ἢ γὰρ ἄν, ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρόν, ἔφυγον, alioqui ſi his verbis dixiſſet, ſtatim ſuſpicantes eum eſſe inimicum, ab eo ſe auertiſſent. Eodémque modo dictum eſt illud in III. Iliados, Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες.

Ἦ τέ κεν. ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας, qui niſi meticuloſi eſſent, nimirum tu iam lapidibus coopertus eſſes pro iis quæ admiſiſti. Ariſtoph. Pluto, οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με. Χρ. πανδοκεύτριαν, ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη, alioquin nequaquam in nos inclamauiſſes.

Γάρ κεν. Sic Γάρ κεν poeticum, vt apud Heſiodum in primo τῶν ἔργων, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο Ὥστε σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα. Plato in Euthyd. Οὐ γὰρ δήπου ἁμαρτάνοι γ' ἄν ποτέ τις σοφία, ἀλλ' ἀνάγκη ὀρθῶς πράττειν καὶ τυγχάνειν. ἦ γὰρ ἂν οὐκέτι σοφία εἴη, alioqui non eſſet ſapientia. Cui ſimile eſt apud Herodotum illud in primo, ὦ παῖ Καμβύσεω. σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι. οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, nã ni ita eſſet,

Οὐ γὰρ ἄν. nunquam ad tantum faſtigium euaſiſſes. Antiph. in Tetralogia, Ἀπιστουμένων δὲ καὶ τῶν ἄλλων δούλων ἐν ταῖς μαρτυρίαις, οὐ γὰρ ἂν ἐβασανίζομεν αὐτούς, πῶς δίκαιον τούτῳ μαρτυροῦντι πιστεύσαντας διαφθεῖραί με.

Γὰρ αὐτὸ τὸ εἰ δὲ μή. Γὰρ etiã per ſe aliquando eam ſignificationem implet. Ariſtotel. in VI. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Ἅμα δὲ δῆλον καὶ ὅτι εἴπερ εἰσὶν αἱ ἰδέαι οἵας τινές φασιν, οὐκ ἔστι τὸ ὑποκείμενον οὐσία. ταύτας γὰρ οὐσίας ἀναγκαῖον εἶναι, μὴ καθ' ὑποκειμένου δέ. ἔσονται γὰρ κατὰ μέθεξιν, nec tamen de ſubiecto dictæ, alioquin erunt participatione ſubſtãtiæ & communione. Idem in eodem, Οὔτε λόγῳ γάρ, οὔτε χρόνῳ, οὔτε γενέσει οἷόν τε τὰ πάθη τῆς οὐσίας εἶναι πρότερα. ἔσται γὰρ χωριστά, alioqui erunt ſeparata. Galen. in 2. ad Glauc. præſenti verbi vſus eſt, nõ futuro, vt Ariſtoteles. de deligandis enim partibus corporis loquens ad ſiſtendum ſanguinis profluuium, & de obligando vulnere ex quo ſanguis vltra modum profluit, ita inquit, Καὶ μὲν δὴ καὶ ὅσοι ἐπὶ τραύμασιν αἱμορραγοῦσιν, ὡσαύτως ἄνω μὲν ἐπὶ τοῖς κάτω, κάτω δ' ἐπὶ τοῖς ἄνω τὰ δεσμὰ περιβαλεῖν. ἐξαλλάσσειν δέ τι καὶ ἀνάρροπον σχῆμα τῶν μερῶν, μὴ μέντοι πάνυ σφόδρα. τεινόμενον γὰρ ἐν τῷδε τὸ πονοῦν, οὐδὲν ἧττον ἢ κατάρροπον ὂν παροξύνεται, alioqui non minus vexatur pars ſauciata, & laborat ab obligatione ſurſum verſus tendente, quàm ſi deorſum vergeret. Plenus autem ſermo qualis ſit, ex ipſo Ariſtotele planũ fit, qui lib. VIII. tractatus ſupradicti ita ſcribit, Διόπερ ὥσπερ οἱ διδάσκαλοι ἐνεργοῦντα τὸν μαθητὴν ἐπιδείξαντες, οἴονται τὸ τέλος ἀποδεδωκέναι, καὶ ἡ φύσις ὁμοίως. εἰ γὰρ μὴ οὕτως γίνεται, ὁ Πάατωνος νόμος ἔσται. ἀντὶ τοῦ εἴη ἄν. quod ita dicere potuit, ἔσται γὰρ ὁ Πάατωνος νόμος. vel, εἰ δὲ μή, ὁ Πάατωνος νόμος

Εἰ δὲ μή. ἔσται. vt in decimo, Οὐδὲ δὴ καὶ κατὰ Ἡράκλειτον ἐνδέχεται λέγοντα ἀληθεύειν. εἰ δὲ μή, συμβήσεται τἀναντία τοῦ αὐτοῦ κατηγορεῖν, quod niſi verũ eſt, continget. vel, quod

Ἐπεί. ſi negemus. Hoc idem ferè Ἐπεὶ ſignificat. Plato in Gorgia, Οὐκ οἴει ἐξελέγχεσθαι, ὦ Σώκρατες, ὅταν τοιαῦτα λέγῃς ἃ οὐδεὶς ἂν φήσειεν ἀνθρώπων; ἐπεὶ ἔρου τινὰ τούτων, quòd ſi mihi non credis, percunctare. Idem in Hippia minore,

Τοῦτο

Τοῦτο σκέψαι, ἢ πανουργία ἢ ὁποίῳ χαίρεις ὀνομάζων. ἀλλ᾽ οὐχ εὑρήσεις, ὦ ἑταῖρε. οὐ γὰρ ἔστιν. ἐπεὶ σὺ εἰπὲ, ſin fieri poſſe cōfidis, age iam id dicito: vel, alioqui tu dicito. Syneſius de quodam ſeruo vinoſo ad fratrē ſcribens, Πλείστω δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. ἐπεὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ συχνὰ τῶν κεραμίων ἡμιδεῆ σοι ποιήσειεν. εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο, καὶ μέχρι τρυγὸς ἂν ἐκροφοῖτο τῆς ἀνθοσμίας. id eſt alioqui, εἰ δὲ μή. Cui prorſus ſimile eſt illud Ciceronis pro Flacco, Nihil tamen diſputabo priuſquam dixerit. totum enim conuertet, & alia finget. id eſt, id quod ſi fecero, totum ipſe conuertet. vel, hoc enim ſi fecero. Dicitur & Ἐπείτοι. Lucian. in Epiſt. Saturn. Εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους καὶ τὰς μερίμνας ἃς ἔχομεν, πάνυ ἂν ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. ἐπείτοι οὐδ᾽ ἂν με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, alioqui cenſes me. vel, quod niſi ita eſſet. Demoſth. περὶ στεφάνου, Οὐκ ἀπὸ τῆς ἐμῆς πολιτείας οὐδὲ προαιρέσεως ἤρξασθε ὑμεῖς τοῖς ἕλλησι βοηθεῖν. ἐπεὶ ἔμοιγ᾽ εἰ τοῦτο δοθείη παρ᾽ ὑμῶν, τοσαῦτα δι᾽ ἐμὲ ὑμᾶς ἠναντιῶσθαι τῇ κατὰ τῶν ἑλλήνων ἀρχῇ περιπλουμένῃ, μείζων ἂν δοθείη δωρεὰ συμπασῶν ὧν τοῖς ἄλλοις δεδώκατε. Hic locus ita verti poteſt, Quòd ſi mihi à vobis hoc daretur, vt vos mea cauſa vſqueadeo reſtitiſſetis imperio in Græcorum perniciem creſcēti. vel, quippe ſi mihi hoc tribueretur. vt Cicero in tertio Tuſcul. Quòd ſi tales nos natura genuiſſet, vt eam ipſam intueri & perſpicere, & reliqua. ἐπεὶ εἰ οὕτως ἡμᾶς ἡ φύσις ἔφυε. Et κατὰ Μειδίου, Τὸ γὰρ ἐπ᾽ ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστὴν, τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν. ἐπεὶ περιαιρεθεὶς ἐστὶ τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι, quòd ſi bonorum publicatione multaretur. Significat etiam cum & poſtquam. Athen. de Gorgia, Καὶ ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο, τίνι διαίτῃ χρώμενος, οὕτως ἐμμελῶς, καὶ μετ᾽ αἰσθήσεως τοσοῦτον χρόνον ζήσειεν, οὐδὲν πώποτε, εἶπεν, ἡδονῆς ἕνεκα πράξας, & cum quis eum interrogabat. Plutarch. Ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος, &c. Iungitur & cum infinitiuo, vt alibi dicendum cum de infinitiuo ſcribemus, vt ἐπειδή. Plato, Ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι. Eſt etiam ἐπεμπλικὸς λόγος in huiuſmodi ſermone, qualis eſt Demoſthenis ex exilio ad Athenienſes ſcribentis, Οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἐὰν ἐθελήσητε ἀκοῦσαι σιγῇ, καὶ περιμείνητε πάντα μαθεῖν, οἴομαι καὶ σὺν θεοῖς εἰρῆσθαι, αὐτὸς τε φανήσεσθαι μετὰ πάσης εὐνοίας τὰ δέοντα περὶ ὑμῶν πράττων, καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῖν ἐμφανῆ δείξειν, confido quod Deo beneuolēte dictum ſit. Sic dicitur in συνελόντι φάναι. Sic Plato Dioni, Τὰ μὲν οὖν εἰς τὸ πρόσθεν σὺν θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς. Alibi de futuro, Ἄλλως τε καὶ ἐπειδὰν σὺν θεῷ εἰπεῖν ῥᾴδιον ἔσται. Dicitur & per imperatiuum. Syneſ. Κἂν ἐπιτύχω τοιούτων, σὺν θεῷ δὲ εἰρήσθω, θαῤῥεῖ. Ariſtoph. Οἴμαι γὰρ οἴμαι, σὺν θεῷ δ᾽ εἰρήσεται, ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Latini dicunt, deûm benignitate, & diis bene iuuantibus. Dicitur & θεῶν συνεθελόντων. Xenoph. in Hipparch. Ταῦτα δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γένοιτ᾽ ἄν. diis approbantibus Latinè dicitur. Idem, Κελεύων πειρᾶσθαι σὺν θεοῖς ἄρχεσθαι παντὸς ἔργου. id eſt deûm pace impetrata, diis exoratis. & de præterito & præſenti, Ὑγιαίνοντά σε γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σὺν θεοῖς ὁρῶ μέν. Terēt. in Adelphis, Eſt diis gratia, cum hæc ita fiunt vt volo. Alibi, Eſt diis gratia vnde hæc fiant. Herodotus Σὺν θεῷ εἰρημένον dixit, quod diuino inſtinctu dictú eſt, Τῷ δὲ Κροίσῳ ἑστεῶτι ἐπὶ τῆς πυρῆς, εἰσελθεῖν, καίπερ ἐν κακῷ ἐόντι τοσούτῳ, τὸ τοῦ Σόλωνος, ὥς οἱ εἴη σὺν

Ἐπείτοι.

Σὺν θεοῖς εἰρῆσθαι.

Σὺν θεῷ εἰρήσθω.

Θεῶν συνεθελόντων.

Σὺν θεοῖς.

Σὺν θεῷ εἰρημένον.

τῷ εἰρημένῳ, τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον. Ariſtot.in v I I.Ethic. Ἐπεὶ δὲ ἔχει τὴν ἐπιστήμην, δῆλον τρόπον τῶν νῦν ῥηθέντων ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις. Idem, Διὰ τὸ τὴν διχότητα διαφέρειν τῆς φρονήσεως τὸν εἰρημένον τρόπον ἐν τοῖς προτέροις λόγοις. Interdum additur κατὰ, vt idem in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Σχεδὸν τι κατὰ δύο τρόπους λέγοιτ' ἂν τὸ ποιόν. Sic πλείους τὸν ἀριθμόν, καὶ ὀλίγοι τὸν ἀριθμόν, καὶ ὀλίγοι τὸ πλῆθος. Idem in I I I I.Politic. Τοῦτο δὲ ἂν ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν ὦσιν, ὀλιγαρχικόν. Simile eſt illud Theophraſti, Τὸ δὲ ξύλον τοῦ δένδρου παραπλήσιον τεμνόμενον τὴν χρόαν τῷ λωτίνῳ. Sunt & modi loquendi Peripatetici, quibus obſcuritatem afferūt ea quæ ſubaudiuntur: quales multi ſunt apud Ariſtotelem & Theophraſtum. vt in octauo Ethicorum, Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἢ σοφωτάτοις ἀξιοῦσιν εἶναι φίλοι οἱ μηδενὸς ἄξιοι. ἀκριβὴς μὲν οὖν ἐν τούτοις οὐκ ἔστιν ὁρισμὸς ἕως τίνος οἱ φίλοι. πολλῶν γὰρ ἀφαιρουμένων, ἔτι μένει. πολὺ δὲ χωρισθέντος, οἷον τοῦ θεοῦ, οὐκ ἔτι, Exactè igitur ſtatuere quouſque amicitia tenorem ſuum ſeruet, nemo poteſt. quippe cum multa ab altero abſtuleris, adhuc amicitia manebit. rurſus cū permultum alter alteri præſtabit, vt Deus homini, amicitia iam non erit. Idem in eodem, Μέγα δὲ πρὸς φιλίαν, καὶ τὸ σύντροφον, καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν. ἧλιξ γὰρ ἥλικα, καὶ οἱ συνήθεις ἑταῖροι. διὸ καὶ ἡ ἀδελφικὴ τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται, Confert autem multum ad amicitiam conciliandam & educationis communitas, & ætatis competentia. AEqualis enim æqualem conſectatur, & cōſuetudo amicos facit. Quare fraterna amicitia ſimilis eſt ſodalitiæ. Idem in principio decimi Ethic. Οἰόμενοι βέλτιον εἶναι πρὸς τὸν βίον ἡμῶν ἀποφαίνειν τὴν ἡδονὴν τῶν φαύλων, καὶ εἰ μή ἐστιν, id eſt oſtendere voluptatem in malis eſſe, vel è numero malorum eſſe. Idem, Ἔοικε δὲ οὗτός γε ὁ λόγος τῶν ἀγαθῶν αὐτὴν ἀποφαίνειν. Idem in v. Politic. circa principium, Δῆμος μὲν γὰρ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἴσους ὁποιοῦν ὄντας, οἴεσθαι ἁπλῶς ἴσους εἶναι. ὀλιγαρχία δὲ ἐκ τοῦ ἀνίσους ἕν τι ὄντας, ὅλως εἶναι ἀνίσους ὑπολαμβάνειν. κατ' οὐσίαν γὰρ ἄνισοι ὄντες, ἁπλῶς ἄνισοι ὑπολαμβάνουσιν εἶναι), Status enim popularis inde enatus eſt in ciuitatibus, quòd qui vno quolibet æquales erāt, cēſebāt ſe æquales omnino eſſe. Oligarchia ex eo nata, quòd qui vnico alios præſtabant, dignum eſſe cenſuerunt vt omnibus præſtarent: & quia facultatibus ſuperiores erant, exiſtimauerunt ſe omnibus ſuperiores eſſe. id eſt ἄνισοι καθ' ὁποιοῦν, & καθ' ἕν τι ἄνισοι. vt ipſe alibi, Ὅτι ἐὰν κατά τι ἴσοι ὦσιν, ὅλως ἴσοι νομίζουσιν εἶναι). Idem in eodē, Ὁμολογοῦντες δὲ τὸ ἁπλῶς εἶναι δίκαιον, τὸ κατ' ἀξίαν διαφέρονται, id eſt κατὰ τὸ κατ' ἀξίαν δίκαιον διαφέρονται). Idem in ſeptimo de bonis animi & externis loquens, hoc eſt τῶν καλῶν καὶ τῶν χρησίμων, ita ſcribit, Πᾶν δὲ τὸ χρήσιμόν ἐστιν, ὧν τὴν ὑπερβολὴν ἢ βλάπτειν ἀναγκαῖον, ἢ μηθὲν ὄφελος εἶναι αὐτῶν τοῖς ἔχουσιν. A ſingulari ad plurale tranſiit. quare aliquid ſubaudiendū hoc modò, Πᾶν δὲ τὸ χρήσιμόν ἐστιν ἐκ τούτων, ὧν τὴν ὑπερβολὴν, Omne autem vtile ex eorum eſt numero, quorum exuperantia noxia eſt. Et infrà, Ὅλως δὲ δῆλον ὡς ἀκολουθεῖν φήσομεν τὴν διάθεσιν τὴν ἀρίστην ἑκάστου πράγματος πρὸς ἄλληλα, κατὰ τὴν ὑπεροχὴν ἥνπερ εἴληφε διάστασιν ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις ταύτας. ὥστε κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς διαστάσεως ἥνπερ εἴληφε ταῦτα ὧν φαμὲν εἶναι ταύτας διαθέσεις. Quæ verba ita verti poſſunt, Omnino autem planum eſt, quòd cuiuſque rei affectio ad alterius comparata, conſecutionem habet proportione reſpondentem ad differentiam quam habent res ipſæ mutuo

Βραχυλογία περιπατητικά.

compoſitæ, quarum affectiones eſſe dicimus. Quare ſi animus & corpore & facultatibus longè magis cenſetur, ſiue res per ſe, ſiue pro vſu quē nobis præbent æſtimes, neceſſario ſequitur, vt cuiuſque ſupradictorum affectio quàm optima, rebus ipſis proportione reſpondeat, ὥστ' εἴπερ ἐστὶν ἡ ψυχὴ καὶ τῆς κτήσεως καὶ τοῦ σώματος τιμιώτερον, καὶ ἁπλῶς καὶ ἡμῖν, ἀνάγκη καὶ τὴν διάθεσιν τὴν ἀρίστην ἑκάστου ἀνάλογον τούτων ἔχειν. Quod autem ſequitur ex primo Politicôn, ſchema eſt Atticum, de quo alibi diximus, Ἀνδρίας γὰρ οὐ χρήματα ποιεῖν ἐστιν, ἀλλὰ θάρσος. οὐδὲ στρατηγικῆς καὶ ἰατρικῆς, ἀλλὰ τῆς μὲν, νίκην. τῆς δ', ὑγίειαν. οἱ δὲ πάσας ποιοῦσι χρηματιστικάς, ὡς τοῦτο τέλος ὄν, πρὸς δὲ τὸ τέλος ἅπαντα δέον ἀπαντᾶν. accuſatiui ſunt pro genitiuis. Illa autem Peripatetica eſt locutio Theophraſti in ſecundo de Cauſis, Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος ταχὺ ξηραίνεται. σκιαζόμενος δὲ, καὶ μετρίως εἰσλάμποντος, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνει, & ſole mediocriter interlucente. Eſt etiam ſimilis ſuperioribus locutio eiuſdem in quinto de Cauſis, Ἐπεὶ δ' οὗτοί γε κατὰ φύσιν πως εἰσίν. αἰεὶ γὰρ γίνονται τὴν αὐτὴν καὶ τεταγμένην ὥραν. hoc eſt, κατὰ τὴν αὐτήν. Demoſthen. Ἀλλ' ἤδη τῆς εἰρήνης γεγονυίας τέτταρας μῆνας ὅλους ἐσώζοντο οἱ Φωκεῖς τοὺς ὕστερον. Quo modo Latini etiam vtuntur ſæpiſſime. Græci etiam accuſatiuis vtuntur non ſignificantibus temporis ſpatium. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἀντὶ δὲ τοῦ, τοὺς λῃστὰς ἡμᾶς φέρειν καὶ ἄγειν ἐκ τῆς Εὐβοίας, ἐν εἰρήνῃ τὴν Ἀττικὴν ἐκ θαλάττης εἶναι πάντα τὸν πόλεμον, toto tempore belli. Idem, ἐὰν οὖν δέῃ προσποιεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ὥραις συμβαίνει, ταύτην ἂν ἤδη ἐπαιρόμενοι οὗτοι. Lyſ. ὃς τέθνηκε ταῦτα τρία ἔτη, hoc triēnio mortuus eſt. Andocid. Τίς γὰρ κίνδυνος μείζων τοῖς ἀνθρώποις, ἢ χειμῶνος ὥραν πλεῖν τὴν θάλατταν; Dicunt & per genitiuum, vt Latini per ablatiuū. Iſæus, Ἀλλ' ἀπ' ἐκείνου ἑπτὰ καὶ δέκα ἐτῶν Ἀθήναζε οὐκ ἀφίκετο. Idem, Καὶ ταῦτα οὐκ ἐπιδεδημηκότος τοῦ Νικοστράτου ἕνδεκα ἐτῶν Ἀθήνησι. Greg. Κἀγὼ τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον, ὃς μελετᾶν ἡμέρας καὶ νυκτὸς διακελεύεται, καὶ ἑσπέρας καὶ πρωῒ καὶ μεσημβρίας. Xenoph. Εἰ οὖν ἀρχοίμεθα ἔφη τὴν γῆν ἀροῦν χειμῶνος; Idem, Ἀλλὰ τοῦ θέρους σοὶ δοκεῖ. Ariſtot. in Probl. Διὰ τί αἰθρίας μᾶλλον ψῦχος γίνεται, ἢ ἐπινεφέλων ὄντων. Sic εὐδίας, ſereno & tranquillo. Herodian. Πρὸς ἀρχῇ ἑκάστου ἔτους ὡρισμένης ἡμέρας μητρὶ θεῶν πομπὴν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Ariſtoteles per accuſatiuum, Διὰ τί τὸν μὲν χειμῶνα πρωῒ ἀπὸ τῆς ἕω πνεύματα πνεῖ. τὸ δὲ θέρος, δείλης καὶ ἀπὸ δυσμῶν. Dicunt etiam τὸ μέγεθος, καὶ τὰ μεγέθη ὅμοιοι, & ſimilia. Theophraſt. in quarto, Ἔστι δὲ τῇ ὅλῃ μορφῇ καὶ τὸ φύλλον τοῦ μὲν, πλατύτερον. τοῦ δὲ, στενότερον. Idem, Τοῦτο δ' ὅμοιον μὲν τῇ ὄψει καὶ τὸ βούκερας. Deeſt etiam præpoſitio in illa locutione, Ποιεῖν λίθου λευκοῦ, è lapide albo facere. Ἡ δὲ τορεία τοῖς μὲν πλοίοις γίνεται συκαμίνου, μηλέας, πτελέας, πλατάνου. Idem, Ἀνθρακες μὲν οὖν ἄριστοι τῶν πυκνοτάτων ξύλων, οἷον δρυός. Et rurſus, Σφυρεῖον μὲν καὶ τερέτρειον ἄριστα μὲν γίνεται κοτίνου. χρῶνται δὲ καὶ πυξίνοις. Interdum addit præpoſitionem: vt, Ὑγροτάτη δὲ μηλέα καὶ ὀξύη. καὶ γὰρ τὰ κλινάρια ἐνδιδόντα ἐκ τούτων. Et rurſus, Οἱ δὲ κατὰ τὴν Συρίαν καὶ Φοινίκην τὰς τριήρεις ἐκ κέδρου ποιοῦσι. Δυοῖν θάτερον etiam eſt indigens ſupplctione locutio. Iſocrat. πρὸς Φίλιπ. Δεῖ γὰρ μηδὲν πρότερον πράττειν, πρὶν ἂν λάβῃ τις τοὺς Ἕλληνας, δυοῖν θάτερον, ἢ συναγωνιζομένους, ἢ πολλὴν εὔνοιαν ἔχοντας τοῖς πραττομένοις. Syneſ. Μὴ αἴτει μεγάλα, ἵνα δυοῖν θάτερον ἢ τυγχάνων λυπῇ, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ. Vtrobique aliquid ſupplendum, cum tamen nihil plus ſignifi-

Ομοιον ὄψει ἢ ὄψει.

Ποιεῖν λίθου λευκοῦ.

Δυοῖν θάτερον.

cent hæc duo verba quàm ἢ, id eſt vel. Theophraſt. in 2. de Cauſis, Ταῦτα δὲ διαφέρει δυοῖν θάτερον, ἢ δι' ἰδίαν ἑαυτῶν τε καὶ τὴν πρὸς σφύσιν, ἢ διὰ ξενότητα. ac ſi diceret, τοῦτο δὲ κατὰ ἢ διὰ δυοῖν θάτερον. In ſuperioribus autem aliud quippiam ſubaudiendum. Ariſtot. in IIII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Μεγέθους δὲ τὸ μὲν ἐφ' ἓν συνεχὲς, μῆκος. τὸ δ' ἐπὶ δύο, πλάτος. τὸ δ' ἐπὶ τρία, βάθος. vbi μέρος ſubaudimus. Idē in eodem, περὶ ποιοῦ loquens, Ὥσπερ οἱ ἀριθμοὶ ποιοί τινες, οἷον οἱ σύνθετοι, καὶ μὴ μόνον ἐφ' ἓν ὄντες, ἀλλ' ὧν μίμημα τὸ ἐπίπεδον καὶ τὸ στερεόν. οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ ποσάκις ποσοί, ἢ ποσάκις ποσοὶ ποσάκις. Sic enim legi debet. hoc eſt, non ſolùm qui lineæ ſimiles ſunt, ſed etiam qui ſuperficiem efficiunt & corpus: quales ſunt qui vel per ſe vel per alios multiplicantur, vt denarius per ſeipſum, vel per quinarium. Cubici verò ſunt, qui corporis inſtar habent: vt quaternarius per quaternarium ductus quater, quatuor & ſexaginta parit. Ποσὸς vt alibi diximus, & Ποιὸς acuuntur, cum ab interrogationis ſignificatione recedunt. vnde Ποσάκις ποσὸς ποσάκις dicitur numerus quoties quotus quoties, vel numeroſè numeratus numeroſè. Quotùs eſt enim etiam Latinè ποσός τις, accentum habens in ſecunda ſyllaba. qua dictione Iuriſperiti vtuntur pro certa parte rei, quotam ipſi partem vocantes. Vnde Cicero Quotenos formauit ad Atticum, Neſcio quotenorum iugerum. Eſtque Quoteni formatum vt Centeni. Quótus autem vt plærunque vtimur, eſt πόσος, cui reſpōdet τρίτος, τέταρτος, & deinceps alia. vnde πόσ' ἄττα, de quo antè dictum eſt. & Ποσαπλάσιος quotuplex, & Ὁποσαπλάσιος totuplex, & Ὁποσαπλασιοσοῦν, quantumuis multiplex. Ποσημόριον interrogatiuum eſt quotæ partis, hoc eſt πόσον μόριόν ἐστι. cui reſpondet τριτημόριον, triens: τεταρτημόριον, quadrans, & aliarum partium vocabula. Quæ etiam τρίτον ἐπὶ μορίων, & τέταρτον ἐπὶ μορίων dicuntur, & πέμπτον, & reliqua. Δύοσον ſeruat eandem formam, ἀπὸ δεύτερον ἐπὶ μορίων, id eſt ſemis quinque: quod tamen legiſſe non memini apud ſcriptores, ſed habet eandem deriuationem vt πολλοστόν, & ὀλιγοστόν, & μυριοστόν, & χιλιοστόν. Plutarch. in Antonio, Αὐτὸς καταβὰς ὀλιγοστὸς ἐπὶ θάλατταν, paucis comitatus. Et in Cæſare, Ὁ δὲ ἀλλάξας φυγὼν τὸ στρατόπεδον, περιέστησεν αὐτῷ βαρὺν καὶ δυσμεταχείριστον πόλεμον, ὀλιγοστῷ τοσαύτην ἀμυνομένῳ πόλιν καὶ δύναμιν, vt cui paruis copiis ſuccincto, tantis copiis tantæque vrbi reſiſtendum eſſet. Cui opponitur Πολλοστός, vnde Πολλοστημόριον formatur: quod per diametrum oppoſitum eſt πολλαπλασίου. de quibus vt opinor alibi dictum. Iſocrates ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον. vſus eſt pro vno de multis. Plato in Philebo, pro eo qui à capite & principe remotiſſimus eſt, Εἰ βουληθείημεν ὁτουοῦν εἴδους τὴν φύσιν ἰδεῖν, πότερον εἰς τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντες, οὕτως ἂν μᾶλλον συννοήσαιμεν, ἢ πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, hoc eſt ad ea quæ à prima duritiæ nota longiſſimè reducta ſunt. hoc eſt minimè dura. Ideo autem ποσάκις ποσοὶ ποσάκις dicitur, quia per Πόσοι ſciſcitátur quot & quanti ſint. vt, Πόσοι δή ποτε ἦσαν, quot erant tandem, apud Demoſthenem. Et Ποσαχῇ, quot in locis. vt Ὅσοι relatiuè, quanti, & quot. Vt enim dicūt πόσον πλῆθος, ita etiam πόσοι τὸν ἀριθμόν, & ὅσοι, καὶ ἴσοι, totidem. Ariſtotel. Ἔπειτα τούτοις ἴσα τὸν ἀριθμὸν ἐκόμισαν. Et cum articulo. Xenoph. in primo ἑλληνικῶν, Ἐπεπέπλευστο δὲ Πρωτομάχῳ μὲν Λυσίας, ἔχων τὰς ἴσας ναῦς, totidem naues habēs.

Ποσάκις ποσὸς ποσάκις. Quotùs & quótus. Quoteni. Πόσος. Ποσαπλάσιος Ὁποσαπλάσιος Ὁποσαπλασιοσοῦν. Ποσημόριον. Δύοσον. Ὀλιγοστός. Πολλοστός. Πολλοστημόριον Πόσοι. Ποσαχῇ. Ὅσοι & ἴσοι.

Et Ισαχῶς, tot modis, Ariſtoteles dixit. Eſt etiã ἐλλειπτικὴ φράσις illa Gregorii, Οἱ καὶ δίκην ἔδοσαν τῆς συνέσεως, πρόσχημα μὲν, ὡς εἰς ἡμᾶς βασιλέως παρανομήσαντες. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑπὲρ τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως κινδυνεύσαντες. ἀντὶ τοῦ προφάσει μὲν, & τῇ δὲ ἀληθείᾳ. Quod genus Cicero vt alia imitari voluit in ſecundo de Oratore his verbis, Habetis ſermonem benè longum, hominis vtinam non impudentis: illud quidem certè, non nimis verecundi. Vbi ſcio verbũ ſubintelligo. vt ſit, illud quidem certè ſcio. vel aliud non abſimile. Sunt etiam ἐλλειπτικὰ, ὅσοι τάχος, ὅτι τάχος, τό γε τοσοῦτον, & multa huiuſmodi. Plato τοῖς Δίωνος οἰκείοις, Ο δὲ παρεμυθεῖτό τε καὶ ἐδεῖτο μένειν, οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν ἐμὲ ἀπελθεῖν αὐτὸν τὴν τοιαύτην ἀγγέλλειν ὅτι τάχος, id eſt quàm celerrimè. Quod etiam ὅσον αὐτίκα, & ὅσον οὐδέπω dicitur de futuro. quibus ſæpe vtitur. Lucianus, vt περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ. Ὥστε ἐξ ἁπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας, id eſt iam. Eſt etiam ἐλλειπτικὸς λόγος huiuſmodi. vt apud Syneſium Πυλαιμένει ſcribentem, Εγὼ δὲ φιλοσοφίαν τιμῶ τι, καὶ τῶν ὅσα ἀνθρώπινα πράγματα προτιμῶ. ἀντὶ πάντων τῶν πραγμάτων ὅσα ἀνθρώπινα. Idem alibi, Τίνα μέντοι, ἵνα παρὰ τὴν οἷος αὐτὸς, προσήκει θαυμάζεσθαι. ἀντὶ παρὰ τῶν τοιούτων οἷος αὐτὸς, à tui ſimilibus. Idem, Τὸν σώφρονα, ὃν ἐμμελῆ, ὃν, οἷός ἐστι φρόντιος. hoc eſt ὃν τοιοῦτον οἷός ἐστι. Illud autem genus quod ſequitur, eſt Ariſtotelicum & Peripateticum, ex quarto τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, de multiplici ſubſtantia loquens, Ετι ὅσα μόρια ἐνυπάρχοντά ἐστιν ἐν τοῖς τοιούτοις, ὁρίζοντά τε καὶ τόδε σημαίνοντα, ὧν ἀναιρουμένων ἀναιρεῖται τὸ ὅλον, οἷον ἐπιπέδου σῶμα ὥς φασί τινες, καὶ ἐπίπεδον γραμμῆς. ἀντὶ οἷον ἐπιπέδου ἀναιρουμένου ἀναιρεῖται τὸ σῶμα, καὶ γραμμῆς ἀναιρουμένης, τὸ ἐπίπεδον ἀναιρεῖται. Idem, Ετι πρότερα λέγεται τὰ τῶν προτέρων πάθη, οἷον εὐθύτης, λειότητος. τὸ μὲν γὰρ γραμμῆς καθ' αὑτὴν πάθος, τὸ δὲ ἐπιφανείας. ἀντὶ οἷον εὐθύτης προτέρα λειότητος. & ſæpe in Analyticis. Et in VII. de hiſtoria animaliũ, Καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν δὲ ὅλως τὸ αὐτὸ συμβαίνει. νέοις μὲν γὰρ οὐ συνουθὲν γίνεται, πρεσβυτέροις δέ. οἱ δὲ, τὸ πρῶτον, ὕστερον δὲ γεννῶσιν οὐδέν. ἀντὶ οἱ δὲ τὸ πρῶτον γεννῶσιν, ὕστερον δὲ γεννῶσιν οὐδέν. Hæc quæ ſequuntur, Platonica, vt in quinto τῶν πολιτ. Σκόπει δὴ εἰ πρὸς, ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένῃ στάσει, ὅπου ἂν τι τοιοῦτο γένηται, καὶ διαστῇ πόλις, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς, καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσιν, ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν. ἀντὶ, καὶ γὰρ εἰ ἦσαν φιλοπόλιδες, οὐκ ἄν ποτε, &c. Quibus ſimile eſt, Σὺ γὰρ ἂν Ἀρείδης, & alia quæ ſuprà recenſuimus. Idem in Phædone, Υπὸ μέντοι τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσὶν, ἀναγκάζομαι ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν παρ' ἐμαυτῷ περὶ τῶν εἰρημένων. id eſt τοῦ μεγέθους τούτων περὶ ὧν οἱ λόγοι, præ magnitudine rerum quæ diſputantur. Idem in Sympoſ. Καὶ εἰς Ομηρον ἀποβλέψας καὶ Ησίοδον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος παρέχεται αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα, eos beatos iudicans ob tales partus ſuos, quos poſteris reliquerunt. hoc eſt poëmata celebrata & decantata. ἀντὶ τοῦ διὰ τοιαῦτα ἔκγονα. vel, ζηλῶν τοιούτων ἐκγόνων οἷα καταλείπουσι. Cui locutioni ſimiles quaſdam ſuprà recenſuimus. Idem in eodem, Καὶ πρὸς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εὐθὺς εὐπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς, καὶ περὶ οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα ἀγαθὸν, καὶ ἃ ἐπιτηδεύειν. id eſt περὶ τοιούτων οἷον. vt ſunt illa Syneſii quæ ſuprà citauimus. Et in Politico, Ηδη τοίνυν μοι δοκοῦμεν οἷόν γε τινὸς ἴχνους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι, At verò mihi iam videmur velut veſtigiũ

Ισαχῶς.
Πρόσχημα μὲν.
Schema Ciceronianum.
Οσοι τάχος.
Οτι τάχος.
Οσον οὐδέπω.
Οσον αὐτίκα.
Λεκτικὴ βραχυλογία.
Βραχυλογία Πλατωνική.
Οὐ γὰρ ἄν ποτε.

Ποῖ δὴ καὶ πόθεν.

aliquod attingere eius rei quam inueſtigamus. id eſt τούτου ἐφ' ὃ πορευόμεθα καὶ κατατείνομεν. Et in principio Phædri, ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; παρὰ Λυσίου ὦ Σώκρατες, O amice Phædre, quò tandem & vnde is? Iſocrat. πρὸς Φίλιπ. Δηλώσαντες γάρ μου πρὸς αὐτοὺς ὅτι μέλλω σοὶ λόγον πέμπειν, οὕτως ἐξεπλάγησαν, μὴ διὰ τὸ γῆρας ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν, ὥστ' ἐτόλμησαν ἐπιπλῆξαί μοι, ſic obſtupuerunt, verentes vtique ne à ſenio iam mente alienatus eſſem. hoc eſt δεδιότες γέ. Idem περὶ ἀντιδόσεως, Ἀλλ' ἀνεγκλήτως μέχρι ταυτησὶ τῆς ἡλικίας βεβιωκὼς, εἰς τὸν αὐτὸν καθέστηκα κίνδυνον, εἰς ὅνπερ ἂν εἰ πλεῖστα ἐτύγχανον ἠδικηκώς. ἀντὶ τοῦ, εἰς ὅνπερ ἂν καθεστήκειν. vel, εἰκότως ἂν ἦν καθεστηκέναι. Et in Panegyr. Τοσαύτην ποιησάμενοι σπουδὴν, ὅσηνπερ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας προθυμούμενοι. id eſt, ὅσην ποιεῖν ἄξιον ἦν. vel, ὅσην ἂν ἐποίουν. Et rurſus, Καλὰ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ πρέποντα τοῖς περὶ ἡγεμονίας ἀμφισβητοῦσιν. ἀδελφὰ δὲ τῶν εἰρημένων, καὶ τοιαῦθ' οἷάπερ εἰκὸς τοὺς ἐκ τοιούτων γενομένους, ἃ πρὸς Δαρεῖον καὶ Ξέρξην πολεμήσαντες ἔπραξαν (ſic enim legi debet) Conſentanea autem germanáque ſupradictis, taliáque adeo cuiuſmodi par erat eos facere qui ex eiuſcemodi orti eſſent, ea quoque fuerunt quæ in bello contra Darium geſto contráque Xerxem fecerunt. ἀντὶ τοῦ, οἷάπερ εἰκὸς ἦν ποιῆσαι τοὺς τοιούτων ἐκγόνους.

Ἀδελφός. Germanus.

Ἀδελφὸς autem ſimilis & congruens dicitur: quod Cicero Latinè ſic extulit in Partitionibus, Memoria literaturæ germana quodammodo & in diſſimili genere ſimilis. Et in Academic. Erat Antiochus, ſi perpauca mutauiſſet, germaniſſimus Stoicis. Sicque in oratione in Piſonem legi debet, Illud verò germanũ conſiliis Catilinæ & Lentuli, quòd me domo mea expuliſtis. Plato in Phædro, Καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα τῆς ἀεὶ δυναστευούσης, ᾗ προσήκει καλεῖσθαι πρόδηλον. Et rurſus, Τί δ'; ἄλλον ὁρῶμεν λόγον τούτου ἀδελφὸν, γνήσιον, τῷ τρόπῳ γίγνεται; Germanus etiam γνήσιος Græcè dicitur, quaſi legitimus & iuſtus. Strabo lib. v i i. de gente Germaniæ loquens, Μικρὸν δὲ ἐξαλλάττοντες τοῦ κελτικοῦ φύλου, τῷ τε πλεονασμῷ τῆς ἀγριότητος, καὶ τοῦ μεγέθους, καὶ τῆς ξανθότητος. τἆλλα δὲ παραπλήσιοι καὶ μορφαῖς καὶ ἤθεσι καὶ βίοις ὄντες οἵους εἰρήκαμεν τοὺς κελτούς. διὸ δικαίως μοι δοκοῦσι Ῥωμαῖοι τοῦτο αὐτοῖς θέσθαι τοὔνομα, ὡς ἂν γνησίους γαλάτας φράζειν βουλόμενοι. γνήσιοι γὰρ οἱ γερμανοὶ κατὰ τὴν Ῥωμαίων διάλεκτον. Cuius ſcriptoris auctoritate, & antiqua & arcta neceſſitudo inter Celtas & Germanos ſancta eſt, quippe qui Germanos iuſtos germanóſque Gallos eſſe dixerit. Idem Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Εἰ ἡμεῖς ἔξιμεν μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης ἐξ ὧν τυγχάνομεν ἔχοντες. id eſt ἐκ τῶν χωρίων ἢ τόπων ὧν ἔχομεν.

Locus Ciceronis emẽdatus. Γνήσιος. Θαυμάζω.

Idem in Archid. Θαυμάζω δὲ ὅσοι τελείρων μὲν ἡγεῖσθαι καὶ στρατοπέδων ἄρχειν ἀξιοῦσιν ἡμᾶς, ὑπὲρ ὧν μὴ καλῶς βουλευσάμενοι, πολλαῖς ἂν συμφοραῖς καὶ μεγάλαις τὴν πόλιν περιβάλοιμεν. ἀντὶ τοῦ, θαυμάζω τούτων ὅσοι, eos qui. Eſt enim ὅσοι ἀντὶ τοῦ οἱ, ἀττικόν. Θαυμάζω etiam ἐπὶ κατηγορίας genitiuo iungitur, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποδέχομαι. qui modus eſt in lingua vernacula eodem caſu. Idem, Θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστευόντων, εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν. Xenoph. Υμῶν μέντοι ἔφη θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Iungitur etiã genitiuo & accuſatiuo, vt apud Demoſthenẽ περὶ στεφάνου, Καί μου πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ. Themiſt. in 2. Phyſic. Καίτοι καὶ τοῦτο αὐτοῦ θαυμάζω κατὰ ταυτὸ τὸν ἄνδρα, εἰ τὰ μέγιστα, καὶ τὰ ἑξῆς.

Quam conſtructionem etiam in verbo Ἄγαμαι ſeruant. Iulian. Auguſt. Ἄγαμαι.
Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. μόνος γὰρ κηρῷ λυσάμενος τοῦ παιδὸς ὑπέμεινε τὴν σωτηρίαν πιστεῦσαι. Xenoph. in Sympoſio, Νὴ τὴν Ἥραν ἔφη ὦ Σώκρατες, ἀλλά τε σοῦ πολλὰ ἄγαμαι, καὶ ὅτι νῦν χαριζόμενος Καλλίᾳ παιδεύεις αὐτόν. Iungitur autem cum accuſatiuo rem ſignificante, non perſonam. Idem, Ἀεὶ μὲν γὰρ ἔγωγε ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν. Alibi, Ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν. Quæ propria eſt cōſtructio verbi ἀποδέχομαι, vt alibi diximus: idque in Ἀνέχομαι verbo itidem obſeruatur. Syneſ. τῷ ἀδελφῷ, Καὶ μισόφερτης ὢν ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δὲ δικιδίων καὶ πραγμάτων, λειτουργίαν ταύτην εἰ καὶ βαρεῖαν ἐκπιμπλὰς τῷ θεῷ. Idem, Ἀνέξῃ γάρ που μικρὸν ὑποβαρβαρίζοντος. Quæ verba ſunt excuſantis quaſi barbariē ſermonis. Iſocrates accuſatiuo iunxit ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, Καὶ τοὺς μὲν προεστῶτας ἐννοοῦν ὁρᾷς, τῶν δὲ οὐδὲ τὴν φωνὴν ἀνεχομένους. Xenoph. ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι. Herodianus, Ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἠνείχοντο. Significat etiam tolerare, & διαρκεῖν, id eſt durare. Ariſtoteles in octauo de hiſtoria, Δύναται δ' ἡ κάμηλος ἄποτος ἀνέχεσθαι καὶ τέτταρας ἡμέρας. Significat etiam τολμᾶν, vt ὑπομένειν. Ioſepus, Οἱ γὰρ πιστεύσαντες ἐπισκοπεῖν θεὸν τοὺς ἑαυτῶν βίους, οὐδὲν ἀνέχονται ἐξαμαρτεῖν. Significat etiā erigi corpore ad plagā validius inferēdam. Iliad. ψ, Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥσπερ ἀρίστω Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. Et inferius, Ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω Σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν. Verbum etiam ἀνέχειν erigi & Ἀνέχω.
exiſtere eminereq́; ſignificat. Baſil. πρὸς τοὺς πλουτοῦντας, Ὁρᾷς τοὺς τοίχους τούτους τοὺς ὑπὸ τοῦ χρόνου καταρρυέντας, ὧν τὰ λείψανα ὥσπερ σκόπελοί τινες διὰ τῆς πόλεως πάσης ἀνέχουσι; Pauſ. Τὸ δὲ πρὸς τῷ λιμένι ἐπὶ ἄκρας ἀνεχούσης ἐς θάλασσαν, λέγουσιν ἡρῷον εἶναι, id eſt prominentis. Idem, Καὶ βωμός ἐστιν οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς, exiſtens, eminens. Dicitur & ἀνίσχειν, vt cū ἀνίσχοντος ἡλίου dicunt, oriente ſo- Ἀνίσχω.
le & exiſtēte. Quod etiam tranſitiuè dicitur cum accuſatiuo. Herodotus, Ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας, ἃς ἀναδίδωσι. Greg. περὶ θεολογ. de ſole loquens, Ἥλιος τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινὲς ἐκείνων ἑτέρους. καὶ οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει, καὶ οὐδὲ ὅτι συνανίσχουσιν ἐᾷ γνωρίζεσθαι, quòd vnà ſecū oriuntur. Herodotus in Erato, Ὦ βασιλεῦ, κοῖον ἐφθέγξαο ἔπος; ἐμὲ βουλεῦσαι πρῆγμα, ἐκ τοῦ, σοί τι ἢ μέγα ἢ σμικρὸν ἔμελλε λυπηρὸν ἀνασχήσειν; futurū erat vt oriretur & exiſteret. Idem in Polym. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, ὥσπερ μὴ αὐτίκα στρατηλάτης, πολλοί τοι ἐξ αὐτέων προσδόκα ἀνασχήσειν, euentura, futura, oritura. Ariſtot. in tertio Meteorol. Δι' ὅλης γὰρ τῆς ἡμέρας συνανασχόντες δύο παρήλιοι διετέλεσαν μέχρι δυσμῶν. Dicitur etiā ἀνέχειν ἐπὶ προσευχῆς, οἷον, ἀνέχει ἐπὶ προσευχῆς τὰς χεῖρας, ἤγουν ἀνατείνει. Ἀνέχω etiam τὸ τιμῶ. Euripides in Hecuba, ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν, τῆς μαντιπόλου Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων. ἀντὶ τοῦ τιμῶν, vt inquit interpres, καὶ περιποιούμενος. διότι οἱ ἀνέχοντές τι καὶ ἀνακουφίζοντες, φροντίδος τοῦτο ἀξιοῦντες ἔχουσιν. Dicitur etiam ἐπανέχω τὸ ὑψῶ. ſuſcipio, id eſt ἀναιροῦμαι, Ἐπανέχω.
vt ſuſcipere bellum: cuius exemplum eſt apud Suidam. Ἐπανέχω etiā incumbo ſignificat, & innitor, confidóque. Artemid. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ὀνειροκριτ. ὅθεν φημὶ δεῖν οἴκοθεν παρεσκευάσθαι, καὶ οἰκείᾳ συνέσει χρῆσθαι τὸν ὀνειροκρίτην, καὶ μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, id eſt ſola præceptorum artis traditione niti & acquieſcere, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ προστιθέντα. Demoſthen. ἐν τῷ περὶ παρα-

περεσβ. Ἀλλ' ἵνα, ἃ ἐβούλεσθε, οἰόμενοι πράξειν αὐτὸν, μηδὲν ἐναντίον ψηφίσησθε αὐτῷ, μὴ δ' ἀμύνοιντο, μὴ δ' ἀντέχοιεν οἱ Φωκεῖς, ἐπὶ τῶν παρ' ὑμῶν ἐπανεχόντες ἐλπίσιν, ἀλλ' ἀπογνόντες ἅπαντες, αὐτοὺς ἐγχειρίσαιεν. vbi ſubintelligi debet ex præcedẽtibus, τοιαῦτα λέγειν τούτῳ προσέταττεν. vbi ἐπανέχοντες legit interpres Demoſthenis, & in manu ſcripto ſic legimus, licet in vulgatis legatur ἐπέχοντες. ἐπανέχοντες enim dixit ἀντὶ θαῤῥοῦντες, ἐμμένοντες, ἐπαναπαυόμενοι, ἰσχυριζόμενοι, στηριζόμενοι, στέργοντες. Idem Iſocrates in eodem Archid. Ὅταν ὁρῶμεν ὑμᾶς αὐτοὺς οὕτως ἐνηνοχότας τὰς συμφορὰς, ὡς οὐδένες ἄλλοι πώποτε. hîc ἤνεγκαν ſubaudiendũ. AEſchin. κατὰ Τιμάρχου, ex verbis legis, Ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα λέγῃ, δοκιμασίαν φησὶν ἐπαγγελλέτω τῶν Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος οἷς ἔξεστι, id eſt eorum quiuis qui lege non prohibentur. Idem, Εἰ δὲ ὁ κρινόμενος καταμεμαρτυρημένος ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου, ἀξιώσει μὴ ἐξ ὧν γινώσκεται, ἀλλ' ἐκ τῶν μαρτυριῶν κρίνεσθαι, λύηται ὁ νόμος, ſi poſtulabit ſe nõ ex his quæ omnibus nota ſunt & manifeſta. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐκ τούτων ἃ γινώσκεται. Et περὶ παραπρεσβείας, Εἰ δ' ἐπεξελθὼν δυνάμει βεβαιώσεις τὰ Θηβαίων ἀδικήματα, παρ' ὧν μὲν βοηθεῖς, οὐκ ἀπολήψῃ χάριν, οὓς δ' ἐγκαλέσεις, ἀδικήσεις. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπολήψῃ χάριν παρὰ τούτων οἷς βοηθεῖς. Plato in Protagora, Εἰ οὖν σοι δοκεῖ ἐμμένειν οἷς ἄρτι ἔδοξεν, ἐμὲ ἡγήσασθαι ἢ οἶμαι ἂν ἔγωγε κάλλιστα φανερὸν γενέσθαι, ἕπου. Greg. περὶ θεολογίας, ἵνα ἔκ τε τῆς ἀναιρέσεως ὧν οὐκ ἔστι, καὶ τῆς οὗ ἐστι θέσεως περιληφθῇ τὸ νοούμενον. id eſt ex ſublatione atque inficiatione eius quod non eſt, & poſitione eius quod eſt, comprehendatur. Quod ſchema inde natum eſt, quòd Græci relatiuum, id eſt τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον, non accommodant verbo ſequenti, ſed antecedenti potius. vt στέργω οἷς ἔχει μοι ὑπάρχει. Inde illa quæ in anterioribus citauimus, ex quibus illud eſt Demoſthenis, Καὶ περιέστηκεν τοῖς βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν ἔπραττον οὗτοι, αὐτοῖς βοηθεῖν ἑτέροις, ἐξ ὧν ἐπείσθητέ μοι. Gregor. Οἳ τοῖς ἑαυτῶν κακοῖς βοηθοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλοις ἐπηρεάζουσι. Syneſius, Ἀλλ' ἡ παροῦσά σοι δύναμις ἀρκεῖ πρὸς ὃ ἐκεῖνος τυγχάνει δεόμενος, id eſt πρὸς τοῦτο οὗ δεῖται. Illud Gregorii, Καὶ ταύτην λάβοιμεν ὧν πεπολεμήκαμεν καὶ ὧν πεπολεμήμεθα τὴν ἀντίδοσιν, ſic intelligi debet, ἀνθ' ὧν πεπολεμήκαμεν καὶ ἀνθ' ὧν πεπολεμήμεθα. vt, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. de quo ſchemate ſuprà dictum eſt. Herodianus, Τὸ γὰρ πιστὸν ὑμῶν καὶ σεβάσμιον δεδηλώκατε δι' ὧν ἀγανακτεῖτε, ἐφ' οἷς οἱ κατὰ τὴν Ῥώμην ἐτόλμησαν. id eſt διὰ τοῦτο ὅτι ἀγανακτεῖτε. Sed Attici gaudent vſu pluralis numeri pro ſingulari, vt alibi diximus, vt τὰ πρὸς ἑσπέρας, τὰ πρὸς πατρὸς & ſimilia. Plato libro ſeptimo de Repub. Οὐ μὰ τὸν Δία ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα, Nequaquam hercle inquit, niſi pauci eorum quidem quibuſcum verba feci. ἀντὶ τοῦ, τούτων οἷς ἐγὼ ἐνέτυχον. Demoſthen. Πολὺ γὰρ βελτίονος ἀνδρός ἐστιν ἐφ' οἷς αὐτὸς εὖ πεποίηκεν ἀξιοῦσθαι τιμᾶσθαι, ἢ ἐφ' οἷς ἕτεροι ποιήσαντες ἐτιμήθησαν, φθονεῖν. Et κατὰ Μειδίου, Καὶ σφόδρα ἐσπούδασεν ὁ δῆμος ἐφ' οἷς ἠδικημένῳ μοι συνῄδει, & magno ſtudio cõtendit populus ob iniuriam quam mihi ſciebat eſſe illatam. Idem, Ἀλλὰ χωρὶς ὧν ὑβρίσθην, καὶ τῆς νίκης προσαπεστερήθην, præterquã quòd iniuria affectus ſum, vel præterquam quòd multis modis iniuriam paſſus ſum. Multa exempla huiuſcemodi ſchematis adnotanda ideo eſſe duxi, quòd in eo copioſa eſt elegãtiæ materia & multiplex, quæ ex pauculis vix exemplis innoteſcere ſatis poteſt. Hoc etiam animaduertẽdum, quòd nullum

Σχῆμα ἰων-ικόν.

eſt verbum apud Græcos, nec neutrum, nec paſſiuum, quod non accuſatiuum interdum admittat alicuius actionis ſignificatiuum. Demoſthen. Ἐξελέγξω δὲ πρῶτον ὅσα αὐτὸς ὑβρίσθην, ἔπειθ᾽ ὅσα ὑμεῖς ἠδίκησθε. Idem, Εἰ μὲν ἄλλαις τισὶν ἡμέραις ἠδίκησέ τι τούτων Μειδίας ἰδιώτην ὄντα. Et rurſus, Εἰ δὲ χορηγὸν ὄντα ὑμέτερον ἱερομηνίας οὔσης, ταῦθ᾽ ὅσα ἠδίκησεν ὑβρίσας φαίνεται, δημοσίας ὀργῆς καὶ τιμωρίας δίκαιός ἐστι τυγχάνειν. Idem alibi, Ἵνα μηδὲν μάθητε ὧν ἐξηπάτησθε. Et περὶ παραπρεσ. Οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν οὐδ᾽ ὁτιοῦν εὑρημένοι ὧν ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε λεχθέντων, ἀλλὰ πάντα ἐξηπατημένοι. Et περὶ στεφάνου, Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ᾽ ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, δύο δ᾽ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ μεγάλα. Et περὶ παραπρεσ. Παρ᾽ ὅλην μὲν τὴν ἀποδημίαν ὑπὸ σου τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος. Alibi, Δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν ἣν εὕρετο παρ᾽ ὑμῶν. Greg. Καὶ ἂν αἰσχυνοίμην, εἰ τοιαύτης παρ᾽ αὐτοῦ τυχόντες τιμῆς, μὴ τὰ δίκαια συνηγορήσαιμεν. Idẽ, Ἐγεραίρομεν τὰ εἰκότα τὸ σκῆνος τοῦ δικαίου βασιλείᾳ συζήσαντος, honorauimus vt par erat, & pro eius dignitate. Idem, Ἀποκοσμήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ διαδήματος, καὶ ὑποκύψας τῷ βασιλεῖ τὰ εἰκότα, vt par erat, vt moris eſt. Syneſ. Καθεζομένη οὖν πολλὰ κατεμέμφετο τὴν ἀκαιρίαν τῆς συμφορᾶς. Idem, Ἀτυχῶ δὲ πολλὰ καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται. Idem, Πλείω δὲ καλὰ τῆς Σιμωνίδου συνουσίας Ἱέρων ἀπέλαυσεν, ἢ Σιμωνίδης Ἱέρωνος. Idem, Πολλὰ γὰρ ἐπὶ πολλοῖς ἐγὼ πέπεισιν ἠνιάθην. Idẽ, Ἡ μετέρα πεντάπολις γυμνάσιον μὲν τοῦ σύρου πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς ὤνατο. Alibi, Σὺ δὲ ἐὰν ἐξ οὐσίας πλέῃς, καὶ ζῇς ἡδέως, οὐ πάντα ἡμᾶς ὁ δαίμων λυπεῖ. Et rurſus, Ταῦτα θεόν, ταῦτα ἀνθρώποις μαρτύρομαι. Thucyd. Ἐν ᾧ ἡ μὲν πόλις βραχέα ἠσθεῖσα, μεγάλα ζημιωθήσεται. Demoſth. Τίς ὁ τούτων αἴτιος. τίς ὁ ταῦτα φενακίσας. οὐχ οὗτος; Idem, Πολλὰ μὲν τοίνυν ἄν τις ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης, εἰκότως τοῦτο μάλιστ᾽ ἂν εὐδαιμονίσειεν ἀπάντων, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ἔχω λέγειν ἔγωγε ἄλλον, ὅστις εὐτύχηκεν ἐφ᾽ ἡμῶν. Sic πρὸς Λεπτίν. Ὡς ἄρα ἐκεῖνοι μεγάλα εὖ παθόντες, οὐδένα ἐτίμησαν. Xenoph. in 2. ἀπομν. Τίνας οὖν ἔφη, ὑπὸ τίνων εὕροιμεν ἂν μείζονα εὐεργετημένους, ἢ παῖδας ὑπὸ γονέων. Plato lib. 2. de Repub. Εἰ δὲ ὑῶν πόλιν ὦ Σώκρατες κατεσκεύαζες, τί ἂν αὐτὰς ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζες. Idẽ, Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι τὴν δικαιοσύνην. Iſocr. περὶ εἰρήνης, ἣν μετὰ τὴν μάχην ἣν ἐνίκησαν Θηβαῖοι Λακεδαιμονίους, ἐκεῖνοι ἐλευθερώσαντες τὴν Πελοπόννησον ἡσυχίαν εἶχον. Iulianus Auguſtus etiã poſt verbum ſubſtantiuum accuſatiuum addidit: ſic enim ait Iamblicho ſcribens, Ἀλλ᾽ ὥσπερ ἡλίου καθαροῦ δίκην ἀκτῖνας σου ἀκραιφνεῖς ἐπὶ πάντας ἄγεις, οὐ μόνον τοῖς παροῦσι τὰ εἰκότα ξυνών, ἀλλὰ καὶ ἀπόντας ἐφ᾽ ὅσον ἔξεστι τοῖς παρὰ σαυτοῦ σημαίνων.

Πεϱὶ τῆς τῶν ϱημάτων συντάξεως.

Nunc addam exẽpla quædam Ciceronis, & aliorũ ſimilis notæ auctorũ, quæ mihi videntur οἱονεὶ μιμήματά τινα εἶναι, πρὸς τὰ τῶν ἑλλήνων κεκαλλιεπημένα παραδήλως ἐφάμιλλα. Incipiámq; ab eo quod antea citaui ex 2. de Orat. Habetis ſermonẽ bene longũ hominis vtinã non impudentis: illud quidẽ certè, non nimis verecundi. qui quidẽ cum te Catule, tum etiã Lucio Craſſo audiente, de dicẽdi ratione tã multa dixerim. Et in ſecunda Philip. Non tractabo vt Conſulem, ne ille quidem me vt conſularẽ. etſi ille nullo modo Conſul: vel quòd ita viuit, vel quòd ita Remp. gerit. deeſt verbũ tractauit. Idem ad Atticum, Quod rogas, vt in bonã partem accipiã, ſi qua ſunt in literis quæ me mordeant, ego verò in optimam. Idem, Quibus tibi videbitur, velim des literas nomine meo. hoc eſt quibus tibi videbitur dandas

Exempla Ciceronis æmula Græcorum.

eſſe. Et de Octauio loqués, Sed tamen alendus eſt, & vt nihil aliud, ab Antonio ſciungendus, καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀπὸ τοῦ Ἀντωνίου γοῦν ἀποσπαστέος. Cæſar, Ad hæc quæ viſum eſt Cæſar reſpondit. Liuius, Adhæc præſidia diſponerent quibus locis videretur. deeſt, eſſe diſponenda. Plato in Gorg. Ἐπεὶ κἂν ἐμπρησθείη οἰκία τούτῳ τῷ τρόπῳ, ἥν τινα ἄν σοι δοκῇ, καὶ τά γε Ἀθηναίων νεώρια καὶ τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα πάντα, id eſt ἥν τινα ἄν σοι δοκῇ ἐμπρηστέον εἶναι). Idem, Ἐὰν γὰρ ἄρα δόξῃ ἐμοί τινα τουτωνὶ τῶν ἀνθρώπων ὧν σὺ ὁρᾷς, αὐτίκα μάλα δεῖν τεθνάναι, τεθνήξεται οὗτος ὃν ἂν δόξῃ, morietur is quemcunque viſum fuerit. Cicero in Frument. ſimillimè locutus eſt, Cóſulibus Senatus permiſit, vt vini & olei decumas, quas ante te vendere in Sicilia Quæſtores conſueſſent, Romæ védérent,
videretur. legémque his rebus quam ipſis videretur, edicerent. Et pro Rabirio, Fit ſenatuſconſultum, vt C. Marius, L. Valerius Conſules adhiberent Tribunoſplebis, & Prætores quos eis videretur. Liuius, Eam vt legioné primo quoque tempore in Sardiniam tranſmittendá curaret, mitterétque cum imperio quem ipſi videretur, qui rem gereret quoad Minutius cóualuiſſet. Xenoph. Ἐκέλευσε δὲ ὡς τὰ πολλὰ τῶν ταξιάρχων οὓς καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι), deeſt verbum καλεῖν. Plautus, Idne eſtis auctores mihi? deeſt vt faciam, vel vt ſuſcipiam. Demoſth. Τί τῶν ἀπόντων σὺ χρήσιμος εἶ; deeſt πρὸς vel κατά. Sic Terét. Scin' quid ego te volebam? Idé, Id quidem aduenićs ſtomachabar modò, id eſt ob id. Simile eſt, Ego domi ero, ſi quid me voles. Liuius, Vix equidé auſim affirmare quod quidam auctores ſunt, duo milia hoſtiú cæſos. Demoſth. Τῶν μὲν γὰρ εἰς πόλεμον καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως εἰσφορῶν, ὀρθῶς καὶ δικαίως οὐδείς ἐστ᾽ ἀτελὴς ἐκ τῶν παλαιῶν νόμων, οὐδὲ οὓς οὗτος ἔγραψε τοὺς ἀφ᾽ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ne ii quidem ipſi quos ipſe ſcripſit, genus ducentes ab Harmodio. Quare legendum apud Ciceronem in Saluſtium, Nunquid quos protulit Scipiones, & reliqua. Liuius, Quem ceperant exules monté, herbidus aquoſúſque eſt. Plautus, Hunc chlamydatum quem vides, ei Mars iratus eſt. Cicero in Verr. actione tertia, M. Petilium, quem habet in cóſilio, iubet operam dare, quòd rei priuatæ iudex eſſet. id eſt amandat à cóſilio, & iubet abire ad iudicandam cauſam priuatá: erat enim fortaſſe datus recuperator. Simile in eodem, Siculi hoc iure ſunt. quod ciuis cum ciue agat domi, certet ſuis legibus: de eo quod ciuis cum ciue agat. id eſt eo iure Siculi reguntur & tenentur, vt ſi ciuis ambigat cum ciue in ciuitate, legibus vt Siculis diſceptet. Eo enim loquendi compédio in legibus ſcribendis & in edictis vtebantur. Sed hæc & ſimilia hodie non ſatis animaduertimus. Quare priſca elegantia in deſuetudiné abiit hac in parte, & in eo quod ad forenſes locutiones attinet. Id autem Græcè ſic dici poteſt, οἱ δὲ Σικελοὶ τῷδε τῷ δικαίῳ χρῶνται, ὅ, τι ἂν πολίτης ἀνὴρ ἐγκαλῇ τῳ τῶν πολιτῶν, τούτου δὲ αὐτονόμως ἀμφισβητείτω. Idem, Quod Siculus cum Siculo non eiuſdem ciuitatis, de eo Prætor iudices ex P. Rutilii decreto ſortiatur. Hîc plena eſt locutio. Rurſus compendiaria quæ ſequitur, Quod priuatus à populo petit, aut populus à priuato, Senatus ex aliqua ciuitate qui iudicet datur, cum alternæ ciuitates reiectæ ſunt. quod ciuis Romanus à Siculo petit, Siculus iudex datur. Idem, Quod ciuis cum ciue ageret, eum iudicé,

quem commodũ erat, præconem, aruſpicẽ, medicum ſuum dabat. id eſt, quem dari cõmodum erat ſibi & appoſitũ. Idem, Huic ciuitati cum L X. M. modiûm imperauiſſet, pro tritico nũmos abſtulit, quanti erat in Sicilia triticum. Idem, Ille implorare deûm atque hominum fidem, vt cum conſilio cognoſceret. deeſt orans vel obteſtans vel poſtulans. Et pro Milone, Hæc tu mecum ſæpe his abſentibus, ſed iiſdem præſentibus, hæc ego tecum Milo. agam ſupple, vel loquar. Et pro Ligario, Errauit, lapſus eſt, non putauit. ſi vnquam poſthac. Idẽ in Finibus, Sed ad hæc niſi moleſtũ eſt, habeo quæ velim. Idẽ, Morte qui affecti ſunt, in eadem cauſa ſunt qua antequam nati. Idem, Semper alit aliquid tum vi ſua atque natura quod tranquillet animos: tum ſpe nihil earum rerum defuturum, quas natura deprauata deſiderat. Sic Græci ἐκ τῆς ἐκθήσεσθαι. Iſocr. in Helene, Πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις ἦ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ἀποστερεῖν τὸν ἀξιωθέντα λαβεῖν αὐτήν. Quibus ſimile eſt Philipp. quinta, Quod autem iter eius Romam? quæ feſtinatio? Iter Romam.
Et pro Cluentio, Iam verò quod iter eius Romam fuiſſe putatis? Brutus ad Ciceronẽ, Scripſi ad eum, vt mihi Heracleã occurreret. hoc eſt vt Heracleam iret, illícque mihi occurreret. Cic. in Frumẽt. Statuit iſte, vt arator, quo vellet decumanus, vadimoniũ promitteret. Idem, Vt vadimonium decumano, quocunque is vellet, promitteretur. Et rurſus, Promittunt Herbitenſes vadimonium Syracuſas. Promittere uadimoniũ Syracuſas. Et ad Q. fratrẽ, Te enim puto ſæpe habere qui nunquid Romam velis, quærant. Et ad Atticum, Nobis iter eſt in Aſiam, maximè Cyzicum. Idem libro V I I I, Sunt iſta quidem quæ diſputantur difficillima: iter ad ſuperum, & nauigatio infero: diſceſſus Arpinum, ne hunc fugiſſe: manſio Formiis, ne obtuliſſe nos gratulationi videamur. Alibi, Quare velim cures vt permutetur Athenas, quod ſit in annuũ ſumptum ei. id eſt vt Romæ permutetur, Athenas perferendum. Liuius lib. x. ab vrb. cond. Sora atque Alba coloniæ deductæ. Albam in AEquos ſex millia colonorum ſcripta. Quæ omnia ſimilia ſunt Græcis. Xenoph. in I. ἑλλην. Καὶ ὁ Κοιρατάδης ἐν Πειραιεῖ ἔλαθεν ἀποδράς, καὶ ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Greg. Μὴ στῶμεν ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ, εἰς δὲ ὄρος ἀποσωθῶμεν. Cuius ſimile illud Ciceronis pro Cælio, Cum ex ampliſſimo genere in familiam clariſſimam nupſiſſes, cur tibi Cælius tam coniunctus fuit? Idem Cicero pro lege Manil. Veruntamen illis imperatoribus laus eſt tribuẽda, quod egerunt: venia danda, quod reliquerunt. id eſt ob id quod egerunt, & ob id quod reliquerunt. Plaut. Eia haud veſtrum eſt iracundos eſſe quod dixi ioco. id eſt ob id quod dixi. Cicero de Aruſpicum reſponſis, Sed quid ego id admiror, qui Peſſinuntẽ ipſum ſedem domiciliúmque matris deorum vaſtaris? id eſt, Sed quid mirum id à te factum, qui Peſſinuntem, &c. Idẽ, Quam denique tam eminentibus canibus Scyllam poetæ fingere potuerunt, támque ieiunis, quàm quibus iſtum videtis Gelliis, Clodiis, Titiis, roſtra ipſa mandẽtem? id eſt, quàm ſunt iſti canes Gellii, & cætera. Idem, Magnus Dicæarchi liber eſt; neſcire futura melius eſſe, quã ſcire. Deſunt hæc verba, in quo diſputat aut docet, aut quid ſimile. Terẽt. in Heautont. Quid iſtud? quæ res te ſollicitat autem? Chr. rogitas? viden' tu ancillas?

aurum? veſtem? quam ego cum vna ancillula hîc reliqui. vnde eſſe ea cē-ſes? Cicero pro Planc. Nec ſi à populo præteritus eſt, quē non oportuit, iccirco condēnandus eſt, qui præteritus non eſt. id eſt quem præteriri nō oportuit, οὐδὲ δὴ εἰ ἀπεδοκιμάσθη ὃν οὐκ ἔδει. vt illud Platonicum ſuprà citatum, πεπλήξεται ὑπὸ ὃν δεῖ δόξῃ. Et Philipp. decima, Tantámne patientiam dii boni? tantam moderationem, tantam in iniuria tranquillitatem & modeſtiam? qui cum Prætor vrbanus eſſet, vrbe caruit, ius non dixit, cum omne ius populi Romani recuperaſſet. de Bruto loquens. id eſt tantámne modeſtiam in eo homine fuiſſe? Thucydid. lib. 2. in oratione funebri, Διόπερ καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον, ἢ παραμυθήσομαι. ἐν πολυτρόποις γὰρ συμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες. τὸ δ' εὐτυχὲς οἳ ἂν εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λύπης, eorum autē felix eſt conditio, quicunque honeſtiſſimam ſortiti fuerint: vel vt illi nunc, mortē: vel vt nos ipſi, mœrorem. ἂν τὸ δ' εὐτυχὲς ἐκείνων οἳ ἄν. Cicero in Finibus, Atqui inquā aut Epicurus, quid ſit voluptas, aut omnes mortales qui vbique ſunt neſciunt. Idem, Tum ille, finē (inquit) interrogandi ſi videtur: quod quidem ego principio ita me malle dixeram. Hoc autem & quæ ſequūtur, non tam ἠθικὰ ſunt, quàm dialogicæ venuſtatis: in quibus nec Platoni nec Xenophonti Cicero ceſſit mea quidem ſententia. Idē, Cum ego dicerem (inquit) eum nihil feciſſe ſua cauſa, omniáque Reipub. tu contrà, nihil niſi ſua. Idem, Surrexit ſtatim Cato. deinde prima illa quæ in cōgreſſu ſolemus. quid tu inquit, huc? à nulla enim credo. Idem, Sed quæro, nónne tibi faciendum idem ſit, reliquarum rerum diſcrimen omne tollenti? Si quidem (inquit) tollerem, ſed relinquo. Idem, Quæ cum dixiſſet, finem ille: ego autem, næ tu inquam Cato. Idem, Illa ipſa quæ tu breuiter, Regem, Dictatorem, diuitem, ſolum eſſe ſapientem: à te quidem aptè ac rotundé. quippe habes à rhetoribus. Illorum verò iſta ipſa quàm exilia. Et quod ſuprà citauimus, Sed ne dum huic obſequor, vobis moleſtus ſim. Idem, Mihi (inquam) qui teipſum rogaui? Idem, Sed nunc quod agimus: de illis cum volemus. Idem, Ille verò Polycrates, ſi inſipiens (quod certè, quia tyrannus) nunquam beatus. Idem, Sed antequam de re: pauca de me. Liuius, Literis Romam miſſis in officio Fundanos eſſe. Venio ad alterius generis locutiones, de quo genere exempla Græcorum ſuperius citauimus. Quale eſt illud Platonis in ſecundo de Repub. Ταῦτα δὴ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην. Cicero in Philip. ſecūda, Neſcio quid conturbatus mihi eſſe videris. Et in eadem, Sunt cæteri pares, qui id pugnant, id agunt, vt contra Rempub. reſtituti eſſe videantur. Idem ad Q. fratrem, Angor mi ſuauiſſime frater, angor nullam eſſe Rempub. nulla iudicia. Et ad Atticum, Vnum omnia poſſe diſrūpuntur ii qui me poſſe aliquid doluerunt. Idem, Ego autē non videbar vllo modo facilius moturus, quàm ſi id quod eum hortarer, conuenire eius ſapientiæ dicerem. Idem ad eundem, Nunquam mihi poſtea placuit, nec aliud in alio peccare deſtitit. Sic Terent. Cedo quemuis arbitrum: te plura in hac re peccare oſtendam. Idē Cicero lib. x v. ad eundē Atticum, Amariorē me ſenectus facit. ſtomachor

Ciceronis oratio in dialogis venuſtiſſima.

omnia, ſed mihi quidẽ βεβίωται. Plato in Apolog. Καὶ ὅπερ λέγω μὴ θορυβῆτε ὦ ἄνδρες. Idem in eadem, Νῦν δὲ δὴ καὶ αὐτοί, ὅτι οἱ κατήγοροι τἆλλα πάντα οὕτως ἀναισχύντως κατηγοροῦντες, τοῦτό γε οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι, παρασχόμενοι μάρτυρα, ὡς ἐγώ ποτέ τινα ἢ ἐπραξάμην μισθὸν ἢ ᾔτησα, Vt in aliis mihi obiiciendis impudentiſſimè egerint, in hoc tamen frontẽ perfricare non potuerunt. vel, eò vſque impudentiam ſuam perducere non ſuſtinuerunt. Iſocr. περὶ εἰρήνης, ὃ καὶ δικαίως ἄν τις ὑμῖν ἐπιτιμήσειε. Quintil. lib. x i, Equidem plæroſque & ad ſingulas clauſulas ſententiarum video aſſurgentes ſibi, & nonnullos ſubinde aliquid etiam ſpatiãtes. quod an deceat, ipſi viderint. Terent. in Andria, Et nunc id operam do. Cicero in 1. de Oratore, Cætera inquit aſſentior Craſſo. ſed illa duo Craſſe vereor vt tibi poſſim concedere. Alibi, Quorum ego illi facile alterum aſſentiebar. Idem pro domo ſua, Quid enim vos vxor mea miſera violarat, quam vexauiſtis, raptauiſtis, omni crudelitate laceraſtis? Idem in Mario, Vtrunque lætor, & ſine dolore corporis te fuiſſe, & animo valuiſſe. Ariſtot. in v i i i. Politic. Ἐπαινέσειε δ' ἄν τις καὶ τοῦτο Λακεδαιμονίους. Idem, Διὸ ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τῶν περὶ τὴν μουσικήν τινες. Percenſeamus & alia ſchemata à Græcis tranſlatitia. Cicero de Simonide, Non enim ſolùm poeta ſuauis, verumetiam cætera doctus ſapiénſque traditur. Xenophon, Πάντα μὲν ἄρα σοφὸν οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἶναι. μὰ δί' οὐ δῆτ' ἔφη, ὃ ἄρα ἐπίσταται ἕκαστος, τοῦτο καὶ σοφός ἐστι. Athen. Ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Ariſtot. Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἰσχυρὸν τὸ ζῶον, τὸν δὲ τράχηλον ἀσθενὲς ὅταν πιεσθῇ. Lyſ. Νυνὶ δὲ παρὰ τῶν φευγόντων χρὴ πυνθάνεσθαι, ἥτις ἦν αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, δι' ἣν ὅπου τοιαῦτα ἐτόλμησαν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτάνειν. δι' ἣν ὅπου ἔδει δι' ἥν dixit. Cæſar, Multæ res eũ hortabantur, quare eam rem ſibi cogitandam ſuſcipiẽdámque putaret. Terent. Vbi ea cauſa, quamobrem hæc faciunt, erit adempta, deſinẽt. Idem, Multæ cauſæ ſunt quamobrem cupio abducere. Cic. in Verr. Cum iſte veſtra ſeueritate permotus, multa ſigna dederat quamobrem reſpõſurus non videretur. Idẽ, Conſiderare debes nihil tibi eſſe committendum quamobrẽ eorum quos laudas non te ſimillimum præbeas. Demoſth. περὶ στεφάνου, Διπλάσιον δ' εἶχες ἔρανον δωρεὰν παρὰ τῶν ἡγεμόνων τῶν συμμοριῶν, ἐφ' οἷς ἐλυμήνω τὸν τριηραρχικὸν νόμον, id eſt propter legem quam abrogaſti. Simile eſt δι' ὃ ὧν. Sed ſuprà hæc explicata ſunt. Cicero, Magnam enim partem ex iambis noſtra conſtat oratio, ὃ δὲ πλεῖστον μέρος ἐκ τῶν ἰάμβων ὁ λόγος συνέστηκεν ὁ ἡμέτερος. Idem, Stoici cum de virtutibus diſputant, magnam partẽ in iis partiendis occupati ſunt. *Magnã partem ex iambis noſtra conſtat oratio.* Et in primo Offic. Atque illæ quidẽ iniuriæ quæ nocendi cauſa de induſtria inferuntur, ſæpe à metu proficiſcuntur. maximã autem partẽ ad iniuriã faciendã aggrediuntur nonnulli, vt adipiſcãtur ea quæ cõcupierunt, ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀδικεῖν ἐπιβάλλονται ἔνιοι. vel, ὡς ἐπίπαν δέ. & ὡς τὰ πολλὰ δέ. Iſocr. Archid. Ἐπίσταμαι γὰρ πρότερον μὲν Ἀθηναίους, εἰ καὶ μὴ πάντα μεθ' ἡμῶν εἰσιν, ἀλλ' οὖν ὑπέρ γε τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας πάντα ποιήσοντας. Thucyd. in i i i, Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ καὶ μέγιστα τοιαῦτα ἠξιώσαμεν εἶναι. Pauſ. in Corinth. Τὰ δὲ ἄλλα, ἀνάκειται γαλήνης ἄγαλμα, καὶ θαλάσσης, καὶ ἵππος εἰκασμένος κήτει τὰ μετὰ τὸ στέρνον. Idẽ in Meſſen. Ἐνταῦθα Ἀριστόδημος τά τε οἰκεῖα ἀναλογιζόμενος, ὡς οὐδὲν ὠφέλιμον γένοιτο φονεὺς θυγατρὸς, καὶ τῆ

πατεῖδι οὐχ ὁρῶν ἔτι τὸ παροῦσαν σωτηρίας ἐλπίδα, ἐπικατέσφαξεν ἑαυτὸν τῆς παιδὸς τῷ τάφῳ, τὰ μὲν εἰς ἀνθρώπου λογισμὸν ἥκοντα, μεσηνίοις σώσας, τῆς τύχης δὲ ἐς τὸ μηδὲν ἀγαγούσης τά τε αὐτοῦ ἔργα καὶ τὰ βουλεύματα. id eſt διὰ τὰ ἥκοντα, quod in hominis cõſilio ſitum erat, hoc eſt quatenus. Idẽ Cic. in Epiſtolis, Etſi enim abfui magnam partẽ Conſulatus tui, tamẽ abſens, & cætera. tale eſt quale illud Demoſthenis, Ἐν εἰρήνῃ τὴν Ἀττικὴν ἐκ θαλάττης εἶναι πάντα τὸν πόλεμον. Xenoph. καὶ τὸ μὲν λοιπὸν θέρος καὶ τὸν ἐπιόντα χειμῶνα ἔφερετο καὶ ἦγεν ἡ τῶν ἠλείων χώρα. Thucyd. de Theſeo, Γενόμενος δὲ μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, τά τε ἄλλα διεκόσμησε τὴν χώραν, καὶ δὴ καὶ, & cætera.

Magnā partem conſulatus tui abfui.

Vt Latini dicũt Plus minus, ſine coniunctione, ſic illi πλέον ἔλαττον. Athen. lib. x i, Ἐν δὲ κωθωνισμοῖς ὅταν ἱκανῶς ἤδη ἔχῃς, μὴ κοιμῶ πρὶν ἂν ἐμέσῃς πλέον ἔλαττον. Terẽt. in Phormione, Domũ ire pergam vbi plurimũ eſt, οὗ γὰρ τὸ πλεῖστον ἐστί, id eſt frequentiſſimè. Galen. lib. i x. Methodi, Καί τινας μὲν ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν τὰ τῆς σήψεως ἔχοντας γνωρίσματα, τινὰς δὲ ἐν τῇ πέμπτῃ χόντας, ἢ τὸ πλεῖστον γε τῇ τετάρτῃ, aut ſummũ quarto. Cic. ad Atticum lib. x i i i, Expectabam hodie, aut ſummum cras ab eo tabellarios. Idẽ in Frument. Hoc reprehendo, quod cum HS binis tritici modius eſſet, vt iſtius epiſtolæ ad te miſſæ declarant, ſummum trinis: tum iſte pro tritici modiis ſingulis, ternos ab aratoribus modios exegit, ἢ τὸ μέγιστον ὅτε εἴη τελῶν σιτηρέσιον ὤνιος, vel δώδεκα δραχμῶν. Dicitur & ad ſummũ, vt pro Milone, Quatuor, ad ſummum quinque ſunt inuẽti. Idem Cicero de Orat. perfecto, Sed loquor de vno pede extremo. addo quod minimũ ſit, proximũ ſuperiorẽ, προστίθημι δὲ καὶ τὸν ἀνω πλησιαίτατον, τό γ' ἐλάχιστον. Var. Harum ſingula genera minimum in duas ſpecies diuidi poſſunt. Ariſtoteles per nomẽ dixit in quinto Ethic. Ἔστι δὲ τὸ ἴσον ἐν ἐλαχίστοις δυσίν. Idem, Ἀνάγκη ἄρα τὸ δίκαιον ἐν ἐλαχίστοις εἶναι τέσσαρσι. Lucian. Ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον προσειπόντες ἀλλήλους, ἐρρώμεθα. Liuius, Nunc errabũdi domos ſuas, vltimũ illas viſuri peruagantur. Curtius, Obſtrepũt deinde cuncti Hermolao. pater poſtremùm ſtrinxerat ferrũ, percuſſurus haud dubiè ni inhibitus eſſet à rege. id eſt ad poſtremũ. Idẽ, Darius Artabazũ vltimùm illũ viſurus amplectitur. Liuius, His legatis quæ præſentis diſceptationis eſſent, libera mãdata de ſumma rerũ Senatus cõſtituit. Hoc ſic dici Græcè poteſt, Τούτοις τοῖς πρέσβεσι, τὰ μὲν ἐν τῷ παρόντι χρῆμα βραβεύειν, αὐτοκράτορας τῆς ἐξουσίας ἡ σύγκλητος ἀπέδειξε. vel, κατέστησε. Sic Demoſth. vt ſuprà dictum eſt, ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. Ἔστι δὲ τοῦτο οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι, λόγον τινὰ ἔχον. εἰ δέ τις αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξετάσειε, ψεῦδος ἂν ὂν φανείη. Poteſt & illud Liuianum ita dici, ἐπὶ τούτοις τοῖς πρέσβεσιν ἡ βουλὴ τὰ ἐν τῷ παραχρῆμα κατέστησε, βραβεῦσαι ἐκ τῶν δοξάντων αὐτοῖς. &, ἐπὶ τούτοις τοῖς πρέσβεσι τὰ τῆς διαδικασίας ἡ βουλὴ ἐποίησε τῆς ἐν τῷ παραυτίκα, id eſt ὥστε βραβεῦσαι, vel διαθεῖναι ἐν τῷ παραυτίκα.

Πλέον ἔλαττον.

Summum pro ad ſummum.

Minimum pro ad minimum.

Τὸ ὕστατον ἐπίρρημα. Vltimùm adverbium. Poſtremùm adverbium.

Quod autẽ dicimus Minus atq; minus, illi κατὰ μικρὸν ἧττον dicũt, & ἔλαττον ἐκ προσαγωγῆς. καὶ ἐπ' ἔλαττον ἐφεξῆς. vt magis atq; magis, ἐπὶ πλεῖον ἐφεξῆς. ἢ κατὰ μικρὸν ἐπὶ πλεῖον. Demoſth. περὶ στεφάνου, Τί τῶν ἁπάντων σοὶ χρήσιμος εἶ; τίς ἢ τοῖς εὐπόροις ἢ τοῖς ἀπόροις βοήθεια χρημάτων παρά σου; οὐδὲ μία. ἀλλ' ὦ τάν, εἰ μηδὲν τούτων, εὔνοιά γε καὶ προθυμία. ποῦ; πότε; ὅστις ὦ πάντων ἀδικώτατε, οὐδ' ἐπέδωκας οὐδὲν οὐδ' ὅτε πάντες, & reliqua. Inde autẽ ductũ videtur illud Ciceronianum quod ſuprà citauimus, Sed quid ego hæc admiror? qui accepta, &c. Idẽ Cicero, Laudat

Minus ac minus. Magis ac magis.

Epicurus tenuē victū. philoſophi id quidē. ſed ſi Socrates aut Antiſthenes diceret, nō is qui voluptatē finem bonorū eſſe dixerit, ἐπαινεῖ ὁ Ἐπίκουρος τὸ λιτὸν τῆς καθ᾽ ἡμέραν διαίτης. φιλοσόφου τοῦτό γε. ἀλλὰ μὴν εἰ οἱ περὶ τὸν Σωκράτην ἢ Ἀντισθένη εἴποιεν, οὐκ ἔτι δ᾽ εἰ ὁ φήσας τὸ τέλος εἶναι τῶν ἀγαθῶν, ἡδονήν. Liuius, At enim cū Philippo Argiui ſenſerunt. remittimus hoc tibi, ne vicem noſtram iraſcaris, τοῦτό σοι καταχαριζόμεθα, ἵνα μὴ τὸ ἡμῶν μέρος ὀργισθῇς. Cicero in Prætura vrbana, Nos ſi alienam vicem pro noſtra doleremus, veſtigium iſtius in foro non eſſet relictum, ἡμεῖς δὲ εἰ τῶν ἀλλοτρίων ὑπερηλγοῦμεν ὁμοίως καὶ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων, οὐκ ἐᾶν ὅπως ἴχνος οὐδὲν τουτουῒ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπελείπετο.. Rurſus Liuius, Clamor vndique ab ſollicitis vicem imperatoris militibus ſublatus eſt, ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δεδοικότων. Idem in primo, Eóque melioribus vſuras viris, quòd annixurus pro ſe quiſque ſit, vt cum ſuam vicem functus officio ſit, parentum etiam patriæque expleat deſiderium, τοσούτῳ δὲ χρηστοτέροις αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι χρησομένας, τῷ ἴσον πᾶς τις τούτων διαγωνίσασθαι μέλλει, ὅπως μηδὲν ἐλλείπων τὸ αὐτοῦ μέρος ἕκαστος τοῦ καθήκοντος, τῶν τε γονέων ἐκπληρώσαι πόθον, καὶ τὸν τῆς πατρίδος οἷός τ᾽ ἔσται. Eodem vel ſimili ſchemate dictum eſt illud Ciceronis lib. 1. de Natura deorum, Illud video pugnare te, ſpecies vt quædam ſit deorum, quæ nil cōcreti habeat, nihil ſolidi. id eſt eius gratia, & propter illud. Habēt hoc Græci, vt verbis neutris quanuis abſolutis pro paſſiuis vtantur, eandémque conſtructionem eis tribuant. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἅπαντα παρὰ τὰ δίκαια Μειδίας, καὶ τοὺς νόμους μᾶλλον ἔδειξε τὴν ἀπελαύνειν τὴν τούτου, ἡνίκα ἄντα τηλικαύτῃ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου. Et κατ᾽ Ὀνήτορος, Ὅτι δικαίως καὶ προσηκόντως οὐ φεύγει ταύτην ὑπ᾽ ἐμοῦ τὴν δίκην. ἀλλὰ διώκεται καὶ κατηγορεῖται. Idem, Ἐφ᾽ οἷς δικαίως ἂν ἀποθάνοις ὑπὸ τῶν δικαστῶν. Lyſias, Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὡς πολλοὶ ὑπὸ τούτου τεθνᾶσι, βούλομαι ὑμῖν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγνῶναι. de indice loquens. Pauſanias, Μασίστιον μὲν δὴ τελευτήσαντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἶδα ἱππέων. Idem, Μαρδονίου ὑπὸ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου πεσόντος. Xenoph. in quarto παιδείας, Ἐκεῖνος δὲ τέθνηκεν ὑφ᾽ ὑμῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς ὤν, interfectus eſt. Adnotanda eiuſdem locutio in ſecundo ἀπομνημονευμάτων. Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ οὐδὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, μάλα συχνοὺς τῶν σκευοφόρων ἀπὸ τῶν ἐκ Φυλῆς ἀποβαλόντες, deſideratis multis calonibus, quos hoſtes Phylæ exiſtētes eruptione interceperunt. Hunc loquendi modum inexpertū Cicero relinquere noluit, licet à lingua Latina multum abhorrere videatur. ſic enim inquit in primo Acad. Parteis autem mundi eſſe omnia quæ inſint in eo, quæ natura ſentiente teneantur, in qua ratio perfecta inſit: quæ ſit eadem ſempiterna. nihil enim eſſe valentius à quo intereat, οὐδὲν γὰρ εἶναι ταύτης ῥωμαλεώτερον ὑφ᾽ οὗ ἀποθανεῖται, hoc eſt διαφθαρήσεται. vel ὑφ᾽ οὗ περ διαφθείρειτ᾽ ἄν. Terent. in Andr. Herus, quantum video, ab vxore excidit, ἐκπέπτωκε, hoc eſt eiectus eſt, exactus eſt. Demoſth. Ἀντὶ τῶν ἔργων τούτων ὑπὸ τῶν λακεδαιμονίων ἐξέπεσον. Plin. lib. x1. de iecore loquens, In eo quod caput extorum uocāt. M. Marcello circa mortem cum periit ab Annibale, defuit in extis. Simile hoc eſt illius Ciceroniani, à quo intereat. Congeram huc & alia, tum eiuſdem generis, tum non abſimilia, quæ lectores commonefacient alia atque alia apud eundem auctorē alióſque adnotandi. Idem in Catilinam,

Vicem tuā doleo uel iraſcor

Viā ſuā officio functus eſt

Τὸ τούτου τ' αὐτῇ συμφορᾷ περιπέπτωκεν.

Τὸ ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀποθανεῖν, & τὰ ὅμοια.

Interire ab aliquo.

Suppeditari is dicitur cui ſuppetunt quæ opus ſunt. Sed ſi omnibus rebus omiſſis quibus nos ſuppeditamur, eget ille Senatu, Equitibus Romanis, vrbe, ærario, vectigalibus. ſi his rebus omiſſis cauſas ipſas quæ inter ſe cõfligunt, contẽdere velimus: ex eo ipſo quàm valde illi iaceant, intelligere poſſumus. *Suppeditare.* Suppeditare eſt abundare, aut nõ deeſſe. Idem de Oratore, Cui ſi vita ſuppeditauiſſet, Cõſul factus eſſet. Quintil. Licet ſatis exemplorũ ex lectione ſuppeditet. id eſt ſuppetat. Liuius, Manubiæ vix in fundamenta fani ſuppeditauere. Is verò cui omnia ſuppeditant, dicitur εὐπορεῖσθαι & χορηγεῖσθαι. *Χορηγεῖσθαι.* Plutarch. Θαῤῥήσας δὲ Καῖσαρ προσεκαλεῖτο Πομπήιον ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης χορηγούμενον. Antiph. περὶ τοῦ χορευτοῦ, Ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, καὶ μηδενὸς ἐνδεεῖς εἶεν διὰ τὴν ἐμὴν ἀμελίαν. Ariſtot. in 1. Ethic. Τί οὖν κωλύει λέγειν εὐδαίμονα τὸν κατ' ἀρετὴν τελείαν ἐνεργοῦντα, καὶ τοῖς ἐκτὸς ἀγαθοῖς τελείως κεχορηγημένον μὴ τὸν τυχόντα χρόνον. Et in x, Καὶ Σόλων δὲ ἴσως τοὺς εὐδαίμονας ἀπεφαίνετο καλῶς, εἰπὼν μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, πεπραγότας δὲ τὰ κάλλιστα. Hoc Cicero Latinè ſuppeditari dixit. Simile eſt illud ad Atticum lib. x i i i, Populum verò præclarum, quòd propter vicinum malũ ne victoria quidẽ plauditur. id eſt plauſu excipitur. *Plaudor.* Plutarch. Ταῦτα περικαλούμενος ἐν τῷ δήμῳ Κικέρων ὑπὲρ Καίσαρος, ἐκροτεῖτο λαμπρῶς. *Κροτοῦμαι.* Ἀχορήγητοι verò ſunt ἀπορούμενοι. *Ἀχορήγητος.* Ariſt. in 1. Ethic. Ἀδύνατον γὰρ ἢ οὐ ῥᾴδιον τὰ καλὰ πράττειν ἀχορήγητον ὄντα. Paul. ad Coloſſ. 2, Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ θεοῦ. Quod ſic ad verbum verti poteſt, Vnde totum corpus iuncturis & artubus abũde ſuppeditatum atque coagmentatum, creſcit Dei incremento. τῆς δὲ ἐπιχορηγίας ταύτης meminit idem Apoſtolus cap. quarto ad Epheſios: ſed vtrobique ex more ſuo obſcurè. *Χορηγία.* Χορηγία munus eſt τοῦ χορηγοῦ, τουτέστι τοῦ διδασκάλου καὶ ἐξάρχοντος τοῦ χοροῦ. *Χορήγιον.* Et Χορήγιον inſtrumentum eſt & apparatus ſcenæ, Latinè choragium dictum à Plinio libri triceſimiſexti cap. x v. de ſcena Scauri loquente. à Valerio lib. 2. cap. primo, de Claudio Pulchro. Apuleius in quarto de Aſino, Iam feralium nuptiarum miſerrimæ virgini choragium ſtruitur. id eſt inſtrumentum & apparatus. Demoſthenes περὶ παραπρ. propria ſignificatione vſus eſt, τὸ τελευταῖα δὲ, ἔναγχος ἐν χορηγίοις διονυσίοις ἐπὶ τοῦ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον. Ariſtoteles περὶ ποιητικῆς, de optimo genere tragœdiæ loquens, Ἔστι μὲν οὖν τὸ φοβερὸν καὶ ἐλεεινὸν ἐκ τῆς ὄψεως γίνεσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν πραγμάτων, ὅπερ ἐστὶ πρότερον, καὶ ποιητοῦ ἀμείνονος. τὸ δὲ διὰ τῆς ὄψεως τοῦτο παρασκευάζειν, ἀτεχνότερον, καὶ χορηγίας δεόμενόν ἐστι. vbi & χορηγίου legi poteſt, hoc eſt inſtrumento terribili, & perſonis miſerabilibus. *Ἐπιχορήγημα.* Ἐπιχορήγημα dicitur ſuppeditationis corollariũ, hoc eſt vberius χορήγημα, de quo alibi diximus: vel ad iuſtã legitimámq; ſuppeditationẽ additamentũ. *Χορήγημα.* *Χορηγῶ.* Χορηγῶ etiam cũ accuſatiuo iungitur perſonam ſignificãte. Polyb. in i i i, Τὸ δὲ τῶν κελτῶν πλῆθος δαψιλῶς μὲν ἐχορήγει τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις. Suppeditare etiam eſt verbum actiuum, & ſignificat χορηγεῖν καὶ ἐπαρκεῖν. hoc eſt, non malignè præbere neceſſaria. *Συναναλίσκω.* Quod etiam Συναναλίσκειν dicitur. Xenophon in 2. ἀπομνημονευμάτων de vero amico loquens, Καὶ ἄν τε τινὰ εὖ ποιῆσαι δέῃ, συνεπισχύει. ἄν τέ τις φόβος ταράττῃ, συμβοηθεῖ. τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων. *Συμβιβάζω.* Συμβιβάζειν autẽ conciliare

ciliare ſignificat, & ad amicitiã fœdúſq; adducere. Thucyd. Συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν τοῖς Ἀθηναίοις. hoc eſt συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας ποιεῖ, ἀνηνέσεις ἀπήλλαξε. Gregor. Baſilio, Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος ἡμῶν Εὐσέβιος λίαν πρὸς ἡμᾶς ἔχει συμβατικῶς τε καὶ φιλικῶς. Significat etiã accõmodare, & ad cohærentiã adducere. Greg. in 1. κατ' Ἰουλ. Ἀλλὰ ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος. hoc eſt συμβαίνειν ἀποφαίνων, ex variis prophetarum oraculis canticum vnum componens & coagmẽtans. Act. Apoſt. cap. ix, Καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. ſignificare videtur, ex collatione ſacrorum vaticiniorum docens & probans. Et cap. xvi, Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς. exiſtimo ſignificare, ex inſomnio Pauli atq; iis quæ nobis acciderãt, coniiciẽtes. hoc eſt συμβαλόντες. Plat. in Hippia minore, Καὶ ἐπειδάν μοι δοκῇ σοφὸς εἶναι ὁ λέγων, ἐπιθυμῶν μαθεῖν ὅ,τι λέγει, διαπυνθάνομαι, καὶ ἐπανασκοπῶ καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω, mente recolo quæ dicta ſunt, eáq; inuicem confero, vt ſi cõſentanea ſint, intelligam. Verùm verbo ſuppeditari ſimile eſt verbum plaudi, quo idem Cicero ad Atticum vſus eſt lib. xiii, Populum verò (inquit) præclarum, quòd propter malum vicinum ne victoria quidem plauditur. id eſt plauſu excipitur, ὅτι διὰ τὸ ἐπανισταμένον κακὸν οὐδ' ἡ νίκη κροτεῖται. Plutarch. Ταῦτα προκαλούμενος ἐν τῷ δήμῳ Κουρίων ὑπὲρ Καίσαρος, ἐκροτεῖτο λαμπρῶς. οἱ δὲ καὶ στεφάνοις ἐπ' αὐτὸν ὥσπερ ἀθλητὴν ἀνθοβολοῦντες ἠφίεσαν. Dicitur & Κροταλίζεσθαι. Athen. lib. x, Ἀλέξανδρος γοῦν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν, καὶ πιὼν, προύπινε τῷ Πρωτέᾳ. καὶ ὃς λαβὼν, καὶ πολλὰ ὑμνήσας τὸν βασιλέα, ἔπιεν, ὡς ὑπὸ πάντων κροταλισθῆναι. Idem alibi, Ταῦτα εἰπὼν ὁ εὐνοῦχος, ἐπεὶ μὴ ἐκροταλίσθη, ἐθυμώθη. Idem Cicero in tertio de Oratore, Natura nulla eſt (vt mihi quidẽ videtur) quæ non habeat in ſuo genere res cõplures diſſimiles, quæ tamẽ ſimili laude dignentur, ὅμως δὲ ἐπαίνου παρομοίου ἀξιούμενα. Longè tamen audacius eſt, vel animoſius potius, quod in oratione pro M. Marcello ſcripſit, Bellicæ tuæ laudes celebrabũtur illæ quidẽ: neq; ſolũ noſtris, ſed penè omnium gentiũ literis atq; linguis. neq; vlla ætas de tuis laudibus conticeſcet. Sed tamen eiuſmodi res neſcio quo modo etiã cum leguntur, obſtrepi clamore militum videntur & tubarum ſono. at verò cum aliquid clementer, &c. Ἀλλ' ὅμως τὰ τοιαῦτα τῶν πραγμάτων, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ μεταξὺ δὴ ἀναγινωσκόμενα, ὑπό τε τοῦ τῶν ὁπλιτῶν ἀλαλάγματος περιενοχλεῖσθαι δοκεῖ, καὶ ὑπὸ τοῦ φθέγματος δὲ τοῦ τῶν σαλπιγκτῶν. Poteſt & Περικτυπεῖσθαι dici. Baſil. Euſtathio, Εἴ ποτε ἄλλο τι ἤκουσεν περὶ ἡμῶν παρ' ὃ νῦν λέγομεν, οἱ νῦν ἡμᾶς διαθρυλήσαντες ἐπὶ κακοδοξίᾳ καὶ ταῖς συνοδικαῖς ἐπιστολαῖς ἃς συνέγραψαν καθ' ἡμῶν, πᾶσαν περικτυπήσαντες ἀκοήν. Idem pro Cælio, Magnum crimen vel in Legatis inſidiandis, vel in ſeruis ad hoſpitem necandum ſolicitandis, ἐν τῷ τοὺς πρέσβεις ἐπιβεβουλεῦσθαι, vel ἐνεδρεύεσθαι. Demoſthenes, Ἐπιβεβουλευμένης ὑπὸ Φιλίππου τῆς Ἑλλάδος. Horatius, Ego cur acquirere pauca Si poſſum, inuideor? διὰ τί φθονοῦμαι καὶ βασκαίνομαι. Enimuero lingua Græca cum cætera aut plæraque vberior Latina, ad ſenſúſque animi exprimendos & felicior & ſignificantior eſſe non obſcurè cognoſcitur: tum verò in ver-

Συμβατικῶς.

Plaudi.

Κροτεῖσθαι.

Κροταλίζεσθαι.

Dignari.
Ἀξιοῦσθαι.

Obſtrepi paſſiuum.

Περικτυπεῖν.

Inſidiãdu legatus paſſiuè.

bis paſſiua voce ſignificationéque formandis longè liberaliore eſt natura atque beatiore. Piguit etiam Romanos Cicerone ſuperiores Romani ſermonis pomœria proferre, inflexionéſque verborum nouare in vulgus inauditas, ac publico vſui induſtria ſua accõmodare. ideo fortaſſe quòd primore conatu Latina vocabula verbáque è Græcis ducentes ſequi non viderentur. Marcus verò Tullius non tam ſermonis Latini naturam negaſſe dicendi copiam Romanis, quàm inertem quandam verecundiã ſecordémque exiſtimauit. quippe vir ingenio præſtantiſſimo omniúmque artium capaci præditus, cum Græcorũ ſcripta perdidiciſſet, ignauum eſſe cenſuit in illa maiorum ſimplicitate acquieſcere, pudorique indulgentem, externarũ diſciplinarum ornamentis domeſticam fraudare eloquẽtiam. Itaque Romam è Græcia reuerſus, ſtatim ſtudioſiſſimè fecit vt ex Græcorum copiis, quas in patriam princeps aduexerat, quáſque in numerato habebat, facundiæ & forenſis & conſiliariæ vires, opes, auctoritatem inſtrueret & exornaret. ob quod eximiorum ſpirituum facinus, Latinæ linguæ eloquentiǽque Romanæ parentis appellatione à Plinio Secundo ſalutatus eſt. Id quod qui accuratè conſiderarit & perpenderit, is vtique non cuiuſlibet eſſe arbitrabitur ſtilum Ciceronianũ probè noſſe, de eóque ſcriptore iudicium facere, qui cum Græcorum principibus tam felici, quàm ſtrenua æmulatione certauerit. Tametſi multi ideo id ſe facere poſſe confidunt, quòd verba Ciceronis auctoritate probata & recepta, velut in numerato habeant. Quorum magnam partẽ videas & ſtomacheris, ἱκανοδίκας ἑαυτοὺς ἀντὶ θεατῶν ποιουμένους, vt eſt in prouerbio. Ego verò hactenus ea de re cenſere non vererer, ſententiam rogatus: M. Tullium in ſermonis probitate, in elegãtiæ germanitate, in elocutionis vi, copia, atque ornatu, primas & ſecundas laudis partes apud noſtros tertiáſque tuliſſe, omnium doctorum iudicio qui quidem iniqui homini nõ fuerint. Omneis enim quorum extant opera, in omni genere dicendi longo interuallo ſuperauit. Cæterũ vix decimum quenque ſcriptorũ eius lectorem ſtudioſúmque, idoneum eſſe puto iudicem, à quo is auctor dicendi facultatibus cenſeatur, qui de ſemetipſo huiuſcemodi elogiũ conſignatum reliquerit in libro de Oratore perfecto, Nulla eſt enim (inquit) vllo in genere laus oratoris, cuius in noſtris orationibus non ſit aliqua ſi non perfectio, at conatus tamẽ atque adumbratio. quod eius dictum ad omneis partes elocutionis pertinet. Quare qui modeſtia præditus erit, is ſe magis Ciceronis admiratorem, quàm imitatorem profitebitur. Neque verò qui dicendi vim naturámque æſtimarit, ex Ciceronis vnius lectione inſpectorem & Ariſtarchum aget vniuſcuiuſque ſcribentium orationis ac dictionis: quod nihil eſt aliud, quàm finitorem ſe Latinæ facundiæ, circunſcriptorémque finium deſignare, nullis adhuc terminis conſtitutorum. Nos autem in hiſce Commentariis libenter id fecimus, vt copiam linguæ Latinæ, quanta eſt illa cunque, ex Græcorum diuitiis cãtatiſſimis partem optimam manaſſe oſtenderemus. A quibus niſi ipſis linguæ Romanæ proceres luculentas facere verſuras inſtituiſſent, exẽplúmque ſimi

Cicero parens linguæ Latinæ.

lia audendi poſteris prodidiſſent, vocum vtique & figurarum egentem nunc ſermonem Latinum inopémque haberemus. Ipſe Cicero in Bruto ſuo hæc loquẽtem Atticum induxit, Quo enim vno vincebamur à victa Græcia, id aut ereptum illis eſt, aut certè nobis cum illis communicatũ. Nec verò verſuras modò à Græcis M. Tullius fecit, ſed etiã quæ mutuatos eſſe maiores ſuos ipſe nouerat, quǽque idem ipſe tanquam vtenda rogauerat, abiurare poſteritatem ſuam docuit, pro ſuíſque tueri & poſſidere. Ita enim Græcis permultis dictionibus vſus eſt, quaſi aut planè Latinis, aut certè communibus: etiam (quod fortaſſe mireris) in orationibus, in libríſque oratoriis. Cuiuſmodi ſunt ſyngrapha, chirographum, xyſtus, acroama, diploma, bibliotheca, hypodidaſcalus, periſtroma, emblema, exhedra, collybus, phyſiologia, diœceſis, dica, gaza regia, aliptes, gynæceum, pſeudothyrum, hæreſis, palimpſeſtus, podagra, Niceas Syracuſius in Academ. pro Syracuſano, apologus, analogia, ephemeris, apotheca, & monogrammi dii, & rhetor pro oratore in 2. de Natura deorum, & androgynus in primo de Diuinatione, & amphibologia in ſecundo, & nartheciũ in ſecundo Finium, & aſotus in eodem, & propola in Piſonem, pharmacopola pro Cluentio, & ſtranguria in 2. Tuſcul. & pueri Spartiatæ in v, pro Spartanis: & gyrum rationis in primo Officiorum, & notis Threiciis compunctum, & ſtigmaticum barbarum pro inuſto, in ſecũdo. & in hemicyclo ſedentem, in Lælio. nam plectere & obſonare verbis ſic vſus eſt vt Latinis, vt Comici fecerunt. ex πλέκω autem ſic plecto factum eſt, vt exanclo ex ἐξαντλῶ. Vlyxes pro Odyſſes. Troica tempora pro Troianis. Et in Verrem, Lectica octophoro vehebatur, in qua puluinus erat perlucidus. Et in ſecundo ad Quintum fratrem, Memini enim cum hominem portarem ad Baias Neapoli octophoro Anitiano, machærophoris cẽtum ſequentibus, miros riſus nos edere. Cum alioqui in Epiſtolis ſententias integras ſæpe Græcè enũciet: & Cæſar in quarto de bello Gallico ephippiatos equites dixerit, & malaciam maris in tertio. At nuper quoſdam vidimus aut audiuimus abſurda religione obſtringere iuuenũ mentes, qui huiuſcemodi vocabula quaſi abſona & indecora in oratione Latina vitãda eſſe docerent: quíque circunloqui, & interdum dicenda prætermittere mallent, quàm Græcè quicquã proloqui. Quòd ſi Ciceronis exemplo magis quàm noua religione duci velimus, antitheta & iſocola quis iam vereatur dicere, etiamſi contrapoſita, & æqualibus æqualia relata Cicero dixit, ne Græcis cedere Latini viderentur? Aſſimilia fortaſſe malis quàm paromœa dicere, & quæ ſunt eiuſmodi vt noſtra perinde fieri nolint. Cõtrà ſchiſma eccleſiæ non verecundè dixeris, vt vſu multo Latinum factũ: etiamſi fiſſum iecoris in Aruſpiciis dicebant, vt eſt apud Ciceronem ſcriptum, Fiſſum familiare & vitale tractant: caput iecoris ex omni parte diligentiſſimè conſiderant. Seuerioribus tamen nonnullis vtimur, viríſque iam illis (vt ita dicam) cenſoriis vix audeas contradicere, qui orationem omnem reſpuunt vt putidam, quæ Tullianam phraſim planè non redoleat. Quod eorum eſſe demum creditur odorari atque perſentiſcere, qui-

Vocabula Græca apud Ciceronem.

Sſ.ii.

bus contigit ipſis in ludis lautioribus literas bonas diſcere,peregreq; erudiri : id quod mihi cum aliis non paucis commodis in literarum bonarum ſtudio pernegatum eſt, vt ſi cuiquam alii. Qua de re tamen meam vt ſententiam non diſſimulem,eos ego iudico in hoc inſtituto feliciſſimos,ſiqui ſunt ipſi hodie,quibus Ciceronis ſuccum & ſanguinē, nedum colorem inanem imitari aut ſimulare , ſpeciémque fallacem præferre & oſtētare contigit. Sed vt eiuſcemodi vnum fortaſſe aut alterum iure admireris,ita ineptulos quoſdam rideas cū Fabio Quintiliano,qui cū Ciceronis filum orationis, ſtructuram verborúmque delectum æmulari ſibi viſi ſunt, cōtinuò ſeſe inter Tullianos opinione ſtulta aſcribunt, alios in ordinē ſententia ſua cogentes, tanquam minorum gentium ſcriptores, & velut Latinos aſcriptitios:nimirum qui aduerſa Minerua ad literarum ſtudium incubuerint , quaſique in Tullianorum officina non perpoliti, nequicquam ad palmæ ſpem aſpirēt aut ſecundæ aut tertiæ. Quòd ſi ea mente Cicero ſtudium eloquentiæ ſuſcepiſſet, ſi in ea ſentētia fuiſſet, vt vnius ſeſe Demoſthenis ſimulachrū effingere omni opere contenderet, in cuius admiratione permultus erat,potiuſquam vt conſilio cum natura deliberato, ipſe à ſingulis vniuerſiſq; eligeret quod ſenſibus ſuis conſentire,& à ſtomacho non abhorrere intelligeret : quonam tandē modo vim ipſe Demoſthenis, copiā Platonis, iucunditatē Iſocratis effinxiſſet: quod Quintilianus ſcripſit?Qui cum in phraſi dictioníſque contextu parum ſimilis ſit Demoſtheni, niſi quatenus conſtructionis eius ambitus, ſententiarúmque circunſcriptiones prælongas libēs imitatus eſt:natura, niſi fallor, id factum eſt magis quàm iudicio & propoſito.Meminiſſéque nos oportet ſententiæ eius ipſius in primo Officiorū,Hæc(inquit)contēplātes expēdere oportebit quid quiſque habeat ſui,eadémque moderari: nec velle experiri quàm ſe aliena deceant. Id enim maximè quenq; decet,quod eſt ſuum cuiuſq; maximé. Et in tertio de Oratore,Vna fingendi eſt ars:in qua præſtantes fuerunt Myro,Polycletus,Lyſippus.qui omnes inter ſe diſſimiles fuerunt , ſed ita tamen vt neminem ſui velis eſſe diſſimilem. Vna eſt ars ratióque picturæ,diſſimillimíque tamen inter ſe Zeuſis, Aglaophon, Apelles. neq; eorum quiſquam eſt cui quicquam in arte ſua deeſſe videatur.Et ſi hoc in his quaſi mutis artibus eſt mirandū, & tamen verum, quanto admirabilius in oratione atque in lingua? quæ cum in iiſdem ſententiis verbiſque verſetur, ſummas habet diſſimilitudines. non ſic vt alii vituperandi ſint: ſed vt ii quos conſtet eſſe laudandos,in diſpari tamen genere laudētur. Hactenus ille.Quintilianus in ſecundo,Nam ſunt hæc duo vitanda prorſus: vnum, ne tentes quod effici non poſſit. alterum,ne ab eo quod quis optimè facit,in aliud cui minùs eſt idoneus, transferas. Idem, Nam eſt in hoc incredibilis quædam varietas:nec pauciores animorum penè quàm corporum formæ.quod intelligi ex ipſis oratoribus poteſt, qui tantum inter ſe diſtant genere dicendi,vt nemo ſit alterius ſimilis:quanuis plurimi ſe ad eorū quos probant, imitationem compoſuerint. Vtile deinde plæriſque viſum eſt, ita

quenque inſtituere, vt propria naturæ bona, doctrina fouerent: & in id potiſſimum ingenia quò tenderent, adiuuarentur. Non igitur qui maximè, etiam vnus imitandus eſt, contraquàm nonnulli exiſtimant, eorũ, vt dicitur, auditores aut ſectatores, qui cenſuram ſtili non ita pridẽ geſſerunt, atque etiam vt fama eſt, dictaturam. è quorum comitatu quaſi ex Iſocratis ſchola, ſcriptores adeo emuncti exire politíque dictitabantur, vt cæteros omneis mucoſos vulgus eſſe cenſeret, dictioníſque impuræ, qui eius officinæ notam vt aiunt ſtigmáque non præ ſe ferrẽt. Quæ profeſſio (ſi vera ſunt quæ feruntur, nec vt plæraque fama, ſic hoc vanè circuntulit) literarum elegantium ſtudium ſeruire moroſæ religioni coegit, quǽque ſuperſtitione magis quàm ſanctitate conſtat. Nam quid tum moroſius, tum magis obnoxium, tum nomini Latino calamitoſius eſſe poteſt, quàm Ciceronis ſcripta quæ nec integra, nec omnia, nec emẽdata adhuc aſſeruata ſunt, non modò loquendi ſcribendíque normam, quod æquis ipſe animis admittendum cenſerem, ſed etiam orbitam eſſe clauſulámq; dicere & defendere? Idque adeo, vt cui quodpiam verbum, quædámve loquendi formula exciderit, quam (ſi auctoritatẽ quaſíque legem ſermonis ille poſcatur) tueri exemplo nequeat, quaſiq; Tulliano aſſerere patrocinio, illicet ordine emunctorum, candida claſſe ſcriptorũ mouendus ſit & expungẽdus? Ego verò cum literati ſermonis vim copiámq; recordor, illud Quintiliani dictum accommodare ad id ſoleo, Latè fuſum opus eſt, & multiplex, & propè quotidie nouum, & de quo nunquam dicta erunt omnia. Hîc non dicam id quod Fabius lib. XII. ſcripſit, Ciceronis admirator & patronus vt ſi quis vnquam maximè, Ciceronem ab hominibus ſuæ ætatis multis nominibus acerbè reprehenſum eſſe. Neque enim eorum ſum qui Aſinianis magis quàm Tullianis fauent. Mittam quòd ipſe Tullius Bruto probare ſuo Oratorem ſuum non potuit illi ipſi nuncupatum, vt ipſemet auctor eſt ad Atticum his verbis ſcribens, Hoc etiam (inquit) malis oratoribus contigit. Quid tu in Bruto putas & ingenioſo & erudito? de quo etiam experti ſumus. nuper in edictum ſcripſeram rogatu tuo. meum mihi placebat: illi ſuum. Quinetiam cum eius precibus penè adductus ſcripſiſſem ad eum de optimo genere dicẽdi, non modò mihi, ſed etiam tibi ſcripſit, ſibi illud quod mihi placeret non probari. Cur autem Plinius alter & Quintilianus diſſimiles Ciceronis fuerint, cum eius ſcriptorum ſtudioſiſſimos fuiſſe eos notum ſit: ex eo intelligi poteſt defendíque, quod idem libro ſecundo de Oratore ſcribit, Quid enim (inquit) cauſæ cenſetis eſſe cur ætates extulerint ſingulæ ſingula propè genera dicendi? quod non tam facilè in noſtris oratoribus poſſumus iudicare: quia ſcripta ex quibus iudicium fieri poſſit, non tam multa ſanè reliquerunt, quàm in Græcis. ex quorum ſcriptis cuiuſque ætatis quæ dicendi ratio voluntáſque fuerit, intelligi poteſt. Idem de Viſellio Varrone loquens in Bruto, Is cum poſt curulem inquit ædilitatem iudex quæſtionis eſſet, eſt mortuus. in quo fateor vulgi iudicium à meo diſſenſiſſe. nam populo non erat ſatis vẽdibilis præceps quæ-

Ciceronis orator à Bruto non probatus eſt.

dam,& cum iccirco obſcura quia peracuta,tum rapida & celeritate citata oratio. Sed neq; verbis aptioré alium dixerim,neq; ſentétiis crebrioré. Plato in Protagora Laconicum genus dicēdi admirari videtur, de philoſophia Lacedæmoniorum loquens: cuius ego verba aſcribā,vt lectoribus fidē faciant, & quoniam tyronibus hæc ſcribo,ea Latinè cóuertam, Εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδαιμονίων τῷ φαυλοτάτῳ συγγενέσθαι, τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὑρήσει αὐτὸν φαῦλόν τινα φαινόμενον. ἔπειτα ὅπου ἂν τύχῃ τῶν λεγομένων, ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου, βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής, ὥστε φαίνεσθαι τὸν προσδιαλεγόμενον παιδὸς μηδὲν βελτίω, Si enim cuipiá viſum ſit cum deſpicabiliſſimo quoque Lacedæmoniorum congredi,in ſermone plerunq; inueniet eum huiuſmodi vt deſpicabilis eſſe videatur. mox ille qui nihili homo ex ſermone ſuo videbatur,qualibet in parte ſermocinationis occaſioné nactus, iniiciet aliquod verbum memorabile,breue atque contortum,ſciti more iaculatoris: ita vt qui cum eo diſſerit,nihilo doctior puero appareat. Τοῦτο

Περὶ τοῦ λακωνίζειν.

οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσὶν οἳ κατανενοήκασι καὶ τῶν πάλαι, ὅτι τὸ λακωνίζειν, πολὺ μᾶλλόν ἐστι φιλοσοφεῖν ἢ φιλογυμναστεῖν, εἰδότες ὅτι τοιαῦτα οἷόν τ' εἶναι ῥήματα φθέγγεσθαι, τελέως πεπαιδευμένου ἐστὶν ἀνθρώπου. τούτων ἦν καὶ Θαλῆς ὁ μιλήσιος, καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος. Ex quo loco Platonis(quē Cicero deum ſuú vocabat) exiſtimo illa verba Cicerone ipſum tranſtuliſſe,quæ extát in Oratore ſupradicto, Neque enim Demoſthenes fulmina tantopere vibraſſe diceretur, niſi numeris contorta ferrétur. Ob quæ tamē Cicero ab obtrectatoribus magnopere exagitatus fuit,vt Quintilianus inquit in nono. Enimuero qui Ciceronianæ imitationis anxia affectatione ducútur, ii quaſi athletæ quidá eloquétiæ,certa lege lectionis quaſi pabulo facundiá ſuam alunt: vt olim athle-

Ἀναγκοφαγία.

tæ campeſtres ea quæ ἀναγκοφαγία dicitur,lacertos ſuos alebant & saginabant. ex qua lectione nonnulli exangues tandem euadunt & ieiuni, non propter Tullianam lectionem, quæ copia prædita eſt ipſa inexuperabili, atque etiam affluentia: ſed ab inſtituti religione exucci, quæ in ſuperſtitionem denique vertere ſolet, niſi modus obſeruationi adhibeatur. Sic autem hac ætate Tullianorum appellatio gratioſa apud multos, profeſſióque ipſa palmaris eſſe cœpit ſola cómendatione nominis,vt fuit olim ætatéque Ciceronis eorum qui Attici nuncupabantur. Cuius appellationis fulgor,aut inanis ſpecies potius,ſæpe ob oculos Ciceroni obiecta, ad obſcurandum gloriæ eius ſplendorem, ab inimicis eius inuidioſè iactata eſt,ſermonéq; celebrata. Præcipuè verò(inquit Fabius lib. vlt.) M. Tulliú preſſerunt qui videri Atticorum imitatores concupiebant. Hæc manus quaſi quibuſdam ſacris initiata, vt alienigenam & virum ſuperſtitioſum deuinctúmque illis legibus inſequebatur. hoc eſt Ciceroné vt Aſiaticum inſectabatur & redundantem exultantémque. Ipſe Cicero in Bruto, Atticos(inquit Caluus) imitari volo. quos? nec eſt enim vnum genus. Nam quid eſt tam diſſimile quàm Demoſthenes & Lyſias? quàm idem & Hyperides? quàm omnium horum AEſchines? Quem igitur imitaris? ſi aliquem: cæteri ergo Atticè non dicebát. ſi omneis: quî potes, cum ſint ipſi diſſimillimi inter ſe? His verbis vt opinor refelli illi poſſunt, qui ſe Tul-

lianis ſolis delectari dictitāt. Neque enim idem eſſe poteſt ſtilus, ne aſſimilis quidem, omnium qui ſe ad imitationē Ciceronis contulerunt. Eſt autē Tullianorum profeſſionis ea vel perſuaſionis fiducia, vel induſtriæ iactatio, vel neſcio quid appellare debeam, vt velut ii quos Græci ἀργυρογνώμονας vocant, nomiſmata adulterina aut ſubærata, aut inferioris indicaturæ, aut ieiunæ æſtimationis, tinnitu aut coticula deprehendant: Sic iſti eloquētiæ lautioris inſtitores, Tullianas voces, quas ſolas Latinas eſſe cenſent, aut certè germanæ notæ, Latióque puro oriundas, auditu internoſcant cum quippiam recitatur, aut tractatu & reguſtatu cum in mediū exit. Ex quo fit qui ex eorum placitis iura petere non recuſant, vt in laqueos ipſi identidē incidant inertis hæſitantiæ: illis vtique ſimiles de quibus Ariſtoteles in principio ſecundi τῶν μετὰ τὰ φυσ. loquēs, ita ſcribit, ᾗ γὰρ ἀπορεῖ, ταύτῃ παραπλήσιον πέπονθε τοῖς δεδεμένοις. ἀδύνατον γὰρ ἀμφοτέρως προελθεῖν εἰς τὸ ἔμπροσθεν. διὸ δεῖ τὰς δυσχερείας τεθεωρηκέναι πάσας πρῶτον. Atque haud ſcio an non abſurdè dicere poſſimus, ſic ſe habere eam ſuperſtitionē orationis ad liberam ingenuámque eloquētiam, vt ἡ σοφιστικὴ πρὸς τὴν σοφίαν ἔχει. Non quin ego huiuſmodi (vt ita dicam) ἐθελοδουλείαν tolerabiliorē eſſe cenſeam, ſi alterutra ſuſcipienda ſit, quàm licentiam ſecuram erudito indecoram, atque indignam literarum bonarum profeſſione. Nihil enim minus aut probem aut velim quàm vt in αὐτονομίαν (vt ita dicam) erumpāt Latinè loquendi ritus & inſtituta, vſu doctiſſimorum hominum, prudentúmque conſenſu haud dubiè moderanda & aſtringenda. Sed vt religionem probo, ſic ſuperſtitionem explodendam è ſchola elegantiæ eſſe cēſeo. Iam cum alia atque alia ætas, vt dictum eſt, aliud aliúdque dicendi genus poſtulet: vt Quintil. lib. quarto docet de narratione loquens: hodie ſi mihi quippiam ſcribendum ſit ad religionem noſtram pertinens, & cuius argumentum res diuinas complexurum ſit: an ego ex lectione Ciceronis, quaſique è ſylua ſanctioris Latinitatis materiē comparare debeam, ex qua efficiendum opus ſit quod pietati dedicandum eſt? aut num à Cicerone verba loquendíque formam mutuādam habeam, antiquitatis rituum vtique reſipientem, ad ea indicanda & deſcribenda quæ antiqua illa ſæcula nunquā ſuſpicata ſunt? Qua de re & controuerſa certè & impedita, vt dicam quod ſentio: hactenus ab antiquis verſuras faciendas eſſe iamdiu arbitratus ſum, nec me eius eſſe nunc ſentētiæ pœnitet, vt quoad eius fieri poteſt, materiem priſcam probámque in vſum præſentem conformemus, auitámque ſupellectilem & obſoletam aptè & conuenienter tempori noſtro reconcinnemus. Quippe, vt inquit eleganter Horatius, licuit, ſempérque licebit Signatum præſente nota producere nomen. Et quia neceſſe eſt Indiciis monſtrare recentibus abdita rerum, Fingere cinctutis non exaudita Cethegis Cōtinget: dabitúrque licentia ſumpta pudēter. Et noua fictáque nuper habebūt verba fidē, ſi Græco fonte cadāt, parcè detorta. Cōceptis autē ab antiquitate formulis in rebus diuinis hodie vti, cū piaculare, tum indecorū eſſe cēſeo: tū vt Cicero interpretatur, ineptum. non aliter atq; ſi in ſacris olim Cereris interpretādis aut cōme-

morandis, è Floralibus verba quiſpiá aut è Priapeis mutuaretur. An verò amicitiæ cultú citra aras coarctabimus præcepto antiquiſſimo: eloquentiæ partem impiam hodie & pudendam, quâ profana, quâ ſacra expatiari erraréque ſinemus? Et ſi moratam cum dignitate hominis docti grauiſq; orationé eſſe oportet, vt oratorum principes exiſtimarunt: cur non etiá ac multò magis pietatis redolétem, rectæque religionis? Quid igitur, dicat aliquis, eloquentiam literarúmque omnino elegátiá, vt veritati ac ſapientiæ doctrinæque diuinitus proditæ aduerſam, & profaná, ab aris atq; adytis arcendá eſſe cenſes, nec vltra pronaum admittédam? hoc Deus diuíque prohibeant, vt cú ignorantiæ patronis literarú ipſe cultor atq; cupidiſſimus cenſeá, diſſidiú inter doctos ſapientéſque naturá peperiſſe. Niſi verò aurum argento includi, aut argentum auro ſplédeſcere natura ipſa vetuit: aut ita moribus cóparatum eſt, aut ſacrorú deniq; ritibus inſtitutum in delubris exornandis. Ipſe enim conditæ etiam & ſepultæ vetuſtatis interdú monumenta ſcrutáda eſſe duxerim, potius quàm ad res huius ætatis cómemorandas tum ſacras tum profanas, barbarié vtendá accommodemus, literatíſque pudendam veniam indulgeamus. Vt enim moratam cum dignitate eloquentiam eſſe decet, ſic etiam eloquentem cum ſanctitate philoſophiam. Rurſus nihil infantius eſſe exiſtimamus, literarúmque bonarú ſtudio turpius & inertius, quàm quædá ſilentio perpetuo premere, aut malignè dicédo perſtringere, quæ & enarranda erant & inculcáda, vt quæ omnibus ſtudiis curiſque præuertenda ſint. Quádo enim, inquit Cicero in præfatione Finiú, aut oratoribus bonis aut poetis, poſtea quidé quàm fuit quem imitarentur, vllus orationis vel copioſæ vel elegátis ornatus defuit? At hodie lingua Latina in rebus noſtræ ætatis enúciádis, nedú eloquendis, ad infantiá redacta eſt, partim inertia, partim religione calúnioſa. Megaleſia, inquit Cicero de Aruſpicú reſponſis, Latinú nomé Romæ nó inuenerunt, quæ tanta religione & ſuſcepta ſunt & celebrata. Quid igitur hodie vt piaculare vitamus, in rebus quæ Latinú nomen non habét, peregrinis vocibus vti, præſertim Græcis, vnde magna ex parte Latinus ſermo cóuerſus eſt, ſi Fabio credimus? Cic. in 2. de Diuinat. Quéadmodum autem mentiétem diſſoluas, quem ψευδόμενον vocant? aut quemadmodum ſoriti reſiſtas? quem, ſi neceſſe ſit, Latino verbo liceat acerualem appellare. ſed nihil opus eſt. Vt enim in ipſa philoſophia multa verba Græcorum, ſic ſorites ſatis Latino ſermone tritus eſt. Quòd ſi hoc in philoſophia Ciceronis ætate licuit, cur hodie in theologia non licebit? Liuius non ſemel Suffeces pro Conſulibus dixit, cum de Carthaginenſibus loqueretur. Gallica quædam Romæ & Punica in vſum admiſſa ſunt, vt docet idem Quintilianus. Nos, ſi diuis placet, religioſiores ſumus: haud ſcio an ignauiores potius atque inertiores. Modicè tamen ſcio. & tum demum cum inopia cogit, id faciendum eſſe. Quòd ſi literarum elegantia & ea quæ humanitas à moribus excolendis dicta eſt, ἡ κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία, tam aduerſa veritati ſunt atque ſapiétiæ, vt non niſi fabulis ludibriiſque rectæ rationis accommodari decorè & conſenta-

Η κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία

necè poſſint, quæ iamdiu obſoleuerunt ipſa pro obſoletiſque habẽda ſunt & deſpuendis: valeat iam longè, valeat inquam eloquentia: valeat deniq; omnis lepos venuſtáſque literarum, potius quàm vt diſciplinæ ab antiquitate ingenioſiſſima inuentæ & excultæ ad vitam expoliendam, in captionem hodie nobis vertant animorúmque internicionem. Verùm ſi Plato incredibilem dicẽdi copiam, ſi ipſam facundiæ venerem, ſi omnes literarum lepôres ſubſeruire & ancillari atque adeo lenocinari philoſophiæ docuit & inſtituit, veluti matronæ grauiſſimæ, & (vt erat tum hominum opinio) ſanctiſſimæ & venerandæ: ſi Cicero linguam Romanam philoſophicarum diſputationum antea non capacem hominum opinione, philoſophicè tamen loquentem diſſerentémque reliquit, (ſic enim gloriatur, ita vt literas Græcas, ſi ei credere ſtatuerimus, ad id iam non requiramus) cur hæc ætas tam malè atque ingratè de literarum bonarum nomine mereri atque exiſtimatione pergit? cur non dico pietatem orthodoxam Latinitate donare, ſed Latinam linguam potius literarúmque elegantiam ea acceſſione cohoneſtare, auguſtiorémq; reddere negligit & deſperat? vt nullo iam diſſidio verſari eloquentia cũ pietate poſſit, cum philoſophia olim Græca in fidem ſe Dei contulerit, à deorúmque ſimulachris iamdiu deſciuerit? Atqui vt humanæ ſapientiæ ſacrarium, dignitatiſque animi decus penes philologiam ſitum eſt: ſic penes theologiam ſacrarium fructúſque philoſophiæ. Omnis enim ſapientiæ vbertas, & quaſi ſylua ſentiendi ſapiendíque, è libris hagiographis duci poteſt debétque. Res verò ipſæ ſanctæ & ſententiæ conſecratæ, exornari ab iis debent, quibus AEgyptiorum opibus potiri contigit, ſi frugi homines ſunt, alienáque vertere innocẽter in rem ſuam nouerint. Ἡμεῖς δὲ (inquit Gregorius ἐν τῷ εἰς τὰ γενέθλια) οἷς λόγος ὁ προσκυνούμενος, κἂν τι δεῖ τρυφᾶν, ἐν λόγῳ τρυφήσωμεν τῷ θείῳ, καὶ διηγήματι αὐτοῦ, Si enim vſquam ſermonis facultate exultandum eſt, orationíque indulgendũ: tum demum profectò in eo contendendum eſt maximè, cũ ipſum Dei verbum, quam cauſam & fontem omnis ſermonis eſſe conſtat, dicendo celebrandũ eſt. Id porrò quonam pacto commodè à nobis fieri poſſit, dicendi magiſter M. Tull. Cicero nos docebit: partim exemplo, ſi in eius ſcriptis transferendi verborum artem induſtriè attenderimus: partim præcepto, qui in Oratore ſuo perfecto quodã loco ita ſcripſerit, Neque enim eſſe poſſunt rebus ignotis nota nomina. ſed cum verba aut ſuauitatis aut inopiæ cauſa transferre ſoleamus, in omnibus hoc ſit artibus, vt cum id appellandũ ſit quod propter rerum ignorationem ipſarum, non habuerit anteà nomen, neceſſitas cogat aut nouum facere verbum, aut à ſimili mutuari. *Quomodo olim ignotis nomina hodie imponenda.* Idem in ſecundo dialogo de Oratore, Vt eam materiam omnibus locis deſcriptam, inſtructam, ornatámque haberent, rebus dico & ſententiis. hæ vi vt ſua verba pariant, quæ ſemper ornata mihi quidem videri ſolẽt, ſi eiuſmodi ſunt vt ea res ipſa peperiſſe videatur. Ipſius autem Ciceronis tempore noua verba quàm inuidioſa fuerint, ex eo intelligimus, quòd cũ verba aut minus vſitata, aut duriuſcula profert, non ſine aliqua præfa-

De nouis vocabulis.

tione id facit. vt in ſecundo de Oratore, Hæc oratio maximè commendat reos. reos autem appello non eos modò qui arguuntur, ſed omnes quorum de re diſceptatur. Sic enim olim loquebantur. Et poſt aliquot chartas, Reos autẽ appello quorum res eſt. Et de Natura deorum libro primo, Sunt enim rebus nouis noua ponenda nomina, vt Epicurus ipſe prolepſim appellauit, quam antea nemo eo verbo nominarat, ſiue prænotionem vt antè dixi, ſiue anticipationem. Idem in ſecundo de Finibus, Stoicorum autẽ non ignoras quàm ſit ſubtile vel ſpinoſum potius differẽdi genus. ídque cum Græcis, tum magis nobis, quibus etiam verba parienda ſunt, imponendáque noua nouis rebus nomina. quod quidem nemo mediocriter doctus mirabitur, cogitans in omni arte, cuius vſus vulgaris communíſque non ſit, multã nouitatẽ nominũ eſſe: cum cõſtituãtur earum rerũ vocabula quæ in quaq; arte verſentur. Et paulo pòſt, Ars eſt enim (inquit) philoſophia vitæ, de qua differens, arripere verba de foro non poteſt. Cum ſit igitur theologia Euangelica deſignatrix vitæ priſcis illis inauditæ, magiſtráque veritatis, quam prima illa philoſophia dicta, auerſis veſtigiis conſectata eſt: fieri id nõ poteſt hodie, vt diuerſis in rebus indicandis & eloquendis, iiſdem verbis nos vtamur, vt non vſum innouemus antiquum. Quanquam & noua quoque nomina rebus nouis dari poſſunt, Ciceronis auctoritate, vt diximus: qui etiam in tertio de Finibus ita ſcripſit, Nam cum in Græco ſermone hæc ipſa quondã rerum nomina nouarũ videbantur, quæ nunc conſuetudo diuturna triuit: quid cenſes in Latino fore faciendũ? faciẽdum id inquã. Si enim Zenoni licuit cum rem aliquam inueniſſet inuſitatam, inauditum quoque ei rei nomẽ imponere: cur non liceat Catoni? Ex quibus verbis intelligimus nomina quidem noua rebus nouis, verùm è vocibus vſitatis fingere licuiſſe olim, núncque licere. Idem in Acad. Qualitates igitur appellaui quas ποιότητας Græci vocant. quod ipſum apud Græcos non eſt vulgi verbum, ſed philoſophorum. atque id in multis. Dialecticorum verò verba nulla ſunt publica: ſuis vtuntur. & id quidem commune omnium ferè eſt artium. Aut enim noua ſunt rerum nouarum facienda nomina, aut ex aliis transferẽda. quod ſi Græci faciunt, qui in iis rebus tot iam ſæcula verſantur: quãto id magis nobis concedendum eſt, qui hæc nunc primùm tractare conamur? Quintil. lib. v i i, Nam cum ſint verborum alia, vt dicit Cicero, natiua, id eſt quæ ſignificata ſunt primo ſenſu: alia reperta, quæ ex iis facta ſunt: vt iam nobis ponere aliqua (quod illi rudes homines primi fecerũt) fas non ſit: at deriuare, flectere, cõiungere, quod natis poſtea conceſſum eſt, quãdo deſiit licere? Et ſiquid periculoſius finxiſſe videbimur, quibuſdam remediis præmuniẽdum eſt. Vt ita dicam, Si licet dicere, Quodámodo, Permittite mihi ſic. Quod idem etiam in iis quæ licentius tranſlata erunt, proderit, quæ non tutò dici poſſunt. in quo non falli iudicium noſtrum, ſolicitudine ipſa manifeſtum erit. Idem, Multa ex Græco formata noua, ac plurima à Flauio Sergióque: quorum dura quædam admodum videntur, vt ens & eſſentia: quæ cur tantopere aſpernemur, nihil video,

niſi quòd iniqui iudices aduerſus nos ſumus, ideóque paupertate ſermonis laboramus. Quædam tamen perdurant. nam quæ vetera nunc ſunt, fuerunt olim noua. Idem, Piraticam quoque vt muſicam & fabricam dici adhuc dubitabant mei præceptores. Fauorem, & Vrbanum, Cicero noua credit. Cicero ad Appium ſcribens, Te hominem (inquit) non ſolùm ſapientem, ſed etiam, vt nunc loquimur, vrbanum. Quintil. in III, Plato in Sophiſte, iudiciali & concionali tertiam adiecit προσομιλητικήν, quam ſanè permittamus nobis dicere ſermocinatricem. Idem Cicero in Topic. Itaque aut inficialis aut coniecturalis prima appelletur: definitiua altera: tertia, quanuis ſit moleſtum nomen hoc, iuridicialis vocetur. Et in Academicis, Sed ſubiectam (inquit) putant omnibus ſine vlla ſpecie, atque carentem omni illa qualitate (faciamus enim tractando vſitatius hoc verbum & tritius) materiam quandam, ex qua omnia expreſſa atque effecta ſint. Sic in libro de Vniuerſitate ex Platonis Timæo, Vix enim audeo dicere medietates quas Græci μεσότητας appellant: ſed quaſi ita dixerim, ita intelligatur. erit enim planius. Quo ex loco apparet eos fuiſſe deceptos, qui ſeſquialterum & ſeſquitertium, & alia deinceps Latina eſſe negauerunt. Seſquialteris autē (inquit) interuallis, & ſeſquitertiis, & ſeſquioctauis ſumptis ex iis copulationibus, & primis interuallis, ſeſquioctauo interuallo ſeſquitertia omnia explebat. Plato, Ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, ἐκ τούτων τῶν δεσμῶν ἐν ταῖς πρόσθεν διαστάσεσι τῷ τοῦ ἐπογδόου διαστήματι τὰ ἐπίτριτα πάντα ξυνεπληροῦτο. Qui locus Ciceronis niſi extitiſſet ad hanc ætatem, verba illa Latinæ linguæ perierant, eorum quidem ſententia qui nihil vt Latinum admittunt quod apud eum auctorē non legatur. præſertim cum Gellius immemor illius libri Ciceronis illa verba non probauerit. Romana autem ſunt non modò quæ incunabula in Latio habuerunt, ſed quæ ciuitate donata ſunt ab iis quidem qui donandi ius habuerunt. Hermogenes ἐπίβολον reprehendit in Hyperide, vt verbum ſordidum atque oratore indignum. At eo & Plato & Ariſtoteles vſi ſunt, vt nos antè docuimus. Ex quo apparet verborum reprehenſores aliquando eſſe ipſos ob id reprehendendos. Idem Cicero lib. I. de Natura deorū, At iſta ſiue beatitas ſiue beatitudo dicenda ſunt: vtrunque enim omnino durum, ſed vſu mollienda nobis verba ſunt. Et in Topicis, Tertia autem (inquit) quæſtio (quanuis moleſtum ſit nomen hoc) iuridicialis vocetur. Neque verò ipſe Cicero tam religioſus aut in verbis legendis fuit, aut in omni dictionis parte, aut priſcorum verborum fugiens, quàm iſti nos eſſe volunt, quibus in illa claſſe emunctorum ſacramento rogatos eſſe cōtigit. qui & admirabilitatem non ſemel, & terram grauidatam dixerit, & innumerabilitatem, & grauiditates τὰς ἐγκυμονήσεις, & pyramidata corpuſcula & angulata, & rotundare, tranquillare, opacare, exantlare, anticipare, auere, & corporatum mundum, & inuidentiam, & reapſe compluribus in locis, & præſignificare futura, & ſullaturire, & pſeudocatones, & indolentiam, & infatuare, & repedare, & intermundia, vt intercolúnia in ſecundo de Finibus, & ieiunitatem orationis & famem in ſecūdo Tu-

Seſquitertius, ſeſquiquartus, & alia.

ſculanarum, & peteſſere gloriam vt capeſſere, in eodem:& mulieroſitatem,& proſapiam, & decuſſare, & alia permulta,quorum ſimilia ab aliquibus triuialis eſſe monetæ putantur & ſordidæ: quædam etiam horum à Quintiliano improbata vt exoleta. Quare mihi de literis illi malignè mereri præpoſteréque videntur, qui linguæ Romanæ pomœria anxiè & cupidè faciunt vt contrahant & circuncidant immodica religione artiſq; calumniatrice: quæ Marcus ipſe Tullius eorum propè dixerim deus,protulit magno ſtudio:ob ídque rerum nouarum inuidiam atque etiam crimen neglexit & pertulit.id quod liquere poteſt ex iis quæ ſparſim in his cómentariis adnotauimus,adnotabimúſque cum occaſio tulerit, & memoria ſuggeſſerit. Tale eſt illud in ſecúdo de Diuinatione,de genethliacis prædictoribus loquens, Etiámne vrbis Romæ natalis dies ad vim ſtellarú & lunæ pertinebat?fac in puero referre ex qua effectione cæli primú ſpiritum duxerit:nú hoc in latere aut in cemento,ex quibus vrbs effecta eſt,potuit valere? Effectionem dixit ἀποτέλεσμα, vnde Græci ἀποτελεσματικοὺς auctores dixerút,vt inquit Euſtathius.Firmicus effectus tum geniturarum,tum ſtellarum appellat. vbi etiam fortaſſe affectione legi poſſet, cum idem alibi dixerit, Etſi ad rem pertinet quo modo cælo affecto,compoſitiſque ſideribus quodq; animal oriatur, Καὶ δὴ εἰ διαφέρει ὅπως ἔχοντος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πρὸς ἄλληλα διακειμένων τῶν ἄστρων. quibus verbú τῶν ἀστέρων συναυγίας & συναυγασμὸν ſignificauit,quam συναστερισμὸν vulgò dicunt. Idē alibi in eodem, Vident ex conſtantiſſimo motu lunæ quando illa è regione ſolis facta,incurrat in vmbram terræ,quæ eſt meta noctis,vt eam obſcurari neceſſe ſit. Metam noctis appellat τὴν πυραμιδώδη σκιὰν & κωνοειδῆ,quam terræ obiectus efficit: in quá cum luna in linea ecliptica exiſtens incurrit, colluſtrari à ſole nō poteſt:quare deliquiú patitur. Eſt enim meta Latinè, κῶνος Græcè. Idem alibi, Quod habet extremum, id cernitur ab alio extrinſecus. id eſt,quod finitum eſt,neceſſe eſt vt alio ſecretum ſit extrinſecus. Sic more Græcorú dixit cernere pro ſecernere. Ariſtot.in Probl.ſect.111, Ἐπὶ δὲ συμβαίνει τῶν ὑγρῶν κατασπωμένων καὶ κρινομένων κάτω, καὶ πνεῦμα ἐπάγεσθαι αὐτοῖς,id eſt in veſicam excretis. Nec verò pomœria protulit modò linguæ Latinæ Cicero,ſed exemplum rationémque reliquit ſtudioſis ſui,non inertibus. Itaque in primo de Oratore, Poſtea mihi placuit (inquit) eóque ſum vſus adoleſcens,vt ſummorum oratorú Græcas orationes explicaré. quibus lectis hoc aſſequebar, vt cum ea quæ legerá Græcè, Latinè redderem,non ſolùm optimis verbis vterer,& tamen vſitatis, ſed etiam exprimerem quædam verba imitando quæ noua noſtris eſſent,dúmodo eſſent idonea. Licuit enim ſemperq; licebit,vt inquit Horatius, Signatum præſente nota producere nomen,& reliqua. Iam verò ipſe Cicero ad Atticú lib.x11.ſcribens de libris ſuis philoſophicis,De lingua(inquit)Latina ſecuri es animi dices, qui talia conſcribas: ἀπόγραφα ſunt, minori labore fiunt.verba tamen affero quibus abundo. Ἀπόγραφα vocauit libros de Finibus,de Officiis,& Tuſculanas, & de Natura deorum,& alios ſimiles,veluti volumina quædam deſcripta magis quàm à ſe conſcripta, quaſque

exempla Græcorum voluminum, in quibus tamen vertẽdis operam ipſe præſtitit & oleum. hoc eſt Latinorum verborum delectum & inuentionem, leporémque dialogicum ex Platonicis ſcriptis tranſlatitiũ diuinitus accommodauit. Nam & ipſe ad Atticum ſcribẽs ita inquit, de Academicis ſuis loquens, Sunt enim vehementer Antiochea: quæ diligenter à me expreſſa, acumen habent Antiochi: nitorem orationis noſtrũ, ſi modò is eſt aliquis in nobis. Ipſe etiam huiuſmodi ſcripta ἀπόγραφα appellat, vt alibi dictum eſt. quod tamen ita intelligendum eſt vt ipſe in primo Finium dixit his verbis, Non enim interpretum fungimur munere, ſed tuemur ea quæ dicta ſunt ab iis quos probamus, eiſq; noſtrum iudicium & noſtrum ſcribendi ordinem adiungimus. Ex quo neceſſe fuit non ſemper ſui eſſe ſimilem vſquequaque. ab iis enim auctoribus, quos ipſe paraphraſticè conuertebat, ſcribendi quoque formulas interdum accipiebat. Et quidem ego difficillimum eſſe puto, modum & formã rationémque Tullianæ dictionis penitus animo percipere memoriáq; cõplecti. Fuit enim ingenio fœcundiſſimo, animo mirè liberali & magnifico. habuit vnde copiã ſumeret, Academica ſcripta atque oratoria. Ex quibus cum abundè helluantérque hauſiſſet, vt eius verbo vtar: cum ei etiã natura ſuapte copia felici ac beata profuſè ſuppeditaret alia atque alia: quẽ in eo tandem fuiſſe modum eloquentiæ, quàm multifariam varium arbitrari debemus? At nos ipſi hodie homines vix quincũciales, de eloquẽtiæ finibus, ſi Superis placet, id eſt de M. Tullii dicendi facultate audemus pronunciare. de illa etiam cohorte ſcriptorum Marco Tullio ſuppariũ ita cenſere, atque etiam veluti iure noſtro iudicium firmare, vt vnicuiq; ſcriptori modum laudis meritæ magna fiducia impertiamus. quaſi verò illud iudicium non maius ſit cognitione cuiuſque. videlicet illi Ciceroni ſi non proximi, tamen ſecundi, quorúmque patres aut aui Ciceronem meminiſſent, qui omnia eius ſcripta eadémque incorrupta in manibus haberent, qui eruditionis antiquæ veſtigia in foro adhuc Rom. cernerẽt, ac per manus traditam linguæ Romanæ puritatem accepiſſent, de eloquentia Rom. certius iudicium facere, déque Cicerone ipſo non potuerunt. aut cũ Ciceronis vim dicendi tantopere ipſi admirarentur, tam præpoſtero propoſito infelicique fuerunt, vt ſcientes prudentéſque deteriora ſequerentur, cum optima haberent in manibus. Quis enim non videt eos cum genus dictionis mutarent, ætatis ſuæ iudiciis atque voluntatibus, aliquantulum etiam fortaſſe ingeniis ſuis ſeruiuiſſe? Adde quòd neque M. Tullius vnus omnia vidit: neque quam inexhauſtam dicendi copiam animo conceperat, in monumentis ſuis conſignatam reliquit: nec quatenus conſignata eſt ab eo, ad ætatem noſtram ipſa aſſeruata eſt. qui & Hortenſiũ, & Cõſolationem, & libros de Rep. & OEconomicon, & alia deſideremus, non ſine deplorãda quidẽ illa linguæ Latinæ calamitate: ſed quoquo modo tamen & hodie reparanda, vt quiſq; meritò ſe ad id operã conferre poſſe confidit. Neque verò cum eam copiam ex Græcia in Italiam importauit, cõmercium inde abſtulit, vt idem aut ſimile quod ipſe

auſus eſſet, poſteris non liceret, qui quidem eodem animum ſtudiúmque intendiſſent. quocirca nonnulli quoque eorum poſtea ſingulari doctrinæ prærogatiua id meruerunt, ab eorum vt auctoritate verba quoque nõ pauca, loquendíque formulæ ius ſumerent. Hoc enim ſentire & ſequi, è dignitate mihi atque exiſtimatione linguæ Latinæ eſſe videtur potius, quàm vnum Ciceronem fuiſſe, aut vnam eius ætatem, cui fines Romanæ dictionis propagare liceret. quod quid aliud eſt, quàm poſtera ſæcula tarditatis damnare aut inertiæ, iiſque auctoritatem & facultatem benè de literis merendi abrogare? Quid Plinius libro ſecũdo de ſpiritibus quibuſdam lethalibus loquens, & ſpecubus fatidicis, Quibus in rebus (inquit) quid poſſit aliud cauſæ afferre mortalium quiſpiam, quàm diffuſæ per omne, naturæ ſubinde aliter atque aliter numen erumpens? Quo exemplo dicemus (inquam) Plinius omne τὸ πᾶν dixit? niſi Ciceronem imitari voluit, qui in Verrem act. I I I. ita ſcripſit, Cui ſtatuæ Romæ ſtant inauratæ, à communi Siciliæ, quemadmodum inciſum videmus, datæ. Et rurſum, Iidem pro parte contulerunt in commune Siciliæ. Et in 2, Pro quæſtore verò quomodo iſte commune Maliadum vexarit. id eſt communẽ Remp. inquit Aſconius, id eſt τὸ κοινόν. Herodot. in Erato, Καί σφι τὸ κοινὸν τῶν σαμίων ἔδωκε διὰ τοῦτο τὸ πρῆγμα ἐν στήλῃ ἀναγραφῆναι πατρόθεν ὡς ἀνδράσι ἀγαθοῖσι γενομένοισι. Age iam permittamus nobis M. Tullium, vnum extra aleã (vt dicitur) iudiciorum poſitum, pauliſper in controuerſiam reuocare, quaſi venia à Prætore expoſcita. non quòd de hominis auctoritate addubitandum putemus: verùm vt animi (vt dicitur) cauſa oſtendamus quàm parum conueniat inter auctores maximos de ratione dicendi probatiſſima. Dionyſius Halicarnaſſeus de Lyſia loquens, Ετέραν δὲ ἀρετὴν εὑρίσκω παρὰ ῥήτορι, ἣν πολλοὶ μὲν ἐζήλωσαν τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων, οὐδεὶς δὲ ἐπεδείξατο. τίς δέ ἐστιν αὕτη; ἡ διὰ τῶν κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κειμένων ὀνομάτων ἐκφέρουσα τὸ νοούμενον. ἥκιστα γὰρ ἄν τις εὕροι τροπικῇ φράσει χρησάμενον. καὶ οὐκ ἐπὶ τούτῳ μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ περιττὰ καὶ σεμνὰ καὶ μεγάλα φαίνεσθαι τὰ πράγματα ποιεῖ, τοῖς κοινοτάτοις χρώμενος ὀνόμασιν. Halicarnaſſeus eo nomine mirè commẽdat Lyſiam, quòd tropis abſtineat, & ſimpliciter res indicet, nec tamẽ eo modo rerũ magnitudinẽ imminuat: adeo vt circũforanea veſte & triuiali cultu ornamentum rebus afferat & perſonis. Huic ſentẽtiæ è diametro oppoſita illa Ciceronis eſſe videtur in Oratore perfecto, Sed iam forma reſtat (inquit) & dicendi character qui dicitur: qui qualis debeat eſſe, ex iis quæ ſupradicta ſunt intelligi poteſt. nam & ſingulorũ verborum lumina attigimus, quibus ſic abundabit orator, vt verbũ ex ore nullum niſi aut elegans aut graue exeat. Ex omniq; genere frequentiſſimæ tranſlationes erunt, quòd eæ propter ſimilitudinem transferũt animos & referũt, ac mouent huc & illuc. Qui motus cogitationis celeriter agitatus, per ſe ipſe delectat: & reliqua ex collocatione verborum, quæ ſumuntur quaſi lumina, magnum afferunt orationi ornamentum. Idem in tertio de Oratore de tranſlationibus multa dixit, vt magnum ſplendorẽ orationi afferentibus, cum hoc etiã quòd ſupplent inopiam. Fabius de tropis loquens, Incipiamus igitur

(inquit) ab eo qui cum frequentiſſimus eſt, tum longè pulcherrimus: tranſlationem dico, quæ metaphora Græcè dicitur. Idem in duodecimo, de florido dicendi genere loquens, Medius hic & tranſlationibus crebrior, & figuris erit iucundior, egreſſionibus amœnus. Plutarchus in Politicis præceptis, accommodatiores metaphoras dicit eſſe ciuili orationi & concionali, quàm forenſi. Tranſlationis autem exemplum inſigne ſatis eſt apud Ciceronē in præfatione Bruti, vbi de remetiendo loquitur. & in oratione pro Domo ſua, his verbis, Quid tandē? ſi tu quæ in illis Reipub. tenebris, cæcíſque nubibus & procellis, cum Senatum à gubernaculis deieciſſes, populum è naui exturbaſſes, ipſe archipirata cum grege prædonum impuriſſimo, &c. Et pro Sylla, Quo facilius vento aliquo in optimum quéque excitato, poſſet in malis Reipub. portum malorum ſuorũ aliquē inuenire. Et pro Rabirio, Nec illius animi mentē præſtringit ſplēdor ſui nominis, nec mentis quaſi luminibus officit altitudo fortunæ & gloriæ. Vſus eſt etiam crebris trāſlationibus in grandi epiſtola ad Lentulum lib. I. Epiſtol. Quintilianus de extemporali facultate loquens in x, Hoc dum egredimur è portu, ſi nos nondũ aptatis ſatis armamentis aget ventus: deinde paulatim ſimul euntes aptabimus vela, & diſponemus rudentes, & impleri ſinus optabimus. id potius quàm ſe inani verborũ torrenti dare. Quomodo autē illuſtre genus dicendi & admirabile ſine hac troporum copia efficere quiſquam poteſt? de qua ipſe eloquētiæ noſtratis parēs ita inquit, Illuſtris autem oratio eſt, ſi & verba grauitate delecta ponuntur, & tranſlata & ſuperlata, & ad nomen adiuncta, & duplicata, & idem ſignificantia, atque ab ipſa actionē atque imitatione rerum non abhorrentia. Eſt enim hæc pars orationis quæ rem conſtituat penè ante oculos. his enim maximè ſenſus attingitur. ſed cætera tamē & maximè mēs ipſa moueri poteſt. Sed quæ dicta ſunt de oratione dilucida, cadunt in hanc illuſtrem omnia. eſt enim plus aliquanto illuſtre quàm dilucidũ. altero fit vt intelligamus, altero verò vt videre videamur. Hoc elogio apparet quàm inepti ſint ac ridendi, qui earum rerum diſceptatores ſe faciunt, quarum ne exiſtimatores quidem ſatis eſſe didicerunt: tantúmque id probandum eſſe exiſtimant, quod probabile vtcunque ſit, quando vltrà progredi nequeunt ipſi. Nos verò vt quæ admiranda ſunt, æmulanda eſſe ſemper duximus: ita illic inſiſtendum, vltra quod Minerua procedere noſtra nó poteſt, vt non ſibi vim afferat, & in cacozeliā incurrat. Cuius virtutis exempla petere debemus ab ipſo parente eloquentiæ Latinæ, præcipuè in libris de Oratore, quos ipſe vehementer probabat, in quibus ipſe multus eſt in huiuſcemodi tropis. Tranſlationes etiā inſignes, & interdum παρακεκινδυνευμένας apud Demoſthenem inueniuntur, quo nomine ab AEſchine exagitatus fuit, vt ſuprà diximus in mentione verbi ἀμπελουργεῖν. nec minus frequentes & grandiloquæ apud Platonem, Demoſthenis & Ciceronis magiſtrum & ſuppeditatorem copiæ, cuíque ipſe Cicero acceptam illam referre non grauatus eſt. Rurſus Cicero in Oratore de Thraſymacho & Gorgia loquens, Horum vterque (inquit) Iſocra-

De tranſlationibus.

tem ætate præcurrit:vt eos ille moderatione,non inuentione vicerit. Eſt enim vt in transferendis tranquillior,ſic in ipſis numeris ſedatior. Idem, Nam neminem in eo genere ſcientius verſatum Iſocrate confitendum eſt. Et in Bruto de eodem, Magnus orator & perfectus magiſter, quanquam forenſi luce caruit, intráque parietes aluit illam gloriam, quam nemo meo quidem iudicio eſt poſtea conſecutus. De hoc loquens Halicarnaſſeus ita ſcribit, Κατὰ δὲ τὴν χαριεντότητα τῶν ὑποθέσεων, καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς προαιρέσεως, πλεῖον διαφέρειν αὐτὸν Λυσίου ἡγούμην, ἢ παιδὸς ἄνδρα, ὡς ὁ Πλάτων εἴρηκεν. εἰ δὲ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ῥητόρων, ὅσοι φιλοσόφως τοῦ μαθήματος τούτου προέστησαν. Hactenus cũ Cicerone cõuenit. quod ſequitur diſcrepat, Τῆς μέντοι ἀγωγῆς τὸ περιόδων τὸ κύκλιον, καὶ τὸ σχηματισμῶν τῆς λέξεως τὸ μειρακιῶδες οὐκ ἐδοκίμαζον. δουλεύει γὰρ ἡ διάνοια πολλάκις τῷ ῥυθμῷ τῆς λέξεως, καὶ τοῦ κομψοῦ λείπεται τὸ ἀληθινόν. Et infrà, Καὶ οὐ τὸ γένος μέμφομαι τῶν σχημάτων· πολλοὶ γὰρ αὐτοῖς ἐχρήσαντο καὶ συγγραφεῖς καὶ ῥήτορες, ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν· ἀλλὰ τὸν πλεονασμόν. τῷ γὰρ μὴ ἐν καιρῷ γίνεσθαι μηδὲ ἐν ὥρᾳ, προσίστασθαί φημι ταῖς ἀκοαῖς. Quintil. in x, In compoſitione(inquit)adeo diligẽs, vt cura eius reprehendatur. Idem Halicarnaſſ. Τρίτην ἀρετὴν ἀποφαίνομαι περὶ τὸν ἄνδρα, τὸ σαφήνειαν, οὐ μόνον τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τοῖς πράγμασιν. ἔστι γάρ τις καὶ πραγματικὴ σαφήνεια, οὐ πολλοῖς γνώριμος. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι τῆς μὲν Θουκυδίδου λέξεως καὶ Δημοσθένους, οἳ δεινότατοι πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο, πολλὰ δυσείκαστά ἐστιν ἡμῖν καὶ ἀσαφῆ, καὶ δεόμενα ἐξηγητοῦ. ἡ δὲ Λυσίου λέξις ἅπασά ἐστι φανερὰ καὶ σαφής. Idem, Ὡς γ' τἀληθὲς ἔχει, ὁ καὶ παλαιότερον ἀεὶ θαυμαζόμενος Θουκυδίδης τοὔνομα, δαιμονιώτατος τῶν συγγραφέων, ἔν τε τῷ ἐπιταφίῳ καὶ ἐν ταῖς δημηγορίαις ποιητικῇ κατασκευῇ χρησάμενος, ἐν πολλοῖς ἐξήλλαξε τὴν ἑρμηνείαν εἰς ὄγκον ἅμα καὶ κόσμον ὀνομάτων ἀηθέστερον. Thucydidem appellat δαιμονιώτατον τῶν συγγραφέων, quod perinde eſt ac ſi diceres diuinum & admirandum, atque ingenio præſtantiſſimo animóque præditum, quæ in elocutione eius eminent. At Cicero in Oratore perfecto, Thucydides autem(inquit)res geſtas & bella narrat & prælia, grauiter ſanè & probè: ſed nihil ab eo transferri poteſt ad forenſem vſum & publicum. Ipſæ illæ conciones ita multas habent obſcuras abditáſque ſententias, vix vt intelligantur: quod eſt in oratione ciuili vitium vel maximum. Quis porrò vnquam Græcorum rhetorum à Thucydide quicquam duxit? At laudatus eſt ab omnibus. fateor. ſed ita vt rerum explicator prudens, ſeuerus, grauis: non vt in iudiciis verſaretur, ſed vt in hiſtoriis bella narraret. itaque nunquã eſt numeratus orator. Hoc Ciceronis elogium multũ diſcrepat ab Halicarnaſſei: ne cum Quintiliani quidem conuenit ſententia, qui lib. x. ita ſcribit, Hiſtoriam multi ſcripſere præclarè. Et paulo inferius, Denſus & breuis, & ſemper inſtans ſibi Thucydides: dulcis & cãdidus & effuſus Herodotus. ille concitatis, hic remiſſis affectibus melior: ille concionibus, hic ſermonibus: ille vi, hic voluptate. Rurſus Cicero in Oratore, Itaque & Herodotus, & eadem ſuperiórque ætas numero caruit: niſi ſiquãdo temerè ac fortuito. At Hermogenes Sophiſta ita ſcribit in Rhetoricis, Ἐν τούτῳ τοῖς καθ' ἱστορίαν πανηγυρικοῖς πανηγυρικώτατός ἐστιν ὁ Ἡρόδοτος. Et paulò poſt, Κατὰ μέντοι ἐπιμέλειαν καὶ τὸ πολὺ τοῦ κόσμου τὸ

συναμφότερον

συναμφότερον καὶ τὴν ἡδονὴν ἔχει καὶ τὸ μέγεθος. οἱ γὰρ πλεῖστοι τῶν ῥυθμῶν αὐτῷ κατά τε τὰς συνθήκας καὶ τὰς βάσεις δακτυλικοί τε εἰσὶ καὶ ἀναπαιστικοὶ, σπονδειακοί τε καὶ ὅλως σεμνοί. De Thucydide autem loquẽs ferme idẽ ſentit cũ Cicerone. Mihi verò videtur Cicero omnia dicendi genera in libris ſuis tẽtaſſe & miſcuiſſe: plærunq; verò naturæ ſuæ nauiter indulſiſſe, ne bona ingenii corrumperet. quod qui facit, etiam alioqui multum ſibi negocii exhibet, cum ea quæ illaborata fluunt inhibens, aquam, vt eſt in prouerbio, ſæpe hærere cogat, vt aliorſum flectat: quaſiq; aduerſo flumine nauigare, quàm ſecundis ipſe malit vndis. Nulla eſt enim (inquit) laus oratoris, cuius in noſtris orationibus non ſit aliqua ſi non perfectio, &c. vt antè dictum. Nimiam autem Latinè loquendi religionem, qua imbutos eſſe nõnullos hodie audimus, Cicero ipſe, vt opinor, non probaret, ſi nunc ſuperſtes eſſet, qui in Bruto de L. Craſſo loquens ita ſcripſerit, Erat in eo ſumma grauitas: erat cũ grauitate iunctus faceriarũ & vrbanitatis oratorius non ſcurrilis lepos: Latinè loquendi accurata & ſine moleſtia diligens elegantia. Probaſſe eum autem Iſocratis pigmenta, dictioníſque lenocinia, præcipuè fidẽ facit imitatio: cuiuſmodi eſt illa pro lege Manilia, Qui ſæpius cum hoſte cõflixit, quàm quiſquã cum inimico certauit. plura bella geſſit, quàm cæteri legerunt. plures prouincias cõfecit, quàm cæteri concupiuerũt. Cuius adoleſcentia ad ſciẽtiam rei militaris non alienis præceptis, ſed ſuis imperiis: non offenſionibus belli, ſed victoriis: non ſtipendiis, ſed triũphis eſt tradita. Alibi in eadem, Quid tam nouũ quàm adoleſcentulũ, priuatũ, exercitum difficili Reipub. tempore conficere? confecit. huic præeſſe? etiam præfuit. rem optimè ductu ſuo gerere? geſſit. Et quod magis miremur, in Miloniana hoc genere non abſtinuit: in qua omnia erant ſolicita, & à feſtiuitate ſermonis iſocoliſque & antithetis diſſentanea, vt obiicere quiſpiam poſſit eorum qui Ciceroni obtrectauerunt. Sic autem ſcripſit, Eſt ergo hæc non ſcripta, ſed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus: verùm etiam ex natura ipſa arripuimus, hauſimus, expreſſimus. ad quam non docti, ſed facti: non inſtituti, ſed imbuti ſumus. Ipſe Cicero in Orat. de numeroſa concinnitate orationis loquẽs, In huius (inquit) concinnitatis conſectatione Gorgiam fuiſſe principem accepimus: quo de genere illa noſtra ſunt in Milon. Eſt enim iudices hæc nõ ſcripta, ſed nata lex. In inuectiua autem oratione Cicero verbis Thucydideis atrocique dictione mihi interdum videtur vti. vt in Anton. ſecunda, in Piſonem, & ſimilibus. Qualis eſt illa pro Sextio, Exierunt malis ominibus atque execrationibus duo Vulturii paludati, quibus vtinam ipſis eueniſſent ea quæ tum homines precabãtur. Quam ſcribendi varietatem & ingenii copia, & animi vehementia in odiis exercendis effecit. Quintil. in v i. de riſu loquens, Nam plærique (inquit) Demoſtheni facultatem huius rei defuiſſe credunt: Ciceroni modum. Nec videri poteſt noluiſſe Demoſthenes, cuius pauca admodum dicta, nec ſanè cæteris eius virtutibus reſpondentia, palàm oſtẽdunt non diſplicuiſſe illi iocos. Plutarch. in Politicis præceptis longè aliter ſentit, qui ridicula repercuſſa ait eſſe maximè probanda &

vendibilia, quæ à reſpondente laceſſenti retorquentur. in quibus valuiſſe Demoſthenem dicit. contrà verò Ciceronem σκωπτικὸν βωμολόχως appellat, & immodicum in laceſſendo. τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα σκώπτειν, γελωτοποιοῦντός ἐστι, καὶ τούτῳ δόξα κακοηθείας πρόσεστιν, ὡς προσῆν τοῖς κικέρωνος σκώμμασιν. ἀμυνομένῳ δὲ συνεστώμεν ἅμα καὶ χάριν ὁ καιρὸς δίδωσι. καθάπερ δημοσθένει, πρὸς δὴ αἰτίαν ἔχοντα κλέπτειν, χλευάζοντα δὲ αὐτοῦ τὰς νυκτογραφίας, οἶδα ὅτι σε λυπῶ λύχνον καίων. Hāc facultatē Cicero in Oratore perfectò propriā Atticorum eſſe dicit, Quicquid enim, inquit, aut ſalſum aut ſalubre eſt in oratione, id propriū Atticorū eſt: è quibus tamen non omnes faceti. Lyſias ſatis. Demades præter cæteros fertur. Demoſthenes minus habetur, quo mihi nihil videtur vrbanius: ſed nó tam dicax fuit, quàm facetus. Quo in loco optimè Cicero de ridiculis paucis verbis præcipit, cū immodicè ipſe vſus ſit. vſque adeo arduū eſt iudicium quamlibet præſtans naturæ & ingenio modū ſtatuere. Reprehenſiones verò ſcriptorū ſuorum nomine obtrectationéſque multifariam Ciceronē pertuliſſe, præter ea quæ ſuprà diximus, etiam ipſe his verbis ſignificat in ſecundo Tuſcul. Quanquā non ſumus ignari (inquit) multos ſtudioſè cōtrà eſſe dicturos: quod vitare nullo modo poſſumus, niſi nihil omnino ſcriberemus. Etenim ſi orationes quas nos multitudinis iudicio probari volebamus (popularis eſt enim illa facultas, & effectus eloquentiæ eſt audientiū approbatio) Sed ſi reperiebantur nonnulli, qui nihil laudarent niſi quod ſe imitari poſſe confiderent, quíque ſperandi ſibi eundem bene dicendíque finē proponerent, & cum obruerētur copia ſententiarū atq; verborū, ieiunitatem & famē ſe malle, quàm vbertatē & copiam dicerēt: vnde erat exortum genus Atticorū, iis ipſis qui id ſequi ſe profitebantur, ignotū, qui iam cōticuere, penè ab ipſo foro irriſi: quid futurū putamus, cum adiutore populo, quo vtebamur antea, nunc minimè nos vti poſſe videamus? His verbis ſignificat exiſtimaríq; vult iis ſe moleſtiſſimis vſum eſſe obtrectatoribus, qui copioſæ ipſius & ſplendidæ inuidia eloquentiæ vrebantur & angebantur, qua præ ſe ac præ multis præditū ipſum Ciceronē eſſe cernebant, ad quam ſe poſſe accedere omnino diffidebant. Hoc genus hominū fere φιλοκρινοῦντας videmus: quo nihil eſt φιλαπεχθημονέστερον, magíſque expoſitum omniū offenſioni. Illa verò quæ torrens dicitur eloquentia, quonam modo tenorem ſuum ſeruare atque impetum poteſt, ſi ſociam ſibi & comitem tantā loquendi religionem aſſumat? de qua loquens Fabius, ita inquit, At ille qui ſaxa deuoluat, & pontem indignetur, & ripas ſibi faciat, multus & torrēs, iudicē vel nitentem contrà feret, cogétque ire quà rapit. Eius eloquentiæ meminit Cicero in 2. Fin. in principio. Quanta autē opinio Ciceronis de M. Bruto fuerit in iudicio literarum Latinæque orationis, ex eo intelligimus, quòd Oratorem ei ſuum, quaſi doctrinæ oratoriæ iudicii que ſui in dicēdi facultate ſpecimen, dicandū duxit, cum libro de Claris oratoribus, qui etiam ab eodem Bruto nomen accepit. vt mittā quod de eodem in præfatione Finium dixit, eidem nūcupatorum. At in libro ſuperiore cū de Herodoto & Thucydide prius locutus eſſet, ita ſcripſit, Horum ætati

Cicero reprehēſus à multis

Torrens eloquentia.

ſucceſſit Iſocrates, qui præter cæteros eiuſdem generis laudatur ſemper à nobis, nonnunquã Brute leniter & eruditè repugnãte te: ſed credas mihi fortaſſe, ſi quid in eo laudem, cognoueris. Nam cum conciſus ei Thraſymachus minutis numeris videretur, & Gorgias: qui tamen primi tradũtur arte quadam verba iunxiſſe: Thucydides autem præfractior, nec ſatis (vt dicam) rotũdus: primus inſtituit dilatare verbis, & mollioribus numeris explere ſentẽtias. Et inferius, Itaq; vt ego cum à noſtro Catone laudabar, vel reprehẽdi me à cæteris facilè patiebar: ſic Iſocrates videtur teſtimonio Platonis aliorũ iudicia debere cõtemnere. Eſt enim (vt ſcis) quaſi in extrema pagina Phædri his ipſis verbis loquens Socrates, Adoleſcens etiam nunc ô Phædre, Iſocrates eſt: ſed quid de illo augurer, libet dicere. Quid tandẽ: inquit ille. Maiore mihi ingenio videtur eſſe, quàm vt cum orationibus Lyſiæ comparetur: præterea ad virtutem maior indoles: vt minimè mirum futurum ſit, ſi cum ætate proceſſerit, aut in hoc orationum genere cui nunc ſtudet, tantum quantum pueris, reliquis præſtet omnibus qui vnquã orationes attigerunt: aut ſi contentus his non fuerit, diuino aliquo animi motu maiora cõcupiſcat. Ineſt enim natura philoſophia in huius viri mente quædam. Verba Platonis hæc ſunt, ὃ μήν τοι μαντεύομαι κατ' αὐτοῦ, λέγειν ἐθέλω. Φαι. τὸ ποῖον δή; Σω. Δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, τὰ τῆς φύσεως. ἔτι δὲ ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι. ὥστε οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστὸν προϊούσης τῆς ἡλικίας, εἰ περὶ αὐτούς τε τοὺς λόγους οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ, πλέον ἢ παίδων διενέγκοι τῶν πώποτε ἁψαμένων λόγων. ἔτι δὲ εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσει ταῦτα, ἐπὶ μείζω δέ τις αὐτὸν ἄγοι ὁρμὴ θειοτέρα. φύσει γὰρ ὦ φίλε ἔνεστί τις φιλοσοφία τῇ τοῦ ἀνδρὸς διανοίᾳ. Quibus verbis aſtipulatur eius ipſius Iſocratis teſtimonium ἐν τῷ πρὸς Φίλιπ. & plenius ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως. Diſſenſiſſe Brutum à Cicerone de optimo genere dicendi, præter ea quæ iam commemoraui, ex epiſtola quoque Ciceronis apparet ad Atticum lib. xv. ſic enim ſcribit, Brutus ad me miſit orationem ſuam habitam in concione Capitolina: petiuítque à me vt eam ne ambitioſè corrigerem antequam ederet. Eſt autem oratio ſcripta elegantiſſimè ſententiis & verbis, vt nihil poſſit vltrà. ego tamen ſi illam cauſam habuiſſem, ſcripſiſſem ardentius. Et infrà, Quo enim in genere Brutus noſter eſſe vult, & iudicium habet de optimo genere dicẽdi: ita cõſecutus eſt in ea oratione, vt elegantius eſſe nihil poſſit. Sed ego ſolus alius ſum ſæpe. hoc rectè ſiue non rectè, tu tamen velim orationem legas, certiorémque me facias quid iudices ipſe. quanquam vereor ne cognomine tuo lapſus, ὑπεραττικὸς ſis in iudicando. Sed ſi recordabere Δημοσθένους fulmina, tum intelliges poſſe & ἀττικῶς totã grauiſſimè dici. Idẽ ad Cornificium lib. xii. Epiſt. Sed proximè ſcripſi de optimo genere dicẽdi. in quo ſæpe ſuſpicatus ſum te à iudicio noſtro, ſic ſcilicet vt doctum hominem à nõ indocto, paululũ diſſidere. huic tu libro maximè velim ex animo, ſi minus, gratiæ cauſa ſuffragere. Verumenimuero cum Demoſthenis orationẽ vt Thucydidis, Halicarnaſſeus dixerit ſæpe obſcuram eſſe coniecturæque difficilis, mirũ videri poſſit, quòd Cicero ea de cauſa Thucydidis lectionẽ non probauerit, quòd vitium dicat eſſe obſcuritatẽ ma-

Elogium Platonis de Iſocrate.

Brutus de optimo genere dicendi diſſenſit à Cicerone

ximum in oratione ciuili. Longè autem denſiorem eſſe obſcuriorémque Demoſthenẽ Cicerone tum in Philippicis, tum alibi, hodie iudicare poſſumus, qui vtrũque auctorem in manibus habeamus. De quo ipſe Cicero ad Brutum ita inquit, Demoſthenes, cuius nuper inter imagines tuas ac tuorum (quòd eum credo amares) cum ad te in Tuſculanũ veniſſem, imaginem ex ære vidi: nihil Lyſiæ ſubtilitate cedit, nihil argutiis & acumine Hyperidi, nihil lenitate AEſchini & ſplẽdore verborum. Idem in Bruto, Nam planè perfectũ, & in quo nihil admodum deſit, Demoſthenẽ facilè dixeris. Et tamen in præfatione Tuſcul. oratores Latinos nihil omnino Græcis cedere affirmauit. Et rurſus in Oratore, Hoc nec grauior extitit quiſquam, nec callidior, nec tẽperatior. Itaq; nobis monendi ſunt ii, quorum ſermo imperitus increbruit: qui aut dici ſe deſiderant Atticos, aut ipſi Atticè volũt dicere, vt mirẽtur hunc maximè, quo Athenas quidem ipſas magis credo fuiſſe Atticas. Quid enim ſit Atticũ diſcant, eloquentiámque ipſius viribus, non imbecillitate ſua metiantur. nunc enim tãtum quiſque laudat, quantũ ſe poſſe ſperat imitari. Et inferius, Sẽper oratorum eloquentiæ moderatrix fuit auditorũ prudẽtia. Omnes enim qui probari volunt, voluntatẽ eorum qui audiũt intuentur, ad eámque & ad eorum arbitrium & nutum totos ſe fingunt & accommodant. His verbis Ciceronis doceri poſſumus, cur ætas Quintiliani & Plinii genus dictionis Tullianæ immutauerint: nec ab omnibus eiuſdem rei ſcriptoribus eundẽ modum orationis exigendũ. Nam cum eſt (inquit idem Tullius) oratio mollis & tenera, & ita flexibilis, vt ſequatur quocunque torqueas: tum & naturæ variæ & volũtates multũ inter ſe diuerſæ varia effecerunt genera dicendi. Flumen aliis verborum volubilitáſque cordi eſt, qui ponunt in orationis celeritate eloquẽtiam: diſtincta alios & interpuncta interualla, moræ reſpirationéſque delectant. Quid poteſt eſſe tam diuerſum? tamen eſt in vtroque aliquid excellens. Idem in ſecundo de Oratore, Tãtum eſt flumen optimorum grauiſſimorúmque verborum. Verùm cum Marcus Tullius tantopere Demoſthenẽ admiratus ſit in omni genere omníque parte orationis, fulmina etiam eius ſuo teſtimonio flagrantiora reddiderit atque fulgentiora, ſimul in inuentione ac diſpoſitione quàm ſimillimus ei eſſe cõcupiuerit & affectarit, atque etiam vt opinor, proximè eum aſſecutus ſit: ecquis eſt qui dubitet in elocutione quoque & phraſi eueſtigio eundem ſecuturum fuiſſe ipſum, niſi ingenio ſuo & naturæ indulgendũ eſſe cenſuiſſet, quam perinde felicem & vberẽ nactus erat? De quo loquens Quintil. in 12, Nam ferè ſic, inquit, docti iudicauerunt, plurimũ in eo virtutum, nonnihil fuiſſe vitiorum. & ſe ipſe multa ex illa iuuenili abundãtia coërcuiſſe teſtatur. Hermog. de Demoſthene cum Halicarnaſſeo non idem pronunciat, ſed ſatis diuerſum. de oratione enim loquens, quam ipſe ciuilem vocat, ita inquit, Ἄριστός τε γὰρ πολιτικῶν λόγων ὁ δημοσθενικός. ὅ, τε αὖ δημοσθενικὸς λόγος τῶν πολιτικῶν ἄριστος. φημὶ τοίνυν δεῖν ἐν τῷ τοιούτῳ λόγῳ πλεονάζειν μὲν ἀεὶ τὸν τῆς σαφηνείας ποιοῦντα τύπον, ἔτι τὸν ἠθικόν τε καὶ ἀληθῆ. σαφήνεια & δυσφρασία planè oppoſita ſunt & ἀσάφεια. Ex quo intelligimus quãta ſit

Elogium Ciceronis de Demoſthene.

varietas iudiciorũ. Diſcamus igitur potius & contendamus Marci Tullii naturã, animum & doctrinã eximiam & beatã percipere & admirari; quãtúmq; Latina facundia acceptũ ipſi referre debeat, exiſtimare & perpendere: vt inde præcipuè animũ quiſque ſuũ & alat & inſtituat: non etiam vt κακοζήλως Mineruã inuitam & repugnantẽ, effingere ſe & cõponere tãquam ad ſpeculũ, ſic ad Ciceronis exemplaria cogat: quo nihil eſt moleſtius, atq; interdũ etiam rancidius ac putidius. Neq; in vnam tãtùm ſpeciem ornatus cõformata, ſpecimen ſui præclarũ & mirabile præbere ſolet eloquentia: nec in omne theatrũ, omníque ſæculo, eodẽ ſemper cultu ornatúque prodiit: ſed ne eodem quidẽ tempore, tanquã ſub omni perſona, ita ab omni natura proficiſci eadẽ facie, vno vultu, iiſdémque geſtibus cõfigurata vnquã voluit, eadémq; veſte circundata & exornata. Adde quòd in bello cõmunem Martẽ eſſe dixerũt priſci: ita in certamine dicẽdi fortaſſe cõmunis eſt Minerua. nec qui in plæriſque, etiã in omnibus & ſemper ſuperior euadit. Erit porrò lingua Latina in dies longè copioſior, ſi ex Tullii inſtituto Latinè loquendi facultatẽ nos metiamur ipſi, quàm ſi è libris eius qui nunc extant, eandẽ circunſcribamus. Neq; verò iudicandũ eſt ac ſtatuendũ, tractam copioſè & feliciter, fuſámq; placidè atque æquabiliter orationẽ, qualis eſt Tulliana in libris præcipuè philoſophicis, & ſæpe in oratoriis (in quibus veluti ſecũdo flumine, ac leni aura obſecũdante potius, quàm ardore animi quaſi vento vehementi rapiente vehitur eloquentia) omniũ eſſe præſtantiſſimam in omni genere eloquentiæ: cum exẽplo Demoſthenis oratorũ principis, ipſiúſque Tullii elogio propemodum conſecrati, nõ modò preſſam orationẽ ſubobſcuréque aſtrictam, ſed etiã contortam interdúmque ſalebroſam conuenire videamus ardentius agẽti & peroranti. Quo de genere Halicarnaſſeus, iudex (vt mihi videtur) & æquus & ſeuerus, frugalitatis & ſimplicitatis amãs, ita ſcripſit, de Lyſia Attico loquens, cuius oratione Attici nominis admiratores & ſequaces, veluti norma quadam formuláque vtebãtur. Iam verò (inquit ille) facultatẽ vnam inuenio apud Lyſiam ſanè admirabilem, cuius Theophraſtus principẽ fuiſſe ait auctorem Thraſymachũ. ego verò Lyſiam fuiſſe cenſeo. Et paulum infrà, Quæ tandẽ igitur eſt illa facultàs quam huiuſmodi eſſe perhibeo? dictionis genus ſententias contorquens rotundéque eloquẽs: propria magnopere atque neceſſaria forẽſi orationi, omníq; adeo certamini non fictitio. Hanc Lyſiæ virtutem cum pauci imitati ſint, Demoſthenes etiam exuperauit. hoc tantùm intereſt, quòd non vt Lyſias frugaliter & vt fert ſimplicitas, vſus eſt, verũ affectatè atq; amarulẽter. Cicero ipſe in Oratore, de hiſtoria loquẽs, Interponuntur etiã conciones & hortationes. ſed in iis tracta quædã & fluens expetitur, non hæc eloquẽtia contorta, & acris oratio. Idem in 1. Tuſcul. Mihi verò ne hæc quidem notiora & iam illuſtriora carere vi diuina vidẽtur: vt ego aut poẽtã graue plerunq; carmen ſine cæleſti aliquo mẽtis inſtinctu putem fundere, aut eloquentiã ſine quadã vi maiore fluere, abundantẽ ſonãtibus verbis, vberibúſq; ſentẽtiis. Quintil. lib. v i i i. in eam ſententiã ita ſcripſit, Nec for-

tibus modò, ſed etiã fulgentibus armis præliatus in cauſa eſt Cicero Cornelii: qui non aſſecutus eſſet docẽdo iudicem tantùm, & vtiliter demũ ac Latinè perſpicuéque dicẽdo, vt populus Rom. admirationẽ ſuã non acclamatione tantùm, ſed etiã plauſu cõfiteretur. ſublimitas profectò & magnificẽtia, & nitor & auctoritas expreſſit illum fragorẽ. nec tam inſolita laus eſſet proſecuta dicentem, ſi vſitata & cæteris ſimilis fuiſſet oratio. Quum autem nihil difficilius ſit, quàm de differentia orationis, déque genere dicendi optimo iudicare, eò tamen venimus, an ſtultitiæ an ignorãtiæ, an neſcio quid debeã potiſſimum vocare, vt ex ſummaria lectione & tumultuaria vnumquenq; ſcriptorẽ ſua vel palma donemus, vel ignominia notemus: à cuneis ipſi (vt ita dicã) in orcheſtrã impudenter tranſeuntes, quaſi non iam ſpectatores, ſed agonothetæ facti: ita interdũ homines expendẽtes, vt in ſingulas vncias iudicii, ſeſcuncias ſtudii, atque etiã odii fortaſſe adpõderemus, vt parciſſimè loquar. Et cum pauci Ciceronẽ perlegerint, longè pauciores intellexerint, nullus eſt tamen qui Tullianam phraſim vt percognitã, non in ore tertio quoq; verbo habeat. Adde quòd ἑλλανοδίκας nõnulli agere non dubitãt, déq; Græcorũ ſcriptoribus magna fiducia & tanquã pro poteſtate pronunciare, qui non planè rudimenta linguæ Græcæ nouerunt: impudentia vtiq; auctoritatẽ apud imperitos colligentes & emerentes, cũ tamen inter maximos auctores antiquitatíſque iudices controuerſa iudicia fuerint, vt ex iam dictis liquidò patet. Enimuero picturã eſſe aiunt veluti orationẽ mutam: contráque orationẽ quaſi picturam quandã vocalem. Vnde illud Ciceronis in v. Tuſcul. Traditũ eſt etiã Homerũ cæcum fuiſſe: at eius picturã nõ poeſim videmus. Ego verò Themiſtocli aſſentior, qui orationẽ picturã textilẽ eſſe dixit, vel texturam picturæ varietate diſtinctã & viſendam: quæ ita demũ intexta intus argumenta oculis mentis exponit & indicat, ſi ipſa expanſa cõmodè explicatáque fuerit. Pictores autẽ laudatiſſimi fuerunt, non qui hominũ effigies cõptas tantùm & pexas, ac munditia veſtis nitẽtes effinxiſſe dicuntur: ſed qui eo amplius viuaces viriléſq; maximè, ſimulq; ad viua liniamẽta eorũ hominum ductas, quorũ ipſæ ſimilitudinẽ præferũt. Iconicos illos Græci appellauerunt. Quibus ſi ipſis hoc quoque addideris, morata vt ſit eorum imitatio, quã ἠθοποιὸν vocãt, iam nihil (vt opinor) deeſſe videbitur: niſi vt proportionẽ membrorũ, totiúſque corporis cõcinnitatẽ à ſe demenſam, pigmentis diſtinguere tum intẽſis cum opus eſt, tum remiſſis nouerint atque mediocribus, iiſdémque in æuũ pertinacibus. non, quod quidã faciunt, vt præſenti quidẽ illi iucũditate, ſed fugaci delectent, nec ſolẽ ipſa diu nec ætatẽ perlatura. Neq; enim vt quanque vel tabulã pictã, vel ſtragulam veſtẽ aut cupidi licẽtur homines aut parũ perſpicaces, ita eiuſmodi eſt illa protinus quæ in fano Saturni dicãda ſit: dignúmque ideo illud periſtroma exiſtimandũ, in quo memoriæ conſecrandæ argumẽta detexantur. Nam quotus eſt eorũ quiſque tandem qui ad nundinas ventitãt, oculiſq; perluſtrãt tabernas inſtitorũ, qui tum materiã, tũ opus internoſcere indicaturámq; didicerit rerum expoſitarũ? qui notas exploratrices

Iconici pictores.

teneat,queis germanæ & probæ merces à ſubdolis ac mangonio prælitis, aut lenocinio prætextis diſcriminãtur? Et quidẽ cum eò iam incuriæ hominum emacium,fraudíſque artificũ & negociatorum ventũ eſſe videamus,vt nihil ferè quod hæc ætas ediderit rerum omnis generis ac merciũ, dignum ſit quod cum mercibus antiqui opificii probatique componatur:tum verò id in bibliopoliis conſpicuum eſt ætatis noſtræ vitium. Quare plæraque eorum quæ velut in tumultu vel in naufragio ſcribimus, breui vtique interlitura ſunt contemptus & obliuio. ídque culpa vtique noſtra vitióque futurum eſt: qui gratiã impræſens aucupemur à quolibet nobis æquali, aut memoriæ noſtræ, tanquam luculentum ſtudiorum præmium,condignúmque precium operæ,nec à poſteris memoriam perpetuam clarámque opperiri ſuſtineamus. cum priſci fuerit inſtituti ac propoſiti,Saturni gratiá emereri ac ſperare potius, quàm Mercurii præſentis atque nundinatoris. Athen.lib.VIII.Dipnoſophiſt. φιλόσοφος δὲ ἦν τῶν πάνυ ὁ Αἰσχύλος, ὃς καὶ ἡττηθεὶς ἀδίκως ποτὲ,ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς εἴρηκεν,ἔφη χρόνῳ τὰς τραγῳδίας ἀνατιθέναι, εἰδὼς ὅτι κομιεῖται τὴν προσήκουσαν τιμήν. Quid verò M.Tullii ſcripta cenſemus? num protinus quàm edita ſunt,eadem fuiſſe admiratione excepta, atque ſæculis fuerunt proximis & ſequentibus,cum deinceps maiorem maiorémque inuidia exoleſcente conſecuta ſunt? Contrà quàm vſu nobis (vt coniicio) iiſque poſthac vẽturum eſt, quorum monumenta ſimul vt auſtera iam & tepida fuerint, homines rectius ſeueriúſque cum induſtria noſtra doctrináque æſtimabunt.at hæc muſteo adhuc guſtu feruentéque vanum habent ad vulgus falláxque experimentum. Cum eo quoque quòd etiam hominum non imperitorum odia ſtudiáque nedum ignorantium iudiciis rectis obſtrepunt.Quintilianus in præfatione tertii,Sed parco,inquit,nominibus viuentium.veniet eorum laudi ſuum tempus.ad poſteros enim virtus durabit,non perueniet inuidia.At verò ſi hoc iuris in re literaria aliquando conſtituatur,atque inter homines huius inſtituti conſortes id cõueniat, vt quaſi ingenuæ gloriæ petitores, in candida & pura,non in verſicolori aut pulla,ſe petere, fidem facere lectoribus debeant:nec in operum præfatione(vt aſſolet) iuſiurandum concipiant in verba ſolennia impudenter peierãtibus,dolum malum abeſſe,abfuturúmque eſſe: verùm ita texturam operum ordiantur & pertexant, figuríſque & coloribus veſtiant, vt qui maximè inclareſcere ingenio & induſtria concupierit, is maximè periclitari opinione vereatur. Hoc iure inquam ſi ſtare bonarum literarum cultores & profeſſores ita in animum induxerint,vt illi eo more iudicare inſiſtant,hi ſibi ius dici eodem non recuſent, grauius certè omnino atque amplius res literaria conſtituetur, maioréque cum dignitate. Cum enim viri ſtudioſi lautam & elegãtem copioſámque dictionem eſſe oporteat, impenſæque operæ in literarum cultu teſtem atque indicem, etiam doctrinam in medium vt proferat neceſſe eſt,& moratam egregiè, & auctoris commendatricem: alioquin operam luſiſſe magis quàm nauauiſſe videbitur in officina morum,quam encyclopædiam vocant. Tam

maximè autem huiuſmodi eſſe orationem viri docti oportet: quàm id maximè & ſcriptoris perſona poſcit,& operis ſuſcepti titulus præ ſe ferre videtur ac polliceri. Neque enim dici meretur eloquentia, quæ non & animatum ſermonem & perſonatum habeat cum iis quæ iam dicta ſunt. Poſtremò hoc addam pro clauſula huius à propoſito digreſſionis,quod & eleganter & appoſitè M.Tullius in Oratore ſuo dixit,Nam nec latius neque copioſius de magnis variiſque rebus ſine philoſophia poteſt quiſquam dicere. Siquidem etiam in Phædro Platonis hoc Periclem præſtitiſſe cæteris dicit oratoribus Socrates, quòd is Anaxagoræ phyſici fuerit auditor:à quo cenſet eum,cum alia præclara quædam & magnifica didiciſſet,vberem & fœcundum fuiſſe,gnarúmque(quod eſt eloquentiæ maximum) quibus oratoriis modis quæque animorum partes pellerentur. quod idem de Demoſthene exiſtimari poteſt, cuius ex epiſtolis intelligere licet quàm frequẽs fuerit Platonis auditor. Verba Platonis hæc ſunt, Πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν, προσδέονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι. τὸ γὰρ ὑψηλόνουν τοῦτο καὶ πάντῃ τελεσιουργὸν ἔοικεν ἐντεῦθέν ποθεν εἰσιέναι, ὃ καὶ Περικλῆς πρὸς τῷ εὐφυὴς εἶναι ἐκτήσατο. προσπεσὼν γὰρ οἶμαι τοιούτῳ ὄντι Ἀναξαγόρᾳ, μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς, καὶ ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος, ὧν δὴ πέρι τὸν πολὺν λόγον ἐποιεῖτο Ἀναξαγόρας, ἐντεῦθεν εἵλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. & reliqua quæ proſequitur ipſe longius. Demoſthenes autem ad Heracleodorum ita ſcribit de Platone, Ὁρῶν ὅτι δόξης ἐπιτυγχάνων, καὶ παιδείας ἀπεδέχου, καὶ ταύτης τῆς ἀπὸ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς, ἥπερ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τῶν μὲν πλεονεκτημάτων καὶ τῶν περὶ ταῦτα σοφισμάτων ἔξω, τοῦ βελτίστου δὲ καὶ τοῦ δικαιοτάτου πάντως ἕνεκα ἐξητασμένη. ἧς μὰ τοὺς θεοὺς τῷ μετασχόντι, μὴ οὐχὶ ἀψευδεῖν, καὶ πρὸς ἅπαντας ἀγαθῷ εἶναι, οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι, Hæc enim de te teſtificari, hæc prædicare ſolitus ſum, ex eo animum tuum moréſque iudicans: quòd cum gloria comparata doctrinam amplexus eſſes, & præſertim à Platonis ſchola quæſitam: quæ quidem eſt ipſa eiuſmodi, vt & procul ab omni iniquitate abſit quæſtuoſáque verſutia, omnibúſque in rebus quod optimum ſit & æquiſſimum, id ipſa magnopere inquirat & conſectetur. cuiuſmodi doctrinæ cui participem eſſe contigit, illi vtique non & veritatem colere ac neminem fallere nefas eſſe cenſeo, neque omnibus cum hominibus ita agere, vt nunquam non vir bonus ſit. Quo in loco ἐξητασμένη δὲ ἐξητακῦα dixit Attica licẽtia. Addam & illud ex libro quarto Legum, vbi Ἀθηναῖος ξένος ita inquit, τῷ Κλεινίᾳ Κρητὶ προσδιαλεγόμενος, Τὴν πόλιν ἅπαντες ἡμῶν Ἕλληνες ὑπολαμβάνουσιν ὡς φιλόλογός τέ ἐστι καὶ πολυλόγος. Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν βραχυλόγον, τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν. σκοπῶ δὴ μὴ δόξαν ὑμῖν παράσχωμαι περὶ σμικροῦ πολλὰ λέγειν, μέθης πέρι σμικροῦ πράγματος παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος, itaque vereor ne opinionem vobis præbeam tanquam multa dicere ſoleam de re parua. quippe qui nunc de ebrietate quæ res eſt contemnenda, longam orationem perſequar. Eſt enim ἀνακαθαίρεσθαι ἀντὶ τοῦ διεξιέναι, de quo ſuprà diximus. Cæterùm ex hoc loco intelligimus, Athenienſium olim orationem πολυλόγον fuiſſe, Lacedæmoniorum βραχυλόγον, Cretenſium πολύνουν, hoc eſt ſententioſam.

Moris eſt etiam Græcorum, omnibus verbis ſeu tranſitiuis, ſeu abſolutis, ſeu paſſiuis, ſeu deponentibus nomina ſubſtantiua ab eiſdem deducta accuſatiuo caſu ſubiicere. vt, Ἀδικῶ σε ἀδικίαν οὐ μεγάλην. Ἐρῶ σου ἔρωτα σφοδρόν. Ἀπειθεῖς μοι ἀπείθειαν καταφρονητικήν. Ἀμελοῦμαι ὑπό σου ἀμέλειαν ἀφιλοπρεπῶς. Demoſth. περὶ στεφάνου, Εἶτα κενὰς χαρίζῃ χάριτας τουτοισὶν ἐμὲ συκοφαντῶν. Idem πρὸς Λεπτίνην. Φέρε δὴ καὶ τὰς εὐπορίας ἃς ἀναπαυομένους τινὰς εὐπορήσειν οὗτοι φήσουσιν, εἰς δέον ὑμῖν γνωσομένοις δείξω. Sic alibi, Παραγραφὴν παραγράφεσθαι. Lyſias, Καὶ γὰρ πολλοὶ ἐξ ἐκείνης τῆς βουλῆς τὴν ὑμετέραν βουλὴν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἐβούλευον. AEſchin. Ἀλλ' ὥσπερ ὑμῶν ἕκαστος αἰσχυνθείη τὴν τάξιν λιπεῖν ἣν ἂν ἐτάχθη ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτω καὶ νῦν αἰσχύνθητε τὴν τάξιν ἐκλιπεῖν ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. Gregor. Τίς δὲ οὐκ ἂν ἤλπισεν ἐκ τῆς πίστεως ἣν ἐπιστεύθη, διαλλαγὴν ὕστερον ποιήσειν; id eſt, Cui enim non erat veriſimile eum reconciliatum iri cum eo qui tandem ipſi fidem habuiſſet? Plutarchus in Cæſare de Iubæ filio, μακαριωτάτην ἁλοὺς ἅλωσιν. Cicero in ſecundo de Legibus, Video orationem eius de legibus peroratam eſſe vno æſtiuo die. Cælius ad Ciceronem, Poſtridie Hortenſius in theatrum introiit, puto vt ſuum gaudium gauderemus. Salluſt. Quæ negotia multo magis quàm prælium malè pugnatum terrebant, ἡ μάχη κακῶς μεμαχημένη. Ipſe Cicero pro Murena, Ex omnibus pugnis acerrima mihi videtur illa quæ cum rege commiſſa eſt, & ſumma contentione pugnata. Sic, dicta in te dicere, in Philippica ſecunda: & ſtatuam ſtatuere, in Verrem actione quinta. His non abſimile eſt illud eiuſdem ad Catonem, Magnúmque Arabum equitatum à cohorte prætoria quæ erat Epiphaneæ præſidii cauſa, occidione occiſum. Liuius etiam vſus eſt, Ethruſci cum inuicem his atque illis terga darét, occidione occiſi. Alibi libro decimo, Auream olim atque argenteam Samnitium aciem à parente ſuo occidione occiſam. Illa etiam quæ ſequuntur à Græcis tráſlata ſunt. Idem in Epiſtol. Nos in caſtra properabamus quæ aberát bidui. Et rurſus, Primum iter deuium. deinde ab Antonio & cæteris quatridui. Idem ad Quintum fratrem de aquæductu loquens, Præſertim cú tu neq; per Locuſtæ neq; per Varronis velles ducere. Idé, Ad Telluris quidé etiam ſtatuá tuam locaui. Et pro Cluentio, Sicut in ſtatuis inauratis quas poſuit ad Iuturnæ, quibus ſubſcripſit reges à ſe in gratiam eſſe reductos. Et Philippica ſexta, In foro Lucii Antonii ſtatuam videmus, ſicut illam Q. Trebellii qui Hernicos deuicit, ante Caſtoris. Terent. in Adelphis, Vbi ad Dianæ veneris, ito ad dextrá. Xenoph. Εἰς οὐδενὸς διδασκάλου πώποτε φοιτήσαντα. vt ἐν ᾅδου, & ſimilia. Ariſtoteles περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, Ἐν τῇ θαλάσσῃ τῇ ἔξω Ἡρακλείων στηλῶν, φασὶν ὑπὸ Καρχηδονίων νῆσον εὑρεθῆναι ἐρήμην, ἔχουσαν ὕλην τε παντοδαπὴν καὶ ποταμοὺς πλωτούς, ἀπέχουσαν δὲ πλειόνων ἡμερῶν. Sic dixit vt aberant bidui. Cicero pro Plancio accuſatiuo addidit, vt eſſet plena locutio, Qui cum abeſſent aliquot dierum viam, in Macedoniam ad Planciúmque perrexi. Quo in loco perrexi pro me contuli dixit. Alibi ire infinitiuú addidit, in Acad. Itaq; cófeſtim ad eum ire perreximus, hoc eſt cœpimus. Liuius, Triginta nauium claſſe ire obuiá hoſti pergit. Quod ſimile eſt illi Demoſth. περὶ στεφάνου, Εἰ μὴ ὡς ἐχειροτόνησε Φίλιππος ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών.

Κενὰς χαρίζεσθαι χάριτας, καὶ τὰ ὅμοια.

Παραγραφὴν παραγράφεσθαι καὶ τὰ ὅμοια.

Βουλὴν βουλεύειν.

Gaudium gaudere.

Pugnas pugnata.

Per Locuſtæ & Varronis ducere.

Statua ante Caſtoris.

Ἀπέχει πλειόνων ἡμερῶν. *Abeſſe bidui.*

Pergo ire.

Ὠχόμην ἀπιών.

Iliad.vltimo, Βῆ δ' ἴεναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ. Græci etiam

Πνεῖν θυμὸν & θυμοῦ. dicunt Πνεῖ θυμὸν, & ἀτηλικῶς πνεῖ θυμοῦ. & πνεῖς δίκην καὶ δίκης, & πνέω μάχην. Vnde illud Ciceronis in Catilinam inuectiua ſecunda, Tandem aliquando Quirites L. Catilinam furentem audacia, ſcelus anhelantem, patriæ peſtem nefariè molientẽ, ex vrbe vel eiecimus vel emiſimus. Sic apud Homerum, μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. In oratione de Reditu ſuo, A parentibus id quod neceſſe erat, paruus ſum procreatus: à vobis natus ſum Conſularis, ὑφ' ὑμῶν γέγονα ὑπατικὸς, vel ἐγενόμην. Idem Philippica decima, Exercitus qui in Syriam ducebatur bipartito: alter eum à quo ducebatur reliquit in Theſſalia, ſeſéque ad Brutum cõtulit: alterum in Macedonia Gn. Domitius adoleſcens ſumma virtute & conſtantia, ab legato Syriaco abduxit. Lego, exercitus qui ducebantur, numero plurali, pro exercituum autem.

Rectus pro genitiuo. Eſt enim ſchema Atticum cum rectus pro genitiuo ponitur. Iliad. x, Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν Ὅππως κέρδος ἔῃ. ἀντὶ τοῦ δυοῖν συνερχομένοιν. Demoſthen. κατὰ Νεαίρ. Ἀλλὰ μόνοι τῶν Βοιωτῶν, οἱ μὲν ἡμίσεις αὐτῶν μετὰ Λακεδαιμονίων συναπώλοντο. οἱ δὲ λοιποὶ ἐμβάντες, καὶ τὰ λοιπά. Ariſtot. in III. de hiſt. animalium, Αἱ δὲ ἠπειρωτικαὶ βόες αἱ μεγάλαι, βδάλλεται ἑκάστη ἀμφορέα. id eſt τῶν δὲ. Idẽ in nono, Ἀπόλλυνται δὲ διά τε ἄλλα συμπτώματα, καὶ ὅταν οἱ ἡγεμόνες πολλοὶ γενόμενοι, ἕκαστος αὐτῶν μέρος ἀπαγάγῃ. Et in Problem. ſect. XXXIIII, de reſpiratione loquens, Ἐλκομένου οὖν τοῦ πνεύματος πάλιν. εἶτα ἀνοίξαντες τοῦ σώματος πόρους, πάλιν γίνεται τὸ πῦρ. καὶ πάλιν ἀγρεῦντες ἐκπέμπομεν. ἀντὶ τοῦ εἶτ' ἀνοιξάντων. Pauſanias in Atticis, Ἀφικόμενοι δὲ οἱ παῖδες ἱκέται, πρῶτον τότε Πελοποννήσιοι ποιοῦσι πόλεμον πρὸς Ἀθηναίους, Θησέως σφᾶς οὐκ ἐκδόντος αἰτοῦντι Εὐρυσθεῖ. ἀντὶ τοῦ ἀφικομένων δὲ. Xenophon in VI. Ἑλληνικῶν, Ἀπογραψάμενοι δ' ἐν ταῖς ὁμομοχίαις πόλεσι καὶ οἱ Θηβαῖοι, προσελθόντες πάλιν τῇ ὑστεραίᾳ οἱ πρέσβεις αὐτῶν, ἐκέλευον μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὁμομοχέζειν. id eſt ἀπογραψαμένων δέ. Cicero in Philipp. IIII, Hodierno enim die Quirites, ne mediocrẽ rem arbitremini, fundamenta iacta ſunt reliquarum actionum. Sic dixit hodierno die pro hodie, vt Græci dicunt τὴν τήμερον ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ σήμερον καὶ τήμερον. Dinarch. Καὶ εἰ τήμερον ἡμέρα καὶ ἡ ἡμετέρα ψῆφος πολλὴν ἀσφάλειαν τῇ πόλει κατασήσει. Demoſthen. περὶ Ῥοδίων, Καὶ μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας οὐ γέγονε πόλεμος διὰ τοῦτο ἡμῖν. Vel in principio ſententiæ poſitum pro Nam, indignationi interdum ſeruiens, etiam à Græcis tractum videtur, qui ἦ eodem fermè modo vtuntur: vt ex his liquere poteſt quæ ſuprà diximus, cũ de hac particula ἦ loqueremur. Quare miror quid Quintilianus his verbis in nono intelligi voluerit, capite de Figuris. Alia (inquit) commendatio vetuſtatis, cuius amator vnicè Virgilius fuit, Vel cum ſe pauidum contra mea iurgia fingit Artificis ſcelus, & reliqua: quæ ſcripta ſunt in XI. AEneid. quaſi ſcilicet ſimile ſit illi, Progeniem ſed enim Troiano, & cætera. cũ tamen Cicero non ſemel vſus ſit in eo ſenſu. à quo vt opinor Virgilius ſumpſit potius quàm ab antiquitate obſoleta retulit. Cicero pro Flacco, Vel quod eſt in eodẽ decreto ſcriptum, homines clariſſimos ciuitatis hoc Prætore circunuẽtos: cur ii non in iudicio adſunt? ac ſi diceret, quid impudentius quàm hoc dicere. Et rurſus, Vel quod ait Luceius L. Flaccum ſibi dare cupiſſe, vt fide

Hodiernus dies, ἡ τήμερον ἡμέρα.

Vel in principio ſententiæ.

ſe abduceret, ſeſtertiûm vicies: & cum accuſas auaritiæ quem dicis vicies voluiſſe perdere? Lucanus in oratione, vt opinor, Maſſilienſium, Vel cú tanta vocét diſcrimina Martis Iberi, Cur rapidum deflectis iter? Gellius libri IX. cap. XII, Vel illud quale eſt, quod idem Plinius in decimo libro Democritú ſcripſiſſe aſſeuerat, &c. Terentius in Andria, Vel hoc quis non credat qui te norit, abs te eſſe ortum? Et itidem intelligendum cenſeo in Hecyra in principio, Vel hic Pamphilus iurabat quoties Bacchidi, quàm ſanctè? vbi Donatus hæſit. Plato, ἢ πῶς λέγεις ὦ Γοργία τὰ τοιαῦτα; Cicero pro Milone, Cuius tu inimiciſſimum multo crudelius punitus es, quàm erat humanitatis meæ poſtulare. Et in ſecundo Rhetoricorum, Tum leges quoque & iudicia demonſtranda ſunt, per quæ potuerit id peccatum quod ſponte ſua reus punitus ſit, moribus & iudicio vindicari. Quintilianus in loco ſupradicto, Fiunt & in verbis figuræ, vt, fabricatus eſt gladium, &, inimicos punitus eſt. Quod mirum minus eſt, quòd in natura verborum eſt & quæ facimus, patiendi modo ſæpe dicere: vt, arbitror, ſuſpicor. & contrà faciendi, quæ patimur: vt vapulo. ideóque frequens permutatio eſt. Hactenus ille. Hæc ex Græcorú imitatione nata ſunt: apud quos ἐπηρμένος τὸ ῥόπαλον dicitur, ἀντὶ τοῦ ἐπηρκώς. καὶ καθειμένος τὸν πώγωνα, καὶ διῃρημένος, & alia quæ ſuprà adnotauimus. Simile eſt illud eiuſdem in Piſonem, Vt ſcriba ad ærariú qui eas retulit, perſcriptis rationibus, ſecum ipſe ſiniſtra manu caput perfricás, commurmuratus ſit, ratio quidem hercle apparet: argentum decoctum œchetæ, hoc eſt οἴχεται. commurmuratus ſit pro commurmurauerit dixit. Et ad Atticum lib. XIIII, De Petulciano nomine quod mihi ſuppeditatus es, gratiſſimú eſt: & ſimile tuorum omnium. Tranq. in Aug. Neque crebrius aut perfidioſius rebellantes grauiore vnquam mulctatus eſt pœna, quàm vt captiuos ſub lege venundaret, ne in vicina regione ſeruirent. Cicero in præfatione poſterioris Rhetoricorum, Tunc Crotoniatæ publico de conſilio virgines locum in vnú conduxerunt, & pictori quas vellet eligendi poteſtatem dederunt. hoc eſt coegerunt, quia Græci συνήγαγον dicunt. Idem in eodem, Ac veteres quidem ſcriptores huius artis vſq; ab principe illo atque inuétore Tiſia repetito, vnum in locú conduxit Ariſtoteles. id eſt cógregauit. Idem pro Cluentio, Aggrediar ad crimen cum illa deprecatione iudices: ſic vt me audiatis, quaſi hoc tempore hæc cauſa primùm dicatur. deprecationem pro poſtulatione dixit: non pro recuſatione & amolitione. vt in tertio de Oratore, Cum ſibi non incolumé fortunam, ſed exilium & fugam deprecaretur, eſſe coactum vt vita ſeſe ipſe priuaret. id eſt poſceret. Quia Atticè παραιτεῖσθαι (quod repudiare eſt & vitare, auerſarique: Herodian. Εἰς τοσοῦτον δὲ μανίας προεχώρησεν, ὡς τὴν πατρῴαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, ἀντὶ δὲ μάρκου υἱοῦ, Ἡρακλέα καλέσας αὐτόν. Plutarch. de Auguſto, Οὕτω δὲ μετενόησεν ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖπνον, prandio abſtinuit. Idem de Cæſare loquens, Πομπηΐαν δὲ τὴν γυναῖκα κακῶς ἀκούσασαν ἐπὶ κλωδίῳ παραιτησάμενος.) interdum αἰτεῖσθαι ſignificat, vt apud Ariſtophanem ἱππεῦσιν, ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, Vnum hoc eos rogemus. Vbi interpres προσαιτεῖν inquit,

Punitus.

Commurmuratus eſt.

Suppeditus es

Mulctatus eſt pro ἐζημιώθη.

Conducere.

Συνάγειν.

Deprecatio.

Deprecari.

Παραιτεῖσθαι.

ἡ πρόσθησις. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ παρακαλέσωμεν. πλεονάζουσι γὰρ καὶ ὑπείπουσι ταῖς προσθέσεσιν οἱ Ἀττικοί. Demoſthen. Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι. Quod autem Cicero in ſuperiore exemplo dixit, ſic vt me audiatis: hunc habet rectum contextum, vt me ſic audiatis. Cui ſimile eſt illud in Oratore perfecto de Thucydide, Ipſæ illæ conciones ita multas habent obſcuras abditáſque ſententias, vix vt intelligantur. hoc eſt vt vix intelligãtur.

Vix vt intelligantur. Οὐκ ἔφησε ποιήσειν.

His ſimilia ſunt apud Græcos, Οὐκ ἔφησε ποιήσειν, negauit ſe facturum: & ſimilia, vt ſuprà dictum eſt. Dinarch. Καὶ δεομένων καὶ ἱκετευόντων δοῦναι τὰ χρήματα εἰς τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν, οὐκ ἐτόλμησεν ὁ μιαρὸς οὗτος καὶ αἰσχροκερδὴς, ἀπὸ πολλῶν χρημάτων ὧν εἶχε, δίχα μόνον τάλαντα δοῦναι, ſuſtinuit non dare. Idem in Prætura vrbana,

Commune, Τὸ κοινόν.

Pro Quæſtore verò quomodo iſte commune Maliadum vexarit, non eſt neceſſe demonſtrare verbis. id eſt τὸ κοινὸν, communem Rempublicã, inquit Aſcon. Herodotus in Erato, Καί σφι τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων ἔδωκε διὰ τοῦτο τὸ πρῆγμα ἐν στήλῃ ἀναγραφῆναι.

Repente è veſtigio, ἐκ παραλλήλου.

Idem in Diuinatione, Sed repentè è veſtigio tanquam aliquo Circæo poculo factus eſt verres. ἐκ παραλλήλου dixit Græcorum more, qui ἴσως που & τάχα που & βάσκ' ἴθι & multa huiuſcemodi dicunt. Idem in Frument. Ecquid tu ibi tum? quid faciſ? Hermog. tomo primo τῶν ἰδεῶν, περὶ περιβολῆς loquẽs, Εἰ μή τις τὰς ἰσοδυναμούσας ἑτέραις λέξεσι διὰ τὸ ἐκ παραλλήλου δύναμιν τίθεσθαι, περιβολῆς ἰδίας λέγοι, οἷόν ἐστι καὶ τὸ, τί ἐροῦμεν, τί φήσομεν. καὶ τὸ, ἃ ἐγὼ προορώμενος ὦ ἀθηναῖοι, καὶ λογιζόμενος, γράφω ψήφισμα. καὶ τὸ, εἰσὶ κρίσεις, καὶ ἀγῶνες, μικρὰ καὶ μεγάλα ἔχοντες ἐπιτίμια. Et infrà, Οὔκουν περιβλητικὸν τὸ, τί ἐροῦμεν, τί φήσομεν. οὐδὲ τῶν τοιούτων οὐδὲν, ἀλλ' ἡ ἐκ παραλλήλου θέσις αὐτῶν πεποίηκεν ἴσως τινὰ ἔμφασιν περιβολῆς. Idem ad Atticum libro quinto, Ad quas literas tibi reſcribi velis neſcio: nullas enim adhuc acceperam, præter quæ mihi binæ ſemel in Trebulano redditæ ſunt.

Præter pro præterquam.

Præter pro præterquam dixit. Et ad Quintum fratrẽ libro primo, Atque etiã è Græcis ipſis cauendæ ſunt quædam familiaritates, præter hominum perpaucorum, ſi qui ſunt vetere Græcia digni.

Πλήν.

Ariſtoteles in nono de hiſtor. animal. Ἀθυμότερα δὲ τὰ θήλεα πάντα τῶν ἀρρένων, πλὴν ἄρκτος καὶ πάρδαλις. Demoſthen. Οὐ γὰρ ἦσαν αὐτόθι Ἀμφικτύονες, πλὴν Θηβαῖοι καὶ Θετταλοί. Xenoph. Ἐγὼ δέ σοι οὐκ ἠθέλησα διδόναι πλὴν μετρίους τινάς. Cum verò præter ſignificat, iungitur genitiuo. Gregor. Ἀλλά τι ὅσα θαυμάζουσιν ἄνθρωποι, ὧν οὐδὲν τοὺς ἐγείραντας πλὴν δόξης ὀλίγης ὤνησε. Interdum iũgitur cum ἀλλ' ἢ, ἐκ παραλλήλου. vt χωρὶς εἰμὴ, & πλὴν εἰμή.

Πλὴν ἀλλ' ἤ.

Ariſtoteles in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκὸς, ἀλλὰ Καλλίαν ἢ Σωκράτη. Significat etiam veruntamen. Ariſtoteles in quarto Ethicorum περὶ τοῦ ἐπιεικοῦς loquens, Ὁμοίως δὲ πρὸς τοὺς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους, καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις τοῦτο ποιήσει. πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις ὡς ἁρμόζει. οὐ γὰρ ὁμοίως προσήκει συνήθων καὶ ὀθνείων φροντίζειν.

Πλὴν ἀλλά.

ἀντὶ τοῦ πλὴν ἀλλά. vt Lucianus, Οὐκ ἐπὶ δόρεις τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ' ἄπιθι. Verba ſunt Paridis. Idem, Πλὴν ἀλλά τι ἂν πάθοιμι.

Πλὴν εἰ.

Πλὴν εἰ, niſi ſi. Theophraſtus in primo de Cauſis, Πλὴν εἴ τι σπάνιον καὶ ὡς παράλογον. Idem, Πλὴν εἴ που καὶ παραβλαστάνει, καθάπερ φασὶν ἐν Κρήτῃ.

Πλὴν ἐάν.

Ariſtotel. Πλὴν ἐὰν χεῖρον ἢ χεῖρον γίνηται. Cicero, Niſi verò ſi quis eſt qui Catilinæ ſimiles cum Catilina ſentire non putat. Tacitus, Niſi ſi cupido do-

minandi cunctis affectibus flagrantior eſt. Aſſentire autem & aſſentiri apud Ciceronem, reuertere & reuerti, impertire & impertiri, remunerare & remunerari, ſimilia ſunt illis quæ à Græcis vtraque voce dicuntur: qualia ſunt δαπανᾶν καὶ δαπανᾶσθαι, ἐπανορθοῦν ἐπανορθοῦσθαι, ἀναστρέφειν ἀναστρέφεσθαι, & alia quæ ſuperius enumerata ſunt. Idem de Reditu ſuo ad Senatum, Quibus autem officiis beneficia Titi Annii remunerabo? Idem ad Appium, Quonam te remunerer potiſſimum genere? Et ad Atticum, Tu ſi tibi eadē cauſa eſt, me remunerere ſanè velim. Eſt etiam elucubrare & elucubrari eadem ratione ab eo dictum ad eundem libro ſeptimo, Quinetiam eam epiſtolam quam eram elucubratus, ad te nō dedi. Idem in ſecūdo de Natura deorum, Nec vnà hæc opinio cum ſæculis ætatibúſque hominū inueterare potuiſſet. Et pro lege Manilia, Delenda eſt enim macula quæ inueterauit in populi Romani nomine. Contrà in Philippica ſecunda, Atque his iam inueteratis patrès Conſcripti, cōſuetudine obduruimus. Nihil enim intactum reliquit Cicero, quo minus lingua Latina cedere Græcæ videretur. Idē in tertio de Oratore, de actione loquēs, Huic primas dediſſe Demoſthenes dicitur, cum rogaretur quid in dicendo eſſet primum: huic ſecundas, huic tertias. Et in Oratore perfecto, Primas enim ſequentem, honeſtum eſt in ſecundis tertiiſque conſiſtere, τὰ γάρ τοι πρωτεῖα διώκοντας, καλόν ἐστιν ἐν τοῖς τε δευτερείοις καὶ τριτείοις ἐξετάζεσθαι. Plato in Philebo, Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων, οὔτ' αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἂν λέγοιτο. πορρωτέρω δ' ἐστὶ τῶν τριτείων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν. Quid illud in ſecundo de Diuinatione, nónne planè Græcum eſt? Qui cum ad eum retuliſſet, quaſi oſtentum, quòd anguis domi vectem circuniectus fuiſſet: tum eſſet inquit oſtentum, ſi anguem vectis circumplicaſſet, εἰσαγγείλαντος γὰρ οἱονεί τερατῶδές τι, ὡς ἄρα οἴκοι ὄφις τὸν μοχλὸν τῆς θύρας ἐφθάκει περιβαλών· τηνικαῦτα μέντοι ἔφη, τέρατι τοῦτ' ἐῴκει, εἰ τῷ ὄφει ὁ μοχλὸς περιειλίσσετο. hoc eſt circumplicatus eſſet, vt ipſe alibi dixit. Et in ſecundo de Natura deorum, Terram autem eſſe infimam, quam craſſiſſimus circunfundatur aër. Sic enim legendum puto paſſiua voce potius quàm circunfundat. neque enim ſui ſemper ſimilis eſt Cicero. vt in ſecundo de Oratore, Quæ cogitatio ſtudio & diligentia præcurrit ætatem. & in 1. Officiorum, Vt appetitus rationem non præcurrat. Sic Περίκειμαι cum accuſatiuo iungitur, Οἶδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀσθένειαν περικείμενος, inquit Gregorius εἰς τὰ Ἐπιφάνια. Synesius Theophilo, Ἐγὼ δὲ τὴν δυσδαιμονίαν ἀξιῶ διαγγέλλειν ἀπὸ τῆς εὐσεβείας. κακία γάρ ἐστιν, ἀρετῆς προσωπεῖον περικειμένη. Simile eſt ἐξηρτημένος τὴν πήραν, καὶ ἐξημμένος. Baſil. Καὶ πάντα ἑσμὸν ἡδονῆς ἐξηρτημένην ἄγει. Lucian. Οὗτος ὁ αὐχμηρός, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος. Quorum ſimilitudinē quandam referunt illa Ciceronis: quale eſt in ſecundo de Natura deorū, Primùm enim ſuperiora ſuperciliis obducta, ſudorē à capite defluentem repellunt. Et in ſecundo de Legib. Corpus ita locatum & ſitum quaſi operimento matris obducitur. Corpori enim terra potius obducitur, quàm ipſum corpus terra obducitur. quo modo alibi in eodē vſus eſt, Hoc ius terra humandi. quam cum proximi fecerant, obductáque terra erat,

Aſſentire & aſſentiri, & alia.

Remunero & remuneror.

Elucubro & elucubror.

Primæ, ſecundæ, tertiæ.

Τὰ πρωτεῖα ἢ δευτερεῖα.

Circuniectus.

Περίκειμαι προσωπεῖον.

frugibus obſerebatur. Idẽ ad Qu. fratrẽ, Multis enim ſimulationum inuolucris tegitur, & quaſi velis quibuſdam obtenditur vniuſcuiuſque natura. Eadem ratio loquẽdi eſt in perfundo & ſuffundo, vt in Prætura vrb. Aqua deniq; feruenti Philodamus perfunditur. Et in I. de Natura deorũ, Quos igitur odores adhibebis ad deos, vt eos perfundas voluptatibus? Et in primo de Diuinat. Tum viſam beluam vaſtam & immanẽ, circumplicatam ſerpentibus. Cicero Philip. vndecima, Quaſi verò non vnũ idémque bellum ſit contra hoc iugum impiorum nefarium. imaginem Antonii crudelitatis in Dolobella cernitis. Iugum dixit, cum ſuprà dixiſſet, Ecce tergeminum in ſcelere par. quia Græci ζεῦγος vtrunque dicunt. ζεύγη enim μίσθια Plutarchus dixit bigas meritorias & rhedas. & ζεύγη τῶν αὐλῶν Theophraſtus in IIII. ὅθεν ζευγίτης κάλαμος dictus. Idem ad Atticum lib. XIII, Purgat Cæſarem de interitu Marcelli, in quem ne ſi inſidiis quidẽ ille interfectus eſſet, caderet vlla ſuſpicio. nunc verò cum de Magio conſtet, nónne furor eius omnem cauſam ſuſtinet? αἰτίαν δὲ ὑπέχει; quod etiam αἰτίαν ἔχειν dicitur, hoc eſt ſuſpectũ eſſe, & crimine premi. Et in III. de Legib. Nam Caſſiæ legis culpam Scipio tuus ſuſtinet, quo auctore lata eſſe dicitur. tu ſi tabellariã tuleris, ipſe præſtabis. Idem in Verrẽ actione IIII, quæ Frumentaria dicitur, Is in itinere interfectus eſt. cauſam mortis eius fugitiui ſuſtinent. Verùm Cicero in eadem epiſtola, Piſonẽ ſi poteris conuenias. vides quàm maturũ ſit. ſed tamen quod cõmodo tuo fiat. Hoc ſimile eſt illis Græcorũ compendiariis quæ ſuprà adnotata ſunt. hoc enim ſignificat, etſi tempeſtiuum eſt vt aggrediaris rem agendã, tum demum tamen fieri volo quum commodum tibi erit, ὁρᾷς ὡς ὡραῖον τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ὅπως ἂν δέοντί ἐντεύξῃ τῷ ἀνδρὶ τὸ κατὰ σέ. vel, ἀλλ' ὅπως εἰς δέον σοι ἡ ἔντευξις γένηται. Idem in Verrem actione prima, Primùm M. Metellum amiciſſimum: deinde Hortẽſium Conſulem: non ſolùm, ſed etiam Q. Metellum: qui quàm iſti ſit amicus attendite. non ſolùm, pro neque ſolùm hũc, poſuit, Græcorum more, qui τῷ οὐ μόνον ſic vtuntur. Greg. in 2. περὶ υἱοῦ, Καὶ τοῦτο δὴ εἴη τὸ ἕως ἄρτι καὶ τὸν πατέρα ἐργάζεσθαι καὶ τὸν υἱόν. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τῶν ὧν πεποίηκεν οἰκονομίαν τε καὶ συντήρησιν. Idem, Καὶ τὸν ἥκοντα τὸν λόγον ἀποδεχόμενοι. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ κρατοῦντες, καὶ τοῖς ἄλλοις προσφαίνοντες. Idem in Bruto, Hoc etiã autem magis probabatur, quòd erat ab oratoribus quædam in foro ſolitudo. id eſt quod quidem ad oratores pertinet. Greg. in I. στηλιτευτ. Ἐπεὶ δὲ ἧκεν ἀπὸ πάντων σχολῶν, ἐχρῶντο καὶ τῶν ἄλλων παιδευτικῶν μαθημάτων. Idem ad Atticum lib. VI, Denique coacturũ dixi me. homines non modò non recuſare, ſed etiã dicere ſe à me ſoluere. Quod enim Prætori dare conſueſſent, quoniã ego non acceperã: ſe à me quodam modo dare. à me, pro de mea pecunia dixit. Plautus, Da ſodes à te: pòſt reddidero tibi. Me. Immo cedo abs te. Lucian. Οὗτος παρ' ἐμοῦ ἑκκαίδεκα τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκαστο γὰρ καὶ ἐδέδετο οὐκ ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ξενωσάμην. Idem Cicero, Plato è Titanũ genere ſtatuit eos, qui vt illi cæleſtibus, ſic hi aduerſantur magiſtratibus. hic ad proximũ retulit, ille ad remotius, vt plerunque fit. quo modo apud Græcos, ὁ μὲν ad adiunctum, ὁ δὲ ad remotum refertur ſæpius. Alibi aliter

Iugũ, ζεῦγος.

Αἰτίαν ὑπέχει. Cauſam ſuſtinere.

Quod cõmodo tuo fiat.

Non ſolùm.

Οὐ μόνον δὲ.

Ab oratoribus in foro ſolitudo.

A me ſoluere.

Παρ' ἐμοῦ.

Ὁ μὲν, ὁ δὲ, nũc ad proximum, nunc ad remotius referuntur.

pro Roſcio Comœdo, Quid eſt quòd negligenter ſcribamus aduerſaria?
quid eſt quòd diligẽter conficiamus tabulas? qua de cauſa? quia hæc ſunt
menſtrua, illæ ſunt æternæ. Sic Ariſtotel. in IIII. Ethic. Ἴδοι δ' ἄν τις καὶ ἐκ
τῶν κωμῳδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν. τοῖς μὲν γὰρ ἦν γελοῖον ἡ αἰσχρολογία, τοῖς δὲ μᾶλ-
λον ἡ ὑπόνοια. διαφέρει δὲ οὐ μικρὸν ταῦτα πρὸς εὐσχημοσύνην. Ariſtot. ὑπόνοιαν
nouæ comœdiæ tribuit, & ſic τοῖς δὲ ad proximũ retulit: ſicque Græci ali-
quando vtuntur. Vſus eſt & variè Quintilianus. ὁ δὲ interdũ venuſtè ge- ὁ δὲ geminatũ
minatur. Pauſ. in Meſſ. Οἱ δὲ ὁπότε αἴσθοιντο οἱ τραυματίαι τὴν ἰσχὺν σφᾶς ὑπο-
λείπουσαν, διεκελεύοντο τοῖς δρῶσι μὴ χείρονας ἢ αὐτοὶ γίγνεσθαι. quod perinde eſt ac ſi
dixiſſet, οἱ δὲ τραυματίαι ὁπότε, & reliqua. Cicero in Philip. Quæ ille in æs in- In æs inci-
cidit: in quo populi iuſſa perpetuáſque leges eſſe voluit. Idem, Immuni- dere.
tates in æs accepta pecunia iubebat incidi. Demoſth. in III. κατὰ Φιλίππου,
Γράμματα τῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων δείκνυσιν ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο, εἰς στήλην χαλκῆν Εἰς στήλην χαλ-
γράψαντες, εἰς ἀκρόπολιν. Eis autem ἀντὶ τοῦ ἐν ſæpe ponitur. vt εἰς τὸ παρὸν, ἀντὶ ἐν κῆν γράψαι.
τῷ παρόντι, quod dicitur tam de tempore quo loquimur, quàm de alio in- Εἰς τὸ παρόν.
ſtanti. Andocid. κατὰ Ἀλκιβιάδου, Περὶ μὲν γὰρ τούτων οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ μακρότερον
λέγειν πλόντως. οὐδὲν γὰρ πλέον εἰς τὸ παρὸν ποιήσομεν. Demoſth. Τῆς εἰς τὸ παρὸν τιμῆς
στοχαζόμενοι. Quod Latinè impræſens ob id dicitur. Εἰς τὸ παραχρῆμα Plato
dixit in I. de Legib. In præſentia etiã τὸ νῦν ſignificat. vt Cicero in Verr. In præſentia.
actione vlt. Quid ergo? iſte teſtis nobiliſſimus linquetur? In præſentia in-
quit Cleomenes, quoniam ita neceſſe eſt: poſtea aliquid videbimus, ne
iſte nobis obſtare poſſit. Alibi ἀντὶ ἐν τῷ παραυτίκα, quod Cato impræſentia-
rum dixit, & Tacitus, & Vlpianus. Cicero in tert. Verr. Sopater cũm hoc
illi improuiſum accidiſſet, commotus eſt ſanè: neq; in præſentia Timar-
chidi quid reſponderet habuit. Ἐν τῷ παρόντι etiã Græci dicunt. Thucyd.
Καὶ γὰρ ἂν ὑπ' ἐκείνου πολλῷ ἀσθενεστέρου ἐν τῷ παρόντι κακῶς πάσχειν. vt, εἰς δέον & ἐν Εἰς δέον, ἐν
δέοντι. Plut. Τότε δὲ ὑπῆρχε τοῖς Συρακοσίοις εἰς δέον ἡ παρασκευή, id eſt oppor- δέοντι.
tuna fuit, opportunè accidit. Demoſth. Φέρε δὴ καὶ τὰς εὐπορίας εἰς δέον ὑμῖν γι-
νομένας δείξω. Syneſ. de Deo, Καὶ τοῖς κακοῖς ἐν δέοντι χρήσασθαι. Demoſth. Καὶ τὴν
ὑμετέραν ἄγνοιαν ἐν οὐ δέοντι συμβεβηκυῖαν εἶδεν ἡ βουλή, id eſt importunè accidiſ-
ſe. Simile eſt εἰς καλόν, pro commodè & auſpicatò. Xenoph. in Sympoſ. Εἰς καλόν.
Εἰς καλὸν ὑμῖν συντετύχηκα. ἑστιᾶν μέλλω Αὐτόλυκον. Inde Εἰς τὰ μάλιστα, εἰς τὰ πρῶ- Εἰς τὰ μάλιστα
τα. vt ἐν τοῖς μάλιστα, εἰς τὰ ἔσχατα, ſummè. Xenoph. in λακεδαιμ. πολιτ. Τοῦτο καὶ θαυ- Εἰς τὰ ἔσχατα.
μάζω, τὸ εἰς τὰ ἔσχατα μάλα σοφὸν ἡγοῦμαι. Demoſth. Εἰς τὰ μάλιστα πλούσιοι, ſum-
mè diuites. Ἐν καλῷ etiam dicunt. Xenoph. Οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν, ἀλ- Ἐν καλῷ.
λὰ μεθορμίσαι ἐς Σηστὸν παρῄνει, non honeſtum eſſe dicebat. Et in IIII. ἑλληνι-
κῶν, Οἱ μὲν Θετταλοὶ οὐκ ἐν καλῷ εἶναι νομίσαντες πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἱππομαχεῖν, στρέ-
ψαντες ἀπεχώρουν, incõmodum eſſe exiſtimantes. Ἐν ὀργῇ εἶναί τινι, ſignifi- Ἐν ὀργῇ εἶναί
cat offendiſſe aliquem, eique inuiſum eſſe. Greg. ἦν μὲν ἐκ πλείονος ἐν ὀργῇ τινι.
τοῖς Ἀρεθουσίοις, id eſt, Iamdiu ipſi Arethuſii infenſi erant. Interdum geniti-
uus iungitur cum datiuo. vt apud Xenophontẽ in VI. ἑλληνικῶν, Τὴν δὲ Κέρ-
κυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τῶν πόλεων αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν,
ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς ἀντιπέρας ἠπείρου, id eſt Ἐν καλῷ τῆς
commodiſſimè ad traiectum in continentem. Idẽ in IIII. ἀπομνημ. Τοῦτο πόλεως.

Ποτέρωσε ἀντὶ τοῦ ποτέρωθι.
In præpoſitio.

αὖ ποτέρωσε θετέον; νὴ δί᾽ ἔφη, πρὸς τὴν δικαιοσύνην. id eſt ποτέρωθι, & ἐν τῇ δικαιοσύνῃ. Cicero etiã In præpoſitioné tum ablatiuo, tum accuſatiuo cõſtruere ſolet: qui mos fuit antiquorũ, vt Gellius docuit lib. 1. Inde in Philip. ſecũda, In huius me conſilii ſocietàtem, tanquã in equũ Troianũ, includi cum principibus nõ recuſo. Et ad Atticũ lib. 111, Sic enim conſtituebã, nemi-

Includere in dialogos.

nem includere in dialogos eorũ qui viuerent. Et in 1111. Tuſcul. Opinationem auté, quam in omnes diffinitiones ſuperiores incluſimus, volunt eſſe imbecillã aſſenſioné. In 2. de Natur. deor. Sed phyſica ratio non ineleg-

In dotem eſſe.

gans incluſa eſt in impias fabulas. Sic in dotem eſſe, & doti eſſe Iulianus Iuriſconſul. in tractatu de Iure dotiũ pro eodem dixit, cap. Quemad-

In publicum proponi, & ſimilia.

modum. Idẽ Cicero de Lege agraria, Aliquando tandẽ lex in publicũ proponitur. Sic in tabulas perſcribere idem dixit. & in Paradox. Et ea ſentio

In vulgus valere.

quæ non ſanè probantur in vulgus. Idẽ, Sed tamen hoc euenit vt in vulgus inſipientiũ opinio valeat honeſtatis. Sicque potius dicitur quàm per ablatiuum. Et in 2. de Oratore, de exordio loquens, Eſt id quidem in totã orationem confundendũ: nec minimè in extremam. Sic in mẽtem eſſe,

In poteſtatem eſſe.

& in poteſtaté, quæ Gellius adnotauit. Et pro Cluentio, Neque núc quicquam agitur iudices, niſi vt equeſter ordo in huiuſce legis periculum includatur. Et in poſter. Rhetor. Quidam iudicatus eſt parenté occidiſ-

In pedes inductæ.
Εἰς ἐξουσίαν καθίστασθαι.
Ἐπ᾽ ἐξουσίαν ποιεῖν.

ſe: & ſtatim quo fugiendi poteſtas non eſſet, ligneæ ſoleæ in pedes inductæ ſunt. Inde illa locutio, Καθίσαμεν εἰς ἐξουσίαν, & alia de quibus diximus in mẽtione eius verbi. Dicitur hoc & per ἐπί. Herodia. lib. 1, Πεποιημένος τε αὐτὸν ἐπ᾽ ἐξουσίαν, ἐπιβουλεύει τῇ ἀρχῇ. ἐξουσία enim & in bonã parté & in malam accipitur, hoc eſt iuſtam & legitimã poteſtatem, & iniuſtè occupatã, ac per iniuriã vſurpatã. Inde ἐξουσίαν διδόναι AEſchines nõ ſemel dixit pro poteſtatem dare. & οἱ ἐπ᾽ ἐπεξουσίας appellantur magiſtratus, vt οἱ ἐπ᾽ ἀξιώσεως. Dicunt etiam ἐξουσίαν, quam Latini licentiã appellant. vt Demoſth. Νῦν δὲ λῆρος, ἄδικα, αἰσχύνη, εἰ μὴ τὴν ἄγαν ταύτην ἐξουσίαν ζηλοῦτε ὑμεῖς, hoc eſt hãc libidinem atque intemperantiã. Idem ἐν τῷ περὶ παραπρ. in fine, ἂν δὲ τούτους ἀπολωλέκὼς πύθηται, ὑμῖν τοῖς πολλοῖς, καὶ πάντων κυρίοις τὰ λοιπὰ ποιεῖν βουλήσεται. εἶτ᾽ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἥσεσθε νῦν ἐξουσίας καὶ ἀσελγείας μένειν, τοὺς ὁποίου ἂν ἐκείνῳ ποιήσοντας ἀνῃρηκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεσθε, ἂν τούτους ἀφέλητε. hîc pro improbitate atque inſolentia poſuit. Cicero etiam Licẽtia in bonam partem vſus eſt in primo Offic. Nec quẽquam hoc errore duci oportet, vt ſi quid Socrates aut Ariſtippus contra morem conſuetudinémque ciuilẽ fecerint, locutíve ſint, idem ſibi arbitretur licere. Magnis enim illi & diuinis bonis hãc licentiã aſſequebantur. Idem in 111, Nobis auté noſtra Academia magnam licẽtiam dat, vt quodcũque maximè probabile occurrat, id noſtro iure liceat defendere. Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. Κἂν πηλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, περι-

Ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι.

νοστῇς, καὶ ἐμοὶ λοιδορῇ. Inde illa locutio Ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι, pro ad aram ſtare propter ius aſyliæ. Thucyd. Ὁ δὲ τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος, διδάσκεται ὑπ᾽ αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν τινὰ καὶ

Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι.

τινὶ, ſignificat ob ignobilitatem irridere vel mordere. Plutarch. Εἰς δυσγένειαν αὐτῷ λοιδορούμενος, quod ad ignobilitaté pertinet vel ſpectat. cui ſimile eſt

Odyſſeæ

Odyſſ.1, Οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὦπα ἐῴκει. Polyb.in v, Καὶ σκόπτῃ κὴ διεμάχῳ πρὸς ἕκαστον εἰς ἀσέβειαν κὴ παρανομίαν ὠνείδιζε. Plutarch.in Demetr.de Demetrio & Antonio, ἐν πράγμασι μεγάλοις γεγονότες ἐπιφανεῖς εἰς κακίαν. Quo modo loquendi ſæpe vtuntur,& Demoſthenes vſus eſt. Εἰς Ἀθανάσιον καὶ εἰς Βασίλειον λέγειν, ſignificat in laudem Athanaſii ſcribere: vt ex Gregorio Nazanzeno intelligimus. Εἰς etiam ſignificat vſque. Pauſ. Καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν οἶκοι, Et ad ætatem vſque meam erant domus. Significat etiam apud. Idem, Διαβεβλημένος ἐς τοὺς Μακεδόνας, Apud Macedonas infamis,& infamia laborans. Xenoph. Τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς τοὺς Βιθυνοὺς ἀστυγείτονας ὄντας. Idem, Ες ἅπαντας γνώριμον, in vulgus notum. Εἰς circiter, vt Ad Latinè. Thucydid. Ες ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Alibi, Ες ἄνδρας ὀκτακοσίους. Vtũtur & hoc modo. Pauſ. Καὶ τὰ μὲν ἐς Μέδουσαν, οὐκ εἰμὶ πρόθυμος ἐν τοῖς Ἀττικοῖς σημῆναι, Et ea quidem quæ ad Meduſæ hiſtoriam pertinent. Idem, Καὶ τὰ μὲν εἰς Τολμίδην τοιαῦτα ἐπυνθανόμην ὄντα. Εἰς δύναμιν etiam dicunt, pro eo quod eſt, quàm potuit maximè. Εἰς τὸ ἀκριβέστατον, εἰς ὑπερβολὴν, pro ſummè. Lucianus, Καὶ ἐδόκου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον. Cicero in Verr. act.tertia, Faciunt homines, quos in ſumma nequitia non ſolùm libido & voluptas, ſed etiam nequitiæ fama delectant, vt multis in locis notas ac veſtigia ſcelerum ſuorum relinqui velint. Idem ad Atticum lib.111, Sed non faciam vt animum tuum angam querelis, aut meis vulneribus ſæpius manus afferam. In his exemplis ita verbum facio περιέλκει, vt apud Græcos τυγχάνω & διατελῶ & φθάνω, de quibus iam à nobis dictum eſt. Plato lib.2. τῆς πολιτ. de Gyge loquens, Συλλόγου δὲ γενομένου τοῖς ποιμέσιν εἰωθότος, ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια, ἀφικέσθαι κὴ ἐκεῖνον, ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγάγοντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, id eſt περιαγαγεῖν. Simile eſt quod Laurentius Elegantiarum libro tertio adnotauit, Excuſauit quòd brachiũ fregiſſe diceret. quod ſimile eſt illi Xenophōtis, Ο δ' ἔφθη καταχωλυθεὶς, pro inhibitus eſt. Et Iſocratis, Οἱ δ' οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες. & τῷ φθάνει quando περιέλκει, vt ſuperius dictum. Eiuſdem generis eſt illud in 2.de Natura deorũ, Suſcepit autem vita hominum conſuetudóque communis, vt beneficiis excellentes viros in cælum fama ac voluntate tollerent. Et item illud in primo de Diuinatione, Appius non ſatis ſcienter virum bonum & ciuẽ egregium cenſor C. Atteium notauit, quòd ementitum auſpicia ſubſcriberet. id eſt notauit,& cauſam ſubſcripſit, quòd ementitus eſſet auſpicia. Idem Cicero pro Flacco, Liceat illis qui hæc ſalua eſſe volunt, ipſis eſſe ſaluis. Demoſth. περὶ μεγαλοπολ. Ὅτι μὴ προσδέξασθαι μὲν ὑμᾶς τοὺς μεγαλοπολίτας, ἐὰν μὴ ἀναιρεθῶσι κὴ διοικισθῶσιν, ἰσχυροῖς Λακεδαιμονίοις εὐθὺς ἔστιν εἶναι. Ariſtid. Τῇ τῶν τόπων παρεσκευῇ, οὐδέσιν ἄλλοις ὁμοίως ἡμέρεις εἶναι δοκεῖν λιπόντες. Sic pro Cælio, Vos laborioſos exiſtimet, quibus otioſis ne in communi quidem otio liceat eſſe. Interdum per accuſatiuum dicitur. vt pro Cornelio Balbo, Quid ſi ciui Romano licet eſſe Gaditanum ſiue exilio, ſiue poſtliminio? A datiuo enim ad accuſatiuum tranſitus factus eſt: vt apud Iſo-

Εἰς Βασίλειον κὴ εἰς Ἀθανάσιον λέγειν.

Εἰς ἐμέ.

Ες Μακεδόνας.

Εἰς δύναμιν.

Εἰς ὑπερβολήν.

Facio in oratione vacans.

Licet Romano eſſe Gaditanum.

cratem, licet non per infinitiuum verbi ſubſtantiui loquentem. ſic enim ſcribit in Plataico, Εἰ δ᾽ οὖν καὶ τἀναντία μέλλοιεν ἅπαντα πράξειν, οὐδ᾽ οὕτως ἡγοῦμαι προσήκειν ὑμῖν τῆς Θηβαίων πόλεως πλείω ποιήσασθαι λόγον, ἢ τῶν ὅρκων καὶ τῶν συνθηκῶν. ἐνθυμουμένους πρῶτον μὲν ὡς οὐ τοὺς κινδύνους, ἀλλὰ τὰς ἀδοξίας καὶ τὰς αἰσχύνας φοβεῖσθαι πάτριον ὑμῖν ἐστιν. Hanc etiam loquendi formam Cicero quodammodo imitatus eſt in libro Rhetor. his verbis ſcribens, Locos autē communes & quos ipſa cauſa det, videre oportebit, & ex vtilitatis & honeſtatis ampliſſimis partibus ſumere: demonſtrantem per amplificationem, ad vtram potius oporteat accedere legem. Accuſatiuum enim infinitiuo ſubiunxit, qui modus frequentiſſimus eſt Græcis. Idem in Finib. Circunſcriptis igitur iis ſententiis quas poſui, relinquitur vt ſummum bonum ſit, viuere ſcientiam adhibentem earum rerum quæ natura eueniant. Alibi, Finis bonorum conſiſtit ſecundum naturam viuere, ſic affectum vt optimè affici poſſit. Inde illud primi Officiorum, Fortis autem animi & cōſtantis eſt, non perturbari in rebus proſperis, nec tumultuātem de gradu deiici, vt dicitur, ſed præſentis animi vti conſilio. Iſocrat. Χρὴ δὲ καὶ τῶν προγόνων ποιήσασθαί τινα πρόνοιαν, καὶ μὴ περιιδεῖν ἀμελήσαι μηδὲ τῆς περὶ ἐκείνους εὐσεβείας, ἐνθυμουμένους ὅπως ἂν διατεθεῖεν εἴ τις ἄρα, & reliqua. Fit etiam tranſitus à genitiuo ad accuſatiuum. vt idem in eodem, Δεόμεθα οὖν ὑμῶν ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μετ᾽ εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων. ἐνθυμηθέντας ὅτι πάντων ἂν ἡμῖν ἀλογώτατον εἴη συμβεβηκὸς, εἰ Θηβαίοις, καὶ τὰ ἑξῆς. Sequitur etiam infinitiuū datiuus. vt apud Ariſtotelem in ſecundo de Partibus animalium, Δεῖ δὲ λαβεῖν, ὡς μεγάλῳ πρὸς ἐκάζοντι μικρὸν, ὁμοίως συμβαίνειν τὰ ῥεύματα ὥσπερ τὴν τῶν ὑετῶν γένεσιν. Sic Xenoph. Ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν, Vt autem breuiter dicam. Sed de his ſuprà memini me dicere. Fit etiam hoc in iis quæ θέσεως ἐπιρρήματα dicuntur. vt, ἀποστατέον μοι τοῦ πράγματος, καὶ ἀποστατέον ἐμέ. Sic χρηστέον ἐμοὶ καὶ ἐμέ, & ſimilia. videlicet τὸ χρηστέον ſignificat ἄξιόν ἐστι χρῆσθαι. & ἀποδοτέον, ἄξιον ἀποδιδόναι. & ἰτητέον, ἄξιον ἰέναι. & itidē alia. Cum igitur illud ἄξιον cū datiuo conſtruunt, χρηστέον ἐμοὶ dicere poſſunt, ὡς ἄξιόν ἐστι μοι χρῆσθαι. Quòd ſi ad verbum aduerbialiter poſitum cōſtructionem referant, χρηστέον ἐμὲ dicēt: quod ſic reſoluitur, ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ χρῆσθαι τῷ πράγματι, ex natura infinitiui qui accuſatiuum ante ſe poſcit. Ariſtot. in OEcon. Ἐπισκεπτέον οὖν τὰ μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναῖκα, ὡς ἑκατέροις διαιρεῖται τὰ τῆς οἰκονομίας. Et in 1. περὶ ζώων γενέσ. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων ζώων λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον καθ᾽ ἕκαστον αὐτῶν, ἀπὸ τῶν εἰρημένων συνείροντας, Dicendum eſt nobis ſigillatim, ab iis quæ iam explicata ſunt ſermonem connectentibus. vel vt Cicero locutus eſt, ſigillatim dicere oportet, ab iis quæ iam dicta ſunt, quæ dicenda ſunt connectentes. Polyb. in v, Διόπερ οὐδέποτε ταῖς τοιαύταις ἐπινοίαις εἰκῆ χρηστέον τοὺς ἐπὶ πραγμάτων τεταγμένους. Sæpe etiam additur verbum ſubſtantiuum, vt ſermo plenus ſit. Galenus lib. x. Methodi, ἆρά γε τὸν πυρετὸν ἐστὶ μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, οὐδὲν φροντίζοντα τοῦ πυρετοῦ. Demoſth. Τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἐκείνων ἀντιληπτέον ἐστίν. Idem, Οὐδὲν ἦν τὸν παῖδα παρὰ τούτων βασανιστέον. Idem, Ἐστι γὰρ πάντας μὲν τοὺς νόμους ἡμῖν σπουδαστέον ὡς κάλλιστα ἔχειν. Xenophon participio pro verbo vſus eſt ἀττικῶς, Ἐπειδὴ ἔγωγε μενετέον ὄν. Dicunt

De conſtructione infinitiui.

Θέσεως ἐπιρρήματα.

Ἀποστατέον μοι τοῦ πράγματος, καὶ ἀποστατέον ἐμέ.

& pluraliter πορευτέα εἶναι, ἀντὶ πορευτέον, Attico more, vt ſuprà dictum eſt. Loquuntur & per nomina, vt Ariſtoteles περὶ ζώων γενέσεως, Η δὲ τοῦ λεγομένου σπέρματος φύσις ἡ περὶ τῇ πάλιν λεκτέα τίς ἐστι. Demoſth. Αἴτιος καὶ οὐκ ἀναίτιος ὁ τοιοῦτος νόμος κύριος γενέσθαι νυνί. Eſt autem ea infinitiui natura, vt non modò accuſatiuum, ſed etiam ante ſe nominatiuum poſcat apud Græcos, vel in contextu orationis exiſtentem, vel ſubauditum. De accuſatiuo notum eſt: vt apud Demoſthenem, Τοσοῦτοι κρότοι καὶ ἔπαινοι παρὰ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον παθεῖν τι καὶ δοκῶσαι. De recto exemplum eſt apud Xenophontē de Socrate, Ἔτι δὲ πρὸς τὸ τῶν μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένος οὕτως, ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος, πάνυ ῥᾳδίως ἔχειν ἀρκοῦντα, Vſque adeo modicis egere edoctus, vt cum valde pauca poſſideret, facilè tamen quæ ad victum ſatis eſſent, ſibi ipſe ſufficeret atque ſuppeditaret. Idem, Ἐὰν οὖν ἐκεῖνος μηδὲν βελτίων γίγνηται; τί γὰρ ἄλλο, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἢ κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι, σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλός τε καὶ οὐκ ἄξιος εὐεργεσίας; Demoſth. περὶ στεφάνου, Τί οὖν εἴποι τις ἄν, σὺ τοσοῦτον ὑπερῆρας ῥώμῃ καὶ τόλμῃ, ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτός; οὐ λέγω ταῦτα. Et rurſus, Ἔφη γὰρ ἥκειν πεπεικὼς Φίλιππον πάνθ' ὅσα συμφέρει τῇ πόλει. Et περὶ παραπρεσβ. Ἀλλ' ὑπὲρ ὧν ὑμᾶς παρὰ τούτου ἔδει δίκην λαμβάνειν, ἐκεῖνος ἐνδέχεται τὴν αἰτίαν, καί φησιν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι. Cui ferme ſimile eſt illud in Tuſcul. Platonem ferunt, vt Pythagoreos cognoſceret, in Italiam veniſſe, & didiciſſe Pythagorea omnia: primúmque de animorum æternitate non ſolū ſenſiſſe idem quod Pythagoras, ſed rationē etiam attuliſſe. id eſt, idem quod Pythagoram. licet ſic intelligi poſſit, idem quod Pythagoras ſenſit. Idem Demoſthenes vtroque caſu in eadem ſententia vſus eſt κατὰ Μειδίου, Καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο εἰ θέλοιτε σκοπεῖν καὶ ζητεῖν, ὅτῳ ποτ' εἰσὶν ὑμῶν οἱ ἀεὶ δικάζοντες ἰσχυροὶ καὶ κύριοι, οὔτε γὰρ μεθ' ὅπλων εἶναι συντεταγμένοι μόνοι τῶν ἄλλων πολιτῶν, εὕροιτ' ἄν, οὔτε γὰρ τὰ σώματα ἄριστα ἔχειν, καὶ μάλιστα ἰσχύειν τοὺς δικάζοντας, οὔτε γὰρ τὴν ἡλικίαν εἶναι νεώτατοι. Hîc vel αὐτοὶ ſubaudiendum, vt ſit, αὐτοὶ εἶναι συντεταγμένοι, & αὐτοὶ εἶναι νεώτατοι. vel ab accuſatiuo præcedente infinitiuum, ad rectum tranſiit, ex natura verbi ſubſtantiui. quale eſt illud Ciceronis ad Q. fratrem libro tertio, Multa ſunt quæ ego neſcire malo, quàm cum aliquo periculo fieri certior. Similius tamen Græco illud Lucani, Tutúmque putauit Iam bonus eſſe ſocer. In illo Ciceronis pro Quintio, Ne vt par quidem ſit poſtulat, inferiorem eſſe patitur: ſubauditur accuſatiuus ſeſe, vt ſit, ſeſe patitur eſſe inferiorem. vt in illo Cæſaris, Tenuem ſectamini prædam quibus licet eſſe fortunatiſſimos. id eſt quibus eſſe ipſos licet fortunatiſſimos. Cum autem idem Demoſthenes dicit, Ιφικράτεις δὲ καὶ Διοπείθεις συγχαιρεῦμεν εἶναι τοῖς υἱέσι τοῖς τούτου. & Andocid. Οἷς προσήκει ἀγαθοῖς ἀνδράσιν εἶναι, fit hoc ex natura verbi προσήκει. ſicque ἀγαθοῖς ἀπὸ τοῦ οἷς trahitur, vt antecedentia relatiua trahunt ad ſeſe, vt χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις. Demoſth. Ἀλλὰ μὴν οἵας ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἐκείνου μαθήσεσθε, ἣν εἰς Πελοπόννησον ἔπεμψε. Cui ſimile eſt illud Cæſaris in ſecundo de bello ciuili, Portus omnes timens quos teneri ab aduerſariis arbitrabatur, ad eum locum, quæ appellatur Pharſalia applicuit. Plin. Anguſtiæ vnde procedit, iſthmus appellatur. Cicero in primo de Finibus, Illi enim bonum quicquam eſſe,

De infinitiui natura & conſtructione.

Rectus ante infinitiuum.

Antecedens trahit ad ſe relatiuum caſum & genus.

niſi neſcio quam vmbram, quod appellant honeſtum. Liuius, Ne appellarent conſilium, quæ vis ac neceſſitas appellanda eſſet. Sed apud Græcos hæc figura longè latius patet. Demoſth. Ὥστε πάντων τῶν πεπραγμένων ἐκστάντα, ὧν ἀπήγγελλε, ὧν ὑπέσχετο, ὧν πεφενάκικε τὴν πόλιν, Φωκέων κατηγορήσειν. Id quod ideo fit, quòd Græci omnibus verbis tranſitionem quandam tribuunt. A quo more eſt illud, de quo & ſimilibus alibi dictũ eſt, Καὶ περιεσπήκει τοῖς βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν, ἀφ᾽ ὧν ἔπραττον οὗτοι, αὖθις βοηθεῖν ἑτέροις, ἐξ ὧν ἐπείσθη τέ μοι. Herodian. Τὸ γὰρ πιστὸν ὑμῶν καὶ σεβάσμιον δεδηλώκατε δι᾽ ὧν ἀγανακτεῖτε ἐφ᾽ οἷς οἱ κατὰ Ῥώμην ἐτόλμησαν, Fidem enim veſtram pietatémque declarauiſtis querelis veſtris indignabundis, ob ea à vobis editis quæ Romaniẽſis exercitus auſus eſt. Plato in ſeptimo de Repub. Οὐ μὰ τὸν Δία ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα. Trahitur etiam genitiuus à genitiuo, vt datiuus à datiuo. Xenoph. in primo Ἑλληνικῶν, Ἐνταῦθα δὲ κατά τε τοῦ Τισσαφέρνους ἔλεγον ἃ πεποιηκὼς εἴη, αὐτοῦ τε τοῦ Κύρου ἐδέοντο ὡς προθυμοτάτου πρὸς τὸν πόλεμον γενέσθαι. Fit hoc interdum nullo caſu præcedente, ſed tamen ſubintellecto. vt ἐν τῷ πρὸς Λεπτίν. Ἐπειδὰν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ, παραλαβὼν ἑαυτὸν οἷς χρή, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐστὶ τῆς ἀρετῆς ἆθλον, τῆς πολιτείας κυρίῳ γενέσθαι μετὰ τῶν ὁμοίων. Subauditur enim τῷ ἐγκρινομένῳ. Idem in eodem, Μεγάλων μὲν οὖν εὐεργεσιῶν οὐδ᾽ ὑμῖν συμφέρει συμβαίνειν πολλάκις χρηστὸν, οὔτ᾽ ἴσως ῥᾴδιον αἰτίῳ γενέσθαι. Vtuntur & figuratè infinitiuo. vt idem περὶ παραπρεσβ. Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς πρέσβεις ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον χρόνον καὶ ἔπαινον καὶ θόρυβον παρὰ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον ταπεινοῦσθαι. ἀντὶ, ὡς δὲ ἤκουσαν ταῦτα οἱ πρέσβεις. Idem in eodem, Αὐτὸς δὲ θαυμάσας ἐρέσθαι τινὰ τῶν ὁδοιπόρων τίς ὁ ἄνθρωπος ἐστίν. ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι ὅτι Ἀγεσίλας δωρεὰς ταῦτα ἔχων παρὰ Φιλίππου ἀπέρχεται, δεινὸν αὐτῷ τι δόξαι. Greg. εἰς Βασίλ. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι τὸν ὕπαρχον, καὶ τὴν ἔνστασιν μαθεῖν τοῦ ἀνδρὸς, τὸν μὲν ἔξω πέμψαι καὶ μεταστήσασθαι. Plato libro decimo de Repub. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ χολὴν σκέψασθαι, κατελέσθαι τε καὶ ἐξευρεῖν τὴν αἵρεσιν, οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προρρηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ προφήτου. Et in Sympoſ. Ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. Et vbique ἐπειδὴ in his locis præcedit. ἀντὶ τοῦ, μετὰ δὲ τὸ γενέσθαι. Apud Herodotum autem in primo non ἐπειδὴ ſed ὡς præcedit infinitiuum, eodem tamen ſignificatu, vbi de Arione loquitur, Ὡς δὲ ἄρα παρεῖναι αὐτοὺς τοὺς πορθμέας κληθέντας, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, vt autẽ aduenerunt portitores. Idem de Crœſo in ſummo pyræ exiſtente, Ὡς δὲ ἄρα μιν παραστῆναι τοῦτο, ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἀφωνίης, ἐς τρὶς ὀνομάσαι τὸ, Σόλων, Simul vt autem eum hoc ſubiit, reſipiſcentem & reſpirantem ex multo animi deliquio, ter nominatim exclamaſſe, Solon. Sic Plato libro ſupradicto, Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ Φάναι Ἀριστόδημε, εἰς καλὸν ἥκεις ὅπως συνδειπνήσῃς. id eſt, ὡς εἶδεν τάχιστα ὁ Ἀγάθων, εἶπεν, ὦ Ἀριστόδημε. Sic Demoſth. Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς πρέσβεις, vt ſuprà. Thucydid. libro tertio circa finem, Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν. Quibus verbis aliquid deeſſe prima lectione arbitrari quiſpiam poſſit, cũ nihil reuera deſit. Sed ſubaudimus συνέβη, vel quid ſimile. ἀντὶ τοῦ, ὅτε δὴ ἐπλανᾶτο αὐτός. Apud Homerum Iliad. ι x, Πολλοὶ δ᾽ ἀγρόμενοι τῷ πείσεαι,

Ὀλίγοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα.

Ἐπειδὴ ἀκοῦσαι, ἀντὶ ἐπειδὴ ἤκουσεν.

Ἐπειδὴ εἶδε τὸν Ἀγάθωνα, ἀντὶ ὡς εἶδεν ὁ Ἀγάθων.

ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ. μάλα δὲ χρεὼ πάντας ἀχαιοὺς Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήιοι ἐγγύθι νηῶν Καίουσι πυρὰ πολλά. ſubaudiendum puto κατέλαβε, vel vt ipſe loqui ſolet, ἱκάνει. Et alibi in eodem, Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ διοτρεφὲς, οὔτι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς, φρονέω δὲ τετιμῆσθαι διὸς αἴσῃ. Nec vnquam ferè aliter protulit, vt in decimo, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Κερδαλέης. Cui nõabſimile eſt, Vnde tibi frontem liberratémque parentis. Et illud Ciceronis in Verrem Comicis ſimile, Hanccine impudẽtiam? hunccine hominem iudices? hanccine audaciam? Et in Antonium, Tãtámne impatiẽtiam dii boni? tantam moderationem? Poteſt & aliter intelligi, vt accuſatiuus ſit pro datiuo, & ſubſtãtiuum verbum ſubaudiatur, οὔτι μοι ταύτης χρεία ἐστὶ τιμῆς. more enim ſuo & priſco accuſatiuum pro datiuo poſuit. vt in III. Odyſſ. Τηλέμαχ' οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιόν. Oratores autem dicunt, οὐ δεῖ σοι αἰδοῦς. Plato, Ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἀκρῶν εἶναι τῶν ἀρχόντων. Et in quarto Odyſſeæ, Νῆά μοι οἴχετ' ἄγων, ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι. Et Odyſſ. λ. de Tityo, Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον. ἀντὶ τοῦ οἱ. Non abſimilis eſt illa Latinorum locutio, qualis eſt eiuſdem Ciceronis in Verrem, Curſare iſte homo potens cum filio blando & gratioſo circũ tribus: paternos amicos, hoc eſt diuiſores appellare omnes & cõuenire. Et rurſus alibi, Iſte qui tãtos tumultus ſua cupiditate cõcitatos viderat, cupere aliquà euolare ſi poſſet. Vbi cœpit ſubaudimus, pro cupiebat. Et rurſus, Mirari ſtultitiam alii: alii amentiam: cui comperendinato hoc veniſſet in mentem. Et pro Cluentio, Hic iudices ridere, ſtomachari atque acerbè ferre patronus cauſam ſibi eripi. Idem Cicero in Prætura vrbana, Hic iſtius ſcelerata locatione nefarióque latrocinio fortunis omnibus ſpoliatus, venit in iudicium: ſi nihil aliud, ſaltem vt eum cuius opera ipſe multos annos eſt in ſordibus, paulo tamen obſoletius veſtitum videret. Hoc ſumptum eſſe à Græcis ex iis quæ ſuprà diximus de compendiariis locutionibus, liquere poteſt. εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τοῦτόν γε ἐρρύπα μᾶλλον εὐφραινόμενος, δι' ὅν. vel, ὅπως τοῦτον αὐχμηρότερόν πως ἠμφιεσμένον ὄψεται, δι' ὃν συχνὰ ἤδη ἔτη αὐχμῶν αὐτὸς διατελεῖ. Lucian. Ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Xenoph. in Sympoſ. Ὁ δὲ Καλλίας, νὴ τὴν Ἥραν ἔφη, τά τε ἄλλα ζηλῶ σε τοῦ πλούτου, καὶ ὅτι οὔτε ἡ πόλις σοι ἐπιτάττουσα, ὡς δούλῳ χρῆται, οὔτε οἱ ἄνθρωποι ἢν μὴ δανείσῃς ὀργίζονται. Illa etiam antiquorum locutio qua Cicero non abſtinuit, à Græcis manaſſe videtur: vt integer animi, & nimius animi, & impotens, & ſimilia. vt in poſter. Rhetoric. Hoc autem ipſum genus erit eo firmius, ſi eo ipſo in genere quo arguetur, integer animi fuiſſe demonſtrabitur. vt ſi cum auaritiæ cauſa feciſſe arguatur, minimè omni in vita pecuniæ cupidus fuiſſe doceatur. Liuius, Manlius nimius animi, cum alios principes ſperneret, & cætera. Alibi, Impotens lætitiæ. Impotens amoris, Tacitus, ἀκρατὴς ἔρωτος. nimius animi, ὁ ἀμέτρως τοῦ θυμοῦ διακείμενος, ὁ ὑπεράγαν ἔχων τοῦ φρονήματος. impotens lætitiæ, ὁ ἀκρατῶς ἔχων τῆς χαρᾶς. Sic ſuſpenſus animi, & abiectior animi, idem Liuius, ὁ καταβεβλημένως ἔχων τῆς γνώμης, ὁ καταβεβλημένος τὴν διάνοιαν. Quintilian. Si quis tam cæcus animi eſt. Sic, pendeo animi, animo, & animum, vt inquit

Χρεώ.

Cupere pro cupiebat, & ſimilia.

Si nihil aliud, ſaltem.

Τά τε ἄλλα καὶ ὅτι.

Integer animi

Nimius animi.

Impotens lætitiæ.

Pendeo animi.

Diomedes. Cicero libro quarto Tuſculanarum, Exanimatúſque pendet animi. Cælius Ciceroni, Ego quidem vehementer animi pendeo. Liuius, Tot populos inter ſpem metúmque ſuſpenſos animi habetis. Idem, Mul-

Abiectior animi. tos ſibi mœſtiores & abiectiores animi viſos. Terentius in Phormione, Cum ſpe pẽdebit animi, decipiam. Idem, Cum mihi paueo, tum me An-

Diſcrucior animi. *Felix huius rei & hac re.* tipho excruciat animi. Et itidem in Adelphis, Diſcrucior animi. Similia ſunt, arrectus animũ & animi, felix huius rei & hac re, & diues agrorum & agris, eodem auctore Diomede. Inde illud Plauti in Epidico, Deſipiebam mentis cum illas ſcriptas mittebam tibi. Alibi pendere cum ablatiuo iunxit Cicero, vt de Lege agraria, Nolo ſuſpenſam & incertam plebem Romanam, obſcura ſpe & cæca expectatione pendere. Diſcrucior animo, κολάζομαι τὸν θυμόν. Diſcrucior animi, tale videri poteſt quale illud Pauſ. Πεποίηται δὲ τὸ ἄγαλμα λίθου λευκοῦ. de quo genere ſuprà dictũ eſt. Xenophon in primo ἀναβάσ. Γένει τε προσήκων βασιλεῖ, καὶ τὰ πολέμια λεγόμενος ἐν τοῖς ἀρίστοις Περσῶν, ἐπιβουλεύει Κύρῳ. Huic ſimile eſt illud Ciceronis

Magnam partem, &c. de Reditu ſuo ad populum, Aut itineribus neceſſariis, aut magnam partem tectis ac tenebris continebantur. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. Καὶ προφάσεις δικαίας κατὰ τὴν ἢ τῶν χρησαμένων, ἢ μετὰ ταῦτα ἀδικούντων, ἢ ὅλως ἀναξίων, δι᾽ ἣν ἂν δοκῇ ὑμῖν δοκῇ, κωλύσει τε ἔχειν τὴν δωρεάν. Cui ſimile eſt illud eiuſdem Ciceronis, Quos commodum fuit vocauit. Χίων μὲν ἐπειδὴ, Ταχεῖ δ᾽ οὖν πλῷ διασωθεὶς, ἔγνων αὐτός τε ἐπιμεῖναι χρόνον ὃν ἄν μοι καλῶς ἔχειν δοκῇ, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐκπέμ-

Videretur. ψαι Κρώβυλον. Liuius, Mitterétque cum imperio quem ipſi videretur, qui rem gereret quoad Minutius conualuiſſet. Demoſth. περὶ τῆς ἰδίας καθόδου,

Ὁμοίως τοῖς μάλιστα. Ἀλλὰ καὶ εὔνουν ἐμὲ εὑρήσετε τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ τοῖς μάλιστα ὁμοίως, ἵνα μηδὲν ἐπί-

Vt qui veriſſimé. φθονον γράψω. Plinius in Epiſtolis, Magna in homine varietas. amat, vt qui veriſſimé: dolet, vt qui impatientiſſimé: laudat, vt qui benigniſſimé. Xe-

Ὡς ἐδύνατο τάχιστα. noph. Πάλιν δὲ πορευθεὶς ὡς ἐδύνατο τάχιστα εἰς τὴν Τέγεαν, τοὺς μὲν ὁπλίτας ἀνέπαυσε, τοὺς δ᾽ ἱππέας ἔπεμψε εἰς τὴν Μαντίνειαν. Idem, Ἐξώπλισε τὴν στρατιὰν ὡς ἐδύνατο κάλλιστά τε καὶ ἄριστα. Demoſth. Καὶ χρώμεθα ἀλλήλοις ὡς οἷόν τε μάλιστα. Cic. Hæc, vt

Ὅσον πλεῖστον τις ἔδωκε. breuiſſimè dici potuere, ſic à me dicta ſunt. Idem Xenoph. Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκε, quantum plurimum quis vnquam dedit.

Quantus pleniſſimus. Celſus, Cibus dandus & frequentior, & quantus pleniſſimus poteſt concoqui. Cicero in Epiſtolis, Gratum igitur mihi feceris, ſi huic commendationi meæ tantum tribueris, quantum cui plurimum. Τὸν ἐόντα τρόπον etiã ſignificat quàm fieri poteſt maximé. Ariſtot. in VIII. τῶν μετὰ τὰ φυσικά,

Ἐκείνινος. Ἔοικε δὲ ὃ λέγομεν, εἶναι οὐ τόδε, ἀλλ᾽ ἐκείνινον. οἷον τὸ κιβώτιον, οὐ ξύλον, ἀλλὰ ξύλινον. Idem, Εἰ δέ τι ἔστι πρῶτον, ὃ μηκέτι κατ᾽ ἄλλο λέγεται ἐκείνινον, τοῦτο πρώτη ὕλη. Ἐκείνινον appellat τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημένον, vt ξύλινον τὸ ἐκ ξύλου. Sic mihi videtur

Appietas. *Lentulitas.* *Syllaturire.* Cicero Lentulitatẽ & Appietatẽ in Epiſtolis dixiſſe, & Syllaturire, pro eo quod eſt proſcripturire: quæ voces ſunt fictitiæ, vt inquit Quintilianus. in quo genere ferme nihil non licet Græcis. Athen. lib. XIII, Ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος οὐ Θαΐδα εἶχε μεθ᾽ ἑαυτοῦ τὴν Ἀττικὴν ἑταίραν; περὶ ἧς φησὶ Κλείταρχος ὡς αἰτίας γενομένης τοῦ ἐμπρησθῆναι τὰ ἐν Περσεπόλει βασίλεια. Huic locutioni germa-

Animaduertẽda locutio. na eſt illa Ciceronis, Hæc eſt enim vetus & Socratica ratio contra alte-

rius opinionem diſſerendi. Vt enim ille ὡς αἰτίας γινομένης dixit, ἀντὶ τοῦ ὡς αἴτια εἶναι, ita hic diſſerendi pro diſſerere dixit. Sic Plinius libro x x x i. de aqua loquens, Eſt etiam vitiũ non fœtidæ modò, verùm omnino quicquam reſipiẽtis, iucundum ſit illud licet gratúmque. Idem, Mala ſunt ſigna vrinæ bullantis & craſſæ. Liuius, Proxima oratio fuit omnia permittentis arbitrio Romanorũ. id eſt, omnia ſe permittere deinde dixit arbitrio Rom. Alibi, Prima eius oratio fuit excuſantis. Quintilianus in quinto, Illud eſt vitium nimiũ ſoliciti, & circa omnia momenta luctantis. id eſt nimium eſſe ſolicitum, & circa omnia momenta luctari. Xenophon in ſeptimo Ἑλληνικῶν, Ἐπεί τε ἡγεῖτο Ἀρχίδαμος, καὶ διαβαὶς ὅσον ἐδόκει ἔχειν κώλυμα, ἐπορεύετο ἐπὶ τοὺς ἀντιπάλους. ἐνταῦθα δὴ οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους, οἱ τῷ παντὶ πλέονες οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ᾽ ἐγκλίνουσι. Hîc repetitio multiplex ſine coniunctionibus, qualis apud Ciceroné in Oratore, Non enim omnis fortuna, non omnis honos, non omnis auctoritas, nõ omnis ætas: nec verò locus, aut tempus, aut auditor omnis eodem aut verborũ genere tractandus eſt aut ſententiarum. Quo de genere Plutarch. meminit in Platon. quæſtion. Græci, Πεποίηταί μοι τοῦτο, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ, καὶ πέπρακται, καὶ λέλεκται, & ſimilia dicere ſolent: quod Cicero imitari volens, ſic ſcripſit in Finibus, Explicatum à nobis nõ modò quid nobis probaretur, ſed etiam quid à ſingulis diceretur. Alibi, Etſi mihi nullo modo probantur. Quintil. in 1, Nam receptas hiſtorias, aut certè claris oratoribus memoratas expoſuiſſe ſatis eſt, τοῖς ἐλλογίμοις ἀπομνημονευομένας. Plato τοῖς Δίωνος οἰκείοις, Καὶ τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν ἤθελησε διαφερόντως τῶν πολλῶν Ἰταλιωτῶν τε καὶ Σικελιωτῶν, ἀρετὴν περὶ πλείονος ἡδονῆς τῆς τε ἄλλης τρυφῆς ἠγαπηκώς, Et reliquum vitæ poſtea viuere inſtituit præſtãtius aliis. Xenoph. in OEcon. Νὴ τὴν Ἥραν ἔφην ἐγὼ ὦ Ἰσχόμαχε, ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς. Sic Ariſtoteles de nidis auiũ loquens, Ἐπιτηδείως τοῖς τρεφομένοις. Hoc ſic dictum eſt, vt cõuenienter naturæ viuere, à Cicerone. Idem Xenophon, Καὶ πῶς ἔφην ἐγώ, διέταξας αὐτῇ; τί δὲ εἰ μὴ τῆς οἰκίας τὴν δύναμιν ἔδοξέ μοι ἐπιδεῖξαι αὐτῇ; Idem, Τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖτό γε ἐπιμελήσεσθαι; Quid aliud tandem niſi ſe accuraturum pollicebatur? Cicero in Tuſculan. Nam quid aliud agimus cum ab omni negocio ſeuocamus animum, niſi animum ad ſeipſum vocamus? Hîc nihil deeſt. Quare illud Liuii ſimilius, Itaque illa nocte nihil aliud præterquam vigilatum eſt. hoc eſt, nihil aliud actum niſi vigilatum eſt. Idem, Claſſis ad inſulam ſe recepit, nihil aliud quàm depopulato hoſtiũ agro. Celſus, Itaque nihil niſi continẽdus eſt æger. Cicero rurſus pleno ſermone vſus, Ego quoq; hoc tempore nihil aliud agerem, niſi eum qui accuſatus eſſet defenderem. Vbi prius verbum deeſſe poteſt, hoc modo, Ego quoque hoc tempore nihil aliud niſi eum, &c. Sic Plutarchus, Εὐφυεῖς οὗτοι καὶ ὁμογλώσσους ἐπαίδευον, εἰ μηδὲν ἄλλο, φωνῆς Ἑλληνίδος συνιέντας. Et Lucianus, Ἡμεῖς δὲ ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ κατὰ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. Idem, Σὺ δὲ δὴ τί πράξεις τοῦτο; Διο. τί δὲ ἄλλο ἢ ἔχασα; Thucydid. in III, Ὑμεῖς δὲ εἰ κτενεῖτε ἡμᾶς, καὶ χώραν τὴν Πλαταΐδα, Θηβαΐδα ποιήσετε, τί ἄλλο ἢ ἐν πολεμίᾳ τε καὶ παρὰ τοῖς αὐθένταις, πατέρας τοὺς ὑμετέρους καὶ ξυγγενεῖς ἀτίμους γερῶν ὧν νῦν ἴσχουσι καταλείψετε; Græci τὸ

Mala ſigna vrinæ bullãtis.

Cõuenienter naturæ viuere.

Τί δὲ εἰ μή.

Quid aliud agimus niſi.

Nihil aliud q. &c.

Nihil niſi &c.

Τί δὲ ἄλλο ἤ.

Ei. παρατατικὸν τῆς ὁριστικῆς, vel aliud tẽpus σὺν τῷ εἰ συνδέσμῳ iungunt, de præterito loquentes: túmque vim habet optatiui, vel optatiui certè loco ponitur, cum ἂν δυνητικὸς additur. Gregor. Εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Hîc non παρατατικῷ ſed ἀορίστῳ vſus eſt, quod idẽ eſt. Demoſth. Οὐ τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Hîc ὑπερσυντελικῷ vſus eſt σὺν τῷ παρακειμένῳ, ſed qui vim habet τοῦ παρατατικοῦ. Sic Quintilianus in quinto, Sed mihi naturam intuenti nemo non vir ſpadone formoſior erit. neque tam auerſa vnquã videbitur ab opere ſuo prouidentia, vt debilitas inter optima inuẽta ſit. nec id ferro ſpecioſum fieri putabo, quod ſi naſceretur, monſtrũ erat, ὃ δὴ εἰ ἐγένετο, τέρας ἂν ἦν. Idem in v i, Si pulſaſſes, defendi non poteras: vulneraſti, εἰ μὲν γὰρ μόνον ἔτυψας, οὐκ ἂν εὗρω δι συνεργοῦντα. vel, οὐδεὶς ἂν σοι συνέπεσεν ἡδέως ἄν. Idẽ in v i i i, Quòd ſi iccirco fieret vt ſemper optimis vterentur, abominanda tamen

Scelus quẽnã hic laudat. hæc infelicitas erat. id eſt fuiſſet. Terentius in Andria, Scelus quemnam hic laudat? Da. omnis res eſt iam in vado. id eſt ſceleſtus: neutrum cum maſculino iunxit, ad ſenſum reſpiciens, non ad vocem. Idem, Vbi illic eſt ſcelus qui me perdidit? Hoc à Græcis ſumptum. Dinarch. κατὰ Δημοσθένους, Ἐκεῖνοι ἦσαν οὐκ ἔστοι ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν καὶ τοῦ δήμου. μὰ Δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν οὐδὲ πεπράχασιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως. Demoſthen. περὶ στεφάνου, Οὐ σὺ ζῶν μὲν ὦ κίναδος κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεῶτος δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Idem, Καὶ ταῦτ' ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς

Ἡ μιαρὰ κεφαλὴ ἐξεληλυθώς. κεφαλή, ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρὰ Ἀριστάρχου. Quod ab Homero ſumptum. vt Odyſſ. λ, in Necyia, ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο Σκῆπτρον ἔχων. Et Iliados λ, Ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη. ἀντὶ τοῦ Ἡρακλῆς. Plutarch. in Demetrio, ἦγε δὲ πεζοὺς μὲν ἑπτακισμυρίων πλείους, ἱππεῖς δὲ μυρίους. τῶν ἐναντίων ἐχόντων πεζοὺς μὲν ἑξακισμυρίους καὶ τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ πεντακοσίοις τῶν ἐκείνου πλείονας, equites autem quingentis plures quàm ille. hoc eſt πεντακοσίοις πλείονας. Huius ſchema ſimile eſt apud Latinos frequentiſſimum. Cice-

Ne minus dimidiũ ad illũ perueniret. ro in Verrem, Iurarent ſe curaturos ne minus dimidium ad illum perueniret. id eſt ne minus dimidio. Et in Philipp. Ne exercitum propius vrbẽ

Capta ampliꝰ duo millia. millia paſſuum ducenta admoueret. Liuius, Capta amplius duo millia hominum, minus duo millia circa muros cæſa. Tranq. in Calig. Eliſique per eum tumultum x x. amplius equites Rom. Varro, Agrum enim minus dena mil. reddere, villam plus vicena. Cato, Ne plus quatriduum in ſole ſiueris. Qua in locutione quàm vel quid ſimile ſubaudiendũ. vt in illa Ciceronis aliquid deeſſe videtur. ſic enim ſcribit ad Lentulũ, Iccirco naues onerarias quarum minor nulla erat duûm mil. amphorarũ, contractas in Lycia, à claſſe obſideri. Liuius, Paulo plus x x. milliũ alius exercitus fuit. hoc eſt paulo plus numero x x. mil. vel quàm x x. millia. Idem Cicero in ſecundo de Legibus, Nam rogũ buſtúmve nouũ verat propius

Plus ſatis. ſexaginta pedes adiici ad ædes alienas. Sic plus ſatis Cicero ad Atticum lib. x x i i. dixit, pro pluſquã ſatis, Habes in Hoſtienſi puſillũ loci, ad hanc

Ad incerta fortunæ venenũ erat. rem tamen plus etiã ſatis. Liuius, Ad incerta fortunæ regio more venenũ erat. Idẽ, Primis tenebris trãquillò peruectus Chalcidẽ, quà infrequẽtiſſi-

ma vrbis ſunt, turrim ſcalis capit. Alibi, In immenſum altitudinis deiecit. Sic Pauſ. Ἐπὶ μέγιστον δόξης ἐλθὼν πάντων τῶν κιθαρῳδῶν. Idem, Ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθόντες. Idem, Ἐλθόντες ἐπὶ μέγα ἀπεχθείας. Plutarch. Σύλλας δὲ ἑώρα τοῦτον ὁρῶν εἰς ὅσον δόξης προῆλθε καὶ δυνάμεως. Apud Latinos autem non legi hanc quam ſubiiciam locutionem. Greg. Εἶτ' ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν, illuſerunt arbitratu ſuo. Admonuit me tamen vir mihi amicus loci apud Tacitum lib. I, Vt bellum quibuſque inuitis aut volentibus erat. Et in vita Agricolæ, Quibus bellum volẽtibus erat. Xenoph. in IIII. παιδείας, Τί οὖν ἔφη, οὐ πυνθάνῃ εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστί; Quin igitur ſciſcitaris an hæc illi conditio placeat? Idem in V, ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα, Hæc nõ inuito nec dolente Ageſilao fiebant. Idem in IIII. παιδείας, Ὑμεῖς δ' οὐκ ἐπιθυμοῦντες τῆς ἐξόδου, ἠρωτήσατε εἰ ἐξίοιτε, ἀλλ' ὑπ' ἐκείνου κελευσθέντες ἐξιέναι, ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη, ſi quis veſtrum ire non grauaretur. Plato in Phædone, Ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστί. Idem alibi, Ἀλλ' ὅρα εἴ σοι βουλομένῳ εἴη ἃ λέγω. Antiph. Ἐὰν ὑμῖν ἡδομένοις ᾖ, Si hoc vobis gratũ eſt. Iliad. ξ, Νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι ἢ νέος ἠὲ παλαιός, ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. Quemadmodum apud Græcos nõ memini eſſe similẽ huic locutionem, id ætatis homo, & id temporis. Cic. lib. V. Tuſcul. in principio, Maximéq; quòd is locus ab omni turba id temporis vacuus eſſet, κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. Liuius, Admonitus ab amicis vt ſe purgaret quòd id tẽporis veniſſet. Cicero in Verrem, Hominẽ id ætatis minimè litigioſum quàm tumultuoſiſſimè aggrediũtur, ἀνθρώπῳ κατ' ἐκεῖνο τῆς ἡλικίας γεγονότι, ὡς θορυβωδέστατα ἐπιχειροῦσι. vel, ἀνθρώπῳ εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκοντι ἐπιφύονται. Plaut. Quid ætatis tibi videor? πηλίκος σοι εἶναι δοκῶ; vel πόσος τὴν ἡλικίαν. Tacitus, Romanorum nemo id auctoritatis aderat, vt promiſſa eius magni penderẽtur, εἰς τοῦτο ἀξιώματος ἧκεν. Cicero in ſecundo de Orat. Per mihi ſcitum videtur C. Mummium quiduis temporis hominem eſſe, ἄνθρωπον ἀεὶ τὸν αὐτὸν εἶναι. vel, ἄνθρωπον εἶναι ἐπὶ πᾶν τοῦ καιροῦ ἐπιβάλλοντα. vel, καθ' ὃν δήποτε καιρὸν χρήσιμον. Simile eſt Id genus, pro eius generis. Cicero ad Atticum libro XIII, Scis me antea orationes aut aliquid id genus ſolitum ſcribere, vt Varronem nuſquam poſſem intexere. Quod genus, pro cuius generis. Idem in Rhetoricis, Hiſtoria eſt res geſta, ab noſtræ ætatis memoria remota: quod genus eſt, Appius indixit Carthaginenſibus bellum. Sic omne genus, pro omnis generis. Quæ eodem penè ſchemate formata ſunt, vt illud Homericum, οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, de quo ſuprà dictũ eſt. In Quoad eius facere poſſum, eius περιέλκει, vt in ἑκὼν εἶναι, & in aliis de quibus diximus. Cicero ad Craſſum, Vt quoad eius fieri poſſit, præſentiæ tuæ deſiderium meo labore minuatur, ὡς ἐνδέχεται μάλιστα. Liuius, Sed vt eos prohiberet quoad eius ſine bello poſſet, Prætori mandauit. Ὅτι etiã περιέλκει apud Græcos. Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Ἀκούετε δὲ καὶ τὴν Εὔβοιαν ἔφη πεπραγμένων καὶ λεγόντων, ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς ἄνδρες πρέσβεις, ἐφ' οἷς πεποίησθε τὴν εἰρήνην πρὸς Φίλιππον. Idẽ, Ὡς δὲ ἀκούειν οὐκ ἠθέλετε, ἡσυχίαν ἔχον, τοσοῦτον διαμαρτυράμενος, ὅτι ταῦτα οὔτε οἶδα, οὔτε κοινωνῶ. Niſi ὅτι abundaret, dixiſſet ὅτι ταῦτα οὔτ' ᾔδειν, οὔτ' ἐκοινώνουν. Sic alibi, Οὐδὲ γὰρ εἶχε καλῶς εἰπεῖν, ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, Neque enim honeſtum erat

Ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθόντες.

Ὅσα βουλομένοις ἦν.

Οὐκ ἦν βουλομένῳ μοι ταῦτα

Ὅτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη.

Id ætatis.

Id temporis.

Quid ætatis, &c.

Id auctoritatis

Quiduis temporis homo.

Id genus, pro eius generis.

Quod genus, &c.

Quoad eius facere poſſum

Quoad eius poſſet.

Ὅτι περιέλκει.

dicere, at verò ille & ille munera iam à nobis habent. Idem, Ἔλεγε τοίνυν ποτὲ πρὸς τοὺς δικαστὰς, ὅτι ἀπολογήσεται δὲ Δημοσθένης ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ κατηγορήσει τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων. Hoc eſſe ἰδίωμα ἑλληνικὸν ignoraſſe videtur interpres Apocalypſeos, qui cap. III. ita vertit hæc verba, ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι, καὶ πεπλούτηκα, καὶ οὐδενὸς χρείαν ἔχω, quia dicis quòd diues ſum, & locupletatus: & nullius egens. Qui locus ita ab iis qui Græcè neſciunt, exauditur, quaſi de Deo peccator, non de ſeipſo loquatur. quare illud quòd perperã additũ eſt; quia Latinè loquẽtiũ proprius ſermo nõ admittit vt ſic loquamur vt Græci. Legẽdũ igitur, Quia dicis, diues ſum. hoc eſt diuitiis tuis inniteris. Huiuſmodi infinita ſunt loca in Euangelio, in quibus interpres antiquus quia pro quòd poſuit, vbi nec quia nec quòd vertendũ fuit. vt Ioan. cap. x, Amẽ dico vobis quia ego ſum oſtium ouiũ. Vbi quia omnino ſuperuacaneũ eſt.

Ὡς παρέλκον. Ὡς etiam pro ὅτι itidẽ παρέλκει, vt κατὰ Μειδίου, Οἱ δ' οὖν ὡς ἀπήλλαγμαι περιιὼν λογοποιεῖ, ἔνδηλοί τινες ἦσαν ἀχθόμενοι. Illud enim ἀπήλλαγμαι dicitur in perſona Mediæ, ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐψεύδετο λέγων, διελύσατό μοι Δημοσθένης, mecum decidit Demo-

Ἠθοποιΐα. ſthenes, καὶ ἀπηλλάγην τοῦ κινδύνου. Eſt enim ἠθοποιΐα & imitatio loquentis, quam Aphthonius inter progymnaſmata ponit. vt paulo pòſt, Καὶ ταῦτα πάντα ἐποίει δηλονότι, οὐδὲν ἄλλο ἐνδεικνύμενος, ἢ ὅτι οὐδὲν ἐγὼ πέπονθα ὑπὸ τῆς χειροτονίας, οὐδὲ δέδοικα οὐδὲ φοβοῦμαι τὸν μέλλοντα ἀγῶνα, nec populi præiudicium, nec iudicium iudicum formido ego Medias. Thucyd. Εἰ μὲν γὰρ ἀμαθίαν κατῃτιῶντο, ὁ μὴ πείσας, ἀξυνετώτερος ἂν δόξας ἢ ἀδικώτερος ἀπεχώρει. Halicarnaſſ. de Areopagitico Iſocratis, Οὐ μέντοι παντάπασί γε τὸν ἰσοκράτειον ἀγῶνα ἐκβέβηκεν, ἀχαρῆ

Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα. Cautior quã promptior. δέ τινα διασώζει τῆς κατασκευῆς καὶ στωμυλογίας ἐκείνης ἐνθυμήματα, καὶ ποιητικώτερα μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀληθινώτερα. Liuius, Acrior animis atq; impetu, quàm cõpoſitior vllo ordine pugna fuit. Idem de Fabio Maximo, Cautior tamẽ quàm prõptior hic habitus fuit. Cic. pro Mil. Non timeo iudices, ne odio inimicitiarũ mearum inflãmatus, libentius hæc in illum euomere videar quàm verius. Iuſtinus de Alcibiade, Certant ſecũ Athenĩẽſes vtrũ contumelioſius eũ expulerint, an reuocauerint honoratius. Illud autem Latini imi-

Ἄριστα ἑαυτοῦ τότε διελέχθη. tari eadẽ loquendi forma non poſſunt, ἄριστα ἑαυτοῦ τότε διελέχθη. cuiuſmodi eſt illud Demoſthenis pro Cteſiph. Οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν οὐδὲ πλίνθοις ἐγὼ, οὐδ' ἐπὶ τούτοις μέγιστον τῶν ἐμαυτοῦ φρονῶ, neque ex hoc maximè cenſeri me velim inter ea quæ ego in publicum contuli. neque hoc nomine maximè cenſeri me de Repub. meritum volo, vt quidem ſunt reliquæ meæ actiones: neque eo nomine imprimis mihi placeo. Baſil. de ſolſtitio loquens, ὅτι καὶ φλογωδέστατός ἐστιν ἑαυτοῦ ὁ ἥλιος. Plutarch. Αὐτὸς αὑτοῦ κράτιστος ἐν τῷ μονομαχεῖν, Seipſum vincẽs in ſingulari certamine. id eſt in eo genere maximè pollens. in ea pugna ſeipſo longè melior. Illud autem planè apud

Ἐλάττω ἢ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν. vtroſque ſimile, quale eſt Iſocratis in Buſir. Ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν ἢ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν εἶναι, inferiorem quàm pro ſuo ingenio atque animo. Ariſtot. in III. Politic. Ἀλλ' οὐκ ἔτι τοῦτο ῥάδιον πιστεῦσαι. χαλεπὸν γὰρ, καὶ μείζονος ἀρετῆς ἢ κατ' ἀνθρωπίνην φύσιν. Illud autem modo tãtum verbi diſſimile, cuiuſ-

Κρείττους ὄντας ἢ ᾤοντο. modi eſt id Syneſianum quod ſequitur, Καὶ διώξαντες κατὰ κράτος, ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας ἢ ᾤοντο, ἐπανῆλθον εἰς τὸν λιμένα, poſtquam intellexerunt validio-

res eſſe quàm vt à ſe vincerentur, vel vinci poſſent. Vel potius idē modus eſt, ſed ſupplendū verbum δύνασθαι, vel aliud ſimile. Attici etiam ſuperlatiuo interdum pro comparatiuo vtuntur, cuius apud Latinos exemplū non inuenitur. Ariſtot. in IIII. de Generat. animal. Ὅσα οὖν τῶν ζώων πλεῖον προΐεται σπέρμα ἢ εἰς ἑνὸς ζώου ἀρχήν, οὐκ ἐνδέχεται ἐκ ταύτης ἓν γίνεσθαι πάσης, id eſt πολλῷ πλεῖον. Idem, Διὸ καὶ κινητικώτατά ἐστι κυούμενα τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν, id eſt κινητικώτερα. Plato lib. IX. de Repub. Οὐκοῦν αὖ ὁ τὰ δίκαια ποιεῖν λέγων λυσιτελεῖν, φαίη ἂν δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν, ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται ἐγκρατέστατος, id eſt longè potentior. vt illud κινητικώτατα, longè mobiliora.

Ὑπερθετικὸν ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ.

Illa autem locutio, Maior prætoria cognitione ſumma eſt, apud Quintilianū, & exceptione maior, quam Laurentius improbare videtur, à Græcis ſumpta, apud quos eſt vſitata. Plut. in Antonio, Ἐντυχὼν δὲ παρασκευῇ λόγου κρείττονι, μάλιστα τῶν φώτων τὸ πλῆθος ἐξεπλάγη. Iſocr. Προσποιούμενοι χρημάτων εἶναι κρείττους. Ariſtot. in v. Politic. Ὡς τῆς φύσεώς ποτε φυούσης φαύλους, καὶ κρείττους τῆς παιδείας. ἐνδέχεται γὰρ εἶναί τινας οὓς παιδευθῆναι καὶ γενέσθαι σπουδαίους ἄνδρας ἀδύνατον. κρείττους τῆς παιδείας vocat quos doctrina emēdare non poteſt, quaſi validiores & ſuperiores doctrina. Thucyd. Φιλόπολίς τε καὶ χρημάτων κρείσσων. Idem, Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, τά τε ἄλλα χαλεπωτέρως ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν προσέπιπτεν ἑκάστῳ. de peſte inauditæ ſæuitiæ loquens. Greg. in I. κατὰ Ἰουλ. Τί τοῦτο ὦ θειότατε βασιλέων καὶ φιλοχριστότατε. ἵνα ταύτην ἐβουλεύσω βουλήν. παραίτησαι γὰρ ὡς παρόντι καὶ ἀκούοντι μέμψασθαι, καὶ εἰ πολὺ κρείττονα γινώσκω τῆς ἡμετέρας μέμψεως, μετὰ θεοῦ τεταγμένον, etiam ſi maiorem & ſuperiorem eſſe ſcio quàm vt à nobis reprehendi debeat, hoc eſt iam inter beatos adoptatum. Idem de Baſilio, Κρείττων ἀπειλῆς ὁ ἀνήρ, λόγων στερρότερος, πειθοῦς ἰσχυρότερος. Herodot. in vlt. Τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος, ὥστε τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς, πρό τε τοῦ θανάτου πτοούμενος πολλά τε καὶ λυγρά, ἔργον ἐργάσατο μέζον λόγου. Athen. Ἁπάντων καταφρονῶν Σωκράτης, τοῦ Ἀλκιβιάδου κάλλους ἥττων ἐστίν. Herodian. Καὶ πάντα μὲν ἐκ θυμοῦ πράττων, ὀργῆς τε ἥττων ὤν. Latius tamē patet vſus comparatiui apud Græcos quàm apud noſtros. Ariſtot. in VI. Ethic. Ὥστε δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, Itaque aſſentiri oportet ſententiis & opinionibus ſeniorum, expertorum & prudentium, non minus quàm demonſtrationibus, id eſt ἴσα καὶ ἀποδείξεσι. Idem in nono, Εἰ δὲ κάλλιον εὖ ποιεῖν φίλους ὀθνείων, τῶν εὖ πεισομένων δεήσεται ὁ σπουδαῖος, Si honeſtius eſt amicos quàm alienos beneficio afficere. Quo modo ſermonis Latinis vocibus abſurdè diceretur. Idem in decimo, Εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι, τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, Atqui rationi conſentaneum eſt, ſcientium vitam ſuauiorē quàm indagantium eſſe. Idem in 2. Politic. de Platonis politia loquens, Γινομένη τε μία, μᾶλλον οἰκία μὲν ἐκ πόλεως, ἄνθρωπος δ' ἐξ οἰκίας ἔσται. μᾶλλον γὰρ μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, καὶ τὸν ἕνα τῆς οἰκίας, potius enim diceres vnam eſſe domū quàm ciuitatem, vnúmque eſſe hominem quàm domum vnam, in qua ciuitate nihil non eſſet commune: id quod Plato in Repub. ſua inſtituit. Et in primo τῶν μετὰ τὰ φυσ. Ἀλλ' ὅμως τό γε εἰδέναι καὶ τὸ ἐπαΐειν τῇ τέχνῃ, τῆς ἐμπειρίας ὑπάρχειν οἰόμεθα μᾶλλον, καὶ σοφωτέρους τοὺς τεχνίτας τῶν ἐμπείρων ὑπολαμβάνο-

Maior prætoria cognitione ſumma eſt.

Λόγου κρείττων παρασκευή.

Κρείττων τῆς παιδείας.

Λόγων στερρότερος.

Μέζον λόγου ἔργον.

Ἥττων ὀργῆς.

De comparatiuo.

μένων, id eſt, Scire & intelligere arti ineſſe & cōpetere magis cēſemus quàm experientiæ. Et in Probl. ſect. duodeuiceſima, Διὰ τί τοῖς παραδείγμασι χαίρουσιν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τῶν ἐνθυμημάτων, exemplis magis gaudent homines quàm ſententiis argumentíſque oratoriis. Secundum quem modum loquendi dictum eſt illud ab Horatio in Arte, Vt qui cōducti plorant in funere, dicunt Et faciunt propè plura ex animo dolentibus. Per ſuperlatiuū autem & Græci & Latini hoc modo loquendi vtuntur. Iſocr. περὶ εἰρήνης, πῶς οὖν, εἴπερ οὕτω κακῶς βουλευόμεθα, σῳζόμεθα, καὶ δύναμιν οὐδεμιᾶς πόλεως ἥττω κεκτημένοι τυγχάνομεν. potētiam nulla ciuitate minorē dixit, pro eo quod eſt, nullius ciuitatis potentiæ noſtra minor eſt potentia. Laërt. in Antiſthene, Τὸν δίκαιον ἔλεγεν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι δεῖν τοῦ συγγενοῦς, pluris æſtimare quàm propinquum. Demoſth. de reditu ſuo ad Athenienſes, Ἐπ' οὐδενὶ γὰρ τῶν πεπραγμένων ἠδικηκότα με εὑρήσετε, ἀλλὰ καὶ εὔνουν ἐπὶ πλῆθει τῷ ὑμετέρῳ τοῖς μάλιστα ὁμοίως, ἵνα μηδὲν ἐπίφθονον γράψω, καὶ πλεῖστα πεπραγματευμένον τῶν νυνὶ ζώντων, ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ μέγιστα ὑπάρχοντά μοι τῶν κατ' ἐμαυτὸν σύμβολα εὐνοίας πρὸς ὑμᾶς, & qui plurima è re veſtra egerim omnium huius ætatis, vel omniū

Περὶ τῶν ἀριθμικῶν. De numeralibus.

qui nunc viuunt. In numeralibus etiam Græcos noſtri ſecuti ſunt: dicunt enim δυοῖν δέοντα ἑκατὸν ἔτη, vt Plinius vndecentenis pedibus dixit lib. XXXVI. cap. VIII. Alibi vndequadragenûm pedū. Et Cicero prò Milone, Vndequinquageſima die totam ad imperium populi Rom. Siciliam adiūxit. Liuius, Duodequadrageſimo ferme anno ex quo regnare cœperat.

Δυοῖν δέοντα ἑκατόν.

Δυοῖν δέοντα εἴκοσι.

Demoſth. Δυοῖν δέοντα εἴκοσί ἐστιν ἐξ οὗ ἐνείμω τὰ πατρῷα. Idem κατ' Ἀφόβου, Εἰσφορὰς δὲ εἰσενηνοχέναι λογίζονται, δυοῖν δεούσας εἴκοσι μνᾶς. Idem, Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις. Xenoph. Δυοῖν δεούσαιν εἴκοσι ναυσί. Dicitur etiam Δυοῖν λείποντα. Polyb. in III. hiſtor. Ταῦτα δ' ἐστὶ πρότερα τῆς Ξέρξου διαβάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τριάκοντ' ἔτεσι λείπουσι δυοῖν. Dicitur & de pluribus. Pauſ. in I. Eliacôn,

Δυοῖν λείποντα.

Τεσσάρων δέοντα.

Καὶ σφίσιν ἀφ' οὗ γῆν παρὰ βασιλέως ἔχουσιν, εἴκοσιν ἔτη καὶ διακόσια τεσσάρων δέοντα ἦν ἐς ἐμέ. Præponunt etiā inferiorem numerū plærunque ſupra viginti, & vice verſa ſupra centum, vt Latini ſolent facere, ſi quidem addatur copulatiua: vt Laurentius docuit in tertio. Athen. Ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντά εἰσι πρὸς ταῖς τέσσαρσι. de libris Damaſceni loquens. Idem, Ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς ταῖς εἴκοσι, primo & viceſimo libro. Idem, Ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τριακοστῇ. Alibi, Ἐν τῇ τριακοστῇ δευτέρᾳ, triceſimoſecundo vel altero libro. Et ἐν τῇ τριακοστῇ ἐνάτῃ. Alibi, Ἐν ἕκτῃ καὶ τριακοστῇ τῶν ἱστοριῶν. Xenoph. Πέντε καὶ εἴκοσι διαγέγονεν ἔτη. Demoſth. Πέντε καὶ εἴκοσι δραχμῶν. Xenoph. ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα νῆες. Idem, ἦν δὲ ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοστή. Dinarch. Τέτταρα γὰρ τάλαντά ἐστι καὶ ἑξήκοντα ἤδη εὑρημένα. Cicero in Catone, Vno & octogeſimo anno. quod Gaza πρώτῳ καὶ ὀγδοηκοστῷ ἐτελεύτησεν ἔτει dixit. Alibi, Quarto & nonageſimo anno. Gaza, τετάρτῳ καὶ ἐνενηκοστῷ. At vbi Cicero, Cētum & ſeptem compleuit annos: ipſe, ἑπτὰ καὶ ἑκατὸν ἔτη διετέλεσε, vertit. hoc tamen non eſt perpetuū. AEſch. περὶ παραπρ. Ἔτη γὰρ ἤδη βεβίωκεν ἐνενήκοντα καὶ τέτταρα. Sic Tranquill. in Auguſt. Obiit in cubiculo eodem quo pater Octauius, ſeptuageſimo & ſexto ætatis anno, diebus quinque & triginta minus. Idem in Nerone, Obiit trigeſimo & ſecundo ætatis anno. Contrà in Galba, Obiit tertio & ſeptuage-

ſimo ætatis anno. Et in Tyberio, Octauo & ſeptuageſimo. Rurſus in O-
thone, Triceſimo & octauo ætatis anno, nonageſimo & quinto imperii
die. Varro etiam octoginta & vna non ſemel dixit. & Cicero pro Cluen-
tio, triginta & duo dixit. Demoſthenes περὶ συμμοριῶν, ἑκατὸν καὶ εἴκοσι dixit.
Idē in 1. κατ' Ἀφόβου, Μαχαιροποιοὺς μὲν τριάκοντα καὶ δύ' ἢ τρεῖς, vt AEſchines di-
xit. Idem, Τοῦτο τοίνυν ὃ μὲν οὐκ ἀθρόοι ἐλήφθη, σχεδὸν εἰσὶν ἑβδομήκοντα μναῖ καὶ ἑπτὰ, ἡ
πρόσοδος ἦν ἀπὸ τῶν ἀνδραπόδων. Idem, Τὴν μὲν τοίνυν τροφὴν ἀπὸ τῶν ἑβδομήκοντα
καὶ ἑπτὰ μνῶν λογιστέον. Ante centenarium etiam minorem numerū poſuit,
vt in his verbis, Λαβὼν γὰρ ἐκ τῶν ἐμῶν ὁμολογοῦσιν, ὀγδοήκοντα μὲν ὀκτὼ καὶ ἑκατὸν μνᾶς,
Θηριππίδης δὲ δύο τάλαντα. Ante millenariū etiam minor numerus inue-
nitur. Idem περὶ συμμοριῶν, Καὶ τί τοῦτ' ἐστὶ πρὸς διακοσίας καὶ χιλίας καμήλους, ἃς
βασιλεῖ τὰ χρήματ' ἄγειν φασὶν οὗτοι; Idem, Ἐχόντων δὲ ἡμῶν οὕτω καὶ προεξωρμημέ-
νων, τοὺς διακοσίους καὶ χιλίους ἀναπληρῶσαί φημι χρῆναι. Herodot. de Xerxis exer-
citu loquens, Σύμπαντες δὲ τοῦ στρατοῦ τοῦ πεζοῦ ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν μυριάδες.
τῶν δὲ τριήρεων ἀριθμὸς μὲν ἐγένετο ἑπτὰ καὶ διηκόσιαι καὶ χίλιαι. Alibi aliter, Καὶ δὴ τότε
ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον γίνεται, διηκόσιαί τε μυριάδες καὶ τριή-
κοντα καὶ μία. Idem, Ἐκ μὲν νυν τουτέων τῶν νεῶν ἄνδρες τετρακισχίλιοι καὶ δισμύριοι γί-
νονται. Et paulo pòſt, Γίνονται ἄνδρες αἱ πᾶσαι μάχιμοι μυριάδες διηκόσιαι καὶ ἑξήκον-
τα καὶ τέσσαρες. Athen. lib. IIII. de Alexandro magno loquens, Καὶ ἀνηλίσκετο
εἰς ὃ δεῖπνον τάλαντα τετρακόσια. γίνεται δὲ ταῦτα ἰταλικοῦ νομίσματος ἐν μυριάσι διακο-
σίαις τεσσαράκοντα. αὗται δὲ εἰς μυρίους πεντακοσίους μεριζόμεναι ἑκάστῳ ἀνδρὶ, γίνονται
ἀνὰ ἑκατὸν ἑξήκοντα ἰταλικοῦ νομίσματος. Plato in Timæo, Ἀριθμοῦ πρὸς ἀριθμὸν
ἐχούσης τοὺς ὅρους, ἓξ καὶ πεντήκοντα καὶ διακοσίων, πρὸς τρία καὶ τεσσαράκοντα καὶ διακό-
σια. Plut. aliter, Θνήσκει δὲ Καῖσαρ τὰ μὲν πάντα γεγονὼς ἔτη πεντήκοντα καὶ ἕξ. Ari-
ſtotel. in 2. OEcon. Αὐτοὺς τάξας τριάκοντα καὶ δύο δραχμὰς τοῦ σίτου τιμήν. Et in
2. de hiſtor. animal. Κύει δὲ ἑξήκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Xenophon etiā
variè vſus eſt in primo ἑλληνικῶν, Στρατεύσαντες εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τριήρεσι. Idem,
Δυοῖν καὶ εἴκοσιν ἐτῶν τῷ πολέμῳ παρεληλυθότων. Idem in eodem, Διώκων ναυσὶν ἑκα-
τὸν καὶ ἑβδομήκοντα. Rurſus, Ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα. Plutarch. de
Virtutibus mulierum, Οὓς μὲν ὥς ἔνιοι μυθολογοῦσιν, ἀπέκτεινε ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκον-
τα καὶ ἑπτακοσίους πρὸς τοῖς ἑπτακισχιλίοις. Plato etiam variè in IIII. de Legibus,
Γαμεῖν δὲ ἐπειδὰν ἐτῶν ᾖ τις τριάκοντα, μέχρις ἐτῶν πέντε καὶ τριάκοντα. Et paulo in-
ferius, Μὴ γαμῶν δὲ ἔτη τριάκοντα γεγονὼς καὶ πέντε, ζημιούσθω. Syneſ. nouo mo-
do, Σταδίους ἑκατόν που πρὸς τοῖς τριάκοντα. Idem alibi cōuenientius, Νομίσμα-
τα ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατόν. At verò infra numerū vicenariū Latini
etiam variè vtuntur. Cicero pro Lege agraria, Iubet creari decē viros per
tribus ſeptemdecem. quo modo etiā Cæſar locutus eſt, pro decē & ſeptē.
Alibi tamen ſeptemdecim legitur in Verrem. Idem pro Roſcio, Decē &
tres fundos reliquit. Et pro Cluent. In conſiliū erant ituri iudices trigin-
ta & duo. ſententiis decem & ſex abſolutio cōfici poterat. Celſus lib. VII,
Ex virilibus fiſtulis maxima decem & quinque eſt digitorū: media, duo-
decim. Græci numerū inferiorem hoc modo præponūt. Demoſth. Τελευτῇ
ἐπὶ δεκάτῃ τοῦ σκιρροφοριῶνος ἤκομεν. Alibi, Ἐλαφηβολιῶνος ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα. Præpo-
nunt etiam aliàs inferiorem infra vicenarium. Τέτταρα μὲν γὰρ καὶ δέκα ἔτη

ἐνέμειναν αἱ σπονδαί, Thucydides inquit. Et alibi, Πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει. Synef. Ἐννεακαιδεκάτη. Idem δυοκαίδεκα ἀντὶ τοῦ δώδεκα dixit, Ναυτῶν ὄντων δυοκαίδεκα τῶν πάντων. Demosth. Συνέβη γάρ μοι ὀκτωκαιδεκέτῃ γῆμαι. Diodor. Ὀκτωκαιδεκαπήχεις δοκοί. Δωδεκαέτης, & τεσσαρεσκαιδεκαέτης, Lyſ. Πεντεκαιδεκήρης ναῦς à Plutarcho dicta eſt in Demetrio. Πεντηκονταέτης à Platone, Τὸ ἀπὸ τούτου δημιουργεῖν τῇ πόλει, μέχρι πεντεκαιπεντηκονταέτους, quod verbum ὑφ' ἓν legendum eſt, vt εἰκοσαέτις, τετταρακονταέτις γυνὴ in quinto τῶν πολιτειῶν, Γυναικὶ μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀρξαμένῃ ἀπὸ εἰκοσαετίδος μέχρι τετταρακονταετίδος τίκτειν τῇ πόλει. In maſculino autẽ etiã πεντηκοντούτης dicitur. Idẽ in Timæo, Τὴν δ' ἕκτην τῆς πρώτης ὀκταπλασίαν. ἑβδόμην δὲ ἑπτακαιεικοσαπλασίαν. Idẽ lib. I X. τῶν πολιτειῶν, Οὐκοῦν ἐάν τις μεταστρέψας ἀληθείᾳ ἡδονῆς τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκότα λέγῃ, ὅσον ἀφέστηκεν ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις, ἥδιον αὐτὸν ζῶντα εὑρήσει τελειωθείσῃ τῇ πολλαπλασιώσει, ſeptingenties vicies nouies, vel nouies & vicies ſupra ſeptingenties. Theophraſt. in V I I, Ἀλλὰ τὸ μὲν, ἐννεαδεκαταῖον φύεται, ἐνιαχοῦ δὲ εἰκοσταῖον, γήθυον δὲ δεκαταῖον. Idem in eodem, Σημεῖον δὲ λέγουσιν, ὅτι οἱ μὲν ἀθληταὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσιν, ἀθλοῦντες δὲ ὅταν ἔλθωσι, πενθημιχοίνικα ῥᾳδίως, In Bœotia quidem ſeſquichœnicem vix abſumunt: at cum Athenas venerũt, facilè duas chœnices & ſemiſſem. Sic τριημιπόδιον, ſeſquipes. Xenoph. Ἤδη τινὰ εἶδες βόθυνον ἐλάττονα ποδιαίου; οὐ μὰ δί' ἔφην ἔγωγε τριημιποδίου. Tacitus Græcorum imitatione dixit, Primani ſtratis vnaetviceſimanorum principibus, aquilam abſtulere. Alibi, Sextadecimanos duodeuiceſimanóſque læuum cornu compleſſe. Et rurſus alibi, Abduxit Alexandria duoetuiceſimanos tertianóſque. Inde illud, duoetviceſimo anno mortuus, ex annalibus Fabii, cuius meminit Gellius libro quinto. Plinius libro ſecũdo, Quãtas enim dimetiẽs habeat ſeptimas, tantas habere circulũ duoetviceſimas, tanquã planè à perpendiculo menſura cæli cõſtet. Græci etiam dicunt, Ἐξῆλθον ἤδη ἔτος τρίτον, vt Demoſthenes, Ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον εἰς πίνακα. quod Latini dicunt, annum abhinc tertium. Idem, Ἔχοντες δέ μου οὕτως ὡς λέγω, κατέπλευσαν δεῦρο τρίτον ἔτος οὗτός τε καὶ Παρμένων. Cicero ad Atticum lib. V I I I, Cum ille quintum iam diem Brunduſii eſſet. Idem in Prætu. vrb. Quæſtor Caio Papyrio Conſuli fuiſti abhinc annos quatuordecim. Plato in 2. de Legibus, de AEgypto loquens, Σκοπῶν δ' εὑρήσεις αὐτόθι τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα. οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν, μυριοστὸν, ἀλλ' ὄντως τῶν νῦν δεδημιουργημένων οὔτε καλλίονα οὔτε αἰσχίω, τὴν αὐτὴν δὲ τέχνην ἀπειργασμένα, id eſt quæ reuera ante annorum decem millia picta erant aut ſculpta. vel, quæ abhinc decem millia annorum picta ſunt. Plautus, Plus iam ſum libera quinquennium. Idem, Hoc factum eſt ferme abhinc quinquẽnium. Cicero in ſecundo de Diuinat. Demoſthenes qui abhinc annos propè C C C C. fuit, iam tum φιλιππίζειν Pythiam dicebat. Lyſ. Ἔδοξε δέ μοι ὦ ἄνδρες, τὸ πρότερον ἐνθυμηθῆναι, τοῦ ἀδελφοῦ τεθνεῶτος οὔπω τριάκοντα ἡμέρας, fratre poſt dies vix X X X. mortuo. Iſæus, Ὁ μὲν γὰρ Πύρρος πλείω ἢ εἴκοσιν ἔτη τετελεύτηκεν ἤδη. Cicero de Offic. At verò Aratus iure laudatur, qui cum eius ciuitas quinquaginta annos à tyrannis teneretur, profectus Argis Sicyona, vrbe eſt potitus. Dicunt etiam Græci hoc aliter. vt Syneſ.

Ὀκτωκαιδεκέτης. Πεντεκαιδεκήρης. Πεντεκαιπεντηκονταέτης. Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος. Τριημιχοῖνιξ. Πενθημιχοῖνιξ. Τριημιπόδιον. Vnaetuiceſimani. Sextadecimani. Duoetuiceſimus.

Τοῦτο μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει μετὰ τὴν διαλλαγὴν, iam triennium eſt ex quo.
Demoſth. Οὔπω δ' ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα, μέτρια δ' ἔχων,
τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι. Idem κατὰ Μειδίου, Ἤδη τῇ κρίσει ἐκείνῃ διαγεγονό-
τα ἔτη ὀκτὼ, Iam octo annos hæc lis protracta eſt. Eſt enim Διαγίνεσθαι, dura- Διαγίνομαι.
re, permanere, perennare. Plato in Apolog. ἆρ' οἴεσθέ με τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι εἰ
ἔπραττον τὰ δημόσια; id eſt tandiu vitã producere potuiſſe. Plut. Τούτῳ δὲ τῷ
λόγῳ πιστευομένῳ καὶ γραφομένῳ παρ' ἡμῖν, πλεῖον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε. Alibi, Ἐτῶν
διακοσίων διαγεγονότων, ducentis annis interlapſis. Sic autem διαγίνεσθαι vt
διαβιοῦν dicitur, hoc eſt vitã producere. Syneſ. in fine epiſtolæ cuiuſdam, Διαβιῶ.
Ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαίμων διαβιῴης θεῷ κεχαρισμένε. Idem, Εὐθυμῶν διαβιῴης, φιλο-
σοφίας ἀθλιώτατα μετιών. Διαγίνομαι etiam τὸ διὰ τέλους καρτερῶ, pertolero &
tolero vitam. Plutarch. in Demetrio, Ἀπὸ τούτων τῶν τετρακοσίων χρυσῶν ἐλπί-
ζοντες ἄχρι θαλάσσης διαγενήσεσθαι. id eſt vitam tolerare poſſe, quoad per lo-
ca ſylueſtria Tauri montis euaſiſſent. Διαγίνομαι, euado. Syneſ. Καὶ δέος
ὑφώρμει οὐκ ἔλαττον, εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος, οὕτως ἔχοντας ἐν νυκτὶ πελά-
ζειν τῇ γῇ, etiam ſi ſuperſtites tempeſtati euaderemus. Græci pro maſcu- Σχῆμα ἐνα-
lino & fœminino, neutro eleganter vtuntur. Plato in primo de Repub. γνόν.
Οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιο-
σύνης ἐστίν. Idem, Οὐδ' ἄμεινον ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον. Syneſ. Τὰς πιθή-
κους γάρ φασιν ἐπειδὰν τέκωσιν, ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας
τοῦ κάλλους. οὕτως ἐστὶν ἡ φύσις φιλότεκνον. Greg. Μέγα παρθενία καὶ ἀζυγία, καὶ τὸ μετ'
ἀγγέλων τετάχθαι. Idem, Ἐμοὶ δὲ θαυμασιώτατον ἡ σύντομος τῆς σωτηρίας ὁδὸς, ἡ ῥᾳστη
πρὸς οὐρανὸν ἀνάβασις. Xenoph. Ὡς χαλεπὸν ὁ βίος Ἀθήνησιν εἴη. Iungitur in
hoc ſchemate plurale cum ſingulari. Idem Hipparch. Χρήσιμον δ' εἰς τοῦτο
καὶ αἱ ψευδενέδραι. Habet autem hic modus emphaſim. Syneſ. Τοιοῦτον γὰρ οἱ πο-
λῖται πρὸς ἅπαν εὐτυχοῦν. Theophraſtus σολοικοφανῶς vſus eſt libro tertio de
Cauſis, Ἀλλὰ κουφότατον καὶ ἀσθενέστατον πάντων ἐστὶ μηλέα καὶ ῥόα. καὶ γὰρ οὐ πολύῤῥιζα,
καὶ τροφῆς ἐλαφρᾶς δεῖται, καὶ ταχὺ γηράσκουσιν, ὥστε μὴ πολὺν χρόνον ἐνοχλεῖν. Plato
in Apolog. de numine ſuo priuato loquens, ita vſus eſſe videri poteſt, Τού-
του δὲ αἴτιόν ἐστιν ὃ ὑμεῖς ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος, ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ
δαιμόνιον γίγνεται φωνὴ, quòd mihi vox quædam priuatum eſt numen. Et in-
frà, Ἐμοὶ δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον, φωνή τις γιγνομένη, ἣ ὅταν γένηται, ἀεὶ
ἀποτρέπει τοῦτο ὃ ἂν μέλλω πράττειν. Quintilianus libro vndecimo hac figura
vſus eſt his verbis, Tutiſſimum ergo pœnitentiæ confeſſio, & ſatiſfactio
culpæ, perducendúſque omni modo iudex ad iræ pudorem, ἀσφαλέστατον οὖν
ἡ τῆς μετανοίας ὁμολογία. Simile illud Virgilii, Triſte lupus ſtabulis, maturis
frugibus imbres. Imitatus eſt etiam libro tertio Quintilianus illud,
συνοῖδα ἐμαυτῷ μὴ προσποιουμένῳ, de quo ſuprà diximus, Sed non ſuſtineo Non ſuſtineo
eſſe conſcius mihi diſſimulanti. id eſt omnino diſſimulationem animus eſſe conſcius,
meus ferre nequit. Helleniſmum etiam illum æmulari mihi viſus eſt, &c.
qualis eſt, οἱ περὶ Ἀρίστιππον, hoc eſt Ariſtippus. & οἱ ἀμφὶ Σωκράτη. Lucianus Οἱ περὶ Ἀρί-
de elyſiis loquens, Οἱ μέντοι ἀμφὶ Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐ- στιππον, καὶ οἱ ἀμ-
τοῖς ἐφέροντο. Ipſe Quintilianus libro ſecundo, Deinde adiiciunt illas ver- φὶ Σωκράτη.
borum cauillationes, Nihil quod ex arte fiat, ante artem fuiſſe. atqui di-

xiſſe homines pro ſe, & in alios ſemper: doctores artis ſerò iã & circa Tiſiam & Coraca primùm repertos: orationem autem ante artem fuiſſe, τῆς δὲ τέχνης διδασκάλους ὀψέ ποτε καὶ τοὺς περὶ Τισίαν καὶ Κόρακα πρῶτον εὑρημένους. Id ita intellexiſſe Quintilianum, ex loco libri tertii liquet, vbi ſic ſcripſit, Artium autem ſcriptores antiquiſſimi Corax & Tiſias Siculi: quos inſecutus eſt vir eiuſdẽ inſulæ Gorgias. Ariſtot. in IIII. de Partibus animal. Οὐκ ὀρθῶς δ' ἐοίκασιν οἱ περὶ Ἀναξαγόραν ὑπολαμβάνειν ὡς αἰτίαν οὖσαν τὴν ὀξέων νοσημάτων. Herodot. in Terpſich. Ἐκ τῶν αὐτέων γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον τε καὶ Μέλανθον, οἳ πρότερον ἐπήλυδες ἐόντες, ἐγένοντο Ἀθηναίων βασιλῆες. Plutarch. in Demetrio, Ἐν δὲ ἰσθμῷ κοινοῦ συνεδρίου γενομένου, ἡγεμὼν ἀνηγορεύθη τῆς Ἑλλάδος, ὡς πρότερον οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον. Vſus eſt Homerus Iliados tertio, Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην. Dicitur & per obliquos caſus. Syneſ. τῷ ἀδελφῷ, Μανθάνω δὲ αὐτὸ παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, οὓς πρεσβευτὰς ᾑρῆσθαι πυνθάνομαι. Quoniã verò ſub voce plurali ſingulos ſignificat hic ſermo, ideo ſingularis numeri verbo iungi poteſt figuratè, quo

Οἱ ἀμφὶ Πειςίςρατον ἀφικνεῖται.

modo Herodotus primo libro vſus eſt, his verbis, Καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος, ἤισαν ἐπὶ τὸ ἄστυ, ἐπὶ τούτους συνιόντες, ἀπικνέεται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερόν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα. Aliquando tamen pro homine & comitatu eius vel ſodalitate accipitur, vt apud Plutarchũ in eodem Demetrio, Ἀναρρηθέντων δὲ τούτων, οἱ μὲν πολλοὶ τὰς ἀσπίδας παρὰ χεῖρα θέμενοι πρὸ τῶν ποδῶν, ἀνεκρότησαν, καὶ βοῶντες ἐκέλευον ἀποβαίνειν τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀναγορεύοντες. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα, πάντες μὲν ᾤοντο δέχεσθαι τὸν κρατοῦντα, ὅμως δὲ πρέσβεις δεομένους ἀπέστειλαν. Plato in Sympoſio circa finem de Iſocrate loquens, Δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, τὰ τῆς φύσεως, Mihi ille videtur præſtantiore ingenio præditus, quàm vt eius orationes Lyſiæ orationibus exæquentur. vel, quàm orationes Lyſiæ auctoris ingenium fuiſſe oſtendant. hoc eſt ἢ κατὰ τοὺς τῶν περὶ Λυσίαν. deeſt enim articulus, Attico more ſuppreſſus. Idem Quintil. lib. VII, Illi verò (inquit) qui-

Innatare.

bus propoſitum quidem melius, ſed cura in proximo eſt, hæc velut innatantia videbunt, excuſatum eſſe ruſticum qui non interfuerit iudicio, nihil collaturus patri, & cætera. Innatantia pro manifeſtis & in promptu

Ἐπιπολάζειν.

poſitis dixit, Græcorum more qui ἐπιπολάζοντα dicunt. Columel. lib. V, Quid quòd repaſtinata humus dũ eſt recens, ſoluta laxatáque velut fermento quodam intumeſcit: cum deinde non longiſſimam cepit vetuſtatem, condenſata ſubſidet, ac velut innatanteis radices vitium ſummo ſo-

Ἐπιπόλαιος.

lo deſtituit: ἐπιπολαζούσας. Ἐπιπόλαιον etiã opponitur τῷ βαθεῖ, id eſt alto. vt ἔννοια ἢ νόημα βαθύ, ſententia acuta & altiloqua, & altæ intelligentiæ. cui ἐπιπόλαιος opponitur, quaſi triuialis, & ἡ τυχοῦσα, inaníſque. Hermog. ἐν τῷ περὶ δεινότητος, de orationibus Gorgiæ & ſophiſticis loquẽs, Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος γίνεται μὲν τὸ πλεῖστον περὶ τὴν λέξιν, ὅταν τραχείας καὶ σφοδρὰς ἢ καὶ σεμνὰς συμφορήσας, εἶτ' ἐξαγγέλλῃ ταύταις ἐννοίας ἐπιπολαίους καὶ κενάς, id eſt οὐ περινενοημένας καὶ βαθείας, ſed inanes futiléſque & ſuperficiarias, in quibus nihil eſt ſenſus recõditi. Ariſtot. in III. Rhetor. Διὸ οὔτε τὰ ἐπιπόλαια τῶν ἐνθυμημάτων εὐδοκιμεῖ, οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγνοούμενά ἐστιν. ἐπιπόλαια γὰρ λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα, καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι.

Ἐπιπόλαια

Ἐπιπόλαια enim ab ipſis Græcis dicuntur, quæ non intus latent, ſed per
ſumma apparent. Ariſtot. in III. Politic. ἢ τοῦτο ἐπιπόλαιον ψεῦδος; φανερὸν δ'
ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν καὶ δυνάμεων. Et in codē, Ἡ μὲν οὖν ἐπιπολαιοτάτη τῆς ἀπο-
ρίας ζήτησις περὶ ὃν τόπον καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐστί. id eſt facillima & maximè euidēs
quæſtio. de qua paulo pòſt ita ſubdit, Ταύτην μὲν οὖν προτέραν θετέον τὴν
ἀπορίαν. Quod etiam Ἐπιπολῆς εἶναι dicitur. Idem in IX. de hiſt. animal. Ἡ μὲν Ἐπιπολῆς εἶ.
οὖν τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστὶν ἐπιπολῆς ἰδεῖν, καὶ ἀεὶ μίαν ἀτραπὸν πάντες βα-
δίζουσι. hoc eſt, conſpicua eſt omnibus & manifeſta. Idem in III. de Cælo,
Ὅσα μὲν οὖν ἄλλα τούτοις συμβαίνει λέγειν ὑπεναντία τοῖς μαθήμασιν, ἐξ ἐπιπολῆς ἰδεῖν.
in promptu eſt videre. Ἐπιπολάζειν etiam eadem ratione dicuntur qui ex
obſcuro emergunt, & ex ignotis nobiles & illuſtres euadunt. Demoſth.
ἐν τῷ κατὰ Φιλίπ. τρίτῳ, Καίτοι πάνθ' ὅσα ἐξημάρτηται καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν τοῖς
τριάκοντ' ἐκείνοις ἔτεσι, καὶ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα, ἐλάττονα, ὦ
ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὧν ὁ Φίλιππος ἐν τρισκαίδεκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκη-
κε τοὺς Ἕλληνας. Iſocr. πρὸς Φίλιπ. Καὶ τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι, τὰς δὲ ἐπιπολάσειν τῶν ἑλ-
ληνίδων πόλεων. Tractum eſt genus loquendi ab iis quæ ſidunt, & iis quæ in-
natant: vt idem in eadem oratione, Ἐκεῖνοι δ' οὕτω κακῶς προὔστησαν τῶν πρα-
γμάτων, ὥστε ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον πάλιν ἐπιπολάσαι, καὶ κυρίους γενέσθαι τῆς
ἐκείνων σωτηρίας. Idem Quintil. in IIII, Interdum verò fallēdus eſt iudex,
& variis artibus ſubeūdus. Diximus ſuprà ὑπιέναι obrepere & fallere ſigni- Subire iudicē.
ficare, quod hîc Quintilianus imitatus eſt. Idem in XI, Vigilandæ noctes,
& fuligo lucubrationum bibenda, & in ſudata veſte durandum. Quæ
verba idem auctor ex Græcorum imitatione extulit, qui verbis neutris
dant etiam vocem paſſiuam & ſignificationem, ὑόμενοι dicentes & νιφό-
μενοι, vt infrà videbimus. Sic inclamare pro ἐπιφωνεῖν. Idem libro quarto Inclamare.
ex oratione Cælii, Excitare Antonium conabantur: nomen inclama-
bant: fruſtra ceruicibus tollebant. Cicero in poſter. Rhetoric. Cum ante
lucem ſurrexiſſet, comitem ſuum inclamauit. Vnde inclamitor apud Inclamitare.
Plautum pro increpitor, Inclamitor quaſi ſeruus. Idem Quintilianus in
octauo de noemate loquens, Eras dignus vt integram manum haberes:
ſic enim auditur, vt depugnares. id eſt ſic enim intelligitur. hoc eſt, οὕτω Audire.
γὰρ ἀκούεται. Galenus in decimo Methodi, Διὰ τοῦτο οὖν ὅταν εἴπω ποτὲ τοῖς ἐπι-
σήψεσι πυρετοῖς ἢ συμφέρειν ἢ μὴ συμφέρειν τόδε τι, καὶ τοὺς ἐπὶ φλεγμοναῖς ἀκούειν σε χρὴ Ἀκούειν.
περιλαμβανομένης ἐν τῷ κοινῷ γένει τῆς σηπεδόνος. Idem in eodem, Ἁπλοῦν δὲ ὅταν
εἴπω, ῥόδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή, id eſt intelligere & interpreta-
ri. Themiſt. genitiuo iunxit in 2. περὶ ψυχῆς, Χρὴ δὲ ἁπλούστερον πως ἀκούειν τοῦ
πάσχειν τι καὶ τοῦ κινεῖσθαι. ὕστερον γὰρ πῶς ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως ταῦτα λέγομεν, διορισθήσεται.
Idem inferius, Τέως δὲ ὥσπερ ἔφην, ἁπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων,
hæc ſimplicius intelligēda. Benè & malè audire etiā, ἀκούειν εὖ καὶ κακῶς ab
illis dicitur. Plato Dionyſio, Οἱ δ' ἐπιεικέστατοι πάντα ποιοῦσιν ὅπως ἂν εἰς τὸν ἔπειτα
χρόνον εὖ ἀκούωσι, vt celebretur corū memoria. Thucyd. Ἄμεινον ἤκουον. Dicūt
etiam ἀκούειν pro vocari. Greg. εἰς Ἀθανάσ. Καθὸ καὶ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ
ἀκούει θεὸς, ὁ θεὸς, Vnde Deus, Abrahā Deus & Deus Iſaach vocatur. Idem de
Seruatore, Σαμαρείτης ἀκούει, καὶ δαιμονῶν. Audio etiā ſignificat obtempero

& auſculto alicui, vtraque lingua. Demoſthen. πρὸς Λεπτίν. de Conone, Παρ' ὑμῶν οὐδὲ ἡντινοῦν ἀφορμὴν λαβών, κατεναυμάχησε Λακεδαιμονίους. καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας, εἴθισεν ἀκούειν ὑμῶν, καὶ τοὺς ἁρμοστὰς ἐξήλασεν ἐκ τῶν νήσων, id eſt dicto audientes eſſe aſſuefecit. Ἀκούω iubeor. Themiſt. in primo poſter. Analytic. Οὐδεὶς οὕτω οἰκέτης ὁμόγλωττος ἀνθρώπου ἀκούσας ἀγαγεῖν, ἵππον ἤγαγεν, οὐδὲ βάθεος ἐνεγκεῖν, ὕδωρ ἐκόμισε.

Ὕστατα προσαγορεύω, ultimùm ualere iubeo.

Προσαγορεύω σε ὕστατον, vltimùm te ſaluto. Χίων Πλάτωνι, in fine epiſtolæ, Προσαγορεύω σε ὕστατα ὡς πείθομαι. verba ſunt ad tyrannicidium ſe accingentis cum ſummo diſcrimine. Curtius, Darius Artabazũ vltimùm illum viſurus amplectitur. Liuius libro primo, Vltimùm domos viſuri. Quod & poſtremùm dicitur. Lucian. Τὸ ὕστατον προσειπόντες. Conſpirare etiam pro coniurare & vnanimiter quippiam aggredi,

Συμπνέω.

Συμπνεῖν ab illis dicitur. Herodian. Οὐ πᾶς ὁ τῶν Ῥωμαίων δῆμος ἐν ὅπλοις εἴη, Ἰταλία τε πᾶσα συμπεπνευκυῖα. Idem, Ἀντιπόρθει δέ σοι, καὶ μὴ συμπνεύσαντι τήμερον ἡμῖν, τέλος ἐπικείσεται. verba ſunt Gordianum cogentium ad imperium ſuſcipiendum.

Συμφυσῶ.

Dicitur etiam Συμφυσῶ, à iugo boum ſignificatione tracta. Plato lib. III. de Legibus, Τὸ δ' αὖ παντοδαπὸν ἐς ταυτὸ συνερρυηκὸς γένος, ὑπακοῦσαι μέν τινων νόμων καινῶν τάχ' ἂν ἐθελήσειε μᾶλλον. τὸ δὲ συμπνεῦσαι, καὶ καθάπερ ἵππων ζεῦγος κατ' ἕνα εἰς ταυτό, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι, χρόνου πολλοῦ, καὶ παγχάλεπον.

Salubris. *Ὑγιεινός.*

Liuius, Defuncta morbis corpora ſalubriora eſſe cœpere. Salubriora pro ſanioribus dixit, quia ὑγιεινὸς Græcè vtrunque ſignificatum habet.

Δευσοποιός.

Δευσοποιὸς ἐπιστήμη καὶ δόξα dicitur ἡ βεβαία. quia δευσοποιὸς βαφὴ ἡ δυσέκπλυτος λέγεται. Plato libro quarto τῆς πολιτ. Καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Idem, Ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο ὥσπερ βαφήν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο περί τε δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων, id eſt vt opinione pertinaci perimbuãtur. Plutarch. περὶ τοῦ, ὅτι μάλιστα δεῖ τοῖς ἡγεμόσι, &c. de Platone loquens qui ad Dionyſiũ ſe cõtulit, Ἀλλ' εὗρε Διονύσιον ὥσπερ βιβλίον παλίμψηστον, ἤδη μολυσμῶν ἀνάπλεων, καὶ τὴν βαφὴν οὐκ ἀνιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυτον. OEcum. in Acta Apoſtol. cap. v. de Gamaliele loquẽs, qui cohibuit furorẽ Iudæorum incitatum in Apoſtolos, Καὶ ἦν τῷ ὄντι, τὸ μὲν τὴν σφοδρότητα αὐτῶν καταλυθῆναι, τῆς ἀρετῆς τοῦ συμβούλου. τὸ δὲ μαστίξαι, τῆς τῶν συμβουλευθέντων δευσοποιοῦ μανίας. id eſt, furoris fuit deplorati eorum quibus conſilium dabatur, & qui cõſultabant nihilo ſeciuſ Apoſtolos cædere virgis antequã dimitterent. Plutarch. in Alexandr. Τὸ δὲ ὅλον αὐτῷ φασὶ δεινὸν ἐνδῦναι καὶ δευσοποιὸν ἐγγενέσθαι τῇ ψυχῇ τοῦ Κασσάνδρου, τὸ δέος, ὥστε ὕστερον χρόνοις πολλοῖς ἤδη Μακεδόνων βασιλεύοντα, καὶ κρατοῦντα τῆς Ἑλλάδος, ἐν Δελφοῖς περιπατοῦντα, καὶ θεώμενον τοὺς ἀνδριάντας, εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης φρῖξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα. δευσοποιὸν δέος appellat inuſtum pauorem Alexandri in animum Caſſandri. Exiſtimo Ciceronem, cum hoc verbum Latinè exprimere cuperet, in ſecundo de Oratore dixiſſe, Quare ego tibi iam oratorem ſic inſtituam ſi potero, vt quid efficere poſſit antè perſpiciam.

Tinctus.

Sit enim mihi tinctus literis: audierit aliquid: legerit: iſta ipſa præcepta acceperit. ἐχέτω γὰρ τὴν γραμμάτων δευσοποιὸν παιδείαν. ἔστω δὲ οὐ τὴν δευσοποιὸν μάθησιν τῶν γραμμάτων μεμαθηκώς. Et

in Bruto de Cornelia Gracchorũ matre, Ergo illam patris elegantia tinctam vidimus,& filias eius Mutias ambas. Et rurſus in eodẽ ſecũdo, Horũ alterũ quod totum arte intinctũ videtur, tametſi artem requirit: tamen prudentiæ eſt mediocris, quid ſit dicendum videre. Quintilianus de narratione loquens, Quæ verba in locis impetu feruntur,& circuniectæ orationis copia latẽt: hîc expreſſa,& vt vult Zeno, ſenſu tincta eſſe debebũt. hoc eſt bene & plene imbuta, δευσοποιῶς νοήμασι κεχρωσμένα. At verò Ἐπικεχρωσμένος is dicitur, qui per ſumma coloratus eſt, non intus infectus & altè imbutus, ὁ δι' ὅλου καταπεχρωσμένος. qui tinctus à Cicerone dicitur. Plato τοῖς Δίωνος οἰκείοις, Οἱ δὲ οὕτως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξαις δ' ἐπικεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, ἰδόντες ὅσα τε μαθήματα ἐστὶ, καὶ ὁ πόνος ἡλίκος, οὔτε δὴ ἐπιτηδεύειν δυνατοὶ γίγνονται. Græci Ζητεῖν & Ἐπιζητεῖν & Αναζητεῖν dicunt pro deſiderio rei amiſſæ teneri, vel præteritæ vel abſentis: vel eam poſcere. Cicero de Senectute, Deinde iſto bono, cum adſit, gaudeas: cum abſit, ne requiras. niſi fortè adoleſcẽtes, pueritiam: paululum ætate progreſſi, adoleſcentiam requirere debent. Gaza ἐπιζητεῖν vertit non ſemel. Plutarchus in Galba, Φοβεῖσθαι δὲ ἔφη, μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. Cicero pro Archia etiam quærere dixit & deſiderare, vt Græci ἐπιποθεῖν dicunt. Hîc tu tabulas deſideras Heraclienſium publicas, quas Italico bello, incenſo tabulario periiſſe ſcimus omnes. eſt ridiculum ad ea quæ habemus nihil dicere: quærere quæ habere non poſſumus. id eſt requirere: vt infrà, Cenſus noſtros requiris ſcilicet. Lucian. Θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω. verba ſunt Iouis ad Ganymedẽ. Gaza, Οὐδὲ νῦν ἐπιποθῶ νεανίσκην ἰσχὺν, ἐπειδή τι μᾶλλον ἢ νεανίσκος ὤν, γέγεφαντος ἐπόθουν. Ἔστι δὲ ποθεῖν, τὰ μὴ παρόντα ἀναζητεῖν, καὶ πόθος ὁμοίως. ἐρᾶν δὲ καὶ ἔρως, ἐπὶ παρόντων τε καὶ ἀπόντων. Quod Latini ſales dicunt ſermonis leporem & vrbanitatem, à Græcis etiã tranſlatitium eſſe videtur, ex Plutarcho in quinto Sympoſiacôn, Κινδυνεύουσι γὰρ (inquit ille) οἱ ἅλες τῶν ἀλλῶν ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἥδυσμα. διὸ καὶ χάριτας ἔνιοι προσαγορεύουσιν αὐτοὺς, ὅτι τῆς τροφῆς τὸ ἀναγκαῖον ἡδὺ ποιοῦσι. Non memini tamẽ legiſſe in hac ſignificatione, ſed pro conuictu & cõmunione & ſodalitatis neceſſitudine. AEſchin. περὶ παραπρεσβ. Ἐντεῦθεν γὰρ κατέμαθε ἀνθρώπου φθόνον παραβάλλοντα, καὶ τοιαύτας ἐπιβουλὰς κατ' ἀνδρῶν συσσίτων καὶ συμπρέσβεων, ἃς οὐδὲ κατὰ τῶν ἐχθίστων τις εἰκῆ ποιήσαιτο. Τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖ φησὶ ποιεῖσθαι, οὐκ ὢν ἐπιχώριος (εἰρήσεται γάρ) οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν. id eſt, legationis ſocietatem & ſodalitium publicum, quale eſt eorum qui ſimul legationem obeunt, magni pendere oportere inquit ille, qui nec ciuis noſter, nec indigena eſt. Ariſtotel. in VIII. Ethic. de amicitia ſtabili loquens, Κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ, οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους, πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι. id eſt ante diutius contractam exercitámque ſodalitatem. Gregor. Εἰ μὴ καὶ λέοντα αἰτιῷτό τις ὅτι μὴ πιθήκειον βλέπει, ἀλλὰ βλοσυρὸν καὶ βασιλικόν. Lucretius, Aſper, acerba tuens, immani corpore ſerpens. Ariſtoph. Ἴσως ἐρωνεύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας. βλέπει γέτοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν. Idem ἐν σφηξὶν, ὦ μιαρὸς οὗτος, ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει. ἀντὶ κλεπτικόν. cui ſimile eſt, Τῷ ῥα παρεσταδιῶσιν μήνεα πνείοντες ἀχαιοί. Cicero ad Atticum lib. XI, Nihil vnquam ſi-

Ἐπικεχρωσμένος.

Ζητεῖν καὶ ἐπιζητεῖν.

Requirere.

Quærere.

Ποθεῖν & ἐπιποθεῖν.

Ἅλες, ſales.

Πιθήκειον βλέπειν.

Acerba tuens.

mile natum puto. cui ſiqua re cõſulere aliquid poſſum, cupio à te admoneri. Res nata. Res nata dicitur quæ accidit: & hoc verbo ſignificãt πρᾶγμα νεωστὶ συμβεβηκός. de re enim repentina dicitur, vt inquit Donatus in Adelphis. Idem Cicero ad eundem, Tum tibi placuit vt mitterem ad filium: inde eſt natum vt ad Publiũ. Sermo eſt à Græcis tranſlatus. Xenoph. in quinto ἑλληνικῶν, ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι οἰόμεθα λανθάνειν ὑμᾶς πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι. Φυόμενον πρᾶγμα. id eſt rem quæ nuper accidit. Liuius libro quarto ab Vrbe condita, Et cum hoſtes tantùm non accerſierint, exercitus conſcribi aduerſus hoſtes non patiantur. vt Terentius, Solùm non montes auri pollicens. Sic μόνον οὐ, καὶ ὅσον οὐ, καὶ ὅσον οὔπω, pro fermé. Lucian. Σφαγάς τινας ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενῆσθαι λέγων. Ὅσον οὐ Iſocrates dixit. Dionyſius de Eccleſ. Hierarch. Τὸ δὲ τῆς ψυχῆς οἰκητήριον ἐν παντελεῖ σωτηρίᾳ τῆς ὅσον οὔπω καταπεσούσης ἡμῶν οὐσίας, ἐναγεστάτων παθῶν καὶ φθοροποιῶν μολυσμῶν ἠλευθέρωσε. Ὅσον. ὅσον οὔπω, ἀντὶ τοῦ σχεδὸν dixit, quod etiam ὅσον per ſe ſignificat. Pauſan. Ὅσον τετρακοσίους ἀποβῆναι λέγουσιν. id eſt circiter. Ὅσον οὐδέπω, quamprimũ. Lucian. Σὺ δὲ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας. Idem, Ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον. Dicitur & Ὅσον οὐκ ἤδη pro eodem, hoc eſt iamiam. Xenophon in ſexto ἑλληνικῶν, Καὶ γὰρ ἐλέγετο ὅτι Ἰφικράτης ὅσον οὐκ ἤδη παρείη. Idem, Ὁ δὲ Μνάσιππος ὁρῶν ταῦτα, ἐνόμιζεν ὅσον οὐκ ἤδη ἔχειν τὴν πόλιν. Quædam autem tranſlata inſolentius inueniuntur. vt apud Tacitum libro tertio de Plancina loquentem, Atque ipſa donec mediæ Piſoni ſpes, ſociam ſe cuiuſcunq; fortunæ: &, ſi ita ferret, comitẽ exitii promittebat. Si ita ferret. Ει οὕτω τύχοι. Sic imperſonaliter ferret dixit, vt Græci εἰ οὕτω τύχοι dicunt. Idem libro quarto, Memoriæ Druſi eadem quæ in Germanicum decernũtur, plæriſque additis, vt fermè amat poſterior adulatio. amat pro ſolet dixit, more Græcorum. Plato lib. VI. τῆς πολιτ. Ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον, ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, tandem degenerare ſolet. Gregor. Οἷα φιλεῖ γίνεσθαι ἐν τοῖς τοιούτοις. Idem, Φιλοῦσι γὰρ μάλιστα ἡ πόλις αὕτη ἐν τοῖς τοιούτοις οὕτω διασκευάζεσθαι. Ὡς φιλεῖ. Ponitur & imperſonaliter. Plutarch. Ὡς δὴ φιλεῖ περὶ τῶν πραγμάτων τηλικούτων λόγον ἔχειν ἀνθρώπους, Vt ſolitum eſt homines de huiuſmodi rebus loqui. de Pompeii clade loquens. Idem Tacitus libr. XII, Prædæ paſſim actæ, non auſis aciem hoſtibus, οὐ τεθαρρηκότων μάχην τὴν ἐναντίαν, vel παρατάξιν. Auſus aciem. Iũgitur enim θαρρῶ & θαρσῶ cũ accuſatiuo, pro non vereor, ire cõtra audeo. quod Virgilius ire contra dixit, Ibo animis contra, vel magnum præſtet Achillem. Syneſ. Δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ἀπόρους οὓς ἔδει θαρρῆσαι, quos audacter pertranſire oportebat. Plato in Phædro, Εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει θάνατον θαρροῦντι, μὴ οὐκ ἀνοήτως θαρρεῖν, ὃς ἂν μὴ ἔχῃ ἀποδεῖξαι ὅτι ἐστὶ Θαρρεῖν. ψυχὴ παντάπασιν ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον, Nulli conſentaneum eſt mortem non ſtultè contemnere, qui demonſtrare nequeat animam eſſe immortalem. Demoſth. in tertia Olynth. Ὑπῆρχεν Ὀλυνθίοις δύναμίν τινα κεκτημένοις, καὶ διέκειθ᾽ οὕτω τὰ πράγματα, οὔτε Φίλιππος ἐθάρρει τούτους, οὔθ᾽ οὗτοι Φίλιππον. id eſt Αποτολμῶ. neque aggredi audebat. Dicitur & pro eodem Ἀποτολμῶ. Greg. εἰς Ἀθανάσ. Πρῶτος καὶ μόνος, ἢ κομιδῇ σὺν ὀλίγοις ἀποτολμᾷ τὴν ἀλήθειαν, σαφῶς οὑτωσὶ καὶ διαρρήδην τῆς τριάδος μίαν θεότητα καὶ οὐσίαν ἐγγράφως ὁμολογήσας. Inde Ἀποτετολ-

μεμηνὸν dicitur auſum. Sic etiam Latinè animi magnitudinem dicunt pro magnanimitate, & æquitatem animi pro æquanimitate, vt illi Ἄρειον πάγον ſoluta compoſitione, & Ὁμήρου μάστιγα, & πλέον ἔχειν τὸ πλεονεκτεῖν, & νουνεχόντως ἀντὶ τοῦ νουνεχῶς apud Iſocratem, & νοῦν ἔχων ἀντὶ νουνεχής. quibus ſimilis eſt ὠμὴ λύσις ἀντὶ ὠμήλυσις, id eſt κρίθινον ἄλευρον, vt inquit Galenus. Plinius libr. x x v. cap. v, Veratrum (inquit) album è dulci datur. vt Græci ἐκ γλυκέος, ex paſſo. vt Dioſcorides μετὰ γλυκέος, de croco loquens. & alibi ſæpe.

Πλέον ἔχειν.
Νουνεχόντως.
Νοῦν ἔχων.
Ὠμὴ λύσις.
Ὠμήλυσις.

Cicero pro Cecinna, Veruntamen eſt turpiſſimum illud, tátæ ſtultitiæ prudentiſſimos homines condemnari, vt vos iudicetis huius rei atque actionis in mentem maioribus noſtris non veniſſe. Sic dictum eſt vt Græcè, μέλει μοι τούτου καὶ περὶ τούτου. Demoſth. Καὶ μεμέληκεν αὐτῷ περὶ τούτων ἀπάντων ἀκριβῶς. Plato in Cratylo, Μεμέληκέ τι μοὶ περὶ αὐτῶν. Dicitur & per rectum. Lucian. Τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα ὥς φασι μέλει. Dicitur & ἐπιμελές ἐστί μοι τούτου. Polyb. in 1, Οὐ μὴν ἀλλ' οἷς μὲν ἐπιμελὲς ἦν τῆς ναυπηγίας, ἐγίνοντο περὶ τὴν τῶν πλοίων κατασκευήν. Similis eſt conſtructio verbi προσήκειν. Plato libro ſeptimo τῆς πολιτ. Καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργίᾳ οὐδὲ ναυτιλίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ οὐχ ἧττον. Quæ locutionis ratio eadé eſt cum illa qua Attici identidem vtuntur, vt ſuperius diximus: dicentes, πίνω τοῦ οἴνου, & ſimilia. Galenus ad Glauconem, Οἴνου δὲ μάλιστα μὲν τοῖς ἀγρυπνήσασιν ἀδεῶς διδόναι συμφέρει. Cui ſimile eſt ἀποχεῖν τοῦ αἵματος apud eundem.

Venit mihi in mentem huius rei
Μέλει μοι τούτου & περὶ τούτου.
Ἐπιμελές ἐστί μοι τούτου.
Προσήκει μοι τούτου.

Illud verò eiuſdem Ciceronis in ſecundo de Oratore, Sed eorum partim in pompa, partim in acie illuſtres eſſe voluerunt. Et alibi, Sed cauſarum quæ ſunt à communi quæſtione ſeiunctæ, partim in iudiciis verſari, partim in deliberationibus. Et Terentii in prologo Hecyræ, Partim ſum earum exactus, partim ſteti. Similitudinem habét cum eo quod Græci dicunt, ἄλις δρυός. Sed enunciari poſſunt hoc modo, τοῦτο μὲν αὐτῶν, δικανικὸν εἶναι, τοῦτο δὲ βουλευτικόν. &, ὃ μὲν ἐξέπεσον αὐτῶν, τὸ δὲ, ἔστηκα. Gellius huius vocis meminit libro nono, antiquíſque in vſu fuiſſe dicit. Ἄλις τιμῆς καὶ ἄλις δρυὸς prouerbialiter dicitur. Cicero ad Atticum libro ſecundo, Dices fortaſſe dignitatis ἄλις tanquam δρυός. ſaluti ſi me amas, conſule. Ac ſi diceret, hactenus dignitati & exiſtimationi colligendæ ſeruiuiſti: tempus nunc poſcit vt ſaluti conſulas. ſatietas enim etiam gloriæ eſſe poteſt. Sic apud noſtros ſatis glandis dici poteſt. Cicero de Amicitia, Satis ſupérque eſſe ſibi ſuarum cuique rerum: alienis implicari moleſtum eſſe. Alibi, Satis teſtium eſt à me datum. Plautus in Mil. Tibi diuitiarum affatim eſt. Tranquillus, Abundè gloriæ adeptus.

Partim.
Ἄλις δρυός.
Satis teſtium.

Illa autem ſuperiora ὃ μὲν, καὶ ὃ δέ. καὶ τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ. καὶ τὰ μὲν, τὰ δὲ, aduerbialiter poſita eſſe ex eo iudicare poſſumus, quòd etiam obliquis caſibus ſubiiciuntur, vt apud Gregorium περὶ θεολογίας, Ὡρῶν ποιητής τε καὶ μεριστής, εὐτάκτως ἐπιγινομένων τε καὶ ἀπογινομένων, καὶ ὥσπερ ἐν χορῷ συμπλεκομένων ἀλλήλαις καὶ διϊσταμένων, τὸ μὲν, φιλίας νόμῳ. τὸ δὲ, εὐταξίας, Tempeſtatum anni conditor ac partitor, ſtatis vicibus ſuccedentium inuicem atque decedentiú, & tanquam in choro orbem ductitantiú, viciſſimq; eundem dirimétium: partim amicitiæ lege, partim ordinis rati & æquabilitatis. Cui non admodum abſimilis eſt illa

Τοῦτο μὲν.
Τοῦτο δέ.
Τὸ μὲν, τὸ δέ.
Τὰ μὲν, τὰ δέ.

locutio Ciceronis in v. de Finibus, Habetis ſermonẽ bene longum hominis vtinam non impudentis: illud quidem certè, non nimis verecundi. Plutarch. in Demetr. Ἐκεῖνος δὲ τὰ μὲν, ἡδονῇ διδοὺς ἁπλῶς ἑαυτόν. τὰ δὲ, σπουδῇ, οὐχ ἧττον ἦν δεινὸς ἐν ταῖς τῶν πολέμων παρασκευαῖς. Quintil. in ſecundo de mãgonibus loquens, Qui colorẽ (inquit) fuco, & verum robur inani ſagina

Mentiri veritatem. mentiuntur. Lactan. Nec veri nomen accipere quod veritatẽ fuco mentitur, id eſt fallaci ſpecie ſimulat. Greg. Μὴ ἐσθῆτι μαλακισθῶμεν, μὴ χρωμάτων σοφίσμασι ψευδομένων τὸ φυσικὸν κάλλος.

Ἐπιφύομαι. Vt illi Ἐπιφύομαι pro ἐπιχειρῶ & inuado, ſic nos adorior dicimus. Gregor. Μή μοι τις ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λογομάχων. Plutarch. in VI. Sympoſ. Ὥσπερ οὖν εἰκὸς, τοῦ λόγου λεχθέντος ἐπεραίνετο, τῶν μὲν, ἐπιφυομένων τῷ δόγματι, τῶν δ᾽ ὑπερδικούντων. Cicero pro Deiot. Vt enim omittamus cuius tanti ſceleris fuerit, in conſpectu deorũ penatium necare hoſpitem: cuius tãtæ importunitatis, omnium gentiũ atque omnis memoriæ clariſſimum lumen extinguere: cuius tãtæ ferociæ, &c. more Græcorum dixit, qui πόσου τινὸς ἄξιος dicunt, vt ποίου τινὸς, quod ſuprà docuimus: ſed inuerſo ordine verborum Cicero locutus eſt, ac ſi diceret, cuius

Περιεσκεμμένος. Circumſpectus quantique. Vt illi Περιεσκεμμένον, prudenter & conſideratè agẽtem vocant: ſic nos circunſpectum. Greg. εἰς Βασίλ. Οἱ δ᾽ αὖθίς μοι δοκοῦσι ῥᾳδίως ἂν καὶ τὸν ἀνδρεῖον καλέσαι θρασύν, καὶ δειλὸν τὸν περιεσκεμμένον. Quintil. Modeſtè ta-

Περισκοπεῖν. men, & circunſpecto iudicio de tantis viris pronunciandum. Περισκοπεῖν verò eſt circunſpicere, & περισκέπτεσθαι. Cicero pro Sylla, Circunſpicite paulisper mentibus veſtris hoſce ipſos homines, qui huic affines ſcele-

Circũſpectare. Περιορᾶν. ri fuerunt. Circunſpectare eſt παπταίνειν καὶ διαπαπταίνειν, & περιορᾶν. vt Iſocrates in Euag. Ἀποβὰς γὰρ εἰς τὴν νῆσον, οὐχ ἡγήσατο χωρίον ἐχυρὸν καταλαβὼν, περιϊδεῖν εἴ τινες αὐτῷ τῶν πολιτῶν βοηθήσουσιν, ἀλλ᾽ εὐθὺς ὥσπερ εἶχε, διελὼν τοῦ τείχους πυλίδα, προσέβαλλε πρὸς τὸ βασίλειον, id eſt circunſpectare & in eo ſpem habere. vt Liuius, Circunſpectantes defectionis tempus aduentus Conſulis op-

Παπταίνειν καὶ Διαπαπταίνειν. preſſit. Plutarch. in Pomp. Παπταίνων ἐπὶ θάτερα, καὶ τὸ τῶν ἱππέων ἀναμένων ἔργον, hoc eſt τῇδε κἀκεῖσε περιβλέπων. Idem, Διαπαπταίνων πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων. Idem in Antonio pro identidem reſpectare, Οὐκ ὄντα τῶν ἑαυτοῦ λογισμῶν, ἀλλ᾽ ὑπὸ φαρμάκων τινῶν ἢ γοητείας παπταίνοντα πρὸς ἐκείνην. de Cleopatra loquens quam abſens Antonius ſemper animo verſabat & requirebat. Cicero in v. de Finibus, Itaque inertiſſimos homines videmus, cum non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos aut ſemicirculos conſectari. Circulos appellat cœtus hominum in orbem collectorum, & inter ſe fabulantium. Semicirculos, ſeſſiones colloquentiũ capitáque conferentium. Idem in Bruto, Videt oſcitãtem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, mittentem ad horas, quæſitorem vt dimittat rogantem: intelligit oratorem in ea cauſa

Circulari. non adeſſe. Circulantem dixit pro in circulo caput conferentem, quod indicium eſt auditoris oratori non auſcultantis, neç animum orationi

Κυκλοῦσθαι. aduertentis. Id Græcè Κυκλοῦσθαι vocatur. Cicero ex Xenophonte tranſtulit vt opinor: qui in ſexto παιδείας ita ſcribit, Φαιδρότεροί τε οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων καὶ διαλεγομένων. Se-

neca circulari de circulatore dixit. Significat etiā circunuenire & in medio concludere. Idem in eodem ſexto, Ἐβούλετο γὰρ ὅτι πλεῖστον ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος, ὡς περιτείνων κυκλωσόμενος. καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν, ἀλλ᾽ οὗτοι ἂν εἰδεῖεν εἰ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν, at videant illi ne circunuenientes circunueniantur. & Κύκλωσις eſt cum extenſis cornibus acies aduerſa in medio intercipitur. Idem in IIII. Ἑλληνικῶν, Σφαγιαζόμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι τῇ ἀγροτέρᾳ, ἦσαν ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις, τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες εἰς κύκλωσιν. Dicitur & voce actiua Κυκλοῦν. Gregor. in 2. στηλιτ. Στρατοπέδῳ κυκλώσαντος τὴν Ἱερουσαλὴμ, λόγους τι ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους κατά τι τοῦ βασιλέως καὶ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ἀπορρίψαντος. Herodianus & Plutarchus voce paſſiua vſi ſunt, Κυκλοῦσθαι γὰρ αὐτὸν εἰωθὼς, καί τι μεγαληγορήσας, αὐτὸς ἐξαίφνης ἀνεφάνη περιεχόμενος κύκλῳ, de Sertorio loquens. Κυκλεῖν eſt verſare. Καὶ Ἀνακυκλεῖν, τὸ στρέφειν ἐπὶ νοῦ καὶ ἀναλογίζεσθαι. Lucian. Οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖν, id eſt, vt idem ait, ἐπὶ σκηνοίας τινὸς φροντίζων. Plutarch. Τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλῶν λόγους, hoc eſt eundem ſermonem repetens & iterans. Gregor. Πάλιν καὶ πολλάκις ἀνακυκλεῖς ἡμῖν τὸ ἄγραφον, iterū nobis obiicis & repetis. Et Ἀνακυκλεῖσθαι, reuolui. Plut. in Antonio, Καὶ πολλὴν ἄγαν αὐτὸς σχολὴν καὶ εἰρήνην, ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον, hoc eſt εἰς τὸν αὐτὸν βίον περιέστηκει. Ariſtotel. in I. Ethic. de Solone loquens, Διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τοὺς ζῶντας εὐδαιμονίζειν διὰ τὰς μεταβολὰς, καὶ διὰ τὸ μόνιμόν τι τὴν εὐδαιμονίαν ὑπειληφέναι, καὶ μηδαμῶς εὐμετάβολον. τὰς δὲ τύχας πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι περὶ τοὺς αὐτοὺς, id eſt verſari, mutari, & reuolui. Εἰσκυκλεῖν, aduoluere, intrudere, impellere: quare & pro inferre ponitur. Ariſtoph. σφηξὶ, Νὴ τὸν Διόνυσον ἄπορά γε ἡμῖν πράγματα δαίμων τις εἰσκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν. ἀντὶ τοῦ εἰσήνεγκε. Vnde fit Ἐπεισκυκλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπεισφέρειν, aduoluere, adtexere, adnectere. Greg. in I. στηλιτευτ. Ταῦτα ἐπεισκυκλείσθω τοῖς θαυμαστοῖς τῆς θεολογίας ἀκροαταῖς. εἶτ᾽ ἐπιποιείσθω τούτοις ἀπαγορεύματα καὶ τερατεύματα, id eſt attexātur. Baſilius Diodoro, de dialogis Platonis loquens, Ὅπου δὲ τὰ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις, τῆς μὲν εὐκρινείας ἕνεκεν τῶν πραγμάτων κέχρηται τοῖς προσδιαλεγομένοις. οὐδὲν δὲ ἐκ τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσι, nihil autem amplius ex perſonarum introductione adtexit atque addit argumentis dialogorū. Cic. in III. de Finib. cū dixit de Marco Catone, Erat enim vt noſti, in eo inexhauſta quædā auiditas legēdi, nec ſatiari poterat: more Græcorū dixit, quæ exhauriri nō poteſt, ἀνεξάντλητος, ἀνήνυτος. Οὐ φθονήσω Græci dicūt, καὶ φθόνος οὐδεὶς, pro eo quod eſt, non tibi negabo quod poſtulas. Iulianus Auguſtus Γεωργίῳ, Εἰ δή τι καὶ παρ᾽ ἡμῶν τοῦ κατὰ σὲ φιλικοῦ δέῃ, φθόνος οὐδεὶς, πάντως που καὶ παρὰ τῶν ἡττόνων εἶναί τι χρηστὸν, ὁ μῦς τὸν λέοντα περὶ μύθου σώσας, ἀρχαιώτως δείκνυσι, libens id præſtabo. Lucian. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν. Χρυσ. ἀλλ᾽ οὐδεὶς φθόνος, ego verò libens id dicam. Philo, Φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν, Docere hoc non grauabimur. Plato in Timæo, Φθόνος οὐδεὶς ὦ Σόλων, ἀλλὰ σοῦ τε ἕνεκα ἐρῶ καὶ τῆς πόλεως ὑμῶν. Idem in primo τῶν πολιτ. id eſt ciuilitatum, Καὶ μὴ φθονήσῃς καὶ Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι καὶ τοὺς ἄλλους, noli hoc negare. Xenoph. in Sympoſ. Καὶ πάντες ἤροντο εἰ καὶ σφίσι δηλώσει αὐτούς. ὁ δὲ εἶπεν ὅτι οὐ φθονήσει. Οὐδεὶς φθόνος aliquādo ſignificat ἄμεμπτόν ἐστιν. Φθόνος γὰρ ἀντὶ μέμψεως ἐνίοτε λέγεται, vt in illo Euripidis loco, cū Hecuba Vlyſſi

Κύκλωσις. Κυκλοῦν. Κυκλεῖν. Ἀνακυκλεῖν. Ἀνακυκλεῖσθαι. Εἰσκυκλεῖν. Ἐπεισκυκλεῖν. Οὐ φθονήσω. Οὐδεὶς φθόνος. Φθονεῖν.

ita inquit, ἤδη δ' εἰς ἀχαϊκὸν στρατὸν, περιηγήσησιν ὡς ἀπεκτείνε φθόνος γυναῖκας, αἳ τὸ πρῶτον οὐκ ἐκλείνατε, id eſt περιφανέστ' ὅτι ἐπιλήψιμόν ἐστι καὶ μέμψεως ἄξιον, inuidioſum. Conſtruitur cum datiuo & genitiuo. Demoſth. Καὶ τῆς μὲν ἐργασίας τῆς τραπέζης ἐφθόνησε, τὴν δὲ γυναῖκα ἔδωκε. Dicitur & φθονῶ σοι τοῦτο, quẽ modum Latini imitati ſunt. Xenoph. Καὶ ἐγὼ ἔφη τοῦτο ἐφθόνησα, ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμὲ, hoc ægre tuli, hoc ei ſuccenſui, nec libenti animo conceſſi. Polybius de captiuis ad Cannas, Παρεκάλουν μὴ φθονῆσαι τοῖς ἐλαχίστοις τὴν σωτηρίαν, ne concedere grauarentur. Virg. Si te Carthaginis arces Phœniſſam, Libycǽque aſpectus detinet vrbis: Quæ tandem Auſonia Teucros cõſidere terra Inuidia eſt: id eſt, cur negas Teucris. cur vetas Teucros. quid eſt quod non ſinis Teucros Italiam petere? διὰ τί φθονεῖς; Inde illud Ciceronis de Diuinatione, Sed ſoli ſumus: licet verum inquirere ſine inuidia. Φθονεῖσθαι etiam dicunt quod Latini, inuidia flagrare & inuidioſum eſſe. eſt enim inuidia odium publicum & fama calamitoſa, vt Cicero vocat: & ſenſus publicus de aliquo ob ſiniſtrã opinionem. Iſocrat. in Buſir. Καὶ μὲν τοι καὶ τοῦτο δῆλον, ὅτι τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης, καὶ φθονουμένης διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς λόγους, ἔτι μᾶλλον αὐτὴν μισήσουσιν. Cicero in Catil. Quanquam ſi quis eſt inuidiæ metus, non eſt vehementior ſeueritatis atque fortitudinis inuidia, quàm nequitiæ atque inertiæ pertimeſcenda. Et de Lege agraria, Hic ager Syllanus tantam habet inuidiam, vt fortis Tribuniplebis ſtridorem vnum ferre non poſſit. Idem pro Cluentio, de iudicio Iuniano, Perinde atque ego non ab initio huius defenſionis dixerim inuidioſum illud fuiſſe iudicium. id eſt inuidia flagraſſe, quaſi corruptum & nummarium. Terent. in Eunucho, Addebat, è prædonibus vnde eam emerat, ſe audiſſe abreptam è Sunio. Iuſtinus, Tantum in vno viro fuiſſe momenti, vt vnde ſtetiſſet, eò ſe victoria inclinaret. Sic Ariſtoteles in principio quarti τῶν μετὰ τὰ φυσ. Ἀρχὴ λέγεται ἡ μὲν ὅθεν ἄν τις τοῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον, οἷον τοῦ μήκους καὶ ὁδοῦ. ἡ δὲ, ὅθεν πρῶτον γίγνεται ἐνυπάρχοντος, οἷον ὡς πλοίου τρόπις, καὶ οἰκίας θεμέλιος. ὅθεν ἀντὶ τοῦ ἐξ οὗ dixit. ex quo primùm in re ipſa exiſtente fit, vt è fundamento domus. Idem, Ἡ δὲ, ὅθεν γίγνεται πρῶτον μὴ ἐνυπάρχοντος, καὶ ὅθεν πρῶτον ἡ κίνησις πέφυκεν ἄρχεσθαι. καὶ ἡ μεταβολή, οἷον τὸ τέκνον ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, Aliud principium dicitur id ex quo minimè in re exiſtente res ipſa oritur & producitur. vt filius ex patre. neque enim pater eſt in filio nec mater. Πέσσειν τὴν ὀργὴν Græci dicunt ἀντὶ τοῦ πραΰναι, & mollire. quod & καταπέσσειν dicitur, hoc eſt καταδαπανᾶν, καὶ καταπραΰνειν, quo verbo Ariſtoteles in Ethicis vſus eſt. Homerus de Meleagro Iliad. 1 x, Τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων, Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος. ἀντὶ τοῦ περιηγορῶν καὶ πραΰνων, vel καταδαπανῶν, vel μαλάττων, καὶ οἱονεὶ ἀναμάττων. Et in quarto, Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἠϋκόμοιο Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει. Et καταπέσσειν in 1. Iliad. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. Baſil. ad clericos Neocæſ. Καὶ μήτε γράμματος φιλικοῦ, μήτε τινὸς ὁμιλίας κατάρχειν, ἀλλ' ἐν ἡσυχίᾳ πέσσειν τὴν ἐμαυτοῦ λύπην. Cicero ad Quintum fratrem, Sed me à Vatinio ita obſeruari ſcio, vt eius iſta odia non ſorbeam ſolùm, ſed etiam concoquam. Quod ideo factum

Quæ inuidia eſt.

Φθονεῖσθαι. Inuidia.

Inuidioſus.

Vnde pro à quo.

Ὅθεν ἀντὶ τοῦ ἐξ οὗ.

Πέσσειν τὴν ὀργήν.

Concoquere.

quia cibus in ſtomacho dum digeritur, mollitur & conſumitur. hoc etiã Πεπαίνειν dicitur. Plutarch. in παραμυθητ. Ἐπειδὴ οὖν καὶ χρόνος ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθὼς, ἐπιγέγονε τῇ συμφορᾷ, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, & reliqua. Xenoph. in quarto παιδείας, Καὶ ἡ ὀργὴ οὖν αὕτη σαφῶς οἶδ᾽ ὅτι ὑπό τε τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται, καὶ σὺν τῷ φόβῳ λήγοντι ἄπεισι, concoquetur, conſumetur, & abibit bonorum acceſſione & pauoris deceſſione. Et Πέπανσις, concoctio, excoctio. Theophraſt. Ἀπαλύνει γὰρ τὰ γλυκέα βραχυτέρας ποιεῖ τὰς πεπάνσεις. Significat etiam ſubigere. Plato lib. 2. τῆς πολιτ. Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιούμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. τὰ μὲν, πέψαντες, τὰ δὲ, μάξαντες. Liuius lib. IIII, Vt quæ Senatorem concoquere ciuitas vix poſſet, Regem ferret? Tranſlatio eſt à faſtidio ſtomachi. id eſt quæ Senatorẽ iniquo animo ferebat & grauabatur. Περιπέττειν autem eſt inuoluere, contegere, occulere. Ariſtoph. Pluto, Αἰσχυνόμενοι γὰρ τἀργύριον αἰτεῖν ἴσως, ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. ἀντὶ περικαλύπτουσι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ζύμης τὰ ἄλφιτα περιλαμβανόντων. Plato lib. X. de Legib. Λόγοισι δὲ ταῦτα οὕτως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα, Cæterũ hæc lepore dicẽdi ſcitè ſunt inuoluta. Lucian. in Anacharſ. de Areopagitis, ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ἢ οἶκτον ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγῃ τῷ πράγματι, παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατασιωπᾷ εὐθὺς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Ἀντιμετρεῖν, rependere ſignificat. Greg. εἰς ἅγιον βάπτισμα, Δεινὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν, id eſt paria cum peccato per pœnitentiam facere. emendationem cum peccato eiuſmodi rependere, quæ delere peccatum poſſit. Cicero in Bruto, Ego autem voluntatem tibi profectò remetiar, ſed rem ipſam nondum poſſe videor. Vtrunque etiam verbum ſignificat iterum peragrare. Numeri in plurali pro plenitudine & omnium partium complexione ponũtur. Cicero in primo de Diuinatione, Itáne verò quicquam poteſt eſſe caſu factum, quod omnes habet in ſe numeros veritatis? Iſocr. in Buſir. Ἀποδοὺς δὲ τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν, ἐξ ὧν ἄν τις ἄριστα τὴν πόλιν διοικήσειε, ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς τὰς αὐτὰς πράξεις μεταχειρίζεσθαι προσέταξεν. Iuuenalis, Atque omnes implet numeros, τὸ λεγόμενον ἀποπληροῖ. Quintil. lib. IX, Fiunt ergo & circa genus figuræ in nominibus. nam & oculis capti talpæ, & timidi damæ dicuntur à Virgilio: ſed ſubeſt ratio, quia ſexus vterque altero ſignificatur: nã tam mares eſſe talpas damáſq; quàm fœminas certum eſt. Hoc ſchema à Græcis tranſlatum eſſe cuiuſuis eſt intelligere, qui Græcè quantumuis peritus ſit, vt κλυτὸς Ἱπποδάμεια. de quo hoc adnotandum habuimus, partim id eſſe Atticum, partim poëticum. Atticorum eſt enim, maſculina in ος purum deſinentia pro fœmininis ponere. nam θυραῖος, ῥᾳδαῖος, σπουδαῖος, βίαιος, & ſimilia vtrique ſexui conueniunt Atticè: quorum fœminina in α exeunt. quorum autem in η, maſculino tantùm conueniunt apud oratores & hiſtoricos, οἷον κλυτὸς ἀντὶ τοῦ κλυτὴ ποιητικῶς. χρύσεος verò maſculino tantùm iungitur: quia χρυσῆ fœmininũ in η exit. Obſeruaui tamen quæ in μος deſinunt cõmunis generis eſſe, vt βάσιμος, θανάσιμος, δικάσιμος, quæ verbalia ſunt. γνώριμος, δόκιμος, ὥριμος, quæ non ſunt verbalia, & πλώϊμος, & ſimilia. Ἁλώσιμος ψυχὴ Syneſ. καὶ διαδόσιμος φήμη. Ὠφέλιμος ἡδονὴ Plato. Δικάσιμοι ἡμέραι, αἱ ἔνδικοι, faſti dies:

Πεπαίνειν. Πέπανσις. Περιπέττειν. Περιπέττειν. Ἀντιμετρεῖν. Omnes numeri. Ἀριθμοί. Περὶ τῆς τῶν θηλυκῶν ἐναλλαγῆς.

quibus ἄδικοι nefaſti opponuntur. Γόνιμος ὑγρότης Theophraſt. prolificus humor, vel fructificus. Βάσιμος πῆξις Greg. καὶ ἑδραία, firmum fundamentum. & Καταπαύσιμος ἡμέρα ſabbathum ab eo dicitur. Idem, Ὡς τηνικαῦτα ὡραίμου καὶ χαρπτῆς τυγχανούσης ἤδη γνώσεως. id eſt quæ capi & intelligi iam poterat. Plato, Θανάσιμος δὲ ἡ ἀδικία. Idem in Gorg. Εἰς οὐδὲν τούτων χρήσιμος ἡ ῥητορική. Idem in Phæd. Τί δὲ τῶν ἐν ἀνθρώπῳ πάντων, ἔσθ' ὅ,τι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ ψυχήν, ἄλλως τε καὶ φρόνιμον; Ερέψιμος ὕλη καὶ Ναυπηγήσιμος Theophr. Ariſtot. de ſomno & vigilia, Τρόφιμος δὲ καὶ μὴ νοσώδης ἡ ἀναθυμίασις. Idem Plato alibi ὠφέλιμον ποίησιν dixit. vt Ariſtoteles χρησίμην παιδείαν in VIII. Ethic. & alibi χρήσιμον. Ετοιμος etiam vtroque genere enunciatur. Lucian. Δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. Αθροίσιμος ἡμέρα, ἡ τῶν ἐπιφανίων à Gregorio vocatur. Adde ὅτι τῶν εἰς μος τὰ μὲν ἐνεργητικά ἐστι, τὰ δὲ παθητικά. Ὠφέλιμος actiuum eſt, ὁ ὠφελεῖν ἐμποιῶν. Καταπαύσιμος, ὁ καταπαύων καὶ παῦλαν ποιῶν. Ανύσιμος, conducibilis & adiuuans. Plato in IIII. de Legibus, Τοῦ τοῦ καλλίστου καὶ ἀνυσιμωτάτου πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Απολύσιμος καὶ Καταλήψιμος etiam ad abſolutionem & deprehenſionem damnationémque conducens & incitãs. Antiph. Εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν πρᾶξιν, κοινὴν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἡγούμενος εἴη, μηδὲν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γιγνώσκει αὐτῶν ὄντα, καὶ οὕτως ἀπολύει μᾶλλον ἢ καταλαμβάνει δίκαιόν ἐστι. τὸν γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα. Αἱρέσιμος, Εξαιρέσιμος, Αλώσιμος paſſiuè accipiuntur, vt αἱρέσιμον τεῖχος Xenoph. Παραδόσιμος etiam paſſiuè, vt Διαδόσιμος. Polybius, Γνώριμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παράδοσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἡ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα. Ερέψιμος καὶ Ναυπηγήσιμος ὕλη, materia ad tegendum apta, & fabricandis nauibus idonea. Βιώσιμος & actiuè & paſſiuè accipitur. Βιώσιμος ὁ ἀσθενῶν dicitur qui victurus videtur & euaſurus. Καὶ βιώσιμον βρέφος, vitalis infans, & βιώσιμος βίος. Syneſ. Πρὸς οὓς νεμεσήσας ἐγώ, καὶ μισήσας οὐκ εἶ βιώσιμον ὅπου τινὲς ἰδιῶται μείζους ἔχουσι χεῖρας τῶν νόμων. Sic Herodot. Οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Viuere nõ poſſent homines, vel nollẽt. De iis quæ in ος purum vt κύριος, aut in ρος deſinunt, exempla ſubiicienda. Εκούσιος ἔχθρα, Plato in Protag. Idem Ῥαδίους συλλαβάς dixit in Politico. Οὐρανίους δυνάμεις Greg. κατὰ Ιουλ. Παρασκευῆς πολεμιστηρίου Plutarch. Βέβαιος δόκησις Thucyd. Αἴδιος χάρις Herod. Τέλειος ἐνέργεια Ariſtot. in VII. Ethic. Οὐδεμία γὰρ ἐνέργεια τέλειος ἐμποδιζομένη. Ορθιος χώρα montuoſus ager. Ariſtid. Αγίοις καὶ πατρίοις θυσίας Iſocr. in Helene. Αὔλειος θύρα καὶ αὔλειος εἴσοδος, Εξαίφνης τὴν αὔλειον θύραν ψόφον παρασχεῖν, ὡς κωμαστῶν καὶ αὐλητρίδος φωνὴν ἀκούειν, inquit Plato in Sympoſio, id eſt ianuam veſtibularem & atrienſem. Lyſ. Ταῦτα διανοηθεὶς ἔφευγον, ἐκείνων ἐπὶ τῇ αὐλείῳ θύρᾳ τὴν φυλακὴν ποιουμένων, per poſticum euaſi, cum illi cuſtodias in atrio collocaſſent. Theophraſt. Τορνεύεσθαι δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ κύλικας θηρικλείους. Greg. in Baſil. Οἱ περὶ τὴν ὁπλοποιητικὴν καὶ βασίλειον ἰσουργικήν. Ηρακλείους δόξας Ariſtoteles in primo τῶν μετὰ τὰ φυσ. dixit. Βόρβορον πολυΰδρίας Theophraſt. Μάταιος ἡ σπουδὴ Demoſth. Plato in Phædro, Τελέους τελετὰς τελούμενος. Idem, Δουλούμενοι ταῖς ἄλλαις ἐπιθυμίαις ὡς ματαίοις. Plato in VIII. τῶν πολιτ. ἆρ' οὐχ οὕτως νέος ὤν, μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου, εἰς τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν; Idem, Ζῇ δὲ οἶμαι

Ενεργητικὰ τῶν εἰς μος.

Βιώσιμος.

Αὔλειος θύρα.

μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος, οὐδὲν μᾶλλον εἰς ἀναγκαίους ἢ μὴ ἀναγκαίους ἡδονὰς ἀναλίσκων χρήματα καὶ πόνους. Apud eundẽ in VI. χρόνιος εὐπορία legitur. Theophr. Τῶν δὲ φοινίκων ἴδιος ἡ φυτεία. Ἴδιος οὐσία Plato. Theophr. in III, Κράνεια μὲν γὰρ ἀποδίδωσι περὶ τροπὰς θερινάς, ἡ πρώϊος σχεδὸν, ὥσπερ πρώτη ἡ ὄψιος. Ariſtot. in III. Politic. nũc πατρίους ἀρχὰς nũc πατρίας dicit. Xenoph. Γυναῖκα εὐπρεπῆ τὸ ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον. Σεβάσμιος τιμὴ Herodian. auguſta maieſtas & imperium. Ariſtot. in V. πολιτικ. Εἰς τὰς κυρίους πολιτείας ἐξίστανται. Ἀγοραῖος διατριβὴ Syneſ. Ἐτήσιος ἡμέρα, id eſt ſolennis. Greg. Idem Σχέδιον τὴν φλυὼ dixit, & ἡσύχιον πρᾶξιν. Ὤνιος ἀρχὴ Plutarch. Παραπλήσιος χρεία Polyb. alibi παραπλησία. Greg. Χρυσῆ τις ὄντως στερρὰ καὶ σωτήριος. Herodian. Ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. Θαυμάσιος σπουδὴ Lucian. & Καίριος πληγή. Herodian. Ἥμερος βασιλεία καὶ πρᾳεῖα. quia fœmininum in α exit, non in η. Theophraſt. de lactuca ſylueſtri, Φύλλον δ' ἔχει βραχύτερον τῆς ἡμέρου. Plato in IX. τῆς πολιτ. ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς, καὶ ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις, ὥστε σφοδροὺς ἑκατέρας φαίνεσθαι. Sic apud Galenũ Λάβρος ſæpe legitur, Αἱμορραγία τε λάβρος ἐπιπίπτει. Euripid. in Hecuba, Οὐκ ἔστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις. Inueniuntur & eorum quæ nec in ος purũ nec in ρος exeunt, aliqua hoc modo vſurpata, vt apud Herodianum, Χαύνου ἐσθῆτος. apud Theophraſtum Γῆ χαῦνος. quæ dictio præter notam ſigni- Χαῦνος.
ficationem, etiam ſtultè & abſurdè liberalem, atque etiam ineptè magnificum vel magnificẽtiæ cupidum oſtentatorémque ineptum ſignificat: quod vitium eſt eorum qui ſeſe modulis ſuis non metiuntur. De quo Ariſtoteles in quarto Ethic. ita inquit, Ὁ δὲ μικρῶν ἄξιος, καὶ τούτων ἀξιῶν ἑαυτὸν, σώφρων, μεγαλόψυχος δ' οὔ. Et infrà, Ὁ δὲ μεγάλων αὑτὸν ἀξιῶν, ἀνάξιος ὤν, χαῦνος. ὁ δὲ μειζόνων ἢ ἄξιος, οὐ πᾶς χαῦνος. Idem alibi in eodem, Οἱ δὲ χαῦνοι ἠλίθιοι, καὶ ἑαυτοὺς ἀγνοοῦντες, καὶ ταῦτ' ἐπιφανῶς. ὡς γὰρ ἄξιοι ὄντες τοῖς ἐντίμοις ἐπιχειροῦσιν, εἶτα ἐξελέγχονται, καὶ ἐσθῆτι κοσμοῦνται, καὶ σχήματι, καὶ τοῖς τοιούτοις, καὶ βούλονται τὰ εὐτυχήματα φανερὰ εἶναι αὐτῶν, καὶ λέγουσι περὶ αὐτῶν ὡς τιμηθησόμενοι. Plato τοῖς Δίωνος οἰκείοις, de philoſophia ſua loquens (quam à ſe occultam, vel ita proditam fuiſſe dicit, vt paucis vtilis fuerit atque ad doctrinæ reconditæ intelligentiam tractabilis, hominibus ſcilicet ingenio acriori ac iudicio præditis) ita inquit, Τῶν δὲ δὴ ἄλλων τοὺς μὲν, καταφρονήσεως οὐκ ὀρθῆς ἐμπλήσειεν ἂν οὐδαμῇ ἐμμελῶς. τοὺς δὲ, ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος, ὡς σεμνά ἄττα μεμαθηκότας. Χαῦνος etiã eſt friatilis, id eſt εὔθρυπτος, εὔθραυστος, κραῦρος, ψαθυρός. Plutarch. Γῆ ὑπὸ χαυνότητος εὔθρυπτος. Χαυνοῦσθαι autem opponitur τῷ πεπιλῆσθαι. & Χαυνοῦσθαι τὸ Χαυνοῦσθαι.
χαύνως διακεῖσθαι, ſtultè de ſeipſo perſuaderi. magnificè ſimul & abſurdè de ſeſe ſentire. Syneſ. κατὰ Ἀνδρονίκου, Οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι, καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ. Ἐξίτηλος etiam communis generis interdum inue- Ἐξίτηλος.
nitur. Iſocrat. πρὸς Φίλιπ. Ὥστε μηδέπω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς τὰς δι' ἐκεῖνον τὸν πόλεμον ἐν ταῖς πόλεσι γεγενημένας, ita vt ne nunc quidem exoleuerint. Eſt enim ἐξίτηλος, ὁ ἀμυδρὸς καὶ δύσγνωστος καὶ ἀσθενής, & fugiens, hoc eſt exoleſcens, καὶ διερρυηκώς, in obſcurum abiens. Significat etiam ἀδόκιμον, adulterinũ, non germanum nec ſyncerũ. Xenoph. Εἰ πειρῴμην σε ἐξαπατᾶν, δεικνὺς ἀργύριον κίβδηλον, καὶ ὅρμους ὑποξύλους, καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλας φαίην ἀληθινὰς εἶναι.

Plutarch. in Cæſare, Οἰόμενοι τάχει τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων τὴν δύναμιν ἐξίτηλον γενέσθαι, euanidam abire. fit enim ἀπὸ τοῦ ἐξιέναι. Significat etiam metaphoricè inertem & ſocordem, deſidem & ignauum, & vt ita dicam vappam, vt Horatius vocat, hoc eſt διεφθαρμένον καὶ ἐξεστηκότα. Dioſcorides περὶ τῆς συλλογῆς τῶν φαρμάκων loquẽs in præfatione, Πρὸ πάντων δὲ φροντίζειν τῆς ἀποθέσεως καὶ συλλογῆς ἑκάστου κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς προσήκει. παρὰ γὰρ δὴ τούτους ἢ ἐνεργῆ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, Adeo enim in colligendis & reponendis tẽpus intereſt, vt inde vel ſtrenuam vim vel inertem accipiant. Mirum illud magis Thucydidis in tertio videri poſſit, Ταύτῃ γὰρ δυσεσβολώτατος ἡ Λοκρίς. Cuiuſmodi alterum exemplum non memini, ſi emendatè legitur. Apud Heſiodum in Theog. ſimile eſſe videtur, Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι, Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί, Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι, Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου. Λητὼ ἀγανώτατον dixiſſe videtur: ſed fortaſſe figuratè dictum eſt, & παιδίον ſubintelligẽdum. Hîc addam dictum Plutarchi in Homero, Συνήθης γὰρ ἦν (inquit) τοῖς παλαιοῖς, χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς ἀντὶ τῶν θηλυκῶν, ὡς κρείττοσι καὶ δυνατωτέροις, ὡς κλυτὸς Ἱπποδάμεια, καὶ θῆλυς ἐέρση. Οὐκ ἀμέτρως μέντοι οὔτε ἀλόγως, ἀλλ' ὅταν δέῃ χρῆσθαι ὀνόματι ἐπιθέτῳ ἐκτὸς ὄντι τοῦ σώματος περὶ οὗ ἐστιν ὁ λόγος. ἐκεῖνο μὲν γάρ ἐστι περὶ τὸ σῶμα, ὁ μέγας ἡ μεγάλη, ὁ καλὸς ἡ καλή, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐκτὸς δέ, οἷον ἔνδοξος, εὐτυχής. Quæ verba ſi emẽdata ſunt, quod non puto, ſed locum eſſe mutilatum potius cenſeo poſt verbum περὶ οὗ ὁ λόγος, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, licentia poëtica magis quàm more priſco dictum eſt. vt, Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ, περὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς dictum, ἀντὶ τοῦ πληγεῖσαι. Deinde hæc verba leguntur apud Plutarchum continuò poſt ſupradicta, Καθολικῶς γὰρ πάντα τὰ σύνθετα κοινά ἐστιν ἑκατέρου γένους. quæ parum cohærent cum præcedẽtibus. Ipſe etiam in Amatoriis narrationibus ita ſcripſit, Οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς χώρας, βιάζονται.

Περὶ τῶν συνθέτων ἐπικοίν.

Eſt enim τὸ ἔρημον ἐκτὸς τοῦ σώματος τῶν χωρῶν. Compoſita igitur omnia ſunt communis generis, vt ῥιζοφάγος, ζωοφάγος. vt Ariſtoteles in tertio de Partibus, Καὶ γὰρ αὕτη ῥιζοφάγος. Ἀρχηγὸς itidem κοινόν ἐστι. vt, Διὰ τὸ ἀρχηγοὺς φλέβας δύο εἶναι, τήν τε μεγάλην καὶ τὴν ἀορτήν. Sic Δυσωποιὸς δόξα, vt ſuprà dictũ. Sic Δημιουργὸς καὶ κακοῦργος. Plato, Τὰς τῶν μεγάλων δημιουργοὺς τέχνας. Et in Gorg. Οὐκ ἄρα ῥητορικὴ μόνη πειθοῦς ἐστι δημιουργός. vt Latinè artifex. Ibidem κακοῦργον τέχνην dixit. Ἐπακτὸς, idem in octauo de Repub. Ἕως ἂν καθήρῃ σωφροσύνης, μανίας δὲ πληρώσῃ ἐπακτοῦ. Vtuntur etiam Attici voce fœminina in compoſitis. Theophraſt. in ſecundo, Φασὶ δὲ καὶ αὐτομάτην τινὰ γίνεσθαι τῶν τοιούτων μεταβολήν. Idem in tertio, Ὥστε ἀνομοίαν εἶναι τὴν ὄψιν στροβίλου νέου καὶ χλωροῦ. Xenoph. in quarto ἑλληνικῶν, Ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, φυγὴ τῶν Θετταλῶν ἐξαισία γίνεται. Idem, Πλέοντες πρὸς τὰς ἐπιθαλαττιδίας πόλεις. Idem in ſeptimo aliter, Ἀστραπὰς καὶ βροντὰς λέγουσιν αἰσίους αὐτῷ φανῆναι. Plato libro quarto de Legibus, Τὸ δὲ περὶ αὐτῆς ἐστιν ὃ βουλόμενος μᾶλλον ἐπερωτᾷν, πότερον ἐπιθαλαττίδιος ἔσται τις ἢ χερσαία. Et paulo pòſt, Εἰ μὲν γὰρ ἐπιθαλαττία τε ἔμελλεν εἶναι καὶ εὐλίμενος, & reliqua. Strabo libro vltimo de AEgypto loquens, Τῇ δ' ὑπὸ τῆς λίμνης ἅπασα μὲν ὁδοῖς κατατέτμηται ἱππηλάταις καὶ ἁρματηλάταις, δυσὶ δὲ πλατυτάταις. Ariſtot. in ſeptimo de hiſt. animal. vt Theophraſtus dixit, Ἕως ἂν αὐτομάτη

ἐξέλθῃ θλιβομένη. Παμπλείστη γῆ Herodianus dixit. Idem in ſeptimo, Οὐδέν τι προσδοκῶντας τοὺς στρατιώτας, ἔχοντας τὰς χεῖρας ὑποκαθειμένας ταῖς ἐφεστρίσι, παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις, ξίφεσιν οἷς ἐπεφέροντο. Plato in Timæo, Μετὰ δὲ ταύτην ἀφῄρει διπλασίαν ταύτης. τὴν δ' αὖ τρίτην ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, τριπλασίαν δὲ τῆς πρώτης. Idem, Τὴν δ' ἕκτην τῆς πρώτης ὀκταπλασίαν. ἑβδόμην δὲ ἑπτακαιεικοσαπλασίαν τῆς πρώτης. Ἐπαγωγός, ἀπαγωγός, προσαγωγός, & alia vtroq; genere ſub eadē voce dicūtur. Gorg. in encomio Helenæ, Αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἐπῳδαὶ, ἐπαγωγοὶ μὲν τῆς ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται. Ἀργὸς etiam communis generis eſt. Ariſtot. in ſecundo OEconom. Ἀβυδηνοὶ δὲ, διὰ στασιασμὸν τῆς χώρας ἀργοῦ γινομένης, ἐψηφίσαντο τοὺς βουλομένους τοῖς γεωργοῖς δανείζειν ὡς ἐργάσωνται. Iſocrat. in Panegyr. Μήτε τοῖς διεξιοῦσι τὴν φύσιν, ἀργὸν εἶναι τὴν διατριβήν. Idē Ariſtoteles aliter in nono Ethic. Διὸ μεταφέρων φαίη τις ἂν αὐτὴν ἀργὴν εἶναι τὴν φιλίαν. Τροφὸς vtroque genere dicitur. Plato in Politico, Πῶς οὖν ὁ λόγος ἡμῖν ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος ὁ περὶ τοῦ βασιλέως, ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν. Vnde σύντροφος & ἀπότροφος dicitur, & neutro genere τροφόν. Idem in eodem, Ὀνομάσαντες αὐτὸ ξύμπαν ἡμῖν εἶναι τροφόν. Cicero in Catone, Et ſiquis mihi deus largiatur vt ex hac ætate repueraſcam, & in cunis vagiam, valde recuſem: nec verò velim quaſi decurſo ſpatio, ad carceres à calce reuocari. Idem de Oratore, Vt omnes eas cauſas diligentes oratores & memores, percurſas animo & propè decantatas habere debeant. Decurſum & percurſum ſic paſſiuè dixit vt Græci ſolent. Xenophon in OEcon. Ἐκεῖνο μέντοι ἔφην, ὦ Ἰσχόμαχε, μὴ ἀπολίπῃς ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδιδράμηται τοῦ λόγου. Vt autem percurſum ſpatium, ſic ambulatum dicere poſſis: vt idem in 2. de Finibus, de Xerxe loquens, Cum Helleſponto iuncto, Athone perfoſſo, maria ambulauiſſet, terrámque nauigaſſet. In verbis tamē paſſiua voce formandis longè liberalior eſt lingua Græca quàm Latina: quorum quædam verecundè ſimul & nauiter Cicero imitatus, exemplum poſteritati prodidit ſimilia audendi, duntaxat vbi Latini ſermonis natura non repugnat: qua de re pauca iam ſuprà diximus. Græca autem hîc adnotabimus quæ in mentem venerint. Κροτεῖσθαι dicunt plauſu excipi. Plutarch. Ταῦτα προσκαλούμενος ὁ Κουρίων ὑπὲρ Καίσαρος, ἐκροτεῖτο λαμπρῶς. οἱ δὲ καὶ στεφάνους ἐπ' αὐτὸν ὥσπερ ἀθλητὴν ἀνθοβολοῦντες ἠφίεσαν. Athenæus Κροταλίζεσθαι dixit, Καὶ ὃς λαβὼν τὸ ποτήριον, καὶ πολλὰ ὑμνήσας τὸν βασιλέα, ἔπιεν, ὡς ὑπὸ πάντων κροταλισθῆναι. Alciphr. in Epiſt. ἢ ἂν κροταλίσῃ τὸ θέατρον. Exiſtimo tamen κροταλίζειν magis ſignificare riſu effuſo excipere quàm plauſu proſequi, motus auctoritate Euſtathii, qui ait Κροταλίζειν ἐπὶ γέλωτι λέγεσθαι. Ὁμήρου γὰρ (inquit) γράψαντος πολύτροπον Ὀδυσσέα, τῶν τις ὕστερον σκωπτικῶς παρῳδήσας, ἔγραψε πολύκροτον, ὅπερ ἐστὶ κακεντρεχῆ καὶ μὴ ἁπλοῦν. δοκεῖ δὲ ἡ τοιαύτη λέξις εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ κωμικοῦ κροτάλου, ὅθεν καὶ τὸ κροταλίζειν ἐπὶ γέλωτι. τῷ δὲ κωμικῷ κροτάλῳ, ἴσον δύναται τὸ περίτριμμα, καὶ ἡ παιπάλη. hactenus Euſtath. Ariſtoph. νεφέλ. Λέγειν γενήσῃ τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη. τρῖμμα δὲ τετριμμένος ἐν λόγοις. vnde Περίτριμμα, de quo alibi dictum. Κρόταλος δὲ ὁ εὔγλωττος καὶ εὔστομος. ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κροτάλου. ταῦτα δὲ λέγει λίθοις συγκρούει ἄνωθεν αὐτοῦ. κρόταλον δὲ κυρίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος, καὶ κατασκευαζόμενος ἐπιτηδὲς ὥστε ἠχεῖν, εἴ τις αὐτὸν δονοίη

[Margin: Τροφὸς ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ τροφόν.]

[Margin: Decurſum ſpatium & percurſum.]

[Margin: Κροτοῦμαι.]

[Margin: Κροταλίζεσθαι.]

[Margin: Τρῖμμα.]

[Margin: Κρόταλος.]

Παιπάλη. ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελῶν. Παιπάλη δὲ κυρίως τὸ λεπτομερὲς ἄλευρον. Παι-
Παιπάλημα. πάλημα, inquit Suidas, ὁ πανοῦργος καὶ ποικίλος ἐν κακίᾳ, καὶ παμπόνηρος σὺν ἀγχινοίᾳ.
Hoc vocabulũ in cõuicio fuiſſe, ex AEſchinis oratione περὶ παραπρεσβείας intel-
ligimus, his verbis ſcribentis, Ὅτι μὲν οὖν ἦν ὁ κέρκωψ, καὶ τὸ καλούμενον παιπά-
λημα, καὶ τὸ παλίμβολον, ἢ τὰ τοιαῦτα ῥήματα, οὐκ ᾔδειν πρότερον· νῦν δὲ ἐξηγητὴν
τοῦτον λαβὼν τῆς πάσης κακοηθείας, μεμάθηκα. Κρόταλον igitur appellabant ho-
minem loquacem, & in foro obſtrepentem, verba immodicè fundentẽ,
& voce exaudibili. Quod genus ſignificare voluit Iuuenalis cum inquit
in ſexta, Nec cauſidicus nec præco loquatur, Altera nec mulier. verborũ
Κακεντρεχές. tanta cadit vis, Tot pariter pelues & tintinabula dicas Pulſari. Κακεντρε-
χὴς ab Euſtathio pro improbo dictum eſt, & improbè verſuto, ad fallen-
Ἐντρεχές. dúmque ſolerti. Eſt enim Ἐντρεχὴς diligens & acer. Herodian. lib. v, Ἀλλὰ
τὰς ἐπιβουλὰς πάσας ἀπεῖργέ τε καὶ ἐκώλυεν ἡ κοινὴ μάμμη ἀμφοτέρων Μαῖσα, γυνὴ
καὶ ἄλλως ἐντρεχὴς, καὶ τῇ βασιλείῳ αὐλῇ πολλῶν ἐτῶν ἐνδιαιτηθεῖσα, ἅτε τῆς Σεβήρου
γυναικὸς Ἰουλίας ἀδελφὴ γενομένη. οὐδὲν οὖν αὐτὴν ἐλάνθανε τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου βου-
Ἐντρέχεια. λευομένων. Dioſcor. lib. vlt. Διόπερ οὐχ ὅπως ἔτυχε καὶ τὴν ἐν τούτοις ποιητέον ἐν-
τρέχειαν. ἵν' ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ἡ τέχνη παρέχῃ τοῖς ἀνθρώποις, τὴν σω-
τηρίαν. Baſil. Athanaſio, Περὶ δὲ τοὺς ἄλλους ἀναγκαῖοι γενέσθαι τινὰ οἰκονομίαν τὴν κἀ-
κείνοις πρέπουσαν, καὶ τὸν λαὸν εἰρηνεύουσαν, καὶ τῇ σῇ συνέσει, καὶ περιβοήτῳ ἐντρεχείᾳ καὶ
σπουδῇ ἐπιδεδηγοῦσαν, diligentiæ & induſtriæ. Idem in prouerbia Solomo-
nis, Ὡς τοῦ προοιμιακοῦ λόγου τὸ πεπαρρησιασμένον καὶ δεδημοσιευμένον τῆς διανοίας
μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ πλαγίως ἑαυτοῦ τὸ βούλημα τοῖς ἐντρεχεστέροις παραδηλοῦντος, acu-
Κακεντρέχεια. tioribus & ſolertioribus. Inde Κακεντρέχεια ſolertia ſubdola & malefica.
& κακεντρεχὴς, improbè ſolers, & veteratoria fraude inſtructus. Idẽ κατὰ τῶν ὀρ-
γιζομένων, Καὶ γὰρ τὸ λογιστικὸν καλῶς μεταχειριζόμενος, φρόνιμός ἐστι καὶ συνετός. ὁ δὲ ἐπὶ
βλάβῃ τῶν πλησίον ἠκονημένος τὸν νοῦν, κακεντρεχής ἐστι καὶ κακοῦργος. Idem in Pro-
uerbia, de duplici prudentia loquens, quarum altera ſerpentis eſt, pruden-
tia ſubdola & fallax. Ἡ δέ τις ἔοικεν εἶναι κακεντρέχεια τρόπων, ὀξέως τὸ ἴδιον λυσιτελὲς
ἐξευρίσκουσα, καὶ συναρπάζουσα τοὺς ἀκεραιοτέρους, ὁποία ἡ τοῦ οἰκονόμου τῆς ἀδι-
Ἐντρέχειν. κίας, cuius mentio eſt in Euangelio. Ἐντρέχειν autẽ eſt ἐφαρμόζειν, conuenire,
quadrare & cohærere. Iliad. vndeuiceſimo, Πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλ-
λεὺς, Εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, Seipſum autem Achilles ſub ar-
mis ſuis probabat, conſiderabátque an membris ſuis arma accommoda-
ta eſſent, corporique ſederent. Ex quo fit vt pro inhærere inſideréque ac-
cipiatur. Dioſcorides libro primo περὶ κύφεως loquens, Δολοῦται δὲ μίξει κρο-
κομάγματος κεκομμένου, ἢ δι' ἑψήματος ὑπαλειφόμενος, συντετριμμένου εἰς τὸ βαρυ-
σταθμίσαι λιθαργύρου ἢ μολιβδίνης. δηλοῖ δὲ ταῦτα τό, τε ἐντρεχὲς κονιορτῶδες, καὶ τὸ τὴν
ὀσμὴν ἑψηματώδη τυγχάνειν, quod pulueruIento quopiam adhærente de-
prehenditur. Idem libro quinto περὶ μολίβδου κεκαυμένου loquens, Ἀναφθέν-
τος δὲ τοῦ μολίβδου, κίνει σιδήρῳ, ἄχρις ἂν ἀποτεφρωθῇ τελέως, καὶ μηδὲν ἐντρέχῃ ἀκαὲς
μολιβδῶδες. Lucianus in eo dialogo qui ἔρωτες inſcribitur, Πῶς οὖν φρονήσεως
μὲν καὶ δικαιοσύνης, τῶν τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἳ τελείοις ἀνδράσι σύγκληροι εἰλήχασι τά-
ξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει. τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ἐξυπάζας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; id eſt
nullus amor inceſſit, & cupiditas eorum animis inſidet & adhæreſcit.

Κατατρέχω cum genitiuo, inſector, reprehendo. Athen. in v, Ὁ δὲ Καλλίας Κατατρέχω.
πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος, καὶ περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας σπουδάζον-
τος. Idem alibi, Οἱ ποιηταὶ δὲ τῆς κωμῳδίας κατατρέχοντές που τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀ-
κρασίας, καὶ τὰ λοιπά. Laërt. in Chryſipp. Εἰσὶ δὲ οἱ κατατρέχουσί που Χρυσίππου, ὡς
πολλὰ αἰσχρῶς καὶ ἀρρήτως ἀναγεγραφότος. Gregor. περὶ ἀνθρώπου, Καίτοιγε δυνα-
τὸν ἴσως ἦν εὑρεσιλογίᾳ τινὶ τοὺς περὶ τῆς ὕλης ἐρεσχελοῦντας πεῖσαι, ὡς μὴ δοκεῖν ἐρήμην
κατατρέχειν τοῦ λόγου, ne videremur quaſi indicta cauſa eos damnare & im-
probare. Καταδρομὴ reprehẽſio & inſectatio. Idem Athenæus eodẽ v, Ὁ δὲ Καταδρομή.
πολιτικὸς ἀντιθέτοις διαλόγοις ἀπάντων καταδρομὴν ἔχει τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν. A-
χαριστεῖν ſignificat ingratum eſſe immemorémque beneficii. Ἀχαριστεῖσθαι
autem dicitur qui ea iniuria afficitur, cui animus beneficii memor nega-
tur. Cornutus, Ὁ γὰρ ἀχαριστηθεὶς ὀκνηρότερος γίνεται πρὸς τὸ εὐεργετεῖν. Ἀχαρι-
στεῖν etiam opponitur τῷ χαρίζεσθαι. Plato in Sympoſio, Οὕτω καὶ ἐν αὐτοῖς
τοῖς σώμασι, τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἑκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγιεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι, καὶ δεῖ.
τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσώδεσιν αἰσχρόν τε καὶ δεῖ ἀχαριστεῖν, εἰ μέλλοι τις τεχνικὸς εἶναι, ſi offi-
cio medici fungi velit, non obſequi oportet. Eſt enim Χαρίζεσθαι obſe- Χαρίζεσθαι.
qui & beneficium gratiámque conferre. Demoſthen. Ὅτι τούτων μὲν οὐδεὶς
εἴσεται τὸν ἑαυτῷ κεχαρισμένον, Quia nemo iſtorum ſcire poterit, quis ſibi be-
neficium gratiámque contulerit eum abſoluendo. calculi enim iudicum
occultè ferebantur. Χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ, animo ſuo indulgere. An-
tiph. Ἥ τε ἀπειρία τῆς μέθης ἐπαίρει τῷ θυμῷ χαρίζεσθαι. Χαρίζεσθαι ἔρωτι, in-
dulgere amori. Plutarchus de Cæſare & Pompeio, ἦν δέ τι καὶ τροπαίων καὶ
θριάμβων ἔρωτι βουλομένους χαρίζεσθαι, καὶ διψῶντας, &c. Κεχαρισμένος autem
dicitur gratus, id eſt iucundus, placitus & acceptus. Lyſ. Τοῖς θεοῖς κεχαρισμέ-
να ποιεῖν. Et κεχαρισμένως ἄρχειν, Iſocrates. Χαριεντίζεσθαι eſt iocari, & facetè Χαριεντίζεσθαι.
cauillari: & lepida vrbanitate vti. Plato libro quarto de Republica, Καὶ εἰ
ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵ γε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅ-
μα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται. Et Χαριεντισ-
μός, lepos & venuſtas ſermonis Halicarnaſſeo in vita Iſocratis. Ἀγνωμο-
νεῖν etiam τὸ ἀχαριστεῖν. καὶ Ἀγνωμονοῦμαι, τὸ ἀχαριστοῦμαι. Ἀγνωμονεῖν etiam ini-
què & improbè agere. Plutarch. in Camil. Τῶν Κελτῶν ἀγνωμονούντων περὶ
τὸν σταθμόν. Qui autem huiuſcemodi iniuria afficitur, is ἀγνωμονεῖσθαι dici- Ἀγνωμονοῦμαι.
tur, hoc eſt indigna & iniqua pati. Idem de Antonio, Ἰσχυρὰ μετάνοια, καὶ
πρὸς αὐτοὺς ἐξομολόγησις τοὺς ἀγνωμονηθέντας. Ἐντρυφᾶν eſt illudere & ludifica- Ἐντρυφᾶν.
ri, quaſique per laſciuiam eludere & ludibrio habere, & datiuo conſtrui-
tur. Lucianus, Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ἀποροῦσιν οἱ πλούσιοι:
quod qui patitur, Ἐντρυφᾶσθαι dicitur. Plutarch. Πολλὰ ἐντρυφώμενος κακὰ τοῖς Ἐντρυφᾶσθαι.
πρότερον ἐντρυφηθεῖσιν ὑπὸ βαρβάρων, καὶ διδάξασιν αὐτοὺς ὑβρίζειν. id eſt iis qui pri-
mùm à barbaris paſſi ſunt ludibrio & contẽptui ſe haberi. Sic de Põpeio
nimium Demetrio liberto indulgente, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦτον τὸν Δη-
μήτριον ἧττον ἐπίφθονον ἐποίει αὐτὸς ὁ Πομπήιος, ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ μὴ δυσ-
κολαίνων. id eſt contemptui & ludibrio habitus à liberto, nec ægreferens.
Alciphr. in Epiſt. Δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν.
λοιπὸν οὖν ἀποκλείει. verba ſunt meretricis zelotypia affectæ, & ſe ab ama-

tore contemptam indignãte, ob alterius amicæ blanditias. Ἐντρυφᾶν etiam ſignificat ἔν τινι πράγματι τρυφᾶν. Chryſoſt. in epiſtolã ad Rom. cap. VIII. de homine ſpiritali loquens, ὅτι ἦν τὸ σῶμα τοῦ ταῦτα λέγοντος. διὸ τρυφῆς μὲν ἁπάσης καὶ ἡδονῆς κατεγέλα, ἐνέτρυφα δὲ λιμῷ καὶ μάστιξι καὶ δεσμωτηρίοις. id eſt quaſi deliciis oblectabatur. Ἐντρυφᾶν τῷ πράγματι etiam ſignificat luxurioſè & inſolenter ac redundãter vti, hoc eſt τρυφᾶν καὶ θρύπτεσθαι ἐν τῷ πράγματι. Gregor. Δότε μοι μικρὸν ἔτι ἐντρυφᾶν τῷ διηγήματι, Permittite mihi paulum adhuc expatiari licentérq; euagari in huius rei commemoratione, à qua diuelli nequeo: &, vt eius verbis vtar, ἀφ' οὗ ἀπαχθῆναι οὐ ῥᾴδιον. Quæ autem ſic redundanter & immodicè ſcribuntur vel narrantur, vt cum ſupra modum ſcriptores ſtilo indulgent, ἐντρυφηθέντα vocantur. Herodianus, Ἐπὶ δὲ ἤκουεν αὐτὸν ὁ Σεβῆρος βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ Καίσαρος ὀνόματι. id eſt licentius, inſolentius, faſtuoſius Cæſaris appellationem vſurpantem. Gregorius, Τοῖς τῆς ἀσεβείας ἐνέτρυφων δόγμασί τε καὶ πράγμασιν. id eſt, in iis debacchabantur, immodicáque licẽtia vtebantur. Quicquid enim præter modum agimus, ἐντρυφᾶν τούτῳ Græcè dicimur. Idem, Μετάδος τῷ δεομένῳ στέγης, σκέπης, τροφῆς, τούτοις ἐντρυφῶν καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν, cum tu illis affluas & perquam copioſus ſis. Cicero in Philippica ſecunda id genus ἀπειροκαλίας καὶ ἐντρυφήματος his verbis ſignificauit, Conchyliatis Gnei Pompeii periſtromatis ſeruorum in cellis lectos ſtratos videres, εἶδες ἂν ἐντρυφῶντας τοῖς Πομπηίου περιστρώμασι τοῖς ἁλουργέσι, καὶ τὰς στρωμνὰς τούτοις ἐπεστρωμένας ἐν τοῖς τῶν δούλων οἰκίσκοις. vel, εἶδες ἂν ἐντρυφώμενα ἐν τοῖς τῶν δούλων οἰκίσκοις τὰ Πομπηίου περιστρώματα τὰ κογχυλιωτά.

Κατατρυφᾶν. A qua ſignificatione non lõgiſſimè abeſt τὸ Κατατρυφᾶν, quod genitiuo iungitur. Idem Gregorius περὶ θεολογίας, Ἵνα τι καὶ αὐτὸς κατατρυφήσω τοῦ λόγου, θεοῦ τὴν τρυφὴν ἐξηγούμενος. id eſt, vt ipſe quoque eluxuriante ſtilo vtar, de Deo loquens eiúſque gloria & delitiis. Baſil. in ſecũdo περὶ νηστείας, Κατατρυφήσωμεν δὲ τοῦ κυρίου, ἐν τῇ μελέτῃ τῶν λογίων τοῦ πνεύματος, καὶ ἐν τῇ ἀπολήψει τῶν σωτηρίων νομίμων. quaſi diceret, à malis operibus & vitiis ieiunia ineamus, quæ bona ſunt & honeſta: ſed in epulis dominicis & ſpiritalibus opiparè & ſplendidè reficiamur, & animas noſtras accipiamus vſque ad delicias. Idẽ Greg. ἐν τῷ Καισαρείου ἐπιταφίῳ, Ἀλλ' ἵνα μικρὸν προσδιατρίψω τῷ λόγῳ, καὶ κατατρυφήσω τοῦ διηγήματος, ὡς οἱ παρόντες, τοῦ θαύματος, εἰσῄει μὲν ὁ γυμνάδας ἐκεῖνος τῷ τοῦ χριστοῦ σημείῳ φραξάμενος, πρὸς τὸν πολὺν ἐν ὅπλοις, vt ego ita me oblectem huius rei commemoratione, vt qui affuerunt, miraculi aſpectu delectati ſunt. vbi fortaſſe non θαύματος ſed θεάματος legendum. Significat etiã deridere & ludificari per laſciuiam ac delitias. Idem, Ἄπιδος φαύλη μόσχου κατατρυφῶντος τῆς Μεμφιτῶν εὐηθείας.

Πολεμεῖσθαι. Πολεμεῖσθαι etiam is dicitur, qui bello vexatur & inuaditur. Demoſthenes περὶ στεφάνου, Καὶ διημαρτηκότες ὧν ἤλπισαν, ἦγον τὴν εἰρήνην ἄσμενοι, καὶ αὐτοὶ τότε τινὰ ἐκ πολλοῦ πολεμούμενοι.

Πολεμοῦσθαι. Πεπολέμωται verò ὁ εἰς ἔχθραν προαχθεὶς, καὶ πολέμιός τινι γενόμενος, id eſt hoſtili animo eſſe cœpit & inimico. At verò πεπολεμημένος eſt ὁ πολέμῳ βιασθεὶς καὶ βλαβείς. Συμμαχῶ σοι ſignificat εἰμί σοι σύμμαχος. Συμμαχοῦμαι δὲ ἐγὼ, τὸ συμμάχους ἔχω τούτους, καὶ συμμάχοις αὐτοῖς χρῶμαι. Lucian. περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ, Ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων συμμαχούμενοι προσπέσωσι,

σωσι, κατὰ κράτος αἱροῦσιν οἱ μὲν, ὡς οὐδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη. Λάμπει μὲν ἡ λαμπὰς, λάμπεται δὲ τῷ πυρί. de quo ſuprà diximus. Ἐπιτυγχάνω, ὃ κατορθῶ, aſſequor quod petierá & tentaueram. cui opponitur Ἀποτυγχάνω, vt in illo Phalerei dicto, Ὁ γαμβρὸς μὲν ἐπιτυχὼν, εὗρεν υἱόν. ὁ δ' ἀποτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα. Syneſius, Καὶ γὰρ ἔφη καὶ τεθράφθαι καλῶς, καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, id eſt non caruit, ſed nactus eſt. Idem, Ἀποτυγχανέτω σου μηδὲν ἧττον, ἢ εἰ παμπόνηρός τε ἦν καὶ παμπονήρων ἐδεῖτο πραγμάτων, id eſt inexorabilem te ei præbeto. Ἐπιτυγχανόμενον πρᾶγμα dicitur ὃ κατορθούμενον, & quod ſucceſſit & ex animi ſententia euenit, hoc eſt ὃ ἐπιτυχῶς ἀποβαίνει. ὅθεν ἐπιτετευγμέναι πράξεις Polybio, res præclarè & feliciter geſtæ, καὶ κατωρθωμέναι. Ioſepus in altero cótra Appionem, Καλῆς οὖν αὐτοῦ προαιρέσεως, καὶ πράξεων μεγάλων ἐπιτυγχανομένων, εἰκότως ἐνόμιζον ἡγεμόνα τε καὶ σύμβουλον θεῖον ἔχειν. Ἐπιτυγχάνω etiam pro ἐντυγχάνω accipitur, & verba cum aliquo facio. Plato libro ſexto de Legibus, de magiſtratibus loquens, ἴστω δὲ ὧν ποθὲν ἀλλοθεν, εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἐτοίμως ἐπιτυχεῖν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἄν τέ τις ἀγγέλλειν βούληταί τις, ἐάν τ' αὖ πυνθάνεσθαί τι τῶν ὧν προσήκει πόλει. Ἀποτυγχανόμενον, ὃ μὴ κατορθούμενον. quod etiam Ἀτυχούμενον dicitur. Lucian. Ἀποτετευγμένον dixit. ὅθεν ἀνὴρ ἀποτευκτικὸς dicitur offenſator, & opponitur τῷ κατορθωτικῷ. Demoſthenes περὶ στεφάνου, Τῶν δὲ τοῖς ὅπλοις τὰ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι δοκῶ. Lucian. Γάμοι πρᾶγμα μακάριοι ὅταν εὐτυχῶνται. Τῷ δ' ἀτυχεῖν opponitur Εὐτυχεῖν, quod & genitiuo & accuſatiuo iungitur. Syneſ. Εἴ τινες εἶεν ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες, ὥστε τοιοῦτο θαυμάσαι περὶ τοῦ σώματος. Idem alibi accuſatiuo, Εμόλυναν θεσπέσια δόγματα μεταποιήσει διδασκαλίας, ὧν οὐκ εὐτύχησαν μάθησιν. Alibi, Σοὶ μὲν γὰρ εὐτυχούσης ἐνθάδε πολυανδρίας παιδείας, συνέσονται πολλοὶ Συνεσίου βελτίους. Et rurſus, Ἔλθοι δή ποτε καὶ συντυχίας καιρὸς, καὶ εὐτυχήσαιμι τοῦτο παρὰ θεοῦ. Eadem conſtructio eſt τοῦ ἀτυχεῖν. vt enim ſuprà diximus, commune eſt hoc omnium penè verborum. Παρακινδυνευόμενον πρᾶγμα etiam & κινδυνευόμενον dicitur, vt alibi dictum eſt. Περιηχῶ, circunſono: vt περικλυτῶ, de quo ſuprà dictum eſt. à quo Περιηχοῦμαι paſſiuum. Lucianus, Νῆσος οὐ τραχεῖα, περιηχουμένη τῷ πνεύματι, quæ ventos habet circunſonantes, vel quæ ventis circunſonat. vt Cicero in tertio Officiorum, Tamen conducere arbitror talibus aures tuas vocibus vndique circunſonare. Baſilius Εὐσταθίῳ ἰατρῷ, Τρεῖς θεοὺς πρεσβεύεσθαι παρ' ἡμῶν αἰτιῶνται, καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, & auribus vulgi huiuſcemodi calumniis obſtrepunt. vel aureis vulgi obtundunt. Sic Περιθρυλεῖσθαι & Περιστενάζεσθαι, lamentis & gemitibus circunſonare. Gregorius in poſteriore στηλιτευτικῷ, Μηδὲ πρόθυρα καλλωπίσωμεν, μηδὲ τῷ αἰσθητῷ φωτὶ καταλαμπέσθωσαν οἰκίαι, μηδὲ συναυλίαις καὶ κρότοις περιηχείσθωσαν. Idem contra eundem, Καὶ περιθρυλεῖσθαι ἡμῶν ἔδει τὰ ὦτα τούτων ἐπαινουμένων, Circunſonare omnia laudibus horum oportebat, aureſq; noſtras perſonare, & vndique obtundi, vel circűſtrepere his laudibus. vel vt Cicero, obſtrepi. Plutarchus in Antonio, Καὶ τῆς ἐν κύκλῳ σχεδὸν ἁπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περιστεναζομένης, μία νῆσος Σάμος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο, πληρουμένων θεάτρων καὶ χορῶν ἀγωνιζο-

Ἐπιτυγχάνω.

Ἀποτυγχάνω.

Ἐπιτυγχανόμενος.

Ἀποτυγχανόμενος.

Ἀτυχούμενος.

Ἀποτευκτικός.

Ἀτυχῆσαι.

Εὐτυχῆσαι.

Εὐτυχεῖν.

Περιηχεῖσθαι.

Περιθρυλεῖσθαι.

Περιστενάζειν.

Περιθρυλεῖσθαι.

Περιλαλεῖσθαι. μένων. Περιλαλεῖσθαι etiam dici poteſt loquacitate vndique obtundi. Greg. εἰς χηνῶν κωλακὴν, Καὶ καταφωνεῖ τὸ ἄλσος, καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον, de auiariis loquens ſyluestribus. Ἐξηχεῖσθαι. Ἐξηχεῖσθαι pro ἐξηχεῖν idẽ dixit, ſed ita vt paſſiuè exaudiatur, de Pẽtecoſte loquens, ἄρα γὰρ ἤκουον τῶν ἑαυτῶν διαλέκτοις ἕκαστοι, ὡς φέρε εἰπεῖν, μίαν μὲν ἐξηχεῖσθαι φωνὴν, πολλὰς δὲ ἀκούεσθαι οὕτω κτυπουμένου τοῦ ἀέρος.

Περιηχεῖν. Ipſum verò Περιηχεῖν accuſatiuo iungitur. Idem, Εἴη δὲ καὶ φωνὴν ἀκοῦσαι τῆς ἀγγελικῆς ἀξίας, καὶ πάντα περιηχοῦσαν τὰ πέρατα. Hoc imitatus Cicero pro Cælio ita ſcripſit, Nihil igitur illa vicinitas redolet? nihil hominũ fama? nihil Baiæ denique ipſæ loquuntur? illæ verò non loquuntur ſolùm, ve-Ὑπάρχω. rumetiam perſonant, huc vnius mulieris libidinẽ eſſe prolapſam. Ὑπάρχω ſignificat beneficio prouoco, beneficium vltro confero. Τὰ ὑπηργμένα Πρεσβεύω. verò dicuntur beneficia ipſa vltro collata. Πρεσβεύω, legationem obeo. Τὰ πεπρεσβευμένα, ipſa negocia in legatione tranſacta. Sic Παλαίω, luctor. Τὰ παλαίσματα. παλαιόμενα, luctæ conatus & labores, & quæ inter luctandũ fiunt. Greg. Ἵνα μὴ ταυτὸ πάθωμεν τοῖς ἀπειροτέροις τῶν ἀθλητῶν, οἳ τὴν ἰσχὺν ἐν τοῖς εἰκῇ παλαιομένοις κενώσαντες, ἥττους ἐν τοῖς καιρίοις εὑρίσκονται. Τὰ εἰκῇ παλαιόμενα vocat inaneis conatus athletarum & irritos impetus, vt cum aerem inani brachiorum iactatione euerberant. Ἱδρῶτι ῥεόμενος Galen. ἀντὶ τοῦ ἱδρώμενος, ſudore perfuſus. Sic Διαπνεόμενος qui exhalationibus exhauritur & ſoluitur, apud eũ-Ὑόμενος. dem. Ὑόμενος, qui pluuia perfunditur. Greg. Γῆ καὶ πόκος ἐν ἅλωνι ἅμα ὑόμενά τε καὶ ἄβροχα διαμένοντα. Plut. de prodigiis loquens, ὕσθη δὲ καὶ σταγόσιν αἵματος ἡ πόλις. Theophr. Ἐν δὲ τῇ ὑομένῃ τῆς Λιβύης ἄλλα τε πλείω φύεσθαι καὶ φοίνικας μεγάλους. Νιφόμενος. Xenoph. Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον. Virgil. Ventos perpeſſus & im-Ἀσελγαίνειν. bres, dixit. Theophr. Ῥοιὰς δὲ γὰρ, ὅταν ἡ ἄμπελος ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν. Ἀσελγαίνειν eſt petulanter & improbè agere, & per petulantiam quempiam pul-Ἀσελγαίνεσθαι. ſare, vel conuiciari. Ἀσελγαίνεσθαι verò eſt huiuſcemodi iniuriam vel cõtumeliam pati, quod etiam Ἐνασελγαίνεσθαι vocatur. & contumeliæ ipſæ τὰ Τὰ ἠσελγημένα & ἐνησελγημένα. ἐνασελγαινόμενα, καὶ τὰ ἐνησελγημένα καὶ ἠσελγημένα dicuntur. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Τὰ μὲν οὖν εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς φυλέτας ἠσελγημένα, καὶ περὶ τὴν ἑορτὴν τούτῳ πεπαραγμένα, ταῦτ' ἐστίν. In cuius orationis argumento Libanius, vel alius interpres Ἀσέλγεια. Ἀσελγής. ita inquit, Εἰσφέροντες δέ τινες ἡμῖν καινὸν ὄνομα, λέγουσιν ὅτι τὴν ἀσέλγειαν ἐντεῦθεν ἔλαβεν ἐπὶ τῆς αἰσχρουργίας. Φαμὲν δὲ ἡμεῖς ὅτι ἀσελγὴς λέγεται, ὁ μὴ μετέχων μήτε δικαιοσύνης μήτε ἀρετῆς, noménque hoc ab vrbe Selge dictum inquit, in qua viri erãt omnes probi. Idem Demoſthenes περὶ Παραπρεσβ. Αὐτὴ δὲ τοῦ ταῦτα ὥσπερ λέγω περιέπλει, ἑτέραν ἣ κεν ἔχων προσέκλησεν, ἀξιῶν αὐτὸς βασιλίζειν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐπιλαβόμενος εἶχε, καὶ ἐνέλιπεν οὐδὲν ἀσελγείας, nihilque improbitatis ſibi reliquũ fecit. Ariſtot. in v. Politic. Αἱ μὲν οὖν δημοκρατίαι μάλιστα μεταβάλλουσι διὰ τὴν τῶν δημαγωγῶν ἀσέλγειαν. τὰ μὲν, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας. τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, Τίς γὰρ ὑπέμεινε τὴν ἀσέλγειαν τῶν πατέρων τῶν ἡμετέρων, οἳ συνάγοντες ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος τοὺς ἀργοτάτους, καὶ πασῶν τῶν πονηριῶν μετέχοντας, ἀπηχθάνοντο τοῖς ἕλλησι. Et περὶ ζεύγους, Λοιδοροῦσι δὲ λίαν ἀσελγῶς καὶ θρασέως καὶ τὸν ἄλλον βίον τοῦ πατρός. ἀσέλγεια ab AEſchine opponitur μετριότητι καὶ σωφροσύνῃ. Ἀσελγαίνειν Cyrillus pro libidinari dixit. & Ἀσελγὴς obſcœnũ vocatur. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, pro obſcœnitate & ſtuprorum flagitioſa cõ-

ſuetudine accepit, Ὁρίζομαι δ' εἶναι τὸ μὲν ἐρᾷν τῶν καλῶν καὶ σωφρόνων, φιλανθρώπου πάθους καὶ εὐγνώμονος ψυχῆς. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθουμένους, ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι, id eſt ſtupri verò conſuetudinem habere cum catamito precio conducto, hominis eſt petulantis. Deinde ſequitur, Καὶ τὸ μὲν ἀδιαφθόρως ἐρᾶσθαί φημι καλὸν εἶναι· τὸ δὲ ἐπαρθέντα μισθῷ πεπορνεῦσθαι, αἰσχρόν. Secundum hoc ἀσέλγεια eſt interdum improbitas & cõtumelia per laſciuiam & libidinem illata. Laſciuia ſic accipitur ab Arriano iuriſconſulto in cap. Omne delictum, in tract. de Re militari, Per vinum autem aut laſciuiam lapſis capitalis pœna remittenda eſt. Παροινία autem eſt cõtumelia vel iniuria vel petulantia in ebrietate admiſſa. ipſáque contumelia & probra ſic petulanter admiſſa, πεπαρῳνημένα καὶ ἐμπεπαρῳνημένα vocantur. & homo ἐμπεπαρῳνημένος dicitur qui iniuriam paſſus eſt. Lucian. Ἱκανά σοι πεπαρῴνηται εἰς ἡμᾶς. & πεπαροινημένη γυνὴ Demoſtheni, ſuper cõuiuium cõtumeliam paſſa. Ἀκολασταίνειν autẽ propriè opponitur τῷ σωφρονεῖν, & Ἀκολασία σωφροσύνῃ, quæ etiam proteruitatem ſignificat. Proteruus enim vt opinor, propriè eſt ἀκόλαστος, qui circa libidines ſibi temperare non poteſt: & improbè libidinoſus, qui etiam μάργος dicitur. Ariſtotel. de notis ſalacium hominum loquens, λιπαρὸν ὄμμα καὶ μάργον. Plato ἡδοναῖς πολλαῖς ἅμα καὶ μάργοις, in VII. de Legib. Cicero pro Cælio, De corruptelis, de adulteriis, de proteruitate, de ſumptibus immẽſa oratio eſt. Idem, Si vidua liberè, proterua petulãter, diues effuſè, libidinoſa meretricio more viueret. Et in V. de Finib. Cum etiam ſeſſiones & flexi fractique motus, quales proteruorũ hominum aut mollium eſſe ſolẽt, contra naturam ſint. Idem in eodem, Quis eſt qui non oderit libidinoſam, proteruam adoleſcentiam ὑβριστικὴν ἥβην καὶ μάργον. Terent. in Heaut. I tu hinc quo dignus es: quàm penè tua me perdidit proteruitas. id eſt tua libido coram amica geſtiens. Sic apud Horatium, Intererit ſatyris paulum pudibunda proteruis. licet Acron aliter intelligat. ſícque ferè apud antiquos vſitatum inuenitur. Quod autem proteruitas pro improbitate aut dicti aut facti à quibuſdam accipitur, vt procacitas à Cicerone, exiſtimo à Græcis eſſe tractum, ex ſimilitudine τῆς ἀσελγείας, quo modo & laſciuiæ ſignificationẽ. Plut. in Demetr. Ὅτι Χρυσίδι καὶ Λαμίᾳ καὶ Δημοῖ ταῖς πόρναις ἐκείναις συνακολασταίνοι, proteruè & libidinoſè viueret, & in omni laſciuia verſaretur. Plato lib. VIII. τῶν πολιτ. Παρανομοῦντες δὲ καὶ ἀκολασταίνειν οὐκ ἀγνῶς ἐνίοτε ἀνθρώπους, πάντως ἱκανὰ δήκασθαι γενέσθαι. Athen. lib. XII. de Dionyſio loquens, Τοιγαροῦν μετ' οὐ πολὺν χρόνον οἱ ὑβρισθέντες, γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου λαβόντες ὑποχείρια, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ στάντες, ἐνακολάσταινον αὐτοῖς, id eſt ſtupro & libidine cõtaminarunt. Proteruus etiã interdum ab antiquis pro improbo & procaci accipitur, quo modo acceptum mihi videtur à Cicerone in I. de Finib. Alii etiam amatoriis leuitatibus dediti, alii appetẽdo omnia petulantes, alii audaces, proterui: iidem intemperantes & ignaui, nunquam in ſententa permanentes. Terent. in Heaut. Satis pol proteruè me Syri promiſſa huc induxerũt. quæ ſignificatio tracta eſt ab improbiore intẽperantia. Idẽ Cic. in 2. de Finib. Temeritatem reformidat, & non audet cuiquã aut dicto proteruo aut facto no-

Laſciuia.

Ἐμπεπαρῳνημένα & πεπαρῳνημένος.

Ἀκολασταίνειν.

Ἀκολασία.

Proteruus & proteruitas.

Μάργος.

Ἀκολασταίνειν.

cere. Plaut. in Trucul. Quis illic eſt qui tam proteruè noſtras ædeis arietat? ſic ἀσελγὴς etiã Græcè accipitur pro improbo & petulanti, vt laſciuus.

Πεπορνευμένος. Πεπορνευμένος plenius ſignificat quàm πεπορνευκώς, quo ſæpe vtitur AEſchines κατὰ Τιμάρχου.

Καταψευδομαρτυρεῖσθαι. Καταψευδομαρτυρεῖσθαι, falſis teſtibus opprimi. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Καταψευδομαρτυρούμενα τὰ τοιαῦτα.

Παρανομεῖσθαι. Παρανομεῖσθαι, iniquè & cõtra ius violari, vel iure ſuo priuari. Idem, Διὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι. Ἐγκαλῶ σοι τοῦτο. Ἐγκαλοῦμαι δὲ ὑφ' ἑτέρου.

Ἁμαρτάνεσθαι. Πλημμελεῖσθαι. Peccatur. Ἁμαρτάνεται τὸ μὴ κατορθούμενον, vt ἀποτυγχάνεται, & Peccatur Latinè, vt Cicero ad Atticum, Non meo vitio fuit: à te enim eſt peccatum, vt me iſta epiſtola nihil conſoletur. Πλημμελῶ εἰς τὸν θεὸν, πλημμελεῖται δὲ ὁ θεὸς, qui peccato offenditur. Demoſth. Ὅπως μὴ περιίδῃ ὑπὸ τὴν ἀσέβειαν Ἀμφισσέων τὸν θεὸν πλημμελούμενον. & τὰ πλημμεληθέντα piacula dicuntur. quod ideo fit quia, vt diximus, omnibus fere verbis addunt interdum accuſatiuum, vt ἐγκαλῶ σοι τοῦτο. quare τὰ ἐγκεκλημένα dicũtur τὰ ἐγκλήματα. & τὰ πεπλημμελημένα, τὰ πλημμελήματα, hoc eſt quæ in Deum impiè admiſſa ſunt.

Συγχωροῦμαι. Συγχωρῶ σοι τοῦτο, hoc tibi indulgeo, καὶ ἐπιτρέπω, ἢ καταχαρίζομαι. & Συγχωροῦμαι ἐγὼ τοῦτο, cũ vt mihi permittatur impetro. Idem, Συνεχωρήθη δ' ὅμως τὴν ἐκδημίαν, Impetrauit tamẽ vt liceret ei peregrinari. Sic Gregorius, Ἁμαρτωλὸς ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ συγχωρούμενος, id eſt toties venia diuinitus donatus.

Συνηγοροῦμαι. Συνηγορεῖται ὁ κρινόμενος ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, patrocinio defenditur. Idem, Τὸ γὰρ βούλεσθαι βασιλέως, ἄγραφος ἐστι νόμος, ᾧ κέχρηται συνηγορούμενος.

Ὑπηρετοῦμαι. Ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετοῦμαί σοι, miniſtro, ſeruio. Ὑπηρετοῦμαι δὲ ὑφ' ἑτέρου.

Οἰνοχοοῦμαι. Et Οἰνοχοοῦμαι ἐγὼ ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου, mihi miniſtrat miniſter à cyathis. Καὶ οἱ θεοὶ τοῖς Διὸς οἰνοχοοῦνται παιδικοῖς. Et Μισθοδοτοῦμαι ὑπὸ στρατηγοῦ, vel ὑπὸ τοῦ ἐκμισθουμένου. Syneſ. Ἀξιῶν μισθοδοτεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ μὴ τυχὼν, de ſycophanta loquens.

Ἐπιθυμοῦμαι. Ἐπιθυμῶ τούτου. Ἐπιθυμοῦμαι δὲ τὸ ποθοῦμαι. Xenoph. Εἰς τὸ φιλεῖν τε ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι, καὶ ἐπιθυμῶν συνεῖναι, καὶ ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς συνουσίας.

Περιῤῥεῖσθαι. Περιῤῥεομένη γῆ ὑπὸ τῆς ἀτλαντικῆς θαλάσσης, Ariſtoteles inquit ἐν τῷ περὶ κόσμου, ſiue quiſpiã alius auctor eſt, vt αἵματι ῥεόμενος.

Καταῤῥεῖσθαι. Et Καταῤῥέομαι ἱδρῶτι, perfundor. Lucian. Τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥεομένην. τοῦτο δὲ, φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτον.

Ἐπιῤῥεῖσθαι. Ἐπιῤῥεῖν. Sic etiã Ἐπιῤῥεῖσθαι dici poteſt fluuius in quem riuus vel alter fluuius influit, quanquam Ἐπιῤῥεῖν etiã dicitur id quo humor infunditur & manat. Ariſtotel. in Probl. Διὰ τί τῶν περικαρπίων τὰ μὲν, πικρότερα τὰ πρὸς τὴν ῥίζαν ἔχει, οἷον σίκυοι. τὰ δὲ, πρὸς τὸ ἄκρον τὸ ἄνω, οἷον αἱ βάλανοι. ἢ τὰ μὲν, ὅτι ταύτῃ ἄπεπτος ἡ τροφὴ, διὰ τὸ ἐπιῤῥεῖν κατὰ τὴν ῥίζαν ἀεί. τὰ δὲ, ὅτι ξηρὰ φύσει ἐστί; quia humidæ ſint & ſuccoſæ circa radicem. Idem alibi, Τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ, ἐκ διαβρεχομένου τοῦ ὑγροῦ τῇ ψυχῇ.

Ἐπίῤῥυτος. Inde Ἐπίῤῥυτος dicitur qui influit, hoc eſt aduẽtitius: & is etiam in quem influit humor & infunditur. Plato in Timæo, Καὶ τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυτον.

Ἀπόῤῥυτος. Influere & effluere. quod Cicero in corpore influente & effluente vertit, hoc eſt quod augetur & decreſcit. influens id appellans, cui accedit alimentum & augmentum: effluens, vnde alimentum effluit & decedit. Idem in vi. de Repub. de oculo loquens, Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν ἣν ἔχει ἐκ τοῦ ἡλίου ταμιευομένην, ὥσπερ ἐπίῤῥυτον κέκτηται, id eſt videndi vim à ſole infuſam habet & aduentitiã. Galen. in altero ad Glauc. Ἐπειδὴ ὧν μορίων τοῦ

σώματος, τὰ μὲν ἐπίῤῥυτοις διοικεῖται δυνάμεσι, τὰ δὲ καὶ συμφύτοις. Sic Alexander, Διὰ τί αἱ μὲν φυσικαὶ δυνάμεις, σύμφυτοι. αἱ δὲ ψυχικαὶ, ἐπίῤῥυτοι, hoc eſt ὑστερογενεῖς & aduentitiæ. Κατάῤῥυτος etiam τόπος dicitur in quẽ humor influit, id eſt irriguus. Baſil. Gregorio, ὄρος γάρ ἐστιν ὑψηλὸν, ψυχροῖς ὕδασι καὶ διαφανέσιν εἰς ὃ κατ᾽ ἄρκτον κατάῤῥυτον. Inde autem factum puto vt Affluere ſignificet plenum & copioſum eſſe & abundare. Cic. in Finib. Qui miſer eſſet ſi in flagitioſa vita afflueret voluptatibus, εἰ ἐπιῤῥύτους εἶχεν ἡδονὰς, vel ἐπιπολαζούσας, καὶ πλεοναζούσας. Idem in Lælio, Ditior enim eſſe videtur & affluẽtior vera amicitia. Στρατηγοῦμαι ſic dicitur vt βασιλεύομαι, δεσπόζομαι, κυριεύομαι, & ſimilia. Iſocrat. Οὐδεὶς οὕτω ῥᾴθυμός ἐστιν, ὅστις οὐ βουλήσεται μετασχεῖν ταύτης τῆς στρατείας, ὑπ᾽ Ἀθηναίων τε καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης. Ponitur & pro καταστρατηγοῦμαι, id eſt arte imperatoria & ſtratagemate vincor. Greg. de Iuliano in Perſide intercepto, cum ab initio proſperè res geſſiſſet, Εἶτ᾽ οὐκ λαθὼν διὰ τὸ τῆς ἐφόδου τάχος, εἶτα ὑπὸ Περσῶν ὕπο στρατηγούμενος, καὶ κατὰ μικρὸν ὑπαγόμενος ἐς τοὺμπροσθεν. λέγε(ται) γὰρ ἀμφότερα, id eſt arte bellica deceptus victúſque. Plutarch. de Pompe. in Theſſalia ſtatiua habẽte, Ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν, ὡς οὐ Καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν πατρίδα καὶ βουλήν, Criminabátur autem eum, tanquam bello ducẽdo patriam potius & Senatum, quàm Cæſarem vincere in poteſtatémque ſuam redigere meditaretur. καταστρατηγεῖν enim non modò arte vincere, ſed etiã dolis petere captaréque ſignificat. Baſil. de x l. martyribus, πρὸς δὲ τούτοις χρήματα ὑπισχνεῖτο, τιμὰς ἐκ βασιλέως καὶ ἀξιωμάτων διανομὰς, καὶ μυρίαις ἄλλαις ἐπινοίαις κατεστρατήγει. Ἀπειλοῦμαι, minis terreor. Xenoph. in Sympoſ. Πιστὸς δὲ τῇ πόλει γεγένημαι. οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ᾽ ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Χαλεπαίνομαι, infenſis animis acerbíſque verbis accipior. Plat. Ἐλέγξεις οὖν ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστί που ὑπὸ ὑμῶν τῶν δικῶν, ἢ χαλεπαίνεσθαι.

Ἱππαρχεῖσθαι vt στρατηγεῖσθαι, regi ab hipparcho. Ariſtot. in III. Polit. Ταύτην γὰρ εἶναί λέγομεν τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν, ἣν δεῖ τὸν ἄρχοντα ἀρχόμενον μαθεῖν, οἷον ἱππαρχεῖν ἱππαρχηθέντα, στρατηγεῖν στρατηγηθέντα, καὶ ταξιαρχήσαντα, καὶ λοχαγήσαντα. Poetæ in neutris quoque vtraque voce vtuntur, eadẽ ſignificatione. vt Iliad. λ, ᾧ δειλ᾽ ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. ἀντὶ κιχάνει. Et Iliad. ξ, Οἷσιν ἄρα Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος. ἀντὶ φθίνωμεν. tametſi φθίνειν ἀντὶ φθείρειν καὶ ἀπολλύναι vtatur, vt Iliad. π, Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ πάτροκλος ἔμελλε φθίσειν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι. Et Iliad. υ, Γλαυκιόων δ᾽ ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ. Iliad. ψ, Κέρδεσιν οὔ τι τάχει γε παραφθάμενος μενέλαον. ἀντὶ παραφθὰς ἢ παραφθάσας. Alibi ὑποφθάμενος. Sic vice verſa actiua voce pro paſſiua vſus eſt Odyſſ. ε, Νῆχε δ᾽ ἐπειγόμενος. ἀντὶ ἐνήχετο. Heſiod. de Pandora, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ᾽ ἀνδράσιν. Quædã in tertia tantùm perſona dicũtur, vt apud Demoſthenẽ περὶ στεφάνου, Ἐξέτασον νῦν παράλληλα τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα. Cicero impersonaliter dixit ad Atticũ ſcribẽs, Quare ſtomachor omnia. Sed mihi βεβίωται, viderint iuuenes, ſed mihi vita peracta eſt. Sic σεσωφρόνηται. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Ἥκω δὲ ὅτ᾽ αὐτοὶ ἐπὶ τῆς αἰτίας ὄντα ταύτης ἐξεβάλετε, καὶ τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ χάριν ἀπειληφέναι νομίζω, & vitæ temperanter actæ gratiam accepiſſe mihi videor. Ἀμφισβητοῦμαι, controuerſiam patior. Demoſth.

Κατάῤῥυτος. Affluere. Καταστρατηγοῦμαι. Στρατηγοῦμαι. Καταστρατηγῶ. Ἀπειλοῦμαι. Χαλεπαίνομαι. Ἱππαρχεῖσθαι. Poetæ voces uerborum cōfundunt. Τὰ βεβιωμένα. Βεβίωται. Τὰ σεσωφρονημένα. Ἀμφισβητοῦμαι.

περὶ Ἀπατούρ. Ὁ δὲ οὐ μόνον ἀμφισβητητής, ἀλλὰ καὶ ἀπεστερηθεὶν αὐτοῦ, οὐδὲν ἧττον τὴν

Ἀλογεῖν. ἀπόφασιν ἐποιήσατο. Ἀλογεῖν, rationem nõ habere, καὶ τὸ ἀφροντιστεῖν. Philo περὶ

Ἀλογοῦμαι. κόσμου, Ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν. Ἀλογεῖσθαι dicitur is cuius ratio non habetur, qui neglectim tranſmittitur & præteritur. Apud Alciphr. Lamia Demetrio ita ſcribit, Καὶ ἠλογημένη σιωπῶ, καὶ εὐχομένη θεάσασθαι περὶ ἑαυτῆς, Et neglecta à te intérque amicas præterita taceo, apud me ipſam vota faciens vt videre tãtùm te liceat. Laërt. in Thalete, Οἱ δ' ἐπεὶ διαπρεσβευόμενοι ἠλογοῦντο, περὶ τοὺς κώους πολεμοῦσι, cũ autẽ eorũ legati ſpreti rediiſſent. Dionyſius de Diuinis nominibus νοῦν ἠλογημένον dixit pro ratione vacuum. καθόσον δὲ νοῦς ἐστὶν ἠλογημένος, ὡς τυχεῖν οὗ ἐφίεται, μὴ εἰδὼς μήτε βουλόμενος, ἐκπίπτωσι σοφίας

Ἀλογιάζομαι. κυριώτερον αὐτὸ περιστερητέον. Eſt etiam Ἀλογιάζομαι ἀντὶ τοῦ ἀλύω τῷ λογισμῷ, & à ratione aberro, non ſum compos rationis, abſurda loquor & non cõſentanea rationi, nec cohærentia. Cic. lib. VI. ad Attic. Illud præterea μυστικώτερον ad te ſcribam, τῆς δάμαρτός μου ὁ ἀπελεύθερος ἔδοξέ μοι ἐξ ὧν ἀλογιζόμενος περιεφθέγγετο, διεφθαρκέναι τὰς ψήφους, & reliqua quæ ſequũtur. Idẽ epiſtola ſequenti aliis verbis idem exprimit, quaſi ſeipſum interpretãs, Τῆς ἀλόχου τῆς ἐμῆς ὁ ἀπελεύθερος ἔδοξέ μοι θαμὰ βατταρίζων, καὶ ἀλύων τοῖς λογισμοῖς καὶ ταῖς

Κατεστεναγμέναι χάριτες. λέξεσι, διεφθαρκέναι τὰς ψήφους. Idem Alciphron Κατεστεναγμένας χάριτας dixit, dona cum ſuſpirio data, Οὐκ ἔστιν ἐν Μυρρινοῦντι πατρῷον ἐμοὶ κτημάτιον, οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐμοὶ μέταλλον, ἀλλὰ μισθωμάτια, καὶ αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεστεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες, Mihi nullum eſt hærediolum auitum in agro Myrrhinuſio, nec metallum in argentifodinis: ſed capturæ tantùm obueniunt, munuſculáque ſtultorum amatorum cum ſuſpiriis data. Verba ſunt meretricis ad amatorem qui pro muneribus lamentabiles epiſtolas miſſitabat. Simile eſt illud Ciceronis, Enitere, elabora, vel potius e-

Eblandiri. blandire. id eſt, blãditiis impetra. Liuius, Neque enim omnia emebat aut eblãdiebatur, ſed vim flagitiis adhibebat. Cic. pro Plancio, Illud debes putare, comitiis præſertim ædilitiis ſtudium eſſe populi, non iudicium: eblã

Cõſtupratum iudicium. dita illa, non enucleata ſuffragia. Simile eſt, Conſtupratum iudicium apud eundem ad Atticum libro primo, de iudicio Clodiano loquentem, Afflicta Reſpub. empto conſtupratóque iudicio. De quo alibi eodem libro, Iam verò ô dii boni rem perditam, etiam noctes certarum mulierũ atque adoleſcentulorum nobilium introductiones, nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt. Conſtupratum iudicium dixit διαμεμαστροπευμένον, καταμεμοιχευμένον.

Ψάλλομαι. Κιθαρίζομαι. Αὐλοῦμαι. Ψάλλω, citharam pulſo. Ψάλλομαι ἐγώ, ἀντὶ τοῦ ἀκροῶμαι τοῦ ψάλτου. Et Κιθαρίζομαι, ἀκροῶμαι κιθαρίζοντος. Et Αὐλοῦμαι, τοῦ αὐλοῦντος ἀκούω, vt inquit Euſtathius. Athen. lib. VIII, Ψάλτης κακὸς Στρατόνικος ἑστιῶν ποτε, ἐπεδείκνυτ' αὐτῷ τὴν τέχνην παρὰ τὸν πότον. οὔσης δὲ λαμπρᾶς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς, ψαλλόμενος Στρατόνικος, οὐκ ἔχων δ' ὅτῳ διαλέξηται ἑτέρῳ, συνκατέθλασε τὸ ποτήριον, καὶ ἤτησε μεῖζον. Xenoph. Οἱ δὲ Μῆδοι καὶ ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ηὐλοῦντο, καὶ πάσης ἐπιθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Ariſtot. in Probl. Διὰ τί οἱ πονοῦντες αὐλοῦνται, id eſt recreari ſolent tibiæ cantu. ᾆσμα etiam αὐλούμενον dicitur καὶ κιθαριζόμενον ad differentiam τῶν ᾀδομένων, ab eodem Ariſtotele. Dicitur &

Καταυλοῦμαι. pro eodem Καταυλοῦμαι. Lucian. Σὺ δὲ κάθησαι καταυλούμενος, Tu verò ſedes,

& tibiarum modulis oblectaris. Et de tauro Phalaridis, Η βοὴ δὲ διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσῃ, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Dicitur & Αὐλοῦμαι. Plato lib. VII. Legum, Καὶ τοὺς μὲν ὕπνου λαχεῖν ποιεῖ, τοὺς δ' ἐγρηγορέναι, ὀρχουμένους τε καὶ αὐλουμένους κατειργάσατο ἀντὶ μανικῶν ἕξεις ἔμφρονας ἔχειν. Lucian. Εκώμαζε γὰρ διὰ τῆς ἀγορᾶς, ψάλτριας ἔχων, καὶ καταδόμενος, cantoribus comitatus. Καταυλῶ genitiuo iungitur. Plato libro ſupradicto, Ηνίκα γὰρ ἄν που βουληθῶσι κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον κίνησιν. καὶ οὐ σιγῇ, ἀλλά τινα μελῳδίαν, καὶ ἀτεχνῶς οἷον καταυλοῦσι τῶν παιδίων, & tanquam tibiæ ſono permulcent & cóſopiunt. Καταδίδω etiam occino ſignificat, & cantu obſtrepo. Herodot. in Polymnia, Τέλος δὲ ἔντομά τε ποιεῦντες καὶ καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ Μάγοι, καὶ τῇσι Νηρηίσι θύοντες, ἔπαυσαν τετάρτῃ ἡμέρῃ, tempeſtatem ſedauerũt. καταείδειν pro incantare poſuit, & carminibus afficere mulceréque tempeſtatẽ. Sic Καταῤῥητορεύωσι, vi eloquentiæ demulceo & afficio. Idem, Ωστε καὶ σε, ὦ Ανάχαρσι, ἐν τῷ παρόντι Αρεοπαγίτην ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπῇ κέλευε, ἐὰν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενος. id eſt, ſi te ſenſeris eloquentiæ torrente rapi, aut dulcedine ita affici, vt iam liberum & integrum iudicium non habeas. Sic Plutarch. in loco ſuprà citato, Μία πόσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο, tibiis citharíſque perſonabat & oblectabatur. Idem Lucianus, Ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος, Τυῤῥηνοὺς καὶ Λυδοὺς καὶ Ινδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο. id eſt ſaltationibus demulſit, & ita demitigauit vt parere ei non recuſarent. Significationem habet actiuam. Gregorius genitiuo conſtruxit, Τὴν ὄψιν κλεπτούσαις ταῖς τέχναις τῆς μεταθέσεως, ἢ κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασιν. id eſt ſpectatores multiplicibus atque effœminatis flexibus inter ſaltandum oblectare & afficere. Et de tyrannis hoſtibus Eccleſiæ, Εκκλησίαις ἐπιστρατεύοντες, καὶ θυσιαστηρίων κατορχούμενοι, in contumeliam altarium ſaltantes, ad ſugillandam religionem orthodoxam. Alibi paſſiuè vſus eſt de Iuliani funere loquens, Μῖμοι γελοίων ἦγον αὐτὸν, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχεσιν ἐπομπεύετο καταυλούμενός τε καὶ κατορχούμενος, per tibiarum cantus ſaltatorúmque ſpectacula elatus. Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. Καὶ τι καὶ περὶ τῆς φωνῆς ἴσως εἰπεῖν ἀνάγκη. πάνυ γὰρ μέγα καὶ ἐπὶ ταύτῃ φρονεῖν αὐτὸν ἀκούω ὡς καθυποκρινόμενον ὑμᾶς. hoc eſt hiſtrionica actione vos capturũ, & ita demulſurũ vt dãnari à vobis nõ poſſit. Ἡ ὑποκριτικὴ φωνὴ καταχηλήσοντα καὶ καταγοητεύσοντα. Baſil. εἰς μάρτυρα Γόρδιον, Αλλὰ καὶ ὑμῖν συμβουλεύω, εἰ μὴ κακῶς φρονεῖτε, μεταμάθετε τὸ εὐσεβεῖν. εἰ δὲ καθυποκρίνεσθε τὸν καιρὸν, ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν, ſi tẽpori diſſimulando ſeruitis, ſi ſæuientẽ nunc tyrannidem diſſimulantia & & ſimulatione eluctari inſtituiſtis. Καταμαρτυροῦμαι, teſtimoniis conuincor & percellor. AEſch. κατὰ Τιμάρχου, Ο δὲ κρινόμενος καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας. Καταμαρτυρῶ σου, premo te meo teſtimonio. Demoſth. ὃς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε. Καθηδυπαθεῖσθαι, per luxum & voluptates conſumi: quia καθηδυπαθῶ actiuum eſt. Lucian. de Annibale, Εκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνών, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, per luxum & voluptatem conterens. Xenophon in primo

Καταδόμαι.
Καταυλῶ.
Καταῤῥητορεύομαι.
Καταψάλλομαι.
Κατορχοῦμαι.
Καθυποκρίνομαι.
Καταμαρτυροῦμαι.
Καταμαρτυρῶ.
Καθηδυπαθῶ.

ἀναβάσεως, Καὶ μυρίους ἔδωκα δαρεικούς, οὓς ἐγὼ λαβὼν, οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοὶ, ἀλλ᾽ οὐδὲ καθηδυπάθησα. Plutarchus de Antonio in AEgypto exiſtente, Καὶ διατριβαῖς μειρακίου σχολὴν ἄγοντος, χρώμενοι ἀναλίσκει καὶ καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα τὸν χρόνον. Iungitur etiam cum genitiuo. Baſilius περὶ τοῦ πλουτ. Ἀλλ᾽ ὃν μὲν ἔζης χρόνον, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου, καὶ τῇ τρυφῇ διαρρέων, οὐδὲ προσβλέπειν ἠνείχου τοὺς πένητας. Simile eſt illud eiuſdem ἐν τῷ, ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ θεός, Τί κωλύει καταδυναστεύει τὸν πένητα, ὀρφανοὺς φονεύει, πάσης ἀνοσίας πράξεως κατατολμᾶν. Κατακυβεύεσθαι, in alea conſumi & diſſipari, vt καθηδυπαθῆσαι. Lyſ. κατ᾽ Ἀλκιβιάδου, Τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἐραστὴς γενόμενος Ἀλκιβιάδης, ὡς ἐμοὶ ἐλύσατο, οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον κατακυβεύσας τὰ ὄντα, ἐκ Λευκῆς ἀκτῆς ὁρμώμενος, τοὺς φίλους κατεπόντιζε. Significat etiam in ludo aleæ ſuperari & facultatibus euerti. Euſtath. Καὶ ὅτι πεσσὸς τύχης ἐστὶν ἀνάθυρμα, ᾗ αὐτῇ ἀνάκειται, ἴσασιν οἱ κατακυβευόμενοι. Καταβοῶμαι, clamore vincor. Ariſtoph. ἱππεῦσι, Τετραπλάσιον κεκράξομαί σου. Κλ. καταβοήσομαι βοῶν σε. Ἀλ. κατακεκράξομαί σου κράζων.

Καταβοᾶσθαι etiam dicitur is qui clamore increpantium obruitur, καὶ τῶν καταβοώντων αὐτόν. Greg. βοσπορείῳ, Ἵνα μή τι ἡμεῖς βάρος ἔχωμεν, κατακρινόμενοι παρ᾽ ὑμῶν, καὶ παρὰ παντὸς τοῦ κλήρου καταβοώμενοι. Καταβοῶ σου ſignificat etiã clamore auxilium tuum imploro, quaſi quiritando. Idem ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ, Καὶ ταῦτα τὴν ἐξαρχούσης τῆς ἐμῆς μητρείας, καὶ ἀνακρουομένης τὸ τύμπανον, οὐ τὸ ἐπινίκιον, ἀλλὰ τὸ ἱκέσιον, καὶ καταβοώσης τοῦ λαοῦ τε ὁμοίως καὶ τοῦ θεοῦ, τοῦ μὲν, συναλγεῖν παρούσῃ, καὶ προσφιλοτιμεῖσθαι τοῖς δάκρυσι· τοῦ δὲ, εἰσακούειν τῶν δεομένων. Καταςοφίζω, ſophiſmate redarguo & percello. Plutarch. ἐν τῷ πῶς ἄν τις ἑαυτοῦ αἴσθοιτο προκόπτ. Ἀρίστιππος ἔν τινι λόγῳ καταςοφισθεὶς ὑπ᾽ ἀνθρώπου τόλμαν ἔχοντος, ἄλλως δὲ μανικοῦ καὶ ἀνοήτου, χαίρειν αὐτὸν ἰδὼν, ἐγὼ μὲν εἶπεν ἡττηθεὶς ἄπειμι, σοῦ τοῦ ἐλέγξαντος ἥδιον καθευδήσων. Sic Καταγωνίζομαι καὶ καταπαλαίω, quæ accuſatiuum poſcunt. Lucian. Τὰ θεῖα καταγωνιζόμενος. Κατισχύω genitiuo iungitur. Syneſ. Μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσειε, præualeat. Κατισχύομαι, vincor, cedo. Diodor. Ὁ δ᾽ Ἀλέξανδρος ὁρῶν τῇ μάχῃ τῶν Τυρίων κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας.

Κατατοκίζομαι, fœnore obruor & exhaurior. Ariſtot. in ſecundo Politic. Ὅτι ἀσωτευόμενοι, κατατοκιζόμενοι γίνονται πένητες. Καταταχοῦμαι, celeritate vincor, opprimor. Et Καταταχῶ, celeritate vinco & anteuerto. Polyb. libro tertio, Εἰς ἃ βλέποντες Ῥωμαῖοι, καὶ θεωροῦντες αὐξομένην τὴν Μακεδόνων οἰκίαν, ἔσπευδον ἀσφαλίσασθαι τὰ πρὸς ἕω τῆς Ἰταλίας, πεπεισμένοι καταταχήσειν. Et paulò inferius, Διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς. κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας ἐξελὼν τὴν Ζακανθαίων πόλιν. ſicque conſtruitur vt φθάνω. ac ſi diceret, ἔφθη ἐξελών. Et ſuprà, Πεπεισμένοι καταταχήσαι, διορθωσάμενοι μὲν τὴν Ἰλλυριῶν ἄγνοιαν, ἐπιτιμήσαντες δὲ καὶ κολάσαντες τὴν ἀχαριστίαν καὶ προπέτειαν Δημητρίου. Diodor. Οὗτος δ᾽ ἐπεβάλετο μὲν τὰς ἐκ τῆς Βακτριανῆς καὶ τῶν ἄλλων σατραπειῶν δυνάμεις. καταταχούμενος δὲ, καὶ μετ᾽ τελεσμυρίων Περσῶν τε καὶ μισθοφόρων Ἑλλήνων τὴν φυγὴν εἰς Βάκτρα ποιούμενος, ὑπὸ Βήσσου ἐδολοφονήθη. Sic Καταστασιάζω, ſeditione opprimo, vt alibi diximus.

Καταφιλοσοφοῦμαι, patiẽtia & moderatione vincor. Καταμισθοφορεῖσθαι, in alendis militibus conſumi. ἀντὶ εἰς μισθὸν στρατιωτῶν καταδαπανᾶσθαι. AEſchin. περὶ παραπρεσβ. Κατελύθησαν δὲ ἀπορίᾳ χρημάτων, ἐπεὶ κατεμισθοφορήσαν τὰ ὑ-

Κατακυβεύομαι.
Κατακυβεύω.
Καταβοῶμαι
Καταςοφίζομαι.
Καταγωνίζομαι.
Κατισχύω
Κατισχύομαι.
Κατατοκίζομαι.
Καταταχοῦμαι.
Καταταχῶ.
Καταφιλοσοφοῦμαι
Καταμισθοφορεῖν.

περὶ χρῆμα. Similia ſunt Καθηπατίζεσθαι καὶ Καταζυγίζεσθαι, de quibus ſuprà dictum eſt. Καπιγχλιδῶ, vt καταζυφᾶν & ἐνζυφᾶν dicitur, & ſignificat delitias facio, id eſt θρύπτομαι, moroſiuſculè & meretricio faſtidio amatorem reiicio. faſtidioſè me indulgeo. Athen. lib. XIII, Η Λαμία δ᾽ ἣν αὐλητρὶς, ἧ σφόδρα ἡδέως εἶχε φησὶ κυαθέλυαί τε τὸν Δημήτριον. ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάνυ κατεγχλιδώσης τοῦ βασιλέως, γάρον τινὰ δέονται ἐνέγκειν, & reliqua. Huiuſcemodi permulta ſunt, quæ Latini imitari non potuerunt. vt καταιωπῶ σε, & κατασιγάζω, ſilentium indico. de quibus vt opinor alibi diximus. Καταγλωττίζω. Ariſtoph. ἱππεῦσι, Σὺ τὴν τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σου μονωτάτου καταγλωττισμένην σιωπᾶν. id eſt loquacitate tua perſonãtem plenámque tacere, & verboſitate tua attonitam & perturbatam. ad Cleonem loquens. Et ἀχαρνεῦσι, de eodem, Εἰσελκύσας γάρ μ᾽ εἰς τὸ βουλευτήριον, διέβαλλε, καὶ ψευδῆ καταγλώττιζέ μου. genitiuo & accuſatiuo iunxit: in me deblaterauit. Greg. εἰς Ἀθανάσ. ἦν ὅτε ἦν μαζὶ τὰ ἡμέτερα καὶ καλῶς εἶχεν. ἡνίκα τὸ μὴ περιττὸν τοῦτο καὶ καταγλωττισμένον τῆς θεολογίας καὶ ἔντεχνον οὐδὲ πάροδον εἶχεν εἰς τὰς θείας αὐλάς. τὸ καταγλωττισμένον appellat diſputationem verba exornata fundẽtem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres conſectantẽ. Καταγλώττισμα etiã ſignificat περιλάλημα, obtundentem loquacitatem, & laſciuius ſuauium, quale ex ipſo vocabulo intelligitur. Ενδιαιτᾶσθαι, ἐνεργολαβεῖν, & ſimilia de quibus antè diximus, eiuſdem generis ſunt, id eſt quæ Latinè dici non poſſunt. & τὰ τῶν φίλων κοινά. & τὸ ἐπ᾽ ἐμοί. τὸ κατ᾽ ἐμέ. κράτιστος ἑαυτοῦ. vt Plutarchus, Αὐτὸς αὑτοῦ κράτιστος ἐν τῇ μονομαχίᾳ, In hoc ſeſe vincens, in hoc longè ſeſe melior. Φθείρεσθαι etiam Latinè dici non poteſt vno verbo. Plutarch. Καὶ βασιλέων γυναῖκες ἁμιλλώμεναι δωρεαῖς πρὸς ἀλλήλας καὶ κάλλεσιν, ἐφθείροντο πρὸς αὐτὸν, turpiter & indecorè eum adibant, ſeſe ſcilicet illi venditantes, & ad nutũ eius expoſitæ. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Ἀλλὰ δεινοί τινές εἰσιν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, καὶ παρεῖναι, καὶ μαρτυρεῖν. πάντα δὲ ταῦτα οἶμαι φοβερὰ ἐστι τῶν ἄλλων ὑμῶν ἑκάστῳ, καθ᾽ ἑαυτὸν ὅπως δύναται ζῶντι. id eſt, Quidam eo ingenio præditi ſunt, vt cupidè ſuam operam diuitibus venditent, ſeſe aduocatos & fautores illis adiungant, teſtimonióque ſuo illos adiuuent. Inde φθείρου, pro I in malam rem. Ariſtoph. Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς. Alibi, Τότε νοσήσῃς, νῦν δὲ φθείρου. Terentius, I hinc in malam rem fugitiue, etiam nunc credidiſti te ignorarier? Nunc vulgi ſermo in huiuſcemodi indignatione, ablegare ſolet homines ad orci ſatellitiũ. Ariſtoph. Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ μου; Non à me protinus in malam rem abibis? Ariſtid. in Panath. Ἀλλ᾽ ἤδη ποτὲ ἀμυνομένη, καὶ δίκην ἀξιοῦσα λαβεῖν τὴν ἐν τῇ ἠπείρῳ τῶν Ἰώνων, δεδουλωμένων ἐκείνων, οὐ μόνη μὲν ἐδέξατο φθειρομένους κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, μόνη δὲ εἰς τὸ δέον κατέστησε. id eſt miſerè & calamitoſè vagabundos & errantes per Græciam. Προσφθείρεσθαι, τὸ ἐπὶ κακῷ προσέρχεσθαι, cum pernicie mea accedo. Alciphr. Ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν πράγματα πόσος ἐστὶν οἶδε χρόνος ἐξ οὗ παρέχει βουλόμενος ἐντυχεῖν, προσφθείρεται δὲ Ερπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἅβρᾳ, conſueuit autem cum ancilla Megaræ emiſſaria. Vel potius id ſignificat quod Latinè deperire dicitur. vt Plaut. in Amphitr. Hic te efflictim deperit, hoc eſt δυσέρωτως πρὸς σε ἔχει. Chryſoſt. ad Hebr. vltimo, Ἐπεὶ

Καπιγχλιδῶ.

Καταγλωττίζω

Quædã Latini aſſequi nõ potuerunt.

Φθείρεσθαι.

Ἀποφθείρομαι

Προσφθείρομαι

οἱ πατέρες οἱ γνήσιοι, ἐπειδὰν ὁ παῖς τύχῃ περιεφθαρμένος ἑταίρᾳ τινὶ, καὶ πολλὰ παραι-
νέσαντες, μὴ πείθωσιν αὐτὸν ἀποστῆναι, τὰς ἑταίρας ἐξορίζουσιν. ἀντὶ τοῦ ἐπειδὰν ὁ παῖς κα-
Ἐπιμαίνομαι. τατέτηκται τῷ ἔρωτι ταύτης. ἐπειδὰν ἐπιμανῇ τῇ ἑταίρᾳ, id eſt inſano amore te-
netur, ardet. Baſil. εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν παροιμ. Ἀλλὰ δὲ τῶν ἐθνῶν, πάντα φόνον
ὡς ἀνόσιον ἀποτρέπεται. καὶ τὰ μὲν σωφροσύνην ἐκτιμᾷ, τὰ δὲ μητράσι καὶ θυγατράσιν
ἐπιμαίνεται. Lucian. Ἐπιμεμηνέναι σοι τὸν ἐραστὴν φάσκουσα. Gregor. εἰς Ἀθανάσ.
Ἀφ' οὗ δὲ ἡ ἀντίθετος γλῶσσα ὥσπερ τι νόσημα δεινὸν καὶ κακόηθες, ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν
Εἰσφθείρομαι. εἰσεφθάρη, καὶ ἡ φλυαρία παίδευσις ἔδοξε, εἰς οὐδὲν δέον ἀσχολουμένων ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν
ἀνόντων. id eſt cum certa pernicie irrepſit & introducta eſt. vt ἐξεφθάρη, τὸ
Παρεισφθείρο- ἐπὶ κακῷ ἐξῆλθε. Vnde Παρεισφθείρομαι. Idẽ, Τέρας τι καππαδόκιον, τὰ μὲν περί-
μαι. τα τραπέζης ἀνοσιότητος δοῦλον, καὶ μάζης ὤνιον, πάντα δὲ λέγειν καὶ ποιεῖν ἐπὶ τῇ γαστρὶ με-
μαθηκὸς, τὰ τελευταῖα δὲ καὶ πολιτείᾳ παρεισφθαρέν. ἀντὶ τοῦ τῆς παρόδου τυχὸν, καὶ πρό-
σοδον μετὰ τῆς ἐνούσης αὐτῷ φθορᾶς, pernicioſe obrepſit & fefellit. per obreptio-
Περιφθείρομαι nem inſinuatum eſt, & ad Reipub. adminiſtrationem admiſſum. Περι-
φθείρομαι, τὸ ἐπὶ κακῷ καὶ φθορᾷ περινοστῶ. Lucian. περὶ ἀποφράδος, Ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι
τὰς περὶ τὰς σοῦ τρυφὰς, καὶ ὡς παράδοξος σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπε-
Συμπεριφθεί- ριεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν. ὧν συμπεριενόστεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαρᾶς διαγωγῆς. hoc
ρομαι. eſt, inquinatiſſima vitæ ſocietate cõiunctus eras, & cũ eo turpiſſimè & fla
gitioſiſſimè oberrabas. Gregorius de oratione Iuliani quæ μισοπώγων dici-
tur, ὃν τότε λόγον ἡ πορφυρὶς μέγαν ἐποίει, καὶ οἱ πάντα τὰ σὰ θαυμάζοντες κόλακες. νῦν
δὲ πώγων ἐστὶ περιφθειρόμενος καὶ περισυρόμενος, καὶ τοῖς συμπεποιηκόσιν ὁμοῦ γελώμενος.

Ἐξὸν, ἐνὸν, δόξαν, & ſimilia etiam Latina lingua imitari non potuit. Ἔῤῥε
etiam ἀντὶ τοῦ φθείρου καὶ ἀποφθάρηθι dicitur. Ariſtophanes Pluto, Ἔῤῥ' ἐς κόρα-
κας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν. quod ante aliquot verſus dixerat, Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύ-
ζῃς. Iliados IX, Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων, quæ illic reliqui cũ
huc inauſpicatò veni. cum certa pernicie acceſſi. Et in octauo, Οὐ μέν τοι
ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν Νηῒ πολυκλήϊδι παρελθέμεν ἐνθάδε ἔῤῥων. verba ſunt
Agamemnonis ad Iouem in deſperatione vrbis capiendæ. eſt enim ἔῤῥω
propriè μετὰ κακοπαθείας καὶ φθορᾶς ἔρχομαι. Aliquando ægrè eo, & vix me ago,
vt Iliad. σ, de Vulcano claudicãte, - αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων Πλησίον ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρό-
νου ἷζε φαεινοῦ. Hoc loco Homerus ἔῤῥων quaſi σκάζων dixit. Εἰσέῤῥω, τὸ εἰσφθεί-
Ἔῤῥω. ρομαι. Ἔῤῥω alioqui pereo ſignificat. Xenophon in Sympoſio, Ἐπεὶ γὰρ ὁ
γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, peſſum eunt res meæ.
perii. verba ſunt ſcurræ. Et in ſexto παιδείας, Οὐχ ὑμεῖς ἢν ἀπέλθητε, ἔῤῥει τὰ ἐ-
μὰ πράγματα. Plutarchus de Cicerone, Τὴν δὲ ποιητικὴν αὐτοῦ, πολλῶν εὐφυῶν
ἐπιγινομένων, παντάπασιν ἀκλεῆ καὶ ἄτιμον ἔῤῥειν συμβέβηκεν. id eſt euaneſcere, in-
gloriam abire, peſſum ire. Ponitur & pro faceſſo, abeo. Plato in Philebo,
Ἐπικωμάζω. Αὐτὰ ἔῤῥει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας ἐν ᾗ ἐστίν. Ἐπικωμάζω etiã ita Græcè vſur
patur vt Latinè vno verbo reddi non poſſit. Alciphr. Πολλὰ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν
κραιπαλήσασαι, ἐπεκωμάσαμεν Δεξιμάχῳ κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν, ὡς ἐπὶ τὴν ἀγορὰν
καθίστη πλησίον τῆς Μενέφρονος οἰκίας. id eſt vinolentæ & comeſſabundæ offen
dimus & obuiæ factæ ſumus Deximacho. Theod. in IIII. hiſtor. eccleſ.
Τίς γὰρ διὰ σὲ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συλλόγοις οὐκ ἐπεκώμασε; τίς τῶν ἀξιεπαίνων ἀν-
δρῶν οὐκ ἠλάθη; Quiſnam te ſtimulante non petulantiſſimè in collegia

piorum impetum fecit? non debacchatus eſt in ordinem clericorũ? Et
Ἐπίκωμος, comeſſator, qui ad comeſſationes vẽtitat. Alciphr. Καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἐπίκωμος.
Ἀδωνίων καὶ ἐπίκωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐπικοιμησόμενος ἐφοίτα. ἤδη μέντοι ὡς ἄν τις ἀκ-
κιζόμενος, καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν. Verba ſunt meretricis æmulæ ob amato-
rem à ſe alienatum. Plutarchus in Sympoſio τῶν ἑπτὰ, Ὁ δὲ Αἰγύπτιος σκελε-
τὸς, ὃν ἐπιεικῶς εἰσφέροντες εἰς τὰ συμπόσια προτίθενται, καὶ παρακαλοῦσι μεμνῆσθαι
τάχα δὴ τοιούτους ἐσομένους, καίτοι ἄχαρις καὶ ἄωρος ἐπίκωμος ἥκων, ὅμως ἔχει τινὰ καιρὸν,
καὶ παρακαλεῖ τὸν βίον μὴ τῷ χρόνῳ βραχὺν ὄντα, πράγμασι κακοῖς μακρὸν ποιεῖν.
Σκελετὸς eſt defunctus qui exaruit, hoc eſt cadauer aſſiccatum. qualia ſunt Σκελετός.
quibus Chirurgi vtuntur ad artuum poſituras exquiſitius percipiendas.
cuiuſmodi ſimulachrum mortis pingunt. In AEgyptiorum autem con-
uiuiis circunferebatur, vt monumẽtum mortalitatis. Plutarchus Anto-
nii verba referens in extrema deſperatione, Καὶ παρὰ δεῖπνον, ὡς λέγεται, τοὺς
οἰκέτας ἐκέλευεν ἐπεγχεῖν, καὶ προθυμότερον εὐωχεῖν αὐτόν. ἄδηλον γὰρ εἰ τοῦτο ποιήσου-
σιν αὔριον, ἢ δεσπόταις ἑτέροις ὑπηρετήσουσιν, αὐτὸς δὲ κείσεται σκελετὸς καὶ τὸ μηδὲν γινόμε-
νος. Inde Σκελετεύω, arefacio, aſſicco, apud Dioſcoridem, Ἡ δὲ σὰρξ σκελετευ- Σκελετεύω.
θεῖσα καὶ πινομένη, βοηθεῖ νεφριτικοῖς. Σκέλλω etiam τὸ ξηραίνω. Et Ἀπεσκληκὼς, Ἀπεσκληκώς.
tabidus, aridus Luciano. dicitur enim de homine emaciato, τὸ σῶμα ἀπε-
σκληκώς. Εἰσκωμάζω, ἀσελγῶς εἰσέρχομαι. Et εἰσεκώμασεν ſic dicitur vt εἰσεφθά- Εἰσκωμάζω.
ρη, εἰσήρρησεν, ἐπεισεκώμασεν, ἐπεισήρρηκεν, παρεισέδυ. Significat etiam ἐπὶ κακῷ
εἰσέρχομαι. Athen. lib. VI, Συληθέντος γοῦν τοῦ πυθικοῦ ἱεροῦ ὑπὸ τῶν Φωκικῶν τυράν-
νων, ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσός. εἰσεκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος. ὕστερον δὲ τοῦ με-
γίστου Ἀλεξάνδρου τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας θησαυροὺς ἀνελομένου, ὄντως ἀνέτειλεν ὁ κατὰ Πίν-
δαρον εὐρυσθενὴς πλοῦτος. Hæc verba hoc ſignificant vt cenſeo, luxum etiam
aduentu ſuo attulit argentum, quod impudenter in ſupellectilem irre-
pſit. Plinius lib. XXXIII, Paritérque (inquit) luxuria nata eſt, & Carthago
ſublata, οὐ γὰρ ἔφθη ἡ Καρχηδὼν καθαιρεθεῖσα, καὶ εἰσεκώμασεν ἡ τρυφή τε καὶ ἡ ἀσελγ-
εία. vel, ἅμα γὰρ ἀφανισθείσῃ τῇ Καρχηδόνι ἡ πολυτέλεια εἰσήρρησεν, vel ἐπεισκεκώμα- Ἐπισκωμάζω.
κε. quod ſignificat, impudenter ſe & velut temulenter intulit. Plato libro
ſexto de Repub. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίσει, τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολ-
λοὺς διακεῖσθαι, ἐκείνους αἰτίους εἶναι, τοὺς ἔξωθεν οὐ μὴ προσῆκον ἐπεισκεκωμακότας, λοιδο-
ρουμένους τε αὑτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας; de philoſophis loquens maledi-
cis & obiurgatoribus, qui falſò philoſophiam profitentes, impudenter ſe
in nationem philoſophorum cooptauerunt. Lucian. Οὐ γὰρ τῶν Ἑλλήνων ἴδιον
ὄνομα, ἀλλ᾽ ἄποθεν ἐπεισεκώμασεν, ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρᾷκας ἐπιμιξίας, vt quæ-
dam barbara inter Græca recepta ſunt. Sic Athenæus de verbis volupta-
riis loquens, Μετὰ δίκην δὲ καὶ σωφροσύνην καὶ ἐγκράτεια ἐπεισεκώμασεν. id eſt inter
virtutes ſeſe intulerunt, eodémque nomine dignatæ ſunt. quod inuidio-
ſè prolatum eſt ſub perſona voluptatibus patrocinantis. Chryſoſtomus
in primam ad Romanos περὶ παιδεραστίας loquens, πόθεν εἰσεκώμασεν ἡ ἐπιθυ-
μία αὕτη, τὰ τῶν πολεμίων διαφθεῖρουσα τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει. Χιλίαι ἵπποι etiam pro Ἵππος χιλία & μυρία.
mille equitibus dicunt, quaſi millenarium equitatum: & μυρίαν ἵππον, ἀν-
τὶ τοῦ μυρίους ἱππεῖς. quod genus loquendi non eſt apud Latinos. Xenoph. in
quarto παιδείας, Καὶ ἵπποι εἰς χιλίαν παρὰ τῶν Ἀσσυρίων βασιλέως παρερχόμενοι, καὶ φίλος

ἦν ἐκείνῳ ὡς μάλιστα, ad mille equitum cõferebam. Μυρίον πλῆθος tam μυριάδα ſignificat, quàm magnam & velut innumeram multitudinem. Plato libro VII. de Repub. Συνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεῖ, καὶ γνώσεσθε ἕκαστα. Ἐν μυρίῳ πένθει, in permagno luctu, Plutarchus.

Μυριοστὴ καὶ μυριοστύς. Χιλιοστὴ καὶ χιλιοστύς. Μυριοστὴν etiam & χιλιοστὴν quaſi milleſimam, deciéſque milleſimam dicunt, vt nos millenarium dicimus ἀντὶ τῆς χιλιοστύος. Xenophon in ſexto παιδείας, Τούτους δὲ οἱ μυρίαρχοι ἔταττον εἰς ἑκατὸν πανταχῇ τὴν μυριοστὴν ἑκάστην. Idẽ, σὺ δὲ ὦ Ἀρτάβαζε καὶ Ἀρταγέρτα, τὴν χιλιοστὴν ἑκάτερος τὴν σὺν ὑμῖν, ἐπὶ τούτοις ἔχετε. Eadem ratione nos dicimus quempiam cum decimo comite incedere, hoc eſt decẽ aſſeclis comitatum. & quotum quenque, pro quot. quod etiam Græcorũ eſt exemplum. Xenoph. Πόστῳ αὐτῶν μέρει ἐμαχεσάμεθα. Cui πέμπτον καὶ τέταρτον & deinceps alia ἀνταποδοτικά ἐστι, hoc eſt reſpondentia.

Μουσῶσαι καὶ Καταμουσῶσαι. Μουσῶσαι etiam & Καταμουσῶσαι dicere non poſſumus, pro numeris & modis exornare, & venuſtius reddere. Iulian. Gregorio, Οὐ μὴν ἔλαττον ἡδέως ἐδεξάμην διὰ τοῦτο τὸ παρά σου πινάκιον ἀποσταλέν. ἔχει γὰρ καὶ τὰ διαγράμματα τῶν πρόσθεν βελτίω, καὶ κατεμούσωσας αὐτό, προσθεὶς τοὺς ἰάμβους.

Μουσουργεῖν. Vnde Μουσουργεῖν, καὶ Μουσουργός, cantor, qui muſica ratione temperat cantica & modulatur. Gregorius de cicadis, Τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα μουσουργοῦντες.

Μουσικεύεσθαι. Et Μουσικεύεσθαι. Athen. Καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Κιθαριστῇ περί τινος μουσικευομένου φησί, φιλόμουσον εἶναι αὐτὸν πάνυ, ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθαι.

Μοῦσα. Μοῦσα autẽ παρὰ τὸ μάομαι τὸ ζητῶ, ἢ ἀπὸ τοῦ μέμαα τὸ προθυμοῦμαι καὶ ἐφίεμαι. ζητητικὴ γὰρ ἡ μοῦσα καὶ ἡ γνῶσις, καὶ ἀπὸ τῆς ζητήσεως καὶ προθυμίας γάρ. Euſtathius enarrãs illud, Τὴν ἄμοτόν γε θεὰ θυγάτηρ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, ita inquit, Κατ' ἀλληγορίαν τῇ ἑαυτοῦ γνώσει πάντα ἀνατίθησιν, ἣν μοῦσαν μὲν συνήθως ὀνομάζει, ὡς ζητητικήν, ἐκ τοῦ μῶ τὸ ζητῶ. θεὰν δέ, διὰ τὸ ὀξὺ καὶ ταχύ, ἀπὸ τοῦ θέειν. θυγατέρα δὲ Διός, ὡς νοὸς προβολὴν καὶ ἐνέργειαν. Ζεὺς γὰρ ὁ νοῦς. Euſebius tamen ἀπὸ τοῦ μυεῖν μοῦσαν dictam eſſe tradidit, quod διδάσκειν ſignificat καὶ παιδεύειν. Quid autem ſit muſa & muſica Plato his verbis docet in ſecundo

Μουσική. περὶ τῆς πολιτ. Ἴθι οὖν, ὥσπερ ἐν μύθῳ μυθολογοῦντές τε καὶ σχολὴν ἄγοντες, λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. ἀλλὰ χρή. τίς οὖν ἡ παιδεία; ἢ χαλεπὸν εὑρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης; ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστική. ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσική. Et infrà, Μουσικῆς δ' εἰπών, τίθης λόγους, ἢ οὔ; ἔγωγε. λόγων δὲ διττὸν εἶδος. τὸ μὲν, ἀληθές, ψεῦδος δ' ἕτερον. Idem libro octauo, περὶ τῶν ὀλιγαρχικῶν loquens, Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρημάτων, ἅτε τιμῶντες καὶ οὐ φανερῶς κτώμενοι. φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν, καὶ λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα, τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες. οὐχ ὑπὸ πειθοῦς ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι, διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς μούσης τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἠμεληκέναι, καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι. Inde apud Ariſtophanem Ἱππεῦσιν, ὁ ἀλλαντοπώλης ad rerum actũ euocatus ait, ἀλλ' ὦγαθ' οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς. id eſt οὐδὲ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, πλὴν τῶν πρώτων στοιχείων. Idẽ,

Μουσικός. ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἔτ' ἐστὶν ἀνδρός, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους. μουσικοῦ dixit ἀντὶ τοῦ σοφοῦ καὶ πεπαιδευμένου. de huiuſcemodi muſico Heſiodus intellexit, cum ſcriberet in Theogonia hos verſus, τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα, οἱ δέ νυ λαοὶ Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας Ἰθείῃσι δίκῃσιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων, Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε. Et paulo pòſt, Ex

δὲ δὴ βασιλῆες. ὁ δ᾽ ὄλβιος ὅντινα μοῦσαι φιλῶνται, γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Ariſtoteles in octauo Politicôn, Ἔστι δὲ τέτταρα σχεδὸν ἃ παιδεύειν εἰώθασι, γράμματα, καὶ γυμναστικὴν, καὶ μουσικὴν, καὶ τέταρτον ἔνιοι γραφικήν. τὴν μὲν γραμματικὴν καὶ γραφικὴν, ὡς χρησίμους πρὸς τὸν βίον οὔσας καὶ πολυχρήστους. τὴν δὲ γυμναστικὴν, ὡς συντείνουσαν πρὸς ἀνδρίαν. τὴν δὲ μουσικὴν, ἀπορήσειεν ἄν τις. νῦν μὲν γὰρ ὡς ἡδονῆς χάριν οἱ πλεῖστοι μετέχουσιν αὐτῆς. οἱ δ᾽ ἐξ ἀρχῆς ἔταξαν ἐν παιδείᾳ, διὰ τὸ τὴν φύσιν αὐτὴν ζητεῖν, ὅπερ πολλάκις εἴρηται, μὴ μόνον ἀσχολεῖν ὀρθῶς, ἀλλὰ καὶ σχολάζειν δύνασθαι καλῶς. Ex quibus verbis intelligimus muſicæ appellatione priſcos humanitatem literarum ſignificaſſe. in qua ingenuos homines docebāt ocium conterere, animúmque recreare. Recentiores verò ad numerorum modulationem hoc vocabulum transtuliſſe, quia muſica velut ludus, animi à curis vexati eſt requies. ex quo factum eſt vt μουσικὴ οὐ μόνον τὴν παιδιὰν, ἀλλὰ καὶ τὴν παιδείαν ſignificet, vt ex eodem loco Ariſtotelis planum fit perlegentibus. Οὐσιῶσαι vt στοιχειῶσαι & ἐμψυχῶσαι, ſimilia ſunt τῷ μουσῶσαι, σωματῶσαι, σωματοποιεῖν, in quibus formandis Latini parum liberales fuerunt, damnoſéque verecundi. Στοιχειῶσαι eſt elementa tradere, atque hominem rudimentis inſtituere. Gregorius enarrans illud, ἀρχὴ σοφίας φόβος κυρίου, Οὐ γὰρ ἀπὸ θεωρίας ἀρξαμένους, εἰς φόβον χρὴ καταλήγειν (θεωρία γὰρ ἀχαλίνωτος) ἀλλὰ φόβῳ στοιχειουμένους καὶ καθαιρομένους εἰς ὕψος αἴρεσθαι. Dionyſius de Hierotheo præceptore ſuo loquens, ἐν ᾧ τις ἡ τῆς ψυχῆς δύναμις, Καὶ ἡμᾶς τοὺς μετὰ Παῦλον τὸν θεῖον ἐκ τῶν ἐκείνου λογίων στοιχειωθέντας, τὸν κλεινότατον αὐτοῦ καὶ θεωρίαν καὶ ἔκφρασιν ἑαυτοῖς ὑφαρπάζοντας. Et Στοιχείωσις. Idē, Τοῦ κλεινοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν Ἱεροθέου τὰς θεολογικὰς στοιχειώσεις ὑπερφυῶς συναγαγόντος. Ἀναστοιχείωσις autē eſt corporum reſolutio in principia & elementa. Alexand. in Problem. Διὰ τί οἱ Αἰθίοπες πυρέξαντες ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπόλλυνται. ὅτι σφόδρα τυγχάνουσι θερμότατοι καὶ ξηρότατοι, καὶ ὥσπερ ἀναστοιχείωσις αὐτοῖς γίνεται. καὶ τὸ ὀλίγον ἐν αὐτοῖς ὑγρὸν ἐκδαπανώμενοι καὶ φλεγόμενοι, λύσιν τῶν λοιπῶν στοιχείων ἐργάζεται. Βαρβαρῶσαι καὶ ἐκβαρβαρῶσαι, barbarum reddere & efficere. Iſocrat. in Euag. Τήν τε πόλιν ἐξεβαρβάρωσε, καὶ τὴν νῆσον ὅλην τῷ βασιλεῖ κατεδούλωσε. Athen. Ἐπειδὴ τὰ θέατρα ἐκβεβαρβάρωται. Ἐξομματῶσαι, oculis orbare. Ariſtoph. Pluto, Ἐξωμμάτωται καὶ λελαμπρύνται κόρας. quod Comico ioco dictum eſt: alioqui ſi ſimpliciter intelligatur, ſignificabit ἐπιτεταμένως ὁρᾶν. Pro hoc Latinè exoculare dicitur. vt Plautus, Vos adeo vbi ego innuero, caput ei exoculaſſitis. Λιμνοῦσθαι, in paludem vel lacum abire & exudare, vel in paludem redundare. Theophraſt. in quinto de Cauſis, Τότε μὲν γὰρ ἐνεστηκότος τοῦ ὕδατος πολλοῦ καὶ λελιμνωμένου τοῦ πεδίου, παχὺς ὁ ἀὴρ ἦν. Eādem penè ſignificationem habet Χαραδροῦσθαι, quod eſt palude occupari, apud Herodotum in Euterpe, Οἱ μὲν ποταμοὶ ὕδατος συμμισγομένου πολλοῦ αὐξοῦσι, ἅτε ὑομένης τε τῆς χώρης καὶ κεχαραδρωμένης, ῥέουσι μεγάλοι. Ξυλοῦσθαι καὶ Ἐκξυλοῦσθαι, lignum fieri, in lignum mutari. Idem περὶ φυτῶν, Ξύλον μὲν γίνεται ἐξ ἰνὸς καὶ ὑγροῦ, καὶ ἔνια σαρκός. ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα. οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ νάρθηξι, καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκξυλοῦται. Simile eſt Λιθοῦσθαι. pro quibus Latina lingua verba multa format in ſco exeuntia, vt dureſco, areſco, σκληρύνομαι, ξηραίνομαι. rareſco, μανοῦμαι, ἀραιοῦμαι. Galen. τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ πλῆσιν τοῖς χέουσι. Theophraſtus

Muſa. Muſica. Στοιχειῶ. Στοιχείωσις. Ἀναστοιχείωσις. Ἐκβαρβαρῶσαι. Ἐξομματῶσαι. Exoculare. Λιμνοῦσθαι. Χαραδροῦσθαι. Ξυλοῦσθαι καὶ Ἐκξυλοῦσθαι. Μανοῦσθαι. Ἀραιοῦσθαι.

Πωροῦσθαι. in nono, Ἀμαυροῦσθαι δὲ τὴν ῥίζαν τὰς δυνάμεις μαινομένων καὶ κενουμένων. Πωροῦσθαι, concalleſcere in ſpeciem pumicis vel toſi, & coaleſcere. Dioſcorid. Καὶ τὰ ἀπώρωτα πωροῖ ὀστέα. id eſt coaleſcere facit & conſolidari. quod & Συμπωροῦσθαι. Συμπωροῦσθαι dicitur. ὅθεν ἀπώρωτα κατάγματα apud AEginetam ἐν ταῖς τῶν καταγμάτων πωρώσεσι. Dioſcorid. Καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ τῶν φύλλων καταντλούμενον, κάταγμα τάχιον πωροῖ. Et quod in aliis συμφύεσθαι dicitur, in oſſibus πωροῦσθαι vocatur. Galen. Οὔτε γὰρ κατάγματα διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πώρου τὴν κόλλησιν ἔχει. Ponitur & pro obdurare. vt Ioan. XII, Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν. id eſt in modum toſi concalleſcere fecit. Πῶρος. Πῶρος enim durities eſt in artubus. Idem Dioſcorides, Λύει δὲ καὶ τοὺς περὶ τὰ ἄρθρα πώρους. Ariſtotel. in quarto de animal. auctor eſt ſanguinem putridum in pus verti, pure autem concalleſcente πῶρον conſiſtere, Ἐκ δὲ τοῦ πύου πῶρος γίνεται. Τυλοῦσθαι. Τυλοῦσθαι etiam calleſcere, ὅθεν τετυλωμέναι ῥαγάδες Dioſcoridi. Xenophon, Ὁ μὲν γὰρ χαλινὸς ἄγαν ταῖς γνάθοις ἐνοχλῶν τυλοῖ τὸ στόμα, ὥστε ἀναίσθητον εἶναι. καὶ τύλωμα τὸ ἀποσκίρωμα. Sunt & alia permulta Στομῶσαι. eiuſdem formæ & ſignificationis. Στομῶσαι τὴν μάχαιραν, eſt exacuere aciem, quaſi os gladii concinnare & firmare & obdurare: quod niſi fieret, inutilis gladius eſſet. Gregor. εἰς ἅγιον βάπτισμα, Ἕως θερμὸς ὁ σίδηρος, τῷ ψυχρῷ στομωθήτω, μή τι παρεμπέσῃ μέσον καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Dum candens eſt ferrum in aquam frigidam immergatur & roboretur, ne quid intercidat quod deſiderium interpellet. de baptiſmo quamprimum poſcendo loquens. Idem κατὰ Ἰουλ. de vexationibus martyrum loquens, Καὶ τὴν διωγμῶν ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, καὶ ὥσπερ σίδηρον θερμὸν ὕδατι, τοῖς κινδύνοις στομώσαντες. id eſt obdurantes & confirmantes. Inde natum vt στομῶσαι ἀντὶ τοῦ σκληρῶσαι accipiatur & roborare. Idẽ ἐν τῷ εἰς μακκαβ. de ſeptẽ fratribus, Ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ τὴν ἀρετὴν ἐπεδείκνυτο, καὶ τῷ πάσχειν ἦν προθυμότερος, τοῖς τοῦ προειληφότος κινδύνοις στομούμενος. Plutarchus, Λέγεται γὰρ τὰ παιδία ἐκ τούτου μᾶλλον στομοῦσθαι καὶ κρατύνεσθαι. Baſilius περὶ νηστείας, de Dauide loquẽs, Οὕτως οἱονεὶ βαφὴ σιδήρου τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς ἡ νηστεία στομώσασα, ἀδάμαντον ἐποίει τοῖς λέουσι.

Στόμα. Στόμα τῆς παρατάξεως dicitur frons exercitus inſtructi & compoſiti ad prælium. quia eſt velut acies ferri perrumpẽs & aperiens id in quod impellitur. quare Latinè ideo acies appellatur. Acies. Xenoph. in III. ἀναβάσ. Κελεύει δὲ οἱ συμπέμψαι ἀπὸ τοῦ στόματος ἄνδρας. μακρὰν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς οὐραγίας λαβεῖν. Idem, Συνέπεσθαι δ᾽ ἐκέλευσεν αὐτῷ καὶ τοὺς τετρακοσίους ὁ Χειρίσοφος, οὓς αὐτὸς εἶχε τῶν ἐπιλέκτων ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ πλαισίου. Sic intelligendum Iliad. vndeuiceſ. οὐδέ τι θυμῷ Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος. Et in decimo, Ἤ ποτε πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. & bellum enim & prælium homines deglutit vt bellua quædã immanis. Vt enim docet AElianus, frons, acies, os, & iugum, phalangis ordines primi dicũtur, vnde cornua duo promouentur. quare στομῶσαι ſignificat infeſtam aciem obuertere, infeſto agmine exercitũ firmare. Plutarch. in Antonio, Ἐκ τούτου μαθὼν ὁ Ἀντώνιος ὃ ποιεῖν ἔδει, πολλοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν οὐραγίαν ἀλλὰ καὶ τὰς πλευρὰς ἑκατέρας στομώσας, ἐν πλαισίῳ τὸν στρατὸν ἦγε. Quibus verbis ſignificat agminis incedẽtis quatuor frontes feciſſe, ad arcendum impetũ equitatus Partho-

rum. Inde ἀμφίστομος φάλαγξ AEliano,& ἀντίστομος,quæ eo differũt. ἡ μὲν γὰρ ἀντίστομος, ἐξ ἄκρων ἔχει τὰς μάχας. ἡ δ᾽ ἀμφίστομος, ἐκ πλαγίων. anceps pugna à Liuio dicitur.& Curtius ancipitem aciẽ vocat quæ à fronte & à tergo imminet ſimul. Πλαίσιον eſt πλινθίον,& lateris forma. Ariſtoph. βατράχοις, Καὶ πλαίσια σύμπηκτα πλινθεύσουσιν. vbi interpres πλαίσια ξύλα eſſe τετράγωνα dixit,quod haud ſcio an ſit falſum. Eſt enim propriè πλαίσιον,ὅταν ἐκ τεσσάρων πλευρῶν γένηται ἡ παράταξις,οὐκ ἐν τετραγώνῳ ἀλλ᾽ ἑτερομήκει σχήματι,ita vt lõgitudo longè ſuperet altitudinẽ,vt auctor eſt AElianus. Itaque Xenoph. in III. ἀναβάσ. Καὶ Τισσαφέρνης(inquit)εἵπετο ἀκροβολιζόμενος. ἔνθα δὴ οἱ ἕλληνες ἔγνωσαν ὅτι πλαίσιον ἰσόπλευρον πονηρὰ τάξις εἴη πολεμίων ἑπομένων. Ariſtoph. νεφέλ. Δίδασκε καὶ κόλαζε,καὶ μέμνησ᾽ ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτόν,ἐπὶ μὲν θάτερα,οἵαν δικιδίοις, τὴν δ᾽ ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον στόμωσον, οἵαν ἐς τὰ μείζω πράγματα. metaphora eſt ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν. vel ab equis fortaſſe qui ἑτερόγναθοι dicũtur,& ἄδικον τὴν γνάθον ἔχοντες,vt eſt apud Xenophontẽ περὶ ἱππικῆς. Στόμωμα eſt robur aciei. Plut. in Flaminio, Φιλίππῳ γὰρ τὸ στόμωμα τῆς μάχης ἀπεχώρει. Idem, Αναλαβὼν αὐτοὺς ὥσπερ στόμωμα τειχήρεις γινομένους. Ponitur & inter medicamẽta à Dioſcoride in quinto, vt ſquama æris. Στόμιον eſt ea pars freni quam equus contumax commordet,vt eſt apud Xenophontem, id eſt ᾧ ἀπερείδεται,& quod cõmanducat cum frenatus eſt. Linguam autẽ Latinam locupletiorem eſſe Græca,Cicero perſuadere mihi nondum potuit: etſi ad Brutum ſcribens,cuius doctrinam admirari viſus eſt,his verbis id aſſeuerat in primo de Finib. Non eſt hîc,inquit, dicendi locus: ſed ita ſentio & ſæpe diſſerui,Latinam linguam non modò non inopem, ſed locupletiorem etiã eſſe quàm Græcam. Et in III, Etſi (quod ſæpe diximus, & quidẽ cum aliqua querela non Græcorum modò, ſed etiam eorum qui ſe Græcos magis quàm noſtros videri volunt)nos non modò non vinci à Græcis verborum copia,ſed eſſe etiam ſuperiores: elaborandũ eſt vt hoc non in noſtris ſolùm artibus,ſed etiam in ipſorum conſequamur. Idem tamẽ in oratione pro Cecinna aliter ſenſiſſe videri poteſt,cum ita ſcripſit, An hoc dubium eſt,quin neque verborũ tanta copia ſit,non modò in noſtra lingua quæ dicitur eſſe inops:ſed ne in alia quidem vlla,res vt ſuis certis ac propriis vocabulis nominentur?Contrà in 2. Tuſcul. exclamat idẽ ipſe, O verborũ inops interdũ,quibus abũdare te ſemper putas,Græcia. Vtcunque ſit,Cicero omni ratione linguam Latinam amplificatã generoſè voluit,nec fruſtra concupiuit: & quæ antea inops vocabatur, eius induſtria atq; ingenio mirabili locuples eſſe cœpit,non tamen Græca locupletior: quod Cicero aſſeuerauit,vt obtrectatores ſuos vreret potius vt opinor, quàm quòd ita ſentiret. Adnotanda etiam conſtructionis figuratæ exẽpla quædam duximus ex auctoribus vtriuſque linguæ, per quæ animaduerſa doceri poterũt,ſi qui iuniorũ ad ſcribendũ animum ſtudiũmq; appellere inſtituerint. Ariſtot. in I. de Generat. animal. Σπέρμα δὲ καὶ καρπὸς διαφέρει τῷ ὕστερον καὶ πρότερον. Idẽ in eodem, Εοικε δὲ τὴν μορφὴν γυνὴ καὶ παῖς, Similis eſt forma mulieris & pueri. τῷ ἐοίκασιν. Idem in v. Ethic. Τί δὲ διαφέρει ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη αὕτη, δῆλον ἐκ τῶν εἰρημένων. Idem in 2. de Generat. Περὶ

Πλαίσιον.

Στόμωμα.

Στόμιον.

Figuræ conſtructionis.

δὲ ἕκαστον τῶν ἐμβρύων οἱ ὑμένες καὶ τὸ χορίον ἐστίν. Cic. pro Rabir. Nã cum exiſterẽt nõnullæ, ſed perpaucæ tamen ſentẽtiæ, quæ cenſerẽt vt Tribuni, vt Præfecti, vt comites omnes magiſtratuũ hac lege tenerẽtur: vos, vos inquã ipſi & Senatus frequens reſtitit. Et in Salluſt. Qui mihi dies, ſi cum omni reliqua vita cõferatur, animo quidẽ meo ſuperet: cum vniuerſi vos populúſq; Romanus frequens aduẽtu meo gratulatus eſt. Liuius, Ad mille hominum, cum iis Sẽpronio Blæſo Quæſtore amiſſo, claſſis à littoribus hoſtium plenis trepidè ſoluta, in Siciliã curſum tenuit. hoc eſt ad mille hominum amiſſis. vt alibi, Ad mille & ducẽtos cæſis. Iſocr. in Euag. Τελαμῶνος μὲν Αἴας καὶ Τεῦκρος ἐγεννήθη, Πηλέως δὲ Ἀχιλλεὺς, pro ἐγεννήθησαν. Cic. de Vniuerſitate, Nox igitur & dies ad hunc modum & ob has generata cauſas, vnum circuitũ orbis efficit. Xenoph. in OEcon. Εἰπέ μοι ὦ γύναι, ἆρα ἤδη κατενόησας τίνος ποτὲ ἕνεκα ἐγώ τε σὲ ἔλαβον, καὶ οἱ σοὶ γονεῖς ἔδωκάν σε ἐμοί. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀπορία ἦν μεθ᾽ ὅτου ἄλλου ἐκαθεύδομεν ἂν, οἶδ᾽ ὅτι καί σοι καταφανὲς τοῦτ᾽ ἐστὶ, exiſtimo enim te hoc probè noſſe, quod nec tibi alius deerat vir, cũ quo noctu iaceres, nec mihi vxor alia. ἐκαθεύδομεν quæ eſt prima perſona, ad ſe retulit, ὅτου ἄλλου ad vxorem, hoc eſt ὅτου ἀνδρὸς ἄλλου. Quæ figuræ à compendio ſermonis natæ ſunt. Cic. in Catil. Quæ cædes per hos annos ſine illo facta eſt? quod nefariũ ſtuprum non per illum? Et in Philip. VII, Quo ore ille vos poterit, quibus illum viciſſim vos oculis intueri? Et in Verr. vlt. Plenum forũ & baſilicas iſtorũ hominum videmus. Et ad Atticum, Si ſtatuerimus nobis inter nos noſtra ſiue incommoda ſiue vitia ſiue iniurias eſſe tolerandas. Et in Piſonẽ, Te non eſſe tam fortẽ reſpondit quàm Torquatus in Conſulatu fuiſſet, aut ego. Et pro Cælio, Huic homini ego & pauci deos propitios, pleriſque autẽ iratos putabũt. Theophr. in 2. de Cauſis, Διὸ καὶ τὰς ἀρχὰς πυκνὰς φυτεύουσι καὶ τοὺς μυρρίνους, ἵνα συσκεπάζωσιν ἄλληλα, καὶ προσβολὴν ἔχωσι τοῦ ἡλίου. ἄλληλα neutrũ cum maſculino & fœminino pluralis numeri coniunxit. Alibi maſculino & fœminino ſingularis numeri, in IIII. de Cauſis, Εἰς ἄλλο δ᾽ ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ ἰσχυρότερα τῶν σπερμάτων, οἷον ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή. μόνα γὰρ ἐξαιροῦνται, ſola hæc enim in lolium degenerant. Syneſ. Δῆμος γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφία τί πρὸς ἄλληλα; Liuius, Tẽpus & ratio adminiſtrãdi belli libera Prætori permiſſa ſunt. Idem, Magna res in principio ſtatim belli Chalcis & Euripus adempta regi forent. Idem, Formiis portam murúmque de cælo tacta nunciabatur. Alibi cũ pluralibus coniunxit, Iam ludi Latinæque inſtaurata erant. Salluſt. duobus fœmininis neutrum, Nox & præda hoſtem remorata ſunt. Alibi, Ira & ægritudo permixta ſunt. Celſ. Non difficillima curatio eſt ſi imperata ſunt corpori, ſitis, quies, inedia. Sic Ariſtoteles in IX. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Πρωταγόρας δ᾽ ἄνθρωπόν φησι πάντων εἶναι μέτρον, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἐπιστήμονα εἰπὼν ἢ τὸν αἰσθανόμενον. τούτους δ᾽ ὅτι ἔχουσιν, ὁ μὲν αἴσθησιν, ὁ δὲ ἐπιστήμην, ἅ φαμεν εἶναι μέτρα τῶν ὑποκειμένων. Idem in Probl. maſculino & fœminino, Ὅτι δὴ χυμὸς καὶ ἡ κρᾶσις τῆς χολῆς πρὸς μανικά ἐστι. Et rurſus, Διὸ δή ἐστι τὴν φύσιν ὅμοια, ὅ,τι οἶνος καὶ ἡ κρᾶσις. Idem alibi, Τὸν λόγον καὶ τὴν δόξαν φάσκων τῶν ἐναντίων εἶναι δεκτικά. Liuius, Tuam & adoleſcentiam & perpetuam felicitatem, ferociora vtraque quàm quietis conſiliis opus eſt, metuo.

metuo. vbi vtraque pro vtrunque Græcorum more poſuit. Gregor. εἰς τὰ γενέθλια, Νοῦς μὲν οὖν ἤδη καὶ αἴσθησις οὕτως ἀπ' ἀλλήλων διακριθέντα, τὸν ἴδιον ὅρον ἐντὸς εἱστήκεσαν. Thucydid. duobus maſculinis pluralis numeri dedit relatiuum neutri generis, in primo, Τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου καὶ τοῦ μηδικοῦ, ἃ ἐγένετο πρός τε τὸν βάρβαρον αὐτοῖς, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους ξυμμάχους νεωτερίζοντας. Cicero in quinto de Finibus maſculino & fœminino reddidit, Quamobrem cum ſeſſiones, & flexi fractíque motus, quales proteruorum hominum aut mollium eſſe ſolent, contra naturam ſint: ita è contrario moderati æquabileſque habitus, affectiones vſúſque corporis apta eſſe ad naturam videntur. Idem Liuius, Latium Capuáque agro mulctati. ad intellectum retulit. hoc eſt Latini & Cāpani. Eſt & aliud genus figuræ, quale illud Ariſtotelis in 2. de Generat. animal. Διὰ μὲν οὖν τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκάστοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν τοῖς ὠμοῖς κεραμίοις τὸ ὕδωρ, γίνεται σάρκες, ἢ τὸ ταύταις ἀνάλογον, ὑπὸ ψυχροῦ συνισταμένη. Idem in Probl. ſect. vndeuiceſ. Διὰ τί οἱ ῥυθμοὶ καὶ τὰ μέλη φωνὴ οὖσα, ἤθεσιν ἔοικεν. Xenophon in OEconom. de hoc vocabulo χρήματα loquens, quod ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι καὶ χρήσιμα εἶναι καὶ ὠφελοῦντα, dictum eſſe docet, ita ſubdit, Κἂν ἄρα τις ἵππον πριάμενος, μὴ ἐπίσταιτο αὐτῷ χρῆσθαι, ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ κακὰ λαμβάνῃ, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστιν ὁ ἵππος; quibus reſpondet Socrates, οὔκ. εἴπερ τὰ χρήματ' ἐστὶν ἀγαθόν. οὐδ' ἄρα ἡ γῆ ἀνθρώπῳ ἐστὶ χρήματα, ὅστις οὕτως ἐργάζεται αὐτὴν, ὥστε ζημιοῦσθαι ἐργαζόμενος. verba ſunt per διάλογον dicta, Critobuli & Socratis. Thucyd. in 2, Παράδειγμα δὲ αὐτοὶ μᾶλλον ὄντες τισὶν, ἢ μιμούμενοι ἑτέρους. Pauſ. Εἴη δ' ἂν αὐτοὶ τοῦ Θρακίου μοῖρα οὐ μεγάλη. Cicero in Piſonem, Expoſui breuiter Conſulatum meum: aude nunc furia de tuo dicere, cuius fuit initiū ludi Cōpitalitii, tum primū facti poſt C. Marium Conſulem. Plinius, Anguſtiæ vnde procedit, iſthmos appellatur. Alterius eſt generis illud quod ſequitur Ciceronis in Frumētar. Aproniū veneriósq; ſeruos (quod iſto Prætore fuit nouum genus publicanorum) procuratores iſtius quæſtus & miniſtros rapinarum dico fuiſſe. Liuius, Sinueſſæ natum ambiguo inter marem & fœminā ſexu infantem, quos androgynos vulgus (vt plæraque faciliore ad duplicanda verba Græco ſermone) appellat. Nunc immutatæ in eadem ſententia conſtructionis exempla recenſebo. Greg. in primo στηλιτ. Καὶ πρέπειν τὸ στρατιωτικὸν ἔδει, τιμηθησομένους ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχεν ἢ τάξεως. τὸ στρατιωτικὸν dixit, quare τιμηθησομένους ſubiecit. Xenoph. in 2. ἑλληνικῶν, Εἰσιόντας δ' αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. Liuius, Tūc enimuero omnis ætas currere obuii: primus quiſq; oculis auribúſque haurire tantum gaudium cupientes. Idem, Magonem fugientē equitatus omnis, & quod veterum peditum erat, ſecuti: decima die in Gaditanā prouinciam ad Aſdrubalem peruenerūt. Celtiberi nouus miles in proximas dilapſi ſyluas, inde domo diffugerunt. Sic Syneſ. τῷ ἀδελφῷ, Ἐπεὶ δὲ ἦν ἰχθυώμενοι, ζῶμεν ἡμέραν ἑβδόμην ἤδη. οἱ μὲν ἐντελεῖς, μυραίνας τε καὶ καράβους ἀμεγέθεις αἱροῦντες. τὰ δὲ μειράκια, κωβιοὺς εὐτυχεῖς καὶ ἰούλους. hoc eſt, οἱ δὲ μειρακίσκοι. Theophraſt. in ſecundo de Cauſis, Ἀλλ' ὅταν μὲν ὦσι νότιαι, δυσχεραίνονται καὶ ἀσθενέστεραι γίνονται. βορείων δ'

Immutata conſtructio in eadem ſentētia.

οὐσῶν, ἰσχυραί τε καὶ ἐκπέπλη μᾶλλον. ἅτε τ μὲν γῆς διαφερόυσης οὔσης, αὐτά τε ξυνεστῶτα καὶ ἐναπειληφότα οἰκεῖον θερμόν. à genitiuo ad accuſatiuum tranſiit, vt Atticiſmo vteretur. ἀντὶ αὐτῶν τε ξυνεστώτων. Sic Ariſtoteles in quarto de hiſt. animal. quod alibi diximus, Ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι. Idē in ſecundo τ μετὰ τὰ φυσικά, Συνέχεις δὲ τούτῳ ἐστὶ τὸ διαπορῆσαι πότερον δυνάμει ἐστὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ καὶ ἕτερον τρόπον. Idem in quinto hiſt. τοῖς μὲν οὖν ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν, ἐπὶ τῶν ἀϊδίων οὐ μόνον μεγέθη, ἀλλὰ καὶ εἴδη. Idem in x i i. τ μετὰ τὰ φυσικά, Δύο γάρ ἐστιν ἅ τις ἂν ἀποδοίη Σωκράτει δικαίως, τούς τ' ἐπακτικοὺς λόγους, καὶ τὸ ὁρίζεσθαι καθόλου. pro recto accuſatiuum reddidit. quod etiam Cicero pro Cluentio fecit in his verbis, Sequitur id quod illi iudicium appellant: maiores autem noſtri nunquā iudicium nominauerunt, neque perinde vt rem iudicatam obſeruauerūt, animaduerſionem atque auctoritatem Cenſoriā. animaduerſionem atque auctoritatem accuſatiuos pro duobus rectis reddidit. Idem Ariſtot. in i i i i. de Generat. Ὅσα οὖν τῶν ζώων διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν πλεῖστον προΐεται σπέρμα ἢ εἰς ἑνὸς ζώου ἀρχὴν, οὐκ ἐνδέχεται ἐκ ταύτης ἓν γίνεσθαι πάσης, ἀλλὰ τοσαῦτα τοῖς μεγέθεσιν ὥρισται τοῖς ἱκνουμένοις. ἐκ ταύτης retulit ad ὕλης σπερματικῆς, de qua ante meminerat. hoc eſt ἐκ τούτου σπέρματος. Et πλεῖστον ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ πολλοῦ πλεῖστον εἴρηται, vt alibi diximus. In ſecundo de Partibus numerum ſingularem pro plurali poſuit, Ὥστε φανερὸν ὅτι τὸ κρῖναι δυοῖν πότερον θερμότερον, οὐχ ἁπλοῦν. ὡδὶ μὲν γὰρ τόδε ἔσται θερμότερον, ὡδὶ δὲ θάτερον. ἔνια δὲ τῶν τοιούτων οὐδ' ἐστὶν ἁπλῶς εἰπεῖν ὅτι θερμὸν ἢ μὴ θερμόν. ἀντὶ θερμὰ ἢ μὴ θερμά. Idē in primo τῶν ὑστέρων ἀναλυτ. Λέγω δ' ἀρχὰς ἐν ἑκάστῳ γένει ταύτας, ἃς ὅτι ἔστι μὴ ἐνδέχεται δεῖξαι. ἀντὶ εἰσί. In i x. Ethic. circa finem, Διόπερ οἱ μὲν ἀνδρώδεις τ φύσιν, εὐλαβοῦνται συλλυπεῖσθαι τοὺς φίλους αὐτοῖς. κἂν μὴ ὑπερτείνῃ τῇ ἀλυπίᾳ, τ ἐκείνοις γινομένην λύπην οὐχ ὑπομένουσιν. ἀντὶ κἂν μὴ ὑπερτείνωσι. Xenoph. in primo ἀπομνημ. Κατὰ γὰρ τοὺς νόμους ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων ἢ λωποδυτῶν, ἢ βαλαντιοτομῶν, ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. ἀντὶ τοῦ τούτῳ. Plato in 2. de Legib. Φησὶ δὲ τὸ νέον ἅπαν ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοῖς τε σώμασι καὶ ταῖς φωναῖς ἡσυχίαν ἄγειν οὐ δύνασθαι. κινεῖσθαι δὲ ἀεὶ ζητεῖν καὶ φθέγγεσθαι, τὰ μὲν, ἀλλόμενα καὶ σκιρτῶντα, οἷον ὀρχούμενα μεθ' ἡδονῆς, καὶ προσπαίζοντα. τὰ δὲ φθεγγόμενα πάσας φωνάς. Pluralibus vſus eſt pro ſingularibus, propter adiectiuum ἅπαν, quod collectiuum eſt plurium. Sic Liuius, AEtoli pars ſopiti, affecta labore ac vigiliis corpora ex ſomno moliebantur: pars vigilātes, ad hunc ſtrepitum pugnantium currūt. Quia pars AEtolorum, multitudinem ſignificat, pluralis numeri verba ſubdidit: cum alioqui Liuius Atticam figuram imitatus ſit, de qua alibi dictū eſt, AEtoli pro AEtolorum dicens. vt alibi, Multitudo pars procurrit in vias, pars in ædium veſtibulis ſtat, pars ex tectis feneſtriſque proſpectat. Idem, Hæ literæ Cōſules raptim cōfecto delectu, maturius quàm conſtituerant, exire in prouincias coegerunt: ea mente, vt vterque Cōſulum hoſtem in ſuam prouinciam continerent, neque conferre in vnum vires paterentur. Tacitus, Claſſicus corruptiſſimum quenque è deditis pergere ad obſeſſos iubet, veniam oſtentantes ſi præſentia ſequerentur. Liuius, Ex captiuorum numero c c c x l v i i i. delecti, nobiliſſimus quiſque, qui Romam mitterē-

Ἑνικὰ ἀντὶ τῶν πληθυντικῶν.

tur. Contrà Cicero in primo Officiorum, Vt pictores & ii qui ſigna fabricantur, & verò etiam poëtæ, ſuum quiſque opus à vulgo conſiderari vult: vt ſi quid reprehenſum ſit à pluribus, id corrigatur. Quia quiſque ſine ſuperlatiuo ſingulos ſignificat. Xenoph. in Hierone, Τὸ μὲν γὰρ διδάσκειν ἃ ἔστι βέλτιστα, καὶ οἳ κάλλιστα ταῦτα ἐργαζόμενοι ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶν, αὕτη μὲν ἐπιμέλεια διὰ χαρίτων γίγνεται. τὸ δὲ τὸν ἐνδεῶς τι ποιοῦντα λοιδορεῖν τε καὶ ἀναγκάζειν, καὶ ζημιοῦν, καὶ κολάζειν, ταῦτα δὲ ἀνάγκη δι᾽ ἀπεχθείας μᾶλλον γίγνεσθαι. In priore membro genus mutauit, in poſteriore numerum. Cicero Philip. decima, Hác tibi conſuetudinem plæriſque in rebus bonos obtrectandi ſiquis detraxerit, qui tibi velit obtrectare nõ relinquetur. Ab accuſatiuo ad datiuum tranſiit. Idem pro Marcello, Verùm animum vincere, iracundiam cohibere, uictoriam temperare, aduerſarium nobilitate, ingenio, virtute præſtantem, non modò extollere iacentem, ſed etiam amplificare eius priſtinam dignitatem: hæc qui faciat, non ego eum ſummis viris comparo, ſed ſimillimum deo iudico. Mutauit conſtructionis totam formam. Idem de Prouinciis conſularibus, Nam vt C. Iulius omnibus à Senatu nouis rebus ornatus, per manus hanc prouinciam tradat ei cui minimè vos velitis: per quem ordinem ipſe ampliſſimam gloriam ſit conſecutus, adduci ad ſuſpicandum nullo modo poſſum. Per quem ordinem dixit, cum per vos dixiſſet, non ad verba, ſed ad ſenſum relatiuum accommodãs. Liuius, Meſſene deſciuerat à concilio Achaico. cuius belli & cauſas & ordinem ſi expromere velim, immemor ſim propoſiti. Cuius belli dixit, pro cuius defectionis bellique inde ſecuti. Conſtructio autem & forma orationis cœptæ mutatur interdum poſt parentheſim, vel poſt multarum rerum enumerationem. vt apud Xenophonté in quarto παιδείας, Ἐννοήσαντες δὲ οἷά τε πάσχουσιν ὑπὸ τῶν Ἀσυρίων, καὶ ὅτι νῦν τεθναίη μὲν ὁ ἄρχων αὐτῶν, ἡττημένοι δ᾽ εἶεν, φόβος δὲ πολὺς εἴη ἐν τῷ στρατεύματι, οἵ τε σύμμαχοι αὐτῶν ὡς ἀθύμως ἔχοιεν, ταῦτα ἐνθυμουμένοις ἔδοξεν καὶ ὡς νῦν καλὸν εἴη ἀποστῆναι, & reliqua. Tale eſt illud Ciceronis ſuperius, Hæc qui faciat, non ego, & reliqua. Idem in eodem, Τοῦτον οὖν υἱὸν ὁ ἐμὸς βασιλεὺς ἐκεῖνος, καλέσαντος τοῦ τότε βασιλέως, πατρὸς δὲ τοῦ νῦν, ὡς δώσοντος τὴν θυγατέρα τῷ ἐμῷ παιδὶ, ἐγὼ μὲν ἀπεπεμψάμην μέγα φρονῶν, ὅτι δῆθεν τῆς βασιλέως θυγατρὸς ὀψοίμην τὸν ἐμὸν υἱὸν γαμέτην. ὁ δὲ νῦν βασιλεὺς ἐπὶ θήραν αὐτὸν παρακαλέσας, καὶ ἀνεὶς αὐτῷ θηρᾶν ἀνὰ κράτος, ὡς πολὺ κρείττων αὐτοῦ ἱππεὺς ἡγούμενος εἶναι), ὁ μὲν, ὡς φίλῳ συνεθήρα. φανείσης δὲ ἄρκτου διώκοντες ἀμφότεροι, ὁ μὲν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν, ὡς μήποτ᾽ ὤφελεν. ὁ δ᾽ ἐμὸς παῖς βαλὼν οὐδὲν δέον, καταβάλλει τὴν ἄρκτον. Hîc & forma inchoatæ orationis immutatur poſt digreſſionem & parentheſim: & rectus pro genitiuo ponitur more Attico, ὁ δὲ νῦν βασιλεὺς, pro τοῦ δὲ νῦν βασιλέως. Huiuſcemodi hyperbaton eſt apud Ciceronem in quarto Tuſcul. vbi quæſtionis cuiuſdam explicationem his verbis orditur, Quando & aliis locis de virtute diximus, & ſæpe dicendum erit (plæraſque enim quæſtiones, quæ ad vitam moréſque pertinent, à virtutis fonte ducunt) quando igitur virtus eſt affectio animi conſtans conueniénſque, laudabiles efficiens eos in quibus eſt, & ipſa per ſe ſua ſponte, ſeparata etiam vtilitate laudabilis: ex ea proficiſcuntur honeſtæ volunta- Hyperbaton.

tes,ſententiæ,actiones, omníſque recta ratio. Huius igitur virtutis contraria eſt vitioſitas. Et in quinto, Similémne putas C.Lælii Conſulatum vnum fuiſſe, & eum quidem cum repulſa: (etſi cum ſapiens & bonus vir qualis ille fuit,ſuffragiis præteritur:non populus à bono Conſule potius, quàm ille à vano populo repulſam fert?) Sed tamē vtrum malles te ſi poteſtas eſſet,ſemel vt Lælium Conſulem eſſe:an vt Cinnam quater? Idem in ſecundo longè audacius conſtructionē immutauit his verbis, Etenim ſi orationes quas nos multitudinis iudicio probari volebamus(popularis eſt enim illa facultas, & effectus eloquentiæ eſt audientium approbatio) Sed ſi reperiebantur nonnulli,qui nihil laudarent niſi quod ſe imitari poſſe confiderent, quíſque ſperandi ſibi eundem bene dicendíque finem proponerent: quid futurum putamus cum adiutore populo quo vtebamur antea,nunc minimè nos vti poſſe videamus? Interdum poſt prælongam parentheſim nulla fit verborum repetitio, vt apud eundem de Prouinciis conſularibus, Ergo ille cumulus dierum hominis eſt dignitati tributus.in quo ego(quo Conſule referente primùm decem dierum eſt ſupplicatio decreta Gn.Pompeio,Mithridate interfecto,confectóque Mithridatico bello:& cuius ſententia primùm duplicata eſt ſupplicatio Conſularis: mihi enim eſtis aſſenſi,cum eiuſdem Pompeii literis recitatis,confectis omnibus maritimis terreſtribúſque bellis, ſupplicationem dierum XII.decreuiſtis)ſum Gn.Pompeii virtutem & animi magnitudinem admiratus.Sæpius tamen Cicero repetere ſolet, quaſíque memoriā inchoatæ orationis renouare. vt ad Brutum ſcribens, Caue enim exiſtimes Brute,(quāquam non eſt neceſſe ea me ad te quæ tibi nota ſunt ſcribere:ſed tamen tantam laudum excellentiam non queo ſilentio præterire) caue putes probitate, conſtantia,cura,ſtudio Reipub. quicquam eſſe ſimile.Plato lib.IIII.de Legib.Γινώσκων ὁ χρόνος ἄρα, καθάπερ ἡμεῖς διεληλύθαμεν, ὡς ἀνθρωπεία φύσις οὐδεμία ἱκανὴ τὰ ἀνθρώπινα διοικοῦσα αὐτοκράτωρ, πάντα μὴ οὐχ ὕβρεώς τε καὶ ἀδικίας μεστοῦσθαι, ταῦτ' οὖν διανοούμενος, ἐφίστη βασιλέας τε καὶ ἄρχοντας ταῖς πόλεσιν ἡμῶν, οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γένους θειοτέρου τε καὶ ἀμείνονος, δαίμονας. Ariſtot.in III.de hiſt.animal.Τῶν δ' ἐχόντων ὄνυχας (ἔχει δ' ὄνυχας ἅπαντα ὅσαπερ δακτύλους, δακτύλους δὲ ὅσα πόδας, πλὴν ἐλέφας, οὗτος δὲ καὶ δακτύλους ἀσχίστους καὶ ἠρέμα διηρθρωμένους, καὶ ὄνυχας ὅλως οὐκ ἔχει) τῶν δ' ἐχόντων τὰ μέν εἰσιν εὐθυώνυχα, &c. Eſt etiam immutatio caſus inſignis apud Dinarchum κατὰ Δημοσθ.& ſolœciſmi ſimilitudinem præferens his verbis,Εἰ δὲ ῥήτωρ ἢ στρατηγὸς, οἱ τὴν καθ' αὐτῶν προσδοκωμένην ἀπόφασιν ἄπιστον βουλόμενοι γενέσθαι, συνηγοροῦσιν, οὐ προσεκτέον ὑμῖν ἐστὶ τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γέγονε τὰ συνέργα περὶ τὸν Ἁρπάλου κατάπλουν καὶ τὴν ἄφεσιν. εἰδότας ἀντὶ εἰδόσιν dixit: quia huiuſcemodi θετικὰ ἐπιῤῥήματα & datiuum & accuſatiuum admittunt,vt alibi diximus: Σολοικοφανές. & tanquam ὑμᾶς dixiſſet,εἰδότας ſubiunxit, quod eſt σολοικοφανές. Libanius Baſilio, Καὶ τὴν ψῆφον δεξάμενος τὴν σὴν, ἔπεσι βαδίζειν μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος, οἷά τις ἀλαζὼν τοὺς πάντας περιφρονῶν. ἀντὶ ὥσπερ τινὶ ἀλαζόνι.ſed βαδίζει verbum ſubaudiendum reliquit,οἷά τις ἀλαζὼν βαδίζει. Cic. Platonē ferunt didiciſſe Pythagorea omnia,primúmque de animorū æternitate idem ſenſiſſe quod

Pythagoras. Eſt etiam σολοικοφανὲς apud Demoſthenem ἐν τῷ περὶ στεφάνου, in his verbis, Οὐ γάρ δήπου σὺ δὲ πλεῖν ἤθελες (εἰ ταύτῃ γανεκιᾶς, ἐφ' ἣ σύνθεσι, ὦ κατάρατε, παρέστηκας) ἐν σὺ δὲ τὴν περὶ ἐμοὶ γεγονυῖαν εἰρήνεντε τῇ πόλει. οὕτωσὶ δὲ λογίζεσθε. à ſecunda perſona ſingularis numeri ad ſecundam pluralis tranſiit. Sed illa verba εἰ ταύτῃ & reliqua, per apoſtrophen à perſona iudicum ad AEſchinē dicta ſunt per parentheſim. Eſt etiam apud eundem parentheſis, ſed παρέλκουσα καὶ εἰρωνικὴ huiuſcemodi, in eadem oratione, Ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὁρᾷς) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς, Egregiam verò tute credo fortunam adeptus, meam fortunam vt calamitoſam accuſas. vel, bona tu ipſe ſcilicet fortuna vitam hactenus egiſti, qui meam vt deſpicādam exprobres. Quædam enim ſummi oratores è vulgi ſermone in ſcripta ſua politiſſima transferenda eſſe duxerunt, quæ quidem popularia eſſe vellēt, quorum permulta inter παρέλκοντα recenſuimus. Tale eſt, quoad eius fieri poteſt, apud Latinos: & impræſentiarum, quo & Tacitus & Vlpianus vſi ſunt poſt M. Catonem. Tale eſt illud Ciceronianū, Noli quærere, in epiſt. ad Sulpitium. quo lingua noſtra vernacula vtitur, cum rem miro modo adminiſtratam ſignificare vult. & ad M. Marium, Quid quæris? nil boni præter cauſam. Idem Demoſth. in eadem, Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς) γέγονε τὰ τῶν ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ. Xenoph. in 2. ἀπομνημ. ὦ 'γαθὲ μὴ ὀκνεῖ ἔφη, ἀλλ' εἴληφε τὸν ἄνδρα καταπεραίνειν, καὶ ταχύ σοι ὑπακούσεται. οὐχ ὁρᾷς; φιλότιμός ἐστι καὶ ἐλευθέριος, vidén' vt liberalis eſt & ingenuus? Lingua vernacula hoc verbum identidem vſurpat in ironia. Idem in quarto ἀναβάσ. Καὶ εἴτε μάχεσθαι αὐτῷ, σκεπτέον μοὶ δοκεῖ εἶναι ὅπως ἀσφαλέστατα μαχούμεθα. εἴτε δὲ δοκεῖ ἀπιέναι, ὅπως ἀσφαλέστατα ἀπιοῦμεν, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἕξομεν. & modum & tempus variauit. Fiunt & σολοικοφανῆ, cum & caſus & genera relatiuorum trahuntur per antecedentia. Plut. in Demetr. Ἔχαιρε δὲ οὐχ οἷς ἔξειν, ἀλλ' οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε. vt Latinè cum ad nomen ſubſequens trahuntur. Liuius, Ne appellarent conſilium quæ vis ac neceſſitas appellanda eſſet. Sic Cicero, Quibus igitur gradibus Romulus aſcendit in cælum? iiſne quæ iſti appellant bona? Plato in Philebo, Λόγοι μέν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν. Theophraſt. in tertio, Φύεται τοῦτο καὶ ἀλλοτε, καὶ τῆς Λέσβου ἐν τῷ ὄρει Ὀρχυνίῳ. ἔστι δὲ ἡλίκον ῥόα, καὶ τὸ φύλλον ἔχει ῥοῶδες. id eſt τηλικοῦτον ἡλίκη ῥόα. Et in ſecundo, Ἔτερον δὲ τι γένος ἐν Κύπρῳ, ὃ καὶ φύλλον πλατύτερον ἔχει, καὶ τὸν καρπὸν μείζω. μεγέθει μὲν ἡλίκος ῥόα, τῷ χρώματι δὲ περιμήκης. περὶ φοινίκων loquens. Idem in IIII, Σπείρουσι δὲ καὶ τὸ καλούμενον ὄρυζον. τοῦτο δὲ ὅμοιον τῇ ζειᾷ, καὶ περιπτισθὲν οἷον χόνδρος. id eſt τοιοῦτον οἷος χόνδρος. Idem in eodem, Ταῦτα δὲ μέγεθος μὲν εἰς δύο πήχεις, πάχος δὲ ἡλίκον ὁ δάκτυλος ὁ μέγας τῆς χειρός. ἀντὶ τοῦ ἡλίκος ὁ δάκτυλος. vt ipſe alibi, Μεγέθει δὲ ὅλος ὁ ὄγκος ἡλίκον μῆλον. Ariſtot. in IIII. de Generat. animal. Τῶν δὲ μεγάλων καὶ τὰ ἔμβρυα μεγάλα κατὰ λόγον ἐστί. διὸ καὶ τὸ τῶν ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος ἐστί. Idem in quinto de eodem elephante loquens, Τὸ δὲ ἔμβρυον γίνεται ὅσον μόσχος διμήνιος ἢ τριμήνιος. Et in nono, Τὸ δὲ μέγεθος ὅσον ἀλεκτορίς. In quinto autem Ethicorum alia ratione dixit, Δῆλον τοίνυν πόσαι κλῖναι ἴσον οἰκίᾳ, ὅτι πέντε. hoc eſt ἴσον ἀντάλλαγμα. vel eo modo quo dicitur, καλὸν φιλανθρωπία. de quo genere antè dictum eſt. Theophraſt. de

Οὐχ ὁρᾷς.

Caſus & genera relatiuorū Σολοικοφανῆ.

ficu Indica, Καρπὸν δὲ ἔχει σφόδρα μικρὸν, ἡλίκον ἐρέβινθος. & caſum & genus retulit ad antecedens. Eſt enim accuſatiuus maſculini. Plato lib. quinto τῆς πολιτ. Χρὴ τόδε ἀναμνησθῆναι, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες δικαιοσύνην οἷόν ἐστι καὶ ἀδικίαν, δεῦρο ἥκομεν. Idem, Ἐὰν εὕρωμεν οἷόν ἐστι δικαιοσύνη. vt Syneſ. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ πολῖται, Ariſtoteles cum diſcrepantia numeri, Αἱ δὲ ὗες στριφνὸν καὶ γεῶδες. Simile illi Demoſthenico, Πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, πονηρόν. Xenoph. χρήσιμον δὴ εἰς τοῦτο καὶ αἱ ψευδενέδραι. Eſt etiam σολοικοφανὲς ἀττικὸν ἐπὶ τῶν δυϊκῶν. Iſocrat. παναθηναϊκῷ, Ὥστε πρὸς μὲν τὸν ἐπιστρατεύσαντα, καὶ βουληθέντα τὼ μὲν πόλεε τούτω παντάπασιν ἀνελεῖν, τοὺς δὲ ἄλλους Ἕλληνας καταδουλώσασθαι, πρὸς μὲν τοῦτο & reliqua. Ibidem aliter, Εἰ γάρ τις φαίη τὼ πόλεε ταύτα πλείστων ἀγαθῶν αἰτίας γεγενῆσθαι τοῖς Ἕλλησιν, οὐχ ὅπως οὐκ ἀληθῆ δόξειεν ἂν λέγειν τοῖς εἰδόσι περὶ τῶν τότε γεγενημένων. Plato libro tertio de Legibus, Ταῦτα δὲ πάντα, τούτω τὼ τέχνα θεὸς ἔδωκε πορίζειν τοῖς ἀνθρώποις. Xenoph. Καὶ μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται. Sophocl. in Electra, Ἴδεσθε τήνδε τὼ κασιγνήτω φίλοι, ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην. τὼ κασιγνήτω ἀντὶ τοῦ τὰ κασιγνήτα dixit, de duabus ſororibus loquens. Et paulo pòſt, Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, ἀντὶ ἀφειδήσασαι. Moris eſt enim Atticorum, maſculinis vti pro fœmininis: cuius exẽpla crebra ſunt apud auctores. Illa fortaſſe poëtica eiuſdẽ in eadẽ, Ἤ τις τοιαῦτα τὸν τεκόνθ' ὕβριζεν, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος. de Electra loquẽs, ἀντὶ τηλικαύτη. Et alibi, Δρόμοι προκηρύξαντες, οὗ πρώτη κρίσις εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας. ἀντὶ λαμπρά. Et in OEdipode, Τῆς δ' ἀρχῆς οὕνεχ' ἣν ἐμοὶ πόλις δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν. ἀντὶ δωρητὴν καὶ αἰτητήν. Miſcetur & pluralis numerus cũ duali. Xen. in 1. ἀπομνημ. de Critia & Alcibiade, Ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐκείνω τὴν πόλιν τι κακὸν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι. Et paulo inferius, Ἐγενέσθην μὲν γὰρ δὴ τὼ ἄνδρε τούτω φύσει φιλοτιμοτάτω πάντων Ἀθηναίων, βουλομένω τε πάντα δι' ἑαυτῶν πράττεσθαι, καὶ πάντων ὀνομαστοτάτω γενέσθαι. ἤδεσαν δὲ Σωκράτην. ἀντὶ ἠδείτην. Idem, ἀλλὰ δὴ κἀκείνω σωφρονοῦντε ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβουμένω μὴ ζημιοῖντο ἢ παίοιντο, ἀλλ' οἰομένω τότε κράτιστον εἶναι τοῦτο πράττειν. ζημιοῖντο καὶ παίοιντο pluralia dualibus immiſcuit, pro ζημιοῖσθην & παιοίσθην. Idem, Νῦν μὲν γὰρ οὕτως ἔφη διακεῖσθαι, ὥσπερ εἰ τὼ χεῖρε ἃς ὁ θεὸς ἐπὶ τῷ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησεν, ἀφεμένω τούτου, τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλω. ἢ εἰ τὼ πόδε θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν, ἀμελήσαντε τούτου, ἐμποδίζοιεν ἀλλήλω. Eſt etiam σολοικοφανὲς in huiuſmodi ſermone, qualis eſt Platonis in Phædro, Οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἑκὼν ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέξεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται. παιδικὰ ἀντὶ ἐρώμενον dixit, vtique ad ſignificationem referens nõ ad vocem, cõſtructionem. Paulo pòſt variauit, Ἐξ ὧν πᾶσα ἀνάγκη ἐραστὴν παιδικοῖς μὲν φθονεῖν οὐσίαν κεκτημένοις, ἀπολλυμένοις δὲ χαίρειν. ἔτι τοίνυν ἄγαμον, ἄπαιδα, ἄοικον ὅτι πλεῖστον χρόνον παιδικὰ ἐραστὴς εὔξαιτ' ἂν γενέσθαι. Cui nõ abſimile eſt ſchema, ludi Megaleſia, & ludi Floralia, quæ locutio fuit frequens apud priſcos, auctore Fabio his verbis, Quædã tamen & faciẽ ſolœciſmi habẽt, & dici vitioſa nõ poſſunt, vt tragœdia Thyeſtes, & ludi Floralia ac Megaleſia: quanquã hæc ſequenti tẽpore interciderũt, nũquã aliter à veteribus dicta. Ab hac figura manauit illud, Cẽtauro inuehitur magna. & apud Terentiũ, in Eunuchũ ſuã, quod adnotauit Seruius. Et vt Græci interdũ dicũt, Ἀριστοφάνης ἱππεῦσιν, vt Athenæus quodã loco, Μένανδρος (inquit) ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ, ſic Latini ſine

Ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν.

De uſu dualis numeri.

Ludi megaleſia.

adiectione præpoſitionis, vt Nonius aliquãdo citat. Plin. lib. xxIII, Apud Menandrũ (inquit) ſynariſtuſin vel potius συναριστῶσιν, hoc edũt. de ſemine myrti loquens. Huiuſmodi etiam verba lingua Latina reddere nõ poteſt vno verbo, qualia ſunt πιπερίζειν, ὀξίζειν, πορφυρίζειν, τερεβινθίζειν, χρυσίζειν, & innumera alia. Dioſcorides χρυσίζειν, auri ſpeciem præferre dixit. Herodot. Γῆ τι χρυσίζουσα παμπληθεῖ ὑπέστρωτο. id eſt arena auri colore micans. Idem Dioſcorides de opobalſamo, Ἔστι δὲ ὀπὸς καλὸς ὁ πρόσφατος τῇ ὀσμῇ, δύτονος, μὴ προσοξίζων, acorem non redolens, ad acorẽ non vergens. Idem lib. v, περὶ ἰοῦ σκώληκος, Ἀποθέσθαι ἐπ' ἀνθράκων διαπύρων, κινεῖν ἕως ἂν μεταβάλλῃ καὶ ὑποκυανίζῃ τῇ χρόᾳ. Idẽ περὶ στιμμέως, Στίμμι δὲ κράτιστόν ἐστι τὸ στιλπνότατον καὶ λαμπυρίζον, cicindelæ modo fulgens. Et de reſina lentiſci, Διαφέρει δὲ αὐτῆς ἡ λαμπυρίζουσα, τυρρηνικῷ κηρῷ ὁμοία τῇ λευκότητι. Λαμυρίζειν ἀπὸ τοῦ λαμυρὸν eſt, ſi emendatè apud Athenæũ legitur in nono, Ὁ δ' Ἀριστοτέλης φησὶν ὡς αἱ περιστεραὶ γεννώμεναι τοὺς νεοττοὺς, τῆς λαμυριζούσης γῆς διαμασησάμεναι, ἐμπτύουσιν αὐτοῖς διαγοῦσαι τὸ στόμα, διὰ τούτου παρασκευάζουσαι αὐτοὺς πρὸς τὴν τροφήν. Λαμυρὸς, καθαρός. ὅθεν λαμυρὰ πηγὴ παρὰ Θουκυδίδῃ, ἡ καθαρὰ καὶ λαμπρά. Καὶ λαμυρὸς, elegans & facundus. Idem Athenæus, Λαμυρώτερον οὐδὲν ὦ Τίμων σου, Nihil te lepidius atque elegantius. Xenoph. in Sympoſ. Εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε. ὁ, τι γὰρ οἶνος συνεπαίρει, καὶ ὁ ἀεὶ συνοικῶν ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει. verba ſunt Socratis, Si facundius vel copioſius loquor. Παραγωνίζειν eſt in angulos deſinere. Theophraſt. Φύλλα τὰ μὲν προμηκέστερα, ὥσπερ τὰ τῆς μηλέας. τὰ δὲ εἰς ὀξὺ προήκοντα, καὶ παραγωνίζοντα. Ἑλληνίζειν, κρητίζειν, λακωνίζειν, φιλιππίζειν, & ſimilia notiora ſunt quàm vt dici debeãt. Ξενίζω ſignificat τὰ ξένα φέρω ἢ φθέγγομαι, hoc eſt τὸ ξένῃ χρῶμαι φωνῇ, ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι. Lucianus in perſona Pythagoræ, Ἀλλ' ἑώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη καὶ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα. ὅσῳ δ' ἂν ξενίζοιμι, καινότερος ὤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι, id eſt quo magis noua & peregrina inauditáque inſtituerem. In Act. Apoſtol. cap. xvII, Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. Iungitur etiã accuſatiuo, Ξενίζει τοῖς λόγοις ἡμᾶς. ἀντὶ τοῦ ξένα τινὰ πρὸς ἡμᾶς φθέγγεται. hoc eſt quaſi peregrina fercula nobis apponit. eſt enim ξενίζειν τινὰ, τὸ ἑστιᾶν. Baſil. Meletio, ᾔδειν ὅτι ξενίσει τὴν ἀκοὴν τῆς τελειότητός σου τὸ νῦν ἐπιφυὲν ἔγκλημα παρὰ πάντα εἰπεῖν ἀνόκνῳ ἀπολογίᾳ, Sciebam rem tibi inauditam futuram. noueram quod huiuſmodi criminatio in ſtuporẽ te adduceret, propter rei nouitatem. Et ξενίζω opponitur τῷ ἐθίζω. Alexãd. in Probl. Διὰ τί τὰ βρέφη γεννηθέντα παραυτίκα κλαίει. διότι τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν φύσιν ξενιζομένην ἔχει. ἀπὸ γὰρ θερμῶν σωμάτων καὶ ἁπαλῶν τῆς μήτρας, εἰς ἄγαν ψυχρὸν ἔξεισιν. hoc eſt peregrinã & lucis adhuc inſolentem. Chryſoſt. primæ ad Corinth. 2, Οὐδὲν γὰρ οὕτω θορυβεῖ ψυχὴν κἂν ἐπὶ χρησίμῳ τινὶ γίνηται, ὡς καινοτομεῖν τι καὶ ξενίζειν, quàm rem nouam moliri, & à conſuetudine alienã. Ξενίζεσθαι etiam eſt τὰ ξένια δέχεσθαι καὶ λαμβάνειν. Xenoph. Τότε μὲν δὴ ξενισθέντες οἱ στρατιῶται, ἐκοιμήθησαν. Suprà dixerat, Κύρῳ μὲν καὶ τῇ στρατιᾷ πάσῃ ξένια ἔπεμπεν. Themiſt. ad Nicomed. Μὴ οὖν δὴ καὶ ὑμεῖς ὑπερίδητε τοῦ ξενίζειν ἐπιχειροῦντος οὐ λίαν κεχρυσωμένοις ξενίοις, οὐδὲ γοητεύειν δυναμένοις τὰς ἀκοάς. id eſt xeniis vos accipere ſimplicibus & vſitatis. de orationibus ſuis loquens per metaphoram. Plutarchus in Deme-

Χρυσίζειν. Λαμυρός. Παραγωνίζειν. Ξενίζειν. Ξενίζεσθαι.

trio, Γεάφεται γὰρ δέχεσθαι Δημήτριον ὁσάκις ἂν παραγένηται, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς, vt xeniis deorum exciperetur. vt deorum lautia ipſi decerneretur. In Hippiatr. Οὐ χρὴ δὲ τὰς κυούσας ποικιλίᾳ τὴν νομὴν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν. ἀμβλίσκουσι γὰρ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ξενισμοῖς. id eſt pabuli nouitate & aquæ potu inſuetæ afficiuntur, & abortus pariunt. Ξενίζεσθαι eſt ſtupere, & rem vt inſolitam inauditámque admirari & peregrinam. Polyb. lib. 1. de coruo machina nauali loquens, qua Romani vtebantur, Ἅμα δὲ τῷ πλησιάζειν συνθεωροῦντες ἀνεσπασμένους τοὺς κόρακας ἐν ταῖς ἑκάστων πρῴραις, ἐπὶ ποσὸν μὲν ἠπόρουν οἱ Καρχηδόνιοι, ξενιζόμενοι ταῖς τῶν ὀργάνων κατασκευαῖς. Idem in tertio, Οἱ δ' ἐν τῇ Ῥώμῃ, παραπεπτωκότων τῶν κατὰ τὴν ἱππομαχίαν, ἐξενίζοντο μὲν τὸ συμβεβηκὸς εἶναι παρὰ τὴν προσδοκίαν. Et in v, Ξενισθεὶς δέ, καὶ διαπορήσας ἐπὶ πολὺν χρόνον διὰ τὸ παράδοξον, ὁ μὲν ἀπεχώρησεν ἐπιτροπῇ διατετραμμένος, οἱ δὲ λοιποὶ παραχρῆμα πάντες ἀπέρρεον ἀπ' αὐτοῦ. Lingua vernacula peregrinū vocat inuſitatū & necopinatū. Ξενοῦσθαι & ἐπιξενοῦσθαι τὸ ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἥκειν. Iſocr. τοῖς Ἰάσονος παισίν, Ἐγὼ δὲ ἕνεκα μὲν Ἰάσονος ξενίας ἡδέως ἂν ἀφικοίμην ὡς ὑμᾶς, ἀλλὰ γὰρ ἐμποδίζει με πολλά. μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις. id eſt peregrè agere, peregrinari. Significat etiam hoſpitio coniungi & hoſpitio ſuſcipi. Xenophon in ſeptimo ἀναβάσ. Ἐνταῦθα δὲ ξενοῦται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι τῇ Γογγύλου μητρί. Idem, Καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Βίτων καὶ ἅμα Εὐκλείδης χρήματα δώσοντες τῷ στρατεύματι, καὶ ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι. Ariſtoteles in ſeptimo Politicôn, Τὸ γὰρ ἐπιξενοῦσθαί τινας ἐν ἄλλοις τεθραμμένους νόμοις, ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς τὴν εὐνομίαν. de maritimis ciuitatibus loquens. id eſt hoſpitio coniungi & hoſpitaliter excipi. Demoſth. Διὰ γὰρ τὸ Πασίωνος εἶναι, καὶ ἐκ φίλον ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς, καὶ πιστευθῆναι ἐν τῇ Ἑλλάδι, οὐκ ἠπόρουν ὅπου δεηθείην δανείσασθαι. Ἀποξενοῦσθαι etiam eſt ἐν τῇ ξένῃ ἀποδημεῖν. & Ἀποξένωσις eſt peregrè agentis, & cui peregrinari cōtigit. Plato libro nono Legum, Ἐὰν δέ τις ἀκάθαρτος ὤν, εἰς τὰ ἱερὰ τολμᾷ πορεύεσθαι καὶ θύειν, ἔτι δὲ τοὺς χρόνους μὴ ἐθέλῃ πληροῦν ἀποξενούμενος τοὺς εἰρημένους, ὁ τῷ τελευτήσαντος γένει ἐγγύτατα ἐπεξίτω τῷ κτείναντι. id eſt, & nolit patria carere tempore à lege ſtatuto. Plutarch. Ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Ariſtotel. in ſecundo Politic. Ἔξω γὰρ τῆς οἰκίας διὰ τὰς στρατείας ἀπεξενοῦντο πολὺν χρόνον. Θαυμαστὸν ὅσον dicunt Græci, καὶ θαυμάσιον ἡλίκον, pro mirum in modum, quod fortaſſe alibi diximus. Demoſthen. περὶ παραπρεσβ. Ταῦτα δὲ θαυμάσια ἡλίκα καὶ συμφέροντ' ἐδόκει πεπρᾶχθαι τῇ πόλει. Idem in eadem, Ὡς θαυμάσια ἡλίκα πεισόμενοι διὰ τούτους ἀγαθά. Et κατὰ Τιμοκράτ. Παράδοξόν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. Ariſtotel. Διαφέρουσι δὲ τῇ ἀνδρείᾳ οἱ ἐλέφαντες θαυμαστὸν ὅσον. Plinius lib. x x v i i i, Vulnera nodo Herculis præligare, mirum quantum ocyor medicina eſt. Liuius libro primo, Mirū quantum illi viro hæc nuncianti fides fuerit, quámque deſiderium Romuli apud plebē exercitúmque facta fide immortalitatis lenitum ſit. ὅσον enim τὸ λίαν ſignificat adiectiuis ſubiunctum. Cicero in quarto Finium, Sed differre inter honeſtum & turpe nimium quantum neſcio quid immenſum. Sicque apud Gellium lib. x v i i. legi debet, vbi de AEſchine loquitur, Turpitudine priſtinæ vitæ defamatiſſimus: ſed lingua tunc atque facundia nimium quantum præſtabilis. id eſt vt AEſchines ſcripſit, ἀνδρὸς

Ξενοῦσθαι. Ἐπιξενοῦσθαι. Ἀποξενοῦσθαι. Ἀποξένωσις. Θαυμαστὸν ὅσον. Θαυμαστὸν ἡλίκον. Mirū quantū.

βεβιωκότες μὲν αἰσχρῶς, λέγειν δ' εἰς ὑπερβολὴν δυνατοί. Plato, Χρόνον ἀμήχανον ὅσον.
Syneſ. Ἀντιυφηνεῖται γὰρ ὑπὸ μυρίων ὅσων τὴν σὴν ἐρασῶν. Ariſtoph. Pluto, Ἀλλ'
ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. Οἷς & ὡς cum ſuperlatiuis iungũtur. Gre-
gorius, Οἷς πλεῖστα ἐκεῖνοι δράσειν κακά. Xenophõ, Ἐγὼ δὲ ἐβουλόμην σε ὡς λαμ- Οἷς πλεῖστα.
πρότατον φαίνεσθαι. καὶ γὰρ ἐμοὶ κόσμος ἂν ἦν τοῦτο, ἐμῆς ὄντα ἀδελφῆς υἱόν, ὅτι μεγαλοπρε- Ὡς λαμπρό-
πέστατον φαίνεσθαι. Ὡς etiam ſubiungitur vt ὅσον, & idem ſignificat. Plato in τατον.
Gorgia, Νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἠδίκηκε. Et in Phæ- Θαυμασίως
dro, Ὑπερφυῶς μὲν οὖν ἔφη, ὡς βούλομαι, magnopere inquit cupio. Et rurſus, ὡς.
Ἐγὼ γὰρ ἔφη ὁ Κέβης, νέος ὤν, θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι
περὶ φύσεως ἱστορίαν. Alibi ὡς σφόδρα dixit ἐκ παραλλήλου, vt perquam Latiné.
Ἀλλ' εἰπὲ καὶ τόδε, εἰ ὡρισάμην σοι ἔρωτα ἀρχόμενος τοῦ λόγου. Φαι. Νὴ Δί' ἀμηχάνως γε
ὡς σφόδρα. Demoſth. πρὸς Πανταίνετον, Θαυμαστῶς ὡς ξυνῄδειν. Præponũt etiã
ὡς interdũ, vt ὡς ἀληθῶς & ὡς ἑτέρως. Demoſth. Ἐάν τι καλῶς ἔχῃ, χάριτος τυγχάνει. Ὡς ἀληθῶς.
ἐὰν δὲ ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. Idem περὶ στεφάνου, ὧν κατορθουμένων, μεγίστοις ἀναμφισβη- Ὡς ἑτέρως.
τήτως ὑπῆρχεν εἶναι. ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γοῦν εὐδοκιμεῖν περίεστιν. Idem in
eadem, Ποῦ δὲ παιδείας σοὶ θέμις μνησθῆναι, ἧς τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων οὐδ'
ἂν εἷς εἴποι περὶ αὑτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. Hermog. Ἐν οἷς μὲν ἂν ἰσχυρίζεσθαι δέωνται, τοῦτο
ποιεῖ. ἐν οἷς δ' ἂν ἀσθενὴς ὁ λόγος ᾖ, ὡς ἑτέρως, aliter vtitur, aliter facit. Plato, Πό-
τερον ὡς ἀληθεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι. Iungunt & ὡς ὅτι, vt ὡς σφόδρα. Dioſcorid. Ὡς ἀληθεστέρως
Ἐπιδιαλαμβάνει τῇ εὐωδίᾳ ὡς ὅτι πλεῖστον χρόνον. Idem, Ἁλὸς ὀρυκτοῦ ἢ θαλασσίου ὡς ὅτι
λευκοτάτου, ſanequam candido & perquam albo. Galen. libro XIII, Πρῶτον
μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον ὡς ὅτι μαλακώτατα. Plato libro ſexto de Legi- Ὡς ὅτι μαλα-
bus, Οὕτω δὲ χρηστέον ἀναγκαίως μὲν ταῖν ἰσοτήτοιν ἀμφοῖν, ὡς δ' ὅτι μάλιστα ἐπ' ὀλιγί- κώτατα.
στοις τῇ ἑτέρᾳ, τῇ τῆς τύχης δεομένῃ, ſed in quàm pauciſſimis altera, ea vtique quæ
fortunæ ſuffragatus indiget. Idem, Δοκιμάζειν δὲ τὸν ἀεὶ λαγχάνοντα, πρῶτον μέν,
ὁλόκληρον καὶ γνήσιον, ἔπειτα ὡς ὅτι μάλιστα ἐκ καθαρευουσῶν οἰκήσεων. Ὡς ἀντὶ τοῦ πρὸς Ὡς ἀντὶ τοῦ
καὶ εἰς παρ' Ἀττικοῖς ponitur. Demoſthen. Λέγεται οἴχεσθαι πρεσβεύων αὐτὸς ὡς τοὺς πρός.
Λακεδαιμονίους. AEſchines, Ὡς δὲ τάχιστα ἥκομεν ὡς Μακεδονίαν, συνετάξαμεν ἡ- Ὡς τάχιστα ἥ-
μᾶς αὐτούς. Vbi etiam ὡς ſignificat ſimul & poſtquam. Ὡς τάχιστα ſimul κομεν.
vt, ſimul atque, vt ἐπειδὴ τάχιστα, de quo alibi diximus. Euripides in He-
cuba, Οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα, Μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος. id eſt,
ἐπειδὴ ἤκουσαν τῆς βασιλικῆς φωνῆς, μεθ' ἣν οὐδενὶ λέγειν ἔξεστι, hoc eſt principis man-
datum, τάχιστ' ἀφῆκαν τὴν παρθένον. eſt autem figura Attica. ἐπίρρημα enim
τάχιστα non ad ἤκουσαν, ſed ad μεθῆκαν referendum eſt, καὶ τούτῳ συναπτέον ἐστί.
Cicero in Finibus, Omne enim animal ſimul vt ortum eſt, & ſeipſum
& omnes partes ſuas diligit. Sic Demoſthenes, Ὡς τὰ πρῶτ' ὑμῶν ἐπύθοντο, id
eſt ἐπειδή. Vt vidi, vt perii. Cicero in Philippica octaua, Eſt enim annus
vt repulſam tulit. Idẽ AEſchines περὶ παραπρ. Ὡς δ' ἅπαξ ἐπεσχέθη, οὐδ' ἀνα-
λαβεῖν ἑαυτὸν ἠδυνήθη. Ὡς ἀντὶ τοῦ ἐπεί, hoc eſt ἀμέλει, etenim, nã. Lucian. Γελῶ
ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπὸ ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο. ὡς εἴγε ἄλ-
λος τις ὑπέσχετο, ἥτις ἀπαλλάξει, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντά με, quòd ſi quis eam cu-
rauerit, licet iam vt me oderis. Idẽ, Ὡς νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ τελέως ἤδη ἐκβεβακ-
χευμένον, Nam nunc quidẽ te miſeror, vt bacchari cœpiſti. Cui nõ abſimile
illud videtur Ciceronis de Oratore, Vt nõ iam ſine cauſa Demoſthenes

tribueret primas & ſecũdas & tertias actioni. Plin.lib.xxi, Vt nõ ſit mirari ſatis naturæ prouidentiã. Eſt enim illatiua ex præcedentibus cõiunctio. Plato in Phædro, Βούλει οὖν ἐν τῷ Λυσίου λόγῳ ὃν φέρεις, ἰδεῖν τί ὧν φαμὲν ἄτεχνόν τε καὶ ἔντεχνον εἶ; Φαι. πάντων γε μάλιστα. ὡς νῦν γε ψιλῶς πως λέγομεν, οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα, etenim vnde nunc quodammodo diſſerimus. Et in Euthyd. Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων. ὡς οὐκ ἂν ἔχοιμί γε εἰπεῖν ὅτι οὐ προσέχοιεν τούτοις αὐτοῖς, quandoquidem excuſare non queo. Sic illud intelligo Demoſthenis περὶ Λεπτίν. Οὐδὲ γὰρ εἰ πάνυ χρηστός ἐστιν, ὡς ἔμου γε ἕνεκα ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος, nam eſto quidem ille per me. Ὡς pro duntaxat ſecundum. Ariſtot. in x. Ethic. περὶ τῆς θεωρητικῆς loquens, Καὶ τὸ αὔταρκες δὴ καὶ σχολαστικὸν, καὶ ἄτρυτον, ὡς ἀνθρώπινον, καὶ ὅσα ἄλλα τῷ μακαρίῳ ἀπονέμεται, κατὰ ταύτην τὴν ἐνέργειαν φαίνεται ὄντα, id eſt dũtaxat vt eſt humanus captus, & pro humana conditione, vt ſunt humana. Cic. de Clar. Orat. At hi quidẽ, vt Athenienſiũ ſecula numerãtur, adoleſcentes debent videri. Ibidẽ, Denique hunc proximo ſeculo Themiſtocles inſecutus eſt, vt apud nos perãtiquus, vt apud Athenienſes non ita ſanè vetuſtus, ὥς γε καθ' ἡμᾶς ἀρχαιότατος. Ὡς pro tanquam vtique. Ariſtid. Ἔν τε ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ οὐδὲν ἦν ὅτι μὴ Ἀθῆναι. ὡς ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν τὴν Ἀθηναίων πόλιν καὶ τὴν Ἑλλάδα. AEſch. κατὰ Τιμάρχ. Καὶ τί προσέταξεν ὁ Σόλων τὸν νόμον. καθ' ἡμᾶς καλῶς τοὺς φυλέτας βοηθοῦντας τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ, ὡς εἰ μὴ βοηθήσαι ποθὲν μεταμεμψόμεθα ἐπὶ τοὺς οὕτω βεβιωκότας, οὐδὲ βουλεύεσθαι ἡμᾶς διωνοσομένοις περὶ τῶν σπουδαιοτάτων πραγμάτων. vbi eſt ἀττικὸν σχῆμα. Illud Xenophõtis in i. παιδείας, Ἀλλ' ἡμεῖς ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν, ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίσασθαι, ſignificat, ſi quidem nobiſcum committantur. duntaxat ſi certare nobiſcum inſtiterint. Sic Lucian. Τυφλὸς ὁ χρυσοῦς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμὲ, ſi præ me æſtimetur. ſi mecum cõparetur. Ὡς circiter. Demoſth. Καὶ μετ' αὐτοῦ χιλίους ὡς τετταράκοντα βαδίζει. Accipitur & aliis modis non paucis. Ariſtot. in v. de Generat. animal. Τὴν μὲν πόρρωθεν τῆς αἰσθήσεων ἀκρίβειαν ἥκιστα ὡς εἰπεῖν ἄνθρωπος ἔχει, ὡς κατὰ μέγεθος τῆς ζώων. Idem in octauo de hiſtor. de ſue loquẽs, Τάχιστα δὲ ἐπιδίδωσιν εἰς παχύτητα ὡς κατὰ μέγεθος, id eſt

ὥς. κατά γε λόγον τοῦ μεγέθους, pro portione magnitudinis. Ὡς cũ accentu acuto ſignificat ὅπως. Idẽ in vi. Ethic. Οὐκοῦν ἔδει ἐκεῖνο που ἀβουλία, ἀλλ' ὀρθότης τῆς βουλῆς

Ἔστιν ὥς. κατὰ τὸ ὠφέλιμον, καὶ οὗ δεῖ, καὶ ὥς, καὶ ὅτε, & vbi & quomodo & quãdo. Inde ἔστιν ὥς, pro quodammodo, quadamtenus. Idem in vi. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Εἰ οὖν ἐστιν οὐσία ἥ τε ὕλη καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὸ ἐκ τούτων, ἔστι μὲν ὡς καὶ ἡ ὕλη μέρος τινὸς λέγεται. ἔστι δ' ὡς οὔ. Et in i. Politic. Ἐπεὶ δ' ἔστι μὲν ὡς τοῦ οἰκονόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος καὶ περὶ ὑγιείας ἰδεῖν, ἔστι δ' ὡς οὔ, ἀλλὰ τοῦ ἰατροῦ, οὕτω καὶ περὶ τῶν χρημάτων ἔστι μὲν ὡς τοῦ οἰκονόμου, ἔστι δ' ὡς οὔ, ἀλλὰ τῆς ὑπηρετικῆς. Sic dicitur vt ἔστιν ὃν τρόπον, quod idem ſignificat. Demoſth. Καὶ τοιαῦτα δίκην δέδωκεν ἔστιν ὃν τρόπον, οὐχ ὃν ἂν τύχῃ, id eſt certo quodam modo, non quolibet. Ariſtotel. in v. Ethic. Τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν οὕτως

Ἔστιν οὕς. ἔχον, ἀλλ' ἔστιν ὥς, non plane ita, ſed quodam modo. Ἔστιν οὓς aliquos. Greg.

Ἔστιν οἷς. Συναγαγὼν ἐν ταυτῷ τοὺς λιμοῦ τραυματίας, ἔστι δὲ οὓς καὶ μικρὸν πνέοντας. Ἔστιν οἷς, quibuſdam. Idem, Φωνή τις ἐκ τῆς ἄκρας ἔστιν οἷς ἐξηκούετο. Sic Xenoph. Ἔστιν οὓς τινάς aliquos, interrogatiuè dixit. Ἔστιν οἵ τινες aliqui. Plato in Minoe, Πολ-

Ἔστιν οἵ τινες. λοὶ γὰρ ὄντων ἀνθρώπων καὶ Ἑλλήνων, καὶ βαρβάρων, οὐκ ἔστιν οἵ τινες ἀπέχονται συμπα-

σιων ἢ Κρῆτες, nulli ſunt. Arrian. lib. 2, Ὡς δὲ εἴχοντο μὲν αὐτοῦ πύργοι ἔστιν οἳ καὶ μεταπύργια, αὐτὸς μὲν περὶ ἢ ἀφ᾽ τῶν ἐπάλξεων ὡς ἐπὶ τὰ βασίλεια, ὅτι ταύτῃ οἱ πορευτέα ἐφαίνετο εἰς τὴν πόλιν ἡ κάθοδος. vtitur & identidem. Hunc modum Latini non ſequuntur. dicimus enim, eſt qui, ſunt qui, εἰσὶ δ᾽ οἵ. Thucyd. Εἰσὶ δ᾽ οἳ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερίσκοντο. Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. Ἔστιν ὅν τινα ὑμεῖς ὦ ἄνδρες δικασταί, τῶν πρέσβεων ὧν ἔπεμψε Φίλιππος, χαλκοῦν στήσαιτ᾽ ἐν ἀγορᾷ; Eſtne quẽ vos erigere velletis æneum? Idem, Οὐκ ἔστ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ τῶν πεπραγμένων μόνος ἐγὼ ἠδίκημαι. Ἔσθ᾽ ὅπως idẽ quod ἔστιν ὡς. & ἔσθ᾽ ἃ pro ἔστιν ἃ, aliqua. Demoſth. κατὰ Τιμοκράτ. Καὶ τοσούτῳ δεινότερα Εὐκτήμονος ἠδικηθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ, ὥσθ᾽ ὁ μὲν Εὐκτήμων εἰς χρήματα ἔσθ᾽ ἃ κακῶς ἔπαθεν. Ὡς cum infinitiuo iunctum pro ὥστε ponitur, ſed ὥστε Ἀττικῶς etiam cum indicatiuo iungitur. Thucyd. Ἀπέχει δὲ ἡ Ῥήνεια οὕτως ὀλίγον, ὥστε ὁ Πολυκράτης τύραννος ἑλὼν ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι, ἁλύσει δήσας. Syneſ. τῷ ἀδελφῷ, Οἶμαι δὲ πάντας δεῖν ἑξῆς ἀποσκοπιάζεσθαι, ὃν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν, ὥστ᾽ εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ᾽ ἐποίησεν ἄν, & τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις αἰτίαν πρέπουσαν ἐδέξατο. Plato in Protag. Ταῦτα οὖν σκεψώμεθα καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, nos enim adhuc iuuenes, vt quidem eſt tantæ rei explicatio & iudicium. AEſch. περὶ παραπρ. ὥστε cum futuro infinitiui, Τοιαῦτα ἐρεῖ ἔφη ὁ Δημοσθένης, ὥστε ἀποῤῥάψειν τὸ στόμα τοῦ Φιλίππου. Et ὡς itidem κατὰ Τιμαρ. Κατεπαγγέλλεται γὰρ τοσούτους ἐκκαλέσεσθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους, περιεμβαλεῖν τὰς ἐμὰς δημηγορίας, καὶ φέρειν τὴν εἰρήνην, ὡς οὐδ᾽ ἀπαντήσεσθαί με ἐπὶ τὸ δικαστήριον ἀπολογησόμενον. Sed hoc factum eſt ex vi verborum φημὶ & ἐπαγγέλλομαι, quæ futurũ poſcunt, vt mox dicemus. Πῶς οὔ in reſponſionibus aſſenſionem ſignificat, vt τί μήν, de quo alibi dictũ. Verùm Græci per hanc particulam quibuſdam interrogationibus vtuntur, quæ non perinde Latinis vſitatæ ſunt. Demoſth. περὶ στεφάνου, Πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς, τούτοις νῦν ἐγκαλῶν ὧν τότε οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω; nónne tu improbus es? Idem, Πῶς οὐκ αἰσχρὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Et rurſus, Τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον ὃν σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν, ἄξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω. πῶς γὰρ οὔ; πόῤῥω μέντοι που τῶν ἐμαυτοῦ πεπολιτευμένων τίθεμαι, quis enim inficias ire poteſt? Plin. in Epiſt. Cum ſententiam rogaretur, dixit Iunius Mauricus non eſſe reſtituendum Viennenſibus agona. adiecit, vellem etiam Romæ tolli poſſet. conſtanter (inquis) & fortiter. quid ni? ſed hoc Maurico nouum non eſt. εὐσταθῶς φαίης ἂν σύ γε καὶ ἀνδρείως. πῶς γὰρ οὔ. Horatius, Qui neſcit, verſus tamen audet fingere. quid ni? Liber & ingenuus. Terent. Audiſtin' obſecro? quid ni? quî vſque vnà affuerim. Cic. in Tuſcul. Quid ni poſſim? nam etiam in tormentis, & cæt. Lyſ. Οὕτως ὦ ἄνδρες ἐκεῖνος τούτων ἔτυχεν ὧνπερ καὶ νόμοι κελεύουσιν, οὐκ ἐξαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ. πῶς γὰρ ἄν, ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ κατέπιεν εὐθύς, quî enim fieri poſſet? Demoſth. περὶ στεφάνου, Οὐκ ἀπορῶν. πῶς γάρ, ὅς γε κεκληρονόμηκας τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων ἢ πέντε ταλάντων. Interdum hæc particula clauſulam ſententiæ facit. Greg. Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; At hoc quonam fieri pacto poterit? Idem, Ἵνα τὸ μὲν ἀφεθῆναί σοι, παρὰ θεοῦ. τὸ δὲ συλληφθῆναι, καὶ παρὰ σοῦ γένηται. γενήσεται δὲ πῶς; ἀεὶ τῆς παραβολῆς μέμνησο, at id quonam modo tibi eueturum eſt? Interdũ hæc vox ἐμφατικῶς ponitur, & ſignificationẽ habet τοῦ καταπολύ, & quaſi admirabũdè profertur. Ariſtoph.

Εἰσὶ δ᾽ οἵ.

Οὐκ ἔστ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ.

Ἔσθ᾽ ἅ.

Ὡς & ὥστε.

Πῶς οὔ.

Quid ni?

Πῶς ἐμφατικῶς.

in Pluto, Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, at ego mirè hoc ingenio prædiτus ſum. Idem, Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς τὸν πλοῦτον ἠσπάζοντο; quo tandem eos modo Plutú ipſum exiſtimas amplexatos eſſe? Sic Syneſ. Ἥσθην, ἀλλὰ πῶς οἴει; πάνυ μὲν ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἥσθην, Gauiſus ſum equidẽ: atque quemnam ad vſque modum

Πῶς μὲν, Πῶς δέ. gauiſus? ſanè penitus ab imo mentis. Πῶς μὲν, & πῶς δὲ etiam pro πῇ μὲν & πῇ δὲ ponitur: quod Latinè partim quidem, & partim autem dicitur. Themiſt. in III. de Anima, de ſenſu communi loquẽs, quod ἡγεμονικὸν vocatur, πῶς μὲν οὖν διῃρημένη αὕτη ἡ δύναμις, τῶν διῃρημένων αἰσθάνεται· πῶς δὲ, ἀδιαίρετος, τῶν διῃρημένων. ταὐτὸν εἶναι μὲν γὰρ διῃρημένη, τοῦτ' ἔστι τῷ λόγῳ, τόπῳ δὲ καὶ ἀριθμῷ, ἀδιαίρετος. Idem alibi, de vtroque intellectu loquens, Ἄλλοι δὲ πιθανοὶ συγκείμενοι ἐκ τοῦ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ, ὃν καὶ χωριστὸν εἶναι τοῦ σώματος πιθανοῖ, καὶ ἄφθαρτον, καὶ ἀγένητον. καὶ πῶς μὲν, δύο φύσεις τούτους τοὺς νοῦς, πῶς δὲ, μίαν. ἓν γὰρ τὸ ἐξ ὕλης καὶ εἴδους. Ariſtot. in I. περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, ὥστε ἀνάγκη πῶς μὲν εἶναι ταὐτὰ τό, τε ποιοῦν καὶ

Ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Ὁτὲ μὲν, Ὁτὲ δέ. τὸ πάσχον, πῶς δ' ἕτερα, καὶ ἀνόμοια ἀλλήλοις. Sic dicuntur vt Ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. & ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ, pro nunc & nunc, tum & tum. vt ὁτὲ μὲν, τοῦτο, ὁτὲ δ' ἐκεῖνο, aliquando hoc, aliquando illud. Idem libro eodem Ariſtotel. Λέγομεν γὰρ πάσχειν ὁτὲ μὲν, τὸ ὑποκείμενον, οἷον ὑγιάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον, καὶ θερμαίνεσθαι καὶ ψύχεσθαι· ὁτὲ δὲ, θερμαίνεσθαι μὲν τὸ ψυχρὸν, ὑγιάζεσθαι δὲ τὸ κάμνον. ἀμφότερα δ' ἐστὶν ἀληθῆ. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος. ὁτὲ μὲν γὰρ, τὸν ἄνθρωπόν φαμεν θερμαίνειν· ὁτὲ δὲ, τὸ θερμόν. Idem in III, Εἰ μὲν γάρ ἐστιν αἴτια τὰ εἴδη, διὰ τί οὐκ ἀεὶ γεννᾷ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν, ποτὲ δ' οὔ, ὄντων ἀεὶ τῶν εἰδῶν, καὶ τῶν μεθεκτικῶν. ὡς etiam ὀξύτονον pro quodam

Ἔστι μὲν ὡς, Ἔστι δ' ὡς. modo ponitur, vt ſuprà dictum eſt. Idem ibidem, Ἔστι μὲν γὰρ ὡς ἡ ὕλη πάσχει, ἔστι δ' ὡς τὸ ἐναντίον. vel, partim enim vt materia, partim vt contrarium af-

Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἀπαρεμφάτου κατὰ τὸ εἰδικὸν καὶ τὸ τελικόν. ficitur. Venio ad id quod paulo ſuprà pollicitus eram. Quædam igitur verba ex natura ſua & è conſtructionis ſerie poſcunt poſt ſe ἀπαρέμφατον ῥῆμα, vt ἐφίεμαι, γλίχομαι, προαιροῦμαι γράφειν ἢ ἀναγνῶναι, ſed quod tempus τοῦ ἀπαρεμφάτου poſcant maximè, non in promptu eſt cõſtituere, quando varius eſt apud auctores vſus. Gaza lib. IIII. vt plæraque ad conſtructionem pertinentia, ſic hoc paucis verbis tranſmiſit, ſummariam diuiſionem faciens εἰς τὸ τελικὸν καὶ τὸ εἰδικόν. Ego pauca quæ partim obſeruata reperi, partim ipſe obſeruaui, hîc attexenda cenſui, vt inde aliquantulú lectorú labor leuetur. Aliqua ſunt verba quæ pollicitationẽ ſignificãt, aliqua quæ expectationem, & hæc ex ſua natura futurum poſcũt, quod apud Latinos perpetuum eſt. vt, ſpero, expecto, exiſtimo: apud Græcos variũ eſt, prout variè enunciatur: hoc eſt ἀφηγηματικῶς, δοξαστικῶς, γνωστικῶς, & ἐπιστημονικῶς, atque ἐπαγγελτικῶς, hoc eſt narrantis modo, opinantis & ſcire ſe dicentis, aut pollicentis: & hæc genera ὑπὸ τὸ εἰδικὸν, hoc eſt formale cadunt. Quæ autem προαιρετικὰ ſunt & ἐπιθυμητικὰ, ad finalẽ cauſam ſpectant. vt προαιροῦμαι φιλοσοφεῖν. Ex his βούλομαι μετὰ παρῳχημένου καὶ ἐνεστῶτος τίθεται, vt Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Demoſth. Βούλομαι καθάπερ ἐν ἀρχῇ πάλιν τοὺς θεοὺς παρακαλέσαι. Eadem eſt ratio in θέλω, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, κελεύω, ἀξιῶ, & ſimilibus, & in ὁρμῶ. Plut. Ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν. Xenoph. Οἱ γὰρ πολλοὶ ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν. Φημὶ

cum de præterito dicitur, præterito iungitur: cum de futuro dicitur, futuro quoque redditur. Thucyd. Οὐδὲ ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ Ἀθηναῖοί φασιν ἐν οὐδενὶ λιμένι περιέσεσθαι ἀδικουμένοις, οὐδὲ νῦν περιόψεσθαι, βοηθήσειν δὲ κατὰ δύναμιν. ſicque Latini loquuntur. Eadem eſt ratio conſtructionis in ὀμνύω & in ὅρκῳ. Interdū præſenti vtuntur pro præterito. vt Demoſthen. περὶ παραπρ. Διδάσκειν γὰρ αὐτὸς ἔφη τὸν Φίλιππον ὅτι οὐδὲν ἧττον ἠσεβήκασιν οἱ βεβουλευκότες, τῶν ταῖς χερσὶ πραξάντων, docuiſſe ſe dixit. Idem, Ἀκούειν γὰρ ἔφη καὶ τὴν Εὐβοέων ἐκείνων. ἀντὶ ἀκηκοέναι. Cui ſimile eſt illud Ciceronis in Oratore, Sed ego idē qui in illo ſermone noſtro qui eſt expoſitus in Bruto, multū tribuerim Latinis, vel vt hortarer alios, vel quòd amarem meos: recordor longè omnibus vnū anteferre Demoſthenem. Et in 1. de Orat. Memini dici mihi ludorū Romanorum diebus L. Craſſum, quaſi colligēdi ſui cauſa ſe in Tuſculanum contuliſſe. τὸ δὲ προσδοκῶ καὶ ἐλπίζω οὕτω μὲν τιθέμενα, καὶ μέλλοντι συντάσσεται καὶ ἐνεστῶτι. διαλελυμένως δὲ τιθέμενα, καὶ τῷ ἀορίστῳ συντάσσεται καὶ μέλλοντι. Ariſtid. Προσδοκίαν τινὰ ἔξουσι δι᾽ ἡμῶν πάλιν σωθήσεσθαι. Thucydid. in 2, Καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κουφῆς, μὴ δ᾽ ἂν ὑπὸ ἄλλου νοσήματός ποτε ἔτι διαφθαρῆναι, de inſigni peſte loquēs. Et in quinto, Ἐλπὶς γὰρ μάλιστα αὐτοὺς οὕτω φοβηθῆναι. Demoſth. in 1. Philip. Ἐπείτοι γε εἰ πάνθ᾽ ἃ προσῆκε πραττόντων οὕτως εἶχεν, οὐδ᾽ ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ βελτίω γενέσθαι τὰ πράγματα. Μέλλω ſæpe cum futuro & cum Ἐλπὶς ἦν, ἐλπὶς. Μέλλω.
præſenti ponitur. Demoſth. Ὅτε τοὺς ὅρκους ἤμελλεν ὁ Φίλιππος ὀμνύναι τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης. Idem, Εἴπερ ἔμελλον σώζεσθαι. Gregor. Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ἔμελλε ταῦτα οἴσειν ὁ φθόνος. Syneſ. Ἐμέλλομεν δὲ ἄρα ποθήσειν τὴν γαλήνην, Futurum autem erat vt à ventis tranquillitatē deſideraremus. Interdum etiā cum aoriſto iungitur. Iliad. σ, Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. & Iliad. vlt. Μέλλει μέν που τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι. Plato τοῖς Δίωνος οἰκείοις, Ἐκ γὰρ τούτων τῶν ἐθῶν, οὔτ᾽ ἂν φρόνιμος οὐδείς ποτε γενέσθαι τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπων, ἐκ νέου ἐπιτηδεύων, δύναιτο, οὐδ᾽ οὕτως θαυμαστῇ φύσει κραθήσεται. σώφρων δ᾽ οὐδ᾽ ἂν μελλήσαι ποτὲ γενέσθαι. Iliad. ξ, Τὰ δ᾽ μέλλετ᾽ ἀκουέμεν ὡς ἐτεόν περ, Hæc vos fando audiuiſſe non dubito, vel veriſimile eſt. Lucianus in eadē ſignificatione cum futuro, ἔμελλέ γε ἐκεῖνος οὐ μετρίως περὶ ὀρχηστικὴν σπουδάσεσθαι, ὅστε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει μανθάνειν, Atqui oportet illum ſtudioſum ſaltationis fuiſſe, qui etiam parua diſcenda ſibi duxerit. In 111. Iliad. Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι. ἀντὶ ἔοικεν. quo modo & in 1111. Odyſſ. vſus eſt non ſemel, & cum vtroq; tēpore. Hoc interdum Debere Latinè dicitur, quod lingua vernacula retinuit. Cic. ad Lētulum, Certorum hominum, quos iam debes ſuſpicari, ſermones referebātur ad me. id eſt quos arbitror te ſatis ſuſpicari. Demoſthenes cū futuro pro debeo vſus eſt, Εἶτα ἐγὼ τεθεωρηκὼς ἐν τοσούτοις καὶ τοιούτοις τὴν πόλιν ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλουσαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς βουλῆς οὔσης, τί ἔμελλον κελεύσειν, ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν. Interdū eleganter reticetur infinitiuum verbum, ſed ſubintelligitur, vt apud Ioſepum in ſecundo contra Appionē, Μοιχείας μὲν ἐν οὐρανῷ βλεπομένας οὕτως ἀναισχύντως ὑπὸ τῶν θεῶν, ὥστε τινὰς αὐτοῦ ὁμολογεῖν ζηλοῦν τοὺς ἐπ᾽ αὐτῇ δεδεμένους. τί γὰρ οὐκ ἔμελλον, ὁπότε μὲν δ᾽ ὁ πρεσβύτατος καὶ βασιλεὺς ἐδυνήθη πρὸς τὴν γυναῖκα μίξεως ἐπισχεῖν τὴν ὁρμήν, Quid enim illi tandē non facerēt, cū & reliqua. Quid enim

illi in ſe nō admitterēt: Iouis concubitū cū Iunone ſignificās in Ida mōte, quē Homerus deſcribit Iliad. XIIII. Accipitur & aliter etiā ſine infinitiuo, vt apud Iſocratē in Helene, Στρατευσάμενοι ἐπὶ τοὺς κενταύρους, οἳ καὶ τόλμῃ καὶ ῥώμῃ καὶ τόλμῃ διενεγκόντες, τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἠπείλουν τῶν πόλεων. vbi πορθήσειν ſubintelligimus. Ariſt. in 2. de Gener. anim. περὶ ἐξανθρωπισμένων loquēs, Γίνεται γὰρ καὶ τοῖς νέοις τῶν ἀρρένων, τοῖς μέλλουσι μὲν, μηδέπω δὲ σπερμαίνουσιν, id eſt pubertati proximis, & iamiam prolificum ſemen emiſſuris. ex quo fit vt μέλλοντες pro deſignatis magiſtratibus accipiantur, qui iamiam inituri ſunt magiſtratum. Idē in 2. Politic. Καὶ γὰρ οἱ ἐξεληλυθότες ἄρχουσι καὶ μέλλοντες, id eſt, & perfuncti iam
Μελλοθάνατος & deſignati. Inde Μελλοθάνατος morti proximus, & μελλονύμφιος. μελλόπταρμος,
Μελλόπταρμος qui iamiam ſternutaturus eſt, apud Ariſtotelem in Probl. ſect. XXXI, Καί τοι κρύπτεται τοῦ μέλανός τι καὶ τοῖς ἄνω βλέπουσι τὸ λευκὸν τῶν ὀμμάτων, ὡς μελλοπτάρμοις.

Μέλλω etiam aliquādo pro exiſtimor accipitur, vt Odyſſ. σ, Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, Fuit enim aliquando cū ego beatus eſſe videbar & habebar, ſi mēte quoque bona, vt bona fortuna vſus eſſem. Δοκῶ, νομίζω, οἴομαι, tribus temporibus cō ſtruuntur. vnde νομίζω ἀποδεδεῖχθαι apud Iſocratem in Trapez. ſed de præ
ἂν δυνητικός. terito dictum eſt. Cum autem ἂν δυνητικὸς additur, præteritum futuri locum obtinet, vt ſuperius diximus cum de hac particula loqueremur. Xenoph. Ἐξ ὧν ἐλπίζω σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. id eſt γενήσεσθαι. Cum autem verbi ſignificatio nec in futurum nec in præteritum per ſe ſpectat, tam præteritis quàm futuris vti licet. quod vt planum fiat, exempla citabo. Demoſth. Οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, Non auſus eſt ſponſionem facere. Idem, Δεινὸς φλυαρῆσαι καὶ εἰπεῖν. Plato, Δεινὸς γράφειν. AEſch. Οἱ νόμοι παραγράψασθαι δεδώκασι, Leges exceptionem indulgēt, excipere permittunt. Alibi, Ἐπιτρέπω καταλιπεῖν. Demoſthen. Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτι οἷόν τ' ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι, εἰσπεποιηκότι τὸν παῖδα εἰς τὸν οἶκον τὸν Εὐβουλίδου. ἀντὶ τοῦ ἐπιγράψασθαι. Idem, Συγχωρῶ δ' ἔγωγ' ἐᾶσαι, καὶ μηδὲν ἐναντιωθῆναι. Idem, Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι, ἐὰν ἐπὶ συμφορᾶς τινῶν γεγονότων ὀνόμασι μνησθῶ. ἀντὶ ἄχθεσθαι. quo modo Latini poëtæ aliquando loquūtur, metro inſeruientes. & oratores in verbo odiſſe & meminiſſe & cœpiſſe præteriti voce loco præſentis vtuntur. Idem, Νῦν δ' εἰς Ἀθηναίους εἰσεληλυθότες, οὐκ ἀξιοῦμεν ἐξαπατηθῆναι ὑπὸ τῶν ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς ἠδικηκότων. Δεῖ & χρὴ ſæpius præteritum poſcunt. Idem, Δεῖ τούτῳ μεμισθῶσθαι καὶ τὴν δωρεάν. Et in prima Philip. Δεῖ γὰρ ἐκεῖνο τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆναι. AEſch. Μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τοῦ θεοῦ, ἥντινα χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν, Oraculo ſciſcitati ſunt, quonam ſupplicio eos homines punire oporteret. Iungitur & cum præſenti. Demoſth. Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς ταῦτα ἐνθυμουμένους, μὴ βοηθείαις πολεμεῖν. ὑστερίζομεν γὰρ ἁπάντων. Alibi vtroque tempore vſus eſt in eadem ſententia, Καὶ μᾶλλον εἵλοντο μεθ' ἡμῶν τῶν τότε στρατευσαμένων, εἴ τι δέοι, πάσχειν, ἢ χωρὶς ἡμῶν ἀκινδύνως σεσῶσθαι. Cum res autem in futurum confertur, futuro vt Latini vtuntur, niſi ἂν δυνητικὸς addatur. Iſocrat. in Helene, Πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις ἦ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ἀποστεροίη τὸν ἀξιωθέντα λαβεῖν αὐτήν. Xenoph. Πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς ἦ μὴν ἐὰν ἐμπεδώσωσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσασθαι αὐτοῖς.

Iſæus τὸ μέλλω cum præſenti iunxit, quia de præſenti loquebatur, Επιτιθέναι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν ἣ μέλλω ἐξ ἀστῆς ἄγειν. Polyb. in 1, Οὐ μὴν ἀλλὰ πολὺ τὸ δυνατὸν ὑπεχουμένων τῶν καρχηδονίων, κατένευσαν ἐπιτρέψειν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἐπὶ τῶν στρατηγῶν. Demoſth. Θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τῶν μετοίκων πλείονας ἢ τοσούτους, τοὺς ἀεὶ λειτουργοῦντας ἔσεσθαι, καὶ τῶν πολιτῶν μηδένα ἐκ τελεσφορίας ὑπάρξειν ἀτελῆ. Idem, Θέντων ἡμῶν τὸν νόμον ὥσπερ ἐγνώκαμεν καὶ φαμὲν θήσειν. Idem, Παρελθὼν ἐγὼ ὑπεσχόμην χορηγήσειν. Idem, Καὶ εἰς τοῦτ' ἀναιδείας καὶ τόλμης ἥξειν αὐτὸν ἀκούω, ὥστε πρῶτον μὲν Λακεδαιμονίων, εἶτα Φωκέων κατηγορήσειν. Et rurſus, Ακούω γὰρ αὐτὸν ἐρεῖν. Andocid. Εφη γὰρ ἡμᾶς συνθεμένους οἱ τὸ ἀργύριον δώσειν. Idem, Ωμνυτε μὴ μνησικακήσειν. Plato in Apolog. Πεπεισμένος δὴ ἐγὼ μηδένα ἀδικεῖν, πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν, καὶ κατ' ἐμαυτοῦ ἐρεῖν αὐτὸς ὡς ἄξιός εἰμι του κακοῦ, καὶ τιμήσεσθαι τοιούτου τινὸς ἐμαυτῷ. Idem in quinto de Repub. Συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων, propè eſt vt opus futurum ſit vti multo mendacio. Et in Politic. Αλλ' οὐ μὴν οἴμαί γε ἐνύπνιον ἰδὼν, εἴποι ταύτῃ πῃ φανήσεσθαι τοὺς διαφερόντως ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς, hac ratione vtique apparituros. Xenoph. Προσποιούμενος πράξειν τι, Simulans ſe aliquid moliturum. Demoſth. ἃ ἀξιοῦτε ὑπὲρ ὑμῶν ποιήσειν τοὺς θεούς, id eſt quæ in precationibus veſtris optatis à diis. Cótrà εὔχομαι cum præterito. vt in procœmio τοῦ περὶ τοῦ στεφάνου, Εὔχομαι ὑπάρξαι. &, εὔχομαι παραστῆσαι. &, εὐχόμενοι τυχεῖν, Iſocrat. περὶ ζεύγους. Sic δέομαι καὶ ζητῶ καὶ ἐπιθυμῶ. Idem in eodem, Επὶ ἵνα δὴ ἢ πόλιν ἢ φίλον ἢ ξένον οὐκ ἤλθετε δεησόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς. Demoſth. Εδεῖτό μου συμπορεῦσαι αὐτῷ τετταράκοντα μνᾶς. AEſch. περὶ παραπρ. in principio, Δέομαι ὑμῶν, ὦ Αθηναῖοι, ἐθελῆσαι μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαί μου λέγοντος. Iſocrat. Οσοι φυγόντες ἐζήτησαν κατελθεῖν. Idem, Κατελθεῖν, ἀλλ' οὐ πολεμῆσαι τὴν πόλιν ἐπιθυμεῖ. Idem, Ομως ἐπιθυμῶ περὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῦ πατρὸς διελθεῖν πρὸς ὑμᾶς. Alibi per præſens δουλεύειν ἐπιθυμεῖ dixit, ὃς τοῖς μὲν πολεμίοις δουλεύειν ἐπιθυμεῖ, τοῖς δὲ πολίταις ἄρχειν ἠξίου. Βέβαιος cũ futuro Thucydides iunxit in tertio, Καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν ἦσαν μηδὲν νεωτεριεῖν, id eſt magis confideremus. Græcus etiam ſermo præter alia πλεονεκτήματα, eo Latino ſuperior eſt, quòd articulos habet velut nominum præcurſores vel antiſtites, de quibus nõnihil dicendũ nobis eſt. Theod. lib. IIII. de nominibus loquens ita ſcribit, Καὶ τὰ μὲν ἐνάρθρως, τὰ δὲ ἀνάρθρως συντάσσεται. ἐνάρθρως μὲν, ἔνθα ἡ τοῦ ὑπαρκτικοῦ μετοχὴ ἀπούσα, οἷον ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης φιλοσοφεῖ. ὁ Σωκράτης ὁ ὢν ἀγαθός. καὶ ὁ Σωκράτης γέ τοι ὁ ἀγαθὸς φαμὲν, ἑκατέρῳ τῶν ὀνομάτων ἄρθρον συνάπτοντες. ἀνάρθρως δέ τοι προσφέρεται, ἔνθα τὸ ὑπαρκτικὸν αὐτὸ ῥῆμα μόνον ἢ λεγόμενον ἢ νοούμενον. Σωκράτης ἀνὴρ ἀγαθός, Αριστοτέλης σοφός, Σωκράτης τῶν ἀγαθῶν ἐστι. Et inferius, Τὰ δὲ πευστικὰ, οἷον τὰ ἀπόκρισιν ὡρισμένως ζητοῦντα, ἥκιστα ἄρθροις συντάσσεται ἐπ' ἐρωτήσει ἀρχικῇ λόγου. ὅτι τὸ μὲν πύσμα ἀγνοοῦντος, τὸ δὲ ἄρθρον διαφέροντος. τίς, ποῖος, πότερος, πόσος, πηλίκος, ποσταῖος, ποδαπός. ἐπ' ἀντιφωνήσει δέ τοι τοῦ εἰρημένου καὶ ἐνάρθρως ἔσθ' ὅτε. οἷον τὰ ποῖα λέγεις, τὸν τίνα, καὶ ὁ τίς ἐρωτᾷς. Et infrà, Καὶ τὰ μὴ δηλοῦντα ὡρισμένως μηδὲν, καὶ διὰ τοῦτο ἀόριστα προσαγορευόμενα, οὐ συντάσσεται ἄρθροις, ὅστις, ὁποῖος, ὁπότερος. Beſſario autem in calumniatorem Platonis libro tertio ita ſcribit, Articulus verò quem Græcè loquens Ariſtoteles con-

Εὔχομαι τυχεῖν

Περὶ ἄρθρου

Τὰ πευστικὰ τῶν ὀνομάτων.

ἀόρισ.

iungit cum nomine trinitatis, τῆς τελειάδος inquiens, nõ ſummam & præcipuam quandam rem ſignificat, vt aduerſarius credit : ſed prӕterea eius vſus eſt ad rei ipſius rationem & formam. hoc eſt, non ſub cõditione particulari ſuppoſiti huius aut illius : ſed ſub ratione formali, in qua ſuppoſita conueniant omnia. Vt ſi cum dicere velim hominem in quo particulares conueniant omnes homines, cum articulo dicam ὁ ἄνθρωπος. cum autem particularem, ſine articulo, ἄνθρωπόν τινα. tum etiam ad rem cognitam iam ei apud quem loquor, tendit vſus eiuſdem. vt ſi diſcipuli inter ſe de ſuo doctore loquantur, cum articulo nominent neceſſe eſt, ὁ διδάσκαλος. res enim alteri cognita, ab altero nominatur. Cum itaque triplex vſus articuli apud Græcos ſit, Ariſtoteles cum vniuerſitatem rerum naturalium numero contineri principii, medii, & finis dixiſſet: hæc trinitatis habere numerum attulit cum articulo τῆς τελειάδος. Et paulo pòſt, Sed aduerſarius quòd Leonardum Aretinum audierat conuertiſſe primo Ethicorum libro τἀγαθὸν ſummum bonum, credidit ſemper vſum eiuſmodi articuli egregiam quandam & ſummã rem dicere. cum nec Leonardus rectè cõuerterit: ſed melius Ioannes Argyropylus noſter, qui bonũ ipſum interpretatus eſt. Appetunt enim omnia bonũ non ratione ſummi, ſed ea qua bonũ & expetendum eſt ratione formali : quod per ipſum nõ per ſummũ ſignificatur. & licet aliquando ſummũ ſignificetur, non tamen ſemper. Hactenus ille. Verba Ariſtotelis hæc ſunt ex principio Ethicorum τῶν νικομαχείων, Διὸ καλῶς ἀπεφήναντο τἀγαθὸν, οὗ πάντα ἐφίεται. Idem tamẽ Argyropylus alibi τἀγαθὸν vertit vt Leonardus, ſummum bonum, ex his verbis Ariſtotelis, Περιγεγράφθω μὲν οὖν τὸ ἀγαθὸν ταύτῃ, Summum igitur bonum hoc circunſcriptum ſit modo. Idem Ariſtoteles ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας, Η γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ κατάφασις ὅτι ἀγαθὸν, εἰ καθόλου τὸ ἀγαθὸν, ἡ αὐτή ἐστι τῇ, ὅτι πᾶν ὃ ἂν ᾖ ἀγαθὸν, δοξαζούσῃ ὅτι ἀγαθόν. τοῦτο δὲ οὐδὲν διαφέρει τοῦ, ὅτι πᾶν ὃ ἂν ᾖ ἀγαθὸν, ἀγαθόν ἐστιν, Affirmatio enim boni quod bonum ſit, ſi quidem bonum eſt in vniuerſum dictum, eadem eſt cum propoſitione quæ ita concipitur, vt quicquid bonum ſit, id opinetur eſſe bonum: & hoc ipſum idem eſt atque ſi dicas, omne quicquid bonum ſit, id bonum eſſe. Quæ verba enarrans Magentinus, Ιστέον, inquit, ὅτι τὸ ἄρθρον τὸ ἑνικὸν ἰσοδυναμεῖ τῷ προσδιορισμῷ τῷ καθόλου. ὁ γὰρ καθόλου προσδιορισμὸς τὸ ἴδιόν ἐστι τὸ κοινόν. τῷ οὖν τὸ ἓν σημαίνειν, ἰσοδυναμεῖ τὸ ἄρθρον τῷ προσδιορισμῷ. προστίθεται μὲν γὰρ τὸ ἑνικὸν, ἐπεὶ τὸ δυϊκὸν δύο σημαίνει, καὶ τὸ πληθυντικὸν οὐ καθόλου σημαίνει. καὶ γὰρ καὶ ὁ Δημοσθένης φησὶν, εὔχομαι τοῖς θεοῖς, καὶ προσέθηκε τὸ πᾶσι καὶ πάσαις. λέγομεν πάλιν ὅτι οἱ Αθηναῖοι ἔμφρονες, οὐχ ὅτι πάντες οἱ Αθηναῖοι ἔμφρονες. Quid ſit προσδιορισμὸς, in præcedentibus dictũ eſt. Plato in Philebo, Τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν πότερον ἀνάγκη τέλεον ἢ μὴ τέλεον εἶναι; Πρωτ. πάντων δήπου τελεώτατον, ὦ Σώκρατες. Σω. τί δαὶ ἱκανὸν τἀγαθόν; Πρωτ. πῶς γὰρ οὔ, καὶ πάντων γε εἰς τοῦτο διαφέρει τῶν ὄντων. Σω. τὸ δέ γε μὴν ὡς οἶμαι περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν, ὡς πᾶν τὸ γιγνῶσκον αὐτὸ, θηρεύει καὶ ἐφίεται, βουλόμενον ἑλεῖν καὶ περὶ αὐτὸ κτήσασθαι, καὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν φροντίζει πλὴν τῶν ἀποτελουμένων ἅμα ἀγαθοῖς. hîc & ſummũ bonũ ſignificat & τὸ αὐτοάγαθον. Idem Ariſtot. in III. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Ταυτὸν γὰρ εἰς

Τελειὼ χρῆσις τῶν ἄρθρων.

τἀγαθόν.

γὰρ εἷς ἄνθρωπος, καὶ ὢν ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος, καὶ οὐχ ἕτερόν τι δηλοῖ κατὰ τὴν λέξιν ἐπαναδιπλούμενον τὸ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος, καὶ εἷς ἄνθρωπος. δῆλον δ' ὅτι οὐ χωρίζεται οὔτ' ἐπὶ γενέσεως, οὔτ' ἐπὶ φθορᾶς. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἑνός. ὥστε φανερὸν ὅτι ἡ πρόσθεσις ἐν τούτοις ταὐτὸ δηλοῖ, καὶ οὐδὲν ἕτερον τὸ ἓν παρὰ τὸ ὄν. Hîc ὁ ἄνθρωπος & ἄνθρωπος ſine articulo non differunt:quod pugnare videtur cũ iis quæ dixit Magentinus & Beſſario. Quare intelligimus articulum ſingularẽ non ſemper idẽ pollere quod propoſitio vniuerſim cõplectẽs prædicamẽtum ſuum, hoc eſt καθόλου προσδιορίζουσα τὸ κατηγορούμενον. Idem in Problemat. Διὰ τί μόνον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος γίνεται ἰσχνόφωνον. hîc ἄνθρωπος pro formali homine poſuit, hoc eſt pro ea ſpecie animalis quæ rationalis eſt & mortalis. Idem, Διὰ τί δὲ μᾶλλον ἄνθρωπος πολλὰς φωνὰς ἀφίησιν. Alibi addidit articulum, Διὰ τί ὁ ἄνθρωπος χαίτην οὐκ ἔχει. Alibi, Διὰ τί ὁ ἄνθρωπος μόνος ἴσχει λεύκην, Cur homo ſolum animalium vitiliginem contrahit. Idem ſegment. x. per plurale locutus eſt ſine articulo, Διὰ τί ὄρνιθες καὶ ἄνθρωποι, καὶ τῶν ζώων τὰ ἀνδρεῖα σκληρότερα, Cur in genere auium & hominum cæterorúmque omnino animalium duriora ſunt ea quæ magis ſtrenua ſunt. Sed neque id perpetuũ eſt quod Gaza περὶ τῶν πευστικῶν dixit. Plato in Philebo, Σμικρ' ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα. Πρ. τὰ ποῖα; τὴν τἀγαθοῦ μοῖραν πότερον ἀνάγκη τέλεον ἢ μὴ τέλεον εἶναι; Quædam igitur parua primum nobis conſtituenda. Protarch. Cuiuſmodi illa? Et in quarto περὶ τῶν πολιτ. Ἕτερα δὴ ὡς ἔοικε τοῖς φύλαξιν εὑρήκαμεν ἃ παντὶ τρόπῳ φυλακτέον, ὅπως μήποτε αὐτοὺς λήσει εἰς τὴν πόλιν παραδύντα. τὰ ποῖα ταῦτα; πλοῦτός τε ἦν δ' ἐγὼ καὶ πενία. Et in Phæd. Τὰ ποῖα δὴ Τὰ ποῖα.
ταῦτα λέγεις ὦ σύνεδροι(?) τες; Xenoph. in tertio παιδείας, Ἄνδρες φίλοι, δοκεῖ ἡμῖν εὐφροσύνη τις νῦν παρεῖναι, ὅτι εὐπορία τις προσγεγένηται. πάντως δὴ ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖα ἄττα τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐστιν αἴτια. Demoſth. περὶ στεφάνου, Ἀλλὰ τὸν ἐπιτιμῶντα τοῖς πεπραγμένοις, ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Aliquando ſine articulo. vt in eodem quarto περὶ τῶν πολιτ. Καὶ τὰ σμικρὰ ἄρα εἶπον δοκοῦντα εἶναι νόμιμα ἐξευρίσκουσιν οὗτοι, ἃ οἱ πρότερον ἀπωλλύασιν πάντα. ποῖα; τὰ τοιάδε. Ariſtot. in primo Rhetoricôn de oratione forenſi loquens, Δεῖ δὲ λαβεῖν τρία, ἕν μὲν τίνων καὶ πόσων ἕνεκα ἀδικοῦσι. δεύτερον δὲ, πῶς αὐτοὶ διακείμενοι. τρίτον δὲ, τοὺς ποίους, καὶ πῶς ἔχοντας. Theophraſtus in eadem ſententia καὶ ἐνάρθρως καὶ ἀνάρθρως locutus eſt in primo de Cauſis, Πλείων γὰρ ὁ λόγος, καὶ ἔχων τινὰ ἀπορίαν, ποῖα θερμὰ καὶ ψυχρὰ, καὶ τοῖς ποίοις διαιρετέον. Idem in tertio, Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ γένη διαφέρει καὶ αἱ χῶραι, τοῦτο χρὴ πειρᾶσθαι διαιρεῖν, τὰ ποῖα καὶ ταῖς ποίαις οἰκεῖα, hoc explicare conuenit, quæ quibus vitibus accommoda ſint. Ariſtoph. Εἰπὲ δὴ νῦν ἐμοί. Σωκρ. τὸ τί. In omnibus his exemplis πύσμα ἐστὶν ἀρχὴ τοῦ Τὸ τί.
λόγου, & nuſquam ἀντερώτημα. certè quidem in loco illo Demoſthenis, & in his Theophraſti ἀντερώτημα nullum eſt: ſed ne quidem in Xenophontis. Verùm huiuſcemodi ſermones ſic ſtructi ſunt, vt licet articulus πυσματικὴν φωνὴν præcedat, tamen nõ ad eam referri debeat, niſi fallor. vt τῆς ποίας μερίδος dictum eſt, ἀντὶ τοῦ ποίας τῆς μερίδος. & ποῖα θερμὰ καὶ ψυχρὰ, καὶ τοῖς ποίοις διαιρετέον, ἀντὶ ποίοις τοῖς γνωρίσμασι vel σημείοις. id quod planum fit ex huiuſmodi locutione, qualis eſt Xenophontis in Tyrann. Ἰδὼν γὰρ πρῶτον, προσφθέγγεται τινὰ φιλικῶς ὅ, τε ἄρχων καὶ ὁ ἰδιώτης. ἐν τούτῳ τὴν ποτέρου προσρησιν

μᾶλλον εὐφραίνει τὸν ἀχρύσωτα νομίζεις; ἤτι δὴ ἐπαινεσθέντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν πότερον δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην; Ariſtot.in ſecundo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων, Neq; enim homo genus eſt ſingulariũ hominũ. Idẽ de ideis loquẽs, Οὐ γὰρ ἂν θείημεν εἶναί τινα οἰκίαν παρὰ τὰς τινὰς οἰκίας. Illud Gregorii κατὰ Ἰουλ. de quo ſuprà dictũ eſt, horũ non
σ πὶς. ſimile eſt, Σὺ κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας; (ὁ τὶς καὶ πόσος καὶ πόθεν) τῆς μεγάλης καὶ οὔποτε παυσομένης; ac ſi diceret, τὶς σὺ ὁ ταῦτα τολμήσας. Cũ alioqui Atticorũ ſit τὰ ἄρθρα πλεονάζειν καὶ περιττὰ εἶναι, & vice verſa κατ᾽ ἔλλειψιν πολλά-
Περὶ τῶν περισσευόντων ἄρθρων. κις τῶν ἄρθρων λέγειν. prius igitur τῶν περισσευόντων exempla citabo. Ariſtoph. Pluto circa principium, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. Demoſthen. πρὸς Νικόστρ. Ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, id eſt falſam renunciaſſe in ius vocationem. Et περὶ στεφάνου, Οὐκοῦν ὅτε ἀπεψηφίζεσθέ μου, τότε ἀπεψηφίζεσθε τὰ ἄριστά με πράττειν. Theophraſt. in 2. de palma arbore loquens, Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ διός. Ariſtot. in IIII. Politic. Φησὶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἐκ τεττάρων τῶν ἀναγκαιοτάτων πόλιν συγκεῖσθαι. Plato in quarto de Legibus, Παρὰ δὲ μικρὸν δῶρα οὔτ᾽ ἄνδρα ἀγαθὸν, οὔτε θεὸν ἐστί ποτε τό γε ὀρθὸν δέχεσθαι. τὸ ὀρθὸν ſic dixit, vt τὰ μάλιστα, pro maximè, & τὸ ἐξ ἀρχῆς. Pauſanias, Πυνθανόμενος δὲ οἵτινες ἦσαν, οὐδὲν ἄλλο μαθεῖν ἠδυνάμην, ἢ Σικελοὺς τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄντας, Ἀκαρνανίαν μετοικῆσαι. Thucydid. Ἐλπίδα δὲ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον ναῦς Πελοποννησίων εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, ne minimam quidem ſuſpicionem habebant. Thucyd. in primo, Ἡμῖν δὲ ἐκ τοῦ ἐπιφθόνου ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος οὐκ εἰκότως περιέστη. Iliados λ, τὰ ἕκαστα poetica licentia dictum eſt, Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Et Odyſſeæ μ, totidem verbis. Plærunque autem ante numeralia περισσεύει τὰ ἄρθρα. Galen. in I. ad Glauconẽ, ἣν δὲ τὸ μειράκιον ἡλικίᾳ μὲν, ἀμφὶ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη. Xenoph. in OEconom. Ῥᾳδίως γὰρ ἀνὴρ εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι. ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσια, ἔστιν ὅτε τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων οἱ ἄνθρωποι τῷ τάχει. Ariſtot. in VII. de hiſtor. animal. Καλοῦνται δ᾽ ἐκρύσεις μὲν, αἱ μέχρι τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν διαφθοραί. ἐκτρωσμοὶ δὲ αἱ μέχρι τῶν τετταράκοντα. Idem in octauo, Διὸ καὶ θέρους διδόασιν αἶγας διὰ πέντε ἡμερῶν μεδίμνους τοῖς ἑκατὸν, ſex modios centenis. Xenoph. Ταῦτα δὲ ταῦτα Λακεδαιμονίοις ἀπέδωκε τελευτῶντος τοῦ θέρους, ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἰκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Alibi ſine articulo, in tertio ἑλληνικῶν, Διδόασί τε ὅσαπερ ἤτησε, καὶ ἑξαμήνου σῖτον. Ruſus cum articulo, in eodem, Ἄλλοι δέ ποτε τῶν συνδείπνων ἰδὼν ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον, ἆρα γένοιτ᾽ ἂν ἔφη, &c. Ariſtot. in ſecũdo Politic. Ὥσπερ ἐν ταῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων, quàm pauciores. Articulus ſic hîc abundare videtur vt in numeralibus. Idem Xenoph. in I. ἑλληνικῶν, Ἐπετέτακτο δ᾽ Πρωτομάχῳ Λεσίας, ἔχων τὰς ἴσας ναῦς. Ariſtot. in 2. OEconom. Οἱ δὲ πωλουμένου τοῦ ἡμιμεδίμνου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἴκοσι ταλάντων, ἐποίησεν εὑρεῖν τὸ διπλάσιον.
Οἱ ἡμίσεις καὶ τὰ ἡμίσεα. Τὰ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἀντὶ τῶν οὐδετέρων. Sic τοὺς ἡμίσεις dicũt pro dimidia parte hominum. Xenoph. Λέγεις σὺ ἔφη ἱππέας ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τέταρτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ. πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Idem, Καὶ τοῖς Πέρσαις διέπεμπον τῶν ἄρτων ἑκάστοις τοὺς ἡμίσεις, ſingulis dimidiatum panem. Interdum per neutrum loquuntur. vt τὰ ἡμίσεα τῶν ἄρτων. Idem in primo ἀναβάσ. Πολλάκις δὲ χήνας ἡμιβρώτους ἔπεμπε, καὶ ἄρτων ἡμίσεα. Demoſthenes πρὸς Λεπτίνην, ſic vt

Xenophon locutus eſt, Ἐπὶ τούτῳ ὑμᾶς κἀκεῖνο ἐνθυμεῖσθαι δεῖ, ὅτι ἐκ τῶν νῦν ὑπαρχόντων νόμων ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ. ὥστε τὸ ἥμισυ ἐστ' ἀτελὴς τοῦ χρόνου. τὸ ἥμισυ, ἀντὶ τὸ ἥμισυ dixit, vt Xenophon τοὺς ἡμίσεις τῶν ἄρτων. Latinè dimidiatos panes diceremus, & dimidiatum tempus. vt Cicero in ſecundo Tuſcul. Deinde qui labor, quantus agminis, ferre plus dimidiati menſis cibaria. hoc eſt quindecim dierũ. Et in Verrem, Eximi iubet non diem ex menſe, ſed vnum dimidiatúmque menſem. Dimidiatum enim de ſolido & toto prædicatur, & dimidia de parte. vt idẽ pro Roſcio, Vtrum pro dimidia parte, an pro toto. Idem, Magno tu tuam partem deciſiſti. Dicitur & per ſubſtantiuum, vt Liuius, Ab vtraque parte ſexcentis plus peditibus, & dimidium eius equitum cecidit. id eſt, & equites trecenti: vel, & dimidiatus idem numerus. Eſt enim dimidiatum, ex quo toto pars altera ſignificatur. quod Gellius enarratius quàm explanatius dixit libro tertio. Veruntamen hoc non eſt perpetuum. Nam Plinius ad Vrſum aliter locutus eſt lib. III. Epiſtol. Egeram (inquit) horis tribus, & dimidia: ſupererat ſeſquihora. Et libro VI, Inualuit conſuetudo, binas vel ſingulas clepſydras, interdum & dimidias vel dandi vel petendi. Verùm illi locutioni ſimilis eſt illa Xenophõtis in OEcon. Καὶ τὴν μέν γε ὕλην ἔφην ἐγώ, καταβάλλειν δεῖ, ὡς αὐαίνηται ἐπιπολῆς. τὴν δὲ γῆν στρέφειν, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο. ἀντὶ ὡς τὸ ὠμόν, vt cruda pars torreatur. Et in ſexto παιδείας, Οἶνον δὲ τοσοῦτον χρὴ ἔχειν ἕκαστον, ὅσον ἱκανὸν ἔσται ἐθίσαι ἡμᾶς αὐτοὺς ὑδροποτεῖν. πολλὴ γάρ ἐστι τῆς ὁδοῦ ἄοινος. ἀντὶ τοῦ πολλὴ ὁδός. vel, τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ ἄοινον. Plutarch. Πολλὴν τῆς Σικελίας ἐπέδραμεν, Multam partem Siciliæ incurſauit. Ariſtoteles in III. de Cælo, Ἐπεὶ δὲ τῶν φύσει λεγομένων, τὰ μέν εἰσιν οὐσίαι, τὰ δὲ ἔργα καὶ πάθη τούτων, φανερὸν ὅτι τὴν πλείστην συμβαίνει τῆς περὶ φύσεως ἱστορίας, περὶ σωμάτων εἶναι, plurimam hiſtoriæ naturalis partem. Et in 2. Meteorol. Ὅσην δ' ἐμπεριλαμβάνει τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως, ἐν τῇ μεταβολῇ ψυχομένου τοῦ ἀέρος, αὕτη συνιόντων τῶν νεφῶν ἐκκρίνεται. ὅση ἀναθυμιάσεως ἀντὶ ὅση ἀναθυμίασις dictũ eſt. Arrian. in V, Ὅσην δὲ τῆς χώρας ἐπῆλθε, φυλακὰς ὑπέλιπεν ἐν τοῖς ἐπικαιροτάτοις χωρίοις. Et in ſexto, Φθάσαι δὲ κύριοι ὑπὸ τῆς ἐρημίας καὶ τῆς ἀπορίας τῆς ὁδοῦ ταύτης ἀπολέσθαι τὴν πολλὴν τῆς στρατιᾶς. Ponitur etiã ſemper articulus ante participia quæ in verba reſoluuntur. Demoſth. Ὥσπερ φαίην ἄν τινα τῶν ἡλίων τὸν ταῦτα κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν ἐχθρόν, ἢ μή, id eſt, ὃς ταῦτα κωλύσει, qui hæc inhiberet & impediret. Idem, Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους ἦσάν τινες τοῖς χρόνοις οἱ διασύροντες τοὺς ὄντας τότε. ἀντὶ οἳ διέσυρον. Et περὶ στεφάνου, Καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν, οὐχ ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ; id eſt τίς ἐξαπατᾷ τὴν πόλιν. Et περὶ παραπρ. Ὥστε ἐκεῖνος ὁ δουλεύων ἔσται, ἔμοιγε τοῖς ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦσιν, οὐχ ἡμεῖς. Diodor. Μηδενὸς δ' ὄντος τοῦ κατὰ γένος δεξαμένου τὴν ἀρχὴν, προχειρισάμενος ἕνα τῶν φίλων Δαρεῖον ὄνομα, τούτῳ συγκατεσκεύασε τὴν βασιλείαν. Xenoph. in OEconom. Δεῖ δ' αὖ, ἐπειδὰν ταῦτα εἰσενεχθῇ ἐπὶ τὸ στεγνὸν, καὶ τοῦ σώσοντος ταῦτα, oportet eſſe qui ea ſeruet. καὶ τοῦ ἐργασομένου τὰ τῶν στεγνῶν ἔργα δεόμενά ἐστι. Et in ſecundo παιδείας, ἢν δ' εἰς τὰ ὄρη φεύγῃ, ἐν τούτῳ δὴ σὸν ἔργον μηδένα τῶν πρὸς σε ἀφικνουμένων ἀφιέναι. νόμιζε δὲ ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητήσοντας ἔσεσθαι, σὲ δὲ τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, ſic exiſtima, quaſi nos indagatores ſimus. vel, nos eſſe veſtigatores. Plutarchus de iudicio Clodiano,

Ἄρθρον σὺν ταῖς μετοχαῖς κείμενον.

Ὅμως δὲ πλείονες ἔδοξαν οἱ ἀπολύοντες γενέσθαι. Plato, Καὶ εἶναι προθυμοῖτ' ἂν μᾶλλον ὁ ἐγκωμιαζόμενος ἢ ὁ ἐγκωμιάζων. Ariſtotel. in ſecũdo OEcon. Εἶτα ἐξαγωγὴν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες τιμήν, Deinde exportationẽ permiſerunt primo cuique volenti, precio conſtituto. Thucyd. Καὶ τὴν ἀγγελίαν ἐκέλευον τὸν βουλόμενον ἐπάγειν. Strabo, Οὐκ εἰδέναι δὲ φασκόντων ὅστις εἴη Καῖσαρ, ὅπου τε βασίλειον τὸ αὐτοῦ, ἔδωκε τοὺς παραπέμψοντας, qui deducerent eos. Dinarch. Ὅστις γὰρ ἀργύριον περὶ πλείονος τῆς πρὸς ὑμᾶς πίστεως αἱρεῖται, οὗτος ἀποδώσεται ὅ καθ' αὑτὸν Μουνυχίας, ἂν ἔχῃ ὠνησόμενον, ſi emptorem inueniat. Et quod Latinè dicimus, miſi rogatũ vel accerſitum, Græcè ſic reddi poteſt, ἔπεμψα τοὺς παρακαλέσοντας καὶ τοὺς μεταπεμψομένους. &, mitte rogatũ vaſa vtẽda, πέμψον χρησομένους τὰ σκεύη. vel, χρῆσαι πέμπων τὰ σκεύη. vt Plutarchus, Διὸ πέμπων ἐκάλει τὸν Ἀντώνιον, miſit qui accerſeret. Idem, Ἔπεμψε δὲ καὶ Ἀντώνιος ἀντικαλῶν ἐκεῖνον. Vtuntur etiã cũ ſuperlatiuis ita vt vacare videatur. Lucian. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ πρεσβύτης; Φιλιάδης κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. Syneſius, Ἐλέγετο δὲ ὁ μέγιστος αὐτὸς εἶναι τῶν περιστάντων ἡμᾶς κινδύνων. Lucianus de iudicio dearum, Κελεύει σε ὁ Ζεὺς δικάσαι ταῖς θεαῖς ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίστη. Idem, Ἐγὼ δὲ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα. Interdum non ocioſus eſt articulus, cum abundare videatur. vt apud Xenophontẽ in OEconomico, Τί δ' ἂν ἐγώ σοι ἔφη ἡ γυνὴ δυναίμην συμπρᾶξαι; τίς δ' ἡ ἐμὴ δύναμις; ἀλλ' ἐν σοὶ πάντα ἐστίν. ἐμὸν δ' ἔργον ἔφησεν, ἡ μήτηρ εἶναι, καὶ σωφρονεῖν. καὶ μὰ Δί' ἔφην ἐγώ, ὦ γύναι. καὶ γὰρ ἐμὸν ὁ πατήρ, vt fungar officio patris. vt ἡ μήτηρ εἶναι, vt matrem me exhibeam. Interdum ſæpe repetitum efficit phraſim venuſtiorem. Lucian. in 1. Dialog. Καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ δὲ ἄπορος, ὁ βεβλημένος τι περὶ ἀλήθειαν οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ.

Περὶ τῆς τοῦ ἄρθρου ἐκλείψεως.

Rurſus Atticorũ eſt articulum ſupprimere. Theophraſt. in quinto, Τὰ δὲ ἄλλα τέμνεται, ὁτὲ μὲν μετὰ πυρετομίαν· ὁτὲ δὲ μετὰ τρυγητὸν καὶ ἀρκτοῦρον. Ariſtotel. in v 1. de hiſtor. Λαγνίστατον δὲ καὶ τὴν θήλειαν καὶ τῶν ἀρρένων ἵππος μετ' ἄνθρωπόν ἐστι. Idem in Problem. ſection. x x x 1 1 1, Διὰ τί λύγξ παύει πταρμός. Quod etiam fit ante participium, Διὰ τί ἧττον μεθύσκονται ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι. vbi οἱ deeſt. Et ſect. x, Διὰ τί γὰρ ἧττον μὲν ἡ φωνὴ ἐξαιρουμένων, φασία δὲ τὸν χαρακτῆρα, id eſt rerum exemptarum vel hominum. Plato, Γαρνᾶσθαι δὲ τὰ αὐτὸς λεγομένοις. Xenoph. Καὶ γὰρ χρεὼς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστι. Et in v 1. ἡμέτερον, Σχεδὸν πάντες οἱ ταύτῃ ἀκοντισταί εἰσιν. ὥστε καὶ πελτασικῶν εἰκὸς ὑπερέχειν τὴν ἡμετέραν δύναμιν. id eſt τοῦ πελτασικοῦ. Plato in Phædone, Ὡς μὲν τοι οὐκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ἡ ψυχὴ σώματος, οὐ συγχωρεῖ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει. Idẽ Epinomide, Τὸ δὲ τῶν ῥηθέντων μέγιστον ἦν, ὅτι πρεσβύτερον εἴη ψυχὴ σώματος ἅπαντα πάντως. hîc addi non debuit. Alibi ſtatim potuit, nec tamen additus eſt, Πανταχῆ τι ἄρχον ἀρχομένου πρεσβύτερον, τὸ ἄγον ἀγομένου πάντη. ἀντὶ τοῦ τὸ ἄρχον τοῦ ἀρχομένου, καὶ τὸ ἄγον τοῦ ἀγομένου. Et paulo poſt, Λάβωμεν δὴ τοῦτό γε, ὡς ψυχὴ πρεσβύτερόν ἐστι σώματος. ἀντὶ ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος πρεσβυτέρα. hoc eſt πᾶσα ψυχή. hîc enim formæ ſignificationẽ habet. Idem in eadem Epinomide, Θεὸν δέ φημι τὸν αἴτιον ἔσεσθαι, καὶ οὔ ποθ' ἑτέρως εἶναι δυνατόν. de motu vniuerſi loquẽs, vbi articulus ab eo traiectus eſt à Deo ad cauſam. Pauſan. Κεῖται δ' ἐπὶ κίονος Ἰσοκράτους ἀνδριάς. Idem, Ἐνταῦθα κίονες Ἀδριανοῦ δύο μέν εἰσι θασίου λίθου. Syneſ. τοῖς πρεσβυτ. ὅς δ' ἂν τὴν ἐκκλησίαν προεστάμενος αὔξῃ βελτίονα, οὗτός ἐστιν ὃν ἡμεῖς

συνόδου χειρισταῖν ἐκκηρύττομεν. hîc tres articuli ſuppreſſi ſunt. Eſt autem vbi & addi articulus & reticeri poteſt: vt apud Xenophontẽ in ſexto ἑλληνικῶν, Ἐπεὶ γεμὴν ἐπάγγελσι, διέταξεν ἱππικόν τε ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν, καὶ ὁπλιτικόν. Idem cum articulo dixit, Τοσοῦτοι μὲν οὖν τὸ ἱππικὸν ἑκατέρων ἦν. Sæpius autem ſupprimunt articulum nominum propriorũ. AEſchin. Ἡ μὲν τύχη καὶ Φίλιππος ἦσαν τῶν ἔργων κύριοι. Idem, Οὐ θαυμάζειν ἡμῶν τὸ Φιλίππου φαίη τὴν ἐξαίφνης ὁμόνοιαν. Alibi, Ὡς ἀπαγγέλλειν τἀληθῆ βουλόμενος, ὑπ' ἐμοῦ καὶ Φιλοκράτους κωλυθείη. Et, Εἴσπλειν μέ φησιν ὡς Φίλιππον. Idem, Ἡ μὲν γὰρ Θετταλῶν καὶ Φιλίππου στρατιὰ πρόδηλος ἦν. Demoſthen. Εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίωκε μόνον κατηγόρησεν Αἰσχίνης, κἀγὼ περὶ αὐτοῦ, &c. Idem, Τίς ἦν ὁ Φιλίππῳ πάντα συναγωνιζόμενος; Alibi ἐνάρθρως, Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ, καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ. Interdum nuſquã ſupprimunt. Iſocrat. Αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῆς συμμετρίας τῆς συντεταγμένης τοῖς προοιμίοις. Aliquando partẽ ſupprimunt. Idem, Καὶ πρῶτον μὲν σκεψώμεθα τὰ Λακεδαιμονίων. AEſchin. Εἰ ἐπεξελθὼν δυνάμει βεβαιώσεις τὰ Θηβαίων ἀδικήματα. Idem, Καὶ τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις ὁ κῆρυξ ἐκάλει. Plut. in Platon. quæſt. de partibus orationis loquens, à quarũ numero & præpoſitiones & coniunctiones & articulos reiicit, ita inquit, Τί οὖν, φήσαι τις ἄν, οὐδὲν ταῦτα συμβάλλεται πρὸς λόγον; ἔγωγε φήσαιμ' ἂν ὥσπερ ἅλας συμβάλλεσθαι πρὸς ὄψον, ὕδωρ δὲ πρὸς μᾶζαν. Deinde de articulis priuatim ita ſubdit, Ὅπου καὶ Ὅμηρος ἐπέων κόσμῳ περιγενόμενος, ὀλίγοις τῶν ὀνομάτων ἄρθρα, ὥσπερ λαβὰς ἐκπώμασι δεομένοις, ἢ λόφους κράνεσιν ἐπιτίθησι. διὸ καὶ παράσημα τῶν ἐπῶν ἐν οἷς ταῦτα ποιεῖ, γέγονεν. ὡς τὸ, Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε Τῷ Τελαμωνιάδῃ. καὶ τὸ, Ποίεεν ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο. καὶ βραχέα πρὸς τούτοις ἕτερα. τοῖς δὲ ἄλλοις μυρίοις οὖσιν ἄρθρου μὴ προσόντος, οὐδὲν εἰς σαφήνειαν οὐδὲ κάλλος ἡ φράσις βλάπτεται. Apollonius autem cognomento δύσκολος tradidit articulum neceſſarium eſſe in epiſtolarum inſcriptionibus, cum nomini proprio additur adiectiuum. Ἔτι πᾶσα δοτικὴ ἐπιθετικοῦ ὀνόματος, κατ' ἐπισταλτικὴν σύνταξιν συνέχει τὸ ἄρθρον. Διονύσιος Τρύφωνι τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρειν, τῷ τιμιωτάτῳ. ἀσύνετον γὰρ τὸ δίχα τοῦ ἄρθρου λεγόμενον. Similiter in eiuſmodi locutione, Τρύφων ὁ γραμματικὸς, Δίων ὁ φιλόσοφος, Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος. ideo ſcilicet ὅτι ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασι παρεμπίπτει ἡ ὁμωνυμία, ἧς τὸ ἀμφίβολον οὐκ ἀπολύεται δίχα τῆς ἐπιθετικῆς προσθέσεως.

Et hæc hactenus.

ΙΛΕΡΜΟΣ ΒΟΥΔΑΙΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

τοῖς τῶν ἑλληνικῶν λόγων ἐφιεμένοις εὖ πράττειν.

Ἐπειδήπερ τοῖς ἀκριβῶς τῶν λόγων ἡμμένοις τῶν δοκίμων, οὐδὲν ἑώρων περισπουδαστότερον ἐν τῷ παρόντι, ἢ ὅπως τῆς παιδείας αὐτίκα ἐφίξοιντο τῆς ἑλληνικῆς, διὰ τοῦτ' ἐγὼ διὰ σπουδῆς ἔχων οἱ νέοι προσφιλέστατοι, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα δὴ προθυμησάμην, τοῖς οὕτω τὴν προαίρεσιν διατεθεῖσι συμφιλοπονεῖν, ἐφ' ᾧ τούτοις συμπορεύομαι ὧν μάλιστα δεῖσθαι μοι ἐοίκασιν, ἐφόσον δὴ ἔγωγε οἷός τ' ἦν διαπράττεσθαι. καὶ γὰρ δὴ ὦ τινέ τε πρώτῳ, καὶ χρόνον οὐ βραχὺν μόνῳ τῶν τῇδε φιλομαθησάντων, ἐπιτετηδευκέναι τε τὰ τῶν ἑλληνικῶν καὶ πολυπραγμονεῖν ὑπῆρξεν, οὐδὲν ὅ,τι δήπου μὴ ποιῆσαι ἐμὲ ἤμελλεν, ὁρῶν τοῦθ' ὅ,τι εἰσηγούμενος καὶ ὑποδεικνύων ἔτυχε, κατ' οὖρον νῦν φέρεσθαι. αὐτὸς τοίνυν τούτου πρῶτος τοῦ ἐγχειρήματος ἡψάμην, ὥς μοι δοκῶ, κατά τινα θείαν τύχην. καίτοι τῶν πολλῶν μὲν ἐμοῦ θαυμαζόντων διὰ τὴν καινοτομίαν, ἐνίων δὲ τῶν κατ' ἦθος μοι προσηκόντων, καὶ παραινούντων οἰομένων· ἔστι δὲ ὧν καὶ ληστείαν εἶναι τὸ μάθημα φασκόντων, διὰ τὴν ἀπειρίαν. τοῖς μὲν οὖν τὸν φιλολογίας δρόμον θρεξομένοις τὸν γιγνόμενον, εἴ τι ἄλλο προωδοπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ἐπικουφιοῦντος τὸ πραγματῶδες τῆς φιλοπονίας, καὶ τοῦτο δὴ χρεὼν ἐν τοῖς μάλιστα, ὅπως τοὺς λόγους τῶν ῥητόρων ἐπαΐοντές τι ἐπιλέξονται καὶ μεθ' ἡδονῆς διεξίασι. τοῦτο γὰρ δυσχερῆ μὲν τὸν πόνον παρασκευάσειν ἔμελλε, τὴν ἐλπίδα δὲ τῶν φιλομαθῶν πρὸς τὰ πόρρω ἐπιρρώσειν. τούτοις τοίνυν τὰ τῶν λογογράφων τε καὶ τῶν ῥητόρων ἐπερχομένοις ἐνοχλήσειν ᾤμην οὐχ ἥκιστα τὰς δικανικὰς λέξεις, τάχα δὲ καὶ τὴν ἄγαν αὐτῶν προθυμίαν ἀποσπεύσειν. ἐφ' ᾧ δὴ παρέργου τι ποιῆσαι μοι ἔδοξεν, εἰ τῷδε τῷ μέρει ἐπιτυχῶς τῆς ἐξηγήσεως ἐπιθησοίμην, τοῦτό τε ποιῶν, κατὰ τὴν τῶν ῥωμαίων γλῶτταν ἑκάστῃ φωνῇ τὴν προσήκουσαν ἑρμηνείαν ὅπῃ παρείκοι αὐτὸς ἀποδιδοίην. τουτονὶ τὸν σκοπὸν ἡμεῖς τὴν ἀρχὴν ὑποθέμενοι, ταῦτα τὰ ὑπομνήματα ἐτυγχάνομεν ἐνστησάμενοι, ἐκείνου τε μόνου σχεδὸν τότ' ἐστοχασμένοι, διὰ βραχέων δήπου ἀπαλλάξειν ᾠόμεθα. προϊόντος μέντοι τοῦ ἔργου διαλαβέσθαι μοι παρέστη, μὴ φαῦλον εἶναι δοκοίη τὸ σύγγραμμα, ὡς πολὺ ἧττον δήπου τῆς προσδοκίας ἐσόμενον τῆς γ' ἐνίων ἀνθρώπων. ἐτύγχανε γὰρ ὂν ἐπίδοξόν τι παρ' ἡμῶν, ὡς τῶν συνήθων μοι καὶ γνωρίμων ἐπυθόμην, τῶν ἑλληνικῶν περὶ ἐξηγημάτων, πολλῷ τε μεῖζον καὶ διεξοδικώτερον ἢ ὅσπερ εἰς νοῦν ἐγὼ ἐμβεβλημένος ἦν τότε. ἐπὶ δὲ τούτῳ τὸ τῆς ἐπιθυμίας τῶν νέων οὕτω θερμὸν εἶναι ᾐσθόμην, ὥστε τῶν ἐντυγχανόντων ἔνιοι (οὕτως ἐστὶν ἡ προσδοκία ἀκρατές τε καὶ ἐπισπευστικόν) ὡς ὑπὸ ἡμέραις ἡμᾶς ἤδη τοῦδε τοῦ χρέους, εἰσεπράττοντο. ἦν δὲ τὸ χρέος οὐ τὸ ὑπ' ἐμοῦ ἐπηγγελμένον, ἀλλὰ τὸ δι' ἣν ἔτυχον αἰτίαν ὑπ' αὐτῶν προσδοκώμενον. ταῦτα δὴ ἐννοούμενος, τὴν μὲν ἐνεστηκυῖαν συγγραφὴν προσαγαγεῖν ἐπεβαλόμην κατὰ τὴν ἐνδεχομένην ἐπιμέλειαν. καὶ δὴ καὶ ἐκ προσαγωγῆς πόρρω που ἔφθακα διεξελθών, ἐνδιδούσης δῆθεν τῆς συνεπείας, καὶ τοῦ ἐφεξῆς ἀεὶ ἐξεχομένου τὴν ὑφὴν παρεκτείνοντος. τοῦ γὰρ ἔμπροσθεν σκοποῦ ἀντεχόμενος, ἅττ' ἐν παρέργου μέρει οὕτως ἠδυνήθη τεθεῖσθαι, ὡς τὰ ἡμῖν ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις ἐπερχόμενα, τῶν ἤδη παραπεπλεγμένων ἁρμοττόντως ἔχεσθαι, τούτοις οὕτως ἐπεξῆλθον, ὥστ' οὐδαμοῦ οὐδεπώποτε συνειδέναι μοι οὔτε τι καθυφειμένῳ, οὔτε τὴν ὁδὸν ἐκτραπομένῳ ἣν ἀνθυπορεῖν ἠρξάμην. καὶ μὲν δὴ καὶ ὅσα γε ἐνθυμεῖσθαι δυνατὸς ἦν ἐγὼ τῶν πραγματείας ἀκριβοῦς δεομένων, ἢ λόγου οὐκ ἀναξίων, ἢ δυσεικάστων παρὰ τοῖς πάνυ συγγραφεῦσι, καὶ οἵας

δὴ γλωσσηματικὰς λέξεις ἢ ἀπηρχαιωμένας οἱ πάλαι ἀποκαλοῦσι, ταῦτα δὲ πάντα διασαφηνίσαι τ' ἐνεχείρησα, καὶ τὰ ἀνώμαλα τοῖς νέοις καθομαλίσαι σφόδρα διεφιλοτιμήθην. καὶ γάρτοι τὰ τῆς ἐξηγήσεως ἀφοσιοῦσθαι ὅπου διεξοδικωτέρου προσδεῖ λόγου, καὶ λακωνίζειν (ὡς ἔπος εἰπεῖν) τὸν λέγοντα ἐπὶ τῇ παρακρούσει τῶν ἀκουσόντων, ἴσον εἶναι ἔγωγ' ἡγοῦμαι, καὶ τὸν προσοδοποιοῦντα, τὸν πόνον τῆς ὁδοιπορίας ἑαυτῷ καταχαριζόμενον, ἤτοι τὰς δυσχωρίας παρεκβαίνειν τῆς ὁδοιπορίας, ἢ τὰ κατερρωγότα τῆς ὁδοῦ ὑπεράλλεσθαι. ταῦτα τοίνυν ἐκπονεῖν προθυμότατα διετέλεσα, πολλάκις γ' ἐνοχλημένος, οὐδὲ παρέργως ἐπαυσάμην ἐπιτιμησάντων τέ μοι τῶν οἰκείων, καὶ φείσασθαι τῆς ὑγιείας ἀξιούντων, πρὶν ἀτρεμεῖν ἐξαίφνης αὐτὸς κατηναγκάσθην, καὶ δὴ καὶ τῆς πραγματείας παντελῶς ἀφίεσθαι, μὴ ὅτι τῆς ἄγαν φιλοπονίας ἀνεῖναι. τί γὰρ ἂν καὶ ποιήσαιμι ὁπότε συνέβαινεν ἐμαυτῷ ἀνήκεστόν τι παθόντι. ὃ δὴ μεταξὺ σπουδὴν ποιουμένῳ μοι τὴν προθυμοτάτην, ὡς ἔφην, συμπεσὸν, τὴν τῶν χαλκογραφούντων συμπαρεκάτειχε πολυχρείαν, τό γ' ἐπὶ τούτῳ τῷ συντάγματι. ἐγένετο δὲ διάλειμμα τοῦ ἔργου οὐκ ἔλαττον τετραμηνιαίου, ἡνίκα ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ μὲν ἀπὸ τῆσδε τῆς ἀναπαύλης, τούτῳ δὲ ὑπὸ τῆς ἀναληπτικῆς διαίτης ἀναρρώσειν ἐλπιζόντων τὴν δύναμιν, πολλά τε ἐπὶ τούτῳ μοχθούντων καὶ πειρωμένων. οὐ μὴν ἀλλ' οὐδ' οὕτω τὰ δεινὰ ἐκώφησε τῆς κολαστικῆς νόσου, οὐδέπω καὶ τήμερον. καὶ μὲν δὴ καὶ ἔμοιγ' ἡ ἐπίτριπτος αὕτη νόσος βασανίστριά τις νυνὶ τῶν ἰατρῶν τε καὶ φίλων ἐγένετο, ὧν τοῖς παραγγέλμασι πειθαρχεῖν οὐκ ἤθελον, πολὺν χρόνον τετρυχωμένος ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλοπονίας, ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τιθέμενος μηδεπώποτε τὸ ἄρρωστον τοῦ σώματος, πρός γε τὴν τοῦ φιλομαθεῖν ὁρμήν. ἐφ' οἷς δὴ ἀγνωμονεῖσθαι ὑπὸ τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν δίκαιοι δήπου ἐσμὲν, ἀνθ' ὧν τὸν δρόμον τοῦτον αὖθις ἀνοδεύσαντες διεπονησάμεθα, ἐν ἡμεῖς αὐτομαθεῖς ὄντες ἅμα καὶ ὀψιμαθεῖς, πονήρως πως διεδραμήκαμεν, ὅσα μῦς ἐν πίσσῃ φασὶν, ἐν τοσούτῳ κακοπαθοῦντες. οὐδὲ μὴν ἐὰν ἄλλ' ἄττα ποτὲ προσεπιποθήσωσί τινες τῶν αὐστηροτέρως τε καὶ σκληροτέρως ἐχόντων, οὐκ αὐτοὶ τούτου ἕνεκα ἀξιοῦμεν εἰσπεπράξεσθαι εἰσαῦθις, ὡς χρεωφειλέται γινόμενοι παρὰ τὴν τῆς βίβλου ἐπιγραφήν. οὐ γὰρ οἶμαι διότι ὑπομνηματογραφεῖν ἐπηγγελμένην, ἤδη εἰς ὑπερμέγεθές τι ὑπεύθυνος γέγονα. ἢ ἀγνωμονέστατον ἂν εἴη, τῶν μὲν ἐκπεπονημένων χάριν τὴν τυχοῦσαν εἰδέναι, τῶν δὲ οὐκ ἐκπονηθέντων ἂν προσέτι, ἀπαιτητικῶς τε καὶ ἐγκληματικῶς ἔχειν. ἄλλως τε τοὺς πεπυσμένους ὡς ἐπὶ τὰ πορρωτέρω ἱεμένου με τὸ δεινὸν ἀνέκοψεν οὕτως, ὥστε κἂν εἰ ἡσυχίαν μὴ εὐθὺς ἦγον, τὸ χρεὼν ἂν κατέλαβεν. ἐῶ δὲ λέγειν ὡς εἰς τοὺς ἀφέτους ἤδη τελεῖν διεγνώκαμεν οὔτε προσώρως οὔτ' ἀπειρηκότως. τὰς γινομένας μὲν ἴσως αὐτοὶ καὶ νομιζομένας στρατείας οὔπω ἐστρατευκότες, ἀπόμαχοι μέντοι γε ὑπὸ γήρως καὶ ἀρρωστίας γεγονότες. ἐπὶ δὲ τούτοις σώφρονος ἦν ἀνδρὸς οἶμαι, καὶ ἰδίαν ἑαυτοῦ μετριότητα ὑπολογισαμένου, μὴ αὐτὸν καθ' αὑτὸν ἅπαντα παρεμβάλλειν ἐγχειρεῖν τοιάδε ὄντα καὶ τηλικαῦτα, τῶν εὐφυεστάτων ἴσως ἐνίοις λαμπρὰν ἀφορμὴν τῆς ἐνδείξεως ὑφαρπάζοντα. ὃ δήπου βάσκανον ἂν εἶναι ἐδόκει. οἶμαι δὲ καὶ τὴν προθυμίαν νεανικωτέρας τε τῆς ὁρμῆς με παύσασαν, καὶ προσπεπονθότα τῷ συγγράμματι ἀποσπάσασαν, ἄλλον τινὰ τῶν γνησίων καὶ μετρίων ὅσον οὐδέπω ἀντεξορμήσειν, συνεπιληψόμενόν τε τοῦ ἔργου, καὶ τὸ ἐγκαταλειφθὲν ὑπ' ἐμοῦ ἐκδεξόμενον, ὡς ἤδη ἀπειρηκότος. ἔστι γάρ τι ἀμφιλαφὲς τὸ ἠργολαβημένον, καὶ δεῖ προσιέναι τὸν διαδεξόμενον, ἕνα καὶ πλείους. ἐγὼ μὲν δὴ τὸ κατ' ἐμὲ, μᾶλλον δὲ πολὺ μεῖζον ἢ κατ' ἐμὲ ἀπειργασμένος, τοῖς καθημένοις τουντεῦθεν ἐπὶ θέα ἐντιτάξομαι. γένοιτο δὲ πάνθ' ἕκαστον τῶν ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀγῶνι ἀνταεθυμένων τε, καὶ ὡσαύτως προενδεξομένων, τὸ ἐπιβάλλον εἰς ἑαυτὸν μέρος οὕτω συντελεῖν εἰς τὸ μέσον, ὡς τὸ ἡμέτερον τὸ τούτων προσδοκιμεῖν. γένοιτο δῆτα καὶ ἐμοὶ τοῦθ' ὁρᾶν ἐπιζήσαντι, ἵνα τὸ γε δὴ τῆς ἄγαν φιλοπονίας ἀπολαύσω τοῖς ἄλλοις συνηδόμενος τῆς τοῦ πράγματος ἐπιδό-

σεως. τουτὶ γὰρ μὴν τὸ φρόντισμα αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ τυγχάνω πεφροντικώς. καὶ τοὺς ἄλλους δὲ τοὺς παραλαβόντας μόχθους οὐδενὸς συνεργοῦντος ἰόλεω ἐπιτελεῖν συνέβη μοι, ὥσπερεὶ μοναστῇ ὄντι. ὃ δή μοι ἐπιεικεστέρους τοὺς δικάζοντας εἰκότως ἂν παρασκευάσειε, καὶ συγγνωμονικωτέρους τῶν παρὰ μέρος ὑπ' ἐμοῦ ἐνδεδειγμένων. πῶς γὰρ ἂν ἀναμαρτήτως τοιοῦτό τι ποιήσειε, ἵνα τρόπον καρτερητικὸς εἴη ἐκεῖνος, ὃς πρὸς τῷ αὐτοδίδακτος εἶναι ὥσπερ ἐκεῖνος ὁ τοῦ Ὁμήρου Φήμιος, καὶ παιδείας τῆς γνησίας ἀπότροφος, καὶ ἐνδείᾳ δὴ συγκέκληται τῶν τε συσκεψομένων καὶ τῶν ἐπανορθωσομένων. ἀμέλει ἐστὶ σοφῶν τὰ τοιαῦτα καὶ δεξιῶν. ὧν τὴν ὁμιλίαν, ἡ ἰδία τοῦ βίου ἀφῄρηταί με. ἀλλὰ γὰρ φήσειέ τις ἄν, ἀσφαλὲς ἦν τὸ τὴν περισκεπτικὴν καὶ πεφυλαγμένως διαχειμάσαι, ὃν αὐτομαθίαν ἑαυτοῦ (τοῦτο δὲ βούλεται εἶναι κακομάθεια) αὐτοφυῆ τε ἐκ μέρους συνεγνωκότα, εἰς τοὺς ἀκροωμένους αὐτόν τε ἐκκρίνειν, καὶ ἐχεμύθως ἔχειν. καὶ νὴ Δία ῥᾳθυμότερόν γε τὸ αὐτό, καὶ πρὸς ῥᾳστώνην τοῦ βίου ἐπιτήδειον. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐξεγένετο κατὰ χώραν ὡς διεγνώκειν, μένειν, πολλῶν μοι προστυχόντων τῶν ἀπαιτητῶν, τινῶν δὲ καὶ οἱονεὶ ἐστὶ φιλοδόξων τινῶν, ἄλλους ἐπ' ἄλλοις ἀγῶνας ἐπιτατόντων καίπερ ἤδη παρηκμακότι. τούτοις μὲν οὖν τοῖς Εὐρυσθέας πολλὰ χαίρειν τοὐντεῦθεν μετὰ τῆς δεσποίνης Ἥρας ἐᾶσειν μοι δοκῶ. ἥτις τὴν ἐπικράτειαν μὲν τοῦ κλέους λαχοῦσα, τοῦ ἀνθρωπίνου δὲ φρονήματος αὐτεπιτάκτως κυριεύουσα, πάντῃ τινὶ τῶν γενναίων αὐτοκρατορικῶς τε καὶ δεσποτικῶς προσενήνεκται. ἐμὲ μέντοι τῆς κυρείας αὐτῆς ὅσον οὐκ ἤδη ἐξαιρήσεται ἡ τῆς φιλοτιμίας παρακμή, ἡ τὸ γοργὸν καὶ νεανικὸν συμμαραίνειν φιλοῦσα μετὰ τῆς ἡλικίας αὐτῆς. ὥσπερ οὖν παρακελευόμενος τῆς λειτουργίας τῆσδε, καὶ ἄθλων εἰς τὸ ὕστερον εἰρημένος ἑκόντων ἤδη ὄντων τῶν προτοῦ οὐχ ἡσυχάζειν ἐώντων, ἐξίσταμαι τῆς σκηνῆς, οὐδέπω ἀπειπούσης πάντῃ τῆς φωνῆς τὴν τέχνην γασάμενος. οὐ γὰρ ἂν ἀρεσκοίμην ὅσοι τῆς λαμπαδηδρομίας φασὶ τοῖς ἐν ἐφεδρείᾳ παραχωροῦσιν ἤδη ἀποκάμνοντες. εὐδοκιμεῖτε νέοι, καὶ περὶ τὴν φιλολογίαν ἐρρωμένως εὐημερεῖτε. ἐν τῷ τῶν Παρισίων αὐγούστου μηνὸς ἔτει ἐνάτῳ καὶ εἰκοστῷ ἐπὶ τοῖς χιλίοις καὶ πεντακοσίοις.

G96.96

Pagina	Verſu	
5	26	ἥμελον φροντιστέον, Rectius ἢ μὴν
25	28	Lege ταῖς τῆς βασιλείας
33	18	Lyſias, Ἐγὼ μὲν
36	28	προσκαλέσαντο τῇ Ita legendum ex Herodiano.
39	35	ξενίας,
44	5	penſitare: licereque illi
	27	perſcriptiones cum
50	13	Εἰ μὴ ὀκχαμοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Non abs re ſuſpicatur Budæus hic legẽdum ὀκχαζοῦμεν. ſiquidem ita legitur in uetuſtiſſimo exemplari, quod conſuluimus. Eſtque ita emendandus hic locus etiam pag. 330. in uerbo ὀκχάζομαι.
78	22	περιεχλευακότες, διὰ τὸ πᾶς Scripſit autem Budæus γωσίτης, cum apud Polybiũ legatur γαιοῦται, commutauitque huius clauſulæ ordinem.
91	9	ἐγγυάτω lege, non ſubſcripto ι.
159	35	ταύτῃ πῃ εὔνοια Sic legitur in ueteri Platonis codice.
217	24	ἀλεῦρες ὅπως ᾖ ἐστὶ ὁ νόμος Ita rectius legitur: éſtque ſecutus hãc lectionem ipſe Budæus pag. 470. eundem locum citans.
285	31	deum colere
393	8	τὸν φόνον τοῦ Sic legendum, ut habet inferius, pag. 504.
421	19	ἐχόντων πεντακοσίας, μετὰ τῶν
509	9	Οὔποτ' αὖ ἐκ
616	10	συνεξορμῶσαι, λέων καὶ περιφέρεσθαι Ita lege ex Plutarcho: nam ſecus non procedit ſententia.
635	19	πλείων ἀνεληλυθὼς στόλου Participium hic omiſſum, ex Appiani ſcripto exemplari repoſuimus, quod nobis ad manum, dum hæc excuderentur, non erat.
711	25	ὑγιαῖνον εἶναι σῶμα
	27	διαλυθῇ εἶναι τοῦ τι
712	23	ἀγαθὸς παιδευτής,
786	4	ἀποκείραντες τῶν τριχῶν, ἢ ξυρῶντες πλέως. εἰσὶ γὰρ οἳ εἰσι τὸ προσφερόμενον, ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες, καὶ οἱ καταχρωννύντες. Omnino hæc ita ſunt legenda, aut per accuſatiuũ ſingularẽ, ut in uulgatis Galeni exemplaribus.
787	4	Οὕτω δὲ φαινομένου Ita legitur apud Xenophontem, quam lectionem ſequitur Budæus pag. 816.
880	14	de Arianiſmo. Sic malim ſcribere, ut antea pag. 9. nam Græcè ἄρειος, ἀρειανὸς, ἀρειανισμὸς, ἀρειανίζειν ſcribitur.
905	36	ὅτι διὰ non διὰ
923	35	Et 12 cap. Διὸ δέδοικα ἐν ἀσθενείαις, &c. Non uidetur huic exemplo hic eſſe locus, ſed potius pag. 364. ubi de hoc uerbo agitur. loco tamen mouere non auſi ſumus.
932	8	σοφία lege in recto.
960	12	ὅπως ἂν αὐτοῖς, &c. Ita rectius legetur, ut etiam alibi in ſequentibus legitur.
982	2	ô quæ ſatis ima dehiſcat? Sic lege, expuncta particula iam, quæ, ut opinor, irrepſit ex hemiſtichio huic ſimili, Æneid. x, - quid agam? aut quæ iam ſatis ima dehiſcat, &c.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ἄβαντες 546
ἄβολος 432.625
ἀβουλεῖν 744
Ἀγαθὸν πάσχειν 85
ἀγάλλω, ἀγάλλομαι 77
ἄγαμαι 999
ἀγάπησις 608
ἀγαπῶ 39.203
ἄγειν 208.372.374.387.391.623.
ἄγειν ἄδειαν 372
ἄγειν τὴν ἡμέραν 372
ἄγειν τὰς σπονδὰς 372
εἰς ἐξέτασιν ἄγω 39
κατ' αἰτίαν ἄγω 39
ἄγειν τὸ ἐπὶ θανάτῳ 371
ἐπὶ κέρως ἄγειν 373
ἄγειν ἐν τιμῇ, καὶ διὰ τιμῆς 373
ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς 374
ἄγειν καὶ φέρειν 108
τὰ ἀπὸ τοῦ ἄγω συνώνυμα 808
τὰ ἀγεώργητα 275
ἀγκτὴρ 213
ἀγκιστήριον 318.319.691
ἀγκιστεύω 319.691
ἀγκοί 281
ἀγνωμονῶ καὶ ἀγνωμονοῦμαι 829.1071
ἀγνωμοσύνη 829
ἀγνώμων 829
ἄγομαι 370.387
ἄγομαι καὶ φέρομαι 371
καλῶς ἄγομαι 371
ἄγεσθαι εἰς ἐξέτασιν 38
αἱ κατ' ἀγοράν, καὶ τὰ κατ' ἀγοράν 976
ἀγραυλεῖν 851
ἀγροικία 851
ἀγύρτης 796
ἀγυρμός 796
ἀγυρμὸν ποιεῖν 796
ἀγχίθεος 88
ἀγχίνοια 117
οἱ ἄγχιστα τῶν θεῶν ὄντες 92
ἀγχιστεία, ἀγχιστεῖς 88
ἀγχιστεύειν 88
ἀγχιστεύοντες 92
ἀγχώμαλος 88.163
ἀγωγεύς 372
ἀγωγὴ 371.372
ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ 268
ἀγώγιμος 199.200.513
ἀγωγός 375
ἀγωνιζόμενος 7
ἀγωνιστικὴ 343
ἀγωνοθέτης 832
ἀγωνοθετῶ 832
Ἀδελφός 998
ἀδέσποτον 814
ἀδέσποτος λόγος 814
ἀδεσπότως 814
ἄδηλον ὅτι, καὶ τὰ ὅμοια ἀπρόσωπα 18
ἀδιαίρετος 176
ἀδιακρίτως ἔχειν 409
ἀδιάπταιστον 536
ἀδιαπταίστως 536
ἀδιαστάτως 475
ἀδιάφορα 409
ἀδιαφορεῖν 409
ἀδιαφορία 409
ἀδιάφορον 620
ἀδιάφορος 409
ἀδιέξοδος 336
ἀδικεῖν 45
ἀδικεῖσθαι 45
ἀδικήματα δημόσια 7
παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα 242
ἀδοκίμαστοι 68
ἀδολέσχης 837
ἀδολεσχία 837
ἀδόλεσχος 838
ἀδολεσχῶ 838
ἀδοξεῖν καὶ ἀδοξεῖσθαι 367
ἄδοξος 367
ἀδοξῶ 363.367
ἀδραστείας νόμος 191
ἄδρωστος 294
ἀδύνατα 566
Ἀεὶ, καὶ αἰεὶ 823
ἀειλογία 172
ἀειφυγία 14
τὰ ἄεργα 275
ἄεργος γῆ 275
ἀεροβατῶ 868
ἀετὸς 823
Ἀήθης 794
ἀήθης μῦθος καὶ χαρὰ 794
Ἀθέρες καὶ ἀθέρη 824
τῶν Ἀθηναίων ὅρκος ἤδη ἐφήβων ὄντων 185
ἀθλοθεσία 832
ἀθλοθέτης 832
ἀθλοθετῶ 832
ἀθριπήδεστος 353
ἀθυμία 131
ἀθυμῶ 50
ἄθωος 510
Αἴας παρά τι αἰ 154
αἰγωπὸς 865
αἰδέσιμος 678
αἴδεσις 677
αἰδήμων 678
αἰδοῖος ἱκέτης 678
αἰδῶ 678
αἰδοῦμαι 677.678
αἰδὼς 678
αἰεὶ καὶ ἀεὶ 823
αἰετὸς καὶ ἀετὸς 832
αἴθ' ὄφελες 947
αἰκίας δίκη 39
αἱρεῖν 99.202
αἱρεῖν τὴν δίκην 9
αἱρεῖσθαι 9.23
αἱρετίζομαι 896
αἵρεσις 9
αἱρετίζω 9
αἱρετικός 9
αἱρούμενος 10
αἴρω 761
αἴρομαι 224.761.876
αἶσα 551
αἴσιμον 551
αἴσιος 551
αἰσθοῦμαι 253
αἰσυμνητεία 551.602
αἰσυμνήτης 551
αἰσχροκέρδεια καὶ αἰσχροκερδία 827
αἰσχροκέρδεια 857
αἰσχύνω, αἰσχύνομαι 679
ὁ αἰσχυντηλός 678
ἐν ἀρχῇ αἰτεῖν 143
αἰτῆσαι τὸ ζητούμενον 143
αἰτεῖσθαι, λαμβάνειν, καὶ τίθεσθαι 196
αἰτεῖσθαι καὶ ἀξιοῦν 144
τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι 142
τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι 143
περὶ τῶν αἰτημάτων 192
αἰτία 7
ἐν αἰτίᾳ ὤν 7
ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι 7
ἐν αἰτίαις εἶναι 65
αἰτίαν ἐνδέχεσθαι, ἐπιφέρειν, ἔχειν, φέρεσθαι 7
αἰτίαν ὑπέχειν 8.1038
δι' αἰτίας ἔχειν 7
αἰτιάζομαι 7.9
αἰτίασις 9
αἰτιῶμαι 8
αἰτιώμενος 7
αἰώρα 835
αἰωροῦμαι 836
Ἀκακία 825.826
ἄκακος 826
ἀκατάσκευος 572.578
ἀκέραιοι 891
ἄκληρος 26
ἀκμὴ 220.605.606
ἀκολασία 1075
ἀκολασταίνειν 1075
ἀκόλαστος 1075
ἀκολουθῶ 666
ἀκοσμεῖν 791
ἀκοσμία 791.792
ἀκούειν 896.1057.1103
ἀκρατέστερος 669
ἀκρατίζομαι 127
ἀκριβάζω 800.
ἀκριβασμός 800
ἀκριβολογία 800
ἀκριβολογῶ, ἀκριβολογοῦμαι 800
ἀκριβῶ 800
δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν 895
ἀκριβοῦσθαι 98
ἀκρισία 36
ἄκριτον πρᾶγμα 36
ἄκριτος 36
ἀκροαματικὰ συγγράμματα 178.179
ἀκροθιγῶς 72
ἀκροθώραξ 975
ἄκρον 711
ἀκροχολεῖν 680
ἀκρωτήρια 300
ἀκρωτηριάζειν 300
ἀκρωτηριάζεσθαι 300
ἀκυρῶ 161
ἄκυρος καδίσκος 169
ἄκυρος τοῦ ἑαυτοῦ 47
ἄκυρον ποιεῖν τὴν συγγραφὴν 223
Ἀλάστωρ 207.211.213
ἀλείπτης 810
ἀλείφω 810
ἀλέξασθαι 721
ἀλέξειν 721
ἀλεξητήριον 721
ἀλεξίκακος 264.721
ἅλες 1069
ἀληθέστερος 283
ἀληθεύω 118.336
ἀληθεύομαι 336
ἀλινδοῦμαι 828
ἅλις 51
ἅλις δρυὸς 1061
ἁλίσκειν 99.202
ἁλίσκω καὶ ἁλίσκομαι ἀδικίας 10
ἀλιτήριος 207.208.211.213.721.
ἄλλ' ἄττα 967
ἀλλὰ 900.902.904
ἀλλά γε 904
ἀλλὰ γὰρ 900
ἀλλὰ δὴ 900.903
ἀλλὰ δὴ καὶ 903
ἀλλὰ μὴν 902.909
ἀλλὰ μήποτε 909
ἀλλὰ μὴν 903.917
ἀλλὰ μὴν οὐδὲ 903
ἀλλὰ νὴ Δία 901
ἀλλά τοι 903
ἀλλ' ἄρα 902
ἀλλ' εἴπερ 989.990
ἀλλ' ἢ 903
ἀλλ' οὐ 902.903
ἀλλ' οὐχὶ 902
ἀλλ' οὖν 902.908
ἀλλ' ὅπως 952
ἀλλαγὴ 597
ἀλλακτικός 597
ἀλλαντοπῶλαι 848
ἀλλᾶς 848
ἀλλάττομαι 597
ἀλληλεγγύως δανείζεσθαι 869
ἀλληλοκτονεῖν 869
ἀλληλοτυπεῖν 869
ἀλληλοτυπία 869
ἀλληλοῦχα 869
ἀλληλουχεῖν 869
ἀλληλουχία 869
ἀλληλοφαγεῖν 869
ἀλληλοφάγος 166.869
ἀλλοφαγεῖν 869
ἄλλο τι 903
ἄλλ' ὅτι 904
ἄλλο τι ἢ 903
ἀλλοτελοπραγμονεῖν 852
ἀλλοτελοπραγία 852
ἀλλοτελοπραγῶ 852
ἀλογεῖν καὶ ἀλογεῖσθαι 1078
ἀλογεύεσθαι 1078
ἄλογον 172
ἀλοίης 10
ἀλοιεύς 10
ἀλύειν 50
ἄλυς 51
ἀλφιτοπωλεῖν 848
ἄλωσις 10
ἁλῶναι 23
ἀλαίζομαι 896
Ἀμαθία 825
ἁμαρτάνεσθαι 1076
ἀμβλίσκειν 866
ἀμβλοῦν 866
ἀμβλώσιον 866
ἀμβλυωπὸς καὶ ἀμβλυωπὴς 865
ἀμβλυώττειν 866
ἄμβλωσις 866
ἀμάθητος 605
ἀμεταγώγητος 809
ἀμέλει 929
ἀμελετήτως 218
ἀμετάπτωτον 183
ἅμα 356
ἀμητὸς 846
ἀμνημόνευτος 68
ἀμοιβαίως 248
ἀμπελουργεῖν 817
ἀμπελουργία 817
ἀμπέχομαι 78
ἀμπίσχομαι 78
ἄμφοδον 616
ἀμφοδεῖν 616
ἄμπωτις 725
ἀμυνάθω 720
ἀμύνασθαι ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁ-

ἄλων 280
ἀμύνω 99
ἀμύνομαι 720
τὸ ἀμυνόμενον 155
ἀμυντήριον 462 720
οἱ ἀμφὶ πισίστρατον ἀσι- κοῦνται 1056
οἱ ἀμφὶ σωκράτη, καὶ τὰ ὅμοια 1056
οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους 177
ἀμφίδοξον 92
ἀμφιεσμένος 78
ἀμφιέσθαι 78
ἀμφισβήτησις 34
ἀμφισβητήσιμος 34
ἀμφισβητικὸς 34
ἀμφισβητῶ 34.48.93. 409
ἀμφισβητοῦμαι 1077
ἀμφίστομος 1087
ἀμφότεροι 59.769
ἀμῶ, ἀμῶμαι 355
ἄν 944
ἂν δυνητικὸς 941.1102
ἂν παραπληρωματικὸς 941
ὁ ἂν ἀντὶ τοῦ ἐὰν 944
ὁ ἂν πολλάκις ἐλλείπει 950
ἂν πλεονάζων 932
ἀνάβα ἀντὶ τοῦ ἀνάβηθι 199
ἀναβάδην, ἀναβαδὸν 433
ἀναβαίνω 432.433
ἀναβάλλομαι 433
ἀναβάλλεσθαι ὑπερημερίαν 122
ἀναβάτης 212
ἀναβιβάσασθαι 216.433
ἀναβιβῶμαι 884
ἀναβιοῦν 579
ἀναβιώσκομαι 579
ἀναβλέπω 648
ἀναβληδὸν 433
ἀναβολαὶ 42
ἀναβολαὶ ἔνορκοι 41
ἀναβολεὺς 432
ἀναβολὴ 433
ἀναγεγραμμένον 76
ἀνάγεσθαι 377.695
ἀναγινώσκω 546
ἀναγκαῖα 566
ἀνάγκη 769
ἀναγκοφαγία 104
ἀνάγραπτος 584
ἀναγραφὴ 584
ἀναγραφὴ συντακτικὴ 641
ἀναγράφω 583
ἀνάγω 377.378.380.381. 402
ἀναγωγὴ 372.377
ἀναγωγία 371.377
ἀναγωγικὰ 378
ἀναγωγικὸς 378
ἀναγωγικῶς 378
ἀνάγωγος 371.377
ἀναγωγὸς ζωὴ 378
ἀναδεικνύω 687
ἀνάδελφος 528
ἀναδέχεσθαι 8.69.265.565
ἀναδέχεσθαι δίκην 68
ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα 8
ἀναδιδόναι ψῆφον 169
ἀνάδικος δίκη 24
ἀναδοχὴ 8
ἀνάδοχος 8.644
ἀναδύω, ἀναδύομαι 158
ἀναδυομένη ἀφροδίτη 158
ἀνάδυσις 158
ἀναζυγὴ 573.589
ἀναζωπυρῶ 568
ἀνάθεμα 503
ἀναθέματα 208.278
ἀνάθεσις 503
ἀναθήματα 502.503
ἀναθηματικὰ σκεύη 503
ἀναιδεύομαι 127
ἀναίνεσθαι 266
ἀναιρεῖν 223.224.289
ἀναιρεῖσθαι 223.224.335. 494
ἀναιρεῖν τὴν γραφὴν 223
ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν 168.250
ἀναιρεῖν τοὺς χρόνους 225
ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν 223
ἡ ἀναιροῦσα ψῆφος 169
ἀναίρεσις 161.223
ἀναισθητίζομαι 127
ἀναίτιος, καὶ τὰ ὅμοια 13
ἀνακαθαίρω 320.835
ἀνακαθαίρομαι 320.1032
ἀνακάθαρσις 321.835
ἀνακαλεῖσθαι 269
ἀνακαλῶ 270
ἀνακάμπτω 857
ἀνακάπτω 613
ἀνάκειμαι 503
ἀνακείμενα 503
ἀνακείμενος 513
ἀνακεφαλαιοῦμαι 134. 555
ἀνακεφαλαίωσις 134
ἀνακλάζω 857
ἀνάκλημα 270.460
ἀνάκλησις 270
ἀνακλητικὸν 264
ἀνακοινῶ 746
ἀνακοινοῦμαι 746
ἀνακομιδὴ 334.335
ἀνακομίζειν 335
ἀνακομίζεσθαι 335
ἀνακομιζόμενοι 268
ἀνακόπτω 458.459.888
ἀνακοπὴ 459
ἀνακρίνειν 35
ἀνακρίνεσθαι 153
ἀνάκρισις 35.152
ἀνακρούω 459
ἀνακρούομαι 460
ἀνακρούεσθαι τὴν ναῦν καὶ διακρούεσθαι 457
ἀνάκρουσις 459
ἀνακτᾶσθαι 269
ἀνακυκλεῖν 1063
ἀνακυκλεῖσθαι 1063
ἀνακύπτειν 71.158.539
ἀναλαμβάνειν 207.225. 267. 268. 269. 403. 494. 459.484.562. 564.618
ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν 269
ἀναλαμβανόμενα 335
ἀναλαμβανόμενοι 268
ἀναλέγομαι 663
ἀνάλεκτος 663
ἀναληπτικὸν 268
ἀναληπτικῶς 268
ἀνάληψις 267.268. 269
ἀνάληψις τῆς παιδίας 265
ἀναλογεῖν 172
ἀναλογίζομαι 663
ἀνάλογον 172.173.629
ἀναλύειν 197
ἀνάλυσις 198
ἀναλυτικὸς 198
ἀναμάττω 655
ἀναμάττομαι 654
ἀναμάχομαι 403
ἀναμόργνυμαι 655
ἀναμφισβήτητον 34
ἀνανεοῦμαι 664
ἄναυσις 294
ἀναξιοπαθεῖν 819
ἀναπαλαίω 403
ἀναπεμπάζομαι 663
ἀναπέμπομαι 762
ἀνάπειρος τὴν ψυχὴν 737
ἀναπίπτω 539
ἀνάπλασις 776
ἀναπλάττω 776
ἀναπλάττομαι 776
ἀναπλέκω 618
ἀνάπαυσις 608
ἀναποδίζω 806
ἀναπολῶ 663
ἀνάπτυξις 321
ἀναπτύσσειν 321
ἀνάπτω 568
ἀνάπτωσις 540
ἀνάπυστος 405
ἀναρμοστεῖν 315
ἀναρμοστία 315
ἀνάρμοστος 315
ἀναρπάζεσθαι 317
ἀνάρπαστος 317
ἀναρρήγνυμι καὶ ἀναρρήγνυμαι 783
ἀναρριπίζω 568
ἀνάρροπος 871
ἀναρτῶ 733
ἀναρτῶμαι 733.739
ἀνασκεδάζω 572
ἀνασκεδάζομαι 572.573
ἀνασκεδαστικὸς 571
ἀνασκεδῶ 571.573
ἀνασοβῶ 700
ἀνάστασις 206.317
ἀναστῶ 316
ἄνασσα 101.199
ἀνασταλτικὰ φάρμακα 148
ἀνάστασις, ἀνάστατος 472
ἀναστατικὸς 472
ἀναστατῶ 472
ἀναστάτωσις 472
ἀναστέλλειν καὶ ἀναστέλλεσθαι 148
ἀναστένομαι 896
ἀναστοιχείωσις 1085
ἀναστρατοπεδεία 589
ἀναστρατοπεδεύω 695
ἀναστρέφω 630
ἀναστρέφομαι 630
ἀναστροφὴ 631
ἀνασύρω 724
ἀνασύρομαι 724
ἀνασυρμένος 724
ἀνάτασις 695
ἀνατατικὸς 695
ἀνατείνω 695
ἀνατείνομαι 695
ἀνατέλλω 148.158
ἀνατίθημι 502.503.504. 513.568
ἀνατίθεμαι 502.504.526
ἀνατολμῶ 403
ἀνατρέπεσθαι 765
ἀνατρέχειν 390
ἀνατυποῦμαι 776
ἀναφαίνω 325
ἀναφέρειν 400. 401. 402.403.404.412
ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν 401
ἀναφέρεσθαι 378.402. 412
ἀναφέροντα 335
ἀναφορὰ 96.401.402
ἀναφορὰν ἔχειν 401
ἀναφορεὺς 403
ἀνάφορον 403
ἀναφρονῶ 402
ἀναφυγὴ 58
ἀναχάζω 460
ἀναχάζομαι 460
ἀναχαιτίζω 459
εἰς ἄνδρας τελεῖν, ἢ ἐγγρά- φεσθαι, ἢ [illegible] 67
οἱ πρὸς ἀνδρῶν 98
ἄνδρα γεγονέναι 67
ἀνδραγαθῶ καὶ ἀνδρα- γαθίζομαι 301
ἀνδραποδίζω καὶ ἀνδρα- ποδίζομαι 301
ἀνδρολεψία 26
ἀνδρολήψιον 26
ἀνδρολογῶ 805
ἀνδροῦσθαι 67
ἀνδρωθέντες 67
ἀνέγκλητος 13 66
ἀνέγκλητον πρᾶγμα 66
ἀνεγκλήτως γεγενημένον 66
ἀνεγκλήτως ἔχειν 13
ἀνειλημμένος εἰς τὸ ὕψος 269
ἀνειμένος 544
ἀνειμένη 545
ἀνειμένως 283
ἀνείργω 279
ἀνεισφορία 407
ἀνεκδιήγητος 330
ἀνελεῖν 14
ἀνέμφατος 525
ἀνεντίμως 723
ἀνεξέλεγκτος 13
ἀνεπάγγελτος 607
ἀνεπάλλακτος 600
ἀνέπαφος 81
ἀνέπαφος ὑποθήκη 81
ἀνεπίδικος 92
ἀνεπίκλητος 13
ἀνεπίμικτοι 357
ἀνεπισκίαστος 579
ἀνεπιστάθμευτος 472
ἀνεπιστάτως 480
ἄνεργα χρήματα 271
ἀνερρωγὼς 783
ἄνεσις 544 545
ἄνετος 545.546
ἀνεύθυνος 13
ἀνέχω 268.999
ἀνέχομαι 892.999
ἀνεψιὸς 88
ἀνέωνται 78
ἀνηβητικὸς 794
ἀνήκεστος 863
ἀνήκω 551
ἀνθ' ὅτου 960
ἀνθ' ὧν καὶ ἀνθῶν 959
ἀνθίων 959
ἀνθίζω 801
ἀνθιππασία 885
ἀνθίστασθαι 107
ἀνθολογῶ 801
ἀνθολογοῦμαι 801
ἀνθομολογεῖσθαι 775.801
ἀνθομολογία 775
ἀνθορίζειν 702
ἀνθορισμὸς 702
ἀνθρακιάς 894
ἀνθρωπάρεσκος 730
ἡ κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία 1016
ἀνθρωποπάθεια 820
ἀνθρωποπαθῶ 820
ἀνθυπάγω 390
ἀνθυπηρετῶ 334
ἀνθυπόστασις 495
ἀνθυποφέρειν 417
ἀνθυποφορὰ 417
ἀνιᾶν καὶ ἀνιᾶσθαι, καὶ τὰ ὅμοια 546
ἀνίημι 544.545.547.548

ἀνίεμαι 545.763
ἀνιέμενος 544
ἀνιέμενη καὶ ἀνειμένη 540
ἀνιμῶ, ἀνιμῶμαι 355
ἀνίστημι 470.472
ἀνίσταμαι 472
ἀνίσχω 999
ἀνοδία 336
ἄνοδος 336
ἀνομολογοῦμαι 774
ἀνομολογούμενον 774
ἀνόνητα 282
ἀνορθῶσαι 311
ἀνόσιον 281
ἀνταγορεύειν [illegible]
ἀνταγώνισμα 108
ἀνταίρω 729
ἀνταίρομαι 472.729
ἀνταλλάττω 599
ἀνταλλάττομαι 593
ἀνταποδῶ 352
ἀντεγκαλεῖν 65.66
ἀντέγκλημα 65
ἀντεισφέρειν 288.289.407
ἀντεκτίνειν 249.698
ἀντεμβάλλω 437
ἀντενδείκνυμαι 523
ἀντενδεικνύμενα 685
ἀντένδειξις 685
ἀντεξάγω 380
ἀντεξετάζειν 249
ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν 88
ἀντεξετάζεσθαι 88
ἀντεξισάζειν 359
ἀντεπανισοῦν τὸ ὑστέρημα 359
ἀντέπιμι 100
ἀντεπέξειμι 100
ἀντεπιτίθημι 510
ἀντεγγεγραμμένος 628
ἀντεγγεγραμμένοις 628
ἀντευεργετεῖν 135
ἀντευποιεῖν 85.135
ἀντέχομαι 557
ἀντηρεῖς 701
ἀντιγραφεὺς 822
τὸ ἀντίγραφον 597
ἀντιδιαιρούμενον 667
ἀντιδιαπλέκω 619
ἀντιδιδόναι 91
ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν 91
ἀντιδικεῖν 7.88.152
τὸν ἀντίδικον εἰσάγειν 23
ἀντίδοσις 91
ἀντιδωροῦμαι 558
ἀντίθεσις 689
ἀντίθετον 117.199
ἀντικαταλλάττομαι 598
ἀντικατηγορεῖν 66
ἀντικατηγορεῖσθαι 628
ἀντικατηγορούμενα 628
ἀντιλαβὴ 557
ἀντιλαγχάνειν 54
ἀντιλαγχάνειν τὰς γραφάς 54
ἀντιλαγχάνειν τὴν μὴ οὖσαν 23
ἀντιλαμβάνω 558
ἀντιλαμβάνομαι 557
ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς [illegible] 118
ἀντιλέγειν 23
ἀντίλεξις 23
ἀντιληπτικὸς 557
ἀντίληψις 557
ἀντιλογία 108
ἀντιλογίζεσθαι 663
ἀντιλογικὰ 343
ἀντιλογικὸν 108
ὁ ἀντιλογικὸς 34.183
ἀντιμετρεῖν 1065
ἀντιπαθεῖν 819
ἀντιπαθὴς 819
ἀντιπαραβάλλειν 249.516.698
ἀντιπαραγγέλλω 607
ἀντιπαράγω 386
ἀντιπαρακαλῶ 802
ἀντιπαράστασις 223
ἀντιπαρατείνω 247.249.516.698
ἀντιπαρατίθεσθαι 249
ἀντιπαρεκτείνω 698
ἀντιπαρεξάγω 386
ἀντιπαρεξίημι 103
ἀντιπαρεξιόντας 540
ἀντιπαρήκω 551
ἀντιπάσχειν 85.819
ἀντιπαραρχεῖν 822
ἀντιπέρα, ἡ ἀντιπέραν 770
ἀντιπεριάγω 387
ἀντιπεριΐστημι 428
ἀντιπερισπώμενον 425
ἀντιπερισπῶ 425
ἀντιπερίστασις 428
ἀντιπεριωθῶ 429
ἀντιπερίωσις 429
ἀντιπίπτω 108.539
ἀντιποιεῖσθαι 440.557
ἀντιπολιτεύομαι 766
ἀντιπροτείνειν 304.307
ἀντιπροτείνεσθαι 307
ἀντιπροσκαλεῖσθαι 86.87
ἀντισημειοῦμαι 804
ἀντισηκοῦν 359
ἀντίσπασις 425
ἀντισπαστικὸν 425
ἀντισπῶ 425
ἀντισταθμίζειν 359
ἀντισταθμὸν 471
ἀντίσταμαι 502
ἀντιστοιχεῖν 633
ἀντίστομος 1087
ἀντιστρέφομαι 694
ἀντιστράτηγος 713
ἀντιστρέφω 627.628
ἀντίστροφον 499
ἀντιστροφὴ 628.629
ἀντίστροφος 628.629
ἀντισκευάζειν 359
ἀντιτίθημι 199
ἀντιτιμᾶσθαι 203
ἀντιτυπεῖν 754
ἀντιτυπὴς 754
ἀντίτυπος 753.875
ἀντιφιλοδοξεῖν 859
ἀντιφυλάττομαι 773
ἀντιμηνύω 160
ἀντιμηνύεσθαι 160
ἀντοφθαλμεῖν 866
ἀντῳδὴ 629
ἀντωμοσία 160
ἀντόμνυμαι 465
περὶ τῶν συνθέτων τῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ τῶν ἀντοπαθῶν 27
σύνθετοι ἀντωνυμίαι τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου 33
ἀντωπεῖν 866
ἄντωσις 351
ἀνυπαίτιος 13
ἀνυπαρξία 137
ἀνυπεύθυνος 13
ἀνυπόθετος 116.191
ἀνυπόστατος 497
ἀνώνυμος 1066
ἀνωθῶ 352
ἀνωμαλὴς, ἡ ἀνώμαλος 735
ἀνωμαλία 735
ἀνωφερὴς 413
ἀνωφερεῖς 414
ἀνωφέρως 414
Ἀξία 971
τὴν ἀξίαν ἀπολαμβάνειν ἢ ἀποτίνειν 971
ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι 320
ἀξιοῦν 144.145.445
μὴ ἀξιοῦν 955
ἀξιοῦσθαι 1009
ἀξίωμα 118.144.294
ἀξιώματα 145.192
οἱ ἐν ἀξιώματι 227
τὸ ἀξιωματικὸν 814
ἀξιωματικῶς 145
οἱ ἐπ᾽ ἀξιώσεως 227
Ἀοριστία 708
ἀόριστοι πρῶτοι παθητικοὶ 312
ἀόριστοι δεύτεροι παθητικοὶ 312
ἀόριστοι μέσοι 313
ἀόριστοι δεύτεροι μέσοι 313
Ἀπαγγέλλω 764
ἀπαγγέλλομαι 764
ἀπάγειν 214.381
ἀπάγεσθαι 215
ἀπάγξαι 14
ἀπαγορεύω 49.264.266.664
ἀπαγόρευμα 49
ἀπαγωγὴ 214.215.219
ἀπαγωγὸς 215.375
ἀπαιτεῖν δίκας 24
ἀπακριβῶ 800
ἀπακριβοῦσθαι 98
ἀπαλλαγμένον ἔγκλημα 161
ἀπαλλαγὴ 611
ἀπαλλαξείω 611
ἀπαλλάττω 65.86.543.610.611
ἀπαλλάττομαι 65.597.610
ἀπαμύνομαι 720
ἀπανθρωπεύεσθαι 865
ἀπαντᾶν 40.690
ἀπαντᾶν εἰς τὴν κυρίαν [illegible]
ἀπάντησις 691
ἀπαντήσομαι 895
ἀπαραίτητος 680
ἀπαράλλακτον 409.504
ἀπαραμύθητος 680
ἀπαρεμπίπτως 652
ἀπαρασκεύαστος 579
ἀπαράσκευος 579
ἀπάργματα καὶ ἀπαρχαὶ 141
ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ προστακτικοῦ 127
περὶ τῶν χρόνων τῶν ἀπαρεμφάτων χωρὶς τὸ εἰδικὸν καὶ τὸ πλαγιὸν 1100
ἀπαρέσκω 731
ἀπαρέσκομαι 731
ἀπαριθμῶ 314
ἀπαριθμοῦμαι 314
ἀπαρράξαι 785
ἀπαρτίζω 269.734.735.736
ἀπαρτιλογία 736
ἀπάρτιοι προγραφεῖς 736
ἀπαρτισμὸς 735
ἀπαρτῶ, ἀπαρτῶμαι 733
ἀπαρχαὶ 140.141
ἀπάρχεσθαι 141
ἀπατηλὸς 375
ἀπαυχενίζω 481
ἀπεικάζειν 276
ἀπειλοῦμαι 1077
ἀπείπασθαι καὶ ἀπειπεῖν 49
ἀπείργω 279
ἀπειρικὸς 50
ἀπειροκαλία 826
ἀπειροκάλευμα 127
ἀπειροπαθία 819
ἀπέκλασε 228
ἀπελαύνω 887
ἀπελθόντες 253.286
ἀπεμπολεῖν 77
ἀπεμφαίνω 525
ἀπενιαυτίζειν 14
ἀπεοικὸς 525
ἀπεργάζεσθαι 195
ἀπερείδω 700
ἀπερείδομαι 700
ἀπερίβλεπτος 468
ἀπερίστατος 427
ἀπέρχομαι 286
οἱ ἀπερχόμενοι 253
ἀπεσκληκὼς 1083
ἀπέχειν πλειόνων ἡμερῶν 1033
ἀπηγορεῦσθαι 49
ἀπηγόρευμα 49
ἀπηνὴ 213
ἀπηνὴς 909
ἀπήχημα 974
ἄπιστος πρότασις 118
ἀπιστεῖν 294
ἀπιστούμενος 294
ἀπηγορεῖσθαι 98
ἀπλάστως αὐλεῖν 893
ἀπλοΐζομαι 825
ἀπλοϊκὸς 825
ἁπλῶς 825.826
ἡ ἀπὸ προθέσεως 558
ἀπὸ στόματος καὶ ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν 187
ἀπὸ συνθήματος 522
ἄπο 341
ἄπο γνώμης 341
ἄπο εἰκότος 341
ἄπο θυμοῦ 341
ἄπο καιροῦ 341
ἄπο πράγματος 341
ἄπο σκοποῦ 141.340
ἄπο τρόπου 341
ἀποβάλλω 434
ἀποβάλλομαι 434
ἀποβλέπω 647.648
ἀπογινώσκω 266
ἀπογονικὸς 165
ἀπογεῶσθαι 364
ἀπόγραφα 1020.1021
ἀπογραφὴ 186.291.658
ἀπογραφὴ συντακτικὴ 641
ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν 585
τὴν ἀπογραφὴν διδόναι 91
ἀπόγραφον 584
ἀπόγραφος 584
ἀπογράφω 584.585
ἀπογράφομαι 585
ἀπογράψασθαι 125.585
ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι 586
ἀποδεδοκιμασμένοι 68
ἀποδεικνύω 291.579.685
ἀποδείκνυμαι 687
ἀποδεδειγμένα 276
ἀποδείκνυσθαι τὴν γνώμην 293
ἀποδεικτικὸς 182
ἀποδείξεις 115
ἀπόδειξις 659.685.686.979
ἀποδέκτης ἢ ἀποδεκτὴρ 566

ἀποδέχομαι 11.265. 266.506
ἀποδέω 757
ἀποδιαιτᾶν 13.165
ἀποδίδωμι 634
ἀποδιωκῶ 473
ἀποδιοπομπεῖσθαι 264. 265
ἀποδιοπόμπησις 265
ἀποδοκεῖν 264
ἀποδοκιμάζω 68.167. 266
ἀποδοκιμᾶν 884
ἀποδοχή 566
ἀποδύω 348
ἀποδύομαι 158.348
ἄποθεν 341
ἀπόθεσις 502
ἀποθύειν 357
ἀποθύμιος 341
ἀποκαθαίρειν 322
ἀποκαθιστᾶν 487.269
ἀποκαθίστημι 487
ἀποκαταλλάσσω 598
ἀποκατάστασις 487
ἀπόκειμαι 502
ἀποκινίδιον 513
ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα 736
ἀποκεκηρύχθαι 49
ἀπόκληρος 235
ἀποκληρῶ 235.236
ἀποκλήρωσις 235.236
ἀποκναίω 894
ἀποκοιμᾶσθαι 834
ἀποκοιτῶ 834
ἀποκοπαὶ χρεῶν 24.888
ἀποκόπτειν 888
ἀποκριθῆναι 780
ἀποκρίνειν 780
ἀποκρίνεσθαι 780
ἀποκριτικὸς 708
ἀπόκριτος 779
ἀποκρύπτω 323.324.325
ἀποκρύπτομαι 323
ἀποκτεῖναι 14
ἀποκυΐσκω 345
ἀπολαγχάνειν 233
ἀπολαμβάνω 558
ἀπολαμβάνειν τὴν ἀξίαν ἢ ἀποτίνειν 971
ἀπολαύω 900
ἀπολέγειν 664
ἀπολέγεσθαι 50.664
ἀπολείπω 756.757
ἀπολείπομαι 334.756
ἀπόλεκτοι 660. 664.779
ἀπολέσθαι 314
ἀπολήγειν 548
ἀπόληψις 558
ἀπολιμπάνομαι 756
ἀπολογίζεσθαι 7.173.289
ἀπολογίσθω δεδειγμένος 289
ἀπολογίζομαι 184
ἀπόλογος 184.664
ἀπολύσιμος 1066
ἀπόλυτος 65.178
ἀπολύω 65.149.166
ἀπολύομαι 7.65
ἀπομάττομαι 654
ἀπομεμιμημένος 276
ἀπομνύναι & ἀπομόσαι 160.829
ἀπόμοργμα 654
ἀπομόργνυμαι 654
ἀπομυθεῖσθαι 49
ἀπονέμω 731
ἀπονέμησις 235
ἀπονενοημένος 723
ἀπόνοια 723
ἀπονυκτερεύω 834
ἀπονύχισμα 894
ἀποξενοῦσθαι 1096
ἀποξένωσις 1096
ἀποπατήσομαι 896
ἀπόπειραν ποιεῖσθαι 343
ἀποπειράζω 344
ἀποπειρῶ 343
ἀποπειρῶμαι 344
ἀποπέμπειν 149.264
ἀποπέμπεσθαι 264.265
ἀπόπεμψις 264.605
ἀποπεφασμένος 276.291
ἀποποιοῦμαι 265.790
ἀποπομπαῖος 264.721
ἀποπρεσβεύω 714
ἀποπροσποιοῦμαι 265.296
ἀπορεῖν 329.361
ἀπορεῖσθαι 329.361. 367.428
ἀπόρημα 329
ἀπορία 329
ἀπορραθυμῶ 696
ἀπορρήγνυμαι 785
ἀπορρηθῆναι 49
ἀπόρρημα 49
ἀπόρρησις 49.50
ἀπόρρητον 51
ἀπερριφθεῖν 265
ἀπόρρυτος 1076
ἀπορρώξ 784
ἀπορχεῖσθαι 787
ἀποσείομαι 512
ἀποσεμνύνω 804
ἀποσημαίνω 658
ἀποσημαίνομαι 657
ἀποσημειοῦμαι 658
ἀποσκευάζω 571
ἀποσκευάζομαι 512.571
ἀποσκευή 571.572
ἀποσκίασμα 841
ἀποσκίρωμα 1086
ἀποσκοπεῖν 340
ἀποσκοπεύειν 340
ἀπόστασις 473
ἀποστατεῖν μοι τοῦ πράγματος, καὶ ἀποστατεῖν ἐμὲ 1042
ἀποστάτης 473
ἀποστατικαὶ δυνάμεις 474
ἀποστέγω 320.558
ἀποστέλλειν 146
ἀποστέλλεσθαι 146
ἀποστερεῖν 829
ἀποστήματα 473
ἀποστοιχίζομαι 702
ἀποστολεύς 145
ἀπόστολος 14
ἀποστοματίζειν 187
ἀποστρέφω 630
ἀποστρέφομαι 265.630
ἀποστροφή 629.630
ἀπόστροφος 630
ἀπόσυρμα 726
ἀποσυσσιτῶ 834
ἀποσφάξαι 14
ἀποσχάζειν 889.890
ἀποσχαλίδωμα 348
ἀποσώζω 424.559.558
ἀποταγή 644
ἀπότακτος 644
ἀπόταξις 644
ἀποτάττω 644
ἀποτάττομαι 644
ἀποτεταγμένος 552.644
ἀποτίνω 609.695.697
ἀποτίνομαι 610.696
ἀποτειχίζω 559
ἀποτελεῖν 291
ἀποτέλεσμα 1020
ἀποτελεσματικοὶ 1020
ἀποτιμάω 711
ἀπότισις 608
ἀποτυχικὸς 1073
ἀποτίθημαι 502.512
ἀποτιθέμενα 502
ἀποτίκτω 608
ἀπότιμα χρήματα, καὶ ἀποτιμήματα 90
ἀποτιμᾶν, ἀποτιμᾶσθαι 90
ἀποτιμηθὲν εἰς προῖκα χωρίον 90
ἀπότιμον 90
ἀποτίνειν 36
ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν 971
ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι 35.
ἀπότομος 875
ἀποτρέπειν 353.674
ἀποτρέπεσθαι 264.265. 674.765
ἀποτρίβομαι 675
ἀποτρόπαιος 264. 675.721
ἀποτροπή 264
ἀποτροπιάζομαι 264.265
ἀπότροπος 264
ἀπότροφος 526.629
ἀποτρύω 878
ἀποτυγχάνω 1073
ἀποτυγχανόμενος 1073
ἀποτυποῦμαι 765
ἀποφαίνω 91.291. 292.579
ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην 291
ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν 90
ἀποφαίνεσθαι 189.190. 292.293.479
γνώμην ἀποφαίνεσθαι 288
ἀπόφανσις 293
ἀποφαντικὸς 294
ἀποφαντικὸς λόγος 294
ἀποφαντικῶς 294
περὶ ἀποφάσεως 933
ἀπόφασις 91.291. 293.294
τὴν ἀπόφασιν διδόναι 91
ἀποφάσκω 166.292
ἀποφατικά 936
ἀποφέρειν 170
ἀποφέρειν γραφὴν 39. 170
ἀποφέρειν δίκην 39
ἀποφέρειν λόγον & λόγους 169
ἀποφέρομαι 170. 171.592
ἀποφεύγειν 7.65
ἀποφεύγειν τὰς δίκας 7
ἀποφεύγειν τὰς εὐθύνας 7
ἀπόφημι 292.714
ἀποφθείρομαι 1081
ἀποφορά 170.171
ἀποφορτίζομαι 512
ἀποφράδες 209
ἀποφράττω 558
ἀποφυγεῖν 65
ἀποχειροτονεῖν 165. 167.289
ἀποχειροτονία 167
ἀποψήσασθαι 654
ἀποψηφίζομαι 166. 167.266.289.364
ἀπεψηφισμένοι 167
ἀποψήφισις 166
ἀπράγμονες 305
ἀπραγμόνως 305
ἀπραγμοσύνη 305
ἀπρακτεῖν 305
ἄπρακτος 305
ἀπραξία 110.305.306
ἀπρασία 305
ἀπροκαλύπτως 492
ἀπροσδιόνυσος 649
ἀπροσδιόριστοι 709
ἀπρόσκλητος 40
ἀπρόσκλητος δίκη 16. 153
ἅπτεσθαι 78.557.567
ἀπτόλεμος 567
ἀπτὸς 567
ἀπυρεξία 605
ἀπωθῶ 349
ἀπωθοῦμαι 349
ἀπωλόμην 314
ἄρα 908
ἄρα οὖν 908
ἄρα γε 908
ἆρα γε 908
ἄρα μὴ 903.909
ἆρ' οὖν 908
ἆρ' οὖν οὐ 908
ἄρα ποτε 908
ἐν τῇ ἀρᾷ ἔνοχοι 208
ἀρὰς θεῖναι 207
ἀραιοῦσθαι 1085
ἀράσσω 784
ἀρᾶσθαι 171
ἀργὰ χρήματα 271
ἀργεῖν 185
ἀργεῖν καὶ ἀργεῖσθαι 275
ἀργὸν 397
ἀργὸν ἔπος 275
ἀργὸς 1069
ἀργὸς γῆ & ἄεργος 275
ἀργὸς λόγος 275
ἀργυραμοιβοὶ 1015
ἀργυρίζομαι 805
ἀργυρισμὸς 805
ἀργυρολογῶ 354.804
ἀργυροπρατικὸν ἐργάζεσθαι 272
ἄρδειν 433
ἀρέσκεια 730
ἀρέσκειν 729
ἀρέσκεσθαι 195.322. 730.731
ἀρέσκευμα 127.730
ἀρεσκεύομαι 730
ἀρεσκόντως 283
ἄρεσκος 730
ἀρεστὸς 730
ἀρήξοντες 137
ἄρθρον σὺν ταῖς μετοχαῖς κείμενον 1107
ἄρθρου τάξις 1103
περὶ ἄρθρων προτακτικῶν 1104
περὶ τῶν ἐλλειπόντων ἄρθρων 1106
περισσὴ χρῆσις τῶν ἄρθρων 1104
περὶ τῆς τῶν ἄρθρων ἐλλείψεως 1108
περὶ τῶν ἀριθμητικῶν 1052
ἀριθμὸς 183
ἀριθμοὶ 1065
ἀριθμῶ 314
ἀριθμοῦμαι 203.314
ἀρίστα ἑαυτῷ τινὶ διαλέχεν 1050
ἀριστᾶν 716
ἀριστεύω 716
ἀριστοκρατοῦμαι 849
ἀριστοποιῶ, ἀριστοποιοῦμαι 788
ἀριστοτελικὰ βραχυλογία 997
ἀρκεῖσθαι 364
ἀρκεῖσθαι τοῖς δεδεγμέ-

...νεις 39
ἀρκτικὸς 258
ἀρκυοστάσιον ἢ ἀρκυστάσιον 347
ἀρκυστασία 347
ἀρκύωρος 881
ἁρμόζω καὶ ἁρμόττω 197.314.530.486
ἁρμόζομαι καὶ ἁρμόττομαι 314
ἁρμοσταὶ 315
ἄρνυμαι 9.10
ἀροτὴς καὶ ἄροτος 846
ἀρπαγίστατος 669
ἁρπάζειν 143
τὸ ζητούμενον ἁρπάζειν 143
ἁρπάζεσθαι 371
ἀρράξαι 785
ἀρρενωπὸς 865
ἀρρενωπία 865
ἀρρητὴς 871
ἀρρωδῶ 823
ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἀντὶ τῶν οὐδετέρων 1106
ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν 1094
ἅρπη 736
ἁρπάζω 737
ἁρπασμὸς 737
ἁρπαβλαστὴς 736
ἁρπακτὴς 736
ἁρπαλὴς 377
ἅρπαξ 736
ἁρπαγὴς 737
ἁρπάγεις 736
ἁρπακτικὸς, καὶ τὰ ὅμοια 737
ἁρπίφρων 737
ἁρπίφωνος 736
ἁρπίχειρ 736
ἀρτοποιῶ 848
ἀρτῶμαι 78.736
ἀρχαϊκὸς 132
ἀρχαϊκὰ φρονεῖν 132
ἀρχαιόγονος 134
ἀρχαιολογία 134
ἀρχαῖον 132
ἀρχαῖον δαίμονα 133
ἀρχαῖος 132
ἀρχαιρέσια 142
ἀρχαιρεσιάζειν 142
ἀρχέγονος 134
ἀρχεῖα 132
ἄρχειν 129.130.135
ἄρξαι χρόνου ἀδίκων 129
τὰ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν 834
ἄρχεσθαι 134.135.139
ἀρχὴ 130
ἀρχὴ ἐπώνυμος 154
ἀρχὴ καὶ μέσον, τὸ αὐτὸ 131
ἀρχὴ καὶ τέλος τὸ αὐτὸ, τὸ οὗ ἕνεκα 130
τὸ ἐν ἀρχῇ καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτιᾶσθαι 142.143
ἀπ' ἀρχῆς 138
ἀρχέζωον 134
ἀρχικὸς 131.258
ἀρχιποσία 142
ἀρχέφωνον 134
ἀρχοειδὴς 131
ἀρχὸς 134
ὁ ἄρχων 130.152
ἄρχοντα παύειν 152
ἄρχοντες 23.152.
ἀρχὰς τῶν ἀρχόντων ἐπώνυμος 153
ἀρωγὸς 784
Ασελγαίνειν 1074
ἀσελγαίνεσθαι 1074
ἀσέλγεια 1074.1075
ἀσελγὴς 1074.1076
ἀσιτεῖν 848
ἀσκαρδάμυκτος 824
ἀσκαρδαμυκτῶ 824
ἀσκεῖν 317.318
ἀσκεῖσθαι 317
ἀσκευώρητος 582
ἄσκησις 318
ἀσκητέον 318
ἀσκητὴς 318
ἀσκήτεια 318
ᾆσμα 1078
ἀσπαίρω 823
ἀστάθμευτος 471
ἀστάθμητος 471
ἀσταφὶς 823
ἀστεῖον 373
ἀστοχεῖν 340
ἄστρα 210
ἀστράβη 671
ἀστραβὴς 671.672
ἀσυγχώρητα 282
ἀσύμβλητος 620
ἀσύμβολος 620
ἀσύμμετρος 172
ἀσυνάλλακτος 619
ἀσώπακτος 641.642
ἀσώπτος 647
ἀσύστατον 499
ἀσφάλεια 320
ἀσφαλὴς 216
ἀσφαλίζειν 314
ἀσφαλίζεσθαι 319.320
ἠσφαλισμέναι θύραι 319
ἀσφαλίζεσθαι ἀξιοπίστως 76
ἀσφάλισμα 120.320
ἄσχετον 378
ἀσωτεύομαι 126
Ατακτῶ 791
ἄτακτοι 639
ἀτάκτως 791
ἀταξία 377.792
ἀτὰρ 916
ἀτὰρ μὰ 952
ἀτίδεκτος 79
ἀτισάμενος 909
ἀτισάμενον 909
ἄτροπος 769
ἄτιμα χρήματα 208
ἀτιμία 206.279
ἄτιμοι 90.205.206.279
τὸ ἄτιμον 206
ἀτιμοῦσθαι 205
ἀτίμωσις 206
ἀτραύματος 877
ἀτρεμεῖν ἐπὶ τοῖς δικασταῖς 39
ἀτρεμεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν 39
ἀτροφὶς ἢ ἄτροφος 822
ἀτροφία 822
ἀτροφῶ 822
ἄτυπος 878
ἄττα καὶ ἄττα 967
ἀττικισμὸς 18.241
ἀττικοὶ φιλομέτοχοι 136
ἀττικὸν ἔθος ἐπὶ τῶν ῥημάτων 766.767
ἀττικὸν σχῆμα 854.983
ἄττω 643
ἀτυχεῖν 1073
ἀτυχεῖσθαι 1073
Αὖ 398
αὐαίνω 549
αὐαίνεσθαι 549
αὔανσις 548.549
αὐθεντεῖν 813
αὐθέντης 813
αὐθεντία 813
αὐθεντικῶς 814
περὶ τῶν αὐθυποτάκτων 950
αὔλειος θύρα 1066
αὐλίζεσθαι 851
αὐλὸς 850
αὐλοῦμαι 1078.1079
αὐλῶν 850
διαπῶς αὐξανόμεθα 77
περὶ τῆς αὐξήσεως ῥημάτων τινῶν 77
αὐτάρκως 283
αὐτεξούσιος 30.43.84.185
αὐτόκακος 863
ἀπ' αὐτῆς σπουδῆς 968
αὐτογνωμονῶ 850
αὐτογνώμων 30.850
αὐτοεῖται 463
αὐτοεὶς 813
αὐτοζωὴ 463
αὐτόθεν 886
αὐτοῖς ὅπλοις ἄνδρας ἔλαβεν, καὶ τὰ ὅμοια 989
αὐτοκράτωρ 280
αὐτοκράτωρ πρεσβευτὴς 43
αὐτόματος φορὰ 391
αὐτονομοῦμαι 849
αὐτοπάθεια 30
αὐτοπιστία 144
αὐτόπιστος 118
αὐτοπρόσωπα 179
αὐτόπυρος 335
αὐτοπώλης 469
αὐτὸς ἕκαστος 770
αὐτόσκευος 578
αὐτοσχεδιάζειν 218.885.886
αὐτοσχεδιασμὸς 886
αὐτοσχεδιαστικὰ 886
αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ σεαυτοῦ 32
αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ ἑαυτοὺς 27
αὐτουργὸς 812
αὐτουργῶ 812
αὐτόφωρος 13
αὐτόφωρος εἰλῆφθαι 10
αὐτόχειρ 812
αὐτοχειρὶ 813
αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι 123
αὐχεῖν 356
αὔω 549
Ἀφ' ὧν 958
ἀφαιρεῖν 289
ἀφαιρεῖσθαι 229.230
ἀφαιρεματικὸς 231
ἀφαιρεματικὴ θεωρία 231
τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως, καὶ τὰ ἐν ἀφαιρέσει 231
ἀφανίζω 610
ἀφαρμόζειν 439
ἀφαναίνειν 549
ἀφαναίνεσθαι 549
ἀφαύω 549
ἀφειμένος 271
ἀφεῖναι δίαιταν 151
ἀφεῖναι ἐπίσκοπον 151
ἀφελὴς 825
ἄφεσις καὶ διάλυσις 63
ἀφετήριον 483.827
ἀφετικὸς 472
ἄφετος 65.546
ἄφετοι [illegible] 546
ἀφιᾶσι 78
ἀφιλιάζω 78
ἀφήρημαι 230.277
ἀφθονέστερος 669
ἀφίημι 271.472.543.
ἀφίεμαι 7.271
ἀφιξεῖσθαι 358
ἀφιλοσόφητος 861
ἀφίστημι 610
ἀφίσταμαι 822
ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς 473
ἀφίστασθαι τῆς κληρονομίας 473
ἀφιστῶ 481.473
ἀφορίζω 706.707.708.709
ἀφορίζομαι 706
ἀφωρισμένη οὐσία 82.711
ἀφορισμὸς 706.707
ἀφορμαὶ 718
ἀφορμῶ 718
ἀφορμὴ 147.326.718
ἀφοσιῶ 285.286
ἀφοσιοῦσθαι 265.285.284.286
ἀφοσιούμεναι 546
ἀφωσιωμένον 286
ἀφοσίωσις 285
ὁ ἀφυλακτῶν 258
Ἀχορήγητος 1008
ἄχρι οὗ 970
ἄχρι τοῦ 970
ἄχρις 970
ἄχρις οὗ 970
Ἀψευδεῖν 336
ἀψίκορος 863
ἀψιμαχεῖν 840

B

Βαδιοῦμαι 895
βαίνω 94.95
τὰ ἀπὸ τοῦ βαίνω 868
βάζω, βάζομαι 431
βαρβαροῦσθαι 1085
βαρύνομαι 362
βασανίζειν 35
βασίλεια 232
βασιλεὺς 233
βασιλικὸς 258
βάσιμος πῆξις 1066
βάσις 94.95
βάσκ' ἴθι 1036
βαπτίζω 727
βέβαιος 746.1103
βεβαιῶ 745
βεβαιοῦμαι 98.746
βεβαίως διαμένειν 482
βεβαιώσεως δίκη 746
βέβηκα 94
βεβηκὸς 94.95
βεβηκὸς ῥυθμὸς 95
βεβίωται 1077
τὰ βεβιωμένα 1077
βῆμα 94
βιάζεσθαι 223
βιαιομαχῶ 840
βίαιος 223.523
βιοτὴ ἀσκητικὴ 318
βιώσιμος 1066
βλάβη τῶν τετραπόδων 39
βλάβης δίκη 39
βλάβης δίκη τῶν τετραπόδων 39
βλακεύω 348.798
βλακεύομαι 348
βλαστοκοπῶ 847
βλαστολογία 801
βλαστολογῶ 801
βλασφημῶ 213
βοηθῶ 52
βολίζειν 344
βολὶς 344.432
βόλος 432
βόλος κυβευτικὸς 432
βόλος πεττικὸς 432
βόλος πίπτων 432
βόρβορος 212
βοτανολογῶ 801
βούκλεψ 866

βουλεύω 743
βουλεύειν καὶ χαίρειν καὶ βουλευτὴς 233
βουλεύομαι 743
βεβουλευμένον 277
βουλευτὴς 42.743
βουλὴν βουλεύειν 1033
βουλαὶ δύο 163
Βραβευταὶ 551
βραβεύω 478
βραδέως 77
βραχυλογία ἀττικὴ 967
βραχυλογία ἀριστοτελικὴ 997
βραχυλογία περιπατητικὴ 994
βραχυλογία πλατωνικὴ 997
βρέχω 543
βρίθω, βρίθομαι 360
βρύω 360
βρωτικὸς 258
Βύθιος 160
Γ
ὅτι Γαλλικισμὸς ἑλληνίζων κατὰ πολλὰ φαίνεται 211
γαμέσαι 76
γαμῆσαι 76
γαμησείω 611
γὰρ 931
γάρ, αἰτία τοῦ εἰ δὲ μὴ 992
γὰρ παρέλκον 932
γὰρ αὖ 906
γὰρ δή, γὰρ δήπου 906
γάρ κεν 932.992
γάρ που 906
γάρ τ' αὖ 906
γάρ τοι 906
Γε 904
γε δὴ 904
γε μὴν 905.906.922
γέ οὖν 905
γέ που 925
γέ τοι 905.914
γέ τοι που 905
γενεαλογῶ 806
γένει οἱ ἐγγυτάτω ὄντες 92
γένους οἱ ἐγγύτατα ὄντες 92
κατὰ γένος καὶ διαθήκας 88
περὶ τῆς τῶν γενῶν ἐκδημαγῆς 1065
γεροντοαγωγεῖν 809
γεροντοδιδάσκαλος 809
γεύειν 741
γεωργία 309
γεωργῶ 309.749
Γῆρας τὸ ἐκ νόσου 822
γηροβοσκῶ 821
γηροβοσκὸς 822
γηροκομικὸς 822
γηροκομῶ 822
Γίγλυμος 606
γίνομαι τούτου 103
γινομένη τιμὴ 137
οὐ γιγνόμεναι ἐλπίδες 84
τὸ γιγνόμενον 83.84
τὸ γιγνόμενον μέρος 84
τὸ γιγνόμενον τίμημα 203
τοῦ γίνεσθαι ἀπαρεμφάτου σύνταξις 58
διὰ φόβου γίνεσθαι 374
Γλισχρεύομαι 799
γλίσχρος 799
γλοιὸς 213
γλυκὺ 975.1061
Γνήσιος 104.998
γνοίης 10
γνῶθι 10
γνώμη 9
τὰ πρὸς τὴν γνώμην 829
γνώμην θέσθαι 169
γνώμονες 432
γνωρίζω 266
γνώριμος 116
γνώρισις 266
γνώρισμα 266
γνώσεως πολλοὶ τρόποι 753
γνωσιμαχῶ 840
Γοητεύειν 728
γοήτευμα 728
γόνιμος ὑγρότης 1066
ὁ γόνῳ γεγονὼς τινός 109
γοργὸς 468
γοργοῦμαι 468
γοῦν 905
Γράμμα 186
ἕβδομον γράμμα 180
γράμματα 186
γράμματα πρακτικὰ 185
γραμματεῖα διττὰ 186
γραμματεῖον 185.186
γραμματεῖον χαλκοῦν 185
γραμματεὺς 186
γραμματοκύφων 187
γραμμὴ 187
γραμμικαὶ ἀποδείξεις 187
γραφὴ 7.34.583
γραφὴν ἀποφέρειν 39
γραφὴν ἐπάγειν 34
γραφὰς γράφεσθαι 272
γράφειν 108.129.289.583
γράφειν παραγράφομαι 45
γράφειν διαδικασίαν 95
γράφεσθαι 34.583
γραφόμενος 7
γεγραμμένος 7.764
γράφεσθαι παρανόμων 45
γραφικὴ 886
τὰ ἀπὸ τοῦ γράφω 841
εἰς τύπον χαλκοῦ γράψαι 1039
γραφεῖ 583
γυμνομαχῶ 839
γυμνὸν 839
Γυναικώδης 132
αἱ πρὸς γυναικῶν 98
γυναικοκρατία 849
γυναικοκρατοῦμαι 849
γυναικομανία 833
γυναικῶδες 132
Δ
Δᾳδουχεῖν 883
δᾳδουχῶ 882
δᾳδουχεῖν 882
δᾳδουχία 882
δᾳδοῦχος 882
δαὶ 966
δαίμονες 972.973
τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ θεῖον 973
δαίμων, καὶ κατὰ δαίμονα 972
δάνεια 133
δανείζειν 261
δανείζεσθαι ἀνεγγύως 869
δανειζόμενος 261
δαπανῶ 312
δαπανῶμαι 312
δασμολογῶ 797.354
δασμοφορῶ 797
Δ' οὖν 398
δὲ 924.925
δὲ αἰτὶ τοῦ δὴ 127.926
δὲ αἰτὶ τοῦ ἔτι 928
δέ γε 925
δὲ δὴ 925
δέ που 925
δέ τοι 925
δεδιμένος ἀπολογεῖσθαι 289
ὡς δέησει 18
δεῖ 1102
δεῖ διαιρεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια 666
δεῖν αἰτὶ τοῦ δέον 363
δείκνυμαι 687
ἡ δείλη, καὶ ὁ δείλης 968
δείλης ἑῴας 968
δείλης μεσημβρίας 968
δείλης ὀψίας 968
τὸ δεῖνα 965
ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα 965
δεινὰ ποιοῦμαι 802
δεινολογία 303
δεινολογῶ 802
δεινολογοῦμαι 303.802
δεινοπαθεῖν 819
δείνωσις 273.303.802
δεῖξιν δεικνύναι 227
δειπνεῖν 252
δειπνοποιῶ 303.788
δειπνοποιοῦμαι 788
δειπνοσοφικὰ 833
δεισιδαιμονία ἀπελέγχει 284
αἱ δέκα 164
δέκα 363
δεκαδαρχῶ 847
δεκαδαρχία 845.847
δεξιὸν 569
δεξιοῦσθαι 606
δέομαι 1103
ὥσπερ δέον 18
δέοντα δυεῖν 1052
δεσμῶται 14
δεσπόζεσθαι 139
δεσποτικὸς 258
δευρὶ 964
δευσοποιὸς 1058
δευτεραγωνιστῶ 123
δευτεραγωνιστὴς 123
δευτερολογῶ 123
δευτερολογία 123
δέχεσθαι 494.892
δέχεσθαι πίστιν 119
δέω 1103
Δὴ 398.920
δὴ παρέλκον 397.398
δήπου 907.928
δήπουθεν 928
δῆθεν 927
δῆτα 927
δημαγωγὸς 810.811
δημαγωγῶ 373.811
δημογέροντες 661
δημοκοπία 811
δημοκόπος 811
δημοκοπῶ 811
δημοκρατοῦμαι 849
εἰς δῆμον λέγειν τὰ ἀπορρήματα 433
Διὰ 985
ἡ διὰ προσθέσεως ἐν τῇ συνθέσει 331
διὰ βίου 969.970
διὰ δορατίων μάχεσθαι 501
δι' ἐμέ γε 995
δι' ὄχλου εἶναι 384
διὰ πλειόνων, βραχυτέρων, καὶ τὰ ὅμοια 969
διὰ πολλοῦ καὶ μακροῦ 969
διὰ τιμῆς ἄγειν, καὶ τὰ ὅμοια 373
διὰ τέλους 971
δι' ὑπονοίας 913
διὰ χρόνου 969
δι' ὧν 959
διαβαίνω 450.500
διαβατήρια 337
διαβεβαιοῦμαι 696.746
διαβιβάζω 379
διαβιβῶ αἰτὶ τοῦ διαβιβάζω, καὶ ἄλλα ὅμοια 884
διαβιῶ 1055
διαβουκολεῖν 348
διαβούλιον 744
διαγγέλλω 608
διάγγελος 608
διαγίνομαι 1055
διαγιγνώσκειν 37.45
διαγράφειν 75.76
διάγραμμα 161.162
διάγραπτος 161
διαγράφειν 161
διαγραφὴ 161
διαγράψαι 229
διαγράψαι τὴν ἀμφισβήτησιν 250
διάγω 379
διάγω τὴν στρατιὰν 379
διάγω τὸν χρόνον 379
διάγομαι 379
διαγωγὴ 379
διαδέχομαι 564
διαδίδωμι 561
λόγους διαδιδόναι 175
διαδιδόναι λόγον ἢ φήμην 175
διαδικάζειν 94.96
μὴ διαδικαζέτω 165
διαδικάζεσθαι 95.94.95
διαδικασία 94.95.96
διαδικασίαν αἱρεῖν 168.250
διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι 252
διαδικασίαν γράφειν ἢ ποιεῖν 95
διαδίκασμα 94
διαδύεσθαι 157
διαδύνειν 157
διάδυσις 157.159
διαθέτης 643
διάθεσις 508
διαθήκη καὶ διαθῆκαι 506.507
κατὰ διαθήκας 88
διαιτῶ 543
διαίρεσις 97.667
διαίρεσις τῆς φιλοσοφίας 339
διαιρῶ 747.298
διῃρημένος 298
διαιρεῖν 147.666.667
διαιρεῖσθαι 147.666
δίαιτα 155
δίαιταν ἀφεῖναι 151
τὰ διαιτηθέντα ἔστω κύρια 42
διαιτητὴς 150
οἱ κατ' ἐπιτροπὴν καὶ κληρωτοὶ διαιτηταὶ 151
διαιτῶ 150
διαιτῶμαι 767
διῃτημένος 77
διακαθαίρω 321
διακάθαρσις 321
διακινήσεις ἀναπαυστικῶς 530
διακελεύομαι 729
διακηρυκεύομαι 716
διακινδυνεύεσθαι 759
διακλείω 279
διακλέπτω 725

διακληροῦσθαι 234
διακομίζεσθαι 335
διακονικός 258
διακοντιούμενος 896
διακονῶ 333
διακονοῦμαι 333
διακόπτειν 888
διακοσμεῖν 792
διακόσμησις 792
διάκοσμος 792
διακριβοῦν 800
διακρίνω 780
διακρίνομαι 780.781
διάκρισις 781
διακριτικός 782
διακρούεσθαι 226.350.457
διακυμαίνειν 342
διακύπτειν 71
διαλαμβάνω 559
διαλέγω 160.255
διαλέγομαι 254.255.260
διαλεγόμενοι 254
διαλείπω 635
διαλεκτικοί 255
διάλεκτος 254
διάλεξις 254
διάληψις 559.560.561
διάληψιν ποιεῖσθαι 561
διαλλαγή 239
διαλλακτῆρες διαιτηταί 238
διαλλακτής 80.238.598
διαλλάττειν 239.598
διαλογή 255
διαλογίζεσθαι 117.254
διαλογικά 179
περὶ τῶν διαλογικῶν συγγραμμάτων 256
διαλογισμός 254
διάλογος καὶ διάλεξις 255
διαλύειν 64.65.380
διαλῦσαι τὰ ἐγκαλούμενα 86
διαλύεσθαι 64.99.253
διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα 64
διάλυσις 64
διαμαρτήσομαι 896
διαμαρτυρεῖν 105
διαμαρτύρεσθαι 104.106
διαμαρτυρία 105
διαμασχαλίζομαι 934
διαμεμετρημένη ἡμέρα 202.205
διαμεμετρημένον 276
διαμένειν 74
βεβαίως διαμένειν 482
διανοητῶ 778
διανοοῦμαι 356
διανέμομαι 561.732
διανοεῖσθαι 117.118.254
διανόημα 117
διανοητικός 117
διανοητικόν 117
διάνοια 116.117.118.191
διαπαιδαγωγῶ 809.810
διαπαλαίειν 1062
διαπέμπομαι 761
διαπίπτω 536
διαπλάττω 776
διαπλέκω 618.619
διαπονούμενος 410
διαπονῶ 751
διαπονοῦμαι 751
διαπορεῖν 328
διαπορεῖσθαι 108
διαπορούμενος 108
διαπορθμευτικόν 236
διαπορθμεύω 236
διαπορῶ 697
διαποροῦμαι 329.561
διαποστέλλω 147.149
διαποστολή 149
διαπράττειν 307
διαπράττεσθαι 307
διαπεπραγμένοι 177
διαπρεσβεία 713
διαπρεσβεύομαι 713.716
διαπτύειν 321
διαπυρσεύω 883
διαριθμοῦμαι 314
διαρκεῖν 999
διάρμα 298
διαρρήγνυμι 783
διαρρήγνυμαι 783
διαρτῶ 739
διασημαίνω 658
διασκεδάζω 570
διασκεδάζομαι 570
διασκεδῶ 570
διασκοπῶ 318
διασπῶ 618
διασώστης 498
διασεισιάζω 475
διάστασις 474
διαστατός 474
διαστέλλειν 704
διαστέλλεσθαι 147
διάστημα 474
διαστρέφειν 671
διαστρέφεσθαι 671
διαστροφή 671
διασυρμός 727
διασύρω 727
διασώζειν 559
διάταγμα 161.643
διάταξις 643
διάτασις 696
διατάττω 642
διατάττομαι 643
διατείνω 696
διατείνομαι 696
διατελῶ 394
διατέμνειν 704
διατίθημι 505
διατίθεμαι 195.505.507
διατίθεμαι λόγους 507
διαπυξασόμενος 896
διατραχῶσαι 877
διατρέπω 676
διατρέπομαι 676
διατροπή 676
διάττειν 643
διάττεσθαι 643
διαττῶ 780
διατύπωσις 752
διαυλοδρομεῖν 850
διαυλοδρόμος 851
δίαυλος 850
διαυλωνία 850
διαυλωνίζειν 851
διαφᾶσθαι 409
διαφέρειν 182.407.417
διαφέρειν ψῆφον 169
διαφέρεσθαι 76.409.410.419
διαφερόμενοι 498
διαφεύγω 7
διαφεύγειν τὰς εὐθύνας 7
διαφίημι 271
διαφιλοτιμοῦμαι 853
διαφορά 189.409
διάφορος 410
διαφορῶ 410
διαφοροῦμαι 410
διαπεφορημένοι 419
διαχλιάζω 560.755
διαχλιάζομαι 755
διαχειροτονεῖν 162.163
διαχειροτονία 163
διαχειροτονίαν διδόναι 163
διαχεῖσθαι 147
διαχέομαι 755
διαψηφίζεσθαι 164.165
διαψήφισις 165
διαψήφισιν διδόναι 165
διδάσκω 762
διδάσκω δρᾶμα ἢ κωμῳδίαν 816
διδάσκομαι 762
δίδαξις 608
διδασκαλικός 258
διδῶ, ἀπὸ τοῦ δίδωμι 199
διδόναι λόγον 174
διδόναι τὴν ἀπόφασιν 91
διδόναι τῷ λόγῳ 175
διδόναι τὴν ἀπογραφὴν 91
διδόναι εὐθύνας 39.150
διδόναι πίστιν 115.119.121
διδόναι πίστεις, ἢ πιστὰ 115
δίδου. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου 199
διεγγυᾶν 79
διεγγυᾶσθαι 79.80
διεγγυᾶσθαι 79
διεγγύησις 79
δὶς ἀπὸ τοῦ δίδω 199
διεγκλημένως 561
δίειμι 546
διείργω 279
διείρω 537
διείς 543
διεκβάλλω 537
διεκβολή 434
διεκδικεῖν 100
διεκδύομαι 537
διέκδυσις 159
διεκπεραίνειν 331
διεκπίπτω 331.536
διεκπλεῖν 331
διέκπλους 331
διελασία 885
διελαύνειν 885.886
διελέγχειν 226
διελέγχειν τινὰ ἑαυτοῦ ἀ-εισια 1050
δίεμαι 543
διενίσταμαι 108
δίετος 240
διεξάγω 380
διεξάγειν τὸν βίον 380
διεξαγωγή 380
διεξάττω 643
διέξει 101
διέξειμι 332
διεξελαύνω 331.638.886
διεξέρχεσθαι 331
διεξιὼν 103.540
διεξιέναι 184.331
διεξίημι 103.331
διεξοδικός 332
διέξοδος 332
διεργάζομαι 755
διερείδομαι 705
διερευνῶμαι 337
διερρυηκώς 1067
δίεσις 544
διεσκεδασμένοι 313
διευθετῶ 506
διευθυμοῦμαι 795
διευκρινῶ 506
διήγημα 303
διήγησις 303
δίημι 543
διῃρημένος 298
δίημι 543
δίισι 546
διιᾶσι 546
διιέναι 332
δίιστημι 474
δίισταμαι 474
δικάζειν 34.48.66.93
δίκαι 7
δίκαι ἐν ὥραις 168
δίκαι ἐν ὥραις 110
δίκας ἀπαιτεῖν 24
δίκας διδόναι 24
δικαιολογῶ, δικαιολογοῦμαι 48.414
τὰ δικαιολογηθέντα 297
δικαιολογία 48.49
δίκαιον παραβάλλεσθαι 63
δικαιοπραγεῖν 306
δικαίωμα 49
τὰ δικαιώματα 297
δικᾶν 884
δικαρπεῖν 844
δικαστήριον 155
δικαστήριον καθίζειν 358
δικαστικόν 74
δίκη 24.112
δίκη διὰ δίκης 24
δίκη ἐρήμη 22
δίκη κατεγνωσμένη 11
δίκη ἀστρατείας 47
δίκην διαδέχεσθαι 68
δίκην ἀποφέρειν 39
δίκην διδόναι 24.39.173
δίκην ἐγγυᾶσθαι 68
δίκην εἰπεῖν 24
δίκην ἢ γραφὴν ἐπάγειν 34
δίκην ἐπὶ τοὺς δικαστὰς ἐφιέναι 89
τὴν δίκην εἰσάγειν 23
δίκην λαγχάνειν 22
δίκην θανάτου ὀφλεῖν 90
δίκην παρέχειν 24
δίκην ὑπέχειν 8.173
δίκης προκατάρχεσθαι 141
δίκτυον 347
δικτυωτός 347
διλήμματον 197
τὰ διλογούμενα 856
διμοιρία 249
διογκῶ 95
διορύω 321
διοικίζειν 156.157.298
διοικίζεσθαι 156
διοικῶ 37.298
διοικοῦμαι 298
διολέσθαι 314
διομολογῶ 147
διομολογοῦμαι 774
διομολογία 775
διόμνυσθαι 60
Διονύσιος ὁ θεολόγος 879
διορθῶ 37.311
διορθοῦμαι 311.565
διόρθωσις 311.484
διορίζω 147.704.710
διορίζομαι 147.704.822
διορισμός 706.709
διορύσσεσθαι ἢ διορρεῖσθαι 822
διπλόη 325
διπλοῦς αὐξανόμενος 77
διπλᾶ γραμματεῖα 186
διπλολογῶ 806
τὰ διπλολογούμενα 84.822
διπλολογούμενον ῥῆμα κατάλογος 297
διψαίνω 543
δίφρον 844
διχογνωμονῶ 830
διχονοεῖν 845
δίψα ἢ δίψος 827
τὰ διψητικά 870
διωθῶ, διωθοῦμαι 350
διωκάθω 7.720
διώκειν 7.37

διώκω σε πληγῶν 48
διώκων 7
διώκεσθαι 13
διωκόμενος 14
διώξομαι 896
διώκτεια 885
διωμοσία 160
δίωξις 7
διωρισμένη 76
διωρισμένως 561
δίωτις 350
διωτὴρ 350
Δόγμα 368
δογματίζειν 145.189. 479
δογματοποιῶ 368
δόκησις 367
δοκησιδέξιος 367
δοκησίνους 367
δοκησίσοφος 367
δοκιμάζεσθαι 67.68
οἱ δεδοκιμασμένοι ὑπὸ τῆς βουλῆς [illegible]
δοκιμασία 67.233.683
δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν 67
δόκιμος 366
δοκῶ 97.203.362.363. 687
δοκῶ μοι 363
δοκεῖ μοι 363
ἐμοὶ δοκεῖν 363
οἱ δοκοῦντες 364
δοκοῦμαι 362
δεδογμένον 363
δεδοκημένος 372
δολιχεύειν 851
δόλιχος 851
δόξα 116.117.367.368
δόξαν ἡμῖν ταῦτα 18
δοξάζειν 145.307.368
δοξάζεσθαι 103
δοξαζόμενον 367
δοξαζόμενοι 368
δόξαν 363
δόξαντα δὲ ταῦτα, ἀντὶ τοῦ δοξάντων 19
δόξασμα 368
δοξαστικός 360
δοξαστός 367
δοξολογεῖν 368
δοξομανής 833
διὰ δορατίων μάχεσθαι 501
δορυφορῶ 739.796
δουλαπατία 619
δουλαπατίας δίκη 619
δουλείας φεύγειν 39
δουλεύειν 335
δουλῶ 332
δουλοῦμαι 332
δοῦλος καιροῦ 333
δοῦναι δεῖξιν 127
δοῦναι δίκην 39
δοῦναι ἔφεσιν 89
δοῦναι φάσιν 127
δοῦναι χάριν 392
Δραματοποιῶ 816
δραματουργῶ 816
δρασείειν 884
δρέπω 368
δρέπομαι 368
δρηστὴρ 273
δρήστειρα 274
δρησμοσύνη 273
τὸ ἀπὸ τοῦ δρόμου 849
δρῶ 273.302
δρῶ τὸ ἐργάζομαι 304
δρῶ σε κακὸν, καὶ κακῶς 273
ὀρθῶς δρᾶν 303
Δύειν 159.352
δύεσθαι 159
δυόμενοι 159
ἡ τῶν δυνατῶν χρῆσις 1094
τὸ δυνατὸν 566
δύνῃ ἀντὶ τοῦ δύνασαι 103
δύω 159.352
δυοῖν δέοντα εἴκοσι 1052
δυοῖν δέοντα ἑξήκοντα 1052
δυοῖν λείποντα 1052
δυοῖν θάτερον 995
δύοσιν 996
δυσάρεστος 322
δυσαρέστης 322
δυσαρεστῶ 322
δυσαρεστοῦμαι 322
δυσαρέστως ἔχειν 322
δυσβατοποιοῦμαι 789
εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι 1040
δυσγοήτευτος 728
δυσδιαφόρητος 410
δυσέμβατος 436
δυσέμβολος 436
δυσεπιχείρητος 542
δύσερως 833
δυσηκεία 863
δύσθυμος 108
δυσμαχῶ 839
δυσέλεγκτον 708
δυσπαραμύθητος 680
δυσπραγῶ 852
δυστυχῶ 273
δυσφορεῖν 353.400
δυσφορεῖσθαι 353.400. 410
δυσχεραίνειν 362
δυσχεραίνομαι 362
δυσχέρεια 362
δυσχερὴς 362
δυσχέρασμα 689
δυσχρηστία 689
δύσχρηστος 689
δυσχρηστῶ 688
δυσχρηστοῦμαι 688
δυσωποῦμαι 810
δυσωπεῖν 688
δυσωπεῖσθαι 687.688
δυσωπὴς 688
δυσωπία 687.688
δύτης 160
δωροδοκία 745
δωροδοκῶ 744
δωροδοκοῦμαι 744
E
Ἔ 18
ἑάλωκα 10
ἑάλω κλέπτων, καὶ τὰ ὅμοια 10
ἑάλων 10
ὁ ἐὰν ἀντὶ τοῦ ἂν 944
ἐὰν δὲ 991
ἐὰν ἑστήκω, ἐὰν διδῶ, καὶ τὰ ὅμοια 483
ἐὰν ἠδικηκὼς τυγχάνῃ, καὶ τὰ ὅμοια 483
ἐάν τι 398
ἐὰν τὸ ἐπαναδιπλούμενον 991
ἐάν τ' οὖν 398
ἑαυτὸν 31
ἐν τῇ ἑαυτοῦ 971
ἑαυτῷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ 27
Ἐγγαμίσαι 76
ἐγγίνεται 103.430
ἐγγραφαὶ διτταὶ 587
ἐγγράφειν 587.588
ἐγγράφεσθαι 587
ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας 67
ἔγγυα δανείσματα 80
ἐγγυᾶν, ἢ ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα 76
ἐγγυῶμαι χρεωστικῶς καὶ συναλλακτικῶς αὐξάνει 76
ἐγγυῶμαι 75
ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον 75
ἐγγυᾶσθαι 69.75.80
ἐγγυᾶσθαι τὴν δίκην 68
ἐγκυσάμενος 130
ἐγγύη 8
ἐγγύην ὁμολογεῖν 68
ἐγγυητὰς καταστῆσαι 79
ἔγγυος οὐσία 68
οἱ ἐγγύτατα γένους 91
ἐγγυτάτω γένει ὄντες 91
ἐγκακεῖν 50
ἐγκαλεῖν 34.65.66
ἐγκαλῶ σοι πληγῶν 48
ἐγκαλεῖσθαι 65.763
ἐγκαλούμενος 14
τὰ ἐγκεκλημένα 65. 196
ἐγκαλλωπίζομαι 748
ἐγκαλύπτεσθαι 311.679. 762
ἐγκατασκεδάζειν 579
ἐγκατασκεδάζομαι 579
ἐγκατάσκευος 572.578
ἐγκατασκευῆς δίκης 573
ἐγκατασκήπτειν 118
ἐγκατιλλῶ 118
ἐγκελεύειν 729
ἐγκελεύεσθαι 729
ἐγκωτίζω 436
Ἔγκλημα 65.94.161
ἐγκλημάτιον 156
ἔγκλημα ἀναδέχεσθαι 8
ἔγκλημα φεύγειν 14
ἐγκλήματα διαλύεσθαι 64
ἐν ἐγκλήμασι εἶναι 65
ἐγκληματικὸς 66.358
ἐγκλητέος 556
ἔγκλυσμα 543
ἐγκόπτειν 889
ἐγκόπτεσθαι 795
ἐγκραδαίνομαι 127
ἐγκρίνειν 779.781
ἐγκρίνεσθαι εἰς τὴν βουλὴν 68
ἔγκριτος 781
ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ 990
ἐγκύκλιος 990
ἐγκύκλιος παιδεία 990
ἐγκυλίομαι 818
ἐγκωμιάζω 78
ἐγχρῶ 442.443
ἐγχειρίζομαι 13.295.542
ἐγχειρητικὸς 542
ἐνεχυράζω 26
ἐνεχυράζομαι 76
ἐνεχυρασμένον 26.76
ἐνεχυράζω 26
ἐγχωρεῖ ἀποδόσθαι 768
Ἔδει ἀντὶ τοῦ δεῖ 103
ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου 199
ἐδοξάσθην 368
Ἐθελοκακεῖν 25.50
ἐθίζειν 1095
ἔθνος 540
Εἰ 1048
εἰ ἀντὶ τοῦ ὅτι 978
εἰ σὺν παραστατικῷ, ἢ ἀπὸ εἴσω τῆς δεκτικῆς 1048
εἰ βούλει δὲ 991
εἰ δ' ἄγε 991
εἰ δ' ἄρα 991
εἰ δὲ μὴ 991.992
εἰ μή που 990
εἰ οὕτω τύχοι 1060
εἴπερ 991
εἴπερ ἄρα 990
εἰ ἕστηκεν, ὅτι καθέστηκε, καὶ τὰ ὅμοια 483
εἰ ὤφελον 947
εἰδικὸς 703
εἴθε 947
εἰκασία 116
εἰκαστικὴ 116
εἰκαστοὶ λόγοι 184
εἰκότως 8
εἴκω 550
εἰλεῖν, εἰλεῖσθαι 74
εἰλεῖσθαι δασυνόμενον 74
εἰλημμένη δίκη 233
εἴλη 74
εἰληθερεῖν 74
εἰληθερεῖσθαι 74
εἰληθερῶ 320
εἰληθεροῦσθαι 289.320
εἴλησις 74
εἴλημα 74
εἰλημένον ἔντερον 74
εἰλεοδοῦμαι 818
εἰλίσσεσθαι 74
εἱμένος 78
εἶμι 547.553.773
εἶμι, εἶς, εἶσθα 100
εἰμὶ 84.102.103.136
εἶναι 102
εἶναι παρῆκεν 395.419.715
σύνταξις τοῦ εἶναι καὶ τοῦ γίνεσθαι ἀπαρεμφάτων 58
εἶναι ἑαυτοῦ 84
εἶναι ἔξω αὐτοῦ 77
τὸ ἐᾶν εἶναι 102
εἶπε δ' οὖ 1099
ἔσῃ ᾑρηκὼς, καὶ τὰ ὅμοια 136
εἶεν δὴ 912
εἰπεῖν δίκην 24
εἴπωμεν 103
τὰ εἰργασμένα 274
εἰργασμένος καὶ κατειργασμένος 276
εἴργειν 279
εἴργειν τῶν νομίμων καὶ τῶν νομικῶν 278
εἴργειν τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἱερῶν 278
εἴργεσθαι 278
εἴργεσθαι πυρὸς καὶ ὕδατος 278
εἴργεσθαι ταφῆς 278
εἴργω καὶ εἴργνυμι, δασυνόμενα 79 ὅθεν ἑργμένοις καὶ εἰρχθέντες 279
εἰργμὸς 279
εἰρωνοποιὸς 791
εἰρωνοποιῶ 791
εἰς τὸ ἀκριβέστατον 1041
εἰς βασίλειον καὶ εἰς ἀθάνατον λέγειν, καὶ τὰ ὅμοια 1041
εἰς δέον 1039
εἰς δύναμιν 1041
εἰς δυσφήμους λοιδορεῖσθαι 1040
ἐς ἑαυτοῦ τάξιν καθίστασθαι ἵνα πλουσιώτερον 92
εἰς ἐμὲ 1041
εἰς ἐξουσίας καθίστασθαι 1040
εἰς τὰ ἔσχατα 1039
εἰς καλὸν 1039
εἰς τὰ μάλιστα 282.1039
εἰς τὸ παράχρημα 1039
εἰς τὸ παρὸν 1039
εἰς τοὺς πολεμίους ἐάλωμεν 558
εἰς στήλην χαλκῆν γράφαι 1039
εἰς ἀφεβολὴν 1041

εἰσαγγέλλειν 34
εἰσαγγελία 34
εἰσάγειν 111.112.113
εἰσάγειν καὶ κολάζειν 112
εἰσάγειν τὸν αὐτόδικον 23
εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας 96
εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον 112
εἰσάγειν πάλιν εἰς τὴν δίκην 250
εἰσάγειν τὴν δίκην 23
εἰσάγεσθαι 113
εἰσαγωγεὺς 112
εἰσαγωγὴ τῶν βρεφῶν εἰς τὸ ἱερὸν 112
εἰσαγώγιμος δίκη 112
εἰσαναγκάζειν 72
εἰσβάλλω 147.438
εἰσβιάζεσθαι 72
εἰσβολαὶ 723
εἰσβολὴ 438
εἰσδέχομαι 548
εἰσδύω καὶ εἰσδύεσθαι 159
εἰσδύομαι 545
εἴσδυσις 159
εἰσελαστικὸς 887
εἰσελαύνω 887
εἰσέρχεσθαι 111.159
εἰσηγητὴς 814
εἰσηγοῦμαι 139.814
εἰσηγούμενος 168
εἴσιθι 101
εἰσιέναι 110.111.128
εἰσιέναι εἰς τὴν ἀρχὴν 111
εἰσιέναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ εἰς ἵππον 110
εἰσιέναι περὶ γραφῆς 110
εἰσιέναι τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν γραφὴν 110
τὸ εἰσιὸν λέγειν 118
εἰσιὼν 101
τὸ εἰσιὼν, τελῶν χρόνου σημασίαν ἔχει 101
εἰσκομίζομαι 334
εἰσκρίνω 781
εἰσκρίνομαι 782
εἰσκυκλεῖν 1063
εἰσκωμάζω 1083
εἰσοικίζω 237
εἰσοικίζομαι 237
εἰσπλέω 539
εἰσποιεῖν 114
εἰσποίητος 114
εἰσπράττω 304.311
εἰσπράττομαι 304.311
εἰστίθημι 509
εἰσφέρω 288.406.590
εἰσφέρομαι 407
εἰσφθείρομαι 1082
εἰσφορὰ 170.406
εἰσφοραὶ 162
εἰσφραγίζομαι 654

εἰσφρῶ 406
εἴσφρες 406
εἶτ' οὖν 398
εἴτου 931.945
ἡ Ἐκ προθέσεως 329.330
ἡ ἐκ προθέσεως ἐν τῇ συνθέσει 329
ἐκ μὲν οὖν 958
ἐκ νέας, καὶ τὰ ὅμοια 967
ἐκ νέου 967
ἐκ παιδὸς 967
ἐκ παλαιοῦ 969
ἐκ παντὸς 969
ἐκ παντὸς τρόπου 969
ἐκ παραλλήλου 249.1036
ἐκ παρατάξεως 758
ἐκ περιόδου 425
ἐκ περιουσίας 52
ἐκ περιτροπῆς 425
ἐκ προαιρέσεως 668
ἐκ προσαγωγῆς 382
ἐκ προσθέσεως 513
ἕκαστος καὶ ἕκαστοι 770
αὐτὸς ἕκαστος 770
πᾶς ἕκαστος 770
αἱ καθ' ἑκάστην ἀρεταὶ 771
τὰ περὶ τὰ καθ' ἕκαστα 771
τὸ καθ' ἕκαστον, καὶ τὰ καθ' ἕκαστον 771
ὁ καθ' ἕκαστον, καὶ ὁ καθ' ἕκαστα 771
ἑκάτερος καὶ ἑκάτεροι 770
ἑκατοντάχους 870
ἐκβάλλω 380.434.436.438.679
ἐκβάλλομαι 434.536
ἐκβαρβαροῦμαι 1085
ἐκβολὴ 434.436
ἐκβόλιμος 434
ἐκγελῶ 330
ἐκδέχομαι 564
ἐκδημοσιῶ 811
ἐκδίδωμι 45.434
ἐκδιηγεῖσθαι 330.331
ἐκδικῶ 99
ἐκδικῶ ἐμαυτὸν 99
ἐκδικῶ σοι 100
ἐκδικῶ σε 99
ἐκδικοῦμαι 99
ἐκδιώκεσθαι 13
ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι 120
ἐκδρὺς 224
ἐκδύνω 158
ἐκδύω 158.348
ἐκδύομαι 158.348
ἐκεῖνος 1046
ἐκεῖσε 921
ἐκθειάζειν 284.285
ἐκθειάζεσθαι 97

ἐκθειῶ 285
ἔκθεσις 517.518
ἐκκαίειν πόλεμον 498
ἐκκαλεῖν 50
ἐκκαλεῖσθαι 17.66
ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην 67
ἐκκαλύπτομαι 679
ἐκκάμνειν 50
ἐκκάμνω 50.330
ἐκκαρπίζω 46
ἐκκαρποῦμαι 46
ἐκκάρπωσις 47
ἐκκείμενοι 210
ἐκκλητεύεσθαι 16
ἔκκλητος 67
ἐκκομιδὴ 333.404
ἐκκομίζω 334
ἐκκομίζομαι 334
ἐκκόπτω 894
ἐκκορῶ 748
ἐκκρίνω 778
ἐκκρίνομαι 779.780
ἔκκρισις 778.779
ἔκκριτος 660.779.781
ἐκλαμβάνειν 267.562
ἐκλέγω 304.645.659.660
ἐκλέγομαι 645.660
ἐκλείπομαι 334
περὶ τῶν ἐκλειπτικῶν λόγων, καὶ βραχυλογίας τῆς ἀττικῆς 967
ἔκλεκτα 660
ἐκλεκτικὸς 660
ἔκλεκτος 183
ἐκλεκτὸς 660.779
ἔκλευκος, καὶ τὰ ὅμοια 330
ἔκλιμος 330
ἐκλογεὺς 645
ἐκλογὴ 255.659
ἐκλογοῦμαι 289
ἐκλύεσθαι 65
ἐκμαγεῖον 654
ἐκμαιεὺς 477
ἐκμανθάνειν 243
ἐκμάττω 654
ἐκμάττομαι 654
ἐκμεθύσκω 369
ἐκμελὴς 724.725
ἐκμόργνυμαι 654
ἐκνίψασθαι 677
ἐκνικᾶν 96.97
ἐκξυλοῦσθαι 1085
ἐκπαθὴς 819
ἐκπεριιέναι 330
ἐκπεριλαμβάνειν 330
ἐκπεριελθεῖν 330
ἐκπρισματισμὸς 331
ἔκπικρος 330
ἐκπίπτειν 13.434.536
ἐκπίπτειν τοῦ λόγου 536
ἐκπλαγῆναι 147
ἔκπλεως 330

ἐκπλέοντα 424
ἐκπλύνω 476
ἐκποιεῖν 114
ἐκποιεῖν τῆς δικαστικῆς 115
ἐκποίητος 114
ἐκπονῶ 751
ἐκπονοῦμαι 751
ἐκπορίζειν 326
ἐκπορίζεσθαι 326
ἐκπροθεσμεῖν 40
ἐκπρόθεσμος 40
ἔκπυστος 405
ἔκρηγμα 783
ἐκρήγνυμαι 783
ἐκσάρκωμα 669
ἐκσκεδάζομαι 571
ἔκστασις 477
ἐκστατικὸς 477
ἐκστρατεύω 694
ἐκστρατεύομαι 694
ἐκστρέφω 671
ἐκσφραγίζομαι 654
ἐκσφράγισμα 654
ἔκτακτος 642
ἔκταξις 642
ἐκτάττω 642
ἐκτεὺς 262
ἐκτήκω 529
ἐκτήκομαι 530
ἐκτίθημι 510.517
ἐκτίθεμαι 517
ἐκτίκτω 608
ἐκτιμῶμαι 204.330
ἐκτίνω 36
ἐκτοπίζειν 469
ἐκτοπιστήριος 283
οἱ ἐκτὸς λόγου ὄντες 179
ἐκτὸς πολλοῦ 243
ἐκτὸς γενέσθαι τινὸς 179
ἐκτραγῳδεῖν 845
ἐκτρέπειν 675
ἐκτρέπεσθαι 265.675
ἐκτροπὴ 675
ἐκτροπία 676
ἐκτροπίας 893
ἐκτυπῶ 654
ἐκφαίνειν 194
ἐκφαντικὸς 193.194
ἐκφαντορεία 193.194
ἐκφάντωρ, καὶ ἐκφαντορικὸς 193
ἐκφέρειν 39.334.404.405.406.418
ἐκφέρειν γραφὴν 170
ἐκφέρειν εἰς τὸ φῶς 405
ἐκφέρεσθαι 393.406
ἐκφερόμενον 405
ἐκφθείρομαι 1082
ἐκφοβεῖσθαι 147
ἐκφορὰ 404.405
ἐκφορεῖν 406.571
ἐκφορεῖσθαι 765
ἔκφορος 404.405
ἐκφορῶ 406
ἐκφυλλοφορῶ 797

ἐκφύω 545
ἐκχύμωμα 893
ἐκχύμωσις 893
ἑκὼν εἶναι καὶ ἑκόντες εἶναι 395
Ἐλᾶν αὐτὸ τὸ ἐλαύνειν, καὶ τὰ ὅμοια 884
ἐλασείω 883.884
ἐλάσματα 321.884
ἐλασία 885
ἔλασις 885
ἐλατήριον 885
ἔλαττον ἔχειν 392.859
ἔλαττον φέρεσθαι 392
περὶ ἐλάττονος 302
ἐλάττων ὁ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν 1050
ἐλαττοῦσθαι 858
ἐλάττωμα 858
ἐλαύνειν 387
ἐλαύνειν, καὶ τὰ σύνθετα 883
ἐλαύνεσθαι 884.885
ἐλεγκτικὸν 108
ἐλέγχειν 35
ἔλεγχοι 115
ἐλεεινολογία 800
ἐλεεινολογοῦμαι 800
ἑλεῖν ἐρήμην 22
ἑλεῖν ψηφοφορίᾳ 10
ἐλευθεριάζω 804
ἕλιγμα 74
ἑλιγματώδης 74
ἕλκειν 373.616
ἐλλάμπω 880
ἐλλάμπομαι 760.879
ἐλλαμπρύνομαι 761
ἔλλαμψις 879
ἑλλανοδικεῖν 832
ἑλλανοδίκης 832
ἔλλειμμα 758
ἐλλειπτικὸν κατὰ σχῆμα 981
ἐλλειπτικὸς λόγος 989
ἐλλειπτικῶς ῥηθὲν 18
ἐλλείπω 429.757
ἐλλείπομαι 757
ἔλλειψις 757
ἔλλειψις ἀττικὴ 952
ἑλλήνως 178.349
ἑλληνίζω 349
ἑλληνίζομαι 349
ἑλληνικὸν σχῆμα 1000.1055
ἑλληνισμὸς 349
ἔλλοβος 880
ἐλλοχῶ 880
ἐλλοχῶμαι 881
ἐλπίζω 1101
ἐλπὶς γενέσθαι 1101
ἑλῶν 279
Ἐμβάλλω 435.436.437.747
ἐμβάλλομαι 435.509
ἐμβεβλημένος 763

ἐμβιβάζεσθαι μαρτυρίαν 296
ἐμβαίνειν 98
ἔμβλημα 435
ἐμβολή 436
ἐμβολιμαῖος μὴν 435
ἐμβόλιμοι ἡμέραι 435
ἐμβόλιμος 436
ἐμβολοειδὴς προβολή 436
ἔμβολον, καὶ ἔμβολος 436
ἐμμένειν τοῖς κριθεῖσιν 39
ἔμμισθος 778
ἔμοιγε 398
τὸ ἐμὸν 772.971.972
τὸ ἐμὸν πρᾶγμα 971
ἐμπάθεια 819
ἐμπαθὴς 819
ἐμπαράσκευος 572
ἐμπαροινεῖσθαι 77
ἐμπεπαρῳνημένα 1075
ἔμπειρος 443
ἐμπεπόληκα 77
ἐμπερίβολος 467
ἐμπεριλαμβάνομαι 558
ἐμπερίληψις 558
ἐμπίπλη ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλαθι 199
ἐμπίπλω 536
ἐμπιστεύομαι 13
ἐμπλαστικὸν 777
ἔμπλαστρον 777
ἔμπλαστρος 777
ἐμπλάττω 776.777
ἐμπλέκειν 618
ἐμπλέκεσθαι 618
ἐμπλοκὴ 618
ἐμποδὼν, καὶ ἐν ποσὶ 770
ἐμποδὼν ἱστάμενος 108
ἐμπολᾶν 77
ἐμπολιτεύομαι 767
ἔμπορος 470.864
[illegible] 40
ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι 302
ἐμπόρευμα 549
ἐμφαίνειν 524.525
ἐμφαινόμενα 524
ἐμφαντικὸς 525
ἔμφασις 294.524
κατ' ἔμφασιν ἐστὶ καὶ καθ' ὑπόστασιν 525
ἐμφιλοκαλεῖν 859
ἐμφοροῦ 407
ἐμφοροῦμαι 407
ἐμφυλλίζω 436
ἐμφυτεύω 436
ἐμψύχως λέγειν 508
Ἓν παρ' ἓν 241.242
ἓν ἀνθ' ἑνὸς 212
καθ' ἓν 772
καθ' ἕν τι 772
οἱ καθ' ἕνα 771
παρ' ἕνα 241
ἑνὶ λόγῳ 984
ἑνὶ λόγῳ εἰπεῖν 984
ἐν αἰτίαις ἐστὶ 8
ἐν ἐγκλήματι ἐστὶ 65
ἐν τῷ ἑαυτοῦ 971
ἐν δίκῃ 1039
ἐν θαύματι ποιεῖσθαι 303
τὰ ἐν μέρει 772
ἐν διαιτηταῖς 15
ἐν καλῷ 1039
ἐν καλῷ τοῦ ποιεῖν τάδε 1039
ἐν οἷς 958
ἐν ὀργῇ εἶναί τινι 1039
ἐν ποσὶν 770
ἐν τῷ παραυτίκα 1039
ἐν τῷ παρόντι 1039
ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι 196
ἐν πυξίῳ 185
ἐναγὴς 207
ἐναγίσματα ἐπίτιμα 141
ἐνάγω 379
ἐναγώνιος 108
ἐνάτιος 240
ἐναίσιμον 551
ἐνακελαρύζειν 1075
ἐναλινδοῦμαι 828
ἐναλλαγὴ 605
ἐναλλὰξ 599
ἐναλλὰξ εἶμι 600
ἐνάλλαξις 599.605
ἐναλλάττω 599
ἐνάλλεσθαι 267
τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι 39
ἐνανθρωπεῖν 348
ἐνανθρώπησις 348
ἐνανθρωπίζειν 348
ἐναντιωθησόμενον 103
ἐναπερείδομαι 701
ἐναπολαμβάνω 558
ἐναπόληψις 558
ἐναπομάττομαι 655
ἐναπομένειν τοῖς κεκριμένοις 39
ἐναπομόργνυμαι 654
ἐναποτίθεμαι 502
ἐνάπτομαι 78
ἐνάρχεσθαι 142
ἐνασελγαίνεσθαι 1074
ἐνουθετεῖν 814
ἔναυλος 850
ἔναυσμα 549
ἐναύω 549
ἐναφίημι 271
ἐνδεδομένως 26
ἐνδεδυμένος 78
ἐνδείκνυμι 684
ἐνδείκνυμαι 34.211.684
ἐνδεικνύμενα 685
ἐνδείκτης 34.211
ἔνδειξις 34.684.685
ἐνδείξεις ἐνδείκνυμαι 272
αἱ ἕνδεκα 289
ἐνδέχομαι 565
ἐνδέχεται 565
αἰτίας ἐνδέχεσθαι 8
τὸ ἐνδεχόμενον 565.566
ἐνδεχομένως 565
ἐνδιάθετος λόγος 507
ἐνδιαθέτως λέγειν 508
ἐνδιακειμένως λέγειν 508
ἐνδιαλλάττειν 239
ἐνδιάσκελος 573
ἐνδιάσκελος λόγος 570
ἐνδιδόναι 874.875
ἐνδόμυχος 668
ἔνδοξος 367
ἐνδόσιμον 270.873.874
ἐνδύεσθαι 159
ἡ ἐνδυκοῦσα 593
ἐνειλοῦμαι 828
ἐνείρω 537.538
ἕνεκα 985
ἔνεμα 542
ἐνεπιορκεῖν 980
ἐνεπισκήπτεσθαι 184
ἔνεργα χρήματα 271
ἐνεργητικὰ ἀντὶ τῶν παθητικῶν τιθέμενα 611.637
ἐνεργητικὰ τῶν εἰς μις 1066
ἐνεργολαβεῖν, καὶ τὰ ὅμοια 980
ἐνεργούμενοι 82
ἐνέροις 538
ἐνεστῶσι 103
ἐνέστηκε πόλεμος 107
ἐνεστηκυῖα δίκη 106
ἐνεστηκὼς πόλεμος 107
ἔνεστι 103.430
ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ μέλλοντος 884
ἐνευδοκιμεῖν 980
ἐνευτυχεῖν 980
ἐνευωχεῖσθαι 980
ἐνέχεσθαι 116
ἐνεχθεὶς 391
ἐνεχόμενος τῇ ἀρᾷ 208
τὰ ἐνέχυρα 40
ἐνεχυράζω 26
ἐνεχυράζομαι παθητικῶς 26
ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα 26
ἐνεχυρασμὸς 26
ἐνεχυριάζω 26
ἐνέχυρον 120
ἔνη καὶ νέα 240
ἐνηλλαγμένως 599
ἐνημμένος 78
τὰ ἐνησελγημένα 1074
ἐνθάδε 202
ἔνθεμα 509.542
ἔνθεσις 508
ἔνθετος 509
ἔνθεσις 477
ἐνθουσιῶντες 750
ἐνθύμημα 197.693
ἐνθυμηματικὸς 593
ἐνθύμιον 284
ἐνθύμιον ποιεῖσθαι 284
ἐνθύμιος 693
ἐνθυμητικὸς 327
ἔνθυμος 693
παρ' ἐνιαυτὸν 239
τὸ ἐνιέμενον 543
ἐνίζω 358
ἐνίημι 542.543
ἐνικὰ ἀντὶ τῶν πληθυντικῶν 767.1090
ἐνικλᾶν 109
ἐνίστασθαι 107.108.502
ἐνίστασθαι τὴν δίκην 107
ἐνίσχομαι 480
ἐνισχυρίζεσθαι 98
ἐννόημα 117
ἔννοιας 723
ἐννοῶ 723
ἐννοοῦμαι 723
ἐνὸν, καὶ τὰ ὅμοια ἀπαρέμφατα 18
τὸν ἐνόντα τρόπον 1046
ἐνορμίσασθαι 720
ἔνος 240
ἐνοφειλόμενον 188
ἐνοφθαλμίζω 436
ἐνοφθαλμισμὸς 436
ἐνοχλῶ 889
ἔνοχος 13
τῇ ἀρᾷ ἔνοχος 207.208
ἐνσημαίνομαι 653
ἐνσταλάζω 570
ἐνσταλάζομαι 570
ἐνσκήπτειν 128
ἔνστασις 108.223
ἐνστάτης 108
ἐνστατικὸν 223
ἐνστατικὸς 108
ἐνταμεῖν 212
ἐνταπτικὸς 697
ἐντατὸς 697
ἐντάττειν 108
ἐντέμνω 696
ἐντέμνομαι 696
ἐντέλλομαι 541
ἐντέλλεσθαι μετ' ἐπιθειασμοῦ 128
ἔντερον εἰλιγμένον 74
ἔντευξις 125
ἐντήκω 530
ἐντίθημι 508
ἐντίθεμαι 508
ἐντιμᾶν 890
ἐντὸς γενέσθαι τινὸς 179
ἐντρέπω 676.688
ἐντρέπομαι 676.677
ἐντρεπτικὸς 676
ἐντροχία 1070
ἐντρέχω 1070
ἐντρεχὴς 1070
ἐντρίβω 696
ἔντριμμα 696
ἐντρῖψαι 696
ἐντρίψασθαι 697
ἐντροπὴ 677
ἐντρυφᾶν, ἐντρυφᾶσθαι 1071
ἐντυγχάνοντες 254
ἐντυχεῖν 411
ἐνυπνιάζω 344
ἐνυπνιάζομαι 344
ἐνυπόστατος 421
ἐνωραΐζομαι 748
Ἐξ πρὸς ἐπὶ καλῶς καὶ τῆς σημασίας ἐπίτασις 230
ἐξ περάτων 541
ἐξ ἀρχῆς 138
ἐξ ἐφόδου 758
ἐξ οὐσίας 850
ἐξ οὐσίας πλουτεῖν 850
ἐξ ὑπαρχῆς 138
ἐξ ὧν 958.960
ἐξάγειν ἑαυτὸν 380
ἐξάγεται καὶ ἐπέχεται 207
ἐξάγιστος 207
ἐξάγω 379.380
ἐξάγομαι 379
ἐξαγόρευσις 194
ἐξαδυνατεῖν 329
ἐξαιροῦσθαι 179
ἐξαιροῦσθαι 179
ἐξαιρεῖν 76.232
ἐξαιρεῖσθαι 230.232
ἐξαίρετος 232.463
ἐξαίρω 747
ἐξαίρομαι 747
ἐξαιτεῖν 45
ἐξαιτεῖσθαι 45
ἐξαίτησις 45
ἐξακριβοῦν 800
ἐξαλλαγὴ 601
ἐξαλλάττω 600.601
ἐξηλλαγμένον 601
ἐξαμβλοῦν 866
ἐξαναδύομαι 198.230
ἐξανακολυμβᾶν 158.230
ἐξαναλύομαι 230
ἐξαναφέρω 230
ἐξανάστασις 477
ἐξαναφέρω 230.403
ἐξανελκύω 230
ἐξανίστημι 477
ἐξανίσταμαι 230.477
ἐξαπατῶ 202.764
ἐξαπατῶμαι 764
ἐξαποροῦμαι 230.329
ἐξαπιναίως 149.230
ἐξαπίνης 149
ἐξάπτομαι 78
ἐξάπυλος 855
ἐξαρέσκομαι 730
ἐξαριθμῶ 314
ἐξαριθμοῦμαι 314
ἐξαρκῶ 214.764

ἐξαρτεῖσθαι 764
ἐξαρκούντως 283
ἐξαρτύω 343
ἐξαρτύομαι 343
ἐξάρτυσις 343
ἐξαρτῶ 738
ἐξαρτῶμαι 738.739
ἐξάρχειν 139.141
ἔξαρχος 141.142
ἐξάρχων 217
ἐξαιτεῖν 329
ἐξασκεῖν 318
ἐξατμίζω 349
ἐξατμίζομαι 349
ἐξαυαίνω 549
ἐξαφαιρεῖσθαι 230
ἐξεγγυᾶν 79
ἐξεγγυᾶσθαι 79
ἔξει, δίει, μάττι, προστα-
κτικά 199
ἔξει 101
ἐξειλεῖν 74
ἐξείλλειν 221
ἐξεῖναι 102
ἐξείργω 539
ἐξελαύνω 888
ἐξέλκω 316
ἐξέλκομαι 316
ἐξελληνίζω 349
ἐξελληνίζομαι 349
ἐξελληνισμὸς 349
ἐξενεχυριάζω 26
ἐξεπίσταμαι 242
ἐξεπιστάμενος 243
ἐξεργασία 273
ἐξέρυθρος 330
ἐξεσμένον 161
ἐξεστηκὼς οἶνος 476
ἔξεστι 103.430
ἐξέτω 127
ἐξετάζειν 35
ἐξετάζεσθαι 765
ἐξέτασις 39
ἐξευπρεπεῖν 329
ἐξεφηβεῖν 223.225
ἐξεφίεμαι 541
ἐξέχομαι 739
ἐξέχειλος 330
ἐξηγεῖσθαι 515
ἐξηλλαγμένος 604
ἐξηρημωμένος οἶνος 98
ἐξηρτισμένος 736
ἐξηχεῖσθαι 1074
ἐξιδιάζομαι 789
ἐξιδιοποιοῦμαι 789
ἐξιδιοῦμαι 789
ἐξιὼς ἀντὶ τοῦ ἐξιὼν 103
ἔξειμι 103
ἔξιθι 101
ἐξικμάζεσθαι 349
ἐξισάζειν 628
ἐξισταμένη ἑαυτῆς 77
ἐξίστημι 475.476
ἐξίσταμαι 220.476.518.
536.675

ἐξισταμένη 475
ἐξίτηλος 1067
ἐξόδιον καὶ ἐξοδικὸν
225
ἐξοικίζω 237
ἔξωπος 330
ἐξοιστίζεσθαι 265
ἐξομαλίζειν 811
ἐξομορξεῖν 220
ἐξομματοῦσθαι 1085
ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν
17
ἐξόμνυσθαι 16.17.261.
212
ἐξόμνυσθαι ἕτερον 17
ἐξομοιῶ 530
ἐξομόσασθαι 260
ἐξόμφαλος 330
ἐξὸν 547
ἐξὸν, ἐνὸν, καὶ τὰ ὅμοια
18
ἐξονυχίζειν 894
ἐξονυχίζεσθαι 894
ἐξοργιάζω 369
ἐξοστρακίζεσθαι 13
ἐξορμᾶν 716.718.720
ἐξορμίζειν 720
ἐξορχεῖσθαι 787
ἐξοστρακισμὸς 13
ἐξούλη 222
ἐξούλης δίκη 47.222
ἐξούλης λαχεῖν τινι 48
ἐξουσία 1040
εἰς ἐξουσίαν καθίστασθαι, καὶ
ἐπ' ἐξουσίαν ποιεῖν
1040
τὰ ἐξουσιαστικὰ ῥήματα
834
ἐξόφθαλμος 330
ἐξυβρίζειν 291.724
ἐξύβριστος 291
ἐξυπηρετοῦμαι 333
ἐξυπτιάζω 635
ἔξω αὐτοῦ εἶναι 77
ἔξω λόγου 176
ἔξω τοῦ τόπου 341
οἱ ἔξω σοφοὶ 178
ὁ ἔξωθεν λόγος 177
οἱ ἔξωθεν λόγοι, καὶ φιλό-
σοφοι, καὶ τὰ ὅμοια 177
ἔξωθεν ἄγειν 374
ἐξώθησις 350
ἐξωθῶ 350
ἐξωθοῦμαι 350
ἐξωμίας 893
ἐξωμοσία 161
ἔξωρος 223
ἐξωτερικὰ 178.179.
990
ἐξωτερικὰ συγγράμμα-
τα καὶ ἀκροαματικὰ
178
ἐξωτερικοὶ λόγοι 178
ἐξωτερικὸν 178
ἔξωχρος 330

Ἐὸν 33
Ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι,
καὶ τὰ ὅμοια 631
ἐπαγγελία 608
ἐπαγγέλλω 607
ἐπαγγέλλειν δοκιμασίαν
67
ἐπαγγέλλομαι 607.1099
ἐπηγγελμένος 277
ἐπάγγελμα 607
ἐπάγειν 39.374.375.
410
ἐπάγειν δίκην, ἢ γραφὴν
34
ἐπάγειν πληγὰς 374
ἐπάγειν τίμημα 34
ἐπάγεσθαι 113.348.375
ἐπαγλαΐζομαι 748
ἐπαγορεύειν 662
ἐπαγωγὴ 375.376
ἐπαγωγῆς τέλεα εἴδη 375
ἐπαγωγὸς 375
ἐπαγωνίζομαι 895
ἐπαίρω 297
ἐπαίρομαι 297
ἐπαιτιῶμαι 9
ἐπαΐω 492
ἐπαιωροῦμαι 78.836
ἐπακμάζειν 605
ἐπακμαστικὸς 605
ἐπακολουθῶ 666
ἐπακταὶ ἡμέραι 377
ἐπακτικὸς λόγος 376
ἐπακτικῶς 376
ἐπακτὸς 374
ἐπαλείφω 810
ἐπάλλαξις 602.605
ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων
602
ἐπαλλάττειν 600.601.
604
ἐπαλλάττεσθαι 602
ἐπάλληλα 599
ἐπαλληλία τῶν δύο λέ-
ξεων 941
ἐπαλλήλως 600
ἐπαμύνεσθαι 356
ἐπαμύνω 720
ἐπαμφοτερίζειν 601
ἐπαναβάλλομαι 433
ἐπαναβληδὸν 433
ἐπαναδικάζειν 72
ἐπανάδικος 72
ἐπανάγω 378
ἐπανάγομαι 377
ἐπαναιρεῖσθαι 225
ἐπαναίρεσις 225
ἐπανακρίνω 35
ἐπανακτᾶσθαι 269
ἐπαναλαμβάνω 269.555
ἐπανάληψις 555
ἐπαναποδίζω 807
ἐπαναστρέφω 630
ἐπαναστροφὴ 618.630
ἐπανατίθεμαι 505

ἐπανατρέχειν 390
ἐπαναφέρω 404
ἐπαναφορὰ 404
ἐπάνειμι 100.109.547
ἐπανέρχεσθαι 335
ἐπανέχω 999
ἐπανθίζω 801
ἐπανίημι 544.547
ὁ ἐπανιὼν υἱὸς 109
ἐπάνοδος 109
ἐπανορθῶ 311
ἐπανορθοῦμαι 311
ἐπανόρθωμα 311
ἐπαντλεῖν 861
ἐπάντλησις 862
ἐπάνω 70
ἐπάνωθεν 70
ἐπαπερείδω 701
ἐπαπερείδομαι 701
ἐπαποδύεσθαι 159
ἐπαρᾶσθαι 207
ἐπάρατοι 208
ἐπάρατος 207
ἐπαρίστιον 509
ἐπάρκεια 765
ἐπαρκῶ 764
ἐπαρρέοντα 785
ἐπαρτῶ 540
ἐπάρχειν 242
ἐπάρχεσθαι 242
ἐπασκεῖν 318
ἐπαυλεῖν 851
τὰ ἐπαύλια 851
ἐπαυλίζεσθαι 851
ἐπαύλιον 851
ἔπαυλις 851
ἐπαφὴ 78
ἐπισκάψαι 613
ἐπεὶ 992.993
ἐπειδὰν 946
ἐπειδὴ τάχιστα 954.955
ἐπειδὴ ἀκοῦσαι, ἀντὶ τοῦ
ἐπειδὴ ἤκουσαν 1044
ἐπείτοι 993
ἐπειπεῖν 661
ἐπειργασμένος 275
ἐπείσειμι 103
ἐπεισέρχομαι 103
ἐπεισκυκλεῖν 1063
ἐπεισόδιον 103.104
οἱ ἐπεισοδιώδεις μῦθοι
104
ἐπεισοδιώδης 104
ἐπεισοδιῶσαι 104
ἐπεκδιηγεῖσθαι 330
ἐπεκδιήγησις 330
ἐπεκλέγομαι 660
ἐπέλαθον 244
ἐπελαύνω 887
ἐπελθεῖν 128
τὸ ἐπελθὸν εἰπεῖν 118
ἐπεμβαίνω 437
ἐπεμβάλλω 437
ἐπεμβάλλομαι 435
ἐπεμβολὴ 437

ἐπενθυμεῖσθαι 6[illegible]
ἐπενθύμημα 693
ἐπενθύμησις 694
ἐπεξάγειν 888
ἐπέξει 97
ἐπέξειμι 103
ἐπεξελαύνω 888
ἐπεξεργάζομαι 732
ἐπεξεργασία 273.732
ἐπεξέρχομαι 99.103
ἐπεξῄειν, ἀντὶ τοῦ ἐπεξή-
ειμι 100.103
ἐπεξῄει 103
ἐπεξίασι 546
ἐπεξιέναι 99.100
ἐπεξίεσθαι 101
ἐποικὸς 526
ἐπεργάζομαι 192.732
ἐπεργασία 732
ἐπερείδομαι 701
ἐπέρεισις 442.701
ἐπέρχεσθαι 217.536
ἐπέρχεται 111.128
τὰ ἐπεσθιόμενα 848
ἐπεστάτηκα 77
ἐπεστραμμένον 630
ἐπετειόκαυλος 240
ἐπετειόφορος 240
ἐπετειόφυλλος 240
ἐπεύχομαι 662
ἐπέχειν 479.635
ἐπέχω τὴν γνώμην τού-
τῳ, καὶ ἐπέχω περὶ τού-
του 479
ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν
635
ἐπέχειν τὰς κώπας 457
ἐπέχειν τὸν νοῦν 636
ἐπέχειν τὸν μαστὸν 636
ἐπέχεσθαι 635
ἐπήβολος 442.1019
ἐπήκοος 863
ἐπηλυγάζω 346
ἐπηλυγάζομαι 346
ἐπηλυγίζομαι 346
ἐπηνώρθωται 77
ἐπήρετμος 73.412
ἐπηώρηται 78
ἐπὶ 15.976
ἐπὶ ἐν τῇ συνθέσει 662
ἐπ' αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ ἐφ' αὐ-
τὸν 17
ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς, εἰ-
λημμένος, ἠλωκὼς, ἑα-
λωκὼς 13
ἐπιγουνίδα ἔθεσθαι
155
ἐπὶ δόρυ καὶ ἐφ' ἡνίαν
κλίσις 632
ἐπὶ μαρτύρων 15
ἐπὶ λογισμῶν εἶναι 183
ἐπ' ἐξουσίας ποιεῖσθαι
1040
ἐφ' ἑστίαν καθίζεσθαι
1040

ἐπ' ἀδείας 967
ἐπ' ἀδείας (τί) 53
ἐπὶ θάτερα 769.770
τὸ ἐπ' ἐμοί 772
ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις 976
ἐπ' ὦτα 953
τὸ ἐπ' αὐτὸν ἧκον μέρος 772
ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθόντες 1049
ἐπὶ μέρους 772
ἐπὶ μιᾶς τεταγμέναι νῆες 632
ἐπὶ μετώπου ἰέναι 373
ἐπὶ τάδε 770
ἐπίαπτ 101
ἐπιβάλλω 438.439.441.442.785
ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας 443
ἐπιβάλλομαι 443
ἐπιβάτης 443
ἐπίβλημα 444.445
ἐπιβλής 441
ἐπιβλητικῶς 442
ἐπιβολή 440.442.444.445.446
ἐπιβολὴ τοῦ χρόνου 443
ἐπιβρίθω 361
ἐπιγαμία 732
ἐπίγαμος 412
ἐπιγινώσκειν 265
ἐπιγουνίς 195
ἐπιγράβδην 433.591
ἐπιγράφειν 591
ἐπιγράφειν τίμημα 36.592
ἐπιγράφεσθαι 296.592
τὰ ἐπιγεγραμμένα 296
ἐπιγραφεύς 592
ἐπιγραφή 591.592
ἐπιδαψιλεύομαι 854
ἐπιδεής 422
ἐπίδειγμα 683
ἐπιδεικνύω 684
ἐπιδείκνυμαι 683
ἐπιδεικτικός 684
ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι 683
ἐπίδειξις 683
ἐπίδειπνον 848
ἐπιδηλοτέρως 283
ἐπιδημῶ. π. ἐπιδεδήμηκα 77
ἐπιδιατίθεμαι 507
ἐπιδιετὴς εἶναι 125
ὁ ἐπιδικάσας 93
ἐπιδικάζεσθαι 92.93
ἐπιδικασάμενος 93
ἐπιδικασία 92.96
ἐπίδικον πρᾶγμα 92
ἐπίδικος 92
ἐπίδικος γυνή 92
ἐπίδικος νίκη 92
ἐπιδιόρθωσις 311.577.681
ἐπιδόρπισμα 848
ἐπιδορπισμός 848
ἐπίδοσις 853
ἐπιδρομή 440
ἐπιδυναστεύω 651
ἐπιεικῶς 119
ἐπιειμένος 78
ἐπιέναι 100.128.758
ἐπιζητεῖν 1059
ἐπίθεσις 511
ἐπίθημα 192.511
ἐπιθυμῶ 1103
ἐπιθυμοῦμαι 1076
ἐπικάθημαι 562
ἐπικαθίζομαι 562
ἐπικαθίστημι 487.562
ἐπικαλεῖν 66
ἐπικαλεῖσθαι 66.89
ἐπικαρπία 47.133
ἐπικαρπίζεσθαι 46
ἐπικαταβαίνω 562
ἐπικατάγω 562
ἐπικαταίρειν 747
ἐπικαταλαμβάνω 562
ἐπικατάρατοι 208
ἐπικαταστρέφω, καὶ τὰ ὅμοια 562
ἐπικατέρχομαι 562
ἐπίκειμαι 519
ἐπικείρειν 870
ἐπικελεύω 729
ἐπικελεύομαι 729
ἐπικεχειρισμένος 1059
ἐπικηρυκεία 716
ἐπικηρυκεύομαι 716
ἐπικηρύττειν χρήματα τινί 465
ἐπίκληρος 92.93
ἐπικληρῖτις 92
ἐπικληρῶ 235
ἐπίκλητοι 371
ἐπίκλοπος 729
ἐπικοπή 891
ἐπικόπτω 891.894
ἐπικουρεῖν 52
ἐπικράτεια 23
ἐπικρατεῖν 24
ἐπικρατούμενοι 24
ἐπικρύπτομαι 323.325
ἐπίκρυψις 325
ἐπικυδέστερον 534
ἐπικύημα 345
ἐπικυΐσκω 345
ἐπικυΐσκομαι 345
ἐπικυματίζειν 342
ἐπικύπτειν 72
ἐπικύπτοντες 534
ἐπικυρῶ 167.289
ἐπικωμάζω 1082
ἐπίκωμος 1083
ἐπίκωπος 412
ἐπίκωποι 73
ἐπιλαγχάνω 234
ἐπιλαμβάνω 555.556
ἐπιλαμβάνομαι 555.557
τῶν κτημάτων ἐπιλαμβάνεσθαι 40
ἐπιλέγω 660.661.662
ἐπιλέγομαι 660.661
ἐπιλείπω 757
ἐπιλεκτικός 660
ἐπίλεκτος 183.660
ἐπίλεξις 660
ἐπιληπτίζω 557
ἐπίληπτος 556
ἐπιληψία 556
ἐπιλήψιμος 556
ἐπίληψις 555
ἐπιλογάδην 72.433
ἐπιλογή 660
ἐπίλογοι 660
ἐπίλογος 661
ἐπιμαίνομαι 1082
αἱ ἐπιμάχεσθαι 130
ἐπίμαχές δεῖ μοι τοῦτο 1061
ἐπιμάχομαι 690
ἐπιμαχοῦμαι 824
ἐπίμεσα ῥήματα 370
ἐπιμελεῖν 445
ἐπιμεῖξαι 360.445
ἐπιμίγνυμι 357.733
ἐπιμίγνυμαι 357.733
ἐπιμιξία 732
ἐπιμόριοι 172
ἐπιμύθιον 662
ἐπινέμειν 733.870
ἐπινίφειν 868
ἐπινοηματικός 258
ἐπινοητικός 258.327
ἐπίνοια 175
ἐπινομία 732
ἐπίνοσον 132
ἐπιξενοῦσθαι 1096
ἐπιπίπτειν 534
ἐπιπλέκω 618
ἐπιπλήττειν 204
ἐπιπλοκή 618
ἐπιποθεῖν 1059
ἐπιπολάζω 78.342.49410.56
ἐπιπόλαιος 1056
ἐπιπολῆς (τί) 1057
ἐπιπροσθεῖν 323
ἐπιπροσθεῖσθαι 323
ἐπιπρόσθησις 324
ἐπιπροσθῶ 324
ἐπιπροσθούμενος 324
ἐπίπτυσμα 445
ἐπίπτυξις 445
ἐπιπτυχή 445
ἐπιρράκτης 785
ἐπιρράσσω 785
ἐπιρρεῖν 1076
ἐπιρρεῖσθαι 1076
ἐπιρρεπής 871
ἐπιρρήματα εἰς δὴν λήγοντα 433
ἐπιρρήματα πληθυντικῶς ἐσχηματισμένα 282
περὶ ἐπιρρημάτων συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν 282
ἐπιρρύτης 1076
ἐπίσαγμα 580
ἐπισάττω 580
ἐπισημαίνω 656.768
ἐπισημαίνομαι 655
ἐπισημασία 657
ἐπίσημον 266
ἐπισκέπτομαι 337
ἐπισκιάζω 269.579.580
ἐπισκευάζομαι 579
ἐπισκευή 579
ἐπισκευαστός 579
ἐπισκήπτειν 128
ἐπισκήπτεσθαι 127.128.185
ἐπίσκηψις 129
ἐπισκοπεῖον 338
ἐπίσκοποι 338
ἐπισκοπῶ 337
ἐπισκοποῦμαι 337
ἐπισπαστός 316
ἐπισπείρειν 846
ἐπίσπορα 846
ἐπισπορά 846
ἐπισπῶ 316
ἐπισπῶμαι 316.382.530
ἐπισταθμεύω 253.471
ἐπισταθμία 488
ἐπίσταθμοι 488
ἐπίσταθμος 471
ἐπισταμένως 283
ἐπιστασία 478.480
ἐπιστάσιος 478
ἐπίστασις 478.480
ἐπιστάται 216.642
ἐπιστάτης 164.216.478
ἐπιστατῶ 77.478
ἐπιστατοῦμαι 478
ἐπίστῃ 103
ἐπιστήμη 479
ἐπιστολιμαῖος 522
ἐπιστρατεία 559
ἐπιστρατεύω 147.437.695
ἐπιστρέφω 629
ἐπιστρέφομαι 629
ἐπιστροφή 629
ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι 629
ἐπισυμβαίνειν 521
ἐπισυνάγω 388.499
ἐπισυνάπτω 388.437.521
ἐπισύνθεσις 521
ἐπισυνίσταμαι 473.499
ἐπισυντίθημι 388.520
ἐπίσυρμα 726
ἐπισύρω 725.727.728
ἐπισύρομαι 375.725
ἐπισεσυρμένος 725
ἐπισεσυρμένως 726
ἐπισύστασις 673
ἐπίσχω 637
ἐπιτάγματα 642
ἐπίτακτοι 642
ἐπιτάττω καὶ ἐπιτάττομαι 642
ἐπιτεταγμένοι 642
ἐπιτεταγμέναι 642
ἐπιτείνω 530.544
ἐπιτειχίζω 559
ἐπιτειχίζομαι 559
ἐπιτείχισις 559
ἐπιτείχισμα 559
ἐπιτειχισμός 559
ἐπιτελὴς ἀρχή 623
ἐπιτελῶ 623
ἐπιτετευχώς ἐστι, καὶ τὰ ὅμοια 483
ἐπιτευκτικός 443
ἐπιτεχνολογεῖσθαι 806
ἐπιτίθημι 509.763.781
ἐπιτίθεμαι 511.541.763
τὸ κεφάλαιον ἐπιθεῖναι 509
τὸ τέλος ἐπιθεῖναι 509
ἐπιθεῖναι δίκην ἢ μηδέν 510
τὸν κολοφῶνα ἐπιθεῖναι 509
ἐπιθεῖναι τίμημα 592
ἐπιθεῖναι πίστιν 115
ἐπίτιμα 208
ἐπιτιμᾶν 204
ἐπιτιμᾶσθαι 104
ἐπιτιμία 209
ἐπίτιμος 208
ἐπίτιμος ἀνήρ 209
ἐπίτοκος 412
ἐπιτολμᾶν 892
ἐπιτραγῳδεῖν 845
ἐπιτρέπειν 150
ἐπιτρέπεσθαι 15
ἐπιτρέπεσθαι τὴν ἀμφισβήτησιν 151
ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίκην 151
ἐπιτριηραρχεῖν 126
ἐπιτριηράρχημα 126
ἐπιτροπεύω 15
ἐπιτροπή 150
οἱ κατ' ἐπιτροπὴν διαιτηταί 151
ἐπιτροπὴν ἀφεῖναι 151
ἐπίτροπος 43
ἐπιτυγχάνω 1073
ἐπιτυγχανόμενος 1073
ἐπιφέρειν 410.411
αἰτίαν ἐπιφέρειν 7
ἐπιφέρεσθαι 406.410
ἐπιφερόμενοι 197

ἐπιφημίζω 593
ἐπίφοβος 422
ἐπιφορὰ 197.411.412
ἐπιφόρημα 848
ἐπίφορος 411
ἐπιφύομαι 1062
ἐπιχαίρειν 440.541
ἐπιχείρημα 542.693
ἐπιχειρηματικὸς 258.542
ἐπιχείρησις 541.542
ἐπιχειροτονεῖν 289
ἐπιχειρούμενον 542
ἐπιχορήγημα 848.1008
ἐπιχρωματίζειν 492
ἐπιχωριάζω 357.358
ἐπιχωριάζομαι 357.358
ἐπιψαύειν 72.433
ἐπιψαύσειν 72
ἐπιψηφίζειν 167.289
ἐπιψηφίζεσθαι 168
ἔπλεο ἢ ἔπλετο 102
ἐποπτεύειν 338.339
ἐπόπτης 338
ἐποπτεύειν τί, ἢ μύστην 339
τὰ ἐποπτικὰ 338.339
ἐπορχεῖσθαι 787
ἐπουριάζειν 391.523.
850
ἐπουρίζειν 391.850
ἐποφθαλμιῶ 824
ἐποφθαλμιῶν 824
ἐποχεύω 636
ἐποχὴ 635.636
ἔποχον 636
ἔποχος 636
ἑπτακαιτεσσαρακονταπλάσιος
1054
ἐπωβελία 205
ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων
153
ἐπώνυμος ἀρχὴ 153
ἐπώνυμοι ἥρωες 154
ἐπώνυμοι εἰκόνες 154
Ἔραμαι 857
ἐρᾶν 857
ἐρανίζω 353
ἐρανίζομαι 353.354
ἐρανιστὴς 354
ἔρανον 391
ἔρανος 354
ἐραστὴς 857
ἔργα 274
ἐργάζομαι καὶ ἀπεργαστικὸν ἢ παθητικὸν σημασίαν ἔχει 273
ἐργάζεσθαι 270.272.
274.302.693
ἐργάζεσθαι τὸν βίον 271
ἐργαζομένη γῆ, ἢ κατεργαζομένη 274
εἰργασμένος 275
ἐργασία 270.272.693
ἐργασία καὶ κατεργασία
275
ἐργαστήριον 270
ἐργολαβεῖν 80.227.228.
274
ἐργολαβίας ἐργολαβεῖν
272
ἐργολάβος 80
ἐργολάβοι 228
ἔργον 135.176
τὰ παρὰ τὸ ἔργον λεγόμενα 811
ἔργον ποιοῦμαι 274
ἐρεθίζω 379
ἐρευνῶ 356
ἐρευνῶμαι 356
ἐρέψιμος 605.1066
ἔρεψις 605
ἐρήμη δίκη 22
ἐρήμην ἁλίσκεσθαι 23
ἐρήμην ἑλεῖν 22
ἐρημοδίκιον 22
τὴν ἔρημον διδόναι 41
ἐριστικός 34
ἐριστικὴ 343
ἑρμῆς 274
ἐρραστωνευμένος 428
ἔρρειν 305.1082
ἐρρέτω 305
ἐρρῶσθαι 305.645
ἐρυθρίας 893
ἐρώμενος 857
ἐρωτηματικὸς 833
Ἐς καλὸν 1039
ἐς τὰ μάλιστα, καὶ εἰς τὰ ἔσχατα 1039
ἐς ὑπερβολὴν 1041
ἐς μακεδόνας, καὶ τὰ ὅμοια
1041
ἐσθ᾽ ἃ 1099
ἐσθ᾽ ὅπως 1099
τὰ ἐσκαμμένα 270
ἐσκαμμένον 277
ἐσκληρυμμένος 277
ἐσκιαγραφηκὼς 828
ἑστῶσι 103
ἑστήκω 482.827
ἑστηκὼς 483
οὐκ ἔσθ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ 1099
οὐκ ἔστιν οἵτινες 1098
ἔστιν ὅς 1098
ἔστιν οὗ 1098
ἔστιν ὡς 1098
ἔστι μὲν ὡς, ἔστι δ᾽ ὡς
1100
ἔστιν ὃν τρόπον 1098
οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα πρὸς τοῦτον 250
ἔστι μοι πρᾶγμα πρὸς τοῦτον 250
ἑστίασις 741
ἑστιῶ 740
ἐσχατεύω 81
ἐσχατιὰ 82
Ἕτερ᾽ ἄλλα 967
ἑτέρας τρέπεσθαι 969
ἑτέρας προσποιεῖσθαι 676
ἑτερόγναθοι 1087
ἑτερόγναθοι ἵπποι 405
ἑτεροζυγεῖν 633
ἑτερορρεπεῖν 871
ἑτερότης 189
ἔτι τέως 917
ἔτνος, ἐτνῆς, ἔτνη
199
ἐτυμάζω 300
ἐτυμάζομαι 300
Εὖ δρᾶν 86
εὖ διαπεπραγμένα 273
εὖ ἴσθι 396
εὖ οἶδ᾽ ὅτι 396
εὖ ἥκω παιδείας 773
εὖ παθεῖν 85
εὖ ποιεῖν 303
εὖ πράττειν 273.305
εὖ πάσχειν 85
εὖ πεπεῖσθαι 506
εὐαγὴς 281
εὐάγωγος 372
εὔανδρος 870
εὐαρεστῶ 322
εὐαρεστοῦμαι 322
εὐάρεστος 322
εὐαρμοστία 315
εὐάρμοστος 315
εὐασμενίζειν 364
εὐγνώμων 825.829
εὐγνωμόνως πράττει 119
εὐγνωμονῶ 829
εὐγνωμοσύνη 829
εὐδαίμονες 972
εὐδαιμονίζω 566
εὐδιαφόρητος 410
εὐδαιμονεῖν 364.365
εὐδαιμονεῖσθαι 366
εὐδαιμονία 365
εὐδαιμονία θεοῦ 365
εὐδοκιμεῖν 98.364.366.
367
εὐδοκιμεῖσθαι 366
εὐδόκιμος 366
εὐδοξεῖν 367
εὐδοξία 367
εὔδοξος 367
εὐέκφορος 412
εὐέμβολος 436
εὐεπίφορος 412
εὐεπιχείρητος 542
εὐεργετεῖσθαι 85
εὐεργετικὸς 259
εὐετηρία 391.824
εὐεξία 825
εὐήθης 825.826
εὐηθία 825
εὐηθίζομαι 826
εὐηθικὸς 826
εὐήθως 283
εὔιππος 863
εὐήλιος 74
εὐημερία 823.824
εὐημερῶ 823
εὐθηνία 52.53
εὐθηνῶ 823
εὐθηνία 823
εὐθετῶ 506.831
εὐθημονοῦμαι 831
εὐθημοσύνη 831
εὐθήμων 831
εὐθενῶ 823
εὐθηνοῦμαι 823
εὐθὺ 37
εὐθύγραμμον 420
εὐθυδικεῖν 51
εὐθυδικία 51.100
εὐθυλογῶ 806
εὐθυμοῦμαι 428.795
εὐθύνας διδόναι 150
εὐθύνας ὀφλεῖν 39.79.
173
εὐθύνειν 34.37.38.39
εὐθύνεσθαι 37.38.150.
173
εὐθύνη 7.39
εὐθυνόμενος 7
οἱ εὐθυνόμενοι 37
εὔθυνος 38
εὔθυνσις 294
εὐθυντὴς 38
ὁ εὐθύνων 7
εὐθυπορεῖν 53.328
εὐθύπορος 328
εὐθυωρεῖν 53.328
εὐθυωρεία 53.328
εὐκαιρῶ 795
εὐκαιροῦμαι 795
εὐκατάφορος 414
εὐκίνητος 258
εὔκολον 409
εὐκοσμία 792
εὐκόσμως 792
εὐκρινῶ 506
εὐκρινὴς 506
περὶ εὐλαβῶν 946.947
εὐμαθὴς 258
ἀμάθεια 825
εὐμαθία 825
εὐμενέστερος 283
εὔνοια τῇ σῇ 31
εὐνομία 831
εὐνομοῦμαι 849
εὐνουχίας 893
εὐοινοχοεῖν 870
ἀόριστον 708
εὐπαράγωγος 384
εὐπαρακολούθητος 666
εὐπαραμύθητος 680
εὐπαρεῖναι 98
εὐπερίφορος 13.414
εὐπορεῖν 329
εὐπορεῖσθαι 329.428
εὐπόριστος 327
εὐπραγεῖν 304.852
εὐπραγία 852
εὐπρόσοδος 436
εὑρεῖν 301
εὑρεσιλογεῖν 861
εὑρεσιλόγος 861
εὕρημα 301
εὑρίσκω 301
εὑρίσκομαι 301
εὐστοχεῖν 340
εὔστοχος 340
εὐστόχως βάλλειν 340
εὐσταθὴς 671
εὐσυμπερίφορος 421
εὐτραφὴς 829
εὐτραφῶ 829
εὐτρεπίζω 298
εὐτρεπίζομαι 298
εὔτροφος 829
εὐτροφῶ 829
εὐτροφοῦμαι 829
εὐτυχεῖν 273.1073
εὐτυχεῖσθαι 1073
εὐτυχία 534
εὐφορία 400
εὔφορος 391.400
οἱ εὐφόρως ἔχοντες 358
εὐχαριστῶ 775
εὔχομαι τυχεῖν 1103
εὐχρηστῶ 795
εὐχρηστεῖσθαι 795
εὐχρήστημα 689
εὐχρηστία 689
εὔχρηστος 689
εὐωχῶ 741
εὐωχοῦμαι 741
Ἐφ᾽ ἑνὸς τεταγμένοι 632
τὸ ἐφ᾽ ἡμῖν 566
ἐφ᾽ ὃ 246
ἐφ᾽ ὅσα ἀφῆλιξ 245
ἐφ᾽ ὅσον 245
ἐφ᾽ ὅτῳ 954
ἐφ᾽ ᾧ 953
ἐφ᾽ ᾧτε 953
ἔφαμμα 78
ἔφαμμος 78
ἐφάπτεσθαι 78.555
ἐφαρμογὴ 439
ἐφαρμόττω 439
ἐφέδρα 743
ἐφεδρεύω 108.743
ἐφεδρεία 742
ἔφεδρος 741.742
ἐφεστηκέναι 482
ἐφεκτικὸς 636
ἐφέλκω 316
ἐφέλκομαι 316.375
ἔφεξις 636
ἐφέσιμος δίκη 89
ἔφεσις 89.541
ἔφεσιν δοῦναι 89
ἐφεστᾶσι 103
ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασιν 478
ἐφετμὴ 540
ἐφιψῶμαι 662
ἔφη εἰπεῖν 395
ἔφη φάναι 395
ἐφημμένον 78
ἔφηβοι 101
ἐφησυχάζειν τοῖς γεωδῶσιν 39

ἐφίημι 89.540.541
ἐφιᾶσι 101
ἐφιέναι τὴν δίκην 67
ἐφιέναι δίκην ἐπὶ τοὺς δικαστὰς 89
ἐφίεμαι 541
ἐφιζάνω 868
ἐφίστη ἀντὶ τοῦ ἐφίστατο 199
ἐφίστημι 478.480.481.609.636
ἐφίστημι τὸν νοῦν 609
ἐφίσταμαι 478.480.481
ἐφοδεία 758
ἐφοδεύω 758
ἐφοδεύομαι 758
ἐφοδιάζω 759
ἐφοδιάζομαι 759
ἐφόδιον 719.759
ἔφοδοι 838
ἔφοδος 758
ἐφορᾶν 358
ἐφορεία 338
ἐφορεύειν 338.478
ἐφορμᾶν 718
ἐφορμεῖν 717
ἔφορος 338
ἐφυβρίζω 291
ἐφυβριστὴς 291
ἐφύδωρ 556
ἐφύειν 868
ἐφύμνιον 662
Ἔχειν 78
αἰτίαν ἔχειν 7
ἔχειν τὸ καινὸν 244
λόγον ἔχειν 172
ἔχειν ὑπόστασιν 244
ἔχω συλλαβῶν, καὶ τὰ ὅμοια 394
ἔχων παρέλκει 394
ἔχων ληρεῖς, παίζεις, καὶ τὰ ὅμοια 394
ἐχῖνος 113.114.250
εἰς ἐχῖνον ἐμβάλλειν 113
τὰ εἰς ἐχῖνον ἐμβαλλόμενα 250
ἐχρῆν καὶ χρῆν ἀντὶ τοῦ χρὴ 103
Ἑψημένος 277
ἑψῶμαι 662
Ἑῷα 972
ἑωθινὴ 969
ἑωσμένος 278
ἕως 970
ἕως αὖ 970

Z

Ζεῦγος 1038
ζῳοτροφῶ 822
Ζηλῶ 566
ζήσομαι 895
ζητεῖν 329.1059.1103
τὸ ζητούμενον αἰτεῖν 143
Ζυγεῖν 632
ζυγομαχεῖν 840
ζυγὸν 632.633
ζυγὸς, καὶ τὰ ζυγὰ 471

H

Ἠ 908.932.992.1034
ἢ οὐ 932
ἢ 963
ἢ 908
ἢ γὰρ 932
ἢ γὰρ αὖ 932.992
ἢ μάλα δὴ 929
ἢ μὰν 980
ἢ μὴν 980
ἢ μὲν 1103
ἤπου 929.931
ἤπου γε 930
ἤπου γε πολλοῦ γε 931
ἢ ῥα 929
ἤτι καὶ 992
ἤτοι 329.931
Ἡγεμονικὸν 152.1100
ἡγεμὼν καὶ πρύτανις 152
ἡγοῦμαι 241.373
Ἤδησθα καὶ ᾔδησθα 101
ἤδη που 926
ἤδη 922
Ἠερ, ἦρος 100
Ἠθικὸς χαρακτὴρ 794
ἠθογράφος 794
ἠθογραφῶ 843
ἠθοποιὸς 793
ἠθοποιία 794.1050
ἠθοποιῶ 792.794
τὰ πρὸς τὸ ἦθος καὶ μάθησιν 825
Ἤϊθεος 626
Ἥκω 553.773
εὖ ἥκω παιδείας 773
εἰς ὅσον δυνάμεως ἥκω 553
εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων 773
ὅσον ἥκει 773
ἥκω φέρων 773
τὸ ἧκον 773
ὅσον ἧκον 773
Ἡλιάζειν 74
ἡλιάζεσθαι 74.289.320
ἡλιαία 74.289
ἡλιασταὶ 74
ἡλιαστικὸν 74
ἡλίκον θαυμαστὸν 1096
ἡλιοῦσιν 74
ἡλιοῦσθαι 75
ἡλύγη 346
ἥλωκα 10
ἥλων 10
Ἡμέρας παρ' ἡμέραν 239
ἡ τήμερον ἡμέρα 1034
ἡμεδαπὸς? ἠμελημένος 26
ἠέρ 100
ἡμέτερος 178
τὸ ἡμέτερον 972
ἡμικλήρειον 249
τὰ ἡμίσεα 1106
ἡμίσεα 967
οἱ ἡμίσεις 1106
ἠμπείχετο, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχομαι 77
ἠμφιεσμένος 78
ἠμφιεσμένες 77
Ἣν ἀντὶ τοῦ ἐστὶ 101.102.103
ἦν ἴσως 102
ἦν προσῆκον? ἦν πρᾶγμα 101
ἠνείχετο 77
ἠνεχυρασμένον 26.76
ἠνεχῶ? 37
τὸ ἠνώχλησε, διὰ τοῦ αὐξάνεται 77
Ἥρωες ἐπώνυμοι 154
Ἧς καὶ ἦσθα 101
ἦσαν 103
τὰ ὑσπληγμένα καὶ ἀνεσπληγμένα 1074
ἦσθα 101
ἦσμεν 103
ἦστε 103
ἦτε 79
ἡσυχίαν ἄγειν 372
ἠσφαλισμένον 76
Ἦττων ὀργῆς 1051
Ἡφαίστειον 78
ἠφίει 78

Θ

Θαλαμεύω 691
θαλαμεύομαι 691
θαλαττεύω 691
θαλαττοκρατῶ 849
θαλαττουργὸς 817
θαλαττουργῶ 817
θανατῶ 14.50
τὴν ἐπὶ θανάτῳ 968
τὴν ἐπὶ θάνατον ἰέναι 968
θανάτου τιμῆσαι τινὶ 14
θαῤῥεῖν 1060
θάτερα 769
θάτερον 769
θατέρου, θατέρῳ 769
θαυμάζω 998
θαυμασίως ὡς 1097
θαυμαστὰ 181
θαυμαστὸν ἡλίκον 1096
θαυμαστὸν ὅσον 1096
θαυματουργῶ 818
Θεῖται 190
τὸ θεῖον 973
θελκτήριος 375
θέμα 191
θεοκλυτεῖν 105
θεολογῶ 807
θεολογία συμβολικὴ καὶ τελεστικὴ 622
θεολογικὰ 807
θεουργία 815
θεουργικὸς 815
θεὸς καὶ θεοὶ 973
θεοφοροῦμαι 797.867
θεραπεία 486.714
θεραπευτὴς 319
θεραπεύω 389
θέρεσθαι 74
θέρμανσις 294
θερμασία 294
θερμολουτῶ 856
θερμολουτρῶ 856
θερμοπώλης 847
θέσθαι γνώμην 169
θέσθαι παῖδα 114
θέσις 114.189
θέσις 231
θέσεως ἐπιῤῥήματα 1042
θεσμοθεσία 831
θεσμοθέτης 152.830
θεσμοθετῶ 830
θεσμὸς 831
θεσμὸς ἱερὸς 831
θεσπίζειν 76
θέτης 101
θετικὰ ἐπιῤῥήματα 1092
θετὸς 114
θεύσομαι καὶ θευσοῦμαι 896
θεῶν συνεθελόντων 993
σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς 993
θεώρημα 460
λόγοι θεωρητικοὶ 183
Θηλάζω 348
θηλάζομαι 348
θηλυδρίας 893
θηλυδριώδης 893
θηλυκὰ καὶ ἀρσενικὰ ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου 1106
θήρατρον 353
θηράω 352
θηράομαι 352
θηρῶ 326.353
θηρῶμαι 326.353
θησαυρίζω 342
θησαυρίζομαι 342
θησαύρισμα 342
θησαυρισμὸς 342
Θίασος 354
θιασῶται 354
θηγανίτης 78
Θρᾴττειν 653
θρηνῳδεῖν 176
θριποδέστατος 353
θριπόδεστος 353
θρὶψ καὶ τερηδὼν 353
θρυλεῖ, ἢ θρυλλεῖ 824
θρύπτεσθαι 66.1081
Θύειν 336.337
θύειν γάμους 337
θύσαι 336.337
θυμικὸς 132
θυμοειδὴς 131.132
θυμομαχεῖν 840
θυμὸς 121.132.337
θυμῶδες, ἢ θυμοειδὲς 132
θυμώδης 132
θυραυλεῖν 851
θυραυλικὸς 851
Θωὴ 510

I

Ἰαθεὶς 312
ἰᾶσι, ἰᾶσι, καὶ τὰ ὅμοια 101
Ἰδιαίτατος 668
ἰδιογνώμων 830
ἰδίοις ἑαυτοῦ 19
ἰδιοποιούμενος 345
ἰδιοπραγμοσύνη 305
ἰδιόστολος 247
Ἴεμαι 540
ἐπὶ μακρὸν ἰέναι 373
ἱερὰ 626
ἱεράρχης 835
ἱεραρχία 835
ἱεραρχῶ 834
ἱεραρχοῦμαι 834
ἱερατεία 815
ἱερατεύω 815
ἱεράομαι 814
ἱερόδουλοι 187
ἱεροκήρυξ 636.815
ἱερολογία 815
ἱερολογῶ 815
ἱεροποιῶ 814
ἱεροποιὸς 814
ἱεροτελεστὴς 815
ἱερουργῶ 814
ἱεροφαντῶ 815
ἱεροφάνται 815
ἱερῶ, ἱεροῦμαι καὶ ἱερῶμαι 815
ἱερῶν καὶ ὁσίων μετέχειν 280
Ἰζάνω καὶ ἵζω, ἵζουσι 358
ἵζομαι 358
Ἵεμι, ἵεμαι 101.540.
Ἰθύω 540
Ἱκανὸν λαμβάνειν 230
ἱκμένος 428
ἱκνούμενος 552
Ἰλιγγιῶ 99.264
ἴλιγξ 99.164
Ἱμάτιον 444
ἱματισμὸς 444
ἴμεν 101
ἱμονιὸς 355
ἱμῶ 355
Ἵνα 953
ἵν' ἐδύνασο 46
Ἱππαρχῶ 855
ἱππαρχεῖσθαι 1077.
ἱππαρχικὸς 858
ἵππος χιλίαν καὶ μυρίαν 1083
ἵππος ἐν τῇ συνθέσει 834.
ἱππαγωγοὶ? 834.
ἱπποκρατῶ 848
ἱππομαχῶ 7.835
ἱππότροφος 834.
ἱπποτόλιτος? 834
τὰ ἱπποστάσια 470
ἱπποστάσεις καὶ ἱπποστασίας 470
ἱπποτροφῶ 822.
τὰ εἰς ις λήγοντα, κοινὰ ὡς ις ἔχοντα 294.
ἰσάζω 735
ἴσαι ψῆφοι 169

ἰσαίτατος 668
ἴσαν 101
ἰσαχῶς 697
ἐπὶ ἴσης καὶ ὁμοίας 976
ἴσημι 101
ἰσοδρομεῖν 87
ἰσόθεος 689
ἴσοι καὶ ὅσοι 996
ἐπὶ ταῖς ἴσαις καὶ ὁμοίαις 976
ἰσοκλινὴς 871
ἰσοκρατὴς 871
ἰσομοιρεῖν 870
ἰσόμοιρος 870
ἰσορροπεῖν 871
ἰσορροπία 871
ἰσόρροπος 871
τὰ ἀπὸ τοῦ ἴσου 870
ἰσοσθενὴς 871
ἰσοστάσιος 871
ἰσοταχὲς 871
ἰσοτελὴς 871
ἰσότιμος 871
ἰσοτύραννος 871
ἰσοχρονεῖν 871
ἵστασθαι 262.472
ἴστη ἀντὶ τοῦ ἵστασο, καὶ τὰ ὅμοια 101.199
ἵστημι, καὶ τὰ σύνθετα 470
ἵστημι τὸν χορὸν 217
ἱστιοδρομεῖν 850
ἱστίον 470
ἱστορεῖν 859
τὰ ἱστορούμενα 859
ἴσω 103
ἰσχναίνεις 294
ἰσχνασία 294
ἰσχνοφωνία 345
ἰσχουρία, ἰσχουρεῖ 345
ἰσχυρίζεσθαι 98
ἰσχυρογνώμων 830
ἴσχω 78
ἴσως που 226.1036
ἰχελίω 353
ἰχνηλατεῖν 883
ἰὼν τρεῖς χρόνους σημαίνει 101

K

Κάδισκος κύκλος καὶ ἄκυρος 169
καδίσκος ἐλέου καὶ θανάτου 169
καθ᾽ αὑτὸ 987
ὁ καθ᾽ ἕκαστον, καὶ οἱ καθ᾽ ἕκαστον 771
αἱ καθ᾽ ἑκάστην ἀρεταὶ 771
τὰ περὶ τὰ καθ᾽ ἕκαστα 771
τὰ καθ᾽ ἕκαστον 771
καθ᾽ ἓν 772
καθ᾽ ἕν τι 772
οἱ καθ᾽ ἕνα 771
καθ᾽ ἱστορίαν 859
καθ᾽ ὃ 246
καθ᾽ ὁδὸν 356
καθ᾽ ὁρμὴν 668
καθ᾽ ὅσον 245.246
καθ᾽ ὑπόθεσιν 190
καθαιρῶ 669
ἡ καθαιροῦσα 169
ἡ καθαιροῦσα ψῆφος καὶ ἡ σώζουσα 670
καθαίρεσις 669
καθαιρετικὸς 669
καθαιρετικὰ φάρμακα 679
καθάπερ οὖν 397
καθαραὶ ἡμέραι 209
καθαρεύω 691.692.816
καθάρματα 278
καθαρὸς 107.181.816
καθαρότης 468
καθαρτικὴ 180
καθειαίνω 549
καθειμένος τὸν πώγωνα 198
καθειμένως 26
καθεῖναι πεῖραν 547
καθείργω 279
καθειργνύω 279
κάθειρξις 279
κάθεξις 605
καθεστάναι 103
καθέστηκεν 484
τὰ καθεστηκότα 481
καθεστηκότως 486
καθεστήκω 827
καθεστὼς 485
κάθη 103
καθηγεμὼν 812.814
καθηγοῦμαι 139.812
καθηδυπαθεῖν 1079
τὸ καθῆκον 84.551
καθήκω 551.552
καθῆστο 79
καθῆσο καὶ κάθου 79
καθιᾶσι καὶ καθεῖσι 546
καθίεμαι 547
καθιέναι ἀντὶ τοῦ καθίεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια 637
καθιερόω 814
καθιζάνω 358
καθίζω 78.358
καθίζω διαιτητὰς 156
καθίζω δικαστὰς 156
καθίζω δικαστήριον 358
καθίζω σοι δικαστὴν 89
καθιζήσω καὶ καθιζήσομαι 358
καθίζεσθαι 358
ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι 1040
καθίημι 547
καθικετεύεσθαι 140
καθιπποκρατεῖν 848
καθιπποτροφῶ 821
καθίστη 101
καθίστη καὶ ἐφίστη 199
εἰς ἀγῶνα καθιστάναι 99
ἐς κίνδυνον καθιστάναι 99
καθίστασθαι 481.484.485.486.532
εἰς ἐξουσίαν καθίστασθαι 1040
ὁ εἰς ἀγῶνα καθιστάμενος 7
καθίστημι καὶ καθιστῶ 97.215.394.481.483
κάθοδος 336
καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν 989
καθομηρίζω 907
καθομολογῶ 775
καθομολογοῦμαι 775
καθοπλίζω 310
καθορμίσασθαι 720
καθυβρίζω 191
καθυλομανῶ 833
καθυποβάλλω 464
καθυποκρίνομαι 1079
καθύφεσις 25.26.48
καθυφίημι 25.554
καθυφίεμαι 25
καὶ παρέλκον 918.919.932.941
καὶ ἀναδιπλούμενον 918
καὶ δὴ 920
καὶ μὲν δὴ καὶ 918
καὶ μὴν 912
καὶ μὴν καὶ 919
καὶ μήν που 912
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, ἢ ταύτῃ 916
καίτοι 90.917.918
καίτοιγε 918
καινοτομεῖν 846
καινοτομία 846
καινουργεῖν 846
καινουργία 846
καίρια 43
παρὰ τὸν καιρὸν 142
καιροῦ δοῦλος 333
ἀπὸ καιροῦ 341
καίω 549
κακοτριχία 1070
κακοτριχὴς 1070
κακοδαιμονῶ 972
κακοδαίμονες 972
κακοήθη 353
κακοήθως 183
κακομαχεῖν 839
κακομήχανοι 126
κακοπαθεῖν 819
κακοπραγεῖν 305.852
κακοπραγία 852
κακοπραγμονῶ 25
κακοπραγμοσύνη 25
κακοτεχνεῖν 126.868
κακοτεχνία 868
κακοτροπεύομαι 25
κακοτροφῶ 829
κακοτυχῶ 852
κακουργεῖν 126.290
κακουργία 290
κακῶς πράττειν 273
καλαμώμενοι 808
καλινδοῦμαι 828
καλλιγραφῶ 841
καλλιεπεῖν 807
καλλιεργεῖν 807
καλλίεργος 807
καλλιερῶ 744
καλλιεροῦμαι 744
καλλικαρπεῖν 807
καλλιλογῶ 803.807
καλλιστεῖον, καλλιστεῖα 716
καλλιστεύω 716
καλλόπεις 212
καλλύνω 748
καλλύνομαι 748
κάλλυντρον 748
καλλωπίζω 747
καλλωπίζομαι 747
καλλώπισμα 266.748
καλλωπιστὴς 747
καλπάζειν 212
κάλπη 212
καλῶς ποιεῖν 303
καλῶς φέρεσθαι 392
καμπὴ 346
κάμψις 605
κἂν 945
κἂν εἰ 945
κἂν εἰ μὴ 945
κἂν εἰ τι τοιοῦτο 945
κάπηλος 469
καρδία 130
καρπίζεσθαι 46
καρπιζόμενα 46
καρπογονῶ 844
καρπολογεῖν 844
τὰ ἀπὸ τοῦ καρποῦ 844
καρποτοκῶ 844
καρποῦσθαι 46.129.355
καρτερικὸς 258
τὸ κατ᾽ αὐτὸν 972
κατ᾽ ἔμφασιν τε καὶ καθ᾽ ὑπόστασιν 515
τὸ κατ᾽ ἐμὲ 771.972
κατ᾽ οὖρον φέρεσθαι 850
κατὰ θεοὺς καὶ διαθήκας 88
κατὰ δαίμονα 972
κατὰ δύναμιν 523
κατὰ τὴν ἐμὴν 971
κατὰ θεὸν 972
κατὰ κέρας ἄγειν 373
κατὰ λόγον 172
κατὰ μικρὸν ὕστερον 1006
κατὰ μέρος 772
κατὰ πρῶτον λόγον καὶ δεύτερον 180
κατὰ πολὺ 243
τὸ κατὰ προαίρεσιν 566.668
κατὰ στίχον 604
κατὰ συμβεβηκὸς 180
κατὰ τόπον 341
κατὰ φύλας 165
κατὰ χώραν ἐᾶν 295
κατὰ χώραν ἔχειν 295
κατάβα, καὶ τὰ ὅμοια 101.199
κατάβαθι 101
καταβαίνειν 433.446
καταβῆναι 448
καταβλακεύομαι 348
καταβεβλακευμένος καὶ κατεβλακευμένος 77
καταβόησις 608.713
καταβολὴ 447
καταβοῶμαι 1080
καταγγελεὺς 607
κατάγγελος 608
καταγγέλλω 607
καταγινώσκω 21.22.23.16.38
καταγινώσκω σου ἀμαθίαν 90
κατεγνωσμένος 126
κατεγνωσμένη δίκη 21
καταγλωττίζω 1081
καταγλωττισμένος 79
καταγλώττισμα 1081
κατάγνωσις 22
κατάγειν 380.381
κατάγεσθαι 253.381
καταγόμενοι 380
καταγορεύειν 404
καταγράφειν 228
καταγραφὴ 229
καταγωγὴ 381
καταγωγικὸς 381
καταγώγιον 381
καταγωνίζομαι 1080
καταδαίνειος 68
καταδέχομαι 892
καταδημαγωγῶ 811
καταδιαιτῶ 13
καταδιαιτᾶν 201
καταδιαιτώμενος 201
καταδεδιῃτημένος 202
καταδικάζω 13.38
καταδικάζομαι 13.201.399
καταδικάζομαι τὸ ἀπόδικον 370
καταδικάσασθαι 94.202
καταδικασάμενος 93
καταδεδικασμένος 19.201.202
καταδίκη 126.202
οἱ κατάδικοι 90
κατάδικος 126.201
καταδικῶ 367
καταδικεῖσθαι 367
καταδουλῶ 332
καταδουλοῦμαι 332
καταδρομὴ 1071
καταδυναστῶ 688
κατᾴδω 1079
κατᾴδομαι 1079
καταδωροδοκῶ 745
καταζωγραφῶ 811

κατὰ τῆς μανδίν αὐτοῦ, καὶ τὰ ὅμοια 983
καταθυμεῖν 694
κατάθυμιος 694
καταιδῶ 678
καταίρω 747
καταισχύνω 679
καταιτιῶμαι 89
κατακεχηνώς 261
κατακληροῦμαι 236
κατακληρουχῶ 236
κατακομίζειν 335
κατακομίζεσθαι 335.380
κατάκοπος 890
κατακόπτω 890
κατακοσμῶ 792
κατακόσμησις 292
κατακρεουργῶ 816
κατακρημνίσαι 14
κατακρίνω 13.575
κατακρίνομαι 13
κατάκριτος 126
κατακρουνίζω 786
κατακυβεύω 1080
κατακυβεύομαι 1080
κατακύπτειν 71
κατακωχὴ 867
κατακώχιμος 867
καταλαμβάνω 399.
556.558.561.562.563
καταλαμβάνομαι 561
κατειλημμένος 763
καταλάμπω 877
καταλέγειν 229.662
καταλέγεσθαι 229.662
καταλεκτής 229
καταλείπειν 690
καταλέξαι 229
καταλέξασθαι 229
καταλήψιμος 1066
κατάληψις 561
καταλλάττω 598
καταλλάττομαι 598
κατάλληλα 248
κατάλληλοι 248
κατάλογος 229.662
καταλύειν 252.253.289.
484.610.640.765
καταλύεσθαι 252.253.765
καταλυόμενον 252
καταλυκουργίζω 820
κατάλυσις 610
καταλύτης 253
καταμαρτυρῶ 1079
καταμαρτυροῦμαι 1079
καταμηθῶ 694
καταμελίζομαι 731
καταμισθοφορεῖν 876.
1080
καταμουσοῦσαι 1084
καταμυστῶσαι 820
κατανεανικεύειν καὶ κατανεάνιεν 72
καταναρκᾶν 385.894
κατανεμέσθαι 229
κατανέμειν 228
κατανέμεσθαι 229
κατανεύω 565
κατανίσταμαι 472
κατανόημα 576
κατανυστάζειν 862
κατανυττῶ 691
κατάξαι 381
καταπαλαίω 1080
καταπαύσιμος 1066
καταπειράζω 344
καταπειράζομαι 344
καταπειρατηρία 344
καταπείθομαι 331
καταπίπτειν 1064
καταπίστωσις 121
καταπλάττω 778
καταπλεῖν 538
καταπονῶ 751
καταπονοῦμαι 751
καταπραγματεύεσθαι
309.310
καταπράττειν 307
καταπροΐεσθαι τὴν δίκην 25
καταπροΐξεσθαι 911
καταρράσσω 786
καταρράκτης 785
καταρράκτοι 208
καταργῶ 276
καταργούμενος 275
καταριθμῶ 314
καταριθμοῦμαι 314
καταρράσσω 786.787
καταρράξαι 785
καταρρεῖσθαι 1076
καταρρέπειν 871
καταρρήγνυμι 784
καταρρήγνυμαι 784
καταρρητορεύω 1079
καταρρητορεύομαι 1079
καταρρέπτης 871
καταρρυτός 1077
καταρτίζω 269.137
καταρτισμός 737
κατάρχειν 139
καταρχὴ 139
κατάρχων 217
κατάρχεσθαι 139
κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν
140
κατασείω 636
κατασημαίνομαι 653
κατασιγάζω 636
κατασιωπῶ 636
κατασκεδάζειν 253.572.
573.574
κατασκευάζεσθαι 573.
578
κατεσκευασμένον 576
κατεσκευασμένον χωρίον 253
κατασκευαὶ 579
κατασκεύασμα 576
κατασκευασμός 576
κατασκευαστικός 571
κατασκευαστὸς 576
κατασκευὴ 571.572.
573.577.500.501
κατασκηνῶ 361
κατασκηνοῦμαι 361
κατασκήπτειν 128
κατάσκοπος 339.891
κατασκοποῦμαι 319
κατασκῶ 318
κατασκωμμὸς 318
κατασμικρολογῶ 800
κατασοφίζω 1080
κατασοφίζομαι 1080
κατασοφιστεύω 310
κατασταθμεύω 472
κατασταλτικὸς 148
κατασταλτικὰ φάρμακα
148
κατασπαράζω 475
κατάστασις 484
καταστέλλειν 148.670
καταστενάζω 310
καταστενάζομαι, καταστενάγμέναι χάριτες 1078
κατασῆναι 484
κατασῆσαι 486
καταστήσομαι 896
καταστοχάζομαι 310
καταστρατηγῶ 1077
καταστρατηγοῦμαι 1077
καταστρατοπεδεύω 695
καταστρέφω 609.766
καταστρέφομαι 315
καταστροφὴ 609.610
κατασύρω 726.727
κατάσχεσις 877
κατάταξις 228
κατατάξασθαι 228
κατατείνω 662
κατατεχνῶ 1080
κατατεχνοῦμαι 1080
κατατίνω 697
κατατεχνολογῶ 806
κατατίθημι 511
κατατίθεμαι 502.
511.512.
κατατίθεσθαι θρέμματα
512
κατατονίζομαι 1080
κατατολμῶ 310
καταβρέχειν 1071
καταβύζω 878
καταβυφᾶν 1072
καταύλησις 240
καταυλῶ 1079
καταυλοῦμαι 1078
καταφάσκειν 166
κατάφασις 210
καταφέρειν 412
καταφέρεσθαι 402.412
καταφέρεια 413
καταφερὴς 413
καταφιλοσοφῶ 310
καταφιλοσοφοῦμαι 1080
καταφορὰ 412.413
κατάφορος 414
καταφορικὸς 412.413
κατάφωρος 13.414
καταφωραθεὶς 13
καταχαρίσασθαι 512
καταχεῖσθαι 764
οἱ κατάχειροι ἢ κατάχειροι 68
κατάχειρος 68.81
καταχείρως 68.81
καταχρῶμαι 380.385
καταψάλλομαι 1079
καταψευδομαρτυρεῖσθαι
1076
καταψηφίζεσθαι 166.167
κατεψηφισμένος 277
καταψῶμαι 662
κατεγγυᾶν, κατεγγυᾶσθαι
79.80
κατεγγυῶ τὴν κόρην 80
κατειλκαλεῖν 66
κατειχλιδῶ 1081
κάτει 101
κατειλεῖν 74
κατείργω 279
κατέλαβε 769
κατεξανίσταμαι 477.
478
κατεξανίσταμαί σου 310
κατεξυσμένον 161
κατεργάζεσθαι 275.530
κατεργαζομένη γῆ 274
κάτεργος 275
κατέρχομαι 380
κατέστη 484
κατευημερῶ 823
κατευθύνω 38
κατέχω 868
κατέχομαι 867
κατηγορεῖν 39.574.575
κατηγορούμενος 7
κατηγόρημα 49
κατηγορία 7
κατήγορος 7
κατήκοος 863
κατηφεῖν 866
κατηφὴς 147.867
κατήφεια 867
κατηφιᾶν 866
κατηχούμενοι 82
κατιᾶσι 546
κατιέναι 335
κατισχύω 1080
κατισχύομαι 1080
κατοικία καὶ κάτοικος 237
κατοικίζω 237
κατοικισμὸς 237
κατοικοφθορεῖν 47
κατόμνυσθαι 160
κατοργιάζω 369
κατορχοῦμαι 310.1079
κατουρίζειν 850
κατουρῶ 850
κατοφρυοῦσθαι καὶ κατοφρυοῦσθαι 803
κατοχὴ 867
κατόχιμος 867
κάτοχος 867
κατωβλέψ 866
κατωρυχωμένος 77
κατωπιᾶν 866
κατωπὸς 866
κατωφερὴς 413
κατώφορος 414
καυχηματίας 894
κάψαι 613
Κέρκων 713
κεῖσθαι 198
κεκρύφαλος 347
κελεύω, ἐκ τῶν συνθέτων
729
ὁ κελητισμὸς, ἤτοι ὁ χαλκισμός, ἐλληνίζων κατὰ πολλὰ φαίνεται 211
κεναὶ χάριτες χάριτας
1033
κενολογῶ 806
κεραυνοβόλος 909
κερατίζειν 541
κέρδος 124
τὰ πρὸς τὸ κέρδος 827
κεφάλαιον 133.223.374
κεφάλαιον συνάγειν 133
κεφαλαιῶ 134
ἐν κεφαλαίῳ 134
κεφαλαιοῦσθαι 135
κεχηρωμένος 756
κεχηματισμένος αὐλὴ
257
κεχηνιώς 261
Κηδεμονία 478
κηδεύω 334
κηλεῖν 373
Κιθαρίζομαι 1078
κίμβιξ 799
κινδυνεύει, ἀπροσώπως
760
κινδυνεύω 760
ὁ κινδυνεύων 7
κινδυνεύομαι 759
κίνδυνον ἐπάγειν 374
κίνδυνον ποιοῦμαι 760
κινεῖν πάντα λίθον 327
κίχραμαι 261
κίχρημι 261
ὁ κιχρὰς 261
Κλάνης 817
κλέμμα 728
κλεπτίστατος 669
κλέπτω 727.728
κλέπτομαι 728
κληρονομία κατ᾿ ἀγχιστείαν
88
κλῆρος ἐπίδικος 92
κληρονομῶ 235
κληροῦσθαι 23.234
οἱ κληρούμενοι 234
κεκληρωμένοι 235
κληροῦχος 237

κλητεύειν 14.15.16.41
κλητεύεσθαι 16
κλητὴρ 14
κλήτωρ 15
κλιμακωτὸν 629
ἐπὶ δόρυ καὶ ἐφ' ἡνίαν κλίσις 632
Κομᾶσθαι 851
κοινολογοῦμαι 802
τὸ κοινὸν 1036
κοινοπραγία 227.852
κοινοπραγῶ 852
τὰ ἀπὸ τῆς κοίτης 834
κολάζω 39
κολάζομαι 763
κολακεύειν 389
κόλλοψ 471
κολοφὼν 510
τὸν κολοφῶνα ἐπιθεῖναι 510
κόλπος 212
κολυμβητὴς 160
κομιδὴ 334.335
κομίζειν 277.328.334
κομίζεσθαι 277.334.335
κεκομισμένος 277
κονία 777
κονιᾶται 777
κονιῶμαι 777
κοπτὸν 212
κόπτω, καὶ τὰ σύνθετα 888
τὰ ἀπὸ τοῦ κόπτω 847
κόρημα 748
κορίζομαι 827
κοροπλαθουργεῖν 817
κοροπλαθουργὸς, καὶ τὰ ὅμοια 817
κόρηθρον 748
κορυφαῖος 217
κορυφὴ 510
κορῶ 748
κορωνὶς 510
τὰ εἰς κὸς λήγοντα ὀξύτονα 258
κοσμεῖν 792
κοσμολογικὸς 339
κοσμοποιία 791
κοσμοποιῶ 791
κόσμος 791
κόσμος ἀρχὴ 792
κόσμος γυναικεῖος 791
Κραιπάλη 1070
κραιπάλημα 1070
κρατῶ 97
τὰ ἀπὸ τοῦ κρατῶ 848
κρείττους ὅτις ὁ ἁλῶναι 1050
κρείττων τῆς παιδείας 1051
κρεμάθρα 836
κρεμάστρα 836
κρεουργηδὸν 816
κρεουργία 816
κρεουργὸς 815
κρεουργῶ 815
κρίνειν 34.35.36.37.39
κρίνειν τὰ ὅλα 36.781
ὁ κρίνων 7
κρίνεσθαι 35.173
κρίνεσθαι ἀρχῇ 36
κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων 36
κρινόμενον 499
ὁ κρινόμενος 7
κρινόμενα 1020
κεκριμένοι 36
κεκριμένον 36
κεκριμένον πρᾶγμα 36
τὰ κριθέντα 36
τὰ κριθέντα ἔσω κύρια 42
κρίσιμος ἡμέρα 36
κρίσις 7
κρίσις 7.37.156
κρίσις τῆς μάχης ἀμφίδοξος 37
κρίσιν προαγορεύειν 37
κριτήριον 37
κριτὴς 37
κρεοκοπῶ 847
κροταλίζειν 1069
κροταλίζεσθαι 1009.1069
κρόταλος 1069.1070
κροτεῖσθαι 1009.1069
κρουνὸς 786
κρύβδην 433
κρυπτικὸς 325
κρυπτὸς 325
κρύπτω 325
κρύπτομαι 325
κρύψις 325
Κτήματα 40
εἰς κτήματα προσέσθαι 104
τῶν κτημάτων ἐπιλαμβάνεσθαι 41
κτηματικὸς 258
Κυβερνῶ 37
κύειν ἢ κυεῖν 344
κυΐσκω 344
κυΐσκομαι 344
κυκλεῖν 1063
κυκλοτερεῖν 328
κυκλῶ 1063
κυκλεῦσθαι 1062
κυκλοφορητικὸς 796
κυκλοφοροῦμαι 795
κύκλωσις 1063
κυλινδοῦμαι 828
κῦμα 342
κυμαίνω 342
κυμαίνομαι 342
κυματίας 893
κυματίζειν 342
κυματίζεσθαι 342
κυματῶ 342
κυματοῦσθαι 342
κυματωγὴ 342
κυμινοπρίστης 799.800
κυοφορῶ 796
κυοφοροῦσα 412
κυοφοροῦμαι 796
κύπτειν, καὶ τὰ σύνθετα 70
κυρία 40
κυρία ἡμέρα 41
κύριαι δόξαι 367
κυρίας ἐκκλησίας 41
κυρίαν ἐγγράψαι 41
εἰς τὴν κυρίαν ἀναβάλλειν 88
κυριεύω 44
κύριοι 44
κύριον 43
κύριον ποιῆσαι 42
κύριος 43.44.552
κύριος καδίσκος 169
κύριος νόμος 43
κύριος τοῦ ἀνθρώπου 44
κυριώτερον 43
τὰ κυριώτατα μέρη 43
κυριολογῶ 806
κυροῦν 541
τὸ κῦρος 42
κυρῶ 756
κυροῦμαι 756
κύρωσις 42.756
κωλῶ 567
Κωθωνίζεσθαι 975
μεγάλαις κωθωνίζεσθαι ἢ ποτηρίοις 975
κωθωνισμὸς 975
κωμῳδίαν διδάσκειν 816
κωμῳδοδιδάσκαλος 816
κῶνος 672
κωπήρης 797

Λ

Λαγνέστατος καὶ λαγνίστατος 669
λαγχάνω 23
λαγχάνω βουλεύειν καὶ λαγχάνω βουλευτὴς 233
λαγχάνω δίκην 22
οἱ λαχόντες 233
περὶ τοῦ λακωνίζειν 1014
λακωνίζω 349
λαλίστερος καὶ λαλίστατος 669
λαμβάνω 10.554.555
λαμβάνειν ἐν τῷ 555
λαμβάνομαι, ὅθεν ληφθεὶς 13.554
λαμβανόμενον 197
λαμβανόμενα 144
λάμπομαι 877
λαμπρὸς 761
λαμπρύνω 760
λαμπρύνομαι 760
λαμπυρίζειν 1095
λαμυρίζειν 1095
λαμυρὸς 1095
λανθάνειν 610.899
λάπτειν 212
λαφυραγωγῶ 809
λαφυροπωλεῖν 847
λαφυροπώλης 847
Λέγεται 176
λέγω 645
τὰ ἀπὸ τοῦ λέγω σύνθετα 797
λείπω 757
λείπομαι 757
λειποταξίου προσκαλεῖσθαι 15
λείχειν 212
λέξεων δύο ἐπαλληλία 491
λεπτολογῶ 799.804
λεπτολογοῦμαι 804
λεπτουργὸς 816
λεπτουργία 816
λεπτουργῶ 816
λευκῶ 186
λευκοῦσθαι 765
λεύκωμα 185
λεύκωμον 185
λεύκωσις 185
Λῆμμα 197.222
λημμᾶν 222
ληματιᾶν 891
ληματίας 891
λῆμμα 124
λήμματα 144
λημμάτιον 197
ληξιαρχικὸν 167.182
λῆξις 185.255
ληρεῖς ἔχων, καὶ τὰ ὅμοια 394
Λίγδην 433
λίθος 201
πάντα λίθον κινεῖν 327
λιμαγχεῖν 869
λιμαγχονεῖν 869
λιμοῦσθαι 1085
λιμοκτονεῖν 869
λιμοκτονία 869
Λόβος καὶ λοβὸς 880
λογὰς 183
λογίστορες 864
λογίζεσθαι 197
λογικὴ μέθοδος διαφέρει τῆς ἀποδεικτικῆς 182
λογικὸς 182
λόγιος 182.183
λόγιος Ἑρμῆς 182
λογισμὸν ἑαυτῷ διδόναι 183
λογιστὴς 183
λογιστικὸς 183
λόγοι 176.177.184.186
λόγοι ἀκροαματικοὶ 180
λόγοι μόνιμοι 183
λόγοι συμβατικοὶ 180
οἱ ἔξωθεν λόγοι 178
ἐν λόγοις εἶναι 175
λόγους ποιεῖσθαι 175
οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους 177
λόγους λέγειν 171
εἰς λόγους ἰέναι 175
λόγων στερρότερος 1055
λόγος λέξις πολύσημος 171
λόγος 14.0172.175.176.179.180.181.182.183.184.645.711.805
ὁ ἔνδον λόγος καὶ ὁ ἔξωθεν 177
λόγος ἀληθὴς 508
λόγος ἔμψυχος 508
λόγος ὁριστικὸς 181
λόγος φυσικὸς 181
ὁ λόγος τοῦ τί ἦν εἶναι 182
ὡς λόγος 176
οὐδεὶς λόγος τούτου 176
λόγον διδόναι 173
λόγον ἑαυτῷ διδόναι 174.183
λόγον ἔχειν 171
λόγον λαμβάνειν 174
λόγον παρέχειν 174
λόγον ποιεῖσθαι 175
λόγον ὑπέχειν 173
κατὰ λόγον 172
κατὰ πρῶτον λόγον καὶ δεύτερον 180
ὑπὲρ λόγον 176
λόγου κρείττων παρασκευὴ 1051
λόγου μεῖζον ἔργον 1051
λόγου τυγχάνειν 174
λόγῳ ἕν, ὑποκειμένῳ δύο 183
λογογραφεῖν 182
λογογραφία 182
λογογράφος 182
λογοδαίδαλοι 175
λογομανῶ 833
λογομαχεῖν 183
λογομαχία 183
λογομάχος 183
λογοποιεῖν 182
λογοποιοὶ 182
λοιβάσιον 786
λοιδορῶ 334
λοιδοροῦμαι 334
εἰς διεφθαρμένας λοιδορεῖσθαι 1040
λοπᾶν καὶ λοπιᾶν 847
λοπητὸς 846
λοχίζομαι 881
λοχῶ 881
λοχῶμαι 881
Λυγίζω 346
λυγισμὸς 346
λύγος 346
οἱ λύγοι 346
λιθουργὸς 817
λιθουργῶ 817
λυμαίνομαι, ὅθεν λελυμασμένος 276
λυπηρὸς ὡς, καὶ τὰ ὅμοια 63
λύσσα 721
λύσις 577
λωβοῦσθαι 65

λυχναψία 882
λυχνεών 883
λυχνοῦχος 883
λυχνοφόρος 883
λύω 746
λύομαι 746
Λωβάζομαι 356
λωβητὴρ 356
λωβῶ 356
λωβῶμαι 356
λελωβημένες 356

M

Μὰ πλεονάζει 933
μὰ δία 897
μαδᾶν 847
μαδίζειν 847
μαδιστήριον 847
τὰ παρὰ τὸ μαδᾶν λεγόμενα 825
βιωτικὰ μαθήματα 177
μαθηματικὸς 258.339
μαθητικὸς 258
τὰ ἀπὸ τοῦ μαίνομαι 832
μακαρίζω 566
μακαρίτης 174
μαλακιᾶν 892
μαλακίας 892
μαλθακευομένως 77
μᾶλλον μετὰ τοῦ συγκριτικοῦ 305
μαντεῦσθαι 1085
μαντεύεσθαι 260
μαραίνω 548
μαραίνομαι 548
μάρανσις 194.548.549
μαρασμὸς 194.548.549
μαρασμώδης 529.548.549
μαργαρίτης λίθος 101
μάργος 1075
μαρτυρίαν ἐμβάλλεσθαι 296
μάσημα 508
μαστρωπὸς 383
ματαιοτεχνία 868
τὰ ἀπὸ τοῦ μάχομαι 835
μάχομαι πρός τινα 986
Μέγα φέρειν 393
μεγάλαις κωθωνίζεσθαι ἢ προπίνειν 975
μεγαλαυχῶ 356.684
μεγαλαυχοῦμαι 356.684
τὸ μεγαλεῖον 670
μεγαλεῖος 670
μεγαλέμπορος 864
μεγαλεπίβολος 864
μεγαλογνώμων 864
μεγαλοκίνδυνος 863
μεγαλόνοια 864
μεγαλόνους 864
μεγαλοπόνηρος 863
μεγαλοπράγμων 864
μεγαλοπρεπὴς 717
μεγαλότεχνος 864
μεγαλοφρονῶ 358
μεγαλοφρονοῦμαι 358
μεγαλοφυὴς 864
μεγαλοφυΐα 864
μεγαρικὰ 971
μέδιμνος 212
μεθαρμόζομαι 315
μεθεκτικὸς 605
μέθεξις 605
μεθερμηνεύω 597
μεθίημι καὶ μεθίεμαι 171
μεθιᾶσι καὶ μεθίασι 546
μεθύσκω 169.369
μεθύσκομαι 368.369
μεθυστικὸς 369
μεθύω 368
μειαγωγῶ 809
μεῖζον λόγου ἔργον 1051
μειονεκτεῖν 858
μειονέκτημα 858
μειρακιεύομαι καὶ μειρακιεύομαι 935
μειρακιοῦμαι 935
μέλει μοι τούτου 408
μέλει μοι τούτου, καὶ περὶ τούτου 1061
μελετᾶν 318
μελλοθάνατος 1102
μέλλοντες 1102
μέλλοντες δεύτεροι 896
μέλλοντες παθητικοὶ ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν 896
μέλλοντες μέσοι ἀντὶ τῶν παθητικῶν 896
περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀττικῆς ἐκκλίσεως 948
περὶ τῶν μελλόντων 895
μέλλομαι 824
μελλόπαρμος 1102
μέλλω 1101
παρὰ μέλος 725
μεμακὸς 750
μεμελημένος 77
μέμνη 103
μὲν δὴ 916
μὲν οὖν 914
μὲν οὖν γε 914
μέν που 925
μέν τ' ἂν 916
μέντοι 914.915.916.926
μέντοι γε 915
μέντοι που 915
μερίζω 731
μερίζομαι 731
μέρος 772
μέρος ἐστὶ 772
μέρος λέγεται 772
τὸ σὸν μέρος 772
τὸ ἐπ' αὐτὸν ἧκον μέρος 772
ἐπὶ μέρους 772
κατὰ μέρος 772
παρὰ μέρος 240
τὰ ἐν μέρει 772
τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ψάφου οὐ λαμβάνειν 227
μεσαιπόλιος 668
μεσαίτερος, μεσαίτατος 668
μεσέγγυημα 80
μεσέγγυον 80
μεσέγγυος 80.228
μεσεγγυῶμαι 80
μεσεγγυωσάμενος 80
μεταβάλλω 468.767
μεταβάλλομαι 535.767
μεταβιβάσαι 55
μεταβλητικὸς 469
μεταβολεὺς 469
μεταβολὴ 469
μεταγράφειν 596.597
μεταγραφὴ 597
μεταδειπνεῖν 364
μεταδοξάζειν 368
μετάθεσις 504
μεταλλάττειν 608
μεταμέλομαι 690
μετανοεῖν 711
μεταπείθειν 459
μεταπείθεσθαι 368
μεταπέμπομαι 375
μετάπεμψις 605
μεταπηδάω 504
μεταπίπτω 535.536
μεταποιεῖν τὸν νόμον 289
μεταπομπὴ 605
μετάπτωσις 535
μεταρρέω 535
μετασκευάζω 580
μετασκευάζομαι 580
μετατίθεμαι 504
μεταφράζω 597
μεταχειρίζω 755
μεταχειρίζομαι 195.755
μεταψηφίζω 168
μέστι 101
μέστι ἀντὶ τοῦ μέχρι 199
μετεῖναι τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν 180
μετεωρίζω 838
μετεωροθήρας 838
μετεωρολέσχης 838
μετεωρολογία 837
μετεωρολογικὰ 79.837
μετεωρολογῶ 837
μετεωροπολῶ 838
μετέωρος 837
μετεωροσκόπος 838
μεθίασι καὶ μεθιᾶσι, καὶ τὰ ὅμοια 101.546
μετοικέτης 101
μετοίκιον 205
μετοικιῶτις 206
μετοικίζεσθαι 206
μέτοικοι 206.317
μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος 137
μετρεῖν 262
μετρεῖν τινὶ ἴσον 262
μετρεῖσθαι 262
μέτρημα 262
μέτρια 281
μετριοπάθεια 819
μετριοπαθεῖν 819
μετωποσκόπος 830
μέχρις ἂν 970
μέχρις ἐνταῦθα 970
μέχρι παντὸς, τίνος, καὶ ποῦ 969
μέχρι περ οὗ ἂν 970
μέχρι πόρρω 970
μέχρι πρὸς 970
μέχρι τοῦδε 970
Μὴ 909.912.959
μὴ ἀντὶ τοῦ μήποτε 910
μὴ ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ 913
μὴ ἀπαγορευτικὸν μετὰ ὁριστικοῦ 46
μὴ σὺν τῷ παρακειμένῳ τῆς ὁριστικῆς 953
τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ 910
μὴ ἀξιοῦν 955
μὴ λέγειν καὶ μὴ φάναι 954
μὴ ἐπεξιὼν 227
μὴ γάρ γε 913
μὴ γὰρ δὴ 913
μὴ γὰρ ὅτι 912
μὴ δῆτα 913
μὴ μέντοι 915
μὴ ἐπὶ 912
μὴ ὅτι, ἢ μὴ ὅτι 912.911
μὴ ὅτι γε 911
μὴ ὅτι δὴ 911
μὴ οὐ 936.937
μὴ οὐχὶ 936.937
ἡ μὴ οὖσα 24
μὴ οὖσαν ἀντιλαμβάνειν 23
μὴ προσποιοῦμαι 265.954
μὴ φάσκω 954
μήποτε 909.910
μήτι 912
μήτι γε 911
μήτι γε δὴ 911
μήτι δὴ 912
μήτις 909.911
μήτοι 910
μήτοι γε 910.912
μηδ' ἂν εἷς 938
μηδ' ἂν εἰ ἐπιθύοιτο 935
μηδ' ὁστισοῦν 938
μηδαμῇ μηδαμῶς 939
μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, καὶ τὰ ὅμοια 983
μηδέποτε 769
μηκύνω 609
μὴν 398.922.923.926
μὴν, καὶ μὴ μὴν 923
μητραγύρτης 796
μητραγυρτῶ 796
ὡς μηχανὴ 936
οὐδεμία μηχανὴ μὴ 936
μηχανικὸς 258
μηχανῶμαι 277
μεμηχανημένος 277
Μίασμα 294
μιάστωρ 108
μικρὰ 282
μικρολογοῦμαι 798
μικρολογία 799
μικρολόγοι 799
μικροπόνηρος 864
μικροπρεπεύομαι 799
μιλτουργὸς 917
μιμητικὴ 116
μιμοῦμαι, ὅθεν μεμιμημένος 276
μιξίας 894
μισανθρωπεῖν 865
μισάνθρωπος 865
μισθαρνεῖν 10
μισθαρνεῖν καὶ μισθὸν ἄρνυσθαι 876
μισθαρνία 876
μισθοδοσία 876
μισθοδοτοῦμαι 876.1076
μισθῶ 876
μισθοῦσθαι 228.876
μισογυνὴς 865
μισόδημος 865
μισόδικος 860
μισόλογος 865
μισόξενος 865
μισοπονεῖν 865
μισοπονηρεῖν 865
μισοπόνηρος 865
μισόσοφος 865
μναῖος καὶ μναιαῖος 669
ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν 187
μνηστεύω 873
μνηστεύομαι 873
μνηστευσάμενος 870
μνῶμαι 873
Μοιχεύτρια 864
μοιχότατος 669
μόλυνσις 294
μολυσμὸς 294
μοναχῇ 195
μοναστήριον 319
μόνιμοι 183
μονολήμματος 197
μονομαχεῖν 838
μόνον οὐ 1060
μονοπωλεῖν 847
μονοπωλία 847
μονοπώλιον 847
εἰς μὶ ἐνεργητικὰ καὶ παθητικὰ 1066
εἰς μὸς λέγοντα ἐπίθετα ἀντὶ θηλυκῶν πίπτει 1065
μονοσιτεῖν 848
μονοσιτία 848
μουσεῖον 778
μουσὴς 778
μοῦσα 1084

μουσικεύεσθαι 1084
μουσικὰ 1084
μουσικὸς 1084
μουσουργεῖν 817.1084
μουσουργὸς 817
μουσοῦσθαι 1084
Μύουρος 528
μυελοσὴ 1084
μυελοσὺς 1084
μυστικὸν 753
μυστιλωτὴς 820
μυχαίτατος 668
μυχαίτατος & μυχοίτατος 669
Μωκᾶσθαι 211
μῶν 909
μῶν μὴ 909

N

Ναὶ 933
ναὶ ἀλλὰ 933
ναὶ μὰ 933
ναξιουργὴς 817
ναυαγῶ & ναυηγῶ 824
ναυκρατῶ 848
ναυπηγῶ 762
ναυπηγοῦμαι 762
ναυπηγήσιμος 1066
ναυστολῶ 871
Νεανίας 934
νεανιεύομαι 934
νεανίευμα 934
νεάσαι 846
νεατὸς 846
νήκος ἐφῆχθαι 78
νεοποιεῖν 846
νεκραγωγῶ 809
νεκροπομπὸς 809
νέμειν 731
νέμεσθαι 229.731
νεοθρεφοῦ 821
νεοχμῶσαι 846
νευρόσπαστα 890
νευροσπαστεῖσθαι 890
νεῶσαι 846
νεωτερίζω 846
νεωτερισμὸς 846
νεωτεροποιοῦ 846
Νὴ δία 896.897
νὴ δί' ἀλλὰ 898
Νικᾶν 96
νικητήρια 337
νιφόμενος 1074
Νόησις 116
νοητὰ 183
νόθος λογισμὸς 442
νομίζειν, νομίζεσθαι 97
νομίζεται & νενόμισται 97
484
τὰ νομιζόμενα 97
τὸ νομιζόμενον 97
τὰ νενομισμένα 97
νομαὶ 732
νομεὺς 732
νομὴ 732
νομοθεσία 195
νομοθετεῖν 195.369
νομοθετεῖν τὸν νόμον 289
νομοθετικὸς 259
νοσηματικὸν 132.259
νοσηματῶδες 132
νουμηνία 240
νοῦν ἔχων 1061
νουνεχόντως 1061
νοῦς 116.117.118
Νυκτογραφεῖν 843
νυκτογραφία 843
νυκτομαχεῖν 839
νυμφαγωγεῖν 872
νυμφαγωγὸς 872
νύμφη 872
νυμφοστόλος 872
νυμφοστολῶ 872
νῦν δὴ 921

Ξ

Ξεναγεῖν 423
ξενηλατῶ 884
ξενίζειν 1095
ξενίζεσθαι 1095.1096
ξενιτεύω, ξενιτεύομαι 722
ξενομανῶ 833
ξενοῦσθαι 1096
Ξήρανσις 294
ξηρασία 294
Ξιφήρης 796.797
ξιφηφορῶ 796
ξιφηφόρος 796
Ξυλοειδὲς καὶ ξυλῶδες
132
ξυλοῦσθαι 1085
ξυναμφότερον 527
ξυνωρὶς 215.821

O

Ὁ αὖ 966
ὁ δὲ 965
ὁ δὲ ἀναδιπλούμενον 1039
ὁ δὲ πολλάκις ἀναλαμβανόμενον 966
ὁ δὴ, ὁ δή ποτε 965.966
ὁ δέ τις 63.965
ὅδε τις 965
ὁ μέν τις 63.965
ὁ μὲν, ὁ δὲ, ποτὲ μὲν ἐπὶ τὸ ἐγγυτέρω, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὸ πορρωτέρω ἀναφέρονται
1038
ὁ τις 63.1106
ὁδηγὸς 821
ὅδε 921.964
ὀδοντωτὸς 795
ὀδοντιῶ 794
ὀδοντιοῦμαι 894
ὁδὸς 336
ὁδὸς ἄγρυστα 572
ὁδοῦ πάρεργον 843
ὁδὸν βαδίζειν 336
ὁδὸν προϊέναι 336
ὄζειν 130
ὄζει αὐτὴ τοῦ ὄξους 1064
Οἱ καὶ αἱ 28
οἱ ἐπ' ἀξιώσεως 1040
οἱ πρὸς αἵματος 98
οἱ ἐπ' ἐξουσίας 1040
οἱ πρὸς ἀνδρῶν 98
οἱ πρὸς γυναικῶν 98
οἱ πρὸς παιδὸς 98
οἴει 397
οἴημα 891
οἰηματίας 891
οἴησις 891
οἱ οἰκεῖοι 552
οἰκειοπραγεῖν 306.852
οἰκειοῦν 114.789
οἰκειοῦσθαι 295.789
οἰκοδομῶ 762
οἰκοδομοῦμαι 762
οἰκονομεῖν 298.299
οἰκονομεῖσθαι 299
οἰκονομία 299
οἰκονομικὴ 299
οἰκονομικὴ δεινὴ 299
οἰκονομικῶς 299
οἰκότριβος 866
οἰκότριψ 866
οἰκοφθορεῖν 47
οἰκοφθορία 47
οἰκοφθόρος 47
οἰκοχοεῖν 870
οἰκωφελία 47.827
οἶμαι παρέλκον 397
οἴμοι 982
οἰμώζειν 895.982
οἰνοπώλης 847
οἰνοπωλεῖν 847
οἰνοχοεῖν 870
οἰνοχοεῖσθαι 870.1076
οἷόν περ 931
οἷος 977
οἷός τε 977
οἷος δὴ 921
οἷος οὖν 397
οἷός τις 62
οἷός τις αὐτὸ τῷ ποιός τις
962
οἷς αὐτὸ τὸ ἐφ' οἷς 959
οἶσθα 101
οἰσθήσομαι 407
οἰστροπληκτεῖν 883
ἴα ἔστιν οἵτινες 1098
Ὀκτήρυμος 855
ὀκτωκαιδεκάπηχυς 1054
ὀκτωκαιδεκέτης 1054
ὀλίγαιμος 870
ὀλιγανδρεῖν 870
ὀλιγανθρωπία 870
ὀλιγαρχεῖσθαι 835.849
ὀλίγιστος καὶ ὀλιγίστατος 669
ὀλίγοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα
1044
ὀλιγοποτεῖν 870
ὀλιγοπότης 870
ὀλιγοστὸς 669.996
ὀλιγοχοεῖν 870
ὀλιγόχους 870
ὀλιγωρῶ 881
ὀλκὸς 726
ὁλογραφῶ 843
ὅλος κλῆρος, ὁλόκληρος
249
Ὁμαλὴς 735
ὁμαλὴς δίαιτα 858
ὁμαλίζω 734
ὁμαλότης 735
ὁμαλύνω 734
ὁμήρευμα 120.320
ὁμηρειδὴς 907
ὁμηρίζω 907
ὁμηριστὴς 907
ὅμηρον καὶ ὅμηρος 120
ὁμιλία 254
ὁμιλίαι κατὰ παίδων 115
ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ 830
ὁμοδρομεῖν 849
ὁμοζυγία 633
ὁμόζυξ 633
ὅμοιον ὄψω & ὄψι 995
ὁμοιοπαθεῖν 819
ὁμοιοπάθεια 819
ὁμοιοπαθὴς 819
ὁμοίωμα 525
ὁμοίως τοῖς μάλιστα 1046
ὁμολόγημα 774
ὁμολογῶ 774
ὁμολογοῦμαι 774
ὁμολογούμενον 120
ὁμοπαθῶ 819
ὁμότοιχος 632
ὁμοτοιχῶ 869
ὅμως δ' οὖν 902
ὅμως μὴν 922
ὅμως μέντοι 902
Ὄναρ 839
ὀνοματοποιΐα 785
περὶ τῶν συνθέτων ὀνομάτων 1068
τὰ ὄντα 40.137.257
ὀνυχίζειν 894
ὀνυχίζεσθαι 894
δι' ὄνυχος ἀκριβοῦσθαι 895
ὀνώδης 132
Ὀξύπορος 328
ὀξυωπεῖν 865
ὀξυωπὴς 865
ὀξυωπία 865
ὀξυωπίας 894
ὀξυωπὸς 865
Ὅπερ οὖν 397
ὅπη αὖ 962
ὅπη οὖν 962
ὅπη παρείκοι 963
ὁπηδή ποτε 962
ὁπηλικονοῦν 962
ὁπηνίκα 930
ὁπητιοῦν 962
ὁπλιτοδρομῶ 835.850
ὁπλομανεῖν 832
ὁπλομάχος μὲν, σύμμαχος δὲ 838
ὁπλομαχῶ 835
ὁπλοφορῶ 796
ὁποδαπὸς αὖ 962
ὁποδαποσοῦν 961
ὅποι 963
ὁποῖ' ἄττα 962
ὁποῖος οὖν δὴ 397
ὁποῖός τις 62.962
ὁποιοσδητισοῦν 962
ὁποσαπλάσιος 996
ὁποσαπλασιοσοῦν 961.
996
ὁποσοσδήποτε 962
ὁποστισοῦν 962
ὁποστοσδήποτε 962
ὁποσοσοῦν 961
ὁπόταν 946
ὁπότερα 769
ὁποτεροσοῦν 962
ὅπου καὶ ὅπου 930
ὁπότερος αὖ 962
ὁποτεροσδήποτε 962
ὁπουδὴ 962
ὁπουδή ποτε 962
ὅπου ἔτυχε 295
ὅπου ποτὲ 962
ὅπως 951.953
ὅπως αὖ 951
ὅπως ἔτυχε 898
ὅπως μὴ 953
ὅπως ποτὲ 962
ὁπωσδὴ 962
ὁπωσδή ποτε 962
ὁπωσδηποτοῦν 962
ὁπωσοῦν 962
ὁπωστιοῦν 962
Ὀργάζω 369
ὀργὰς 274.545
ὀργὴ 132
ὀργιάζω 369
ὀργιάζομαι 369
ὀργιαστικὴ ἁρμονία 369
ὀργίζω 369
ὀργῶ 370
ὄρειος χώρα 1066
ὀρεονόμος 821
ὀρεὺς 821
ὀρθοδοξοῦντες 9
ὀρθοδρομεῖν 850
ὀρθοέπεια 806
ὀρθοεπῶ 806
ὀρθολογῶ 806
ὀρθονομεῖν 844
ὀρθῶς δρᾶν 303
ὁρίζειν 702.704.
707.805
ὁρίζεσθαι 702.704.711
ὡρισμένοι 45
ὁρικὸν ζεῦγος 821
ὁρικὸς 711
ὁρισμὸς 596.702.711
ὁριστὴς 704
ὁριστικὰ 704
ὁριστικὴ αὐτὴ ἁπλῶς
949
ὁριστικὸς λόγος 181
ὁρκίζω 128
ὅρκιος θεὸς 128

ὅρκος τῶν Ἀθηναίων ἤδη ἐφήβων ὄντων 185
ὅρκοις διδόναι 121
ὅρκοις λαμβάνειν 121
ὁρκωμόσιον 121
ὁρκωμοτεῖν 121
ὁρκῶσαι 120
ὁρκωτής 121
ὁρμῶν 717
ὁρμή 412.718
ὁρμητήριον 717.719
ὁρμίσασθαι 720
ὁρμῶ 716
ὁρμῶμαι 717
ὀρνιθομανής 833
ὅροι 82.90
ὅρος 82.188.711
ὀρός 822
ὀῤῥοπύγιον 822
ὀῤῥός 822
ὄῤῥος 823
ὀῤῥεῦσθαι 822
ὀῤῥῶδες γάλα 822
ὀῤῥωδῶ 822
ὀρτυγομανία 833
ὀρχηστοδιδάσκαλος 816
ὀρχοτομεῖν 845
ὡς ὅς λέγοντα ἐλήλυθε αἰτία τῶν θηλυκῶν ἔλθηται 1065.1066
ὅς γε 921
ὅς δή 921
ὅς περ 921
ὅς τις 62.1103
ὅσα βουλομένοις ἦν 1049
ὁσία ἡ 281.283
ὅσιον 280
ὅσιον καὶ δίκαιον 281
ὅσιος 281
ὅσιος καὶ ἁγνὸς 207
ὁσίων καὶ ἱερῶν μετέχειν 280
ἀπὸ τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν ἀμύνεσθαι 280
ὁσιῶ 281
ὅσοι καὶ ὁπόσοι 960
ὅσοι καὶ ἴσοι 996
ὅσον 1060
ἐφ' ὅσον, καθ' ὅσον, παρ' ὅσον 245
ὅσον αὐτίκα 997
ὅσον ἤδη 773
ὅσον οὐ 1060
ὅσον οὐκ ἤδη 1060
ὅσον οὐδέπω 1060.997
ὅσον οὔπω 1060
ὅσοι παῖδές τινες ἔδωκα 1046
ὅσον τάχος 997
ὀσφύς 823
ὀστρακίζεσθαι 13
ὅτε μὲν, ὅτε δὲ 1100
ὅτι μὴ 912
ὅτι παρέλκον 1049
ὅτι μὴ 912
ὅτι πλεῖστοι 1097
ὅτι πίνω 917
ὅτι τάχος 997
ὅτι κατεχήνει, ἐπὶ τὰ ὅμοια 483
ὅ, τι ἔτυχεν 899
ὁπωσοῦν, ὁπωστιοῦν 935
ὅτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη 1049
Οὐ, οἱ, ἕ 28
τὸ οὐ ἕνεκα 130
τὸ οὐ καὶ τὸ μὴ 907.910
οὐ ὀξύτονον 938
οὐ πλεονάζον 940
οὐ γὰρ 940
οὐ γὰρ ἀλλὰ, αἰτία τοῦ καὶ γὰρ 940
οὐ γὰρ ἂν 992
οὐ γάρ αὖ που 914
οὐ γὰρ αὖ ποτε 997
οὐ γὰρ δὴ 914
οὐ γὰρ ὅπως 912
οὐ γάρ τοι ἀλλὰ 940
οὐ δήπου 928
οὐ δῆτα 923
οὐ μὰ 933
οὐ μὰ τὸν Δία 914
οὐ μαὶ 923
οὐ μὲν δὴ 914
οὐ μέντοι 924
οὐ μέντοι γε 924
οὐ μέντοι ἀλλά γε 923
οὐ μὴ 937
οὐ μὴν 922
οὐ μὴν ἀλλὰ 922
οὐ μὴν ἀλλά γε 923
οὐ μὴν ἀλλ' ἔστω 922
οὐ μὴν οὐδὲ 923
οὐ μὴν οὔτε 923
οὐ μήπω 923
οὐ μόνον δὲ 1038
οὐ πίνω 917
οὐ νομίζειν 955
οὐκ 908
οὐκ ἀξιῶ 954
οὐκ ἐς ἐφ' ἔτη γ' 1099
οὐκ ἔστιν οἵτινες 1098
οὐκ ἦν βουλομένῳ μοι ταῦτα 1049
οὐκ οἶδα 923
οὐκ οἴομαι δεῖν 955
οὐκ ὄντος νόμου 24
οὐκ οὔσα 24
οὐ παραιτεῖσθαι 206
οὐ φημι 954
οὐκ ἐφησυχάσετε 1036
οὐκ ἀγαθὸν 914
οὐκοῦν 903.906.907
οὔκουν 907.924
οὐχ ἧττον 912
οὐχ ὅπως 911.912
οὐχ ὁρᾷς 1093
οὐχ ὅσον 912
οὐχ ὅτι 911.912
οὐχ ὅτι μὴ 912
οὐχ ὡς 912
οὐδ' αὖ εἷς 938
οὐδ' αὖ ὁπωσοῦν φύονται, καὶ οὐδ' ἂν εἴ τι φύοιτο 935
οὐδ' ὀλίγου δεῖ 940
οὐδ' ὁστισοῦν 937
οὐδαμῇ οὐδαμῶς 939
οὐδὲ παρέλκον 937
οὐδὲ δὴ 921
οὐδὲ ἕν 938
οὐδὲ εἷς 938
οὐδὲ μὴν 923
οὐδὲ πολλοῦ δεῖ 939
οὐδεὶς ὅστις 935
οὐδεὶς ὁστισοῦν 935
οὐδεμία μηχανὴ μὴ 936
οὐδὲν 102
οὐδὲν αἰτία τοῦ οὐ 938
οὐδὲν δέομαι 955
οὐδὲν δεῖ μοι πράγματα 250
οὐδὲν ἧττον 978
οὐδὲν ὁποῖον 937
οὐδὲν πλέον δεῖ 136
οὐδὲν πρᾶγμα 307
οὐδέν τι μᾶλλον 938
οὐδὲν ἐθέλω 196
οὐδέτεροι 769
τὸ οὖν παραπληρωματικὸν 398
τὸ οὖν παρέλκον 397.398
ἐξ οὐρίας πλεῖν 850
οὐρίζειν 850
οὐριοδρομεῖν 391.850
οὔριος 391.411
ἐς οὖρον καθίστηται 850
κατ' οὖρον φέρεσθαι 850
οὐροπύγιον 822
ἡ μὴ οὖσα 24
τὴν μὴ οὖσαν αὐτὸν λαχεῖν 23
ἡ οὐσία 68.137.181
ἡ οὐσία τοῦ πράγματος 181
τὴν οὐσίαν ἀποφαίνειν καὶ αὐτοδιδόναι 90.91
οὐκ οὖν τοῦτ' ἂν δηλῶν 110
οὔτε μὴν 923
οὔπω 911
οὔτοι 911
οὔτοι γε 911
οὔτι 921.964
οὔτι που 926
οἱ ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ 90
αἴθ' ὄφελες 947
ὄφελον 947
ὀφθαλμιῶ 824
ὀφθαλμοβολῶ 824
ὄφλειν τὴν δίκην 90
ὄφλειν δίκην θανάτου 90
ὀφλισκάνειν ἀμαθίαν 90
ὀφλισκάνειν γέλωτα 90
ὄφλων 126
Ὄχος 441
ὀχλαγωγῶ 810.842
ὀχλαγωγὸς 810
ὀχλοκοπία 811
ὀχλοκόπος 811
ὀχλοκοπῶ 811
ὀχλοκρατία 849
ὀχλοκρατοῦμαι 849
τὰ ἀπὸ τοῦ Ὄψ καὶ περὶ 844
ὀψίδιον 611
ὀψίστερον 669
ὀψίζω 348.349
ὀψίζομαι 348
οἱ ὀψιζόμενοι 349
ὀψικαρπεῖν 844
ὀψιμαθεῖν 844
ὀψιμαθὴς 844
ἡ ὄψις 569
ὀψίανθες 844
ὀψιπορεῖν 844
ὀψίγονος 845
ὀψοποιοῦμαι 788
ὀψοφαγίστατος 669

Π

Παθεῖν τι 84
ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι 35
εἴ τι πάθοι ἀνήκεστον 85
ὁμοίως πέπονθα πρὸς τοῦτον 85
πάθη 162.608
πάθημα, πάθησις 608
παθητικὰ ἀντὶ ὀργητικῶν ἐπὶ ἀττικῶν ἀπαγγελλόμενα 763
τὰ ἀπὸ τοῦ πάθος 818
παῖδα θέσθαι 114
παιδαγωγεῖον 810
παιδαγωγῶ 809
παιδεία 186.605
ἡ ἔξωθεν παιδεία 178
ἡ κατ' ἄνθρωπον παιδεία 1016
παῖδες γνήσιοι 105
παίδων ἀπαλλάξαι 123
κατὰ παίδων ὁμιλίαι 115
παιδεραστεῖν 857
παιδεραστὴς 857
παιδεύσεις 713
παιδιὰ 798
παιδιαί 379
παιδικὰ 176.177.857
παιδομαθὴς 844
παιδοποιῶ 786
παιδοποιοῦμαι 786
παιδοτρίβης 961
παιδοτριβικὴ 961
παιδοτριβῶ 810.961
παίζομαι, ἔθος πέπαικται 797
παιπάλη, παιπάλημα 1070
παιστικὸς βόλος 432
τὰ παλαίσματα 1074
ἐκ παλαιοῦ καὶ παλαιοτάτου 969
παλαίτερος 669
παλαμναῖος 207.208.213.721
παλίγκαπηλος 470
παλιλλογῶ 803
παλινδικεῖν 158
παλινδικία 23.158
παλινδικίαν διδόναι 252
παλίνδικοι 158
παλινδρομεῖν 628
παμβασιλεύς 43
πᾶν 1022
πᾶν ὅ, τι 771
πάντες ὅσοι 960
πάντη πάντως 939
πανδοκεῖον 381
πανήγυρις 125
πανιώνιοι πανέλληνες 510
πανορμίτης 971
πανουργῶ 126.811
πανουργευτὴς 126
πανούργημα 126
πανουργεύομαι 126.811
πανουργία 126.811
πανουργία δεινὴ 126
πάνυ 244
πάνυ γε 906
πάνυ μὲν οὖν 906
πάνυ τοι καὶ πάνυ 906
παραιρεῖν 1062
παρὰ 203.240.246.247
ἡ παρὰ ἐν τῇ συνθέσει 537.645.681
παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα 242
παρὰ τὸ δεῖπνον 242
παρ' ἐμοῦ 1038
παρ' ἕνα 241
παρ' ἐνιαυτὸν 239
παρ' ἡμέραν 239
παρὰ τὸν καιρὸν 242
παρὰ μέλος 725
παρὰ μικρὸν 244.245
παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν 247
παρὰ τὸν πλοῦν 247
παρὰ τὸ συμπόσιον 247
παρ' ὃ 346
παρ' ὃ δεῖ 346
παρ' ὅσον 244.245
παρ' οὐδὲν 244
παρ' οὐδὲν δεῖ 244
παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι 172
παρὰ πολὺ καὶ παρ' ὀλίγον 243
παρὰ τοσοῦτον 244
παρὰ τοσοῦτον ἦλθον 245
παρὰ τοῦτο 241
παρ' ὑπόνοιαν 913
παρὰ φαῦλον 245
παραβάλλειν 449.450.

451.683
παραβάλλεσθαι 34. 410.451
παραβλέπω 647
παραβλήδην 452
παραβλῶπες 647
παράβολος 451
παράβορρος 75
παραγαγεῖν 385
παραγγελία 606.607
παραγγέλλω 76.80. 606.607
παραγγελμένης δίκην 15
παράγγελμα 606
παράγγελσις 606
παράγειν 384
παραγίνεσθαι 52
παραγινώσκω 646
παραγκωνίζεσθαι 350.699
παράγραμμα 590.652
παραγραμματισμὸς 646
παραγραφὴ 55.589
παραγραφὴ πότε γίνεται 54
παραγράφειν παραγράφεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια 1033
παραγραφικὸς ἀγὼν 53
παραγράφω 589.590. 646
παραγράφομαι 53.54. 55.226.289
παράγω 383.416
παραγωγὰ ὀνόματα 385
παραγωγὴ 384.385
παραγώγως 385
παραγωγίζειν 1095
παραδηκῶσαι 249
παραδέχομαι 564
παραδίδωμι 45.513
παραδιεζευγμένον 646
παραδιηγοῦμαι 651
παραδιεστῶ 646
παραδοξολογεῖν 801
παράδοσιμος 1066
παραδυναστεύω 497. 651
παραδύομαι 159
παράδυσις 159
παραζῆσθαι 515
παράθεσις 15
παραθεωρεῖν 249
παραιρεῖν 194
παραίρεσις 194
παραιροῦμαι, παραίρεσις 667.668
παραισθάνομαι 649
παραιτεῖν 350
παραιτεῖσθαι 1035
παραίτησις 680
παραιτητὸς 680
παραίφασις 680
παρακαθίζω 358.682
παρακαθίζομαι 358
παρακαθίημι 682.854
παρακαθίστημι 682
παρακαλύπτομαι 762
παρακαλῶ 714.802
παρακαλοῦμαι 546
παρακαταβάλλειν 17
παρακαταβολὴ 17.87
παρακαταθήκη 516
παρακατακλίνω 682
παρακατατίθεμαι 516
παρακατέχω 682
παρακείμενα 514
περὶ τῶν παρακειμένων 176
παρακελεύομαι 729
παρακερδαίνω 646
παρακινδυνεύω 759
παρακινδυνεύομαι 759
παρακινῶ 613
παρακινεώτης 750
παρακινητικὸς 613
παρακεκινημένος 614
παρακίνημα 384
παρακινητικὸς 614
παράκλησις 803
παράκλητος 802
παρακλίνω 682
παράκμασις 605
παρακμαστικὸς 605
παρακμὴ 605
παρακοὴ 649
παρακοιτῶ 834
παρακοιτία 834
παρακολουθῶ 399.665
παρακομίζειν 371
παρακοπὴ 653
παρακοπτικὸς 653
παρακόπτω 653.683
παρακεκομμένος 653
παράκουσμα 649
παρακούω 648.649
παρακρούω 650
παρακρούειν 216
παρακρούεσθαι 215
παρακέκρουσται καὶ παρακέκρουνται 215
παρακτικὸς 385
παρακύπτειν 71
παραλαμβάνω 564
παραλέγομαι 664
παραλήγειν 244
παράληξις 244
παραλλαγὴ 605
παραλλὰξ 604.605
παράλλαξις 605
παραλλάττειν 408. 603.604
παραλλάττοντα 246
παρηλλαγμένος 604
παράλληλα 248
παράλληλοι 247
ἐκ παραλλήλου 249. 1036
παραλλήλοις ἐξετάζειν 249
καὶ παράλογα 647
παραλογίζομαι 384.646
παραλογισμὸς 646
παράλογος 647
παραλύειν 250.252
παραλύεσθαι τῆς ἀρχῆς 252
παραλύειν τῆς δυνάμεως 252
παραλύεσθαι 253
παραλελυμένοι 548
παραμείβω 744
παραμείβομαι 744
παραμελῶ 694
παραμένειν 650
παραμικρὸν, ὁ παρὰ μικρὸν 245
παραμυθεῖσθαι 681
παραμυθία 680.681
παραμύθιον 680
παραναγινώσκω 646
παραναλίσκω 650
παρανάλωμα 650
παρανοεῖν 647
παρανοῶ 646
παρανοίζω 646
παρανοίας δίκη 47
παράνομα γράφειν 45
παρανόμων γράφεσθαι 45
παρανομεῖν 45
παρανομεῖσθαι 45.1076
παράπαν 527
παραπέμψας 265
παραπίπτειν 534.535
παραπλέκω 617
παραπλὴξ 681
παραπλοκὴ 617
παραποδύομαι 651
παραποιεῖν 652
παραποίημα 652
παραπαίω 651
παραπαίεσθαι 650
παραπόλλυμι 650
παραπολὺ, ὁ παρὰ πολὺ 243
παραπορεύομαι 651
παραπράττειν 652
παραπρεσβεύομαι 652. 714
παράπτομαι 568
παράπτωμα 535
παράπτωσις 534
παραρρητοὶ 680
παραρτῶ 740
παρασημαίνω 652.653
παρασημαίνομαι 653
παράσημος 653
παρασήμως 653
παρασκευάζω 520.579
παρασκευάζομαι 520. 578
παρασκευὴ 578
παρασκοπῶ 361
παρασοβῶ 700
παραστὰς 317
παρασπείρω 652
παράσπονδος 594
παρασπονδῶ 594
παρασπῶ 317
παρασπῶμαι 763
παράστασις 222.223
παραστάτης καὶ παραστάτις 216.217
παραστατικὴ δίκη 219
παραστατικὸς 220
παραστατεῖ 222.223
παράστημα 221.223
παραστῆσαι καὶ παραστήσασθαι 215.216.220. 223
παραστρατηγῶ 652
παραστρατοπεδεύω 695
παραστρατοπεδεύομαι 695
παραστρέφω 671
παρασυγγραφῶ 594
παρασύρω 727
παρασχολιάζω 885
παρασχεῖν 219.769
παρατάττω 640
παρατάττομαι 640
παραταξάμενοι 638
παρατείνω 697
παρατείνομαι 712
παρατίθημι 514.763
παρατίθεμαι 514.516. 763
παρατίθεσθαι τὴν ψυχὴν 451
παρατιθέμενα 514
παράτιλμος 759
παρατρέπω 679
παρατρέπομαι 679
παρατρίβομαι 535
παρατροπὴ 681
παρατυγχάνειν 218.534
παρατυγχάνοντες μάρτυρες 218
παρατυχὸν 218.219
ἐκ τοῦ παρατυχόντος 218
παράτυπος 653
παραυλίζεσθαι 851
παραυτὰ 242
παραυτίκα 242
παραφέρειν 416.417
παραφέροντες 420
παραφέρεσθαι 393.416
παραφερόμενα 420.514
παραφορὰ 416
παραφθέγγεσθαι 649
παράφθεγμα 649
παραφίημι 272
παραφράζω 537
παράφρασις 537
παραχαράκται 653
παραχαράττω 653
παραχρῆσθαι 386
παραχωρῶ 550
παρέγγραπτος 588
παρέγγραφος 588
παρεγγράφω 588
παρεγγυᾶν 80.606
παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα 81
πάρεγγυς 70.72.244
παρείκειμαι 514
παρεισκαλοῦμαι 729
παρεικάζειν 249.288
παρεῖκα 550
παρείκω 550
οἷς ἂν παρείκῃ 550
παρείκει 550
ὅταν παρείκοι 550
παρεῖλαι 763
παρειμένοι 548
πάρειμι 52.546.547
παρὼν 547
παρεισάγω 537
παρεισδέχομαι 537
παρεισδύεσθαι 159.537
παρείσδυσις 159
παρείσειμι 535
παρεισέρχεσθαι 159.537
παρεισπίπτω 159.535.537
παρεισφέρειν 288.407. 590
παρεισφθείρομαι 1082
παρεκβαίνειν 475.535. 681
παρέκβασις 475.681
παρεκβατικὸς 476
παρεκκλίνω 675
παρεκλέγω 645
παρεκπίπτω 535
παρεκτείνειν 249.288
παρεκτρέπω 681
παρεκτρέπομαι 681
παρεκφέρομαι 417.681
παρελαύνω 887
παρέλκειν 394.395
παρέλκοντα 393.394
παρεμβάλλειν 108.588. 589
παρεμβεβλημένον 589
παρεμβολὴ 588.589
παρεμβύω 589
παρεμπάσσω 778
παρεμπίπτειν 535
παρεμπλάττω 777
παρεμπόδισμα 650
παρεμποδίζομαι 650
παρέμπτωσις 535
παρεμφαίνω 524
παρεμφατικὸς 514
παρεμφερὴς 72
παρενδείκνυμαι 684
παρενείρω 537
παρενθέσεις 108
παρένθεσις 437
παρενθήκη 516.517
παρενιαυτοφόρος 140
παρεντίθεμαι 516
παρεξάγω 386
παρεξετάζειν 249
παρεξήγησις 646
παρεξηγοῦμαι 646
παρεξιεὶς 103.540

παρεξίστημι 475
παρεπιδείκνυμαι 684
πάρεργον 516.841
πάρεργον ὁδοῦ 843
ἐν παρέργου χώρα 842
ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, ἢ ποιεῖσθαι 842
παρεργογραφεῖν 841
παρέργως ἔχειν 842
παρερμηνεύειν 646
πάρεσις 548
παρεστήκω 483
πάρετος 548
παρευδοκιμεῖν 366
παρευδοκιμεῖσθαι 366
παρευημερεῖν 823
παρευθύνω 675
παρεφάπτομαι 682
παρεφεδρεύω 742.
παρέχει 769
παρέχειν 124.297
παρέχεσθαι 48.297.414
παρέχεσθαι νόμον 296
παρήχοος 803
παρήκω 551.552
παρηλλαγμένον 601
παρῆσθαι 101
παρθιαγύρται 796
παρθενεύω 691
παρθενεύομαι 691
παρίασι 546
παρίεμαι 547
παρείς 199
παριέναι 385.547.684
παρίημι 548.550
παρίεμαι 548.550
παρισουργὴς κοκκινοβαφὴς 817
παριστᾶν 249
παριστάναι 217.219.478
παριστάναι ἑαυτὸν 219
παριστάναι τὸν ἵππον 483
παρίστασθαι 111.220.221
παρίστασθαι μάρτυρας 216.217.218
τὸ παριστάμενον 218
οἱ παριστῶντες 266
παριστία 282
παροδικὸν καὶ παρῳδικὸν 125
παροικεῖν 237
παροικία 218.237
παροινεῖσθαι 77
πεπαρῳνημένος 1075
παροινία 1075
παρόμοιος 244
παρόμοιον 72
παρὸν 547
παροξίζειν 1095
παροξύνω 379
παρόραμα 649
παρορμᾶν 544.650
παρορᾶν 648
παρουσία 125.547
ἐκ παρουσίας 52
παροχέτευσις 425
πάροχος 872
παρρησιάζομαι 278
πεπαρρησιασμένον 278
παρυπόστασις 244.497
παρυφίσταμαι 497
πάρφασις 680
παρῳδεῖν 617
παρῳδὴ 617
παρῳδία 617
παρῳδὸς 617
παρωθεῖν 351
παρωθοῦμαι 351
παρώνυμα 633
πᾶς ἀντὶ τοῦ ὅλος 738
πᾶς ἕκαστος 770
πᾶς ὅστις 771
πᾶς τις 770
παυλίτῃ 771
πάσχω 85.306
πάσχειν ἀγαθὸν 85
παύειν ἄρχοντα 252
παύομαι 252
πάχωσις 294
Πεζάδες 146
πεζὸς λόγος 572
πείθομαι 677
πείνη 827
πεινῆν 827
πειράζω 343
πειραστικὸς 343
πειρατήριον 344
πειρῶ, πειρῶμαι 343
πείσαι 10
πεισθημαχοίνιξ 1054
πεντικαιδεκήρης 1054
πεντικαιπεντηκονταέτης 1054
πεντηκοντάχους 870
πεπαίνειν 1065
πεπαλαιωμένα 353
πέπανσις 294.1065
πεπαίδευσις 118
πέρα καὶ πέραν 770
περαιτέρος 668
περαιωτικὸς 328
πέρας 510
πέρατα 595
ἡ περὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ 420.430
τὰ συνθετα ἀπὸ τῆς περὶ 422
οἱ περὶ Ἀρίστιππον, καὶ οἱ ἀμφὶ Σωκράτη, καὶ τὰ ὅμοια 1055
περὶ ἐλάττονος 302
περὶ ὀλίγου 302
περὶ οὐδενὸς 325
περὶ πλείονος 302
περὶ πλείστου 302
πάντων πέρι 907
περιάγω 370.387.419.421.424.
περιάγομαι 371.387
περιαιρετὸς 668
περιαιρῶ 668
περιαιροῦμαι 668
περίακτος 387
περιαλγὴς 422
περίαμμα 568
περιάπτω 568
περιάπτειν 568
περιαστράπτειν 324
περιαυτολογεῖν 802
περιβάλλω 465.466
περιβάλλειν τὸν λόγον 468
περιβάλλομαι 78.466
περιβιῶναι 430
περιβλητικὸν σχῆμα 467
περιβλητικὸς 467
περιβολὴ 467
περίβολος 465
περιγίνεσθαι 424.429
περιγίνεται 430
περίγραπτος 591
περιγραφὴ 752
περιγράφω 591.752
περιδεὴς 422
περίδειπνον 700
περίδου 519
περιδύομαι 519
περίειμι 430
περιεῖναι 430
περιὸν 430
περιὼν 423
περιελαύνω 429.888
περιελθεῖν 430
περιέπω 739
περιέρχεσθαι 430
περιεσκεμμένος 423.1062
περιέση 425
περιεστηκότα 427
περιηχεῖσθαι 423
περιηγηματικὸς 424
περιήγησις 423
περιηγητὴς 424
περιηγητικὸς 424
περιήκω 430.552
περιῆλθεν 425
περιηχεῖν 1074
περιηχεῖσθαι 1073
περιθαμβὴς 422
περίθου 519
περιθρυλεῖσθαι 1073
περιθρυλλεῖσθαι 1073
περίθυμος 422
περιιέναι 430
περιίστημι 426
περιίσταμαι 425.426
περικαίω 423
περικακὴς 423
περικακεῖν 50
περικαλλὴς 422
περικεῖμαι 519
περίκειμαι περιουσίαν 1037
περίκειται 430
περικνημίδες 513
περικόπτω 894
περίκομμα 894
περικοπὴ 895
περικτυπεῖν 1009
περιλαλεῖν 213
περιλαλεῖσθαι 1074
περιλαμβάνειν 561
περιλάμπω 878
περίλεξις 808
περίλοιπος 423
περίλυπος 422
περιμανής 422.424
περινοεῖν 422
περίνοια 422
περινοῶ 420
περίοδος 895
ἐκ περιόδου 425
περιορᾶν 1062
περιουσία 53
περιπαθὴς 423.808
περιπαθῶ 808
περιπαθῶς ἔχειν 99
περιπάσχω 99
περιπατητικὴ καὶ βραχυλογία 994
περιπέτεια 533.534
περιπετὴς 533
περιπίπτειν 1065
περιπίπτω 431.533
περιπίπτομαι ὑπὸ τοιαύτῃ συμφορᾷ 1007
περιπλάττω 778
περιπλέκω 617
περιπλέκομαι 617
περιπληθὴς 423
περιπλοκὴ 617
περιποιῶ 789
περιποιοῦμαι 296.789.790
περιπτερυγμένος 424
περίπολος 838
περιπολῶ 420.838
περιπτίσσω 808
περίπυστος 423
περιρραγῆναι 431
περιρρήσσομαι 431
περιρρεῖσθαι 1076
περιρρήγνυμι 784
περιρρυπόω 808
περισαίνω 580
περισθενὴς 423
περισκοπεῖν 1062
περισοβῶ 700
περισπασμὸς 331
περισπῶ 424.618
περισπαστὸς 467
περίστασις 426.427.428
περιστατεῖσθαι 427
περιστατικὸν 427
περιστατικὸς 426
περιστέλλειν 148
περιστέλλεσθαι 753
περιστενάζεσθαι 1073
περιστοιχίζω 347
περιστοιχίζομαι 347
περισύρω 726
περισχοινίζομαι 347
περισώζω 424
περισώζεσθαι 429
περιτίθημι 519.568
περιτίθεμαι 503.519
περιτρέπω 424.425.790
περίτριμμα 808
περιτροπὴ 425
περιτρώγω 431.894
περιτυλωματικὸς 258
περιτυχαίνω 431
περιυβρίζω 429
περιφανὴς 761
περιφέρεια 421
περιφερόγραμμα 421
περιφερόγραμμον 420
περιφέρω 419.421.422.424
περιφέρομαι 419.421
περιφλέγω 424
περιφθείρομαι 1082
περιφλεγὴς 423
περίφοβος 422
περιφοβοῦμαι 423
περιφορὰ 420.421
περίφωρος 15.414
περιχαίρω 423
περιχαρὴς 422
περιχανεῖν 431
περιχορῶ 430
περιψήματα 278
περίψεξις 423
περιψέγομαι 423
περιώδυνος 423
περιωθῶ 429
πεσοῦμαι 896
πέταλα 884
πέττειν τὴν ὀργὴν, ἀντὶ τοῦ πραΰνειν 1064
τὰ πευστικὰ τῶν ὀνομάτων 1103
πεφυλαγμένως 283
Πῆ 963
πῆ μὲν, πῆ δὲ 963
πῆ 963
πήγνυμι 315.498
πήγνυμαι 315
Πιεῖν 211
ἡ πίεσις 78
πιθανὸς 120.375
πιθήκου βλέπειν 1059
πικρὸς 971
πίμπλημι ἀντὶ τοῦ πιμπλῆσθαι, καὶ τὰ ὅμοια 101
πιστὰ 281
πιστὰ ἔχειν 115
καὶ ὅτῳ πιστά 84
πίστις 115
πίστις ἔντυχον 115

πίστις πείσεσθαι 115
πιστεύειν 98
πιστεῦσαι ἑαυτὸν ὁλοτελῶς 120
πιστευόμενος 295
πιστικός 120
πίστις 116.117.118.119
δέχεσθαι πίστιν 121
πίστιν ἐπιθεῖναι 115
πίστιν λαμβάνειν 121.159
πίστιν δοῦναι καὶ λαβεῖν 174
πίστιν ἀφελέσθαι 116
πίστιν ὑφέσθαι 116
πιστὸν 116.120
πιστὸν φάρμακον 120
πιστὸν ὀχυρὸν 120
πιστὸν ποιεῖν 115
πιστοῦμαι 121.746
πιστῶσαι 120
πιτυρίας 335
πιτυρίτης 335
Πλαταιαῖος 1087
πλάσμα 893
πλασματίας 893
πλασματώδης 893
πλαστουργῶ 816
πλάττω 775
πλάττομαι 775
πλατωνικὴ βραχυλογία 997
πλάτωνος δόξα περὶ θεοῦ 973
πλεῖν αἰτία τοῦ πλέον 363
πλειστηριάζω 465
πλέον τοῦ καιροῦ 282
πλέον ἔλαττον 1006
πλέον ἔχειν 858
πλέον ἔχων 1061
πλέον ποιεῖν 859
πλέον φέρεσθαι 859
ἐπὶ πλεονάζοντα 70
πλεονάζω 320
πλεονάζομαι 320
πλεονέκτημα 858
πλεονεκτικός 858
πλεονεκτῶ 858
πλεονεκτοῦμαι 858
πλεονεξία 735.857.858
πλευροῦμαι 896
πλῆθος 352
πληθύνω 352
πληθύνομαι 352
πληθυντικὰ αἰτία τῶν ἑνικῶν ἀττικῶς 282
πληθύω 352
πλήθω 352
πλήθομαι 352
πληθώρα καὶ πληθώρη 352
πληθωρικός 352
πληκτισμός 669
πλήμμη καὶ πλήμμυρα 725
πλημμελεῖν 724
πλημμελεῖσθαι 724.1076
πλημμελής 724
πλὴν 1036
πλὴν ἀλλὰ 1036
πλὴν ἀλλ' ἢ 1036
πλὴν ἐὰν 1036
πλὴν εἰ 1036
πλήρης ψῆφος 169
πληροφοροῦμαι 746
πληρῶ 764
πληρῶ τὴν ναῦν 253
πληροῦμαι 764
πλήρωμα 253.764
πλησιαίτερος 669
πλησίστιος 412
Πνεῖν θυμὸν καὶ θυμοῦ 1034
πνεῦμα 735
τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον 195
πνευματικός 258
Ποδωκάκη 289
ποθεῖν 1059
ποῖ 963
ποῖ δὴ καὶ πόθεν 998
ποῖ ἄττα 962.967
ἐπὶ ποῖα 1105
ποῖον δή 921
ποῖος ποῖα, καὶ τίς ἐστι 960
ποῖος δὴ 962
ποῖος δή ποτε 962
ποῖος τις 62.900
ποιός 63.960
ποιός τις 62.960.996
ποιῶ 302.304
ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ποιῶ συνθέτων 786
ποιῶ σε καλὸν καὶ κακῶς 273
ποιεῖν, ὅθεν ποίησις 302
ποιεῖν δικαιοσύνας 95
ποιεῖν λίθου λευκοῦ 995
ποιεῖν ἐπὶ συνήθη 97
ἐν θαύματι ποιῆσαι 303
ποιοῦμαι 302.303
ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν 302
γνώμην ποιεῖσθαι 302
ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν ἢ ὑφ' ἑαυτῷ 302
ποιεῖσθαι κέρδος 302
λόγον ποιεῖσθαι 175
λόγους ποιεῖσθαι 175
ποιεῖσθαι μητέρα 114
παῖδα ποιεῖσθαι 114
ποιεῖσθαι πατέρα 124
ποιεῖσθαι υἱὸν 109.303.114
ποιήσασθαι πίστις 115
ποιεῖσθαι χάριν καὶ ὀργὴν
ποίημα 303
ποίησις 302.114.303
ποικιλώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθέστερα 1050
ποιητὸς υἱός 109
πολεμεῖσθαι 1072
πολεμοῦσθαι 1072
πολιτεία 766
πολιτεία κυρίως λεγομένη 766
πολιτεύω 766.767
πολιτεύομαι 304.766.767
πεπολιτευμένος 277
πολίτευμα 766.767
πολιτευτής 766
πολιτικὸν 767
πολιτοχαρεῖν 843
πολιτοχαρεῖσθαι 843
πολλά 282
πόλλ' ἄττα 967
πολλαπλάσια 282
οἱ πολλοί 352
πολλοστὸς 250
πολλοστημόριον 249.996
πολλοστημόριος 249
πολλοστὸς 249.669.996
πολλοῦ γε δεῖ 940
πολλοῦ μάλιστα 395
πολύβουλος 542
πολυγνώμων 829
πολύμηλος 258
πολυώνυμος 258.1032
πολυπραγμονεῖν 306.852
πολυπραγμονεῖσθαι 306
πολυπραγμοσύνη 306
πολύπτυχος ὄλυμπος 321
πολύϊδρις 258.542
πολυχοεῖν 870
πολυχεῖς 870
πολυωρῶ 881
πομποστολῶ 872
πόνηρα πράττων 282
πονηροκρατοῦμαι 849
πόνος 750
πονῶ 748
πονοῦμαι 748.749
πεπονημένος 891
πορίζω 328.334
πορίζεσθαι εἰς τὰ κτήματα 104
πορθοῦμαι 371
πορίζειν 326.327
πορίζεσθαι 326.327
πόριμος 327.328
πόρισμα 327
πορισμός 326.327.718
ποριστής 326
ποριστικός 327.328
ποριστός 328
πορνεύομαι, ὅθεν πεπορνευμένος 1076
ποροποιεῖν 328
πόρος 124.327
πόρπαξ 213
πόρρω 243
πόσ' ἄττα 962.967
ποσάκις πόσος ποσάκις 996
ποσαπλάσιος 996
ποσαχῇ 996
πόσοι 996
πόσος 960
πόσος δή ποτε 962
πόσος τις 960
ποστημόριον 249.996
πόστος 996
ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ 1100
πότερα 282
ποτέρωσε αἰτία τοῦ ποτέρωθι 1040
ποτιδόρπιον 382
ποτικός 258
ποτίζω 105
ποτίζομαι 105
που καὶ ἄλλα παραπληρωματικά 925
Πρᾶγμα 307
πρᾶγμα πράττειν 304
οὐδὲν πρᾶγμα 307
οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα 250
πράγματα 307
πραγματεία 309
πραγματεύω 308
πραγματεύομαι 308
πραγματικός 308
πράκτωρ 308
πρᾶξις 847
ἡ πρᾶξις ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν ἐστι 226
οἱ ἐν ταῖς πράξεσι 226
πραξικοπεῖν 227.847
πραξικοπεῖσθαι 847
πρατήρ 201
πρατήριον 201
πράττω 164.304.306
ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ πράττω 852
εὖ πράττειν 273.305
κακῶς πράττειν 273
χάριν πράττων 282
πέπραγα 305
πράττομαι 304
πραΰς, ὦ ἐναντίον τὸ δυσμενής 131
πρεσβεία 713
πρεσβεῖον 716
οἱ πρέσβεις 715
πρεσβευτής 713
πρέσβευσις 608.713
πρεσβεύω 713.714.715.763.1074
πρεσβεύομαι 713.716.763
πρεσβύτερος, πρεσβύτατος 716
πρίασθαι 228
πρίω 103
πρὶν 970
πρὶν ἢ 970
πρὸ ἔργου 714
πρὸ ὁδοῦ 715
ἐπὶ πρὸ τοῦ 977
προάγειν 388.885
προάγεσθαι 383.389
προαγορεύειν δίκην 37
προαγωγεύς 383
προαγωγικός 383
προαγωγός 383
προαίρεσις 188.668
κατὰ προαίρεσιν 668
προαιρετικός 668
προαιροῦμαι 668
προαμύνεσθαι 356
προαυλεῖν 874
προαύλια 851
προαύλιον 874
προβάλλειν 453.454.462.697
προβάλλεσθαι 188.453.454.455.456.457.462.463.489
προβεβλημένος 455
προβάλλεσθαι δίκαιον 63
πρόβλημα 460.462
προβλήματα 683
προβληματώδης 461
προβλητικός 463
προβολεύς 462
προβολή 140.456.457.462
προβόλιον 456
πρόβολος 462
προβουλεύειν 237
προβεβουλευμένον 238
προβούλευμα 237
πρόβουλος 238
προγάμια 627
πρόγραμμα 168
προδιδόναι τὴν δίκην 25
προδιειργασμένος 278
προδιόρθωσις 311.577.681
πρόεδροι 164
προειρημένοι 192
προέκθεσις 518
προεκτίθεμαι 518
προελαύνειν 885
προενείκω 297
προεπιτάττω 69
προέχειν 465
προηγεῖσθαι 192
προηγούμενον 495.497
προηγούμενον θέλημα 365
προηγούμενα 449.497
προθεῖναι 188
προθεσμία 577
πρόθεσις 188
προθεσμία ἐστί 122
προθύματα 140
προθυμοῦμαι 527
προΐημι 554
προΐεμαι 289.554
προΐστημι 488
προΐσταμαι 487.488.489
προΐστασθαι 48.489.490.492.699

προκαλεῖσθαι 15.17.86.87.91
προκαλεῖσθαι ἀντὶ τοῦ προσκαλεῖσθαι 88
προκαλεῖσθαι διαιτητὴν 87
προκαλεῖσθαι τὴν δίκην 87
προκαλεῖσθαι πρόκλησιν 86
προκαλύπτομαι 492
προκαταβάλλω 447.562
προκαταβάλλομαι 447
προκαταβεβλημένον 449
προκατάβλημα 447
προκαταβολὴ 22.447
προκαταγιγνώσκω 38
προκατάγνωσις 38
προκατακεχρῆσθαι 386
προκαταλαμβάνω 400.563
προκάταργμα 141
προκαταρκτικὸς 141
προκάταρξις 138.141.446
προκατάρχω 140
προκατάρχεσθαι 140
προκατασκευάζω 576
προκατασκευὴ 576.577
πρόκλησις 86.87.113.186
πρόκλησιν δεξάμενος 87
προκοιτῶ 834
προκρίνειν 234
οἱ προκεκριμένοι 234
προκριθέντες 779.780
οἱ πρόκριτοι 234.706.780
πρόκωπος 797
προλαμβάνω 556.563
προλαβὸν 400
προλαμβάνομαι 107
πρόληψις 563
προλιμοκτονεῖν 869
πρόλογος 172
προμαχῶν 290
προμανθάνομαι 722.723
προμηθοῦμαι 723
προμνηστεύομαι 873
προμνηστικὰ 872
προμνήστρια 872
προμνηστρὶς 872
προμνῶμαι 872
προμύθιον 662
προνοεῖν 722
προνοεῖσθαι 722
ἐκ προνοίας 722.668
πρόνοιάν τινος οὐ ποιεῖσθαι 172
πρόνοιαν ποιοῦμαι 722
οἱ προξενηταὶ 256
προξενία 257
πρόξενος 257
προξενεῖν 256.257.266
προοδοποιῶ 715
προοδοποιοῦμαι 715
προοδοιπορεῖν 715
προοικοδομικὸν 300
προοικοδομῶ 300
προοικονομῶν 299
προορίζω 707.710
προωρισμένοι 710
προορῶ 722
προορῶμαι 722
προπαιδεία 627
προπαιδεύματα 627
προπάτωρ 746
προπέμπω 761
προπέμπομαι 761
προπύλαιος 746
προπυλαῖον 746
πρὸς 70.72.984
ὁ πρὸς ἐν τῇ συνθέσει 69
πρὸς ἀντὶ τοῦ ἕνεκα 985
πρὸς ἀγαθοῦ 987
αἱ πρὸς αἵματος 986.988
πρὸς ἀνδρῶν καὶ πρὸς γυναικῶν 98.984
αἱ πρὸς παῖδας 98
πρὸς ἀργύριον πωλεῖσθαι 986
πρὸς αὐτὸν αὐτὸς 986
πρὸς αὐτῷ εἶναι 987
πρὸς δὲ, καὶ πρὸς, καὶ πρός γε, ἐπιρρήματα 988
πρὸς ἑαυτὸν 986
τὸ πρὸς ἐμὲ 987
τὰ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων 984
πρὸς ἔπος, καὶ πρὸς λόγον 986
πρὸς ἔχθραν 986
πρὸς ἡμᾶς εἶναι 985
πρὸς θυμοῦ 987
πρὸς καθαρότητα 988
πρὸς κακοῦ 987
πρὸς λεπτὸν λόγος 988
πρὸς ὀργὴν 986
πρὸς ὀρθὴν καὶ ὀρθῶς 967
πρὸ τὸ παρὸν 988
πρὸς τὸ προσῆκον 986
πρὸς τινος εἶναι 987
πρὸς τούτῳ εἰμὶ 987
πρὸς τόπον 341.985
πρὸς χάριν, καὶ τὰ ὅμοια 986
προσαγγελεὺς 382
προσάγειν 381.383
προσάγεσθαι 113.381
προσαγωγεὺς 382
προσαγωγὴ 382
ἐκ προσαγωγῆς 383
προσαγωγίδης 382
προσαγωγὸς 375.382
προσαιροῦμαι 668
προσαμύνασθαι 396
προσαναγκάζω 72
προσανάκειμαι 503
προσανακλᾶσθαι 70
προσανακλαίω 531
προσαναλαμβάνω 72
προσανατίθεμαι 503.505
προσαπεκδύεσθαι 69
προσαποδύεσθαι 69
προσαποκρίνεσθαι 69
προσαπολέσθαι 70
προσαπορεῖσθαι 69
προσάπτω 513.568
προσάπτομαι 72.568
προσαιωροῦμαι 786
προσαρτῶ 568
προσαρτῶμαι 740
προσαφαιρεῖσθαι 69
προσαφεῖλεν 72
προσβάλλω 381.435.452.532.536
προσβοηθῶν 70
προσβολὴ 452.453
πρόσβορρος 75
προσγράφω 587.590
προσδεῖσθαι 69
προσδέχομαι 565
προσδιαλέγεσθαι 70.254
προσδιαλεγόμενοι 254
προσδιαστέλλομαι 147.709
προσδιαστολὴ 148
προσδιατρίβειν 70.252
προσδιαφθαρῆναι 70
προσδιεργάζεσθαι 274
προσδιορίζω 147.709
προσδιορίζομαι 709
προσδιωρισμένον 76
προσδιορισμὸς 709
προσδοκῶ 1101
προσδόρπιον 382
προσεγγράφειν 70.590
προσεγγυᾶσθαι 69
πρόσειλος 74
προσειπεῖν 70
προσελαύνω 887
προσεμφερὴς 72
προσεπιθεῖναι ἑτέρας 976
προσεξαμαρτάνειν 70
προσεξεργάζεσθαι 70
προσεπαινεῖν 69
προσεπιτιμῶ 70
προσεπιτρίβειν 70
προσεπιλέγω 661
προσεπιμαρτυρεῖν 70
προσεπιτίθεσθαι 69
προσέρχεσθαι 125
προσεπιλαβόμενος 148
προσεῖπε 70
προσευπορεῖσθαι 69
προσέχω 479
προσέχομαι 480
προσήκω 551.552
προσήκει μοι τούτου 1061
προσῆκον ἀντὶ τοῦ προσήκει 103
προσήκοντες 552
προσήλιος 74
πρόσηλος 74
προσημαίνω 657.658
προσήνεμος 75
προσηρμοσμένα 68
πρόσθεμα 513
πρόσθεσις 513
ἐκ προσθέσεως 513
πρόσθετον 513
προσθέτης 513
προσθήκη 513
προσίημι 553
προσιέναι 124.125
προσιέναι τοῖς δικασταῖς 124
προσιέναι τῷ δήμῳ 125
προσιέναι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ 124
προσίεμαι 265.266.553
οὐ προσίεμαι 266
τὰ προσιόντα 124
προσίσταμαι 493
προσίσχομαι 480
πρόσκαιρα 282
προσκαταθεῖν 73
προσκαλῶ 15.337
προσκαλεῖσθαι 15.17
προσκαλοῦμαι 14.17.337
προσκαρτερεῖν 73
προσκατάβλημα 447
προσκαταπεπλεγμένοι 68
προσκατέχω 682
πρόσκειμαι 512.513
προσκληροῦν 256
πρόσκλησις 15
πρόσκομμα 535
προσκυνεῖσθαι 782
προσκύνησις 782
προσκύπτω 70.72
πρόσκωπος 73.797
προσλαλεῖν 254
προσλαλοῦντες 254
προσλαμβάνω 144
προσλαμβάνειν ὕδωρ 17
προσλαμβανόμενα 144
πρόσληψις 144.197
προσλιπαρεῖν 73
προσλογίζομαι 513
προσμένειν 73
προσμιγνύω 357.450
προσοδεύομαι 124
προσόδια μέλη 125
πρόσοδος 124.125.133
προσωπεῖον 789
προσολοφύρεσθαι 70
προσομιλεῖν 70.254
προσομιλοῦντες 254
προσομιλητικὴ δύναμις 254
προσόμοιος 72.144
προσὸν 70
προσόρμισις 720
προσοφειλόμενα 230
προσοφλεῖν 69.229
προσοχὴ 480
προσπαράγραμμα 590
προσπαραγράφω 590
προσπάσχειν 73
προσπεριβάλλομαι 466.468
προσπορισμὸς 472
προσπίπτω 532.533
προσπίπτοντες 105
προσποιεῖν 295
προσποιεῖσθαι 295.296.789
μὴ προσποιεῖσθαι 296
προσρήγνυμαι 784
προσσημαίνω 658
προσσημαντικὸν 658
τὰ προστακτικὰ πράγματα ἀθληταῖς πολλάκις ὑπακούσια 127
προστακτικὰ ἴθι, μέτι, δίδου, καὶ τὰ ὅμοια 199
προστασία 488
προστατεύω 489
προστάτης 488
προστάτις 488
προστέλλω 643
προστέλλομαι 644
προσείλλω 148
προστέτηκε 72
προστακτικὸς 580
προστιχολογεῖσθαι 805
προστίθημι 493.502.512.513
προστίθεμαι 72.513
προστιμᾶν 55.59
πρόστιμον 55
προστρέπω 692
προστρέπομαι 692
προστρίβω 655.697
προστρίβομαι 655
προστρόπαιος 208.721
προστρόπαιον 284
προστρόπαιος 284.692
προστροπὴ 694
οἱ προστυχόντες 805
πρόσυλος 73
προσφερὴς 72
προσφέρω 415
προσφέρειν λόγον 416
προσφέρειν τὰς χεῖρας 415
προσφέρειν ἑαυτῷ τὰς χεῖρας 416
προσφέρομαι 415.416
προσφθείρομαι 1081
προσφιλοκαλεῖν 860
προσφιλοπονεῖν 73
προσφιλοσοφεῖν 73
προσφιλοτεχνῶ 862
προσφορὰ 415

προέχημα 188. 490. 493
προέχημα μὲν 997
προσφαύειν 71
προσψαφίζομαι 168
προσούδιον 125
πρότασις 699
προτάσεις 144.197
προτεθέντα 454
προτείνω 696.697
προτείνομαι 48.415. 489
προτέλεια 627
προτέλειος 626
προτελεῖν 626
προτελεῖσθαι 626
προτεταγμένοι 642
προτίθημαι 517
προτιθέναι ψῆφον 169
προτιμότερον 714
προτιμῶ 677.714
προτρέπω 353
προτρέπομαι 353.674. 765
προϋπαρξις 138.141
προϋπάρχω 138
προϋπάρχειν τῶν ἀρχαίων 138
προϋπαρχὴ 138
προϋποβάλλομαι 464
προϋποκείμενον 495
προϋποτιθέμενον 495
προυργιαίτερον 714
προύργου 714
προϋφεστικὸς 495
προφαίνειν 882
προφέρω 48.414 415
προφέρομαι 414.415.
προφθάσειν 400
προχειρίζομαι 755
πρύμναν κρούσασθαι καὶ ἀνακρούσασθαι 458
πρύμναν διακρούεσθαι 457.458
πρυτανεία 164
τὰ πρυτανεῖα 22
πρυτανεῖς 152.164
πρυτανεύειν 164
ὁ πρυτανεύων 152
πρυτανευόμενοι 164
πρύτανις 168
πρωϊαίτερος 668
πρωϊανθὴς 844
πρωϊβλαστεῖν 844
πρωϊβλαστὴς 844
πρωΐβλαστος 844
πρωΐκαρπα 844
πρωϊκαρπεῖν 844
πρωΐσπορα 844
πρωϊσπορεῖν 844
τὰ πρῶτα 984
πρωταγωνιστεῖν 123
τὰ πρωτεῖα καὶ δευτερεῖα 1037
τὴν πρώτην 971
πρωτόκουρος 845
πρωτολογεῖν 123
πρωτολογία 123
πρωτοτομεῖν 845
πρωτότομος 845
πρώτως καὶ δευτέρως 283
Πταῖσμα 535
πτερὸν 836
πτεροῦμαι 836
πτερύσσειν 344
πτέρυξις 344
πτερύσσεσθαι 344
πτίσσω 808
πτύχες 321.883
πτυχώδης 321
πτῶσις 633
Πυθμὴν 192
πυκνοκίνδυνος 863
πυργομαχεῖν 840
πυρκαϊὰ 882
πυρπολεῖν 883
πυρσεύειν 882.883
πυσματικὴ ἐρώτησις καὶ διαλεκτικὴ 461
Πωγωνοτροφεῖν 822
πωλεία 855
πώλευσις 855
πωλεύω 855
πωλητήριον 201
πωλοδαμνεῖν 855
τὰ ἀπὸ τοῦ πωλοῦ σύνθετα 847
πωμάζω 556
πῶμα 316
πῶρος 1086
πωροῦσθαι 1086
πώρωσις 1086
πῶς ἔμφασιν ἔχον 1099
πῶς μὲν, πῶς δὲ 1100
πῶς οὐκ 1099

Ρ

Ραδιέστερον 669
ῥᾳδιουργεῖν 126.428
ῥᾳδιουργεῖσθαι 428
ῥᾳδιουργία 126
ῥᾳδιουργὸς 126
ῥαθυμοτέρως 283
ῥαίζειν 403
ῥάκιον 445
ῥάκος 445
ῥακοῦμαι 445
ῥακώδης 445
ῥάκωμα 445
ῥάσσω 784
ῥαστωνεύειν 428
ῥαστώνη 427
Ρέπω 359
Ρῆγμα 784
ῥήματα 893
ῥηματίας 893
ῥήγνυμι 782.783
ῥήγνυμαι 782.783
ῥήματα σύνθετα ἀπὸ τῶν ἁπλῶν λέγεται 166
ῥημάτων αὔξησις 77
ῥημάτων δισσολογουμένων κατάλογος 297
ἀττικὸν ἔθος ἐπὶ τῶν ῥημάτων 766
περὶ τῆς τῶν ῥημάτων συντάξεως 1001
ῥῆσις 895
ῥητὸν 52
ῥητὸν καὶ διάνοια 976
ἐπὶ ῥητοῖς 975
Ρῖγος 446
ῥιζοτομεῖν 845
ῥιζοτομία 845
ῥιζοτόμος 845
ῥιπὶς 583
ῥιψοκίνδυνος 451
τὰ εἰς ρος 1067
Ρυμοτομία 845
ῥυμοτομεῖν 845
ῥυπαγωγεὺς 372
Ρωγμὴ 784
ῥωχμὸς 784

Σ

Σαρκοειδὴς καὶ σαρκώδης 132
σαόφρον 748
σατράπης 136
Σβέσις 548
Σεβάζομαι 689
σεβάσμιος 689
σεβαστὸς 689
σέβω 689
σέβομαι 689
σεισάχθεια 24
σημεῖον 319
σημειολόγος 803
σημειολογῶ 803.804
σημειολογοῦμαι 802
σημειοποιοῦμαι 790
σημειοπροσποιῶ 804
σημειοῦμαι 804
Σηκάζω 360
σηκοκόρος 748
σηκὸς 360
σήκωμα 360
σημαίνω 658
σημαίνομαι 658
τὰ σημαινόμενα 658
σημειογραφεῖν 843
σημειογράφοι 659
σημειογράφος 843
σημειοῦμαι 658
σημεῖον 659
σημεῖον δὲ 659.979
σημείωσις 658
σὺν χάρει 988
Σιδήρειον 795
σίδηρος 795
σιταρχία 820
τὰ ἀπὸ τοῦ σιτεῖσθαι 848
σιτηρέσιον 820
σιτοδοτεῖν 262
σιτοδοτεῖσθαι 26
σιτολογῶ 803
σιτομετρεῖν 262
σιτομετρεῖσθαι 262
σιτομέτριον 262
σιτοποιῶ 788
σιτοποιοῦμαι 788
σῖτος 44
σίτου δίκη 44
σιτῶναι 820
σιτωνία 820
Σκάμμα 270
τὰ ἐσκαμμένα 270
σκαρδαμυκτικὸς 824
σκαρδαμυκτῶ καὶ σκαρδαμύττω 824
σκελετεύω 1083
σκελετὸς 1083
σκέλλω 1083
σκέμμα 117
αἱ σκεπτικοὶ 636
σκευαγωγῶ 809
σκευάζω 568.569
σκευάζομαι 570
σκευασία 568
σκευαστὸς 568
σκευὴ 569
σκευοθήκη 569
σκευοποίημα 569.791
σκευοποιὸς 569
σκευοποιῶ 569.791
σκευοποιοῦμαι 569.791
σκευοφόρα 569
σκευοφόροι 569
σκευοφορῶ 797
σκευοφοροῦμαι 797
σκευώρημα 126.582
σκευωρία 126.582.583
σκευωροῦμαι 25.582
σκευωρούμενοι 583
σκηνεῖν 361
σκηνεῖσθαι 361
σκήνωμα 361
σκηνοβατῶ 868
σκηνοβατοῦμαι 868
σκηνοποιῶ 361.790
σκηνοποιοῦμαι 361. 790
σκηνοῦμαι 361
σκήνωμα 361
σκήπτεσθαι 128
σκιαὶ 370
αἱ σκιαὶ τῶν κεκλημένων 370
σκιαγραφεῖν 824.841
σκιαγράφος 841
σκιαγραφία 841
σκιαμαχεῖν 839
σκιατραφία 828
σκιατραφοῦμαι καὶ σκιατροφοῦμαι 828
σκιογραφεῖν 824
σκληραγωγῶ 809
σκληρὸς 875.909
σκνίφος 800
σκνίψ 800
σκοπεύω 338
σκοπιωρὸς 881
σκοπιωροῦμαι 881
σκοπὸς 188.339.340
ἀπὸ σκοποῦ 340
σκοπῶ 337
σκοποῦμαι 337
σκυλακεία 855
σκυλακεύω 855
σκωληκοῦσθαι 878
Σμικρολογοῦμαι 799
Σοβαρὸς 699
σόβη 700
σοβῶ 699.700
σοβοῦμαι 699
σολοικοφανὲς 1092.1093. 1094
τὸ σόν 972
σοφία 117
σόφισμα 576.833
σοφιστὴς 833
σοφιστεύειν 833
σοφισματώδη 833
Σπανίζω 361
σπανίζομαι 361
σπαρπάζης 971
σπονδεῖον 786
σπένδομαι 786
σπονδοποιοῦμαι 786
σπερμολόγος 808
σπερμολογῶ 808
σπουδάζω 348.797. 798
σπουδάζεσθαι 98.203
σπουδαζόμενος 798
σπουδαιολογοῦμαι 797
σπουδαρχίαι 834
σπουδαρχῶ 834
σπούδασμα 798
σπουδαστὴς 798
σπουδαστικὸς 797
σπουδὴ 798
σπουδὴν ποιῶ καὶ ποιοῦμαι 798
σπουδῆς ἄξιος 798
σπῶ, σπῶμαι 316
Σταδιαῖος 95
σταθερὸς 472
σταθμάω 472
σταθμὰ 470
σταθμεύω 471
σταθμία 470
σταθμὸς 381
σταθμῶμαι 471
στάλαξις 347
στάσις τοῦ χοροῦ 470
σταυρὸς 472
σταφὶς 823
σταχυολόγοι 808
τὰ ἀπὸ τοῦ στέλλω 871
στέλλειν 147
στέλλεσθαι 146.147
στέργω 39
στέργειν τοῖς ὡρισμένοις ὑπὸ τῶν δικαζόντων 39

στέργω τὴν κρίσιν 39
στέργω τὰ ἐγνωσμένα 39
τὰ στεφανωτικὰ 674
στήκω 827
στηρίζω 121
στιβαδοκοιτῶ 834
στοιχεῖα 162
στοιχεῖν 632
στοιχειῶ 1085
στοιχείωσις 1085
στοῖχοι 347
στοῖχος 632
στόλος 146.147
στόμα 1086
ἀπὸ στόματος εἰπεῖν 187
στόμιον 1087
στομφάζειν 298
στόμωμα 1087
στομῶσαι 1086
στορεννύω 484
στοχάζεσθαι 339.340.541
οἱ στοχασμοὶ 541
στοχαστικὸς 340
στραγγεύω 694
στραγγεύομαι 694
στρατηγικὸς 259
στρατηγοῦμαι 1077
στρατοπεδεύω 695
στρατοπεδεύομαι 695
στρέμμα 893
στρέμματα 612
στρεπτὸς 387
στρέφω 612
στρέφομαι 612
στρόβιλος 672
στροβῶ 672
στροφεὺς 613
στροφὴ 612.613
στρόφιγξ 613
στρόφις 612
στροφοῦμαι 613
οἱ Συγγενεῖς 88
συγγνωμονικὸς 259
συγγνωμονικοὶ 721
συγγνωστὸν 259
συγγράμματα 178
συγγραφὴ 593.594
συγγράφω 593.594
συγγράφομαι 593
συγγεγραμμένον 76
συγκακουργῶ 48
συγκακούργημα 48
συγκακουργία 48
συγκαλλύνειν 748
συγκαλύπτω 323
συγκαθίζω 380
συγκατάθεσις 522
συγκάταινος 522
συγκαταινῶ 522.531
συγκατακλείω 562
συγκατασκευάζω 581
συγκατατίθεμαι 195.522
συγκατεργάζεσθαι 355
συγκείμενον 522
συγκειμένη ἡμέρα, καὶ
συγκεκροτημένη 76
συγκεφαλαιοῦσθαι 133
συγκληρῶ 236
συγκλήρωσις 236
σύγκλητος 552
σύγκλητος βουλὴ 552
συγκομιδὴ 335
συγκομίζεσθαι 335
συγκόμιστος 335
συγκοπὴ 895
τὰ κατὰ συγκοπὴν ἐκφερόμενα 103
συγκόπτεσθαι 895
συγκοπτικὸς 895
σύγκριμα 782
συγκρίνομαι 782
συγκριτικὸς 782
περὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν 396
συγκριτικὰ ἀντὶ τῶν ὑπερθετικῶν 396.668
συγκρούειν 485.486.616
σύγκρουσις 486
συγκρουσμὸς 486
συγκυλινδοῦμαι 828
συγκύπτειν 70.71.323
συγχέεσθαι 263
συγχώρησις 203
συγχωρῶ 203
συγχωρῶ σοι τοῦτο 1076
συγχωροῦμαι 203.1076
οἱ συγχωρούμενοι 203
συγχωρήσομαι, καὶ τὰ ὅμοια 895
συγκεχωρημένος 26
συζῶ 263
συζυγῶ 632.633
συζυγία 633
σύζυγον 633
σύζυξ 633
συκαστὴς 864
συκοφαντοῦμαι, ὅθεν συκοφαντημένος 13
σύλλαβος 567
συλλαμβάνω 567
συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ 214
συλλαβὼν ἔχω, καὶ τὰ ὅμοια 394
συλλαμβάνομαι 567
συλλέγω 665
συλλέγομαι 664.665
σύλλεξις 538.665
συλλήβδην 433
συλλήπτρια 567
συλλήπτωρ 567
συλλογίζομαι 665
συλλογισμοὶ ὑποθετικοὶ 191
συλλογισμὸς ἐπιστημονικὸς 685
συλλογισμὸς σοφιστικὸς 686
σύλλογος 665
συμβαίνειν 529.532.615.616.619
συμβάντες 619
συμβήσομαι 620
συμβατικῶς 1009
συμβεβηκὸς 533
συμβιβάζω 1008
συμβλητὸς 620
συμβοηθῶ 70
σύμβολα κολλυβιστικὰ 621
σύμβολα πυθαγορικὰ 621
συμβόλαιον 521.619
συμβόλαιος 620
συμβολὴ 436.619.620.733
συμβολικὸν 621
συμβολικὴ θεολογία καὶ τελεστικὴ 622
σύμβολον 620
σύμβολος 621
συμβουλεύειν 743
συμβουλεύεσθαι 194.743
συμβούλευμα 743
συμβουλευτικὸς 744
συμβουλὴ 744
σύμμαχος, καὶ τὰ ὅμοια συμπαρεξύοντα [illegible] 838
συμμαχῶ 1072
συμμαχοῦμαι 1072
συμμιγμικὸς 321
συμμίσγειν 74
σύμμιξις 172
συμμίγνυμι 357.733
συμμιγνύω 357.614
συμπαθεῖν 819
συμπαθὴς 819
συμπαιδεύω 526
σύμπαν 527
συμπαρακολουθῶ 666
συμπαρεκτείνειν 249
συμπαρέπομαι 526
συμπαρέχω 126
συμπαραμαρτυρῶ 626
συμπαγὴς 819
συμπέμπω 526
συμπέρασμα 197.411
συμπεριφέρομαι 421
συμπεριφορὰ 421
συμπεριφθείρομαι 1082
συμπίπτω 526
συμπίπτειν 531.532.720
συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις 532
συμπλάττω 525.778
συμπλέοντες 527
συμπλέκω 616
συμπλέκομαι 532.616
συμπλοκὴ 616
συμπνέω 1058
συμποδηγῶ 526
συμποσίαρχος 835
συμποσιαρχῶ 527.835
συμπρεσβεύειν 307.527
συμπροθυμοῦμαι 527
συμπτυκτικὸς 321
σύμπτυξις 321
συμπτύσσειν 321
συμπεπτυγμένον 321
σύμπτωμα 531
σύμπτωσις 531
συμπυροῦσθαι 1086
σύμφασι 101
σύμφασις 110
συμφέρω 419
συμφέρει 408
συμφέρομαι 76.419
συμφιλοδοξῶ 859
συμφορὰ 419
συμφοροῦμαι 419
συμπεφορημένοι 419
συμφρονῶ 528.529
συμφύω 529
συμφύομαι 567.1086
συμφυσῶ 1058
ἡ σὺν ἐν τῇ συνθέσει 523
σὺν θεοῖς 993
σὺν θεοῖς εἰρῆσθαι 993
σὺν θεῷ εἰρῆσθαι 993
σὺν θεῷ εἰρημένον 993
συναγανακτῶ 531
συναγορεύειν 52.76.89
συνάγω 387.1035
συναγωγεὺς 388
συναγωγὴ 388
συναγώγιμον 620
συναγώγιμα συμπόσια 388
συναγώγιμος 388
συναγώγιον 620
συνάδελφος 528
συναιρεῖν 195
συναιρεῖσθαι 567
συναίρομαι 567
συναῖρον 528
τὰ συναναιροῦντα καὶ τὰ συναίροντα 528
συναισθάνομαι 528
συναίσθησις 528
συναίτιον 527
συνάλλαγμα 619
συναλλάττω 619
συναμφοτερεύω 616
συναμφότεροι 527
οἱ συνάμφω 527
συναναγκάζω 526
συναναλίσκω 1008
συνανθρωπεύω 348
συνανθρωπεύομαι 348
συνανθρωπίζω 348
συνανθρωπῶ 348
συνάντημα 690
συναντῶ 690
συναντῶμαι 690
συναπαρτίζω 735
συναπερείδω 701
συναπείκτω 523
συναποπεπτωμένα 524
συνάπτω 357.529.538.614.615.640
συναρράπτω 784
συνάρτησις 734
συναρτῶμαι 734
συναρχαιρεσιάζειν 142
συνάρχοντες 665
συνασπίζω 461
συνασπισμὸς 461
συναφὴ 538
συνάχθομαι 290.531
συνδιάζειν 78
συνδιαφέρω 408
συνδικῶ 88.89.123
συνδικῶ νόμῳ 89
συνδικία 89
σύνδικοι 89.123
συνδοκεῖν 364
τὰ συνδόξαντα 364
σύνδυο 527
συνεγγίζω 614
σύνεγγυς 244
συνέδριον 125.624.665
συνειδηδρομημένα 191
συνεῖναι 70
συνείρειν 538.539
συνεισάγω 113
συνείσακτος 113
συνεκβάλλω 531
συνεκδίδωμι 523
συνεκθερμαίνω 525
συνεκλύω 523
συνεκπέμπω 523
συνεκπλέω 523
συνεκτίκτω 523
συνεκτρέφω 524
συνελαύνω 887
συνελθεῖν 357
συνελόντι, καὶ συνελόντα φάναι 984
συνελόντι δὲ φάναι αὖ 984
συνεμφαίνω 524
συνενδίνυμαι 523
συνεξομοιῶ 530
συνεξορμῶ 718
συνεπαινῶ 522.523.526.531
συνεπαισθάνομαι 528
συνεπαπερείδω 701
συνεπιφορῶ 531
συνεπιτηχῶ 531
συνεπιβάλλω 439
συνεπιγράφω 530
συνεπικοσμῶ 523
συνεπικουρῶ 523
συνεπικυρῶ 522
συνεπιλαμβάνομαι 567
συνεπισπῶμαι 316.530
συνεπιστέλλω 531
συνεπιτελέω 523
συνεπιτείνω 530
συνεπιτίθεμαι 511
συνεπιψηφίζω 523
συνεπωδινᾶσθαι 531
συνεπονεύω 523
συνεργασίζω 354.355

τὰ συνερανιζόμενα 354
συνεργάζομαι 530
συνερείδω 702
σύνερξις 538
συνεστικὸς 499
συνεστικότως 77.486
συνέστιος 499
συνευδοκῶ 523
συνευπορίζω 523
συνευπορῶ 328.523
συνεφάπτομαι 78.567.682
συνεφέλκω 523
συνεφίστημι 479
συνηγορῶ 546
τὰ συνήθη ποιεῖν 97
συνήθως 283
συνήκω 529
συνημερεύειν 263
σύνθεο 520
σύνθεσις 198
τὰ σύνθετα ῥήματα ἀπὸ τῶν ἁπλῶν τίθεται 166
περὶ τῶν συνθέτων ὀνομάτων 1068
περὶ τῶν συνθέτων τε ἀντωνυμιῶν καὶ αὐτοπαθῶν 27
συνθήκη 520.521
σύνθημα 521.621
σύνθημα διδόναι καὶ παρεγγυᾶν 81
συνθήματα 522
συνθήματα ἐπιστολιμαῖα 522
συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ 522
συνιζάνω 532
συνίζειν 532
συνίστημι 257.266.497.500.501.763.765
συνίσταμαι 497.500.501.673
συνιστάμενοι 498
συνίεμαι 779
συννεύω 529
σύννοια 528
σύννους 528
συννοῶ 528
συννοοῦμαι 528
σύνοδος 125
σύνοιδα ἐμαυτῷ 21
συνοικῶ 156
συνοικία 156
συνοικίζειν 156.298.315
συνοικίζεσθαι 156
συνοικοῦντες οἱ γαμέται 156
συνοικοῦσαι αἱ γαμούμεναι 156
συνοικουμένη γῆ 156
συνοίομαι 529
σύνοιδα σαυτῷ 21
σύνολον 527
συνολοφύρομαι 531
συνομιλεῖν 70
συνόπτης 254
συνοξύνω 529
σύνοψις 528
συνοπτικὸς 528
συνορίζω 710
συνορῶ 528
σύνταγμα 641
συντάγματα 179
συνταγματικὰ συγγράμματα 178.641
συντακτικὴ ἀπογραφὴ 641
σύνταξις 639.641.644
σύνταξις τῶν εἰς τὸ γένεσθαι ἀπαρεμφάτων 58
περὶ τῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων 1001
σύνταρρος 836
συντάττω 640.642
συντάττομαι 640.644
συντείνω 401.698
συντείνεσθαι 698
συντέλεια 624.627
συντελὴς 627
συντελῶ 529.623.624.627
συντηκτικὸς 530
συντεχνάζειν 48
σύντηγμα 529
συντήκειν 529
συντήκεσθαι 529.530
συντίθημι 520
συνθέτης 182
συντίθεμαι 520
σύντονος 647
σύντρησις 527
σύντροφος 526
συντυχία 391
συνύφανσις 616
συνῳδὸς 154
συνωθῶ 351
συνωθοῦμαι 351
συνωθούμενοι 351
συνῶσθαι 528
συνωνεῖς 213.821
συνωνεῖς ἀνθρωπίνων 821
σύνωσις 351
συνωφελῶ 526
σύρμα 726
συρμὸς 726
σύῤῥαξις 436.784
συῤῥάττω 784
συῤῥήγνυμι 784
συῤῥήγνυμαι 720.784
συσκιάζω 580.581
συσκιάζομαι 580.581
συνεσκιασμένως 581
συνεσκιασμένος 581
συσκιασία 581
συσκιῶ 580
συσκιάζω 324
συσκοτίζω 526
συσσίτιον 848
συσσιτῶ 834.848
ἡ συστάδην μάχη 501
σύστασις 498.500.501
συστέλλειν 147
συστέλλειν ἑαυτὸν 718
συστέλλεσθαι 47
συνεσταλμένος 47
σύστοιχα 633
συστοιχεῖν 632
συστοιχία 632
σύστοιχος 632
συστολὴ 147.718
σύστομος 528
σύστρεμμα 673
συστρεμμάτιον 673
συστρέφω 672.673
συστρέφομαι 672
συστρέφεσθαι εἰς ἑαυτὸν 674
συστροφὴ 673.674
Σφαιροειδὴς 686
σφάλλω 425
σφάλλομαι 425
σφετερίζω 343
σφετερίζομαι 345
σφετεριστὴς 346
σφέτερον 33
σφοδρύνω 756
σφοδρύνομαι 756
σφυρήλατος 883
Σχάζειν 889.890
σχαλίδες 347
σχαλιδοῦσθαι 347
σχᾶν 890
σχᾶσθαι 890
σχαστηρία 890
σχαστήριον 890
σχεδία 885
σχεδιάζω 885
σχεδίασμα 885
σχέδιος 886
σχετλιάζειν 105
σχῆμα ἀγώνιον 421
σχῆμα ἀττικὸν 983
σχῆμα κοινῶς ἐλλειπτικὸν 981
σχῆμα ἑλληνικὸν 1000.1055
σχήματα 786.788
σχήματα τῶν τεχνῶν 491
σχηματίζειν 788
σχηματίζεσθαι 788
σχημάτιον 788
σχηματισμὸς 788
σχηματοποιία 786
σχηματοποιοῦμαι 786
σχηματοποιηθῆναι 492
σχηματοποιούμενος 788
σχίζειν 446
σχίσμα 446
σχιστὸς 446
σχολαίτερος 668
σχολῇ γε 931
Σώζω 559
ἡ σώζουσα ψῆφος 169
σωματίμετρος 791
σωματομετρῶ 791
σωματοποιοῦμαι 790
σωματοῦμαι 791
σωτὴρ 264
σωτῆρες 264
τὰ σωφρονιζόμενα 1077

T

Τὰ μὲν, τὰ δὲ 1061
τά τε ἄλλα καὶ ὅτι 1045
τὰ περὶ τὸ 977
τἀγαθὸν 1104
ταγεία 578
ταγεύω 578
τάγμα 639
ταγὸς 578
τακτικὸς 639
ταλαιπωρεῖν 310
ταλαιπωρεῖσθαι 310
ταλανίζω 359
ταλανίζομαι 359
ταλανοῦμαι 359
τἄλλα 916
ταμὰ 972
ταμίας εἰμὶ 341
ταμιεύω 341
ταμιεύομαι 341
ταμεῖον 395
ταξεῶται 640
ταξίαρχος 640
ταξιαρχῶ 640
τάξις 639.640
ταραξίας 894
ταράττειν 486
ταρρὸς 836
ταρροῦσθαι 836
ταρσὸς 836
ταριχεία 133
τάττω 638
τάξαι 592
ταχθῆναι εἰς ἄνδρας 67
τεταγμένη ἡμέρα 67
τεταγμένος 552
τεταγμένοι 639
τεταγμένοι ἐπ᾽ ὀκτὼ, καὶ τὰ ὅμοια 631
ταῦτα δὲ 964
ταῦτα δὴ 964
ταῦτά τοι 964
ταῦτ᾽ ἄρα 964
ταύτῃ 963.964
ταύτῃ ᾗ 963
ταύτῃ ὅτι 964
ταύτῃ τοι 964
ταυτολογῶ 801
τάχα που 926
τὴν ταχίστην 971
ταχυγράφος 841
Τε παρέλκον 398
τεθριπποτροφῶ 821
τείνω 697
τεκμήριον δὲ 659.979
τετανοτικὸν 786
τετανοποιοῦμαι 786
τετανῶ 786
τετανοῦμαι 786
τετάνωσις 786
τέλεια ἱερὰ 625
τελεῖς 625.626
τελειῶ 624
τελεσιῶ 817
τελειούμενος 625
τελείωσις 624
τελειωτὴς 625
τελεσιουργὸς 817
τελεσιουργῶ 817
τελεστικὸς 622
τελεστικὴ θεολογία 622
τελεστάρχης 622
τελεσταρχικὸς 622
τελετὴ 622
τελετουργὸς 624
τελετουργῶ 624
τελευτῶν 705
τελευτᾶν τὸν βίον 609
τὰ τέλη 227
τέλος 327.510.624.626
οἱ ἐν τέλει 227
τελῶ 607.622.624
τελῶ εἰς ἄνδρας καὶ ἐπιτελῶ, καὶ τὰ ὅμοια 67.622
τελωνῶ 227
τὰ ἀπὸ τοῦ τέμνω σύνθετα 844
τέμνειν 711.713
τέμνεσθαι 712.713
τέξις 608
τεράμων 909
τερατογραφῶ 843
τερατολογῶν 810
τερθρεία 878
τέρθρον 878
τερθρεύεσθαι 878
τερθρεύων 878
τεταρτημόριον 249.996
τετραίνω 878
τετράῤῥυμον, ἢ τετράρυμον 855
τεχνάζω 576
τὰ τῶν τεχνῶν παραγγέλματα ἐστιν ὅτι ἀληθινὰ 20
τεχνολογία 806
τεχνολόγος 806
τεχνολογῶ 805
τεχνῶμαι 576
τῇ μὲν, τῇ δὲ 963
τηλίαι 615.616
ἡ τήμερον ἡμέρα 1034
τηνάλλως 971
Τί 61.63
τί παρέλκει 61
τί τί 1105
τί γὰρ ἄλλο ἢ 981
τί δὲ ἄλλο ἢ 1047
τί δεῖ μὲ 1047
τί δὴ 931

τί δήποτε 913
τὸ τί ἦν εἶναι 181
τί μήν 922
τί μὴν 921
τίς 62
ὁ τίς 63.1106
τίς μηχανή 936
τίς ἢ τί παρέλκει 62.
τὶς 61.127
τίθει, ἀντὶ τοῦ τίθετι 199
τίθεμαι 187.198
τίθημι 199
τὰ ἀπὸ τοῦ τίθημι 830
τίθημι τὸν αἰῶνα 198
τίθεσθαι 148.187.189.
196.513
τίθεσθαι, λαμβάνειν, καὶ ἀντιτίθεσθαι 196
ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι 172
ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι 172
ἐν καλῷ καὶ ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι 196
ἐν σπουδῇ τίθεσθαι 196
τίθεσθαι ἐπιγουνίδα 195
μηδὲν τίθεμαι 196
παρ' οὐδὲν τίθεμαι 196
ὕστερον τίθεμαι 196
τίθεσθαι ψῆφον 169
σὺν καλῷ τίθεσθαι 196
τιθηνῶ 312
τιθηνοῦμαι 312
τιλᾶν 890
τιλμὸς τῶν τειχῶν 140
τιμᾶν 102.204.310.
638
τιμᾶσθαι 202.204.301
θανάτου τιμῆσαι 14
τιμὴ 206
διὰ τιμῆς ἄγειν, καὶ τὰ ὅμοια 373
τίμημα 83.203.205
τὸ γενόμενον τίμημα 203
τίμημα ἐπιτίθημι 592
τίμημα ἐπιγράφω 592
οἱ ἐν τιμήμασι 205
τιμήματα 204
τίμησις 202.205
τιμηταὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ 204
τιμητὸν 204
τιμοκρατία 204
τιμοκρατικὴ 205
τιμωρία 39.206
τιμωρητικὸς 259
τιμωρὸς 722
τιμωρεῖ 721.722
τιμωροῦμαι 39.722
τιμωρησόμενος 277
τὸ τιμωρούμενον 135
τιτραίνω 878
τιτρῶ 878
τιτρωσκόμενος 878
Τλῆμι 892
τλήμων 893
Τμητικὸς 468
Τὸ ἀντὶ τοῦ τόδε 965
τὸ καὶ τὸ 965
τὸ γ' ἐπ' ἐκείνῳ 978
τὸ γε τοσοῦτον 997
τόδε τι 965
τοὶ 921.964
τὸ μὲν, τὸ δὲ 966.1061
τὸ μέν τι, τὸ δέ τι 966
τοιῶ εἶναι 394
τοιῶ ἔχειν 394
τοι 905
τοιαῦτ' ἄττα 967
τοιαυτί 964
τοίνυν 917
τοιονδί 921
τοιόσδε τις 62
τοιοσδὶ 964
τοιουτοί 964
τοῖς τόκοις τοῖς γεγραμμένοις ἀποδοῦναι 84
τολμᾶν 892
τολμήεις 892
τολμητὴς 892
τολμητίας 892
τομὴ 817
τὸν ἀντὶ τοῦ τόνδε 965
τὸν καὶ τὸν 965
τοσονδὶ 921
τοσουτονὶ 964
τοῦ λαβεῖν 979
τουτὶ καὶ ταυτὶ 964
τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ 966.
1061
Τραγῳδία 845
τρανὴς 877
τρανὸς 877
τρανῶ 877
τρανωτικὸς 877
τραπεζιτικὰ γράμματα 185
τραυλὸς 345
τραυλότης 345
τρέπω 674
τρέπομαι 674.679
τρέπεσθαι ἑτέρας 969
τὰ ἀπὸ τοῦ τρέφω σύνθετα 821
τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, καὶ θεῖν 968
τρῆμα 878
τρίτος, καὶ ἄλλα ὅμοια 140
τριημιπόδιον 1054
τριημιχοίνιξ 1054
τρικυμία 342.875
τρίμμα 808.1069
τριμμοὶ 274
τριμοιρία 249
τριταγωνιστεῖν 123
τριταγωνιστὴς 123
τριτημόριον 249.996
τριτοστάτης 217
τριχολάβιον 847
τριχολαβὶς 847
τριῶν δέοντα 1052
τρυπίας 893
τρυφίας 893
τρόφιμος 822
τροφὸς ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ τροφὸν 1069
τροχαϊκὰ 132
τρυφερῶς 77
τρύχω 878
τρυχῶ 878.894
τρύω 878
Τυγχάνω 136.137.899
τυγχάνειν λόγου 174
τυλοῦσθαι 1086
τύλωμα 1086
τυμπανοφοροῦμαι 796
τυπικὸν 752.753
τύποι 654
τύπος 596.752.753
τυπῶ 583
τύπῳ λαμβάνειν 752
τύπῳ λέγειν 752
τυπώδης μάθησις 752
τυραννεῖσθαι 138
τυραννικὸς 259
τυραννοκτονεῖν 166.869
τυφλώττω 866
τὰ περὶ τὴν τύχην 827
τῆς τύχης, σχηματισμὸν 981

Υ

Ὑβρίζειν 290
ὕβρις 290.291
ὑβριστὴς καὶ ὑβριστικὸς 290.864
Ὑγίανσις 294
ὑγιεινὸς 1058
ὑγίανσις 294
ὑγιασία 294
εἰς υἱοθεσίαν δοθεὶς 114
υἱοθετεῖν 114
υἱὸν ποιεῖσθαι 109.114
υἱὸς ποιητὸς 109
υἱὸς ὁ ἐπανιὼν 109
Ὕλη 674
ὑλήματα 674
ὑλομανεῖ 833
ὑλοτομεῖν 845
ὕολμος 1074
Ὑπαγορεύω 290
ὑπαγορεύειν ἀντὶ τοῦ προαγορεύειν, καὶ ἄλλα πολλὰ ὅμοια 192
ὑπάγω 192.388.417.
594
ὑπάγομαι 389.390
ὑπαγωγὴ 388
ὑπαίτιος, καὶ τὰ ὅμοια 13
ὑποκινδυνεύομαι 896
ὑπαλείφειν 597
ὑπαλείφεσθαι 597
ὑπάλλαγμα 599
ὑπαλλάττειν 599
ὑπάλληλα 599
ὑπάλληλοι 247
ὑπάλληλοι ἐπίτιμοι 48
ὑπαναγιγνώσκω 388
ὑπανάστασις 519
ὑπανίσταμαι 519.675
ὑπαντιάζω 690
ὑπάντομαι 690
ὑπαντῶ 689.690
ὑπαντῶμαι 689
ὕπαρξις 137.138.139
ὑπάρξαι 139
ὑπάρχω 135.136.138.
139.1074
ὑπάρχω ἐγνωκώς, καὶ τὰ ὅμοια 136
οὐχ ὑπῆρξε 136
τὰ ὑπάρχοντα 40.137.
257
ὑπάρχουσα τιμὴ 137
ὑπάρχομαι 136
τὸ ὑπηργμένον 135
ὕπαρχος 135.136
ὑπαρχὴ 138
ὑπέγγυα 80.90
ὑπέγγυα δεδανεισμένα 80
ἡ ὑπέγγυος οὐσία 68
ὑπεγγύως δεδανεισμένα 80
ὑπείκω 550
ὑπεικὼν 192.388
ὑπεισιέναι 111
ὑπέκκαυμα 549
ὑπεκκαιόμενον 518
ὑπεκπέμπω 518
ὑπεκρεῖν 518
ὑπεκστῆναι 518
ὑπεκτίθεμαι 517.518
ὑπεκτρέπομαι 518
ὑπεκφεύγειν 518
ὑπεκχωρεῖν 518
ὑπεξάγειν 518
ὑπεξαιροῦμαι 518.747
ὑπεξαίρομαι 518
ὑπεξανάγομαι 518
ὑπεξαναδύομαι 518
ὑπεξανάστασις 519
ὑπεξανίσταμαι 519
ὑπεξίστασθαι 518.675
ὁ ὑπεξούσιος 30
ὑπεπιμέλεια 172
ὑπεπίτροπος 172
ὑπὲρ λόγον 176
ὑπὲρ ὤν, ἢ ὑπερῷον 959
ὑπεραλγῶ 290
ὑπερανίσταμαι 519
ὑπεραποθνήσκω 290
ὑπεραποκρίνεσθαι 52.290
ὑπεραπολογεῖσθαι 52.289
ὑπεραυθαδῶ 290
ὑπερασπίζω 290
ὑπεράχθομαι 290
ὑπερβάλλω 464.536
ὑπερβάλλομαι 465
ὑπέρβλητος 465
ὑπερβολὴ 464
ὑπερδιαλέγομαι 290.696
ὑπερεπαινῶ 290
ὑπερεκπίπτω 536
ὑπερεκπίνομαι 290
ὑπερέντευξις 289
ὑπερεντυγχάνω 289
ὑπερευδοκιμῶ 364
ὑπερεύχομαι 289
ὑπερημερία 40
ὑπερημερίαν ἀναβαλέσθαι 122
ὑπερήμερος 40.122.123
ὑπερήμερον εἰσπράττεσθαι 121
ὑπερθεματίζω 465
ὑπερθεματισμὸς 465
ὑπέρθεσις 437
ὑπερθετικὰ ἀντὶ τοῦ συγκριτικῶν 396.1052
περὶ τῶν ὑπερθετικῶν καὶ ὑπερσυγκριτικῶν 668
ὑπερκάθαρσις 636
ὑπέρκαρπα 844
ὑπερκαρπῶ 290
ὑπερκαρποῦνται 844
ὑπερκέρασις 631
ὑπερκερῶ 631
ὑπερκινδυνεύω 290
ὑπερκύπτω 72
ὑπερμαχῶ 290
ὑπερμάχομαι 290
ὑπερορίζεσθαι 13
ὑπερπαχύνομαι 290
ὑπερπλουτῶ 290
ὑπερπρόθεσμος 49
ὑπερσπόρησις 669
ὑπερσπορῶ 290.669
ὑπερσπορεῖσθαι 669
ὑπερεσπαρμένα 669
ὑπερσημειοῦμαι 290
ὑπερσταθμίζομαι 290
ὑπερτείνω 699
ὑπερτιμᾶσθαι 204
ὑπερτιμῶ 290
ὑπερτιμιοῦνται 844
ὑπερφαλάγγισις 631
ὑπερφαλαγγῶ 631
ὑπερφέρω 417
ὑπέρχομαι 389.390
ὑπεσταλμένως 26
ὑπεύθυνος 13
ὑπέχειν αἰτίας 8.1038
ὑπήκοος 863
ὑπηρετικὸς 258
ὑπηρετικὸς 258
ὑπηρετῶ 333
ὑπηρετῶ σοι τοῦτο 334
ὑπηρετοῦμαι 333.1076
ὑπηχιώτης 217
ὑπηχοῦμαι 494
ὑπνωτικὸς 259
ἡ ὑπὸ πρόθεσις 389
ἡ ὑπὸ ἐν τῇ συνθέσει ἀντὶ τοῦ περὶ τίθεται 192
ὑπὸ τούτου τοσαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκα 1007

ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀποθνήσκειν, καὶ τὰ ὅμοια 1007
ὑποβάλλω 463.465
ὑποβάλλομαι 463.464
ὑποβλέπω 648
ὑποβλύζω 463
ὑπόβλητος 464
ὑποβολή 464
ὑποβολιμαῖος 464
ὑπόβολον 464
ὑπόβολος 464
ὑπόγραμμα καὶ ὑπογραμμός 596
ὑπογράφειν 594.595
ὑπογράφεσθαι 594.595
ὑπογραφεύς 596
ὑπογραφή 520.595.596.752
ὑπογράψασθαι 161
ὑποδεικνύω 193
ὑποδέχομαι 566
ὑπόδικος 13.126
ὑποδοχή 566
ὑποδρηστήρ 273
ὑποδρομή 390
ὑποδρᾷ 274
ὑποδύεσθαι 159
ὑπόθεμα 192
ὑπόθεσις 188.189.191.192
ἐξ ὑποθέσεως 190
ὑποθετικὸν (τὸ) 191
ὑποθῆκαι 194
ὑποθήκη 26.187
ὑπόθημα 192
ὑποθημοσύνη 194
ὑποκάμπτω 612
ὑποκάπτω 613
ὑποκάτω 70
τὸ ὑποκείμενον 183.187.188
τὰ ὑποκείμενα 187
ὑποκείμενα κτήματα 81
ὑποκειμένη οὐσία 68
ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ πρόκειται 188
ὑποκορίζομαι 826
ὑποκόρισμα 827
ὑποκρίνομαι 111.159.296.776
ὑποκριτής 776
ὑποκρύπτομαι 323
ὑποκύπτω 70.72
ὑπολαμβάνω 268.459.564
ὑπολαμβάνω ἀντὶ τοῦ προσλαμβάνειν 193
ὑπολαβών 388
ὑπολείπομαι 756
ὑπόληπτος 268
ὑπόληψις 189.268
ὑπολογίζεσθαι 171
ὑπόλογος 172
ὑπόλογον γίνεσθαι 172
ὑπόλογον ποιεῖσθαι 171
ὑπομβρύχιν 390.408.892
ὑπομνηματίζω 179
ὑπομνήματα 178.179
ὑπομνηματικά 178
ὑπομνηματισμός 179
ὑπόμνυσθαι 42
ὑπόνοια 913
ὑποπίπτω 388
ὑποπιοῦμαι 790
ὑπορύττω 727
ὑπορχεῖσθαι 787
ὑπορχήματα 787
ὑποσημαίνω 657
ὑπόστασις 138.495
ὑπόστασιν ἔχειν 244
ὑποστάτης 496
ὑποστατικός 496
ὑποστέλλομαι 26.148.149
ὑπόστημα 497
ὑποστολή 149
ὑποστρέφω 612
ὑποστρέφομαι 612
ὑποστροφή 612
ἐξ ὑποστροφῆς 612
ὑποσύρω 727
ὑποτίτθω 698
ὑποτίτθουσα χαμαί 699
ὑποτίτθομαι 699
ὑποτιμάω 712
ὑποτιμάομαι 712
ὑποτίθεσθαι 26.90.187.188.190
ὑποτίθεται 90.145.198.188.189.194.417
ὑποτιθέμενος 190
ὑποτιθέμενα κτήματα 81
ὑποτεθέντα 90
ὑποτίμησις 388
ὑποτρέχω 389
ὑποτυγχάνω 417
ὑποτυπῶ 754
ὑποτυποῦμαι 754
ὑποτυπῶσαι 751.793
ὑποτύπωσις 754.793
ὑποφέρω 414.417.418
ὑποφέρεσθαι 419
ὑποφητεύειν 193
ὑποφήτης 193
ὑποφήτης ἀντὶ τοῦ προφήτης 193
ὑποφητικὴ λέξις 193
ὑποφητικόν 194
ὑποφθάνω ἀντὶ τοῦ προφθάνω 193
ὑποφορά 417
ὑπόχρεως 68.81
ὑπόχρεως ἀνήρ 81
ὑπόχρεως οὐσία 68
ὑπόχρεω χρήματα 81
ὑπτιάζω 635
ὑπώβολον 464
ὑπωμοσία 42
Ὑσός 839
τὸ ὕστατον, ἐπίρρημα 1006
ὕστατον προσαγορεύω 1058
ὕστερον τίθεμαι 196
ὑστερῶ 334
ὑστεροῦμαι 334
Ὕφαμμος 78
ὑφειμένος 26
ὑφειμένως 26
ὕφεσις 26
ὑφεστικός 495
ὑφηγεῖσθαι 192.388
ὑφημιόλιος 172
ὑφεῖναι 193
ὑφίεσθαι 25.26.149
ὑφιστᾶν 385
ὑφίστημι 494
ὑφίσταμαι 494
ὑφορμῶ 720
ὑφορμίζεσθαι 720
ὕφυδρος 160
Ὑψηλολογοῦμαι 807

Φ

Φαῆς 101
φαιδρύνομαι 545
φαιλόνη 103
φαίνειν 210.211.882
ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιών 227
φαίνεσθαι 211.362
τὰ φαινόμενα 210
φαινόμενοι 210
φαινοπροσωπεῖν 211
φάλαγξ 631
φαίας περιέχειν 395
φαντασία 210.273
φάρμακα καθαιρετικά 669
φάρυγξ 824
φασί 768
φάσις 210.211.227.293.294
φάσιν δοῦναι, ἢ δεῖξαι 227
φάσις φαίνειν 272
φάσκω 292
φάσμα 210
Φειδῖνα 848
φειδῖται 848
φειδωλός 865
φελλός 211
φέρε δή 921
φέρειν 208.214.372.390.391.393
φέρει ὀπίσω περιέλκει 393
συνήθεια ἀπὸ τοῦ φέρω 793
φέρειν ψῆφον 169
φέρειν διὰ γλώσσης 392
φέρειν διὰ μνήμης 392
φέρειν ἐπίνεχα 392
ἴσα φέρειν 392
φέρειν μέγα 393
φέρεσθαι 171.224.392.393.406
φέρεσθαι τὸ ἆθλον 392
φέρεσθαι δόξαν 392
εὖ φέρεσθαι 371
καλῶς φέρεσθαι ἢ ἄμεινον 392
ἔλαττον φέρεσθαι 392
φέρεσθαι μισθὸν 392
φέρομαι χάριν 392
φερώνυμος 154
φεῦ 982
φεύγειν 7.13.14
φεύγει ὑπ' ἐμοῦ τινὰ δίκην 1007
φεύγειν ἀσεβείαν 14
φεύγειν ἔγκλημα 14
φεύγειν τὴν πατρίδα, καὶ τὰ ὅμοια 14
φεύγων ἀνδροφονίας 39
φεύγων δουλείας 39
φεύγων φόνου καὶ ὕβρεως 14
φεύγοντες ἐπὶ φόνῳ 14
φαντικός 258
Φημί, φαμαί 744.1099
φήμην διαδιδόναι 175
Φθάνω 398.399.400
ἐκ τοῦ φθάνεις 400
φθάσαι 400
φθείρεσθαι 1081
φθίνειν 1077
φθονεῖν 1063
φθονεῖσθαι 1064
οὐ φθονήσω 1063
οὐδεὶς φθόνος 1063
Φιλαθήναιος 864
φιλαίματος 864
φιλαίτιος 668
φιλαναλωτής 865
φίλανδρος 864
φιλανδρία 864
φιλανθρωπεύεσθαι 126.865
φιλανθρώπευμα 126
φιλανθρωπῶ 127
φιλάρχαιος 864
φιλαρχήμων 864
φιλαρχία 865
φιλαυτία 865
φίλαυτος 865
φιλεγκλήμων 864
φιλεγκώμιος 865
φιλαποδήμων 864
φιλέορτος 864
φιλεπιστήμων 864
φιλεργεῖν 856
φιλεργάτης 857
φιληδεῖν 859
φιληδής 859
φιληκοεῖν 863
φιλήκοος 863
φιλιατρεῖν 859
φιλικός 259
φιλιατρεῖν 859
φιλίτια 848
φιλογεωργεῖν 857
φιλογραμματεῖν 860
φιλογυμναστεῖν 857
φιλογύναιος 864
φιλογύνης 864
φιλοδικεῖν 860
φιλοδικῶν 860
φιλόδικος 860.865
φιλοδοξῶ 859
φιλοζωεῖν 857
φιλόζωος 857
φιλοθεάμων 863
φιλοθεΐα 863
φιλόθεος 863
φιλοθύτης 865
φιλόκαινος 863
φιλοκαλεῖν 859.860
φιλοκαλία 860
φιλοκερδεῖν 272.857
φιλοκέρτομος 863
φιλοκίνδυνος 863
φιλόκοινος 864
φιλοκρινεῖν 860
οἱ φιλολογοῦντες 177
φιλολουτρῶ 856
φιλομαθεῖν 861
φιλομαχῶ 839
φιλόμωρος 864
φιλομυθῶ 862
φιλόμωμος 864
φιλοπαίγμων 797
φιλόπαις 857
φιλοπαράβολος 452
φιλοπαθής 864
φιλοπευστῶ 862
φιλοπλάτων 864
φιλοπλουτεῖν 856
φιλοποτῶ 856
φιλοπονοῦμαι 856
φιλοπραγμοσύνη 860
φιλοπράγμων 306.860
φιλόπτωχος 864
φιλοσκώμμων 864
φιλοσκωπτεῖν 864
φιλοσκώπτης 864
φιλοσοφεῖν 860.861
φιλοσόφημα 860
φιλοσοφία 861
διττὴ ἡ φιλοσοφία 232
τῆς φιλοσοφίας διαίρεσις 339
φιλόσοφος 865
ὁ πρῶτος φιλόσοφος 232
οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι 178
φιλοσφαιρεῖν 855
φιλοστοργῶ 855
φιλοστοργία 40.856
φιλοσωματεῖν 856
φιλοσώματος 856
φιλότεχνος 864
φιλοτεχνεῖν 861
φιλοτεχνεῖσθαι 862

φιλοτέχνημα 862
φιλοτεχνήσης 862
φιλοτεχνία 862
φιλότεχνος 862
φιλοτιμεῖσθαι 852.853
φιλοτίμημα 853
φιλοτιμία 853.854
φιλοτίμως ἔχω 853
φιλοτισοῦτης 865
φιλοπραγήμων 864
φιλοζοφοῦ 822
φιλόψογος 864
φιλοψυχεῖν 855.857
τὰ ἀπὸ τοῦ φιλοῦ 852
Φλέγμασιος 294
φλεγμασία 294
Φορὰ, καὶ φορὰν φέρει 391
φορέδιον 433
φορβάδες 893
φορμοκοιτῶ 834
φορμορραφῶ 818
φόρος 227.390.624
φορὸς 391
φορολόγος 390.645
φορολογῶ 397
Φράτορες 96
φρατρία 96
φρατρίαι 796
φρατριάζειν 96
φρατρίαρχος 96
φρὶξ 406
φρικμὸ 406
φρίκη 425
φρενιασπίας 891
φρενιαστίζομαι 891
φροντίζειν 319.479
φροντὶς 319
φρόντισμα 319
φροντιστήριον 318
φροντιστὴς 319
φρουραὶ φαίνειν 211
φρύαγμα 894
φρυαγματίας 894
φρυγανικὸς 674
φρύγανον 674
φρυκτωρία 881
φρυκτώριον 882
φρύκτωρος 881
φρυκτωρεῖ 881
φραῖ 406
Φυγαδεύειν 223
φυγαδεύεσθαι 13
φυγὴ 13
φυγοδικεῖν 157
φυγομαχεῖν 839
τὰ περὶ τὸ φυὴ καὶ τύχη 827
φυλακικὸς 258
φυλακτικὸς 258
φυλάττω 773
φυλάττομαι 773
φυλλομανεῖ 833
φυλλοφορεῖ 797
φύξιος 721
φυσάθμιον προσχήμα 1060
φύρδην 433
φυσικὸ 805
φυσιογνωμονία 830
φυσιογνωμονεῖ 830
φυσιογνώμων 830
φυσιολογία 805
φυσιολογῶ 805
φύσις 138.805
φυτουργία 818
φυτουργὸς 818
φυτουργῶ 818
Φώσσω 20

Χ

Χαίρειν 305.756
χαίρεσθαι 756
χαλαζοκοπεῖσθαι 847
χαλιναίω 361
χαλινοῦμαι 361.362.1077
χαλιναγωγῶ 809
χαλκουργὸς 818
χαλκουργῶ 818
χαμαικοιτῶ 834
χαμαιτύπος 838
χαραδροῦσθαι 1085
χαρακτηρίσαι 793
χαρακτηρισμὸς 793
χρηματίζεσθαι 1071
χαριεστέρως 283
χαρίζεσθαι 392.1071
χαρίζεσθαι ἑαυτῷ 27
κενὰς χαρίζειν χάριτας, καὶ τὰ ὅμοια 1033
χάριν φέρειν 392
χάριν, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα 984
χαριστήριοι λόγοι 337
χαριστήριον θύειν 337
χασμᾶσθαι 99
χαῦνος 1067
χαυνοῦσθαι 1067
Χέζειν 212
χεζητιᾷ 611
χειραγωγὸς 812
χειραγωγῶ 812
χείζω 755
χειροκρατία 849
χειρονομεῖ 840
χειροτεχνία 812
χειροτεχνεῖ 812
χειροτονεῖν 263
χειρουργία 811
χειρουργῶ 811
χειρεῖ 315
χειροῦμαι 315
χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι 129
χειρῶν νόμος 849
χέω 765
χέομαι 765
χεσείω 611
Χιλιοστὴ, καὶ χιλιοστὺς 1084
Χλίανσις 294
χλωρεῖον 212
Χορηγεῖν 1008
χορηγεῖσθαι 1008
χορήγημα 1008
χορηγία 1008
χορήγιον 1008
χοροστάτης 142.227.470
Χρᾶν 260.261
χρᾶσθαι 260
χρεία 176.415
χρειώδης 415
χρεωκοπῶ 847
χρεωκοπεῖσθαι 24
χρεωκοπία 24
χρεὼν 176.769
χρεὼ 1045
χρεῶν ἀποκοπὴ 888
χρεῶν ἀποκοπή. 24
χρὴ 666.1101
ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι 35
χρῆμα 83
χρῆμα φρονήσεως 83
χρήματα 83.208.257.1089
χρηματίζειν 259.260
χρηματίζεσθαι 257.260.326
χρηματισμὸς 259.260
χρηματιστικὴ δίκη 257
χρηματιστὴς 257
χρηματικὸς 258
χρηματιστικὸς 257
χρῶ 103
χρῆσαι 261
χρήσασθαι 261
χρῆσθαι 261.263
χρῆσθαι ἑαυτῷ 263
τὰ χρησθέντα 261
χρησμολογεῖσθαι 261
χρήστης 261
χρονίζω 353
χρονίζομαι 353
χρυσήλατος 883
χρυσίζειν 1095
χρυσουργεῖν 818
χρώματα καὶ σχήματα τῶν τειχῶν 491
Χύδην 433
Χωλὸς 736.899
χώραν ὑπολείπειν 295
ἐν χώρᾳ καθῆσθαι 295
κατὰ χώραν ἐᾶν 295
χωρεῖ 768
χωρίζειν 704

Ψ

Ψάλλω, ψάλλομαι 1078
ψελλίζειν, ψελλίζεσθαι 345
ψελλὸς 345
ψελλότης 345
ψεύδεσθαι 277
ψευδογραφεῖ 843
ψευδοκλητεία 16.153
ψευδομαρτυρία 105
ψευδομαρτυριῶν ἁλῶναι 129
ψευδομαρτυρεῖσθαι 129
Ψηφίζομαί σοι 168
ψήφισμα 163
ψῆφος 69
ψῆφος καθαιροῦσα καὶ σώζουσα 670
ψῆφον ἀναδιδόναι 163
διαφέρειν ψῆφον 169
φέρειν ψῆφον 169
αἱ ψῆφοι τῶν δικαζόντων 169
ἴσαι ψῆφοι 169
ψῆφοι αἱ πλήρεις 169
αἱ τετρυπημέναι ψῆφοι 169
τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐ λαμβάνειν 227
ψοφοφορία 391
Ψοφοδεὴς 895
Ψυχαγωγεῖν 373.809
ψυχαγωγία 809
ψυχαγωγὸς 809
ψυχομαχεῖν 839
ψυχομαχία 839
ψύχεσθαι 12
ψυχολογεῖν 12
ψυχολόγοι 12
ψυχολουτῶ, καὶ ψυχολουτεῖ 856
ψυχεῖν 12
ψυχότης 12
Ψωμὸν 508

Ω

Ὦ θαύματος 982
ὦ λόγος, ὦ φρένες, καὶ τὰ ὅμοια 982
ὦ ἄπολλον δαιμονίας ὑπερβολῆς 981
ὦ πρὸς θεῶν 981
τὰ εἰς ᾠδὰς 132
ᾠδὶ 921.964
Ὠθισμὸς 350
ὠθίζομαι 351
ὠθισμὸς 351
ὠθῶ, ὠθοῦμαι 349
ἀπὸ κρημνοῦ ὠθεῖν 14
Ὠμολόγησε, ἢ ὠμολόγησας 1061
ὠμοτοκεῖν 866
Ὢν 103
ὢν καὶ οὕτω 398
ὢν ἀντὶ τοῦ ἀφ᾽ ὧν 959
ὢν ἕνεκεν ὀργὴν ἔχει, ἀντὶ τοῦ ἀφ᾽ ὧν, καὶ τὰ ὅμοια 985
ὠνητικὸς 258
τὰ ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι 810
Ὥρα 176
ὡραΐζομαι 748
τὰ ἀπὸ τοῦ ὡρεῖ 881
Ὡς 1098
ὡς προστίθεται καὶ ὑπακούεται 1097
ὡς ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ 1097
ὡς ἀντὶ τοῦ πρὸς 1097
ὡς παρέλκον 1050
ὡς καὶ ὥστε 1099
ὡς ἂν 951
ὡς ἴδεν τὸν ἀγάθωνα, ἀντὶ τοῦ ὡς εἶδεν ὁ ἀγάθων 1044
ὡς λόγος 176
ὡς μὴ 955
ὡς ἀληθῶς, καὶ ὡς ἑτέρως καὶ ὡς ἀληθεστέρως 1097
ὡς λαμπρότατα 1097
ὡς ὅτι 1097
ὡς ὅτι μαλακώτατα 1097
ὡς οὕτω 397
ὡς δέοντος 18
ὡς συμπεσόντ᾽ ἄν, καὶ τὰ ὅμοια 989
ὡς σφόδρα 1097
ὡς τάχιστα 955
ὡς τάχιστα ὑπερθεν 1097
ὡς ἐδύνατο τάχιστα 1046
ὡς φιλεῖ 1060
ὡς ὤφελες 947
ὡς ὀξύτατον 1100
ὥσπερ 921
ὥσπερ οὕτω 397
ὥσπερ οὕτω δὴ 397
ὥσπερ δέον 18
ὥστε 1099
ὠτίζομαι 352
Ὠτακουστὴς 382
Ὠφέλιμος 1066
ὠφληκέναι καὶ ὄφλειν 89
ὠφλητικὸς 126
ὠφλητικὸς τὴν δίκην 126
ὠφλητικὸς περιγίνεται 90
Ὠχέμην ἀπιὼν 1033.394
ὠχρίας 893
τὰ ἀπὸ τοῦ ὦψ 865

ΤΕΛΟΣ

A

A & ab 984
à capite ducere 143
à me ſoluere 1038
à memoria, à libellis, & ſimilia quomodo Græcè dicantur 488
à reo dicere, & ſimilia 987
Ab aliquo interire 1007
ab oratoribus in foro ſolitudo 1038
ab illo, pro à ſe 29
ab re 341
abdicare ſe 473
abduco 481
abduco fidẽ 471
abeſſe biduũ 1033
abiectior animi 1046
ablatiuus à participio impersonali 19
abſiſto 473
abſoluere 65
abſoluere creditorẽ 65
abſolui 65
abuti 386
Ac 919
ac in principio ſententiæ 916
àccido 531.534
accidentia tela 532
accidere humanitus 84
accĩdo 894
accinctus 570
accipere 267.563
accommodo 519
accumulare 356
accuſationes factitare 272
accuſatiuus pro genitiuo, figura Attica 117. 942
acerba tuens 1059
acies 1086
acquieſcere 366
actio quæſtionis 55
actionem reſtituere 250
actiua abſolutè poſita 609
actus rerum 126
Ad incerta fortunæ uenenum erat 1048
ad palum depugnare 840
adæquare 735
nihil addere 101
addictorum & nexorum lex 200
additamentum 517
adhæreo 480
adiectiuum pro ſubſtantiuo 56
adiectiua duo uni ſubſtantiuo addita 56
adiicere oculos 824
adminiſtrare 153
admitto 553
admoneo 478
adnotare reos 658
adnotatio bonorum 658
adornari 582
aduerbiorum in ῶς formatio 183
adumbro 841
AEquilibriũ facere 871
æquipondium 360
ærarij apud Romanos 167
æſtimator 183
æſtimo 471
æſtuare 264
æſtuare dubitatione 99
æſtus 264
Afferre manus 416
afficio 481
affinis culpæ 552
affluere 1077
Agere 304
agere cum populo 124
agere cum populo & cum patribus 260
agendi poteſtas 54
aggredior 511
aggreſſio 542
aggreſſiones 541
agnoſcere 265
Albugo oculorum 185
album 185
album oui 185
aleæ ſignificatio 615
aliquid 61
aliquis 61.363
allegare 48.196
allucere 882
alternare 600
Amat pro ſolet 1060
ambigere 34.602
ambigi 603
amores 177
amplius duo millia 1048
amuletum 568
Anceps acies 1087
animaduerſio 480
animas effundere 554
animi 131
animus præſens 222
animo concidere 539
animum appellere 479
annus & menſis Athenienſium 263
ante Caſtoris ſtatua 1033
antecedens trahit ad ſe relatiuum caſum & genus 1043
antegredi 140
antequam 970
anteſtari 25
anteſtatus 26
anthypophora 417
anticipare 563
anticipatio 563
antiquus 716
Apparitores publici 16
appellatio 87
appelli 534
appietas 1046
applicari 534
appono 514
apprehendere 268
appulſus 452
aptus 568
Aqua & igni interdicere 178
Arbitri 152
arbitrũ & iudicem ferre 156
arbitrij & iudicij differentia 155
arbitriũ pro iudicio 154
arbitrium amicis permittere 93
arcæ aquariæ 616
arceſſere 885
arceſſere quæſtionem à capite 143
argumentum 181
argumenta à circunſtãtia 427
Ariſtidis locus 48
articulus an neceſſarius in epiſtolarum inſcriptionibus 1109
articuli triplex uſus apud Græcos 1104
articulus repetitus 1108
Aſteria 318
Aſſenſio 608
aſſenſionem inhibere & retinere 479
aſſentire & aſſentiri, & alia 1037
aſſimulis 61
aſſis partes 249
aſſumere 415
At 902.928
at certè 902
at uerò 915
at hercule 898
atenim 898
atque 919
atque in principio ſententiæ 916
Athenienſes αὐτόχθονες 123
athleticè ualere 962
atteſtari 25
atticiſmus 1090
Auctor 813
auctor & auctoritas 814
audire 1057
auferre 172.225.392
auguſtus 689
aures & oculi regũ 382
aurum 359
auro rependere 359
auſpex 872
auſus aciem 1060
aut uerò 915
autem 966

B

Balbutire 345
Baſilius antiquis nõ cedit ſermonis puritate 270
Baſilij & Gregorij elogium 409
Bidui abeſſe 1033
Bona 83
bona poſſideri 41
bona fide 219
Brutus de optimo genere dicendi diſſenſit à Cicerone 1017
Budæi in his Cõmẽtariis inſtitutum 7.12 266
quem ordinem in ſuis Commentariis ſeruare uelit Budæus 22
Budæus libellorum magiſterio donatus 251

C

Cæſi hominis pœnas perſequi & expetere 721
cæſo parentare 721
cæterum 916
Calendæ 240
capta amplius duo millia 1048
caput 144
caſus 459
caſus pro caſu 18
caſus in eadem oratione uariati 21
caſus & genera relatiuorũ συλλοιπάφαση 193
inter caſus diuerſos coniunctio 19
Catulli locus 61
caueo 320.593.594
cauere alicui 594
cauere ab aliquo 594
cauſa 594
cauſa eſt quamobrem 490 960
cauſæ firmamentum 49
cauſæ nihil eſt 937
per cauſam 490
cauſam haud dico 937
cauſam ſuſtinere 7.8. 1038
cauſari 48
cauſificari 48.937
cautior quàm prõptior 1050
Cenſeor 363
cenſere 268
cenſoriæ animaduerſiones 38
centumpondium 360
cernere 1020
certè, & at certè 902
Choragium 1008
chorodidaſcali 270
Cibarius panis 335
Cicero à Græcis eloquẽtiam mutuatus eſt 59
Cicero à Quintiliano immeritò notatus 27
Cicero ἄγαν φιλέλλην 59
Cicero calũniator Græcorum 749
Cicero eſſentiæ & ſubſtãtiæ uocabula uitat, naturáſq; appellat 138
Cicero Græca aſſequi gaudet 8
Cicero in plurimis cum Græcis certare uoluit 245
Cicero parẽs linguæ Latinæ 1010
Cicero quæ uocabula à Græcis acceperit 1011
Cicero pleraque Græca in Latinam linguam tranſtulit 901
loca Ciceronis animaduertenda 28
locus Ciceronis animaduertendus in Oratore perfecto 818
locus Ciceronis emẽdatus 998
Ciceronis locus explicatus 58.1061
exempla Ciceronis æmula Græcorum 1001
Cicero reprehenſus à multis 1016
Ciceronis oratio in dialogis uenuſtiſſima 1004
Ciceronis Orator à Bruto nõ probatus eſt 1013
apud Ciceronem per-

multa trãſlatitia 917
ſchema Ciceronianum 997
circulari 1062
circuli 1062
circunducere 161.591
circunitio 465
circuniectus 1037
circunſcribo 591
circunſpectare 1062
circunſpectus 1062
Clamito 576
claſſici 205
claſſis quinquagenaria 164
Coactus 267
cognati 552
coitio & coire 498
collationes 26
colludo 531
collegium τῶν λογιστῶν 38
collegium libellis ſupplicibus præfectorũ 251
collidere 486
colligere 665
colligere ſeſe & recolligere 267
colligere orbem 672
collimare 340
collineare 340
collocare gratiam 512
color 490.491.492
colorare 492
colorata oratio 492
colores rhetorici 491
conutialis homo 556
commemorare 184
commiſſum ac profligatum conficere 107
commiſſum bellum 107
commiſſura 445.453
quod commodo tuo fiat 1038
commune 1036
communire caſtra 516
cõmurmuratus eſt 1035
commutare 597
de comparatiuo 1051
competitio 91
competo 614
componere 248
compos mentis 479
comprobo 631
compromiſſarius arbiter 151
compromiſſarij 238
cõpromiſſum facere 149
concẽdo 526.895
concidere animo 538
concoquere 1064.1065
concretum 782
condemno 202.574.575
condico 607
conducere 1035
coniũctio inter diuerſos caſus 19
conficere pecuniam 326
congiarium 853
cõgreſſio 608
connectere 538
conquiſitores 805
conſcribere 499.587
conſcribillare 588.592
conſideratio 480
cõſpirare 1058
conſtipo 580
conſtituere 228.498.501
conſtituere Rempub. & maieſtatem 484
conſtitutus 710
conſtitutio corporis 448
conſtitutio ciuitatũ 448
cõſtructio eleganter implicita 954
conſtructio immutata in eadem ſentẽtia 1089
conſtructiones figuratæ 1087
conſtupratum iudicium 1078
conſules 253
conſulo & ſtatuo 743
contechnare 581
contechnari 576
contegere 148
contẽdo 34.221.248.249
contentio 248
contexere 576
contingo 438
continuare uerba 538
contrapoſita 199
controuerſus 860
conuaſo 581
conuenienter naturæ uiuere 1047
in manum conuenire 124
coram 247
cornu petere 541
corollarium 360
corrumpo 475
Creare periculũ 482
credo 396
critici 36
Cupere pro cupiebat, & ſimilia 1045
cura 478
cura rerum 226
curatio 478
curare pecuniam 326
curiæ duæ Athenis 163
curialis 730
curiata comitia 165
curiones 212
cuſtodia 279
D
Damnare 99.112
dare pœnas 24
dare ſermonem 175
datiuus pro accuſatiuo poſitus 58
Debere 1101
rei iudicatæ debitor 48
decedere 676
decidere 64
decimare legiones 214
declamare 538
decretum 189
decumanus fluctus 343
decuriare 499
decurſum ſpatium & percurſum 1069
dedere 45
deducor 381
defrugare 46
degenerare 477
degeneratio 475
de Demoſthene elogium Ciceronis 1028
deponentia uerba 370
depoſcere 45
depoſci 45
deprecari 1035
deprecatio 1035
depugnare ad palum 840
deſaltare 787
deſcribo 584.592.596.792
deſcriptus 592
deſcriptum 584
deſcriptio 584.587.792
deſigno 687
deſignati Dei 710
deſignatum 710
deſinere 600.252.609
deſino artem 252.609
deſpondere 370
determinatio 706
detraho de cœlo 727
Deus & Dei 973
Dialectica 255
dialectica apex diſciplinarum 255
dialecticus 255
dialogi Platonis 255
dicam & dicas ſortiri 23
dieſis 544
differri cupidine 409
differri doloribus 410
digitorum mentio 602
dignari 1009
dignitas 73
dignitati ſeruire 73
digreſſio 608
dimenſionẽ habere 474
dimenſum 276
dimicare pro aris & focis 280
dimidiatum 1107
dimidium minus 1048
dimiſſoriæ literæ 522
dimittere 65
dimitti 65
dimouere de ſtatu 476
Dionyſij Halicarnaſſei iudiciũ de Lyſia 1029
magnus Dionyſius 617
magnus Dionyſius, quẽ Areopagitam appellant 194
dirimo 472
diſcedere 474
à ſeſe diſcedere 477
diſcepto 560
diſceptatio 179
diſceſſiones 474
diſciplinæ 177
in diſcrimen uocare 99
diſcrucior animi 1046
diſputatio 179
ad diſquiſitionem uocare 165
diſſidere facio 475
diuerſor 253
diuidere 732
Docere fabulam 816
dogma 189
domus 256
donatiuum 853
de uſu Dualis numeri 1094
ducere 200.371
dulce 1061
duoetuiceſimus 1054
duplicem eſſe 207
E
E poteſtate exire 737
Eblandiri 1078
eblandita 276
Electa 660
ecſtaſis 477
Edico 606
Effatum 276
effectio 1020
effero in uulgus 404
efficio 481
efflictim 1082
effluere 1076
Ego uerò 915
egreſſus 475
egreſſio 475
Eiecti 68
eiicere 434
eiuro legationem 17
eiuro magiſtratum 17
eiurare teſtimonium 16
eiuratio 16
eius uacat nonnunquã apud Latinos 397
Electi 91
eloquentia torrens 1026
elucubro & elucubror 1037
Emẽtita auſpicia 277
ementitus 277
emergo 637
emiſſarius 382
Enarro 184
enuntiare 294
enuntiatio & enũtiatũ 294
Epiſtolæ furtiuæ hodie maximè frequẽtantur 512
epiſtolarum principia apud priſcos 305
epitheta duo uni ſuppoſito adiuncta 57
Equaria 855
equum concitatum ſiſtere 483
Ergaſtula 279
erigere oculum 866
erumpere 331.637.782.785
Eſſe infinitiui cõſtructio 57
eſſe & εἶναι 102
eſſe talentis uiginti 68
eſſentia 496
Et 919
et pro etiam 910
et quidem 915.918
et uerò 915
Euariare 600
euerſus 472
Exalbidus 330
examino 471
excedere ætatem 225
exceptio 105
exceſſus 475
excidere 1007
excipere 55.75.267.494.562.563.564
excitare 311
excommunicati 278
excribo 584
excriptum 584
excuſo 289
exhibere 222
exhortatus 276
exire è poteſtate 76.476.737
exoculare 1085
experiri 343
expetere pœnas 24
explanare 515
exponere 515.517
exponere puerum 517
expoſcere 45
expoſcere ſeruum ad quæſtionem 45
expoſci 45
exprobrare 574.575
expromiſſio 608
extraquam 246
extruere 472
exuere iuſtitium 158
exuere obſequium 158
exuere reuerẽtiam 158
F
Fabius Cũctator 386
fabulam docere 816

facere ad ſtomachũ 303
facere argentariam 272
facere iacturam 86
facere naufragium 86
facere præconium 272
quid hoc homine facias? 85
uerbum facio in oratione uacans 1041
facultas 83
facultas propria 1029
falſum 315
fas 283
fatidicus 283
fax 549
Felix huius rei & hac re 1046
ferens 392
ſi ita ferret 1060
fert uia 372
Fides 116.119
iuſta fides 118
uera fides 118
bona fide 119
figuræ à compendio ſermonis natæ 1088
figuræ conſtructionis 1087
fingo 776
finis non admittendi, & finis non procedẽdi apud pragmaticos 150
finitio 181
fio 482
firmamentum cauſæ 49
Florida dictio 801
floridum genus dicendi 801
Formatæ literæ apud Pontificios 522
fortuna 459
fortunæ 83
Frigere 12
frigus 12
frigidum 12
fructuoſum facere 46
fructum elicere 46
Fugiens 1067
fundere uel funditare uerba 861
furioſus 477
futurum ſubiũctiui 137

G

Galli aoriſtos Græcos exprimunt 111
Gallica lingua à Græcis multa uerba mutuata eſt 211
Gallica lingua Græcos & Latinos in quibuſdam imitata 773
gaudium gaudere 1033
Generalis 192
à genitiuo ad accuſatiuum tranſitus 10
genitiui duo uerbo eidẽ iuncti 11
genitiuus pro accuſatiuo, more Attico 654
germanus 998
Græca uocabula apud Ciceronem 1011
per indicatiuum Græci multa dicunt, quæ Latini per coniunctiuũ 949
Græci περίλλοντα multa in oratione ponunt 915
Græci præſertim Attici φιλομέτοχοι, id eſt participiorum uſu gaudent 136.137
modus immutatus apud Latinos & apud Græcos 948
Gregorij locus animaduertendus 981
Gregorij & Baſilij elogium 409

H

Habere in honore 373
hærere ueſtigiis 78
hæreticorũ ueſana ſtultitia 880
haurire 900
Hoc mihi probatur, & ſimilia 1047
hodiernus dies 1034
honorare 373
honoraria & domeſtica diſceptatio 151
honorarij 151
Hyperbaton 1091
hypotheca 464
hypotheſis 188.191

I

Iacẽre 539
Iactare 684
iactantia 684
iactatio 684
Ianus Laſcaris 213.241
Iconici pictores 1030
Id temporis, ætatis, authoritatis, & ſimilia 1049
id genus, pro eius generis 1049
Ignominia 207
ab illo, pro à ſe 29
Imitatum 176
immiſſa barba 441
immittere 441.545.547
immuto 475
imperitus 825
impingere dicam 34
imponere 509.510
impotens lætitiæ 1045
facere 273
impræſens 1039.242
impræſentiarum 242. 1039
imprimere 655
improuidus 471
In præpoſitio 1040
in aris & focis 281
in corpus ire 791
in dotem eſſe 1040
in iudiciis 54
in iure 54
in naturam rerum cadere 495
in orbem aliquid facere 425
in pedes induta 1040
in poteſtatem eſſe 1040
in præſentia & impræſentiarum 1039
in publicũ proponi, & ſimilia 1040
in ſuam tutelam uenire 31
in uulgus ualere 1040
in æs incidere 1039
inanteſtatus 16
incæſſere 111
inclamare 1057
inclamitare 1057
includere in dialogos 1046
incumbere 512
indicare 245
per indicatiuum Græci multa dicunt, quæ Latini per coniũctiuum 949
indifferens 409
indignitas 73
inducere 111.777
inductio Socratica 376
induo me in laqueum 466
inducere ſe laqueis 159
ineptum 315
inferre tributum 406
infinita quæſtio 192
de conſtructione infinitiui 1042
de infinitiui natura & conſtructione 1043
infinitiui uerbi ſubſtantiui conſtructio 57
infinitiuus apud Latinos quomodo reſoluẽdus 395
infinitiuus cum recto ante ſe 1043
influere 1076
informare 752.792.793
informatio 793
infundo 543
inhibere 495
inhibere equum 459
inhibere nauigium 457
inhibere remos 458
iniungere 382
innatare 1056
innuti 98
inſanæ ſubſtructiones 832
inſanum 832
inſidiandis legatis, paſſiuè 1009
inſinuare 587.638
inſiſtere 481
inſpicere 338
inſtituere 107
inſto 480
inſtructa nauis 253
inſula urbana 256
integer animi 1045
intellectus 118
intelligentia 118
intercalare 535
intercalatio 164.589
interire ab aliquo 1007
interlabi 535
interſerere 535
interſiſtere 480
interuallum 474
interuenire 478
interuentum & interuentio 608
inteſtabiles 206
inteſtabilis pro deteſtabili 206
inuenire 301
inuentarium 186.191
inuideor 1010
inuidia 1064
quæ inuidia eſt 1064
inuidioſus 1064
Iocus apud Ciceronem in ſecundo de Oratore 200
Ire contra 1060
ire in corpus 791
irredimuus 579
irrogare mulctam 36
de Iſocrate elogium Platonis 1027
Iter Romam, & ſimilia 1003
Iudex quæſtionis 152
iudicem & arbitrum ferre 256
iudicem reiicere 664
iudicatum 201
iudicatus 201
iudicium nullum 24
iudiciũ conſtitutum 107
iudicium reſortiri 23
differentia iudicij & arbitrij 255
iugum 1038
iuriſdictio libera 280
iuſta 97.283
iuſta exequiarum 97
iuſta funebria 97
iuuenis 489

L

Laborare 750
lacto 348
laſciuia 1075
Latinam linguam Græca locupletiorem eſſe Cicero putauit 1907
quædam Latini aſſequi non potuerũt 1082
Latini plæraq; à Græcis ſumpſerunt 342
Latini ſcriptores plæraque Græcorũ imitati ſunt 19.370. 772
Latini pro indicatiuo utũtur aliquãdo ſubiunctiuo 949
Laurentius Vallẽſis lapſus 226 et p. 30.
de præceptis Laurentij Vallæ 61
cenſura Laurẽtiana 60
in Laurentij elegantiis quædam animaduertenda tertio libro 56
lautia 257
Lazarus Bayſius 213
Lex addictorum & nexorum 200
legem legi obrogare 288
legis caſus 192
lentulitas 1046
Libera iuriſdictio 280
licere uerbi conſtructio 1041
licentia 1040
liceri ementis eſt 204
licet Romano eſſe Gaditanum 1041
lis præſcriptionis 55
litare 744
literatores 186
Liuius Atticam figuram imitatus 1090
Liuianæ hiſtoriæ uanitas 425
Loculamenta 360
per Locuſtæ & Varronis ducere 1033
locutiones animaduertendæ 166.926.1046
Lucere facem 882
lucis cupiditas 855

M

ludi Megaleſia 1094
luminibus obſtruere 323
magis ac magis 1006
magnam partem, &c. 1046
magnam partem conſulatus tui abſui 1006
magnam partem ex iã-

bis noſtra cōſtat oratio 1005
maior prætoria cognitione ſumma eſt 1051
mala ſigna urinæ bullatis, & ſimilia 1047
mancus 899
manus afferre 415
manus ſibi afferre 416
matutino 969
Meditatio 480
memoriā renouare 664
menſis Athenienſis 163
mentiri ueritatem 1062
Mercurius 274
meritiſſime 56
Micatio digitorū 602
millenarius 1084
minimum pro ad minimum 1006
minora quàm quanta ſunt æſtimata 959
minus ac minus 1006
minus dimidium 1048
mirū eſt & mira ſunt 282
mirum quantum 1096
Modi mutatio 21
modus immutatus apud Latinos & apud Græcos 948
modus per coniunctionem uariatus 21
molior 177.448
molitio 448
moti Senatu uel ordine [illegible]
motio pro motu 608
Mulctam irrogare 36
mulctatus eſt, pro ἐζημιωμένῳ αὐτῷ 1035
mulieribus etiam tutores apud Athenienſes dabantur 44
multeſimus 249
multo maximè 396
muſa 1035
muſicas 1085
mutare 469.597
mutatio temporis 21

N

Nathinnæi 287
natio 540
natum & res nata 1060
natura 496.805
naturæ 138
Ne minus dimidiū ad illū perueniret 1048
nefaſta 209
nefaſti 209
negatio geminata 935
negatio interdū deeſſe uidetur 957
negatio redundans 938
negationes uacantes 933
nego 954
negotium 307
negotio alieno ſe offerre 88
nempe 897.907
nexorum & addictorū lex 200
Nihil aliud quàm, &c. 1047
nihil cauſæ eſt 936
nihil niſi, &c. 1047
nimirum 927
nimius animi 1045
niti 98.127
Nollem factum 947
nomina olim ignotis hodie quomodo ſint imponenda 1017
nominare 453
non 912
non ſolùm 912.1038
de genitiuis noſtrū & ueſtrum 31
notiones primæ 442
Nullum indicium 14
de numeralibus 1052
numerare 314
numerus 513
numeri omnes 1065
numerus pro numero poſitus 18
nupſit in familiam clariſſimam 1003

O

O 982
Obducere & obductus 455
obiicio 450
obiurgo 574
oblata religio 284
oblatiua auguria 218
obruere 324
obſcurare 314
obſequium uel iniuriā rependere 319
obſonare 1012
obſtrepi paſſiuum 1009
obſtruere luminibus 325
obtempero 479
obtendere 492
obtentus 490
obtineo 635
obtueri audacter 866
obuenire 112
obuoluere 148
Occupo 399
occurrere 112
oculum erigere 866
Offerre 45
offerre ſe liti 88
Omne 1022
omne genus, pro omnis generis 1049
omnes numeri 1065
de implicita orationis ſtructura 955
oratio morata 793
oratores quædā è uulgi ſermone in ſcripta ſua politiſſima trāſtulerunt 1093
orbem colligere 672
extremus ordo & remotior à principatu 82
ornare 148
oſtentatio artis 685

P

Parabilis 328
paragraphi 590
paragraphæ 590
parallelæ lineæ 248
parentare cæſo 721
poſt parentheſim, orationis formam interdum mutari 1091
Pariſina tinctura 817
pars 772
partem magnam conſulatus tui abfui 1006
participia uerborū deponentium 276
partim 1061
partiri 732
patricij 98
Peccatur 1076
pecuniæ ſignificatio latè patens 257
pecunia fœnore occupata 271
pendentes 210
pendere pœnas 24
pendeo 739.837
pendeo animi 1045. 1046
peneſtæ 10
per 984
per aurem 491
per Locuſtæ & Varronis ducere 1033
per me 984
per nomen 491
per prætextum 491
per ſpeciem 490
percipere 268
percurſum ſpatiū 1069
perducere 425
perductor 383.423
perferens 391
perfunctoriè agere & defunctoriè 283
pergo ire 1033
periclitor 760
periculum 7.760
periculum creare 99
permuto 597
perpendo 472
perſcribo 583
perſequi & expetere pœnas hominis cæſi 721
perſuaſio 126
peſſimo publico 56
petitiones gladiatorum 542
peto 542
Philoſophia 255
philoſophia prima, quæ & ſapientia dicitur & ſcientia prima 232
philoſophia ſecunda 232
philoſophus primus 231
phyſicus 231
Pigneratio 16
pignero & pigneror 187
pignus 110.320
Plato lingua Ionica aliquãdo utitur 117
Platonis loc⁹ in Protag. animaduertendus 18
Platonis memorabile dictum 973
Platonis ſententia de Deo 974
plaudor 1008.1009
plecto 1011
Plinij locus perperam à Valla emendatus 58
plus ſatis 1048
Pœnaliter intēdere 36
pœnas hominis cæſi perſequi & expetere 721
pœnas expetere 24
pœnas dare 24
pœnas pendere 24
Poëtæ uoces uerborū confundunt 1077
polluere 337
pondera 472
ponere 289
porrò 925
porrò autem 925
poſtremùm, aduerbium 1006.1058
poſtulare ſeruos ad quæſtionem 86
poſtulata 245
Præ 247
præcido 706.712
bona prædia 68
prædicabile 575
prædicandum 575
prædicare 575
præfectus 478
præfinio 710
præiudicata res non iudicata 39
præluceo 882
prænotio 563
præſcribere 55
præſcriptio 55
præſcriptionis lis 55
præſens animus 222
præſtare culpam 75
præſtatio habere licere 745
præſtringere 324
præſumo 564
præſumptum eſt 564
prætendo 492
præteriti 68
præteriti ſenatores 68
præteritum imperfectū pro præſenti ponitur 102
ſermo de præterito ut de præſenti 946
præteritum pro futuro 943
præter pro præterquā 1036
præterquam quòd 246
prætexere 490.492
prætextatus 724
prætextus & prætextū 490
prætor 130.152
præumbrare 324
primæ notiones 442
Primæ, ſecundæ, tertiæ 1037
primigenium 716
priuſquam 970
pro amicitia tua 32
pro eo quanti te facio 959
pro eo quantum 959
pro ratione 439
probatur hoc mihi, & ſimilia 1047
productor 383
productrix 383
proferre 48.424
proh 982
proiectus 452
proiicere animas 554
proloquium 294
propius nihil factū eſt 245
propius urbem duo milia 1048
propoſitio 297
prorogare 44
proteruus 1075
proteruitas 1075
prouocare 66
prouocatio 87
proxenetæ 256
prytanea 22
Pugilica habitudo 962
pugilice ualere 962
pugna pugnata 1033
punctus 1035

Q

Qua 963
Quadrans 736
quæ mundta eſt 1064
quærere 1059
quæſitor 252

quæſtioné à capite arceſſere 143
quæſtionis actio 55
quàm cum comparatiuis 1050
quã potui celerrimè 396
quantus maximus 396
quantus pleniſſimus, & ſimilia 1046
quatenus 245
quem contra 957
qui pro qualis 61.961
quicunque 61
quicũque, pro qualiſcũque 961
quid ætatis, &c. 1049
quid aliud agimus niſi 1047
quidem 905
quidem certè 904
quid ni 1099
quidius temporis homo 1049
quinquagenaria claſſis 164
Quintilianus in quodã Catulli loco deceptus 61
quiritare & quiritari 105
quiſque 1091
quoad eius 397
quoad eius facere poſſum 1049
quoad eius poſſet 1049
quod commodo tuo fiat 1038
quod genus, &c. 1049
quoque 910
quos inter 957
quota pars 996
quoteni 996
quótus & quotùs 996

R

Rationé uitæ & magiſtratus geſti, aut cu rationis actæ repoſare 150
Receptum eſt moribus 484
recipere 69.75
reciprocare & reciprocari 628
recolligere ſeſe 267
recordari 723
rectus à participio impersonali 19
rectus pro genitiuo 1034
rectus ante infinitiuũ 1043
recuſare 189
recuſo apud iuriſperitos 664
redditus uel reditus 124
redemptores 80
redigo 481
redire, unde reditus 124
redire ad ſeſe 737
redimiuus 579
referre 401.417
refingo 776
refractarius 754
rego 478
rei requirendi 658
reiicere iudicem 664
relatiui cõſtructio 1043
relatiua interdum ἀντὶ τῶν κτητικῶν 967
relatiuorum caſus & genera 1093
relatiuum pro reciproco 27
religio 284
religione obſtricti animi 284
religione animos ſoluere 285
religione noua ſe obligare 285
religionem ſuſcipere 285
religio oblata 284
in religionem trahere 284
religioni eſſe uel habere 284
reliqua 758
remigium alarũ apud Virgilium 837
remunero & remuneror 1037
renouare memoriã 664
rependere 359
repenſum 359
repente, è ueſtigio, [illegible] 1036
replicare 417.619
reprimo 478
repromiſſio 608
requirere 1059
res nata 1060
rerum actus 226
reſiſto 480.481
reſortiri iudicium 23
reſpondeo 690
reſtito 480
reticulata 347
reuertere 631
reuerti 631
reuocare lectorem 806
reuocare ſeſe 806
reus 7
rex ſacrorum 233
Rogati teſtes 218
Rotomagẽſis ueſtis 817
rumpere 783
rumpere uocem 782
rumpor 784

S

Sacoma 360
ſacrificulus 233
ſacrorum rex 233
ſales 1059
ſalubris 1058
ſanctus 281
ſanè 914.915
ſanè quidem 906
ſapientia 117
ſarcire 269
ſatis teſtium 1061
ſatis accipere 230
ſatis dare 230
ſatis petere 230
Scleratæ portæ 209
ſcelus, pro ſceleſtus, & ſimilia 1048
ſchema adnotandũ 955
ſchema Ciceronis 997
ſcientia 117
ſcilicet 897.927
ſcopulus 339
ſcriptitare 282
Se pro ė, uel αὐτὴν 19
ſecundæ 1037
ſecundarius 123
ſed, pro ſed etiam 903
ſed enim 900
ſed ne 952
ſed repente è ueſtigio 1036
ſeges 355
ſeiungo 473
ſelecti Dei, & deſignati 710
ſemicirculi 1062
ſeparo 473
ſequeſtres 80.128
ſermocinator 182
ſeruire 333
ſeſquitertius, ſeſquiquartus, & alia 1019
ſextadecimani 1054
Si ita ferret 1060
ſi minus 991
ſi nihil aliud, ſaltẽ 1045
ſibi pro ei 29
ſimplex 815
ſingularis 772
ſiſtere 215
Socratica inductio 376
ſolers 542
Sophiſtica 255
ſortes 23
ſortiri dicã & dicas 23
Species 191.490
ſpecioſus 490
ſponſio 87
ſponſione laceſſere 87
Staticulus 788
ſtator 432
ſtatua ante Caſtoris 1033
ſtatuere & conſulere 743
ſterno 484
ſtipem cogere 796
ſtrategema Scipionis 425
ſtrator 432
ſtropha 612
ſtructuræ implicitæ exempla 956
ſtruo 374
ſtylus 886
Subduco 388
ſubducit in cælum 378
ſubeundus eſt 389
ſubigere 192
ſubire 100.389.390
ſubire iudicem 1057
ſubiunctiui futurũ 137
ſublimem eſſe 477
ſubmittere 545
ſubnixæ alæ 699
ſubſcribere in cauſam 123
ſubſcriptio 123
ſubſellia 289
ſubſideo 494
ſubſtantia 496
ſuccingere 467
ſuccingor 467
ſucturiere 390
ſumma 134.605
ad ſummam 134
in ſumma 134
ſummittere 547
ſummum, pro ad ſummum 1006
ſuperfœtatum 345
ſuppeditare 1008
ſuppeditari is dicitur, cui ſuppetunt quæ opus ſunt 1008
ſuppeditatus es, pro ſuppeditaſti 1035
ſupplementum 253
ſupplicationes 125
ſuſcitabulum 549
ſuſtinere 892
ſuſtinere cauſam 7.8.1038
non ſuſtineo eſſe conſcius mihi diſſimulãti 1055
ſuus 28
ſuus, id eſt ſui iuris 30
ſui hæredes 30
ſuis pro eius 28
ſuo, pro ſui 31
Sycophantarum multa 228
ſyllaturire 1046
ſyllogiſmi conditionales 191
ſyluescere 833
ſymbola 620
ſyrma 726

T

Tabulæ 185
tabularum duo genera 186
tarda nomina 122
taxare 145.591.638.639
taxatio 639
Temeritas 459
tempora diuerſa coniuncta 22
temporis mutatio 21
teneo 10
tentare 567
tentatio 567
tepere 12
tertiæ 1037
teſtamentarius 126
teſtamentum 507
teſtamentum nullum 24
teſtes rogati 218
teſtudo 462
texo 619
texere telam 582
Thema 191
Theodorus Gaza 32.419
locus Theophraſti animaduertendus 594
theſis & hypotheſis 191
Tibicen 701
timore afficere 482
tinctus 490
tinctus 1058
Torrens eloquentia 1026
Tractus orationis, & tracta oratio 726
traiicere 609
tranſcribere 597
de uſu uerbi tranſſero 55
tranſigere 64
tranſlatio 55.64
de tranſlationibus 1013
tranſlatiuæ cauſæ conſtitutio 55
tranſmittere 609
tranſuectio 683
tribuo 502.519
triumuiri 289
Tum ſæpe repetitum 966
tute, pro tu 30
tutores mulieribus dabãtur apud Athenienſes & Romanos 44

V

Vadimonia olim ſatiſdato fieri ſolita 69
uadimonij deſerti pœna ignominia 41
promittere uadimoniũ Syracuſas 1003
ualere 305
uari 347.702
uariare 600
uarri 347

per Varronis & Locuſtæ ducare 1033
Vel in principio ſententiæ 1034
uenditare 684
uenire in ſuã tutelã 31
uenit mihi in mentem huius rei 1061
uerba 175
de uerbi ſubſtantiui infinitiui modi constructione 57
uerborum uelitatio 183
uerò 914.915
uerto 609
uerti in ſeipſum 674
uerùm 915
ueſtis 444
de genitiuo ueſtrùm 51
Via 336
uiaticor 759
uicem ſuam officio functus eſt 1007
uicem tuam doleo uel iraſcor 1007
uide ut 953
uideretur uerbi conſtructio 1002.1046
uitæ tranquillitas 427
uix ut intelligâtur 1036
Vltimùm, aduerbium 1006
ultimùm ualere iubeo 1058
ultro 69
Vmbra 370
Vnaetuacſimanis 1054
unde pro à quo 1064
unus è multis 149
de Vocabulis nouis 1018
uocare ad diſquiſitionem 165
uolſella 847
uolutari 818
Vrgeo 480
uro 423
Vt illatiua coniunctio 1098
ut non, pro quin 937
ut qui uerisſimè, & ſimilia 1046
uterque utrique, & ſimilia 58
uti 263
ex Vulgi ſermone multa à magnis oratoribus ſumpta 60

X

Xenagogi 424
Xenophõtis [illegible] 256
Xenophõtis [illegible] dialogis nõ abſimilis 256

LOCI TVM VEteris, tum Noui Teſtamenti à Budæo obiter interpretati.

Paralipom. 403
Eſdræ 287.440
Iob 538
Pſalm. 364
Solomonis in Prouerb. 435.800
Ecleſiaſtæ 366.421
Lib. Sapient. 813
Ecleſiaſtici 126
Maccabeor. 9.498.532
D. Matthæi 260.378.383.387.444.445.499.575.627
D. Marci 74.178.254.445.519
D. Lucæ in Euangel. 72.112.154.269.302.348.366.438.444.445.446.476.512.512.519.523.565.575.587.636.644.666.726.735.755.775.801.851.
D. Ioannis in Euangel. 32.102.178.334.362.447.1050.1086.
Et in Epiſtol. 608
Actoru Apoſt. 149.199.205.210.215.230.265.318.325.344.409.425.431.477.482.487.608.635.644.648.670.673.677.755.767.777.781.808.819.889.1009.1095.
D. Pauli 11.26.35.99.118.125.134.149.191.201.215.219.260.275.289.329.330.363.365.385.425.501.503.505.507.525.593.625.633.710.730.738.754.781.910.914.980.
Apocalypſeos 1050.

EXCVDEBAT ROBERTVS STEPHA-
NVS TYPOGRAPHVS REGIVS
LVTETIAE PARISIORVM,
ANNO M. D. XLVIII,
IX. CALEND.
IAN.

26

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google